Xuyên Việt Chi Miễn Vi Kỳ Nam

Contents

Xuyên Việt Chi Miễn Vi Kỳ Nam **5**

1. Chương 1: Xuyên Việt Thành Tức Phụ Người Ta . . . 5
2. Chương 2: Bữa Cơm Sáng Phong Ba . . . 7
3. Chương 3: Không Gian Thần Kỳ . . . 10
4. Chương 4: Mẹ Chồng Hung Ác A... . . . 12
5. Chương 5: Nguyên Do... . . . 13
6. Chương 6: Muốn Phân Gia . . . 15
7. Chương 7: Tranh Chấp Con Mồi . . . 17
8. Chương 8: Phân Gia (1) . . . 19
9. Chương 9: Phân Gia (2) . . . 21
10. Chương 10: Phân Gia (3) . . . 23
11. Chương 11: Kiếm Nhiều Tiền, Ngươi Muốn Cho Bao Nhiêu Mỡ Thì Cho . . . 24
12. Chương 12: Phân Gia (4) . . . 28
13. Chương 13: Rốt Cuộc Cũng Phân Gia . . . 30
14. Chương 14: Thuê Nhà . . . 34
15. Chương 15: Dọn Dẹp Mọi Thứ . . . 35
16. Chương 16: Tướng Công Tốt Cần Chủ Động Giao Ra Tài Chính Và Quyền Hành . . . 37
17. Chương 17: Mua . . . 39
18. Chương 18: Mua (2) . . . 41
19. Chương 19: Bận Rộn Một Ngày . . . 44
20. Chương 20: Vụ Thu . . . 47
21. Chương 21: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (1) . . . 49
22. Chương 22: Sáu Trăm Cân Lúa Nước . . . 51
23. Chương 23: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (2) . . . 54
24. Chương 24: Lên Núi Đốn Cây . . . 55
25. Chương 25: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (3) . . . 57
26. Chương 26: Kiếm Được Tiền! . . . 60
27. Chương 27: Tiền Kiếm Ra Là Để Xài . . . 62
28. Chương 28: Cưng Chiều . . . 64
29. Chương 29: Tâm Ý Của Lôi Thiết . . . 66
30. Chương 30: Chiến Tranh . . . 69
31. Chương 31: Ai Nhận Thua . . . 72
32. Chương 32: Làm Ruộng . . . 74
33. Chương 33: Lôi Thiết Có Võ . . . 75
34. Chương 34: Tức Phụ Pk Mẹ Chồng . . . 78
35. Chương 35: Trêu Đùa . . . 81
36. Chương 36: Xây Nhà Mới . . . 83
37. Chương 37: Da Mặt Dày . . . 86
38. Chương 38: Khó Chịu . . . 88
39. Chương 39: Ở Nhà Mới (1) . . . 90
40. Chương 40: Ở Nhà Mới (2) . . . 91

41. Chương 41: Ăn Tân Gia . . . 93
42. Chương 42: Thuê Cửa Tiệm . . . 97
43. Chương 43: Tức Phụ, Ta Có Thể Nuôi Ngươi . . . 98
44. Chương 44: Tìm Tới Cửa . . . 102
45. Chương 45: Tần Miễn Phản Kích . . . 105
46. Chương 46: Lôi Hướng Trí . . . 108
47. Chương 47: Cửa Tiệm 'món Ăn Ngon' . . . 111
48. Chương 48: Người Bên Lão Trạch Đến Quấy Rối . . . 114
49. Chương 49: Không Xuất Chiêu Ác Không Được . . . 118
50. Chương 50: Cho Bà Mối Kim Lời Khen . . . 121
51. Chương 51: Cho Vệ Cô Nương Điểm Cộng . . . 125
52. Chương 52: Khách Nhân Từ Huyện Xuống . . . 128
53. Chương 53: Cảnh Cáo . . . 131
54. Chương 54: Không Chiếm Của Hời Thì Sẽ Chết . . . 134
55. Chương 55: Ngày Lễ Đầu Tiên Kể Từ Khi Sống Chung . . . 138
56. Chương 56: Tặng Sủi Cảo . . . 142
57. Chương 57: Mẹ Nhỏ Vào Cửa . . . 146
58. Chương 58: Đỗ Thị Vệ Thị Lần Đầu Giao Tranh . . . 149
59. Chương 59: Cùng Đi Săn . . . 153
60. Chương 60: Sói Con Đen . . . 157
61. Chương 61: Nhất Điểm Bạch (một Điểm Trắng) . . . 160
62. Chương 62: Lễ Vật Của Lôi Thiết . . . 164
63. Chương 63: Bữa Cơm Bên Thông Gia Không Dễ Ăn (1) . . . 168
64. Chương 64: Bữa Cơm Bên Thông Gia Không Dễ Ăn (2) . . . 171
65. Chương 65: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (1) . . . 175
66. Chương 66: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (2) . . . 179
67. Chương 67: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (3) . . . 183
68. Chương 68: Trong Tháng Giêng . . . 186
69. Chương 69 . . . 190
70. Chương 70: Làm Địa Chủ Cũng Không Tệ . . . 194
71. Chương 71: Muốn Làm Giàu, Trồng Cây Ăn Quả . . . 197
72. Chương 72: Đào Hồ Nước . . . 200
73. Chương 73: Đào Hồ Nước (2) . . . 203
74. Chương 74: Du Nhiên Điền Cư Của Tần Miễn Và Lôi Thiết . . . 207
75. Chương 75 . . . 210
76. Chương 76: Lại Mua Người . . . 214
77. Chương 77: Muốn Cách Ngươi Gần Hơn . . . 218
78. Chương 78: Thế Giới Hai Người . . . 221
79. Chương 79: Quà Sinh Nhật . . . 225
80. Chương 80: Kết Tâm Ý . . . 228
81. Chương 81: Thiết Ca, Huynh Chờ Ta Lớn Hơn Chút Nữa . . . 232
82. Chương 82: Lôi Hướng Trí Sắp Tham Gia Thi Phủ . . . 236
83. Chương 83: Đi Châu Phủ . . . 240
84. Chương 84: Đồng Sinh . . . 243
85. Chương 85: Bán Phối Phương . . . 247
86. Chương 86: Song Hưởng Lâu . . . 250
87. Chương 87: Đến Thư Viện Thanh Vân Làm Quảng Cáo . . . 253
88. Chương 88: Long Trọng Khai Trương . . . 257
89. Chương 89: Sao Có Thể Không Có Thi Võ . . . 261
90. Chương 90: Bỗng Dưng Nổi Tiếng . . . 264
91. Chương 91: Tặng Anh Đào . . . 268
92. Chương 92: Tức Phụ Nói… . . . 272
93. Chương 93: Ba Huynh Đệ Họ Hà . . . 275
94. Chương 94: Về Nhà . . . 279

95. Chương 95: Gia Tướng . . . 283
96. Chương 96: Tiểu Trạch Môn . . . 286
97. Chương 97: Trưởng Tẩu Khó Làm A... . . . 290
98. Chương 98: Nụ Hôn Trên Cây . . . 294
99. Chương 99: Giàu Trước Kéo Giàu Sau . . . 298
100. Chương 100: Phòng Mới, Chuyên Dụng Cho Mùa Hè . . . 301
101. Chương 101: Có Người Muốn Mua Đào Mật . . . 304
102. Chương 102: Miến Làm Ra Rồi Đây . . . 307
103. Chương 103: Thu Mua Khoai Lang Và Khoai Tây . . . 311
104. Chương 104: Xưởng Miến Khai Trương . . . 314
105. Chương 105: Toàn Miến Yến . . . 318
106. Chương 106: Chế Độ Thẻ Hội Viên . . . 321
107. Chương 107: Mở Rộng Sản Xuất . . . 324
108. Chương 108: Tiếp Tục Dấy Cao Trào . . . 328
109. Chương 109 . . . 331
110. Chương 110: Kế Hoạch Kiếm Tiền Mới . . . 334
111. Chương 111: Lôi Hướng Lễ Xui Xẻo . . . 337
112. Chương 112: Thích Sự Im Lặng Của Huynh . . . 341
113. Chương 113: Trộm Nhớ Thương . . . 345
114. Chương 114: Hai 'phấn Cầu' . . . 348
115. Chương 115: Bí Mật Quá Khứ Của Lôi Thiết (1) . . . 352
116. Chương 116: Bí Mật Quá Khứ Của Lôi Thiết (2) . . . 355
117. Chương 117: Tức Phụ Uy Vũ . . . 358
118. Chương 118: Rau Củ Trái Mùa . . . 361
119. Chương 119: Thi Viện Đến . . . 365
120. Chương 120: Thi Đậu Tú Tài . . . 369
121. Chương 121: Chủng Tộc Bất Đồng, Làm Sao Yêu Nhau . . . 372
122. Chương 122: Lôi Hướng Trí Luận Phân Gia . . . 376
123. Chương 123: Lão Trạch Phân Gia . . . 379
124. Chương 124: Mùa Đông Dễ Kiếm Tiền . . . 382
125. Chương 125: Gần Cuối Năm . . . 386
126. Chương 126: Bán Đi Phương Pháp Trồng Rau Củ Trái Mùa . . . 389
127. Chương 127: Lôi Hướng Lễ Định Thân . . . 393
128. Chương 128: Năm Mới . . . 396
129. Chương 129: Đến Phủ Thành Qua Tiết Nguyên Tiêu . . . 400
130. Chương 130: Sợ Bóng Sợ Gió Một Trận . . . 403
131. Chương 131: Má Ơi, Bánh Bao! . . . 406
132. Chương 132: Cặp Nhi Tử Song Sinh . . . 410
133. Chương 133: Lôi Thiết Uy Vũ . . . 413
134. Chương 134: Tần Duệ Kỳ Và Lôi Duệ Lân . . . 416
135. Chương 135: Ông Ngoại Bà Ngoại Đến . . . 420
136. Chương 136: Tiền Thị Sinh Con . . . 423
137. Chương 137: Tiệc Đầy Tháng . . . 424
138. Chương 138: Tiệc Đầy Tháng (2) . . . 428
139. Chương 139: Bỏ Vốn Xây Học Đường . . . 432
140. Chương 140: Cục Cưng 'khai Huân' . . . 434
141. Chương 141: Lôi Thiết, Huynh Là Đồ Muộn Tao! . . . 438
142. Chương 142: Một Tuổi . . . 442
143. Chương 143: Huynh Luyện Khí, Ta Luyện Đan . . . 445
144. Chương 144: Nhi Đồng Thiên Tài . . . 448
145. Chương 145: Một Nhà Bốn Miệng Đi Du Lịch . . . 452
146. Chương 146: Đường Đến Kinh Thành . . . 455
147. Chương 147: Thanh Niên Giống Với Tần Miễn . . . 459
148. Chương 148: Trang Phục Củ Cải Đáng Yêu . . . 463

149. Chương 149: Lão Cha, Đừng Ăn Phụ Thân 466
150. Chương 150: Ngày Đầu Ở Kinh Thành 470
151. Chương 151: Dạo Đêm Ở Hoàng Cung 474
152. Chương 152: Có Tên Trên Bảng 477
153. Chương 153: Năm Người Đột Nhiên Mắc Bệnh Lạ 481
154. Chương 154: Tài Năng Mới Lộ 484
155. Chương 155: Đã Chơi Thì Phải Chơi Lớn 488
156. Chương 156: Về Đến Nhà 491
157. Chương 157: Bảng Nhãn Và Thám Hoa 493
158. Chương 158: Giải Thi Đấu Trù Nghệ Quy Mô Cả Nước 496
159. Chương 159: Cuộc Thi Bắt Đầu 500
160. Chương 160: Canh Thái Cực 503
161. Chương 161: Vang Danh Thiên Hạ 507
162. Chương 162: Kết Cục Của Lôi Hướng Nhân Và Triệu Thị 511
163. Chương 163: Lôi Lão Tam, Lôi Lão Tứ Và Lôi Lão Ngũ 515
164. Chương 164: Muốn Giàu Phải Sửa Đường Trước 518
165. Chương 165: Sơn Trang Nghỉ Mát Kỳ Lân 521
166. Chương 166: Thế Ngoại Đào Nguyên + Lôi Đại Tướng Quân 524
167. Chương 167: Hai Đạo Thánh Chỉ 528
168. Chương 168: Nhập Kinh 531
169. Chương 169: Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân 535
170. Chương 170: Dàn Xếp 539
171. Chương 171: Mộc Quận Vương 542
172. Chương 172: Lôi Thiết Ra Tay 545
173. Chương 173: Khai Đao 549
174. Chương 174: Yến Thanh Công Chúa 553
175. Chương 175: Pháo Hôi Lui Tán 557
176. Chương 176: Lôi Thiết Chấn Nhiếp 560
177. Chương 177: Nhất Điểm Bạch Và Kim Mao Tìm Chủ Ký 563
178. Chương 178: Đoàn Tụ 566
179. Chương 179: Cái Chết Của Đỗ Thị 570
180. Chương 180: Mộc Quận Vương Và Tiểu Hầu Gia 574
181. Chương 181: Show Ân Ái 577
182. Chương 182: Sứ Đoàn Tây Nam Quốc 580
183. Chương 183: Một Nhà Hoà Thuận Ấm Áp 584
184. Chương 184: Hiến Kế Cho Trần Mộc Phong 588
185. Chương 185: Lại Giúp Một Phen 592
186. Chương 186: Hai Nước So Tài 595
187. Chương 187: Hai Nước So Tài (2) 599
188. Chương 188: Chọn Người Hoà Thân 602
189. Chương 189: Khai Chiến 607
190. Chương 190: Hai Chú Ngựa Non 610
191. Chương 191: Ám Sát 614
192. Chương 192: Thân Thế Hé Lộ 618
193. Chương 193: Gặp Lại 622
194. Chương 194: Giải Độc 625
195. Chương 195: Trận Chiến Cuối Cùng 630
196. Chương 196: Khải Hoàn Về Triều 633
197. Chương 197: Tắm Trong Hạnh Phúc 637
198. Chương 198: Cả Nhà Bốn Người Đều Làm 'quan' 640
199. Chương 199: Cả Nhà Bốn Người Đi Săn Thú 644
200. Chương 200: Đến Một Kết Thúc 647
201. Chương 201: Xin Từ Quan 650
202. Chương 202: Điều Kiện Của Hiếu Huệ Đế 654

203. Chương 203: Đến Vị Huyện . . . 657
204. Chương 204: Trùng Kiến Vị Huyện . . . 661
205. Chương 205: Chia Ruộng, Chia Nhà Ở . . . 663
206. Chương 206: Quy Ẩn Điền Viên . . . 666
207. Chương 207: Áo Gấm Về Làng . . . 669
208. Chương 208: Ấm Cúng . . . 673
209. Chương 209: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (1) . . . 676
210. Chương 210: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (2) . . . 679
211. Chương 211: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (3) . . . 682
212. Chương 212: Bí Mật Của Cả Nhà . . . 686
213. Chương 213: Cảm Tạ . . . 689
214. Chương 214: Thử Vai . . . 692
215. Chương 215: Trước Khi Tính Nợ . . . 695
216. Chương 216: Một Ngày Ở Phim Trường . . . 698
217. Chương 217: Ngẫu Nhiên Chạm Mặt . . . 701
218. Chương 218 . . . 704
219. Chương 219: Lưu Thái Tử . . . 708
220. Chương 220: Hưởng Tuần Trăng Mật Lần Hai . . . 712
221. Chương 221: Chẩn Trị . . . 714
222. Chương 222: Đời Này Vĩnh Viễn Bầu Bạn . . . 717

Xuyên Việt Chi Miễn Vi Kỳ Nam

Giới thiệu
LIÊN TÍCH NGƯNG MÂUThể loại: Xuyên việt, không gian, chủng điền, 1 x 1, ấm áp. Edit: WennyĐộ dài: 222 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-mien-vi-ky-nam

1. Chương 1: Xuyên Việt Thành Tức Phụ Người Ta

Tần Miễn vừa mở mắt ra, kinh hoàng phát hiện hắn đang nằm trong một gian nhà cỏ rách nát. Vấn đề là trước đó hắn đang ở trong biệt thự nhà mình. Càng đáng sợ hơn là dưới tấm chăn, chân hắn kề lên chân một người đàn ông khác.

"Anh, anh, anh là ai?"

Nam nhân yên lặng ngồi dậy, lộ ra thân trên, nhìn chằm chằm hắn một hồi rồi bưng cái chén mẻ góc đặt trên đầu giường qua, nhàn nhạt nói: "Tức phụ, uống nước"

Hai mắt Tần Miễn trợn trắng, ngất đi.

Tần Miễn nằm mơ, mơ thấy hắn biến thành phụ nữ, trong màn diễn tấu sáo cồng chiêng, trong tiếng kèn Xôna bị người ta đẩy mạnh vào kiệu hoa, bái đường thành thân cùng một nam nhân. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hắn bị doạ đến đổ mồ hôi lạnh, sau đó tỉnh lại, vội vàng cởi áo trên người ra, nhìn thấy ***g ngực bằng phẳng mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời tự thấy buồn cười: "Tự mình doạ mình, hoá ra là mơ…"

Chợt, hắn phát hiện có chỗ không đúng, quần áo hắn sao lại rách nát như bươm? Hơn nữa sao hắn đen thế này, gầy thế này, còn trông như một đứa nhóc mười một mười hai tuổi.

Hắn vội ngẩng đầu, phát hiện đây đúng thật là gian nhà cỏ tranh, cả kinh nhảy xuống mặt đất. Căn nhà tranh này ước chừng bảy tám mét vuông, hai mặt là tường đất, trên tường treo một cây cung, hai vách tường còn lại dùng gỗ, cỏ khô và vải bố cũ đắp thành. Cả gian nhà ngoại trừ giường gỗ, bàn thấp kê đầu

giường, hai cái rương gỗ thì không còn thứ gì khác. Á không, trên vách tường còn dán tờ giấy đỏ, là một chữ 'Hỷ' to đùng. Muốn tìm cái gương soi cũng không thấy, nhưng Tần Miễn nhìn mình tay nhỏ chân nhỏ, có thể khẳng định cơ thể này không phải của hắn.

Một nỗi kinh sợ bò dọc sống lưng. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hắn nhớ rõ trước đó còn đang làm ổ trong biệt thự mà. Đúng rồi, hắn bị Tần Liêm đẩy lăn xuống cầu thang, va phải đầu. Bỗng hắn có một suy nghĩ không thể tin nổi: hắn chết ngắt rồi mượn xác hoàn hồn? Tần Miễn không dám tin dùng sức cấu véo mình một trận, cảnh tượng trước mắt không hề thay đổi cứ như thờ ơ cười nhạo hắn.

Hắn trợn tròn mắt sững sờ chốc lát, cuống quýt nhìn xuống cổ tay trái, nơi đó có một nốt ruồi đen nhỏ không bắt mắt, suy nghĩ vừa chuyển, một thế giới thần bí quen thuộc hiện ra, hắn thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng dần thả lỏng.

Sải bước về phía cửa, vừa đi hai bước thì cảm thấy bàn chân bị cấn đau, cúi đầu nhìn, một đôi chân đen sạm gầy trơ xương không mang giày, mặt đất gồ ghề không cộm chân mới lạ. Quay đầu nhìn, cạnh giường bày một đôi giày rơm mang đã lâu sắp chuyển thành màu đen. Dưới giường có hai đôi giày rơm khác, một lớn một nhỏ, đều mới toanh. Hắn không hề do dự, mang đôi giày rơm mới.

Kéo cửa nhà ra, hắn mới phát hiện gian nhà cỏ này xây trong một cái sân, liếc mắt liền biết là mới xây lên sau này, một mùi thối xông vào mũi, hắn không chịu nổi phải che mũi lại.

"Hừ hừ..." Ngẩng đầu nhìn heo trong chuồng heo đối diện một cái, lại cúi xuống, cái mõm bẩn thỉu củng vài lát rau nát rơi vào đống rơm. Mà bên cạnh máng rau có một đống phân lớn.

Khoé miệng Tần Miễn giật giật, đi về phía nhà chính đang đóng chặt, đẩy cửa ra, lớn tiếng gọi, giọng nói xa lạ này có hơi khàn.

"Có ai không?"

Không người trả lời.

Hắn lại cất giọng gọi lần nữa, vẫn không có tiếng đáp lại, nhịn không được cau mày, cơ thể này yếu quá, cứ bủn rủn vô lực, mới hô to mấy câu mà như trút toàn bộ hơi sức. Hắn không khỏi hoài nghi cơ thể này có phải thường bị bệnh tật quấn thân hay không?

Nhìn sang phải, đại môn đóng chặt. Đại môn chỉ dùng mấy tấm gỗ ghép lại, có thể thấy được tia sáng xuyên qua từ khe hở giữa các tấm.

Tần Miễn đẩy đại môn ra, chạy vài bước để thoát khỏi mùi thối của chuồng heo, từng đợt gió nhẹ đưa tới không khí trong lành khiến hắn tham lam hít hà mấy cái.

Nửa ánh mặt trời vàng treo trên không trung bên trái, không rõ hiện là bình minh hay chiều tà, ánh nắng chiếu xuống cây hành cây hẹ xanh phản xạ ra tia sáng, đong đưa theo gió tựa như lóe ánh vàng. Đối diện cách đó không xa có mấy dãy nhà ống khói dựng thẳng, khói bếp lượn lờ không nhanh không chậm bay lên cao. Hắn vừa nâng mắt liền thấy xa xa một mảng đồng ruộng bao la, cây trồng xanh mơn mởn trong gió dấy lên từng đợt sóng xanh. Dưới ruộng, nông dân khom lưng bận rộn, trâu con vẫy đuôi ăn cỏ hai bên bờ. Xa hơn nữa là một tòa núi xanh đồ sộ, cây xanh tầng tầng lớp lớp. Mây mù lờ mờ lượn lờ giữa lưng núi tựa như bồng lai tiên cảnh. Không biết từ hướng nào truyền tới tiếng nói chuyện mơ hồ, tiếng dê bò kêu vang cùng tiếng chó sủa hoà nhau, ngược lại càng tăng thêm sự yên ả cho thôn trang này.

Thật là một thôn trang khiến người thích!

Nếu không phải Tần Miễn vẫn chưa rõ tình cảnh hiện tại, hắn sẽ thư thả mà đi dạo khắp thôn trang một vòng. Ngâm mình trong đống xi măng cốt thép quá lâu, thôn xóm nhỏ như vầy chính là nơi hắn thích nhất.

Lúc này, một bà dì khoảng sáu mươi vác đống cỏ khô từ đằng sau đi tới, cánh tay phải giắt cái rổ, trong rổ là ít quần áo ướt.

Tần Miễn thấy bà dì búi tóc và mang phục sức thời cổ, trong lòng lộp bộp, chẳng lẽ hắn không chỉ mượn xác hoàn hồn mà còn xuyên về cổ đại?

Vất vả lắm mới gặp được một người, đang cân nhắc có nên xông lên thử một phen hay không thì bước chân của người kia bỗng nhanh hơn, trực chỉ đi về phía hắn, nét mặt rất không vui, hai cánh môi mỏng mím chặt lộ rõ thái độ khắt khe.

"Nếu đã tỉnh sao không đi cho heo ăn? Đứng đây ngắm phong cảnh hả?"

Tần Miễn thầm nói đúng là hắn ngắm phong cảnh. Nhìn lão phụ nhân quả nhiên đi vào cái sân hắn vừa bước ra, không rõ hắn và lão phụ nhân này có quan hệ gì, đành sờ sờ mũi, cũng đi theo vào, trong bụng kêu vang như sấm nổ.

Đây là đói bụng.

Đỗ thị vốn định phơi quần áo lên dây, nghe phía sau không có động tĩnh nào, eo thon xoay lại, hai mắt trừng to, gầm lên giận dữ, trung khí mười phần "Nhà lão Đại(1), ngươi là người chết sao! Còn không mau đi cho heo ăn!"

"Con cái nhà lão Đại? Hay từ 'nhà lão Đại' có ý khác?" Tần Miễn nghĩ. Ở đây ngoài lão phụ nhân này chỉ còn hắn, dù không muốn thừa nhận người bà nói là hắn thì cũng đành thở dài một hơi, đi qua.

Đỗ thị quét mắt nhìn hắn "Đi cho heo ăn!"

"Không biết." Tần Miễn cười thật ôn hoà "Phải phiền người dạy con rồi."

Đỗ thị vừa nghe, sắc mặt nhất thời tối đi, nhìn trái nhìn phải, chộp lấy một cây chổi tả tơi quất lên người Tần Miễn "Không biết? Vậy mi có biết ăn cơm không? Có phải mi muốn chọc ta tức chết hay không?"

Tần Miễn lắp bắp kinh hãi, vội vàng vươn tay bắt lấy chổi, tâm nói bà này có bệnh á? Chưa nói mấy câu đã động thủ đánh người. Nhưng hắn lại quên thân thể hiện tại cùng lắm mới mười một mười hai, hơn nữa tình trạng sức khoẻ không tốt, bị lão phụ nhân hung hăng quất xuống, trên tay tê rần, tay liền buông lỏng, mông ngồi phịch xuống đất.

"Còn dám trả đòn? Phản rồi." Đỗ thị lại giơ chổi quất mạnh xuống.

Sắc mặt Tần Miễn lạnh đi, nhưng căn bản không có sức tránh né, thầm nghĩ không xong, e phải chịu một phát. Lão phụ nhân này trông lớn tuổi mà khoẻ mạnh gớm.

Đau đớn đang chờ không rơi xuống, Đỗ thị khó chịu, nhíu mày nhìn ra sau Tần Miễn.

Tần Mễn quay đầu nhìn lại, chổi bị một người đàn ông cao lớn nắm lấy. Hình như hắn đã gặp người này ở đâu rồi thì phải.

"Nương, hắn là tức phụ ta."

Tần Miễn ho khan dữ dội. Chả trách cảm thấy quen, người nửa đêm hôm qua đưa nước cho hắn còn gọi hắn "Tức phụ" không phải người này sao!

-Hết chương 1-

(1) Nhà lão Đại, lão Nhị, lão Tam… tức là vợ thằng Cả, thằng Hai, thằng Ba nhé…

———-

2. Chương 2: Bữa Cơm Sáng Phong Ba

Nam nhân này khoảng hơn hai mươi, cao to cường tráng, vóc người cao ngất, thân trên mặc cái áo ngắn xám tro, hông buộc sợi dây lưng màu đen thắt gút đơn giản, bên dưới đóng một chiếc khố dài quấn quanh bụng nhỏ, chân đi đôi giày cỏ cũ. Thật ra người này trông cũng khôi ngô, tóc đen dài đến eo dùng sợi dây vải xanh và trâm cài gỗ đơn giản buộc lại, hàng mày rậm nghiêng kéo dài tới tóc mai, cặp mắt thâm thúy sáng ngời, có lẽ thường xuyên phơi nắng nên làn da màu đồng cổ, khiến y nom càng khí thế. Chỉ là bên má trái có một vết sẹo kéo từ khóe trong mắt trái đến gần phân thân tai dưới. Vết thương cũ đã lành nhưng lưu lại sẹo, trông hơi dọa người.

Hắn là… vợ tên này sao? Tần Miễn ho khan, đứng lên, nhưng đầu gối tê rần làm hắn không giữ thăng bằng được, lại sắp sửa ôm mặt đất.

Nam nhân kia nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tay hắn.

Tần Miễn cảm giác mình như gà con bị xách lên. Liếc mắt nhìn nam nhân kia, không lên tiếng, đáy lòng thầm nói người này cao quá, gần như hơn hắn hai cái đầu. Đồng thời càng thêm khẳng định thân thể này có bệnh, không phải yếu ớt dạng bình thường.

Sắc mặt Đỗ thị dịu đi, buông chổi "Lão Đại, nương cũng là bị nó chọc giận, bảo nó cho heo ăn thì nói không biết! Không phải cố ý chọc giận ta thì là gì? Dạy dỗ tức phụ ngươi cho tốt đi!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn không lên tiếng. Hắn biết cách cho heo ăn chứ, từ lúc mới đẻ đến năm mười lăm tuổi hắn vẫn sống cùng ông bà ngoại ở nông thôn, trong nhà làm ruộng nuôi gà nuôi heo, hắn biết tất. Nhưng giờ đang trong hoàn cảnh xa lạ, không có ký ức của chủ cũ cơ thể này, cho heo ăn gì, để ở đâu, cho bao nhiêu hắn đều không biết, nếu làm sai dẫn tới bà dì này nghi ngờ thì nguy. Ai cũng biết người thời xưa mê tín, nếu bị người phát hiện thân thể này đã đổi hồn không chừng hắn phải chết thêm lần nữa. Nên hắn nói thẳng không biết, dù hiệu quả tương phản thì cùng lắm bà dì này chỉ cho là hắn cố tình gây sự.

Lôi Thiết nhìn thoáng qua Tần Miễn, không giống như không vui, không nói lời nào, sải bước đi.

Đỗ thị hung dữ trừng mắt Tần Miễn.

Tần Miễn không sợ bà ấy, vừa yên lặng tính toán tiếp theo nên làm gì vừa buồn bực, nam nhân kia đi đường bước chân như sinh gió, bộ dạng có điểm không thích hợp, nhưng không biết lạ ở chỗ nào. Chỉ chốc lát sau, nam nhân kia xách một thùng gỗ đi tới trước chuồng heo, nhanh nhẹn múc rau nát cỏ dại gì đó trong thùng cho vào máng.

Sắc mặt Đỗ thị hơi tái xanh, cố nói với giọng điệu ôn hoà "Lão Đại, đại nam nhân như ngươi sao lại làm việc này?"

Tần Miễn tức giận. Y là nam nhân, còn tôi thì không phải nam nhân hả?

Lôi Thiết không đáp, đặt thùng gỗ xuống đất, kéo Tần Miễn đi vào gian nhà cỏ, ấn hắn ngồi xuống mép giường.

Tần Miễn bị y doạ sợ, còn chưa nhớ ra cách nói chuyện đã phải buồn bực nhìn nam nhân đi ra ngoài, lát sau bưng một chậu nước trở lại, lấy cái khăn mới *** mắc lên sợi dây thừng sau cánh cửa bỏ vào chậu nước. Tiếp đó y cũng ngồi xuống mép giường cách Tần Miễn chừng ba nắm tay, mặt không có biểu tình gì nhìn vách tường đối diện, yên lặng không nói.

"Cám ơn." Tần Miễn lí nhí, vẫn còn buồn bực. Nhưng bỏ qua mối quan hệ bất thường giữa hai người họ, nam nhân trước mắt này cũng không khiến hắn chán ghét. Hắn không nói thêm gì, dùng khăn vải lau sạch mặt và tay, đang tính đi đổ nước thì nam nhân đón lấy chậu rửa, không nói câu nào bắt đầu lau mặt.

Tần Miễn hơi không được tự nhiên. Hai nam nhân dùng chung một cái khăn…

"Ăn cơm." Lôi Thiết rửa mặt xong, một tay bưng chậu nước, đứng lên nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn gật đầu, cùng y đi ra.

Nam nhân thuận tay đổ nước ở xó nhà, đặt chậu bên cái giếng, đi vào một gian phòng.

Tần Miễn đi theo.

Lúc này có vài người đi vào sân ngoài, có nam có nữ, đều mặc trang phục thời cổ, đều cầm nông cụ, vừa đi vừa nói chuyện. Theo sau còn có ba đứa nhỏ.

Nói tới đây thì phải đề cập đến tình cảnh Lôi gia hiện tại. Đại gia trưởng Lôi gia, Lôi Đại Cường 40 tuổi, cưới vợ Đỗ thị 38 tuổi. Trưởng tử Lôi gia, Lôi Thiết 22 tuổi, thê tử chính là Tần Miễn mới 14 tuổi Thứ tử Lôi Hướng Nhân 21 tuổi, thê tử Triệu thị, đại nhi tử Lôi Đại Bảo 5 tuổi, tiểu nhi tử Lôi Tiểu Bảo 3 tuổi Tam tử Lôi Hướng Nghĩa 19 tuổi, cưới vợ Tiền thị, có một nữ nhi 2 tuổi gọi là Lôi Hân Hân Tứ tử Lôi Hướng Lễ

17 tuổi còn chưa thành thân Ngũ tử Lôi Hướng Trí cùng nữ nhi duy nhất Lôi gia Lôi Xuân Đào là thai song sinh, 15 tuổi.

Đi vào chính là đám người Lôi Đại Cường, ngoại trừ Lôi Hướng Trí, tất cả đều có mặt.

Mấy người Lôi Hướng Nhân buông nông cụ xuống, thấy Tần Miễn, sắc mặt hơi là lạ, đều gọi "Đại tẩu".

Tần Miễn vừa mới xuyên qua, tâm tình không yên, lại sợ bị người ta nhìn ra hắn dị thường nên không cẩn thận đánh giá họ, ậm ờ gật đầu. Nếu đã xuyên đến thì không cách nào xuyên về lại nữa, trong lòng hắn đã có vài chủ ý. Ai cũng không biết hắn có một không gian thần kỳ, chỉ cần không gian còn, lại dựa vào cơ trí của hắn muốn sinh sống là không thành vấn đề. Nhưng trước mắt hắn chỉ có thể 'thận trọng'.

Triệu thị và Tiền thị đến bên giếng múc nước để các nam nhân rửa mặt chải đầu, vừa múc nước vừa nhỏ giọng nói chuyện, gương mặt treo nụ cười quái dị, ánh mắt vô ý hữu ý hướng vào Tần Miễn.

Tần Miễn không để ý, nội đường(1) có hai bàn bát tiên(2), thấy Lôi Thiết đã ngồi xuống rìa một cái bàn bèn đi qua ngồi chỗ trống bên cạnh, âm thầm chú ý phản ứng của Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn tức phụ đặc biệt của mình, không có biểu cảm, đáy mắt hiện vẻ bất ngờ, nhưng cũng không nói gì.

"Nhà lão Nhị, nhà lão Tam, còn không mau vào phụ?" Đỗ thị từ phòng bếp đi ra, thấy Triệu thị Tiền thị ở đằng kia nói chuyện phiếm, tức mà không biết đánh vào đâu, hai tay chống nạnh, lạnh mặt hô.

"Đến đây ạ!" Triệu thị và Tiền thị lập tức ngừng cười, động tác rửa tay nhanh nhẹn hơn.

Chỉ chốc lát sau, người bên ngoài đều đã tẩy rửa sạch sẽ đi vào, thấy Tần Miễn ngồi bên cạnh nam nhân, bước chân không hẹn mà cùng ngừng lại, quay mặt nhìn nhau.

Lôi lão gia tử không nói chuyện, đi tới ngồi xuống ghế trên. Nói là lão gia tử nhưng kỳ thật ông ta chỉ mới ngoài bốn mươi, vì lao động vất vả quanh năm nên trông hơi già, nhìn như sáu mươi.

Mấy nam nhân thấy lão gia tử không nói gì, cũng nhao nhao ngồi xuống, đều ngồi bên bàn Tần Miễn.

Lát sau ba người Đỗ thị, Triệu thị cùng Tiền thị bưng đồ ăn đi vào.

Đỗ thị thấy Tần Miễn, biến sắc, cố nén lửa giận, hất mặt về phía một chiếc bàn khác bảo "Nhà lão Đại, ngươi ngủ đến hồ đồ rồi à? Chỗ của ngươi bên này."

Triệu thị Tiền thị đều là một bộ xem kịch vui. Lão Đại cưới nam nhân làm vợ đã khiến các nàng vui mừng, giờ mới vào cửa vài ngày thì mâu thuẫn với mẹ chồng, đây có thể làm đề tài câu chuyện cho họ vài ngày nha.

Đôi mi thanh tú của Lôi Xuân Đào cau lại, đón lấy đĩa đồ ăn trong tay Đỗ thị đặt lên bàn, lại cầm thêm một đĩa để lên bàn khác thì Đỗ thị không buông tay. Nàng giương mắt lên, thấy nương mình đầy tức giận nhìn chằm chằm nam đại tẩu, như hận không thể hoá ánh nhìn thành hai cây châm đâm đại tẩu hai cái.

Tần Miễn nhìn bàn kia toàn là nữ nhân và trẻ con, trong lòng cười thầm, trên mặt lại không biểu hiện gì, cũng không nói chuyện, quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh, xem y sẽ phản ứng thế nào.

Thái độ của nam nhân sẽ quyết định hướng đi một vài kế hoạch của hắn sau này.

Lôi Thiết không nhìn người bên cạnh, nhưng đè chân hắn không để hắn đứng dậy, nói ngắn gọn nhấn mạnh: "Về sau tức phụ ta ngồi ở bàn này."

Đỗ thị nghiêm mặt dùng sức đặt đĩa đồ ăn lên bàn "Phanh" một tiếng.

Tần Miễn tâm nói cái đĩa này bền ghê, bị dọng mạnh thế cũng không vỡ.

Đỗ thị không bỏ qua, nói: "Như vậy sao được? Làm tức phụ đều phải ngồi ở bàn bên, nhà nào cũng phải tuân theo quy củ này. Nhà lão Đại, ngươi qua đây."

Lôi Thiết không buông tay, bình thản mà kiên quyết "Ngồi ở đây."

“Nương, nam nữ khác biệt, ta ngồi bên kia không phải sẽ làm các nàng ngại ngùng sao? Huống chi còn có cô nương nữa.” Tần Miễn đẩy tay Lôi Thiết ra, cười cười với lão phụ nhân, không biết hiện là triều đại nào, hắn không dám nói ‘Nam nữ cách biệt bảy năm không thể ngồi cùng bàn, ăn cùng mâm’. Tiểu cô nương kia không buộc tóc nên hắn mới biết cô vẫn chưa thành thân.

Đỗ thị tức đến mặt đỏ tai hồng, sỡ dĩ bà bảo nhà lão Đại ngồi cùng hai đứa con dâu khác là muốn chỉnh hắn, ngược lại quên mất nữ nhi trong nhà đã đến tuổi cưới gả, nhà lão Đại tuy nói là ‘đại tẩu’ nhưng chung quy vẫn là nam nhân. Nghĩ đến đây, dù nghẹn một bụng lửa nhưng bà lại không nói nên lời phản bác, chỉ thừa dịp mọi người không chú ý hung hăng xẻo đục Tần Miễn bằng mắt.

Nhìn mâm màn thầu trong tay chuẩn bị bưng lên bàn lớn (các nam nhân ngồi bàn này) bà rất muốn lấy đi hai cái, nhưng sợ mấy sức lao động trong nhà ăn không đủ no, đành từ bỏ, đối với Tần Miễn lại càng hận đến nghiến răng.

Triệu thị, Tiền thị thầm thất vọng vì không xem được trò hay, cũng hơi buồn bực, ‘đại tẩu’ mấy hôm trước vẫn một bộ sợ hãi nhút nhát, hôm nay trái lại trấn định vô cùng, còn dám tranh luận cùng Đỗ thị. Không đơn giản nha. Đây là ỷ có lão Đại làm chỗ dựa à?

-Hết chương 2-

Chú giải:

(1) Nội đường: Phòng khách

(2) Bàn bát tiên: bàn vuông

———-

3. Chương 3: Không Gian Thần Kỳ

“Được rồi, ai cũng đói lắm rồi.” Lôi Đại Cường lấy tay vỗ vỗ bàn, lên tiếng.

Đối với Lôi Đại Cường, Đỗ thị rất ôn hoà, “Tôi không nói nữa là được. Ăn cơm thôi.”

Tần Miễn nhìn mâm màn thầu và một chậu canh rau dưa trong veo gần như không thấy váng dầu trên bàn, dù đã sớm đoán mức sống của nông dân thời cổ đại không cao thì vẫn lắp bắp kinh hãi.

Lúc hắn còn đang ngẩn người, mấy nam nhân mỗi người đều đã cầm một chiếc màn thầu ăn từng ngụm lớn. Họ ăn rất nhanh, một cái bánh chỉ hai ba phát liền hết, lại lấy chiếc thứ hai.

Bỗng nhiên một cái màn thầu được nhét vào tay, Tần Miễn quay đầu nhìn Lôi Thiết, Lôi Thiết không nhìn hắn, yên lặng ăn màn thầu. Tần Miễn nhìn những người khác đều ăn như hổ đói, mà nam nhân bên cạnh tuy cũng ăn rất nhanh nhưng không thô tục chút nào, thứ cảm giác không thích hợp kia lại xuất hiện. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hắn quay đầu nhìn bàn bên kia, các nàng cũng ăn giống bàn bên này nhưng canh càng loãng hơn, chỉ có vài lát rau cải trôi nổi.

Dạ dày lại réo. Tần Miễn cắn một miếng màn thầu, thầm nhíu mày. Không phải hắn chưa từng ăn khổ, hồi sống cùng ông bà ngoại, bữa sáng bình thường đều là bánh ngô hoặc màn thầu, cả bánh bao cũng hiếm khi ăn. Sau được Tần Thế Nguyên đón về Tần gia, mức sống mới tốt lên, hơn nữa trong lúc vô ý chiếm được một không gian có thể gieo trồng, hắn bắt đầu thích nghiên cứu các loại mỹ thực, tốt nghiệp xong thì làm nhiếp ảnh gia chương trình mỹ thực. Nhưng màn thầu này không biết làm từ gì, ăn vừa sượng vừa rát họng.

Nhưng hắn vẫn ăn hết cái bánh, lại uống một chén canh, dạ dày mới thoải mái lên chút.

Sau khi yên tĩnh ăn hết bữa sáng, Lôi Đại Cường bắt đầu an bài việc hôm nay cho mấy sức lao động trong nhà, lúc này là thời điểm cỏ dại sinh trưởng mạnh, cần nhổ hết cỏ trong ruộng. Đỗ thị thì phân việc cho các nàng dâu, Triệu thị nấu nước tưới rau, Tiền thị cắt cỏ cho heo ăn, Tần thị lên núi đốn củi, bà thì ở nhà trông cháu. Về phần Lôi Xuân Đào, nữ nhi cần nâng niu mới có thể tìm được nhà khá giả, hiện tại thái dương lên cao không nên ra ngoài làm đen da, chỉ cần ở trong phòng thêu hoa. “Tức phụ ta nghỉ ngơi.” Lôi Thiết mở miệng.

Mặt Đỗ thị lại đen, cứng ngắc nói: "Người nhà nông nào được chiều chuộng như vậy? Nghỉ ngơi vài ngày? Việc nhà đều bị chậm trễ."

Tần Miễn biết mình chưa quen cuộc sống nơi này, tạm thời không thể rời khỏi Lôi gia nên giờ không thể trở mặt với Đỗ thị, đang muốn đáp ứng thì Lôi Thiết lại nói "Hắn nghỉ ngơi."

Kế đó không để ý Đỗ thị, kéo Tần Miễn vào gian nhà củ, còn đóng cửa, sau đó đi.

Mắt Đỗ thị hồng lên, nhìn Lôi Đại Cường "Đương gia, ngài nhìn lão Đại đi, đúng là cưới tức phụ quên nương a..."

Lôi Đại Cường nhìn Lôi Thiết nhấc cái đòn gánh nặng nhất, không quay đầu lại đi thẳng ra cửa, mày cũng nhăn nhíu "Thôi đi, hiện tại sức khoẻ nhà lão Đại đúng là không được tốt, hai ngày nữa hãy nói."

Đỗ thị vẫn rất nghe lời Lôi Đại Cường, tuy lòng không thoải mái nhưng cũng không nói gì nữa, tự an ủi chờ sức khoẻ nhà lão Đại tốt lên mới có thể làm nhiều việc. Nghĩ đến đây, bà không khăng khăng nữa, thấy hai cô con dâu khác còn đứng một bên không đi làm việc, tức đến nổ phổi, hai mắt trừng to, mặt lạnh không nói gì, song lửa giận nơi đáy mắt lại như cuồng phong quét tới Triệu thị, Tiền thị.

Triệu thị, Tiền thị vội vã cầm nông cụ, bước nhanh ra cửa.

Tần Miễn chờ trong gian nhà củ, nghe trong sân dần dần không còn động tĩnh, tâm tình thoải mái, cảm tạ Lôi Thiết hơn hai phút, chốt then cửa lại, tung chăn, lấy vài bộ quần áo và hai cái gối đầu từ trong rương gỗ ra nhét xuống dưới chăn, tạo hiện tượng giả có người trong chăn, sau đó chui vào chăn rồi mới vào không gian. Đừng trách hắn cẩn thận như thế, gian phòng này đâu đâu cũng có khe hở, muốn nhìn lén rất dễ. Không gian là sự tồn tại nghịch thiên nên hắn phải đề phòng cẩn mật, không để bất cứ ai phát hiện ra nó.

Đáng lý hắn đổi sang một cơ thể khác, không gian không thể cùng theo đến, nhưng có lẽ từ khi trích máu nhận chủ, không gian đã hoà làm một thể với linh hồn hắn nên cũng cùng đến đây.

Sự tích hắn có được không gian ngẫu nhiên và ly kỳ vô cùng. Tối hôm đó, tâm trạng hắn rất tệ nên uống hơi nhiều rượu, bèn đi ra ngoài dạo cho tỉnh táo, vô tình bắt gặp hai người đàn ông đang hành hạ một con chó nhỏ trong rừng cây, khắp mình con chó chằng chịt vết máu, cuộn mình trên mặt đất kêu ư ử, tiếng rên đau đớn và bi ai, thê thảm vô cùng. Hắn giận không kềm được chạy tới, lấy ra di động uy hiếp hai tên kia là đã báo cảnh sát, hai tên kia là lưu manh, vẫn còn nhỏ, bị hắn dọa liền nhanh chân bỏ chạy.

Chú chó đã rất suy yếu, hắn không có kinh nghiệm xử lý vết thương cho chó, lại không dám tùy tiện xê dịch nó nên vội gọi điện thoại để bệnh viện thú y cho người đến xử lý, vừa khẽ vuốt cái đầu nhỏ đen an ủi vừa nói rất nhanh sẽ có người đến cứu nó.

Chú chó đen nhìn hắn một cái, kêu ư ử hai tiếng, gian nan đứng lên, liếm liếm lòng bàn tay hắn, há mồm phun ra một chiếc nhẫn ngọc thạch màu nâu đỏ rồi cất bước chân cà thọt đi.

Trước đó hắn uống rượu, đầu óc hơi mê man, ngồi ngốc hồi lâu, một trận gió thổi qua mới thanh tỉnh lại, đang nghĩ màn vừa rồi chỉ là ảo giác thì thấy trong lòng bàn tay thật sự có một chiếc nhẫn ngọc.

Hắn chấn động, vội vàng tìm kiếm chú chó đen kia. Nhưng nó đã không còn tăm hơi.

Chuyện này quá ly kỳ, hơn nữa rõ ràng chú chó đen kia thông nhân tính, không hề có ác ý, hắn giữ lại chiếc nhẫn ngọc thạch, còn quý trọng luôn đeo trên tay.

Đến năm 2012, lời tiên tri tận thế thịnh hành, tiểu thuyết mạt thế lại càng nhiều vô kể, lúc nhàm chán hắn có xem qua mấy quyển, cũng thấy hứng thú với tuỳ thân không gian trong tiểu thuyết, nhân vật chính mang không gian trong nhiều bộ đều là vô tình trích máu vào đồ vật thượng cổ mà mở ra. Hắn chợt tâm huyết dâng trào, đâm ngón tay rỉ máu nhỏ vào nhẫn, trăm triệu lần không ngờ thật sự mở ra không gian thần bí!

-Hết chương 3-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

4. Chương 4: Mẹ Chồng Hung Ác A...

Chiếc nhẫn hóa thành nốt ruồi đen xuất hiện trên cổ tay trái Tần Miễn. Mà trên cổ tay trái cơ thể hiện tại của hắn cũng có một nốt ruồi giống như đúc lúc trước. Có lẽ là trùng hợp, có lẽ có nguyên do huyền diệu nào đó, nhưng Tần Miễn không để ý, quan trọng là hắn vẫn còn không gian này.

Không gian như một thế giới thu nhỏ riêng biệt, có núi có sông, có mặt trời mọc rồi lặn, còn có một tứ hợp viện cổ điển. Đáng nhắc tới nhất là dòng linh tuyền kỳ diệu của không gian. Tần Miễn không biết nước linh tuyền chảy từ đâu tới, chỉ biết nước bên trong múc mãi không hết. Nước linh tuyền hiệu quả thần kỳ, từ khi uống nước linh tuyền thân thể hắn luôn kiện khang, rau củ hoa quả được tưới nước linh tuyền sinh trưởng nhanh chóng, hương vị tươi ngon, so với rau dưa bán bên ngoài ngon hơn gấp mấy lần.

Vì có lời tiên tri tận thế vào năm 2012 nên lúc trước Tần Miễn tích trữ không ít vật tư để bên trong, bao gồm thức ăn quần áo mặc đủ loại, không chỉ vậy còn nuôi dưỡng chút gà vịt, gieo trồng nhiều chủng loại rau củ hoa quả, thậm chí có vài mẫu lúa nước lúa mì. Đồ do mình trồng càng yên tâm. Cũng nhờ Tần Thế Nguyên bồi thường năm triệu tệ cho hắn, hắn mới có vốn mua mấy thứ đó.

Nay tuy đã xuyên việt, nhưng có số vật tư này, hắn tự tin mình sẽ sống tốt. Không gian này còn một chỗ kỳ lạ là có thể 'kết tâm ý', chờ tương lai hắn tìm được người yêu là có thể cùng nàng cộng hưởng không gian, đồng sinh cộng tử, cho dù rơi vào chốn cổ đại lạc hậu vẫn có thể hưởng một nhân sinh mỹ mãn.

Uống một ly nước linh tuyền, rồi theo thói quen tưới nước cho luống hoa không biết tên sau nhà, Tần Miễn ra khỏi không gian. Tại nơi xa lạ này, hắn nên cố gắng hạn chế vào không gian, có thể không vào thì đừng vào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đợi trong gian nhà cỏ cho đến khi nghe Đỗ thị nói với Lôi Xuân Đào phải đi nấu bữa trưa, hắn mới đứng dậy vào phòng bếp giúp nhóm lửa.

Đỗ thị vẫn không cho hắn sắc mặt hoà nhã, Tần Miễn không để ý, bị bà trừng vài lần cũng đâu mất miếng thịt nào. Hắn còn đang nghe Đỗ thị nói coi có lộ ra thông tin nào về thời đại này không.

"Nhà lão Đại." Đỗ thị thấy bộ dáng thờ ơ đạm nhạt của hắn liền căm tức "Nếu đã gả vào Lôi gia chúng ta thì chính là người Lôi gia, đừng suốt ngày chỉ biết dùng mánh lới để an nhàn! Lão Đại thương ngươi là phúc khí của ngươi, nhưng ngươi không thể vì lão Đại thương ngươi thì được một tấc tiến một thước, không biết điều! Biết chưa?" Bà dùng muôi ra sức đảo đồ ăn trong nồi, muôi va vào nồi phát ra tiếng bang bang giống như coi cái nồi thành Tần Miễn. Nhưng dù bà đảo nhanh hơn nữa thì món ăn bên trong vẫn tản ra mùi khét.

"Người như vầy là có ý kiến với ta sao! Để lửa lớn thế làm chi?" Đỗ thị đột nhiên dùng muôi gõ vào bếp lò, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Miễn "Là muốn phụ đốt lò hay muốn làm cả nhà không được ăn cơm hả? Hả?" Tần Miễn không nói được gì. Xào cà tím phải cho nhiều mỡ, bà chỉ dùng thìa cho vài giọt không khét mới lạ. Làm cũng sai, không làm cũng sai, xem như hắn đã rõ, Đỗ thị này chính là không vừa mắt hắn. Hắn càng ngày càng mê hoặc, đã như vậy thì sao lúc trước bả đồng ý để Lôi Thiết cưới Tần Miễn?

"Nếu người không mau cứu chữa thì nồi đồ ăn này thật không thể ăn được nữa. Con ra xem mọi người về chưa." Tần Miễn nói xong, đứng lên đi.

Không đợi Đỗ thị phản ứng, hắn trực tiếp ra sân. Trong nháy mắt hắn thực sự có xúc động muốn đi luôn, nhưng lý trí kềm hắn lại. Hiện tại cơ thể hắn không tốt, hơn nữa chỉ mới mười mấy tuổi, có thể đi được bao xa? Hắn có thể trốn trong không gian cho đến khi dưỡng tốt cơ thể, nhưng hắn sẽ không biết gì về thế giới này, lỡ phạm vào kiêng kị gì hoặc bị người khác phát hiện sự tồn tại của không gian thì chỉ có đường chết. Thêm cả vấn đề hộ tịch, giờ mà bỏ đi hắn liền thành người không hộ khẩu, mai sau không biết sẽ có bao nhiêu phiền toái. Điều hắn lo nhất là nguyên chủ thành thân cùng nam nhân kia có phải vì lý do đặc biệt gì không, nếu lén bỏ đi liệu có sách động người Lôi gia đuổi giết hắn không?

Đi không bao xa, đối diện có một đám người đi tới, cười cười nói nói. Vừa khéo đó là nhóm người Lôi Đại Cường.

Tần Miễn do dự một chút, đứng lại ở ven đường chờ họ.

Lôi Thiết từ xa nhìn thấy đứa trẻ, bước chân nhanh hơn, chỉ chốc lát đã đến trước mặt hắn, dùng ánh mắt 'hỏi' hắn.

Tần Miễn không biết y 'hỏi' gì, lắc đầu, cười với Lôi lão gia từ đến gần.

"Cha, mọi người về rồi. Con đang định đi gọi mọi người về ăn cơm."

"Ừ." Lôi lão gia tử trả lời ngắn gọn.

Bọn Lôi Hướng Nhân đều chào 'đại tẩu'.

Tần Miễn gật đầu như cũ.

Đằng sau họ còn có mấy thôn dân cũng làm xong việc đồng áng về nhà, nhìn Tần Miễn bằng ánh mắt quái dị, cười cười ái muội, rẽ sang một con đường nhỏ khác.

Tần Miễn lặng lẽ giữ chặt cánh tay Lôi Thiết, chờ mấy người Lôi Đại Cường vào nhà hết mới buông ra, "Ta có chút chuyện muốn nói với huynh."

Lôi Thiết hướng vào bên trong, ý bảo đi vào rồi nói.

Hai người vừa mới vào gian nhà cỏ, Đỗ thị lại hô the thé: "Nhà lão Đại! Ngươi chạy đi đâu lười biếng rồi?"

Tần Miễn thở dài một hơi "Thôi đi. Đến tối hãy nói." Hắn không tin sau khi trời tối đen mà bà già kia vẫn còn muốn cột hắn bên cạnh.

Lôi Thiết nhìn hắn ra khỏi phòng, đứng ở tại chỗ không biết suy nghĩ gì, một lát sau mới đi ra.

-Hết chương 4-

---

5. Chương 5: Nguyên Do...

Khi một nhà Lôi gia ăn cơm tối xong, trời còn chưa tối hẳn. Phòng ốc cùng bóng cây bị ánh chiều tà cắt thành từng mảng tối. Người nhà nông đều như vậy, cố ăn xong cơm trước lúc trời đen, vậy là có thể tiết kiệm chút dầu.

Ba người Tần Miễn, Triệu thị và Tiền thị trước ánh mắt như hổ rình mồi của Đỗ thị rửa chén bát, lại lau dọn nhà bếp sạch sẽ.

Từ phòng bếp đi ra, bắt gặp Lôi Thiết đang cầm chậu gỗ màu nâu sẫm múc nước bên giếng, Tần Miễn sợ y muốn cả hai cùng nhau rửa chân, vội chạy ào qua, dùng gầu gỗ múc một gáo nước lạnh từ trong chậu xối thẳng vào chân, cọ rửa chân sạch sẽ, đồng thời bình thản nhìn Lôi Thiết một cái, sợ y không nhận ra hắn có ý xa cách, nhưng lại lén run cầm cập, nước mới lấy từ giếng ra không phải lạnh bình thường đâu á, lạnh thấu tim đó á.

Lôi Thiết dừng lại, vẫn không có biểu cảm gì, khom lưng múc nước.

Tần Miễn nhanh nhẹn trở vào gian nhà cỏ, giầy rơm ướt sũng mang rất không thoải mái, hắn cởi giày ra, để chân hong khô tự nhiên, không có ghế nên đành ngồi xuống mép giường. Trong phòng lờ mờ tối, ánh sáng bên ngoài xuyên qua các khe hở có lớn có nhỏ của vách tường lọt vào trong, nhìn có vẻ thê lương. Thật ra ở bàn nhỏ đầu giường có một ngọn đèn dầu, nhưng hắn không biết cách đốt nên không động vào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Một lát sau Lôi Thiết đi vào.

Tần Miễn nhỏ giọng hỏi: "Bên ngoài còn người nào không?"

Lôi Thiết không biết hắn có ý gì, lắc đầu, đi vào ngồi xuống giường.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói thẳng: "Không hiểu tại sao nhưng chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ, huynh có thể nói cho ta biết ta là ai không, còn nữa, vì sao hai chúng ta lại thành thân? Chúng ta đều là nam nhân mà." Lôi Thiết quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

Tần Miễn thản nhiên nhìn lại y.

"Ngươi là tức phụ ta. Ta là Lôi Thiết. Ngủ đi." Lôi Thiết leo lên giường, nằm nghiêng ở phía ngoài.

"Ta là nam nhân!" Tần Miễn có chút sốt ruột, truy vấn "Tại sao ta thành thân với huynh? Sao người nhà ta lại gả ta cho một nam nhân?"

Lôi Thiết không nói chuyện, trong phòng quá tối, Tần Miễn không thấy rõ vẻ mặt y.

"Ngươi là tức phụ ta." Lôi Thiết nói xong, mặc kệ Tần Miễn truy vấn thế nào cũng không mở miệng, hơi thở kéo dài ổn định như đã ngủ.

Sốt ruột cũng vô dụng, Tần Miễn cố giữ bình tĩnh, sau khi ngồi yên hồi lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, hắn rùng mình một cái, bò lanh quanh đến giữa giường nằm xuống. Ít nhất trước mắt có một sự kiện đáng ăn mừng: Lôi Thiết không có bắt buộc hắn thực hiện nghĩa vụ 'vợ chồng'. Khụ khụ!

Tần Miễn lắc đầu, xua đi các ý nghĩ như dẫm phải lôi, lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn kéo tấm chăn duy nhất qua đắp lên người. Nhiệt độ cơ thể người nằm cạnh ấm áp như lò lửa, muốn xem nhẹ cũng khó, hắn dứt khoát không suy nghĩ, đánh một giấc cho ngon, chờ trời sáng nhất định phải tìm cách nghe ngóng. Hắn ngủ thật yên lòng, cơ thể hiện tại này cùng lắm chỉ mười hai tuổi, vẫn là một đứa nhỏ, Lôi Thiết không thể cầm thú đến mức làm gì hắn.

……

Mất cả hai ngày Tần Miễn mới biết được cảnh ngộ hiện giờ của hắn. Hắn xuyên đến một thời không lạ hoắc, nay là Đại Hạ vương triều, nơi hắn đang ở là thôn Thanh Sơn thuộc trấn Lưu Thuỷ.

Tình hình Lôi gia hắn cũng moi được rõ. Nguyên lai Lôi Thiết và bọn Lôi Hướng Nhân là anh em cùng cha khác mẹ. Mẫu thân Lôi Thiết lúc y chào đời thì khó sanh mà chết, nửa năm sau Lôi Đại Cường rước vợ kế, cũng chính là Đỗ thị. Lôi gia còn có một nhi tử nữa, lớn hơn Lôi Xuân Đào khoảng một chén trà (15 phút), đang theo học tại tư thục trấn trên, cách vài ngày về nhà một lần, trước mắt Tần Miễn còn chưa gặp hắn ta.

Vô cùng khéo cái là nguyên chủ cơ thể này cũng tên Tần Miễn, thành thân với Lôi Thiết quả thật là do có nội tình. Nhắc tới thì không thể không nói đứa bé Lôi Thiết này rất đáng thương. Đỗ thị lúc mới vào cửa đối xử Lôi Thiết không tệ, nhưng từ khi bà có hài tử của mình, nhìn Lôi Thiết thấy thế nào cũng không vừa mắt, hễ có chút bất mãn thì không phải đánh cũng là mắng. Tục ngữ nói rất hay, có mẹ kế sẽ có bố dượng. Đỗ thị thường nói xấu Lôi Thiết, dần dần lừa được Lôi Đại Cường cũng không thèm để tâm Lôi Thiết. Thời điểm Lôi Thiết lên mười hai, Đỗ thị xúi giục Lôi Đại Cường bán Lôi Thiết cho nhà có tiền làm tiểu tư. Lôi Thiết không thể nhịn được nữa, yên lặng bỏ đi, lần đi này kéo dài chừng mười năm, gần một tháng trước đó mới trở lại, trên mặt có thêm vết sẹo xấu xí, không biết y gặp chuyện gì ở bên ngoài. Người nhà hỏi, người trong thôn cũng hỏi, nhưng đều không hỏi ra được gì.

Dù gì cũng là con ruột mình, lại đã trưởng thành, hai đệ đệ đều thành gia mà lão Đại còn chưa thành thân thì coi sao được. Lôi Đại Cường bèn cân nhắc chuyện hôn sự cho Lôi Thiết. Nhưng một người khá khôi ngô lại mang vết sẹo dài, cô nương nhà ai sẽ để ý y? Thế là việc này cứ luôn kéo dài.

Thẳng đến một ngày, có thầy tướng số già vào thôn, nói người mà số mệnh định cho Lôi Thiết là một tiểu thiếu niên mười bốn tuổi sẽ xuất hiện tại rừng cây nhỏ Tây thôn vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó! Nếu hai người họ kết hợp, vinh hoa phú quý hưởng bất tận, thậm chí phúc lây toàn thôn, nhưng nếu Lôi Thiết cưới người khác, Lôi gia chắc chắn đại họa lâm đầu, tai vạ con cháu.

Nghe người ta kể tới đây, cảm nghĩ đầu tiên của Tần Miễn chính là nhất định có người không vừa mắt Lôi Thiết mới mời lão tướng số này đến lừa người.

Lại kể sau khi thầy đoán mệnh phán xong, người Lôi gia đều biến sắc, thà rằng tin là có còn hơn là không a! Vào cái ngày đó, Lôi Đại Cường dẫn theo Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa đuổi tới khu rừng cây nhỏ thầy tướng nói, không ngờ thật sự gặp một tiểu thiếu niên ở đó.

Thiếu niên này ăn mặc rách rưới, hôn mê bất tỉnh ngã trên đất.

Ba người do dự một lát, mang thiếu niên này về nhà.

Sau khi thiếu niên tỉnh, chỉ nói mình tên Tần Miễn, chạy nạn từ một trấn nhỏ xa xôi đến, ngoài ra hỏi gì cũng trả lời không biết.

Vì Lôi Thiết bỏ nhà đi nhiều năm, Lôi Đại Cường có vài phần áy náy với y nên không định bắt y cưới thiếu niên này. Cùng lắm thì nuôi hài tử nhặt được này, hẳn là có thể cản tai hoạ chứ.

Nhưng không chịu nổi Đỗ thị hết khóc lại nháo, nói cái gì hai lão bị Lôi Thiết liên lụy không sao, mất tính mạng cũng chả là gì, nhưng không thể vì một Lôi Thiết mà hại những đứa con khác? Hơn nữa Lôi Hướng Nghĩa chưa có con trai nối dõi, Lôi Hướng Lễ còn chưa thành gia, Lôi Hướng Trí còn muốn đi thi, không chừng tương lai có thể làm quan rạng rỡ tổ tông, mà nữ nhi duy nhất còn chưa được gả đâu.

Cứ như vậy, Lôi Đại Cường mới nhả ra, để Lôi Thiết và Tần Miễn thành thân.

Tần Miễn mang bệnh trong người, lại không có nhà để về, nếu không đồng ý thành thân với Lôi Thiết thì sẽ bị đuổi đi, rơi vào đường cùng đành phải đáp ứng.

-Hết chương 5-

---

6. Chương 6: Muốn Phân Gia

Thành thân xong, hộ tịch dĩ nhiên chuyển tới Lôi gia.

Đến hiện tại, hai người thành thân cũng mới có vài ngày.

Tần Miễn còn nghe được chuyện khác làm tâm hắn trầm xuống đáy cốc. Việc hai nam nhân thành thân đã truyền khắp toàn Huyện, trước mắt không biết có truyền đi xa hơn nữa chưa. Nam nhân và nữ nhân bên nhau mới là chính đạo, thôn Thanh Sơn lại có hai nam nhân kết thành phu thê còn không thành trò cười cho người khác sao? Nói cách khác, dù bây giờ rời khỏi Lôi Thiết, thanh danh hắn cũng đã toi. Hắn muốn kiếm vợ xung quanh đây khẳng định là không thành, cha mẹ ai sẽ đồng ý gả con gái mình cho một nam nhân từng gả cho nam nhân khác?

Ly hôn với Lôi Thiết, cũng chính là 'hoà ly(1)', là việc cấp bách.

Ban ngày Đỗ thị nghĩ mọi cách khiến Tần Miễn và Lôi Thiết làm việc, chỉ buổi tối hắn mới có cơ hội nói với Lôi Thiết mấy câu. Tối hôm nay, chờ Lôi Thiết rửa mặt xong, Tần Miễn thử mở lời: "Kỳ thật lúc trước huynh thành thân với ta cũng là bị ép buộc, chắc huynh cũng muốn cưới tức phụ, ý ta là chắc huynh muốn cưới một tức phụ bình thường sinh sống ổn định nhỉ?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ngươi chính là tức phụ ta." Lôi Thiết nhìn hắn, như không hiểu vì sao hắn nói lời này.

Tần Miễn bực mình một phen, chẳng lẽ tự nói mình không bình thường? Hắn cố duy trì bình tĩnh và kiên nhẫn "Ý ta là chắc huynh cũng muốn cưới tức phụ sinh hài tử chứ?"

"Không cần." Lôi Thiết cởi giầy rơm, nói ngắn gọn.

Tần Miễn không biết y thật lòng hay giả bộ, đành phải nói thẳng: "Chúng ta hoà ly đi." Lôi Thiết đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm hắn một lát mới nói: "Ta sẽ không hoà ly."

Nói xong, giống như lần trước nằm thẳng lên giường ngủ.

Tần Miễn chấn động, kinh sợ nghĩ chẳng lẽ Lôi Thiết vốn thích nam nhân? Nhưng vầy không có sức thuyết phục. Hắn từng vào không gian soi gương, hiện tại bề ngoài hắn khá khó coi, đen gầy khô quắt, lại còn là một đứa bé, dù Lôi Thiết thích nam nhân thật cũng không thể thích hắn.

Nhưng Lôi Thiết không chịu hoà ly, hắn không còn cách nào, chỉ cần hộ tịch còn ở Lôi gia thì hắn không thể thoát thân. Nghe Trương ca cùng thôn nói quốc gia này quản lý hộ tịch tương đối nghiêm khắc, nếu muốn làm mới từ đầu cho một người không những cần chi nhiều bạc còn phải có quan hệ. Dù có tiền, nhưng không có cửa cũng không làm được. Chẳng lẽ làm một người không hộ khẩu?

Tần Miễn vô cùng bất đắc dĩ thừa nhận: Trước mắt hắn phải tiếp tục lưu lại Lôi gia.

Nếu quyết định lưu lại, Tần Miễn điểm sơ tình cảnh Lôi gia lại một lần. Điều kiện Lôi gia trong thôn này tính vào tầm trung, nhà chính xây bằng gạch quay về hướng Bắc, tổng cộng có sáu gian phòng, vừa vào cửa là gian nhà chính đồng thời là nơi ăn cơm, phu thê Lôi Đại Cường một gian, cả nhà Lôi Hướng Nhân một

gian, cả nhà Lôi Hướng Nghĩa một gian, Lôi Hướng Trí là người đọc sách, độc hưởng một gian, gian cuối cùng chia thành hai gian nhỏ cho Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào.

Ra ngoài nhà chính là sân. Phòng bếp xây ở góc Tây Bắc, bên phải có một miệng giếng, chuồng heo dựng dựa vào tường Đông sân viện, bên trong chuồng cách ra một không gian chứa nông cụ linh ***. Lôi Thiết mới trở về sau này, không có chỗ cho y, đành phải dựng gian nhà tranh ở góc Tây Nam của sân. Trước không nói vấn đề gian nhà cỏ nằm đối diện chuồng heo, hiện tại nó chỉ có thể tránh gió, khi thời tiết trở lạnh thì không cản được, hơn nữa đến lúc trời đổ tuyết, không biết còn trụ được không nữa. Đáng thương ghê.

Đối với Lôi Thiết, Tần Miễn có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Người Lôi gia ức hiếp y như vậy, sao y còn lăn vào vết xe đổ này? Uổng cho y mang danh từng lang bạt bên ngoài, ít nhiều gì cũng có chút kiến thức chứ?

Nếu có thể ra riêng thì tốt rồi, thứ nhất, không bị những người khác trong Lôi gia quấy nhiễu, càng có lợi cho hắn thuyết phục Lôi Thiết hoà ly Thứ hai, tự mình làm chủ sống càng tự do.

Nói đến cũng lạ, Đỗ thị chán ghét Lôi Thiết, vì sao không khuyến khích Lôi Đại Cương tách nhà Lôi Thiết ra.

"Nhà Lôi Thiết, cẩn thận!"

Một tiếng cảnh báo bức thiết vang lên bên tai, Tần Miễn giật mình, theo bản năng ném đồ trong tay xuống, đồng thời lùi ra sau vài bước — đột nhiên hắn nhớ ra mình đang đốn củi, nhát búa vừa rồi chém vào không khí, hắn xém nữa đã tự làm mình bị thương.

Một nam nhân to con chừng ba mươi tuổi bước nhanh tới, quan tâm nhìn hắn từ trên xuống dưới. Người này vác một đôi đòn gánh chất đầy búa cũ.

"Không có việc gì chứ?"

"Không sao. Trương ca, cám ơn ca." Tần Miễn thành tâm nói lời cảm tạ. Tin tức hắn nghe được cơ bản là từ người này, Trương Đại Xuyên. Đến Lôi gia mấy ngày nay, trừ người Lôi gia, hắn gặp qua hơn mười người, chỉ có Trương Đại Xuyên cùng nương tử Xuân Hoa tỏ thái độ bình thường với hắn, những người khác thấy hắn hoặc là một ánh mắt khinh thường, hoặc là tránh hắn như tránh ôn dịch.

Trong mắt Trương Đại Xuyên, Tần Miễn là một hài tử, không lớn hơn nhi tử mình bao nhiêu. Thấy hắn thực sự không sao mới thuận miệng hỏi "Nghĩ gì mà xuất thần vậy?" Nói rồi buông gánh xuống, cầm lấy búa chặt cây, nhát búa bổ xuống, thân cây khô to gấp rưỡi cánh tay xuất hiện một vết hằn sâu. Gần đến mùa vụ thu,người nhà nông thường nhân khoảng thời gian này làm những việc lặt vặt.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói thật "Ta đang nghĩ nếu nương không vừa mắt ta và Lôi Thiết vì sao không tách chúng tôi ra? Theo ta được biết, không phải Lưu gia đã phân gia sao?"

"Phanh" cây con bị chém đổ, Trương Đại Xuyên lại giơ búa tiếp tục chặt. Cây chặt ra thành từng khúc nhỏ dễ phơi khô hơn. Âm thanh binh binh vang lên doạ lũ chim trên cây chạy, ma sát với cành lá vang lạo xạo.

"Trong thời gian ngắn nhà các ngươi không có khả năng phân gia." Trương Đại Xuyên bên đốn củi, bên buồn cười nói "Ngươi và Thiết tử vừa thành thân, bà liền tách các ngươi ra, bộ không sợ người trong thôn đâm cột sống họ sao? Huống hồ, Thiết tử là lão Đại Lôi gia, dù phân gia, theo lý mà nói cũng nên do ngươi và Thiết tử phụng dưỡng hai lão."

A? Tần Miễn trợn tròn mắt.

Phía sau truyền đến tiếng cành cây đung đưa, hai người quay đầu lại.

Lôi Thiết vai trái đeo cái cung lớn, vai phải khiêng một con dã lộc nhanh chân đi tới. Dã lộc kia ít nhất năm sáu mươi cân, không nhúc nhích gục trên người y.

"Thiết tử, vận khí không tệ nha! Đại gia hỏa này có thể bán được không ít tiền, để lại ăn cũng có thể ăn khá lâu." Trương Đại Xuyên hâm mộ ngắm dã lộc, cười nói với Lôi Thiết.

Tần Miễn nhìn chằm chằm dã lộc, liếm liếm môi. Thèm thịt quá. Nhưng hắn biết Lôi Thiết săn mồi cũng không phải để ăn. Đỗ thị là người keo kiệt, rau cải bình thường cũng tiếc rẻ xào nhiều, càng không nói đến thịt. Ngay cả trứng gà thì chỉ nấu cho hai tôn tử bảo bối và nữ nhi duy nhất của mình ăn, những người khác bao gồm Lôi Hân Hân hai tuổi muốn cũng không có. Trái lại trong không gian hắn có thịt trứng, nhưng không có cơ hội nấu ăn.

Lôi Thiết gật gật đầu với Trương Đại Xuyên, đi tới trước mặt Tần Miễn, ngừng lại, móc một thứ dùng lá sen xanh lục bọc từ trong người ra, bên trong tản mát ra mùi thịt làm Tần Miễn len lén nuốt nước miếng.

Trương Đại Xuyên ái muội cười cười với Tần Miễn, tiếp tục đốn củi.

Tần Miễn đấu tranh một lát, nhận lấy bọc lá sen "Cám ơn." Mở lá sen ra, bên trong là một cái chân gà nướng đến mỡ bóng lưỡng, phảng phất hơi nóng.

Lôi Thiết buông con mồi và cung tên xuống, nhặt búa đi tới một bên đốn củi, theo động tác cánh tay, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ trên vai hiển lộ.

Chặt ba bốn cây liền chất đầy giỏ củi.

Tần Miễn gặm xong chân gà, cảm thấy so với chân gà từng nếm trong dĩ vãng ngon hơn nhiều.

Gần như lúc Tần Miễn vừa gặm xong chân gà, Lôi Thiết cũng đứng lên. Hai giỏ củi Tần Miễn mang đến, chỉ chất đầy một giỏ. Lôi Thiết đem búa, con mồi và cung tên bỏ vào trong giỏ còn lại, dùng đòn gánh bắc ngang gánh lên.

Tần Miễn có cảm giác vi diệu. Sao cứ cảm thấy sở dĩ Lôi Thiết đốn củi là vì chờ hắn ăn xong chân gà?

"Trương ca, chúng ta đi trước." Lôi Thiết nói với Trương Đại Xuyên.

Trương Đại Xuyên phất tay "À, được, ta cần chặt thêm chút củi nữa."

-Hết chương 6-

Chú giải:

(1)Hoà ly: ly dị trong hoà bình

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

7. Chương 7: Tranh Chấp Con Mồi

Tần Miễn liếm liếm môi cố gắng không để lại vết mỡ, nhìn nhìn quần áo trên người, lựa chọn dùng lá sen lau miệng, ước chừng miệng hết mỡ mới vứt lá sen đi.

Lôi Thiết chú ý tới động tác của hắn, môi dưới mấp máy, ánh mắt phút chốc dao động.

Trời chiều ngã về tây, ánh nắng dịu nhạt xuyên qua tầng mây chiếu rọi xuống, nhuộm những áng mây thành màu hoặc sáng hoặc tối, phảng phất như bị thuốc màu rực rỡ tô lên. Nước trong hồ cũng bị chiếu thành màu da cam, theo gió di động, dập dờn khoan thai. Một đám chim bay ngang qua không trung, để lại tiếng kêu lanh lảnh. Ngoài đồng người người tất bật ra về, cố về nhà trước lúc trời tối, bận rộn xong việc nhà là có thể nghỉ ngơi. Chỉ có trẻ nhỏ *** nghịch không biết ưu sầu, đuổi đuổi đánh đánh trên đồng ruộng, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ, lỡ không cẩn thận vấp té cũng không để ý, hi hi ha ha bò lên, tiếp tục đùa giỡn. Mấy con chó ta như thấy thú vị chạy theo băng băng, phe phẩy cái đuôi.

Lôi Thiết không thích nói chuyện, Tần Miễn cũng không tìm y nói chuyện, đánh giá cây cung kia của y. Thân cung màu xám, không biết làm bằng gỗ gì, nhìn có vẻ rất rắn chắc, tỏa sáng bóng loáng tất nhiên là do thường được lau chùi bảo dưỡng, được chủ nhân yêu quý. Túi tên cũng may bằng vải màu xám, bên trong có mười cây tên, rất sạch.

"Ai ui, cùng tân nương về nhà, thật ân ái nha." Từ con đường mòn đồng ruộng, một phụ nhân quần vải bố cài trâm gai đi tới, vai khiêng cái cuốc, cười tủm tỉm nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết, khóe mắt dừng tại dã lộc

trong gánh giỏ một chút. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn thấy rõ ràng, người này trông hoà nhã nhưng ánh mắt không hề che dấu khinh bỉ.

Phụ nhân tiếp tục nói "Con mồi lớn như vầy, một nhà các ngươi không cần lo mười ngày nửa tháng không có thịt ăn rồi. Tiểu Tần đệ đệ, ngươi vừa đến Lôi gia còn chưa biết nhỉ? Trù nghệ mẹ chồng ngươi đứng nhất nhì thôn ta đấy! Đêm nay ngươi có lộc ăn rồi."

Phía sau phụ nhân không xa có vị phụ nhân khác mang một rổ rau xanh, che miệng cười không rõ hàm súc "Nhà Lưu Đại, cần gì trêu chọc người chứ? Người nào trong thôn chẳng biết Lôi tẩu tử tề gia cần kiệm?"

Lôi Thiết như bịt tai không nghe, không nhanh không chậm cất bước. Tần Miễn âm thầm thở dài, đi nhanh vài bước.

Hai người vào cửa chính, Đỗ thị đúng lúc đi ra, bước chân dừng lại, liếc về phía rổ, thấy con mồi, trên mặt lộ vẻ hài lòng, lại nhìn củi trong cái rổ khác, sắc mặt liền tối đi.

"Nhà lão Đại, cả buổi chiều mà ngươi chỉ chặt chút củi như vậy à?"

Tần Miễn núp phía sau Lôi Thiết "Nương, con còn nhỏ không có sức, mong người thứ lỗi."

"Ta tha thứ ngươi, ai tha thứ ta? Buổi tối không được ăn cơm! Cả đám chẳng có ai để ta vào mắt." Ánh mắt Đỗ thị dừng ở dã lộc, giọng điệu nói với Lôi Thiết cũng dịu đi "Lão Đại, ngươi xử lý thứ này đi."

"Đại ca về rồi." Một nam tử áo vải thô bước từ trong nhà ra, mặt mày vui mừng nhìn dã lộc, đôi tam giác mắt loé sáng, khóe mắt còn có hai nếp nhăn không rõ "Lớn như vậy sao, đêm nay được ăn mặn rồi. Nương, tối nay nấu thịt lộc hầm khoai nhé?"

Lôi Hướng Nhân nhỏ hơn Lôi Thiết một tuổi, nhưng nhìn lớn hơn Lôi Thiết bốn năm tuổi, Lôi Hướng Nghĩa trông cũng lớn hơn Lôi Thiết. Nếu ba người cùng nhau ra ngoài, người không biết sẽ cho rằng Lôi Thiết mới là đệ đệ hai người kia. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Tần Miễn luôn cảm thấy trên người Lôi Thiết có gì đó không thích hợp. Hắn khá là tò mò với mười năm Lôi Thiết bỏ đi.

Triệu thị ở trong phòng nghe được động tĩnh, bước nhanh ra, kéo cánh tay Đỗ thị cười, có vẻ vô cùng thân mật "Nương, chúng ta có lộc ăn rồi. Thịt hầm nương làm luôn ngon, nhớ lúc con sinh Tiểu Bảo nương làm món thịt lợn rừng hầm củ cải, đến giờ nhớ lại con còn chảy nước miếng."

Tần Miễn suýt nữa đã cười ra tiếng. Nói lời này thật không phải muốn ám chỉ Lôi gia đã lâu không ăn thịt à?

Trong phòng bếp, Tiền thị đang nấu cơm liếc mắt nhìn bộ dáng Triệu thị qua khe hở song cửa sổ, khinh thường cười nhạo, nhỏ giọng nói thầm "Có thể ăn được mới lạ."

Lôi Hướng Nghĩa vừa bước vào đúng lúc nghe được Triệu thị nói, cũng chờ mong nhìn Đỗ thị. Suốt ngày đều là rau xanh củ cải khoai lang, hắn ta ngán lắm rồi.

"Ăn cái gì mà ăn?" Đỗ thị hung hăng trừng mắt Triệu thị, không cho phép nghi ngờ "Đều đem ướp chờ đến vụ thu hoạch ăn dần."

Lúc này Lôi Thiết mới có cơ hội mở miệng "Sáng mai đem bán." Nói xong, y mặc kệ phản ứng của những người khác, bỏ gánh xuống một bên, mang dã lộc đến cạnh giếng xử lý.

Đỗ thị, mấy người Lôi Hướng Nhân đều ngây ngẩn.

Lôi Hướng Nghĩa không đặc biệt để ý, trực tiếp vào nhà.

"Lão Đại" Đỗ thị đi qua "Mùa thu hoạch mọi người cần cung cấp chất béo, lưu trữ thịt dã lộc này đến lúc đó không cần tiêu tiền mua thịt nữa. Nghe nương, thịt này chúng ta giữ lại."

Lôi Thiết ngồi xổm bên cạnh giếng, không biết từ chỗ nào cầm ra một cây đao, nhanh nhẹn rạch bụng lộc, chuẩn bị lột da, vẫn là câu nói kia "Sáng mai đem bán."

Tần Miễn chờ xem kịch vui. Tuy hắn và Lôi Thiết mới ở chung vài ngày nhưng đã nhìn ra tính cách Lôi Thiết nói một thì không có hai, chỉ cần là chuyện y đã quyết định thì rất khó lay chuyển. Đỗ thị sẽ ứng phó sao đây?

“Đại bá, Đại bá xem sao Đại bá cứ phải đối nghịch với nương? Làm nương tức giận” Triệu thị dùng giọng điệu trách cứ “Vì sao Đại bá nhất định phải đem bán thịt lộc?”

“Ta và tiểu Miễn cần có thêm vài bộ quần áo.” Lôi Thiết nhàn nhạt trả lời, động tác tay vẫn không ngừng, mùi máu lộc tản ra khắp sân.

Đỗ thị đột nhiên quay đầu.

Tần Miễn thầm nghĩ không ổn.

“Được a!” Đỗ thị bước hai bước xông đến trước mặt hắn, chỉ vào mũi hắn kêu to, khóe mắt muốn nứt phảng phất như bị uỷ khuất cùng cực “Ta cứ thắc mắc sao lão Đại cố chấp như thế? Nguyên lai là ngươi đứng sau châm ngòi! Tần thị, ngươi muốn làm mẫu tử chúng ta bất hòa phải không?”

“Không có, không liên quan đến ta.” Tần Miễn linh hoạt phi nhanh đến cạnh Lôi Thiết lấy y làm tấm mộc, không hề áy náy chút nào, tâm nói: Ai bảo huynh không chịu hoà ly?

Không phải hắn không có cách đối phó Đỗ thị, nhưng hai chữ ‘hiếu đạo’ đè chết người, nếu hắn thật sự chống đối Đỗ thị hoặc làm gì Đỗ thị, không chỉ Lôi gia, e là toàn thôn đều không dung tha hắn. Đối phó Đỗ thị phải theo hướng khác.

“Không có?” Đỗ thị đuổi lại đây, khí thế bức người “Không phải lão Đại nói muốn mua quần áo cho ngươi sao? Lôi gia ta cấm ngươi ăn hay cấm ngươi uống? Đến thời điểm thích hợp còn không biết thêm quần áo cho ngươi sao? Có phải ngươi không nhìn được cả nhà hoà hoà khí khí đúng không? Lão Đại, ngươi tránh ra!” Với tính tình của bà, căn bản không muốn nhường nhịn Lôi Thiết. Nhưng từ khi Lôi Thiết bỏ nhà ra đi, không ít người trong thôn chỉ trỏ sau lưng bà. Hướng Lễ chưa cưới tức phụ, Xuân Đào cũng chưa định thân, vì thanh danh chúng, bà chỉ có thể chịu đựng, không thể gây khó dễ trực tiếp cho Lôi Thiết thì lấy Tần thị khai đao.

-Hết chương 7-

———-

8. Chương 8: Phân Gia (1)

Đỗ thị đuổi sang bên trái Lôi Thiết, Tần Miễn liền trốn qua bên phải Lôi Thiết. Từ khi bắt đầu uống nước linh tuyền đến nay sức khoẻ hắn đã khôi phục được tám phần, không chỉ sức lực lớn hơn mà còn nhanh nhạy hơn.

Lôi Xuân Đào không đi ra, đứng bên cửa sổ nhìn bên ngoài. Hồi Tần Miễn vào Lôi gia vẫn luôn u ám trầm mặc, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng hắn ‘hoạt bát’ tỏ rõ cố tình trêu đùa nương như vậy. Một đào thoát nhẹ nhàng, một đuổi đến thở hồng hộc, nhưng nàng không thấy tức, ngược lại thấy buồn cười và bất đắc dĩ hơn. Nương cũng thật là, cứ gây khó dễ Tần Miễn mãi. Có một đại tẩu là nam nhân nàng cũng thấy không quen, nhưng Tần Miễn đã vào cửa, hơn nữa vì lời thầy bói nói nên không thể rời đi, vậy để cả nhà hoà thuận chung sống không tốt hơn ầm ĩ cả ngày ư?

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Đỗ thị hận Tần Miễn không cho bà mặt mũi, tức mà không biết nói sao, đột nhiên nhào qua, vẫn bị Tần Miễn tránh được.

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn linh hoạt lủi tới lủi đi, bất ngờ cùng ý cười nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, đứng lên che chắn hắn sau lưng, đối mặt với Đỗ thị: “Nương, không bán con mồi cũng được, lấy hai lượng bạc mua thêm quần áo.”

Muốn Đỗ thị lấy bạc trong tay ra cũng giống như khoét thịt bà ta vậy, bà dừng lại, thở hổn hển hai ngụm, lãnh đạm nói: “Nói thì dễ rồi, nhưng ta đào đâu ra bạc? Tứ đệ người cần cưới vợ, phải lo sính lễ đúng không? Tiểu muội ngươi còn chưa định thân, nhưng phải chuẩn bị sẵn đồ cưới đúng không? Còn có ngũ đệ ngươi đi học chẳng lẽ không cần tiền? Lão Đại, ngươi nên thông cảm cho nương một chút.” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết lại nói: “Ngày mai đem bán con mồi.”

Sắc mặt Đỗ thị đã âm u đến có thể nhỏ ra nước "Bán đi thì thời điểm vụ thu làm sao? Quên đi, ngươi muốn bán thì bán, về sau con mồi bắt được phải giao cho ta xử lý."

Lôi Thiết: "Nói sau."

Đỗ thị xụ mặt, nổi giận đùng đùng vào phòng. Lôi Hướng Nhân thất vọng thấy rõ, nhịn không được ngắm nhìn thịt lộc lần nữa, nghĩ nghĩ, đuổi theo Đỗ thị, cùng bà vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

"Lén lút cái gì?" Đỗ thị đánh mạnh vào tay thằng con một cái, oán trách trừng hắn ta.

"Nương, chỉ cần có thể làm người bớt giận thì muốn đánh nhi tử mấy cái cũng được." Lôi Hướng Nhân cười hì hì đưa cánh tay qua.

Đỗ thị nhất thời bị gã chọc cười, nhẹ nhàng phát tay gã một cái "Theo vào đây làm gì?" Đây là con trai cả của bà, bà luôn yêu thương, sao nỡ đánh nó thật?

"Nương, người uống trà." Lôi Hướng Nhân cầm ấm trà lên rót vào chén, ngồi xuống cạnh bà, hạ giọng, sợ bị người khác nghe được "Kỳ thật con đã sớm muốn hỏi, nếu người không thích đại ca, vì sao không dứt khoát tách nhà huynh ấy ra, mắt không thấy tâm không phiền." Kỳ thật mỗi ngày Đỗ thị tìm Tần Miễn gây phiền toái, gã cũng thấy ầm ĩ, cứ về đến nhà thì hầu như không có lúc nào yên tĩnh.

"Ngươi nghĩ nương không muốn sao?" Đỗ thị tức giận nói "Nhưng trong nhà còn nhiều chỗ cần dùng tiền, lão Đại làm việc giỏi, săn thú cũng có tay nghề, nếu thật phân hắn ra thì việc trong nhà ngươi làm? Gánh nặng của hai đệ đệ và tiểu muội ngươi lo liệu?"

Lôi Hướng Nhân vội vàng lắc đầu "Nhi tử sao có bản lĩnh lớn như vậy."

"Hơn nữa nó rời nhà mười năm, trong tay ít nhiều cũng có của." Giọng điệu Đỗ thị bình thản giống như không thèm để ý, nhưng tình tự bắt buộc nơi đáy mắt đã tiết lộ tâm tư bà.

Lôi Hướng Nhân vui vẻ, nhưng lại có phần không chắc chắn "Lúc trở về không phải huynh ấy cho cha hai mươi lượng bạc sao?"

"Hừ, nương không tin nó ra ngoài mười năm mà chỉ kiếm được hai mươi lượng. Vừa ra tay chính là hai mươi lượng bạc, nương thấy –" Đỗ thị chú ý tới con mắt loạn chuyển của Lôi Hướng Nhân, bỗng hơi hối hận vì đã nói cho gã, phẫy tay đứng lên "Đây chỉ là suy đoán của nương mà thôi. Không nói nữa, nương phải đi xem cơm chiều làm xong chưa."

Thời điểm ăn tối, Tần Miễn không đi. Đỗ thị nói không cho hắn ăn cơm, hắn sẽ không đi, bằng không lại có trận náo loạn nữa. Mỗi ngày đấu cùng nữ nhân như vậy, hắn thấy không đáng, cũng lười so đo. Cùng lắm thì lén ăn chút quà vặt trong không gian.

Thừa dịp không có người chú ý, hắn ra sân, đi từ từ tản bộ. Mặt trời vừa xuống núi, không trung phía tây là một mảng hoàng hôn dịu nhạt ấm cúng, người ngoài đồng đều đã về nhà, cả thôn trang thật yên ắng, rất thích hợp để hắn suy xét: Rốt cuộc phải làm sao mới khiến Lôi Đại Cường và Đỗ thị chủ động phân bọn họ ra?

Trên đường một bóng người cũng không có, Tần Miễn me theo ven đường không nhanh không chậm chạy về trước, chạy xa một cự ly thích hợp lại chạy ngược về, vừa suy nghĩ vừa rèn luyện thân thể. Mỗi ngày hắn chạy bộ nửa giờ, hít đất nửa giờ, muốn rèn luyện cơ thể này rắn chắc. Hắn vẫn cho rằng cơ thể này cùng lắm là mười hai tuổi, sau mới biết kỳ thật đã mười bốn tuổi, mười bốn tuổi mà chỉ cao trên dưới một mét ba, đủ thấy quá trình dậy thì không tốt. May mà tuổi còn nhỏ, vẫn kịp bù lại.

Tần Miễn yên lặng phân tích. Tuy Lôi Đại Cường là gia chủ, nhưng chỉ quản việc bên ngoài, các chuyện khác cơ bản đều do Đỗ thị làm chủ. Nên việc phân gia mấu chốt vẫn phụ thuộc vào Đỗ thị. Đỗ thị không có chút cảm tình nào với Lôi Thiết, điểm này không thể nghi ngờ. Tần Miễn dám khẳng định Đỗ thị rất muốn tách Lôi Thiết ra, sở dĩ không làm, ngoại trừ sợ bị người trong thôn nói xấu nhất định còn nguyên nhân khác.

Ngoài Lôi Hướng Trí đến bây giờ Tần Miễn còn chưa được gặp mặt, trong bốn huynh đệ Lôi gia, Lôi Thiết cao lớn nhất, thân thể cường tráng nhất, đối với người nông dân dựa vào thể lực kiếm cơm mà nói, đây chính là một sức lao động mạnh và miễn phí.

Ngoài ra, còn có tiền. Điểm này Tần Miễn phân tích ra dựa trên một câu nói của Đỗ thị – 'Về sau con mồi bắt được phải giao cho ta xử lý'. Tần Miễn đã xem qua dã lộc kia, mũi tên ghim giữa gáy nó, một tiễn mất mạng, cho thấy Lôi Thiết bắn cung rất giỏi, từ giờ đến thời điểm vụ thu hẳn có thể săn được không ít con mồi. Mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, thịt đều không rẻ, nhất định bán được không ít tiền, Đỗ thị muốn nắm hết trong tay không phải vì tiền thì vì cái gì? Hơn nữa, Lôi gia còn ba hài tử chưa thành thân. Xưa nay cưới gả coi trọng sính lễ cùng của hồi môn, nhất là cổ đại. Sính lễ thiếu, cô nương nhà ai nguyện ý gả? Của hồi môn ít, cô nương đến nhà chồng không có chỗ dựa, còn có thể bị người ta khinh. Bởi vậy Tần Miễn phân tích, rất có khả năng Đỗ thị muốn tận lực từ trên người Lôi Thiết đào ra tiền tiêu phí cho Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào. Lôi Thiết ra nhiều bao nhiêu, bà ta có thể ra ít đi bấy nhiêu. Tính kế thật hay.

Nếu muốn Đỗ thị chủ động đề nghị phân gia, có mấy biện pháp……

Đầu óc Tần Miễn vận chuyển rất nhanh, cổ tay bỗng bị người khác nắm chặt, tiếng nói trầm lắng vang lên bên tai.

"Ngươi muốn đi đâu?"

-Hết chương 8-

---

9. Chương 9: Phân Gia (2)

Tần Miễn quay đầu lại, Lôi Thiết đang nhìn hắn chăm chú, hai mắt không động, tay phải bưng một cái bát. Trong bát chứa cơm hạt kê khoai lang, có cắm một đôi đũa. Gọi là cơm hạt kê khoai lang chính là nấu khoai lang và hạt kê cùng với cơm. Gần đây món chính hầu như đều là nó và màn thầu. Trên lớp cơm có rau dưa xào, không thể ngờ nhất là còn có một miếng trứng rán.

Đỗ thị chắc chắn không tốt bụng cho hắn ăn trứng, rất có thể là Lôi Thiết để dành miếng trứng y được phân cho hắn. Tần Miễn thật muốn phủ định suy đoán này.

Hắn giật giật cổ tay, giải thích: "Hai tay ta trống trơn, còn đói bụng nữa, có thể đi đâu chứ? Vừa rồi ta đang rèn luyện cơ thể, không chú ý nên chạy hơi xa." Trừ việc y kiên trì không chịu hoà ly, ấn tượng Lôi Thiết cho hắn không tệ nên cách hắn nói chuyện với y khá ôn hoà.

Lôi Thiết buông tay hắn ra, đưa bát cơm cho hắn, kéo hắn đi tới chỗ cây hoè già ven đường, dưới tàng cây có một phiến đá bằng phẳng. Lúc rãnh rỗi người trong thôn thường tụ ở đây nói chuyện phiếm.

Tần Miễn ngồi xuống tảng đá, chỉ ăn trứng rán, mấy món khác hắn ăn không vô. Đừng nói cơm khoai lang hạt kê, dù là gà vịt thịt cá mà ăn liên tục mười ngày nửa tháng thì cũng không chịu nổi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ăn không vô." Tần Miễn bưng bát nhìn ráng chiều phía tây, thở dài một hơi "Ta muốn ăn cơm trắng, muốn ăn gà vịt thịt cá, muốn ăn thịt nướng, muốn ăn beefsteak, muốn uống bia…"

Lôi Thiết nhìn hắn một lúc lâu, cầm chén qua, im lặng ăn cơm.

Tần Miễn sửng sốt "Huynh chưa ăn?"

"Ừ." Lôi Thiết lên tiếng. "À." Tần Miễn tựa vào thân cây hòe, tiếp tục cân nhắc biện pháp để Đỗ thị phân gia. Những người khác hắn mặc kệ, nhưng hắn nhất định phải khiến Đỗ thị phân hắn và Lôi Thiết ra.

Trước tiên có thể thử thăm dò thái độ của Lôi Thiết về việc phân gia.

"Ta có chuyện muốn hỏi huynh."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

"Từ nay chúng ta đều ở đó? Đối diện chính là chuồng heo…" Tần Miễn hỏi mập mờ.

Lôi Thiết dừng lại, không ngẩng đầu "Sau vụ thu chúng ta phân ra ở riêng."

Chuyện ngoài ý muốn làm Tần Miễn kích động đứng lên "Huynh nói thật sao?" Hắn vốn có hai ý tưởng: Hoặc là để Lôi Thiết giả bệnh, còn là bệnh nặng, đoạn tuyệt ý đồ coi Lôi Thiết là sức lao động của Đỗ thị Hoặc lợi dụng tư tưởng mê tín của Đỗ thị, khiến bà nghĩ hắn có ảnh hưởng xấu tới phần tử trí thức Lôi Hướng Trí để Đỗ thị đuổi hắn và Lôi Thiết đi. Trăm triệu lần không nghĩ là Lôi Thiết không ngốc, cũng không khờ, đã sớm có tính toán.

Nghĩ đến có thể rời khỏi Lôi gia, Tần Miễn không đè nén được tâm trạng tốt, với Lôi Thiết cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, lại ngồi xuống, ngữ khí nhẹ nhàng đi nhiều "Có thể ở riêng sớm hơn chút không? Ta biết huynh muốn sau vụ thu hoạch mới phân gia là để phụ giúp người nhà qua ngày mùa, nhưng dù giờ chúng ta ở riêng cũng có thể hỗ trợ việc đồng áng trong nhà. Huynh nói có đúng không?"

Lôi Thiết nhìn hắn, bỗng thốt ra một câu, âm thanh rầu rĩ nhưng kiên định vô cùng "Ta sẽ không hoà ly."

Tần Miễn cả kinh. Không ngờ người này mẫn cảm như vậy? Hắn tránh đi ánh mắt Lôi Thiết, cười gượng: "Ta không nói chuyện hoà ly. Ta nói chuyện phân gia ấy. Thường xuyên làm người lớn nổi giận không tốt, ta không được nương thích, cứ ở chung chọc giận bà không phải bất hiếu lắm sao?"

"Ta sẽ không giặt quần áo."

Tần Miễn vội nói: "Ta giặt!"

"Ta sẽ không nấu cơm."

"Ta nấu!" Tần Miễn sợ không thể thuyết phục y mau chóng phân gia.

Lôi Thiết gật đầu.

Tiểu nhân trong lòng Tiêu Hoà kích động bật lên cao một trượng, thúc giục: "Ăn mau lên."

Lôi Thiết vẫn không nhanh không chậm ăn, Tần Miễn nhìn chòng chọc đến sốt ruột, hận không thể giúp y ăn.

Lôi Thiết sờ sờ đầu hắn, "Không vội."

Tần Miễn không rảnh kháng nghị động tác đó của y, nói thẳng: "Gấp lắm rồi!"

Lúc này tốc độ của Lôi Thiết mới thoáng nhanh hơn. Chờ y ăn xong ngụm cơm cuối cùng, hai người cùng nhau về nhà.

Nắng chiều dần tan biến, chỉ còn tia sáng mờ nhạt. Toàn thôn trang bao phủ trong bóng tối, có mấy hộ đã đốt đèn, ngọn đèn đung đưa trong gió, bóng người trên tường cũng lay động theo.

Triệu thị thấy Lôi Thiết cầm bát đũa vào phòng bếp, nhướng mày cười, độ lượng nhìn Tần Miễn, chua chua nói: "Đại tẩu thật khiến người ta hâm mộ, không nói đại ca đưa cơm cho đại tẩu, ăn xong cơm còn giúp đại tẩu cầm bát. Ước ao chết người ta nha!"

Một câu của Đỗ thị trong phòng theo sát sau đó "Nhà lão Đại, còn không mau đi rửa chén? Dầu thắp không cần tiền mua à?"

Tần Miễn không đau không ngứa, sắp được phân gia, hắn không hi vọng sinh thêm phiền phức. Hắn đi vào bếp, chỉ có thể nương theo ánh trăng rửa bát. Cổ đại không có nước rửa chén, muốn tẩy sạch vết ố mỡ phải dùng nước ấm. Lòng bếp có hai cái nồi, nồi bên ngoài nấu cơm xào rau nồi bên trong nấu nước. Tần Miễn mở nắp nồi trong ra lại phát hiện không có nước ấm, không biết đã bị ai dùng hết, đành phải nấu nước mới.

Lôi Thiết ngồi xuống trước lòng bếp, giúp nhóm lửa.

Đến khi hai người rửa bát xong, nhà chính đã tối lửa tắt đèn, yên tĩnh từ lâu.

Hai người nương theo ánh trăng rửa mặt rồi trở về gian nhà cỏ.

-Hết chương 9-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

10. Chương 10: Phân Gia (3)

Hai người cũng không đốt đèn, lò mò lên giường.

Tần Miễn vuốt tấm chăn rách vừa cũ vừa cứng trên người, tâm trạng lại vô cùng thoải mái — rất nhanh sẽ được ở riêng. So với phân gia, chút uỷ khuất này không tính là gì.

"Đúng rồi, sau khi phân gia chúng ta ở đâu?" Tần Miễn bỗng nhớ tới vấn đề quan trọng nhất, hỏi nhỏ.

Lôi Thiết trong bóng đêm im một lúc, nói "Tiền trong tay chỉ đủ đắp căn nhà tranh."

Tần Miễn không để tâm, cười một tiếng "Chỉ cần có thể chuyển ra ngoài, ở sơn động cũng được." Chỉ cần rời khỏi đây, hắn sẽ có cách kiếm tiền. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết hồi lâu không nói chuyện, không biết có phải ngủ rồi không.

Tần Miễn lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, giằng co chừng nửa giờ, ngồi dậy.

"Đi đâu?"

Giọng nói của Lôi Thiết thình lình vang lên. Tần Miễn hoảng sợ, may mà hắn không tùy tiện lấy thức ăn từ trong không gian ra, sờ bụng thở dài "Đói bụng." Đang trong tuổi dậy thì, một chân gà một miếng trứng rán sao đủ no? Cơm chiều dù còn thừa cũng bị Đỗ thị khoá trong tủ bát, chìa khóa chỉ bà ấy có.

Người bên cạnh lay hoa lay hoay, Lôi Thiết cũng đứng dậy theo. Ánh trăng lớn từ ngoài chiếu vào, nguyên lai Lôi Thiết khe khẽ đẩy cửa ra.

"Đi." Lôi Thiết nhẹ giọng nói.

"Đi đâu?" Tần Miễn buồn bực, bò xuống giường mang giày.

Lôi Thiết mở cửa sân, chờ Tần Miễn ra mới nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ánh trăng soi xuống mặt đất trông như một hồ nước yên ả. Hạ tuần tháng Chín, buổi tối khá lạnh nhưng không khiến người thấy rét, gió đêm thổi vào mặt rất khoan khoái.

Lôi Thiết cầm cổ tay Tần Miễn, Tần Miễn tránh không được đành để y dắt đi. Mặt đất gồ ghề, không cẩn thận liền giẫm phải ổ gà, Lôi Thiết kéo hắn cũng tốt.

Càng đi về trước, Tần Miễn càng nghi hoặc. Cứ đi nữa là ra khỏi thôn rồi. Đến sân phơi lúa, Lôi Thiết dừng bước trước ụ cỏ khô cao ngang một người, thò tay móc móc trên đỉnh ụ cỏ, lấy ra ba quả trứng gà.

Tần Miễn ngạc nhiên nhìn y. Không ngờ người như y cũng sẽ ăn trộm trứng gà nhà khác.

Lôi Thiết như nhìn ra suy nghĩ của hắn, "Gà hoang."

Tần Miễn nghĩ, cũng đúng. Gà nhà sao có thể chạy tới đây đẻ trứng.

"Chờ chút." Lôi Thiết nhét ba quả trứng vào tay hắn.

Tần Miễn nhìn bóng dáng y dần đi xa, cho đến khi không còn thấy nữa. Bốn phía tĩnh lặng vô thanh, trống trải không người, chỉ có bóng râm cỏ khô dưới ánh trăng, gió mát lạnh thổi từ phía sau làm hắn hơi sởn tóc gáy, chà xát hai tay, hắn bị hành động Lôi Thiết làm cảm động, đồng thời cũng thương cảm y sinh ra trong một gia đình như vậy. Hành động Đỗ thị khóa tủ bát không phải chỉ vì phòng y, mà cũng phòng Triệu thị, Tiền thị ăn vụng. Vốn là người một nhà, lại làm đến mức này sao có thể không khiến người thấy buồn cười cùng bi ai?

Không qua bao lâu, Lôi Thiết ôm một bó củi quay lại, tay phải còn cầm hai trái bắp non chẳng biết lấy ở đâu. Y dùng đá nhóm một đống lửa, đặt trứng gà vào đống lửa, lại xuyên hai trái bắp vào cành trúc hơ trên lửa nướng.

Dưới ánh lửa lấp loé, khuôn mặt nam nhân này càng trầm tĩnh hơn ban ngày, dù đang ngồi, sống lưng y vẫn thẳng như thế, vững vàng đáng tin cậy như thế.

Ngọn lửa liếm láp bắp ngô, qua một chốc Lôi Thiết lại trở cành trúc một lần. Tần Miễn ngáp một cái, kề đầu lên gối, lúc ngửi thấy mùi bắp nướng mới ngồi thẳng dậy. Lôi Thiết đưa hai trái bắp qua, hắn chỉ lấy một trái.

"Huynh cũng ăn đi." Hắn cắn một miệng đầy bắp, vừa mềm vừa thơm, đáy mắt đầy vui vẻ, ngẩng đầu cười với Lôi Thiết, khen ngợi không tiếc lời "Thơm ghê. Tài nấu nướng của huynh không tệ nha, không khét tí nào." Lúc Lôi Thiết đi săn giữa trưa không về ăn cơm, cần tự mình giải quyết, tay nghề phỏng chừng luyện ra từ đó.

Lôi Thiết không nói chuyện, vẻ mặt không biểu cảm, nhưng đường nét căng cứng gương mặt rõ ràng nhu hòa vài phần, nhặt một cây gậy lên đào trứng gà trong đống lửa ra.

Cho dù sau này Tần Miễn và Lôi Thiết đã bên nhau rất nhiều năm, nhưng mỗi lần nhớ lại một màn đêm nay, Tần Miễn vẫn cảm thấy ấm lòng.

"Huynh tính chừng nào nói ra chuyện phân gia? Không phải ta muốn hối thúc, hỏi để chuẩn bị tâm lý trước thôi."

Lôi Thiết không có ăn bắp "Đêm mai ngũ đệ về nhà, hôm sau nghỉ ngơi một ngày. Khi đó hãy nhắc."

Tần Miễn gật gật đầu. Hắn biết Lôi Thiết là người có chủ kiến, việc phân gia nên nói thế nào y cũng nắm chắc, không cần hắn nhiều lời. Huống hồ hắn cảm thấy mình là một người ngoài, không nên nhúng tay.

Lôi Thiết moi trứng gà ra, đặt ở hướng gió để hạ nhiệt.

Tần Miễn cắn hết trái bắp, sờ sờ trứng gà, không nóng, cầm lên bóc vỏ, ăn sạch ba quả, bụng no căng.

Lúc này Lôi Thiết mới ăn bắp nướng trong tay.

Tim bắp ném xa vào trong ruộng lúa cao đến gối.

"Ở đây sẽ để lại dấu vết." Tần Miễn chỉ vào đống lửa đã tàn.

Lôi Thiết "Lúc này không cần dùng đến sân phơi lúa." Ý chính là mấy ngày nay sẽ không bị người khác phát hiện. Kỳ thật dù bị phát hiện cũng không sao, cùng lắm khiến người suy đoán một phen, nghiêm trọng thì có người nhàn ngôn toái ngữ(1).

"Đi thôi." Để tỏ lòng cảm tạ Lôi Thiết, Tần Miễn xoay người ôm bó củi còn thừa.

Lôi Thiết nhanh hơn hắn một bước, nhặt mấy cây củi lên, ra hiệu hắn đuổi kịp.

Đi ngang qua đống củi trong nhà thì thuận tay bỏ củi dư vào. Hai người trở về nhà cỏ.

Trong sân yên lặng không một tiếng động. Họ ra ngoài không kinh động đến bất cứ ai.

Dạ dày được thỏa mãn, cơn buồn ngủ ập cũng đến, Tần Miễn nằm trên giường chốc lát sau liền ngủ, nửa đêm mơ mơ màng màng thấy lạnh, theo bản năng dịch về phía nguồn nhiệt bên cạnh, ngủ no say.

-Hết chương 10-

Chú giải:

(1) Nhàn ngôn toái ngữ: Lời nói linh *** không căn cứ

---

11. Chương 11: Kiếm Nhiều Tiền, Ngươi Muốn Cho Bao Nhiêu Mỡ Thì Cho

Thời điểm gà gáy lần đầu tiên, Lôi Thiết liền mở mắt. Ánh sáng mỏng manh, làn gió hiu hiu bên ngoài cùng nhau chen vào gian nhà cỏ từ các khe hở, y tỉnh táo rất nhanh, cúi đầu nhìn thứ ấm áp trong lòng. Thiếu niên co mình nằm ngủ say sưa. Hắn là nửa đêm cảm thấy lạnh vô thức chen vào lòng y, đầu vùi dưới nách phải y.

Y rút cánh tay ra, chỉnh lại chăn cho thiếu niên, lặng yên không một tiếng động mặc quần áo tử tế, ra sân múc một gáo nước giếng lạnh rửa mặt rồi trở lại gian nhà cỏ vác con mồi đã xử lý trên lưng, mang theo cung tên, xuất phát giữa tia nắng ban mai mông lung. Nơi này cách trấn trên không gần, phải xuyên qua một ngọn núi lại đi bộ thêm nửa giờ. Sớm xuất phát thì có thể kịp thời gian mở hàng, đó là lúc náo nhiệt nhất, người phụ trách mua đồ nhà có tiền cũng chọn ra ngoài vào lúc này, y có thể bán được con mồi nhanh hơn.

Đi không bao xa, vài người trong thôn cũng đi họp chợ từ những hướng khác đi tới, đều gánh đòn gánh, gánh đòn đều bị đè nặng đến uốn cong.

"Thiết tử." Một người trong đó chính là Trương Đại Xuyên.

"Trương ca." Lôi Thiết chào hỏi, không nói nhiều hơn một chữ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Trương Đại Xuyên biết tính y, không để ý, cười gật đầu.

Một hán tử chừng ba mươi đến cạnh Lôi Thiết "Thiết tử, cuộc sống tân hôn thế nào? Tiểu tức phụ ôm có thoải mái không?"

"Đại Sơn!" Trương Đại Xuyên khẽ biến sắc, nhíu mày nhìn gã.

"Hỏi một câu thì sao?" Một người khác nhỏ tuổi hơn, nhìn qua 25-26 tuổi, cười hì hì dùng đòn gánh trên vai đụng vào đòn gánh của Trương Đại Xuyên,"Trương ca, ngươi không hiếu kỳ sao? Sơn ca cũng thật là, tức phụ Thiết tử vừa nhìn là biết ôm không đã, ngươi còn hỏi làm chi." Trương Đại Xuyên nổi giận ngăn gã nói tiếp, "Cường Trụ!"

Lôi Thiết dừng bước, một đôi mắt đen không chút ba động nhìn chòng chọc Tống Cường Trụ, không khí xung quanh dường như cũng hạ nhiệt.

Diêu Đại Sơn cả kinh, hơi hối hận. Lôi Thiết không phải người dễ trêu chọc, hắn cần gì đi gây sự với y. Lỡ chọc y nổi giận, cầm tên bắn người không phải không có khả năng.

Tống Cường Trụ phát lạnh cả người, nhưng không muốn bỏ xuống sĩ diện trước mặt người khác, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nói: "Thế nào? Ngươi dám cưới nam nhân làm tức phụ, ta liền dám nói!"

Lôi Thiết thu lại sắc bén trong mắt, xoay người, nhàn nhạt nói với Trương Đại Xuyên:"Trương ca, ta đi trước."

"Được, được." Trương Đại Xuyên sợ y phát sinh xung đột với hai tên kia, vội vàng gật đầu.

Chờ bóng lưng Lôi Thiết dung nhập vào bóng đêm núi Thanh Sơn, Tống Cường Trụ hừ lạnh một tiếng "Ta cứ nói đó, coi ngươi có thể làm gì ta!"

Trương Đại Xuyên và Diêu Đại Sơn liếc nhau, đều âm thầm lắc đầu. Nếu thật không sợ thì sao không nói lời này ngay trước mặt Lôi Thiết?

Trương Đại Xuyên vẫy tay "Đi thôi, phải gấp rút lên đường."

Tần Miễn tự nhiên không biết tao ngộ này của 'phu quân' hờ của hắn, rúc trong chăn ngủ say sưa. Không biết qua bao lâu, cửa bị người hung hăng phá ra. 'Phanh' một tiếng.

"Nhà lão Đại, còn chưa đứng lên? Ở chung với heo lâu cũng biến thành heo à?"

Tần Miễn đột nhiên ngồi dậy, lạnh lùng nhìn Đỗ thị. Bà già này cũng ác miệng quá đi. Câu này không chỉ mắng hắn, còn mắng luôn con cả của phu quân bà.

"Sao hả? Ngươi không phục?" Đỗ thị căn bản không để hắn vào mắt, giọng càng to hơn "Còn chưa đứng lên!"

Tần Miễn hít sâu một hơi, cười cười với bà "Nương, ta đứng lên ngay. Người vất vả rồi, cơm sáng hôm nay để ta làm đi."

Sắc mặt Đỗ thị dịu đi chút "Mau lên!"

Tần Miễn mặc quần áo đi ra. Trời còn chưa nhiều nắng, tối đa mới sáu giờ. Hắn rửa mặt qua loa rồi vào phòng bếp, nhìn nhìn bốn phía, trong giỏ trúc có vài củ khoai lang, mấy quả cà tím, ít ớt xanh và ba củ khoai tây, còn có hai quả trứng gà.

Đỗ thị theo vào "Sáng nay xào giỏ rau kia, gạo lức ta đã múc sẵn, lúc nấu cơm thì sẵn tiện chưng hai cái trứng."

Nói xong, bà cũng không đi mà đứng ở cửa nhìn.

"Đã biết." Tần Miễn biết bà sợ hắn nấu nhiều gạo hơn. Coi bà như không tồn tại, hắn nhanh nhẹn nhóm lửa nấu cơm trước. Hộ nông dân làm công việc tốn sức nên không giống người thành thị bữa sáng chỉ ăn súp uống canh, mà ăn món chính như bữa trưa, bữa chiều, nếu không rất mau đói.

Đỗ thị thấy hắn không có lén lấy thêm gạo trong vại mới yên tâm mà đi.

Bắc nồi cơm, Tần Miễn rửa sạch cắt thái rau củ. Sau khi cơm chín, hắn cho cơm gạo lức khoai lang vào trong chậu đặt trong nồi nước ấm để giữ ấm, rồi rửa nồi xào rau.

Tiền thị chắc là không có việc gì làm, hiếm khi tiến vào giúp hắn bỏ thêm củi.

Tần Miễn cầu còn không được, sau khi nồi nóng, cho một muôi mỡ vào, mỡ nóng thơm mê người.

Tiền thị không kịp ngăn cản "Đại tẩu, ngươi cho nhiều quá, nương biết nhất định sẽ la ngươi."

Tần Miễn bình tĩnh nói: "Cà hút mỡ, không cho nhiều sao mà ngon."

Tiền thị thấy không sao cả, dù sao người bị mắng cũng không phải là mình. Nàng cười khen: "Nhưng thơm thật đấy. Đại tẩu, vẫn là ngươi lớn gan. Nếu sau này ngươi luôn nấu cơm là tốt rồi."

Tần Miễn cười cười, từ chối cho ý kiến.

Cứ như vậy, Tần Miễn xào hai đĩa cà tím, hai đĩa khoai tây thái sợi và hai đĩa ớt xanh.

Nấu đồ ăn xong, hắn nhanh chóng chuồn ra cửa.

Đi không bao xa thì nghe được tiếng mắng cao vót của Đỗ thị, vào tai trái ra tai phải, hắn chậm rì rì men theo đường ra thôn.

Từ xa nhìn thấy một bóng người cao lớn không nhanh không chậm đi tới, hắn vội vẫy tay chào. Đây chính là bùa hộ mệnh của hắn đấy!

Lôi Thiết nhìn bóng dáng thấp bé gầy yếu xa xa, trong lòng dâng lên cảm xúc khác thường, bước chân không tự chủ nhanh hơn. Đây là lần đầu tiên có người chờ y trở về.

Sau khi đến gần, giọng nói y nghe không ra bất cứ khác thường nào "Sao vậy?"

"Không có gì. Ta vừa nấu cơm xong, nương cảm thấy ta cho quá nhiều mỡ." Tần Miễn thẳng thắn nói ra, cũng không phủ nhận là hắn cố ý.

Lôi Thiết gật đầu "Ta sẽ nhiều kiếm tiền, để lúc nấu ăn ngươi muốn cho bao nhiêu mỡ thì cho."

Mặt Tần Miễn hơi nóng lên, nói sang chuyện khác "Bán con mồi rồi à? Được bao nhiêu tiền?"

Lôi Thiết: "Ba lượng hai điếu."

Tần Miễn ồ một tiếng. Hắn biết ở đây 1 lượng vàng tương đương 10 lượng bạc, 1 lượng bạc tương đương 10 điếu tiền, 1 điếu tiền tương đương 100 văn tiền. Nhưng 1 văn tiền là khái niệm bao nhiêu, có thể mua được gì thì hắn không rõ, nên cũng không biết ba lượng hai điếu nhiều hay ít.

Hai người về nhà, đồ ăn vừa bưng lên bàn.

Đỗ thị vừa thấy Tần Miễn liền muốn mắng, Lôi Thiết chào một tiếng nương, kéo Tần Miễn lướt qua bà ngồi xuống rìa bàn.

Đỗ thị nghĩ Lôi Thiết bán được tiền, nhịn cơn giận xuống, tạm thời bỏ qua Tần Miễn, ôn hòa nói: "Lão Đại về rồi, giá cả bữa nay thế nào?"

“Đủ cho ta và tiểu Miễn may thêm hai bộ quần áo.”

Tần Miễn mặc kệ Đỗ thị, bưng bát cơm lên liền gắp một đũa cà, lại gắp một đũa khoai tây thái sợi vào bát. Tuy là thức ăn chay, nhưng cho đủ mỡ, so với đồ Đỗ thị xào ngon gấp mấy lần.

Ba người Lôi Hướng Nhân và Lôi Đại Cường đều ăn ngon lành, miệng đầy mỡ. Mắt thấy đồ ăn trong đĩa ngày càng ít, Tần Miễn nhanh chóng gắp một ít vào bát Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, Tần Miễn cười đáp trả.

Đỗ thị không hài lòng với câu trả lời của Lôi Thiết, lại hỏi: “Được hai ba lượng chứ?”

“Một lượng hai trăm văn.” Lôi Thiết nói xong, không mở miệng nữa, cúi đầu ăn cơm.

Y không hề đề cập việc trích ra một chút cho trong nhà, Đỗ thị lại bắt đầu không thoải mái, đang muốn mở miệng, tiếng kêu của Lôi Hướng Nhân từ trong bếp truyền ra “Sao trong nồi hết cơm rồi?”

Lôi Hướng Nghĩa nói: “Huynh đã ăn hai chén, còn tính ăn nữa sao?”

Đỗ thị hồi thần, nhìn lại bàn ăn, ba đĩa đồ ăn mỗi đĩa chỉ còn chút nước xào, bát của bà chỉ có chút rau. Không cần phải nói, hẳn là Xuân Đào gắp cho bà.

Thoáng chốc, cơn giận dữ cùng khó chịu trong ngực đồng thời dâng trào, thẳng hướng đại não. Bà dùng sức ném chiếc đũa xuống đất, hét với Triệu thị, Tiền thị: “Ăn nhanh như vậy, các ngươi mới từ nhà lao đi ra hả? Đến cẩu cũng không ăn sạch sẽ bằng các ngươi!”

Tiền thị nhanh chóng và hết cơm trong bát vào miệng, không lên tiếng.

Triệu thị không cam lòng than thở “Tiểu cô cũng ăn…”

“Nhị tẩu!” Mặt Lôi Xuân Đào đỏ bừng, căm tức nhìn Triệu thị.

Đỗ thị tức giận đến lảo đảo.

“Được rồi! Ăn bữa cơm cũng không yên!” Lôi Đại Cường vỗ mạnh lên bàn, không biết vì lý do gì, mặt ông cũng hơi đỏ.

Đỗ thị ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt chuyển tới Tần Miễn, phẫn hận mà rét lạnh như nhìn thấy kẻ thù.

Tần Miễn núp đằng sau Lôi Thiết, tiếp tục ăn cơm.

Đỗ thị nhìn Lôi Thiết ngăn trở tầm mắt bà “Lão Đại, ngày mai ngươi còn lên trấn phải không? Mua hai cân mỡ về.”

Lôi Thiết: “Không đi, có việc.”

Cơm nước xong, Tần Miễn chủ động nói: “Nương, ta đi đốn củi.”

Đỗ thị lập tức nói: “Không cần ngươi! Chặt một ngày cũng chưa tới hai cân củi! Nhà lão Nhị, lão Tam đi đốn củi, nhà lão Đại rửa bát, giặt quần áo!”

Tần Miễn thầm thấy may mắn.

Chỉ là chờ đến khi hắn thấy đống quần áo khổng lồ chất cạnh giếng, hắn mới biết mình đã coi thường Đỗ thị. Chắc cả quần áo sạch bà ta cũng lấy ra luôn nhỏ?

“Tức phụ, theo ta đi cắt cỏ.” Lôi Thiết đi tới, kéo Tần Miễn đi.

Tần Miễn đoán chừng mình sắp ra riêng rồi nên không cần bận tâm Đỗ thị quá.

-Hết chương 11-

12. Chương 12: Phân Gia (4)

Tần Miễn và Lôi Thiết cầm lưỡi liềm ra ngoài, đúng lúc người hàng xóm ngụ ở phía đông nhà họ cũng từ bên trong đi ra, ánh mắt hai bên vô tình chạm nhau.

Tần Miễn rất xấu hổ, trong lòng kính nể người nhà này thiệt tốt tính. Đỗ thị mắng to mỗi ngày, hơn nửa thôn đều nghe được, chịu tội nhiều nhất là hàng xóm hai bên, nhưng cũng không thấy họ tới mắng vốn?

"Đi ra ngoài à." Đại hán cười tủm tỉm mở miệng, giọng điệu ôn hòa, ánh mắt cũng không có ý khinh bỉ.

Tần Miễn cười gật đầu "Đại thúc, sớm ạ. Chúng ta đi cắt cỏ."

Đại hán cười ha ha "Đại thúc cái gì? Gọi Giang đại gia(1)." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Giang đại gia." Tần Miễn nghe lời, đoán chừng bối phận người này khá cao. Người nhà nông có quan hệ dây mơ rễ má không ít, cả tên cũng sắp xếp theo vai vế.

"Bận thì mau đi đi." Giang đại gia chắp tay sau lưng, đi về một hướng khác.

Tần Miễn theo Lôi Thiết đến dưới chân núi, rồi vẫn tiếp tục đi tới.

"Vào núi luôn ư?" Tần Miễn hỏi. Lôi Thiết gật đầu.

Hai người lòng vòng trong rừng cây, đi ước chừng mười mấy phút trên núi mới dừng lại.

"Ngươi đợi."

Lôi Thiết khom lưng cắt cỏ tranh, bàn tay to nắm cỏ, tay phải cầm liềm xén ở phần rễ, kéo vào lòng liền dễ dàng cắt được một bó cỏ, bỏ cỏ xuống đất, lại cắt tiếp bó thứ hai.

Lúc này Tần Miễn mới phát hiện y chỉ mang một cái liềm, có tâm hỗ trợ cũng không có công cụ, bèn tính đi lanh quanh một chút, coi có thể đào chút rau dại hay hái chút quả dại không.

"Đừng đi lung tung, có rắn."

Tần Miễn đành ngoan ngoãn đứng tại chỗ, cách đó không xa có tảng đá, hắn bê đá qua đây, ngồi xuống, nhìn Lôi Thiết cắt từng bó từng bó, sau đó chuyển tới một khe núi nhỏ không dễ bị phát hiện, trong khe núi đã chất sẵn mấy đống cỏ tranh.

Tần Miễn khó hiểu "Để ở đây sao?"

Lôi Thiết: "Xây nhà."

Tần Miễn bừng tỉnh ngộ. Nguyên lai Lôi Thiết cắt cỏ không phải mang về Lôi gia dùng mà là để dựng nhà. Quả nhiên y đã vạch kế hoạch tách khỏi Lôi gia từ sớm.

Tần Miễn nói: "Buổi chiều ta và huynh cùng nhau cắt."

Lôi Thiết không nói chuyện, Tần Miễn biết y đồng ý.

Lúc về nhà, Lôi Thiết chỉ khiêng hai bó cỏ về xem như báo cáo kết quả. Cỏ tranh phơi khô cũng coi như củi.

Buổi chiều, Tần Miễn mang theo khăn vải cùng Lôi Thiết lên núi, dùng khăn bao lấy tay khi cắt cỏ. Không phải hắn yếu ớt. Giờ hắn vẫn còn nhỏ, da mềm, dễ bị cỏ cứa tay. Cổ đại lạc hậu thiếu thuốc thiếu bác sĩ, ít bị thương an toàn hơn.

Chạng vạng, hai người về nhà, thấy một thiếu niên nho nhã trẻ tuổi ngồi trong sân, một thân áo dài sạch sẽ *** tươm, đang cúi đầu đọc sách.

Tần Miễn lập tức đoán được người kia là ai, nhi tử nhỏ nhất của Lôi gia, Lôi Hướng Trí. Trừ Lôi Thiết, Lôi Hướng Trí là thành viên duy nhất Lôi gia không giống trẻ con nhà nông, cũng là người duy nhất mặc một thân trắng ***.

Nghe tiếng bước chân, Lôi Hướng Trí ngẩng đầu, đứng lên, nở nụ cười nhẹ với Lôi Thiết và Tần Miễn, còn hơi khom lưng, hiển lộ đầy đủ khí chất thư sinh, nho nhã lễ phép chào: "Đại ca, đại tẩu."

Lôi Thiết nhàn nhạt chào lại "Ngũ đệ."

Tần Miễn cười gật đầu với Lôi Hướng Trí, không gọi 'Ngũ đệ'. Trong lòng hắn không thừa nhận thân phận dâu cả Lôi gia, hơn nữa giờ hắn còn nhỏ hơn Lôi Hướng Trí một tuổi, gọi 'Ngũ đệ' cứ cảm thấy kỳ quặc.

Đỗ thị bưng một chậu từ nhà chính đi ra, bắt gặp Tần Miễn vậy mà ngoài ý muốn không mắng chửi, chỉ thản nhiên quét mắt qua hắn rồi vào phòng bếp.

Bởi vậy có thể thấy Đỗ thị rất để tâm Lôi Hướng Trí.

Quả nhiên, cho đến khi ăn xong cơm chiều, Đỗ thị cũng chưa mắng bất cứ người nào, trên bàn cơm không chỉ ân cần hỏi han Lôi Hướng Trí, còn cố ý dặn Triệu thị ngày mai đến nhà nuôi cá ở đầu thôn mua một con cá làm bữa sáng.

Những việc này không liên quan gì tới Tần Miễn, ăn cơm xong hắn liền lên giường ngủ. Vì lúc tỉnh dậy là có thể nói chuyện phân gia.

Hôm sau, ăn sáng. Triệu thị, Tiền thị dưới thúc giục của Đỗ thị nhanh chóng đứng lên dọn dẹp bàn. Lôi Đại Cường cũng chuẩn bị ra ngoài làm việc.

Lôi Thiết mở miệng "Cha, ngài ngồi lại. Ta có chuyện muốn nói."

Lôi Đại Cường theo lời ngồi xuống, thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Lôi Thiết gọn gàng dứt khoát "Ta muốn phân gia."

Mọi người sửng sốt, ai cũng không ngờ Lôi Thiết sẽ đột nhiên thốt ra một câu như vậy, một chút dấu hiệu cũng không có. Triệu thị, Tiền thị đã cầm bát đũa lên đồng thời biến sắc, không hẹn mà cùng đặt bát đũa về bàn, ngồi lại chỗ cũ.

Triệu thị thầm nhíu mày. Nàng ta không muốn Lôi Thiết ra riêng, Lôi Thiết đi, trong nhà ít đi một sức lao động, tướng công nàng cũng phải làm việc nhiều hơn.

Tiền thị thì ủng hộ Lôi Thiết phân gia. Hai nam nhân ở chung với nhau thật sự kỳ quặc a. Ngoài ra, tiền của trong nhà đều do Đỗ thị nắm giữ, Lôi Thiết có ra riêng hay không, không có ảnh hưởng về lợi ích với nàng. Mỗi ngày Đỗ thị tìm Tần Miễn gây khó dễ cũng ầm ĩ muốn chết. Để sau này trong nhà bình yên hơn chút, nàng hi vọng Lôi Thiết và Tần Miễn có thể chuyển ra ngoài. Kỳ thật nàng cũng muốn phân gia. Cũng vì chưa phân gia, bình thường mấy huynh đệ Lôi gia ra ngoài làm ít việc lặt vặt hoặc mấy phụ nhân trong nhà thêu khăn đan dây kết cát tường(2) bán được tiền đều phải giao cho Đỗ thị, thế nên trong tay nàng gần như không có tiền, bình thường muốn mua cho Hân Hân chút đồ ngon cũng không được, trong mắt lão thái bà kia chỉ có tiểu nhi tử, nữ nhi duy nhất cùng hai tôn tử, luôn phớt lờ Hân Hân. Nhưng nàng cũng biết, một mình Lôi Hướng Nghĩa muốn phân gia là không thể, trừ phi lão gia tử bằng lòng phân hết các nhi tử ra.

Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào mỗi người một sắc mặt khác nhau.

Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa cũng muốn phân gia. Đại nam nhân đã thành gia ai không mong được tự mình chưởng quản tiền tài? Lôi Hướng Nghĩa không có nhi tử, mỗi lần thấy mẫu thân có thức ăn ngon đều gắp vào bát Đại Bảo, Tiểu Bảo, lại nhìn dáng vẻ trông mong của Hân Hân, hắn ta liền nghẹn khuất. Nếu hắn có tiền, nữ nhi muốn ăn cái gì hắn liền mua cái đó!

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí biết rõ cha nương sẽ không đồng ý phân gia, chỉ im lặng nghe.

Lôi Xuân Đào ủng hộ quyết định của Lôi Thiết tự đáy lòng. Lúc Lôi Thiết bỏ nhà đi, nàng mới năm tuổi, không có ấn tượng quá sâu về Lôi Thiết. Sau khi Lôi Thiết trở về, đối xử với nàng rất không tệ, còn tặng nàng chiếc trâm thoa ngọc trai giá trị ít nhất phải bốn lượng. Nhưng nương của nàng vẫn nghĩ mọi cách chèn ép đại ca, thậm chí còn cố ý an bài gian nhà cỏ ở đối diện chuồng heo, việc này khiến nàng vừa đồng cảm vừa hổ thẹn, đi ở trong thôn cũng cúi thấp hơn người khác một cái đầu. Nếu đại ca thật có thể phân gia là một chuyện tốt. Tuy Đỗ thị yêu thương nàng, nhưng nàng chỉ là nữ nhi, trong nhà không có quyền phát ngôn, đành kiềm chế kích động, chờ cha nương tỏ thái độ.

Không đợi Lôi Đại Cường nói chuyện, Đỗ thị lập tức tỏ thái độ phủ định, lạnh giọng nói: "Lão Đại, ngươi mê sảng cái gì vậy? Ta và cha ngươi còn chưa có chết đâu."

-Hết chương 12-

Chú giải:

(1) Từ 'đại gia' này là từ xưng hô với người nam lớn tuổi hơn ông nội hoặc cha mình

(2) Dây kết cát tường

dây kết cát tường

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

13. Chương 13: Rốt Cuộc Cũng Phân Gia

Ngay sau đó Lôi Đại Cường cũng nói: "Lão Đại, ta không đồng ý. Đứa nhỏ như ngươi suy nghĩ thế nào vậy? Nếu thật phân gia, các ngươi ngụ ở đâu? Trong rừng sao? Được rồi, đừng nhắc lại chuyện này nữa."

Nói xong, ông đứng dậy muốn đi.

Lôi Thiết nhìn thẳng hai mắt ông, nhàn nhạt nói: "Mười năm trước, ta đi Mười năm sau, cũng không phải không thể đi lần nữa."

Sắc mặt Lôi Đại Cường đại biến, cánh tay rũ xuống bên người khẽ run, "Ngươi!"

"Lão Đại!" Đỗ thị giận không kềm được, "Rốt cuộc ngươi có đặt cha ngươi vào mắt không? Ngươi thật bất hiếu!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết nhìn qua bà "Ta bất hiếu, trước kia dù bị các người đánh mắng thế nào cũng không đánh trả không nói lại Ta bất hiếu, các ngươi để ta ở đối diện chuồng heo, ta không có ý kiến Ta bất hiếu, bởi vì một câu của thầy bói, ta thành thân với một nam nhân."

Y lại nhìn về phía Lôi Đại Cường, vẫn bình thản hỏi như cũ "Thật lâu trước kia ta đã muốn hỏi, ta là con của ngài sao?"

Ngay cả Tần Miễn là người ngoài nghe cũng phải đau lòng thay Lôi Thiết.

Lôi Đại Cường há miệng thở dốc, không nói nên lời, không dám nhìn thẳng mắt Lôi Thiết. Hốc mắt Lôi Xuân Đào phiếm hồng, nhịn không được khóc kêu "Cha! Nương! Các người đồng ý đi! Đại ca không nợ chúng ta!"

Đỗ thị giận dữ "Ngươi câm miệng! Tay trong thò ra ngoài cái gì!"

Lôi Hướng Trí im lặng than thở, ôn hoà nói "Cha, để đại ca ra riêng thôi. Cho dù phân gia thì vẫn là người một nhà." Lại nói, quan hệ giữa ba người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ cùng Lôi Hướng Trí với Lôi Thiết cũng hoà hảo. Lôi Hướng Nhân bài xích Lôi Thiết nhất. Nhưng sở dĩ như thế cũng vì gã là nhi tử lớn nhất của Đỗ thị, lúc còn rất nhỏ, thái độ của Đỗ thị đối với gã và Lôi Thiết hoàn toàn bất đồng, ảnh hưởng phần nào tới gã, nên gã không ưa Lôi Thiết chút nào. Từ phương diện này mà nói, gã đồng ý Lôi Thiết phân gia. Về phần Lôi Hướng Trí, năm đó mới năm tuổi có thể biết cái gì? Sau này tiếp nhận giáo dục, hiểu được đạo lý huynh hữu đệ cung, tuy không tính là thân thiết với Lôi Thiết, nhưng cũng không muốn khi dễ hoặc vũ nhục y.

"Lão Ngũ?" Đỗ thị khó tin nhìn Lôi Hướng Trí, nhưng không nói được một câu nặng lời với hắn.

Lôi Đại Cường vô lực ngã ngồi trên ghế "Thôi thôi, ngươi muốn phân gia thì phân gia."

"Lão đầu tử!" Đỗ thị hung hăng trừng ông.

Lôi Đại Cường không để ý bà.

Lôi Đại Cường hạ quyết tâm, Đỗ thị cũng không có biện pháp, đành phải nói: "Muốn phân gia, có thể. Nhưng trong nhà không có bất cứ thứ gì có thể phân cho các ngươi."

Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào đều nhíu mày.

Lôi Thiết chỉ nhìn Lôi Đại Cường.

Lôi Đại Cường thở dài một hơi, nói: "Lão Đại, tình hình trong nhà ngươi cũng biết đấy. Nhà ở thật sự là không có dư để phân cho ngươi. Ngươi muốn nhanh chóng chuyển ra ngoài, ta và mấy huynh đệ ngươi có thể giúp dựng căn nhà tranh để ở Ruộng chỉ có bấy nhiêu, chờ lão Tứ và lão Ngũ thành thân còn tăng thêm nhân khẩu, nên chỉ có thể phân cho ngươi một mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng cạn Về phần tiền bạc…"

Bốn người Triệu thị, Tiền thị, Lôi Hướng Nhân cùng Lôi Hướng Nghĩa đều vểnh tai lên.

Đỗ thị đánh gãy lời Lôi Đại Cường, vô cảm nói: "Lão đầu ngươi hồ đồ rồi à? Trong nhà nào còn tiền bạc gì chứ."

Lôi Đại Cường nói: "Lúc trước ngươi cho ta hai mươi lượng bạc, trong khoảng thời gian này đã tiêu một ít, còn dư mười lượng, phân cho ngươi hai lượng."

Tần Miễn thầm cười lạnh. Buổi sáng Triệu thị mua cá trở về, Đỗ thị hỏi nàng bao nhiêu tiền, hắn nghe rõ Triệu thị trả lời là mười một văn tiền. Con cá kia nặng chừng hai cân, nói cách khác là gần năm văn tiền một cân. Vậy suy ra hai mươi lượng bạc cũng không phải số nhỏ. Hắn và Lôi Thiết thành thân vốn không có đãi tiệc, hơn một tháng nay Lôi gia cũng không phát sinh đại sự gì, mười lượng bạc đó đi đâu vậy? Đặc biệt Đỗ thị keo kiệt tiết kiệm như thế, hắn không tin Lôi gia không có tí của để dành nào.

Dù là vào lúc này, Lôi Đại Cường vẫn cứ tính kế nhi tử ông. Trước ánh mắt mọi người, Tần Miễn không thể vỗ vỗ vai Lôi Thiết, bèn lặng lẽ ở dưới gầm bàn vỗ chân y bày tỏ an ủi.

Sắc mặt Lôi Thiết như thường, nhìn không ra cảm xúc.

Lôi Đại Cường lau mặt một cái, tựa như muốn lau đi xấu hổ trên mặt "Về phần dụng cụ linh *** trong nhà, cũng không có dư… Hai con heo, vốn định lúc ăn tết thì giết một con, lúc đó sẽ phân cho các ngươi một ít. Ngươi xem thấy thế nào?"

Lôi Thiết: "Dựng nhà ở đâu?"

"Việc này…" Lôi Đại Cường ấp a ấp úng "Trong nhà không có dư bao nhiêu, thật sự không có thừa tiền cho các ngươi mua đất…"

Đỗ thị nở nụ cười, chậm rì rì nói: "Lão Đại, lúc trước ngươi vừa ra tay chính là hai mươi lượng bạc, ta không tin ngươi không giữ lại chút nào."

Chẳng lẽ đại ca cho cha hai mươi lượng bạc là một sai lầm! Lôi Xuân Đào xấu hổ cúi thấp đầu, gần như muốn chui xuống gầm bàn luôn.

Mặt Lôi Hướng Trí cũng nóng lên, nhíu mày nhìn Đỗ thị "Nương, người ít nói vài câu."

Lôi Thiết đứng lên "Ta đi thỉnh lý chính(1)."

Lôi Hướng Trí vội nói "Đại ca, để đệ đi."

Lôi Thiết gật đầu "Đa tạ."

Lôi Hướng Trí đi thỉnh lý chính, người trong phòng đều không nói chuyện. Ba đứa nhỏ sớm đã bị đuổi vào phòng chơi. Lặng lẽ giống như mây đen tụ trên đỉnh đầu từng người, bầu không khí trong nhà chính áp lực vô cùng.

Trong tất cả, chỉ có Lôi Thiết và Tần Miễn là bình tĩnh. Lôi Thiết bất động như tùng, ánh mắt bình thản vô ba, không thể đoán được tâm tình y thế nào. Tần Miễn thì khắc chế kích động cùng vui vẻ, mặt không chút thay đổi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ra cửa.

Rất nhanh, Lôi Hướng Trí dẫn đường mời lý chính vào cửa.

Người nhà nông cơ bản đều ăn mặc quần áo ngắn đơn giản, tiện làm việc đồng áng, lý chính thì mặc trường bào màu xám, bên ngoài khoác một kiện áo đen ngắn mỏng, trên áo dùng chỉ kim tuyến thêu một chữ 'phúc' quý khí, cất bước thong thả vững vàng. Tuổi ông chừng năm mươi, *** thần quắc thước, hai mắt ánh lên sự khôn khéo.

Mọi người Lôi Đại Cường đứng dậy nghênh đón.

"Lý chính, làm phiền ngài tới đây một chuyến rồi." Vẻ mặt Lôi Đại Cường đầy áy náy, khách khí nói.

Lôi Thiết chắp tay với lý chính.

Lý chính gật đầu, quét mắt nhìn người khắp phòng, ánh mắt dừng trên người Lôi Thiết khá lâu, nói: "Lôi lão đệ quá lời, chỉ là nhấc tay chi lao mà thôi. Về việc phân gia, nếu các ngươi đã thương lượng xong, ta đây liền viết xuống."

Lôi Hướng Trí vào phòng mình cầm văn phòng tứ bảo ra. Lôi Xuân Đào thông minh nhanh chóng dọn dẹp bàn.

"Làm phiền lý chính. Bên này, mời." Lôi Thiết nâng tay dẫn lý chính ngồi xuống ghế trên.

Lý chính âm thầm gật đầu, lão Đại Lôi gia này tuy tướng mạo doạ người, nhưng làm việc ổn trọng, biết cấp bậc lễ nghĩa, mạnh mẽ hơn nhiều người bình thường. Chỉ tiếc…

Lôi Đại Cường mơ hồ cảm thấy khó chịu, nhưng không biết tại sao, kỳ thật là vì cảm giác tồn tại của ông yếu, ông lại không ý thức được, nhanh chóng đi qua ngồi xuống cạnh lý chính, khụ một tiếng, nói: "Lý chính, nội dung phân gia chúng ta đã thương lượng tốt, ta nói, phiền ngài viết xuống. Trải qua thương lượng, quyết định phân cho Lôi Thiết một mẫu ruộng nước vị trí tại…, một mẫu ruộng cạn, vị trí tại…"

Tần Miễn lại gần xem, chữ nơi này thuộc dạng phồn thể, cơ bản hắn đều nhận biết, lý chính đang viết trên giấy 'Nay trưởng tử Lôi Thiết của chủ hộ Lôi Đại Cường trưởng thành, hòa bình phân gia, chủ hộ Lôi Đại Cường phân cho Lôi Thiết…'

Tần Miễn gật đầu, nếu là văn thư phân gia thì nên xác minh rõ thân phận song phương, giống như hợp đồng giữa bên A và bên B, để ngừa về sau phát sinh tranh cãi.

Lý chính nghe Lôi Đại Cường nói, nhịn không được lắc lắc đầu, Lôi Đại Cường này thật đúng không coi nhi tử mình là con ruột. Đều cùng một thôn, ai chẳng biết nhà họ có tổng cộng mười hai mẫu ruộng nước và tám mẫu ruộng cạn, dù chia đều cho các con, cũng không nên chỉ phân cho Lôi Thiết hai mẫu đất. Huống hồ Lôi Thiết còn chưa có đất ở, có thể nói là tịnh thân xuất hộ(2). Nhưng nếu song phương nhà người ta đã bàn xong, ông cũng không có quyền nhúng tay, thấy Lôi Thiết không có ý phản đối, ông y theo lời viết xuống.

Sau khi Lôi Đại Cường nói xong, nghĩ nghĩ, không có quên điều nào, liền nói: "Chỉ có như vậy."

Đỗ thị đứng bên cạnh Lôi Đại Cường, vội nói: "Còn nữa, nếu bây giờ còn chưa phân gia, có phải tiền bạc của lão Đại cũng nên giao ra, sau đó lại phân một phần cho nó."

"Nương" Mặt Lôi Hướng Trí đỏ hồng một trận "Đừng nói hiện tại đại ca không có tiền, cho dù có, cũng là của riêng huynh ấy."

"Không phải chuyện của ngươi!" Đỗ thị trừng mắt hắn ta, đẩy Lôi Đại Cường một cái "Lão đầu."

Lôi Đại Cường chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người giống như đâm xuyên qua người ông, vội nói: "Lão Ngũ nói đúng. Chuyện phân gia do nam nhân làm chủ, nữ nhân như bà câm miệng đi!" Ông tức giận trợn mắt với Đỗ thị.

Đỗ thị thấy ông ta nổi giận, trong lòng sợ hãi, không dám nói gì nữa.

Lôi Thiết không hề bị họ ảnh hưởng, nhàn nhạt nói: "Còn thỉnh lý chính bổ sung thêm một câu — từ hôm nay cho đến ngày này hai tháng sau, phu phu hai người chúng ta có thể tới vườn rau hái rau."

Hai mắt Đỗ thị dựng thẳng lên, há mồm muốn nói.

Lý chính thấy cũng xem như không nhìn thấy, gật đầu nói: "Phải. Hai người các ngươi không được phân đất trồng rau, hái chút rau trong vườn vẫn là có thể." Ông mỉm cười nhìn Lôi Đại Cường. Nếu chỉ việc này mà Lôi Đại Cường cũng không chấp nhận, vậy loại người này về sau chỉ có thể tôn trọng, không thể gần gũi.

Mặt Lôi Đại Cường nóng rần, liên tục gật đầu "Nên chứ, nên chứ, tuổi lớn rồi, trí nhớ không tốt, vừa rồi quên nói."

"Còn điều gì muốn bổ sung không?" Những lời này của lý chính như là hỏi song phương, ánh mắt thì lại nhìn Lôi Thiết.

Tần Miễn kéo cánh tay Lôi Thiết "Phân gia thì vẫn là thân nhân, nhưng là hai nhà. Thiết ca, ta cảm thấy nên thêm một câu, song phương không được nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì của đối phương, bao gồm gia vụ và tài vụ. Huynh cảm thấy sao?"

Lôi Thiết gật đầu, trong lòng không khỏi hồi vị hai chữ 'Thiết ca'.

Đỗ thị lập tức hét ầm lên "Lão Đại, ngươi đừng cho rằng phân gia là không có trách nhiệm gì với đệ đệ muội muội ngươi! Lão Tứ, lão Ngũ và lão Út thành thân ngươi phải góp một phần, lão Ngũ đi thi ngươi cũng phải ra tiền. Nếu không, ta không đồng ý phân gia!"

Lôi Thiết: "Bất kể là lão Tứ, lão Ngũ hay tiểu muội thành thân, nếu cha ra năm phần tiền, ta sẽ ra một phần. Nhà các người sức lao động nhiều, nhà ta sức lao động ít, vậy mới công bình. Cha, ngài cảm thấy ta nói có hợp đạo lý không?"

Tần Miễn cười thầm.

Lôi Đại Cường chỉ có thể gật đầu.

Đỗ thị muốn mở miệng, bị Lôi Hướng Trí ngăn lại.

Lý chính lại viết xuống.

Lôi Thiết nói tiếp: "Mỗi tháng phu phu ta ra một trăm văn làm phí phụng dưỡng song thân. Chỉ là nay túng quẫn, hai ba tháng đầu sợ là không thể."

Đỗ thị hơi thoải mái hơi chút, mỗi tháng được một trăm văn, một năm nhiều hơn một lượng rồi!

Lý chính khen ngợi gật đầu, Lôi Thiết này ăn nói đâu ra đấy, suy xét đến các mặt, hiển nhiên đã sớm tính toán "Lôi Thiết rất hiếu thuận. Ta sẽ viết 'Mỗi tháng phí phụng dưỡng một trăm văn' vào văn thư, còn câu sau có cần viết nốt vào không?"

Trong lòng Lôi Đại Cường ngũ vị tạp trần, cuống quít nói: "Câu sau không cần viết, không cần, từ từ cũng được."

Sau khi viết xong, lý chính chậm rãi đọc lên nội dung hoàn chỉnh trên văn thư một lần.

Lôi Thiết gật đầu, không dị nghị.

Lôi Đại Cường không biết chữ, phản ứng chậm hơn, sau một lúc lâu mới nói: "Không có vấn đề."

Văn thư sao chép ra làm ba phần, ba bên mỗi bên giữ một phần. Lôi Thiết, Lôi Đại Cường cùng lý chính đều ấn dấu tay, vậy là triệt để phân gia.

Xong việc, Lôi Thiết tiễn lý chính ra ngoài, tiễn gần nửa dặm đường "Đa tạ lý chính. Ngày khác Lôi Thiết tất đến nhà cảm tạ."

Tần Miễn cũng cười nói với lý chính "Cám ơn".

"Trở về đi, sinh sống cho tốt." Lý chính không biết nói gì hơn, chắp tay sau lưng vừa đi còn vừa lắc đầu.

Tần Miễn nhìn ánh dương quang sáng lạn trên đỉnh đầu, nhịn không được nở nụ cười, thoải mái nói: "Lúc nào chuyển đi?"

Lôi Thiết: "Hôm nay."

-Hết chương 13-

Chú giải:

(1) Lý chính: chắc như trưởng thôn

(2) Tịnh thân xuất hộ: tức là sạch sẽ, trắng tay ra đi

14. Chương 14: Thuê Nhà

Tần Miễn lo lắng "Trong một ngày là có thể đắp xong nhà tranh sao?"

Lôi Thiết: "Sắp tới vụ thu, thuê nhà ở tạm trước."

Tần Miễn vỗ ót "Quên mất sắp thu hoạch." Tuy chỉ có hai người họ nhưng ít nhất phải xây hai gian phòng, không thể một hai ngày là xong. Xây nhà cần gỗ, cỏ tranh cần xử lý tốt chỉ hai người làm không xong, khẳng định được cần mời người, nhờ người giúp cần phải mời cơm, nguyên liệu nấu ăn linh *** cần chuẩn bị đủ. Mà tất cả đều cần thời gian. Mùa vụ thu, đến thời điểm thụ hoạch, nhà nào cũng trồng vội gặt vội, làm sao phân ra sức lao động đến hỗ trợ. Nên việc xây nhà đành tạm gác lại.

"Có thể thuê được nhà không?" Tần Miễn lo lắng, Lôi Thiết không thích nói chuyện, lại rất lâu không ở trong thôn, quan hệ với mọi người chỉ thường thường.

Lôi Thiết gật đầu, ý bảo hắn đuổi kịp. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ban ngày thôn trang giống như tỉnh ngủ, rất náo nhiệt. Trong sân gà đẻ trứng, kêu lục cục như muốn tranh công với chủ nhân một đám vịt bầu cạc cạc không ngừng, lắc lư thân mình chạy vào hồ nước Ngẫu nhiên có một hộ truyền ra tiếng trách mắng của người lớn cùng âm thanh bướng bỉnh trẻ con, còn có bé mới sinh oa oa khóc lớn. Xa hơn, hán tử chăn trâu lớn tiếng hét trâu con đi nhanh lên. Trên ngọn cây, chim chóc cũng sôi nổi kêu to, không biết đang giao lưu cái gì.

Vài thôn dân ngồi dưới tàng cây nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng phát ra một trận cười, Tần Miễn và Lôi Thiết đến gần, tiếng nói chuyện tiếng cười đều im bặt. Các thôn dân dùng phức tạp ánh mắt nhìn họ, khi ánh mắt hai bên sắp chạm thì lại quay đầu trầm mặc.

Thần kinh Tần Miễn thực kiên cường, thoáng như chưa thấy, bình tĩnh đi qua.

Lôi Thiết trầm mặc như núi, bước tiến ổn trọng như cũ. Hai người đi không bao xa, các thôn dân bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

"Ai, các ngươi nói coi, về sau hai người họ thật ở cùng một chỗ?"

"Không thể nào? Hai nam nhân thì làm thế nào?"

"Nói nhỏ chút. Tính ra lão Đại Lôi gia cũng thực đáng thương, vì một câu đoán mệnh liền phải cưới nam nhân, tạo nghiệt."

"Ai bảo y có mẹ kế chứ? Lôi Đại Cường không quản được nhà! Mấy lần ta nghe Đỗ thị gọi Lôi Hướng Nhân là 'lão Đại', có bao giờ đặt Lôi Thiết vào mắt."

……

Hai người đi sâu vào thôn, dừng lại trước cổng một toà nhà to lớn. Cánh cửa dày và to, trên ván cửa khắc phù điêu, tuy không *** xảo bằng các hộ giàu sang nhưng so với nhà dân bình thường thì khá giả hơn nhiều, có thể nhìn ra đây là một phú hộ của thôn. Trong sân có cây hồng cao lớn, một chạc cây từ bên trong vươn ra, quả hồng kết đầy như đèn ***g, đã hơi ố vàng.

Lôi Thiết cầm vòng cửa gõ nhẹ, bên trong truyền ra một tiếng nói thô lỗ "Đến đây."

Cổng bị kéo ra, nam nhân trung niên phúc hậu ưỡn bụng to kéo cổng hơi ngoài ý muốn, lập tức nở nụ cười, thập phần khách khí "Là lão Đại Lôi gia phải không? Tiến vào."

"Triệu bá."

Tần Miễn cũng gọi "Triệu bá, quấy rầy rồi."

Triệu Văn Trung mời hai người vào phòng ngồi, trong lòng nghi hoặc hai người này đến tìm mình có chuyện gì nhỉ. Ngoại trừ lần Lôi Thiết vừa trở về, lúc vô tình gặp nhau trong thôn, Lôi Thiết chào hỏi với ông thì hai bên không có lui tới gì.

Nương tử Triệu Văn Trung ở nhà, đang ngồi bên cửa sổ may quần áo, nghe được người bên ngoài nói chuyện, cũng rất tò mò với mục đích của hai người Lôi Thiết.

Lôi Thiết dừng lại ở trong sân "Triệu bá không cần khách khí. Hôm nay hai chúng ta mạo muội đến quấy rầy là muốn thuê tạm nhà cũ cuối thôn của Triệu bá"

Tần Miễn sợ y kiệm lời làm Triệu Văn Trung hiểu lầm họ không lễ phép, bổ sung: "Triệu bá, chuyện là như vầy. Ta và Thiết ca đã phân gia với cha nương, nhưng sắp đến mùa vụ thu, hiện xây nhà đã không kịp, nên muốn thuê nhà cũ của ngài ở tạm, nghe nói Triệu bá xưa nay thiện tâm nên chúng ta cả gan đến xin ngài."

Lôi Thiết, "Tối đa hai tháng."

Hai mắt nương tử Triệu Văn Trung chợt lóe, nhiệt huyết bát quái sôi trào. Lôi gia phân gia? Đây chính là tin tức lớn, còn là tin độc quyền. Nhất thời bà có chút không nhẫn nại nổi.

"Ra là vậy." Triệu Văn Trung rất hào phóng "Cho các ngươi ở tạm cũng không có gì không tiện. Chỉ là có lẽ các ngươi không biết, căn nhà kia đã lâu không có ai dọn dẹp, chỉ sợ không ở được." Đó là căn nhà lúc trước Triệu gia họ phân gia đã phân cho ông, sau này ông phất lên thành tiểu phú nên xây một căn khác, nhà cũ cuối thôn cứ để trống, cũng không đi dọn dẹp.

Lôi Thiết: "Có thể che gió tránh mưa là được."

Triệu Văn Trung gật đầu "Nếu các ngươi không ngại vậy cứ chuyển vào ở."

"Đa tạ." Lôi Thiết lấy từ trong lòng ra một nắm bạc vụn, ước chừng năm sáu trăm văn "Đây là hai tháng tiền thuê nhà." Năm sáu trăm văn tiền cũng không ít, đủ cho nhà bình thường chi tiêu hai ba tháng.

Triệu Văn Trung xua tay "Đều là người cùng thôn, nói thuê nhà cái gì."

Nương tử Triệu Văn Trung từ phía sau ông xông ra nhận lấy đống bạc vụn trong tay Lôi Thiết, cười nhiệt tình với Lôi Thiết cùng Tần Miễn rồi lườm oán trách Triệu Văn Trung "Đương gia, ngươi không lấy, hai người họ có thể an tâm ở lại sao? Nhà Lôi Thiết, ngươi nói có phải không? Đây, đây là chìa khoá nhà."

Tần Miễn cười gật đầu "Thím nói đúng, ngài thu đi ạ. Nhị vị cho chúng ta ở lại, chúng ta đã vô cùng cảm kích, nếu không thu tiền thuê chúng ta sẽ cảm thấy bất an."

Triệu Văn Trung bất đắc dĩ trừng mắt nữ nhân nhà mình, đành phải nói: "Nếu đã vậy, chúng ta sẽ thu. Ta nhớ trong nhà còn có vài bộ bàn ghế, các ngươi cứ tuỳ ý dùng."

"Đa tạ."

Nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết ra cửa, nương tử Triệu Văn Trung liếc trắng mắt ông ta "Ông nhiều có tiền lắm à? Năm sáu trăm văn nói không cần liền không cần."

"Nữ nhân như bà biết cái gì! Đi Đi Đi!" Triệu Văn Trung lười nói chuyện vô nghĩa với bà, xoay người vào phòng.

"Ta không biết, ông biết chắc! Ta còn lười nói chuyện với ông." Nương tử Triệu Văn Trung nói thầm, nghĩ đến tin lớn vừa nghe, khóe miệng nhếch lên, về phòng cầm sọt đựng đồ may vá rồi ra ngoài tìm người buôn chuyện.

-Hết chương 14-

---

15. Chương 15: Dọn Dẹp Mọi Thứ

Một toà nhà cũ trơ trọi đứng sừng sững cuối thôn. Nhà cửa trong thôn hầu như đều nối liền nhau, chỉ có nơi này là độc lập, khoảng cách với hộ gần nhất ước chừng mười thước. Trước nhà có một cái ao. Trước kia Triệu gia muốn nuôi cá ở đây nên mới xây nhà cạnh ao. Nước trong ao xanh biếc, bên bờ còn có cây cối.

Chú ý thấy mái ngói xây bằng gạch ngói, Tần Miễn nhất thời cao hứng, bước chân nhanh hơn.

Ánh mắt Lôi Thiết vẫn luôn theo dõi hắn. Dễ dàng thoả mãn như vậy ư?

"Huynh đi nhanh lên!"

Tần Miễn thúc giục, chạy đến tòa nhà trước. Con chuột trong bụi cỏ hoảng sợ, nhanh chóng rụt đầu lại, biến mất không còn thấy tăm hơi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Khoá cửa trường kỳ bị gió táp mưa sa, sớm đã rỉ sét, Tần Miễn mất chút thời gian mới mở khoá được, đẩy cửa ra, một đống tro bụi xông tới, hắn bị sặc liên tục hắt hơi hai cái, nhanh chóng lùi ra sau.

"Khụ khụ…"

Ánh mặt trời chiếu nghiêng vào trong, có thể thấy rõ tầng tầng tro bụi lưu động trong không khí. Trong nhà, một tấm da cũ che phủ bộ bàn ba cái ghế, sàn nhà tích một tầng bụi dày. Tơ nhện rậm rạp giăng từ bàn ghế lên tới xà nhà, ngay cả chỗ để đứng cũng không có.

Tần Miễn lại rất thỏa mãn, nhà này tuy hơi cũ, nhưng quét tước sạch sẽ là có thể ở, so với gian nhà cỏ kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Cạnh nhà có một hàng trúc, lá trúc xanh biếc vang rào rào trong gió, hắn có chủ ý, nói với Lôi Thiết: "Huynh trở về chuyển đồ qua, ta phụ trách quét tước."

Lôi Thiết đứng bên cạnh hắn, nhìn lướt vào trong, nhàn nhạt hỏi: "Có được không?"

"Sao không được? Huynh mau đi đi, nhanh dọn dẹp xong là có thể vào ở hôm nay luôn"

Góc tường có một thanh dao dài nổi đầy gỉ sắt vàng khè, Tần Miễn nhặt nó lên dùng để chặt trúc.

Lôi Thiết chuyển bàn ghế trong nhà ra xong, xoay người đi, đi hai bước lại trở về, cởi áo khoác trên người ra ném cho Tần Miễn, không nói câu nào đã đi.

Tần Miễn bị vật lạ bay tới phủ lên đầu, chẳng biết nguyên nhân, bèn thuận tay lấy áo khoác xuống vắt lên một thân cây nhỏ, tiếp tục chặt trúc. Hồi hắn còn ở với ông bà ngoại dưới quê, trước tết đều phải tổng vệ sinh một lần, chính là chặt vài cành trúc cột vào gậy dài để quét xà nhà và cát bụi ở những chỗ cao trên tường, cũng dùng tốt như chổi lông gà. Mấy việc nhà nông này hắn đều không lạ lẫm.

Dao phay gỉ sét chặt không thuận tay, Tần Miễn chém hơn hai mươi phát mới chặt đứt một cây trúc, bẻ đi cành nhánh bên dưới giảm bớt sức nặng của gậy trúc rồi mang vào nhà, bắt đầu quét tơ nhện tro bụi trên xà nhà, mới quét một chút bụi đã rơi đầy mặt, ho sặc sụa mấy cái, bỗng nhiên hiểu ra nam nhân kia rất chu đáo nha.

Hắn ra ngoài lấy áo khoác của Lôi Thiết che đầu và miệng lại, tiếp tục dọn dẹp. Thoáng chốc tro bụi lá khô múa may đầy nhà, tựa như bão cát đột kích. Song cửa sổ giấy đã gỉ sét, không mở ra được.

Căn nhà tổng cộng ba gian phòng, dọn dẹp không bao lâu, Lôi Thiết đã khiêng một rương lớn quay lại, phía sau còn có Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào, ba người đều ôm đồ vật này nọ trong lòng. Lôi Hướng Lễ ôm một bó củi, không biết có phải lén lấy từ nhà ra hay không. Lôi Hướng Trí ôm một rương gỗ nhỏ hơn.

Lôi Xuân Đào buông chậu gỗ trong tay xuống, đi qua, có hơi ngại ngùng "Đại tẩu, muội phụ huynh."

Tần Miễn sao có thể bắt một tiểu cô nương lao động, vội nói: "Không cần, tro bụi nhiều lắm, đừng để quần áo bị bẩn."

Lôi Xuân Đào nghĩ mình không cầm nổi gậy trúc, cũng không khăng khăng nữa "Vậy sau khi quét bụi xong muội lau bàn ghế."

Lôi Thiết và Lôi Hướng Lễ lại đi lấy những thứ còn lại, Lôi Hướng Trí cầm dao phay gỉ sét đi chặt gậy trúc, phụ quét trần.

Sau khi Lôi Thiết đi chuyến thứ hai về, lại đi mượn một chiếc thang gỗ trong thôn.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào đều thầm thấy hổ thẹn, ngượng ngùng không nói gì, chỉ trầm mặc làm việc.

Tần Miễn một lòng muốn mau chóng vào ở, không có hứng tán gẫu.

Quét trần xong, Lôi Thiết bò lên nóc nhà, chỉnh lại mái ngói bị lệch do quét trần, bảo đảm trời mưa sẽ không bị dột nước mưa.

Sau đó mọi người lại quét rác, lau bàn ghế và cửa sổ, bận rộn hơn một canh giờ mới quét tước sạch sẽ phòng ốc, nhìn qua thoải mái hơn nhiều.

Ánh mắt Lôi Hướng Trí dừng ở cửa sổ giấy rách nát đong đưa trong gió "Đại ca, chỗ đệ còn có chút giấy không cần dùng, đệ về lấy để các huynh che cửa sổ."

"Đại ca, đệ và Xuân Đào cũng về." Lôi Hướng Lễ nói.

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn có chút bất đắc dĩ. Trước đó nhìn y khôn khéo lắm mà, sao lúc này lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế vậy? Hắn đành phải mở miệng "Cám ơn các ngươi, hôm nay bận rộn giúp cả buổi, giữa trưa e là không kịp, nếu tiện thì tối nay ta và đại ca các ngươi mời các ngươi bữa cơm –" Có tiện hay không chỉ sợ phải hỏi Đỗ thị.

Lôi Hướng Trí vội từ chối "Hiện tại huynh và đại ca khó khăn, không cần mời cơm."

Lôi Thiết: "Đến lúc đó sẽ gọi các ngươi."

Mấy người Lôi Hướng Lễ đành phải đồng ý.

Sau khi tiễn họ đi, Tần Miễn bắt đầu kiểm kê tài sản, một chiếc giường gỗ, một cái bàn thấp, hai rương gỗ, một cây cung, một cái nồi, một chiếc bàn vuông, ba cái ghế và một chậu gỗ. Ngoài ra hầu như không có gì cả. May là có một gian từng được dùng làm phòng bếp, bếp lò vẫn còn, không cần xây lại.

Trời nắng to, bàn ghế lau rửa khô rất nhanh. Hai người chuyển vật dùng vào nhà sắp xếp ngay ngắn. Ba gian phòng, gian nhà chính dùng làm nơi ăn uống và tiếp đãi khách khứa Một gian phòng bếp cũng là nơi chứa đồ linh ***, nói cách khác hắn và Lôi Thiết vẫn phải ở chung một gian, thậm chí chung một giường.

Bận rộn xong, Tần Miễn nấu một nồi nước lớn gội đầu tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, lại đổi cho Lôi Thiết tắm. Cách đó không xa là ao nước, hắn thuận tay giặt quần áo cả hai, không có dây phơi đồ, liền phơi lên cây nhỏ trước nhà. Lôi Thiết ở trong nhà sửa lại chiếc ghế hỏng.

"Nhà Lôi Thiết." Trương Đại Xuyên khiêng một bó củi khô đi tới, trên mặt treo nụ cười hào sảng.

"Trương ca, ca đang bận rộn ạ." Tần Miễn chào hỏi.

"Bận rộn gì đâu?" Trương Đại Xuyên dựng bó củi tựa vào tường "Nghe nói các ngươi phân gia, phỏng chừng thiếu nhiều nhứ, mà ta cũng không giúp được gì, bó củi này ta và tẩu tử ngươi mang qua cho các ngươi dùng."

-Hết chương 15-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

16. Chương 16: Tướng Công Tốt Cần Chủ Động Giao Ra Tài Chính Và Quyền Hành

"Vậy sao được? Ca chặt nhiều như vậy cũng không dễ." Tần Miễn vội từ chối. Một bó củi to từng cây đều được chặt nhỏ, hơn nữa có thể thấy đều đã phơi khô, ít nhất đốt được năm sáu ngày. Trương Đại Xuyên này quả thật là người nhiệt tình.

Lôi Thiết nghe tiếng đi ra "Trương ca, đa tạ. Chúng ta có củi rồi."

"Cho các ngươi thì các người cứ nhận đi. Ta đã khiêng tới, chẳng lẽ lại khiêng về sao" Trương Đại Xuyên lau mồ hôi trên trán, cười sang sảng.

Tần Miễn đành phải nhận lấy "Vậy đa tạ Trương ca. Trương ca, vào nhà ngồi chơi một lát nhé. Đúng rồi, sao ca biết chúng ta đã phân gia?"

Trương Đại Xuyên vẫy tay ý bảo không cần vào ngồi "Không chỉ mình ta, người trong thôn đều biết. Đại khái là nghe thím Triệu gia nói." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Đại Cường và Đỗ thị dù sao cũng là cha mẹ Lôi Thiết, trước mặt Lôi Thiết hắn ta cũng không tiện nói nhiều lời.

"Các ngươi bận rộn, ta về đây, trong ruộng còn có việc."

"Cám ơn Trương ca, Trương ca đi thong thả."

Tiễn vài bước, Tần Miễn quay lại hong khô quần áo. "Ghế dựa huynh sửa xong chưa? Đồ cần mua thêm nhiều lắm, ngay cả bát đũa ăn cơm cũng không có. Tốt nhất nên sớm đi trấn trên một chuyến."

"Được."

Lôi Thiết nhìn bóng lưng hắn kiễng mũi chân hong khô quần áo trên cây chốc lát, tới bờ ao rửa tay, lấy một xâu chìa khóa từ trong lòng ra, đi vào phòng, mở chiếc rương gỗ nhỏ hơn trong hai cái, từ bên trong cầm ra một túi tiền màu xám, đưa cho Tần Miễn cùng với xâu chìa khóa.

"Tức phụ, ngươi cầm."

Tần Miễn thấy tay hơi nặng, đoán được là tiền bạc, vội đẩy trở lại "Thôi huynh giữ đi. Còn nữa, đừng gọi ta là tức phụ"

Lôi Thiết không cầm, cũng không đáp ứng không gọi 'tức phụ', đi tới cửa, nhàn nhạt nói:"Đi?"

Tần Miễn cầm túi tiền, cảm giác hơi phỏng tay, chẳng hiểu sao tim cũng đập nhanh hơn bình thường. Lôi Thiết không sợ hắn cầm tiền chạy? Là tin tưởng hắn, hay cảm thấy hắn chạy cũng sẽ bị bắt trở lại? Vấn đề này, hắn không muốn nghĩ nhiều. Lúc trước thành thân với Lôi Thiết, người Lôi gia tìm lý chính làm hộ tịch cho hắn, cũng nhập hộ tịch hắn vào Lôi gia, thân phận là 'thê tử' Lôi Thiết. Chưa lo chuyện hộ tịch xong thì hắn không thể rời đi. Hơn nữa hiện tại hắn mới mười bốn tuổi, một mình lang bạt bên ngoài cũng không an toàn, tạm thời lưu lại thôn Thanh Sơn là lựa chọn tốt nhất, nhìn từ phương diện này, thân phận 'thê tử' Lôi Thiết không hẳn không có chỗ tốt. Trong khoảng thời gian này, hắn không thể cứ ăn không trả tiền, hơn nữa cần kiếm thêm tiền dự phòng. Tạm thời cầm số tiền này cũng tốt.

Nghĩ vậy, hắn liền bình thường trở lại.

"Bên trong có bao nhiêu?"

Lôi Thiết: "Hai mươi lượng, còn có chút bạc vụn."

"Muốn mua đất cần bao nhiêu? Xây nhà cần bao nhiêu?"

Lôi Thiết có hỏi tất đáp: "Nền nhà ba gian, mười hai lượng Xây nhà, hơn một lượng." Nhà này ý chỉ nhà cỏ tranh.

Tần Miễn thầm tính toán, không khỏi cảm khái một câu: Thật nghèo.

"Không vội, trước tiên cần xem xét nên mua những thứ nào."

Lôi Thiết nghe, lại cùng vào phòng.

Nhà bếp cần mua những gì không cần kiểm kê, vì cái gì cũng thiếu. Tần Miễn đi thẳng vào phòng của họ.

Hắn nhìn giường trước, vẫn là chiếc giường kia, trải tấm đệm giường cũ màu xanh đậm, tấm chăn xơ cứng xếp trên cùng "Chăn cần mua một tấm. Tấm cũ xơ cứng thì thay cho đệm giường, được không?" Thật ra hắn muốn mua thêm hai cái chăn, nhưng vấn đề là chỗ cần dùng tiền nhiều lắm, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn đi đến trước hai rương gỗ, nhìn Lôi Thiết một cái, thấy y không có ngăn cản bèn tự nhiên mở một cái rương ra, bên trong là quần áo được xếp ngăn nắp. Hắn cầm từng cái lên kiểm kê, Lôi Thiết năm bộ quần áo, ba bộ mỏng mặc vào mùa hè, hai bộ vải dệt hơi dày mặc trong mùa xuân và thu. Ba bộ còn lại nhỏ hơn là của hắn, một bộ cũ, hai bộ mới *** khác hẳn là may lúc thành thân.

Tần Miễn khép rương này, rồi mở rương gỗ còn lại, không ngờ bên trong trống rỗng. Hắn nhịn không được lắc đầu. Từ từ mà sắm sửa vậy.

Nhìn xung quanh phòng, lại quay đầu nhìn Lôi Thiết, cảm thấy tạm thời để tiền bạc trên người Lôi Thiết an toàn hơn.

"Huynh tạm giữ đi, miễn cho trên chợ gặp phải trộm cắp."

Lôi Thiết theo lời nhận lấy. Hai người ra cửa.

Tần Miễn khoá kỹ cửa, lại nghĩ tới một chuyện "Khóa cửa cũng phải đổi."

"Ngươi quyết định." Lôi Thiết chỉ nói ba chữ.

Trên người không có túi, Tần Miễn đưa chìa khóa cho y.

"Đại ca, đại tẩu!" Lôi Hướng Trí bước nhanh tới, đưa chồng giấy trong tay cho Tần Miễn, mỉm cười "Giấy này để các huynh dán cửa sổ."

Tần Miễn thấy giấy vừa mới vừa trắng, căn bản chưa từng dùng qua, thầm nghĩ lão Ngũ này thật có lòng, chân thành cười cười với đối phương "Ngũ đệ, cám ơn ngươi. Chúng ta đang tính lên trấn trên, không thể mời ngươi vào ngồi chơi."

"Đại tẩu khách khí quá. Các huynh bận rộn, đệ về đây." Lôi Hướng Trí cười đáp, xoay người rời đi.

Tần Miễn cuốn chồng giấy thành ống, nhét vào trong qua đường cửa sổ, cùng Lôi Thiết đến trấn trên. Hai tay hắn trống trơn, Lôi Thiết thì vác trên lưng cái sọt tre lớn. Trong sọt chỉ chứa một túi nước.

"Cái kia... quan hệ của chúng ta với người trong thôn quá mỏng. Trương ca là người không tệ, tối nay chúng ta cũng mời huynh ấy tới ăn cơm nhé." Tần Miễn vừa đi vừa thương lượng với Lôi Thiết, khi không có người khác, hắn không gọi ra hai chữ 'Thiết ca' nổi.

"Nghe lời ngươi." Lôi Thiết không có dị nghị.

Tần Miễn đã quen với tính cách trầm lắng của y, không để ý, nhìn nhìn mặt trời, phỏng chừng sắp mười hai giờ trưa rồi. Trời quá nóng, đường cũng xa, hắn không nói gì nữa, buồn bực nhìn đường.

Dưới ruộng hai bên đường, hạt lúa sắp chín muồi vàng rực rỡ, nặng trịch đè cong thân cây. Trên bờ ruộng thượng, nông dân giàu kinh nghiệm đang quan sát hạt lúa, xác định xem thu gặt lúc nào thích hợp nhất.

Mấy phụ nhân thích chõ mũi vào chuyện người khác thấy Tần Miễn và Lôi Thiết, phát ra tiếng cười ái muội.

Tần Miễn mặt không đổi sắc, tâm nói tốt nhất sau này các người đừng có chuyện cần cầu đến ta..

-Hết chương 16-

---

17. Chương 17: Mua

Lần đầu tiên cuốc bộ xa như vậy, bàn chân Tần Miễn đau đến không còn cảm giác, vốn đang mong có thể gặp một chiếc xe cũng đi trấn trên, nhưng thẳng đến khi nhìn thấy bức tường thành màu xám của trấn nhỏ vẫn chưa được như nguyện. Tới gần trấn nhỏ liền náo nhiệt hơn, người người lui tới, có đi bộ, lưng đeo sọt hoặc gánh đòn gánh, bên trong rau dưa, hoa quả, đồ thủ công mỹ nghệ, trông cậy đến trấn trên bán được tiền Có ngồi xe, xe bò, xe lừa, xe ngựa, ra ra vào vào, người đánh xe thỉnh thoảng thét to vài tiếng, trung khí mười phần. Còn có người vội vàng muốn đến trấn trên bán dê và heo, dê heo liên tục kêu to như đang phân cao thấp.

Tần Miễn sờ sờ bụng. Nếu Lôi Thiết nói chuyện gì cũng nghe hắn, hắn cũng không hỏi, kéo người đi vào một tiệm mì. Kỳ thật hắn muốn ăn cơm trắng hơn, nhưng nghĩ cũng biết cơm trắng quý giá, chỉ có thể nhịn, về sau lại nói.

Hắn tìm bàn trống ngồi xuống, cất giọng nói: "Ông chủ, cho hai chén mì rau."

Lôi Thiết đột ngột mở miệng "Hai chén mì thịt."

"Được!" Nụ cười trên mặt ông chủ càng thêm niềm nở. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Trong lòng Tần Miễn dâng lên một cảm giác khó diễn tả, ngẩng đầu nhìn Lôi Thiết, thấy y há mồm muốn nói, sợ trước mặt công chúng y nói ra câu 'Ngươi là tức phụ ta" bèn giành mở miệng trước, ngữ khí có bất đắc dĩ và chút buồn bực "Ta biết rồi!"

Lôi Thiết nhàn nhạt hỏi: "Biết cái gì?"

Tần Miễn quay đầu không nhìn y, nhìn chằm chằm hỏa kế nấu mì, bình tĩnh nói: "Không có gì."

Trong nồi nóng hôi hổi, hỏa kế trụng mì xong vớt lên cho vào bát, tay kia cầm thìa nhanh nhẹn mà theo thứ tự cho vào bát thịt thái, hành thái và đậu hủ chiên ăn kèm, cuối cùng rưới lên trên một muôi nước canh, tức thì toả ra hương vị thơm lừng. "Hai vị khách quan, mì đến đây, xin mời dùng."

Tần Miễn nhìn bát mì thịt, yên lặng đếm đếm, sáu miếng. Tự an ủi có chút ít còn hơn không, một đũa gắp hết thịt vào miệng mới ăn đến mì sợi. Một chén mì sợi ăn không đủ no, phỏng chừng Lôi Thiết càng không có cảm giác no. Tiết kiệm tiền không phải là chịu để bụng đói. Hắn dũng cảm hô một tiếng: "Thêm hai chén nữa!" Tư thế kia rất dễ khiến người hiểu lầm hắn là nhà giàu mới nổi.

Khách nhân khác trong tiệm đều cổ quái nhìn hắn một cái, có người còn nói thầm: "La cái gì la, hai bát mì thôi, cũng không phải hai chén canh Bạch Ngọc."

Khoé miệng Lôi Thiết giương lên một độ cong mỏng gần như không thể nhận ra.

Bốn bát mì tổng cộng mười hai văn tiền. Quan trọng nhất là xuyên tới lâu như vậy rốt cuộc lại được nếm vị thịt, dù cho thịt kia vừa dai vừa khô, Tần Miễn vẫn ăn đến thỏa mãn, hắn không thích ăn mì mà ngay cả nước canh cũng húp sạch.

Ăn no xong, Tần Miễn không lập tức đi mua đồ mà dạo khắp trấn trên một vòng, thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải. Lôi Thiết trầm mặc đi theo cạnh hắn, không có một chút không kiên nhẫn, cũng không hỏi gì.

Điều này làm Tần Miễn thầm bội phục đối phương tốt tính, Lôi Thiết không hoài nghi hắn cố ý trêu chọc y sao?

Sự thật dĩ nhiên không phải, tình hình kinh tế eo hẹp, hắn cần nghĩ cách kiếm tiền. Tần Miễn muốn xem có cơ hội kiếm tiền nào đó ở trấn trên hay không.

Đi dạo xong, trong lòng Tần Miễn đã có nắm chắc, lúc này mới đi mua này nọ, trước đến tiệm tạp hoá mua mỡ, muối và nhu yếu phẩm. Trong nhà không có bình đựng mỡ đựng muối, tiệm tạp hoá cũng có bán, hai bình sáu văn tiền, năm cân muối, hai mươi hai văn tiền một cân, hai cân mỡ tổng cộng hai mươi bốn văn tiền.

"Tiêu đen, hoa tiêu mỗi thứ hai lạng."

Vẻ mặt *** tiểu nhị đầy mê man "Tiêu đen có, hoa tiêu là cái gì?"

Tần Miễn sửng sốt. Chẳng lẽ thế giới này không có hoa tiêu?

"Vậy cho hai lạng tiêu đen, lại thêm một cân xì dầu." Tần Miễn nói xong, nhìn lướt qua tiệm tạp hoá, hàng hoá tiệm này tương đối đầy đủ, lại mua thêm một cái nồi, mười cái đĩa, một tô canh, mười bát cơm và mười đôi đũa.

Chưởng quầy luôn đứng sau quầy, thấy bọn họ mua tương đối nhiều, đi tới, nhiệt tình nói: "Tiểu huynh đệ còn cần gì nữa không? Cứ tùy tiện chọn lựa. Tiệm chúng tôi hầu như thứ gì cũng có."

Tần Miễn nhìn túi gạo và mì bên cạnh, miệng túi mở rộng tiện cho khách hàng thấy rõ thứ bên trong.

Tần Miễn hỏi: "Gạo và bột mì giá cả thế nào?"

Có thể làm hỏa kế cơ bản đều đủ thông minh, lập tức lưu loát báo giá "Bột bắp bốn văn tiền một cân, bột mì sáu văn tiền một cân, bột cao lương một văn tiền một cân, bột gạo ba văn tiền một cân, gạo lức hai văn tiền một cân, gạo trắng mười văn tiền một cân."

Ánh mắt Tần Miễn lưu luyến rời khỏi gạo trắng dừng ở bột mì, đang muốn nói chuyện, Lôi Thiết vẫn luôn trầm mặc gần như khiến người quên mất sự tồn tại của y mở miệng "Mười cân gạo trắng."

Dường như chưởng quầy sợ Tần Miễn đổi ý, lập tức phân phó hoả kế, "Đóng gói."

Tần Miễn không ngăn cản "Lại thêm năm cân bột ngô, hai cân bột mì, năm cân bột cao lương."

Chưởng quầy vui vẻ ra mặt "Có ngay."

Tần Miễn lại chọn một bộ trà cụ, hai cái chén sứ dùng để súc miệng, một thanh dao phay, ba cái khăn mặt, một cuộn kim chỉ, một lọ phấn xà phòng, cùng với mấy thứ linh *** khác.

-Hết chương 17-

---

18. Chương 18: Mua (2)

"Nhiêu đây thôi, tính tiền."

Chưởng quầy cầm bàn tính tính "Tổng cộng là... hai trăm bảy mươi hai văn, xét thấy tiểu huynh đệ chiếu cố bổn tiệm như vậy nên xoá đi hai văn lẻ, còn lại hai trăm bảy mươi văn."

Tần Miễn cười nói: "Chưởng quầy cũng nói chúng tôi chiếu cố tiệm ngài, ngài xem chúng tôi mua một lần nhiều như vậy, không bằng tính chẵn hai trăm năm mươi văn tiền, đến khi chúng tôi ăn hết dầu muối gạo nhất định sẽ quay lại ủng hộ nữa. Ngài nói có đúng không?"

Ánh mắt Lôi Thiết dừng trên người Tần Miễn, thiếu niên càng ngày càng khiến y ngạc nhiên.

Chưởng quầy sửng sốt, bất đắc dĩ cười cười, "Tiểu huynh đệ thật khéo ăn nói. Nhưng chúng ta làm ăn nhỏ, ngươi trả giá như vậy cũng quá nhiều rồi. Vầy đi, ta giảm cho các ngươi thêm năm văn tiền, giảm hơn nữa thì ta lỗ vốn mất." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Sao có thể chứ?" Tần Miễn nhanh nhẹn nói "Ngài xem tiệm ngài đầy đủ hàng hoá như vầy, khách hàng biết đều sẽ chọn đến quý tiệm mua hàng, đủ thấy làm ăn thịnh vượng cỡ nào. Chờ sau khi ta về thôn lại giúp ngài tuyên truyền, tiền tài càng thêm cuồn cuộn. Bớt đi vài văn tiền liền có thêm nhiều khách quen, là việc có lợi!"

Chưởng quầy nhịn không được cười rộ lên, trong mắt lại bất đắc dĩ "Được rồi, được rồi, ngươi trả hai trăm năm mươi văn tiền là được."

"Đa tạ chưởng quầy." Lúc này Tần Miễn mới vừa lòng, hào sảng ôm quyền với ông ta, ra hiệu Lôi Thiết trả tiền.

Một đống lớn vật dụng, bát đĩa, trà cụ và chén sứ dễ vỡ nên hắn đặt chúng lên gạo và bột, không dễ bị đè bể. Chưởng quầy đứng bên cạnh âm thầm gật đầu, tiểu huynh đệ này thật thông minh.

May mắn là sọt đủ lớn, có thể chứa được gần như các thứ. Bình mỡ và bình muối thì dùng sợi dây cột quanh miệng bình, Lôi Thiết trực tiếp cầm trong tay.

Khi hai người rời khỏi tiệm, chưởng quầy còn tiễn họ vài bước.

Tần Miễn vươn tay "Ta cầm mỡ và muối cho."

"Không cần." Lôi Thiết tránh đi tay hắn "Về sau ta nhất định sẽ nhiều kiếm tiền, để ngươi muốn mua thứ gì thì mua."

"Khụ khụ khụ!" Tần Miễn giả như không nghe được "Đồ chúng ta cần mua còn nhiều lắm, có cần mướn một chiếc xe hay không? Mướn xe có đắt không?"

"Không biết."

"Mặc kệ. Nên xài thì xài, tiền không phải tiết kiệm mới sinh lời." Tần Miễn có mục tiêu, đi tới tiệm vải. Trước đó đã dạo qua một vòng nên hắn nhớ đường.

Lôi Thiết đi ở phía ngoài hắn, tránh cho hắn vì hết nhìn đông tới nhìn tây bị người va vào.

Đến tiệm vải, sau khi hỏi qua giá các loại vải, Tần Miễn thẳng thắn chọn loại vải giá lợi nhất. Hỏi Lôi Thiết thích màu gì, nhận được hai chữ 'tuỳ tiện', bèn chọn cho mình màu lam và xanh, chọn cho Lôi Thiết màu chàm và đen. Mỗi màu làm một bộ quần áo, vài ngày nữa sẽ đến lấy. Sau đó lại bảo tiệm cắt thêm hai khúc vải màu xám làm màn cửa. Bốn bộ quần áo, hai khúc vải, thêm phí may đồ, tổng cộng hai trăm tám mươi lăm văn tiền.

Tần Miễn gặp người nói tiếng người gặp ma nói tiếng ma, gọi bà chủ tiệm đã ngoài bốn mươi vài tiếng tỷ tỷ, dễ dàng bớt đi mười lăm văn, cũng hơi ngoài ý muốn của hắn.

Lôi Thiết lại không thấy bất ngờ. Tức phụ y nay đã không còn là thiếu niên khúm núm đen đúa gầy teo lúc trước, mấy ngày nghỉ ngơi điều dưỡng có hiệu quả, hơn nữa vẫn luôn rèn luyện thân thể, chẳng những nước da trắng hơn, người khoẻ mạnh hơn, đôi mắt còn sáng ngời có thần, thậm chí mang vài phần linh khí, lại khéo ăn khéo nói, rất khó khiến người không thích.

Trong tiệm vải có bán giày, Tần Miễn mua cho mỗi người hai đôi giày vải, lại hỏi bà chủ mua thêm chút vải vụn, tính về nhà tự may mấy đôi vớ để mang. Nghèo mà.

Rời khỏi tiệm vải, hai người chạy tới chợ rau, rau củ không cần mua, vườn rau của Lôi gia có. Tần Miễn chủ yếu là mua thịt, một vì chiêu đãi khách, hai là vì hắn thèm.

Ánh mắt ông chủ tiệm thịt lợi hại, vừa thấy bộ dáng Tần Miễn và Lôi Thiết liền biết trong hai người Tần Miễn mới là người làm chủ, chủ động tiếp đón "Tiểu huynh đệ, mẻ thịt heo toàn là mới lấy về đấy, cần thứ gì vậy?"

Mắt Tần Miễn lướt qua từng thứ, gan heo, sườn non, thịt ba chỉ, xương heo, thịt nạc và thịt mỡ "Giá cả từng món thế nào vậy ạ?"

"Xương hai văn tiền một cân, gan heo ba văn, thịt nạc mười văn, sườn non mười hai, thịt ba chỉ mười bốn, thịt mỡ mười sáu."

Tần Miễn xét đến cơ thể mình đang trong quá trình phát triển, uống canh xương rất tốt "Hai cân xương heo, một cân thịt nạc, hai cân gan heo, một cân thịt ba chỉ, một cân thịt mỡ."

Lôi Thiết: "Có thể mua nhiều thịt mỡ hơn một chút."

Tần Miễn sửng sốt "Huynh thích ăn thịt mỡ?"

Lôi Thiết lắc đầu.

Tần Miễn khó hiểu, qua một lát mới phản ứng được, không phải Lôi Thiết cho rằng thứ càng đắt thì càng bổ chứ? Hắn cười cười nhìn Lôi Thiết, nói với ông chủ quầy thịt: "Thêm hai cân thịt mỡ."

"Không thành vấn đề!" Lão bản cầm dao thuần thục chặt thịt, lần lượt để lên cân.

"Tiểu huynh đệ nhìn chuẩn đó. Xương heo, hai cân mốt, tính ngươi hai cân Thịt nạc một cân đúng Gan heo hai cân hai, cũng coi như hai cân Thịt ba chỉ một cân, chuẩn boong Thịt mỡ, ba cân mốt, tính ba cân. Tổng cộng tám mươi hai văn tiền, tính ngươi tám mươi." Chủ tiệm dùng cỏ rơm buộc xương và thịt lại với nhau đưa cho Tần Miễn.

"Ông chủ thật hào phóng." Tần Miễn khen một câu, chờ Lôi Thiết trả tiền.

Lôi Thiết giơ hai tay đều đang bận xách đồ, ra hiệu tiền ở trước ngực.

Tần Miễn im lặng nhấc mí mắt liếc y, cầm lấy lọ muối bên tay phải, như cười như không nhìn y, học y không nói một lời.

Lôi Thiết giống như không có việc gì lấy tiền túi ra đưa cho hắn.

Tần Miễn đếm tám mươi văn tiền đưa cho ông chủ, trả lọ muối lại cho Lôi Thiết.

Kế đó đi mua hai thứ thể tích lớn — lu nước và chăn bông. Chăn bông mất một trăm hai mươi văn tiền, không trả giá được đồng nào. Nhưng chăn bông này nặng mười cân, dày vô cùng, tiêu tiền cũng đáng giá.

Đầu trấn có một mảnh đất trống, đủ loại xe, xe bò, xe lừa và xe ngựa đang đậu. Đây là nơi cho thuê xe.

Lúc hai người đến đây, trời đã không còn sớm.

Tần Miễn hỏi đi thôn Thanh Sơn bao nhiêu tiền, ông cụ đánh xe bò nói một người hai văn tiền, nếu mang theo đồ vật chiếm nhiều diện tích phải trả thêm tiền của một chỗ.

Lần này Tần Miễn không mặc cả với ông, hai người lên xe, dẹp đường hồi phủ.

Trên đường từ trấn Lưu Thuỷ đến thôn Thanh Sơn, hai phụ nhân ước chừng ba mươi tuổi vừa vội đi vừa tán chuyện. Hai người này, một tên Chu Thúy Hoa, một tên Phương Hồng Liễu, hôm nay kết bạn lên trấn trên để bán đế lót giày và dây cát tường họ có, tình cờ gặp được tửu lâu khai trương biểu diễn múa lân, đứng xem náo nhiệt nên mới về trễ.

Nghe tiếng bánh xe vang lên đằng sau, hai người nhanh chóng vẫy tay.

"Đánh xe, thuận đường chở với!" Chu Thúy Hoa nói xong mới nhìn rõ người ngồi trên xe là Tần Miễn và Lôi Thiết, động tác ngoắc tay chậm lại.

Phương Hồng Liễu không để ý, vẫn phất tay "Dừng dừng."

Ông cụ nói: "Đi thôn Thanh Sơn? Một người hai văn tiền."

"Hai văn?" Chu Thúy Hoa khẽ nhướng mày, "Từ trấn trên đến thôn chúng ta là hai văn tiền, đến đây đã đi nửa đường mà cũng hai văn?"

Phương Hồng Liễu phối hợp "Phải, kiếm tiền muốn điên rồi sao?"

Ông cụ vung roi điều khiển xe bò đi tiếp, nhàn nhạt nói: "Chưa được nửa đường. Có ngồi hay không?"

Chu Thúy Hoa và Phương Hồng Liễu bất đắc dĩ.

"Ngồi ngồi."

Nếu không phải hôm nay bán trứng gà được chút tiền, lại đứng lâu xem náo nhiệt nên trễ giờ, hai người sẽ không nỡ bỏ số tiền này.

Lúc này ông cụ mới dừng xe lại để hai người đi lên.

"Ngồi vững." Ông cụ thét to một tiếng, con bò vàng không nhanh không chậm cất bước.

Chu Thúy Hoa chọc chọc cánh tay Phương Hồng Liễu, ý bảo nàng nhìn ra sau, nhỏ giọng nói: "Xem họ mua nhiều đồ như vậy là thật tính chung sống với nhau à? Việc này thấy thế nào cũng không hợp lễ."

Phương Hồng Liễu kề sát vào nàng "Ngươi nói nhỏ chút. Ta thấy Tần Miễn kia là người tâm kế, hắn là do Lôi gia nhặt về, trên người chẳng có xu nào, không có chỗ dựa, không bám Lôi Thiết chẳng lẽ chịu chết đói?"

Nhờ uống nước linh tuyền nên năm giác quan của Tần Miễn rất nhạy bén, vốn đang nhìn phong cảnh, nghe vậy quay đầu lại. Tại Lôi gia, hắn không tranh luận với Đỗ thị ngoài không muốn rước phiền, còn có một nguyên nhân là hắn không thích so đo với nữ nhân, nhưng giờ hắn không tính im lặng mãi. Nếu không, người khác còn không coi hắn là quả hồng mềm à?

"Vị đại thẩm này, ngươi quan tâm chuyện nhà hai chúng ta như vậy không tốt lắm đâu? Cũng là chúng tôi biết lễ nghĩa, nếu như bị người không biết cấp bậc lễ nghĩa nghe được, không chừng sẽ nghĩ ngươi có ý đồ đen tối gì đó." Tần Miễn ra vẻ khuyên giải với giọng điệu quan tâm.

Phương Hồng Liễu sửng sốt, lập tức giận dữ quay đầu "Tiểu tử thối, nói cái gì?"

"Ta đâu có thối, nhưng hình như ngửi được một mùi hôi miệng thì phải." Ngón tay Tần Miễn như có như không chỉ vào miệng nàng.

"Ngươi!" Phương Hồng Liễu xoay người, nâng tay lên.

Một thanh dao phay bóng loáng bỗng xen giữa hai người.

"Tức phụ, dao phay này có vẻ không bén mấy." Lôi Thiết.

Tần Miễn suýt nữa cười ra tiếng, Lôi Thiết rất có năng lực nha "Nói bậy. Dao mới sao không bén được? Cắt đầu khẳng định ngọt như xắt đậu hủ."

Phương Hồng Liễu giật mình, tay như bị điện giật buông xuống, người cũng xoay về, lưng cứng còng.

Chu Thúy Hoa cũng giật mình nhìn Tần Miễn, thấy hắn thản nhiên nhìn lại, vội vàng xoay người, tim đập thình thịch.

Dọa chết các người. Tần Miễn cười thầm, lười biếng dựa lưng vào cái sọt phía sau. Tối nay sẽ được ăn thịt, tâm tình hắn tốt lắm, khúc nhạc đệm này không gây chút ảnh hưởng nào.

Ông cụ đánh xe dường như không nghe thấy gì, xe bò không nhanh không chậm đi về phía trước, bỏ hai bên dãy Thanh Sơn lại phía sau.

Phương Hồng Liễu, Chu Thúy Hoa không nói chuyện với nhau nữa. Xe bò vừa đến cửa thôn, hai người liền khẩn cấp nhảy xuống, bỏ lại bốn văn tiền, đi nhanh như bỏ trốn.

Tần Miễn khách khí mở miệng: "Lão bá, đồ đạc của chúng ta không ít, có thể phiền người đưa chúng ta đến cửa nhà không? Nhà chúng ta ở phía trước không xa."

"Có thể."

Xe bò rẽ vào con đường, chạy thẳng đến cửa nhà.

Hai người chuyển đồ đạc xuống, trả tiền, nói cảm tạ.

Ông cụ đánh xe rời đi.

-Hết chương 18-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

19. Chương 19: Bận Rộn Một Ngày

Lôi Thiết ném túi tiền cho Tần Miễn, mở cửa, vác cái lu to vào nhà.

Tần Miễn cười cười, cầm tiền túi vào phòng, vẫn là cất trong rương gỗ, dùng ổ khoá mới khoá kỹ, chìa khóa đặt dưới đệm giường trước rồi mới xuyên vào sợi dây, mang theo trong người.

"Tức phụ, ta đi gánh nước."

Kháng nghị với xưng hô này không có hiệu quả, Tần Miễn cũng không tốn hơi đấu võ mồm với y nữa, gật đầu "Được."

Sau khi Lôi Thiết gánh hai thùng nước đi khỏi, Tần Miễn lấy bột, gạo, bát đĩa ra, nấu nước sôi tráng lu nước vài lần, lại dùng nước sôi rửa bát đĩa, bộ trà cụ để khử trùng. Không có tủ bát, hắn chuyển bàn thấp trong phòng mình qua đây, bày bát đĩa lên bàn. Bột và gạo tạm thời để trong phòng họ, buổi tối thuận tiện trông coi tránh bị lũ chuột ăn vụng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Sau đó Tần Miễn trộn chút bột mì với nước để làm hồ dán, nhặt giấy trắng trên đất lên dán cửa sổ.

Sau khi Lôi Thiết đong đầy lu nước, không nói tiếng nào, đi tới hỗ trợ.

"Mình ta làm được rồi" Tần Miễn nhìn nhìn sắc trời "Thời gian không sớm, huynh đến Trương gia mời Trương ca trước, để Trương tẩu không cần nấu phần cơm cho Trương ca."

Nghĩ nghĩ, hắn nhìn Lôi Thiết, giải thích một chút, nếu hai người ở chung với nhau thì nên tránh những hiểu lầm không đáng có "Không phải ta không muốn mời Trương tẩu và con của họ, nhưng Trương ca và Trương tẩu nhất định không muốn để hài tử họ biết hai nam nhân chúng ta chung sống với nhau, tuỳ tiện mời không chừng sẽ khiến họ khó xử. Để sau này hai nhà thân hơn hãy tính." "Ta biết." Lôi Thiết ấn bờ vai hắn.

Tần Miễn yên tâm, tiếp tục phân việc cho y "Tiện thể huynh cầm theo giỏ rau đến vườn hái chút rau củ như cà tím, khổ qua chẳng hạn, ớt thì hái nhiều chút, rau xanh huynh xem loại nào được thì hái, tốt nhất

mang thêm vài củ khoai tây về nữa. Có hành thì đừng quên hái một ít. Trứng gà... Quên mất, nhất định người trong thôn đều trữ trứng cho vụ mùa, có trả tiền cũng chưa chắc mua được. Á, quên mua rượu!" Hắn ảo não vỗ trán.

"Trong thôn có xưởng rượu, yên tâm." Lôi Thiết gật đầu đi.

Tần Miễn thấy y đã đi xa, nhanh chóng lấy từ trong không gian ra một bát nước linh tuyền đổ vào lu nước, rồi tiếp tục bận rộn.

Sau khi dán giấy lên hết cửa sổ trong nhà, với hai cửa sổ trong phòng ngủ, hắn đóng hai cây đinh ở phía trên hai bên mỗi cửa sổ, giữa buộc sợi dây nhỏ, rồi máng hai khúc vải lên, khâu thêm mấy mũi kim để tránh bị rơi, thế là thành tấm màn trượt mở được. Không tính đẹp mắt, nhưng thực dụng.

"Tức phụ, ta đã về."

Tần Miễn đang vo gạo, thiếu chút nữa đã đổ nước vo gạo xuống chân. Về thì về, có cần thiết báo cáo không? Có cần thiết thêm từ 'tức phụ' không? Có cần thiết hô lớn vậy không hả?

Lôi Thiết đặt vò rượu lên bàn, lại đặt giỏ rau bên cạnh Tần Miễn, "Giang đại gia cách vách cho mười quả trứng gà."

Tần Miễn cảm khái: "Giang đại gia thật có lòng." Người đối tốt với họ, hắn đều ghi tạc vào lòng, về sau lại trả nhân tình.

Hắn vẫy vẫy nước dính lên tay, bới cái giỏ đựng rau, buồn cười nhìn Lôi Thiết. Đúng là đương gia xa nhà bếp. Trong giỏ rau ngoài trứng gà, có mấy quả cà tím, mấy trái khổ qua, một nhúm hành, một ít ớt xanh, ba củ khoai tây to, một nắm ngải cứu và một nắm hẹ. Chủng loại không ít, nhưng nhúm hẹ chỉ xào được một đĩa nhỏ ngải cứu nhìn thì nhiều nhưng khi nấu chín ăn hai ba ngụm liền hết. Tối nay nhiều đại nam nhân cùng ăn, bấy nhiêu đây không đủ được. Cũng may trong không gian có hẹ và ngải cứu, thừa dịp Lôi Thiết không chú ý tăng thêm một chút cũng được.

Lôi Thiết nhìn giỏ đựng rau "Sao vậy?"

"Không có gì." Tần Miễn cười nói.

Lôi Thiết cảm thấy hắn không nói thật, cũng không truy vấn "Ghế không đủ, ta ra sau núi chặt vài cọc gỗ."

"Đi đi, chỗ này không cần huynh hỗ trợ."

Tần Miễn bắc nồi cơm trước, sau khi rửa sạch gan heo, xắt thành lát, ngâm trong nước giữ tươi. Tuy gan heo giàu dinh dưỡng, hơn nữa giữ tươi mới ngon miệng, nhưng trước khi ăn nhất định phải khử độc, vì gan là cơ quan chủ yếu giải độc trong cơ thể heo, có thể còn chứa nhiều chất độc. Sau khi rửa sạch, tốt nhất cắt thành lát ngâm nước ít nhất hai giờ để loại bỏ máu dư. Nhưng hôm nay cần dùng vội, chỉ có thể ngâm trước nấu sau cùng, lúc nấu xào lâu thêm một chút là được.

Bởi vì không có bột làm mềm thịt hay *** bột, Tần Miễn dùng trứng gà để làm mềm thịt, cho lòng trắng trứng vào chỗ thịt đã được xắt mỏng ướp trong chốc lát. Hôm nay là để mình hưởng dụng và đãi khách, chứ trước khi tình hình kinh tế đỡ hơn thì không thể xa xỉ như vầy nữa. Lúc ở trấn trên hắn có hỏi qua, một trứng gà giá một văn tiền, cũng không rẻ.

Kế đó Tần Miễn lại rửa xương heo và thịt mỡ, cũng sơ chế trước.

Lôi Thiết ôm mấy khúc gỗ về, Tần Miễn chỉ huy y lặt rau, hắn bắt đầu nấu nướng.

Lúc chỉ còn hai món cuối cùng, Tần Miễn mới nói Lôi Thiết đi mời người.

Lúc Trương ca, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào đi cùng Lôi Thiết đến nhà đã là chạng vạng hơn sáu giờ, trời chiều nhuộm không trung phía tây thành một vùng màu da cam.

Ngửi được mùi thơm mê người, bước chân cả đám người không tự chủ bước nhanh hơn, đột nhiên nhận ra mình thất thố, vội vàng kiềm chế, cùng Lôi Thiết không nhanh không chậm đi về phía trước.

Vậy nên cả bọn không phát hiện, bước đi của Lôi Thiết cũng mau hơn bình thường.

"Đại ca, từ xa mà đã ngửi được hương thơm. Xem ra đại tẩu chẳng những biết làm cơm, mà tay nghề còn rất tốt." Lôi Hướng Lễ cười nói.

Trương Đại Xuyên cũng gật đầu, cười ha ha "Hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi."

Vào tới nhà, mùi thơm càng đậm. Canh xương heo hầm khoai tây, thịt heo xào ớt xanh, thịt mỡ nấu cà tím, thịt xào rau củ đơn giản, khổ qua tráng trứng, ngải cứu xào và rau hẹ xào đã bưng lên bàn ăn nhà chính, sắc hương vị có đủ.

Lôi Thiết ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Mấy huynh muội Lôi Hướng Nghĩa cùng Trương Đại Xuyên nhìn thức ăn trên bàn, đều sửng sốt, trong lòng đồng thời cảm thán một câu: Nhà Lôi Thiết/Đại tẩu đãi khách quá hào phóng. Kỳ thật Tần Miễn có chừa lại. Thịt nạc chừa một nửa, thịt mỡ nhiều mỡ, nấu với cà tím chỉ có bảy tám miếng thịt mỡ nhưng hương vị tuyệt đối không kém. Thịt mỡ còn lại đều bị hắn nấu thành mỡ heo.

Mấy huynh muội Lôi Hướng Nghĩa nhịn không được nuốt nước miếng. Đỗ thị đối tốt với họ hơn với bọn Lôi Thiết, nhưng tổng thể mà nói vẫn là người keo kiệt, cả nhà quanh năm suốt tháng ăn không được mấy bữa thịt, xào rau thì tiếc cho nhiều mỡ. Bàn thức ăn Tần Miễn làm hôm nay đối với họ mà nói có thể so với bàn tiệc trong đám hỏi rồi.

"Nhị ca và nhị tẩu mà biết nhất định hối hận muốn chết." Lôi Xuân Đào cười hì hì nói nhỏ bên tai Lôi Hướng Lễ.

Lúc bọn họ đi ra ngoài, Lôi Hướng Nhân và Triệu thị đều ngầm chế nhạo Lôi Thiết, Tần Miễn. Lôi Hướng Lễ tưởng tượng vẻ mặt họ nếu biết đại tẩu cho họ ăn đồ ngon, cũng nhịn không được cười rộ lên.

Tần Miễn bưng một một nồi gan heo xào ớt xanh đi ra, cười tiếp đón "Mau ngồi đi."

"Đại tẩu." Mấy huynh muội Lôi Hướng Nghĩa cùng mở miệng.

"Nhà Lôi Thiết, quấy rầy rồi." Trương Đại Xuyên cũng nói.

"Đều ngồi đi." Tần Miễn buông đồ ăn xuống "Không có người ngoài, mọi người không cần khách khí."

Mấy người nói cảm ơn, ngồi xuống.

Lôi Thiết mở vò rượu rót rượu cho các nam nhân, không có ly rượu, trực tiếp dùng bát.

Lôi Thiết rót rượu cho đám Trương Đại Xuyên, lúc tính rót cho Tần Miễn thì bị Tần Miễn ngăn lại. Hắn muốn chừa bụng ăn thịt.

"Ta không uống, các ngươi uống đi, nhất định phải tận hứng."

Trên bàn chỉ có Lôi Xuân Đào là nữ tử, nhưng vì trên bàn hầu như đều là huynh trưởng nàng nên không cần quá để ý nam nữ hữu biệt gì gì, bên trái nàng là Lôi Hướng Lễ, bên phải là Lôi Hướng Trí.

Tần Miễn sợ Lôi Xuân Đào ngại "Tiểu muội, ngươi ăn chút đồ ăn trước hay là ăn cơm luôn? Nhà đại ca ngươi cũng giống như nhà ngươi vậy, đừng khách khí."

Lôi Xuân Đào vội nói: "Đại tẩu, không cần cố ý tiếp đón muội, muội sẽ không khách khí với mọi người đâu. Tay nghề đại tẩu tốt như vậy, muội ăn đồ ăn trước, lát nữa sẽ tự xới cơm."

Tần Miễn thấy nàng thoải mái tự nhiên, gật đầu, không nói gì nữa.

Mấy người Trương Đại Xuyên cũng bắt đầu ăn, khen không dứt lời trước tay nghề của Tần Miễn, cảm thấy ngay cả xương heo khoai tây cũng mềm mại thơm ngon, khiến người ăn hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi.

"Quá khen, các ngươi đừng chỉ uống rượu, ăn đồ ăn nhiều vào." Tần Miễn cười ha ha, đáp qua loa vài câu, giả bộ ngại ngùng, thỉnh thoảng lại gắp thức ăn.

Lôi Thiết ít nói, nhưng Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí đều biết ăn nói, không khí trên bàn rượu tương đối sôi động.

Ăn một bữa cơm, chủ khách tẫn hoan, trừ đĩa ngải cứu xào, rau hẹ xào dư lại một chút, các đĩa thức ăn khác đều hết sạch sẽ.

Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đều uống say khướt, nhưng không tới mức đi không được. Lôi Thiết, Lôi Hướng Trí chỉ uống một chút.

Tần Miễn nói Lôi Thiết đưa họ về, cả bọn từ chối, nói nói cười cười đi xa.

Trời đã tối đen, nhưng ánh trăng treo cao sáng tỏ, không cần lo họ không nhìn thấy đường.

Nhà Trương Đại Xuyên ở đầu bên kia thôn, nửa đường thì tách ra với mấy huynh muội Lôi gia.

Lôi Xuân Đào hừ nhẹ một tiếng "Muội dám nói nhất định nhị tẩu vẫn chưa ngủ, chờ chúng ta về để cười nhạo. Chút nữa muội sẽ kể cho tẩu ấy chúng ta được ăn những món ngon gì, đảm bảo tẩu ấy cả đêm nay lăn qua lộn lại ngủ không được!" Nói rồi nhịn không được cười rộ lên.

Lôi Hướng Trí bỗng mở miệng "Tam ca, tứ ca, tiểu muội, ta thấy đừng nói thì hơn."

"Tại sao?" Ba người Lôi Hướng Nghĩa đều khó hiểu.

Lôi Hướng Trí thở dài "Vất vả lắm đại ca và đại tẩu mới được yên bình, hãy để cho họ thanh tĩnh một chút."

Ba người Lôi Hướng Nghĩa nghĩ đến tính cách e sợ thiên hạ bất loạn của nương mình và nhị tẩu, không hẹn mà cùng gật đầu.

"Ừ, sẽ không nói ra."

-Hết chương 19-

———-

20. Chương 20: Vụ Thu

Tần Miễn rửa bát xong, sắp xếp vật dụng về đúng chỗ, ra khỏi phòng bếp thì thấy Lôi Thiết ngồi trên bàn một tay chống trán, đầu rũ xuống, hai mắt nhắm lại, mùi rượu trên người theo gió tản ra.

Hắn cầm thanh muối ra ngoài nhà, ngồi xổm xuống đất, vừa súc miệng vừa cảm thụ tĩnh lặng xung quanh, trong lòng bình thản. Chuyển ra ngoài là một khởi đầu tốt.

Kế đó hắn vào phòng lấy quần áo sạch sẽ, lại đổ nước ấm vào thùng tắm. Không có phòng tắm, đành phải nhấc thùng tắm ra ngoài, cởi quần áo đi vào, thoải mái tới rên rỉ ra tiếng, vừa nãy hắn lén cho ít nước linh tuyền vào nên giờ ngâm mình đặc biệt dễ chịu, nỗi vất vả cuốc bộ cả buổi không đáng nhắc tới nữa.

Lôi Thiết mở mắt ra, nghe tiếng nước bên ngoài, hai mắt mông lung, không biết đang nghĩ gì.

Tắm rửa xong, Tần Miễn toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, lười biếng duỗi lưng, nước trên người văng tứ tung, "Ta đi ngủ trước. Trong nồi còn nước ấm đó, chắc là đủ cho huynh dùng." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ừ. Hôm nay đi ngang qua ruộng lúa, lúa nước có thể gặt rồi." Lôi Thiết.

Thấy Lôi Thiết vẫn còn rất tỉnh táo, Tần Miễn nói ra suy nghĩ của mình "Ta cảm thấy nên mua đất nền trước, vậy là có thể vây ra một khối đất gần đó để trồng rau, nếu không hai tháng sau chúng ta phải mất tiền mua rau củ"

Lôi Thiết đang chuẩn bị đi vào bếp, xoay người "Sáng mai liền đi."

Tần Miễn không hỏi y tính mua đất ở vị trí nào, gật đầu, vào phòng. Lôi Thiết nhìn hai chén súc miệng đặt song song trong phòng bếp, đứng đó một lúc lâu, rồi cầm cái không dính nước đi súc miệng.

Vệ sinh sạch sẽ xong, y cài then cửa lại, thổi đèn, trở vào phòng, Tần Miễn nhắm hai mắt, quy củ nằm ở một bên, gần sát mép giường. Y không để ý, vén chăn lên, nằm nghiêng đối mặt với Tần Miễn. Bởi vì y biết, chờ tiểu tử kia ngủ say nhất định sẽ tự động chui vào ngực y.

Tần Miễn ngủ rất ngon, một đêm không mộng, thẳng đến khi tự nhiên tỉnh. Ngoài cửa sổ sáng trưng, ánh mặt trời vô thanh vô tức lọt xuyên qua khe hở bức màn.

Bên ngoài truyền tới tiếng mài dao soàn soạt, Lôi Thiết không biết thức dậy từ lúc nào, đang ngồi trước khối đá mài chuyên tâm mài lưỡi liềm.

Ánh nắng chiếu xuống tóc hắt ra một vùng bóng mờ trên trán y, khiến các đường nét góc cạnh khuôn mặt y nhu hoà hơn vài phần. Tần Miễn nhìn ngây người vài giây mới hồi thần.

"Ngại quá, ta dậy trễ. Ta đi làm cơm sáng ngay." Tần Miễn hơi hổ thẹn, cào cào mái đầu bù xù, ho nhẹ một tiếng giảm bớt xấu hổ.

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, lắc đầu, tiếp tục mài dao "Ta ra ruộng trước."

Tần Miễn vốn muốn hỏi chuyện đất nền một chút, nhưng nghĩ gặt lúa quan trọng hơn, bèn nuốt vấn đề trở lại vào bụng "Ta sẽ nhanh chóng đưa cơm cho huynh. Đúng rồi, sao chỉ có một cái liềm?"

"Mình ta đủ rồi." Lôi Thiết đứng lên.

Tần Miễn còn có việc khác phải làm, nghĩ hắn và Lôi Thiết chỉ có một mẫu ruộng lúa, với sức lực Lôi Thiết chưa đến một ngày liền làm xong, nên không kiên trì muốn hỗ trợ nữa, nhìn mặt trời, phỏng chừng sắp chín giờ, vội bước nhanh tới phòng bếp đốt lò, dùng bột mì pha với nước thành hỗn hợp sền sệt, thêm hành thái, muối, thịt băm và trứng gà, trộn đều rồi nhanh chóng rán thành những chiếc bánh thịt hành thái thơm ngào ngạt, giữ lại ba cái để ăn, còn lại bảy chiếc cho vào bát, đậy nắp lên bỏ vào giỏ nhỏ. Nghĩ nghĩ, hắn lại tìm một chiếc bình sạch sẽ, đổ nước nóng để nguội vào, khóa cửa nhà, đi đưa cơm cho Lôi Thiết, trong tay còn cầm một cái bánh vừa đi vừa ăn.

Trời trong, ánh nắng gay gắt. Trong ruộng lúa rực rỡ sắc vàng khắp nơi đều là nông dân khom lưng gặt lúa. Theo động tác vung liềm nhanh chóng và thuần thục của họ, một nắm lúa rơi xuống, rất nhanh chồng chất thành đống cao. Mùa thu hoạch sợ nhất là trời mưa, mọi người tranh thủ từng phút từng giây, không rảnh nói chuyện phiếm. Chỉ có vài mẫu lúa nước chín muồi muộn hơn, nhìn từ đằng xa, từng mảng vàng óng tựa như những tấm thảm lông.

Người dưới ruộng nghe thấy tiếng động bên bờ, ngẩng đầu lên nhìn, Tần Miễn đều cười lễ phép với họ, lại gật gật đầu. Thái độ tốt, sẽ cười lại với hắn Thái độ không tốt thì nhanh chóng cúi đầu.

Tần Miễn không để trong lòng, rất nhanh liền đến ruộng lúa 'nhà mình', thấy lúa nước trong một mẫu này đã bị cắt một phần năm, vô cùng bất ngờ.

Lôi Thiết đang khom lưng bận rộn, vung liềm lên, lại cắt một bó lúa nước to, tùy tiện liếc mắt nhìn ra sau, thấy là Tần Miễn, vẻ lãnh đạm trong con ngươi rút đi mấy phần.

Tần Miễn ngoắc "Thiết ca, ăn cơm trước."

Trong ruộng lúa bên cạnh, một lão giả ngoài năm mươi dẫn theo hai tráng hán trẻ tuổi đang gặt gấp lúa nước. Thấy Tần Miễn, lão giả híp mắt cười vài tiếng "Nhà Lôi Thiết, mang cho Lôi Thiết đồ ăn ngon à?"

Lúc này Tần Miễn mới nhận ra người nọ là lý chính, có chút kinh hỉ. Ở nông thôn cổ đại, có thể nói lý chính chính là quan phụ mẫu của thôn dân, lập quan hệ tốt với lý chính có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức. Lôi Đại Cường và Đỗ thị hồ đồ hay là ngu ngốc vậy? Đem mẫu ruộng cạnh ruộng lý chính phân cho họ, thật đúng là chuyện tốt ngoài ý muốn.

Hắn bước nhanh qua "Lý chính thúc đang bận rộn ạ? Không ngờ ruộng của hai nhà lại liền nhau, thật là khéo, về sau thể nào cũng phải phiền lý chính thúc chiếu cố nhiều. Ta làm ít bánh thịt hành thái, lý chính thúc và hai vị đại ca không chê thì nếm thử một chút nhé?"

Lý chính vội từ chối "Sao có thể không biết xấu hổ như vậy? Không cần không cần."

Hai nhi tử ông đã ngửi được mùi thơm, nhịn không được nghía vào trong rổ vài lần.

Tần Miễn nháy mắt với Lôi Thiết.

Lôi Thiết cầm lấy rổ, bưng bát ra, tự cầm ra ba chiếc bánh đưa cho lý chính "Lý chính thúc nếm thử, của nhà làm, không đáng giá gì."

Lý chính đành phải nâng tay cọ cọ lên quần áo, nhận lấy bánh thịt, cầm hai chiếc đưa cho hai nhi tử rồi cắn một ngụm, trứng thơm lâu, thịt đậm đà, phối cùng nhau lại càng tuyệt, liên tục gật đầu "Ăn ngon. Tay nghề nhà Lôi Thiết thật tốt."

-Hết chương 20-

---

21. Chương 21: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (1)

"Lý chính thúc quá khen." Tần Miễn nhìn thoáng qua ruộng lúa nhà lý chính, khen "Thúc không hổ là người làm ruộng lão luyện, nhìn bông lúa căng tròn chắc nịch, năm nay nhất định bội thu." Kỳ thật lời này là nghĩ một đằng nói một nẻo, lúa nước này kém hơn lúa hắn thấy kiếp trước.

"Ha ha ha..." Lý chính cười ha hả, trong lòng cũng hiểu Tần Miễn là lựa lời hay để nói, nhưng lời hay phác thực, người nghe trong lòng thoải mái "Đâu có đâu có, nhà các ngươi cũng không tồi."

Tần Miễn khiêm tốn hai câu, rồi không cùng lý chính nói gì nữa, cái gọi "thượng cản đích bất thị mãi mại(1)" cũng là chân lý trong kết giao với người trên cơ, nói lời hay quá mức sẽ có vẻ dối trá.

Lôi Thiết ăn bánh thịt hành thái, chờ họ nói xong mới hỏi: "Ngươi ăn chưa?"

Tần Miễn nói: "Chưa. Ta về đây, giữa trưa lại đưa cơm cho huynh." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đưa đến sân phơi lúa." Lôi Thiết thoáng thấy Lôi Hướng Nhân sải bước về phía này, nhét rổ vào trong lòng Tần Miễn "Trở về."

Tần Miễn cũng nhìn thấy Lôi Hướng Nhân, cầm rổ rồi đi ngay. Hắn không có hảo cảm với Lôi Hướng Nhân, có thể không tiếp xúc với gã thì sẽ không tiếp xúc, Lôi Thiết là đại ca ruột của Lôi Hướng Nhân, phải uỷ khuất y đối phó rồi.

Đi vài bước, hắn quay đầu nở nụ cười đồng cảm với Lôi Thiết.

Lôi Thiết không hiểu, khẽ nâng cằm với hắn. Tần Miễn đoán là y muốn giục mình đi mau, cười cười, bước chân nhanh hơn, thảnh thơi về nhà.

Lý chính thu hết tình hình bên này vào mắt, âm thầm lắc đầu, hai ba ngụm ăn hết cái bánh thịt, tiếp tục cắt lúa nước.

"Đại ca, cha bảo ta gọi ngươi tới phụ gặt lúa nước."

"Lúa nước nhà ta còn chưa gặt xong."

"Vậy ngươi gặt xong mẫu này rồi qua đó."

"Không đi, lát nữa còn phải xay lúa."

……

Tần Miễn đi xa vẫn còn loáng thoáng nghe được giọng điệu bắt buộc của Lôi Hướng Nhân cùng câu trả lời thờ ơ của Lôi Thiết, im lặng cười to, thầm khen ngợi Lôi Thiết một câu: Làm tốt lắm!

Về nhà, hắn lấp đầy bụng xong, đầu tiên giặt sạch quần áo cho hai người, lúc này mới phát hiện có một sào trúc xanh biếc bắc ngang giữa hai cây trúc trước nhà, vị trí cao ngang người, hai đầu dùng sợi vải cột chặt.

Đây nhất định là 'cây phơi đồ' Lôi Thiết làm ra.

Khoé miệng Tần Miễn không tự chủ cong lên, phơi quần áo xong, trở lại phòng bắt đầu 'kế hoạch kiếm thùng vàng đầu tiên' của hắn.

Kiếp trước hắn am hiểu nhất hai chuyện, một là làm ruộng, hai là mỹ thực. Tại thời cổ đại lạc hậu thế này, kiếm ăn trong đất vất vả lại không kiếm được món hời lớn, hắn chỉ có thể bắt tay với mỹ thực.

Bởi vì thời gian gấp gáp, hôm qua ở trấn trên hắn chỉ đi dạo sơ sơ liền phát hiện cơ hội làm ăn thứ nhất – máy cán mì cầm tay. Hắn đã đếm thử, trấn trên có hơn hai mươi tiệm bán mì, sợi mì họ làm đều cùng một quy cách: đầu tiên nhào bột rồi dùng chày cán bột cán mỏng cục bột, cắt thành từng sợi mì dài mỏng nhờ vào độ thuần thục của đao công. Như vậy không chỉ mệt còn phí sức. Hắn tin nếu làm ra máy cán mì cầm tay, khẳng định có thể bán ra ngoài.

Tần Miễn tìm được giấy hôm qua dán cửa sổ còn dư, lấy bút máy trong không gian ra, dựa vào ký ức vẽ ra các bộ phận của máy cán mì cầm tay, bao gồm khay chứa mì, tay quay, cùng các khuôn có nhiều lỗ tròn kích cỡ khác nhau. Lại nói nguyên lý hoạt động của máy cán mì cũng đơn giản, chủ yếu dựa vào đè nén, khá giống ống bơm hơi. Đặt áo bột đã cán mỏng vào rãnh máy, quay tay quay, áo bột bị cuốn vào và đi qua tấm khuôn có lỗ, bột liền biến thành sợi mì. Muốn ăn mì sợi nhỏ thì dùng khuôn có lỗ nhỏ, muốn ăn mì sợi lớn dùng khuôn có lỗ lớn, rất tiện lợi.

Vẽ xong, xác nhận không có sai lầm, Tần Miễn cất bản vẽ đi, lấy vải vụn mua ngày hôm qua ra rồi tìm máy khâu bằng tay ra may mấy đôi tất. Sau khi làm xong, ướm thử một chút, hơi rộng một chút, lại may thêm hai sợi dây vào miệng tất, giống như băng xà cạp phòng ngừa nó bị tuột. Đôi tất hình dạng xấu xí nhưng thắng ở đường may mảnh nhỏ. Dù Lôi Thiết nhìn thấy cũng chỉ cho rằng hắn am hiểu may vá, chứ không nghĩ hắn có máy gian lận.

Thuận tay giặt mấy đôi tất, treo lên sào trúc bên ngoài.

Nhìn trời, sắp tới trưa rồi.

Tần Miễn dứt khoát hái rau củ trong không gian nấu cho bữa trưa, dùng thịt nạc còn dư hôm qua làm thịt heo xào ớt xanh, lại làm trứng tráng hẹ và cà tím om. Lượng cơm Lôi Thiết lớn, hắn dùng luôn bát to, xới cơm vào, lại múc ba món ăn xếp riêng chiếm hơn nửa bát, lấy đĩa úp lên, đặt vào giỏ, đồng thời mang theo bình nước sôi để nguội.

Rau củ trong không gian hương vị tươi ngon, Tần Miễn tiêu diệt số thức ăn còn lại, ợ hơi hai cái, nhấc giỏ đi đưa cơm cho Lôi Thiết.

Sân phơi lúa chính là chỗ trước kia hắn và Lôi Thiết lén nướng ngô, diện tích ước chừng một mẫu rưỡi, bị chia thành tám khối lớn nhỏ. Lúc Tần Miễn tới nơi, các thôn dân đội mũ rơm, dưới vầng thái dương bận rộn đến khí thế ngất trời. Có nhà khá nhanh thì đang khều cây lúa đã phơi khô về, chuẩn bị tuốt hạt Hộ nông dân tốc độ nhanh thì đang lùa trâu kéo trục lăn lúa(2), roi giương lên thường kèm theo một tiếng thét to Còn có vài thôn dân tuốt hạt lúa xong thì cho vào trong túi, nhường những người khác sử dụng sân phơi lúa Hai bên đống cỏ khô trong sân phơi lúa, ba nam nhân đầu đầy mồ hôi ngồi dưới bóng râm, vừa ăn từng ngụm cơm lớn vừa cao giọng nói chuyện phiếm.

Trên sân phơi lúa có hai mươi mấy người, không biết tại sao, Tần Miễn liếc mắt liền nhìn thấy Lôi Thiết đứng lẻ loi tại một góc sân khom lưng trải lúa.

-Hết chương 21-

(1) Thượng cản đích bất thị mãi mại: Ý nói hai bên làm ăn buôn bán, nếu bạn nóng lòng muốn bán, sẽ bị đối phương ép giá, thậm chí sẽ vì bạn quá gấp mà chấm dứt làm ăn. Khi giao dịch không nên nóng vội, nếu không sẽ khiến bản thân đưa ra quyết định sai lầm.

Thường hiểu là tự đưa tới cửa, người khác sẽ không quý trọng.

(2) Trục lăn lúa: làm từ tảng đá lớn, hình trụ, đầu lớn đầu nhỏ, hai đầu có tay lăn, là dụng cụ tuốt lúa do nhân dân lao động phát minh vào những năm 90

trục lăn lúa

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

22. Chương 22: Sáu Trăm Cân Lúa Nước

Bên cạnh Lôi Thiết chất từng bó lúa nước được cột bằng dây thừng bện từ rơm, y đang tháo dây, trải lúa ra phơi trên đất. Từng giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào đống lúa không còn tăm hơi, cánh tay trần trụi mà rắn chắc dưới ánh nắng chói chang lóe lên ánh nước.

Cách đó không xa, vài phụ nhân rãnh rỗi đứng nói chuyện phiếm, trên cánh tay đeo giỏ, ước chừng cũng là đến đưa cơm cho nam nhân nhà mình.

Chỗ khác, bốn năm anh nông dân tụ lại với nhau ăn cơm, lớn tiếng nói chuyện.

"Lão Lưu, sáng nay nhà các ngươi chỉ cắt mẫu ruộng bên phía Nam thôn thôi nhỉ? Mới một buổi sáng nhìn ngươi kéo bảy tám chuyến xe tới sân phơi lúa, mà số kia còn gặt chưa đến bảy phần, thu hoạch không tệ nha! Chúng ta đều là bà con hương thân vậy mà ngươi có bí quyết làm ruộng cũng tàng tư." Người nói vẻ mặt đầy ghen tị.

Một hán tử bị gã nói đến tức giận, cười lạnh một tiếng, nói: "Mười dặm tám thôn ai chẳng biết Tam ca ngươi bình thường không có gì làm thì đến tản bộ quanh ruộng 'người khác', nếu ta thật có bí quyết gì có thể giấu nổi ngươi sao?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mấy người khác nghe vậy cười ha ha, cũng không nói chen vào, xem hai người đấu võ mồm làm vui.

Người nói chuyện trước cười gượng, "Nghe ngươi nói gì kìa. Bộ không cho người ta rãnh rỗi đi dạo lanh quanh à?"

Mọi người cười càng lớn tiếng hơn, trong lòng Tam ca nghĩ thế nào, họ đều biết rõ.

Tần Miễn nhìn lướt qua, không thấy được người quen, đi thẳng đến cạnh Lôi Thiết. "Thiết ca, ăn cơm trước."

"Ừ." Lôi Thiết theo hắn tới chỗ bóng râm dưới tàng liễu của sân phơi, tiếp nhận giỏ trong tay hắn.

Tần Miễn thích sạch sẽ, không quen nhìn mặt y đầy mồ hôi, lấy bình nước trong giỏ ra "Ta rót nước cho huynh rửa mặt."

Lôi Thiết gật đầu, gỡ khăn mặt mới vắt trên cổ xuống, dùng nước lạnh tẩm ướt, lau mặt, cổ, lại lau tay, tức thì thấy mát mẻ hơn nhiều.

Lôi Thiết ngồi lên một bó lúa nước, mở nắp ra, nhìn bát cơm đầy hương sắc, con ngươi đen nhánh nhiễm vài phần ấm áp "Ngươi ăn chưa?"

"Ăn rồi." Tần Miễn ngồi xuống cạnh y, tùy tiện nhìn lướt chung quanh.

Sân phơi lúa này nằm ở ven thôn, vô cùng trống trải, cây cối bốn phía cũng không dày, có thể nhìn được cảnh sắc các phương. Ngoài đồng, mọi người đang bận rộn cắt lúa nước chở tới sân phơi, có người dùng bò kéo xe, có người dùng con lừa kéo xe, nhiều hơn là dựa vào sức vai, dùng một cây đòn gánh rắn chắc, mỗi đầu cột một bó lúa nước nặng trịch đu đưa trên vai theo bước chân người. Dẫu mệt đến đâu, trên mặt người nông dân vẫn treo nụ cười thoả mãn, năm nay thu hoạch khá hơn năm rồi, tuy phải nộp thêm thuế ruộng nhưng có thể giữ lại nhiều hơn, nhà mình ăn cũng thêm được vài bữa cơm trắng.

Tần Miễn quay đầu hỏi Lôi Thiết "Nhà chúng ta không có súc vật kéo, cần mượn người khác sao?"

Lôi Thiết cắn một miếng trứng tráng rau hẹ, miệng thơm nồng nàn, "Nhiều người không đủ phân phối. Mượn không được thì ta tự đẩy cối xay thóc."

Tần Miễn lắp bắp kinh hãi, há miệng thở dốc, nhất thời không biết nên nói gì. Dựa vào sức người kéo? Tầm mắt bay tới một cái trục lăn lúa để không trong sân phơi lúa. Thứ này ít nhất phải nặng bốn năm trăm cân, dù kéo nó di chuyển thôi cũng mệt chết người nhở? Lúc này, hắn càng nhận rõ nhà họ thật nghèo, không nhà không xe. Đừng nhìn đây là cổ đại, xe cũng chia làm ba bảy loại, xe lừa tương đương với xe ba bánh hiện đại, xe bò tương đương với xe hơi, xe ngựa tương đương với đẳng cấp BMW. Tần Miễn lại có thêm một mục tiêu trong đời — mua xe. Không cần 'BMW', có xe ba bánh cũng tốt a.

Trương Đại Xuyên bưng một bát lớn, vừa ăn từng ngụm to vừa sải bước đi tới. Đi theo cạnh còn có một người trẻ tuổi ước chừng ngoài hai mươi, ngũ quan tuấn lãng, thân hình cao gầy, tay cũng bưng bát sứ đen to, và cơm vào miệng, phát ra tiếng nhai nuốt.

"Thiết tử, ăn cái gì ngon đấy?"

"Trương ca." Tần Miễn đứng dậy chào hỏi.

Trương Đại Xuyên giới thiệu người trẻ tuổi bên cạnh cho Tần Miễn "Đây là hàng xóm của ta, Ngô Địch."

"Tẩu tử khoẻ." Ngô Địch cười tủm tỉm, ánh mắt nhanh như chớp nhìn vào bát Lôi Thiết, dáng vẻ hoạt bát "Thiết ca, tẩu tử làm món gì cho ngươi vậy? Từ xa đã ngửi được mùi thơm."

Mấy phụ nhân trong sân thấy một màn này, xì xào bàn tán.

"Trương Đại Xuyên và Ngô Địch có phải choáng váng rồi không? Lôi Thiết và Tần Miễn là loại người nào? Vậy mà dám đến gần họ."

Phụ nhân nói câu đó bị nam nhân nàng hung hăng trừng mắt "Chuyện nhà người ta ngươi quan tâm làm gì?"

Lôi Thiết đưa bát ra cho Trương Đại Xuyên nhìn "Tức phụ ta làm thịt heo xào ớt xanh, trứng tráng rau hẹ và cà tím om."

Y ăn cơm nhã nhặn, lúc này trong bát còn không ít đồ ăn.

Tần Miễn tỉnh bơ nhìn lại bát cơm của Trương Đại Xuyên và Ngô Địch, trong bát Trương Đại Xuyên có hai cái trứng vịt umuối, trong bát Ngô Địch là cải thìa xào, nhưng nhìn ra được là cho nhiều mỡ khi xào.

Trương Đại Xuyên không khách khí gắp một đũa thịt heo xào ớt xanh trong bát Lôi Thiết, nhìn Ngô Địch trông mà thèm lại ngượng ngùng không dám động thủ, cười ha ha, ngồi xổm xuống bên cạnh, đều là người làm nông, cũng không chú ý ăn không nói ngủ không ngáy "Thiết tử, lúa nước nhà ngươi chuẩn bị xay thế nào?" Hắn vừa nói vừa hữu ý vô ý nhìn thoáng qua Ngô Địch.

Ngô Địch nhìn lúa nước đã trải tốt, hai mắt sáng ngời, không đợi Lôi Thiết trả lời liền cướp lời "Thiết ca, lúa nước nhà ta mới cắt hơn một nửa, xay xong đợt này cũng không dùng nữa, buổi chiều phải gặt lúa tiếp. Ngươi đem lừa nhà ta về dùng đi"

Tần Miễn sợ Lôi Thiết phát khờ, kéo bát trong tay y tới trước mặt Ngô Địch "Đa tạ. Nếu không chê, xin nếm thử."

"Không chê, không chê. Thơm quá! Cám ơn Thiết ca, cám ơn tẩu tử." Ngô Địch cười hì hì thò đũa, nhưng cũng không quá phận, gắp một chút thịt heo xào ớt và một miếng trứng tráng hẹ nhỏ.

Lôi Thiết vẫn còn duy trì tư thế tay trái chìa bát, nhìn Tần Miễn, ánh mắt mang theo hai phần bất đắc dĩ, một phần dung túng.

Trương Đại Xuyên chứng kiến hết, nhanh chóng thu hồi mắt, cúi đầu ăn cơm.

"Ăn đi." Tần Miễn trả lại bát cho Lôi Thiết, vỗ vai y biểu lộ an ủi, hào phóng nói "Nếu huynh thích, bữa tối lại làm ba món này."

Lôi Thiết gật đầu, trộn chỗ đồ ăn còn lại và cơm với nhau, không nhanh không chậm nhấm nháp.

Tần Miễn có vài phần hảo cảm đối với thanh niên tên Ngô Địch này "Ngô Địch, hôm nay rất cám ơn ngươi. Chờ xong vụ mùa, ta và Thiết ca mời ngươi bữa cơm."

Ngô Địch xua tay "Có đáng gì đâu, dù sao lừa nhà ta cũng rãnh rỗi."

"Quyết định vậy đi." Tần Miễn kiên trì.

Ngô Địch không từ chối nữa, cao hứng gật gật đầu "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, đã sớm nghe Trương ca kể tay nghề tẩu rất giỏi, ta có lộc ăn rồi."

“Đến lúc đó còn phải phiền Trương ca cùng đi.” Tần Miễn nói với Trương Đại Xuyên. Không phải hắn không nhìn ra Trương Đại Xuyên cố ý hỗ trợ.

Quan hệ giữa Trương Đại Xuyên và Lôi Thiết không tệ, khách khí thì quá dối trá, cười nói: “Tất nhiên là được.”

Trương Đại Xuyên và Ngô Địch cơm nước xong liền đi vội, buổi chiều còn phải bận rộn nhiều.

Lôi Thiết ăn sạch bách thức ăn, lại uống nửa bình nước.

“Trở về đi. Nắng.”

Tần Miễn không lập tức đứng dậy, hỏi: “Ở đây lúc nào thì xong?”

Lôi Thiết: “Nhiều nhất hai giờ.”

Tần Miễn thử hỏi: “Cha nương huynh bên kia?”

Lôi Thiết nhàn nhạt nói:“Chúng ta lo tốt bên mình xong mới nói.”

Tần Miễn thầm vừa lòng, gật đầu “Ta về trước dọn dẹp một chút, lát nữa đến hỗ trợ.”

“Không cần.” Lôi Thiết nhìn mặt trời, cự tuyệt.

Tần Miễn ngoài miệng không nói gì, tự có chủ ý, về nhà rửa nồi niêu chén bát, khóa cửa, đội cái mũ bện bằng trúc, thuận tiện mang theo giỏ đựng rau, lại đến sân phơi lúa. Hắn cũng đâu muốn phơi nắng, nhưng nếu hắn và Lôi Thiết tạm thời là người một nhà thì phải có trách nhiệm nhất định với cái nhà này, nếu không hắn ở lại cũng không đúng lý hợp tình.

Đến khi nhà Ngô Địch dùng xong con lừa, Lôi Thiết dắt lừa lại đây kéo trục lăn lúa, bắt đầu nghiền lúa tuốt hạt. Khi trục lăn nghiền lúa được vài lần, Tần Miễn dùng cái xiên gỗ trở mặt cây lúa, xay tiếp. Như thế mấy lần, sau một lúc lâu, Lôi Thiết mới dừng lại, nhận lấy xiên gỗ trong tay Tần Miễn, gảy thân lúa lên quan sát, hạt thóc hầu như đã bung ra hết. Y gật đầu với Tần Miễn, dắt con lừa đi trả.

Thân lúa sau khi tuốt hạt thì trở thành rơm, có thể dùng để đốt hoặc làm thức ăn cho gia súc. Tần Miễn dùng xiên gỗ khều thân lúa đến chất đống ở một bên, vừa khều vừa rung để bảo đảm hạt thóc lẫn trong thân lúa được vẩy xuống hết, tiếp đó hắn dùng chổi trúc quét gom hạt thóc thành đống.

Sau khi Lôi Thiết quay lại, dùng cào gỗ xốc hạt thóc. Từng cơn gió thổi tới, bụi đất rơm vụn lẫn trong thóc bị cuốn theo, để lại những hạt thóc sạch sẽ.

Một mẫu lúa nước nhà họ thu hoạch được sáu trăm cân lúa nước, chứa đầy trong năm bao bố to. Sau khi phơi khô, đại khái còn hơn bốn trăm cân, sản lượng này so với xã hội hiện đại là quá thấp, nhưng đối với thời đại này mà nói coi như không tệ.

Lôi Thiết thoải mái vác bao bố lên, đi năm chuyến vận chuyển lương thực về nhà. Toàn bộ rơm rạ cột thành bó, cũng khiêng trở về.

Khi vận chuyển cuối cùng, hai người thuận tiện đến vườn rau của Lôi gia hái chút rau củ.

Lôi Thiết cầm quần áo sạch ra sông tắm rửa, Tần Miễn thì ở nhà tắm giặt bằng nước ấm, rồi nấu cơm tối.

Quả nhiên món ăn bữa tối cũng giống như bữa trưa, chẳng qua không có thịt nạc, thịt heo xào ớt biến thành thịt ba chỉ xào ớt.

Lôi Thiết cứ như muốn ăn bù lại bữa trưa, ăn không ít. Ớt xanh rất cay, nhưng cay mà đưa cơm, hai người đều ăn thoả bụng.

Cơm nước xong, mặt trời vừa xuống núi.

“Ta có chuyện cần thương lượng với huynh.” Tần Miễn vừa dọn dẹp bát đũa vừa nói.

“Chuyện gì?” Lôi Thiết nhìn tất trên sào trúc ngoài nhà.

-Hết chương 22-

23. Chương 23: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (2)

Tần Miễn dọn chén bát vào bếp, lau tay đi ra, cầm bản vẽ đưa cho Lôi Thiết "Đây là máy cán mỳ cầm tay ta vẽ."

Máy cán mỳ cầm tay? Lôi Thiết nghi hoặc nhìn tờ giấy, đầu tiên là cảm thấy nét vẽ nhỏ và *** tế, không biết dùng gì để vẽ, tạm thời đặt nghi vấn vào lòng, nhìn kỹ nội dung. Điểm đáng ngờ trên người tiểu tức phụ không ít, không chỉ có thứ này.

Bút pháp bản vẽ rõ ràng, nội dung ngắn gọn sáng tỏ, dễ dàng xem hiểu.

Tần Miễn ngồi xuống cạnh Lôi Thiết "Hôm qua không phải chúng ta đi dạo khắp trấn trên sao? Ta phát hiện mì sợi của các tiệm mì đều là vừa làm vừa nấu, rất tốn thời gian. Máy cán mỳ cầm tay này có thể làm ra sợi mì nhanh chóng, đem hong khô còn có thể trữ được khá lâu. Ta có hai ý tưởng, hoặc là bán bản vẽ này cho công tượng(1), hoặc là trả tiền cho công tượng làm ra máy cán mì rồi bán cho tửu lâu và tiệm mì lấy lãi, hai cách đều có thể bán được giá tốt."

Lôi Thiết nhìn chằm chằm hắn một lát, muốn nói lại thôi. Tiểu tức phụ của y có vẻ như vội muốn kiếm tiền. Ánh mắt về lại bản vẽ, đáy mắt loé lên suy nghĩ sâu xa "Nếu thật sự hiệu quả như lời ngươi, sao không lưu lại, tự mình làm xưởng mì?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Không ngờ cổ nhân cũng có tư duy nhanh nhẹn như vậy. Tần Miễn tán thưởng nhìn y "Ta cũng có nghĩ tới. Nhưng chúng ta bá tánh bình dân không có núi dựa. Giữ thứ đồ tốt như vầy một khi bị người có thực lực và thế lực nhìn trúng e là sẽ rước phiền toái." Hắn còn rất nhiều phương pháp kiếm tiền, cũng không đặc biệt để ý máy cắt mì. Chuyện quan trọng trước mắt là dùng tốc độ nhanh nhất kiếm đủ số tiền xây căn nhà ngói. Hắn không muốn ở nhà cỏ tranh.

Lôi Thiết nghĩ nghĩ, thay đổi chủ ý "Giá không thể thấp."

"Đương nhiên." Tần Miễn quả quyết gật đầu "Nói thế nào đây cũng là kỹ thuật mới chứ? Ý ta như vầy, nếu bán bản vẽ thì bán năm mươi lượng bạc Nếu là bán máy cán mì thì một máy hai lượng bạc. Thế nào?"

Lôi Thiết: "Năm lượng." Tần Miễn buồn cười, nhìn không ra Lôi Thiết cũng là người yêu tài. Cẩn thận ngẫm lại, năm lượng bạc tương đương với năm nghìn tệ ở hiện đại, đối với cửa tiệm bán mì mà nói không tính là đắt.

Hắn hơi khó xử nhăn mày "Bất kể là bán cho ai, tốt nhất có thể làm ra một thành phẩm. Nhưng nếu tìm công tượng làm chẳng phải sẽ tiết lộ nội dung bản vẽ?"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Ta làm."

Tần Miễn kinh ngạc "Huynh làm?"

Lôi Thiết gật đầu "Ngày mai lên núi chặt gỗ."

Tần Miễn nổi lòng hiếu kỳ với mười năm quá khứ của Lôi Thiết rồi. Rốt cuộc đã trải qua việc gì, cách nói năng của Lôi Thiết không giống nông dân, biết săn bắt, biết chữ, còn biết làm mộc.

Lôi Thiết đứng lên "Ngủ."

"Đợi đã." Tần Miễn ngăn y lại, nói năng lý lẽ "Nếu ta nghĩ ra được một cách kiếm tiền cho nhà mình, vậy từ nay về sau chén bát có phải nên do huynh rửa không? Nhà này là của hai chúng ta, ta nỗ lực, huynh cũng nên nỗ lực."

Lôi Thiết sửng sốt, một câu cũng không nhiều lời, xoay người vào bếp.

Nam nhân tốt a. Tần Miễn bật ngón cái với bóng lưng y, đi theo vào "Trong nồi có nước ấm, dùng nước ấm tẩy, nếu không sẽ không sạch. Tẩy xong thì rửa lại bằng nước ba lần."

Lôi Thiết không lên tiếng, làm theo.

Tần Miễn yên lòng cầm chén súc miệng và khăn đi rửa mặt, trước khi vào phòng thì thuận tay thu quần áo khô phơi trên sào. Phơi dưới mặt trời một ngày, quần áo rất thơm mùi nắng. Hắn gấp quần áo cả hai ngay ngắn, để riêng ra Tám đôi tất cũng đặt riêng, mỗi người bốn đôi.

Thu xếp xong, hắn trèo lên giường, ngáp một cái.

Chẳng qua bao lâu, Lôi Thiết đi vào.

"Ta làm cho huynh bốn đôi tất, để trong rương quần áo ấy."

"Ừ."

Tần Miễn nhướng mày. Không nói cảm ơn hở? Hắn xoay người hướng vào tường, chuẩn bị ngủ.

"Ngày mai ta cùng huynh lên núi."

"Cần phơi lúa, phải có người trông."

"Yên tâm, ta có cách." Tần Miễn bình tĩnh nói.

Lôi Thiết không nói lời nào, Tần Miễn chỉnh tốt tư thế ngủ, khép hai mắt lại.

Nửa đêm nằm mơ đi tìm WC, Tần Miễn thoáng cái bừng tỉnh, bụng căng căng. Hồi đi học hắn đã nuôi thói quen, phàm là đi thi, ngồi xe hoặc trước khi ngủ phải đi WC một lần, nếu không thì không thể yên tâm. Buổi chiều uống quá nhiều nước, trước khi lên giường lại quên đi vệ sinh, lúc này hắn mắc tiểu đến tỉnh.

Trong phòng tối như mực, hắn sờ soạng bò dậy, tay đè lên một thứ gì đó rắn chắc mà ấm áp, một luồng khí nóng thổi qua bên qua cùng với tiếng nói trầm thấp khàn khàn "Gặp ác mộng?"

Lúc này Tần Miễn mới phát hiện mình đang ôm eo Lôi Thiết, tay đè lên bụng Lôi Thiết, hắn vội rút tay về, tim đập chậm một nhịp, đầu lưỡi líu lại "Không phải… Ta, à, ta muốn đi tiểu."

"Đừng động."

Bả vai bị ấn một cái, ngay sau đó hắn nghe được âm thanh sột sột soạt soạt, tiếp đó 'Xẹt' một tiếng, tia lửa bốc lên trong bóng đêm, lại thêm một âm thanh, đèn dầu được Lôi Thiết thắp sáng.

Tần Miễn bay nhanh xuống giường, mang giày vào, lao khỏi phòng.

Lôi Thiết nghe tiếng chốt cửa bị trợt ra thần tốc, khóe môi vươn lên một độ cong rõ rệt, rất nhanh lại biến mất, nhắm mắt.

Tần Miễn không đi nhà xí sau phòng mà lủi đến ven mảnh rừng trúc nhanh chóng thả nước, toàn thân thoải mái về phòng, trước khi lên giường thì thổi tắt ngọn đèn, sau đó cố ý nằm ở mép giường.

Sau khi ngủ say, cảm nhận được nguồn nhiệt bên cạnh, hắn vô tri vô giác chen qua, bị nam nhân cũng đã say ngủ vươn tay ôm chặt theo thói quen mà không biết.

-Hết chương 23-

——-

24. Chương 24: Lên Núi Đốn Cây

"Ò ó o –" Sáng sớm, gà trống trong thôn trang cất cao tiếng gáy liên tiếp. Ngủ no, Tần Miễn ngáp dài, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đập vào mắt là vòng eo nam nhân bị hắn ôm lấy, trong mắt hiện vẻ bất ngờ cùng bối rối, chần chừ ngẩng đầu, chống lại một ánh mắt sáng ngời bình tĩnh.

"Ta tự lăn qua ư?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết gật đầu, lúc gà trống gáy lần đầu y liền chuẩn bị rời giường, nhưng bị ôm quá chặt.

"Thật sao?"

Lôi Thiết lại gật đầu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Huynh để ý?" Tần Miễn nheo mắt.

Lôi Thiết không sợ hãi sóng dữ, khẽ lắc đầu.

Tần Miễn ra vẻ trấn định dời cánh tay đi, ngồi dậy "Vậy không sao." Liên quan đến việc từ bé hắn không có cha mẹ, nên không có cảm giác an toàn, khi ngủ thích dùng tư thế cuộn tròn và ôm thứ gì đó. Hắn cho rằng khi đồng giường với người xa lạ sẽ bỏ tật xấu này, nhưng thói quen và bản năng vẫn chiếm thượng phong.

Mở rương quần áo lấy tất ra, thuận tiện cầm một đôi lớn ném cho Lôi Thiết, hắn mang vớ mới giày mới, rửa mặt một phen, tức thì thanh tỉnh. Lôi Thiết sờ sờ tất, xỏ vào.

Hai người phân công rõ ràng. Tần Miễn nhóm lửa làm bữa sáng, Lôi Thiết cầm chổi quét sạch sẽ mảnh đất trống trước sân, khiêng mấy túi thóc ra, đổ dàn trải trên mặt đất, hạt thóc vàng rực rỡ tràn ra, trong không khí tươi mát sáng sớm càng thơm lành.

Bữa sáng là mấy chiếc bánh rau cải thơm ngào ngạt và cháo gạo trắng.

"Trong thôn có hài tử nào tương đối thành thật nghe lời không?" Tần Miễn cắn một miếng bánh, nhìn thóc trên mặt đất, sắc vàng óng dưới ánh nắng mặt trời vô cùng chói mắt.

Lôi Thiết sáng tỏ "Nhờ bọn chúng trông coi thóc?"

"Mấy tiểu hài tử kia ở nhà cũng không làm gì, nhưng trông coi thóc vẫn có thể. Tìm một đứa nghe lời đến hỗ trợ, mua cho nó vài món điểm tâm nhỏ trên trấn là được." Tần Miễn nếm thử cháo gạo, không nóng, uống một hớp lớn.

Lôi Thiết: "Lát nữa đi sân phơi lúa."

Cơm nước xong, hai người khóa kỹ cửa ra ngoài. Lôi Thiết mang theo cưa sắt, một cuộn dây thừng và cung tên của y Tần Miễn đeo sọt trên lưng, có lẽ có thể đào chút rau dại, hái chút quả dại ở chân núi.

Sân phơi lúa vẫn náo nhiệt như trước. Người lớn vội vàng tuốt hạt, nhóm tiểu hài tử thì chạy giỡn trong sân, có đứa chơi trốn tìm trốn đằng sau đống cỏ khô cười trộm Nhóm tiểu tử *** quái hơn thì thi đấu lộn nhào trên thảm hạt thóc, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười to trong trẻo, dù mồ hôi đầy đầu cũng không thấy nóng.

Tần Miễn chú ý tới một nam hài bảy tám tuổi khoẻ mạnh kháu khỉnh ngồi ở góc hẻo lánh, ôm đầu gối, một bộ nhàm chán, bèn vẫy tay với nó.

Tiểu nam hài khó hiểu chạy tới, chớp mắt, nghi hoặc nhìn hắn.

Tần Miễn lộ ra một nụ cười hiền lành "Ngươi tên gì?"

"Tiểu Hổ." Phụ cận đều là thôn dân quen thuộc, Tiểu Hổ không chút e sợ, thành thật trả lời.

Tần Miễn lại hỏi: "Tiểu Hổ, có muốn ăn điểm tâm không?"

Tiểu nam hài hơi ngượng ngùng gật gật đầu, nghĩ đến điểm tâm ngon miệng, ánh mắt lộ vẻ thèm ăn.

"Chúng ta ở tại một căn nhà cũ cuối thôn. Chỉ cần ngươi giúp chúng ta việc, chúng ta sẽ cho ngươi một bọc điểm tâm." Tần Miễn nói.

Lôi Thiết im lặng nhìn Tần Miễn 'dụ' tiểu hài tử.

Hai mắt Tiểu Hổ tỏa sáng, nhưng còn hơi hoài nghi "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật." Tần Miễn kiên nhẫn nói "Chúng ta cần lên núi chặt cây, muốn tìm một người phụ phơi thóc ngoài sân nhà. Nếu đồng ý hỗ trợ, ta sẽ mua một bọc điểm tâm từ trấn trên tặng ngươi. Cha nương ngươi có ở đây không? Ngươi có thể đi hỏi họ có cho phép không."

"Đợi một lát." Tiểu Hổ nhanh chân chạy về phía một hán tử mặt đen hơn ba mươi tuổi, còn quay đầu lại dòm dòm tựa như sợ Tần Miễn và Lôi Thiết bỏ đi.

Hán tử kia nhìn thoáng qua bên này, gật đầu với Tiểu Hổ.

Tiểu Hổ lập tức cười sung sướng, xông lại đây y như nã pháo.

"Cha ta đáp ứng!"

Tần Miễn gật đầu với hán tử kia, dẫn Tiểu Hổ rời đi, để Tiểu Hổ canh trước cửa nhà, lại mang một chiếc ghế sạch ra cho nó, nói rõ nó đừng để chim hoặc gà ăn thóc.

Tiểu Hổ ngồi trên ghế, hai chân nhỏ đung đưa, giống như người lớn phất phất tay "Yên tâm! Đã đáp ứng với hai người thì ta nhất định làm được!"

Tần Miễn bật cười, cùng Lôi Thiết rời đi, thẳng tiến tới hậu sơn.

Ngọn núi này tên là núi Vân Phong, là ngọn núi cao nhất chung quanh đây, dốc đứng thẳng tắp, nhìn gần tựa như có thể xuyên thủng tầng mây, thế nên có cái tên này. Cây rừng trên núi tươi tốt, thường có dã thú lui tới, các thôn dân cũng không dám tiếp cận nơi này, chỉ có thợ săn lớn gan mới dám xâm nhập.

Tiến vào rừng cây, lá cây rậm rạp ngăn trở ánh mặt trời, tia sáng ảm đạm, độ ấm cũng thấp mấy độ, Tần Miễn rùng mình một lúc mới thích ứng. Đường trong núi không dễ đi, cỏ dại mọc đầy, có nhiều chỗ hàng năm không thấy ánh mặt trời, lại có sương sớm ngấm vào nên đất đai ướt át, dễ bị trượt chân.

Lôi Thiết có kinh nghiệm, chuyên chọn chỗ đất lành đặt chân, đi đường vững vàng. Có y đi trước dẫn đường, Tần Miễn yên tâm bước theo dấu chân y, hết nhìn đông tới nhìn tây, hi vọng có thể nhìn thấy bảo bối. Có câu 'lên núi kiếm ăn', đối với hắn, ngọn núi này chính là một tòa bảo tàng đang chờ hắn khai thác. Lũ chim trong rừng cũng tỉnh, không biết từ nơi nào phát ra từng tiếng hót vang, khiến rừng rậm sáng sớm càng có vẻ linh hoạt kỳ ảo.

Lôi Thiết không nhanh không chậm đi tới, thỉnh thoảng quay đầu xem một chút.

"Lôi Thiết, huynh tính chặt cây gì?" Tần Miễn tính cách cởi mở, tìm đề tài.

Lôi Thiết thốt ra một câu "Sao không gọi 'Thiết ca'?"

Tần Miễn thầm nói tuổi ta đời trước còn lớn hơn ngươi ba tuổi á. Dĩ nhiên lời này hắn không thể nói ra

"Bởi vì — Á."

Tần Miễn nhất thời không chú ý, đạp phải phiến cỏ dại ướt đẫm sương mai, chân vừa trượt, cả người ngửa ra sau.

Lôi Thiết nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tay hắn, dùng lực kéo người vào lòng, cánh tay còn lại ôm hông đối phương.

Mặt Tần Miễn đụng phải ***g ngực y một cái, sau khi đứng vững, quay đầu nhìn đường dốc cùng đám đại thụ, nghĩ mà sợ, thân thể nhỏ bé này của hắn mà vấp ngã một cái, nhất định sẽ bị thương nặng.

Lôi Thiết buông hắn ra, thực tự nhiên cầm tay hắn, tiếp tục đi về trước.

Tần Miễn rút tay không ra, đành mặc y nắm, bàn tay nóng rần, trong lòng lải nhải: Ta là tiểu hài tử, ta là tiểu hài tử.

"Đúng rồi, huynh còn chưa nói tính chặt cây gì? Theo ta được biết không phải gỗ nào cũng thích hợp làm dụng cụ."

Hắn tự động xem nhẹ câu hỏi kia của Lôi Thiết.

-Hết chương 24-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

25. Chương 25: Thùng Vàng Đầu Tiên – Máy Cán Mì Cầm Tay (3)

Lôi Thiết không so đo tâm nhãn với hắn "Gỗ sam. Chất gỗ mềm, đường vân thẳng, dễ gia công, chịu ăn mòn."

Tần Miễn nghĩ nghĩ "Làm hai chiếc đi, một chiếc hàng mẫu, một chiếc để dành xài"

"Ừ."

Tần Miễn đang muốn nói chuyện, bị túm lại.

"Coi chừng đâm chân." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hắn cúi đầu nhìn, trên đất có lác đác mấy quả trông như con nhím, vỏ có gai bọc lấy hạt nâu tròn. Hai mắt hắn sáng rỡ "Đây là…"

Lôi Thiết giải thích: "Quả đâm, đi lại trên núi phải chú ý trên đầu."

Quả đâm? Đây rõ ràng là hạt dẻ! Tần Miễn kích động suýt thốt ra luôn.

"Thứ này gọi là quả đâm?" Hắn thử hỏi "Có thể ăn không?" Ánh mắt Lôi Thiết nhìn hắn có chút phức tạp, trầm mặc một lát mới nói: "Không thể ăn. Phía trước có cây táo dại."

Tần Miễn mấp máy môi, trong mắt hàm chứa bất đắc dĩ. Hoá ra Lôi Thiết cho rằng hắn thèm ăn. Hắn tiện tay bẽ gãy hai nhánh cây, cúi người gắp một 'quả đâm' lên quan sát hồi lâu, vô cùng khẳng định nó chính là hạt dẻ.

Hắn rút tay mình ra khỏi tay Lôi Thiết, nhanh chóng nhặt hạt dẻ vào trong sọt "Mau tới hỗ trợ. Đây là thứ tốt!"

"Không thể ăn." Lôi Thiết nhíu mày, trong ngực dâng trào cảm giác đau lòng.

"Có thể ăn, tin tưởng ta!" Tần Miễn ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn y.

Lôi Thiết giữ chặt hắn "Khi về hãy nhặt."

"Đúng." Tần Miễn kịp phản ứng, đổ mấy quả đâm trong sọt ra một chỗ.

Tay hắn lại rơi vào tay Lôi Thiết. Đại khái vì là lần thứ hai, sự mất tự nhiên đã giảm phân nữa.

Hai con gà rừng từ bụi cỏ rậm rạp chui ra, chú ý thấy bọn họ, muốn lén trốn đi. Lôi Thiết buông tay Tần Miễn, bắn hai mũi tên. Hai con gà rừng ngay cả cơ hội rên một tiếng cũng không có, lập tức tắt thở.

Tần Miễn giơ ngón cái khen ngợi Lôi Thiết, chạy đến nhặt gà rừng.

Tìm một gốc cây sam to cỡ bắp đùi, Lôi Thiết bảo Tần Miễn đứng qua một bên, dùng cưa cưa. Tần Miễn ngồi đợi nhàm chán bèn đi dạo lanh quanh.

"Tức phụ, chớ đi quá xa." Lôi Thiết không quay đầu lại cũng biết hắn đang làm gì.

"Biết."

Tần Miễn may mắn tìm thấy vài cây sơn tra, trên cây treo đầy quả sơn tra đỏ rực. Hắn hái một cành lớn, rất nhanh hái được non nửa sọt.

Lôi Thiết bớt thì giờ nhìn hắn một cái, đối với biểu hiện hưng phấn hai mắt toả sáng của hắn có chút khó hiểu, nhưng không hỏi, im lìm cưa cây.

Sau khi cây sam bị cưa đổ, y cưa một đoạn cao cỡ nửa người ở khúc trên, thoải mái khiêng đi, "Đi hái táo."

Lôi Thiết quen thuộc dẫn Tần Miễn đi tới trước một cây táo dại. Hình dạng cây táo thô to, cao bằng một người lớn nhưng quả trên cây chỉ to hơn bóng tennis một chút, màu hồng nhạt, trông rất mê người. Tần Miễn hái một quả xoa xoa lên quần áo, cắn một ngụm, khá là kinh hỉ "Trái này không lớn nhưng vị ngon ghê, chua chua ngọt ngọt."

Lôi Thiết buông gỗ sam, chọn quả lớn hái.

Hơn hai mươi trái, Tần Miễn mới dừng tay, hái quá nhiều hắn cũng không vác nổi.

Trở lại chỗ cây hạt dẻ, Tần Miễn đập vỡ xác vỏ, nhặt không ít hạt dẻ, lấp đầy cả sọt, hai bả vai bị siết khó chịu, hắn lại không nỡ ném đi chút nào.

Lôi Thiết không nói hai lời, tiếp nhận sọt đeo lên lưng.

Tần Miễn sờ sờ mũi "Có cần đổ ra một ít không?"

"Không cần. Đi."

Tần Miễn ngoan ngoãn đi theo, hâm mộ nhìn dáng người cao lớn cường tráng của Lôi Thiết, khi nào hắn mới lớn được như vậy?

Về nhà, tiểu Hổ ngoan ngoãn ngồi dưới bóng cây, bên cạnh có một trường côn không biết ở đâu ra.

"Lôi thúc thúc. Tần ca ca."

"Khụ khụ –" Tần Miễn bị nước miếng của mình làm sặc. Sao nghe vào tai giống như 'Tình ca ca' vậy?

Lôi Thiết cứng ngắc nói: "Gọi hắn Tần thúc thúc."

"À." Tiểu Hổ gật đầu.

Tần Miễn cầm hai quả táo đưa cho nó "Lát nữa chúng ta mới đi trấn trên. Ngươi tới sân phơi lúa chơi trước đi, lúc chúng ta gọi, ngươi lại đến giúp chúng ta trông thóc."

"Được." Tiểu Hổ cười cong mắt, cầm hai quả táo vọt đi nhanh như chớp.

Lôi Thiết cầm các loại công cụ ra, ngồi ở cửa, chiếu theo bản vẽ làm máy cán mì.

Tần Miễn đổ các thứ trong sọt ra một chỗ tối, xử lý hai con gà rừng sạch sẽ, làm chút áo bột(1) chuẩn bị, kế đó rửa hai quả táo ra ngồi cạnh Lôi Thiết vừa xem vừa hướng dẫn.

Nhìn Lôi Thiết thành thạo lột vỏ gỗ sam, không giống như người học nghề, niềm tin đối với máy làm mì tăng thêm vài phần. Khuôn lỗ hổng là khó khăn nhất, cần đục từng lỗ một. Lôi Thiết rất kiên nhẫn, không nóng không vội.

"Ở thân máy này tạc thêm một chỗ lõm, để lắp khuôn vào hai bên hơi méo để tháo gỡ được…… Đúng… Nơi này mài cho láng… Cán cần trơn thẳng cam đoan tay cầm có thể vuông góc khi dùng lực…"

Không đến nửa canh giờ, máy cán mì đầu tiên ra đời.

Tần Miễn vuốt ve thân máy bóng loáng, tán thưởng không thôi "Đây là máy cắt mì đầu tiên, chúng ta để lại nhà mình dùng."

Lôi Thiết gật đầu, cũng thực vừa lòng với tay nghề bản thân.

"Chúng ta thử xem." Tần Miễn có chút kích động chạy vào phòng bếp, trước dùng rửa sạch trong ngoài máy cán mì một lần, rồi dùng giá tam giác kê vững máy cán mì, đặt vào trong chậu, cho áo bột vào thân máy.

Lôi Thiết cầm tay cầm, dùng lực ấn xuống dưới, sợi mì dài mảnh tức thì chui ra từ lỗ hổng phía dưới, rơi vào chậu.

Tần Miễn cười to nói: "Thành công."

Trong mắt Lôi Thiết cũng xẹt qua ý cười, tiếp tục ấn tay cầm.

Tần Miễn cầm một sợi mì lên, cười nói:"Giữa trưa ăn mì đi."

Lôi Thiết tự nhiên không có ý kiến, làm chiếc máy cán mì thứ hai.

Dùng xong bữa trưa, hai người đến sân phơi lúa gọi Tiểu Hổ qua nhà, mang theo máy cán mì và một cục bột lên trấn trên.

-Hết chương 25-

Chú giải:

(1) Áo bột: Cục bột mì đã được cán mỏng

Chủ nhà muốn nói: Theo tui máy cán mì này không giống máy cán mì inox hiện đại đâu, vì tay không quay tròn mà chỉ ấn xuống được, nó giống cái bơm tay mà bề ngang rộng hơn í. Chắc không đủ thiết bị, chỉ có chất liệu gỗ nên em thụ nghĩ cách đơn giản nhất

26. Chương 26: Kiếm Được Tiền!

Có lẽ vì tâm trạng tốt nên lần này Tần Miễn không thấy đường xa chút nào. Đi nửa đường, gặp được một chiếc xe lừa lên trấn trên, hai người thuận tiện đáp xe.

Đến trấn trên, Tần Miễn dẫn Lôi Thiết đi tới quán trà, gọi hai chén trà lạnh.

Lôi Thiết thấy hắn như đã có chủ ý, không nói một lời, chỉ đi theo bên cạnh, khá tò mò tiểu tức phụ sẽ làm gì.

"Hỏa kế, tính tiền." Tần Miễn chỉ ngửi một chút, nhấp một ngụm.

Hỏa kế xoa tay đi tới "Đa tạ quý khách chiếu cố, tổng cộng hai văn tiền." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn trả tiền trà, lại đưa thêm ba văn tiền "Hỏa kế, hỏi thăm chuyện này."

Lúc này Lôi Thiết mới hiểu vì sao họ có mang nước theo mà tức phụ vẫn vào quán trà, đôi mắt đen kịt sâu xa khẽ dao động rồi bình tĩnh trở lại.

Hỏa kế nhận tiền, cao hứng "Ngài cứ hỏi. Không phải tiểu nhân thổi phồng chứ ở trấn này không có chuyện gì tiểu nhân không biết."

Tần Miễn cười trừ "Chúng ta muốn làm ít gia cụ theo yêu cầu, ngươi biết trấn này có nhà nào làm đồ gỗ tốt không?" "Hì hì, ngài hỏi đúng người rồi. Nói về nhà làm đồ gỗ tốt nhất phải kể đến tiệm đồ gỗ Diêu gia, nhà giàu có trong trấn hầu như đều đặt làm gia cụ ở tiệm họ."

Tần Miễn lộ ra biểu cảm khó xử "Diêu gia à, mấy ngày trước ta và một hoả kế trong tiệm họ nói chuyện không vui vẻ mấy. Ngoại trừ Diêu gia thì sao?"

Hỏa kế không thèm nghĩ ngợi trả lời ngay "Đồ gỗ Phú Quý đi. Nhà đó không hề kém Diêu gia, chỉ là ra đời muộn hơn, danh tiếng kém hơn. Hai nhà cạnh tranh khá kịch liệt!"

Tần Miễn đợi chính là những lời này, vừa lòng gật đầu "Đa tạ."

Hỏi thăm địa chỉ tiệm gỗ Phú Quý, hắn cùng Lôi Thiết tìm tới.

Cửa hàng mặt tiền của tiệm gỗ Phú Quý không nhỏ, trước cửa bày những vật dụng chế tác *** mỹ như tủ quần áo, giường lớn khắc hoa, bàn tròn, ghế gỗ lim..., rất dễ tìm.

Bước vào tiệm, một *** tiểu nhị trẻ tuổi đầu đội mũ trùm đầu, mặt tươi cười bước lên nghênh đón.

"Hai vị khách nhân muốn mua những thứ gì?"

Tần Miễn nói: "Lão bản các ngươi ở đâu? Ta có một thứ muốn bán cho lão bản các ngươi."

Hỏa kế vừa nghe, lại đánh giá hắn từ trên xuống dưới, niềm nở trên mặt tức thì lui tán, khóe miệng bên phải khinh thường nhếch lên, phất phất tay "Đi đi đi, một bộ nghèo kiết hủ lậu, bán đồ này nọ còn bán tới tiệm đồ gỗ. Đi mau!"

Lôi Thiết nhíu mày.

Tần Miễn lại không lấy làm ngang ngược, lắc đầu cười nhạt: "Rốt cuộc ta cũng biết vì sao danh tiếng tiệm gỗ Phú Quý các ngươi luôn luôn thua kém Diêu gia."

"Ngươi nói cái gì?" Hỏa kế trừng hai mắt, vẻ mặt càng khó coi "Tiểu tử ngươi chán sống à? Cút ngay!"

"Chờ đã!" Tấm rèm màu lam sau quầy bị một bàn tay đẩy ra, một nam nhân trung niên khá mập bước ra.

"Liêu chưởng quầy." Thái độ hỏa kế trở nên cung kính.

Liêu Chí Phúc không để ý tên đó, nhấc mí mắt đánh giá Tần Miễn, thái độ kiêu ngạo, ngoài cười nhưng trong không cười "Tại hạ muốn thỉnh giáo vị tiểu ca này giải thích lời vừa rồi." Chủ tử giao tiệm gỗ này cho

ông quản lý, ông tự nhận là tận tâm tận lực, hôm nay lại bị một đứa con nít miệng còn hôi sữa phê phán, bảo sao không tức giận.

"Không phải sao?" Tần Miễn không ngại, ngón tay chỉ tên hoả kế "Hôm nay ta không phải khách nhân của quý ***, cũng không có nghĩa ngày mai ta không thể là khách của quý ***. Có hỏa kế như vầy, khó trách người khác nhắc tới tiệm gỗ, đầu tiên là nghĩ đến Diêu gia. Mà thôi, ta cũng không nhiều lời với ngươi làm gì, coi như ta ăn nói vô lễ. Cáo từ."

Tiểu ca này có cách nói chuyện bất phàm và khí thế bình tĩnh khiến Liêu Chí Phúc lưu tâm, trong lòng khẽ động "Khoan đã!"

Tần Miễn đứng lại, lén mỉm cười rồi xoay người "Không biết Liêu chưởng quầy còn có gì chỉ giáo?"

"Vừa nãy ngươi nói muốn bán một thứ?" Tầm mắt Liêu Chí Phúc bay tới cái sọt sau lưng Lôi Thiết, dù sao cũng không có gì làm, coi như giết thời gian.

Tần Miễn gật đầu "Không sai. Là bản vẽ máy cán mì cầm tay."

"Máy cán mì cầm tay?" Liêu Chí Phúc mờ mịt.

Tần Miễn giải thích: "Là một công cụ làm ra sợi mì."

Hắn cười mà không nói, ra hiệu Lôi Thiết lấy máy cán mì, áo bột và chậu gỗ ra, trực tiếp biểu diễn một lần.

Chứng kiến sợi mì dài mảnh xuất hiện dưới đáy của máy, Liêu Chí Phúc giật mình trợn to hai mắt, trong lòng kích động lại ra vẻ tỉnh bơ, nói: "Miễn cưỡng xem như thứ tốt. Bản vẽ giá bao nhiêu?"

Hỏa kế nhìn chằm chằm máy cán mì, sắc mặt đầy kinh ngạc.

Tần Miễn nói: "Chỉ bán độc nhất cho một nhà. Chắc giá năm mươi lượng."

"A." Liêu Chí Phúc phát ra một tiếng cười không rõ hàm súc, lắc đầu, khinh miệt nói "Ta thấy vị tiểu ca đây không quá hiểu năm mươi lượng bạc là khái niệm nào. Phải biết, một lượng bạc cũng đủ cho một nhà bình thường bốn miệng ăn chi tiêu sinh hoạt trong một năm. Năm mươi lượng, rất cao."

"Lời ấy của Liêu chưởng quầy sai rồi." Tần Miễn không chút hoang mang nói "Dám hỏi Liêu chưởng quầy, trấn trên có bao nhiêu tiệm bán mì? Mỗi ngày họ cần làm không ít mì sợi nhỉ? Toàn trấn có bao nhiêu phú hộ? Họ cũng không ngại tốn chút tiền lẻ mua máy cán mì chứ? Có bản vẽ, các ngươi có thể làm ra lượng lớn máy cán mì cầm tay. Dù chỉ bán giá hai lượng bạc một cái, tại trấn trên ít nhất cũng có thể kiếm được hơn hai trăm lượng. Toàn huyện thì sao? Toàn châu thì sao? Năm mươi lượng, tuyệt đối không cao."

Liêu Chí Phúc đã hơi động tâm, nhưng có câu không gian không phải thương nhân, vẫn muốn ép giá "Tiểu ca nói rất có đạo lý. Nhưng vật này hình như không quá phức tạp, chỉ sợ rất dễ phỏng chế."

"Liêu chưởng quầy lại nói sai rồi." Tần Miễn nói lý lẽ "Bàn, ghế, quầy, tủ gia cụ các thứ càng dễ dàng phỏng chế, nhưng vì sao có tiệm gỗ tạo được danh tiếng, có tiệm lại không có tiếng tăm gì? Huống chi, quý điểm có bản vẽ liền có thể chiếm trước thị trường một bước. Cho dù có người phỏng chế, cũng mất tiên cơ."

Liêu Chí Phúc vuốt râu, trầm mặc không nói.

Tần Miễn cố ý đợi trong chốc lát, Liêu Chí Phúc vẫn không tỏ thái độ. Hắn liền đứng lên, trên mặt không hề nôn nóng, cười nhẹ "Thời gian không còn sớm, chúng ta còn muốn đến tiệm gỗ Diêu gia."

"Khoan đã!" Liêu Chí Phúc hoảng sợ "Ta mua!" Tiệm gỗ Diêu gia vốn đã có danh tiếng hơn họ, nếu lại lấy được bản vẽ máy cán mì chẳng phải càng nâng cao thêm một bước?

Tần Miễn lặng lẽ nở nụ cười đắc ý với Lôi Thiết.

Lôi Thiết sờ sờ đầu hắn.

Liêu Chí Phúc bổ sung thêm: "Nhưng chúng ta cần lập công văn, các ngươi phải cam đoan sẽ không bán máy cán mì và bản vẽ máy cán mì cho người thứ hai, bằng không phải bồi thường ngàn lượng bạc trắng."

"Việc này là đương nhiên." Tần Miễn gật đầu "Nhưng người thông minh trên đời không phải chỉ hai người chúng ta, nếu chúng ta có thể làm ra máy cán mì, người khác cũng có thể. Nếu thật sự xuất hiện nhà thứ

hai làm ra máy cán mì, Liêu chưởng quầy cũng không thể oan uổng chúng ta. Liêu chưởng quầy có thể chế tạo số lượng lớn trước, bán ra cùng lúc ở các nơi."

Liêu Chí Phúc nhíu mi, trong lòng cũng hiểu đây là tình hình thực sự, nghĩ nghĩ, gật đầu "Được rồi."

Ông viết ra hai phần công văn, do ông và Lôi Thiết ấn dấu tay.

Tần Miễn nhận lấy năm mươi lượng Đại Nguyên Bảo, lấy bản vẽ ra, giải thích chi tiết cho Liêu Chí Phúc, cũng tháo máy cán mì ra triển lãm.

Liêu Chí Phúc vỗ đùi, vẻ mặt như đưa đám "Đơn giản như vậy? Uổng, uổng!"

Tần Miễn cười lắc đầu "Liêu chưởng quầy –"

"Tiểu ca đừng lại nói 'Lời này sai rồi'." Liêu Chí Phúc quả thật có chút buồn bực.

Tần Miễn cũng không giận "Nếu thật đơn giản như ngài nói thì vì sao trước giờ không có người nào làm ra?"

-Hết chương 26-

---

27. Chương 27: Tiền Kiếm Ra Là Để Xài

Liêu Chí Phúc á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới nói: "Ha ha, người trẻ tuổi đúng là miệng lưỡi lanh lợi, ta nói không lại ngươi." Ông vẫn giữ lời hứa, không có xé bỏ hiệp nghị.

Tần Miễn buôn bán lời nhiều tiền, tâm tình tốt, không thèm để ý ông ta lạnh nhạt "Chúng ta còn có việc, xin phép cáo từ. Liêu chưởng quầy, làm phiền ngài quá."

Liêu Chí Phúc không có tâm tình nói thêm cái gì, vẫy tay có lệ, cầm bản vẽ, bảo hoả kế ôm máy cán mì, bước nhanh tới xưởng chế tạo đằng sau cửa hàng.

Tần Miễn đi ra cửa rồi quay đầu lại nhìn nhìn, kéo Lôi Thiết nhanh chóng rời đi, sau khi đi xa lại quay đầu nhìn vài lần, con mắt chuyển trái quẹo phải, âm thầm đánh giá người đi đường, không có phát hiện khả nghi mới thu hồi đường nhìn.

"Sao vậy?" Lôi Thiết cũng quay đầu, không phát hiện có gì dị thường. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn nhỏ giọng nói: "Không có gì. Ta chỉ đang nghĩ thoáng cái đã kiếm được nhiều bạc từ người nọ như vầy, có khi nào ông ta không cam lòng, vụng trộm phái người đi theo chúng ta, thừa dịp thời điểm xung quanh không người xông ra cướp bạc lại." Hắn ôm chặt túi tiền có trọng lượng không nhẹ trong tay, nhịn không được nhìn ra sau lần nữa, làm một hán tử cường tráng nãy giờ vẫn đi cùng đường với họ ù ù cạc cạc, nghi ngờ nhìn hắn.

"Hưm…"

Một tiếng cười khẽ từ bên cạnh truyền tới, Tần Miễn sửng sốt, còn tưởng bản thân nghe lầm, sững sờ đứng giữa đường cái nhìn chằm chằm Lôi Thiết, vẻ mặt khó tin. Lôi Thiết lại nở nụ cười, còn cười ra tiếng?

Hình như Lôi Thiết cũng bất ngờ với sự thật bản thân nở nụ cười, khóe môi nhếch lên lập tức trở lại vị trí cũ, cầm lấy tiền túi để vào ngực, kéo hắn đi về phía trước, không quay lại nhìn người, thản nhiên nói: "Đừng lo." Tần Miễn lấy lại *** thần, trong lòng có chút tiếc nuối, nụ cười này nhiều nhất hai giây nhỉ? Nam nhân này bộ dạng soái nhưng bình thường vô cảm, người cũng im lìm, thế mà cười lên trông khá đẹp mắt. Nhưng mình ở kiếp trước cũng đâu kém cạnh!

Bất quá, hai chữ 'đừng lo' của Lôi Thiết quả thật trấn an hắn, bình tĩnh lại, không có chú ý Lôi Thiết vẫn đang kéo tay hắn.

"Muốn mua cái gì?" Lôi Thiết hỏi.

Nhắc tới dùng tiền như thế nào, Tần Miễn liền dậy hứng thú, hai mắt sáng rực nhìn Lôi Thiết "Ta tính xây nhà trước. Trước năm mới có kịp không?" Lúc này, hắn chợt nhớ mình còn chưa nhìn qua mảnh đất nền nhà họ, mà Lôi Thiết cũng không thèm nói…

Lôi Thiết gật đầu "Sau ngày mùa." Tức phụ tài giỏi như vậy, có phải y nên làm chút gì không?

Tuy đã thu xong thóc, nhưng kế tiếp phải cày ruộng, chuẩn bị trồng lúa mì vụ đông, sau khi gieo hạt giống lúa mạch xong thì ngày mùa mới xem như trôi qua. Cũng chỉ mười ngày nửa tháng, Tần Miễn hắn chờ nổi.

"Đại khái cần bao nhiêu tiền?"

"Ba gian phòng, mười hai lượng" Lôi Thiết không cần nghĩ ngợi.

Mười hai lượng đối với tổng tài sản hiện nay của họ không tính là nhiều, Tần Miễn thả lỏng, cười nói: "Xe tạm thời mua không nổi, nhưng có thể mua một đầu trâu nhỏ, dùng lúc cày ruộng. Bao nhiêu tiền?"

Lôi Thiết lắc đầu "Chắc là đủ."

Tần Miễn không ngoài ý muốn, Lôi Thiết mới trở về không lâu, không quá rõ giá thị trường hiện giờ.

Hai người hỏi thăm một phen, đi tới nơi bán súc vật. Vì súc vật 'chế tạo' phân và nước tiểu bất cứ chỗ nào, mùi không dễ ngửi nên trấn trên vạch ra một chỗ riêng biệt. Kỳ thật chính là một mảnh đất trống rìa trấn, người muốn mua bán dê bò heo lừa đều thẳng tiến đến đây, dần dà hình thành một chợ giao dịch súc vật nhỏ.

Cả hai vừa tới phụ cận đã bị một mùi hương hun vào người, lơ đãng quét mắt nhìn lướt, mặt đất khắp nơi đều là phân súc vật. Tiếng kêu heo bò dê trộn lẫn vào nhau, vô cùng náo nhiệt.

Mà người bán cũng đã quen hoàn cảnh như vậy, buồn chán ngồi dựa tường, chờ người tới mua.

"Mua trâu đực hay trâu cái?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết: "Nghe lời ngươi."

Lại nghe được ba chữ kia, Tần Miễn hơi bất đắc dĩ, thầm nghĩ nếu mình thật sự quyết định mọi chuyện trong nhà, Lôi Thiết có thật không để ý chút nào không.

"Vậy trâu đực đi." Hắn vừa nói vừa nhìn ngó hai bên.

Một con lừa lông ngắn cáu kỉnh đá đá mặt đất bỗng nhiên lui về phía sau hai bước, Tần Miễn nhanh chóng né qua một bên.

Chủ nhân nó là một lão hán hơn năm mươi tuổi lão, ngượng ngùng cười cười với hắn, giật dây thừng trong tay lôi lừa con lông ngắn sang một bên.

Tần Miễn cười đáp lại, ý bảo ông không cần để ý, nhìn phía trước có vài người bán trâu, so sánh nhiều bận, cuối cùng nhìn trúng một trâu đực hơn hai tuổi. Là trâu nước, sừng thô mà dẹt, hai mắt to trong veo tựa như ngọc lưu ly, hẳn là được chủ nhân tắm rửa cho nên lông đen nhánh sạch sẽ, vừa nhìn đã khiến người thích. Đây là lần đầu tiên Tần Miễn thấy một chú trâu xinh đẹp như vậy.

Thỉnh nha tử(1) giàu kinh nghiệm quản súc vật ở chợ đến xem, sau khi xác định đầu trâu này khỏe mạnh không có vấn đề gì, Tần Miễn trả sáu lượng bạc mua nó, lại cho nha tử một trăm văn tiền.

Lôi Thiết quả thực nghe theo hắn như y đã tuyên bố, cả quá trình không có chút dị nghị, chỉ dùng cặp mắt sâu thẳm đen kịt nhìn hắn. Ngẫu nhiên chạm mắt với y, tim Tần Miễn liền đập không yên.

Nhưng lực chú ý của hắn bị chuyển dời nhanh chóng, vì còn phải mua không ít thứ. Để Lôi Thiết dắt trâu, hắn chạy đi mua một ít hạt giống rau củ, hai cân đường trắng và hai cân thịt ba chỉ, đương nhiên không quên mua điểm tâm như đã hứa. Cuối cùng tới tiệm vải lấy quần áo mới của họ rồi dắt trâu về nhà.

-Hết chương 27-

Chú giải:

(1) Nha tử: Người môi giới

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

28. Chương 28: Cưng Chiều

Do kiếm được tiền, tâm trạng Tần Miễn vô cùng tốt. Lôi Thiết tuy vẻ mặt vẫn không có biểu cảm, nhưng từ bước đi thoải mái cũng có thể nhìn ra tâm tình y không tệ. Y vác đồ này nọ trên lưng, Tần Miễn dắt trâu, vừa đi vừa thỉnh thoảng vuốt lưng và cổ nó. Tính cách trâu nước dịu ngoan không để ý hắn quấy rối, không nhanh không chậm đi về phía trước, cái đuôi phe phẩy trông rất thảnh thơi.

Lôi Thiết nhìn mà buồn bực.

Tần Miễn cười cười với y, tiếp tục sờ, giải thích rõ ràng "Ta đang bồi dưỡng cảm tình với nó, chờ thân quen hơn, về sau có lên trấn trên thì có thể cưỡi nó đi." Vừa rồi ở chợ không thấy có bán ngựa, dù sao cũng là cổ đại lạc hậu, ngựa đại khái đã bị triều đình khống chế dùng trong quân sự.

Lôi Thiết lắc đầu, nhìn thoáng qua trâu, suy nghĩ sâu xa, không nói gì, ánh mắt dừng ở sườn mặt mỉm cười của tiểu tức phụ.

Đường về luôn cho cảm giác ngắn hơn đường đi, dường như chưa được bao lâu hai người đã đến chân núi, có thể nhìn thấy thôn trang dưới núi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mấy nông dân tắm mồ hôi trong ruộng nhìn Tần Miễn dắt trâu trở về vừa quay đầu nói chuyện với Lôi Thiết, đều cảm thấy bất ngờ, nhao nhao nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt hầu như đặt tại con trâu, vừa hâm mộ vừa ghen tị.

"A, đó chẳng phải là Lôi Thiết và tức phụ y sao?" Trương tẩu đứng thẳng lên lau mồ hôi, lơ đãng lướt mắt qua con đường dẫn ra thôn, vừa nhìn một cái thì thấy hai người kia, giật mình vỗ chồng.

Lưỡi liềm trong tay Trương Đại Xuyên lệch qua suýt nữa cắt luôn vào tay, bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nương tử rồi mới nhìn sang đường lớn, sửng sốt "Phải."

Trương tẩu nhỏ giọng nói: "Trâu lớn như thế không rẻ đâu, xem ra trước lúc phân gia đúng là Lôi Thiết có giấu tiền riêng." Trương Đại Xuyên cảm thấy bực mình, cau mày, nhỏ tiếng khiển trách: "Chuyện nhà người khác ngươi quản nhiều làm gì!"

Trương tẩu biết trượng phu mình lo lắng chuyện gì, cũng không giận, cười tà nhìn hắn ta, ôn hoà nói: "Được rồi, bộ ta không biết ngươi lo lắng cái gì sao? Chỉ hai ta lén nói chút thôi. Yên tâm, ta sẽ không nói lung tung."

Trương Đại Xuyên thở dài một hơi, ánh mắt nhìn nương tử cũng nhu hoà lại, cúi đầu tiếp tục cắt lúa. Nhà mình không phải người nhiều chuyện, sao hắn có thể không biết chứ? Chỉ là thỉnh thoảng nhắc nàng một câu, miễn cho sinh thị phi.

"Nhưng e là tin tức này sẽ nhanh chóng truyền tới tai lão Lôi gia(1), tân tức phụ lại không được yên ổn." Trương tẩu lắc đầu, rất đồng tình Tần Miễn và Lôi Thiết.

Bên kia, Tần Miễn và Lôi Thiết đi vào thôn, rất nhanh có người từ trong ruộng đi lên chào hỏi họ.

"Lôi Thiết a, nhà các người có thêm thứ lớn à? Trâu này mua tốt lắm, vừa nhìn đã biết khoẻ mạnh." Vẻ mặt Tú Lan thẩm đầy hâm mộ, vừa đánh giá trâu vừa khen, chất giọng trong trẻo lộ sự nhiệt tình.

Lôi Thiết gật đầu "Thím."

Chuyện giao tiếp hoà hảo với người vẫn phải trông cậy vào Tần Miễn, lúc này hắn nở nụ một cười thân thiết rồi lại cười yếu ớt "Ta và Thiết ca không hiểu rõ về trâu lắm, không nhìn ra tốt xấu, nãy giờ vẫn đang lo có khi nào mua phải trâu không tốt, giờ nghe thím nói vậy thì yên tâm rồi."

Không để lại dấu vết nịnh nọt Tú Lan thẩm. Tú Lan thẩm nghe vào tai, trong lòng thoải mái, nhất thời có vài phần hảo cảm đối với tức phụ nam duy nhất trong thôn, cười tủm tỉm nói: "Yên tâm, trâu này rất tốt. Nhà mẹ đẻ ta nuôi hai đầu trâu, ta cũng khá quen thuộc. Một con trâu có khoẻ mạnh hay không, thứ nhất cần xem *** thần nó có lanh lợi sôi nổi? Hai, xem da lông, nhìn lông nó chỉnh tề lại sáng bóng chưa này Thứ ba là xem bước chân, bước đi vững vàng nhất định là khỏe mạnh. Phương pháp đơn giản nhất là xem sức ăn, có thể ăn thì không vấn đề."

Tần Miễn gật đầu bội phục: "Thím hiểu biết thật nhiều. Trước đó cũng vì thấy nó say sưa ăn rơm rạ nên chúng ta mới quyết định mua." Lúc này hắn mơ hồ hiểu ra nguyên nhân vị đại thẩm không thân chẳng quen trước mặt lại bỗng nhiên đến gần lấy lòng họ, thím ta nhắc tới nhà mẹ đẻ có trâu, nói cách khác nhà mình không có, lập quan hệ tốt với họ về sau muốn mượn trâu dùng cũng dễ mở lời.

Hắn vỗ vỗ lưng trâu, nói thêm: "Đa tạ thím đã chỉ bảo chúng ta nhiều như vậy, nếu về sau cần dùng nó, thím cứ việc mở lời."

Tú Lan thẩm lần này cao hứng thật, thầm khen tiểu ca đây trí tuệ, cười ha ha, ánh mắt nhìn Tần Miễn càng hài lòng "Vậy thím đa tạ các ngươi trước. Các ngươi đi đường xa hẳn là mệt lắm, thím không làm phiền các ngươi nữa."

"Thím bận rộn ạ."

Tiếp tục đi sâu vào thôn, lại thêm vài thôn dân nhiệt tình chào hỏi. Tần Miễn đều lễ phép đáp lại. Tuy biết bọn họ chỉ vì trâu, nhưng cũng chẳng phản cảm. Chỉ cần các thôn dân không chỉ trỏ hắn và Lôi Thiết, không có ý đồ xấu, cho mượn trâu dùng cũng không có gì không được.

Về tới nhà, tiểu Hổ lười biếng ngồi trên ghế dựa, thỉnh thoảng lại khua gậy trúc trong tay. Ngoài ý muốn là bên cạnh nó còn có một tiểu nam hài cùng tuổi, quần áo dính mảnh vụn rơm, ngồi chồm hổm trên đất chơi sâu, miệng không ngừng gào to gì đó, có lẽ chơi rất vui nên dáng vẻ rất hoạt bát.

"Tiểu Hổ."

Tiểu Hổ lập tức nhảy xuống, cười với Tần Miễn, ánh mắt lại không tự giác nghía chiếc sọt sau lưng Lôi Thiết "Lôi thúc thúc, Tần thúc thúc."

Tiểu nam hài còn lại cũng đứng lên, thấy Tần Miễn và Lôi Thiết thì hơi xấu hổ, ánh mắt chuyển động, gọi theo "Lôi thúc thúc, Tần thúc thúc." Giọng còn rất lớn.

Tần Miễn sao không nhìn ra tâm tư đám tiểu quỷ, thầm buồn cười, nhưng cũng không trêu chọc chúng, lấy hai bọc điểm tâm từ trong sọt ra. Lúc ở tiệm điểm tâm hắn vốn chỉ định mua một bọc cho tiểu Hổ, Lôi Thiết lại cầm thêm một bọc đưa hắn, hắn liền mua hai bọc.

Hắn đưa một bọc cho tiểu Hổ, mở bọc còn lại ra, bên trong có tám khối điểm tâm màu trắng xám, cầm bốn khối đưa cho tiểu nam hài kia.

"Vất vả các ngươi."

"Cám ơn Tần thúc thúc." Tiểu Hổ vui rạo rực nâng bọc điểm tâm bằng hai tay.

Tiểu nam hài kia ước chừng cũng biết vì sao mình được ít điểm tâm hơn, cười hì hì "Cám ơn Tần thúc thúc." Vội vã cầm một khối cắn một ngụm lớn, nhanh chóng nhai nuốt.

Tần Miễn nhìn, có chút bùi ngùi. Hắn nếm thử rồi, điểm tâm này so với thời hiện đại dù là hình dạng, màu sắc hay hương vị đều kém xa lắc, có cơ hội làm ăn.

"Đi chơi đi."

Hai tiểu quỷ cao hứng chạy mất, còn gì ngoài đi khoe với đồng bọn.

"Tần thúc thúc, sau này có việc ta vẫn có thể phụ giúp." Tiểu Hổ vẫy tay chạy xa.

"Đây là được nếm ngon ngọt." Tần Miễn bật cười.

"Ừ." Lôi Thiết chờ hắn mở cửa.

Tần Miễn tay trái bụm ngực, tay phải vươn về phía y, cười mỉm chi nhìn y, không nói lời nào.

Lôi Thiết sửng sốt, lấy tiền túi ra đưa hắn.

Tần Miễn dùng ánh mắt khen ngợi 'trẻ nhỏ dễ dạy' nhìn y một cái, tiếp nhận túi tiền, cầm chìa khóa ra mở cửa.

Lôi Thiết lắc đầu, e là chính y cũng chưa phát hiện vẻ cưng chiều nơi đáy mắt mình.

-Hết chương 28-

Chú giải:

(1) Từ 'Lão Lôi gia' này ý chỉ nhà Lôi Đại Cường

---

29. Chương 29: Tâm Ý Của Lôi Thiết

Lôi Thiết buông sọt, tiếp nhận dây thừng buộc trâu trong tay Tần Miễn cột vào thân cây, rồi mang một bó rơm tươi lại đây.

Trâu cúi đầu nhai nuốt, vung vẫy đuôi, dường như hết sức khoái trá.

Tần Miễn không rời đi, khom lưng cầm một nắm rơm đút nó ăn, quay đầu nói với Lôi Thiết: "Huynh cũng làm thân với nó đi, tránh cho lúc cày ruộng nó không nghe lời huynh."

Lôi Thiết giật mình, thật sự cầm một nắm rơm đút trâu, bàn tay to nâng lên cứng còng sờ đầu trâu.

Tần Miễn sửng sốt, lập tức bật cười "Ha ha ha…" Hắn muốn chọc Lôi Thiết thôi, ai ngờ y tưởng thật. Tính cách loài trâu bình thường đều dịu ngoan, trừ phi có người cố ý chọc giận nó, nếu không sẽ không sinh sự. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết mơ hồ hiểu ra mình bị đùa giỡn, nhưng vẫn một bộ dạng không sợ sóng lớn, chỉ nhìn hắn thật sâu, không rời đi mà cầm nắm rơm tiếp tục đút trâu.

Tần Miễn cười cười với y, cứ cảm thấy hai người cùng nhau đút trâu ăn có hơi xấu hổ, nhưng không biết vì sao, cũng không có cớ bỏ đi, nhìn trâu ăn xong rơm trong tay Lôi Thiết lại quay qua ăn rơm trong tay mình.

Lôi Xuân Đào chạy vội tới, từ xa nhìn thấy bả vai hai người như chạm vào nhau lại dường như không, hình bóng vô cùng hài hòa, nàng dừng chân, khuôn xinh đẹp hiện vẻ xúc động. Một màn này khiến người nhìn thoải mái, khiến người không muốn quấy rầy. Kỳ thật đại ca và đại tẩu sinh hoạt cùng nhau cũng không có gì không tốt.

Trù trừ một lát, nàng mới tiếp tục chạy tới, cố ý nâng cao âm lượng "Đại ca, đại tẩu!" Lục lạc đính trên gấu quần màu tím rung theo, nghe thật êm tai. Tần Miễn lập tức bỏ rơm xuống. Lôi Thiết nháy mắt cứng đờ cả người, không được tự nhiên buông tay ra, mới xoay người nhìn Lôi Xuân Đào.

"Tiểu muội, sao ngươi lại tới đây?" Tần Miễn phủi mảnh vụn trên tay, khách khí hỏi. Mấy ngày nay hắn đã phát hiện, tiểu cô nương chưa lấy chồng đi ra ngoài đều rất kiêng dè và không đi quá gần nam tử, có thể thấy lễ pháp phong kiến thời đại này tương đối nghiêm khắc, tuy Lôi Xuân Đào trên danh nghĩa em gái chồng của hắn, nhưng vẫn phải chú ý.

Lôi Xuân Đào cảm thấy mình đã quấy rầy hai người, có chút ngại ngùng "Không có gì, muội… đến để nói với các huynh một tiếng, có lẽ sẽ có người đến…gây phiền toái… cho các huynh…" Càng nói mặt nàng càng hồng, nhớ lại lời nói cay nghiệt vừa rồi của nương, nhị ca, nhị tẩu, tam tẩu mình thì xấu hổ không thôi, song đó là thân nương thân nhị ca của nàng, nàng là hậu bối, sao có thể nói sau lưng họ? Nhưng không nhắc nhở đại ca đại tẩu, nàng lại ái ngại, đành phải vội chạy tới.

Nói xong, nàng lại cúi đầu chạy đi.

'Có người' theo lời của nàng, Tần Miễn và Lôi Thiết đều biết rõ trong lòng.

Lôi Thiết theo bản năng nhìn Tần Miễn, thấy hắn vẫn bình chân như vại, hoặc là không thèm để ý, hoặc là đã có đối sách, y bèn không để tâm nữa, quay đầu nhìn về phía con trâu, đáy lòng hơi tiếc nuối.

Tần Miễn nhớ ra một chuyện quan trọng "Huynh mua đất nền ở đâu vậy?"

Lôi Thiết ngầm buông lỏng một hơi. Còn tưởng hắn không thèm để ý…

"Khóa cửa."

Tần Miễn khóa cửa, nhìn nhìn trâu, vốn lo lắng sẽ bị người trộm mất, nhưng nghĩ lại nông dân thật thà chất phác, hơn nữa cách đây không xa là đồng ruộng, trong ruộng rất nhiều người, bèn yên tâm đi theo Lôi Thiết.

Không bao lâu liền đến đầu Tây thôn.

Nhà cửa thôn Thanh Sơn quy hoạch coi như có quy tắc, cơ bản thành hàng, Lôi Thiết mua một vị trí tại Tây thôn, tổng cộng ba gian, trên đất vẫn còn lưu lại vết đo đạc của lý chính. Phía đông có hàng xóm, phía tây là đất trống, cách đó không xa là một mảnh rừng nhỏ.

Tần Miễn đi vòng bốn phía, cảm giác vị trí này rất không tệ. Nhà Lôi gia ở Đông thôn, bọn hắn ở Tây thôn tránh né họ, bớt chút người hại mắt. Thứ hai, phía tây là đất trống, hướng bắc cũng là đất trống, về sau muốn nới rộng thêm cũng dễ. Hắn càng lúc càng cảm thấy Lôi Thiết là người có chủ kiến.

"Nơi này không tệ." Tần Miễn vừa lòng hết mức nói với Lôi Thiết.

Lôi Thiết gật đầu "Cày bừa xong ta liền đi mua nguyên liệu."

Tần Miễn nói: "Trương ca hẳn là biết rõ hơn, huynh có thể đi hỏi ca ấy giá gạch ngói vật tư linh ***, đừng để bị người chặt chém."

"Được."

Sau tường, một phụ nhân thò đầu ra, phát hiện Tần Miễn chú ý tới nàng, cười trừ một cái rồi vội rụt đầu về.

Tần Miễn đoán chừng vị kia chính là hàng xóm tương lai của bọn hắn, hiện tại chưa cần thiết tiếp xúc, chờ xây nhà xong hẵng nói.

Hai người đi dạo trở về.

Lôi Thiết cầm cưa và cung tiễn, lưng đeo sọt "Tức phụ, ta lên núi." Chưa nói đi làm gì đã đi.

Tần Miễn cũng không gặng hỏi, thuận miệng nói câu "Cẩn thận chút", lấy cái cào gỗ răng to ra cào thóc, bởi vậy không chú ý lúc Lôi Thiết nghe được ba chữ này của hắn, toàn thân chấn động quay đầu nhìn hắn một cái mới đi, ánh mắt sâu thẳm hơn trước.

Tần Miễn tới vườn rau hái chút rau củ nấu cho bữa tối, lúc về đến nhà vẫn chưa thấy 'có người' đến tìm ngược, hơi ngoài ý muốn.

Nhưng Đỗ thị và mấy người Triệu thị không đến làm gai mắt hắn, hắn càng mừng, xoay người nhìn sơn tra và táo trên đất.

Hắn chặt một cây trúc, làm ra vài chục cây tăm trúc dài nhỏ, đống sơn tra mang đi rửa, cắt thành hai nửa, móc hột, khép hai nửa lại, rồi hái vài quả táo từ không gian ra, rửa sạch, cắt thành từng múi.

Hắn muốn làm mứt quả ghim thành xâu (kẹo hồ lô). Nhiều sơn tra táo dại như thế để không không phải lãng phí lắm ư?

Tăm trúc rửa sạch, ghim sơn tra, táo dại vào, mỗi xâu hai sơn tra và một múi táo. Ghim liên tiếp mười xâu rồi nhóm lửa nấu nước.

Nước nóng, cho số lượng đường trắng vừa phải vào, dùng lửa nhỏ từ từ ngao đường, không ngừng dùng xẻng quấy, lúc nước đường xuất hiện những bong bóng lớn thì nhanh chóng cho từng xâu quả vào lăn qua lăn lại một chút, sau đó bỏ xâu quả vào cái đĩa đã được bôi dầu.

Để nguội ước chừng mười phút, xâu mứt quả liền hoàn thành, màu sắc tươi sáng, hương vị mê người.

Nghe ngoài phòng vang "Phanh" một tiếng, hắn bưng cái đĩa bước nhanh ra ngoài, quả nhiên là Lôi Thiết trở về, đang nhìn đôn gỗ và cây trúc hắn chặt. Bên chân y là hai khúc gỗ tròn.

Tần Miễn cầm lấy một xâu mứt quả cắn một ngụm, gật đầu, đưa cái đĩa tới trước mặt Lôi Thiết.

"Nếm thử đi."

Lôi Thiết cau mày, y chưa từng thấy thứ này, nhưng nhìn qua liền biết không giống thứ đại nam nhân ăn. Tay bưng chiếc đĩa của tức phụ mãi không rút về, y đành cầm một xâu lên, miễn cưỡng cắn một ngụm.

"Có phải độc dược đâu." Tần Miễn buồn cười "Yên tâm, sẽ không ép huynh ăn hết cả đĩa. Ở trấn trên không có bán thứ này, ta nghĩ món này mới mẻ, chua chua ngọt ngào hương vị không tệ, hẳn là bán được nhỉ?"

"Ừ." Lôi Thiết vẫn cau mày, dáng vẻ kia giống như ăn phải độc dược, lúc cắn đến miếng táo mới giãn ra.

Tần Miễn thấy rất rõ, y ăn sơn tra thì nuốt nguyên một hơi, ăn đến táo mới nhai vào bụng.

"Khúc gỗ này dùng để làm gì?" Thật ra Tần Miễn cũng không thích ăn ngọt, hôm nay chỉ là thử món mới mẻ.

"Hữu dụng." Lôi Thiết trả lời qua loa, "Còn phải đi thêm một chuyến."

Tần Miễn nhìn sắc trời đã không còn sớm "Đừng về quá muộn."

"Ừ." Lôi Thiết nhanh chóng ăn hết xâu mứt quả, cầm gà rừng trong sọt ra rồi vội vàng rời đi.

Tần Miễn làm sạch gà rừng, tiện tay làm thêm một ít mứt quả, nhưng không dùng táo trong không gian, bỏ hạt phiền phức nên quá trình này cũng tỉnh lược. Cuối cùng đếm đếm, tổng cộng hơn sáu mươi xâu kẹo.

Lôi Thiết trở về sớm, ở bên ngoài cưa khúc gỗ thành từng tấm ván.

Tần Miễn tết rơm rạ đắp đầy cây cột, cắm từng xâu kẹo hồ lô lên.

Lôi Thiết nhìn vài lần, như suy nghĩ gì đó.

Bận rộn xong, Tần Miễn lại bắt đầu làm cơm chiều. Một nồi gà rừng hầm hạt dẻ lớn, thơm nùng mê người. Nấu xong, hắn múc một bát lớn đưa cho Lôi Thiết.

"Đưa qua bên kia đi."

Lôi Thiết sửng sốt.

Tần Miễn biết y nghi hoặc cái gì, cười nói: "Chúng ta vẫn phải ở lại thôn, không thể thật sự kết thù với bên kia. Ngoài mặt vui vẻ là được, miễn cho bị người ta nói."

Nói xong, hắn chớp mắt với Lôi Thiết "Lúc này mọi người ngoài đồng đang lục tục về nhà, huynh chọn chỗ có nhiều người mà đi."

Trong mắt Lôi Thiết xẹt qua ý cười, sờ đầu hắn.

Tần Miễn sờ sờ mũi, xoay người vào bếp "Khụ, ta còn phải làm thêm món khác."

Hai trăm văn tiền tháng này cấp cho lão trạch(1) bên kia đã sớm chuẩn bị xong. Nhưng Đỗ thị là người ngang ngược không phân phải trái, dù bát đồ ăn có thể hoá giải phiền toái lần này, nhưng sẽ có lần sau. Hai trăm văn tiền kia giữ lại để lần tới bịt miệng bà.

Quả nhiên, thẳng đến sáng hôm sau vẫn không có người nào bên lão trạch đến gây ầm ĩ.

Tần Miễn rời giường rất sớm, Lôi Thiết đã không còn ở trên giường, không thấy trâu đâu, hắn hoảng sợ, chạy vào bếp, không thấy cái cày mới yên tâm.

Đang muốn vào phòng, trong lúc vô ý nhìn thoáng cây đinh đặt dựa vào tường thì thấy một xe đẩy tay ban sơ làm từ ván gỗ, vừa mừng vừa sợ.

Làm xong bữa sáng vẫn chưa thấy Lôi Thiết trở về, hắn bèn đi đưa cơm.

Quả nhiên Lôi Thiết đang hét trâu cày ruộng. Con trâu kia rất ngoan, kéo cái cày không nhanh không chậm đi về phía trước. Một mẫu đã cày được phân nửa.

"Thiết ca, ăn cơm."

Lôi Thiết cột dây dắt trâu vào cọc gỗ, đi tới.

"Ta thấy có mấy tấm ván gỗ ngoài phòng. Huynh tính làm buồng xe à?" Tần Miễn hỏi.

“Chờ có tiền sẽ mua cho ngươi cái mới.” Lôi Thiết nhìn hắn một cái, ấp úng nói một câu, nhận lấy bát.

Tần Miễn không khỏi vui mừng cười ra tiếng, nhất thời không rõ cảm xúc trong lòng là gì, chuyển đề tài “Lát nữa ta đi trấn trên bán kẹo hồ lô.”

-Hết chương 29-

Chú giải:

(1)Lão trạch: Nhà cũ, ý chỉ nhà trước khi phân gia.

——-

30. Chương 30: Chiến Tranh

“Chờ ta đưa ngươi đi.” Lôi Thiết cúi đầu ăn cơm.

“Không cần, tự ta ——”

“Ta đưa ngươi đi.” Lôi Thiết không đổi giọng.

Tần Miễn nghĩ từ thôn đến trấn trên không gần, giờ lại là mùa bận rộn, trên đường không có người, lỡ gặp phải dã thú hoặc bị chặn đường cướp của thì quả thật nguy hiểm, “Cũng được. Đúng rồi, chúng ta trồng rau ở đâu? Thời tiết sắp lạnh, nếu không trồng đến mùa đông sẽ không có rau ăn.”

Lôi Thiết nghĩ nghĩ, “Chia phân nửa ruộng cạn ra trồng.” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn nói: “Chúng ta có ít ruộng quá, chia nửa mẫu trồng rau cũng được, sau này có nhiều tiền hơn lại mua thêm vài mẫu.”

“Được.” Tiểu tức phụ có tính toán, Lôi Thiết không ý kiến, nghĩ nghĩ, vẫn giải thích một câu “Sớm quá không ai ăn đồ ngọt.”

Tần Miễn giật mình, phải ha, sáng sớm ai lại đi mua đồ ăn vặt ăn? Đúng là hắn sơ xuất rồi.

Chờ Lôi Thiết ăn xong, hắn cầm bát về nhà, khi đi ngang qua sân phơi lúa, tiểu Hổ cùng tiểu nam hài hôm qua đỏ mắt chờ mong nhìn hắn, làm hắn nhất thời phì cười, ngoắc tay với chúng. Hai tiểu quỷ cực kỳ kích động chạy tới.

“Tần thúc thúc.”

“Chỗ ta chỉ cần hai người là đủ rồi.” Tần Miễn sợ tiểu Hổ gọi toàn bộ tiểu hài tử trong thôn tới.

Hai tiểu quỷ nhân tiểu quỷ đại(1), hiểu rõ ý hắn, vỗ bộ ngực nhỏ cam đoan “Tần thúc thúc yên tâm, có nhiều người phần của chúng ta bị chia ít thì sao.”

Tần Miễn thế mới biết tiểu quỷ còn lại gọi là Cẩu Đản, là anh họ tiểu Hổ, hai đứa chơi rất thân.

“Lúc đi ta sẽ gọi nhóm ngươi đến.”

Ước chừng mười giờ hơn, Lôi Thiết cày xong mẫu ruộng liền về nhà. Tần Miễn khóa kỹ cửa, dùng vải sạch bao kín cột rơm cắm đầy kẹo, để Lôi Thiết khiêng đi trước, tránh tiểu Hổ và Cẩu Đản. Không phải hắn keo kiệt không muốn cho chúng ăn kẹo hồ lô, mà hắn cần dựa vào mớ kẹo kiếm chút đỉnh tiền, lỡ như tiểu hài tử không giấu được tiết lộ tin ra ngoài thì không còn tính mới lạ nữa.

Phỏng chừng Lôi Thiết đã ra khỏi thôn, Tần Miễn đến sân phơi lúa gọi tiểu Hổ và Cẩu Đản đến, dặn chúng cách một thời gian thì cào thóc một lần rồi vội vàng rời đi.

Hai bên con đường ra thôn đủ loại cây bạch dương, cây hoè, còn chưa đến thời điểm lá rụng, tầng tầng lớp lớp lá cây ngăn trở tầm mắt. Tần Miễn chạy vài bước, thấy Lôi Thiết đang đứng bên ngoài cách thôn chừng trăm mét quay đầu lại.

“Đại tẩu vội đi đâu thế a?” Triệu thị xách một bình nước bước nhanh tới, nhìn theo mắt hắn, “Đó không phải đại ca sao? Các huynh lại lên trấn trên? Hôm qua vừa tậu một đầu trâu lớn, hôm nay lại đi trấn trên mua thứ gì vậy? Cuộc sống của các huynh đúng là phát đạt a.”

Tần Miễn không để ý nàng, bước chân nhanh hơn.

Triệu thị lại đuổi theo sát nút, giọng điệu thân mật làm lòng người phát lạnh, "Đại tẩu, không phải ta nói ngươi a. Có biện pháp kiếm tiền cũng nên chiếu cố cha nương một chút, không thì –"

Tần Miễn ngắt lời "Nhị đệ muội, ta còn có việc, đi trước."

"Này!" Triệu thị nhìn hắn lẩn nhanh như thế, càng khẳng định suy đoán của bản thân, không cam lòng khẽ cắn môi, dậm chân một cái, lắc cái eo thon xoay người đi về.

Tần Miễn đuổi kịp Lôi Thiết, lau mồ hôi.

Lôi Thiết quay đầu nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: "Đừng để ý."

Tần Miễn xua tay. Đối với mấy người bên lão trạch hắn không có gì để nói, dứt khoát tỏ thái độ lạnh nhạt.

Tới trấn trên, hai người đi thẳng đến con đường phồn hoa nhất. Hai bên đường đều là sạp nhỏ bán đủ đồ linh ***, bán bánh rán, bán vải, bán dù, bán son phấn, bán rau củ… Tiếng rao hàng thỉnh thoảng vang lên, có giọng điệu ỉu xìu khiến người buồn ngủ, có ngân nga cao vút như ngâm xướng chọc người bật cười. Trên đường, lão bách tính nhàn rỗi đến dạo bộ, người bán hàng rong hấp tấp chào hàng, thậm chí có du côn vô công rỗi nghề đứng trước sạp nhỏ chọn chọn lựa lựa, cũng là một phen thú vị khác.

Tần Miễn tìm một vị trí đứng lại, lúc này nhiệt huyết chợt mất đi một nửa — ai rao hàng đây?

Hắn nhìn Lôi Thiết bằng ánh mắt tha thiết.

Lôi Thiết liếc mắt nhanh qua hắn, dựng đứng cột rơm cắm kẹo hồ lô trên đất, mắt nhìn thẳng, không lên tiếng.

Tần Miễn đến gần y hai bước, thân thiết vỗ vỗ vai y, cười tủm tỉm nhìn y " Thiết ca, huynh rao 'Kẹo hồ lô ăn ngon, hai văn tiền một xâu' đi."

Lôi Thiết không hé môi.

Tần Miễn mềm không được thì cứng "Nếu không rao, buổi trưa không cho huynh ăn cơm."

Lôi Thiết mấp máy miệng, bỗng nhiên nhét cột rơm vào tay hắn "Ta đi hỏi Trương đồ tể có cần đồ rừng hay không."

Nói xong, không đợi Tần Miễn phản ứng, y đã chạy đi thật xa.

"Này, huynh –" Tần Miễn không nói nổi, nhìn y đi thật không hề quay đầu lại một cái, cơn giận toả ra, lòng cũng lạc lõng. Với hắn, trấn nhỏ này là nơi hoàn toàn xa lạ, nhưng trước đó đến vài lần cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chẳng hiểu sao hôm nay lại thấy tịch mịch trống trải, còn có nỗi bất an dâng lên tự đáy lòng, giống như cả trời đất bao la chỉ có một mình hắn.

Người đi ngang qua hiếu kì nhìn kẹo hồ lô đỏ au, vừa muốn đến gần xem lại vừa cố kỵ do dự, hắn chỉ đành cười gượng. Chẳng lẽ muốn hắn rao hàng thật sao? Giờ hắn đã hối hận vì đưa ra chủ ý bán kẹo hồ lô. Lúc đó sao hắn không nghĩ sẽ gặp phải tình huống này nhỉ?

"Tiểu huynh đệ, ngươi bán thứ gì vậy?" Một lão thái thái tóc xám trắng cười ha hả hỏi.

Tần Miễn vội nói: "Đây là kẹo hồ lô, chua chua ngọt ngọt, thích hợp cho tiểu hài tử ăn. Đại nương mua một xâu cho người nhà nhé?"

"Kẹo hồ lô? Ăn ngon không?" Trong mắt lão thái lộ vẻ ngạc nhiên, không xác định hỏi.

Tần Miễn nhìn bà lão ăn mặc mộc mạc, trên quần áo có vài chỗ chắp vá, phỏng chừng không phải người hào phóng, nhưng tới cửa tức là khách, hắn tươi cười lấy một xâu xuống đưa cho bà "Người có muốn nếm thử không, nếu thấy ăn ngon hãy mua nữa."

Những người đang vây xem cũng động tâm. Không mất tiền ai chả muốn ăn?

Tần Miễn dứt khoát lấy xuống ba xâu đưa cho mấy tiểu hài tử đang nhìn phát thèm.

"Nếm thử đi, nhất định tiểu hài tử sẽ thích ăn. Chỉ hai văn tiền một xâu."

Lão thái thái kia cắn một ngụm, chua đến nhíu mày, nhưng bà vẫn rất hoà ái cười mỉm, "Lão bà ta ăn không hết được, nhưng bé con nhất định sẽ thích."

Nói xong, bà lấy từ trong lòng ra vài xu lẻ, cầm bốn xu đưa Tần Miễn, "Cho hai xâu."

Cuối cùng cũng có người mở hàng. Tần Miễn thầm thở phào một hơi, vội lấy hai xâu xuống, nhận tiền.

"Nương, ăn ngon, ta muốn một xâu nữa." Một bé gái chừng sáu tuổi giật giật tay áo nương mình, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm trái cây vừa đỏ vừa sáng trên cột rơm.

"Chua muốn chết, ăn cái gì mà ăn." Phụ nhân kia trộm nhìn Tần Miễn một cái, có chút quẫn bách kéo con gái rời đi, nói thì nói vậy nhưng lại không ném bỏ xâu kẹo hồ lô bị cắn một ngụm trong tay.

Tần Miễn bất đắc dĩ, cảm giác hôm nay thiệt thất sách, nhìn nhìn hướng Lôi Thiết bỏ đi, vẫn không thấy bóng dáng y đâu, càng thêm một bụng lửa. Nhưng ngược lại cũng khơi dậy ý chí chiến đấu, hắn khiêng cột rơm lớn tiếng rao "Nhìn một cái đi, xem một chút đi, kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt, hai văn tiền một xâu. Nhìn một cái đi, xem một…"

Đi nửa con phố, cũng rao nửa con phố, chỉ bán được sáu xâu.

Tần Miễn nhận ra nguyên nhân, ước chừng vì đây là thứ mới lạ, ít người có gan nếm thử. Nhưng hắn không tin người hiện đại tư tưởng cởi mở là hắn còn không làm gì được người cổ đại bảo thủ.

Hắn không rao hàng nữa, trở lại chỗ đứng ban đầu, cầm hai xâu đưa cho phụ nhân hơn năm mươi tuổi bán vải bên trái và thanh niên trẻ tuổi bán rau củ bên phải hắn.

"Nếu không ngại, mời nếm thử."

Người làm ăn buôn bán cơ bản đều sử xự khéo léo, hai người hào phóng nói cảm tạ, tiếp nhận.

Tần Miễn cầm một xâu tự mình ăn, cất giọng thét to "Kẹo hồ lô ăn ngon, hai văn tiền một xâu Kẹo hồ lô ăn ngon, hai văn tiền một xâu…"

"Còn phải nói!" Phụ nhân kia cắn một ngụm nhỏ, cười nói: "Mặc dù hơi chua nhưng chua vừa phải, ăn rất ngon."

Thanh niên trẻ tuổi cắn một quả sơn tra từ tăm trúc xuống "Ta không hảo món này lắm, nhưng tức phụ ta thì thích ăn mấy thứ chua chua ngọt ngọt. Tiểu huynh đệ, ngươi cho ta năm xâu."

Biện pháp này quả thật hiệu quả. Người đi ngang thấy ba người họ vừa ăn vừa trò chuyện, cũng dậy hứng thú. Tiêu hai văn tiền mua một xâu thử món mới cũng đáng.

Chỉ trong chốc lát, Tần Miễn đã bán được hơn chục xâu. Tiểu cô nương chưa tới mười tuổi ở tiệm gạo đối diện chạy qua mua năm xâu.

Tần Miễn rất hào phóng tặng thêm cho cô bé một xâu.

Tiểu cô nương cười tít mắt nhìn hắn, kích động chạy về, chốc lát sau lại kéo một tiểu cô nương xấp xỉ nàng từ cửa hàng bán thực phẩm nấu chín cách vách chạy tới, cũng mua năm xâu.

Tần Miễn cũng tặng miễn phí một xâu.

Hơn nửa giờ sau, toàn bộ kẹo hồ hô đều bán hết.

Tần Miễn rất có cảm giác thành tựu, nhìn mặt trời, chậm rì rì khiêng cột rơm tìm một quán ăn nhỏ, gọi một đĩa trứng tráng cà chua, một đĩa thịt xào ớt xanh và một chén cơm, thản nhiên ăn. Về phần Lôi Thiết, ai thèm quản y.

Mới ăn hai ba miếng, trước mặt xuất hiện một bóng râm. Tần Miễn ngẩng đầu, thấy Lôi Thiết không biết từ chỗ nào lòi ra, rất không tự giác ngồi xuống cạnh hắn.

Điếm tiểu nhị lập tức chạy tới "Hai vị đi cùng nhau sao? Có cần thêm món gì không?"

Tần Miễn chăm chú ăn cơm, không mở miệng.

Lôi Thiết cũng không nói.

Điếm tiểu nhị ngờ ngợ nhìn nhìn Tần Miễn, lại ngó ngó Lôi Thiết, hai người họ đều bảo trì trầm mặc, hắn ta đành bất đắc dĩ tránh đi.

Tần Miễn nhấc mí mắt lên, khiêu khích nhìn Lôi Thiết.

Vẻ mặt Lôi Thiết thản nhiên như cũ.

Tiệm này nấu ăn không tệ, Tần Miễn không để ý tới y, nuốt từng ngụm lớn.

"Tức phụ, ta đói bụng."

Tần Miễn kinh hãi, lập tức bịt mồm y "Huynh câm miệng!"

Lôi Thiết mặc hắn bịt miệng mình, không động đậy, hai mắt chớp chớp, vì tay Tần Miễn chặn bộ phận từ mũi trở xuống, đôi mắt đen kịt càng lộ vẻ thâm sâu.

Tần Miễn bị y chớp chớp mắt đến con tim run rẩy, quay đầu nhìn các khách nhân khác trong tiệm, không có ai nghe được câu nói của Lôi Thiết, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, hung hăng trừng mắt Lôi Thiết.

Lôi Thiết lui đầu ra sau tránh khỏi tay hắn, lại nói: "Ta đói bụng, tức –"

"Hỏa kế, thêm một chén cơm!" Tần Miễn mắt như dao găm phóng tới người y.

Hỏa kế bị hắn rống một câu này suýt nữa ném đi mâm đồ ăn trong tay.

-Hết chương 30-

Chú giải:

(1) Nhân tiểu quỷ đại: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là người còn nhỏ mà đầu óc thông minh lanh lợi nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ, phần lớn dùng đối với con nít.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

31. Chương 31: Ai Nhận Thua

Sau khi cơm bưng lên, Lôi Thiết ngậm miệng.

Tần Miễn tức giận quá chừng, nhưng vẫn gọi thêm hai món ăn và một chén cơm.

Ăn xong, hắn thanh toán tiền rời đi. Lôi Thiết giống như người câm đuổi theo, tiếp nhận cột rơm trong tay hắn. Tần Miễn không cự tuyệt, nhưng dọc đường đi không nói với y câu nào.

Lôi Thiết muốn nói lại thôi, ánh mắt dừng ở bóng lưng gầy gò thấy rõ của thiếu niên. Gần đây cơm nước không tệ, tức phụ dưỡng tốt, thân hình vẫn gầy nhưng khuôn mặt nhiều thịt hơn trước, mái tóc khô cứng trở nên mềm mại, cột cao thành đuôi ngựa vung vẩy cứ như sợ người khác không biết tính hay hờn giận của chủ nhân nó.

Nghĩ đến biểu tình thở phì phò của thiếu niên, khoé miệng Lôi Thiết khẽ nhếch, giây tiếp theo liền tan. Thiếu niên im ắng như vậy, y thật không quen. Nhưng bảo y đi dỗ, y không biết làm thế nào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn vừa đi vừa lắng nghe động tĩnh phía sau, nhưng chẳng nghe được gì cả. Cũng không phải hắn rất giận, nhưng buồn bực là thật, và đáy lòng có chút cam tâm. Hắn thật muốn coi người nào sẽ cúi đầu trước.

Nghĩ đến đây, hắn thoải mái hơn nhiều, bước đi cũng nhẹ nhàng.

Dù hắn đi nhanh hay đi chậm, Lôi Thiết vẫn duy trì một cự ly không đổi với hắn.

Trên ngã tư đường người đến người đi, có người chú ý thấy hai người một trước một sau, nhìn qua giống như đang phân cao thấp, buồn cười chỉ trỏ. Tần Miễn làm như không biết, mua hai phần điểm tâm và hai cân đường trắng, ra khỏi trấn.

Một đường không nói chuyện.

Về nhà, Tần Miễn đưa điểm tâm cho tiểu Hổ và Cẩu Đản, đeo sọt lên lưng ra cửa.

"Đi đâu?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn nhìn y mỉm cười một cái, vẫn không nói chuyện, đi về phía hậu sơn.

Lôi Thiết ngẩn ra, lấy cung tên, khoá cửa, nhanh chân đuổi theo.

Tiểu Hổ và Cẩu Đản nhận thấy bầu không khí quái dị, không hiểu liếc liếc nhau, rồi say sưa ăn điểm tâm.

Tần Miễn đi rất nhanh, chỉ là vừa vào núi thì không còn khí thế vậy nữa, hết nhìn đông tới nhìn tây, không xác định được phương hướng. Hắn tính đi hái ít sơn tra và táo dại, nhưng không biết cây sơn tra, táo dại mọc ở đâu.

"Tìm thứ gì?" Lôi Thiết lại hỏi, giọng nói bình thản không chút cảm xúc.

Tần Miễn mấp máy môi, nhưng lập tức bụm lại, cầm một quả sơn tra và một trái táo dại từ trong sọt ra lắc lắc với Lôi Thiết.

Lúc này Lôi Thiết hiểu rồi, tiểu tức phụ đang giận dỗi với y. Có chút buồn cười, nhưng y chưa bao giờ là người dễ lộ cảm xúc ra ngoài nên khuôn mặt vẫn vô cảm, chỉ có đôi mắt thâm sâu khiếp nhân phủ kín tầng tầng dịu dàng. Y nắm chặt tay Tần Miễn, nhìn trái nhìn phải, không chút do dự đi về một hướng.

Tần Miễn mặc y nắm, nhàn nhã nhìn xung quanh, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Hái hái sơn tra, táo dại đến khi lấp đầy sọt. Đương nhiên người vác vẫn là Lôi Thiết.

Về nhà, Tần Miễn tống tiểu Hổ, Cẩu Đản đi chơi, múc nước vào chậu rửa sơn tra và táo. Lôi Thiết nhìn thoáng qua nước trong lu, gánh thùng không ra ngoài.

Nhìn y đi xa, Tần Miễn mới thở ra một hơi "Thiếu chút nữa nghẹn chết mình! Sao tên kia có thể một ngày không nói quá ba câu hay thế nhỉ."

Hại hắn cũng nghẹn không nói tiếng nào lâu như vậy, thật đúng là khổ sai mà.

Lôi Thiết xa xa ngoảnh đầu lại nhìn.

Tần Miễn không chú ý, nhanh nhẹn rửa trái cây. Hôm nay bán kẹo hồ lô được hơn một trăm văn tiền, tương đương với một trăm đồng ở hiện đại, nghe thì ít nhưng ở thời đại này lại không phải số nhỏ, đủ mua không ít thứ. Nhưng kẹo hồ lô chung quy không thể là sự nghiệp lâu dài, muốn phát tài phải dùng cách khác.

Đang suy nghĩ, bên tai vang lên tiếng đổ nước.

Sau khi Lôi Thiết đong đầy lu nước, chuyển mấy tấm ván vào nhà, lấy dụng cụ làm mộc ra, ngồi tại chiếc bàn gỗ nhà chính cúi đầu gõ gõ đập đập, một bộ chuyên chú tâm vô tạp niệm.

Tần Miễn lén trừng mắt y một cái.

Trái cây rửa sạch, xếp lên cái sàng mang ra phơi nắng, chủ yếu là để rút nước. Kế đó hắn lôi cây trúc chặt ngày hôm qua ra, tiếp tục làm tăm trúc.

Lôi Thiết thấy, không nói hai lời giành việc với hắn.

Tần Miễn cầu còn không được, chẻ tăm trúc không chỉ trơn còn dễ cắt trúng tay. Hắn cũng không nhàn rỗi, trước tiên cào phơi thóc một lần, lại dắt trâu ra ao uống nước rồi dắt về buộc lại chỗ cũ, kéo một bó rơm tới.

Đợi trái cây rút hết nước, hắn làm hơn sáu mươi xâu kẹo hồ lô.

Nấu xong bữa chiều, hắn không gọi Lôi Thiết mà ngồi xuống ăn luôn. Cà tím om thịt thơm ghê.

Lôi Thiết đang cân nhắc làm sao để đóng cứng các tấm ván gỗ với nhau, nghe được tiếng giòn vang của chiếc đũa vô ý va chạm vào bát đĩa phát ra, mới phát hiện tức phụ đã khai đũa, dừng một chút, yên lặng đi rửa tay ăn cơm.

Tần Miễn cười thầm, thiếu chút nữa bị hạt cơm làm sặc.

Lôi Thiết sóng yên biển lặng, không nhanh không chậm gắp đồ ăn ăn cơm, nhìn Tần Miễn với ý tứ không rõ.

Tần Miễn trơ mặt ra vẻ chả quan trọng.

Thẳng đến buổi tối lên giường, hắn vẫn không nói câu nào cùng Lôi Thiết. Về phần sau khi ngủ say sau thì chen vào lòng Lôi Thiết, hắn lựa chọn xem nhẹ.

Hôm sau vẫn như cũ, Lôi Thiết cày ruộng đến mười giờ, hai người xuất phát đi trấn trên.

Đến vị trí cũ, chào hỏi các chủ sạp bày bán hai bên, Tần Miễn đang định rao to, Lôi Thiết bỗng nhiên ra đứng trước cột rơm, cũng không thèm nhìn hắn một cái, cứng ngắc nói với người qua đường: "Kẹo hồ lô ăn ngon, hai văn tiền một xâu."

Đại nương nắm tay cháu gái chuẩn bị tới mua bị vẻ mặt vô cảm của y doạ sợ, lui về phía sau hai bước, chần chờ nhìn y.

Tần Miễn sửng sốt, không nín được cười, vội cúi đầu "Khục khục…"

Lôi Thiết quay đầu nhìn hắn, ánh mắt nhàn nhạt bao hàm cảm xúc không rõ.

Tần Miễn không nói được đó là gì, nhưng tâm tình rất thoải mái, không cố ý làm khó y nữa, nhưng vẫn nhịn không được cười vài tiếng, "Hì hì. Được rồi, để ta."

Kỳ thật lần 'chiến tranh' này coi như là hắn thử Lôi Thiết. Kết quả thăm dò, hắn thực vừa lòng.

-Hết chương 31-

———-

32. Chương 32: Làm Ruộng

"Kẹo hồ lô ăn ngon, hai văn tiền một xâu!" Tần Miễn cao giọng rao to.

Lôi Thiết vẫn không rời đi, đứng bên cạnh hắn.

Lần này kẹo hồ lô bán thuận lợi hơn hôm qua, trong chốc lát chỉ còn lại hai xâu cuối cùng, để dành cho tiểu Hổ và Cẩu Đản.

Tần Miễn vừa lòng ước lượng túi tiền, cười nói với Lôi Thiết: "Huynh có cần mua thứ gì không?"

Lôi Thiết lập tức nhận ra thái độ của tức phụ đối với mình còn tốt hơn lúc trước, chính xác là tuỳ tiện hơn, gần gũi hơn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Không có."

"Vậy chúng ta đi mua chút thức ăn. Hiện tại còn sớm, không cần ăn cơm ở đây nữa, tiệm cơm kia còn không nấu ngon bằng ta. Huynh có muốn ăn món gì không?" Tần Miễn hỏi, suy nghĩ món mình muốn ăn.

Lôi Thiết đang muốn nói không có, nhưng thấy tâm trạng hắn rất tốt, bèn đổi ý "Cá."

"Được, đi mua con cá." Tần Miễn sảng khoái đáp ứng. Lượng cơm cả hai đều lớn, Tần Miễn dứt khoát chọn con cá nặng cỡ hai cân. Hành gừng tỏi gia vị các loại trong nhà đều có, không cần mua nữa. Xương ống khá rẻ, mua hai cân nấu canh bồi bổ cơ thể.

Lúc gần ra khỏi trấn thì thấy ven đường có lão đầu bán mũ rơm bện bằng thân lúa mì.

"Mua hai cái mũ." Lôi Thiết nói.

Tần Miễn dùng bốn văn tiền mua hai mũ, mỗi người đội một cái, cái nóng trên đỉnh đầu liền tiêu tan.

Trên đường về, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

"Ruộng cạn đã cày hơn phân nửa, có thể trồng rau được chưa?" Việc đồng áng không thể lơ là, Tần Miễn cũng rất quan tâm.

Lôi Thiết: "Được."

“Ta trồng rau, huynh trồng lúa mì.” Tần Miễn nói.

Lôi Thiết nhìn hắn một cái “Ngươi được không?”

“Có khó đâu.” Tần Miễn thản nhiên nói “Có điều không biết còn nhớ hay không…” Dù sao đã nhiều năm hắn không làm việc nhà nông rồi.

Lôi Thiết không để ý. Hai mẫu ruộng, một mình y cũng bận rộn không xuể.

Vào thôn, tiểu Hổ và Cẩu Đản *** mắt nhìn thấy bọn họ. Tiểu Hổ còn hàm súc một chút, Cẩu Đản thì mừng rỡ nhảy bật lên, từ xa vẫy tay với họ.

Tần Miễn cho chúng mỗi người một xâu kẹo hồ lô và một bọc điểm tâm, cười nói: “Ngày mai không cần tới nữa. Hơn hai ngày này vất vả các ngươi rồi, cảm tạ.”

“Tần thúc thúc, đây là cái gì?” Cẩu Đản sôi nổi hơn tiểu Hổ, cầm kẹo hồ lô tò mò hỏi.

Tần Miễn nói: “Đây là kẹo hồ lô, ngọt lắm.”

“Cám ơn Tần thúc thúc.” Cẩu Đản chưa thấy loại thức ăn vặt này, lại có cả điểm tâm nữa, vui rạo rực.

Tiểu Hổ cũng nhịn không được liếm môi.

Hai đứa nhảy nhót chạy xa.

Ăn xong bữa trưa, Tần Miễn và Lôi Thiết đội mũ rơm ra ruộng. Mẫu ruộng họ đến là ruộng cạn, Tần Miễn trồng rau, Lôi Thiết cày nửa mẫu còn lại.

Rau củ trồng vào mùa thu không ngoài cải thảo, bắp cải, củ cải và cải bó xôi, hạt giống rau củ Tần Miễn mua cũng là mấy loại này. Trồng rau cần trồng theo loại, quan sát phần ruộng đã được cày bừa, Tần Miễn chia đất thành bốn thửa nhỏ, mỗi thửa một chủng loại.

-Hết chương 32-

---

33. Chương 33: Lôi Thiết Có Võ

Lôi Thiết là người chăm chỉ, đất đai đã sớm được y cày tơi xốp, đầu tiên cần tưới nước, cam đoan hàm lượng nước trong thổ nhưỡng. Chỉ là Tần Miễn cơ thể bé nhỏ, mới gánh một chuyến nước, nước trong hai thùng đều chỉ múc nửa thùng mà bả vai vẫn bị cấn đau đến nhe răng.

Lôi Thiết nhướng mày, lấy đi đòn gánh trong tay hắn “Trở về.”

“Nhưng mà…” Tần Miễn xoa xoa bả vai, khó xử nhìn ruộng vườn. Quả thật hiện tại hắn không đủ sức làm việc nặng nhọc, nhưng hắn là nam nhân, không thể áo đến thì mặc cơm đến há mồm, dù sao cũng phải làm gì đó cho cái nhà này. Nếu không thể làm việc đồng áng, vậy làm thứ hắn am hiểu.

“Vậy ta về trước. Nơi này giao cho huynh? Huynh lo được không?” Hắn hơi hoài nghi. Xem dáng vẻ Lôi Thiết, mười năm y rời đi tuyệt đối không phải sống bằng ruộng đất.

Lôi Thiết nhẹ nhàng bâng quơ “Ta từng đi theo một vị lão nông.” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn chú ý thấy ảm đạm trong mắt y chợt lóe rồi biến mất, mấp máy môi. Lôi Thiết xuất thân nông gia, tay nghề làm ruộng lại học từ người ngoài, đúng là một sự thật đáng buồn. Quá khứ mười năm của y hiển nhiên không phải những trải nghiệm gì vui vẻ, tuy hắn rất tò mò, nhưng giờ không phải lúc hỏi. Chỉ là nhìn tia ảm đạm vừa rồi làm hắn hơi lưu tâm.

Hắn tiến lên hai bước, dùng sức vỗ vai Lôi Thiết, nghiêm mặt nói: “Đã qua rồi. Mặt trời xuống núi phải về nhà.”

Lôi Thiết gật đầu, nhìn bả vai mình một cái.

Tần Miễn vội về nhà. Việc làm ruộng giao cho Lôi Thiết, nhưng hắn cũng không phải ăn không ngồi rồi. Hắn cầm bút chì và chồng giấy trắng lần trước mua ở trấn trên ra, ngồi sấp tại bàn cơm suy nghĩ vài khả

năng kiếm tiền ở kiếp này. Lôi Thiết dựa vào thể lực kiếm tiền, hắn thì dựa vào trí nhớ kiếm tiền. Kỳ thật trong lòng hắn đã có kế hoạch sơ bộ để phát tài làm giàu, song kế hoạch này quá lớn, nhân thủ tài chính hiện đều không đủ, rất khó triển khai, chỉ có thể từ từ tiến hành.

Không nghĩ xa nữa, lo tốt chuyện trước mắt hẵng nói.

Hắn tìm một cây gỗ thẳng làm thước, cầm bút chì vẽ vẽ viết viết ra giấy, ước chừng gần nửa canh giờ sau mới ngẩng đầu, vừa lòng nhìn hình vẽ. Phải nhờ mấy thứ này kiếm thêm chút bạc á.

Sắc trời còn sớm, hắn lôi một tờ giấy khác ra, nằm sấp trên bàn vẽ tiếp, sơ đồ thiết kế tủ bát bàn ghế với phong cách hiện đại dần dần xuất hiện trên giấy. Thứ này hắn không đem bán, mà tính sau khi xây nhà xong sẽ đặt người làm cho chính mình dùng. Là một người thời hiện đại, hắn càng quen hiện đại hoá đồ dùng trong nhà. Rãnh rỗi không có việc làm, hắn dứt khoát lấy sách thiết kế lưu giữ ra tham khảo.

"Tức phụ, ta đã về." Lôi Thiết nhìn người đang cúi đầu viết viết, vật kỳ lạ dùng để viết chữ trong tay đối phương gây sự chú ý của y. Mâu quang chợt lóe, không làm kinh động tức phụ, y lui về sau vài bước, hô một câu mới đến gần. Trên bàn, giấy vẫn còn, nhưng vật để viết đã không thấy đâu.

"Hôm nay sớm nhỉ." Tần Miễn hoạt động gân cốt một chút, đứng lên, thuận tay cầm cuốc trong tay y để qua một bên "Huynh đi rửa mặt chải đầu trước, cơm nấu xong rồi, ta đi xào rau."

Lôi Thiết dắt trâu ra ao uống nước, cột trâu về chỗ cũ, lại khiêng một bó rơm nhỏ cho nó, rồi mới vào bếp lấy nước rửa mặt.

Tần Miễn làm nóng nồi mới đổ mỡ vào "Ta nghĩ ra một cách kiếm tiền, ngày mai cần đi trấn trên một chuyến."

"Cùng đi." Lôi Thiết.

"Ruộng nương lo xong rồi?" Tần Miễn hỏi.

"Chưa."

Tần Miễn do dự một chút, biết Lôi Thiết sẽ không để hắn một mình đi trấn trên "Vậy thôi đi. Ài, nếu biết võ thì tốt quá, bắt huynh theo ta lên trấn hoài cũng không tiện."

"Ta dạy ngươi." Lôi Thiết thình lình thốt ra một câu.

Tần Miễn bất ngờ, cả kinh, giọt nước trên tay nhỏ vào nồi dầu, 'tách tách' vang lên, một giọt mỡ bắn tung tóe văng vào mu bàn tay, nóng đến hắn suýt nữa ném luôn cái sạn trong tay.

"Huynh biết võ công?" Hắn vừa mừng vừa sợ nhìn Lôi Thiết.

"Ừ." Lôi Thiết cau mày, cầm tay hắn lên, xoa nhẹ chỗ mu bàn tay, giọng điệu bình thản cứ như biết võ là chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Tần Miễn cầm ngược lại tay y, gương mặt khó nén vui mừng "Tốt quá a! Chừng nào mình bắt đầu học?" Nam nhân nào chưa từng ôm giấc mộng võ lâm? Lôi Thiết có võ công đối với hắn không khác nào trên trời rớt vàng.

Lôi Thiết chỉ cái nồi ý bảo "Xào rau trước. Chờ nhà xây xong hãy nói."

"Tại sao?" Nồi nóng đến bốc khói, Tần Miễn vội đổ rau củ đã xắt rửa vào "Ngày mai dạy luôn không được hở?"

Hắn giật giật tay Lôi Thiết, ý bảo y đừng vội ra ngoài.

Lôi Thiết thuận thế ngồi xuống chiếc ghế đẩu trước lòng bếp, thêm củi vào lò "Ta không muốn để người ngoài biết việc này. Tập võ bước đầu cần luyện trung bình tấn. Nhà xây xong có thể luyện trong sân."

Y nói rất có lý, Tần Miễn chỉ đành tiếc nuối à một tiếng, nhưng tâm tình kích động vẫn chưa bình tĩnh trở lại, nghĩ tới một mai hắn chẳng những tự bảo vệ được mình, còn có thể hành hiệp trượng nghĩa thì hưng phấn không thôi, càng thêm hiếu kì quá khứ của Lôi Thiết, tay không quên đảo thức ăn trong nồi, "Công phu của huynh do ai dạy? Học bao lâu? Có thể lấy một địch mười không?"

Lôi Thiết dừng một chút "Lấy một địch mười không thành vấn đề. Về sau lại nói."

Tần Miễn hơi mất mác, nhưng hắn không phải người không có lý trí, rất nhanh liền ném thất vọng ra sau đầu. Trong khoảng thời gian này hắn chưa từng thấy Lôi Thiết luyện võ, nghĩa là Lôi Thiết cố ý giấu hắn. Nhưng hôm nay y phơi bày, không phải thuyết minh quan hệ giữa họ đang dần thân cận hơn sao? Nghĩ vậy, tâm tình lại tốt lên "Vậy từ ngày mai ta tiếp tục chạy bộ rèn luyện thân thể, xây dựng trụ cột tốt. Huynh là sư phụ sau này phải dốc lòng chỉ dạy đấy."

"Được."

Tâm trạng Tần Miễn tốt, nhìn y càng thuận mắt, cười cười với y, đào một củ khoai lang thơm ngào ngạt từ dưới lớp tro của lòng bếp, khoai nóng bỏng tay, hắn vội ném cho y "Chôn vào lúc nấu cơm, hẳn là chín rồi đó."

Lôi Thiết thảy qua thảy lại củ khoai giữa hai lòng bàn tay, một lát sau bẻ thành hai nửa, đưa một nửa cho hắn.

Cơm nước xong, vẫn là Tần Miễn tắm rửa trước. Hôm nay trời lạnh, hắn không dám tắm ở ngoài trời, đành tắm luôn trong nhà. Nhưng nền nhà không phải xi măng hay gạch mà là đất cát, nước văng ra làm mặt đất ướt nhẹp cả nửa ngày không khô, bất tiện muốn chết.

"Ai, xem ra chỗ cần cải tạo còn nhiều lắm." Tần Miễn ngâm mình trong thùng tắm, vốc nước tưới lên người, xuyên qua bức màn nhìn ra ngoài. Từ nơi này có thể thấy đèn đuốc trong thôn. Xung quanh đây chỉ có một hộ của họ, rất yên ắng, nhưng khiến hắn buồn bực là dù trong nhà chỉ có hai người, thậm chí một người trong đó còn không thích nói chuyện, thế mà hắn không cảm thấy quạnh quẽ chút nào. Ngược lại ngọn đèn lập loè từ gian nhà chính làm hắn thấy ấm áp.

Ngồi trong thùng tắm, hắn còn nghe được tiếng rửa chén bát của Lôi Thiết ở bếp, không khỏi bật cười.

Buổi tối không có hoạt động giải trí gì, rửa mặt xong, Tần Miễn lên giường nằm luôn.

Lôi Thiết tắm rửa ở trong nhà chính.

Tần Miễn còn có việc muốn nói, thúc giục: "Vào mau lên."

Lôi Thiết khựng lại, chân đạp phải nước vung vẩy trên đất xém trượt, may là nhanh tay lẹ mắt nắm được mép thùng. Y nhìn thoáng qua cửa phòng mở toang, khẽ lắc đầu, động tác trên tay lại nhanh hơn.

Tần Miễn duỗi cổ nhìn ra vài lần, cuối cùng Lôi Thiết cũng bưng ngọn đèn tiến vào. Dưới ánh đèn mờ, tiểu tức phụ mong ngóng rướn sườn mặt ra, trông thật mông lung, khiến lòng người mềm nhũn.

Y lên giường, thổi tắt ngọn đèn.

Trong bóng đêm, Tần Miễn sáp đến gần y "Tập võ cần kiên trì bền bỉ, bỏ lâu không luyện sẽ thấy lạ. Hay là sáng mai chúng ta lên núi, huynh luyện lại võ công, ta cũng được chiêm ngưỡng phong thái đại hiệp của huynh, thế nào?"

Hắn nghe được tiếng sột soạt, sau đó một cánh tay của Lôi Thiết vòng qua người hắn, ôm lấy hắn. Toàn thân hắn tức thì cứng đờ. Lúc tỉnh táo bị người ôm với sau khi ngủ say bị người ôm hoàn toàn khác nhau có được không? Hắn ngọ ngoạy một chút, eo càng bị quấn chặt hơn.

"Vì sao muốn tập võ?"

"Tự vệ, cường thân kiện thể." Hắn không cần nghĩ ngợi, đáp ngay.

Đỉnh đầu bị bàn tay nhẹ nhàng phủ lên, cánh tay ôm eo hắn cũng nới lỏng, tiếng nói trầm thấp mà vững vàng vang lên sát bên tai "Ngủ. Ngày mai cần dậy sớm."

Tần Miễn có loại cảm giác, nếu hắn giãy dụa Lôi Thiết sẽ càng ôm chặt hơn nên không động đậy, nhưng hắn cảm thấy vẫn phải giải thích một tí "Kỳ thật chúng ta không –"

Nói chưa dứt câu eo lại bị quấn chặt, thậm chí hơn đau nữa. Tần Miễn thỏa hiệp: "Nhẹ thôi." Ôm đi, ôm đi, coi chừng ta sau khi luyện được chân truyền của ngươi sẽ khi sư diệt tổ.

Vì trong lòng có chờ mong, Tần Miễn tỉnh dậy rất sớm, nhìn ra cửa sổ, bên ngoài mới tờ mờ sáng. Hắn ngồi dậy, dùng sức đẩy nam nhân say ngủ bên cạnh "Dậy dậy, dậy mau lên."

Lôi Thiết mở mắt ra, tay kê dưới gối đầu, thản nhiên nhìn hắn phi nhanh mặc quần áo, hai mắt y từ thanh tỉnh đến gian giảo, khóe miệng nhếch lên, bộ dáng *** thần phấn chấn thân tâm sung sướng quả thật hiếm thấy.

"Huynh lẹ chút coi." Tần Miễn quay đầu lại, thấy nam nhân kia vẫn lười biếng nằm dài, tăng cao âm lượng, ném quần áo y sang.

Lúc này Lôi Thiết mới ngồi dậy, không nhanh không chậm mặc quần áo. Lý y trên người xốc xếch lộ ra ***g ngực màu đồng sắc.

Tần Miễn không được tự nhiên dời tầm mắt, chạy đi rửa mặt.

Hai người thu dọn xong, vác cung tên và sọt lên lưng, dưới tia nắng ban mai sải bước về phía núi.

Thôn trang một mảnh yên tĩnh, không có người nào thức dậy sớm hơn họ.

Tới núi, hai người đi sâu vào trong.

"Ở đây đi." Tần Miễn dừng chân, không chờ đợi được nữa.

Lôi Thiết không nói gì, buông cung tên và sọt xuống, đứng thẳng ở đó, khí thế trên người nháy mắt thay đổi. Nếu nói bình thường y trầm mặc như cây cối, thì lúc này y tựa như bảo kiếm tuốt khỏi vỏ, ánh mắt sắc bén, bờ môi nhếch lên cùng cơ bắp căng chặt đều tản mát ra khí tức bức người.

Tần Miễn chưa hoàn hồn trở lại từ chấn động này thì nhìn thấy Lôi Thiết bắt đầu biểu diễn một bộ quyền pháp, chiêu thức biến ảo nên hắn không nhìn rõ, nhưng chiêu thức biến hoá thất thường cùng lực độ uy vũ sinh phong cũng đủ để hắn rung động, tâm đập thình thịch, máu sôi sùng sục.

Lôi Thiết đánh xong bộ quyền pháp, ngẩng đầu, đối diện là một cặp mắt toả sáng lấp loé, đáy mắt nhất thời hiện ý cười mỏng manh.

-Hết chương 33-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

34. Chương 34: Tức Phụ Pk Mẹ Chồng

"Quá lợi hại!" Tần Miễn bước nhanh tới trước mặt y, kích động bắt lấy tay y "Sau này ta nhất định nghiêm túc học, huynh phải tận tâm dạy ta đó!"

Lôi Thiết bình tĩnh nhìn cánh tay đang nắm tay mình, nhỏ, còn gầy nữa "Xem biểu hiện của ngươi đã."

Tần Miễn sảng khoái nói: "Không thành vấn đề! Nếu ta đoán không sai, huynh rất thích ta – thích đồ ăn ta làm nhỉ? Hiện tại lượng cơm huynh ăn cũng ngang với một bữa lớn ở lão trạch. Từ nay về sau ta làm thêm vài món ngon cho huynh là được rồi ha?"

Lôi Thiết kinh ngạc, hình như tiểu tức phụ hiểu lầm ý y. Y nói 'xem biểu hiện' là chỉ tư chất luyện võ của tức phụ. Nhưng y định sửa đúng lại, khoé môi xẹt qua ý cười.

"Ừ. Sương sớm trên núi dày đặc, trở về." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Giày và gấu quần cả hai đều bị giọt sương trên cỏ cây thấm ướt.

Hai người nắm tay nhau xuống núi, Tần Miễn quen thói ngắm nhìn cảnh sắc trong rừng, hồn nhiên không nhận ra.

Về nhà, Tần Miễn lập tức chạy bộ vòng quanh nhà.

Lôi Thiết do dự một lát, không vội vã ra ruộng, cầm thùng dụng cụ, ngồi ở cửa, nắm bắt thời gian hoàn thành khâu cuối cùng của buồng xe gỗ, mỗi lần tiểu tức phụ hùng dũng oai vệ chạy ngang qua, y đều ngẩng

đầu lên nhìn. Tần Miễn chạy năm vòng, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, hiểu đạo lý hăng quá hoá dở, sau khi rửa mặt thì đi làm bữa sáng.

Xe gỗ nhanh chóng hoàn thành. Nguyên bản Lôi Thiết chỉ tính làm xe ba bánh bình thường kéo hàng hoá. Dưới đề nghị của Tần Miễn tăng thêm thùng xe, thùng xe có thể tháo ra lắp vào, nếu chở củi rơm linh *** thì dỡ thùng xe để xuống tăng diện tích Nếu chở người, gắn thùng xe lên để che gió tránh mưa.

Tổng cộng mất hai ngày, một mình Lôi Thiết gieo hạt xong cho hai mẫu ruộng. Nửa mẫu rau củ, nửa mẫu lúa mì. Ruộng nước và ruộng cạn cơ bản là giống nhau nên sau khi dày công xử lý mẫu ruộng nước thì đều gieo trồng lúa mì.

Lo xong việc đồng áng, Lôi Thiết đến chỗ Trương Đại Xuyên hỏi thăm chuyện mua vật liệu xây dựng rồi lập tức lên trấn trên mua, chờ những người khác trong thôn qua xong ngày mùa là có thể khởi công.

Rất nhanh, người trong thôn đều biết Lôi Thiết muốn xây nhà mới. Thôn Thanh Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, sự kiện lớn nhỏ đến mấy đều có thể truyền tới ồn ào huyên náo, hâm mộ có, ghen tị có, nói ra nói vào cũng chẳng ít.

Người bên lão trạch khẳng định cũng biết tin. Tần Miễn vẫn luôn phòng bị họ đến tìm ngược, dù ra vườn rau hái rau, hoặc là để Lôi Thiết đi, hoặc là cố tránh thời gian đụng mặt.

Nhưng vẫn tránh không khỏi.

Hôm nay, đang xào rau trong bếp, nghe xa xa truyền đến giọng nói chói tai của nữ nhân, khoé miệng Tần Miễn không nhịn được nhếch lên.

"Đại ca, đang cho trâu ăn ạ."

Ba người Đỗ thị, Triệu thị và Tiền thị dắt tay nhau mà đến. Triệu thị cười mỉm chào hỏi, Tiền thị cũng cười tít mắt.

Chỉ có Đỗ thị nghiêm mặt. Khuôn mặt bà hẹp dài, xương gò má nhô ra, môi cũng mỏng, khi nhếch mép miệng không tự giác hếch xuống, trông có vẻ chua ngoa.

Động tác tán rơm của Lôi Thiết không vì họ xuất hiện mà biến đổi tí nào, quay đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện?"

Tiền thị hơi sợ Đại bá này, đối diện ánh mắt lãnh đạm nhìn không ra cảm xúc liền e ngại, không dấu vết lui hai bước, lẩn ra sau Đỗ thị, Triệu thị. Đó là một vị trí có lợi chịu thiệt, Đỗ thị và Triệu thị ăn Có lợi, nàng cùng chiếm. Đôi mắt tròn chuyển vòng quanh, lúc nhìn đến thùng xe dưới mái hiên, hai mắt sáng rỡ.

"Sao đại bá lại nói vậy? Đại bá là đại ca chúng ta, không có việc thì không thể đến nhà thăm sao? Nương và chúng ta hôm nay cố ý đến thăm hai người. Lời của đại ca thật không phúc hậu." Triệu thị nói với giọng điệu oán trách mang theo một phần thân cận, nghe như quan hệ giữa hai nhà rất tốt đẹp.

Đáng tiếc người nàng gặp là Lôi Thiết, cách này vô dụng với y. Lôi Thiết không lên tiếng cứ như không nghe thấy nàng nói gì.

Đỗ thị từng 'giao thủ' với Lôi Thiết nhiều lần, biết y khó đối phó, lười đấu võ mồm cùng y, hơn nữa ở đây không có người ngoài, bà không che giấu sự chán ghét với Lôi Thiết, lạnh lùng nói: "Hiện tại ngươi lớn người cánh cứng, không để ta và cha ngươi vào mắt. Ta nào dám đắc tội với ngươi? Nếu các ngươi có tiền mua trâu, có tiền xây nhà thì mau giao một trăm văn tiền kia ra đi."

Hàng mày thanh tú của Tiền thị cau lại, âm thầm bất mãn nhìn bà. Lão thái thái hôm nay thật thất sách, nhìn thế nào cũng thấy Tần Miễn dễ đối phó hơn Lôi Thiết, sao lão thái thái lại thẳng thừng làm khó dễ Lôi Thiết? Lòng thì nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn không muốn ra mặt.

Triệu thị chậc lưỡi "Đại ca, việc này là nhà các huynh không phải, đã có tiền thì nên chủ động một chút. Chuyện các huynh mua trâu mua vật liệu người trong thôn đều nhìn vào mắt, hiện tại ai chẳng biết hai người hào phóng chứ? Nếu để bọn họ biết huynh còn chưa đưa tiền phụng dưỡng, không biết sẽ nói gì sau lưng nữa? Hà tất phải vậy. Đại ca, huynh nói có đúng không?"

Lôi Thiết xoay người vào nhà.

Tần Miễn ở trong bếp vẫn luôn nhìn lén qua khe hở cửa sổ, thấy thế, nghĩ rằng y vào tìm mình đưa tiền, con ngươi xoay tròn, nhếch môi cười cười, buông muôi xuống, đi ra ngoài.

Lôi Thiết thấy hắn ra, há mồm muốn nói.

Tần Miễn nháy mắt với y, đi qua đứng phía trước y, tỏ rõ ý đồ ngăn y mở miệng.

"Nương, nhị đệ muội, tam đệ muội, sao mọi người lại đến đây? Xin lỗi, hồi nãy xào nồi rau tiếng vang lớn, ta không nghe thấy gì. Mau ngồi."

Lôi Thiết nhìn ra hắn có tính toán, bảo trì trầm mặc theo ý hắn, nhìn hắn rót mấy chén nước sôi.

Đỗ thị lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Miễn, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Triệu thị và Đỗ thị lằng nhằng đưa đẩy vào nhà chính, vụng trộm quét mắt qua khe cửa đóng lại của phòng trong vài lần, gia cụ bên trong vẫn là mấy món kia khiến các nàng hơi thất vọng.

Đỗ thị không nhìn Tần Miễn "Lúc trước nói mỗi tháng một trăm văn tiền, hẳn là lão Đại không có quên chứ? Nếu đã đáp ứng thì tự giác chút, đừng để người ta đến giục, người không biết còn tưởng rằng ta làm nương mà đến áp bức các ngươi."

Lôi Thiết: "Tức phụ ta quản tiền."

Nhất thời, ba cặp mắt hàm chứa bất ngờ và giật mình, nhìn về phía Tần Miễn.

Tiền thị ngạc nhiên kêu lên: "Sao lại làm vậy? Đại ca, đại tẩu vẫn còn nhỏ, cũng không có nhà mẹ đẻ chăm sóc, để hắn quản tiền không thích hợp lắm đâu?"

Tần Miễn vừa nghe, mặt liền đen. Ai mà không hiểu ý nàng là hắn từ bên ngoài tới, sợ hắn cầm tiền bỏ chạy.

Triệu thị cũng không có ý tốt phụ họa, "Tam đệ muội nói có lý. Đại ca, với tức phụ của mình vẫn nên để tâm nhiều hơn, đừng để sau cùng cả người lẫn của đều không còn. Ai ui, coi cái miệng ta này, ý ta là vạn nhất có sai lầm, không phải người thương tâm là huynh? Đại tẩu, ngươi cũng đừng nghĩ ta nói chuyện không dễ nghe, ta là người ăn ngay nói thẳng."

Tần Miễn cũng không tức giận, mỉm cười, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, không nhanh không chậm nói: "Nhị đệ muội, tam đệ muội, chúng ta đã phân gia, các ngươi vươn tay đến nhà đại bá không thích hợp lắm thì phải? Việc này nếu truyền ra sẽ làm tổn hại thanh danh." Làm như đây là nhà các ngươi vậy!

Lôi Thiết lạnh nhạt không nói, nghiễm nhiên là trao quyền phát biểu cho Tần Miễn.

Triệu thị và Tiền thị càng giật mình, liếc nhau. Hai người không nên nói thêm gì nữa, vạn nhất truyền ra quả thật không tốt. Nhưng nếu là Đỗ thị nói thì không ngại. Hai người đều nhìn về phía Đỗ thị.

Đỗ thị cũng không phải kẻ ngu. Trước khi phân gia, bà không moi được phân tiền nào từ tay Lôi Thiết, nay lại càng không trông cậy vào, trừng mắt Triệu thị và Tiền thị một cái rồi nhìn về phía Tần Miễn, không kiên nhẫn nói: "Được rồi, nhanh chóng mang tiền ra. Ta không rảnh rỗi xả bài cùng các ngươi."

"Nương, người đừng vội." Tần Miễn vào bếp bưng một đĩa đậu phộng rang thơm ngào ngạt ra chiêu đãi các nàng, nhiệt tình nói "Đây là mới ra nồi, rất thơm, mọi người nếm thử."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, không cho rằng tiểu tức phụ muốn nối tốt quan hệ với bên lão trạch, nhưng y vẫn không mở miệng.

"Đậu phộng này rang rất ngon, thơm, còn không khét hạt nào. Tay nghề đại tẩu tốt quá!" Triệu thị khen vài câu, cười với Tần Miễn, lập tức duỗi tay nắm một vốc, nhất thời đĩa đậu phộng ít đi một phần tư.

Tiền thị không cam tâm rớt lại phía sau, vươn tay tiếp theo sau, có ăn lại càng không muốn nói chuyện, nhanh chóng nhét đậu phộng vào miệng.

Tần Miễn cũng đỏ mặt thay họ, thấy sắc mặt Đỗ thị không tốt, vội đẩy đĩa đậu phộng tới trước mặt Đỗ thị, cười nói: "Nương, nhị đệ muội, tam đệ muội, dù hôm nay mọi người không đến, ta cũng tính đến thăm mọi người."

Đỗ thị cho rằng hắn chuẩn bị chủ động đưa tiền, sắc mặt dịu đi một chút.

Triệu thị, Tiền thị cũng nghĩ vậy.

Lại nghe Tần Miễn nói: "Ai, không gạt mọi người, trước lúc phân gia trong tay Thiết ca quả thật có chút tiền. Một đại lão gia trong tay không có tiền sao được. Nhị đệ muội, tam đệ muội, các ngươi nói có đúng không? Nhất là nhị đệ thương con, hai bữa trước ta còn thấy đệ ấy mua điểm tâm Mỹ Vị trai cho Đại Bảo…"

Điểm tâm Mỹ Vị trai? Sao bà không biết? Đỗ thị mắt sắc liếc Triệu thị một cái. Dù bà là một bà lão cũng thường nghe người trong thôn nói điểm tâm Mỹ Vị trai rất ngon và đắt, nhà bình thường căn bản không nỡ mua. Lão Nhị lấy tiền ở đâu ra? Tất nhiên là tiền riêng.

Triệu thị run run há mồm muốn giải thích, Tần Miễn căn bản không cho nàng cơ hội, thấy như không thấy, cái miệng đặc biệt nhanh nhẹn "Còn Thiết ca lại không biết giữ tiền. Mọi người xem, chúng ta mới chuyển qua đây không bao lâu, y hết mua trâu mua đất lại xây nhà. Ta nói với y mấy thứ đó không vội, y không nghe…"

Khoé miệng Lôi Thiết không thể khống chế giật giật một chút.

-Hết chương 34-

———-

35. Chương 35: Trêu Đùa

"Dù nhiều tiền hơn nữa cũng bị y tiêu hết, về sau phải biết sống làm sao? Hiện trong tay chúng ta chỉ còn hơn một lượng bạc. Xây nhà phải trả tiền công này? Cần đãi người ta ăn cơm này? Chút tiền ấy nhất định là không đủ. Nên ta muốn làm phiền nương, nhị đệ muội, tam đệ muội cho chúng ta vay ít tiền được không? Chắc chắn chúng ta sẽ sớm trả lại." Tần Miễn dùng ánh mắt chân thành mà khẩn thiết nhìn Đỗ thị, còn chủ động bổ sung "Chúng ta có thể viết giấy nợ, cam đoan có vay có trả!"

"Cái gì?"

Sắc mặt ba người Đỗ thị đồng thời thay đổi.

Triệu thị cướp lời, thanh âm rất lớn "Đại tẩu như vậy không phải là làm khó ta và tam đệ muội sao? Trong nhà nương là đương gia, trên tay chúng ta làm gì có tiền?"

Vẻ mặt Đỗ thị âm u, tức giận đến ngực khó chịu, hai tay bấu chặt mép đĩa, ngón tay trắng nhợt hận không thể hất cái đĩa xuống đất, nhưng lại tiếc đống đậu phộng bóng lưỡng này. Còn tưởng Tần Miễn này dễ bắt chẹt, nào ngờ cũng chẳng phải kẻ lành. Chẳng những không muốn đưa tiền mà còn vọng tưởng vay tiền, không có cửa đâu! (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Các ngươi không đủ tiền là chuyện của các ngươi, hôm nay ta tới tính nợ." Đỗ thị liếc đậu phộng một cái rồi nhìn thẳng Tần Miễn, cằm hếch cao "Không trả tiền cũng được, mấy ngày nay ở nhà hết mỡ, từ hôm nay trở đi phải tạm thời làm phiền dâu cả lo phần cơm cả nhà chúng ta."

Triệu thị, Tiền thị nghe vậy, khoé môi yên lặng nhoẻn cười sung sướng khi người gặp họa nhìn Tần Miễn, miệng vẫn không ngừng nhai đậu phộng.

Trong mắt Tần Miễn đầy mỉa mai, sắc mặt cứng đờ, thỉnh cầu: "Nương, không phải chúng ta không chịu trả tiền, có điều hiện tại là thời điểm khó khăn, trong tay quả thật không còn tiền. Lúc lập khế thư cũng đã nói để qua hai ba tháng mới –"

Đỗ thị vung tay, sắc mặt khó coi cực kỳ "Nói cũng vô ích. Nếu các ngươi đổi ý, ta đành phải thỉnh lý chính đến một chuyến." Triệu thị chặc chặc không ngừng, lửa cháy đổ thêm dầu "Đại tẩu, một trăm văn tiền thôi mà. Con trâu kia của các ngươi ít nhất cũng phải năm lượng bạc, dám chi cả năm lượng thì bớt đi một trăm văn này có là gì? Ta thấy ngươi vẫn nên giao ra thôi, nếu không nương sẽ nghĩ rằng ngươi muốn quịt."

Có ăn cũng không chặn được họng ngươi. Tần Miễn khinh bỉ quét mắt qua nàng một cái, nhưng vẻ mặt vẫn làm bộ khó xử, ngập ngừng nói: "Thôi, ta đưa một trăm văn kia cho người vậy."

Hắn đến gần Lôi Thiết, nhỏ giọng nói bên tai y với ngữ điệu thương lượng: "Thiết ca, trả tiền này thì số còn lại của chúng ta không đủ rồi. Hay là hai ngày nữa chúng ta lại đến tìm cha nói chuyện coi có thể vay một ít không."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, ánh mắt kỳ quái, gật đầu không nói.

Đỗ thị nghe rõ ràng, vẻ mặt tức khắc trở nên cảnh giác, lòng thầm hạ quyết tâm sau khi trở về phải trao đổi cùng Lôi Đại Cường, tiện thể bảo cả nhà về sau tránh né Tần Miễn và Lôi Thiết.

Lúc này Tần Miễn mới đứng dậy vào phòng ngủ, vừa xoay người liền cười trộm, trở tay đóng cửa phòng lại.

Một lát sau, hắn cầm một nắm tiền đồng đi ra, bỏ xuống mặt bàn, dùng cánh tay che lại, cười trừ một cái, nhỏ giọng nói: "Nương đừng nóng vội, ta đếm trước, tránh cho thiếu tiền."

Triệu thị nhỏ giọng lầm bầm "Nghèo kiết hủ lậu."

Tần Miễn cúi đầu đếm từng đồng từng đồng một, "Một, hai, ba… Bảy mươi sáu… Bảy mươi sáu, bảy mươi bảy… Một trăm."

Đỗ thị sửng sốt, cười nhạo nhìn hắn, cả đếm số cũng không xong, đếm sai năm lần, dôi ra năm văn tiền, đủ mua một con cá to.

Mắt Đỗ thị chợt lóe, vươn tay muốn đẩy mớ tiền đồng vào ngực.

"Nương, ta sợ đếm thiếu, để ta đếm lại lần nữa." Tần Miễn vội ngăn cản, cười cười.

Đỗ thị đẩy tay hắn ra, cau mày "Dù sao các ngươi cũng là con trai con dâu ta, thiếu ba bốn văn tiền ta còn đòi cho bằng được sao? Cứ như vậy đi, ta phải vội về nhà nấu cơm."

Không đợi Tần Miễn phản ứng, bà gom đống tiền đồng lại cất vào lòng, đứng lên, bưng cái đĩa theo "Ta cầm về cho cha các ngươi nhắm rượu."

Nói xong, bà nhanh chân bỏ đi cứ như phía sau có người rượt đuổi.

Triệu thị và Tiền thị vội vã đuổi theo.

Nhìn bọn họ đi xa, Tần Miễn rốt cuộc không nhịn được cười to "Ha ha ha…"

Lôi Thiết đi tới bên cạnh hắn, sờ sờ đầu hắn.

Tần Miễn xoay người nhìn y, còn chưa thể ngừng cười "Huynh tin không? Đảm bảo trong một thời gian dài họ thấy chúng ta thì sẽ đi đường vòng."

"Không đói bụng?" Lôi Thiết nhàn nhạt hỏi. Đối với người bên kia, y không có cảm tình gì.

"Đói. Ta đi xào rau." Tần Miễn duỗi thẳng hai tay, nhún nhún bả vai, nhanh nhẹn vào bếp làm tiếp phận sự.

Không có người bên lão trạch đến gây ngột ngạt, cuộc sống của Tần Miễn và Lôi Thiết bình yên trở lại.

Rất nhanh, phần lớn thôn dân đều hoàn thành vụ mùa. Tần Miễn bảo Lôi Thiết đi tìm người coi ngày lành tháng tốt, định ra thời gian động thổ, lại đến từng nhà thông tri muốn thuê hai mươi người hỗ trợ.

Tần Miễn đã hỏi thăm rồi, bình thường mời nhân viên đến phụ xây nhà tiền công mỗi ngày ước chừng trên dưới hai mươi lăm văn. Tần Miễn tính cho họ mỗi ngày hai mươi văn tiền, bao ăn cơm trưa, bốn món ăn, hai mặn hai chay. Hắn dặn Lôi Thiết lúc mời người thì nói rõ những việc này. Lẽ ra, những người giúp vần công đều ở trong thôn, một ngày ba bữa có thể ăn ở nhà, không cần bao cơm, tăng thêm tiền công là được. Nhưng giữa trưa cung cấp họ ăn ngon thì lúc xây nhà sẽ càng thêm ra sức dụng tâm. Thường ngày họ ở nhà cũng chưa chắc được ăn ngon như vậy.

Người được mời phụ đều vui vẻ, thời điểm không làm ruộng thì nông dân bọn họ cũng sẽ đến trấn trên hoặc huyện kiếm việc làm thêm, mà tiền công chưa chắc được như ý. Nay có tiền kiếm ngay trong thôn, giữa trưa còn được ăn ngon, ai không muốn đến? Về phần tin đồn Lôi Thiết và Tần Miễn thì có là gì, ai sẽ so đo với tiền?

-Hết chương 35-

---

36. Chương 36: Xây Nhà Mới

Thời điểm Lôi Thiết đi mời người phụ, Tần Miễn cũng dặn y mời cả bốn người Lôi Đại Cường, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ. Ngỏ lời mời họ là để bày tỏ thái độ, nếu không mời, ngộ nhỡ cái mũ 'bất hiếu' chụp xuống đầu, thanh danh của hắn và Lôi Thiết ở trong thôn liền đi tong. Mấy người Lôi Đại Cường có bằng lòng đến hay không thì là chuyện của họ. Chỉ cần duy trì mặt mũi cho hai nhà là đủ.

Thừa dịp chưa tới ngày khởi công, Lôi Thiết đeo cung tên và sọt đi lên núi, nếu săn được ít con mồi thì không cần mất tiền mua nữa.

Lôi Thiết cầm gậy gộc ở phía trước đả thảo kinh xà, chiếc sọt sau lưng còn chứa thêm cái sọt mới nhỏ hơn.

Tần Miễn hai tay trống trơn đi phía sau, theo ý tưởng của hắn, Lôi Thiết là cao thủ võ công, bọn hắn ở trên núi không có khả năng gặp nguy hiểm, bèn muốn làm chuyến du ngoạn trong núi. Hai ngày trước trời đổ một trận mưa thu, trong bụi cỏ ướt át, từng bụi nấm như những hàng ô chen chúc với nhau, sức sống hăng hái vươn thẳng lên cao khiến người nhìn vui mắt.

Tần Miễn cầm cái xẻng để trong sọt ra đào nấm tươi. Tuy hắn và Lôi Thiết không có trao đổi, nhưng cùng lên núi nhiều lần, sớm đã ăn ý với nhau. Lôi Thiết cầm cung tên di chuyển quanh đó tìm con mồi. Chỉ chốc lát sau, y săn được một thỏ hoang nặng hơn ba cân. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Người nhà nông lo xong đồng áng liền rãnh rỗi, hai người cũng không vội, chờ Tần Miễn đào hết nấm xung quanh thì cả hai tiếp tục đi sâu vào núi.

Chỉ là sương sớm quá dày đặc, dù cả hai đều thòng thêm một chiếc quần, ống quần vẫn bị thấm ướt nhẹp, dán sát vào da thịt.

Phần quần từ đầu gối trở xuống của Lôi Thiết cũng ướt đẫm, nhưng y không thèm để ý.

"Trong núi có thú lớn à? Nếu săn được một đại gia hoả thì có thể lấy da thú làm mấy cái bao đầu gối, vừa giữ ấm vừa chống thấm nước." "Có. Đi sâu vào trong chút nữa." Lôi Thiết liếc thấy bên trái Tần Miễn có một con rắn nâu im hơi lặng tiếng ló ra đầu khỏi lùm cỏ, tỉnh bơ khua cây gậy trong tay một cái, rắn kia liền bị hất bay xa.

"Sao vậy?" Tần Miễn nghe tiếng lá cây xào xạc, thấy quái lạ, ngẩng đầu lên.

"Không có việc gì."

Mu bàn tay chợt nhói đau, Tần Miễn cúi đầu, ra là bị một nhánh cây quẹt xước tay. Một cái cây cao cỡ người, kết quả đỏ to cỡ hạt lúa mì, vỏ ngoài có gai mọc chi chít trên nhánh cây dài hơi nghiêng.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Lôi Thiết thấy vết trầy nhỏ dài trên mu bàn tay hắn, mày chau lại.

"Đây là..." Tần Miễn không thể tin vào hai mắt mình. Mấy hôm trước hắn còn cảm thán sao thế giới này không có hoa tiêu, hôm nay lại phát hiện ra nó ở trong núi. Kiếp trước vườn rau nhà ông ngoại hắn trồng ba cây hoa tiêu.

Lôi Thiết: "Quả tê."

Lại là một danh từ mới mẻ. Tần Miễn dở khóc dở cười, hái một quả bỏ vào miệng, quả nhiên là vị tê cay quen thuộc.

Lôi Thiết đột nhiên nắm tay hắn "Sao thứ gì ngươi cũng cho vào miệng?"

Đây là lần đầu tiên y dùng giọng điệu nghiêm khắc nói chuyện với Tần Miễn. Tần Miễn vừa ngạc nhiên, hoá ra người này cũng có lúc nóng nảy, vừa hơi rối rắm, nhếch miệng cười với đối phương "Đây là cây hoa tiêu, quả của nó là một loại gia vị. Ta có dự cảm chúng ta lại có thêm một đường tài lộc. Huynh nhớ làm ký hiệu chỗ này, lúc về thì chúng ta đào cây này về nhà."

Sau khi Lôi Thiết nhìn hắn một lúc lâu, không nói một tiếng cầm cái xẻng trong sọt ra, cũng không thèm nhìn, đâm mạnh lên cái cây khô bên cạnh một cái rồi xoay người đi. Thân cây bị đâm nứt xuống một mảng vỏ khô lớn, lộ ra lớp lõi vàng nhạt.

Tần Miễn có ảo giác như chính lớp da mình bị lột xuống, sống lưng chợt lạnh, nghi hoặc nhìn bóng dáng nam nhân. Không phải người này nổi giận đó chớ?

Hắn đi nhanh vài bước đuổi theo, thò đầu quan sát sắc mặt Lôi Thiết — mặt không hề thay đổi, biểu cảm lạnh nhạt.

Thực sự giận hả? Tần Miễn kinh ngạc cực kỳ, mơ hồ ý thức được gì đó, lại đuổi lên, nâng cánh tay vắt qua bả vai Lôi Thiết, khi y nhìn sang thì cười thật tươi. Vì chiều cao chênh lệch nên tư thế này hơi kỳ quặc, nhưng hắn không thả tay ra.

"Ta biết chừng mực, sẽ không tùy tiện ăn thứ gì lạ lẫm. Hoa tiêu vừa nãy ta cũng chưa ăn, chỉ dùng đầu lưỡi liếm một chút."

Lúc này vẻ mặt Lôi Thiết mới dịu đi.

"Thứ đó ở đây gọi là quả tê? Các ngươi không biết nó có thể dùng làm gia vị à?"

"Vị tê cay, lão nhân cho rằng có độc."

"Ra vậy." Đôi con ngươi Tần Miễn xoay tròn, cười ngoác miệng đến mang tai.

Khoảng hơn hai giờ chiều, hai người vác bụng đói xuống núi. Thu hoạch của nửa buổi khá phong phú, một con thỏ hoang, ba con gà rừng, hai con hươu bào đoán chừng là anh em, đều nặng hơn bốn chục cân, một sọt nấm và hạt dẻ. Bởi quá nhiều thứ nên hai tay Tần Miễn cũng không rảnh. Cây hoa tiêu tạm thời không đào, chờ xây nhà xong mới chuyển nó về trồng. Tần Miễn hái không ít (hạt hoa tiêu).

Về tới nhà, cả hai đều ướt đẫm mồ hôi. Hiện tại sức khoẻ Tần Miễn rất tốt, không thấy quá mệt mỏi, có điều cánh tay mỏi nhừ, ngồi nghỉ chốc lát mới đi làm cơm.

Lôi Thiết sớm biết tức phụ không có thịt không vui, chưa cần bị sai đã tự động xách một con gà đi làm lông.

Tần Miễn vừa lòng nhìn y đi ra bờ sông, quyết định bữa trưa làm gà hầm hạt dẻ.

……

Chớp mắt đã đến ngày khởi công xây nhà. Trời tốt, ánh nắng chói chang.

Tần Miễn mời Trương tẩu và một người tay nghề tương đối khá là Vương thẩm đến nấu cơm. Vương thẩm hơn bốn mươi tuổi, tài nấu cơm đứng nhất nhì trong thôn, bình thường nhà nào trong thôn lo ma chay hỉ sự đều mời thẩm đến quản bếp. Trương tẩu quan hệ tốt với Vương thẩm, thay mặt Tần Miễn đi mời, thẩm cũng lập tức đồng ý.

Sáng sớm, hai người ăn xong bữa sáng ở nhà thì cùng nhau qua nhà Tần Miễn, thuận tiện mang ít bát đũa theo. Vì bát đũa nhà Tần Miễn không đủ nên phải mượn thêm của nhà khác.

Đêm trước đó Tần Miễn đã chuẩn bị tốt bột gạo, rau củ dùng cho bữa nay, cẩn thận dặn dò Trương tẩu và Vương thẩm nấu bữa trưa thế nào.

Hai người có nghe nói Tần Miễn tính làm hai mặn hai chay, nhưng lúc nhìn thấy gà, trong bếp thì vẫn kích động, giữa trưa họ cũng sẽ được ăn mấy món này.

Món chính là màn thầu, hai mặn hai chay lần lượt là thịt thỏ hầm khoai tây, gà rừng hầm nấm, ngải cứu xào và cà tím xào.

Trương tẩu, Vương thẩm đều là người làm việc nhanh nhẹn, xắn tay áo lên, rửa tay rồi bắt đầu vào việc.

Dặn hai người đừng quên nấu nước pha trà, Tần Miễn vội vàng đi tới chỗ xây dựng.

Nhóm người giúp vần công đều là người thành thật, không ai cố ý tới trễ, ăn xong bữa sáng liền đến. Lúc Tần Miễn tới nơi, mọi người đã công việc lu bù. Lôi Thiết đang cầm tờ giấy nói gì đó với Trương Đại Xuyên.

Cách đống gạch ngói không xa bày hai cái bàn và vài cái ghế dựa, hẳn là Lôi Thiết mượn về.

Tần Miễn bước nhanh qua.

Trương Đại Xuyên thấy hắn, cười nói với Lôi Thiết: "Bức vẽ này không phải do tức phụ ngươi vẽ đấy chứ?" Các căn nhà trong thôn cấu tạo cơ bản đều giống nhau — nền đất ba gian chia thành ba phần đều nhau, ở giữa nhà chính, hai bên làm phòng ngủ. Nhưng bản vẽ của Tần Miễn lại chia nền đất ba gian làm bốn gian phòng, hai lớn hai nhỏ, hai gian phía Bắc có lối đi nhỏ, mở thêm một cửa sau. Kết cấu như vầy là độc nhất vô nhị trong thôn nên Trương Đại Xuyên mới ngạc nhiên.

Lôi Thiết không phủ nhận.

"Trương ca." Tần Miễn chào hỏi Trương Đại Xuyên, không có lập tức đến gần mà thầm đánh giá nhóm người giúp vần công, nở nụ cười cất giọng nói: "Các vị thúc bá đại ca, đa tạ mọi người đã nể mặt đến giúp đỡ. Món ăn bữa trưa hôm nay là thịt thỏ hầm khoai tây, gà rừng hầm nấm, ngải cứu xào và cà tím xào, đảm bảo cho đủ mỡ. Mọi người nhớ ăn nhiều cho có sức, trưa nay chúng ta đúng giờ ăn cơm."

Trông thiếu niên có vẻ gầy yếu vô dụng, vậy mà lời nói ra trôi chảy dứt khoát, lại còn bình thản hào phóng, một đám đại nam nhân lập tức thu hồi ý nghĩ xem thường.

Có tiểu tử cá tính sôi động thậm chí còn đi đầu vỗ tay.

Không khí nháy mắt nóng lên, mọi người *** thần hăng hái vừa đào móng, chuyển gạch, trộn hồ, vừa xả giọng nói chuyện phiếm. Tiểu hài tử bị động tĩnh bên này hấp dẫn lục tục chạy tới, chơi đùa vòng quanh chồng gạch, không cẩn thận chắn đường đi của người lớn bị quát to vài câu cũng không sợ, hi hi ha ha né tránh. Vô cùng náo nhiệt.

Trương Đại Xuyên cười ha hả nói nhỏ với Lôi Thiết "Nhà của ngươi rất lợi hại."

Lôi Thiết nhìn thoáng qua thiếu niên đang đi về phía này, gật đầu với Trương Đại Xuyên.

"Trương ca." Tần Miễn đứng bên cạch Lôi Thiết, thân thiện nói "Ta và Thiết ca đều không có kinh nghiệm gì về phương diện này, phải phiền ca hôm nay vất vả nhiều, giúp chúng ta trông coi một chút."

Trương Đại Xuyên sảng khoái nói: "Việc này là tất nhiên, yên tâm đi. Ta qua bên kia xem sao."

"Nơi này không cần ngươi phụ, trễ một chút hãy đưa nước trà qua đây." Lôi Thiết nói với Tần Miễn.

Tần Miễn nói: "Biết, huynh để ý bên này, những chuyện khác để ta lo."

Hắn không thấy người bên lão trạch đâu, còn tưởng họ sẽ không tới, lúc sắp đi mới nhìn thấy ba người Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đi tới bên này. Không có Lôi Đại Cường.

Hắn không để ý, không giúp được gì ở đây, bèn xoay người trở về.

Trương tẩu, Vương thẩm đã có phân công, một sơ chế thức ăn, một nhồi bột, làm việc đâu vào đấy, hắn chen tay không được bèn thôi không vào bếp luôn.

Hành động sảng khoái này khiến Trương tẩu, Vương thẩm cảm nhận được sự tín nhiệm của hắn, trong lòng dễ chịu.

Tần Miễn làm việc nhà, cầm quần áo của hắn và Lôi Thiết đi giặt, giặt xong phơi xong lại cho trâu uống nước ăn cỏ, sau đó trốn vào phòng, lấy giấy bút ra viết chữ vẽ tranh.

Hiện mới đầu tháng Mười mà thời tiết đã tương đối lạnh, dự tính mùa đông nơi này sẽ rất lạnh. Hắn cảm thấy cần phải có giường lò trong phòng. Cách làm loại giường lò kia hắn biết rõ, hồi trước đến Đông Bắc chụp ảnh cho chương trình mỹ thực hắn ở nhờ hai ngày trong một hộ gia đình Đông Bắc, vì hiếu kỳ nên hỏi qua.

-Hết chương 36-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

37. Chương 37: Da Mặt Dày

Bỗng bên ngoài có vài giọng nữ vang lên làm Tần Miễn ngẩng đầu khỏi bản vẽ, cất bút chì vào không gian, kéo cửa phòng ra.

Ba người Đỗ thị, Triệu thị và Tiền thị ngẩng đầu đứng ở cửa phòng bếp, vênh mặt nạt người. Lôi Đại Bảo, Lôi Tiểu Bảo ôm chân Triệu thị nhìn gà rừng chưa nấu trong chậu chảy nước miếng Lôi Hân Hân cũng có mặt, nắm tay Tiền thị, miệng mút ngón tay.

Trương tẩu và Vương thẩm khó xử đứng bên cạnh lu nước, bàn tay chùi tạp dề, vẻ mặt nén giận.

Tần Miễn hiểu ra, Trương tẩu và Vương thẩm nhất định là bị ức hiếp, mở miệng "Nương, nhị đệ muội, tam đệ muội, sao mọi người lại tới đây?"

Triệu thị cười duyên một tiếng "Đại tẩu, không phải giữa trưa ngươi cần đãi khách sao? Chúng ta đến phụ ngươi nấu cơm. Chỉ là không ngờ ngươi đã mời người khác." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đỗ thị xụ mặt, "Nhà lão Đại, có phải ngươi rất không để ta và cha ngươi vào mắt?"

"Đúng vậy, không mời thân thích mời người ngoài, đại tẩu làm vậy…" Tiền thị cố ý nói mập mờ.

Trương tẩu và Vương thẩm không lên tiếng, hàng mày nhíu lại. Vừa rồi ba người Đỗ thị nói chuyện rất không khách khí, trong lòng hai người giận lắm. Họ là do Tần Miễn và Lôi Thiết mời tới, liên quan gì tới đám người Đỗ thị, ba người Đỗ thị ở đây vênh mặt hất hàm sai bảo là sao?

Tần Miễn nhìn Trương tẩu và Vương thẩm với ánh mắt xin lỗi, Trương tẩu, Vương thẩm đều lắc đầu, ý bảo không sao. "Nương, nhị đệ muội, tam đệ muội, mọi người hiểu lầm rồi. Ta mời Trương tẩu, Vương thẩm đến nấu cơm là phải trả tiền công. Kỳ thật ta có nghĩ đến mời mọi người nấu cơm, nhưng như vậy thì có nên trả tiền công không? Không trả tiền, làm phiền mọi người thì ngại Trả tiền lại có vẻ xa lạ, còn làm tổn thương tình cảm hai nhà. Nương, người nói phải làm sao? Nghĩ tới nghĩ lui, ta quyết định không mời mọi người, nào ngờ khiến nương, nhị đệ muội, tam đệ muội hiểu lầm, thật không phải."

Ba người Đỗ thị, Triệu thị, Tiền thị nhất thời á khẩu không trả lời được. Các nàng đã hỏi thăm, tiền công Trương tẩu và Vương thẩm nấu cơm một ngày bằng với tiền công của cánh nam nhân, chỉ nấu một bữa đã có hai mươi văn tiền, số này tuyệt đối không thấp, còn bao cả cơm trưa. Nếu Tần Miễn mời họ đến phụ nấu cơm mà không trả tiền, nhất định họ sẽ không chịu, nhưng lời này sao có thể nói thẳng ra?

Trương tẩu, Vương thẩm nhìn vẻ mặt ba người biến đổi liên tục, âm thầm bật cười, xoay người làm việc tiếp.

"Ta sợ mọi người đến sớm sẽ thấy nhàm chán, vốn chuẩn bị lúc ăn cơm mới đi gọi mọi người" Tần Miễn nhìn nhìn sắc trời, "Nương, đại khái qua một canh giờ nữa mới dọn cơm, hay là mọi người ngồi xuống uống trà trò chuyện một lát? Việc trong bếp giao cho Trương tẩu và Vương thẩm là đủ rồi."

Trương tẩu, Vương thẩm nhìn nhau cười, đến trước bếp lò tiếp tục bận rộn.

Ba người Đỗ thị, Triệu thị, Tiền thị ngầm bực Tần Miễn không nể mặt, nhưng đối phương ăn nói cẩn thận, các nàng không thể phản bác, huống chi ba người đều ngóng trông bữa cơm giữa trưa, không muốn cãi cọ với Tần Miễn lúc này.

Ba người ngươi xem ta, ta xem ngươi, không để ý tới Tần Miễn, thật sự ngồi xuống bàn ở nhà chính uống trà trò chuyện.

Tần Miễn âm thầm bội phục da mặt họ thiệt dày, nhưng chỉ cần họ không gây thêm phiền là đủ, cùng lắm bữa trưa thêm mấy đôi đũa.

"Trương tẩu, Vương thẩm, việc trong bếp làm phiền nhị vị."

"Yên tâm đi." Trương tẩu nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, cao giọng cười, như có như không nhìn mấy người Đỗ thị.

Tần Miễn cũng cười cười, thản nhiên khóa cửa phòng lại, rồi mang nước trà đến công trường.

Ba người Đỗ thị, Triệu thị, Tiền thị trừng mắt cánh cửa phòng bị khoá, ngực tức nghẹn, muốn nói gì thì thấy Tần Miễn đã bước nhanh đi xa, tấm lưng kia vô cùng nhởn nhơ.

Trên công trường, mọi người làm việc sục sôi ngất trời. Củi gom lại đốt cháy hừng hực, lúc này, nền móng đã đào gần xong. Lôi Thiết không nhàn rỗi, cởi áo, tay cầm xẻng, xúc từng xẻng đất trong hố lên. Cơ bắp căng chặt rắn chắc theo động tác mà nhún động, khí thế dương cương triển lộ không sót tí nào.

"Mọi người vất vả rồi, nước trà đây, mọi người cứ tự nhiên." Tần Miễn lấy ấm nước và chén trà từ trong giỏ trúc ra sắp lên bàn.

"Được rồi."

Có mấy người đáp lời, lại đây uống hai chén trà rồi đi làm việc.

Khi Ngô Địch lại đây còn cười với Tần Miễn một cái, cũng là một người thành thật, uống nước xong thì đi đào đất tiếp.

Tần Miễn không muốn về nhà đối mặt với mấy người Đỗ thị, ở chỗ này lại không giúp được gì, bèn dọn mấy khối gạch đến dưới gốc cây, ngồi xuống dựa vào thân cây, chán chết.

Lôi Thiết chú ý thấy Tần Miễn không đi, buông xẻng, chân dài nhấc một cái đã dễ dàng bước ra khỏi rãnh nền, đến bên bàn uống một chén nước, rồi đi tới trước mặt hắn, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Tần Miễn nhìn về phía công trường, cười như không cười, nói: "Không thấy cha huynh." Hắn còn tưởng Lôi Đại Cường chỉ đến muộn chút, không nghĩ đến giờ này vẫn chưa xuất hiện.

"Ừ."

Tần Miễn nhướng mày. Ừ cái gì mà ừ?

"Chỉ hơi tò mò ông ấy rốt cuộc nghĩ thế nào — là muốn người tam thôi tứ thỉnh(1), hay là sợ người khác không biết quan hệ giữa chúng ta và ông ấy không tốt." Ba huynh đệ Lôi Hướng Nhân đều đến, không thể nào chỉ có Lôi Đại Cường mắc bận không thể tới. Tần Miễn nói ra câu này cũng không suy xét liệu Lôi Thiết có vì hắn nói xấu cha y mà mất hứng không, có lẽ trong tiềm thức hắn khẳng định Lôi Thiết sẽ đứng về phía mình.

Người bận rộn trong công trường thỉnh thoảng len lén nghía về phía này, hơi tò mò hai người ở chung với nhau thế nào.

Lôi Thiết chẳng nói câu nào, biểu cảm lạnh nhạt, hiển nhiên không thèm để ý Lôi Đại Cường có đến hay không.

Tần Miễn cũng không phải muốn nghe đáp án của y, nói tiếp: "Cũng không phải chính thức đãi khách, ta cảm thấy nếu bữa trưa ông ấy vẫn không đến thì không cần đi mời." Hắn cười có chút gian giảo, thật sự là nhìn Lôi Đại Cường không vừa mắt.

Lôi Thiết gật đầu "Ta đi làm tiếp."

"Đi đi." Tần Miễn vẫy tay.

Đến khi mặt trời nhô cao, phỏng chừng sắp sửa dọn cơm, Tần Miễn mới trở về, thấy các món đều được nấu xong, lại tới công trường gọi mọi người về ăn cơm.

Các hán tử cười vang kết thúc công việc, thoải mái thu dọn bàn ghế, vừa cười vừa nói đi tới cuối thôn.

-Hết chương 37-

Chú giải:

Tam thôi tứ thỉnh: nói chung là đi mời mọc nhiều lần

38. Chương 38: Khó Chịu

Hơn hai mươi người, gian nhà giữa chứa không hết bèn bày thêm bốn cái bàn lớn bên ngoài. Tuy trời thu nhiều nắng nhưng không gắt, chiếu lên người còn thấy ấm áp cả người.

Lôi Thiết mời khách ngồi vào bàn, Tần Miễn vào bếp dặn người mang thức ăn lên. Vương thẩm nhẹ nhàng bê một ***g màn thầu hấp ra ngoài, màu thầu trắng bóc thơm ngào ngạt còn tỏa hơi nóng. Tần Miễn và Trương tẩu bưng thức ăn lên bàn, thấy Đỗ thị, Triệu thị và Tiền thị tứ bình bát ổn ngồi ở bàn bên cạnh, khoé môi cong lên nụ cười giễu cợt.

Trương tẩu và Vương thẩm hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu. Chả trách Lôi Thiết, Tần Miễn muốn phân gia.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn ba người Đỗ thị, nhưng ba người họ lại hồn nhiên chưa thấy, mấy đôi mắt chỉ chằm chặp vào món ăn trong tay Tần Miễn.

Mỗi chiếc bàn đều bày bốn món thịt thỏ hầm khoai tây, gà rừng hầm nấm, ngải cứu xào và cà tím xào, mỗi món đựng trong chậu nhỏ, mùi thịt đậm đà khiến người không thể dời mắt. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Các vị, xin mời, không cần khách khí." Lôi Thiết đứng lên, nói hai câu mới ngồi xuống.

Mọi người nhao nhao cười nói: "Sẽ không khách khí." Trong lòng đều cảm khái Lôi Thiết và Tần Miễn quả là người thật tình, thịt thà trong hai món mặn phân lượng rất đủ, không giống người bủn xỉn đãi khách món mặn mà hầu như toàn là rau, thịt chỉ có chút ít.

Tần Miễn nói: "Màn thầu đều để ở đây, mọi người tự nhiên lấy, ta không mời nữa tránh cho mọi người không được tự nhiên."

Trương Đại Xuyên cao giọng nói: "Nhà Lôi Thiết, ngươi cứ yên tâm đi, chúng ta sẽ không khách sáo đâu." Đỗ thị gắp một miếng thịt gà lớn không có xương bỏ vào bát, lại gắp thêm khối thịt thỏ, sợ mình chậm hơn người khác một nhịp, quét mắt nhìn Tần Miễn, nói với vẻ đương nhiên "Nhà lão Đại, ngươi đi mời cha ngươi tới."

Mọi người không khỏi im lặng hết, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Công trường lớn như thế, ai mà chẳng phát hiện sáng nay không có mặt Lôi Đại Cường?

Ngô Địch thầm cười nhạo một tiếng, nhìn Tần Miễn, tò mò hắn sẽ trả lời thế nào cho thuyết phục.

Tần Miễn bình thản như cũ "Nương, cha đối với ta và Thiết ca vô cùng tốt, chúng ta luôn ghi tạc trong lòng. Lúc này lão nhân gia còn chưa đến có lẽ thân thể không thoải mái cần ở nhà nghỉ ngơi. Hơn nữa mấy ngày gần đây trời trở lạnh, không cẩn thận rất dễ cảm lạnh, ta nghĩ đừng nên mời ông tới tránh cho bị phong hàn. Bất quá người yên tâm, ta đã để riêng đồ ăn cho cha và tiểu muội, lát nữa lúc người về thuận tiện mang về cho họ. Trễ một chút ta và Thiết ca sẽ qua thăm ông."

Đỗ thị bị nghẹn, u ám trừng Tần Miễn.

Khoé mắt Trương tẩu, Vương thẩm đều mang ý cười. Tần Miễn dùng lời chặn miệng Đỗ thị làm họ thấy được trút giận.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ xấu hổ cúi đầu. Dĩ nhiên họ biết nguyên nhân Lôi Đại Cường không tới, trong lòng thầm oán Lôi Đại Cường, người muốn tự cao tự đại cũng đừng chọn lúc này. Hai người nhìn nhau, đều thấy bất đắc dĩ.

Tần Miễn làm như không thấy ánh mắt của Đỗ thị, kéo Trương tẩu và Vương thẩm đến ngồi xuống một bàn vuông nhỏ mới ***, hơi áy náy "Trương tẩu, Vương thẩm, nếu nhị vị không ngại thì ngồi riêng một bàn này cho thanh tĩnh." Bàn vuông nhỏ này do Lôi Thiết làm từ ván gỗ dư của chiếc xe, không quá nhiều nên y chỉ đóng một cái nhỏ.

Trương tẩu và Vương thẩm tự nhiên hiểu 'thanh tĩnh' hắn nói là ý gì, thầm thở phào một hơi. Hai người đều không muốn ngồi chung bàn với mấy người Đỗ thị, đều ở cùng thôn, sao không biết họ là người thế nào? Huống chi hai bên vừa xảy ra mâu thuẫn, hai người không mong cùng bàn với Đỗ thị để rước phiền. Thấy

may mắn còn không kịp, làm sao trách Tần Miễn? Chẳng qua không ngờ Tần Miễn rất cẩn thận. Tuy là bàn nhỏ nhưng trên bàn cũng bốn món ăn, phân lượng đầy đủ, hai người họ ăn phỏng chừng còn dư không ít.

"Đừng nói vậy, một bàn thức ăn này chỉ có hai người bọn ta, chúng ta cầu còn không được." Vương thẩm tính cách nhanh nhẹn phóng khoáng, cười ha ha nói.

Trương tẩu cũng liên tục tán đồng "Phải phải. Nhà Lôi Thiết, ngươi đừng bận rộn nữa, ăn cơm đi."

Tần Miễn an bài xong thì ngồi xuống cạnh Lôi Thiết, cái bát trước mặt hắn đã được gắp đầy đồ ăn. Hắn cười cười với Lôi Thiết, nhấc đũa lên ăn.

Mặc dù có khúc nhạc đệm Đỗ thị gây thành ra hơi khó xử, nhưng mấy người Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Ngô Địch đều biết ăn nói, bầu không khí ngột ngạt nhanh chóng bị phá tan. Mọi người nói nói cười cười, náo nhiệt vô cùng.

Ngải cứu xào, cà tím xào tuy là món chay, nhưng dùng mỡ heo để xào, hương vị không hề kém. Bữa cơm ăn xong, bốn món trên bàn hầu như không thừa lại gì. Mọi người ăn uống thỏa mãn, cũng không trì hoãn thời gian, nghỉ ngơi một chút liền tới công trường làm việc.

Ba người Đỗ thị, Triệu thị, Tiền thị không nói ở lại phụ thu dọn bàn, cầm phần ăn Tần Miễn để cho Lôi Đại Cường và Lôi Xuân Đào liền rời đi.

Trương tẩu, Vương thẩm rửa bát đũa chén đĩa, thu dọn phòng bếp sạch sẽ.

Trương tẩu nói: "Nhà Lôi Thiết, ở đây không có chuyện gì cần chúng ta nữa, sáng mai chúng ta lại đến."

Tần Miễn bưng hai bát đi tới, cười nói: "Trương tẩu, Vương thẩm, vất vả hai người rồi. Đây là đồ ăn còn dư trên bàn nhỏ, nếu không ghét bỏ thì hai người mang về nhà thêm món. Lượng cơm của Ta và Thiết ca đều lớn, ngần này cũng không đủ bữa tối."

Người nhà nông không chú ý nhiều quá, mặc dầu là đồ ăn dư, nhưng vẫn là món ngon. Trương tẩu, Vương thẩm vui mừng nhận lấy, nói cám ơn rồi cùng nhau rời đi, vừa đi vừa tám về hành vi của ba người Đỗ thị, Triệu thị, Tiền thị hôm nay, trong lòng càng thêm không thích họ.

Trương tẩu khinh thường nói: "Bình thường ở nhà mình thì thôi, nhưng hôm nay có nhiều người ở đây, Đỗ thị và hai cô con dâu cũng như vậy thật khiến người không vừa mắt."

"Ai mà không thấy vậy chứ? Lão Tứ nhà họ còn chưa thành thân đâu. Đỗ thị không sợ thanh danh bà truyền ra sẽ không ai nguyện ý đến nhà họ làm dâu à?" Vương thẩm phụ hoạ.

"Hì hì!" Trương tẩu che miệng cười "Nếu ta có khuê nữ, bất kể thế nào ta cũng sẽ không gả con ta đến nhà họ. Ngươi không thấy dáng vẻ Triệu thị lúc ăn cơm hôm nay sao, hận không thể bản thân mọc hai cái miệng ấy."

Hai người đã đi rất xa, nhưng không so được thính lực cực nhạy của Tần Miễn. Hắn nghe rành mạch, không khỏi bật cười, cân nhắc từ nay có nên gọi ba người Đỗ thị đến không? Nhưng việc gì cũng không làm, dựa vào đâu cho họ ăn chùa uống chùa? Nhà này nhanh nhất phải nửa tháng mới xây xong, chẳng lẽ họ tính mỗi ngày đều tới đây ăn trưa? Cho người chiếm chút của hời không có gì lớn, nhưng hắn không thích bị người lợi dụng, Tần Miễn nghĩ thế nào cũng không thích.

Bất quá tưởng tượng viễn cảnh không cho ba người da mặt dày kia đến, không biết họ sẽ quậy ra chuyện gì, hắn đành từ bỏ ý định. Thôi, ráng nhịn, chờ xây nhà xong, sân cũng che kín, muốn chiếm lợi nhà hắn không có dễ đâu.

-Hết chương 38-

39. Chương 39: Ở Nhà Mới (1)

Sau đó, Tần Miễn nhìn ba người Đỗ thị lại đến ăn cơm, không bất ngờ chút nào Thấy Lôi Đại Cường xuất hiện trên bàn ăn cũng không ngoài ý muốn. Chỉ có Lôi Xuân Đào, vì da mặt quá mỏng, không muốn đến. Nhưng mỗi ngày Tần Miễn vẫn chuẩn bị đồ ăn cho nàng, để Đỗ thị mang về.

Gần nửa tháng, nhà mới rốt cuộc hoàn thành, gạch xanh ngói đen, im lặng mà đứng. Bởi Tần Miễn thường xuyên đi 'đốc công', hơn nữa thết đãi nhóm người giúp vần công nhiệt tình chu đáo, nên họ cũng ra sức cẩn thận để hồi báo, từng viên gạch viên ngói lót đặt chỉnh tề nhìn là biết rất dụng tâm.

Ngày căn nhà hoàn công, Tần Miễn bao cơm từ bữa trưa đến bữa tối, còn chuẩn bị rượu ngon. Nhóm người giúp vần công ăn được thống khoái, cũng uống được đã ghiền, về nhà bị vợ chửi vài câu vẫn cười hì hì.

Trải qua chuyện này, họ hiểu rõ cách đối nhân xử thế của Tần Miễn và Lôi Thiết nên sau thái độ đối đãi với hai người thêm vài phần thiện ý. Loại thái độ này gây ảnh hưởng nhất định đến các thôn dân khác, nhân duyên của Tần Miễn, Lôi Thiết ở trong thôn cũng tốt hơn, nhất là Tần Miễn. Việc này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Tần Miễn rèn sắt khi còn nóng, tìm vài thợ hồ nhiều kinh nghiệm đến, cho họ xem bản vẽ thiết kế giường lò hắn vẽ tốt, giải thích cặn kẽ, thành công tạo ra giường lò. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết trừ lúc thấy bản vẽ lộ ra biểu cảm kinh ngạc thì không phát biểu ý kiến gì, mặc hắn lăn qua lăn lại.

Sau khi xây xong giường lò, Tần Miễn tập trung *** lực vào phòng tắm. Hắn và Lôi Thiết mất hai ngày lên núi tìm mấy khối đá cẩm thạch, rồi đưa đến Ngọc Thạch các chuyên chế tạo trang sức châu báu để họ dùng công cụ chuyên dụng cắt đá thành từng khối vuông bằng phẳng, dùng để lót nền phòng tắm và bệ bếp. Chỉ cắt mấy đao, mài một chút đã tiêu hao chẵn năm lượng bạc, làm Tần Miễn đau lòng tới mức hôm đó không muốn ăn món mặn.

Người thợ cắt đá trong tiệm kia còn uất ức hơn, đồ cắt chuyên dụng kia là dùng để cắt ngọc thạch phỉ thúy trân châu, không phải cắt đá nhá, song cuối cùng nhìn lượng tiền công, vẫn chịu cắt.

Sau, Tần Miễn và Lôi Thiết lại cầm bản vẽ gia cụ đến tiệm đồ gỗ Phú Quý. Liêu Chí Phúc nhìn Tần Miễn mặt mày tươi cười bước vào cửa, Lôi Thiết lưng đeo sọt không nói tiếng nào theo cạnh hắn, một màn quen thuộc này khiến ông trong lúc hoảng hốt còn tưởng rằng thời gian đã đảo ngược về một tháng trước.

"Liêu lão bản, đã lâu không gặp."

Tần Miễn tươi cười cởi mở khiến Liêu Chí Phúc chợt cảm thấy dạ dày đau a "Ha ha, thì ra là tiểu huynh đệ, nhờ phúc nhờ phúc." Máy cắt mì lần trước giúp ông chủ họ buôn bán lời hơn năm ngàn lượng, với người làm ăn như họ không tính là nhiều, nhưng hiếm cái đó chỉ là lợi nhuận trong một tháng. Thế nên ông không muốn đắc tội Tần Miễn.

"Không dám nhận" Tần Miễn cười càng nhiệt tình "Lần này ta lại đưa tiền đến cho ngài."

"Hả?" Liêu Chí Phúc dậy hứng thú.

Tầm mắt Lôi Thiết vẫn đặt trên người Tần Miễn. Tức phụ biết kiếm tiền như vậy, y cũng không thể kém hơn hắn.

"Nghĩ gì vậy?" Tần Miễn dùng cánh tay đụng đụng Lôi Thiết, hắn nói mấy lần mà Lôi Thiết cũng không phản ứng.

Lôi Thiết hồi thần, âm thầm kinh ngạc, y vậy mà thất thần dưới tình huống không ở một mình, bất quá vẻ mặt không đổi, thấy Liêu Chí Phúc cũng nghi hoặc nhìn mình, y phản ứng lại cầm mấy tờ giấy trong sọt ra đưa Tần Miễn.

Tần Miễn nhìn thoáng qua một tờ giấy, đưa cho Liêu Chí Phúc "Liêu lão bản xem kỹ trước hãy nói?"

Liêu Chí Phúc tập trung xem, kinh ngạc thấy rõ "Đây là tủ áo?"

"Phải." Tần Miễn gật đầu.

Liêu Chí Phúc không lập tức phát biểu ý kiến, thấy trong tay Tần Miễn còn mấy tấm giấy nữa, trừng mắt liếc hoả kế đang tò mò thò đầu lại đây, "Không biết quan sát gì cả, còn không mau rót trà cho hai vị huynh đệ đây?"

"Vâng." Hỏa kế vội lui xuống.

Tần Miễn cười nhẹ, kéo Lôi Thiết ngồi xuống.

Liêu Chí Phúc ngồi đối diện họ, nhìn bản vẽ, châm chước nói: "Đã từng thấy tủ quần áo cửa kéo, nhưng đây là lần đầu ta thấy loại cửa hai bên đều di động được thế này." Tần Miễn vẽ rất chi tiết, không khó nhận ra chút nào.

Tần Miễn đi thẳng vào vấn đề "Hôm nay chúng ta đến là muốn đặt quý tiệm làm vài món gia cụ Thứ hai là kiếm chút tiền trợ cấp gia dụng. Liêu lão bản thấy bức vẽ này thế nào?"

Liêu Chí Phúc là thương nhân, ánh mắt độc đáo, loại tủ áo này chia làm các ô vuông lớn nhỏ bất đồng, kết hợp luôn với bàn trang điểm, bên cạnh tấm gương có ngăn ô vuông nhỏ, có thể để son phấn, lược, trang sức các loại, ngồi trước bàn trang điểm chìa tay là với tới. Ông dám khẳng định loại tủ này sẽ được nhóm phu nhân tiểu thư hoan nghênh.

Kể cũng lạ, sao trước kia không có ai nghĩ ra cách này? Liêu Chí Phúc có chút ảo não, nhưng vẫn sảng khoái nói: "Bức vẽ này mười lượng bạc, tiểu huynh đệ xem thế nào?"

Tần Miễn không dị nghị, loại tủ áo này không có gì đáng ngạc nhiên, hắn ngại chặt chém người ta.

Liêu Chí Phúc thấy hắn không kêu giá trên trời, mơ hồ đoán được hắn có ý giao hảo với mình, nụ cười trên mặt càng chân thành, dò hỏi: "Còn thứ đồ nào khác không?" Ông nhìn tay Tần Miễn.

Tần Miễn đưa bản vẽ thiết kế sô pha cho ông, giải thích cẩn thận, bản vẽ được đại gia Liêu Chí Phúc khen ngợi, định giá năm mươi lượng.

Cuối cùng, Tần Miễn lấy từ trong sọt ra một cái đĩa và một củ khoai tây.

Liêu Chí Phúc và tiểu hoả kế đầy lòng hiếu kỳ đều ù ù cạc cạc nhìn hắn.

Tần Miễn cười thầm, xoay người đưa lưng về bọn họ, thoáng cái gọt vỏ củ khoai, quay người lại triển lãm cho họ xem.

"Tốc độ lột vỏ có nhanh không?"

Liêu Chí Phúc giật mình: "Việc này… sao mà làm được?"

Tần Miễn cười mà không nói, lại đưa lưng về phía ông, rồi cũng quay người sau chốc lát.

Liêu Chí Phúc nhìn, trong đĩa là một nhúm sợi khoai tây thái mỏng.

-Hết chương 39-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

40. Chương 40: Ở Nhà Mới (2)

"Vị tiểu công tử này, ngươi làm thế nào vậy? Tốc độ thái sợi còn nhanh hơn cả sư phó của đại tửu lâu nữa!" Hỏa kế lộ vẻ không thể tin nổi, rồi chợt buồn bực gãi gãi đầu "Nhưng mà có thấy ngươi dùng thớt gỗ đâu?"

Hai tay Tần Miễn đặt ở sau lưng, thần thần bí bí nói: "Thứ này của ta chẳng những có thể nhanh chóng lột vỏ, cắt miếng, còn có thể thái sợi. Liêu lão bản, ngài thấy thế nào?"

Liêu Chí Phúc thống khoái trực tiếp ra giá "Năm mươi lượng!"

Tần Miễn thực vừa lòng, đưa bộ dụng cụ cắt tỉa rau quả trong tay cho Liêu Chí Phúc, nói lời dễ nghe "Đã nói Liêu lão bản là người sảng khoái mà, nếu không chúng ta cũng không trực tiếp tới tìm ngài."

Sau khi quan sát rõ bộ dụng cụ cắt tỉa, cũng giống như lần trước mua máy cán mì, khuôn mặt Liêu Chí Phúc lại xuất hiện biểu cảm hài lòng pha buồn bực kỳ lạ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn mỉm cười uống một ngụm trà "Liêu lão bản, nếu không phải hôm đó tôi gọt vỏ khoai tây gọt đến tay chảy máu cũng không nghĩ ra công cụ tiện lợi thế này đâu. Đây là ý tưởng tôi phải trả bằng máu đấy, nên năm mươi lượng này của ngài tuyệt đối không thiệt." Lời này thuần tuý là nói dóc.

Liêu Chí Phúc dở khóc dở cười.

Tần Miễn đưa mấy tấm bản vẽ còn lại cho ông. Mấy tấm này không có gì đặc biệt, chỉ là càng có nét hiện đại, muốn đặt cửa hàng làm để nhà mình dùng.

Hẹn mười ngày sau giao hàng, Liêu Chí Phúc khách khí tiễn hai người ra ngoài. Nửa tháng sau, nhà mới khô cứng. Đồ dùng trong nhà đã đưa tới vài ngày trước. Nhà có thể vào ở, bất quá Tần Miễn và Lôi Thiết không vội, đi từng chuyến chuyển gia cụ vào nhà mới trước. Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ tình cờ nhìn thấy, chủ động lại đây phụ họ.

Đến lúc mặt trời xuống núi, mọi thứ mới an bày thỏa đáng.

Tần Miễn mang ánh mắt tán thưởng đánh giá nhà mới. Vừa vào cửa là sân nhỏ chừng sáu mươi mét vuông, trước mắt trong sân không có gì, chỉ góc tây bắc có một buồng tắm nhỏ. Điều kiện ở cổ đại không thể xây được nhà tắm phong cách hiện đại nên đó chỉ là nơi tắm rửa, bên trong có một thùng tắm lớn, góc tường có lỗ thoát nước.

Nhà chính, vừa vào cửa là phòng khách kiêm phòng ăn, bàn ăn hình vuông bằng gỗ thông kèm theo hai ghế dựa cùng chất liệu, sô pha đặt dựa vào tường cùng bàn trà đều là phong cách hiện đại. Tường phía nam mở một cửa sổ rộng gấp rưỡi nhà bình thường để trong phòng lấy sáng nhiều hơn. Bức màn dày màu nâu đỏ sừng sững bất động làm ngày thu thêm phần ấm áp. Do điều kiện có hạn, nếu không Tần Miễn cũng muốn lót luôn nền nhà bằng đá hoa.

Bên trái phòng ăn kiêm phòng khách là nhà bếp, bàn bếp lót đá cẩm thạch vừa bóng loáng vừa sạch sẽ, đã có tủ bát nên lại mua thêm không ít chén bát đĩa khay, xếp ở vị trí tiện dùng nhất, gạo và mì cũng có chỗ để. Phòng bếp và phòng tắm trong sân chung bức tường phía nam, nhưng vì phòng tắm khá nhỏ nên mở thêm được một cửa sổ ở tường nam nhà bếp lấy thêm ánh sáng.

Hai gian phòng phía bắc, gian nhỏ hơn để chứa đồ linh *** như nông cụ, thóc, ghế dựa dự phòng. Gian tương đối lớn là phòng ngủ. Phòng kho và phòng ngủ đối diện nhau, hành lang thông ra cửa sau. Phía sau là đất trống, tương lai nếu muốn xây thêm sân sau cũng tiện.

Tần Miễn vừa lòng phòng ngủ nhất, tuy hắn và Lôi Thiết vẫn không thể không xài chung một phòng nằm cùng một giường, nhưng ít nhất tủ áo đủ lớn, quần áo hai người có thể để riêng.

Lôi Thiết đi theo hắn tham quan nhà mới, ánh mắt dừng tại tấm đệm giường mới trải trên giường lò hơi lâu. Chỉ là hai tấm chăn bông và hai cái gối đầu xếp ngay ngắn riêng ra có hơi chướng mắt.

Ăn xong cơm chiều, Tần Miễn tắm nước ấm rồi khẩn cấp nhảy lên giường mới, nhìn chiều ngang của giường lò, khoé môi cong lên nụ cười nhẹ. Giường lớn vậy hẳn là có thể bỏ tật xấu chui vào lòng Lôi Thiết. Hắn vào vị trí của hắn, tung chăn hắn ra, thoải mái khoan khoái nằm xuống. Vì trong tay có ít tiền, hắn lại mua một tấm đệm mới một chăn bông mới.

Gối đầu cũng mới toanh, bên trong là bông tơ, êm ái mềm mại. Cái ót cọ cọ, mắt nhìn nóc nhà. Ngọn đèn dầu trên bàn khẽ lay động, đong đưa suy nghĩ của hắn, bất giác mà xuất thần.

Tại thế giới này hắn cũng tính là có một mái nhà nhỉ?

Lôi Thiết quấn khăn, cả người tản ra hơi nóng vào phòng, trầm lặng nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ cùng ánh mắt cô đơn của thiếu niên, tâm co rút đau đớn.

Y đóng cửa phòng lại, 'ầm' một tiếng, không nhẹ không nặng.

Tần Miễn quay đầu nhìn y, không yên lòng hỏi: "Khoá cửa hết rồi?"

"Đã khóa." Lôi Thiết khép màn, cởi giày lên giường, nhìn chằm chằm chăn bông của mình, tay phải nâng lên, vén một góc tấm chăn khác.

Tần Miễn sửng sốt, nhìn y dời gối đầu bên kia sang để kế bên gối đầu hắn, sau đó tiến vào chăn của hắn, tim đập ngừng hai giây, ngồi nửa người dậy, cầm nhếch lên liếc y "Tại sao?"

Lôi Thiết: "Sau khi ngươi ngủ cũng sẽ chen lại đây."

Giọng điệu bình thản mà chắc mẫm chọc Tần Miễn tức đến suýt ngã ngửa, đang muốn mở miệng, người nọ vươn cánh tay dài ra vòng qua hắn, tuy không dụng sức, nhưng có tư thế không cho cự tuyệt.

Tần Miễn dùng ánh mắt dao đâm, đâm đối phương mấy nhát mà vẫn không hiệu quả, đành nhận mệnh nằm xuống.

Lôi Thiết bỗng nói: "Vào ở nhà mới không vui?"

"Không có." Tần Miễn bị y dời đi lực chú ý "Đúng rồi, huynh có cảm thấy trong phòng thiếu thiếu thứ gì không?"

Lôi Thiết quét mắt khắp phòng một lần.

Đúng là mẫu người bị đánh ba gậy cũng không chịu thả ra một cái rắm, kỳ thật Tần Miễn không trông cậy y sẽ trả lời, vậy mà lại nghe y mở miệng "Trống trải."

"Chính nó!" Tần Miễn thưởng y một cái nhìn khen ngợi, chỉ vào vách tường trụi lủi đối diện "Gia cụ không thiếu, nhưng trên tường trống trơn. Bữa nào đi trấn trên mua tranh chữ treo lên."

"Qua vài ngày nữa đã. Ngày mai ta lên núi." Mặt Lôi Thiết bị một sợi tóc của hắn cọ ngứa, nâng cằm lên chà chà.

Tần Miễn đột nhiên cảm thấy bầu không khí tế nhị, rụt rụt cổ "Đi săn thú? Huynh từng nói dạy ta võ công."

"Dạy xong mới lên núi." Lôi Thiết vung tay, đèn tắt. Trong phòng tối đen.

Tần Miễn lặng lẽ thở ra một hơi, cũng không rõ vì sao phải lặng lẽ "Còn một chuyện nữa, bên này chuyển nhà mới có tập tục ăn tân gia không?"

"Đi săn thú vì việc này." Lôi Thiết.

Tần Miễn vội nói: "Thịt rừng quý hơn thịt heo, lần này mời khách dùng ít đồ rừng thôi, dùng nhiều thịt heo. Huynh xem rồi lo liệu."

"Ừ." Ngực Lôi Thiết nóng như lửa, là bởi trong ngực có thêm một người sao?

-Hết chương 40-

——-

41. Chương 41: Ăn Tân Gia

Vệ sinh cá nhân xong, Tần Miễn chậm rì rì đi ra cửa. Trời mới tờ mờ sáng, ngày thu thiếu đi tiếng ve kêu ếch xướng, cả thôn có chút tĩnh lặng.

Tiếng bước chân kinh động Lôi Thiết đang luyện công trong sân, quay đầu lại nhìn.

Thiếu niên mặc chiếc áo lót bông ngắn màu xanh mới ***, thắt lưng buộc dây đai nâu nhạt, khoác mã giáp (áo ghilê) cũng màu nâu nhạt bên ngoài, phía dưới quần dài bó sát màu xanh, chân mang ủng ngắn da hươu, cách ăn vận gọn gàng linh hoạt tựa như tiểu công tử nhà ai Một đầu tóc dài không quấn thành búi cài trên đỉnh đầu như người khác, mà là dùng dây cột tóc màu xanh buộc cao thành đuôi ngựa, *** thần hăng hái phấn chấn, vừa vặn eo bẻ cổ vừa ngẩng đầu nhìn trời, trên khuôn mặt khí khái hào hùng lộ ra nụ cười khoan khoái, càng có vẻ thần thanh khí sảng.

Trên người Lôi Thiết cũng là đồ mới, kiểu dáng giống Tần Miễn như đúc, chẳng qua áo lót ngắn và quần dài màu chàm, mã giáp, đai lưng cũng màu nâu nhạt. Bởi vì đang luyện công, y không mặc mã giáp mà khoác lên sào phơi đồ bằng trúc.

Thật ra do Tần Miễn lười vẽ lắm kiểu trang phục, nên làm cùng một kiểu dáng cho cả hai, trong phong cách cổ đại bảo thủ tăng thêm yếu tố hiện đại. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Dù trên mặt Lôi Thiết có vết sẹo, nhưng nhìn lâu cũng thấy nó như không tồn tại, phối thêm trang phục vừa vặn làm nổi bật dáng người vai rộng mông thon, toàn thân tư thế oai hùng, ngọc thụ lâm phong.

"Sớm ha." Ánh mắt tán thưởng của Tần Miễn đánh giá Lôi Thiết từ trên xuống dưới, tâm tình rất tốt chào hỏi.

Lôi Thiết liếc hắn một cái rồi thu hồi đường nhìn, tiếp tục luyện công, từng chiêu từng thức uy mãnh hữu lực, uy vũ sinh phong.

Nghẹn chết huynh đi! Nụ cười trên mặt Tần Miễn cứng đờ, liếc xéo y một cái, nghía thấy hòn đá nhỏ trên đất, thấy Lôi Thiết không chú ý tới hắn bèn nhặt đá lên ném vào lưng đối phương. Nhìn y luyện ra hình ra dạng nhưng ai biết có phải chỉ được cái mã ngoài không? Nên thử một lần. Lôi Thiết phảng phất như không thấy, tiếp tục luyện chưởng, thời điểm hòn đá sắp chạm vào mình, tay phải bỗng biến chiêu đưa chếch ra sau, cứ như có mắt sau đầu chuẩn xác kẹp lấy hòn đá bằng ngón trỏ và ngón giữa, vẫn không quay đầu, tiếp tục luyện chiêu vừa rồi.

Tần Miễn nhướng mày, nguyên lai thật sự không chỉ có hình thức. Không biết có phải hắn nhìn lầm không, dường như Lôi Thiết vừa liếc mắt qua phía này, tuy ánh mắt lạnh nhạt nhưng lại giống như nói y xem thường hắn.

Con ngươi xoay tròn, cười cười mờ ám. Sân còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, dưới đất rải rác đá vụn, hắn cúi người nhặt vài hòn liên tục ném vào Lôi Thiết.

Lôi Thiết đang luyện tới chiêu 'mò kim đáy biển', đột nhiên nhảy bật lên cao, ở giữa không trung xoay người, tay phải giống như bồ phiến sinh phong quét qua không trung, năm cục đá toàn bộ bị y bắt vào lòng bàn tay. Cùng lúc đó, người y vững vàng mà không gây tiếng động hạ xuống mặt đất, nhìn Tần Miễn chăm chăm.

Khốc ghê!

Hai mắt Tần Miễn sáng rực, tiến lên "Hiện ta lớn tuổi thế này, có thể học đến trình độ như huynh không?"

Khoé miệng Lôi Thiết nhếch lên một độ cong, có lẽ do không quen cười nên trông hơi cứng ngắc, nhưng ý cười trong mắt không thể giả. Tần Miễn chú ý thấy, tâm tình tốt hơn.

"Tuổi ngươi không lớn." Lôi Thiết.

Tần Miễn dở khóc dở cười. Dĩ nhiên ý hắn không phải vậy. Nếu tuổi hắn mà gọi là lớn thì Lôi Thiết chẳng phải là 'già' sao? Nếu người khác nói lời này hắn sẽ cho rằng người đó muốn cãi nhau với mình, nhưng từ miệng Lôi Thiết nói ra lại thấy buồn cười.

"Ý ta không phải vậy, nghe nói tập võ cần luyện từ nhỏ mới mau tiến bộ."

"Không sao, tuần tự mà tiến. Đầu tiên học mấy chiêu phòng thân." Lôi Thiết ném mấy hòn đá xuống.

Mấy cục đá dừng ở góc tường, nằm sát vào nhau. Tần Miễn liếc xéo, "Khoe khoang gì chớ."

Lôi Thiết vỗ vỗ đầu hắn, bắt đầu chỉ dạy.

Đừng cho rằng chỉ nữ tử mới cần học thuật phòng thân, nam tử cũng vậy, nhất là thiếu niên chưa trưởng thành. Ở cổ đại nạn buôn người lộng hành, cò môi giới chuyên lừa gạt thanh thiếu niên bán cho con buôn.

Thuật phòng thân bình thường đều là những chiêu công kích người ở cự ly gần, đơn giản, thực dụng, mau lẹ. Nói cách khác là tấn công chỗ yếu hại của đối phương trong thời gian ngắn nhất như hai mắt, thái dương, cằm, cổ họng, gáy, bụng, giữa hai chân, đầu gối và vài vị trí khác.

Lôi Thiết đứng sau lưng Tần Miễn, một tay ôm eo hắn, một tay khác bóp chặt cổ hắn, "Nếu đối phương khống chế ngươi từ đằng sau…"

Hơi thở ấm nóng thổi vào tai, Tần Miễn rụt rụt cổ.

Lôi Thiết nhìn vành tai hắn nổi đỏ ửng, dừng lại một chút, nói tiếp: "Có thể dùng khuỷu tay thúc đối phương, hoặc dùng gót chân đá mạnh đầu gối đối phương."

Y nhìn đỉnh đầu người trong lòng, dừng một chút, bổ sung "Nếu đủ cao, mà hai chiêu kia không được thì dùng đầu đập vào đầu đối phương cũng được."

Tần Miễn đen mặt. Đang nói giữa chừng thì dừng là ý gì? Giờ hắn không cao không có nghĩa sau này sẽ không cao.

Hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lôi Thiết với vẻ mặt bất thiện.

Lôi Thiết dường như không có việc gì, đổi tư thế "Tiếp theo là một chiêu khác…"

Cứ như vậy, một dạy một học, Tần Miễn đại khái đã nắm vững mấy chiêu phòng thân cơ bản.

"Ta chạy bộ vài vòng rồi về làm bữa sáng." Tần Miễn tràn trề hăng hái với tập võ nên mỗi ngày chú ý rèn luyện cơ thể. Muốn võ công thâm hậu, đầu tiên phải nâng cao tố chất cơ thể mình. Hắn vẫy vẫy tay với Lôi Thiết, nhanh chân chạy đi.

Lôi Thiết khóa cửa, lưng đeo cung tên lên núi.

Đến khi Tần Miễn chạy bộ xong về nhà, Lôi Thiết cũng trở lại, ba cây hoa tiêu chất trong sân.

"Thiệt thất sách." Tần Miễn bước vào cửa, thở hồng hộc, mặt ướt đẫm mồ hôi nóng, lấy tay quạt quạt "Mồ hôi ra quá trời. Quên chuẩn bị trang phục và giày mặc cho chạy bộ."

"Lần sau lên trấn trên mua." Lôi Thiết Thủ cầm xẻng trong tay hỏi hắn"Trồng ở đâu?"

Tần Miễn một hơi uống xong chén nước, ánh mắt đảo vòng quanh sân rồi đi đến một chỗ gần cổng chính không xa, dùng chân quẹt dấu "Thứ này mùi không dễ ngửi, trồng chỗ này đi."

Lôi Thiết gật đầu, khom lưng xúc đất.

Tần Miễn đứng ở một bên xem chốc lát rồi đi làm bữa sáng.

Lúc ăn sáng, hai người định ra ngày tân gia — hai ngày sau.

Ăn sáng xong, Lôi Thiết đi săn thú. Tần Miễn rót chút nước linh tuyền cho ba gốc hoa tiêu, đến từng nhà mời thôn dân hôm đó tới dùng tiệc cơ động(1), sẵn tiện làm quen với mọi người trong thôn luôn.

Hắn không đặc biệt đến lão trạch mời trước, mà là đi tuần tự từ Tây thôn sang Đông thôn.

Lúc đến lão trạch, Đỗ thị đang múc nước bên giếng, thấy hắn vào cửa, mí mắt xếch lên, không kiên nhẫn hỏi: "Ngươi tới làm gì?"

Đối phương không thích hắn, Tần Miễn cũng không đi lấy mặt nóng dán mông lạnh(2), nói thẳng: "Nương, ngày tân gia định vào ngày mốt, lúc đó mời mọi người tới sớm."

Lúc này sắc mặt Đỗ thị mới dịu lại "Có lòng, chúng ta sẽ tới sớm."

Tần Miễn nói tiếp: "Chúng ta tính làm tám món, bốn chay bốn mặn, e là phải ra vườn hái chút rau củ."

Bốn chay bốn mặn là bàn tiệc không tồi, Đỗ thị nghĩ cả nhà mình đều có thể đến ăn, không cho hắn hái chút rau xanh thì không tốt, "Ta biết."

Tần Miễn không muốn nhiều lời với bà nữa "Nương, người bận rộn, ta còn phải đến nhà tiếp theo."

Đỗ thị phất tay.

Buổi tối Lôi Thiết trở về, Tần Miễn cùng y định ra thực đơn. Tám món ăn, bốn mặn bốn chay lần lượt là gà xào sả ớt, cá sốt tương, hồi oa nhục(3), sườn xào chua ngọt, tam tiên(4), đậu hủ sốt tương, bánh bắp

áp chảo hoàng kim và măng tây thái sợi. Không có canh, người nhà nông thích thực dụng hơn, rất ít uống canh.

Món ăn vặt và điểm tâm chiêu đãi khách khứa cũng bình thường, gồm hạt dưa rang, đậu phộng rang và bánh hoa quế. Không thể chuẩn bị món quá tốt, dễ khiến người khác chú ý.

Đầu bếp tổng cộng ba người, trong đó có Vương thẩm, hai phụ nhân khác là người lúc trước từng hợp tác nấu tiệc với Vương thẩm, một người là Lưu thẩm trong thôn, người kia là Mã Lục tẩu thôn láng giềng.

Ngày mời khách, sáng sớm, Tần Miễn và Lôi Thiết đánh xe trâu lên trấn trên mua nguyên liệu, rượu, đồ ăn vặt và điểm tâm. Về nhà, Tần Miễn quét tước cả căn nhà một lần, Lôi Thiết đi mượn bàn ghế dài trong thôn.

Ba người Vương thẩm đến rất sớm, bận rộn bếp núc. Trong thôn có hơn bảy mươi hộ, dù mỗi hộ chỉ đi hai người thì cũng hơn trăm người. Huống chi thôn dân phần đông thích chiếm lợi, nhà có tiểu hài tử nhất định sẽ dẫn hài tử theo. Nhiều người như vậy cần bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn suy nghĩ là biết.

May mà Tiền thị và Lôi Xuân Đào tới rất sớm, phụ rửa nguyên liệu nấu ăn.

Tiền thị đến làm Tần Miễn thấy hơi ngoài ý muốn, lén hỏi Lôi Xuân Đào mới biết là Lôi Hướng Nghĩa mắng nàng một trận, ép nàng đến.

Gần giữa trưa, các thôn dân lục tục mang theo quà tặng đến, đều là người nhà nông, chuẩn bị quà tặng bình thường nhưng thực dụng, có khi là trứng gà, có khi là hai giỏ rau củ, có khi là xấp vải, điều kiện tốt thì tặng một khối thịt khô hoặc một vò rượu. Nhà nào cũng thế nên không ai xầm xì gì.

Tần Miễn đều vui vẻ nhận, khách khách khí khí mời họ nhập tiệc.

Đồ ăn bưng lên từng bàn, tới sớm có thể ăn trước, tới trễ cũng không cần sốt ruột, đi tham quan nhà mới, khen ngợi gia cụ, lại cắn hạt dưa ăn điểm tâm, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ bàn.

Tần Miễn đã dự tính trước, đoán được hôm nay nhiều người sẽ có chút hỗn loạn, nên nói trước với Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ nhờ họ phụ đãi khách khứa, lại thêm Lôi Thiết nên nhìn chung không có sơ sót gì.

Nhưng dù thế Tần Miễn vẫn mệt đến ngất ngư, đến khi tiễn đợt khách cuối cùng ra cửa xong, hắn liền ngã ngồi xuống sô pha không muốn nhúc nhích, bụng đói lả réo ùng ục.

Ba đầu bếp, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ cũng không được ăn mấy, hắn ngồi ì lâu không tốt, bèn cùng Lôi Thiết bưng một bàn đồ ăn chừa riêng ra, mấy người tiêu diệt cả bàn không còn một miếng. Một vò rượu cũng uống không dư giọt nào.

Khi ba người Vương thẩm và Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ ra về, Tần Miễn ngoài trả tiền công hậu hĩnh cho ba đầu bếp, còn tặng mỗi người một bọc điểm tâm.

Sau khi mọi người về hết, Tần Miễn mới ôm dạ dày ăn quá no ngã ào xuống sô pha, lười biếng dùng chân huých lưng Lôi Thiết "Rửa bát."

Lôi Thiết cũng ngồi trên sô pha, y uống rượu hơi nhiều, một tay chống đầu, vỗ vỗ chân hắn, đứng lên "Ngủ một lát đi."

Tần Miễn thỉnh thoảng nghe được tiếng nước cùng tiếng bát đĩa va chạm nhau truyền từ ngoài sân vào, khóe môi bất giác cong lên, mơ mơ màng màng ngủ…

-Hết chương 41-

Chú giải:

(1) Tiệc cơ động: ai đến trước thì ăn trước

(2) Mặt nóng dán mông lạnh: Cả câu mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình

(3) Hồi oa nhục: là thịt lợn hai lần chín, dịch ra kỳ quá nên tui để nguyên. Cách nấu tham khảo ở đây: dep.com /Noi-tro/La-mieng-voi-mon-thit-2-lan-chin-kieu-Tu-Xuyen/25582.dep

(4) Tam tiên: món ăn chay truyền thống của người Đông Bắc Trung Quốc, nguyên liệu phải tươi mới gồm ba loại rau củ là cà tím, khoai tây, ớt xanh.

---

42. Chương 42: Thuê Cửa Tiệm

Mặt trời lặn rồi mọc, một ngày mới lại đến.

Tần Miễn từ từ húp bát canh trứng, chân dưới bàn huých huých chân Lôi Thiết "Hôm nay đi dạo trấn trên một chuyến đi, mua những đồ cần thiết. Ngoài ra ta muốn xem có căn tiệm nào thuê được không. Mùa thu đông là mùa dễ kiếm tiền."

Tay Lôi Thiết khựng lại "Bán thứ gì?"

Tần Miễn dùng thìa gõ gõ bát canh, tự tin nói: "Đồ ăn." Món ăn trong đầu hắn không có một ngàn thì cũng mấy trăm loại, hơn nữa có nước linh tuyền trong tay, không lo không kiếm được tiền. Muốn ưỡn lưng ngẩng cao trong thời đại này, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, hoặc là có thế, trước mắt hắn chỉ có thể lấy tiền tài làm mục tiêu. Mà ngành ăn uống là kiếm tiền nhanh nhất. Các mặt khác sau này từ từ tính.

Lôi Thiết nhìn hắn thật sâu, gật đầu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ăn xong bữa sáng, hai người đánh xe trâu lên trấn trên. Bánh xe cuồn cuộn nổi lên lá vàng khô héo, tung tăng theo gió bay càng xa.

Thứ cần mua không ít, không lắp mái vào xe ba bánh, Tần Miễn và Lôi Thiết cùng nhau ngồi ở càng xe, ăn mặc thật dày nên chẳng thấy lạnh, đón gió thổi, mặt lành lạnh rất dễ chịu.

Tần Miễn từng lén đút trâu uống nước linh tuyền nên trâu nhỏ nhà hắn rất có linh tính, an phận chạy theo ven đường, còn có thể tự động tránh tảng đá ổ gà, khiến người lấy làm kỳ lạ.

Đến trấn trên, hai người nương theo hai bên phố tìm cửa tiệm mặt tiền thích hợp. Nhưng rất nhanh, Tần Miễn phát hiện mình quá lạc quan rồi. Trấn Lưu Thủy một thành trấn tương đối náo nhiệt, nhưng chính vì thế, thị trường sớm bão hòa và tương đối ổn định, muốn tìm được căn tiệm mặt tiền cho thuê hay bán ra cũng không dễ. Đi quanh một vòng tiểu trấn vẫn chưa thấy tiệm nào thích hợp, Tần Miễn không cam lòng, tìm đến nha tử. Trong tay nha tử có vài gian cửa hàng, trong đó một căn nằm gần ngã ba đường, diện tích và vị trí đều rất thích hợp, nhưng căn tiệm này chỉ bán không cho thuê, chào giá hai trăm lượng. Tần Miễn mua không nổi, đành tiếc nuối xua tay, chuyển sang cân nhắc cải biến nhà dân thành cửa tiệm, nhưng mấy gian nhà dân bán và cho thuê trong tay nha tử đều không thích hợp làm cửa hàng.

"Căn kia rất tốt đấy ạ." Nha tử chưa từ bỏ ý định tiến cử căn tiệm giá hai trăm lượng kia cho Tần Miễn, "Gian cửa hàng lớn lại lấy sáng tốt như vậy, chỉ hai trăm lượng là rất rẻ. Qua đợt này rồi sẽ không còn nữa đâu."

Tần Miễn cười gượng. Nếu có tiền, ai không muốn mua.

"Căn này." Lôi Thiết mở miệng, ngón tay thon dài chỉ một trang giấy trên bàn.

Nha tử thầm kinh hỉ. Cửa tiệm này treo lâu rồi mà không có ai hỏi thăm, chẳng lẽ hôm nay có thể cho thuê được?

Tần Miễn hơi kinh ngạc. Từ khi hắn ở cùng Lôi Thiết, y nói chuyện nhiều nhất là lúc bàn việc nhà, bình thường không dễ dàng mở miệng. Đây là lần đầu tiên y chủ động phát biểu ý kiến. Nhưng hắn không hề thấy không vui, ngược lại còn vui vẻ, cảm giác hắn không chỉ có một mình.

Hắn cười cười với Lôi Thiết rồi mới nhìn tờ giấy kia, nội dung ít lời mà nhiều ý, giới thiệu sơ nét về cửa tiệm, nhíu mày "Căn này vị trí không tệ, nhưng nhỏ quá. Chúng ta bán đồ ăn, dù sao cũng phải bày được năm sáu bàn khách chứ?"

Lôi Thiết: "Chỗ này ta có ấn tượng, bên trong tiệm không lớn nhưng cửa khá rộng"

Tần Miễn động lòng, nếu trước cửa rộng thì bày thêm vài bàn bên ngoài cũng được, nghĩ đến đây, hắn hỏi nha tử "Tình trạng cửa tiệm này thế nào?"

Nha tử vui vẻ, nhanh chóng kể tường tận "Ta là người trung thực nên không ngại nói thật với hai người. Nhiều năm trước chỗ này là một gốc đại thụ đã mọc trăm năm, bên trái là tiệm tạp hoá, bên phải là tiệm may, sau gốc cây này bị một hộ nhà giàu mua đào đi. Quan phủ cảm thấy để không mảnh đất này thì tiếc, bèn xây lên một căn, vốn là tiệm trà nước. Nhị vị công tử đừng thấy diện tích nó nhỏ, nhưng vị trí tốt, tiền thuê cũng không cao, một tháng hai lượng bạc, thuê một năm cũng chỉ hai mươi bốn lượng."

"Ra vậy." Tần Miễn hơi động tâm "Có thể vào xem tiệm một chút không?"

"Dĩ nhiên là được, ta có chìa khoá của nó đây." Mặt nha tử tươi cười, càng thêm ân cần "Nhị vị, mời."

Hai người đi theo nha tử đến trước căn tiệm kia, nha tử mở cửa. Tần Miễn nhìn nhìn hai bên cửa hàng rồi mới vào cửa. Bên trong còn bốn bộ bàn ghế, tuy cũ nhưng không bị hư hại gì. Diện tích quả thật không lớn, nhìn ra được là nhà xây chen, hình thang, trong chật ngoài rộng. Không tính bếp phía sau, trong tiệm bày được nhiều nhất bốn bàn. Đúng như Lôi Thiết nói, ngoài cửa có phiến đất trống, ước chừng có thể bày bốn năm bàn.

Trước Tần Miễn còn ngại chỗ này nhỏ, nay nhìn thì cảm thấy phù hợp. Cửa tiệm quá to, hắn và Lôi Thiết cũng loay hoay không xuể.

Tần Miễn nhìn Lôi Thiết trưng cầu ý kiến.

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn đã có quyết định, nói với nha tử: "Vậy căn này đi, thuê một năm."

Nha tử mừng rỡ nói: "Được, vậy chúng ta ký văn thư trước?"

Tần Miễn nâng tay ý bảo hắn ta dẫn đường.

Đến trạm môi giới làm thủ tục, nha tử giao chìa khóa cho Tần Miễn.

Cầm chìa khóa, Tần Miễn có cảm giác thật vi diệu: Ta coi như là người có sự nghiệp rồi. Hắn hưng phấn ngẩng cao đầu kéo Lôi Thiết đi về phía trước "Đi, chúng ta vào cửa tiệm coi cần mua gì rồi bổ sung luôn, mau chóng khai trương."

-Hết chương 42-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

43. Chương 43: Tức Phụ, Ta Có Thể Nuôi Ngươi

Mở tiệm cũng không phải chuyện đơn giản, trước khi khai trương cần trang hoàng cửa hàng, tu bổ bếp, tăng thêm thiết bị, vật tư các loại, mời nhân viên, tuyên truyền quảng cáo.

Ngành ăn uống chú trọng hợp vệ sinh, nên về việc trang hoàng cửa tiệm Tần Miễn không đầu tư nhiều, chỉ thuê người lau chùi sạch sẽ đỉnh mái, vách tường, nền nhà. Vách tường để trống nhìn không mỹ quan, hắn bảo Lôi Thiết chẻ mảnh trúc, mảnh gỗ sắp xếp thành hình cố định trên các vách tường, có thể xem là một vẻ đặc sắc. Bàn ghế đều mua mới, khách khứa đến ăn nhìn thấy cũng thoải mái.

Ngoài ra Tần Miễn đi mua một máy cán mì sợi lớn. Máy cán mì do tiệm gỗ Phú Quý làm thiết kế đặc sắc hơn cái của Tần Miễn, bề ngoài mài vô cùng nhẵn bóng, có hoa văn, bán ra không tệ. Thời điểm máy cán mì lên ngôi, các tiệm đồ gỗ khác của trấn trên đều phải nhập hàng từ nơi này.

Sau khi trời tối đen, Tần Miễn, Lôi Thiết không ngủ ngay mà thắp đèn ngồi trên giường bàn bạc.

"Ngươi chưa nói bán cái gì." Lôi Thiết dựa lưng lên tấm chăn bông. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn ngẩng đầu cười, mi mục lộ ra sự tự tin "Thời tiết lạnh đương nhiên phải ăn món nóng hổi. Món ta muốn bán là 'Malatang(1)' và 'Lẩu'." Hắn thấy may vô cùng là thế giới này chưa có người nào nghĩ ra đồ ăn cũng có thể nhúng để ăn.

Hắn giải thích tỉ mỉ cho Lôi Thiết thế nào là lẩu và Malatang "Nói ngắn gọn là cho rau củ và món mặn vào nước canh đun sôi nấu. Canh này không phải canh bình thường mà là đặc chế, dùng mười tám loại gia vị pha chế thành. Có nhớ ta mua cây quế, trần bì, hương thảo linh *** không? Canh này phải dùng những thứ đó nấu."

Lôi Thiết nhìn chăm chú hắn một lát, lấy đi giấy bút trong tay hắn "Không còn sớm. Ngày mai lại nói."

Tần Miễn cũng buồn ngủ rồi, ngáp một cái nằm xuống "Ngủ đi. Ngày mai ta làm một nồi, huynh ăn thử là biết." Lôi Thiết thổi tắt đèn nằm xuống, theo thói quen kéo người vào trong lòng "Được."

Tần Miễn nghĩ đến hai ngày nữa là có thể khai trương liền hưng phấn, mệt mỏi biến mất, nói đùa: "Hiện tại huynh do ta nuôi đó nha."

Cánh tay Lôi Thiết cứng đờ "Ngày mai ta lên núi một chuyến."

Tần Miễn cười to "Ta nói đùa thôi."

"Malatang cần món mặn." Lôi Thiết nói chắc nịch.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, đồng ý "Được. Còn không ít thứ cần chuẩn bị, ngày mai ta phải xay trần bì, cây quế thành bột." Vì đồ gia vị này, hắn còn đặc biệt mua một cối xay đá.

"Lần này ta tính vào sâu thăm dò, hai ngày nữa trở về." Lôi Thiết lại nói.

"Lâu như vậy ư?" Tần Miễn mơ hồ cảm thấy y có gì đó không thích hợp, lại không nói rõ được, thôi không nghĩ nhiều nữa "Được, sáng mai ta chuẩn bị nhiều lương khô một chút."

Hôm sau, Tần Miễn mơ mơ màng màng cảm thấy người bên cạnh có động tĩnh, nhớ tối hôm qua Lôi Thiết nói muốn lên núi, đột nhiên bừng tỉnh.

Bên ngoài đã có nắng sớm, do bức màn dày nên trong phòng rất tối, đầu giường còn đốt đèn.

Lôi Thiết đang ngồi trên giường mang giày, quay đầu lại, thấp giọng nói: "Ngủ tiếp một lát đi."

Tần Miễn lắc đầu, mắt nhìn quần áo trên người y "Không ngủ nữa. Nhiệt độ trên núi thấp, mặc thêm áo khoác đi."

Hắn nhanh chóng mặc quần áo, vào phòng bếp làm bữa sáng, làm nhiều miếng bánh thịt chiên dày, gói kỹ bằng giấy dầu rồi đưa Lôi Thiết bỏ vào túi.

Còn lại mấy cái bánh, hai người ăn cùng với canh nấm.

"Cẩn thận." Đây không phải lần đầu Lôi Thiết lên núi săn thú, nhưng Tần Miễn vẫn không khỏi lo lắng, dặn dò.

"Không có việc gì." Lôi Thiết xoa sườn mặt nghiêng của hắn, "Có chuyện gì chờ ta về hãy tính."

Tâm Tần Miễn nhảy dựng. Mấy câu đối thoại này sao nghe giống đối thoại giữa hai phu thê quá vậy. Hắn niết niết cái lỗ tai nóng lên, xua tay đuổi người "Biết. Đi đi, đi sớm về sớm."

Lôi Thiết gật đầu đi.

Tần Miễn đứng ngốc trong sân chốc lát, lại đi vài vòng tiêu cơm, tiếp theo ôn mấy chiêu võ học trước đó, sau đó đi lo chính sự, dùng cối xay đá xay trần bì, cây quế, hoa tiêu thành bột.

Trong nhà thiếu người, cả sân yên tĩnh cực kỳ. Tần Miễn thấy chướng mắt cái sân trống trơn, cầm cuốc và sọt đi ra ngoài, tính đào chút thứ trang trí cho sân nhà.

Hôm nay trời râm, mặt trời không biết trốn đi đâu, không trung mịt mờ không có lấy một áng mây. Nhìn qua không giống sắp đổ mưa nhưng Tần Miễn vẫn thấy khó chịu, lắc lư tại chân núi một lúc lâu, đào được vài đoá cúc dại có trắng có vàng, hoa tuy nhỏ nhưng nở rộ. Hắn trồng cúc dại trong sân, rót một ly nước linh tuyền cho nó.

Thẳng đến buổi chiều ngày thứ ba, Lôi Thiết còn chưa trở về, tâm Tần Miễn đột nhiên trầm xuống. Lôi Thiết nói hai ngày sau sẽ trở về, nhưng tới giờ còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ đã gặp chuyện? Ý nghĩ này làm hắn cuống cuồng, nhịn không được chạy về phía ngọn núi xa xa.

Đến chân núi, hắn nhịn không được cười khổ. Chắc hắn điên rồi nên mới muốn đi tìm Lôi Thiết. Ngọn núi to thế này, hắn không biết Lôi Thiết đi đâu, muốn tìm y? Nói dễ hơn làm.

"Đùng đoàng –" Tiếng sét vang trên đỉnh đầu. Ông trời âm u suốt hai ngày nay rốt cuộc đổ mưa. Mưa rơi tí ta tí tách, nhanh chóng thấm đẫm mảnh đất.

Trái tim Tần Miễn càng rơi xuống đáy cốc, mưa xuống, điều kiện trên núi lại càng gian khổ. Cơn giận dữ lập tức phun trào, hắn chạy vào rừng, phát tiết gào to: "Lôi Thiết – huynh là tên khốn kiếp –"

Âm thanh tựa như bị bóng tối cắn nuốt, không lưu lại một dấu vết nào.

Hắn lạnh mặt đi trở về, bắt gặp Lôi Đại Cường gánh một gánh củi đứng cách đó không xa, nhìn hắn với vẻ mặt bất thiện.

"Nhà lão Đại, ngươi vừa gào cái quỷ gì?"

Tần Miễn cau mày, cố nén cảm xúc "Cha. Thiết ca đi săn thú, nói là hai ngày sau sẽ về, nhưng đến giờ vẫn không thấy người đâu. Người xem có phải –"

Hắn còn chưa dứt lời thì bị Lôi Đại Cường đánh gãy "Cũng không phải lần đầu tiên nó lên núi, sẽ tự biết chừng mực. Ngược lại là ngươi đấy, đã làm tức phụ lão Đại thì nên lấy nó làm trời. Vừa nãy ngươi gào cái gì?" Lôi Đại Cường nghiêm khắc nhìn chằm chằm thiếu niên quật cường đứng thẳng đến như cây bạch dương, lòng rất không thích.

Tần Miễn biến sắc, hừ lạnh một tiếng "Liên quan rắm gì tới ông!" Hắn cũng không thèm nhìn tới Lôi Đại Cường một cái, bước nhanh bỏ đi.

"Ngươi… Ngươi…" Lôi Đại Cường không thể tin trừng mắt với bóng lưng hắn, tức giận run người, lớn tiếng hô "Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Tần Miễn coi như không nghe thấy, rất nhanh đã đi xa. Quản ông ta nói cái gì hiếu đạo cái gì bất hiếu, dù sao cũng không có ai nhìn thấy, Lôi Đại Cường chẳng thể làm gì hắn.

Không có tâm trạng ăn tối, hắn chỉ nhai hai cái bánh bao, đợi đến hơn mười giờ vẫn không thấy bóng dáng Lôi Thiết, đành tắt đèn đi ngủ.

Nửa đêm, một tiếng động vang trong sân đánh thức Tần Miễn. Có trộm?

Hắn không dám thắp đèn, sờ soạng ra cửa phòng, nghe tiếng chốt cửa trượt xuống trong nhà chính, tim nhảy lên tới cổ họng, quát một tiếng chói tai "Ai!"

"Tức phụ, là ta."

Tần Miễn vừa vui vừa tức, lúc này mới phát hiện áo ngủ đã ướt đẫm mồ hôi, nói chuyện mang theo oán giận nhưng rất nhẹ nhàng "Sao giờ này huynh mới về?"

Hắn qua mở cửa rồi mới đi lấy mồi lửa trên bàn đốt đèn, quay đầu nhìn lại, đứng trước mặt hắn không phải Lôi Thiết thì là ai?

"Vào Huyện một chuyến."

Mưa vẫn đang rơi, Lôi Thiết mang theo hơi ẩm bước vào, thuận tay đặt cung tên lên bàn, lấy một tờ giấy từ trong lòng ra, mím môi nói: "Ta có thể nuôi ngươi."

Tần Miễn sửng sốt, khó hiểu nhìn tờ giấy kia. Tuy là chữ phồn thể, nhưng ba chữ 'năm trăm lượng' hắn vẫn nhận ra.

"Lấy ở đâu vậy?"

Lôi Thiết nói qua loa "Săn được một con gấu, bốn cái tay gấu bán được năm trăm lượng. Còn gì ăn không?"

Tần Miễn cả kinh, liên hệ với câu 'Ta có thể nuôi ngươi' đối phương vừa nói, lại chú ý thấy sườn áo y bị rách, phảng phất có mùi máu tươi, ngực căng chặt, sắc mặt cũng tối đi, đẩy tờ ngân phiếu trả lại y, cười lạnh nói: "Ta bất quá lỡ nói đùa một câu, huynh liền dùng bạc đánh vào mặt ta. Lôi Thiết, huynh thật bản lãnh!"

Hắn xoay người đi. Khi nãy vội chạy ra nên hắn chỉ mặc áo ngủ, giờ người lạnh cóng, bất quá không bằng cái lạnh trong tim.

Lôi Thiết sửng sốt, nhìn hắn nổi giận đùng đùng vào phòng, đầu cũng không quay lại, trong lòng hoảng hốt, đi mấy bước kéo tay hắn "Không phải."

"Buông tay!" Tần Miễn lạnh lùng nói.

Đôi mắt Lôi Thiết buồn bã, mấp máy môi, ôm lấy người vào lòng, bàn tay to đè chặt lưng hắn.

"Huynh buông ta ra!" Tần Miễn thoát ra không nổi, thở hổn hển, chóp mũi ngửi được mùi máu càng khiến lửa giận tăng thêm.

"Không buông." Miệng vết thương bị đụng phải, Lôi Thiết hét lớn một tiếng, hai tay không buông, ấp úng nói "Ta không đánh vào mặt ngươi. Tức phụ, ta có thể nuôi ngươi."

Động tác giãy giụa của Tần Miễn cứng đờ, ***g ngực chua xót, đồng thời trong đầu có loại giác ngộ. Hắn cũng là nam nhân, sao lại quên mất lòng tự trọng của nam nhân lớn thế nào. Tuy hắn nói câu đó thật chỉ là vui đùa, nhưng hắn kiếm tiền nhiều hơn Lôi Thiết là sự thật, sao Lôi Thiết có thể không để ý? Hắn giận Lôi Thiết không nhìn ra hắn đang nói đùa, càng giận y không chú ý an nguy của bản thân.

Hắn ngẩng đầu, khuôn mặt y vẫn không biểu cảm, nhưng ánh mắt sâu thẳm lại ẩn giấu tia luống cuống khó nhận ra, cánh tay đè lấy lưng hắn cũng nóng vô cùng.

Hắn có chút thất bại, giọng điệu dịu đi "Buông, để ta xem vết thương của huynh"

Lôi Thiết nắm chặt tay hắn, trở lại bàn bưng ngọn đèn lên, kéo hắn vào phòng mới buông tay "Mặc quần áo."

Tần Miễn mặc áo bông vào, tức giận trừng y "Ngồi xuống."

Lôi Thiết nghe lời ngồi xuống mép giường lò "Chỉ là vết thương nhỏ."

Tần Miễn không để ý y, vén quần áo ướt sũng của y lên, nhìn năm vết quào máu me nhầy nhụa, quả tim run lên, cả giận: "Không phải huynh vào Huyện sao? Sao không vào y quán băng bó vết thương rồi hãy về?"

"Nhìn nghiêm trọng nhưng không nặng. Sợ ngươi lo, bán tay gấu xong liền về. Vết thương không nặng." Lôi Thiết.

Tần Miễn liếc xéo y một cái, đi lấy nước sạch, vải thưa và kim sang dược lại đây, cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, rắc thuốc bột rồi mới băng bó.

"Huynh tới Huyện lúc nào? Đi về bằng cách nào?"

"Khoảng giờ Dậu, lúc xuống núi vừa vặn gặp chiếc xe đi trấn trên, đáp xe người đó. Nhưng trấn trên không có người thu mua tay gấu, đành mướn xe đi Huyện. Lúc trở về thì đã quá muộn, không mướn được xe nên đi bộ."

Đại khái là biết Tần Miễn còn giận, y hiếm khi nói nhiều như vậy, trả lời chi tiết như vậy. Cảnh này khiến lòng Tần Miễn mềm nhũn, cơn tức đang bùng cũng tiêu tan.

Hắn đứng lên "Trong nồi còn nước ấm, huynh đi tắm rửa thay quần áo khô vào, cẩn thận đừng đụng miệng vết thương. Ta nấu chút gì đó cho huynh."

Lôi Thiết đáp một tiếng, bưng ngọn đèn cùng hắn ra ngoài phòng.

Tấm ngân phiếu kia vẫn thành thành thật thật nằm trên mặt đất. Lôi Thiết nhặt lên đưa cho Tần Miễn.

Tần Miễn cất vào túi quần, đi vào bếp.

-Hết chương 43-

Chú giải:

(1) Malatang: nghĩa là siêu nóng và cay tới tê lưỡi

Bạn có thể chọn nguyên liệu mình thích, như thịt viên, rau củ, đậu phụ và các loại bún miến, sau đó đầu bếp sẽ bỏ chúng trong một nồi nước dùng lớn.

malatang

——-

44. Chương 44: Tìm Tới Cửa

Mấy ngày nay vì để Lôi Thiết dù về bất cứ lúc nào cũng có cơm để ăn, mỗi ngày Tần Miễn đều nấu nhiều hơn, vừa lúc cơm còn lại tối nay dùng làm cơm chiên. Hắn đập vỡ hai trái trứng gà, đánh tan, lại rửa sạch một củ cà rốt và vài lát cải thìa, cà rốt xắt hạt lựu, cắt thìa xắt khúc, làm món cơm chiên thơm phức, trên bếp song song thì bắc nồi canh chua cay đậm đà.

Lôi Thiết tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ rồi vào bếp, thấy tức phụ bưng cơm chiên xong đi ra bàn ăn, xoay người bưng nồi đất theo sau tức phụ.

"Nhiêu đây có đủ ăn không?" Tần Miễn hỏi. Cơm chiên cao cao xếp thành gò núi nhỏ trong đĩa, sắc hương vị đủ cả. Bởi vì nhiệt tình với mỹ thực nên Tần Miễn cũng tình hữu độc chung với dụng cụ bàn ăn, trong nhà có đủ loại dụng cụ hình dạng to nhỏ khác nhau, đĩa đựng cơm chiên cũng rất to.

"Đủ." Lôi Thiết vào bếp cầm bốn cái bát ra, hai bát cơm, hai bát canh "Ngươi cũng ăn một chút."

Bụng Tần Miễn quả thật hơi đói, bới một ít cơm chiên. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đủ?" Lôi Thiết ngồi xuống cạnh hắn, hỏi. Thấy tức phụ gật đầu, y kéo đĩa về trước mặt mình, im lìm cúi đầu ăn

Có thể nhìn ra y thật sự rất đói, động tác không mất ưu nhã nhưng gấp gáp hơn vài phần. Bên môi Tần Miễn thoáng mỉm cười, miệng không khách khí "Đâu có ai tranh với huynh." Nói thì nói vậy, tay hắn lại cầm bát canh lên, múc canh rồi đặt bên tay trái Lôi Thiết.

"Một ngày chưa ăn gì." Lôi Thiết trả lời ngắn gọn, uống một ngụm canh rồi tiếp tục ăn cơm.

Tần Miễn không đành lòng nói gì nữa, cũng cúi đầu ăn cơm, ăn hết chén cơm uống nửa bát canh thì gác đũa, nhìn Lôi Thiết ăn. Lôi Thiết uống hết số canh còn lại.

Tần Miễn dò hỏi: "No rồi sao? Nếu chưa thì ta đi làm thêm hai cái bánh chiên."

"No rồi." Lôi Thiết đứng dậy dọn bát.

Tần Miễn ngáp một cái "Ngày mai hãy rửa."

Lôi Thiết bất ngờ, y biết tiểu tức phụ thích sạch sẽ, nhất là phòng bếp, chén bát dùng qua tuyệt đối không để đến ngày hôm sau mới rửa. Đây vẫn là lần đầu tiên.

Dưới ánh đèn, con ngươi đen nhánh phủ kín dịu dàng, y đáp lời, bỏ bát đĩa vào bệ bếp rồi đi ra.

Hai người súc miệng, cùng nhau trở về phòng.

Tần Miễn cất ngân phiếu vào rương tiền, khóa kỹ, cất chìa khóa rồi tiến vào ổ chăn.

Lôi Thiết tắt đèn, kéo người vào trong lòng. Tần Miễn lười già mồm, chỉnh sang một tư thế thoải mái, cẩn thận tránh đi vết thương trên người nam nhân, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể cao hơn mình của đối phương, một lần nữa xác định nam nhân này là lò sưởi lý tưởng cho mùa đông.

"Mấy ngày nay có ổn không?" Trong bóng tối Lôi Thiết lại có thể chạm trúng mặt tức phụ, vuốt ve một chút.

Nghĩ đến Lôi Đại Cường, Tần Miễn hơi do dự, nói ra. Hắn dám khẳng định ngày mai Lôi Đại Cường sẽ tìm tới cửa.

"Vài ngày rồi mà vẫn không thấy bóng huynh đâu, trời lại đổ mưa, ta quay về phía núi mắng huynh một câu, cha huynh liền mắng ta, sau đó ta đáp trả một câu 'Liên quan rắm gì đến ông'." Tần Miễn bình tĩnh kể, trong lòng lại hơi thấp thỏm. Dù gì Lôi Đại Cường cũng là cha Lôi Thiết. Hắn nhanh chóng bổ sung thêm "Lúc đó không có người khác."

"Không cần lo." Lôi Thiết nhàn nhạt nói "Ngoài mặt không có sai lầm gì là được."

Tần Miễn không thích bầu không khí đột nhiên trở nên buồn tẻ, hắn trở mình trong lòng đối phương, lớn tiếng nói: "Mệt quá rồi, ngủ thôi, ngủ thôi."

Lôi Thiết rút tay về, ôm người trong lòng càng chặt hơn, cũng khép hai mắt lại.

Ngày hôm sau, cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, gió lạnh hiu hiu, cuối thu khí sảng. Cúc dại trong sân tuy bị mưa thu xối tạt vương đầy hạt nước nhưng trông càng có *** thần. Đóa hoa mới nở hơi lớn, hương thơm càng đậm. Mặt đất trong sân ướt nhẹp, từng bước chân giẫm toàn bùn. Trước kia không có tiền, không thể tiêu tốn trang hoàng cho sân, nay có năm trăm lượng Lôi Thiết mang về, tài sức sung túc, phải chỉnh sửa khoảnh sân này một phen mới được.

"Lôi Thiết, huynh đang ở đâu thế?" Tần Miễn thấy cửa sân mở rộng, hô một câu, biết người sẽ không đi xa.

Tiếng Lôi Thiết truyền từ phía ngoài tường sân tới "Ở đây."

Tần Miễn xoay người vào bếp, quả nhiên nhìn thấy bát đũa hôm qua đều đã được rửa, nồi và bếp cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Làm xong bữa sáng đi ra, trong sân có thêm hai cây hoa quế, hoa lá xum xuê, hương thơm nức mũi.

Tần Miễn kinh hỉ đi qua "Đào ở đâu vậy?"

"Trên núi." Lôi Thiết nhìn thấy cúc dại trong sân liền đoán được hắn không thích sân nhà trống trải.

"Ăn cơm xong hẵng trồng."

Lôi Thiết rửa tay, đến bên bàn ăn ngồi xuống. Trên bàn bày hai đĩa mì xào và hai chén canh. Lượng cơm cả hai đều lớn, bát cơm đều là bát to, bất quá bát Lôi Thiết còn lớn hơn bát Tần Miễn một số.

Lôi Thiết thầm cảm thán tay nghề tức phụ thực giỏi, từ khi hai người ở riêng đến nay, cơ bản bữa sáng trong năm ngày liền sẽ không lặp lại. Mì xào hôm nay bỏ thêm trứng gà vàng óng, ớt đỏ thái sợi, cải thìa xanh tươi, dụ người thèm ăn.

Trong lòng suy nghĩ nhiều như thế, nhưng gương mặt vẫn ngàn năm không biểu cảm.

Nhưng Tần Miễn có thể nhìn ra từ trong mắt y biết y rất thích bữa sáng hôm nay, âm thầm lên mặt: 'Cưới' được tiểu gia là phước phần tổ tiên huynh phù hộ đấy nhé.

"Trên đường đi toàn bùn, muốn lên trấn trên cũng bất tiện, không bằng chờ mặt đất khô lại hãy tính. Hôm nay chúng ta ra bờ sông nhặt đá về lót sân, ít nhất phải lót một lối đi. Huynh thấy thế nào?"

"Ừ."

"Hai gốc hoa quế kia trồng bên cạnh cúc dại đi. Chừa chỗ trồng thêm cây ăn quả nữa." Tần Miễn nhìn lướt qua sân, vẫn cảm thấy sân hơi nhỏ. Kiếp trước sống lâu trong thành thị, hắn không thích không gian chật chội. Mà thôi, chờ buôn bán lời nhiều lại xây dựng thêm.

"Cây ăn quả, về sau lên núi tìm. Mau ăn." Lôi Thiết dùng chiếc đũa gõ nhẹ bát hắn.

Hai người đang ăn thì bên ngoài có hai người tới. Một nam một nữ, đều không đến ba mươi, trên mặt treo nụ cười.

Tần Miễn nhận ra phụ nhân kia là người thò đầu ra nhìn hồi hắn đến xem nền nhà lần đầu, ngụ ở cách vách, trượng phu phụ nhân tên là Chu Nhị Hảo.

"Lôi Thiết, nhà Lôi Thiết, đang ăn à." Nương tử Chu Nhị Hảo nở nụ cười giống như nặn ra, hai bên khóe mắt hằn lên vết chân chim.

Tần Miễn, Lôi Thiết đứng dậy mời hai người vào nhà ngồi, không rõ ý đồ đến của họ.

"Ha ha, làm phiền quá." Hai tay Chu Nhị Hảo để trong tay áo, đôi mắt tam giác vẫn luôn đông xét tây ngắm, quét cả một vòng, ánh mắt dừng tại dĩa mì xào bóng nhẩy trên bàn cơm, len lén nuốt nước miếng. Nghe nói nhà Lôi Thiết mời khách rất hào phóng, nhưng thời điểm Lôi Thiết xây nhà gã bị vướng việc bên nhà nhạc phụ, lúc nhà Lôi Thiết tân gia thì bị chuyện bên nhà đại cữu tử(1) kéo chân. Chu Nhị Hảo vẫn luôn tiếc nuối chưa được ăn cơm nhà này, đêm qua nghe bên nhà hàng xóm có động tĩnh, biết cơ hội tới rồi. Hôm nay tức phụ cũng khuyến khích theo gã đến đây. Bữa sáng của người trong thôn cơ bản đều là cháo, bánh ngô, dưa muối, nhà Lôi Thiết quả nhiên phát đạt, chưa nói mì xào kia cho thêm trứng gà, còn đổ nhiều mỡ, ngửi thơm phức.

Trực giác của Tần Miễn không thích hai người này, bèn nháy mắt với Lôi Thiết, cúi đầu ăn mì. Cũng không thể chuyện gì đều do hắn ra mặt.

"Có chuyện gì sao?" Lôi Thiết nghi hoặc hỏi.

Nương tử Chu Nhị Hảo vội vàng xua tay, vẻ mặt thân thiết "Không có gì, không có gì, nửa đêm hôm qua nghe tiếng ngươi và tiểu tức phụ ngươi giống như cãi nhau, ta và đương gia nhà ta qua đây xem coi có thể hỗ trợ gì không. Từ nay hai nhà chính là hàng xóm của nhau, nếu có chỗ cần nhờ, xin đừng khách khí."

"Đa tạ." Lôi Thiết gật đầu, nhàn nhạt nói.

"Gia cụ nhà các ngươi thật khí phái" Chu Nhị Hảo sờ sô pha, ánh mắt tham lam tựa như nhìn chằm chằm một đại mỹ nữ "Thứ này nhất định không rẻ phải không? Cả thôn chúng ta chỉ mình nhà các ngươi mới có đó."

Lôi Thiết nhíu mi, cũng ngồi xuống ăn mì.

Dưới gầm bàn, Tần Miễn đạp y một cước "Đa tạ tẩu tử đã quan tâm chúng ta, ta và Lôi Thiết không có việc gì. Hai người tuỳ tiện ngồi, thời tiết lạnh, đồ ăn mau nguội, còn phải phiền nhị vị chờ chúng ta cơm nước xong mới có thể tiếp chuyện được."

Hắn và Lôi Thiết nhìn nhau, rất ăn ý kéo chậm tốc độ, không nhanh không chậm ăn xong mì xào, lại chậm rì rì ăn canh.

Chu Nhị Hảo và tức phụ gã ngồi một lát, cảm thấy không thú vị, cuối cùng biết bọn họ không được hoan nghênh, cười gượng đứng lên, hàn huyên hai câu rồi nói tạm biệt.

Tần Miễn dùng đầu gối đụng đụng Lôi Thiết "Hai người này nhìn không giống người tốt, về sau cần đề phòng."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái với hàm xúc không rõ, một ngụm uống hết canh rồi nhìn hắn uống, kiên nhẫn chờ hắn uống xong, tự giác dọn bát.

"Giữa trưa ăn lẩu hay malatang?"

Còn nhớ à. Tần Miễn liếc xéo y "Được."

Đợi Lôi Thiết rửa bát xong, hai người trồng cây hoa quế lên, rồi thay đôi giày cũ ra bờ sông nhặt đá.

Sông Bạch Thủy là một trong các nguồn nước chủ yếu của thôn Thanh Sơn, khúc bên Tây thôn là chảy từ phía bắc xuống nam ngang qua đây, nước do thôn dân tưới ruộng, trồng rau, giặt quần áo, bắt cá lúc rãnh rỗi cơ bản đều từ đây.

Bên bờ sông đầy đá xanh, hai phụ nhân vừa giặt quần áo vừa nói chuyện phiếm, không ngờ đó lại là Chu Thúy Hoa và Phương Hồng Liễu, nhìn thấy Tần Miễn và Lôi Thiết thì ôn hòa cười cười.

Tần Miễn hơi bất ngờ, cười đáp lại. Mặc kệ hai người vì lý do gì mà thay đổi thái độ, chung quy không phải chuyện xấu.

Trên bờ sông có rất nhiều đá to to nhỏ nhỏ, bị nước mưa cọ rửa nhiều năm nên tương đối trơn nhẵn, đá trứng ngỗng(2) không ít. Mới chốc lát hai người đã nhặt được nửa rổ.

"Lão Đại, ngươi ở đây à." Một giọng nói không vui vang lên sau lưng.

Động tác Tần Miễn chợt khựng lại, không dấu vết lùi ra phía sau Lôi Thiết.

Lôi Thiết đứng thẳng lên "Cha."

Lôi Đại Cường hừ lạnh một tiếng, sải bước đến gần, quát to: "Ngươi còn biết ta là cha ngươi à! Ngươi có biết tức phụ ngươi ở trước mặt ta tỏ thái độ gì không?"

Vẻ mặt Lôi Thiết như thường, tay phải tùy tiện nâng lên, đá trứng ngỗng rơi chuẩn xác vào cái rổ xa xa.

-Hết chương 44-

Chú giải:

(1) Đại cữu tử: Anh vợ

(2) Đá trứng ngỗng

đá trứng ngỗng

———-

45. Chương 45: Tần Miễn Phản Kích

Đỗ thị đứng bên cạnh Lôi Đại Cường, cảm xúc sung sướng khi người gặp họa bốc lên nơi đáy mắt, liếc mắt nhìn Chu Thúy Hoa và Phương Hồng Liễu đang vểnh tai nghe lén, kéo tay áo Lôi Đại Cường, giả mù sa mưa khuyên nhủ: "Lão đầu, có chuyện gì từ từ nói."

"Ngay cả tức phụ mình cũng quản không nổi, sao từ từ nói với nó được?" Lôi Đại Cường nâng chân chỉ vào mũi Lôi Thiết "Có thằng nhi tử này có ích gì! Tức phụ ngươi dám ăn nói bất kính với ta, đó là bất hiếu! Tự ngươi nói câu công đạo xem!"

Phương Hồng Liễu, Chu Thúy Hoa hai mặt nhìn nhau, ngồi xổm tại chỗ không hề có ý muốn đi, bàn tay giả đò vò áo quần.

Tần Miễn biến sắc, đi đến đứng cạnh Lôi Thiết, do dự một chút, lặng lẽ cầm tay y.

Lôi Thiết sớm đã không ôm bất cứ kỳ vọng gì với Lôi Đại Cường, nhàn nhạt nói: "Ta và tức phụ ta sớm biết các người không chào đón chúng ta, từ lần xây nhà đến nay, tức phụ ta cũng không qua nhà các người. Ta cũng muốn hỏi làm sao tức phụ ta đụng chạm người." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});
"Ngươi!" Lôi Đại Cường thở hổn hển, mặt đỏ bừng "Súc sinh, phản rồi! Lần trước hắn quay về phía núi mắng ngươi là tên khốn kiếp, ta trách cứ hắn một câu, hắn lại nói liên quan gì tới ta, đây là lời mà người làm tức phụ có thể nói sao?"

"Ha! Buồn cười." Tần Miễn không tính nhẫn nại nữa, dùng cánh tay cản Lôi Thiết, không để y mở miệng, cao giọng nói "Vừa vặn Chu tẩu và Phương tẩu ở đây có thể làm chứng. Nếu ông nhắc tới, ta cũng kể hết đầu đuôi sự việc. Nhi tử ông lên núi săn thú ba ngày không thấy bóng dáng, ta nhờ ông tìm vài người cùng ta đi tìm y, người làm phụ thân như ông lại làm như không nghe vào, chăm chăm thể hiện uy phong trưởng bối, không hề để tâm an nguy của nhi tử mình. Đó là thứ nhất. Mặc kệ có chuyện gì đều có thể lén nói riêng, nhưng ông lại đứng trước mặt người ngoài vũ nhục nhi tử. Đây là thứ hai. Ông làm vậy chính là 'không từ(1)'! Làm phụ thân không từ, dựa vào đâu muốn nhi tử hiếu thuận? Dù kiện cáo đến nha môn cũng không có lý của ông!"

Cáo đến nha môn? Đỗ thị hoảng sợ, đồng tử co rút, cổ cũng rụt lại.

"Ngươi, ngươi… Phản, phản…" Ngón tay Lôi Đại Cường phát run, mặt đỏ như sắp bốc cháy. Tần Miễn ngẩng đầu ưỡn ngực, liếc trộm Lôi Thiết.

Lôi Thiết ôm chặt bờ vai hắn, nhàn nhạt nói: "Chúng ta còn có việc, không thể phụng bồi."

Hai người không để ý tới Lôi Đại Cường và Đỗ thị, tiếp tục nhặt đá cuội như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Ngươi, các ngươi chờ đó cho ta, ta đi tìm người phân xử! Hừ!" Lôi Đại Cường tức sùi bọt mép, ngoài mạnh trong yếu quẳng ra một câu, phất tay áo rời đi.

Đỗ thị vội vàng đuổi theo, nghĩ đến lời Tần Miễn vừa nói, đáy lòng bất an.

Mày Tần Miễn nhíu chặt. Dù sao cũng phải cho Lôi Đại Cường và Đỗ thị một giáo huấn, nếu không họ cứ nháo thế này vài lần, bọn hắn còn có thể sống thanh tĩnh à? Thoáng nhìn qua hai người Phương Hồng Liễu, Chu Thúy Hoa ở đằng kia liếc mắt đưa mày nhỏ giọng nói thầm mặt mũi hưng phấn, chợt nảy ra một kế, bước nhanh qua đó.

"Hai vị đại tẩu."

"Hả, chuyện gì?" Phương Hồng Liễu nghĩ đến thanh dao phay bóng loáng trong trí nhớ, khẽ run rẩy, áo quần trong tay suýt chút bị dòng nước cuốn đi.

Chu Thúy Hoa cười gượng, không dám lên tiếng.

Tần Miễn lấy từ trong tay áo ra một túi tiền, cười tủm tỉm nói: "Hai vị đại tẩu không cần khẩn trương, chuyện lần trước ta đã sớm quên. Đều là người cùng thôn, bà con hương thân có chút va chạm là không thể tránh. Hai tẩu nói có phải không?"

"Phải, phải, tiểu huynh đệ nói quá đúng." Chu Thúy Hoa và Phương Hồng Liễu liên tục gật đầu, ánh mắt đảo tới túi tiền, không hiểu cho lắm, lặng lẽ liếc sang Lôi Thiết, Lôi Thiết vẫn đang nhặt đá, có vẻ rất dung túng Tần Miễn.

Tần Miễn cười nói: "Chỉ cần hai vị giúp ta một chuyện nhỏ, ta có thể cho các vị mỗi người một trăm văn tiền. Thế nào? Dĩ nhiên không phải việc giết người phóng hỏa rồi."

Hai mắt Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu tỏa sáng.

Chu Thúy Hoa dò hỏi: "Chuyện gì?"

Tần Miễn ngồi xổm xuống cạnh họ, đè thấp tiếng nói, nụ cười trên mặt như tên trộm, hai mắt sáng sủa ánh lên vẻ hưng phấn.

Lôi Thiết thấy rõ, khẽ lắc đầu, nhặt hai cục đá cuội ném vào rổ.

Bên kia, Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu cũng không giặt áo quần tiếp, đều đứng dậy, đáy mắt cũng có sự hưng phấn.

"Tiểu huynh đệ yên tâm, hai ta bảo đảm sẽ hoàn thành việc này!" Chu Thúy Hoa thề son sắt.

Phương Hồng Liễu nhặt quần áo vào rổ, vội vã nói: "Cứ bao trên người chúng ta, chúng ta phải đi đây!"

Tần Miễn hào phóng đưa hai người bốn mươi văn tiền "Đây xem như tiền cọc, sau khi hai người hoàn thành chuyện này, ta sẽ đưa số còn lại."

"Không thành vấn đề."

Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu xách rổ quần áo lên, hai đôi chân bó bước đi cực nhanh, chốc lát sau liền vào thôn.

Tần Miễn khà khà cười mờ ám hai tiếng, một hòn đá nhỏ không nhẹ không nặng va vào ngực hắn.

"Lại đây phụ."

"Đến đây." Tần Miễn cười mỉm chi đi qua.

"Nói gì vậy?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn ngồi xổm xuống cạnh y, vụng trộm vui "Bí mật."

Thật ra Lôi Thiết đều nghe được, chỉ là thích nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của hắn, càng thích hắn để ý đến mình.

Hai người đi lại khuân vác mấy chuyến, nhặt đủ số lượng đá cuội, lối đi bằng đá cuội dẫn từ cửa sân đến cửa nhà chính và nối qua cửa phòng tắm. Đá cuội bị Lôi Thiết dùng búa giọng mạnh khảm vào đất, đủ vững chắc, hơn nữa nhìn cũng mỹ quan.

Bận rộn xong đã là buổi trưa.

"Giữa trưa ăn lẩu nhé?" Tần Miễn trưng cầu ý kiến của Lôi Thiết "Chưa có làm tăm trúc dùng cho malatang."

"Ừ."

"Huynh ra vườn hái rau, mỗi loại đều hái một ít, thuận tiện–" nắm chặt tay cười "Chú ý trong thôn có động tĩnh gì không."

Lôi Thiết gật đầu, mang theo giỏ đựng rau ra ngoài.

Tần Miễn vào bếp điều chế gia vị lẩu. Các quán lẩu ở hiện đại hay để nguyên nguyên vật liệu cơ bản, người bình thường có thể nhận biết được. Sở dĩ Tần Miễn xay trần bì, hoa tiêu thành bột là để người khác khó phân biệt. Gia vị lẩu hắn điều chế gồm mười tám chủng loại phối liệu, bao gồm ớt, hoa tiêu, quế, trần bì, hồi hương, nhục quế,.... Có nhiều loại không được người thế giới này làm gia vị mà là sử dụng như dược liệu hoặc hương liệu, cũng là nguyên nhân mùi vị mấy món ăn trong tửu lâu, tiệm cơm không xuất sắc. Tần Miễn nhờ phúc xuyên việt dị không nên mới nhặt được lợi lớn như vậy.

Loại gia vị này không chỉ dùng nấu lẩu, còn có thể dùng khi xào rau.

Lôi Thiết vừa vào cửa đã ngửi thấy hương thơm nức mũi, hầu kết không tự chủ nhấp nhô lên xuống.

"Về rồi à." Tần Miễn không khách khí chỉ huy "Huynh rửa rau đi. Trong sân cần đào một miệng giếng, đi ra ngoài gánh nước mãi rất phiền toái, rửa rau cũng không tiện."

Lôi Thiết đảo mắt qua nồi nước canh đỏ au trên bếp lò, dời một khúc đôn gỗ vào bếp ngồi đối mặt với Tần Miễn, cầm dụng cụ tước vỏ, gọt vỏ khoai tây "Ăn cơm xong ta liền đi tìm người."

"Trong thôn có động tĩnh gì không?" Tần Miễn quan tâm nhất chuyện này.

Lôi Thiết nhấc mí mắt nhìn hắn một cái "Ừ, trên đường thấy không ít người tụ lại nghị luận, không nghe được họ nói gì."

Tần Miễn quyết định vẫn là đợi tin của Phương Hồng Liễu, Chu Thúy Hoa, thấy trong giỏ rau có hai đoạn củ sen ướt sũng "Củ sen này lấy ở đâu vậy?"

"Trương ca cho."

Tần Miễn đứng dậy rửa rau, bị nước làm lạnh run "Trương ca làm người thật không tệ. Chúng ta bán malatang cần không ít tăm trúc, nếu Trương ca bằng lòng thì mời ca ấy làm tăm trúc được không? Việc này có thể làm ở nhà, cũng không phiền toái."

"Hắn nhất định sẽ nguyện ý." Lôi Thiết cũng đứng dậy "Ngươi lặt rau, để ta rửa."

"Được, huynh làm đi." Tần Miễn vui "Dù sao da huynh cũng dày hơn ta."

Lôi Thiết im lìm mặc hắn khi dễ.

Hai người phân công rõ ràng, nhanh chóng xử lý nguyên liệu sắp xếp ra mâm, bưng đến bàn cơm, củ sen cắt khoanh, cải bó xôi, viên thịt heo, khoai tây xắt lát, nấm và đậu hủ, vì thời gian gấp gáp nên chỉ có vài loại. Gà rừng chặt thành khối cho vào nồi nấu trước, lúc này sớm đã nhừ, mỹ vị khiến người thèm nhỏ dãi.

Đáng tiếc không có miến, đây tiếc nuối trước mắt của Tần Miễn. Bất quá sau này hắn sẽ làm ra miến.

"Ăn thôi."

Hai người nhấc đũa, vừa nhúng vừa ăn.

"Thế nào? Hương vị không tệ chứ?" Tần Miễn cắn một miếng thịt gà, mềm mại ngon miệng, thỏa mãn híp mắt "Trấn trên có chợ, thuận tiện mua đồ ăn, lúc chính thức khai trương sẽ có nhiều chủng loại hơn."

Lôi Thiết gắp một miếng thịt gà lên, phát hiện là đùi gà, bỏ vào bát Tần Miễn "Thuê người rửa rau."

"Đó là đương nhiên." Tần Miễn nói "Huynh phụ trách nấu ăn, ta phụ trách ghi sổ sách, lại mời hỏa kế phụ trách rửa bát rửa rau. Tạm thời an bài như vậy, nếu làm ăn tốt thì thuê thêm nhiều người phụ nữa."

Nói tới đây, mông hắn có chút không được tự nhiên nhúc nhích trên ghế, nói nhỏ "Việc làm ăn trong tiệm ta không muốn người bên lão trạch nhúng tay vào, nên mời hỏa kế ta cũng không tính mời họ. Huynh có ý kiến gì không?"

Lôi Thiết không có vẻ không vui, chỉ hỏi: "Vì sao?"

Tần Miễn giải thích: "Cá nhân ta cho rằng làm ăn buôn bán tối kị nhất dính líu thân thích, khó khăn trong quản lý, lỡ nảy sinh mâu thuẫn còn có thể ảnh hưởng đến tình cảm. Tam đệ, tứ đệ, ngũ đệ và tiểu muội huynh đều không tệ, về sau nghĩ cho họ cách kiếm tiền để bọn họ tự mình làm, tốt hơn là để họ nhúng tay vào cửa hàng chúng ta."

Lôi Thiết ôn hòa nhìn hắn "Nghe lời ngươi."

Lúc này Tần Miễn mới cười, cầm muôi vớt hai viên thịt viên cho y.

Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu nghe mùi vào cửa, âm thầm chảy nước miếng.

"Đang ăn à."

"Hai vị đại tẩu đến rồi." Tần Miễn đứng dậy chào đón.

Chu Thúy Hoa vội nói: "Ngươi cứ ngồi, các ngươi tiếp tục ăn."

Tần Miễn nhìn vẻ mặt các nàng liền biết việc đã làm xong, mời hai người ngồi xuống, trước tiên là đẩy Lôi Thiết đi "Thiết ca, huynh lấy thêm chút thịt viên đi." Chuyện hắn bảo Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu làm là nhắm vào Lôi Đại Cường, Đỗ thị, dù Lôi Thiết biết chuyện, cũng không thể để Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu biết Lôi Thiết hiểu rõ tình hình. Nếu không, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng thanh danh của Lôi Thiết.

Lôi Thiết rất nghe lời đi vào bếp.

-Hết chương 45-

Chú giải:

(1) 'Từ' này trong phụ từ tử hiếu

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

46. Chương 46: Lôi Hướng Trí

Tần Miễn cười hỏi: "Thế nào rồi?"

Phương Hồng Liễu nhỏ giọng: "Đã xong, hai chúng ta đi một vòng thôn, dựa theo lời ngươi nói kể cho những người khác nghe, lúc này truyền khắp thôn rồi."

Chu Thúy Hoa tiếp lời: "Mọi người đều biết chuyện hôm nay là do hai lão ăn nói 'không từ', đã phân gia còn đến gây phiền toái cho các ngươi. Lúc này trong thôn bàn tán rất náo nhiệt, đa số đều nghiêng về các ngươi."

"Vậy là tốt rồi." Tần Miễn cầm hai xâu tám mươi văn tiền đã chuẩn bị sẵn ra "Hôm nay hai vị đại tẩu cũng thấy đó, ta và Thiết ca thật sự bị họ ép đến không còn cách nào. Rơi vào đường cùng, ta mới nghĩ ra cách này, chỉ cầu từ nay có thể sống yên tĩnh. Nên ta không muốn để người thứ tư biết việc hôm nay do ta nhờ người làm. Hai vị đại tẩu chắc cũng hiểu được?"

Ánh mắt hoà nhã của thiếu niên bỗng trở nên sắc bén, mơ hồ hiển lộ khí thế bức người, Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu đều chấn động. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phương Hồng Liễu cuống quít tỏ thái độ "Tiểu huynh đệ cứ yên tâm, chúng ta cam đoan sẽ không để ai biết."

Chu Thúy Hoa cũng gật đầu không ngừng.

Tần Miễn mỉm cười, đưa hai xâu tiền qua "Đa tạ hai vị đại tẩu."

"Khách khí." Tiền tới tay, hai phụ nhân đều cười tủm tỉm, đứng dậy cáo từ.

"Chúng ta không quấy rầy các ngươi ăn cơm nữa."

Tần Miễn tiễn các nàng ra khỏi cửa sân, bẻ hai cành hoa quế đưa cho họ "Hoa này rất thơm, hai vị đại tẩu hẳn sẽ thích, lấy cắm ở sương phòng cho nâng cao *** thần."

Chu Thúy Hoa, Phương Hồng Liễu động tâm, nói cảm tạ nhận lấy.

Đi ra không xa, gặp được một vị lão thẩm.

"Các ngươi vừa từ nhà đó đi ra sao?" Lão như cười như không liếc nhìn sân tường nhà Tần Miễn.

Phương Hồng Liễu cười nói: "Đúng vậy. Nghe nói nhà họ đào được hai cây hoa quế từ trên núi, rất thơm. Hai chúng ta da mặt dày đến xin bẻ một cành. Chính là nó, thím ngửi thử chứ?"

……

Tần Miễn, Lôi Thiết ăn xong bữa trưa, liền cùng nhau đến nhà Trương Đại Xuyên. Hai phu thê Trương gia có tổng cộng ba hài tử, lão Đại là nhi tử, mười một tuổi tên Trương Bảo Lộ, lão Nhị và lão Tam đều là khuê nữ, cả hai đều rất xinh xắn, lão Nhị chín tuổi tên Trương Nhất Mĩ, lão Tam sáu tuổi tên Trương Nhị Lệ.

Lúc Tần Miễn mới biết còn nói đùa với Trương Đại Xuyên hắn sẽ đặt tên tự cho đám nhỏ.

Đi qua bờ rào cao chừng nửa người, Tần Miễn thấy cửa nhà chính đang mở.

"Trương ca có nhà không ạ?"

Chỉ chốc lát sau, một nam tử cao lớn từ trong nhà đi ra, trên mặt đeo nụ cười "Có. Mau vào nhà ngồi chơi."

Tần Miễn và Lôi Thiết cọ hết bùn dưới giày mới vào nhà.

"Sao hai người các ngươi hôm nay rãnh rỗi tới đây chơi vậy?" Trương tẩu châm trà cho hai người, cười hỏi.

Trương Bảo Lộ không ở nhà, Trương Nhất Mĩ và Trương Nhị Lệ hơi rụt rè dính sát người Trương tẩu.

Tần Miễn đưa bọc điểm tâm trong tay cho Trương tẩu "Đây là đồ ăn vặt nhà làm ta nghĩ ra, đem qua cho mấy hài tử nếm thử."

Trương tẩu và Trương Đại Xuyên liếc nhau, bật cười ra tiếng. Trong mắt họ, Tần Miễn vẫn còn là hài tử nên lời này nghe vào tai càng buồn cười.

Quan hệ hai nhà không tệ, Trương tẩu không khách sáo nhận lấy, mở ra xem "Mỗi lần đến đều mang theo đồ ăn, coi chừng về sau ngày nào mấy đứa trẻ cũng chạy đến nhà các ngươi. Thứ này làm thế nào? Vừa đẹp vừa thơm."

Tần Miễn không cho là đúng, nói: "Cũng đơn giản. Thứ này gọi là bánh quẩy đường. Lúc nhào bột cho thêm chút đường, xoắn bột thành hình xoắn, lăn qua mè rồi cho vào nồi chiên là thành."

Chiên thứ này tốn nhiều dầu, chưa lễ chưa Tết ai dám làm món chiên. Do đó Trương tẩu nghĩ tình cảm giữa Tần Miễn và Lôi Thiết rất không tệ, hơn nữa Tần Miễn còn là đương gia trong nhà.

Thấy hai hài tử đều nhìn chằm chằm bao giấy dầu, nàng cho mỗi đứa lấy một cái, gói bọc lại "Còn không cám ơn Tần thúc thúc của các con."

"Cám ơn Tần thúc thúc." Hai đứa trẻ cầm món điểm tâm cao hứng bừng bừng chạy ra ngoài chơi.

"Hôm nay đến có chuyện gì à?" Trương Đại Xuyên hỏi. Biết Lôi Thiết không thích nói chuyện, dứt khoát không nhìn y mà hỏi thẳng Tần Miễn.

Tần Miễn nói ra chuyện sắp khai trương cửa tiệm và muốn nhờ người làm tăm trúc.

Lôi Thiết ngồi một bên uống nước trà với tư thái mọi chuyện để Tần Miễn làm chủ.

Trương tẩu mừng rỡ "Đây là chuyện tốt a. Hai ngày nay đương gia đang cân nhắc lên trấn trên hoặc huyện tìm việc làm. Xem, vẫn là hai huynh đệ nhớ tới ngươi."

Trương Đại Xuyên cũng vui mừng, thời điểm này nông dân đều nhàn rỗi, nhiều người đi trấn trên tìm việc cũng không nhất định tìm được, hơn nữa có nhiều công việc vất vả mà tiền công ít ỏi.

“Làm tăm trúc rất đơn giản, giao cho ta.”

Việc nên nói, Tần Miễn vẫn muốn nói rõ “Tiền công trả theo số lượng tăm trúc. Một trăm tăm trúc mười văn tiền, vì để xiên thức ăn nên cây tăm không thể có dằm trúc. Mấy ngày đầu khai trương chưa rõ buôn bán thế nào, nên đệ dự tính ngày đầu tiên chuẩn bị trước bốn trăm tăm trúc. Trong đó một trăm cây cần sơn đỏ làm dấu trên đầu. Sau này cần bao nhiêu tăm trúc sơn đỏ phải xem tình trạng thực tế.”

Trúc có ở khắp nơi lại không cần tiền mua, đây chính là việc làm ăn không cần vốn. Sao Trương Đại Xuyên, Trương tẩu không đồng ý, không hẹn mà cùng gật đầu.

“Các ngươi tìm ta nghĩa là tin tưởng ta, nhất định ta sẽ làm vừa ý các ngươi.” Trương Đại Xuyên cam đoan.

Ra khỏi nhà Trương gia, Lôi Thiết lại đi tìm người đào giếng. Tần Miễn rãnh rỗi đi theo y một chuyến, bàn ổn thoả mọi việc.

Hôm sau, bốn người đào giếng tới cửa, làm việc ở trong sân. Tần Miễn, Lôi Thiết giúp không được gì, không qua làm phiền họ.

Tần Miễn nhớ kiếp từng thấy máy bơm giếng ở nông thôn, bèn vẽ ra kết cấu, vốn định lập tức mang đến tiệm rèn làm một cái, nhưng nghĩ nghĩ, lại cất bức vẽ vào không gian, về sau hãy tính.

Không ngờ ăn sáng xong chưa được bao lâu, một vị khách hiếm gặp tới nhà.

“Đại ca, đại tẩu.” Lôi Hướng Trí cười ôn hoà.

“Ngũ đệ về rồi, mau vào nhà ngồi.” Tần Miễn nhiệt tình đón tiếp. Hắn đã nhiều lần nghe người ta nói học vấn của Lôi Hướng Trí không tệ, tháng Hai năm sau sẽ tham gia thi đồng sinh, rất có khả năng đậu tú tài. Có câu ‘Trong triều có người dễ làm việc’, nhân tài như vậy cần phải thiết lập quan hệ tốt.

Ba người vào chỗ của mình trong phòng khách, Lôi Thiết hiếm khi chủ động quan tâm đệ đệ nhỏ nhất “Hôm nay được nghỉ?”

“Vâng, sáng mai lại tới học đường.” Lôi Hướng Trí bưng chén trà, cung kính trả lời ca ca.

Lôi Thiết: “Trong nhà có xe trâu, ngày mai ta đưa ngươi đi

“Vâng, đa tạ đại ca.” Lôi Hướng Trí vui vẻ nhận lời.

Sau khi hàn huyên mấy câu, Lôi Thiết không nói gì nữa.

Lôi Hướng Trí nhìn cây hoa quế trong sân “Nhà đại ca, đại tẩu biến hóa thật lớn, có thể nhìn ra cuộc sống các huynh không tệ, đệ và bọn tam ca cũng an tâm.”

Tần Miễn cười nói: “Biến hóa rất lớn, ngươi và bọn Tam ca ngươi rãnh rỗi hãy đến nhà chơi.”

Lôi Hướng Trí gật gật đầu, nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Tần Miễn nói: “Hôm nay ngũ đệ đến đây là vì lời đồn đãi trong thôn nhỉ?”

Lôi Hướng Trí sửng sốt, theo bản năng tránh né ánh mắt sắc bén của hắn, nhưng nghĩ chính mình cũng không có ác ý, bèn nghênh đón ánh mắt hắn, hai hàng mày rũ lộ vẻ bất đắc dĩ, bình thản nói: “Quả thật như thế. Tiểu đệ biết rõ đại ca cùng cha nương có mâu thuẫn đã lâu, không dám cầu đại ca, đại tẩu tha thứ cha nương, chỉ nguyện sẽ không vì thế mà đoạn tình nghĩa huynh đệ, huynh muội.”

Lôi Thiết im lặng không nói.

“Đó là tất nhiên.” Tần Miễn gật đầu, ý bảo Lôi Hướng Trí uống trà “Ngũ đệ có tri thức hiểu lễ nghĩa, nói vậy hẳn cũng rõ mâu thuẫn này khó có thể điều hòa, chi bằng thuận theo tự nhiên. Đại ca ngươi cũng không phải người không nói đạo lý, vẫn luôn là huynh đệ, huynh muội của các ngươi. Chỉ là ta lắm lời nói một câu, thỉnh ngũ đệ đừng để trong lòng.”

Lôi Hướng Trí nghe cách ăn nói của hắn bất phàm, chọn từ đúng trọng tâm, liền biết lúc trước cả nhà họ đã xem thường thiếu niên này, đứng lên, thở dài: “Trưởng tẩu dạy bảo, Hướng Trí không dám khinh thường. Đại tẩu cứ nói không cần ngại.”

"Vậy xa lạ quá. Mau ngồi." Tần Miễn có hảo cảm với đứa nhỏ này, không ngại chỉ điểm hắn ta vài câu "Nếu có thể, ngũ đệ nên khuyên cha nương nhiều một chút. 'Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ' trong thuyết [Lễ kí], thanh danh trong nhà và ngũ đệ ứng thí làm quan có tương quan với nhau, nếu không thể 'tề gia', người khác sẽ nhìn ngũ đệ thế nào?

Lấy tình hình hiện tại suy đoán, dù tương lai mấy huynh đệ các ngươi lại phân gia, cha nương hơn phân nửa sẽ do đệ phụng dưỡng, tính cách bọn lão Nhị là một sóng ngầm không nhỏ, càng sớm xử lý càng tốt. Đạo lý trong đó chắc không cần ta nhiều lời."

Lôi Hướng Trí gật đầu, mỉm cười "Đa tạ đại tẩu chỉ điểm. Đệ hiểu được. Cha nương để ý nhất chính là đệ, nói cách khác có thể ước thúc họ chính là đệ. Đại tẩu yên tâm, sau khi trở về đệ sẽ phân tích chi tiết cho họ nghe."

"Ý ta chính là vậy." Tần Miễn khen ngợi gật đầu.

Sau cuộc trò chuyện với hắn, Lôi Hướng Trí cảm thấy buồn bã trong lòng tán đi rất nhiều, đứng dậy nói: "Đại ca, đại tẩu còn bận nhiều việc, đệ không quấy rầy nữa."

"Ngươi đợi một chút." Tần Miễn đi vào phòng, khi đi ra trong tay có thêm hai đĩnh bạc và hai bọc điểm tâm, đưa cho Lôi Hướng Trí "Mấy hôm trước đại ca ngươi còn nói muốn trợ giúp đệ đệ đi học, hai lượng bạc này ngươi cầm để phòng thân. Không nhiều, nhưng làm tâm ý của đại ca ngươi. Còn điểm tâm này ngươi mang về nếm thử."

Lôi Hướng Trí từ chối không nhận "Không cần, tiền bạc cha nương cho đệ đã đủ dùng."

Tần Miễn nhét đồ vào tay hắn ta "Cầm lấy, là nam nhân thì sảng khoái chút, đừng lằng nhằng giống như nữ nhân bà bà mụ mụ."

Nữ nhân… Lôi Hướng Trí dở khóc dở cười.

Lôi Thiết nói chắc nịch: "Cho ngươi thì ngươi cứ lấy."

Lôi Hướng Trí đành phải nhận.

Tần Miễn nói: "Chuyện tiền bạc không cần nói với người khác, tự ngươi giữ."

Lôi Hướng Trí gật đầu nói: "Đệ hiểu rõ."

Hắn ta cất bạc vào tay áo, cáo từ với đại ca đại tẩu, đi xa. Một đường không nhanh không chậm cất bước, thầm nghĩ thuyết phục Đỗ thị thế nào, còn chưa tới cửa nhà liền thấy Đỗ thị và hai phụ nhân xấp xỉ bà đứng chống nạnh cãi nhau, chung quanh còn có một vòng người vây xem náo nhiệt, "Lão bà nương như ngươi dựa vào đâu mắng lão nương? Thứ không sinh được nhi tử! Sang năm con ta chính là tú tài, nhi tử ngươi ở đâu a?"

Phụ nhân kia vốn đang vênh váo đắc ý, nghe được lời này, gương mặt đỏ bừng nháy mắt trở nên trắng bệch, hét một tiếng nhào tới Đỗ thị "A – Đỗ Tú Nương! Cái miệng rộng của ngươi ngoài mắng người phun phân còn có thể làm gì? Lão nương phải xé miệng ngươi!"

-Hết chương 46-

---

47. Chương 47: Cửa Tiệm 'món Ăn Ngon'

Chuyện phát sinh trước cửa lão trạch không bao lâu thì truyền tới tai Tần Miễn, nhưng hắn không để tâm. Lão trạch bên kia, hắn tránh còn không kịp. Sau này Lôi Đại Cường, Đỗ thị đừng đi gây sự với hắn và Lôi Thiết thì tốt đến không thể tốt hơn, nếu lại đến trêu chọc bọn hắn, hắn sẽ càng trả đũa ác hơn. Người không phạm ta, ta không phạm người, người phạm tới ta, ta tất phạm người.

Sau khi giếng nước trong nhà đào xong, Tần Miễn và Lôi Thiết đánh xe trâu đến trấn trên. Để tuyên truyền 'Món ăn ngon' của họ.

Tần Miễn đặc biệt vẽ hai mươi tờ truyền đơn, phần trên vẽ cái lẩu, dưới vẽ malatang, đáy trang ghi rõ địa chỉ cửa tiệm và ngày tháng khai trương. Hình vẽ trên truyền đơn quá chân thật khiến người nhìn vào liền thèm ăn, may mắn kiếp trước hắn học hội họa ba năm với có thể vẽ tốt vậy. Chỉ riêng mớ tranh đã tiêu hết một ngày của hắn. Đến trấn trên, hắn và Lôi Thiết đem dán bức vẽ tại những nơi dễ gây chú ý. Chừa lại hai tờ dán trước cửa tiệm.

Để tiết kiệm thời gian, Tần Miễn đến thẳng trạm môi giới thuê một hoả kế tên Trịnh Lục, nhà ở trấn trên, mới mười bốn tuổi, tuy tuổi không lớn nhưng miệng lưỡi lanh lẹ. Bàn xong mỗi tháng trả năm trăm văn tiền, làm tốt sẽ có thêm tiền thưởng. Tần Miễn từng hỏi thăm qua, số tiền này đã cao hơn mức tiền công thông thường. Chỉ cần hỏa kế làm tốt việc, hắn không ngại hào phóng chút.

Trở lại căn tiệm, Tần Miễn đưa tấm truyền đơn cuối cùng cho Trịnh Lục, bảo nó cầm chiêng đồng đứng trên đường vừa gõ vừa rao: "'Cửa hàng 'Món ăn ngon' ngày mai khai trương, malatang và lẩu ăn ngon, đồng loạt giảm giá hai mươi phần trăm!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn và Lôi Thiết ở trong tiệm bận rộn, tranh thủ thời gian làm thịt heo viên và rau củ viên.

Trịnh Lục đi mấy vòng trấn trên, mỗi lần ngang qua cửa tiệm đều nghe được chất giọng trong trẻo mà nhẹ nhàng của nó: "'Cửa hàng 'Món ăn ngon' ngày mai khai trương, malatang và lẩu ăn ngon, đồng loạt giảm giá hai mươi phần trăm Cửa hàng 'Món ăn ngon' ngày mai khai trương, malatang và lẩu ăn ngon, đồng loạt giảm giá hai mươi phần trăm…"

"Thoạt nhìn quả thật là người kiên định." Tần Miễn vừa vo viên vừa nói với Lôi Thiết.

Lôi Thiết: "Lâu ngày mới thấy lòng người." Hơn một canh giờ sau, Trịnh Lục mới bước vào cửa tiệm.

"Hai vị lão bản, ta đã trở về."

Tần Miễn nói: "Vất vả rồi. Khát không? Ngươi tự rót nước uống đi."

"Đa tạ tiểu lão bản."

Tần Miễn liếc mắt nhìn Lôi Thiết, nghiêm mặt nói: "Ta là đại lão bản, hắn mới là tiểu lão bản."

Trịnh Lục sửng sốt, nghi hoặc nhìn sang Lôi Thiết, đáy lòng thầm nói: Phải ngược lại chứ?

Lôi Thiết gật đầu "Hắn là đại lão bản."

Tần Miễn lên mặt "Nghe chưa?"

"Dạ, đại lão bản." Trịnh Lục cười hì hì đáp, uống nước xong thì tự giác ngồi xổm bên chậu gỗ phụ rửa rau.

Phòng bếp có cửa hông thông ra sau tiệm, sau tiệm có giếng nước công cộng mấy hộ gia đình phía sau dùng chung, rửa rau rất tiện.

Tần Miễn dặn Trịnh Lục "Rau củ nhất định phải rửa sạch. Nếu ta phát hiện bên trong có sâu hoặc lá dập nát thì sẽ tìm ngươi đấy."

Trịnh Lục vỗ ngực nói: "Đại lão bản yên tâm, tiểu nhân không có tiền đồ khác, chỉ có ánh mắt *** tường này. Nếu ngài phát hiện trong đồ ăn ta rửa có sâu hoặc lá nát thì cứ đuổi việc ta."

"Ừ." Tần Miễn không ngừng vo viên "Chúng ta làm ngành ăn uống, sợ nhất đồ ăn không sạch sẽ, đạo lý này không cần ta nói chắc ngươi cũng hiểu. Bất quá ngươi không cần khẩn trương, nếu làm tốt, đại lão bản ta sẽ có thưởng."

"Dạ!"

Kế tiếp, ba người không trò chuyện nữa.

Sau khi vo viên xong, Tần Miễn hướng dẫn Lôi Thiết và Trịnh Lục cách xiên đồ ăn.

"Tăm trúc có dấu đỏ dùng để xiên món ăn mặn, không có dấu đỏ dùng xiên món ăn chay. Như vậy tiện cho chúng ta tính tiền, món mặn hai văn tiền một xiên, món chay một văn tiền một xiên. Lúc tính tiền thì đếm số tăm trúc. Nếu là thịt viên, mỗi tăm trúc xiên bốn viên rau củ viên cũng bốn Khoanh cá, bốn lát Thịt ba chỉ, bốn lát Khoanh khoai tây, sáu lát… Về phần mì sợi, mỗi phần hai văn tiền…"

Cái nồi nấu trong bếp vang ùng ục, Tần Miễn đi vào khuấy khuấy, hương thơm càng đậm.

Trịnh Lục hít hít mũi "Thơm quá! Đại lão bản nấu gì thế ạ?"

Tần Miễn nói: "Canh xương hầm. Lẩu và malatang của chúng ta không thích hợp ăn buổi sáng, ước chừng giờ Tỵ canh ba tiệm mới mở cửa buôn bán, ta và tiểu lão bản sẽ đến rất sớm, thuận tiện mang nguyên liệu nấu ăn đến. Ta và tiểu lão bản phụ trách vo viên, về sau công việc của ngươi chính là mỗi buổi sáng nấu canh xương heo, rửa sạch rau củ, xiên đồ ăn. Khi tiệm mở cửa thì phụ trách chiêu đãi khách khứa. Nhìn hôm nay ngươi rất ra sức, buổi tối cùng chúng ta ăn cơm rồi hẵng về."

Trịnh Lục mừng rỡ, thầm may mắn mình tìm được ông chủ tốt "Đa tạ đại lão bản, đa tạ tiểu lão bản!"

Tần Miễn thầm khen nó thông minh, không bỏ sót Lôi Thiết, nhìn Lôi Thiết, không khỏi cười cười trêu chọc: "Tiểu lão bản, cần ra sức thêm. Nếu không chờ ăn tối xong về nhà thì trời đã tối đen."

Lôi Thiết nhìn số tăm trúc còn lại, ước chừng bốn mươi cây, đứng lên "Ta đi làm cơm chiều."

Tần Miễn nói: "Ăn malatang đi, tiết kiệm thời gian. Cho thêm mì vào nấu là được."

Khi Tần Miễn, Lôi Thiết về tới nhà thì trời đã tối. Hôm sau trời vừa sáng, hai người lại vội vàng đánh xe đến trấn trên, trên xe chứa mì sợi đã cắt bằng máy cán mì và nguyên vật liệu mua sẵn. Lúc tới tiệm thì thuận tiện mua vài cái bánh bao ăn sáng.

Trịnh Lục là người chịu khó, gần như xuất hiện ở tiệm cùng lúc với họ. Ba người ăn sáng, phân công công việc.

Giờ Tỵ canh ba, Lôi Thiết châm pháo, cùng Tần Miễn kéo vải đỏ trên tấm bảng hiệu.

Cửa hàng tổng cộng có tám bàn, bốn bàn bên trong tiệm chiêu đãi khách nhân ăn lẩu. Bốn bàn này do Tần Miễn đặt tiệm gỗ cải tạo, mỗi bàn khảm một cái bếp than bên dưới dùng nấu lẩu. Bốn bàn bên ngoài chiêu đãi khách ăn malatang.

Nồi lớn nấu nước canh malatang bố trí tại cửa, sau khi bỏ thêm nguyên liệu vào, hương thơm nồng đậm theo gió thu tản ra tứ phía, khiến người đứng xa cũng hiếu kì nhìn qua.

Tuyên truyền hôm qua rất có hiệu quả, chỉ chốc lát sau, một đám người tràn vào tiệm.

Trịnh Lục rao to: "Lẩu và malatang ăn ngon, ăn một lần còn muốn ăn lần nữa!"

Vừa vào cửa là cái giá gỗ ba tầng cố định, trên giá bày các xiên rau củ xếp theo thứ tự chủng loại. Thấy một vị công tử tuổi chừng hai mươi tò mò nhìn lướt qua các loại đồ ăn trên giá gỗ, Trịnh Lục lập tức đưa một giỏ rổ không cho hắn ta, "Malatang ăn ngon, thức ăn chay một văn tiền một xiên, món ăn mặn cũng chỉ hai văn tiền một xiên! Vừa rẻ vừa ngon. Công tử, muốn ăn cái gì cứ tuỳ ý chọn."

Công tử hăng hái cầm xiên rau củ mình muốn ăn bỏ vào rổ, ra cửa đưa cho Lôi Thiết nấu.

Chỉ chốc lát sau lại tới người thứ hai, người thứ ba – –

"Hỏa kế, mấy huynh đệ chúng ta muốn ăn lẩu!" Bốn đại hán mặc áo ngắn đi vào tiệm.

Trịnh Lục nhanh chóng chạy tới "Các vị đại gia, mời ngồi. Trên giá kia là đồ ăn của tiệm chúng ta, các ngài gọi món xong tiểu nhân sẽ bưng ra ngay."

"Khoanh cá, thịt ba chỉ, thịt heo viên…"

Trịnh Lục vừa nghe vừa gật đầu, chờ khách nhân gọi món xong, phi nhanh vào bếp lấy nguyên liệu đặt vào mâm rồi bưng ra. Thêm than đen vào, bếp than càng cháy mạnh, nồi lẩu dần sôi, hương thơm lượn lờ.

Ở bàn bên ngoài, một vị nam tử đang ăn malatang, khen không dứt miệng "Ăn ngon. Vừa cay vừa tê, cay thật đã ghiền, tê đến sảng khoái!"

Đến người càng lúc càng nhiều, rất nhanh đã không còn chỗ ngồi.

Tần Miễn cười tủm tỉm nhìn, cứ thế này, ngạch buôn bán hôm nay sẽ không kém.

"Lão bản, tính tiền." Một đôi phu thê trẻ tuổi ngoắc ngoắc Tần Miễn.

Tần Miễn vội vàng đi qua "Đến đây."

Hắn đảo qua tăm trúc trên bàn, cười nói: "Bảy xiên món chay, sáu xiên món mặn, tổng cộng mười chín văn tiền, sau khi chiết khấu còn mười lăm văn tiền, đa tạ quý khách chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại đến."

Hai phu thê vui vẻ thanh toán tiền, mới đi ra hai bước, bàn liền bị khách nhân mới tới chiếm.

Một vị lão giả râu ngắn dẫn theo hai bé trai chừng mười tuổi thong thả bước vào, nhìn trong tiệm không còn bàn trống, chân mày cau lại, bất mãn nói: "Không còn chỗ sao?"

Tần Miễn nghênh đón "Hoan nghênh ba vị khách quan ghé thăm. Xem ba vị hẳn là người ở trấn trên. Không biết ba vị muốn ăn lẩu hay malatang? Nguyên liệu nước canh của lẩu và malatang giống nhau. Đều mỹ vị. Nếu ba vị ăn lẩu, chỉ sợ còn phải chờ một lát Nếu ăn malatang thì có thể đóng gói về nhà, thanh tĩnh, lại không cần chờ lâu."

Lão giả không khỏi cười rộ lên, đánh giá hắn vài lần "Như vậy tiểu lão bản ngươi sẽ bớt việc."

Tần Miễn cũng cười "Tại hạ nói thật mà."

"Gia gia, ta không muốn chờ." Nam đồng lớn tuổi hơn kéo tay lão giả, ám chỉ nói.

Lão giả mỉm cười nhìn hắn "Vậy chúng ta ăn malatang."

Tần Miễn nâng tay "Mời các vị vào trong, muốn ăn gì cứ tuỳ ý chọn."

Tần Miễn không dự đoán được tình trạng hết chỗ liên tục duy trì đến khi mặt trời ngã về tây, thậm chí vài hộ gia đình phụ cận còn tự mang bát trong nhà tới.

"Đại lão bản, đồ ăn cho malatang đã hết!" Trịnh Lục kịp thời báo cáo, dùng khăn vải vắt trên cổ lau mồ hôi, lặng lẽ xoa xoa bụng. Hôm nay khách nhân thật sự quá đông, không chỉ nó, hai vị lão bản cũng bận đến mức không có thì giờ ăn trưa, vẫn nhịn đói đến giờ.

Tần Miễn vừa vui lại vừa sầu "Nhanh như vậy đã hết sao? Giờ xiên không kịp nữa rồi. Thôi. Sau khi hết đồ ăn thì đóng cửa."

Lại chiêu đãi hai bàn khách nhân ăn lẩu, đồ ăn trong bếp hết sạch.

Lôi Thiết bảo Trịnh Lục khép hờ cửa tiệm.

Tần Miễn nhìn sắc trời, tiếc hận nói: "Xem ra chúng ta quá bảo thủ rồi, nếu bán thêm một canh giờ sẽ kiếm thêm được không ít tiền."

Lôi Thiết trấn an: "Ngày mai chuẩn bị nhiều hơn là được."

Tần Miễn nghĩ nghĩ, cũng đúng, vẻ mặt hớn hở nhìn đống bạc vụn và tiền đồng trong ngăn kéo, lấy mười mấy đồng tiền ra đưa Trịnh Lục "Tiểu Lục tử, ngươi đi mua vài cái bánh bao, ta và tiểu lão bản ngươi đếm tiền."

"Vâng ạ."

Tần Miễn chia số tiền thành hai đống, hắn đếm một đống, Lôi Thiết đếm một đống.

-Hết chương 47-

---

48. Chương 48: Người Bên Lão Trạch Đến Quấy Rối

"Hai, bốn, sáu…"

Trịnh Lục mua bánh bao trở về, Tần Miễn cảm ơn nhận lấy, thưởng cho nó năm văn tiền rồi đuổi nó về nhà trước, một tay cầm bánh bao cắn, tay kia thuần thục đếm tiền đồng, "Tám mươi sáu, tám mươi tám, chín mươi…"

Hơn nửa ngày, hắn mới ngẩng đầu, thoải mái thở ra một hơn "Bên ta đếm xong rồi, tổng cộng hai lượng ba trăm mười chín văn."

Lôi Thiết cũng nhanh chóng đếm xong đồng cuối cùng "Hai lượng bốn trăm năm mươi ba văn."

Hai mắt Tần Miễn sáng lên "Ha ha ha! Nhiều như vậy, mới một ngày đã kiếm về số tiền thuê tiệm cả tháng." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mắt Lôi Thiết nhìn vào tay hắn "Ngày mai thuê thêm một hoả kế, ngươi chỉ phụ trách thu tiền."

Tần Miễn chỉ do dự vài giây rồi đồng ý "Được, năm trăm văn thôi mà."

Hai người cất tiền bạc vào túi tiền, khóa kỹ cửa, đánh xe trâu về nhà trong sắc hoàng hôn. Gió đêm lạnh hơn ban ngày, nhất là thời điểm trở núi gió càng lớn, tạt thẳng vào cổ, rất lạnh. Tần Miễn ngồi kế bên Lôi Thiết còn muốn chen vào người y luôn. Hắn cũng không rõ vì sao mình sao vào thùng xe cho rồi.

Lôi Thiết đổi sang giương roi tay trái, cánh tay phải ôm người vào lòng. "Ngày mai xiên nhiều một chút."

"Ngày mai tới tiệm vải mua vải tốt may hai cái khăn quàng cổ." Tần Miễn sờ sờ bụng "Chưa ăn no. Về nhà lại nấu lẩu ăn nữa."

Lôi Thiết: "Bốn trăm tăm trúc không ít."

Tần Miễn hiểu rõ ý y, cười nói: "Huynh yên tâm. Tăm trúc có thể tái sử dụng."

Mãi đến nửa tháng sau, việc buôn bán của 'Món ăn ngon' vẫn không suy giảm, hơn nữa càng ngày càng tốt. Tần Miễn tăng thêm món đồ nướng vào thực đơn, vì mặt tiền căn tiệm quá nhỏ nên họ thương lượng với lão bản cửa tiệm tạp hoá hàng xóm chiếm dụng đất trống của tiệm, mỗi tháng bồi thường cho lão bản tiệm tạp hoá một trăm văn tiền. Tần Miễn biết làm người, thường biếu lão bản một chén malatang hoặc mấy xiên thịt nướng ăn. Chút không vui cuối cùng trong lòng lão bản kia cũng biến mất.

Tên tuổi cửa tiệm 'Món ăn ngon' ngày càng vang danh, thậm chí người trong Huyện cố ý đến trấn Lưu Thủy chỉ để ăn lẩu và malatang, vì nếm qua vị tê cay đó rất dễ nghiện. Có hai tửu lâu cũng thử làm lẩu và malatang bán, đáng tiếc dù họ làm bao nhiêu lần, mùi vị nước canh đều không sánh bằng 'Món ăn ngon'. Có một tửu lâu khác muốn mua bí phương của Tần Miễn, bị Tần Miễn không chút do dự cự tuyệt.

Mỗi ngày xe trâu nhà Tần Miễn đều chạy lên trấn trên, rốt cuộc khiến đám du côn chơi bời lêu lổng thôn Thanh Sơn chú ý. Không đến một ngày, tin tức Tần Miễn và Lôi Thiết mở tiệm 'Món ăn ngon' tại trấn trên như một trận gió thổi qua cả thôn.

"Cái gì?" Đỗ thị nghe được tin, không cẩn thận ném vỡ một cái bát.

"Nhị ca, đại ca thật sự mở được tiệm ở trấn trên?" Lôi Hướng Nghĩa hơi không tin.

Lôi Hướng Nhân có vẻ nôn nóng "Thật! Là Triệu mặt rổ nói, lúc đầu ta cũng không tin, lén lên trấn trên nhìn thử mới dám khẳng định, không chỉ thế, việc buôn bán còn vô cùng tốt!"

Lôi Hướng Lễ thầm nhíu mày, bình thản nói: "Dù đại ca mở một cửa tiệm thì sao? Cũng đâu liên quan gì chúng ta."

"Sao có thể nói vậy." Lôi Hướng Nhân trừng mắt hắn một cái "Ta nhìn thấy trong tiệm y còn có hai hoả kế. Y thà mời người khác cũng không mời chúng ta, như vậy không cách nào nói nổi chứ?"

"Này..." Trong lòng Lôi Hướng Nghĩa cũng hơi khó chịu. Gần đây mấy huynh đệ họ đều tìm việc để làm, trông cậy kiếm vài đồng trợ cấp cho nhà, nhưng cũng chưa tìm được.

Lôi Hướng Lễ hừ nhẹ một tiếng "Đó là tiệm của họ, muốn mời ai làm hỏa kế là chuyện của họ. Dựa vào đâu nhất định phải mời chúng ta?"

Mặt Lôi Đại Cường lúc đỏ lúc trắng. Lúc này ông vô cùng hối hận vì đã làm cương với lão Đại, nếu không có sự kiện kia, ông hoàn toàn có thể bảo lão Đại cho mấy huynh đệ vào tiệm hỗ trợ.

"Nương, ngài nói vài câu a." Triệu thị vừa nghĩ không chiếm được lợi của cửa tiệm kia, trong lòng không thoải mái nóng như lửa đốt.

Tiền thị cũng tha thiết nhìn Đỗ thị.

Đỗ thị hùng hồn nói: "Còn nói dựa vào đâu à? Huynh đệ mình mở tiệm dĩ nhiên phải dùng người trong nhà."

Đôi mày thanh tú của Lôi Xuân Đào nhíu chặt, nhỏ giọng nói: "Nương, người quên rồi sao? Chúng ta và đại ca đã sớm phân gia, không tính là một nhà."

"Con bé nhà ngươi!" Đỗ thị tức giận đến mức chĩa đầu nàng vài cái, nói "Mi cứ tay trong thò ra tay ngoài miết!"

Tiền thị âm thầm liếc xéo Lôi Xuân Đào, thân thiết ôm cánh tay Đỗ thị, "Nương, ngài nói hiện tại phải làm sao mới được?"

Sắc mặt Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào đồng thời trầm xuống.

Lôi Hướng Nhân chen đến cạnh Đỗ thị.

"Lão đầu, người nói coi?" Đỗ thị không lập tức phát biểu ý kiến, nhìn Lôi Đại Cường.

Lôi Đại Cường vỗ bàn "Bất kể thế nào, không quan tâm huynh đệ là không đúng."

"Cha, người nói nên làm gì bây giờ? Chúng ta đều nghe người." Lôi Hướng Nhân lập tức hỏi.

Lôi Đại Cường híp mắt "Chờ buổi tối chúng về, liền tới nhà tìm chúng, để chúng sắp xếp mấy huynh đệ các ngươi vào tiệm hỗ trợ. Nếu không đồng ý thì buộc chúng phải đồng ý."

Lôi Hướng Nghĩa cả kinh "Vậy không tốt lắm đâu?"

Khoé miệng Đỗ thị cong lên, ôn hòa nói tựa như một từ mẫu thật sự "Thế hệ trước lưu truyền tới nay 'huynh đệ đồng lòng, cái lợi đồng tâm'. Năm huynh đệ các ngươi cùng nhau hiệp lực mới có tiền đồ."

"Cha, tuyệt đối không thể làm vậy." Lôi Hướng Lễ đứng bật dậy "Quan hệ giữa nhà chúng ta và đại ca vốn đã cực kém, nếu người thật sự làm vậy, trái lại hai nhà sẽ kết thù."

"Sao có thể nghiêm trọng như ngươi nói được?" Lôi Hướng Nhân đẩy hắn qua một bên, khinh thường nói "Lão Tứ, ngươi rất nhát gan. Như vậy là không được."

Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào nhìn nhau, đáy lòng đều thấy bất an. Lôi Thiết coi như bỏ qua, thông qua mấy lần bọn họ đến thăm Tần Miễn để giải trừ mâu thuẫn hai nhà, Tần Miễn tuyệt đối không phải một thiếu niên đơn giản, không thể khinh thường.

Lôi Xuân Đào sốt ruột nói: "Cha, nương, các người đã quên lần trước ngũ ca nói gì sao?"

Đỗ thị nghĩ đến chuyện lần trước Lôi Hướng Trí về nhà nói với bà, nhất thời do dự. Lỡ như làm quá lớn, quả thật bất lợi cho tiểu Ngũ.

Lôi Hướng Nhân thấy thế không ổn, ngăn cản tầm nhìn của Lôi Xuân Đào "Nương, ta cảm thấy tiểu Ngũ suy nghĩ nhiều quá rồi. Chúng ta kiếm được càng nhiều tiền đối với Tiểu Ngũ mới là việc tốt. Ngài nói có phải không?"

"Nhị ca!" Lôi Xuân Đào dậm chân.

Đỗ thị phất tay nói: "Nhị ca ngươi nói có lý, ta cảm thấy chúng ta cần an bài người vào tiệm họ, không chừng còn có thể nhân cơ hội này vãn hồi quan hệ với nhà lão Đại. Lão nhân, ngươi thấy sao?"

Lôi Đại Cường gật gật đầu "Không sai, việc này cũng vì tốt cho lão Đại. Lão Tứ, ngươi đi quan sát động tĩnh bên kia. Sau khi chúng về thì lập tức báo ta biết."

Không chờ Lôi Hướng Lễ nói chuyện, Lôi Hướng Nhân đã cướp lời "Cha, để ta đi, dù sao ta cũng rãnh rỗi."

"Được."

Đỗ thị cố ý để cả nhà ăn cơm chiều sớm nửa canh giờ, Lôi Hướng Nhân chén nhanh cơm nước liền đi bộ ra cửa thôn, từ xa thấy xe trâu quen thuộc, vội chạy về lão trạch.

Tần Miễn, Lôi Thiết bận rộn cả ngày đã mệt lả, về nhà, chốt cửa sân lại, chuẩn bị tắm rửa xong liền nghỉ ngơi.

Nước ấm còn chưa nấu xong, cửa sân bị người gõ vang.

"Ai đấy?" Tần Miễn cất giọng hỏi.

"Đại tẩu, là chúng ta tới thăm các ngươi." Lôi Hướng Nhân cười nói.

Tâm tình tốt của Tần Miễn giảm đi một nửa, nhìn Lôi Thiết, xoay người về phòng.

Lôi Thiết nói với ra ngoài: "Các người trở về, không cần thiết tới thăm chúng ta."

Bên ngoài im bặt một lát, Lôi Đại Cường khẽ gào một tiếng, nói cứng rắn: "Lão Đại, ta và nương ngươi cũng đến, mau mở cửa."

Lôi Thiết thản nhiên nói: "Trừ ngày lễ ngày tết, hai nhà chúng ta vẫn ít qua lại thì hơn."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi mở cửa trước hãy nói." Lôi Đại Cường cố nhẫn nại.

"Ta biết các người muốn nói gì. Nhân thủ trong tiệm đã đủ, huống chi đã ký văn thư không thể đuổi việc hai hỏa kế kia. Muốn ta an bài bọn nhị đệ vào tiệm làm việc là không thể." Lôi Thiết.

"Ngươi!" Lôi Đại Cường tức đến đau gan.

Lôi Hướng Nhân cũng một bụng lửa "Đại ca, lời này của ngươi rất không hợp tình người đấy?"

Tần Miễn không nhịn được nữa, lại chạy vào sân "Nhị đệ, là các ngươi khinh người quá đáng. Lúc phân gia đã nói không được nhúng tay vào chuyện nhà đối phương. Hay là các người muốn đến nhà lý chính ngồi một lát, coi thật kỹ có phải trên văn thư viết vậy hay không?"

"Được, được, được!" Đỗ thị nói the thé "Nếu các ngươi đã không để các đệ đệ trong lòng, cũng đừng trách ta ngày mai dẫn người tới cửa hàng quấy nhiễu."

Trong sân cách vách, Chu Nhị Hảo và nữ nhân hắn đang nghe lén ngươi xem ta, ta xem ngươi, không hẹn mà cùng lắc đầu, rất không đồng tình với Lôi Thiết, Tần Miễn.

Tần Miễn lạnh lùng nói: "Hở? Người cứ việc thử xem."

Lôi Đại Cường lửa giận công tâm "Chúng ta đi!"

Lôi Hướng Nhân vừa tức vừa hận, hô: "Lôi Thiết, Tần Miễn, coi như các người tàn nhẫn!"

Bên ngoài tường truyền tới tiếng bước đi xa dần, Tần Miễn hãnh diện trở vào phòng.

Lôi Thiết sóng vai cùng hắn "Bọn họ thật sự sẽ làm vậy. Ngươi chớ sợ, ta có đối sách."

"Ta mà sợ sao?" Hai mắt Tần Miễn chợt loé *** quang, cười lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng vào phòng, bình tĩnh nói "Ta chờ tiếp chiêu. Trên thực tế ta còn mong bọn họ đến quấy rối. Ha, ha, ha."

Không hiểu sao lưng Lôi Thiết phát lạnh. Tiểu tức phụ của y thật đúng là…

"Còn không vào lấy nước tắm rửa?" Tần Miễn trong bếp thúc giục.

Ngày hôm sau, cửa tiệm 'Món ăn ngon' mở cửa như thường lệ.

Giữa trưa là lúc khách nhân đông nhất. Không ít người bưng bát ngồi xổm ven đường ăn. Đây là cảnh tượng chưa từng xuất hiện ở bất cứ tiệm ăn nào khác.

Ba ngươi Đỗ thị, Triệu thị và Tiền thị nổi giận đùng đùng đi tới.

Đỗ thị vỗ đùi, ngồi dưới đất liền gào "Lão thiên gia, ông mở mắt ra mà xem. Đại nhi tử ta thật bất hiếu a…" Khách nhân trong tiệm sợ hãi quay đầu nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết, châu đầu ghé tai.

"Sao lại thế này? Lão phụ nhân kia là nương của lão bản nào?"

Hai hỏa kế Trịnh Lục và Vương Thuận hai mặt nhìn nhau.

"Là mẹ kế." Tần Miễn lạnh nhạt bổ sung một câu, đi ra cửa tiệm "Các vị, dù sao ăn cơm cũng không cần lỗ tai, nếu không ngại thì nghe một chút."

Đỗ thị nghe lời hắn nói, sửng sốt, thấy vẻ mặt tự tin bình thản của hắn, cảm thấy bất an không tên, không muốn làm náo loạn nữa.

"Nương, chúng ta đều dựa vào ngài." Triệu thị nói nhỏ.

Tiền thị thúc giục đẩy đẩy lưng Đỗ thị.

-Hết chương 48-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

49. Chương 49: Không Xuất Chiêu Ác Không Được

Đỗ thị lại lớn tiếng kêu khóc "Y có tiền mở tiệm, ta bảo y chiếu cố thân huynh đệ y lại không muốn. Đúng là bất hiếu…"

Tần Miễn lại bổ sung "Huynh đệ y biết rõ trong tiệm bọn ta không thiếu nhân thủ, mời hai hỏa kế đều đã ký văn thư không thể làm trái ước hẹn, vậy mà vẫn cưỡng cầu chúng ta mời họ đến hỗ trợ. Các vị khách quan cũng thấy tiệm chúng ta nhỏ như vậy, cần nhiều nhân thủ làm chi?"

"Cũng phải." Hơn phân nửa khách nhân nhao nhao gật đầu.

Kẻ có lá gan lớn còn nói: "Nhân thủ đã đủ còn đòi tới, chẳng phải là muốn nhận công không?"

Vẻ mặt Đỗ thị hết xanh lại đen, hết hồng lại trắng, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn Lôi Thiết nấu canh malatang như không có chuyện gì, ai oán nói: "Lão Đại, ta biết ngươi không thích người mẹ kế này, cảm giác người mẹ kế này luôn nhằm vào ngươi, ta không cầu ngươi hiếu thuận ta, chỉ cầu ngươi nể tình mấy huynh đệ cùng một cha với ngươi, chiếu cố chúng một chút." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vài vị khách nhân lộ vẻ thông hiểu, còn khẽ gật đầu, cảm giác lời Đỗ thị nói cũng hợp tình hợp lý.

Tần Miễn biến sắc. Hay cho Đỗ thị, biết mạnh bạo không được, liền ra vẻ mềm mỏng lừa dối người ngoài.

"Bất kể bà nói gì đi nữa, chuyện bà ngược đãi Lôi Thiết khiến huynh ấy mười hai tuổi rời nhà trốn đi là sự thật. Bà nghĩ mọi người đều là kẻ ngốc sao, chỉ tin lời phiến diện của bà? Việc này hỏi thăm một chút liền biết lời ai nói mới là sự thật."

Đỗ thị hung dữ trừng Tần Miễn giống như kẻ thù giết cả nhà. Tầng tầng lớp lớp ánh mắt giễu cợt của người chung quanh dừng trên người bà, hận ý cùng nộ khí khuấy đảo không ngừng trong ngực, khí huyết dâng cao, đột nhiên bà sải bước đến cái bàn gần nhất, không hề báo động trước mà hất bàn lên. Thoáng chốc, sáu bát malatang nóng hổi đều văng ra ngoài. Trong đó một chén bay thẳng tắp về phía Tần Miễn.

Mọi người đều kinh hô thành tiếng.

"Á!"

"Cẩn thận!"

Tần Miễn cũng cả kinh, trơ mắt nhìn chén malatang nóng hổi bay tới mặt hắn.

Đúng lúc này, một bóng đen chợt lóe qua.

Nguyên lai Lôi Thiết bỗng đạp hư không nhảy lên, hai tay cử động liên tục, tiếp được cả sáu bát malatang, vững vàng đặt lên một bàn khác. Sáu bát canh ngay cả một giọt canh cũng không văng ra.

Lại tập trung nhìn kỹ, Lôi Thiết vững như thái sơn đang đứng bên cạnh Tần Miễn.

"A!" Một vị khách nhân nhìn chằm chằm Lôi Thiết, sợ hãi nói "Không ngờ đại lão bản tiệm này còn có võ công!"

"Đại lão bản?" Khoé miệng Tần Miễn giật giật, lén trừng Lôi Thiết. Trừ hai hỏa kế và vài khách quen, những người khác vẫn quen gọi Lôi Thiết là đại lão bản.

Lôi Thiết luôn chú ý nhất cử nhất động của hắn, đáy mắt xẹt qua ý cười.

"Không sao chứ?"

Chỉ là tim đập hơi nhanh, Tần Miễn lắc đầu "Không có việc gì."

Đỗ thị bị Lôi Thiết doạ sợ tới mức ngây ra như phỗng, hai chân phát run, nhất thời không thể động đậy. Vừa rồi bà nhìn rất rõ ràng, Lôi Thiết bỗng nhiên từ cửa bay lên tiếp được sáu bát. Sao, sao y lại biết bay?

"Đã khiến các vị sợ hãi!" Lôi Thiết chắp tay với các khách nhân nói "Toàn bộ khách nhân đều được ưu đãi hai mươi phần trăm, coi như hai người Lôi mỗ tạ lỗi với các vị."

"Phải." Tần Miễn cười ấm áp "Các vị từ từ ăn, đừng để người khác làm hỏng hưng trí."

Khách nhân trong tiệm đa số là nam nhân, sẽ không sợ một phụ nhân như Đỗ thị, nhao nhao mỉm cười nói không sao, ngồi về tiếp tục ăn.

Lôi Thiết mắt lạnh nhìn Đỗ thị, con ngươi đen kịt càng thêm thâm trầm âm u, phảng phất như hai mắt là hai cái hố đen.

Đỗ thị muốn dời tầm mắt mình đi, lại phát hiện căn bản không dời nổi, môi run rẩy không nói được một chữ, đáy lòng hoảng sợ giống như bị thủy triều vồ lấy, hơi không thở nổi.

Triệu thị, Tiền thị cũng hoảng sợ, hai người rúc vào nhau, sợ Lôi Thiết chuyển nộ khí sang người họ.

Lôi Thiết thu uy áp lại, lạnh nhạt nói: "Còn không đi?"

Nói xong, hắn kéo Tần Miễn trở vào tiệm.

Đỗ thị tức thì mềm eo.

Triệu thị Tiền thị thầm thả lỏng một hơi, nhanh chóng chạy tới đỡ bà, thấp giọng nói: "Nương, chúng ta đi thôi."

Đỗ thị đi ra vài bước, hừ nhẹ một tiếng "Coi bộ dạng sợ hãi của các ngươi kia! Hắn chẳng qua chỉ hù ta sợ mà thôi, sao dám làm gì ta? Không được, phải nghĩ biện pháp khác, tóm lại cửa tiệm này — Hừ."

Một vị khách nhân vùi đầu ăn malatang nghe được lời bà, lắc đầu. Người mẹ kế này thật đúng là không nói nổi.

Tần Miễn đứng ở cửa tiệm, như cười như không nhìn Đỗ thị, Triệu thị và Tiền thị ở bên kia nói thầm, khoé môi giương lên nụ cười giảo hoạt, trông mà rùng mình.

Vương Thuận cẩn thận hỏi: "Đại lão bản, ngài đang suy nghĩ gì vậy?"

Tần Miễn cười tủm tỉm, không nói vòng vo: "Tiểu Thuận này, năm nay ngươi mười tám tuổi nhỉ? Hỏi cưới tức phụ chưa?"

Mặt Vương Thuận đỏ lên "Tháng Ba sang năm sẽ thành thân."

"À, vậy nên nói sớm để ta 'chúc mừng' chứ." Tần Miễn nói tiếp "Nhìn tiểu tử ngươi thế này hẳn là rất hài lòng với tức phụ tương lai. Lúc trước làm mai nhất định đã mời bà mối danh tiếng nhỉ?"

Vương Thuận lắc đầu "Bà mối làm mai cho ta là bà Vương thôn Diêu Sơn, có danh tiếng nhất trấn Lưu Thủy chính là bà mối Kim. Nghe nói các cặp thu thê bà làm mai tám chín phần mười đều sống với nhau rất hoà thuận."

Một vị khách nhân ăn thịt nướng hô: "Tiểu lão bản, tính tiền!"

"Đến đây!" Tần Miễn trả lời xong liền hối hận. Tiểu lão bản là Lôi Thiết mới đúng a!

Hắn quay đầu trừng Lôi Thiết, đúng lúc Lôi Thiết cũng nhìn qua.

Tần Miễn dám khẳng định Lôi Thiết mới vừa cười, tuy trên mặt không cười nhưng ánh mắt có. Thu tiền xong, hắn tán dóc tiếp với Vương Thuận "Vừa rồi ngươi nói thật à? Bà mối Kim kia thật lợi hại như thế?"

"Đương nhiên!" Vương Thuận khẳng định "Các đại thẩm thôn ta đều nói như vậy. Bất quá giá làm mối của bà cũng cao hơn người khác."

"À." Tần Miễn liếc mắt thấy Trịnh Lục bưng đồ ăn đi ngang qua thuận tiện nghe lén hai người nói chuyện, bèn trêu ghẹo: "Tiểu Lục tử cũng muốn cưới vợ? Tiểu Thuận tử, mau chóng nói nơi ở của bà mối Kim cho hắn đi. Ha ha ha."

Trịnh Lục biết vị tiểu lão bản này rất hoà khí, lập tức cười hì hì hỏi Vương Thuận địa chỉ của bà mối Kim thật.

Đáy mắt Tần Miễn khẽ cười giảo hoạt, bất động thanh sắc ghi tạc địa chỉ kia vào lòng.

Buổi chiều, bán xong đồ ăn kết thúc công việc, Tần Miễn chạy đến bên cạnh Lôi Thiết đang thu dọn bếp "Đêm nay chúng ta không về nhà, nghỉ ngơi tại trấn trên một đêm được không?"

Lôi Thiết gật đầu đồng ý.

Sau khi Tần Miễn lấy tiền trong rương ra, nói với Trịnh Lục và Vương Thuận: "Các ngươi dọn dẹp xong cũng sớm trở về nghỉ ngơi một chút."

"Vâng, hai vị lão bản, ngày mai gặp."

Đến quán trọ duy nhất ở trấn trên đặt một phòng, dặn hỏa kế cho trâu ăn xong, Tần Miễn kéo Lôi Thiết đi tới một cửa tiệm may mặc.

"Ta có một chiêu độc có thể khiến Đỗ thị sau này sẽ không có thời gian gây phiền toái cho chúng ta, huynh có ý kiến gì không?"

Lôi Thiết lắc đầu, hơi tò mò ý đồ của tức phụ.

Tần Miễn cười cười thần bí, không giải thích "Rất nhanh huynh sẽ biết. Đi theo ta."

……

Mấy ngày nay đều nắng, trời trong quang đãng, nắng cao gay gắt. Ánh sáng ấm áp chiếu xuống cả đại địa, khắp nơi phủ kín một ram màu ấm cúng, khiến tâm trạng người tốt theo.

Nhưng tâm tình của năm người Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị và Tiền thị lại hỏng bét vô cùng. Vừa nghĩ Lôi Thiết và Tần Miễn mỗi ngày đếm tiền đếm tới đau tay, lòng mấy người họ như bị trăm ngàn con kiến cắn xé.

"Nương, rốt cuộc người đã nghĩ được cách chưa? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nhìn đại ca kiếm tiền thôi ư?" Giữa Lôi Đại Cường và Đỗ thị, Lôi Hướng Nhân tin tưởng mẹ mình hơn.

Đỗ thị nhăn mày "Không phải ta đang nghĩ cách sao?"

"Đã vài ngày rồi…" Tiền thị nhỏ giọng bĩu môi, thầm thở dài, mình thì ngồi đây phát sầu mà nhà tướng công mình lại không để bụng chút nào.

Lôi Hướng Nghĩa biết tức phụ đang trừng hắn ta, hắn ta cũng muốn kiếm tiền, nhưng tính kế thân huynh đệ khiến hắn cảm thấy áy náy, thứ hai, bọn họ không phân gia, dù thật tới cửa tiệm đại ca làm kiếm chút đỉnh thì tiền cũng không phân đến tay hắn, nên hắn ta vẫn luôn thiếu hăng hái.

Lôi Đại Cường căm hận nói: "Nếu thật sự không được, ta tự mình ra mặt, ta không tin…"

Người một nhà đang thương lượng, ngoài cửa sân vang lên một tiếng nói thanh thoát "Đây có phải là nhà của Lôi Đại Cường Lôi huynh đệ không?"

Ngoài cửa là một vị phụ nhân mặc áo khoác đỏ viền vàng, mái tóc màu tro, niên kỉ khoảng trên dưới năm mươi nhưng khuôn mặt mỉm cười, hai mắt sáng ngời, ngẩng đầu đứng thẳng, rất có khí thế riêng biệt. Lại nhìn búi tóc bà, trâm cài đính một đoá hoa to đỏ thẫm, đây không phải lối trang điểm của bà mai sao?

Đỗ thị nghĩ đến trong nhà có hai nam một nữ còn chưa định thân, trong lòng vui vẻ, bước nhanh ra ngoài nghênh đón "Đây chính là Lôi gia, không biết ngài là...?"

Phụ nhân cười ha hả nói: "Ta là bà mối Kim ở trấn trên."

Đỗ thị mừng rỡ "Ngài họ Kim? Chính là vị được xưng là 'danh chuỷ(1)' kia?"

"Không dám nhận, ha ha, do người bên ngoài nể mặt coi trọng mà thôi." Bà mối Kim nói thế nhưng trong mắt lại có vài phần kiêu ngạo, hiển nhiên rất tự đắc về bãn lãnh của mình.

"Mời vào, mời vào." Đỗ thị tươi cười, nói với Triệu thị và Tiền thị "Còn không nhanh chóng mang điểm tâm nước trà ra?"

Vành tai Lôi Hướng Lễ đỏ lên, không được tự nhiên hơi cúi đầu. Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào đều nhỏ hơn hắn ta, bà mối Kim hơn phân nửa là nhằm vào hắn mà đến.

Bà mối Kim đi vào liền nhìn lướt qua mọi người trong phòng, rất nhanh, ánh mắt quả quyết dừng ở khuôn mặt Lôi Đại Cường. Tướng mạo Lôi Đại Cường hơi già, nhưng nông dân đều như vậy, tuổi ước chừng bốn mươi, dáng người trông gầy nhưng từ cơ bắp rắn chắc trên cánh tay cho thấy thân thể không yếu. Sau khi nắm được thông tin cơ bản, phần thắng trong lòng bà mối Kim càng lớn.

"Chúc mừng Lôi huynh đệ, chúc mừng Lôi đại muội. Sắp tới nếu việc thành, về sau chẳng những Lôi huynh đệ có thể hưởng phúc, Lôi đại muội cũng có thêm một tri kỷ." Bà cười rất tươi, tiếng nói chuyện hơi khàn nhưng ngữ điệu nhẹ nhàng, dễ lấy hảo cảm của người khác.

'Thêm một tri kỷ', nói cách khác là trong nhà tăng thêm nhân khẩu. Đỗ thị thầm cân nhắc trong chốc lát, không dám thất lễ với bà mối, tự mình rót trà cho bà, hỏi: "Không biết là cô nương nhà ai, là nói cho lão Tứ hay lão Ngũ nhà chúng ta?"

Bà mối Kim không trả lời ngay, diễn giải: "Cô nương này chẳng những dáng vẻ xinh đẹp, tấm lòng thiện lương, làm việc cũng nhanh nhẹn. Không chỉ thế, nàng còn nói nguyện ý mang theo đồ cưới trị giá hai mươi lượng vào cửa. Lôi huynh đệ, Lôi đại muội, các người nói đây có phải một đại hỉ sự không?"

Hai mươi lượng! Hai mắt Đỗ thị, Lôi Đại Cường đều sáng lên, bộc lộ vui mừng mãnh liệt.

Lôi Hướng Lễ lại hơi khó chịu. Hai mươi lượng đồ cưới không phải số nhỏ. Nhà bình thường dù làm lụng vất vả cả năm cùng lắm chỉ tích cóp chưa đến hai lượng. Tức phụ có tiền như vậy, hắn ta quản nổi sao?

"Bà mối Kim nói thật ư?" Lôi Đại Cường không dám tin cho lắm "Điều kiện nhà chúng ta chỉ tính là bình thường, một cô nương như vậy nguyện ý gả đến nhà chúng ta sao?"

Ý cười của bà mối Kim càng sâu "Sao không nguyện ý? Huống chi bà mối như ta không phải có tác dụng hoà giải ư?"

Đỗ thị hỏi: "Vậy cô nương này là nói cho lão Tứ hay lão Ngũ?"

Bà mối Kim nhấp một ngụm trà, cười sáng lạn, ánh mắt nhìn Lôi Đại Cường "Đều không phải. Là nói gả cho Lôi huynh đệ làm bình thê."

"Cái gì!" "Bịch!" một tiếng, Đỗ thị từ trên ghế ngã ngồi xuống mặt đất, trợn mắt há hốc mồm.

-Hết chương 49-

Chú giải:

(1) Danh chuỷ: tức là dẻo miệng, dịch ra thì giống như chê bai quá

---

50. Chương 50: Cho Bà Mối Kim Lời Khen

"Khụ khụ –" Lôi Hướng Nhân bị sặc đến ho khan, nước trà trong miệng phun ra ngoài một chút, gã lau lau miệng, trộm liếc nhìn sắc mặt cha nương, muốn cười lại không dám cười "Bà mối Kim, nhất định ngài nói

sai người rồi."

Mặt mày Lôi Đại Cường đỏ bừng, không biết là xấu hổ hay tức giận.

Triệu thị và Tiền thị cúi đầu cười trộm, nghẹn cười nghẹn tới mức mặt mũi đỏ bừng.

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ hai mặt nhìn nhau. Cha họ đến tôn tử tôn nữ cũng có ba đứa, vậy mà vẫn có người làm mai.

Lôi Hướng Nghĩa ấp úng nói: "Có phải bà mối Kim lầm người rồi không?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Bà mối Kim giống như không phát hiện sắc mặt quái dị của họ, xua tay nói: "Sao có thể lầm được? Nếu nói sai người chẳng phải là tự đập bảng hiệu của mình ư? Cô nương kia cũng biết tình hình nhà các ngươi, rất hài lòng. Không phải ta thổi phồng chứ dung mạo cô nương kia là nhất đẳng, tính cách dịu dàng dễ gần, đặc biệt trù nghệ cũng hạng nhất, thật sự gả đến nhà các ngươi, cả nhà các ngươi đều có thể hưởng phúc đấy." Bà vừa nói vừa nhìn Lôi Đại Cường.

Lôi Đại Cường đi không được, ngồi lại cũng không xong, như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than. Bất quá 'dịu dàng' 'xinh đẹp' và 'hai mươi lượng bạc' ba từ này cứ xoay vòng vòng trong đầu ông ta.

Lúc này Đỗ thị rốt cuộc lấy lại *** thần, phủi đất đứng lên, hung ác trừng bà mối Kim "Ngươi cút cho ta! Cô nương tốt như vậy ngươi nói cho người khác đi!"

Nụ cười trên mặt bà mối Kim nhạt dần, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng trên mặt Đỗ thị, bình tĩnh nói: "Lôi đại muội cần gì nóng giận lớn như vậy? Lôi huynh đệ còn chưa nói gì mà." "Ngươi cút cho ta, lão nương _"

"Nương!" Lôi Hướng Lễ cả kinh, cuống quít ngăn bà lại, cấp tốc nói nhỏ bên tai bà "Người đừng xúc động! Nếu đắc tội bà mối Kim, việc thành thân của ta, ngũ đệ và tiểu muội làm sao đây?"

Lửa giận như muốn ăn mòn Đỗ thị, căn bản nghe không hiểu Lôi Hướng Lễ nói gì "Việc thành thân của các ngươi can hệ gì đến bà ta? Ngươi tránh ra!"

Bà mối Kim an ổn ngồi đó, mỉm cười nhìn Lôi Hướng Lễ. Cuối cùng cũng có người có đầu óc.

Lôi Hướng Lễ sốt ruột nói: "Người hãy nghe ta nói. Bà mối Kim là bà mối trứ danh trấn trên, nhất định quen biết các bà mối khác. Người ngẫm lại xem, chỉ cần bà nói bậy với các bà mối khác một câu về chúng ta, hậu quả sẽ thế nào? Ta và ngũ đệ là nam tử coi như bỏ qua, nhưng thanh danh của tiểu muội trăm ngàn lần không thể bị huỷ."

Đỗ thị giật mình, đầu óc cuối cùng tỉnh táo, nghĩ mà sợ không thôi. Nhưng phẫn nộ và không cam tâm trong lòng không biến mất.

"Bà mối Kim, đương gia chúng ta không có ý cưới bình thê, mời ngài đi cho." Đỗ thị kiềm nén lửa giận, tay phải hướng ngoài cửa khoa tay múa chân. Nếu có thể, Đỗ thị hận không thể nhấc bà mối Kim lên ném ra ngoài.

Bà mối Kim thầm cười lạnh. Người mời bà ra mặt hứa hẹn sau khi việc thành sẽ trả thù lao tám lượng bạc, nhiều gấp đôi so với làm mai cho nhà bình thường. Tuổi Lôi Đại Cường và cô nương kia chênh lệch quá lớn, vốn bà cũng không quá tin tưởng, nhưng xét thái độ của Đỗ thị hôm nay đối với bà, bà không thể không hoàn thành mối này.

Bà không để ý Đỗ thị, nhìn về phía Lôi Đại Cường "Lôi huynh đệ, hôm nay ta đến không có ác ý. Các ngươi nghe tên tuổi bà mối Kim ta liền có thể biết xưa nay ta không nói lời bịa đặt. Bằng không tên tuổi ta cũng đâu thể vang danh như thế. Ngài thấy ta nói có đúng không?"

Lôi Đại Cường không hồ đồ, chuyện Lôi Hướng Lễ cố kỵ đồng dạng ông cũng cố kỵ, tiểu nhi tử và khuê nữ độc nhất đều là bảo bối của ông, ông không dám đắc tội bà mối Kim, đành xấu hổ gật gật đầu "Phải phải, ta biết bà mối Kim đây có ý tốt, nhưng..." Ông và Đỗ thị chung sống nhiều năm như vậy, cảm tình khá sâu, đột nhiên cưới bình thê cũng quá tệ.

Mắt Đỗ thị như muốn nứt nhìn chằm chằm ông "Lão nhân, ngươi để ý bà ta làm gì?"

Bà mối Kim nhìn Lôi Xuân Đào sợ tới mức sững sờ, ôn hòa nói: "Vẫn nên để tiểu cô nương này lui trước đi."

Lôi Xuân Đào sớm đã bị bầu không khí gay gắt ép tới kinh hồn táng đảm, vội vàng trở về sương phòng.

Bà mối Kim chân thành nói với Lôi Đại Cường: "Trước khi đến nhà các ngươi ta đã hỏi thăm qua. Không nói nhà các ngươi còn ba người chưa định thân, mặc kệ gả hay cưới đều cần tiền. Ngũ công tử đang đọc sách, dùng tiền lại càng nhiều. Mỗi một chỗ bút tiền đều không nhỏ. Đỗ muội tử là quản gia, nhưng tiền không phải tiết kiệm mới sinh lời." Bà ý vị thâm trường nghiêm khắc liếc Đỗ thị. Đúng là bà xem thường Đỗ thị 'keo', keo với người khác thì thôi, với người nhà mà cũng keo kiệt như vậy.

Đỗ thị lạnh lùng nói: "Bà mối Kim, một người ngoài như bà không có tư cách nhúng tay vào chuyện nhà chúng ta."

"Lôi huynh đệ, cô nương kia vào cửa đối với các ngươi là trăm lợi mà không có một hại" Bà mối Kim nói tiếp "Sao ngươi không nghe ta nói hết rồi hãy tính? Nếu ngươi không đồng ý, chẳng lẽ ta có thể ép ngươi cưới nàng ta ư? Ta thấy Đỗ muội tử có vẻ không thoải mái, không bằng mời muội ấy vào nghỉ ngơi trước."

Lôi Đại Cường nhìn Triệu thị, Tiền thị nói: "Đỡ nương các ngươi về phòng."

Đỗ thị càng lúc càng thấy không ổn "Lôi Đại Cường, ngươi dám!"

"Còn không đi!" Lôi Đại Cường trừng mắt, Triệu thị và Tiền thị cuống quít một trái một phải kéo Đỗ thị rời đi.

Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ cũng không đi. Bà mối Kim đột ngột xuất hiện, rất kỳ quái, khiến họ hơi hồ nghi, cũng muốn nghe xem rốt cuộc bà muốn làm gì.

Vẻ mặt bà mối Kim dịu lại, cười càng chân thành tha thiết "Ta luôn ăn nói thật tình, nếu có chỗ không dễ nghe còn thỉnh Lôi huynh đệ thứ lỗi."

Thái độ bà mối vẫn luôn hoà nhã, lòng Lôi Đại Cường không thoải mái cũng chẳng phát tác được, gật gật đầu "Bà mối Kim quá lời, có lời gì ngài cứ việc nói."

Bà mối Kim nói: "Tiền, không phải tiết kiệm mới sinh lợi. Lôi huynh đệ còn có ba đứa cháu, các ngươi để tay lên ngực tự hỏi nếu nhà các ngươi vẫn tiếp tục tình trạng như vậy, có thể gom tiền thành thân cho ba người sao? Được, coi như hiện tại ngươi đủ tiền dùng, thế sau này vẫn muốn nhi tử ngươi, tôn tử ngươi tiếp tục sống cực khổ như vậy à? Còn hai cháu dâu ngay cả trang sức cài tóc cũng không có. Các ngươi không muốn đối tốt với tức phụ mình một chút à?"

Lôi Hướng Lễ không lên tiếng, hắn ta biết trong tay cha nương có chút tiền, nhưng không đủ lo cho cả ba người thành thân, hơn nữa lão Ngũ đọc sách chỗ cần dùng tiền nhiều. Sở dĩ Đỗ thị keo kiệt, nguyên nhân chủ yếu là vì lão Ngũ.

Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa đều khẽ gật đầu.

"Tiền cất một chỗ không sinh ra tiền, mà phải nghĩ cách để tiền sinh tiền." Bà mối Kim nói chuyện thành khẩn dễ khiến người buông lỏng cảnh giác "Ta muốn nói cho Lôi huynh đệ, vị cô nương này là nha hoàn hồi môn của một tiểu thư nhà giàu, vị tiểu thư kia rất coi trọng nàng, vốn đã nói sẽ cho phép nàng ra ngoài xuất giá, song vị tiểu thư lập gia đình rất nhanh đã mang thai, cô nương kia phải ở bên cạnh tiểu thư thêm ba năm. Không dễ gì chờ đến lúc vị tiểu thư thả người, phụ thân nàng lại chết bệnh, không thể không giữ đạo hiếu ba năm. Nay cô nương đã hai mươi sáu, bởi nhiều nguyên nhân nên lớn tuổi mà vẫn chưa nói chuyện cưới gả. Nhưng cô nương này quả thật là nhất đẳng, theo bên cạnh tiểu thư học hỏi không ít, bao gồm chế biến bữa ăn điều dưỡng thân thể, nhất là ở phương diện quản gia, nhanh nhẹn gọn gàng."

Dừng một chút, bà mới nói tiếp: "Nói thế này cũng kỳ, nhưng nếu không phải cô nương này lớn tuổi, khó định thân, người ngoài như ta cũng không đành làm mai cho Lôi huynh đệ ngươi."

Nói vậy càng có vẻ thật tình.

Lúc này Lôi Đại Cường đã có chút động tâm. Chế biến bữa ăn điều dưỡng thân thể? Vậy không phải thân thể ông có thể trở nên càng khỏe mạnh, tương lai sống được càng lâu?

Bà mối Kim hoả nhãn kim *** sao nhìn không ra, lại cho thêm củi "Lôi huynh đệ ngẫm lại xem. Cô nương này kiến thức rộng, quản sự giỏi, một khi vào cửa nhất định khiến nhà các người phát đạt hưng thịnh. Niên kỷ Lôi huynh đệ không lớn, nếu có thể cao tuổi có con cũng là một đại hỉ sự."

Ba huynh đệ Lôi Hướng Nhân ngươi xem ta, ta xem ngươi, trong lòng buồn bực. Là bà mối Kim nói quá giỏi hay bọn hắn dễ bị xúi giục? Đáy lòng cả ba đều cảm giác cô nương kia quả thật không tệ. Nhưng sự việc liên quan đến thân cha thân nương, ba người cũng không dám phát biểu ý kiến, thỉnh thoảng lén nhìn Lôi Đại Cường.

Lời nên nói đều nói xong, bà mối Kim không nói gì thêm, chậm rãi uống trà, cho Lôi Đại Cường thời gian suy xét.

Lôi Đại Cường trầm mặc một hồi lâu, hỏi: "Phương diện sính lễ thì sao?"

Bà mối Kim nói: "Vệ cô nương khéo hiểu lòng người, nàng nói không kém hơn người bình thường nhiều quá là được." Lúc này bà mới nói ra họ của vị cô nương đó.

Lôi Đại Cường lại thử nói: "Nếu có thể gặp nàng một lần…"

Bà mối Kim cười sang sảng "Việc này cũng dễ lo. Định ngày, ta sẽ gọi người tới trấn trên để ngươi xem mặt từ xa."

"Lôi Đại Cường, ngươi dám!" Trong sương phòng truyền ra tiếng thét chói tai của Đỗ thị. Nguyên lai bà vẫn luôn nghe lén.

Vài giây sau, bà từ trong sương phòng vọt ra.

Lôi Đại Cường vừa nghe nhiều lời nói tốt về Vệ cô nương, lúc này nhìn phản ứng của Đỗ thị, lại cân nhắc Đỗ thị trước kia làm ra nhiều hành vi gây rối vô cớ, tâm càng nghiêng về Vệ cô nương, quát lớn một tiếng "Ngươi ồn ào cái gì?"

Uy nghiêm gia chủ bạo phát, Đỗ thị nhất thời không dám lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt không dám tin si ngốc nhìn ông.

Bà mối Kim đứng lên "Ta đi về trước, buổi sáng ngày mốt ta bồi Vệ cô nương đến quán trà ngồi một lát."

Lôi Đại Cường khách khí tiễn người ra đến cửa sân "Làm phiền bà mối Kim quá."

Kim bà mối vừa rời khỏi, Đỗ thị rốt cuộc bùng nổ, quát to một tiếng, bổ nhào vào người Lôi Đại Cường "Lôi Đại Cường, ta liều mạng với ngươi—-"

Cổ Lôi Đại Cường bị móng tay của bà cào rách, lưu lại một vệt máu dài, đau đến nhe răng, ông đẩy Đỗ thị ra, che cổ cả giận nói: "Ngươi là mụ đàn bà chanh chua!"

"Ầm!" Đỗ thị đụng vào bàn, té ngã ra đất.

"A –" Đỗ thị lại đứng lên xông tới Lôi Đại Cường, hai người xoay vào đánh nhau.

"Cha!"

"Nương!"

Nhà chính loạn thành một nùi.

…….

Tần Miễn ngồi sau quầy, vừa thu tiền vừa lén cười hả hê. Hôm nay là ngày bà mối Kim đến lão trạch, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng sẽ xuất hiện ở Lôi gia, hắn liền vui.

Khách nhân tới ăn trong tiệm đều buồn cười nhìn hắn.

Trịnh Lục thấy tâm trạng Tần Miễn tốt, cười hì hì đến gần quầy tiền "Đại lão bản, đêm nay ăn malatang nhé?" Bởi vì buôn bán bận rộn, trong tiệm bao luôn cơm trưa và cơm chiều của nó và Vương Thuận, nhưng bình thường không phải ăn món trong tiệm mình. Tần Miễn rất hiếm khi chủ động giữ họ lại ăn trong tiệm.

-Hết chương 50-

——-

51. Chương 51: Cho Vệ Cô Nương Điểm Cộng

Tần Miễn theo bản năng nói tiếng "Được", hồi thần lại, vỗ một bàn tay lên đầu Trịnh Lục, dở khóc dở cười "Tiểu tử ngươi dám tính kế lão bản ngươi."

Thấy Vương Thuận cũng trông mong nhìn hắn, nghĩ nghĩ, nói: "Được, việc làm ăn trong tiệm bận rộn, biểu hiện của hai người các ngươi và sư phó nướng thịt đều không tệ. Như vầy đi, về sau mỗi tối những ngày mồng 'Một' ta và tiểu lão bản các ngươi sẽ mời các ngươi ăn cơm chiều trong tiệm, ví dụ như ngày Một, Mười một, Hai mươi mốt."

Vương Thuận và Trịnh Lục vui mừng, vội vàng nói cảm tạ, thuận tiện nịnh hót Tần Miễn. Malatang, lẩu hay thịt nướng trong tiệm hương vị đều cực ngon, khiến họ nếm qua một lần còn muốn ăn lần nữa.

Lôi Thiết ho nhẹ một tiếng, lãnh đạm đảo mắt qua.

Tâm Vương Thuận, Trịnh Lục phát lạnh, bước nhanh đi làm việc tiếp. Bọn họ không sợ đại lão bản, nhưng đối với vị 'tiểu lão bản' này, đáy lòng vừa kính vừa sợ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết đổ canh lẩu nóng hổi mới nấu xong vào bát to, đặt lên quầy.

Tần Miễn ngắm nhìn, có cải bó xôi, thịt viên, thịt dê, nấm và khoai tây, đều là món khoái khẩu của hắn.

"Đừng quá tốt với bọn họ."

"Hả?" Tần Miễn cắn nửa viên thịt viên, sững sờ nhìn y. Lôi Thiết không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng hắn.

Tần Miễn mỉm cười, cầm lấy tăm trúc xiên một viên thịt trong bát lên, cười tủm tỉm đưa y.

Lôi Thiết duỗi tay nhận, xoay người trở lại nấu canh.

Bên kia, sư phụ nướng thịt lớn tiếng thét to "Thịt nướng bàn số hai đã xong!"

Một ngày bận rộn mà phong phú cứ thế trôi qua.

Tình trạng hỗn loạn bên lão trạch chỉ mới bắt đầu.

Đỗ thị ở nhà đòi sống đòi chết khiến Lôi Đại Cường đau đầu, không thể nhịn được nữa cho bà một bạt tai. Mặt bên trái của Đỗ thị sưng đỏ không dám đi ra ngoài, nằm lỳ trên giường khóc rống.

Đối với mâu thuẫn giữa cha nương, ba người Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đành thúc thủ vô sách. Một mặt, ba người thương tiếc mẫu thân thân sinh. Mặt khác, căn cứ theo lời bà mối Kim, bọn họ cảm thấy Vệ cô nương vào cửa cũng không phải chuyện xấu. Nhưng chính yếu là Lôi Đại Cường là cha bọn hắn, có câu trưởng giả vi tôn, bọn họ làm hậu bối không nên nhúng tay vào chuyện của trưởng bối. Về phần Triệu thị và Tiền thị càng không có lập trường đi quản. Mà Lôi Xuân Đào là cô nương chưa cưới gả, cũng không nên can dự.

Tóm lại, người bên lão trạch không có hơi sức quan tâm Lôi Thiết và Tần Miễn.

Vào ngày hẹn với bà mối Kim, Lôi Đại Cường tự mình chỉnh chu thỏa đáng, đi đến trấn trên.

Tới gần quán trà hẹn sẵn, ông không vào cửa mà theo như bàn bạc, đi vào quán nhỏ bán chén đĩa kiểu đối diện, giả vờ chọn lựa đĩa, ngẩng đầu nhìn sang đối diện.

Ông liếc mắt một cái liền thấy bà mối Kim toàn thân đồ đỏ, lại nhìn sang người đối diện bà, lập tức động tâm. Ngồi đối diện bà mối Kim là một vị cô nương duyên dáng vận một thân áo lam, tuổi quả thật chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, bề ngoài không tính là xinh đẹp nhưng có sáu phần tư sắc, đôi mắt đặc biệt linh động, khi trò chuyện với bà mối Kim, gương mặt mỉm cười thoải mái, động tác nhấc tay cúi đầu ngẫu nhiên toát ra sự nhiệt tình nhanh nhẹn.

Quả là cô nương không tệ. Lấy được cô nương trẻ trung xinh đẹp như vậy, với ông chính là một sự diễm phúc.

Trái tim Lôi Đại Cường lúc này đã nóng cháy.

Bà mối Kim nhìn mặt trời, nhìn sang quán nhỏ đối diện, xác định Lôi Đại Cường đã xuất hiện, gật gật đầu với Vệ Vi.

Vệ Vi theo ánh mắt bà nhìn về phía đối diện. Nam nhân trong quán quả thật có hơi già, nhưng vẫn còn kịp điều dưỡng, nàng không để ý, lại đánh giá ngũ quan người nọ, hơi kinh ngạc. Bà mối Kim nói với nàng Lôi Đại Cường hồi còn trẻ nhất định rất anh tuấn, nàng còn không tin, giờ tận mắt nhìn thấy cũng không thể không tin, tâm thoáng buông lỏng. Gả cho lão nam nhân cũng thôi, nếu gặp phải người xấu khôn tả thì rất nghẹn khuất. May mà Lôi Đại Cường không khiến nàng thất vọng.

Đợi nàng thu hồi ánh mắt, bà mối Kim gật đầu với Lôi Đại Cường.

Lôi Đại Cường rời đi trước, hưng phấn không thôi, bước chân lâng lâng tựa như đạp trên bông, nhưng lại hơi lo âu, sợ Vệ cô nương chướng mắt mình.

"Có thể nhìn ra thể cốt Lôi Đại Cường không tệ, sở dĩ gầy như vậy e là Đỗ thị phải gánh phân nửa trách nhiệm." Nhắc tới Đỗ thị, trên mặt bà mối Kim lộ vẻ khinh thường "Nghe người thôn họ kể mỗi bữa cơm Lôi gia chỉ có hai món ăn, hơn nữa cho rất ít mỡ, quanh năm suốt tháng không có mấy lần ăn thịt. Trấn trên chúng ta sao không có mấy hộ cùng khổ, nhưng nào có nhà ai giống như họ. Mệt chính mình không nói, còn vô duyên vô cớ để người chê cười."

Vệ Vi nhấc ấm trà lên, rót một tách trà nóng cho bà, cười nói: "Thường nghe Kim bà bà làm mối xưa nay không nói lời suông, ta dĩ nhiên tin lời Kim bà bà."

Bà mối Kim vô cùng khó hiểu "Với điều kiện của ngươi không cần tìm người lớn tuổi như vậy, tội tình gì chứ?" Bà có hảo cảm với Vệ Vi, nhịn không được nói thêm vài lời.

Vệ Vi cười cười, không ngại kể bà nghe "Lúc trước quả thật có mấy người giới thiệu, trong đó một là người què, một muốn cưới vợ kế, nhà trước có nhi tử sáu tuổi, nhà sau có nhi tử tám tuổi. Hài tử sáu tuổi và tám tuổi đã ghi nhớ được, chỉ biết nhớ rõ mẫu thân thân sinh tốt nhất. Sau khi ta vào cửa phải bồi dưỡng cảm tình với chúng, khó càng thêm khó, nếu không cẩn thận, trong ngoài đều không thể nhìn người. Tội tình gì chứ? Tuy tuổi Lôi Đại Cường hơi lớn, nhưng hài tử ông ta đã chấp thuận, ta chỉ cần khách khí có lễ với họ. Nếu lại giúp họ nghĩ ra chủ ý kiếm tiền, cũng có khả năng họ sẽ hướng về ta. Lại nghe lời bà bà kể, Đỗ thị là người không nên thân, chỉ cần ta giữ chặt tâm Lôi Đại Cường, sinh ra đứa bé của bản thân, dù ông ta chỉ có thể sống thêm hai mươi năm, mai sau ta cũng có hài tử thân sinh để dựa vào. Hài tử của ta bất kể là gả hay cưới cũng sẽ không kém hài tử ông ta."

Bà mối Kim âm thầm bội phục, không hổ là người từng trải trong thế gia vọng tộc, nguyên lai đã suy xét nhiều như vậy.

Nếu người ta nguyện ý, đương nhiên bà sẽ không phản đối.

"Một khi đã như vậy, ta không nhiều lời nữa, hôm nay ta liền đến Lôi gia nói ngươi đã đồng ý, thương lượng bước tiếp theo."

"Làm phiền bà bà." Vệ Vi cười tự tin.

Hai ngày sau, Tần Miễn nhận được tin tức xác thực, hôn sự của Lôi Đại Cường và Vệ Vi đã định xong. Lôi Đại Cường không chỉ vui khi cưới Vệ Vi làm bình thê, còn đợi không kịp, định ngày thành thân vào Mười tám tháng Mười một.

Nghĩ tới Đỗ thị sẽ mau chóng có thêm một đối thủ mạnh mẽ kiên cường, Tần Miễn hưng phấn không thôi.

Lúc trước hắn cải trang đi tìm bà mối Kim, nhờ bà tìm một nữ tử tính cách mạnh mẽ gả cho Lôi Đại Cường làm bình thê, mục đích chỉ muốn kiềm chế Đỗ thị, không có ý xấu khác, hơn nữa hắn còn cố ý dặn dò bà mối Kim tâm địa nữ tử này không được xấu. Bà mối Kim quả nhiên có bản lĩnh, tìm đến Vệ Vi.

Nghe bà mối Kim nói Vệ Vi thật sự tài giỏi, chỉ cần Đỗ thị, mấy người Lôi Hướng Nhân thành thành thật thật, Vệ Vi không hẳn không thể để người bên lão trạch có cuộc sống tốt đẹp.

Huống hồ việc này cũng do Vệ Vi tự nguyện, Tần Miễn không có gì phải áy náy, chỉ chờ xem kịch.

Đỗ thị không còn nhàn rỗi đến tìm hắn và Lôi Thiết gây phiền phức, mỗi ngày ngoài cãi nhau với Lôi Đại Cường thì là mắng chửi Vệ Vi. Không biết sau này bên lão trạch sẽ náo nhiệt thế nào nữa.

Mà không có Lôi Đại Cường, Đỗ thị ra mặt, ba người Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Tiền thị cũng tạm thời ngừng ý muốn gây sự với Lôi Thiết, Tần Miễn.

Tần Miễn lại cải trang đi đưa nửa phần thù lao còn lại cho bà mối Kim.

Từ đầu đến cuối, ngoài Lôi Thiết và bản thân Tần Miễn, không có bất luận người nào biết sở dĩ Lôi Đại Cường có thể lấy được bình thê trẻ tuổi mỹ mạo là do công lao của Tần Miễn.

Hai ngày sau, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí cùng nhau bước vào tiệm, trên mặt đều có nét sầu muộn.

"Đại ca."

Ở trước mặt người ngoài, hai người không gọi Tần Miễn là đại tẩu khiến Tần Miễn thở phào nhẹ nhõm "Các ngươi đã tới. Sắp trưa rồi, vẫn chưa ăn cơm nhỉ?"

"Vẫn chưa" Lôi Hướng Trí cười nói "Đệ và tứ ca cố ý đến tiệm để ăn."

Tần Miễn cũng cười "Hoan nghênh đã tới. Các ngươi muốn ăn malatang hay thịt nướng? Nếu muốn ăn lẩu thì phải đợi một lát mới có chỗ ngồi."

Lôi Hướng Lễ nói: "Vậy đệ ăn malatang."

Lôi Hướng Trí nói: "Đệ giống như tứ ca."

"Các ngươi đi chọn đồ ăn trước rồi đưa Lôi Thiết nấu." Tần Miễn dặn Trịnh Lục dọn thêm hai ghế bố trí ở bên quầy.

Chờ hai người chọn món xong, Tần Miễn nói: "Nếu hai người các ngươi không bận việc gì, buổi chiều ở lại tiệm hỗ trợ một chút, buổi tối chúng ta ăn lẩu hoặc thịt nướng."

"Được" Lôi Hướng Lễ cười nói "Nghe huynh an bài."

Lôi Hướng Trí kéo kéo quần áo trên người "Đương nhiên muốn hỗ trợ, đệ còn cố ý đổi sang quần áo chịu bẩn."

Tần Miễn nói: "Kỳ thật ta và đại ca các ngươi đã sớm muốn mời các ngươi đến đây ăn bữa cơm, nhưng các ngươi cũng biết chuyện xảy ra, ta không nhiều lời nữa. Buổi tối lúc về, các ngươi mang một nồi nước canh và ít đồ ăn để mọi người trong nhà cũng nếm thử."

Lôi Hướng Lễ than nhẹ "Chúng ta đều hiểu, huynh và đại ca yên tâm."

"Nhìn sắc mặt các ngươi, có phải trong nhà có chuyện gì không?" Tần Miễn có thể đoán được mục đích họ đến, giả vờ không biết.

Lôi Thiết cúi đầu nấu malatang, lại nhìn nhìn biểu cảm vô tội mờ mịt của tiểu tức phụ, hai bên khóe môi cong lên một độ cong không thể thấy rõ.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí sớm biết Tần Miễn có thể đại biểu cho Lôi Thiết, nói cho hắn chẳng khác nào nói cho Lôi Thiết, lập tức không giấu diếm "Chuyện của cha, huynh và đại ca chắc đã biết?"

Tần Miễn gật đầu, tâm nói: Đâu chỉ biết, còn là do ta làm.

"Biết. Việc này… chúng ta làm vãn bối thật không biết nên nói thế nào…"

Lôi Hướng Trí thở dài một hơi "Mỗi ngày nương ở nhà ầm ĩ, đệ và tứ ca bị làm cho đau đầu, dứt khoát đến thăm huynh và đại ca."

"Theo ta thấy nếu chuyện đã ngã ngũ thì phản đối thế nào cũng vô dụng, nương cần gì phải thế?"

Tần Miễn một bộ dáng suy tính vì Đỗ thị "Chỉ lo bà cứ tiếp tục như thế, cha cũng thấy phiền bà. Tứ đệ, ngũ đệ, có thời gian các ngươi khuyên giải một chút. Gia đình hòa thuận vạn sự hưng."

Đại tẩu thật tốt. Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí nhìn nhau, đều thầm đáng tiếc phân gia quá sớm. Nếu lúc trước nương không làm quá mức — thôi, giờ nói gì cũng muộn rồi.

"Chỉ là đến bây giờ ta vẫn không hiểu, vị Vệ cô nương kia sao lại coi trọng cha?" Lôi Hướng Trí nghĩ mãi không ra.

-Hết chương 51-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

52. Chương 52: Khách Nhân Từ Huyện Xuống

Tần Miễn thầm giật thót một cái, nhưng mặt tỉnh bơ nói "Việc này đúng là khiến người khó hiểu. Bất quá Lôi gia vô quyền vô thế, không có gì đáng giá để tính kế. Vệ cô nương từng là nha hoàn đắc lực của thế gia vọng tộc, có lẽ suy nghĩ không giống với người thường."

"Cũng đúng." Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí không rối rắm vấn đề này nữa.

Buổi chiều hôm đó, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí phụ hỗ trợ trong tiệm, giảm bớt nhiều áp lực cho Tần Miễn, Lôi Thiết. Chứng kiến không ít người sống tại trấn trên tự mang bát đến ăn malatang, hai huynh đệ giật mình không ngớt. Kỳ thật rất nhiều khách nhân đề nghị Tần Miễn, Lôi Thiết mở rộng cửa tiệm hoặc đổi sang một căn tiệm diện tích lớn hơn, nhưng một là chưa có cơ hội, hai là Tần Miễn tạm thời không có nhiều *** lực, huống chi lại sắp tới cuối năm. Việc này về sau mới tính.

Buổi tối, bốn người ngồi trong tiệm ăn lẩu nóng hổi, rồi cùng ngồi xe trâu về nhà. Bởi hôm nay đồ ăn bán hết sớm, lúc về tới thôn, mặt trời chỉ vừa xuống núi.

Tần Miễn nói Lôi Thiết đánh xe trâu tới cửa lão trạch luôn. Hắn không phủ nhận là muốn đi cười nhạo Đỗ thị. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Bên lão trạch vừa bưng thức ăn lên bàn.

Tần Miễn xách một giỏ đồ ăn vào cửa, mặt treo nụ cười, cất giọng nói: "Cha, nương, mọi người sắp sửa ăn cơm sao? Xem ra chúng ta về đúng lúc. Ta và Thiết ca mang không ít đồ ăn về cho cả nhà, cha và các đệ đệ có thể uống vài chén cho vui."

Hai tay Lôi Thiết bưng một nồi canh, cùng hắn đi vào.

Tần Miễn ra hiệu Lôi Thiết đặt xuống bàn bên phía nữ nhân, cố ý nhìn mặt Đỗ thị "Nương, đây là canh lẩu trong tiệm chúng ta, nấu bằng xương heo rất thơm. Ta còn mang thêm một ít thịt viên, thịt dê, thịt ba chỉ, thịt bắp và khoanh cá, bỏ vào nồi canh nấu sẽ càng thơm hơn." Lôi Hướng Trí sờ cằm. Sao hắn ta có cảm giác đại tẩu trở về là để 'diễu võ giương oai'? Ngẩng đầu nhìn đại ca nhà mình, ánh mắt y hàm chứa sự sủng nịch cùng dung túng khó có thể phát hiện, hắn ta đành bất đắc dĩ khẽ lắc đầu.

Quả thật Tần Miễn có ý kích thích tâm tư Đỗ thị nên rất hào phóng mang về nhiều món mặn, đủ cho một đám người ăn tới căng bụng.

Ánh mắt Đỗ thị đảo qua từng loại từng loại món mặn trên bàn, vui cũng không phải, giận cũng không đúng, sau hồi lâu không nói được gì.

Tần Miễn cảm thấy hả hê lắm.

Lôi Hướng Nhân thế mới biết Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí tới tiệm của Lôi Thiết, thầm hối hận đã không đi cùng bọn họ, vội vàng đi qua "Thơm quá. Tức phụ, còn không nhanh mang bếp lò và một cái nồi sạch ra? Tam đệ muội, ngươi đi lấy rượu."

"À." Triệu thị nuốt nuốt nước miếng, xoay người vào bếp.

Tiền thị đi theo.

Lôi Đại Cường ho nhẹ một tiếng "Lão đại, ngươi và tức phụ ngươi ăn chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống cùng nhau ăn một chút."

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Đã ăn rồi. Tức phụ, đi."

"Được. Cha, nương, chúng ta ra về." Tâm tình Tần Miễn vui vẻ vẫy vẫy tay, cùng Lôi Thiết đánh xe trâu đi về, nhịn không được ngâm nga một khúc nhạc.

"Tâm trạng rất tốt?" Lôi Thiết hỏi.

"Thường thôi thường thôi." Tần Miễn tiếp tục khẽ hát, giống như vô ý nói "Lúc Vệ cô nương gả vào cửa, chúng ta cho mỗi bàn tiệc thêm một cái lẩu được không? Để mọi người trong thôn thấy dù chúng ta bị buộc phải phân gia thì vẫn đặt hai lão trong lòng."

Lôi Thiết cầm tay hắn, ngực nóng lên, giọng khàn khàn: "Nghe lời ngươi."

Vài ngày sau đó, Đỗ thị dường như yên lặng hẳn. Tần Miễn không tốn tâm tư vào lão trạch nữa.

Hôm nay, sau khi chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, Tần Miễn đi mở cửa tiệm.

Lôi Thiết như có như không nhìn thoáng qua cửa, lau khô nước trên tay mới không nhanh không chậm đi qua.

Tần Miễn nhìn vài người dường như đã đợi rất lâu ngoài cửa, nghi hoặc không ngớt.

Nhóm người tới có tất cả ba người, một vị công tử trẻ tuổi ước chừng hai lăm hai sáu vận áo bào màu trắng, cổ áo viền lông cáo trắng như tuyết, hông đeo một khối bạch ngọc quý giá, vừa nhìn liền biết là công tử nhà giàu, một đôi mắt phượng hẹp dài đánh giá Tần Miễn, trong mắt hàm chứa vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Bên trái là một nam nhân trung niên tuổi khoảng bốn muổi, vận một thân màu xám, dáng dấp giống như người quản sự.

Phía bên phải công tử trẻ tuổi là một thiếu niên mười bảy mười tám ăn mặc như tiểu tư.

"Tiểu Lục tử, tiểu Thuận tử, tiếp đón khách nhân." Tần Miễn gọi với ra sau.

"Đến đây." Trịnh Lục nhanh chóng chạy đến "Hoan nghênh các vị khách quan, không biết các vị đến ăn lẩu, malatang hay món nướng?"

Công tử trẻ tuổi không để ý đến nó, liếc mắt nhìn Lôi Thiết rồi trở lại người Tần Miễn "Ngươi là lão bản tiệm này?"

"Thưa phải" Tần Miễn mỉm cười "Nếu công tử không phải đến ăn thì phiền dịch sang bên cạnh một chút, đừng chắn đường khách nhân khác."

Tiểu tư kia trừng mắt "To gan!"

Lôi Thiết nhướng mày.

Tần Miễn lạnh lùng nói: "Ngươi mới to gan. Chủ tử ngươi còn chưa lên tiếng, hạ nhân như ngươi lại chen miệng vào. Nếu ngươi là tiểu tư của ta lập tức sẽ bị vả miệng hai mươi cái."

Sắc mặt tiểu tư đại biến, trộm dò xét sắc mặt công tử, vội vàng cúi đầu.

Trịnh Lục bội phục nhìn lão bản nhà mình, vị công tử này khí thế bất phàm, vừa nhìn liền biết lai lịch lớn, vậy mà lão bản nhà mình không sợ hãi chút nào.

"Các vị, phiền đứng sang bên cạnh nhường đường." Tần Miễn thúc giục.

Công tử trẻ tuổi thú vị nhìn Tần Miễn một cái, ngồi xuống một cái bàn gần nhất "Chúng ta ăn lẩu."

Trịnh Lục bắt lấy cơ hội mở miệng "Nếu ăn lẩu mời các vị vào bên trong *** ngồi. Bàn bên ngoài vốn là chuẩn bị cho khách nhân ăn malatang và món nướng."

Công tử trẻ tuổi lại nói: "À, bên ngoài mát mẻ hơn. Nếu vậy chúng ta ăn malatang và món nướng. Xuân Sinh, ngươi đi gọi món."

Tiểu tư cung kính nói: "Dạ, công tử."

Sau khi Tần Miễn trở lại quầy, Lôi Thiết cũng trở lại bên nồi canh.

"Hơn phân nửa là vì công thức điều chế nguyên liệu mà đến." Tần Miễn nhỏ giọng nói với Lôi Thiết.

Lôi Thiết thản nhiên nói: "Có ta ở đây."

Công tử trẻ tuổi nếm thử malatang và đồ nướng được bưng lên bàn. Tần Miễn chú ý thấy người này và nam tử trung niên đều cầm thìa múc một thìa nước canh uống trước, *** tế thưởng thức như muốn phân biệt hương vị trong nó.

Họ không phải những người đầu tiên làm như thế.

Tần Miễn không lo họ nếm ra được phối liệu nước canh, phối liệu hắn dùng là một ít đồ gia vị người bình thường không dùng, hoa tiêu chưa bao giờ được cho là gia vị, thêm cả nước linh tuyền để tăng hiệu quả hương vị hắn thần không biết quỷ không hay cho vào.

"Thế nào?" Công tử trẻ tuổi nhẹ giọng hỏi.

Nam tử trung niên thấp giọng nói: "Thuộc hạ hổ thẹn, chỉ có thể nếm ra tám loại."

Công tử trẻ tuổi lộ ánh mắt giật mình, không nói gì nữa, lúc này mới cầm đũa bắt đầu nhấm nháp đồ ăn trong bát malatang.

"Tiểu Thuận tử, hình như hai ngày này có nhiều nhân công lên trấn trên hơn, có chuyện gì à?" Tầm mắt Tần Miễn xẹt qua bốn khách nhân trên người có dính bùn, hỏi Vương Thuận. Không chỉ lưu lượng khách của tiệm 'Ăn món ngon' nhiều hơn, việc buôn bán của tiệm ăn tiệm cơm tiệm mì khắp trấn trên cũng tốt hơn.

Vương Thuận nói: "Tiểu lão bản không biết sao? Vào thu đông hàng năm, mực nước sông ngòi giảm xuống, một tháng trước khi nó đóng băng, quan phủ sẽ điều động lượng lớn nhân công đi làm sạch sông Lục Khúc. Các nhân công đều là đi tẩy sạch sông Lục Khúc. Mỗi ngày ít nhất có thể kiếm được hơn hai mươi văn tiền. Năm trước ta cũng làm việc này." Sông Lục Khúc là con sông lớn nhất Huyện này, sông nhỏ chảy qua thôn Thanh Sơn là một nhánh của sông Lục Khúc.

"À?" Tần Miễn vội vàng hỏi "Sông Lục Khúc cách nơi này có xa không? Công tác làm sạch đại khái sẽ kéo dài bao lâu?"

Vương Thuận có hỏi tất đáp "Những năm trước đều là khoảng nửa tháng Sông Lục Khúc cách đây hơi xa, đi bộ ít nhất phải hơn hai khắc (30 phút)."

"Giữa trưa bọn họ ăn cơm thế nào?" Tần Miễn lại hỏi.

Vương Thuận nói: "Đại đa số là tự mang lương khô, nếu có xe thì có thể đến trấn trên ăn."

Hai mắt Tần Miễn chợt lóe, chen đến cạnh Lôi Thiết, nhỏ giọng nói: "Biện pháp kiếm tiền đến rồi."

Lôi Thiết nhíu mày hỏi. Kỳ thật công việc của y chả có gì khó, chỉ cần cho đồ ăn khách chọn vào cái vá, sau khi nấu chín thì đổ vào bát, múc thêm nước canh, rắc hành tỏi là được.

"Chủ ý này là cho bên lão trạch. Sau khi về thôn nói cho lão Tam và lão Tứ, về phần họ có nói với những người khác hay không, không phải chuyện của chúng ta."

Lôi Thiết gật đầu, thuận tiện sờ sờ đầu hắn một chút.

Công tử trẻ tuổi ngẩng đầu thấy bọn hắn đang nhìn nhau cười nói. Vốn chuẩn bị chờ khách nhân ít hơn sẽ đến nói chuyện với lão bản tiệm này, nhưng trong tiệm luôn không còn chỗ ngồi, hắn đành đứng dậy đi qua.

"Hai vị, tại hạ Niếp Hành, đến từ huyện Chiêu Dương. Không biết hai vị có thời gian nói chuyện không? Ta có ý muốn mua phối phương của quý tiệm."

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn.

Niếp Hành cũng nhìn qua Tần Miễn.

Tần Miễn chắp tay với Niếp Hành "Được Niếp công tử để mắt, hai người chúng ta thấy vinh hạnh vô cùng. Nếu Niếp công tử đã thẳng thắn như thế, ta cũng nói thẳng, trước tháng Năm năm sau chúng ta không có ý định bán phối phương. Niếp công tử là người thông minh, ắt hẳn hiểu rõ lẩu và malatang là ăn theo thời tiết" Hắn và Lôi Thiết thế lực đơn bạc, không có ý định độc quyền vĩnh viễn.

Đôi mày nhăn của Niếp Hành tức thì giãn ra "Nói cách khác, sau tháng Năm sang năm là thời cơ Tần lão bản và Lôi lão bản bán ra phối phương."

Đồng tử Tần Miễn co rụt. Người này đã điều tra hắn và Lôi Thiết.

"Đúng là ý này, nhưng tạm thời chưa có kế hoạch cụ thể." Tần Miễn nói.

Sau khi cân nhắc, Niếp Hành nói: "Một khi đã như vậy, hi vọng đến thời điểm đó, nhị vị lão bản có thể ưu tiên suy xét tại hạ."

Tần Miễn cười nhạt nói: "Nếu Niếp công tử có tâm, tháng Năm năm sau tái kiến."

Niếp Hành nhìn sâu vào hắn một cái, xác định thiếu niên này không đơn giản. Như vậy, nam nhân lấy tư thế bảo vệ đứng cạnh thiếu niên khẳng định lại càng không đơn giản.

"Được." Niếp Hành hảo tâm nhắc nhở "Người có cùng ý tưởng với ta không ít, bọn họ chưa hẳn sẽ thẳng thắn như ta. Nếu phối phương này rơi vào tay người khác, ta nghĩ ta sẽ vô cùng tiếc nuối."

Lôi Thiết đột nhiên mở miệng, tiếng nói vững vàng rét lạnh, giọng điệu đầy khí phách tựa như kinh lôi "Cứ việc thử xem."

Niếp Hành khẽ gật đầu ý bảo tiểu tư trả tiền, sau đó dẫn theo tiểu tư và nam nhân trung niên rời đi.

-Hết chương 52-

---

53. Chương 53: Cảnh Cáo

Xe trâu tiến vào thôn, Tần Miễn tiếp nhận dây thừng từ tay Lôi Thiết, nói với y: "Huynh đi gọi tam đệ, tứ đệ đến nhà mình một chuyến, ta từ từ nói chi tiết cho họ."

Lôi Thiết gật đầu, chân dài vừa nhấc, thoải mái nhảy xuống khỏi xe trâu còn đang di chuyển.

Vài thôn dân tò mò ánh mắt vẫn luôn theo dõi y. Chuyện Lôi Thiết có võ đã sớm truyền khắp, dạng người này khiến bọn họ vừa kính vừa sợ.

Mỗi ngày về nhà, chuyện đầu tiên Tần Miễn phải làm là nấu nước rửa mặt. Bó củi trong lòng bếp vừa mới bốc cháy, Lôi Thiết đã trở về.

"Tam đệ và tứ đệ cũng đi làm sạch sông, đang ăn cơm, lát nữa sẽ tới." Lôi Thiết lấy đi cây củi gỗ trong tay hắn, ngồi xuống trước lòng bếp. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Thời tiết càng lúc càng giá rét, thứ gì cũng nhiễm lạnh. Y hỗ trợ làm Tần Miễn mừng rỡ, vội đút hai tay vào túi.

"Nhị đệ không đi làm?"

"Không có."

Biết ngay mà. Lôi Hướng Nhân kia, Tần Miễn không ưa nổi. "Huynh không nói với tam đệ, tứ đệ là chuyện gì chứ?"

Lôi Thiết: "Chỉ nói có chuyện quan trọng tìm chúng."

"Vậy là tốt rồi." Tần Miễn xoay người mở tủ, sau đó lấy trần bì, cây quế, mấy thứ linh *** cần xay ra, cân nặng từng cái rồi đặt sang một bên. Các phối liệu này phải xay xong trước khi ngủ, chuẩn bị hôm sau sử dụng.

Hai người tự làm phần việc của mình, tuy không có trò chuyện nhưng bầu không khí phòng bếp rất ấm áp và yên tĩnh.

"Đại ca, đại tẩu, chúng ta đến rồi."

Hai người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ một trước một sau đi vào, đều rụt cổ, hai tay đút trong tay áo.

"Thời tiết quái quỷ này càng ngày càng lạnh."

"Các ngươi đến rồi." Tần Miễn cũng không khách khí với họ "Nước chưa nấu xong, ta không châm trà cho các ngươi liền được. Vào phòng khách ngồi đi."

Lôi Hướng Nghĩa ngồi xuống sô pha mềm mại, lặng lẽ cảm thụ một chút mới ngồi thẳng, tò mò hỏi: "Đại ca nói huynh có chuyện tìm chúng ta, là chuyện gì?"

Tần Miễn ngồi trên ghế sô pha một người "Ta nghe đại ca các ngươi nói hai ngày nay các ngươi đi làm sạch sông Lục Khúc? Ở đó có nhiều người không?"

Lôi Hướng Nghĩa nói: "Hôm nay là ngày thứ ba. Người rất nhiều, có lẽ đại tẩu không biết, sông Lục Khúc vừa dài vừa rộng, hàng năm quan phủ đều mướn không ít người dọn sạch."

"Chắc là rất vất vả." Tần Miễn lại hỏi "Nhiều người như vậy cơm trưa phải giải quyết thế nào?"

"Cơ bản đều là tự mang lương khô. Đoạn sông chúng ta phụ trách cách trấn trên khá xa vùng thượng du rất gần thị trấn, nhưng đại đa số vẫn tự mang lương khô." Lôi Hướng Lễ mơ hồ đoán được gì đó "Vì sao đại tẩu lại hỏi việc này?"

Tần Miễn mỉm cười "Hôm nay ở trấn trên ta đột nhiên nghĩ ra một biện pháp kiếm tiền, muốn nói cho các ngươi. Nếu các ngươi đồng ý làm thì có thể kiếm được nhiều hơn đi dọn sông một chút, còn nhàn hạ hơn."

Hai mắt Lôi Hướng Lễ sáng rực, lập tức nói: "Đương nhiên nguyện ý. Là cách gì?"

Lôi Hướng Nghĩa cũng vui mừng "Lúc dọn sông phải đứng chân trần trong nước, y như chịu tội. Có biện pháp thoải mái hơn dĩ nhiên là tốt nhất."

Tần Miễn cũng không quanh co lòng vòng với họ "Suy nghĩ của ta chính là, các ngươi có thể nấu chút canh nóng đưa đến bờ sông Lục Khúc bán. Mấy nhân công kia mỗi ngày ngốc trong nước lâu như vậy, giữa trưa lại chỉ cắn lương khô, có một bát canh nóng là không còn gì bằng. Các ngươi có thể mượn chiếc xe, chỉ cần mang theo nồi, củi, mua xương cốt, củ cải hoặc khoai tây gì đó tại trấn trên, nấu một nồi lớn. Hào phóng hơn có thể cho thêm thịt vụn. Dù chỉ bán một văn tiền một chén, thì cả ngày cũng kiếm được không ít."

"Cách này rất tốt." Lôi Hướng Nghĩa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hận trời không thể sáng ngay để lập tức đánh xe đi trấn trên "Xương cốt rẻ, mua không tốn bao nhiêu, tối đa phí chút củi, nên phí tổn nồi canh này không cao. Sẽ có lợi nhuận."

Lôi Hướng Lễ cũng vui không tả siết "Số lượng người đi dọn sông ít nhất phải bốn năm trăm, dù chỉ có một trăm người bỏ tiền ra mua, chúng ta cũng có thể kiếm được một trăm văn tiền, trừ đi phí tổn thể nào cũng còn khoảng sáu bảy mươi chứ?"

Hai người, một muốn tích cóp tiền riêng trợ cấp thê tử nữ nhi, một muốn tích cóp tiền riêng cưới vợ, Tần Miễn đưa chủ ý này không khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tần Miễn mỉm cười "Ý của ta là nói cho các ngươi. Về phần các ngươi muốn nói cho những người khác hay không là chuyện của các ngươi."

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều hiểu hắn phản cảm với vài người bên lão trạch, cũng không thấy lạ.

Lôi Thiết từ phòng bếp đi ra, ngồi xuống cạnh Tần Miễn "Một chiếc xe không đủ, cần mượn thêm một chiếc khác. Mỗi ngày cùng chúng ta ra ngoài, xe trâu có thể cho các ngươi dùng, đưa về trước khi tiệm đóng cửa là được."

"Đa tạ đại ca, đại tẩu." Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Nghĩa đồng thời nói lời cảm tạ.

Lôi Hướng Lễ do dự một lát, nhìn Tần Miễn "Hiện nay chưa có người nào bán canh bên bờ sông, nhưng ta nghĩ một khi chúng ta làm, khó đảm bảo người khác không học theo. Đến lúc đó canh bán không được nhiều, trừ phi có ưu thế mùi vị. Ta biết nước canh của đại ca, đại tẩu có bí phương, đại ca, đại tẩu có thể bán cho chúng ta một ít nguyên liệu đã điều phối để chúng ta cho vào canh không?"

Tần Miễn giật mình. Lôi Hướng Lễ có thể suy nghĩ xa hơn, cũng có vài phần tư duy của người làm ăn.

Lôi Hướng Nghĩa cũng ôm hi vọng nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết không chút do dự "Ngươi là đương gia."

Tần Miễn vừa lòng cười cười với y.

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ có chút quẫn bách dời mắt, không dám nhìn họ.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, gật đầu "Có thể. Nhưng để điều phối gia vị này không dễ, mỗi ngày ta chỉ có thể bán cho các ngươi một lọ, tính theo giá thành, mười văn tiền." Tình cảm là tình cảm, lợi ích là lợi ích, hôm nay bày ra thái độ thân huynh đệ tính toán phân minh có thể tránh cho sau này hai nhà vì tiền bạc mà tranh cãi. Trước mắt, quan hệ giữa hắn và Lôi Thiết cùng Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ không tệ, không muốn mai sau vì vấn đề lợi ích mà nổi ý đồ xấu.

Tuy nói hắn ta chủ động đưa ra ý trả tiền, nhưng Lôi Hướng Lễ không nghĩ ngay cả câu từ chối khách sáo Tần Miễn cũng không nói đã đồng ý ra giá ngay, trong lòng có chút không thoải mái. Nhưng nghĩ kỹ, hai nhà đã phân gia, tiền bạc lui tới tốt hơn nên rõ ràng, miễn cho về sau phá hỏng tình cảm huynh đệ. Lại nói, biện pháp kiếm tiền này là do Tần Miễn nghĩ ra. Nghĩ vậy, hắn ta liền bình thường trở lại.

Huynh đệ hai người vội vã trở về thương lượng chi tiết, lại cảm tạ Tần Miễn, Lôi Thiết lần nữa, hẹn sáng mai cùng nhau ra ngoài.

Rạng sáng hôm sau, nhìn thấy cùng xuất hiện với Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ còn có ba người Lôi Hướng Nhân, Triệu thị và Tiền thị, Tần Miễn chẳng hề bất ngờ chút nào.

Nụ cười của Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều hơi miễn cưỡng. Động tĩnh bọn họ lớn như vậy không thể nào giấu diếm được những người khác, hơn nữa muốn mua củi, vật liệu còn phải xin tiền từ chỗ Đỗ thị, nên chuyện muốn tới bờ sông Lục Khúc bán canh mọi người bên lão trạch đều biết. Hai phu thê Lôi Hướng Nhân, Triệu thị hết ăn lại nằm, còn thích chiếm lợi, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều không muốn cho họ cùng đi, ngặt nỗi thái độ của Lôi Đại Cường, Đỗ thị cường ngạnh, hai người cũng không biết làm sao.

Sắc mặt Tiền thị càng khó xem. Nàng nhìn ra được trong bốn người Lôi Hướng Nhân, tướng công nàng, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí, tương đối mà nói đại ca, đại tẩu càng ưa tướng công nàng, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí hơn. Chủ ý này của đại tẩu rõ ràng là muốn giúp đỡ tướng công nàng và tứ đệ, Lôi Hướng Nhân và Triệu thị khi không gia nhập khiến nàng nghẹn một bụng lửa. Lúc này, ý niệm muốn phân gia trong nàng càng cường liệt. Nếu bây giờ phân gia, tiền kiếm được cũng chỉ cần phân cho hai người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ.

Triệu thị không biết suy nghĩ gì, thỉnh thoảng lén trừng Tiền thị và Lôi Hướng Nghĩa.

Tần Miễn làm như không thấy tranh đấu mờ ám của họ, đưa lọ gốm nhỏ đã sớm chuẩn bị cho Lôi Hướng Lễ. Hỗn hợp gia vị trong lọ gốm này không có nước linh tuyền, hơn nữa chỉ có mười chủng loại, nhưng vậy cũng đã đủ ngon.

Tần Miễn nhảy lên xe trâu.

Triệu thị muốn ngồi cùng một xe với hắn làm thân, đồng thời muốn lén nhìn coi trong cái vò lớn để trên xe chứa cái gì.

Nhưng Tần Miễn sớm có phòng bị, vừa ngồi ổn định liền bảo Lôi Thiết đánh xe đi.

Triệu thị thầm mắng vài câu, đành phải từ bỏ, trở lại xe lừa mượn được. Trên xe còn chất nồi, bếp lò, hai sọt bát đũa và dầu, muối, tương, dấm chua các loại.

Hai chiếc xe không nhanh không chậm rời khỏi thôn trang trong nắng sớm.

Tần Miễn lấy từ trong bọc ra hai ống trúc nóng hầm hập, đưa cho Lôi Thiết một cái "Cho."

"Ngươi cầm một lát cho ấm tay." Lôi Thiết.

"Hôm nay mặc nhiều áo, không lạnh." Tần Miễn vặn mở nắp ống trúc, đưa cho y. Hôm nay dậy sớm, hắn dùng bếp than nấu một ít súp. Sau khi nước nóng, vừa cho bột mì vào vừa dùng chiếc đũa khuấy, đợi sôi lên thì thêm thịt vụn, cải thìa, rau mầm, nấu một chút, đánh tan một quả trứng gà đổ vào từng chút, cuối cùng thêm dầu muối và chút gia vị lẩu. Cách làm đơn giản nhưng hương vị ngon vô cùng. Uống một ngụm, miệng thơm lừng, dạ dày cũng ấm áp cực.

Hai người cầm hai ống trúc giống nhau như đúc ăn canh. Đến trấn trên lại ăn ba bốn cái bánh bao là đủ.

Mấy người Lôi Hướng Nhân ở phía sau đều nhìn thấy, cũng ngửi được mùi thơm, hâm mộ không thôi.

Đại ca lấy được vị nam đại tẩu này là có phúc cũng không chừng. Lôi Hướng Lễ thầm cảm khái, không khỏi nghĩ đến tức phụ tương lai của hắn ta nhất định cũng sẽ đối tốt với mình, mặt bỗng nóng như phát sốt, vội ho một tiếng, ném suy nghĩ kiều diễm ra khỏi đầu.

"Tứ đệ, sao vậy?" Lôi Hướng Nhân liếc mắt nhìn, thuận miệng hỏi.

"Không có gì." Lôi Hướng Lễ đáp có lệ.

Lôi Hướng Nhân muốn làm thân với Lôi Thiết "Đại ca, gần đây tiệm các ngươi buôn bán thế nào?"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Tàm tạm."

Lôi Hướng Nhân cười nói: "Đại ca cần gì khiêm tốn? Nghe nói khách nhân trong tiệm các ngươi ngày nào cũng chật ních, một ngày ít nhất kiếm được hai ba lượng bạc phải không?"

Tần Miễn mỉm cười "Quán nhỏ của chúng ta thì tính là gì? Nghe nói tửu lâu Mỹ Vị trai trấn trên kiếm cả đấu vàng cơ. Đáng tiếc a, người ta kiếm nhiều đến mấy cũng là của người ta, người ngoài hâm mộ không được."

Lôi Hướng Nhân nghe ra nghĩa bóng trong lời hắn, bị nghẹn, cáu giận trừng ót Tần Miễn. Nhưng Tần Miễn cũng không nói sai, gã đành cười gượng hai tiếng.

Lôi Hướng Nghĩa hoà giải "Nhị ca, lát nữa đến trấn trên, chúng ta chia ra làm việc, các ngươi đi mua củi, ta và tứ đệ mua vật liệu nấu ăn." Củi rất rẻ, nếu lấy ở nhà chở đến trấn trên rồi từ trấn trên chở đến bờ sông thì không đáng, nên họ tính mua luôn tại trấn trên.

-Hết chương 53-

---

54. Chương 54: Không Chiếm Của Hời Thì Sẽ Chết

"Được." Lôi Hướng Nhân nói "Mua đồ xong chúng ta tập hợp ở đầu trấn"

Triệu thị, Tiền thị ở sau xe khe khẽ nói nhỏ.

"Tam đệ muội." Triệu thị đụng đụng cánh tay Tiền thị, nhỏ giọng nói "Biện pháp đại tẩu nghĩ cho chúng ta đúng là không tệ, ta dám nói bán canh có thể kiếm được không ít tiền. Tiếc là đều phải giao cho nương hết."

Nhớ tới màn sáng nay Đỗ thị đếm từng đồng tiền dùng để mua củi, vật liệu nấu canh đưa vào tay Lôi Hướng Nhân, Tiền thị liền không thoải mái. Nàng biết Triệu thị muốn châm ngòi nàng đề xuất phân gia trước, nhưng nàng sẽ không để Triệu thị như ý, chỉ ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Triệu thị thấy nàng không mắc mưu, hết cách, nhịn không được nói: "Nếu chúng ta cũng có thể phân gia thì tốt rồi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tiền thị cố ý hỏi: "Ngươi nói chúng ta là chỉ ai?"

Triệu thị cứ ừm ừm à à. Kỳ thật nàng ta còn mâu thuẫn, vừa muốn phân gia lại vừa không muốn phân gia. Phân gia, nàng có thể tự nắm giữ tiền tài trong nhà mình, nhưng phân gia cũng có nghĩa sẽ tách ra với Lôi Hướng Trí, nàng lại không bằng lòng. Lôi Hướng Trí tiền đồ vô hạn, nàng luyến tiếc gốc đại thụ này. Nếu đẩy lão Tam và lão Tứ phân gia, Đỗ thị giao quyền lợi quản gia cho nàng, vậy là không còn gì bằng. Lão thái bà kia đã một bó tuổi mà vẫn muốn chưởng khống mấy nhi tử, đúng là biến thái. Chờ Vệ cô nương vào cửa xem bà ta còn kiêu ngạo được nữa không…

Triệu thị càng nghĩ càng xa, hai mắt mông lung.

Tiền thị liếc trắng mắt nàng ta, gục xuống đầu gối chợp mắt một lát. Đến trấn trên, mặt trời mới lộ ra hoàn toàn, ánh dương quang chiếu ra những vệt bóng dài hẳn trên đất.

Xe trâu dừng lại trước cửa ***, Lôi Thiết chuyển rau củ, vật liệu vừa mua xuống, đưa xe trâu cho Lôi Hướng Lễ đánh đi.

Sư phụ nướng thịt Trần Tứ tới sớm, ngồi ở một bên ăn điểm tâm — hai cái bánh bao.

"Đại lão bản, tiểu lão bản, sớm."

Tần Miễn gật đầu với hắn ta "Sớm."

"Đại ca yên tâm, ta sẽ thuận tiện mua chút cỏ khô mang theo, tuyệt đối không để trâu bị đói." Lôi Hướng Lễ nói.

"Đây là lần đầu tiên chúng ta tới tiệm của đại tẩu nhỉ." Triệu thị ám chỉ Tần Miễn, ánh mắt hướng tới cánh cửa tiệm đang đóng chặt.

"Đúng vậy." Lôi Hướng Nhân phụ họa, cười nịnh "Đại ca, tiệm này của ngươi —"

Lôi Thiết lù lù bất động, nhàn nhạt nói "Không còn sớm."

Đám người Lôi Hướng Nhân vội vàng đánh xe rời đi.

"Thật bội phục hai phu thê họ mà." Tần Miễn vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa lắc đầu.

"Quản bọn họ làm gì." Lôi Thiết không hề để tâm. Nếu ai có ý đồ xấu, y đều có thể ứng phó.

"Nhị vị chính là lão bản tiệm này phải không?"

Một giọng nói già nua có vẻ không xác định vang lên đằng sau họ.

Tần Miễn nhìn lại, một vị lão hán ước chừng hơn sáu mươi còng lưng đứng cách đó không xa, sắc mặt bất ổn.

"Phải." Tần Miễn nghi hoặc đi qua "Đại gia, ngài có chuyện gì sao?"

Lão hán chà chà tay "Ta là cha Trịnh Lục, tối hôm qua tiểu Lục bị người đánh, hắn nhờ ta đến nói cho các ngươi, có người buộc nó nói ra bí phương gì đó…"

Trần Tứ dừng động tác nhai nuốt, âm thầm may mắn mình sống gần đây, tối hôm qua không gặp chuyện gì.

Sắc mặt Tần Miễn đại biến, nhìn qua Lôi Thiết.

Con ngươi Lôi Thiết phát lạnh.

Không đợi hắn mở miệng, từ xa xa một nam nhân trẻ tuổi trông có vẻ hàm hậu chạy tới.

"Lôi lão bản, Tần lão bản, các ngươi đến rồi, đệ đệ của ta bị —"

"Bị người đánh?" Tần Miễn tiếp lời.

Nam nhân kia sửng sốt, gật đầu "Phải, tối qua đã trễ lắm mà đệ ấy vẫn chưa về nhà, ta đi tìm mới phát hiện hắn nằm ở ven đường, khắp người bị thương, bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh."

Sắc mặt Tần Miễn tối đi, giận không kềm được, nhưng hắn không mất đi bình tĩnh, lấy từ túi tiền ra bốn nén bạc, đưa mỗi người hai nén.

"Trịnh đại gia, Vương đại ca, chuyện này do chúng ta mà ra, thật không phải. Số tiền này hai người cầm đi xem bệnh cho Trịnh Lục và Vương Thuận. Thuận tiện thỉnh hai vị truyền lời giúp ta, nói bọn họ an tâm dưỡng thương, chờ khỏi hẳn hãy đến làm việc lại. Chuyện này chúng ta sẽ giải quyết."

"Như vầy…"

Xem bệnh quả thật cần không ít tiền, cha Trịnh Lục và ca ca Vương Thuận do dự một chút, đều nhận tiền.

Ca ca Vương Thuận nói: "Thuận Tử gặp được lão bản như các ngươi là phúc khí của hắn. Hai vị lão bản yên tâm, ta sẽ truyền lời lại cho hắn. Đa tạ."

Tiễn cha Trịnh Lục và ca ca Vương Thuận đi, Tần Miễn tức giận đến mức đá một cước vào sọt đồ ăn "Mẹ kiếp! Sao lại có lý đó!"

Lôi Thiết giữ chặt hắn "Ngươi như vầy là tự làm đau mình. Ta sẽ giải quyết. Mở cửa trước đi."

Tần Miễn mở cửa, đặt mông ngồi trên ghế "Huynh tính giải quyết thế nào?"

"Yên tâm." Lôi Thiết "Ta đi ra ngoài một chuyến."

"Vậy được rồi, huynh cẩn thận." Võ công của Tần Miễn chưa học đến đâu, đi theo cũng không giúp được gì, đành dặn dò.

Lôi Thiết nhìn trái nhìn phải "Cửa hàng chung quanh đều mở cửa, người đến người đi, ngươi không cần sợ."

"Ta sợ cái gì chứ?" Tần Miễn buồn cười "Huynh đi nhanh đi, nhất định phải cho lũ đó một giáo huấn."

Lôi Thiết gật đầu, vội vàng rời đi.

Tần Miễn nhìn sang Trần Tứ mãi vẫn không lên tiếng "Trần Tứ, sợ sao?"

Trần Tứ hồi thần, cười hề hề vài tiếng, một ngụm nuốt sạch màn thầu trong tay rồi chuyển sọt đồ ăn vào nhà "Tiểu lão bản, không có à nha. Họ Trần chúng ta là dòng họ lớn tại trấn trên, ta sợ gì chứ? Bất quá chắc giờ những người đã biết phối phương gia vị của tiệm chúng ta chỉ có ngài và đại lão bản có." Cái mũ 'tiểu lão bản' đeo trên đầu Tần Miễn không lấy xuống nổi nữa.

Hắn ta nói có lý, Tần Miễn gật đầu "Vạn nhất về sau có người tìm tới ngươi, ngươi cứ việc đẩy lên đầu ta và đại lão bản." Từ lúc mở tiệm tới nay, gia vị của lẩu, malatang hay đồ nướng do hắn và Lôi Thiết tự mình thực hiện, ba hoả kế trong tiệm Trịnh Lục, Vương Thuận và Trần Tứ quả thật đều không biết.

"Tiểu lão bản yên tâm." Trần Tứ nói "Bất quá tiểu Lục, Thuận tử hôm nay không tới được, e là nhân thủ không đủ."

Tần Miễn đã có sắp xếp "Chờ tiệm tạp hoá mở cửa, ta sẽ hỏi Trâu lão bản mượn *** tiểu nhị của ông ấy nửa ngày."

Trâu lão bản chính là lão bản tiệm tạp hoá cách vách.

Trần Tứ bĩu môi "Trâu lão bản sẽ đồng ý, nhưng khẳng định yêu cầu ngươi trả tiền đền bù."

"Vậy cũng đành chịu." Tần Miễn bất đắc dĩ "Tiểu Lục tử và tiểu Thuận tử hẳn bị thương không nhẹ, ít nhất cần nghỉ nửa tháng. Chờ đại lão bản ngươi trở về, ta đến trạm môi giới thuê người làm ngắn hạn."

Hai người không nói chuyện phiếm không, Trần Tứ thuần thục lặt rau rửa rau, sau khi Tần Miễn nấu canh xương xong, bắt đầu băm thịt.

Ước chừng qua gần một canh giờ, Lôi Thiết mới trở về.

Tần Miễn đánh giá y từ trên xuống dưới, vẻ mặt bình thản, quần áo sạch sẽ, giống như mới đi tản bộ về.

"Thế nào?

"Giải quyết rồi."

Tần Miễn nghi ngờ "Đã giải quyết hết?"

Trần Tứ tò mò nhìn qua.

Lôi Thiết gật đầu.

"Giải quyết như thế nào?" Tần Miễn truy vấn.

Lôi Thiết không nói, ngồi xuống vo thịt viên, "Ngươi băm thịt."

"Rốt cuộc là giải quyết ra sao hở?" Trong lòng Tần Miễn như có một con mèo quào quào, tò mò không thôi.

Lôi Thiết vẫn không nói.

Tần Miễn bất mãn nhìm chằm chặp y. Nếu y không muốn nói, hắn cũng không lãng phí nước miếng, xoay người rửa tay "Ta đi trạm môi giới mướn một người làm công ngắn hạn, một người dài hạn."

Trần Tứ nghi hoặc "Tiểu lão bản, không phải ngài vừa nói chỉ mướn một người làm công ngắn hạn thôi sao?"

"Nhìn đại lão bản của ngươi đáng thương chưa kìa, cả đôi tay đều bị xông trắng. Ta đi thuê một người nấu malatang." Tần Miễn trêu ghẹo.

Trần Tứ hâm mộ nói: "Tình cảm của đại lão bản và tiểu lão bản thật tốt, giống như thân huynh đệ vậy."

Tần Miễn cứng đờ.

Lôi Thiết lạnh lùng liếc Trần Tứ.

Trần Tứ run lên. Mình nói sai gì hả?

Lôi Thiết mở miệng, "Hắn là —"

"Lôi Thiết!" Tần Miễn 'xẹt' nhào qua, che cái miệng y lại. Phát hiện quan trọng, té ra tốc độ của hắn cũng có thể nhanh vậy, gần như so được với khinh công rùi.

Lôi Thiết vươn tay sờ sờ mặt hắn một phen, không nói gì nữa, tiếp tục vo viên.

Lúc này Tần Miễn mới bỏ qua cho y, trừng mắt cảnh cáo một cái, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Trần Tứ liếc nhìn thịt vụn trên mặt Tần Miễn, quay đầu cười trộm.

Hỏa kế mới Thạch Đầu tính tình chất phác, phản ứng hơi chậm nhưng chịu khó làm việc, sức lực lớn, nói chuyện không nhiều. Sự gia nhập của Thạch Đầu khiến việc buôn bán bữa nay không vì sự vắng mặt Trịnh Lục, Vương Thuận mà bị ảnh hưởng.

Lôi Thiết không cần nấu malatang nữa, thời điểm ít khách thì cùng ngồi với Tần Miễn ở quầy tính toán sổ sách, thời điểm nhiều khách thì phụ giúp bưng bê chén đĩa và thu tiền.

Nhân lúc ít khách, Tần Miễn đi qua tiệm điểm tâm hơi chếch đối diện mua hai loại điểm tâm, chia thành hai phần.

Lúc mặt trời ngã về tây, mấy người Lôi Hướng Nhân vội đánh xe xuất hiện, vẻ mặt đầy vui mừng.

"Đại ca, đại tẩu, chúng ta về rồi." Lôi Hướng Nhân từ xa đã thét rất to.

Tần Miễn hận không thể bóp chết gã, ánh mắt như dao xẹt xẹt bay qua.

May mắn khách nhân trong tiệm không có nhận ra từ 'đại tẩu' kia là chỉ hắn.

Lôi Hướng Lễ vỗ Lôi Hướng Nhân một chút, nhắc nhở: "Trước mặt người bên ngoài đừng gọi là đại tẩu."

Lôi Hướng Nhân chợt hiểu ra "Á, đã biết."

Hắn ngừng xe lừa tại ven đường, cười ha hả đi vào tiệm, vẻ mặt thần bí đến gần quầy tiền "Đại ca, các ngươi đoán xem hôm nay chúng ta buôn bán lời bao nhiêu tiền?"

Lôi Thiết im lặng nhấc bút viết, không có hứng thú suy đoán.

Tần Miễn thuận miệng hỏi "Bao nhiêu?"

Lôi Hướng Nhân cười ha ha hai tiếng "Hai trăm ba."

Lôi Hướng Nghĩa tươi cười nói: "Chúng ta đã tính, trừ tiền củi và đồ ăn thì tiền lời là một trăm sáu mươi văn tiền."

"Không tệ không tệ, chúc mừng." Tần Miễn chắp tay chúc mừng.

Ánh mặt Triệu thị thèm thuồng nhìn những người khác đang ăn lẩu "Bận rộn hơn nửa ngày đói muốn chết. Tướng công, chúng ta ăn chút gì trong tiệm của đại ca luôn đi."

"Được đó." Lôi Hướng Nhân cười nói "Món ăn trong tiệm đại ca chính là món ngon."

Tần Miễn cũng cười híp mắt "Các ngươi muốn ăn gì thì tự mình chọn, thức ăn chay một văn tiền một xiên, món ăn mặn hai văn tiền một xiên, lẩu giá cao hơn một chút, hơn nữa phải đợi có bàn. Các ngươi là lần đầu tiên đến, chiết khấu hai mươi phần trăm."

Lôi Hướng Nhân giật mình nhìn hắn "Đều là huynh đệ trong nhà..." Gã cố ý không nói hết câu.

Tần Miễn cười đến càng sáng lạn, càng thân thiết "Các ngươi đi chọn món trước."

Mặt Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đều có vẻ xấu hổ.

Lôi Hướng Nghĩa không tán đồng nhìn Lôi Hướng Nhân "Nhị ca nói cái gì thế."

"Ta có nói sai đâu, đại tẩu cũng tính toán chi li quá." Lôi Hướng Nhân bất mãn chỉ trích Tần Miễn.

Tần Miễn cười lạnh. Cái gọi là 'qua sông đoạn cầu' hắn xem như đã được nhận thức. Nhưng hắn không nói gì nữa, mỉm cười đếm tiền, từng đồng tiền rơi vào rương phát ra tiếng 'leng keng' rất dễ nghe. Hắn không vội, một chút cũng không vội.

Tiền thị đột nhiên kịp phản ứng, tới gần Lôi Hướng Nghĩa, nhỏ giọng nói: "Tướng công, nhất định phải trả tiền, ngày mai chúng ta còn muốn mua đồ gia vị".

Nàng cố ý khiến Lôi Hướng Nhân cũng có thể nghe được lời của nàng.

Lôi Hướng Nhân khựng lại, hừ nhẹ một tiếng, cười như không cười nói: "Đúng vậy, thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng."

Gã liếc xéo Tần Miễn một cái, vênh váo đắc ý đi đến giá gỗ chọn món ăn.

Bị bệnh hả, có cái gì mà lên mặt? Tần Miễn rất muốn đạp một cước lên mặt gã.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ nhìn nhau thở dài, cũng đi chọn món.

Tần Miễn ngoắc ngoắc ngón tay với Lôi Thiết, ý bảo y tới gần.

Lôi Thiết đi hai bước đến trước mặt hắn.

Tần Miễn ấn vai y, nhỏ giọng nói: "May mà năm huynh mười hai tuổi liền bỏ nhà ra đi, nếu không lớn lên thành da mặt dày giống như gã, ta nhất định sẽ lấy mấy cục đá giúp huynh mài mỏng bớt"

Lôi Thiết khẽ hắng giọng, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Chỉ có bốn viên thịt mà giá hai văn tiền?" Triệu thị vừa chọn thức ăn vừa nhếch mép, nước miếng tung bay "Hai văn tiền có thể mua một tảng thịt đấy. Mà thức ăn chay cũng mắc chết, năm cái lá cây tận một văn tiền!"

-Hết chương 54-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

55. Chương 55: Ngày Lễ Đầu Tiên Kể Từ Khi Sống Chung

"Đúng là mắc thật." Lôi Hướng Nhân lộ vẻ tán đồng "Vài miếng thịt ba chỉ mỏng dính cũng hai văn tiền."

Trần Tứ đứng cách mấy bước phụ trách bưng thức ăn cho khách nhân ăn lẩu, khinh thường nhìn hai người họ, không nói gì. Mấy người này từ đâu chui ra thế? Ngại mắc thì đừng đến ăn. Còn nữa, các xiên thịt viên đều cùng một kích cỡ thôi a, có cần chọn tới chọn lui vậy không?

Tần Miễn không ngẩng đầu, chậm rì rì nói: "Đi ra ngoài hướng bên phải có tiệm bán bánh bao, đi tiếp nữa có tiệm bán mì và bán bánh nướng."

Triệu thị không nói nữa.

Lôi Hướng Lễ phải đỏ mặt thay nhị ca, nhị tẩu của mình, cố ý nói lớn: "Lại có khách nhân đến đấy, mau lên, chọn xong trước được nấu trước." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Triệu thị và Lôi Hướng Nhân không nói gì thêm, tốc độ chọn đồ ăn nhanh hơn.

Tiền thị đã sớm im lìm chọn xong những thứ nàng muốn ăn, dù sao tiền hôm nay kiếm được đều phải giao Đỗ thị, bữa này không thể không ăn.

Thấy tướng công mình chọn toàn món chay, nàng liếc mắt hắn ta một cái, giúp hắn chọn lại, lấy thêm vài món mặn.

Lôi Hướng Nghĩa nhẹ nhàng cười cười. Mặt Tiền thị đỏ lên.

Lôi Hướng Nhân và Triệu thị liếc nhìn rổ nhỏ trong tay bọn họ, không cam tâm yếu thế, cũng toàn lấy món mặn.

Lúc tính tiền, sáu mươi hai văn tiền, sau khi chiết khấu là năm mươi văn tiền. Hai người Lôi Hướng Nhân, Triệu thị đau lòng đến mức nhíu mày, nhưng nghĩ số tiền này là Đỗ thị ra, trong lòng mới thư thả.

Sau khi ăn xong, mấy người vội vàng đánh xe về nhà.

Ra khỏi trấn, trên đường liền an tĩnh, chỉ có tiếng leng keng phát ra từ chuông đeo trên cổ con lừa.

Lôi Hướng Nhân hắng giọng một cái, dẫn tới sự chú ý của Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ.

"Nhị ca, có chuyện?" Lôi Hướng Nghĩa hỏi.

Lôi Hướng Nhân châm chước nói: "Lão Tam, lão Tứ, ta có một ý nghĩ. Các ngươi nghe thử xem thế nào."

Triệu thị, Tiền thị đều nhìn qua.

"Nhị ca muốn nói gì thì nói đi." Lôi Hướng Nghĩa nói.

Lôi Hướng Nhân nói: "Hôm nay chúng ta kiếm lời được một trăm sáu mươi văn tiền, trừ đi năm mươi văn ăn cơm, còn dư một trăm mười văn. Ta nghĩ ba huynh đệ chúng ta mỗi người lấy hai mươi văn tiền, còn lại giao cho nương. Hai người các ngươi thấy thế nào? Các ngươi xem, ta có hai đứa nhỏ, bình thường muốn mua cho chúng chút đồ ăn vặt cũng không có tiền."

Lôi Hướng Nghĩa hừ, cười "Lời huynh nói ai mà tin? Ta không tin trước kia tiền huynh làm công kiếm được thật sự giao hết cho nương."

Lôi Hướng Nhân trừng mắt "Nếu ngươi nói như vậy thì nhất định ngươi cũng thế, nếu không làm sao biết ta làm vậy?"

Lôi Hướng Nghĩa không nói lời nào.

Lôi Hướng Lễ thầm buồn bực, chẳng lẽ chỉ có mình mình thành thật đem hết tiền kiếm được nộp cho nương?

Lôi Hướng Nhân dịu giọng lại "Ai mà không có tư tâm? Không phải ngươi cũng thường than không có tiền mua đồ ăn vặt cho Hân Hân sao? Còn lão Tứ phải thành thân, cũng cần tích cóp chút tiền chứ? Đến thời điểm tân tức phụ vào cửa, muốn mua đoá hoa tặng tức phụ mà không có tiền thì mất mặt không"

Mặt Lôi Hướng Lễ nóng lên, vội nói: "Nói chính sự thôi, đừng nói bậy bạ."

"Ai ui, tứ đệ còn thẹn thùng." Triệu thị cười to.

Lôi Hướng Nghĩa và Tiền thị trao đổi ánh mắt với nhau.

"Ta không có ý kiến" Lôi Hướng Nghĩa cười khổ "Các ngươi cũng biết nương không thích Hân Hân của bọn ta, ngoại trừ ngày lễ ngày Tết, cho đến bây giờ số lần nó được ăn quà vặt có thể đếm trên một bàn tay."

Sau khi hắn ta và Lôi Hướng Nhân đạt tới nhất trí, đều quay qua nhìn Lôi Hướng Lễ.

Tuy Lôi Hướng Lễ cảm thấy lừa gạt mẫu thân không tốt, nhưng không có phản đối "Đệ... không có ý kiến."

Cả đám ngầm hiểu lẫn nhau cười cười, lập tức cầm hai mươi văn tiền phần mình cất kỹ, thoải mái nói sang đề tài khác.

Tối hôm đó sau khi kết thúc công việc, Tần Miễn đưa Trần Tứ năm văn tiền, nhờ hắn ta đi đưa điểm tâm cho Trịnh Lục và Vương Thuận, cũng thay mặt hắn và Lôi Thiết thăm hỏi họ.

Tần Miễn đã chừa sẵn đồ ăn và cơm cho mình và Lôi Thiết, nhân lúc bếp lò vẫn chưa tắt lửa xào cơm chiên lấp đầy bụng, rồi cả hai mới đánh xe về nhà.

Lúc này trời đã tối, mặt trăng sắp tròn đầy treo giữa không trung, ánh sáng dịu nhẹ nhu hoà, những đám mây im lặng trôi lơ lửng chung quanh làm bật lên màn đêm tối đen.

Tần Miễn quay đầu nhìn nhìn "Có phải ta bị ảo giác không? Sao cứ cảm thấy phía sau có người nhỉ?"

Chưa kể đến trên đường núi chỉ có hai người hắn và Lôi Thiết, núi lớn hai bên đều im ắng, quả thật có chút đáng sợ.

"Đúng là có người." Lôi Thiết bình tĩnh nói.

Tần Miễn hoảng sợ "Ai? Người ngấp nghé phối phương?"

"Đừng lo." Lôi Thiết đè tay hắn lại, nhẹ nhàng kéo dây cương, con trâu liền dừng bước.

Tiếng bước chân trâu và tiếng lăn bánh xe biến mất, dưới bầu trời đêm càng thêm tĩnh lặng. Một trận gió thổi tới, Tần Miễn nhịn không được rùng mình.

Lôi Thiết ra hiệu hắn ngồi ở trên xe đừng nhúc nhích, không tiếng động nhảy xuống xe, đi đến giữa đường, bình tĩnh nhìn phía sau xe.

Tần Miễn không khỏi nghĩ đến tràng cảnh cao thủ võ lâm sắp sửa mặt đối mặt trong tiểu thuyết võ hiệp.

Lôi Thiết tỏ ra lãnh đạm bình thản làm hắn cũng không thấy khẩn trương, xoay người lại, tò mò nhìn ra đằng xa.

Bốn đại hán khoẻ mạnh cầm côn gậy to chắc tiến tới đây.

Thấy một bóng đen đứng ở giữa đường, không hề có ý bỏ chạy, bốn người hai mặt nhìn nhau mơ hồ cảm giác chuyện có chút không đúng, chần chờ chốc lát, rồi vẫn giơ cao côn gậy mau chóng tới gần, cách khoảng hai trượng thì dừng lại.

"Lôi Thiết, Tần Miễn, hẳn các ngươi cũng biết mục đích chúng ta đến. Thức thời thì mau nói phối phương nguyên liệu ra!" Một người trong đó vung côn uy hiếp.

Bóng dáng Lôi Thiết chợt lóe, Tần Miễn còn chưa nhìn thấy động tác của y liền nghe một tiếng hét thảm, nhìn kỹ lại, người vừa mới nói suy yếu quỳ trên mặt đất, hai cánh tay quặp ra sau với tạo hình kỳ quái, không ngừng run rẩy, đường nét gương mặt xấu xí vặn vẹo. Cây côn trong tay không biết đã bay đi đâu.

Ba người còn lại đại kinh thất sắc, nhất thời không dám tiến lên. Ngay cả Tần Miễn thường uống nước linh tuyền cũng không kịp thấy động tác của Lôi Thiết, bọn họ lại càng không thể thấy, vì không biết nên mới càng hoảng sợ.

Tần Miễn cười giảo hoạt, cất giọng nói: "Lôi Thiết, ta không thấy kịp, lúc đối phó tên tiếp theo thì thả chậm một chút để ta học."

Ba người kia không hẹn mà cùng run lên.

"Được." Chân phải Lôi Thiết chấm đất một cái, cả người chợt biến mất rồi xuất hiện ngay sau lưng tên thứ hai, tay phải điểm liên tục ba cái tại một vị trí nào đó trên hai cánh tay gã.

Tên thứ hai phản ứng giống như tên đầu tiên, hét đau một tiếng, yếu ớt ngã xuống đất, dù cố sức đến mấy cũng không đứng dậy được, kinh sợ nhìn Lôi Thiết, giọng nói phát run "Ngươi, ngươi… ngươi đã làm gì ta?"

Lôi Thiết: "Đây chỉ là một giáo huấn nhỏ. Từ hôm nay, trong vòng ba ngày, các ngươi đều không thể nhúc nhích. Trở về nói cho lão bản các ngươi, nếu còn dám làm càn, ta sẽ khiến toàn thân hắn ta mềm nhũn như cục bột, cả đời không thể tự đi. Nếu hắn ta không tin, bất lúc lúc nào cũng có thể đến nếm thử." Y nói rất chậm, giọng điệu bình thản, nhưng bởi vậy mới càng khiếp người.

Tần Miễn lại bật cười ra tiếng, người này bị khói lửa tiệm ăn xông lâu nên bị nhiễm sao? Ngay cả đánh nhau cho ví dụ cũng liên hệ đến 'cục bột'.

Hai tên còn lại không có lá gan động thủ, cõng hai người bị thương chật vật bỏ chạy.

"Đi thôi." Tần Miễn gọi Lôi Thiết mau lên xe, "Lạnh muốn chết."

Lôi Thiết lên xe tiếp tục gấp rút lên đường "Thuê thêm người thu chi, không cần mỗi ngày tới tiệm." Y đã sớm phát hiện tiểu tức phụ sợ lạnh, buổi tối vừa ngủ say liền chui rúc vào lòng y.

Tần Miễn do dự, không phải hắn tiếc tiền "Mời người thu chi… lỡ như hắn ta tham ô thụt két thì sao?"

"Khế bán thân, khế chết." Lôi Thiết nhàn nhạt nói.

Tần Miễn sửng sốt. Khế bán thân là một trong những sản phẩm đặc thù của xã hội phong kiến, đối với người đến từ hiện đại như hắn thật khó mà chấp nhận. Nhưng hắn chỉ do dự một lát liền đồng ý. Có câu nhập gia tùy tục, sinh sống trong xã hội thế này còn cố chấp đề cao nhân quyền gì gì thì rất lập dị.

"Mua một người thu chi cũng tốt, sau này muốn đến tiệm thì đến, không muốn đi thì trốn trong nhà qua mùa đông."

Hai người đến trạm môi giới mua một người tên Nhạc Đông, biết viết chữ tính toán, tính tình ôn hòa, hai mươi tuổi. Có thể biết chữ đều quý, mua Nhạc Đông với giá mười lăm lượng bạc. Hai bên thoả thuận giao tiền xong, khế bán thân của Nhạc Đông vào tay Tần Miễn.

Cửa tiệm quá nhỏ không có chỗ ở, Tần Miễn lại không muốn để người ngoài ở nhà mình, bèn bao một chỗ nằm trong phòng ghép của quán trọ cho Nhạc Đông. Tuy rằng không quá tiện, nhưng hết thảy chờ sang năm lại tính.

Phân công công việc cho các hoả kế càng thêm minh xác. Trước khi tiệm mở cửa, Trịnh Lục, Thạch Đầu và Vương Thuận phụ trách rửa rau, xiên đồ ăn Nhạc Đông và Trần Tứ phụ trách nấu canh, băm thịt làm thịt viên, sau khi vo viên xong, hai người cũng phụ rửa rau và xiên đồ ăn. Sau khi tiệm mở cửa, Trần Tứ phụ trách nướng, Thạch Đầu phụ trách malatang, Trịnh Lục và Vương Thuận phụ trách tiếp đón khách nhân và bưng đồ ăn. Nhạc Đông chỉ phụ trách thu tiền.

Tần Miễn quan sát Nhạc Đông vài ngày, phát hiện hắn ta trầm tĩnh, cẩn thận, dứt khoát giao chìa khóa cửa tiệm cho Nhạc Đông, để hắn ta kiêm chức chưởng quầy và phụ trách mua vật liệu.

Nhạc Đông không ngờ mình mới đến không lâu đã được hai vị lão bản coi trọng, từ đó làm việc càng thêm nghiêm túc và có trách nhiệm.

Sau khi buông tay việc ở cửa tiệm, Tần Miễn và Lôi Thiết chỉ cần cách vài ngày thì đi đưa gia vị lẩu và ngẫu nhiên đến tuần tra tiệm, xem sổ sách.

Mấy ngày không đến tiệm, Tần Miễn ở nhà viết bản kế hoạch làm giàu cho năm sau. Lôi Thiết thì cách hai ngày lên núi một lần, mỗi lần đều có thu hoạch lớn.

Tần Miễn phát hiện, so với mỗi ngày nhất thành bất biến(1) tới tiệm ăn làm việc, Lôi Thiết càng thích cuộc sống hiện tại hơn.

Lượng con mồi y săn được mấy ngày nay đủ cho họ ăn hết Tết vẫn còn dư, một phần đưa đến tiệm, còn lại toàn bộ ướp muối, treo trên xà nhà hong khô.

"Hôm nay là đông chí, huynh đừng lên núi." Tần Miễn khoanh tay nhìn Lôi Thiết rửa sạch nguyên liệu nấu ăn dùng cho bữa sáng nay, cười tủm tỉm. Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần nấu cơm, nam nhân này đều sẽ chủ động đong gạo, lặt rau, rửa rau, thậm chí cắt thái rau củ, Tần Miễn chỉ cần làm khâu chế biến sau cùng.

"Đông chí." Lôi Thiết nghĩ nghĩ, khó trách mới sáng sớm đã ngửi thấy đủ loại mùi hương thoang thoảng trong thôn.

Cổ nhân cho rằng 'tự đông chí khởi', là thời điểm dương khí trong trời đất vừa được manh nha khởi lập và vươn lên mạnh mẽ, đại biểu bắt đầu vòng tuần hoàn kế tiếp, là ngày đại cát. Do đó đông chí là ngày hội truyền thống trọng yếu, vào ngày này, lão bách tính sẽ làm nhiều món ngon tỏ ý ăn mừng, đồng thời báo hiệu cuộc sống từ nay sẽ ngày càng tốt. Những nhà bủn xỉn hay hộ nghèo khổ cũng nấu món ăn ngon hơn. Nếu không sẽ bị cho là điềm xấu.

-Hết chương 55-

Chú giải:

(1) Nhất thành bất biến: Đã hình thành thì không thay đổi

———-

56. Chương 56: Tặng Sủi Cảo

"Buổi sáng tùy tiện ăn gì đó thôi, giữa trưa làm sủi cảo ăn." Tần Miễn hưng trí bừng bừng. Hôm nay là lần đầu tiên ăn sủi cảo từ sau khi hắn xuyên việt.

"Sủi cảo?" Lôi Thiết nhìn hắn, hỏi.

Tần Miễn bất ngờ, chẳng lẽ thời không này không có loại món ăn mỹ vị là sủi cảo sao?

"Lát nữa huynh sẽ biết."

"Ừ." Lôi Thiết gật đầu, bỏ ý định lên núi. Đông chí là ngày lễ đầu tiên từ sau khi y và tức phụ chung sống, nên hoà hảo ăn mừng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn dùng nguyên liệu do Lôi Thiết sơ chế nấu một nồi mì thập cẩm. Ăn sáng xong thì để bảo Lôi Thiết nhồi bột, hắn chuẩn bị nhân sủi cảo. Nhớ trước kia bà ngoại làm sủi cảo, thích dùng thịt heo, bánh quẩy, rau củ tươi làm nhân, thịt heo hương vị thuần nhất, trộn đều hỗn hợp sẽ cho vị cực ngon.

Giờ mà chiên bánh quẩy thì rất tốn thời gian, Tần Miễn cho nước vào bột mì pha loãng, đập thêm tám trứng gà vào, sau khi khuấy đều, đổ vào chảo dầu chiên thành bánh tráng trứng mỏng, rồi cắt nhỏ. Thịt heo băm nhuyễn. Không có rau củ, thay thế bằng cải thìa, cũng cắt nhỏ. Cho tất cả vào nồi nấu, thêm hành gừng xắt nhuyễn, chỉ xào nửa chín, nêm lượng muối vừa phải, trộn thật đều tay, thế là nhân sủi cảo thơm phức hoàn thành.

Bột nhào xong, Tần Miễn nặn vê bột thành những thanh dài, dùng dao cắt thành những khoanh tròn, bước tiếp theo dùng chày cán bột cán mỏng từng khoanh, cho ra vỏ sủi cảo.

Lôi Thiết học xong liền phụ trách cán da sủi cảo. Tần Miễn ngồi cạnh bếp lò gói sủi cảo, đặt vỏ sủi cảo ở lòng bàn tay trái, dùng muỗng nhỏ múc một muỗng nhân cho vào giữa vỏ bánh, gấp vỏ lại nắn nhẹ, sủi cảo được bao xong đặt lên cái sàng lớn sạch sẽ. Tay Lôi Thiết cấp tốc cán mỏng hơn mười vỏ bánh rồi cùng bao sủi cảo với cùng Tần Miễn. Vỏ sủi cảo dùng hết, y lại cán tiếp… Cứ như vậy sau nửa canh giờ, gần hai trăm chiếc sủi cảo trắng trắng mập mạp xếp chỉnh tề trên cái sàng.

"Nhóm lửa, chuẩn bị nấu sủi cảo." Tần Miễn căn dặn.

Lôi Thiết nhóm bếp, đổ vào nồi mấy gáo nước, đậy nắp.

"Huynh ăn bao nhiêu cái?" Tần Miễn hỏi. Hơn một trăm sủi cảo, họ không thể nào ăn hết trong một lần.

Lôi Thiết nhìn sủi cảo, không chút do dự nói: "Năm mươi."

Tần Miễn nghi ngờ "Ăn hết nổi không?"

Lôi Thiết mấp máy môi "Ngươi bao nhỏ."

Tần Miễn *** mắt phát hiện tai y hơi đỏ lên, không khỏi buồn cười "Có cái gì mà ngượng? Ai chê huynh ăn nhiều đâu. Ta nuôi nổi huynh, yên tâm yên tâm."

Lôi Thiết gật đầu.

Y thẳng thắn thế trái lại làm Tần Miễn không được tự nhiên. Sau khi nước sôi, thả sủi cảo vào rồi vớt ra, hắn vẫn nhịn không được muốn cười "Khụ. Nấu trước một nồi cho hai chúng ta ăn, rồi nấu thêm một nồi đưa đến lão trạch và nhà Giang đại gia. Lúc phân gia Giang đại gia tặng trứng gà, chúng ta vẫn chưa đáp lại, hôm nay vừa vặn là cơ hội."

Lôi Thiết gật đầu.

Sủi cảo ra nồi, Tần Miễn ăn ba mươi lăm cái, mùi vị khá ngon, nếu không phải bụng hắn không chứa nổi nữa, hắn còn muốn ăn thêm vài cái. Lôi Thiết nhẹ nhàng giải quyết năm mươi sủi cảo, lại thả thêm năm cái.

Nồi sủi cảo thứ hai, Tần Miễn vớt ra hết, để riêng trong hai bát lớn bỏ vào giỏ đựng.

"Huynh có đi không?" Tần Miễn hỏi.

"Cùng đi."

Lôi Thiết cầm lấy khăn quàng cổ màu xám vắt trên ghế dựa quàng vào cổ hắn, đi sau hắn ra ngoài, khóa cửa lại.

Hai người đi dọc con đường giữa mùi thịt mùi cá, mùi bánh rán dầu từ nhà nhà tản ra. Trên đường gần như không gặp người nào, cả hài tử nghịch ngợm bình thường thích lủi khắp nơi chơi cũng không thấy một bóng. Trong nhà có đồ ăn ngon, nhóm nhóc con luyến tiếc ra ngoài.

"Tới nhà ai trước?"

Lúc gần đến, Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn cười với ý vị sâu xa "Chúng ta làm con, dĩ nhiên phải tới nhà cha nương trước."

Vào cửa lão trạch, thấy tất cả tụ tập đông đủ ở nhà chính, ngồi vây quanh bàn. Xem ra là sắp sửa ăn cơm. Hôm nay mấy người Lôi Hướng Nhân không đi bán canh, Lôi Hướng Trí được nghỉ, cũng ở nhà. Cả nhà cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt.

Tần Miễn lớn tiếng nói: "Cha, nương, chúng ta đến đây. Mọi người đang dùng bữa sao?"

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào đều đứng lên chủ động chào hỏi.

"Đại ca, đại tẩu."

Thái độ Lôi Đại Cường hôm nay tốt một cách thần kỳ, cười gật đầu "Lão Đại và tức phụ lão Đại đến đấy à."

Lôi Thiết mặt không biểu cảm gật đầu, xem như chào hỏi.

Đỗ thị thản nhiên liếc nhìn y và Tần Miễn một cái, không đứng dậy "Không biết các ngươi sẽ tới, đồ ăn sợ là không đủ."

Tần Miễn cố ý nhìn bàn ăn "Nhiều món như vậy, thêm hai đôi đũa hẳn không thành vấn đề."

Đỗ thị biến sắc.

Triệu thị chen miệng vào: "Đại ca xách cái gì vậy?"

Tần Miễn mỉm cười nhìn mẫu thị "Chúng ta ăn xong rồi mới tới, vừa rồi chỉ muốn đùa với nương một chút. Chúng ta mang theo chút đồ ăn đến, phiền nhị đệ muội đi lấy dùm một cái bát không hoặc đĩa không."

"Được." Triệu thị vừa nghe có ăn, sảng khoái làm ngay, mang ra một cái đĩa to.

Tần Miễn sủi cảo vào đĩa.

"Đại tẩu, đây là gì vậy?" Tiền thị tò mò hỏi.

Tần Miễn đặt bát không về giỏ đựng "Là một món ăn dùng bột mì để làm, tương tự như bánh bao, bên trong có nhân thịt."

Triệu thị nhìn chằm chằm giỏ đựng, cười nịnh: "Ta thấy hình như còn một bát nữa?"

Đỗ thị nghe vậy, vội nhìn chằm chằm Tần Miễn, dùng ánh mắt ý bảo tốt nhất hắn bưng bát còn lại ra luôn.

Tần Miễn còn chưa nói, Lôi Hướng Nhân đã đợi không kịp "Là nhân thịt sao? Để mời cha nếm thử trước." Nói xong, gã bưng đĩa sủi cảo qua bên bàn nam nhân, thuận tay gắp một cái lên bỏ vào miệng cắn một ngụm, vội vàng nhai nuốt "Ừ, rất ngon."

Tần Miễn chậm rì rì nói: "Bát còn lại là để biếu Giang đại gia cách vách. Lúc vừa phân gia, Giang đại gia tặng chúng ta một rổ trứng gà, có thể nói là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nhị đệ muội, ngươi nói ta và đại ca ngươi có phải nên trả nhân tình này không?"

"À, ra là vậy." Triệu thị thất vọng.

Đỗ thị nhíu mày nói: "Lúc trước tân gia không phải đã mời họ ăn tiệc sao? Bát sủi cảo này chắc không cần đưa qua cho họ đâu nhỉ?"

Lôi Đại Cường đánh gãy lời bà "Lão Đại và tức phụ lão Đại làm rất đúng."

Tần Miễn cười khẽ "Cha, đoạn thời gian trước chúng ta bận rộn, còn chưa nói tiếng 'Chúc mừng' ngài." Hắn cố ý chọc tức Đỗ thị đấy.

Sắc mặt Đỗ thị nhất thời đen như than, ngực phập phồng kịch liệt.

Lôi Đại Cường có chút quẫn bách cười cười, nhưng nghĩ đến Vệ cô nương, đáy mắt lộ vẻ vui sướng, "Các ngươi ở lại cùng ăn một chút chứ?"

Lôi Hướng Nhân và Lôi Hướng Nghĩa liên tục ăn vài cái sủi cảo, Triệu thị vội nói: "Đĩa kia còn rất nhiều bánh, nương, ngài phân ra đi."

Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí đều nghiêm mặt nhìn nàng.

Tần Miễn cười thầm, đứng lên "Cha, nương, mọi người từ từ ăn, chúng ta đi thăm Giang đại gia."

Đến nhà cách vách gõ cửa, người mở là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nghiêng đầu nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết.

"Các ngươi tìm ai vậy?"

"Là nhà Giang đại gia phải không?" Tần Miễn cao giọng hỏi.

"Ai vậy?" Giang đại gia từ trong nhà đi ra, thấy Tần Miễn, cười cười "Là các ngươi sao, mau vào nhà ngồi chơi."

Con trai và con dâu Giang đại gia từ trong nhà thò đầu ra, không đi ra, có thể thấy là không quá hoan nghênh bọn hắn.

Tần Miễn thức thời không tiến vào, lấy bát sủi cảo ra "Giang đại gia, chúng ta còn có việc, không thể vào nhà ngồi chơi. Mãi vẫn chưa có cơ hội cám ơn ngài lần trước tặng trứng gà cho chúng ta. Đây là món ăn chúng ta tự làm, chút lòng thành, mang đến biếu ngài."

"Bà con hương thân với nhau, khách sáo làm gì?" Giang đại gia hơi kinh ngạc, lập tức cười rộ, ánh mắt càng hòa ái "Hai đại nam nhân các ngươi sống không dễ dàng, để lại cho mình ăn đi."

Tần Miễn nói: "Giang đại gia cũng đừng khách khí, chúng ta làm rất nhiều, đây là cố ý tặng ngài. Ngài mà không nhận thì nó sẽ nguội mất."

"Vậy được rồi." Giang đại gia thấy hắn kiên trì, đành phải nhận bát đi vào bếp, lát sau cầm bát không cùng hai bắp cải thảo tươi ngon đi ra.

"Hôm qua đi ngang vườn rau các ngươi, thấy rau củ trong vườn còn chưa lớn, hai bắp cải thảo này các ngươi mang về ăn. Không đáng gì, nhưng cũng đừng từ chối."

"Cám ơn Giang đại gia." Tần Miễn nhìn ra được thiện ý của ông, thẳng thắn nhận lấy.

Lôi Thiết cũng nói "Đa tạ".

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Giang đại gia đứng ở cửa chốc lát mới vào nhà.

"Cha, sao người đi lại gần với họ như thế làm chi?" Nhi tử Giang đại gia, Giang Đại nhỏ giọng oán giận.

Tức phụ Giang Đại đứng ở một bên, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt cũng không tán thành.

Giang đại gia ngồi xuống bàn ăn, nhìn người bạn già của ông một cái, gắp một hạt đậu phộng bỏ vào miệng, từ từ nhai "Ngươi hỏi nương ngươi là vì sao đi."

Giang nãi nãi cười ha ha, ôm tôn tử bảo bối vào lòng "Đại hữu, ta hỏi ngươi, bộ Lôi Thiết và tức phụ y có giết người phóng hỏa à?"

Giang Đại lắc đầu.

"Có hãm hại lừa gạt ai à?"

Giang Đại đáp: "Cũng không có."

"Thì đó." Giang nãi nãi ôn hòa nói: "Lúc trước bọn họ phân gia, cha ngươi bất quá chỉ cho họ mấy cái trứng, tới bây giờ người ta vẫn nhớ, có thể thấy họ là người biết tri ân. Khi đó hai người gần như trắng tay ra ngoài, hiện tại lại có thể mở tiệm ở trấn trên, mỗi ngày kiếm được không ít. Cả ý tưởng bán canh ở bờ sông Lục Khúc của mấy huynh đệ cách vách cũng do tức phụ Lôi Thiết nghĩ ra, cho thấy họ là người có bản lĩnh."

Giang Đại như có suy nghĩ.

"Được rồi, ăn cơm thôi." Giang đại gia cười ha ha "Ngươi không thích lui tới với người ta, người ta cũng không nhất định thích lui tới với ngươi đâu."

Giang Đại bất đắc dĩ. Có nhất thiết hạ thấp nhi tử của mình vậy không ngài?

Tần Miễn, Lôi Thiết vừa rẽ vào ngõ nhỏ dẫn tới nhà họ, liền thấy Trương Đại Xuyên bưng một cái đĩa đứng trước cửa, một cái bát úp lên đĩa.

Bước đi cả hai nhanh hơn.

"Trương ca."

"Hai người các ngươi đi đâu vậy?" Trương Đại Xuyên cười nói: "Ta đợi khá lâu rồi đó. Ăn trưa chưa? Hôm nay không phải lễ sao, tẩu tử các ngươi làm thịt hầm cải thảo, bảo ta bưng một bát qua cho các ngươi, vẫn còn nóng đó."

Tần Miễn mở cửa mời Trương Đại Xuyên vào "Chúng ta ăn trưa rồi, vừa nãy đến lão trạch một chuyến. Ca và tẩu tử thật có lòng."

Trương Đại Xuyên nói: "Này có đáng gì chứ? Chúng ta còn chưa cám ơn các ngươi giao việc làm tăm trúc cho ta, gần đây kiếm được không ít, đủ dùng đến hết năm."

"Thời điểm Trương ca trợ giúp chúng ta càng nhiều hơn." Lôi Thiết.

Trương Đại Xuyên cười ha hả đưa đĩa cho Tần Miễn "Được được, ta không nói nữa, hai nhà chúng ta giúp đỡ lẫn nhau. Cho các ngươi, buổi tối hâm nóng lên ăn càng ngon."

Tần Miễn cầm đĩa đi vào bếp, nói với Lôi Thiết: "Huynh ngồi trò chuyện với Trương ca đi."

"Các ngươi qua bên kia à." Trương Đại Xuyên cười mờ ám, nói với Lôi Thiết "Qua ít ngày nữa, nhị phu nhân của Lôi đại thúc sẽ vào cửa."

"Đó là chuyện của ông ấy." Lôi Thiết tỏ vẻ không quan tâm.

Trương Đại Xuyên không có đánh giá gì. Cưới bình thê, không nói thôn Thanh Sơn, tại trấn Lưu Thủy, Lôi Đại Cường cũng là người đầu tiên. Đến giờ Trương Đại Xuyên và tức phụ vẫn đang rầu lúc đó nên tặng lễ vật gì.

Vì hắn ta còn chưa ăn cơm trưa, chỉ ngồi một lát liền cáo từ, mang theo một bát sủi cảo trở về.

-Hết chương 56-

57. Chương 57: Mẹ Nhỏ Vào Cửa

Đảo mắt một cái đã tới ngày Lôi Đại Cường thú Vệ Vi vào cửa.

Trước đó, Tần Miễn và Lôi Thiết đã đánh tiếng với Nhạc Đông mấy ngày nay sẽ không tới tiệm. Từ buổi tối mạnh tay giáo huấn hai tên côn đồ thì không có người đến gây sự với tiệm ăn nữa. Họ không tới tiệm vài ngày cũng không phải lo.

Ăn xong bữa sáng, hai người diện bộ đồ mới, cùng nhau đến lão trạch. Lão trạch so với mấy hôm trước có chút biến đổi, dưới mái hiên cổng sân treo hai chiếc đèn ***g màu đỏ, ở cổng sân, cửa nhà chính và vài chỗ trên tường ngoài dán chữ 'Hỷ' đỏ thật to, phủ lên hân hoan cho ngày lành hôm nay.

Tần Miễn giống như tản bộ đi tới, đánh giá phòng ốc, trong lòng tò mò sau khi Vệ cô nương vào cửa thì cả đám người phân phòng thế nào? Chẳng lẽ mỗi lần Lôi Đại Cường muốn cùng Vệ thị gì kia gì kia thì đuổi Đỗ thị tới phòng Lôi Xuân Đào, hoặc là dùng tấm vải làm mành chia giường ông ta thành hai khu?

Nghĩ đến tình cảnh buồn cười này, Tần Miễn im lặng cười rộ lên, càng nghĩ càng vui. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Cười cái gì?" Lôi Thiết vỗ đầu hắn.

Tần Miễn vội nói: "Không có gì, không có gì." Mặt vẫn cười không ngừng.

Lôi Thiết không truy hỏi, kéo hắn vào sân.

Vì giờ lành rơi vào lúc hoàng hôn, hiện trong sân vẫn khá im ắng. Cha già cưới vợ, mấy vãn bối Lôi Hướng Nhân đều thấy xấu hổ, trầm mặc làm việc của mình. "Đại ca, đại tẩu, các huynh đến rồi." Lôi Hướng Lễ đi tới.

Lôi Thiết phất tay "Làm việc của ngươi đi."

Lôi Hướng Lễ thở dài, đi ra ngoài "Đệ đi mượn bàn ghế."

Tần Miễn và Lôi Thiết dạo một vòng, thấy không có chỗ cần bọn hắn phụ, cũng không muốn nhìn vẻ mặt 'mỗi người đều nợ bà năm trăm lượng' của Đỗ thị, lại xoay người đi về.

Tần Miễn đề nghị "Đi mua chút đậu hủ và cá tươi đi." Thôn Thanh Sơn mặc dù cách trấn Lưu Thủy hơi xa, nhưng trong thôn có tửu phường, lò đậu hủ và hộ nuôi cá, bình thường muốn mua rượu, đậu hủ hay cá đều tiện. Dựa vào điểm này hắn mới cảm thấy xuyên việt đến thôn Thanh Sơn cũng không quá hỏng bét.

Lôi Thiết đi trên lối nhỏ lồi ra bên trái, để hắn đi đường bên kia.

"Thiết ca, đang tản bộ cùng tẩu tử à?" Ngô Địch từ phía trước đi ngược hướng với họ, trêu ghẹo.

Lôi Thiết khẽ gật đầu.

Tần Miễn khách sáo gật đầu với Ngô Địch và ba thôn dân khác đi cùng hắn ta.

"Chúng ta tới đầu kia thôn mua đậu hủ. Các ngươi đi đâu vậy?"

Ngô Địch nói: "Nghe nói lão Triệu và tức phụ đánh nhau. Chúng ta đi 'khuyên can'. Ha ha ha…"

Tần Miễn nói: "Lão Triệu và tức phụ cứ cách hai ngày một trận nhỏ ba ngày một trận lớn, có còn là chuyện mới mẻ gì trong thôn ta đâu chứ?" Cặp phu thê này là một đôi cực phẩm ở thôn họ, ngày nào không đánh nhau thì bữa đó không thoải mái, nhưng mỗi lần đánh xong, sáng ngày hôm sau lại tay nắm tay cùng đi ra ngoài, cử chỉ thân mật có thể so với người hiện đại. Người trong thôn đều hiểu tình cảm họ rất rốt, đánh nhau càng là một phương thức đặc thù biểu đạt tình cảm lẫn nhau.

"Lần này không giống đâu." Người trẻ tuổi đứng cạnh Ngô Địch vừa nói vừa cười "Nghe nói lần này là vì đêm qua lão Triệu không về nhà, sáng nay trở về trên áo quần có dấu son môi đỏ mọng! Ha ha ha…"

Người khác thúc giục: "Đi, mau đi xem thôi!"

"Thiết ca, tẩu tử, chúng ta đi trước!" Ngô Địch vẫy tay, bị người lôi đi.

Tần Miễn lắc đầu. Ngô Địch này thật không giống người đã thành gia lập thất.

Hai người không nhanh không chậm lắc lư về phía trước, mua cá và đậu hủ về nhà.

Giữa trưa, Tần Miễn làm ba món, đậu hủ sốt tương, cá kho và một đĩa thịt heo xào cải.

Giống nhau mọi khi, đợi Tần Miễn ăn no trước, Lôi Thiết mới tiêu diệt sạch sẽ số cơm và đồ ăn còn lại.

Sao ăn nhiều mà không thấy y mập lên nhỉ? Tần Miễn không khỏi ghen tị.

Ăn cơm trưa xong, hai người đi dạo bộ cho tiêu thực rồi lên giường chợp mắt, loáng thoáng nghe được tiếng kèn Xô-na hoan hỉ tới gần, vội chỉnh trang một chút, chạy đến lão trạch.

Quả nhiên đội ngũ đón dâu đã trở lại, tiếng pháo nổ ngoài cửa thôn vang lên 'bộp bộp' thật lâu.

Tiếng pháo nổ là có ý báo mọi người tân nương tử sắp tới, là nhắc nhở người nhà chuẩn bị nghênh đón tân nương, cũng là nhắc nhở khách nhân có thể tới nhà.

Đến lão trạch, mấy người Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Triệu thị và Tiền thị đang đứng ở cửa nghênh đón khách khứa. Ba huynh đệ Lôi Hướng Nhân phụ trách khách nam Triệu thị, Tiền thị phụ trách khách nữ Lôi Xuân Đào phụ trách chiêu đãi tiểu hài tử, mấy người bận đến chân không chạm đất. Lôi Hướng Trí còn ở học đường. Không thấy Đỗ thị, nghe nói là bị bệnh.

Tần Miễn, Lôi Thiết vội vàng tiến lên hỗ trợ, thu lễ vật, cũng mời khách khứa vào trong.

Đội ngũ đón dâu ngày càng gần, đi đằng trước là sáu hán tử mặc đồ đỏ chói, có gõ la, có đánh trống, có thổi kèn Xona đến phồng má, dấy lên không khí vui mừng. Phía sau họ là Lôi Đại Cường trên người buộc dây hoa đỏ lớn, cười đến không khép miệng như trẻ đi mười tuổi. Bên cạnh Lôi Đại Cường là kiệu nhỏ bốn người khiêng, trong kiệu hoa dĩ nhiên là tân nương.

Theo sau kiệu nhỏ có năm sáu nam nữ, đều bưng sọt mới toanh dán chữ 'Hỷ'. Không cần phải nói, trong sọt chính là đồ cưới của tân nương, có gạo, mì, vải dệt, vật dụng nhỏ mới ***.

Đội ngũ đến trước cửa, lại một trận pháo vang lên "Bộp bộp bộp -"

"Tân nương tử đến rồi -" Nhóm hài đồng hưng phấn kêu lên, vui đùa ầm ĩ ngăn cỗ kiệu không để kiệu tới gần cổng nhà.

Lôi Đại Cường đã có chuẩn bị, cầm vài cái kẹo ngọt trong rổ ném về phía xa xa.

Bọn nhỏ hoan hô chạy đi nhặt kẹo, cỗ kiệu thuận lợi dừng trước cửa.

Sau khi tân nương xuống kiệu, cùng Lôi Đại Cường nắm dải đỏ bước vào cửa.

Nhóm khách nhóm đều chen lên xem náo nhiệt, khắp sân toàn là người, nhao nhao nói chuyện, lớn tiếng reo hò.

Tần Miễn cũng muốn đến gần coi nhưng không giành được chỗ, nhón mũi chân thì thấy tân nương bước qua chậu than, rồi cùng Lôi Đại Cường hoàn thành nghi thức 'Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái' theo chỉ thị, sau đó được đưa vào động phòng.

Bái cao đường chính là bái bài vị phụ mẫu Lôi Đại Cường.

Sau khi tân nương được đưa vào động phòng, chuẩn tân lang Lôi Đại Cường bị các thôn dân kéo ra ngoài uống rượu.

Nguyên nhân Đỗ thị vắng mặt, mặc kệ là chủ hay khách đều ăn ý không nhắc đến.

Lúc này là thời điểm bận rộn nhất, nhóm đầu bếp mời tới đã nấu thức ăn đâu ra đấy. Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết mời các khách nhân vào chỗ thì hỗ trợ bưng đồ ăn lên.

Tần Miễn thỉnh thoảng nhìn ra cổng, nhỏ giọng nói với Lôi Thiết: "Không có nói sai thời gian chứ?"

"Yên tâm, đã sắp xếp xong." Lôi Thiết trấn an.

Gần như là vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa, rồi nghe một người cao giọng hô: "Cửa tiệm 'Món ăn ngon' kính tặng mười phần lẩu!"

Trong sân nhất thời an tĩnh, mấy ánh mắt hoặc kinh hỉ hoặc bất ngờ hoặc hâm mộ đồng thời chiếu vào Tần Miễn và Lôi Thiết.

Lôi Thiết mặt không đổi sắc, Tần Miễn vẫn luôn mỉm cười, bảo trì cấp bậc lễ nghĩa cơ bản.

Vài giây sau, mười thanh niên hăng hái nhanh nhẹn theo thứ tự đi vào sân, hai người dẫn đầu mỗi người ôm năm cái bếp than còn chưa đốt hai người tiếp theo cùng nhau nâng một bao than hai người kế mỗi người ôm năm cái nồi có tay cầm hai người sau đó mỗi người ôm bốn giỏ trúc, trong giỏ trúc bày đủ loại thức ăn khác nhau, theo thứ tự là thịt viên, khoanh cá, lát gà, trứng cút, nấm, rau xanh, khoai tây và đậu hủ hai người đi cuối cùng nhau nâng nồi lớn to như cái lu. Mười người này đều do Tần Miễn mướn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, khó nén vẻ kích động, nhỏ giọng bàn tán.

"Đại nhi tử và đại nhi tức của lão Lôi có tiền đồ a, đây đúng là một danh tác!"

"Ta thấy đống đồ ăn kia phải bảy tám trăm văn tiền lận!"

"Hai người Lôi Thiết đủ tình nghĩa, cha và mẹ kế bắt họ phân gia mà vẫn không quên ơn dưỡng dục."

Nghe mấy lời này, khoé miệng Tần Miễn cong lên một nụ cười nhẹ.

Mười hỏa kế buông đồ này nọ xuống rồi làm việc đâu vào đấy, đặt lên mỗi bàn một lò than, đốt than bỏ vào đáy lò, đổ canh đã nấu xong vào nồi, rồi thuần thục chia đồ ăn các loại thành mười phần đều nhau, phân phối đến từng bàn.

"Lão Lôi sinh được nhi tử tốt a!" Có người hâm mộ nói.

Lôi Đại Cường nghe vào tai, cảm thấy rất nở mày nở mặt, cười ha ha, vỗ vai Lôi Thiết, nói liền ba tiếng tốt.

Ông ta lại không biết Đỗ thị cáo ốm trốn trong phòng hai mắt đỏ bừng, nhìn người ngồi đầy sân tươi cười chúc mừng, lại thấy Tần Miễn mỉm cười đắc ý, chỉ cảm thấy tất cả đều đang chế nhạo bà, hai tay nắm chặt thành quyền, ngực quặn đau từng đợt, đau đến gần như muốn phun máu, nghiến răng nghiến lợi rít ra vài chữ "Lôi Đại Cường –"

Tẩu tử Tiêu thị bên nhà mẹ đẻ ngồi với bà, vội an ủi: "Tiểu cô, chuyện tới nước này đã không thể tránh được, ngươi nên nghĩ thoáng một chút. Ta ra ngoài xem sao." Nghe nói lẩu kia mỹ vị vô cùng, bà cũng thèm ăn lắm, nếu chậm một bước chắc sẽ không còn phần cho bà.

Mà Vệ Vi ngồi trong tân phòng cũng nghe thấy người bên ngoài hô "Cửa tiệm 'Món ăn ngon' kính tặng mười phần lẩu", khuôn mặt dưới mạng che nở nụ cười.

Trương Đại Xuyên đi đến cạnh Lôi Thiết, cười trêu chọc "Hôm nay chảy nhiều máu nha."

Tần Miễn khẽ cười gian, nhìn về phía phòng ốc với ý vị không rõ "Chắc là vậy."

"Trương ca, mời qua bên kia ngồi." Lôi Thiết mời Trương Đại Xuyên nhập tiệc.

Sau khi mười tiểu tử bố trí món ăn xong, Tần Miễn thuận tay lấy một xâu tiền trong túi tay áo ra đưa họ "Vất vả rồi, các ngươi cầm lấy uống rượu. Sáng mai lại đến chuyển các thứ đi."

"Đa tạ tiểu lão bản." Mấy hoả kế hớn hở nói cảm tạ rồi rời đi.

Lúc này, than trong lò cháy rừng rực, hương vị lẩu lập tức trở nên nồng đậm mê người. Bầu không khí trong sân như bị mùi thơm lôi kéo, cũng trở nên sôi nổi náo nhiệt. Các thôn dân càng không ngừng kính rượu Lôi Đại Cường, to giọng chúc ông ta đại hôn chi hỉ.

Ba huynh đệ Lôi Hướng Nhân cũng không tránh được đợt kính rượu mãnh liệt của mọi người.

Tần Miễn viện lý do không uống rượu tránh thoát một kiếp, Lôi Thiết bày gương mặt lạnh, không người nào dám lôi kéo y. Vậy là hai người có thể thảnh thơi dùng bữa, thỉnh thoảng mời Trương Đại Xuyên, Ngô Địch, đám trẻ tuổi cùng bàn uống rượu, dùng bữa.

"Trương ca" Một thôn dân ngồi cùng bàn uống hơi nhiều, mặt mày đỏ ửng, dùng sức vỗ lưng Trương Đại Xuyên "Nghe nói tăm trúc trong quán lẩu của Lôi Thiết đều là ngươi làm, một ngày có thể kiếm không ít nhỉ?"

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn nhau, cúi đầu ăn cơm, xem như không nghe thấy.

Đôi đũa trong tay Trương Đại Xuyên dừng một chút, rồi gắp đồ ăn trong lẩu, cười ha ha "Đó là Lôi huynh đệ và tức phụ y để mắt ta, dùng bữa, dùng bữa nào!"

-Hết chương 57-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

58. Chương 58: Đỗ Thị Vệ Thị Lần Đầu Giao Tranh

"Phải, phải, là Lôi huynh đệ." Thôn dân lại nhìn sang Lôi Thiết, đũa trong tay vừa gõ lên đĩa sứ vừa nói chuyện, khoang miệng toả ra toàn mùi rượu "Lôi huynh đệ, chúng ta đều là người cùng thôn, có cơ hội phát tài cũng nên chiếu cố hương thân một chút. Mọi người nói có đúng không nào?"

Sắc mặt Lôi Thiết hơi sa sầm xuống.

Tần Miễn cũng nhướng mi nhìn thôn dân kia.

Mấy người khác trên bàn đều thấy xấu hổ, thầm mắng thôn dân kia ăn lẩu của Lôi Thiết cũng không bịt được cái miệng gã. Dù nhà người ta có cơ hội phát tài thật thì cũng là cho thân huynh đệ hoặc người có quan hệ tốt, còn ngươi là cọng hành nào? Vô duyên vô cớ phá huỷ bầu không khí hài hoà trên bàn.

Ngô Địch chặn ngang ôm lấy bả vai thôn dân kia, cười nói: "Khâu đại ca, đừng chỉ nói chuyện a, đến đến, chúng ta làm thêm một ly! Hay là ngươi sợ về nhà bị tẩu tử phạt quỳ gối?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ai sợ nàng ta chứ?" Người nọ gồng thẳng người, nâng chén rượu, lớn tiếng nói "Dô nào, cạn chén!"

"Dô, uống tiếp đi!" Mấy người khác cũng bâu vào.

Tốc độ ăn của Tần Miễn nhanh hơn, sau khi ăn xong, thừa dịp không ai chú ý thì chuồn mất, trốn ngoài sân tường ngoắc ngoắc ngón tay với Lôi Thiết.

Lôi Thiết im lặng buông bát, đi qua. Tần Miễn kéo y đi ngay, sợ có thêm người uống say đến bảo họ 'chiếu cố'.

"Chưa ăn no." Lôi Thiết thành thật mặc hắn kéo đi.

Thái dương vừa xuống núi, hầu như cả thôn đều đến lão trạch uống rượu mừng, chung quanh thực im ắng.

Tần Miễn vội nói: "Về nhà ta làm cho huynh tô mì thịt thái."

Nói xong, đổi thành Lôi Thiết kéo hắn đi.

Tần Miễn nhớ tới một chuyện "Vừa rồi lúc ăn cơm có một phụ nhân nhìn chằm chằm hai chúng ta, đó là ai?"

Lôi Thiết nghĩ nghĩ "Cô."

"À." Tần Miễn phản ứng thường thường. Lúc trước phân gia có thông báo cho thân thích các nơi, nhưng không ai đến nhà họ hỏi thăm. Mấy thân thích kia đã không để hắn và Lôi Thiết trong lòng, càng không có ai đến giúp đỡ, hắn cũng không cần để ý bọn họ.

Trở về nhà mình, so với ở lão trạch tự tại hơn nhiều.

Lôi Thiết đi thẳng vào bếp "Cần rửa thứ gì cắt thứ gì?"

"Huynh không biết đâu, để ta." Tần Miễn chọn một khối thịt heo tương đối mỡ trên trên xà nhà, khối thịt này ba phần mỡ, bảy phần thịt rất thích hợp làm thịt thái. Xắt khối thịt thành lát mỏng, bảo Lôi Thiết đốt lò. Chờ mỡ trong chảo sôi, đổ thịt vào đảo liên tục, khi thịt chín ba phần, Tần Miễn cho thêm gừng băm và muối, tiếp tục xào, khi thịt chín sáu phần thì thêm dấm chua xào tiếp, khi chín bảy phần thêm nước tương, hoa tiêu lúc gần chín hẳn thì thêm lượng bột ớt vừa phải và nước vào nấu trong vài phút, một nồi canh thịt thái có thể bắc ra bàn. Thịt non mềm thơm cay, mỡ đỏ tươi óng ánh.

Tần Miễn nhìn cũng thèm muốn chết, cầm đôi đũa gắp hai miếng thịt lên nếm, tự khen bản thân "Đúng là trình độ siêu cấp, vừa mềm vừa ngon."

Thấy Lôi Thiết nhìn chằm chằm miệng mình, hắn lấy một cái chén nhỏ, gắp vài miếng thịt đưa cho y "Đây này."

Lôi Thiết cầm chén, lấy đi đôi đũa trong tay hắn, gắp thịt trong chén ăn.

Tần Miễn sững sờ nhìn y "Đó là đũa của ta mà!"

"Ừ." Lôi Thiết cũng không ngẩng đầu lên.

Tần Miễn đạp y "Sao huynh không lấy một đôi nữa?"

"Có gì khác nhau?" Lôi Thiết ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt.

Khoé miệng Tần Miễn giật giật, nói không nên lời. Chẳng lẽ hắn phải nói với Lôi Thiết huynh dùng đôi đũa của ta chính là gián tiếp hôn môi với ta?

Một nồi khác đang luộc mì, sau khi mì chín, vớt ta bát, rót một muôi canh thịt thái vào, thêm một nhúm hành thái, dùng chiếc đũa quấy một lần, hương thơm toả ra nức mũi, canh thịt thái còn lại có thể để dành ngày mai ăn, hôm nay trời lạnh không sợ bị thiu.

"Ăn được rồi." Tần Miễn cẩn thận không để nồi canh trên bếp lò, tức giận nói.

"Để ta bưng." Lôi Thiết giành trước một bước, bưng bát mì ra bàn cơm trong phòng ăn.

Tần Miễn rửa tay đi ra thì không thấy người đâu, một lát sau thấy Lôi Thiết từ gian để tạp vật đi ra, tay cầm một bầu rượu.

Hắn không khỏi oán trách "Ăn mì còn uống rượu."

"Trông rất hợp để nhắm rượu." Lôi Thiết buông bầu rượu, không lập tức ngồi xuống "Tức phụ, ngươi cũng uống một ly?"

"Không uống." Tần Miễn lắc đầu.

Lôi Thiết chỉ lấy một chén rượu ra, tự rót tự uống. Tần Miễn không có việc gì làm, chán chết ngồi bên cạnh nhìn y ăn.

Dường như tâm trạng Lôi Thiết rất tốt, rượu từ từ nhấp, mì cũng chầm chậm ăn.

Tần Miễn nhìn muốn sốt ruột, hận không thể đút y ăn luôn, nhàm chán quá đỗi, dứt khoát vào bếp lấy một đôi đũa ra, gắp thịt trong bát Lôi Thiết ăn.

"Đây là mì của ta." Lôi Thiết.

Tần Miễn khiêu khích, một lần gắp bốn miếng thịt bỏ vào miệng "Có gì khác nhau?"

Lôi Thiết lắc đầu.

Tần Miễn đắc ý lựa thịt trong bát ra ăn hết.

Lôi Thiết không nói một lời, tay trái cầm chén sứ trắng uống rượu, tay phải cầm đũa giúp hắn tìm thịt trong mớ mì.

Hai má Tần Miễn như phát sốt, đột nhiên buông đũa đứng lên, chạy đến sô pha nằm xuống, tim đập thình thịch, không dám nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn hắn một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt, lật úp chén rượu lại, chuyên tâm ăn mì. Mì bị ngâm trong nước canh lâu nên mềm nhũn, nhưng y vẫn cảm thấy ăn rất ngon, cả nước canh cũng uống sạch.

……

Trời vừa sáng, sau khi Tần Miễn và Lôi Thiết vệ sinh cá nhân, đến lão trạch rất sớm.

Trong phòng ngoài Đỗ thị, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Triệu thị, Tiền thị, ba hài tử, còn có cả nhà thân đại ca Lôi Đại Cương của Lôi Đại Cường — bao gồm Lôi Đại Cương, thê tử Lôi Đại Cương, hai nhi tử, hai con dâu, hai tôn tử và hai tôn nữ. Năm đó phân gia, hai huynh đệ Lôi Đại Cương và Lôi Đại Cường tranh cãi ầm ĩ, sinh ra mâu thuẫn, quan hệ hai nhà chỉ bình thường, cũng không thường lui tới, chỉ vào lễ tết hoặc có chuyện ma chay cưới hỏi mới tiếp xúc.

Một phòng người đang tán gẫu, nhìn hai người sóng vai đi tới, chỉ cảm thấy hai mắt sáng rực, không hẹn mà cùng câm lặng. Nam tử bên trái vóc dáng cao to, tóc đen như mực, mặc trường bào màu lam vạt phải chéo qua, eo buộc đai lưng da trâu màu đen, giắt dây bình an đỏ, vẻ mặt lãnh đạm, bước chân trầm ổn, lúc nhấc chân mơ hồ hiển lộ khí thế khó mà bỏ qua Thiếu niên bên phải mặt trắng nõn như ngọc, ánh mắt như chấm nước sơn, tay áo màu xanh da trời, áo khoác ngắn màu đen, ống cổ tay áo viền lông thỏ trắng, chân mang giày vải gấm xanh đen, khí độ bất phàm, khiến người trong lúc bỡ ngỡ còn tưởng đây là tiểu công tử nhà ai vào nhầm nhà.

Triệu thị, Tiền thị, Lôi Xuân Đào và vài vị phụ nhân đều ngây người nhìn cả hai.

Ánh mắt Lôi Hướng Nhân dừng trên người Lôi Thiết, tâm tình phức tạp. Đại ca này lớn hơn gã nhưng nhìn qua cứ như trẻ hơn gã vài tuổi. Nếu trên mặt không có vết sẹo sẽ càng thêm anh tuấn mê người. Đáy lòng không khỏi nảy sinh vài phần ghen ghét, khóe mắt thoáng nhìn thấy Triệu thị ngẩn người, khó chịu dâng trào, chân nhấc lên dùng sức đá nàng một cước.

Triệu thị cho là gã không cẩn thận, xoa xoa chân oán giận "Ngươi nghĩ gì thế?"

Lôi Hướng Nhân hừ một tiếng, không nói chuyện.

Hai mắt Lôi Thiết nhìn quanh căn phòng, sau đó kéo Tần Miễn đến một góc không thấy được ngồi xuống.

Tần Miễn cũng quét một vòng, không thấy tân nương tử đâu.

Đỗ thị nôn nóng ngồi trên ghế chủ vị, có chút không yên lòng, hung hăng trừng mắt cánh cửa phòng đóng chặt.

Cánh cửa 'két' một tiếng, mở ra, Lôi Đại Cường mặt mày tươi cười và Vệ thị một thân áo đỏ cùng nhau đi ra.

Tần Miễn đánh giá Vệ thị, thầm gật đầu, quả nhiên là mỹ nhân, phối với Lôi Đại Cường đúng là hơi đáng tiếc.

Lôi Đại Cường đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, thuận miệng nói: "Đều đã đến đông đủ."

Vẻ mặt Vệ thị e thẹn, nhưng dáng vẻ rất tự nhiên, cử chỉ không chút ngại ngùng, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Đỗ thị, quỳ xuống kính trà cho bà. Tuy hai người đều là thê tử, địa vị ngang nhau, nhưng Đỗ thị vào cửa trước nàng, tách trà này nên kính.

"Tỷ tỷ, mời dùng trà."

Đỗ thị không nhận, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, lạnh giọng nói: "Còn biết thức dậy à? Để nhiều người như vậy chờ một mình ngươi như vậy, ngươi có biết xấu hổ không? Hay đây chính là phép tắc của Vệ gia ngươi?"

Vệ thị cứ như không nghĩ mình bị làm khó, áy náy nói: "Hôm qua muội đã hỏi tướng công, tướng công nói bình thường tỷ tỷ dậy vào giờ Thìn, muội muội không suy nghĩ chu toàn, không nghĩ giờ Mẹo tỷ đã thức. Là muội muội không phải, muội muội xin nhận lỗi với tỷ tỷ, mời tỷ tỷ uống trà."

Đám người Lôi Hướng Nhân đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không hé chút gió. Quả thật là Đỗ thị dậy sớm. Trời chưa sáng bà đã di dời bàn ghế trong phòng, gõ nồi ép buộc bọn họ thức dậy.

Tần Miễn im lặng cười cười, sung sướng khi người gặp họa liếc Đỗ thị.

Sắc mặt Đỗ thị cứng đờ, còn muốn nói gì đó, Lôi Đại Cường nghiêm mặt "Được rồi, còn không mau nhận tách trà? Lát nữa còn phải làm bữa sáng."

Đỗ thị đành chậm chạp tiếp trà, nhấp một ngụm liền buông, tâm không cam tình không nguyện lấy ra hai cây trâm bạc xuyết gỗ đào, cứng còng nói: "Từ nay về sau phải chăm sóc tốt cho lão gia tử."

"Đa tạ tỷ tỷ." Vệ thị lễ phép nói cảm tạ, lấy ra một đôi bông tai trân châu bạc *** xảo đưa cho bà "Đây là chút tâm ý của muội muội, hi vọng tỷ tỷ thích."

Giá trị hai viên trân châu không nhỏ, ít nhất cũng một lượng bạc, đáng giá hơn hai cây trâm bạc xuyết gỗ đào. Trong lòng Đỗ thị thoáng thư thả hơn chút.

Hai mắt Triệu thị tỏa sáng, bước nhanh qua đỡ lấy cánh tay Vệ thị, thân thiết nói: "Tiểu nương, ta là tức phụ lão Nhị. Đây là Đại bá và đại bá nương, đây là..."

Vai vế ngang hàng, Vệ thị nhất nhất vái chào theo lễ, tặng giày và túi tiền mình tự tay làm.

Là văn bối, Vệ thị cho lễ gặp mặt cũng hào phóng, không nặng bên này nhẹ bên kia, mỗi người một cái khóa bạc. Tần Miễn và Lôi Thiết mỗi người cũng có một cái.

Sau khi nhận thân xong, Đỗ thị không kiên nhẫn nói: "Được rồi, mau đi làm cơm đi, ai cũng đói hết rồi." Tân tức phụ phải làm cơm vào ngày thứ hai để kiểm tra năng lực chăm lo việc nhà, cũng là đặt nền tảng cho cuộc sống của tân nương tử ở nhà mới.

Cả nhà Lôi Đại Cương đứng lên cáo từ.

Lôi Đại Cường giữ Tần Miễn và Lôi Thiết ở lại ăn sáng. Tần Miễn muốn xem kịch, hai người bèn ở lại.

Vệ thị vào phòng bếp bận rộn, Triệu thị và Tiền thị chủ động đi hỗ trợ. Tần Miễn biết rõ nhất định là hai người này muốn làm thân với Vệ thị.

Không đến nửa canh giờ, Triệu thị, Tiền thị bắt đầu bưng thức ăn lên bàn. Ngày hôm qua đãi khách còn thừa không ít nguyên liệu nấu ăn, có chay có mặn, Vệ thị làm mười món ăn, sắc hương vị đều đủ.

"Có thể ăn cơm rồi." Vệ thị mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Lôi Đại Cường.

Đỗ thị nghiêm mặt nói: "Vệ thị, ngươi ngồi sai vị trí rồi. Chen chúc một bàn với đám đại nam nhân làm gì?"

"Lời ấy của tỷ tỷ sai rồi." Vệ thị quay đầu nhìn Lôi Đại Cường "Tướng công, ta nghĩ chúng ta đều là người một nhà, ở nhà của mình không nhất thiết nam nữ tách biệt. Ta ngồi cạnh tướng công cũng là để tiện chăm sóc cho tướng công, không phải sao? Hai người lão Nhị, lão Tam ngồi cạnh tức phụ của mình cũng có thể giúp nuôi dưỡng cảm tình, về sau sinh thêm nhiều tôn tử cho tướng công. Tướng công, người nghĩ có tốt không?"

"Nàng nói đúng." Lôi Đại Cường gật đầu "Sau này người một nhà ăn cơm nam nữ không cần phân biệt, nhưng vẫn cần chia ra hai bàn. Ta và nương, tiểu nương các ngươi, Xuân Đào ngồi cùng nhau, còn lại ngồi một bàn khác."

Vệ thị thân thiết mời Đỗ thị "Tỷ tỷ, mau tới đây ngồi."

Sắc mặt Đỗ thị xanh mét, không thể nhịn được nữa, gần như muốn bùng phát.

Lôi Xuân Đào vội bước qua đỡ bà ngồi xuống ghế bên kia Lôi Đại Cường, nhỏ giọng trấn an.

Vệ thị gắp một miếng thịt dê kho tàu cho Lôi Đại Cường, cười nói:"Tướng công, thịt dê có thể dưỡng sinh, ăn nhiều một chút. Trù nghệ của ta cũng không tệ, sau này sẽ làm vài món tẩm bổ cho ngài."

"Được, được." Lôi Đại Cường cười ha ha, càng lúc càng cảm thấy không cưới sai tức phụ này.

Lôi Hướng Nhân nhét một đũa thịt xào vào miệng, khen không dứt lời "Tay nghề của tiểu nương đúng là không tồi."

"Ta cũng thấy vậy" Triệu thị phụ họa "Cải thìa này xào cũng tốt, xào rau phải xào nhiều mỡ ăn mới ngon."

Tiền thị nhỏ giọng nói: "Nếu sau này đều là tiểu nương nấu cơm thì tốt quá."

Lôi Hướng Nghĩa trừng mắt nàng, nhỏ giọng trách mắng: "Câm miệng!" Hắn biết thân nương mình xào rau cho ít mỡ, nhưng Tiền thị không nên nói thẳng ra trước mặt nhiều người như vậy.

Tần Miễn liếc nhìn gương mặt đen thui của Đỗ thị, lại liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của Vệ thị, tâm tình cực tốt. Hắn vô cùng chắc chắn về sau Đỗ thị sẽ không rãnh rỗi đi tìm hắn và Lôi Thiết gây phiền toái. Về phần lão trạch sau này sẽ thế nào, hắn không quan tâm.

"Thiết ca, ta ăn no rồi."

Lôi Thiết gật đầu, buông đũa, đứng lên.

"Cha, nương, tiểu nương, chúng ta đã ăn no, cũng nên trở về, mọi người từ từ ăn." Tần Miễn vô cùng khách khí.

Đỗ thị không lên tiếng.

Lôi Đại Cường chỉ gật đầu.

Ngược lại Vệ thị đứng lên, như có như không nhìn bát cơm gần như không vơi đi của Tần Miễn và Lôi Thiết, cười nói: "Được. Có thời gian rãnh thì hãy về nhà ngồi chơi một lát."

-Hết chương 58-

---

59. Chương 59: Cùng Đi Săn

Bên ngoài gió thổi từng đợt, tạt qua cửa sổ làm phát ra những âm thanh khe khẽ nghe như tiếng khóc nức nở. Tần Miễn đã sớm tỉnh, rúc vào chăn mền không muốn động, nhìn Lôi Thiết kiên trì đúng giờ đứng dậy, ngồi ở mép giường lò, không nhanh không chậm mặc trung y(1) vào, mặc áo bông vào, lại mặc ngoại khố, cuối cùng mang giày vải.

"Đứng lên chạy bộ." Lôi Thiết xoay người.

"Không muốn dậy. Hay hôm nay huynh làm bữa sáng đi?" Tần Miễn đề nghị.

Lôi Thiết một tay xách người hắn nhấc ra khỏi ổ chăn, ném quần áo đã ủ ấm vào người Tần Miễn.

Tần Miễn nhận mệnh mặc quần áo, lạnh lùng thốt: "Huynh không sợ ta bị cảm lạnh à!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết lẳng lặng nói: "Kiên trì rèn luyện thì không dễ bị cảm lạnh."

Tần Miễn cấp tốc mặc quần áo, chải buộc tóc chỉnh chu, như mũi tên lao ra ngoài. Không phải muốn ta chạy bộ sao? Ta chạy cho huynh xem.

Lôi Thiết khóa kỹ cổng sân, không thấy bóng dáng Tần Miễn đâu, không chút do dự chạy sang hướng bên phải, chỉ chốc lát sau liền thấy bóng lưng Tần Miễn, đuổi theo lên.

Tần Miễn nghe phía sau có tiếng bước chân, tức thì tăng tốc độ. Lôi Thiết cũng tăng tốc, duy trì khoảng cách chạy sau hắn một trượng.

Tần Miễn bĩu môi, bảo trì tốc độ chạy, không thèm phân cao thấp với y.

Lúc này các nhà trong thôn hầu như đều thức dậy, tiếng cọ tro nồi, tiếng mở cửa, tiếng người nói chuyện hợp lại với nhau tạo nên khúc hòa âm đặc thù.

Khi chạy ngang qua một cổng sân, đột nhiên có một chậu nước từ bên trong bay ra.

Tần Miễn *** mắt lẹ chân tránh đi.

Đại thẩm béo cầm cái chậu không trong tay, vẻ mặt kinh ngạc, ngượng ngùng nói: "Tức phụ Lôi Thiết, xin lỗi nha, không phải thím cố ý đâu."

"Không có gì đâu ạ." Tần Miễn không để ý xua tay, tiếp tục chạy về phía trước.

Gió thu đìu hiu, gió lạnh không biết mệt mỏi đảo qua hết lần này đến lần khác, lá cây khô vàng rì rào rơi xuống đất tích thành một đống thật dày, chân đạp một cái phát ra âm thanh 'răng rắc'. Chạy trong chốc lát, toàn thân trên dưới đều nóng hổi, Tần Miễn tăng tốc một chút.

Ba người Trương Đại Xuyên, Ngô Địch và Lôi Hướng Lễ không biết sao lại tới cùng nhau, đi về hướng này, thấy Tần Miễn và Lôi Thiết, ngoắc ngoắc.

Trương Đại Xuyên nói: "Lại chạy bộ đấy à? Chúng ta có chuyện tìm các ngươi."

Bước chân Tần Miễn không ngừng, hơi thở không ổn định nói: "Sớm… Chạy xong… hẵng nói."

Lôi Thiết ít lời như cũ, đi theo sau hắn.

"Mỗi ngày họ đều chạy như vậy?" Lôi Hướng Lễ hỏi Trương Đại Xuyên.

Trương Đại Xuyên nói: "Đúng vậy, trừ trời mưa, mỗi buổi sáng bọn họ đều phải chạy một vòng quanh thôn."

Vẻ mặt Ngô Địch buồn cười "Nghe tẩu ta nói cái này gọi là 'rèn luyện buổi sáng'."

Lôi Hướng Lễ gật đầu, có chút xấu hổ. Hai người ngoài họ còn hiểu đại ca, đại tẩu hơn mình.

"Đi thôi, chúng ta từ từ đi bộ chờ ở trước cổng nhà họ, chắc cũng sắp chạy xong rồi." Trương Đại Xuyên nói.

Quả nhiên lúc ba người chậm rì rì đến trước cổng sân thì vừa vặn thấy Tần Miễn và Lôi Thiết men theo rừng cây nhỏ chạy tới.

Hơi thở của Lôi Thiết vững vàng tựa như vừa rồi chỉ là đi tản bộ, Tần Miễn thở hồng hộc, bước chân vẫn ổn định.

"Mở cửa." Tần Miễn vỗ một phát vào vai Lôi Thiết.

Lôi Thiết không nói một lời, cầm chìa ra mở ổ khoá lớn.

Ba người Trương Đại Xuyên âm thầm lấy làm ngạc nhiên. Nguyên lai khi hai người họ ở riêng với nhau là như thế này, tuy lúc đánh Lôi Thiết, Tần Miễn rất dùng sức, nhưng có thể nhìn ra sự thân mật giữa họ.

"Sao ba người các ngươi cùng nhau đến đây? Có chuyện gì?" Tần Miễn hỏi.

Ba người Trương Đại Xuyên còn chưa kịp nói, Lôi Thiết vừa múc nước trong giếng lên rửa tay vừa hỏi Tần Miễn "Tức phụ, sáng nay ăn gì?"

"Cơm. Đâu phải huynh không biết ta không thích ăn mì lắm. Còn phải hỏi?" Tần Miễn lấy khăn phơi trên sào trúc xuống lau mồ hôi.

"Biết. Ăn món ăn gì?"

Tần Miễn nghĩ nghĩ "Nửa bắp cải thảo, ba củ cải, ba khúc sườn non."

Lôi Thiết đi về phía bếp, quét mắt nhìn bọn Trương Đại Xuyên "Có chuyện nói với tức phụ ta."

"Đại ca nấu cơm?" Lôi Hướng Lễ khó mà tin tưởng, hỏi.

Trương Đại Xuyên và Ngô Địch cũng đầy kinh ngạc.

Tần Miễn sửng sốt "Không phải, y đong gạo rửa rau. Huynh ấy da dày không sợ lạnh, ha ha."

Ba người Trương Đại Xuyên hai mặt nhìn nhau. Đối với cuộc sống nam nam của Tần Miễn và Lôi Thiết hiểu rõ hơn hai phần.

Tần Miễn dẫn họ vào phòng khách ngồi.

"Các ngươi còn chưa nói tìm chúng ta có chuyện gì?"

Lôi Hướng Lễ ngồi xuống sô pha, dùng da đầu cảm thụ độ mềm mại của sô pha một chút.

Trương Đại Xuyên nói: "Kỳ thật chúng ta là tới tìm Thiết tử. Ba muốn chúng ta muốn lên núi săn chút con mồi để tới Tết trên bàn cơm có thêm vài ba món. Thiết tử có kinh nghiệm săn thú nhất nên muốn nhờ y dẫn dắt bọn ta." Kỳ thật chuyện lên núi săn thú đề nghị của Ngô Địch, tuy quan hệ của hắn ta với Lôi

Thiết, Tần Miễn không tệ, nhưng mức độ thân quen với Lôi Thiết không bằng Trương Đại Xuyên, nên hắn ta gọi thêm Trương Đại Xuyên, đi ngang lão trạch thì gặp Lôi Hướng Lễ ở nhà nên gọi theo luôn.

Ngô Địch đứng ở cửa phòng bếp tò mò nhìn vào trong, thấy Lôi Thiết thật sự đang đong gạo thì khiếp sợ không thôi, bội phục nhìn Tần Miễn rồi mới về chỗ ngồi xuống.

"Có nghe hay không? Mọi người hẹn huynh đi săn thú." Tần Miễn kêu với vào bếp.

Tiếng nói của Lôi Thiết từ bên trong truyền ra "Nghe được. Ăn xong bữa sáng rồi đi."

"Ta cũng đi." Tần Miễn ở nhà chán muốn chết.

"Ừ."

Tần Miễn nở nụ cười, lúc này mới hỏi Lôi Hướng Lễ "Tứ đệ, hôm nay các ngươi không đi bán canh sao?"

Lôi Hướng Lễ nói:"Ngày hôm qua công việc tẩy sạch con sông đã hoàn thành. Lại nói còn phải cám ơn đại tẩu, lần này buôn bán lời được không ít."

Những người đang ngồi đương nhiên sẽ không truy hỏi lời bao nhiêu.

Tần Miễn cười nhẹ "Không có gì, ngươi và tam đệ, ngũ đệ, tiểu muội trước kia cũng hỗ trợ chúng ta không ít. Chúng ta đều ghi tạc trong lòng."

Lôi Hướng Lễ nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, cười cười, không nhiều lời nữa.

Ngô Địch nói: "Chúng ta cũng về đi, ăn sáng xong thì tập hợp ở nhà Thiết ca."

Ba người cùng nhau rời đi.

Tần Miễn trộn một đĩa cải thảo chua cay và sườn non hầm củ cải, ăn sáng xong, Lôi Thiết lau chùi cây cung bảo bối của y một lần, cầm hai mươi mũi tên bỏ vào túi tên.

Tần Miễn đội mũ, quấn khăn quàng cổ, chuẩn bị xuất phát.

Chốc lát sau, ba người Lôi Hướng Lễ đến, lưng đều đeo cung tên và sọt

Năm người nói nói cười cười đi tới hậu sơn, chỉ một mình Tần Miễn hai tay trống trơn.

Ba người Trương Đại Xuyên trong lòng biết rõ, Tần Miễn là đi theo chơi.

Sau khi vào núi, đám người tự giác im lặng hết, trong lúc nhất thời chỉ nghe được tiếng giẫm lên lá cây hoặc cành khô.

Trương Đại Xuyên đi đầu, Tần Miễn và Lôi Thiết đi sau cùng. Ba người Trương Đại Xuyên, Ngô Địch và Lôi Hướng Lễ không phải thợ săn chuyên nghiệp, kỹ thuật bắn cung thường thường, Tần Miễn, Lôi Thiết cố ý nhường nhiều cơ hội cho họ.

Trong rừng núi, gà rừng thỏ hoang nhiều nhất, không qua bao lâu, Trương Đại Xuyên liền thấy một con gà rừng béo mập đang mổ thức ăn trong bụi cỏ, dừng bước lại, phất tay ra hiệu với Lôi Hướng Lễ và Ngô Địch. Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch rón ra rón rén đi qua hai hướng khác, ba người hình thành một tam giác vây quanh gà rừng.

Trương Đại lấy một mũi tên ra, ngắm chuẩn vào gà rừng, kéo căng dây cung, buông ra. Mũi tên xẹt qua lông con gà rừng cắm vào bụi cỏ khô.

Gà rừng chấn kinh kêu 'lục cục' vỗ cánh chạy trốn.

"A, tiếc quá!" Ngô Địch thấy đáng tiếc, dưới tình thế cấp bách, tính toán vị trí con gà rơi xuống, vươn hai tay vồ qua muốn bắt.

Gà rừng kia đại khái không nghĩ sẽ có người âm mưu lấy tay bắt nó, trong tình thế nguy nan phát ra tiềm lực cực đại, hai móng vuốt đạp vào thân cây một cước, xoay chuyển thân gà, vỗ cánh, định hạ xuống một chỗ khác.

Ngô Địch tức thì bổ nhào xuống đất.

Đúng lúc này, 'Phập' một tiếng, một mũi tên ghim chuẩn xác vào gà rừng. Thời điểm nó chạm đất thì đã tắt thở.

Ngô Địch nhìn lại, Lôi Thiết đang hạ tay xuống. Mũi tên vừa rồi là do y bắn.

Ba người Tần Miễn, Lôi Hướng Lễ cùng Trương Đại Xuyên nhìn vẻ lúng ta lúng túng của Ngô Địch, đều bật cười ha ha.

Mặt Ngô Địch đỏ lên, vội vàng đứng lên.

Trương Đại Xuyên cười không ngừng "Ngô Địch, chúng ta là tới săn thú, không phải tới bắt gà. Ha ha ha…"

"Không phải do ta nhất thời nôn nóng sao?" Ngô Địch vỗ cỏ, đất trên người.

Tần Miễn lượm gà rừng bỏ vào sọt của Ngô Địch.

Ngô Địch vội vàng lấy con gà ra "Không được, đây là của Thiết ca săn được."

Tần Miễn lại ném con gà vào sọt của hắn ta, hào phóng nói: "Cho ngươi thì ngươi cứ lấy, y không để ý mỗi một con này đâu."

"Không được." Ngô Địch kiên quyết "Do Thiết ca săn thì là của các ngươi. Nếu như đến lúc xuống núi mà ta vẫn không săn được gì thì sẽ mặt dày hỏi xin Thiết ca một con. Tẩu tử, con này ta tạm thời giữ hộ các ngươi."

Tần Miễn đành phải gật đầu.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, gặp được hai con gà rừng nữa, đáng tiếc ba người Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ và Ngô Địch đều không bắn trúng con nào.

Lôi Thiết hiếm khi chủ động chỉ điểm họ vài câu.

Lúc này Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ và Ngô Địch mới xem như nhập môn, Lôi Hướng Lễ bắn trúng một gà rừng và một thỏ hoang, Trương Đại Xuyên, Ngô Địch mỗi người săn được một con gà rừng.

Vận may Lôi Thiết tốt nhất, săn được hai gà rừng cùng một con gà gô.

"Ta cũng muốn thử." Tần Miễn nhìn mà ngứa tay, chìa tay với Lôi Thiết.

Lôi Thiết giải thích: "Đây là cường cung(1) nặng trăm thạch, ngươi kéo không nổi."

Tần Miễn căm tức, cảm thấy mình bị xem thường "Không thử làm sao mà biết?"

Lôi Thiết đành phải đưa cung cho hắn.

Tần Miễn rút ra một mũi tên trong túi tên của y, học theo tư thế y, ngắm chuẩn vào đám lá cây, kéo dây cung. Dây cung hầu như không xê dịch.

Tần Miễn thầm nghĩ không ổn, lén nhìn qua những người khác.

Ba người Trương Đại Xuyên đều quay đầu không nhìn hắn, môi mím chặt lại. Nhưng Tần Miễn vẫn nhìn ra được họ đang cười trộm, xụ mặt: "Có cái gì buồn cười? Các ngươi kéo được không?"

Lôi Thiết ấn vai hắn, nhỏ giọng nói: "Bữa nào ta làm một cây cung nhỏ cho ngươi."

-Hết chương 59-

Chú giải:

(1) Cường cung: cung hạng nặng, thường để đi săn động vật lớn.

——-

60. Chương 60: Sói Con Đen

"Để ta thử." Trương Đại Xuyên tự nhận sức lực không nhỏ, tâm hiếu thắng nổi dậy, tiến lên cầm lấy cường cung trong tay Tần Miễn, hai tay dùng sức, sau đó thẳng thắn lắc đầu "Không được."

Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch cũng hiếu kì cầm thử, cũng không kéo được dây cung, hâm mộ lực cánh tay của Lôi Thiết không thôi.

"Thấy chưa?" Tần Miễn lại ưỡn eo lên, đắc ý nói.

Lôi Hướng Lễ đưa cung tên của mình qua, "Đại tẩu, muốn dùng cung của ta không?" Cường cung của Lôi Thiết có thể săn lợn rừng, gấu, hổ thể hình cỡ lớn, còn loại cung nhỏ như của hắn ta chỉ bắn động vật nhỏ như gà rừng, thỏ hoang.

Lôi Thiết nhìn hắn ta một cái, đẩy trở về, nói với Tần Miễn: "Chờ ngươi học xong ta lại mang ngươi đi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn vui mừng gật đầu "Được."

Mấy người tiếp đi hướng lên núi, chợt nghe có tiếng giống như thứ gì to lớn đang tới gần.

Lôi Thiết, Trương Đại Xuyên cảnh giác giương cung tên lên.

Cây cối phía trước bị đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi mặc bố y màu xám xuất hiện, tay nắm cây cung, nhìn thấy họ thì sửng sốt. Người này dịch sang bên cạnh nhường lối, phía sau lại có một người đi ra, cũng là một vị nam tử trẻ trung, lưng đeo cung tên, mặc đồ đi săn màu trắng, cổ áo viền lông cáo, vạt áo thêu chỉ bạc, bên hông giắt ngọc bội Dương Chi, toàn thân quý khí, vẻ mặt lộ vài phần ngạo mạn.

Phía sau vị này còn có một nam tử mặt chữ điền, phục sức giống người đầu tiên đi ra trong nhóm họ. Cho thấy hai nam tử áo xám chính là tuỳ tùng của nam tử bạch y.

Đôi bên không quen biết nhau, cả tiếp xúc ánh mắt cũng chỉ là thoáng qua.

Tần Miễn lại bỗng nhiên nghe thấy trong cái sọt của người đi sau cùng truyền ra tiếng tru bi ai mà phẫn nộ, đáy lòng tự dưng sinh ra cảm giác nặng nề không tên, bước chân thoáng khựng lại, tức thì buồn cười lắc đầu. Trong sọt kia là con mồi của họ, nhược nhục cường thực không phải quy luật của tự nhiên sao?

"Sao vậy?" Lôi Thiết cầm tay hắn.

Tần Miễn lắc đầu nói: "Không có gì."

Đúng lúc này, phía sau vang lên âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Tần Miễn quay đầu, một con thú màu đen tứ chi và miệng bị dây thừng trói rơi trên đất liều mạng giãy dụa. Nguyên lai con mồi không cam tâm bị bắt, dù bị trói thành như thế vẫn có thể nhảy ra khỏi sọt.

Nam tử bạch y quay đầu, sửng sốt rồi vỗ tay cười nói: "Tốt! Tính cách càng cương liệt, thuần hoá được nó sẽ càng có cảm giác thành tựu!"

Tùy tùng mặt chữ điền vội vàng đi bắt con thú kia về. Nó lại dùng lực vặn vẹo, quay đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Tần Miễn, giống như quen biết hắn.

Tần Miễn tập trung nhìn kỹ, chấn động. Đó là một chú chó da lông toàn thân màu đen, chỉ vị trí chính giữa hai lỗ tai có dúm lông trắng, tựa như một điểm trắng, càng bất ngờ là nó giống hệt chú chó hắn từng cứu kiếp trước! Điểm khác duy nhất là con trước mặt này nhỏ hơn, chỉ to bằng một con mèo trưởng thành.

Hắn ngẩn ra, rồi đột nhiên tiến lên muốn ôm lấy chó con. Chó kia cũng kỳ lạ, không những không sợ hắn còn vặn vẹo cơ thể muốn di chuyển về phía hắn. Tần Miễn một tay ôm nó lên. Chó đen vừa tiến vào lòng hắn liền an tĩnh kỳ dị, mắt lạnh nhìn chằm chằm nhóm ba người nam tử bạch y.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tùy tùng mặt chữ điền phản ứng lại trước tiên, lớn tiếng quát: "Ngươi làm gì vậy?"

Lôi Thiết nhanh chóng xoải bước tới bên cạnh Tần Miễn, tay đặt lên vai hắn, mắt lạnh nhìn tùy tùng kia.

Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch cảm giác sự tình thật quái lạ, nhưng họ không sợ, đều đi tới đứng cùng một chỗ với Tần Miễn, Lôi Thiết.

Nụ cười trên mặt nam tử mặc bạch y dần biến mất, nhìn Tần Miễn với ánh mắt bất thiện.

Tần Miễn cũng biết sự việc không tốt, nhưng hắn không thể mặc kệ chú chó đen này, vẻ mặt áy náy nhìn nam tử bạch y, lời nói thành khẩn "Vị công tử này, là ta thất lễ. Nhưng chắc ngài cũng nhìn ra chú chó này quen biết ta. Thực không dám giấu diếm, nó đã từng cứu mạng ta. Ta nguyện ý dùng tiền mua nó, công tử có thể ra giá."

Sắc mặt nam tử bạch y lạnh đi, híp mắt cười khinh miệt, không nói lời nào.

Tùy tùng mặt chữ điền hừ lạnh một tiếng "Bộ công tử chúng ta giống như người thiếu tiền lắm sao? Còn không mau buông nó xuống! Nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

Tần Miễn khẽ nhíu mày, cực lực tranh thủ "Ta dĩ nhiên biết công tử không thiếu tiền, nhưng con chó này đối với công tử mà nói chỉ là một con mồi. Chúng ta nguyện ý săn mấy con mồi trao đổi với một con này của công tử, không biết ý công tử thế nào?"

Tuỳ tùng còn lại nhếch mí mắt, mất kiên nhẫn nói: "Ngươi ở trong cái thôn nhỏ xíu này thì biết gì? Thứ này hiếm có ở chỗ thông minh, công tử chúng ta đuổi theo nó mất ba ngày mới bắt được nó, muốn mang về thuần dưỡng. Bao nhiêu con mồi so ra đều kém nó. Thôi đi, ta nói nhiều với ngươi làm gì, mau buông nó xuống."

Tùy tùng mặt chữ điền trừng mắt, hung ác nói: "Còn không buông? Muốn chúng ta động thủ thật?"

Trương Đại Xuyên thấy thế không ổn, nhỏ giọng khuyên Tần Miễn "Những người này vừa nhìn là biết không đơn giản, chúng ta bình dân bá tánh không thể trêu vào đâu."

Tâm Tần Miễn trầm xuống, nhất thời không có cách nào, luống cuống nhìn sang Lôi Thiết.

Lôi Thiết cho hắn một ánh mắt trấn an, rút về tay phải kề lên vai hắn, từ trong lòng lấy ra một bình sứ *** xảo màu xanh đậm, đi về phía nam tử bạch y.

Nam tử bạch y nãy giờ vẫn như có như không đánh giá nam tử có sẹo trên mặt này, trực giác cảm thấy đối phương không đơn giản.

"Không biết các hạ có từng nghe nói qua 'Thanh Lệ đan'?" Lôi Thiết nhàn nhạt hỏi.

Nam tử bạch y vốn tựa vào thân cây, nghe vậy thì chợt động dung, đứng thẳng lên, trong mắt có vẻ nghi hoặc "Là thần dược trong truyền thuyết có thể giải bất cứ kỳ độc nào, được người xưng là thần đan Thanh Lệ đan? Trên đời thực sự có thứ này?"

Tần Miễn cả kinh, vội vàng đi qua kéo tay áo Lôi Thiết, nhỏ giọng nói: "Chúng ta nghĩ biện pháp khác đi."

Lôi Thiết dùng ánh mắt ý bảo hắn an tâm đừng vội nóng nảy, nhàn nhạt nói: "Không sai. Dùng đan này đổi lấy con mồi của các hạ."

"Công tử, cẩn thận mắc mưu." Hai tùy tùng vội nhắc nhở. Một mãng phu thôn dã làm sao có được thứ đan dược thần kỳ như thế chứ?

Nam tử bạch y có chút do dự "Làm sao ta biết đan dược này có phải thật không?"

Lôi Thiết đưa bình sứ cho hắn ta "Vậy thì phải xem sự sáng suốt và hiểu biết của công tử."

Nam tử bạch y vừa thấy bình sứ, sắc mặt liền biến đổi. Bình sứ này không phải loại sứ thông thường mà là sứ thiên bích thượng đẳng, không dễ nung chế, còn có tác dụng trắc độc, cực kỳ quý báu. Riêng bình sứ nho nhỏ này thôi giá cũng ít nhất năm trăm lượng bạc trắng. Bình sứ như vậy không có khả năng chỉ để đựng đan dược giả. Tính lui một bước, dù đan dược bên trong là giả, nhưng dùng một con mồi đổi lấy đồ sứ trị giá năm trăm lượng bạc cũng không thiệt.

Nam tử bạch y nhìn chằm chằm Lôi Thiết hồi lâu, Lôi Thiết đứng đầu sóng không mảy may sợ hãi.

Nam tử bạch y do dự một lát, cất bình sứ vào lòng "Nó thuộc về các ngươi." Nói xong, vội vàng rời đi. Hắn ta muốn mau chóng tìm người trong nghề giám định đan dược trong chiếc bình này.

Hai tùy tùng kinh ngạc liếc nhau, nhanh chóng đuổi kịp.

"Công tử, chờ chúng ta với!"

Ba người rất nhanh biến mất sâu trong rừng rậm.

Có ba người Trương Đại Xuyên ở đây, Tần Miễn không thể hỏi rõ chuyện Thanh Lệ đan, đành đè nén nghi vấn, cởi bỏ dây thừng trên mình chó đen nhỏ.

Chó đen nhỏ nức nở với hắn một tiếng, nằm mềm oặt trên đất thở phì phò.

Tần Miễn nhìn ra nó suy yếu, lấy túi nước trong sọt ra đút nó uống.

Ngô Địch ngồi xổm một bên, hiếu kỳ hỏi: "Tẩu tử, nó thật sự đã cứu ngươi ư?"

"Phải." Tần Miễn nói "Ta đã cứu con chó này, con chó này cũng cứu ta." Hắn vẫn cho rằng việc hắn trùng sinh không thoát khỏi liên quan với không gian lúc trước chó đen đưa cho hắn. Tuy không rõ chú chó này và chú chó kiếp trước có phải là một không, nhưng nếu gặp nhau thì chính là hữu duyên. Hắn không thể thờ ơ bỏ mặc.

"Đây là sói." Lôi Thiết nhìn tức phụ với ý tứ hàm xúc không rõ. Tức phụ nói không nhớ được chuyện lúc trước, lại nhớ ra con sói này. Ừ, trên người tức phụ lại có thêm một điểm đáng ngờ.

"Hả?" Tần Miễn nghẹn họng nhìn trân trối "Là sói thật à?"

Lôi Thiết gật đầu.

Ba người Trương Đại Xuyên cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn thú nhỏ dịu ngoan uống nước trong lòng bàn tay Tần Miễn, thấy thế nào cũng không dám tin đây là sói. Trong lòng bọn họ, sói là loài mãnh thú thị huyết hung tàn.

Sói đen nhỏ uống nước có pha nước linh tuyền, chỉ chốc lát sau liền đứng lên được.

Tần Miễn xoa xoa đầu nó "Được rồi, không sao nữa rồi, đi đi. Đừng để bị người bắt được nữa đấy."

Sói đen nhỏ cọ cọ đùi hắn một chút, chạy vào bụi cỏ, không còn tung tích.

Lôi Hướng Lễ cười khổ với Tần Miễn nói: "Đại tẩu, lá gan ngươi lớn thật, vừa rồi đút nước cũng không sợ nó cắn ngươi."

"Đúng vậy, ta cũng hoảng cả hồn." Ngô Địch phụ họa.

Vả mặt Lôi Thiết hờ hững, không nói gì. Nếu con sói kia dám cắn, y nhất định có biện pháp ngăn lại.

Tần Miễn mỉm cười "Ta cảm thấy vài loài động vật rất có linh tính, có thể cảm giác được thiện ý và ác ý của con người."

"Thật thần kỳ." Trương Đại Xuyên sờ cằm nói: "Hồi nhỏ ta thường nghe kể không ít cố sự sói dại xuống núi ăn trẻ con, thật không ngờ sói cũng có thông nhân tính."

Đám người đứng tại chỗ thổn thức một phen, Trương Đại Xuyên nói: "Được rồi, tiếp tục săn mồi thôi."

Họ lại săn thêm bốn con gà rừng và phát hiện một con lợn rừng nặng gần trăm cân. Cung tên của ba người Trương Đại Xuyên vô tác dụng, vẫn là cường cung của Lôi Thiết một mũi tên bắn gục lợn rừng đi đời nhà ma.

Tần Miễn vui vẻ không thôi "Ăn tết không cần tiêu tiền mua thịt heo nữa."

Trương Đại Xuyên vội hỏi: "Nghe nói thịt lợn rừng bổ dưỡng hơn thịt heo nuôi nhà, Thiết tử, bán cho ta một ít được không?"

"Ta cũng muốn mua." Ngô Địch nói.

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn nhau, tỏ thái độ "Tuy lợn rừng này do Lôi Thiết bắn chết, nhưng phải phiền ba người chặn đường thoát của nó, đừng nói cái gì mua với không mua, hai người các ngươi mỗi người mười cân thịt. Tứ đệ cũng lấy thêm mười cân mang về cho cha nương nếm thử."

Ba người Trương Đại Xuyên biết hắn và Lôi Thiết không phải người nhỏ mọn, khách khí hai câu rồi vui vẻ tiếp nhận.

"Chắc gần giữa trưa rồi nhỉ?" Lôi Hướng Lễ nhìn sắc trời.

Tần Miễn nói với Lôi Thiết: "Chúng ta ở trên núi ăn chút gì luôn đi." Hắn nhớ rất lâu trước kia Lôi Thiết từng cho hắn chân gà nướng, thực hoài niệm mùi vị này nha.

Đối với hắn, Lôi Thiết có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, không có dị nghị.

"Chúng ta cũng không vội trở về." Trương Đại Xuyên nói, "Cùng nhau ăn đi."

Lôi Hướng Lễ và Ngô Địch cũng không ý kiến.

Mấy người đi theo Lôi Thiết đến bên một con suối, Lôi Thiết và Trương Đại Xuyên đến bờ suối làm gà, Tần Miễn, Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch nhặt củi quanh đây.

Sai khi đống lửa nhóm lên, Lôi Thiết bẻ gãy một cành cây, xiên qua gà rừng đã lột da, lấy một bọc đồ gia vị trong lòng ra, dùng bàn chải nhỏ quết gia vị lên gà. Từ khi Tần Miễn phát minh ra gia vị lẩu, mỗi lần y lên núi săn thú sẽ mang theo một bọc nhỏ, làm gia vị nếu nướng ăn ở trên núi.

Ba ngươi Trương Đại Xuyên dĩ nhiên cũng được chia một ít.

Lôi Thiết có kinh nghiệm nhất, nướng xong con gà rừng đầu tiên, toàn bộ đưa cho Tần Miễn rồi nướng con thứ hai.

Tần Miễn bẻ một cái đùi cho y, ôm toàn bộ con gà rừng cắn. Gà rừng quết gia vị nướng càng thơm mềm, ăn ngon tới hận không thể nuốt luôn lưỡi.

Sau lưng vang lên tiếng sột soạt, con sói đen nhỏ gặp trước đó đạp lên lá khô chạy chậm lại đây, dừng trước mặt Tần Miễn.

Tần Miễn bật cười, dùng chủy thủ nhỏ cắt đầu gà, cổ gà và phao câu gà xuống ném cho nó.

Sói đen nhỏ ngốn sạch trong mấy ngụm, im lặng ngồi xuống cạnh Tần Miễn, thỉnh thoảng lắc lắc cái đuôi, thoạt nhìn như một chú chó.

Bốn người Tần Miễn, Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch mau chóng ăn xong, Lôi Thiết cũng nướng xong gà rừng, thấp giọng hỏi Tần Miễn "No rồi sao?"

Tần Miễn gật đầu "No lắm rồi."

Lôi Thiết chia gà nướng ra thành hai nửa, một nửa ném cho sói đen nhỏ.

Sói đen nhỏ nhìn y một cái, không khách khí cúi đầu cắn.

Trương Đại Xuyên, Lôi Hướng Lễ, Ngô Địch mơ hồ hiểu ra lý do Lôi Thiết làm như vậy, đều nhìn về phía Tần Miễn.

Tần Miễn giống như không có việc gì, lặng lẽ nhéo nhéo lỗ tai đang nóng lên.

-Hết chương 60-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

61. Chương 61: Nhất Điểm Bạch (một Điểm Trắng)

Sau khi lấp đầy bụng, cả đám khiêng lợn rừng xuống núi.

Sói đen nhỏ không nói tiếng nào đi theo bên cạnh Tần Miễn.

Ngô Địch kinh ngạc nói: "Không phải nó muốn đi theo tẩu tử xuống núi chứ."

Tần Miễn cũng bất ngờ, nhưng càng vui mừng hơn. Trong nhà chỉ có hai người là hắn và Lôi Thiết, hơi vắng lặng, hắn đã sớm muốn nuôi thú cưng, nếu sói đen nhỏ nguyện ý đi theo họ thì không còn gì bằng.

"Nó muốn theo thì để nó theo." Tần Miễn trầm ngâm "Chỉ là Trương ca, Tứ đệ, Ngô Địch, tốt nhất các ngươi đừng nói ra kỳ thật nó là sói, tránh cho mọi người trong thôn khủng hoảng." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ba người Trương Đại Xuyên đều đồng ý.

Trương Đại Xuyên nhắc nhở: "Các ngươi nên ràng buộc nó, đừng để nó bắt gà đuổi vịt." Con sói đen này còn nhỏ, không sợ nó sẽ tổn thương người.

"Yên tâm." Tần Miễn cam đoan, nhìn Lôi Thiết "Còn có chuyện Thanh Lệ đan, hi vọng các ngươi cũng đừng nhắc tới." Sống chung với Lôi Thiết lâu như vậy, hắn nhìn ra được y không muốn nhắc lại chuyện trước đây.

Ba người Trương Đại Xuyên đáp ứng. Tần Miễn không muốn sân nhà bị dơ, nói Lôi Thiết và Trương Đại Xuyên đem lợn rừng ra bờ sông, xử lý tại chỗ.

Ngô Địch chủ động nói: "Ta đi mời Liêu đại bá." Liêu đại bá là tay giết heo lão luyện, trong thôn có người muốn giết heo đều sẽ mời ông.

"Ta về nhà lấy chậu đựng thịt." Tần Miễn nói.

Lôi Thiết bảo Lôi Hướng Lễ ở lại bờ sông trông coi, cùng Tần Miễn về nhà. Y cần về dọn củi.

Sói đen nhỏ theo sát bước chân hai người.

Vào cửa nhà, sói đen nhỏ yên lặng nhìn Tần Miễn đứng trên thảm cọ bùn đất dính ở lòng bàn chân, học theo. Tần Miễn và Lôi Thiết âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Không đợi hai người nói gì, sói đen nhỏ đi vào nhà trước, sau khi chậm rì rì dạo qua các phòng một vòng, im lặng ngồi cạnh ghế sô pha.

Tần Miễn lấy ra hai chậu và hai cái sọt trúc lớn, Lôi Thiết thì vào phòng sau khiêng một bó củi. Sói đen lại cùng bọn họ đi ra ngoài.

Trở lại bờ sông, Lôi Thiết dựng tạm một bếp lò đơn giản, nấu nước sôi dự bị.

Người trong thôn nghe được tin tức, lục tục đến đây xem náo nhiệt.

Liêu đại bá mấy tháng nay không động vào đao, nhưng tay nghề vẫn chưa lạ lẫm, thuần thục xử lý sạch sẽ con lợn rừng.

Có vài hộ gia đình cười cười muốn lấy giá thịt heo nuôi nhà mua thịt lợn rừng, Tần Miễn không đáp ứng, thịt lợn rừng ăn ngon hơn nuôi nhà, mỗi cân mắc hơn tám văn tiền. Dù hắn nguyện ý bán với giá thịt heo nhà, những người này chiếm được lợi bở, nhưng không chừng sau lưng còn mắng hắn ngốc. Cần gì chứ. Tình nghĩa chân chính không phải dựa vào mấy văn tiền là có thể nuôi dưỡng, còn không bằng bị cho là phân chia rõ ràng.

Cuối cùng, Tần Miễn chỉ cho Lôi Hướng Lễ, Trương Đại Xuyên và Ngô Địch mỗi người mười cân, lại cho Liêu đại bá năm cân để đáp tạ.

Liêu đại bá cười tủm tỉm cầm thịt về, còn nói với Lôi Thiết, về sau nếu muốn giết heo thì có thể tìm ông bất cứ lúc nào.

Tần Miễn, Lôi Thiết chuyển thịt về nhà ướp muối, treo lên cao hong khô.

Sau khi xong việc, Tần Miễn mới có thời gian hỏi chuyện Thanh Lệ đan.

"Huynh nói Thanh Lệ đan đó là thật à?"

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn cả kinh, làm nghiêng chén trà, nước trà chảy xuống bàn trà, lan ra mặt đất "Vừa nghe công hiệu thôi cũng biết là nó rất quý. Tuy ta rất muốn cứu sói nhỏ, nhưng lúc đó hoàn toàn có thể dùng biện pháp khác mà."

Mắt thấy nước trà sắp chảy xuống chân Tần Miễn, Tần Miễn không hề phát hiện, Lôi Thiết khẽ lắc đầu, dịch hai chân hắn ra, hai ngón tay cầm khăn lau phơi dưới bàn lau nước.

"Đừng nghĩ nhiều. Bảo vật có tác dụng mới là bảo vật, vô dụng thì là phế vật."

Tần Miễn vẫn rất để ý "Bạch y nhân kia không giống người thường, nếu hắn ta dùng Thanh Lệ đan xong, sau này cần lại tới tìm huynh thì phải làm sao?"

Lôi Thiết nói chắc nịch: "Ta có cách, đừng lo lắng."

Tần Miễn nhất thời không biết nên nói gì, kinh ngạc nhìn y, sau một lúc lâu ấp úng nói:"Ta nói ta từng cứu nó là thật, nó cứu ta cũng là sự thật."

"Ta tin." Lôi Thiết nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên, ngoài ý muốn là, trong ánh mắt sâu xa có vài phần trêu chọc.

Tần Miễn nghĩ nghĩ liền hiểu ra ý y, hắn từng nói không nhớ được chuyện trước kia, thế mà lại nhớ sói đen nhỏ, vậy không phải trước sau mâu thuẫn sao? Hai tai đột nhiên nóng lên, không biết nên cho qua thế nào, xấu hổ hắng giọng một cái, dời mắt, lớn tiếng nói: "Đại khái từ nay sói đen nhỏ sẽ sống cùng chúng ta, đặt tên gì mới tốt đây?"

"Ngươi quyết định." Lôi Thiết nhấc ấm trà rót cho hắn một chén trà khác.

Sói đen nhỏ như biết bọn họ đang nói về nó, nhô đầu lên nhìn họ.

Tần Miễn nhìn điểm trắng trên đầu nó, cười nói: "Hay cứ gọi là 'Nhất Điểm Bạch' đi"

"Chuẩn xác." Lôi Thiết ít lời mà nhiều ý nhận xét.

"Được. Từ nay ngươi tên Nhất Điểm Bạch nghen." Tần Miễn khom lưng sờ đầu sói đen nhỏ.

Sói đen nhỏ không nhúc nhích mặc hắn sờ mó.

"Đúng rồi, tốt nhất nên đục một cái lỗ trên sân tường cho nó tiện ra vào." Tần Miễn nói với Lôi Thiết "Ta nghĩ nó không muốn một ngày mười hai canh giờ đều ru rú trong nhà đâu."

Lôi Thiết đứng lên "Ta đi làm."

Sau khi Lôi Thiết rời khỏi đây, Tần Miễn thở phào một hơi, ngã nằm trên sô pha, xuất thần. Lôi Thiết biết hắn không bị mất trí nhớ nhưng lại không truy hỏi, vậy là có ý gì? Y thật sự không ngại mình lừa y sao? Bất quá xem ra không chỉ hắn có bí mật, Lôi Thiết cũng có bí mật. Theo như lời bạch y nhân kia, Thanh Lệ đan vô cùng trân quý, làm sao Lôi Thiết có được? Mười năm y rời đi nhất định không đơn giản.

Không biết vì sao, nghĩ đến Lôi Thiết có chuyện gạt hắn, trong lòng hắn rất không thoải mái.

Trong sân vang lên tiếng 'binh binh', Tần Miễn hô: "Huynh đừng có đập ngã cả bức tường luôn đấy."

"Sẽ không." Lôi Thiết nói chắc nịch.

Tần Miễn trở mình ngồi dậy đi ra ngoài, Nhất Điểm Bạch chầm chậm theo, dù còn nhỏ nhưng vẫn có đủ phong thái kiêu ngạo của loài sói.

Trên mặt đất sát bên cạnh cổng sân vương vãi mấy khối gạch bị Lôi Thiết đập vỡ, lộ ra một cái động to hơn chiếc đĩa. Lôi Thiết dùng búa đập bể mấy góc cạnh nhọn lồi ra để ngừa Nhất Điểm Bạch bị quẹt thương.

Tần Miễn ngồi xổm xuống cạnh y, chỉ vào cửa động nói với Nhất Điểm Bạch: "Nhất Điểm Bạch, về sau lúc trong nhà không có ai, ngươi muốn ra vào thì đi từ chỗ nào, hiểu không?"

Nhất Điểm Bạch nhìn hắn một cái, hạ thân mình xuống, cái bụng dán sát mặt đất từ bên trong động đi ra ngoài, lát sau lại từ bên ngoài tiến vào.

Tần Miễn kinh hỉ nói: "Ta biết ngươi thông minh lắm mà."

Đối với lời khen ngợi của hắn, Nhất Điểm Bạch hình như không cho là đúng, lỗ tai hơi run lên, bình tĩnh ngồi xuống bên chân hắn.

"Đại ca, đại tẩu."

Lôi Xuân Đào cười cười bước vào cửa, đi cùng nàng còn có Vệ thị.

"Hai người các ngươi đều ở nhà à." Vệ thị cười nói.

Tần Miễn khách khí nói: "Tiểu nương đến chơi." Từ sau khi Vệ thị vào cửa, có vài muốn làm thân với họ, đều bị hắn tránh nặng tìm nhẹ lách qua. Hắn không muốn thân cận Đỗ thị, đồng thời cũng không muốn lui tới với Vệ thị. Hắn không hi vọng vì hành động của Vệ thị dẫn đến Đỗ thị lại dời lực chú ý lên người hắn và Lôi Thiết. Nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi mới tốt chứ.

Trong tay Vệ thị bưng một cái bát, nói chuyện nhẹ nhàng "Ta đến để đa tạ các ngươi tặng thịt lợn rừng. Đây là sủi cảo ta mới làm sáng nay, tiểu muội các ngươi nói hương vị không tệ nên hai chúng ta mang một ít đến đây cho các ngươi nếm thử." Trên danh nghĩa, Vệ thị là tiểu nương của Tần Miễn và Lôi Thiết, nhưng chung quy nam nữ khác biệt, một mình đến dễ bị người đàm tiếu nên gọi Lôi Xuân Đào cùng đi với nàng.

Tần Miễn bưng bát "Hôm nay lúc săn lợn rừng tứ đệ cũng góp sức, chúng ta mới phân chút thịt lợn cho hắn, tiểu nương không cần khách khí như vậy."

Nụ cười của Vệ thị cứng đờ, không khỏi đánh giá Tần Miễn lại lần nữa. Thiếu niên này tuổi không lớn, vậy mà rất khó đối phó.

Tần Miễn vào phòng, chuyển sủi cảo vào bát nhà mình, trả bát kia lại cho Vệ thị, nói lời hàm ý: "Đa tạ tiểu nương nhớ tới ta và Lôi Thiết, kỳ thật ta và Lôi Thiết không còn nhỏ, có thể tự chăm sóc bản thân. Người chỉ cần chiếu cố tốt cho cha và nương thì chúng ta an tâm rồi."

Vệ thị nhận bát, mỉm cười, nhất thời không nói chuyện.

Lôi Xuân Đào nhìn thấy Nhất Điểm Bạch, vui sướng đi qua "A, đại tẩu, đây chính là chó con các huynh nhặt được à? Thật đáng yêu."

"Nó tên Nhất Điểm Bạch." Tần Miễn nhắc nhở "Cẩn thận. Hiện tại nó không biết muội, e là sẽ rất hung."

Lôi Xuân Đào chống lại cặp mắt sâu thẳm của Nhất Điểm Bạch, có chút kinh hoảng, không dám tới gần nữa.

Vệ thị nhìn ba cây hoa tiêu trong sân, hiếu kỳ hỏi: "Đây là hoa gì vậy?" Theo bản năng cho rằng đó là hoa.

Hạt hoa tiêu trên cây sớm đã bị Tần Miễn hái xuống hết, đầu xuân sang năm sẽ gieo trồng.

"Trồng cho vui mắt thôi ạ." Tần Miễn giả bộ ngớ ngẩn lừa cho qua.

Vệ thị không hỏi lại, mở lời mời: "Tối nay ta tính dùng thịt lợn rừng nấu vài món ngon, có làm thịt lợn rừng áp nồi và thịt lợn rừng kho tàu, các ngươi cũng tới ăn cơm nhé. Cả nhà vui vẻ uống vài ly."

Tần Miễn uyển chuyển cự tuyệt: "Đa tạ tiểu nương. Nhưng hôm nay chúng ta có hơi mệt, chắc không qua được."

Vệ thị không còn cách nào, đành nói: "Vậy được, sau này có dịp lại tụ hội. Xuân Đào, cần phải về rồi."

Sau khi tiễn các nàng đi xa, Tần Miễn nói với Lôi Thiết: "Thịt lợn rừng áp nồi và thịt lợn rừng kho tàu ta cũng biết làm."

Lôi Thiết ngẩng đầu nhìn hắn, lại cúi đầu "Tối nay ăn hai món này à?"

"Thịt kho tàu ngấy lắm, không thích hợp ăn tối." Tần Miễn nói: "Tối nay làm thịt lợn rừng áp nồi, một đĩa thịt lợn hấp bột gạo(1), lại xào thêm đĩa cải. Ta ra ruộng rau. Nhất Điểm Bạch, đi."

Lôi Thiết nhìn hắn xách giỏ rau hò hét cùng Nhất Điểm Bạch đi xa, mới thu hồi ánh mắt.

Rau cải trong ruộng rau đã cao lớn, hơn phân nửa là do từng được tưới nước linh tuyền nên các loại rau đều không có sâu, sinh trưởng cực tốt.

Tần Miễn hái một rổ cải bó xôi xanh mướt, nhìn xung quanh một vòng, bốn phía không người, lén rót thêm chút nước linh tuyền cho ruộng nhà mình.

Về nhà, quy tắc cũ, Lôi Thiết lặt rau rửa rau.

Bởi có thêm Nhất Điểm Bạch, món thịt lợn rừng áp nồi và thịt lợn hấp bột gạo Tần Miễn đều cố ý làm nhiều hơn, sau khi múc vào chén ăn để dưới đất cho Nhất Điểm Bạch, hắn bưng thức ăn ra bàn.

"Uống vài chén không?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết bất ngờ, nhưng lập tức nói: "Ta đi lấy rượu."

Hai người ngồi xuống cạnh nhau, Lôi Thiết rót hai chén rượu.

Tần Miễn cầm chén rượu lên hớp một ngụm, cay đến le lưỡi, đầu óc cũng mụ mị hai giây. Má ơi, rượu này còn mạnh hơn mấy loại rượu mạnh ở hiện đại nữa.

-Hết chương 61-

Chú giải:

(1) Thịt lợn hấp bột gạo: Nguyên văn là phấn chưng nhục

thịt hấp bột gạo

Cách nấu tham khảo tại: eva /bep-eva/thit-lon-tam-bot-gao-rang-la-mieng-c162a202093.html

———-

62. Chương 62: Lễ Vật Của Lôi Thiết

Lôi Thiết trách: "Đừng uống quá nhanh. Ăn đồ ăn đi."

Tần Miễn gắp một đũa cải bó xôi cho nhuận miệng mới dễ chịu hơn chút, ăn một miếng thịt hấp bột gạo, bưng chén rượu lên chạm chén của Lôi Thiết "Uống." Lần này, hắn uống chầm chậm, nhấm nháp vài phần tư vị, trên mặt dần nóng lên, lại vội vàng gắp đồ ăn.

Lôi Thiết uống một hớp lớn, cũng không giục hắn.

Hoàng hôn dần buông, trong phòng mờ tối, hắn đứng dậy đốt đèn, tại bốn góc đều có một ngọn, thắp lên hết chiếu sáng sủa cả căn phòng.

Tần Miễn sờ sờ mặt nóng bừng, khá là bất mãn. Nam nhân mới uống mấy hớp rượu đã ngừng thì sao được? Tửu lượng nên rèn luyện từ nhỏ. Nghĩ đến đây, hắn ngửa cổ uống sạch số rượu còn lại trong chén. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hàng mày khôi ngô của Lôi Thiết nhăn lại, gắp đồ ăn vào bát hắn.

"Rượu cũng chẳng có gì tốt, vì sao nhiều người lại thích uống như vậy." Tần Miễn nói, lại rót thêm một chén.

Lôi Thiết lấy đi chén rượu của hắn, "Ăn nhiều chút rồi hãy uống."

"À." Đầu óc Tần Miễn có chút choáng váng, phản ứng cũng hơi trì độn, nghe lời gắp mấy đũa đồ ăn, cúi đầu ăn. Lôi Thiết thừa dịp hắn lơ ngơ, ba món ăn mỗi món gắp một ít bỏ vào bát hắn.

Tần Miễn giải quyết hơn phân nửa, khóe mắt liếc thấy chén rượu, thuận tay cầm lấy ực một hơi, nâng chén lên "Thêm chén nữa."

"Uống ít rượu, ăn nhiều đồ ăn." Lôi Thiết nói.

"Không được, ta muốn luyện tửu lượng." Tần Miễn thò tay túm bầu rượu.

Lôi Thiết cầm lấy bầu rượu trước một bước, chỉ rót cho hắn nửa chén, Tần Miễn chậc một tiếng, hai tay đè lên tay (rót rượu) của y, đợi đầy chén rượu mới buông ra, vừa lòng cười cười với y, cường điệu: "Ta có thể uống."

Lôi Thiết đặt bầu rượu cách xa hắn chút.

Tần Miễn uống cạn xong, cảm giác cũng không có gì lớn, lại thò tay lấy bầu rượu. Không cẩn thận lệch tay làm bầu rượu rơi xuống mặt đất, một tiếng 'xoảng' vang lên, mảnh vụn đầy đất.

"Hả? Ta không cố ý…" Tần Miễn đứng lên, hai chân như nhũn ra, cả người hơi lung lay.

Lôi Thiết nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy người, ổn định hắn ngồi xuống ghế, tỉ mỉ đánh giá hắn. Toàn thân thiếu niên mềm oặt, hai mắt như có một tầng sương mù, ánh mắt mê ly, gò má đỏ bừng.

"Say."

"Phải không? À…" Tần Miễn sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại, muốn đứng lên "Ta đi ngủ."

Vừa đứng dậy lại lung lay, Lôi Thiết định dìu hắn vào phòng ngủ.

Tần Miễn mê man ngã trên người y, hai tay vòng qua vai y, miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng liếm liếm môi.

Hai mắt Lôi Thiết tối sầm lại, hai tay ôm eo hắn, càng siết càng chặt, thật lâu sau đột nhiên cúi đầu nhẫn nại hít sâu một hơi, môi chậm chạp tới gần, thật cẩn thận hạ xuống trán thiếu niên một nụ hôn nhẹ.

Trên trán ngưa ngứa khiến Tần Miễn khó chịu lắc lắc đầu, trùng hợp đúng lúc Lôi Thiết cúi đầu, cánh môi vô tình xẹt qua chóp mũi hắn. Hương rượu trong khoang miệng cả hai giao hoà vào nhau, tản ra khí tức càng nồng đậm cũng là mê dược hữu hiệu nhất.

Nhiệt lượng trong cơ thể Lôi Thiết thoáng chốc lan tràn đến ngực, cuối cùng hội tụ thành một sự xúc động, bàn tay trái giữ chặt ót Tần Miễn, môi phủ kín môi Tần Miễn không chừa chút khe hở.

Não Tần Miễn hỗn loạn, cố gắng mở to mắt, há miệng muốn nói, lưỡi lại đột nhiên bị ngậm, nhiệt độ nóng bỏng và tốc độ khuấy đảo xua tan chút nghi hoặc trong lòng cùng chút sức lực còn sót lại.

Đến khi đối phương khó thở, Lôi Thiết mới khôi phục lý trí, con ngươi đen kịt phục hồi thanh minh, cúi đầu nhìn người dịu ngoan tựa vào ngực mình, nâng cằm người nọ lên thì chợt sửng sốt. Ngất mất rồi.

Lôi Thiết vén sợi tóc rũ trên trán hắn, khẽ mổ một cái, xoay ngang người nọ ôm lên, đi vào phòng.

……

Tần Miễn gian nan mở mắt ra lại cấp tốc nhắm lại, đầu nặng nề khó chịu, hai bên thái dương giống như có cây búa đang gõ không ngừng, hắn nâng hai ngón trỏ lên xoa xoa "Đau, đau, đau!"

Một đôi bàn tay to ấm áp dời tay hắn ra, giúp hắn xoa huyệt thái dương.

Tần Miễn mở mắt ra, bất ngờ thấy Lôi Thiết vẫn còn ở trên giường, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời sáng trưng.

"Huynh mà cũng chưa rời giường sao?"

Ánh mắt Lôi Thiết quét xuống dưới thân.

Tần Miễn ý thức được chân mình đang đè lên đùi người ta, vội rụt về, bụng réo ùng ục, thở dài một hơi, ngồi dậy.

Lôi Thiết đè vai hắn "Chờ."

Tần Miễn mờ mịt nhìn y mặc quần áo, đặt bàn nhỏ lên giường lò, đi ra ngoài, một lát sau bưng mâm đồ ăn tiến vào, cầm ba món ăn một bát cơm trong mâm đặt lên bàn nhỏ.

Tần Miễn ngạc nhiên nhìn y "Huynh làm sao?"

Lôi Thiết: "Chỉ là hâm nóng. Mặc áo vào."

Tần Miễn thật sự đói bụng, bất chấp bản thân còn chưa rửa mặt súc miệng, bưng bát cơm lên ăn.

Lôi Thiết chú ý vẻ mặt của hắn, biết chuyện tối qua hắn đều không nhớ rõ.

“Phát ngốc gì vậy? Huynh không ăn sao?” Tần Miễn buồn bực hỏi.

“Ta luyện quyền trước.”

Tần Miễn cảm thấy y là lạ sao sao, tốc độ nhanh hơn, ăn no xong, nhanh nhẹn mặc quần áo đi ra sân.

Mặt trời đã nhô cao ba ngọn tre, Lôi Thiết còn ở trong sân luyện quyền, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng đầm đìa mồ hôi.

Tần Miễn cảm thấy không phải mình bị ảo giác, Lôi Thiết luyện quyền, tốc độ biến đổi chiêu thức nhanh hơn dĩ vãng, mạnh hơn dĩ vãng, giống như đang trút giận. Hắn nhặt một hòn đá lên ném qua, Lôi Thiết cứ như chưa tỉnh, tiếp tục đánh xong bộ quyền.

Ngực Tần Miễn hơi rầu rĩ nên giọng điệu có vẻ không tốt “Ai trêu chọc huynh?”

Lôi Thiết nhìn hắn chăm chú, bắt gặp trong ánh mắt kia có sự tủi thân mà cả chủ thể cũng không biết, bỗng bình thường trở lại.

“Không có. Lát nữa đến tiệm ăn?”

Gánh nặng trong lòng Tần Miễn liền được tháo gỡ “Ta đi rửa mặt.”

Chờ hắn rửa mặt xong, Lôi Thiết đã bưng thức ăn từ trong phòng ngủ ra, đang ngồi ở bàn ăn ăn cơm.

Tần Miễn thấy Nhất Điểm Bạch nằm úp sấp tại góc hẻo lánh vặn vẹo không yên, giống như rất khó chịu, vội vàng đi qua, ngồi xổm xuống xoa nhẹ đầu nó “Lôi Thiết, nó bị làm sao vậy?”

Lôi Thiết trầm ngâm nói: “Đồ ăn hôm qua hơi cay, có lẽ –”

Tần Miễn buồn rầu “Là lỗi của ta. Ta nhớ hình như loài sói không ăn được muối, hơn nữa nó hẳn là chưa từng ăn thực phẩm chín nên dạ dày không thích ứng?” Hắn nhanh chóng vào bếp bưng một chén nước ra đổ vào chậu ăn của Nhất Điểm Bạch, đút nó uống.

“Gì vậy?” Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn trả lời cho có lệ: “Ta đút nó uống nước, hỗ trợ dạ dày tiêu hoá là vô sự.” Thực ra nước này là nước linh tuyền nguyên chất, ít nhiều có thể giảm bớt khó chịu cho Nhất Điểm Bạch.

Lôi Thiết từ chối cho ý kiến, vừa ăn cơm vừa nhìn hắn mớm nước.

Nhất Điểm Bạch từ từ uống nước, lại nằm một lát, quả nhiên khôi phục dáng vẻ *** thần phấn chấn.

Lấy một ít thịt lợn rừng đến cắt thành khối nhỏ bỏ vào chậu ăn của nó. Nhất Điểm Bạch cúi đầu ăn ngon lành.

“Về sau chỉ cho ăn thịt tươi.” Lôi Thiết.

Tần Miễn gật đầu “Lần này là ta sơ sót.”

Chờ Lôi Thiết cơm nước xong, hai người lắp buồng xe vào xe trâu chuẩn bị ra ngoài. Nhất Điểm Bạch tung tăng từ trong cái động trên tường chui ra, nhanh nhẹn nhảy lên xe trâu.

Có cửa không đi, lại muốn chui động. Chẳng lẽ Nhất Điểm Bạch rất thích cái động trên tường kia? Vẻ mặt Tần Miễn buồn cười đi khoá cổng sân lại.

Hôm nay ngày đẹp trời trong, không có chút gió, ánh sáng mặt trời chiếu lên người ấm áp dễ chịu. Trên đường gặp được một cụ ông cùng thôn và tôn tử sáu tuổi của ông đang đi bộ lên trấn trên. Tần Miễn lễ phép mời họ lên xe.

“Gia gia, chó nhỏ kìa.” Đứa nhỏ chỉ vào Nhất Điểm Bạch, nói.

Nhất Điểm Bạch rất có linh tính, trừ cảnh giác nhìn chằm chằm cụ ông và đứa bé thì không lộ ra dấu hiệu công kích.

Cụ ông híp mắt nhìn Nhất Điểm Bạch một lúc lâu “Sao ta thấy nó giống sói quá?”

Trong lòng Tần Miễn lộp bộp, nghiêm mặt nói: “Là chó săn.”

"À." Cụ ông không nghi ngờ, chung quy loài sói không thể nào thân cận với con người như thế.

Tần Miễn rất bội phục bản thân cái khó ló cái khôn, từ rày nếu có ai còn cho Nhất Điểm Bạch là sói, hắn sẽ kiên trì nói là chó săn.

Xe trâu chạy đến cửa tiệm, Trịnh Lục, Vương Thuận lại đây chào hỏi, chuyển đồ vật trên xe trâu xuống.

Lôi Thiết ngồi ở càng xe không xuống, nói với Tần Miễn: "Đi tới Huyện một chuyến."

"Làm gì?" Tần Miễn buồn bực.

Lôi Thiết: "Mua các thứ trấn trên không có."

Tần Miễn thấy y không muốn nhiều lời, tuy lòng rầu rĩ sao sao nhưng vẫn chịu đựng không hỏi, phất tay làm như không có việc gì "Đi đi."

Lôi Thiết gật đầu, đánh xe trâu đi xa.

"Tiểu lão bản, ngài đến rồi." Nhạc Đông ra ngênh đón.

Tần Miễn thu hồi tầm mắt, đi vào tiệm "Ừ. Mấy ngày nay buôn bán thế nào?"

"Tàm tạm." Nhạc Đông "Khách nhân ăn lẩu vẫn rất nhiều. Ăn món nướng cơ bản đều là đóng gói mang về, nhưng ăn malatang ít đi hai người. Bởi vì thời tiết ngày càng lạnh, rất nhiều người không muốn ngồi bàn bên ngoài, tránh bị trúng gió."

Tần Miễn nhăn mày "Vầy cũng không còn cách nào, một trấn nhỏ như vậy muốn thuê cửa hàng diện tích lớn chút không dễ. Vầy đi, ta lại nghĩ thêm vài món mới, hi vọng có thể hấp dẫn thêm nhiều khách."

Nhạc Đông tươi cười "Biện pháp này khả thi. Không dối gạt tiểu lão bản, nhiều ngày nay ta và các hỏa kế cũng đang cân nhắc, nhưng chưa nghĩ ra."

Tần Miễn vui vẻ "Được đó. Các ngươi tiếp tục suy nghĩ, nếu nghĩ ra một món có thể làm, lão bản ta có thưởng."

Nhạc Đông cười đáp: "Vâng. Lát nữa ta sẽ đem tin tốt này báo cho họ."

"Ừ, thuận tiện nói với họ càng gần cuối năm càng không thể lơ là sơ suất. Nếu biểu hiện của mọi người tốt, ngày Hai mươi bốn tiệm chúng ta liền đóng cửa, hơn nữa mỗi người sẽ được phát tiền thưởng cuối năm, để ai cũng có một năm mới tốt đẹp." Tần Miễn vừa nói vừa đi đến quầy xem sổ sách.

Nhạc Đông mừng rỡ, nhất nhất đáp ứng.

Hơn một canh giờ sau, Lôi Thiết mới trở về.

Tần Miễn chịu đựng không hỏi y mua cái gì, ngồi trong tiệm một lát mới cùng nhau về nhà.

Lôi Thiết cầm cung tiễn, cưa và cái bào đi ra ngoài, Nhất Điểm Bạch tung tăng vui vẻ đuổi theo.

Tần Miễn đang có cục tức trong bụng, không hỏi y đi làm gì, cũng không hỏi lúc nào về, dứt khoát cầm giấy bút viết viết vẽ vẽ.

Khi trời gần đen thì trong sân mới có động tĩnh.

Lôi Thiết thả một con gà rừng xuống đất.

Tần Miễn tùy ý nghía một cái, nhướng mi "Dấu răng đó là sao?"

Nhất Điểm Bạch đung đưa cái đuôi, đi đến cọ cọ chân hắn.

"Là Nhất Điểm Bạch săn được." Lôi Thiết nói xong lại giải thích "Chúng ta không thể coi nó như chó mà nuôi."

Tần Miễn gật đầu, hơi phờ phạc "Ta biết rõ."

Lôi Thiết đi đến trước mặt hắn, cầm ra một thứ từ sau lưng đưa cho hắn.

Hai mắt Tần Miễn sáng ngờ. Trong tay Lôi Thiết rõ ràng là một cây cung *** xảo, cánh cung được mài trơn bóng như ngọc, màu vàng sáng, không biết là loại gỗ gì mà mơ hồ có thể thấy sợi tơ vàng.

"Đây là…"

Lôi Thiết: "Dây cung mua ở Huyện, cánh cung là ta làm. Thích không?"

Buồn bã trong ngực nhất thời tan thành mây khói, Tần Miễn mặt mày hớn hở nhận lấy "Thích. Thì ra huynh lên Huyện để mua dây cung…"

Lôi Thiết: "Dây cung trấn trên bán không tốt."

Tần Miễn yêu thích vuốt ve cung nhỏ không rời tay, bỗng nhiên chú ý thấy trên cánh cung còn khắc vài chữ bạc bằng sắt, nhìn kỹ, đề là 'Thiết tặng thê', phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ đề ngày nào tháng nào năm nào, trong lòng chợt nảy, nhìn lên Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn hắn không chớp mắt.

Hai người đối diện thật lâu, không sao dời tầm mắt được.

Nhất Điểm Bạch nâng đầu cọ cọ chân Tần Miễn, nhìn nhìn bàn ăn, như đang hỏi vì sao vẫn chưa ăn cơm.

Tần Miễn bình tĩnh "Đúng rồi, đây là gỗ gì vậy? Sao đường vân có chỉ vàng?"

Lôi Thiết: "Gỗ chá(1)."

-Hết chương 62-

Chú giải:

(1) Cây chá: Loại gỗ nổi tiếng trong lịch sử, giá cả đắt đỏ, số lượng rất thưa thớt mọc rải rác nhiều tỉnh Trung Quốc, sinh trưởng chậm chạp, không dễ trưởng thành. Cây chá 100 năm chỉ có đường kính 20-30 centimet

——-

63. Chương 63: Bữa Cơm Bên Thông Gia Không Dễ Ăn (1)

"Gỗ chá" Tần Miễn chấn động, cầm cung nhỏ thật chặt "Thì ra gỗ này là gỗ chá ư. Ta biết loại cây này, gỗ chá là loại gỗ rất quý báu, sánh ngang với hoàng đàn, chìm hoặc bán chìm trong nước, chất gỗ ổn định ít bị vênh. Lõi cây chá chỉ to bằng ngón tay, có đường vân như sợi chỉ vàng. Số sợi chỉ vàng cũng không phải vòng tuổi của nó, ba đến năm năm mới mọc lên một cây. Muốn tìm gỗ chá chắc không dễ dàng."

Lôi Thiết: "Ngươi thích là được."

Tần Miễn vui vẻ nói: "Thích lắm."

Hắn ôm cây cung vào phòng, yêu quý treo cùng một chỗ với cung lớn của Lôi Thiết. Khi đi ra, Lôi Thiết đã dọn đồ ăn ra bàn.

"Ngày mai lên núi ngay nhé?" Tần Miễn tràn trề hưng phấn hỏi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết: "Trước tiên luyện bắn bia cố định, rồi luyện thêm bắn bia di động."

"Phiền toái như vậy?" Tần Miễn thất vọng.

Lôi Thiết thản nhiên nói: "Không học đi làm sao học chạy?"

Còn giảng đạo lý lớn. Tần Miễn không phản bác được, đành thắng lại, đứng dậy cắt thịt sống cho Nhất Điểm Bạch. Ngày hôm sau, Lôi Thiết cắm hai cây cọc trong sân, ở giữa treo một mũ rơm cũ làm bia ngắm, để Tần Miễn tập nhắm bắn.

Tần Miễn vừa có được cây cung của riêng, hăng hái đầy mình, theo chỉ đạo của Lôi Thiết, không biết mệt mỏi bắn hết lần này đến lần khác. Mới đầu chỉ toàn bắn vào không trung, sau bảy tám mũi tên, hắn tìm được cảm giác, có thể chuẩn xác bắn trúng mũ rơm, hơn nữa cách ly tâm ngày càng gần.

Lôi Thiết vốn chỉ muốn dỗ hắn chơi đùa, nhìn ra hắn có vài phần thiên phú thì hơi bất ngờ, lúc này mới dạy dỗ nghiêm túc, đầu tiên bảo hắn đứng cách mũ rơm hai trượng bắn tên, sau lùi xa ba trượng, dần dần kéo dài cự ly.

Lần đầu Tần Miễn học bắn tên, cánh tay nâng lâu nên mỏi nhừ, gần buổi trưa mới chấm dứt luyện tập.

Lôi Thiết: "Về sau mỗi ngày chỉ luyện nửa canh giờ, dục tốc bất đạt."

Tần Miễn gật đầu, hắn cũng cảm thấy ăn nhanh sẽ không tiêu, cánh tay nâng lên không nổi "Giữa trưa ăn gì?"

Lôi Thiết: "Lẩu, ta làm."

Tần Miễn cười, thả lỏng nằm xoài trên sô pha "Đi đi, huynh làm đi, ta chờ ăn."

Lôi Thiết nấu lẩu không chú ý giống như Tần Miễn, sau khi nước nóng, đổ gia vị lẩu vào, nếm thử, thấy nhạt liền thêm chút muối, tiếp tục dựa theo trí nhớ cho thịt đã cắt vào, thịt viên hôm qua mang về từ tiệm, khoai tây, cải bó xôi và cải thảo. Đợi đến khi thịt và khoai tây chín, cải bó xôi và cải thảo đã sớm vàng nhũn.

Trên khuôn mặt ngàn năm cứng ngắc của Lôi Thiết lộ vẻ quẫn bách hiếm thấy, trước khi Tần Miễn mở miệng chế nhạo, bình tĩnh gắp thêm ít rau cải và cải thảo bỏ vào.

May mà, hương vị vẫn không tệ.

Tần Miễn nghĩ hiếm khi người này xung phong nấu một bữa, buồn cười một lát, trái lại không có chế nhạo y.

Không nấu cơm, ăn hết đồ ăn vẫn không đủ no, hai người bèn bỏ mì vào nồi lẩu nấu.

Từ khi có máy cán mì, muốn ăn mì rất tiện, trước tiên dùng máy cán mì cán ra một đống to, sau khi phơi hong khô thì dùng kéo cắt đứt. Đặt ở trong ngăn kéo khô ráo để bảo tồn, muốn ăn thì có thể nấu bất cứ lúc nào. Chỉ là thời đại này không có chất hút ẩm, mì khô nhiều nhất giữ được một tháng, nhưng thế cũng đủ.

Trên bàn cơm, Tần Miễn nhắc tới chính sự "Gần đây ít người ăn malatang. Buổi chiều chúng ta ở nhà làm chút củ cải viên, cá viên, khoai lang viên và rau cải viên. Làm một ít bán thử trước, nếu bán được thì thuê người làm." Nếu không phải cần kiếm thêm tiền mở rộng kinh doanh, hắn sẽ không kiên nhẫn làm mấy thứ này mỗi ngày.

Lôi Thiết gật đầu.

Ăn cơm xong, hai người đi mua ít khoai lang, khoai tây, củ cải, cà rốt và cá của vài hộ trong thôn.

Khoai lang viên đơn giản nhất, gọt vỏ rồi hấp chín, dầm nát thật nhuyễn, thêm lượng bột mì vừa phải vào, trộn đều hỗn hợp rồi vo tròn thành một đống viên, sau khi dầu nóng, đổ viên khoai lang vào chiên đến khi vàng óng, mềm dẻo thơm ngọt. Củ cải viên cũng không khó, củ cải băm nhỏ, trộn đều với thịt băm, trứng gà, bột mì, gia vị thành hỗn hợp, cũng vo thành viên rồi chiên trong dầu. Rau củ viên nguyên liệu là khoai tây và cà rốt, khoai tây hấp chín nghiền nát, cà rốt thái sợi, lòng trắng trứng, gia vị các loại trộn đều với nhau, vo viên, cũng chiên trong dầu.

Cá viên tương đối khó hơn, sau khi làm cá sạch sẽ, rút xương lớn và xương vây, dùng dao nạo thịt cá ra, cho thêm gừng băm, muối và gia vị vừa ăn, dùng chày giã nhuyễn, thêm lòng trắng trứng, dùng đũa khuấy liên tục theo một chiều, đến khi thịt cá bết dính thì cho chút bột mì, sau đó vo tròn cá viên, bắc nồi nước, để lửa nhỏ cho cá viên vào, lại chuyển sang lửa lớn, chờ cá viên nổi lên toàn bộ thì vớt ra ngâm trong nước lạnh, lấy ra ngoài cho rút nước.

Tần Miễn, Lôi Thiết không ngừng bận rộn đến khi trời tối, khoai lang viên, củ cải viên và rau củ viên đều làm hơn một trăm Cá viên ít hơn, ước chừng tám mươi viên.

Trong thôn không có bán thịt bò, thịt dê, không thì có thể làm chút thịt bò viên và thịt dê viên.

Bữa chiều là lẩu ăn với cơm. Mỗi chủng loại cho vào mười mấy viên. Tần Miễn và Lôi Thiết đều thích cá viên nhất.

Khoai lang viên ngọt, phỏng chừng được nữ tử hoan nghênh.

Mấy loại viên xuất hiện giúp tiệm 'Ăn thật ngon' đông khách rầm rộ.

Thời gian như thoi đưa, nháy mắt liền đến tháng Chạp.

"Ăn tết" là từ càng ngày càng được nhiều người nhắc tới. Nhà nào có heo mập cần giết cuối năm đều sắp hàng ở chỗ Liêu đại bá chờ giết heo. Trong thôn cứ cách vài ngày là nghe được tiếng heo kêu thảm thiết.

Nhắc tới giết heo thì phải đi kèm với tiệc giết heo, tên như ý nghĩa, sau khi giết heo thì đãi khách ăn bữa cơm, bình thường đều là mời thân bằng hảo hữu và hương thân có giao hảo trong thôn.

Tần Miễn, Lôi Thiết ăn bữa cơm giết heo đầu tiên là ở nhà Trương Đại Xuyên, nhưng không ngờ mới qua một ngày lại có thêm bữa cơm giết heo —

Nhìn Lôi Hướng Nghĩa và một lão bá ước chừng năm mươi cùng nhau đi vào cổng sân, Tần Miễn sửng sốt một chút mới nhớ ra vị này hình như là Đổng Đại Ngưu, dượng của Lôi Thiết. Lúc Vệ thị vào cửa có gặp mặt một lần.

"Dượng đến chơi, mời vào." Lôi Thiết không lạnh không nóng.

Tần Miễn châm một tách trà nóng cho Đổng Đại Ngưu.

Sau khi Đổng Đại Ngưu vào phòng khách thì từ từ quan sát một vòng, nhìn ngắm cẩn thận tựa như đang suy xét giá trị của đồ vật trong phòng. Sau một hồi lâu ông ta mới cười mở miệng "Trà ta không uống, cần phải chạy thêm mấy nhà nữa. Ngày mai trong nhà giết heo, ta đến mời các ngươi ăn bữa cơm giết heo. Ngày mai đến sớm một chút."

Tần Miễn nói: "Chúng ta nhất định tới sớm. Dượng bảo tam đệ đến đây nói với chúng ta một tiếng là được, sao phải đích thân đi một chuyến khiến chúng ta thật thấy hổ thẹn?"

Đổng Đại Ngưu cười ha hả nói: "Thời điểm nhà các ngươi tân gia, trong nhà ta có việc nên không tới được, hôm nay nhân cơ hội đến xem một chút. Nhìn các ngươi sinh sống cũng không tệ, ta và cô các ngươi an tâm." Ông ta không đề cập tới 'phân gia', chỉ nói chuyện 'tân gia'.

Tần Miễn cười mà không nói. Lời này tùy tiện nghe một chút coi như xong. Theo hắn biết, Đổng Đại Ngưu có cả thảy ba nhi tử, dù gặp chuyện lớn đến đâu thì cử ra một người đến ngồi chơi một lát cũng không được? Nay giết heo lại đến mời bọn họ ăn cơm, nghĩ sao cũng thấy có điều cổ quái.

Dường như Đổng Đại Ngưu thật sự có chuyện, ngồi một lát liền đi.

Lôi Hướng Nghĩa cố ý đi chậm vài bước, nhỏ giọng nói: "Tiểu nhi tử của dượng từng bị bắt vào đại lao, ngày mai đến nhà họ các huynh phải cẩn thận một chút."

Tần Miễn lắp bắp kinh hãi.

Lôi Thiết cũng hơi bất ngờ, y rời đi nhiều năm, đối với chuyện nhà của bà con thân thích quả thật không biết.

"Vì sao vào ngục¿' Tần Miễn vội hỏi Lôi Hướng Nghĩa.

Lôi Hướng Nghĩa thở dài một hơi "Nói đến vẫn là do dượng và cô quá nuông chiều Vĩ biểu ca, hồi nhỏ thì trộm vặt, trưởng thành thì trâu bò cũng dám trộm, bị phạt mười lượng bạc và phán hai năm tù lao, tháng Bảy năm nay vừa được thả về nhà. Vốn tưởng ca ấy trải qua lao tù đã có được bài học, ai ngờ sau khi đi ra vẫn không học tốt — tóm lại, ngày mai các huynh cẩn thận."

Đối với nông dân vương triều Đại Hạ, mùa màng đồng áng là sinh mạng của họ, nên mới phán nặng như vậy.

Sau khi Lôi Hướng Nghĩa rời đi, Tần Miễn nghĩ nghĩ, thử hỏi Lôi Thiết: "Nếu không ngày mai mình huynh đi nhé?"

Lôi Thiết yên lặng nhìn hắn không nói lời nào.

Tần Miễn cũng hiểu bản thân không nghĩa khí, sửa lời: "Được, chúng ta cùng đi."

Lôi Thiết: “Ta sẽ không để gã khi dễ ngươi.”

Tần Miễn dựa nghiêng vào thành ghế sô pha, liếc xéo y “Ai sợ người này? Dù thế nào thì ta đã cũng theo huynh học võ lâu như vậy, chẳng lẽ đánh không lại gã? Ta chỉ cảm giác ngày mai nhất định không có chuyện gì tốt.”

Hôm sau, ăn xong bữa sáng, Tần Miễn và Lôi Thiết đánh xe trâu đến lão trạch, đi chung với bên đó. Toàn thể người bên lão trạch xuất động, trùng hợp Lôi Hướng Trí được nghỉ hôm nay nên cũng cùng đi. Bởi vì nhiều người, Đổng gia thôn cách đây hơi xa nên Lôi Đại Cường mượn một chiếc xe lừa trong thôn.

Tần Miễn, Lôi Thiết, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí ngồi xe trâu Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị, Tiền thị, Triệu thị, Lôi Xuân Đào và ba hài tử ngồi xe lừa, người hai nhà chậm rãi tiến tới Đổng gia thôn.

Gần đây trời không đổ mưa, đường thôn quê mặc dù là đường đất nhưng cũng dễ đi, xe lừa lắc lư gần nửa canh giờ, xuyên qua đường đất bị kẹp giữa hai cái ao, tiến vào một thôn làng được cây liễu và cây hoè bao quanh. Lôi Thiết cùng dừng xe.

Đây chính là Đổng gia thôn.

Tỷ tỷ Lôi Đại Cường, Lôi Tiểu Vân và tỷ phu Đổng Đại Ngưu dẫn theo một thanh niên tuổi chừng hai mươi tự mình ra cửa nghênh đón.

Lôi Hướng Nghĩa nói khẽ với Tần Miễn: “Đó chính là Vĩ biểu ca.”

Tần Miễn âm thầm đánh giá Đổng Vĩ, người rất cao, vóc dáng hơi béo nhưng rất trắng, mắt nhỏ như hạt đậu làm lãng phí cả đôi mắt hai mí, con ngươi láo liên vừa nhìn liền biết không thành thật.

“Tam đệ, Đỗ đệ muội, Vệ đệ muội, các ngươi đến rồi. Mau vào trong ngồi chơi.” Lôi thị thân thiết vừa kéo tay Đỗ thị và Vệ thị, vừa chỉ vào Tần Miễn nói với Đổng Vĩ “Đây là Thiết biểu ca và Miễn ca của ngươi, còn không mau chào?”

Đổng Vĩ lấy một loại ánh mắt gần như là càn rỡ đánh giá trên dưới Tần Miễn, lại nhìn thoáng qua Lôi Thiết, cười cười ái muội, lanh lợi nói: “Thiết biểu ca, Miễn ca, mời vào trong.”

Ấn tượng đầu tiên thật sự rất quan trọng. Tần Miễn không có vì Đổng Vĩ không đứng trước mặt mọi người gọi hắn ‘biểu tẩu’ mà sinh ra hảo cảm với gã. Đổng Vĩ chỉ đặc biệt đón tiếp hắn và Lôi Thiết, đối với mấy người Lôi Hướng Nhân lại làm như không thấy, nói gã không có tư tâm ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không thèm tin.

-Hết chương 63-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

64. Chương 64: Bữa Cơm Bên Thông Gia Không Dễ Ăn (2)

Trong phòng đã có không ít người. Lôi Đại Cương cùng tức phụ, hai nhi tử, đại nhi tức(1), hai tôn tử và hai tôn nữ đều có mặt, gần như cũng là cả nhà xuất động. Còn có một nhà Lôi Tiểu Phượng. Trượng phu Lôi Tiểu Phượng tên là Vạn Dương Thụ, trưởng nữ Vạn Tiểu Hương đã gả đi, con trai độc nhất Vạn Diệu Tô cưới vợ Trần thị, ấu nữ Vạn Tiểu Nhu đã định thân, tháng Tư năm sau thành thân. Lôi Tiểu Vân và Đổng Đại Ngưu có trưởng tử Đổng Anh, thứ tử Đổng Hùng, đại nhi tức Vương thị, nhị nhi tức Tiểu Vương thị, bốn người đang chiêu đãi khách nhân. Vài tiểu quỷ ở trong phòng chạy tới chạy lui làm ầm ĩ.

Lôi Tiểu Vân, Lôi Đại Cương, Lôi Đại Cường và Lôi Tiểu Phượng, tổng cộng bốn huynh đệ tỷ muội. Hôm nay Tần Miễn mới nhận mặt hết thân thích bên Lôi Đại Cường.

Nhiều người như vậy đều ngồi chờ ở trong phòng, có vẻ chen chúc. Nhưng may mà nhà chính đủ lớn, không thì thật phải ngồi sát rạt nhau.

Lôi Đại Cương, Lôi Đại Cường vẫn không vừa mắt nhau, lãnh đạm nói hai câu khách khí rồi tách ra chào hỏi với những người khác. Chào hỏi xong, người cả phòng ngồi vào chỗ của mình.

Vài ánh mắt quét tới quét lui Tần Miễn và Lôi Thiết. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn làm như không thấy, im lặng ngồi dựa vào tường, tao nhã vắt chéo chân, trong tay bưng chén trà nóng, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Lôi Thiết vốn mặt than, cũng xem như không có việc gì.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài có tiếng hô: "Ra bắt heo!"

Mấy khách nam đứng dậy đi hỗ trợ hoặc vây xem, bọn nhỏ cũng đều chạy ra coi náo nhiệt. Tần Miễn không nhúc nhích nên Lôi Thiết cũng bất động.

Vệ thị nói với Đỗ thị: "Tỷ tỷ, hay là chúng ta vào bếp hỗ trợ."

Đỗ thị mỉa mai: "Cần gì nói với ta, ngươi tự đi nói lão gia tử ấy, ngươi không nói làm sao hắn biết ngươi cần mẫn chịu khó."

Vệ thị không hờn không giận "Tỷ tỷ giận ta sao? Nghiêm cách mà nói đáng lý ta và đại tỷ nên thân thiết nhất hiểu nhau nhất mới phải, là ta sai. Nếu tỷ tỷ không lên tiếng, ta cũng không được động."

Đỗ thị đột nhiên đứng lên "Ý ngươi nói ta lười biếng sao?"

Vệ thị áy náy nói: "Tỷ tỷ hiểu lầm ta rồi. Thôi vậy, ta ra bên ngoài xem." Dứt lời, nhanh nhẹn rời đi.

Lôi Thiết bỗng nhỏ giọng nói: "Đỗ thị quá yếu."

Tần Miễn hiểu rõ ý y– một khi hoàn toàn áp chế được Đỗ thị, chưa chắc Vệ thị sẽ không quay qua nhìn chằm chằm hai người họ.

Nhưng hắn cũng không lo điều này, lặng lẽ nhướng mi về phía Lôi Hướng Trí đang mím môi nhìn bóng dáng Vệ thị "Ngũ đệ sẽ không để Đỗ thị chịu thiệt."

Trong mấy huynh đệ Lôi gia, Đỗ thị thương nhất là Lôi Hướng Trí đồng thời trong mấy huynh đệ Lôi gia, Lôi Hướng Trí cũng là người hiếu thuận với Đỗ thị nhất. Lôi Hướng Trí sẽ không trơ mắt nhìn Đỗ thị bị Vệ thị áp chế. Một khi có Lôi Hướng Trí chỉ điểm, 'sức chiến đấu' của Đỗ thị sẽ sánh ngang Vệ thị. Cho nên Đỗ thị yếu thế chỉ là tạm thời, 'tranh đấu' giữa bà và Vệ thị vẫn còn tiếp diễn.

Đổng Vĩ đi tới "Thiết biểu ca và Miễn ca đang nói chuyện gì vậy? Ở trong phòng chờ cũng nhàm chán, ta dẫn các ngươi ra ngoài đi dạo một chút nhé?"

Tần Miễn nhìn ra sân, một đống người chen chúc túm tụm với nhau, góc đó chính là chuồng heo, mấy đại nam nhân bao vây muốn bắt con heo gần hai trăm cân, heo ta lủi tới lủi đi trong chuồng, tiếng kêu réo chói tai phát ra không ngừng. Hắn thấy chả sao cả, gật đầu với Đổng Vĩ.

Ba người ra khỏi sân, men theo đường làng đi dạo về phía trước.

Thôn trang vào đông khắp nơi một mảnh điêu tàn, không có cảnh đẹp gì để xem. Ba người vô tình đi đến bờ ao. Những cuống ngó sen khô vàng héo rũ dựng thẳng đứng trong nước, ngắn ngắn dài dài đan xen, lộ rõ vẻ tịch liêu. Ngẫu nhiên có một trận gió qua, mặt nước mới khẽ dao động.

Đổng Vĩ dừng bước, cười nói: "Thiết biểu ca, nghe nương ta kể các ngươi mở một tiệm ăn ở trấn trên, nói vậy buôn bán nhất định không tệ."

Lôi Thiết: "Tàm tạm."

Đổng Vĩ nói: "Chúc mừng Thiết biểu ca, hi vọng các ngươi có thể phát đại tài. Nghe nói trong tiệm các ngươi tổng cộng có năm hỏa kế?"

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn còn tưởng tiếp theo Đổng Vĩ sẽ cầu họ sắp xếp gã vào tiệm ăn hỗ trợ, nhưng Đổng Vĩ chỉ cười cười rồi dời đề tài "Phía sau thôn chúng ta có một tảng đá lăn từ trên núi xuống hồi mấy năm trước, hình dạng kỳ quái, rất nổi tiếng quanh đây. Ta dẫn các ngươi đi xem."

Tần Miễn và Lôi Thiết liếc nhau, không nhìn ra được mục đích của gã, chỉ đành đi theo phía sau.

Xem tảng đá xong, ba người lại chậm rãi đi trở về. Đổng Vĩ không nhắc lại đề tài cửa tiệm, chỉ tán gẫu chút chuyện đâu đâu.

Lôi Tiểu Vân thấy tiểu nhi tử về liền nháy mắt với gã.

Đổng Vĩ đưa Tần Miễn và Lôi Thiết vào nhà chính rồi đi ra.

Lôi Tiểu Vân kéo gã đến một bên, nhỏ giọng hỏi: "Lôi Thiết có đáp ứng cho người vào cửa tiệm làm việc không?"

Đổng Vĩ khoanh tay ôm ngực, lười nhác nghiêng mình "Ta chưa nói."

Lôi Tiểu Vân sửng sốt, thò ngón tay chọc chọc gã "Đứa nhỏ này, không phải ta đã nói với ngươi —"

Đổng Vĩ đánh gãy lời bà "Nương, người yên tâm. Tự ta có tính toán."

"Ngươi thì có tính toán gì? Nếu có thể vào tiệm ăn của Thiết biểu ca ngươi làm việc, mỗi tháng ít nhất được phát sáu bảy trăm văn tiền." Lôi Tiểu Vân tức giận nói, có chút nản lòng. Kỳ thật con trai bà có đức hạnh thế nào, trong lòng bà rõ nhất, ở trong lao tù ra lại nhiễm thêm không ít thói xấu, người cũng thay đổi, lúc vừa trở về bà gần như không dám nhận nó. Nhưng dù gì cũng là miếng thịt rớt từ trên người mình, sao bà có thể không lo? Nhi tử nhà người ta bình thường mười sáu mười bảy đều cưới vợ, nhi tử bà đã mười chín, hỏi bốn năm mối hôn sự vẫn không thành. Bà không nghĩ cách làm sao được?

Đổng Vĩ vội vàng qua bóp vai cho bà, nhỏ giọng trấn an "Nương, người hãy nghe ta nói, giờ đã sắp hết năm, dù có thể vào cửa tiệm biểu ca làm việc ngay thì kiếm được bao nhiêu tiền? Hôm nay chủ yếu là lôi kéo làm quen với Thiết biểu ca, Miễn ca, trên bàn cơm lại bồi họ uống thêm vài chén rượu, quan hệ tự nhiên gần hơn. Đợi đến năm mới, ngươi tới nhà ta chúc tết, ta lại đến nhà ngươi chúc tết, khi đó không phải thời cơ tốt để nói ra sao? Ngày đầu năm, dù trong lòng họ không muốn cũng phải nể mặt mũi của người cô này chứ? Người thấy sao?"

Hai mắt Lôi Tiểu Vân sáng ngời, đặt tay lên vai gã, vui vẻ nói: "Vẫn là tiểu tử ngươi có cách hay. Nhưng tiểu di ngươi cũng rất chú ý Lôi Thiết và tức phụ y, có lẽ có ý định giống như chúng ta. Nếu bị muội ấy đoạt trước thì sao?"

Đổng Vĩ chần chờ nói: "Chắc không đâu? Nghe nói Diệu Tô làm hoả kế trong tiệm may rất được chưởng quầy trọng dụng, không nhất thiết phải đổi nghề chứ?"

"Cũng chưa chắc." Lôi Tiểu Vân không cho là đúng "Thợ may có thể buôn bán đắt như tiệm ăn sao?"

Đổng Vĩ nghĩ nghĩ "Nương, tạm thời đừng làm gì hết, quan sát trước rồi hãy nói."

Trong nhà chính, Lôi Tiểu Phượng giống như Lôi Tiểu Vân dự đoán, đang nói chuyện với Lôi Thiết, Tần Miễn. Lời của bà rất uyển chuyển, nhưng nói tới nói lui ý chính đều là muốn nhờ Lôi Thiết, Tần Miễn an bài cho hôn phu Vạn Tiểu Nhu làm việc trong tiệm ăn.

Hôn phu Vạn Tiểu Nhu, Trương Thành làm người thành thật, nhân khẩu trong nhà đơn giản, Lôi Tiểu Phượng nhìn trúng điểm này mới đồng ý gả con gái yêu cho hắn ta. Chỗ duy nhất không tốt là điều kiện nhà Trương Thành rất bình thường. Nên Lôi Tiểu Phượng muốn tiềm việc cho hắn, để sau này Vạn Tiểu Nhu gả qua đó có thể thoải mái hơn chút.

Tần Miễn ăn ngay nói thật với bà, hỏa kế trong cửa tiệm đều là thuê mướn có văn thư ký kết, một khi vi phạm phải bồi thường số tiền lớn, hơn nữa kỳ hạn thuê gian tiểu *** kia chỉ có một năm, sang năm sau sẽ không thuê nữa.

Lôi Tiểu Phượng thất vọng nhưng không cưỡng cầu, cười cười với hai người rồi đi ra ngoài.

Heo đã giết xong, Lôi Tiểu Vân đang rửa sườn lợn trong sân, thấy sắc mặt tiểu muội mình buồn rầu, thân thiết hỏi: "Tiểu muội, sao vậy?"

Hai người là thân tỷ muội, Lôi Tiểu Phượng rất hiểu Lôi Tiểu Vân, có thể đoán được ý tưởng của bà, lúc này cũng không giấu diếm "Đại tỷ, muội vốn muốn nhờ Lôi Thiết sắp xếp cho Trương Thành một việc làm, bị từ chối…" Đem nguyên văn lời Tần Miễn nói cho Lôi Tiểu Vân.

Lôi Tiểu Vân trong lòng lộp bộp, đột nhiên đứng lên, nhất thời quên béng lời Đổng Vĩ dặn.

"Tiểu muội, ta nhớ ra một chuyện cần làm, ngươi giúp rửa đống xương sườn này một chút."

Lôi Tiểu Vân vội vàng vào phòng tìm Lôi Thiết và Tần Miễn.

"Thiết tử, tức phụ Thiết tử, hai người các ngươi vào đây, ta có chuyện muốn nói với các ngươi."

Tần Miễn, Lôi Thiết cùng bà vào sương phòng của bà và Đổng Đại Ngưu.

"Không biết cô tìm chúng ta có chuyện gì?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Tiểu Vân mời họ dùng một ít hoa quả khô và đậu phộng chiên "Hai người các ngươi đều là người thông minh, cô cũng không quanh co lòng vòng với các ngươi. Ta muốn cầu các ngươi sắp xếp cho Vĩ biểu đệ các ngươi một việc làm. Chắc các ngươi cũng nghe nói chuyện Đổng Vĩ ngồi tù, nhưng kỳ thật không phải giống như người bên ngoài nói, Đổng Vĩ là bị người hãm hại…"

Tần Miễn chẳng ừ chẳng hử.

"Từ nhỏ đến lớn nó luôn là hài tử thành thật, sau khi ra khỏi lao tù lại càng hiểu chuyện hơn. Nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy nó không tốt nên từ lúc trở về nhà đến nay, nó vẫn không tìm được việc làm, cả hỏi cưới tức phụ cũng không thành. Các ngươi nói nó có bị oan uổng không? Trong mấy hài tử cùng lứa các ngươi, hai người các ngươi có tiền đồ nhất cho nên cô cầu các ngươi giúp nó một lần." Lôi Tiểu Vân nhỏ giọng cầu xin, một tấm lòng từ mẫu khiến người động dung.

Tần Miễn cười khổ nói: "Cô như vầy là làm khó chúng ta rồi. Nếu cô sớm đánh tiếng với chúng ta, có thể mời Vĩ biểu đệ làm việc, chúng ta cầu còn không được. Nhưng lúc chúng ta mời những hoả kế kia đều là ký kết văn thư một năm, chưa tới thời hạn đã đuổi người đi thì phải bồi thường cho một người hai mươi lượng bạc. Chúng ta làm ăn nhỏ, sao có thể bồi thường nổi?"

"Tiệm ăn buôn bán tốt, các ngươi có thể mời thêm người, an bài người mình vào cửa tiệm của mình, các ngươi cũng được yên tâm hơn, không phải sao?" Lôi Tiểu Vân nói tiếp.

Tần Miễn giải thích: "Trong cửa hàng đã có năm hỏa kế, đủ dùng."

Sắc mặt Lôi Tiểu Vân lạnh dần "Nói tới nói lui là các ngươi cảm thấy con ta từ lao ngục đi ra nên khinh thường nó, không coi chúng ta là thân thích."

Lôi Thiết: "Là cô ra nan đề cho chúng ta."

Lôi Tiểu Vân đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh, không nói một lời rời đi.

Tần Miễn nhún nhún vai, kéo Lôi Thiết đi ra ngoài.

Ngồi chờ trong nhà chính thêm chốc lát thì khai tiệc.

Đổng gia trừ thân thích bên Lôi Tiểu Vân còn có thân thích của Đổng Đại Ngưu bên kia, hơn nữa có cả thôn dân giao hảo, tổng cộng bốn bàn khách nhân, trong nhà chính bày hai bàn, trong sân bày hai bàn.

"Tiểu Vân, hai người kia chính là cháu ngươi và nam tức phụ của y?" Một phụ nhân trung niên ngồi cạnh Lôi Tiểu Vân chỉ vào Tần Miễn và Lôi Thiết, che miệng cười, ánh mắt liếc xéo, đã có cả bó tuổi còn làm ra động tác này cũng không tự thấy kỳ quặc.

Lôi Tiểu Vân liếc mắt nhìn sang bên kia, thản nhiên nói: "Đúng vậy. Táo Hoa tỷ, mời dùng bữa."

Đổng Vĩ nhướng mày, khó hiểu nhìn Lôi Tiểu Vân trên một bàn khác, phát sinh chuyện gì, sao thái độ của nương lại như thế?

"Hai nam nhân kết làm phu thê, Tiểu Vân, ngươi nhìn mà không cảm thấy khó chịu à?" Phụ nhân vừa nói vừa lắc đầu, "Ngươi thật là… sao còn mời họ tới."

"Người tới là khách." Lôi Tiểu Vân cười nói "Bọn họ muốn ở bên nhau, tuy rằng ta là cô bọn hắn, nhưng dù sao vẫn là người ngoài, có thể nói gì chứ?"

Sắc mặt Lôi Thiết trầm xuống, kéo Tần Miễn đứng lên, đi đến trước mặt Lôi Tiểu Vân, nhàn nhạt mở miệng: "Cô, bức chúng ta thành thân là thân đệ đệ của cô. Trưởng tỷ như nương, nếu cô có ý kiến, sao lúc trước không khuyên bảo ông ấy?"

Mặt Lôi Tiểu Vân cứng đờ.

Trong sân một mảnh im lặng xấu hổ.

Ánh mắt người bên ngoài giống như kim đâm dừng trên mặt Lôi Đại Cường, Lôi Đại Cường xanh tím cả mặt.

"Chúng ta còn có việc, cáo từ trước." Lôi Thiết kéo Tần Miễn đi thẳng.

Lôi Đại Cương cười ha ha, thoải mái uống một ngụm rượu "Có vài người a, càng già thì càng hồ đồ."

"Lôi Đại Cương, ngươi có ý tứ gì?" 'Cộp' một tiếng! Lôi Đại Cường đặt đôi đũa xuống bàn, lớn tiếng chất vấn.

"Ha ha" Lôi Đại Cương gắp một cục sườn nhiều thịt cho tôn tử, mí mắt không hề nâng lên một chút "Ta không chỉ tên nói họ, ai già hồ đồ thì trong lòng người đó tự biết. Chỉ nghe lời của thuật sĩ hương dã liền bức nhi tử của mình cưới nam nhân. Ai, người ta hay nói 'Có mẹ kế liền có bố dượng'. Thật đúng là không nói sai."

"Ngươi —" Lôi Đại Cường không thể nhịn được nữa, giương nắm đấm lên.

"Muốn đánh ta? Có bản lĩnh thì đến đây." Lôi Đại Cương cũng đứng lên, khinh thường nói.

Lôi Đại Cường nhào tới "Ngươi muốn chết!"

Người bên cạnh vội vàng can ngăn "Thôi thôi, cả hai đều bớt nói đi!"

Trong sân hỗn loạn cả lên.

-Hết chương 64-

Chú giải:

(1) Nhi tức: con dâu

---

65. Chương 65: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (1)

Tần Miễn và Lôi Thiết đều không quay đầu lại, đánh xe trâu đi xa.

Tần Miễn dám khẳng định hơn phân nửa là Lôi Tiểu Vân nói gì đó với những người khác, phụ nhân kia mới có thể nói những lời này.

Bởi vì bị từ chối nên Lôi Tiểu Vân mới lấy chuyện của hắn và Lôi Thiết ra nói, muốn làm bọn hắn ngột ngạt. Có câu cửa miệng thế này, ngay cả hoàng đế cũng có thân thích bần cùng huống chi là người bình thường. Thân thích muốn làm thân với họ thực bình thường, muốn nhờ bọn họ giúp đỡ cũng bình thường, nhưng một khi không đạt được mục đích, lén đâm sau lưng họ thì thật đáng giận.

Lôi Thiết bỗng nói: "Sau này không cần đến nữa."

"Đương nhiên." Tần Miễn không đáp do dự, đồng thời cũng đau lòng Lôi Thiết, nếu không có hắn, hiện tại Lôi Thiết sẽ rất cô đơn. Nếu những người gọi là thân thích kia thật sự có tình cảm với Lôi Thiết, lúc trước y sẽ không lâm đến tình cảnh phải rời nhà trốn đi, sau cũng sẽ không bị buộc thành thân với nam nhân, càng không bị làm cho trắng tay ra ngoài… Nay, những người đó lại dựa vào mấy tiếng xưng hô 'Cô' 'Dượng' liền muốn chiếm lợi, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Nếu bọn họ không thèm để ý Lôi Thiết, hắn và Lôi Thiết cần gì phải để ý họ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Oan ức ngươi." Lôi Thiết buồn bực nói.

Tần Miễn chẳng sao cả "Với ta mà nói, họ chỉ là những người râu ria."

Lôi Thiết đột nhiên nắm chặt tay hắn "Ừ, với chúng ta mà nói, họ chỉ là những người râu ria."

Nửa câu sau nhiều hơn một chữ. Tần Miễn ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng nở nụ cười, đáy lòng có chút khẩn trương, có chút vui sướng. Người này để ý hắn như vậy. Lôi Thiết thấy hắn nở nụ cười, cũng thoáng cười "Tức phụ, may mắn lúc trước ta cùng ngươi thành thân."

Tần Miễn bối rối, hai mắt nhìn cây nhìn núi, chỉ độc không nhìn y, làm bộ như không có nghe.

Lôi Thiết không gì nữa, chỉ nắm chặt tay hắn, giương roi tăng tốc.

Từ nay về sau, hai người bọn họ đã không còn cô độc.

Qua Hai mươi tháng Chạp, trời càng lúc càng giá rét, gió lạnh giống như dao găm quét đến cạo đi, lại giống dã thú phẫn nộ phát ra tiếng kêu nức nở. Mặt nước trong hồ ao sông suối đóng băng, người trưởng thành nặng hơn trăm cân lui lui tới tới mặt băng cũng không thành vấn đề. Nước dưới giếng cũng kết băng, mỗi lần lấy nước đều phải dùng thùng nước đập vỡ màng băng trước. Đã mấy ngày không thấy bóng dáng mặt trời, mơ hồ như có trận tuyết lớn sắp buông xuống.

Tân xuân càng gần, có đồng dao xướng viết: 'Hai mươi ba, tiễn ông táo về trời Hai mươi bốn, quét dọn nhà cửa Hai mươi lăm, làm đậu hủ Hai mươi sáu, hầm thịt heo Hai mươi bảy, giết gà trống Hai mươi tám, nhào bột Hai mươi chín, hấp màn thầu Tối ba mươi chịu một đêm, đến mùng Một xoay uốn éo.'

Hai mươi ba tháng Chạp, Tần Miễn, Lôi Thiết đi trấn trên mua thêm quần áo mới và sắm đồ tết. Tần Miễn lo nếu sắp tới tuyết lớn ập xuống thật, hỏa kế không sống ở trấn trên khi về nhà sẽ không an toàn, nên nhân hôm này đến cửa tiệm phát tiền thưởng dày cuối năm cho các hoả kế, tiệm bắt đầu nghỉ đông, mồng Sáu tháng Giêng mở cửa lại.

Nhạc Đông cô độc lẻ loi không có nơi ăn tết, Tần Miễn vốn còn do dự có nên dẫn Nhạc Đông về nhà mình không thì bị Lôi Thiết một phát cự tuyệt, sau không nhắc lại nữa. Thực ra hắn cũng không hi vọng một ngoại nhân cùng bọn hắn đón năm mới, bất quá, Trịnh Lục đã nhiệt tình mời Nhạc Đông đến nhà nó ăn tết, Nhạc Đông vui vẻ đồng ý.

Sau khi sắp xếp xong chuyện cửa tiệm, Tần Miễn, Lôi Thiết đánh xe trâu về nhà, dự định trước mồng Sáu tháng Giêng chỉ trấn thủ ở nhà, không bước ra cửa.

Hôm sau trời liền đổ tuyết lớn. Bông tuyết to như lông ngỗng tung bay, rơi lả tả, chỉ chốc lát trên nóc nhà, nhánh cây, bờ tường sân, sào trúc phơi đồ đều tích một tầng tuyết trắng ***. Rất nhanh, mặt đất cũng phủ một tầng tuyết dày, tựa như tấm thảm không dính một hạt bụi.

Đây là trận tuyết đầu tiên sau khi hắn đến dị thế, Tần Miễn ăn mặc giống như con gấu hiếu kỳ chạy ra ngoài nhìn về phía xa xa. Trời và đất đều một mảnh trắng xoá, tuyết vương đầu cành, ngọc thụ quỳnh hoa, trời đất lộ vẻ mênh mang. Hoa tuyết như hoà tan hết thảy âm thanh thế gian, Nhất Điểm Bạch chơi trên núi đã đủ, giống hệt chú cún con ngún nguẩy kêu ngao ngao chạy tới, để lại hàng dấu chân trên tuyết.

Tần Miễn nhìn thú vị, vốc một nắm tuyết lên ném vào nó.

Nhất Điểm Bạch uốn éo thân mình nhẹ nhàng tránh đi, kiêu ngạo nhìn hắn một cái, tiếp tục chạy băng băng.

Lôi Thiết im lặng đứng cách đó không xa nhìn chốc lát mới mở miệng "Về thôi."

"Nhất Điểm Bạch, đi."

Đi đến cửa thôn liền nghe thấy tiếng cười đùa hân hoan. Nhóm tiểu quỷ trong thôn chạy tới chạy lui chơi đánh tuyết trận, trượt chân té cũng không khóc, ngược lại hi ha cười to vô ưu vô lự.

Vừa vào phòng, Tần Miễn bò ngay lên giường lò. Từ khi qua tháng Chạp, giường lò chưa bao giờ để nguội lạnh.

Nhất Điểm Bạch thông minh nằm úp sấp ở mép giường lò.

Ăn cơm dĩ nhiên là ăn trên giường. Từ khi trời lạnh, gần như mỗi ngày nhà họ đều ăn lẩu, Lôi Thiết đã học được cách nấu lẩu, xử lý nguyên liệu nấu ăn sạch sẽ bỏ vào nồi nấu là có thể ăn, bớt việc, ăn no, còn

nóng hổi. Việc rửa bát cũng thuộc về Lôi Thiết, Tần Miễn gần như không làm việc gì, phỏng chừng một mùa đông này hắn sẽ béo thêm ba cân.

Hai mươi bốn quét dọn nhà cửa, nhà bọn hắn là nhà mới, không có gì cần quét dọn.

Hai mươi lăm, Lôi Thiết ngâm nửa thùng đậu nành, đến lò đậu hủ trong thôn nhờ họ làm đậu hủ, trong quá trình bớt thời gian về nhà một chuyến, mang theo một chén sữa đậu nành lớn, hương thuần ngon miệng. Nửa thùng đậu nành làm được hơn năm mươi cân đậu hủ, nhìn nõn nà ngon miệng.

Tần Miễn bỗng nhiên nhớ tới món chao mỹ vị. Hồi hắn còn rất nhỏ, ở quê ngoại thường có một ông cụ xấp xỉ sáu mươi gánh chao đi khắp thôn bán. Nghe nói chao kia chế biến theo phương pháp gia truyền, khối nhỏ vuông vức, bên ngoài phủ một tầng đỏ tươi, một đồng xu một khối, vừa cay vừa thơm, mỗi lần bà ngoại đều dùng năm xu mua năm khối chao. Hắn đặc biệt thích ăn, nửa khối chao có thể ăn một chén cơm lớn.

Hồi ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, chạy đi hỏi ông cụ món chao làm thế nào, vì sao thơm như vậy. Ông cụ kia cũng có hứng thú, phỏng chừng thấy hắn còn bé nên nói cho hắn thật. Sau này, hắn nói phương pháp cho bà ngoại, bà ngoại thông minh thành công làm ra chao ngon y hệt, đến nay hắn còn nhớ rõ cách thực hiện.

"Lôi Thiết, chúng ta vào bếp làm chao nào." Tần Miễn nhảy khỏi giường lò, khom lưng mang giày.

Lôi Thiết ngạc nhiên nhìn hắn, cứ tưởng rằng suốt mùa đông này tiểu tức phụ sẽ sinh sống trên giường.

Y buông quân cờ trong tay xuống, "Chao là cái gì?"

Tần Miễn thần thần bí bí nói: "Ăn ngon lại đưa cơm."

"Không sợ lạnh?" Lôi Thiết hỏi.

"Đốt chậu than là được. Mau." Vì món ngon, Tần Miễn có thể chịu lạnh.

Tần Miễn nói Lôi Thiết tìm hai cái bình gốm không, rửa sạch sẽ, lau khô nước bên trong. Nhìn y cầm khăn vải vươn tay vào nước lạnh băng mà mặt không đổi sắc, Tần Miễn bội phục, ra vẻ an ủi vỗ vai y "Người có năng lực thường khổ, vất vả cho huynh."

Lôi Thiết gảy nhẹ ngón trỏ, mấy giọt nước văng lên mặt hắn.

Tần Miễn run run trừng tới, người nọ như không có việc gì cúi đầu làm việc. Hắn cầm một khay sứ lạnh ngắt thừa dịp Lôi Thiết không đề phòng áp lên má y, thấy da mặt y run run rõ rệt, cười ha ha.

Nhất Điểm Bạch làm tổ trong ổ mở mắt ra, ngẩng đầu, lia nhanh qua phòng bếp, lại nhắm mắt gục xuống.

Tần Miễn nhóm lửa làm một ít sa tế, đổ ra bát, sau khi sa tế nguội, thêm tiêu đen, hoa tiêu, hồi hương, *** bột cùng rượu gạo vừa phải trộn thành nước ngâm chao.

Tiếp, hắn bảo Lôi Thiết lấy ít rơm trải trong giỏ trúc, lót tờ giấy trắng lên, xếp đậu hủ trắng nõn đã cắt thành khối vuông nhỏ lên giấy, các tầng đậu hủ xếp cách nhau một tờ giấy trắng.

Qua một thời gian, đậu hủ lên men, Tần Miễn lại rắc một lớp muối lên trên đậu hủ.

Làm xong, hắn đối Lôi Thiết nói: "Ướp muối chừng tám ngày rồi cho đậu hủ vào bình gốm, chế nước ngâm vào, dùng giấy và hồ dán kín miệng bình giống như ủ rượu là đại công cáo thành. Tám ngày sau huynh nhớ nhắc ta."

Lôi Thiết gật đầu "Lại đây sưởi ấm tay."

"Hôm nay Hai mươi bảy." Tần Miễn ngồi xuống bên chậu than, an bài nhiệm vụ trong mấy ngày tiếp theo "Hôm nay nhào bột, hầm thịt và chiên thịt viên, ngày mai làm bánh bao, sủi cảo và hấp màn thầu."

Lôi Thiết: "Nhiều chuyện như vậy? Ngươi nói, ta làm."

Tần Miễn bật cười "Tết mà, phải bận rộn một chút mới có cảm giác ăn tết. Tuy nhà chúng ta ít người, nhưng càng thêm long trọng mới không để người ta xem thường. Cách giao thừa còn tới ba ngày, vẫn kịp." Đây là năm đầu tiên trong kiếp sống mới của hắn, là năm đầu tiên Lôi Thiết hồi hương, càng là năm đầu tiên hắn và Lôi Thiết chung sống bên nhau, nhất định phải sắp xếp chu toàn.

Lôi Thiết không nói, cầm tay hắn, đặt hơ trên chậu than cùng nhau sưởi ấm, ánh mắt sâu thẳm dừng ở mặt hắn.

Tần Miễn rút rút tay ra, không kéo nổi, tay Lôi Thiết giống như cây đinh đính chặt tay hắn.

"Ta sẽ không đi, nắm chặt như vậy làm gì?" Tần Miễn mỉm cười hỏi.

Lôi Thiết rất muốn hỏi có phải vĩnh viễn hắn cũng sẽ không đi không, nhưng sau cùng vẫn không hỏi ra, sưởi ấm tay cho hắn rồi mới buông.

Tần Miễn đứng lên trước "Huynh nhồi bột, ta hầm thịt."

Lôi Thiết đứng dậy lấy bột mì.

Tần Miễn nấu nước nóng, cho hỗn hợp gia vị vào, xương sườn, gà, móng heo, thịt cắt khối to đều rữa sạch sẽ, bỏ hết vào nồi, đậy nắp, hầm với nửa lớn, bỏ thêm vài khúc gỗ lớn vào lòng bếp thì tạm thời không cần đứng canh chừng. Món ăn nấu sẵn nhiêu đó thôi, mồng Một thết đãi khách khứa lại làm thêm món, đỡ phí. Đồng thời có thể hấp thêm khoai lang trong nồi.

Tần Miễn dời bàn vuông nhỏ đến bên chậu than ngồi băm thịt, xắt ngó sen. Trời lạnh, thứ gì cũng nhiễm lạnh, bàn tay càng lạnh đến tê dại, mới cắt vài nhát đã muốn hơ ấm tay.

Lôi Thiết nhào bột xong, lấy đi dao phay trong tay hắn, theo chỉ đạo của hắn cắt thái đồ ăn, rất nhanh ba chậu thịt băm, củ sen xắt hạt lựu, nạc cá liền ra mắt. Hai người làm một chậu thịt heo viên, một chậu củ sen viên, một chậu cá viên, cùng với một chậu khoai lang viên. Thêm một món mới là đậu hủ nghiền nát, trộn đều với thịt băm, bột mì, làm ra đậu hủ viên, cũng ngon tương đương. Củ sen viên, khoai lang viên và đậu hũ viên đều đem chiên, thịt heo viên và cá viên thì chần trong nước.

Sau khi nồi thịt hầm xong, Tần Miễn gắp con gà và một khối thịt luộc ra, ăn tạm bữa trưa, buổi chiều tiếp tục bận rộn.

Mùi dầu chiên phiêu đãng trong phòng bếp, đây chính là hương vị của năm mới.

Nhìn từng chậu viên chiên thơm lừng, Tần Miễn có cảm giác thành tựu.

Hai mươi tám tháng Chạp, bột nở tốt. Tần Miễn, Lôi Thiết hấp hai nồi màn thầu, một nồi bánh bao thịt, bao một sàng sủi cảo, còn chiên một chậu đậu phụ ky tẩm mè(1), bánh quai chèo(2), bánh cuộn thừng(3) và bánh quẩy.

Lôi Thiết chưa bao giờ biết món ăn Tết có thể phong phú như thế, rất nhiều thứ Tần Miễn chuẩn bị trước nay y chưa từng gặp.

-Hết chương 65-

Chú giải:

(1) Đậu phụ ky tẩm mè đen: nguyên văn là 'ma diệp', tui dịch đại theo cách tui hiểu à. Nguyên liệu gồm sữa đậu nành, bột mì, muối, mè đen, *** bột ngô.

ma diệp

(2) Bánh quai chèo

bánh quai chèo

(3) Bánh cuộn thừng

tát tử

66. Chương 66: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (2)

"Thế nào hở?" Tần Miễn làm dáng hiến vật quý "Có phải toàn những thứ trước giờ huynh chưa từng thấy chưa từng nếm thử không nào?"

Lôi Thiết ôm hôn hắn, nói nhỏ "Vĩnh viễn khó quên."

Tần Miễn không thích biểu cảm lâm vào hồi ức này của y, phất tay nói: "Chuyện trước kia không cần nghĩ nữa. Càng là người không thích huynh, huynh càng phải sống tốt hơn họ gấp trăm lần ngàn lần." Hắn cầm một cái bánh quai chèo nhét vào miệng Lôi Thiết.

Hai ngón tay Lôi Thiết cầm bánh quai chèo, tay đong đưa "Không phải ta nghĩ đến những người đó." Y đã sớm thờ ơ, chỉ cần có tiểu tức phụ bên cạnh y là đủ.

Hai mươi chín tháng Chạp, các thôn dân khác còn đang vội vàng nấu nướng chiên xào, Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn Nhất Điểm Bạch nhàn nhã đến thăm nhà Trương Đại Xuyên và nhà Ngô Địch. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Năm mới, người nhà nông thường chiêu đãi khách đến chơi hạt dưa, đậu phộng, đậu tằm mà mình tự rang. Rất ít ai bỏ tiền mua đồ rang sẵn ở trấn trên hoặc hoa quả khô, các món ăn vặt khác.

Tần Miễn vì muốn bớt việc, hạt dưa, đậu phộng, đậu tằm rang đều đi mua nên giờ hắn và Lôi Thiết mới rãnh rỗi như vậy. Hai người cố ý vô ý không đi ngang qua cửa lão trạch.

Buổi sáng Ba mươi tháng Chạp, bốn người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào mặc áo bông, toàn thân khí lạnh đi vào cổng sân nhà Tần Miễn.

Hai ngày trước tuyết ngừng, nửa đêm hôm qua lại bắt đầu đổ, tuyết đọng chưa đến mắt cá chân. Đoạn đường bốn người Lôi Hướng Nghĩa đi từ lão trạch đến nhà Tần Miễn không tính là dài, nhưng trên người vẫn vương một tầng tuyết, mái đầu tựa như đội mũ nhung màu trắng. Nhất Điểm Bạch chạy tới, dùng ánh mắt xem xét tuần tra họ rồi mới tránh sang một bên.

Ba huynh đệ Lôi Hướng Nghĩa phủi tuyết trên người, hai mặt nhìn nhau cười khổ. Ước chừng là thú cưng giống chủ, nên Nhất Điểm Bạch không thích người bên lão trạch. Chỉ với Lôi Xuân Đào, nó mới có chút hảo cảm.

"Chúng ta vào phòng có giường lò ngồi." Tần Miễn ngoắc ngoắc.

Vào phòng, mấy huynh muội liền cảm thấy ấm áp hẳn lên, âm thầm đánh giá bốn phía. Đây là lần đầu tiên họ tiến vào phòng này.

Phòng ốc rộng thoáng, vào cửa bên tay trái là tủ áo, bên tay phải là sô pha đôi và một bàn trà nhỏ, trên sô pha trải hai tấm đệm dựa màu nâu Đối diện tủ áo là giường lò, trên giường trải thảm mỏng in hoa và bốn cái gối ôm vải đỏ đen để tuỳ ý, chính giữa giường kê một bàn vuông, trên bàn bày biện bàn cờ mới đi hơn chục quân, cách bàn cờ có hai tách trà khí nóng vẫn còn lượn lờ Vách tường phía trên giường lò treo một bức tranh phong cảnh, góc tường bên phải là giá sách, trên giá để rải rác ít thư tịch, một quyển trong đó mở ra, đặt thẻ gỗ làm dấu. Căn phòng rất sạch sẽ, không tính là ngăn nắp, nhưng trong cái tuỳ tiện lộ ra cám giác thoải mái ấm áp.

"Các ngươi lên giường lò ngồi." Tần Miễn bảo Lôi Thiết đón tiếp họ trước rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhất Điểm Bạch cọ cọ chân lên tấm thảm trên đất, bước lên bậc gỗ rồi vươn mình nhảy lên giường lò, làm ổ tại một góc.

Mấy người Lôi Hướng Nghĩa do dự một chút, cởi giày lên giường lò, dưới mông ấm áp làm cả bọn khoan khoái đến thở dài, gương mặt lạnh tái cũng hồng hào trở lại.

Tuy rằng là thân huynh đệ, nhưng chung quy nam nữ khác biệt, Lôi Xuân Đào không cởi giày, cong chân ngồi tại mép giường lò, sờ lên đệm chăn được ủ ấm, hâm mộ nói với bọn Lôi Hướng Nghĩa: "Ca, nếu trong nhà cũng làm loại giường lò này thì mùa đông không cần sợ lạnh nữa."

Lôi Hướng Nghĩa ngồi trên giường lò ủ ấm tay xong thì chà xát mặt mình "Đúng vậy. Lúc người trong thôn nghe nói nhà đại ca xây giường lò này còn tỏ vẻ khinh thường, mùa đông năm nay cả thôn e chỉ có đại ca, đại tẩu trôi qua thoải mái nhất."

Lôi Hướng Lễ lắc đầu "Lúc trước đệ có đề cập với cha chuyện xây giường lò, đáng tiếc nương không đồng ý." Trong lòng họ hiểu rõ Đỗ thị tiếc xài tiền.

Lôi Hướng Trí trầm ngâm nói: "Loại giường này quả thật thực dụng, chờ thời tiết ấm áp đệ sẽ thuyết phục cha nương. Họ đã lớn tuổi, xây giường lò để mùa đông sang năm dễ chịu hơn."

Lôi Thiết không gia nhập cuộc trò chuyện của họ, không để tâm lật một quyển sách.

Mấy người Lôi Hướng Nghĩa sớm đã quen tính tình trầm lặng của y, cũng không để ý.

Tần Miễn bưng một cái khay tiến vào, Lôi Thiết ngẩng đầu, dời bàn cờ đi.

Tần Miễn đặt bốn tách trà nóng lên bàn nhỏ trên gường, khay thì đặt thẳng lên giường.

Bốn người Lôi Hướng Nghĩa đều bị những đĩa điểm tâm trong khay hấp dẫn, một đĩa tàu hủ ky tẩm mè đen trình bày đẹp mắt, một đĩa bánh quai chèo to tròn giòn rụm, một đĩa bánh quẩy vàng xốp mê người và một đĩa bánh cam tròn trịa phủ hạt đường, còn có một đĩa đậu hủ viên chiên, trên đĩa cắm sáu cây tăm.

"Đại tẩu, những thứ này là gì vậy?" Lôi Xuân Đào hiếu kỳ hỏi.

Tần Miễn cởi giày tới ngồi xuống bên cạnh Lôi Thiết, cọ cọ cẳng chân y lấy hơi ấm "Những thứ này là điểm tâm ta và Lôi Thiết cùng nhau làm, tàu hủ ky tẩm mè, bánh quai chèo, bánh quẩy và bánh cam ngọt. Đậu hủ viên chiên vốn để ăn kèm cơm, nhưng hương vị không tệ, ta rất thích, các ngươi cũng nếm thử. Có điều bên trong có thịt, để lạnh không thể ăn quá nhiều." Nói xong, hắn dùng tăm trúc ghim một viên đậu hủ lên ăn, loại viên chiên này vừa ngon vừa dai.

Lôi Thiết: "Ăn ít thôi."

"Biết, chỉ ăn hai viên." Tần Miễn cười nói "Ta còn phải chừa bụng để tối ăn."

Lôi Hướng Trí cũng ghim một viên đậu hủ chiên lên, mỉm cười nói: "Xem ra hôm nay chúng ta đến đúng rồi."

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào mỗi món điểm đều nếm thử, khen không dứt miệng.

Lôi Hướng Nghĩa thầm thổn thức, đại ca tuy cưới nam tức phụ nhưng cuộc sống thoải mái hơn họ nhiều lắm.

"Các ngươi bên kia chuẩn bị đến đâu rồi?" Tần Miễn thuận miệng hỏi.

Lôi Hướng Nghĩa chìa tay cầm một cái bánh quẩy ăn, vừa giòn vừa thơm "Đang hầm thịt. Mấy thứ khác đều chuẩn bị xong."

"Các ngươi hôm nay cùng nhau đến là có chuyện gì sao?" Tần Miễn ghim thê, một viên đậu hủ, bị Lôi Thiết ngăn lại, đành bỏ cây tăm, lấy tàu hủ ky tẩm mè ăn.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào liếc nhau, Lôi Hướng Nghĩa nhìn nhìn Lôi Thiết, uống một ngụm trà nóng, không ôm hi vọng nói: "Cha và nương gọi các huynh tối nay đến ăn bữa cơm tất niên, cùng chào đón năm mới."

Tần Miễn từ chối cho ý kiến, nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Ta và tức phụ sẽ đón năm mới ở nhà mình."

Mấy người Lôi Hướng Nghĩa không nói mấy câu khuyên bảo suông, chuyển sang tán gẫu đề tài khác.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí đều giỏi nói, Tần Miễn cũng là người mồm mép, lại có nhiều hơn bọn họ mấy trăm năm kiến thức, cả đám ngồi trò chuyện náo nhiệt.

Sau đó ngay cả Lôi Thiết cũng thỉnh thoảng chen vô vài câu, tuy vẫn chỉ ba năm mười chữ, nhưng ít nhất không im lìm ngồi một đống.

Bất tri bất giác đã ăn hết mấy đĩa điểm tâm.

Mấy người Lôi Hướng Nghĩa đều có chút ngượng ngùng, thấy Tần Miễn cầm khay tính đi lấy thêm, vội vàng xuống khỏi giường lò.

"Không cần đâu đại tẩu, sắp trưa rồi, chúng ta cũng nên trở về." Lôi Xuân Đào giành nói trước.

Tần Miễn dừng lại, gật đầu "Được, hôm nay trừ tịch, giữ các ngươi ở lại ăn bữa cơm cũng không thích hợp. Các ngươi đợi chút, ta đi lấy thêm chút điểm tâm, các ngươi mang về cho mấy hài tử."

Trong lòng Lôi Hướng Nghĩa ấm áp, vội cảm ơn: "Đa tạ đại tẩu."

Tần Miễn lấy ra một cái chậu gỗ nhỏ, mỗi loại điểm tâm đều xếp vào một ít, sắp lại với nhau cũng chiếm hơn nửa chậu.

Trên đường về nhà, Lôi Xuân Đào nhịn không được cầm một viên đậu hủ chiên lên ăn.

Ba người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí đều không nhịn được cười.

Vẻ mặt Lôi Xuân Đào ngại ngùng, nhỏ giọng nói: "Đậu hủ viên chiên quả thật ăn ngon quá."

Lôi Hướng Trí vỗ vỗ đầu nàng "Yên tâm, có phần của muội."

Hai má Lôi Xuân Đào hơi hồng lên, vội vàng xua tay "Vậy sao được? Để cho Đại Bảo, Nhị Bảo, Hân Hân ăn."

Lôi Hướng Nghĩa cũng cười "Xấu hổ cái gì? Trong mắt chúng ta, muội cũng là hài tử."

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí mỉm cười gật đầu.

Khoé miệng Lôi Xuân Đào nhịn không được giương lên, nàng có các ca ca thật tốt.

Một đường đạp tuyết vào cửa, Đỗ thị và Vệ thị thấy chậu gỗ trong tay Lôi Hướng Nghĩa, ánh mắt đều biến đổi.

"Các ngươi bưng gì vậy?" Lôi Hướng Nhân ngồi vắt chéo chân cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa phun đầy đất, thấy bọn họ trở về, liền tới gần vói tay vào.

Lôi Hướng Nghĩa né sang bên cạnh "Là của đại ca, đại tẩu cho ba hài tử ăn."

"Để ta xem là thứ tốt gì." Lôi Hướng Nhân lại đến gần.

Lôi Hướng Nghĩa chuyển chậu gỗ qua Lôi Hướng Trí.

"Xem một chút thì sao? Còn sợ ta ăn hết à?" Lôi Hướng Nhân nói với Lôi Hướng Nghĩa bằng giọng điệu không tốt, nhưng không dám cướp đồ từ tay Lôi Hướng Trí. Người đệ đệ này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng bộ dạng không nói một lời yên lặng nhìn ngươi sẽ khiến ngươi hoảng hốt.

Triệu thị sợ bị thiệt, cao giọng hô: "Đại bảo, Nhị bảo, mau tới đây, có đồ ăn ngon."

Tiền thị nãy giờ không lên tiếng, ôm Hân Hân đi ra.

Vệ thị hỏi Lôi Xuân Đào, "Sao không thấy đại ca và đại tẩu các ngươi?"

Lôi Xuân Đào nói: "Năm nay là năm đầu tiên họ thành gia, một mình đón tết thích hợp hơn."

Vệ thị nói: "Vậy làm sao được? Chỉ hai người đón năm mới không khỏi vắng vẻ quá. Tướng công, không bằng hai chúng ta tự mình đi một chuyến?" Nàng mỉm cười hỏi Lôi Đại Cường.

Không đợi Lôi Đại Cường mở miệng, Lôi Hướng Trí giành trước cười nói: "Cha, tiểu muội nói đúng, năm nay là năm đầu đại ca và đại tẩu thành thân, chúng ta không nên quấy rầy làm cản trở mắt họ. Người thử nếm điểm tâm đại ca, đại tẩu làm này."

Mỗi loại, hắn chỉ lấy một phần cho Lôi Đại Cường, Lôi Hướng Nhân, Đỗ thị, Vệ thị, Triệu thị và Tiền thị nếm thử, còn lại chia đều cho Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo và Lôi Hân Hân. Mấy người lớn cảm thấy điểm tâm này ăn thật ngon, rất thèm nhưng cũng ngượng ngùng giành ăn với bọn nhỏ.

Lôi Hướng Nhân cảm thấy đậu hủ viên chiên ăn rất ngon, chỉ ăn một viên không đã, nhỏ giọng thì thầm với Triệu thị "Nhất định bọn lão Tam đã ăn rất nhiều ở bên đó, biết vậy ta cũng đi cùng họ."

Triệu thị cũng gật đầu "Biết vậy ta cũng đi theo."

Lôi Xuân Đào nghe được, im lặng cười nhạo.

Tần Miễn và Lôi Thiết sẽ không để ý thứ họ đưa cuối cùng rơi vào bụng ai, ăn xong bữa trưa, hai người ngủ trưa một lát, tỉnh dậy thì ngồi đánh cờ một hồi rồi bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên.

Cơm chín, đặt lên bếp than để giữ nhiệt Xương sườn, gà, thịt, giò heo đã nấu sẵn trước, sau khi Tần Miễn chế biến lần nữa, cho vào nồi giữ ấm, lại làm thêm vài món ăn ngay.

Lôi Thiết bưng một chén hồ dán và một chổi trúc nhỏ, đi ra cửa sân dán câu đối xuân.

Tần Miễn thừa dịp nồi thức ăn còn phải nấu thêm một lát, chạy ra cửa, tiến hành thưởng thức.

Chỉ thấy, câu đối hai bên cửa sân là 'Nghênh xuân nghênh hỉ nghênh phú quý, Tiếp tài tiếp phúc tiếp bình an' trên bức hoành là 'Hoan độ xuân tiết', còn có dán trên cửa – 'Xuất nhập bình an'.

"Câu đối huynh lựa không tệ nha." Tần Miễn cười mỉm chi khích lệ Lôi Thiết.

Lôi Thiết ý vị sâu xa nhìn chăm chú hắn một lát, trong đôi mắt đen thẳm cất giấu cảm xúc khó phân biệt, hơi gật đầu, "Đúng là không tệ."

Tần Miễn chả hiểu ra sao cả, nhìn y vài giây, cất bước vào cửa.

Giếng nước dán câu 'Tế thủy trường lưu', trên cây dán 'Hoa phồn diệp mậu', cả sừng trâu cũng dán 'Lục súc hưng vượng'. Câu đối xuân ở cửa gian nhà chính là 'Hoà thuận mãn môn thiêm bách phúc, Bình an nhị tự trị thiên kim' hoành phi là 'Vạn sự như ý' Câu đối xuân phòng bếp cũng chuẩn xác 'Sài mễ du diêm tương thố trà, Toan điềm khổ ma hương hàm lạt', hoành phi 'Nhân gian bách vị'. Tần Miễn còn chú ý thấy vách tường phòng khách dán hai chữ 'Phúc' rất to, nhìn khá đối xứng.

Tiếp theo, hắn đi đến gian phòng của họ, thấy nội dung câu đối xuân, bước chân không khỏi khựng lại, tâm khẽ run lên, chỉ thấy câu đối xuân là:

'Bách niên hảo hợp.

Hải khô thạch lạn đồng tâm vĩnh kết

Địa khoát thiên cao bỉ dực tề phi'

Hai mươi đại tự, nét bút như rồng bay, hiển lộ đầy đủ khí phách cùng phóng khoáng. Chữ trên câu đối xuân này khác biệt rõ ràng với các câu đối khác.

Trong lòng Tần Miễn chợt có một suy đoán, liếc mắt nhìn chằm chằm Lôi Thiết đứng bên cạnh hắn.

Lôi Thiết mặt không đổi sắc, ánh mắt dò xét câu đối xuân, cường điệu gật đầu "Câu đối ta chọn không tệ."

Tần Miễn: "…"

Lôi Thiết quay đầu nhìn về phía phòng bếp "Đồ ăn khét."

Tần Miễn kinh ngạc nhìn y "Huynh đừng nói với ta ba câu đối này do huynh viết nhé."

-Hết chương 66-

Chú giải: Ta dịch vài câu đối nhé, không đánh số vì nhiều quá a

Tế thủy trường lưu: Dòng suối nhỏ nhưng chảy dài

Hoa phồn diệp mậu: Hoa lá sinh sôi nảy mở um tùm

Hòa thuận mãn môn thiêm bách phúc, bình an nhị tự trị thiên kim: Cả nhà hoà thuận thêm trăm phúc, hai chữ bình an giá ngàn vàng

Sài mễ du diêm tương thố trà, toan điềm khổ ma hương hàm lạt: Củ gạo mỡ muối tương dấm trà, chua ngọt đắng tê thơm mặn cay

Bách niên hảo hợp: Trăm năm hoà hợp

Hải khô thạch lạn đồng tâm vĩnh kết: Sông cạn đá mòn, vĩnh kết đồng tâm

Địa khoát thiên cao bỉ dực tề phi: Đất rộng trời cao thề làm chim liền cánh

Quyển 1 Hoàn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

67. Chương 67: Từ Nay Sẽ Luôn Cùng Nhau Đón Tết (3)

Bên tai Lôi Thiết nhiễm lên vệt hồng nhạt, giống như không có việc gì nói: "Là người khác viết. Ta thấy chữ hắn bình thường nên tự viết lại."

Lòng Tần Miễn có chút ngọt, lại có chút buồn cười. Biết ngay với tính tình của Lôi Thiết không thể nào viết trắng ra thế này. Hắn thấy thú vị nhìn chằm chằm lỗ tai Lôi Thiết, người nam nhân này tạo cho người khác cảm giác y tựa như lưỡi đao nguội lạnh, vậy mà lúc ngượng ngùng lỗ tai liền đỏ lên.

"Thức ăn khét." Lôi Thiết đẩy hắn đi vào bếp.

Tần Miễn cười mỉm chi nhìn y một cái mới vào.

Lôi Thiết cầm ra ***g đèn đỏ đặc biệt mua treo dưới mái hiên cổng sân, trở lại phòng khách, lấy cây kéo cắt hết sợi tưa của bốn chụp đèn, trong phòng lập tức sáng sủa hẳn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vào phòng bếp, nhìn bóng lưng Tần Miễn chuyên tâm xào rau, y bưng chậu than ra để bên dưới bàn ăn, dùng cặp gắp than gẩy gẩy, lửa than cháy mạnh hơn.

"Vào phụ bưng đồ ăn này." Tần Miễn nghe động tĩnh trong phòng khách, hô.

Hai người dọn từng món từng món ra bàn, cả phòng khách tràn ngập mùi thơm, chính giữa bàn là nồi lẩu nấu bằng bếp than, thịt viên, cá viên, củ sen viên, đậu hủ viên đang trôi nổi cuộn tròn giữa rau cải xanh thịt mỏng bạc vây quanh cái lẩu là hơn mười món ăn, sườn non rim đỏ vận may tấn tới, đậu hủ trộn hành lá một trắng một xanh, gà hầm hạt dẻ đại cát đại lợi, mì xào tam ti trường thọ trăm năm, đôi cá chép sốt tương hàng năm dư dả, thịt viên sốt tương đỏ viên viên mãn mãn, ngô đậu cà rốt xào hạt lựu kim ngọc mãn đường, tôm rang lá trà thơm giòn xốp, thịt bò hầm nhừ, vịt kho đủ vị, thịt ba chỉ kho tương màu sắc tươi đẹp, hương thơm đậm đà, khiến người thèm nhỏ dãi.

Hai mắt Lôi Thiết chợt lóe sáng, trù nghệ của tiểu tức phụ tựa như bảo tàng lấy hoài không hết, gần như mỗi ngày đều có kinh hỉ. Tần Miễn cắt cho Nhất Điểm Bạch một bát thịt lớn, dọn xong bát đũa, chén rượu và bầu rượu, nhìn Lôi Thiết hỏi "Cúng bái trước phải không?"

Lôi Thiết gật đầu, bưng cái đầu heo đã nấu xong đặt lên bàn thờ, đốt hai cây nhang cắm vào lư hương, sau khi quỳ xuống, duỗi tay về phía Tần Miễn "Tức phụ, lại đây."

Tần Miễn do dự một chút, vẫn đi qua quỳ song song với y. Nếu hắn có thể trùng sinh, ai dám đảm bảo thế gian không có thần linh? Quỳ lạy một cái cầu an lòng cũng tốt.

Lôi Thiết khẽ vuốt đầu hắn, đốt một xấp giấy tiền vàng bạc, lại lấy thêm ba cây nhang, dập đầu ba cái, trong lòng thầm khấn các vị thần linh và thân nhân đã mất, sau đó cắm nhang vào đầu heo, hoàn thành lễ cúng bái đơn giản mà thận trọng.

Hai người nhìn nhau, đứng lên, đi tới bàn ăn, ngồi xuống cạnh nhau.

"Khởi động đi." Tần Miễn nhấc đũa lên, mắt thèm thuồng nhìn mỹ vị trên bàn "Để lát nữa sẽ nguội."

Lôi Thiết cầm bầu rượu rót vào hai chén sứ, sau khi đưa một chén cho Tần Miễn, nâng chén còn lại lên giơ về phía hắn, hai mắt chăm chú nhìn hắn, tiếng nói đều đều mà trầm thấp "Tức phụ, từ nay về sau luôn cùng nhau đón Tết được không?"

Tim Tần Miễn đập thình thịch, động tác gắp đồ ăn dừng lại, nhìn Lôi Thiết hồi lâu, theo tâm tư dao động mà ánh mắt loé ra sự bất định. Hắn không phủ nhận trong mấy tháng ngắn ngủi gần như sớm tối đều bên nhau, hắn đã đặt nam nhân này vào lòng, thậm chí có chút ỷ lại y. Loại suy nghĩ này, đối với người tự nhận là tính hướng bình thường như hắn, không thể không nói vô cùng ngoài ý muốn, nhưng sâu trong nội tâm lại cảm thấy hợp lý. Lôi Thiết thực kiệm lời, ít nói đến thỉnh thoảng khiến người sốt ruột, nhưng một khi để ai vào tâm, sẽ đối tốt tới mức người đó khó có thể kháng cự. Đó không phải cố ý lấy lòng mà là xuất phát từ nội tâm, tự nhiên mà làm. Y tốt như thế, mới làm người càng dễ nghiện. Là từ lúc Lôi Thiết đứng trước mặt Đỗ thị che chở hắn, lúc cho hắn ăn chân gà nướng, lúc nửa đêm nướng ngô cho hắn, hay là từ thời điểm Lôi Thiết dẫn theo hắn phân gia, thời điểm ôm nhau ngủ sưởi ấm ban đêm, thời điểm luyện võ bắn cung, ngày qua ngày, hắn càng lúc càng để ý Lôi Thiết, thậm chí không chỉ một lần sinh ra suy nghĩ cứ mãi mãi chung sống với Lôi Thiết cũng không tệ. Nhưng nam nhân thật có thể sống với nhau dài lâu sao? Hắn khát vọng xây dựng mối quan hệ thân mật khắng khít với một người nào đó trong thế giới này, như vậy hắn mới có cảm giác mình thật sự tồn tại trong thế giới này. Lôi Thiết sẽ là người này sao?

Nhất Điểm Bạch cắn xương vang lên răng rắc, nước canh lẩu không ngừng sôi ùng ục, bếp lò như khẽ lung lay, than trong chậu cháy nóng hầm hập, nhưng tâm Lôi Thiết lại như lọt vào hầm băng, dần dần trầm xuống, lại co rút đau đớn như bị người chém một đao, cánh tay giơ chén rượu rụt về, môi mím lại, hàng mi rũ xuống, đôi mắt đen bóng chợt trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Tần Miễn thu hết biểu cảm của đối phương vào đáy mắt, đau lòng mãnh liệt bỗng phun trào, va chạm ***g ngực khiến nơi ấy thật khó chịu, hắn cuống quít bưng chén rượu lên, đụng phải chén rượu của Lôi Thiết làm rượu văng hết nửa, phát ra tiếng giòn vang êm tai.

Lôi Thiết giương mắt nhìn lên, chống lại một đôi mắt đầy ý cười.

"Để xem biểu hiện của huynh sau này đã."

Khí tức cô tịch trên người Lôi Thiết nháy mắt tán đi, trong mắt ngập tràn kinh hỉ như chực chờ trào ra ngoài, y một hơi cạn sạch chén rượu, khoé môi thoáng hiện nụ cười.

Tần Miễn không ngờ bản thân có ảnh hưởng lớn đến tâm tình y như vậy, âm thầm thổn thức, đồng thời, cảm thụ ngọt ngào khuấy động nơi ngực, mặt cũng bất giác treo nụ cười sáng loá.

"Dùng bữa, không ăn nữa thì thật sự lạnh luôn." Tần Miễn nhấp một ngụm rượu, gắp một cục sườn non vào bát Lôi Thiết, hành động tự nhiên như từng làm rất nhiều lần.

Lôi Thiết gắp đùi gà trong đĩa gà hầm hạt dẻ bỏ vào bát Tần Miễn, rồi mới gắp khối sườn lên ăn, ấm áp cuồn cuộn nơi ngực thật lâu không tan. Tay nghề tức phụ đúng là giỏi, sườn vừa giòn vừa mềm, cắn nhẹ một cái thịt liền tách ra khỏi xương.

"Các món này đều mang ngụ ý may mắn nên món nào huynh cũng phải ăn thử hết." Tần Miễn theo thứ tự, gắp đậu hủ trộn hành lá, gà hầm hạt dẻ, thịt viên sốt tương đỏ, đủ hết món cho y.

Lôi Thiết học theo giúp hắn gắp đồ ăn "Ngươi cũng ăn."

Giữa trưa Tần Miễn cố ý ăn lửng bụng, lúc này khẩu vị tốt lắm, dịch dịch dây lưng áo, cắm đầu ăn, nhận thấy tầm mắt cực nóng chiếu vào mình, bất đắc dĩ ngẩng đầu "Nhìn ta làm cái gì? Ăn của huynh đi."

Lôi Thiết buông chén rượu xuống, ôm lấy hông hắn, tay phải y áp lên má trái hắn, vừa cúi đầu, bờ môi nóng bỏng kề sát vào môi hắn, đôi mắt sâu thẳm mà sáng ngời không nhắm lại, nhìn thẳng vào hắn như có thể nhiếp hồn.

Tim Tần Miễn đập lỡ một nhịp, nhưng hắn không phải người già mồm cãi láo, chỉ hơi ngẩn ra rồi thuận theo, hiếu kỳ liếm liếm môi Lôi Thiết rồi không có bước tiến nào nữa, sâu trong nội tâm đang dâng lên một sự xao động cùng chờ mong.

Con ngươi Lôi Thiết tối sầm lại, há miệng ngậm chặt môi hắn, làm nụ hôn này sâu thêm, nhìn như không nhanh không chậm, nhiệt độ đầu lưỡi lại càng lúc càng cao, cường độ khuấy đảo cũng càng lúc càng lớn, cứ như muốn nuốt đầu lưỡi Tần Miễn vào bụng.

Tần Miễn ngửa đầu, phối hợp một cách trúc trắc. Hắn có thể cảm giác được Lôi Thiết cũng không có kinh nghiệm gì, nội tâm mừng thầm. Hai người thực hành sờ soạng cùng bắt chước nhau, hô hấp mỗi lúc một nặng, thật lâu sau mới tách ra.

Lôi Thiết dạt dào thỏa mãn, cắn nhẹ khoé môi hắn một cái, buông ra, không dám nhìn hắn nữa, khàn giọng nói "Ăn cơm."

Tần Miễn liếc thấy môi y dính vết dầu mỡ, cũng không nhắc nhở, im lặng cười cười, gắp thịt viên ăn.

Nhìn nhìn chén rượu, chỉ còn nửa chén, hắn cầm bầu rượu rót đầy, nâng chén với Lôi Thiết, "Nào, ta kính huynh một ly, chúc huynh năm mới thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái thật sâu, cạn sạch chén rượu trong một hơi.

Tần Miễn cũng một ngụm uống hết.

Lôi Thiết lại rót đầy hai chén rượu, nâng chén rượu mình lên "Chúc ta và ngươi từ nay về sau giữ mãi tiếng cười."

Tần Miễn chợt ôm lấy cổ y, cắn mạnh một ngụm trên mặt y, rồi gắp một khối thịt bụng cá to, sau khi thuần thục gỡ hết xương thì say sưa hưởng dụng. Món này ăn lúc còn nóng mới ngon.

Lôi Thiết hơi bất ngờ, lắc đầu, không nói gì thêm, tốc độ ăn cũng nhanh hơn, thỉnh thoảng gắp cho Tần Miễn.

Sức ăn hai người đều không nhỏ, gần nửa canh giờ sau mới buông đũa. Còn dư khá nhiều đồ ăn, thời tiết lạnh không lo bị thiu, để lại ngày mai ăn tiếp.

"No ghê." Tần Miễn bốn chân ngã chổng vó, tê liệt trên ghế ngồi không muốn nhúc nhích, liếc nhìn đồng hồ cát trên tủ đứng, cách giờ Tý còn một canh giờ.

Lôi Thiết vào phòng lấy áo choàng khoác cho hắn, kéo hắn đứng lên rồi dẫn ra ngoài.

"Đi đâu vậy?" Tần Miễn khó hiểu.

Lôi Thiết không nói, dẫn hắn đi tới đi lui trên đất tuyết, không nhanh không chậm. Tần Miễn ưu tư, là tản bộ a.

Nhất Điểm Bạch cũng theo đi ra, ù ù cạc cạc nhìn bọn hắn một lúc, rồi giống như ghét bỏ họ ăn no rửng mỡ, chui qua cửa động chuyên dụng trở vào nhà.

Tần Miễn không nói gì trừng cửa động, bọn họ là bị khinh bỉ nhở? Bị một con sói khinh bỉ?

Đi một hồi lâu, Lôi Thiết sờ sờ mặt lạnh lẽo của hắn, kéo hắn về phòng.

Tần Miễn kéo chậu than tới gần sô pha, uể oải nằm sấp xuống sô pha.

Lôi Thiết dọn đồ ăn còn thừa, chén bát vào bếp, lau bàn ăn sạch sẽ, rửa bát đũa xong đi ra "Đi rửa mặt."

Sau khi Tần Miễn đánh răng xong đi vào, Lôi Thiết đã chuẩn bị xong chậu nước rửa mặt, bồn rửa chân thì đặt ở một bên, hai đôi dép vải mới *** từ phòng ngủ cũng bị y cầm ra đây.

Hai người rửa mặt xong, đổ nước ấm vào bồn rửa chân.

Tần Miễn cởi giày vải, cho chân vào bồn ngâm, xua tan rét lạnh, cải thiện tuần hoàn máu.

Lôi Thiết dời ghế dựa qua chỗ đối diện hắn, cũng cởi giày, nhúng chân vào.

Lỗ tai Tần Miễn nóng lên, cố không để nét mặt mình lộ tẩy. Hôn cũng đã làm, cùng nhau tắm rửa có gì không được?

Trong mắt Lôi Thiết xẹt qua ý cười, hai bàn chân to giẫm lên chân Tần Miễn.

Tần Miễn trừng y một cái, dời chân đi, tiếng nước 'róc rách' vang lên.

Chân Lôi Thiết không đuổi theo, ánh mắt luôn không rời mặt hắn.

Tần Miễn cũng ngắm nhìn Lôi Thiết, vẻ ngoài nam nhân này rất được, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng như đao khắc, vùng trán no đủ, mày rậm sắc bén, hốc mắt hơi sâu. Đôi con ngươi đen bóng càng lộ vẻ sâu thẳm, *** tường, sống mũi cao thẳng, miệng cũng dễ nhìn, hai cánh môi mỏng làm bật lên khí thế cương ngạnh bất khuất. Tần Miễn thầm nghĩ may là mặt y có sẹo, nếu không không biết sẽ mê hoặc bao nhiêu cô nương theo đuổi.

Nghĩ vậy, hắn không khỏi cười ra tiếng.

"Cười gì vậy?" Lôi Thiết hỏi.

"Không có gì." Dĩ nhiên Tần Miễn sẽ không nói.

-Hết chương 67-

---

68. Chương 68: Trong Tháng Giêng

Độ ấm của nước dần giảm đi, Lôi Thiết đưa chiếc khăn lau chân màu xanh cho Tần Miễn, mình thì dùng chiếc màu xám lau chân.

Sau khi Tần Miễn đi nhà xí thả nước rửa tay thì vào phòng ngủ. Các điều kiêng kị trong tháng Giêng hắn đã hỏi qua Trương tẩu, mùng Một kị mở cửa tủ quần áo, tránh để tiền tài vận may chạy mất. Hắn mở tủ quần áo ra, chọn lựa một hồi, lấy quần áo giày dép mới hắn và Lôi Thiết mặc ngày mai để ra ngoài.

Lôi Thiết khóa kỹ các cửa xong cũng vào phòng.

"Đến đây chơi cờ." Tần Miễn vẫy tay gọi y, đón giao thừa không thể ngồi không, phải tìm trò giết thời gian.

Lôi Thiết lấy bàn cờ tới. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Huynh phải chấp ta vài quân." Trình độ chơi cờ của Tần Miễn bình thường, không khách khí nói.

Lôi Thiết gật đầu.

Lúc đầu Tần Miễn còn hạ cờ thuận lợi, sau thì mỗi lần hạ một con thời gian suy nghĩ ngày càng dài, tư thế ngồi khoanh chân biến thành ngồi nghiêng, cánh tay trái chống cùi chỏ trên bàn, hai chân duỗi thẳng, thỉnh thoảng run run đùi, điệu bộ cúi đầu nhíu mày suy nghĩ thực mê người.

Ánh mắt Lôi Thiết lướt đến cặp chân trần kia, vươn tay véo nhẹ một cái. Tần Miễn ngẩng đầu nhìn y một cái, không thèm rút chân về, mặc kệ y đi, lại suy xét một lát rồi đặt một quân xuống.

Lôi Thiết không cần suy nghĩ, hạ một quân cờ trắng xuống, ánh mắt trở lại chân Tần Miễn, đôi chân trắng nõn không có chút tì vết, móng chân bóng loáng dưới ngọn đèn hiện ánh sáng nhàn nhạt, năm xương móng chân gồ lên thấy rõ. Vẫn còn rất gầy, y nhịn không được nhéo nhéo.

Tần Miễn giống như chả hề gì nhìn bàn cờ, mặt càng ngày càng nóng. Đôi chân thối rùm có gì mà niết mãi không biết.

Độ ấm trên lòng bàn tay tăng, Lôi Thiết nhìn Tần Miễn, phát hiện hắn không được tự nhiên, bèn kề sát người vào bàn nhỏ, cúi đầu hôn một cái trên mặt hắn.

Bầu không khí rất ái muội, Tần Miễn đẩy đầu y ra, nghiêm mặt "Chơi cờ nghiêm túc coi."

Lôi Thiết lại nhéo bàn chân hắn lần nữa, buông ra.

Tần Miễn vội co chân về.

Đêm dài đằng đẵng, Tần Miễn hơi không chịu nổi, đánh ngáp một cái.

Lôi Thiết thu quân cờ vào hộp đựng "Đi ngủ."

Tần Miễn lắc đầu "Ta cùng chờ với huynh." Đây là đêm giao thừa đầu tiên của hai người họ, hắn không muốn lưu lại nuối tiếc.

Lôi Thiết dời bàn nhỏ qua một bên, kéo hắn vào lòng mình, đáp chăn bông lên "Ngủ, đến giờ ta gọi ngươi dậy."

"Được rồi." Tần Miễn vuốt ve vết sẹo trên mặt đối phương một chút, rụt tay vào trong chăn, tựa vào ngực y, khép hai mắt mơ mơ màng màng ngủ.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên một chuỗi tiếng pháo nổ.

Nhất Điểm Bạch đã ngủ say đột nhiên nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, lắc lắc đầu, nằm sấp xuống lần nữa.

Tần Miễn mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, hỏi: "Giờ Tý rồi à?"

"Ừ." Lôi Thiết đứng dậy, chỉnh chăn bọc kín hắn "Ta đi châm ngòi pháo."

Tần Miễn nhìn y đi ra ngoài, rất nhanh, trong sân vang lên tiếng pháo nổ 'Bộp! Bộp!' đinh tai nhức óc, kéo dài hồi lâu mới dừng. Toàn thôn trang như bị đánh thức, từng đợt tiếng pháo hoặc xa hoặc gần lục tục vang lên, thậm chí nghe được cả tiếng pháo hoa nổ có quy luật trên không trung xa hơn nữa.

Cơn buồn ngủ của Tần Miễn bị nổ chạy mất, cởi quần áo dày trên người ra, ngáp một cái, bò lại vị trí của hắn, đắp kín chăn bông.

Ước chừng qua hơn hai khắc (30phút), thôn trang mới khôi phục yên tĩnh.

Lôi Thiết thổi tắt đèn, cởi quần áo lên giường lò, kéo người vào lòng.

Trong bóng đêm, Tần Miễn mò mẫm tới khuôn mặt y, nhoài người hôn lên miệng y "Tân niên vui vẻ."

Sau khi hai người nói rõ, rất nhiều chuyện tự nhiên mà làm.

Lôi Thiết giữ chặt gáy hắn, làm nụ hôn sâu thêm "Tân niên vui vẻ."

"Ngủ ngon." Tần Miễn điều chỉnh tư thế ngủ, nhắm mắt lại.

Lôi Thiết lại không hề buồn ngủ, cách lớp áo lót mỏng manh vuốt ve bờ lưng tức phụ, khí tức của tức phụ nồng đậm hơn so với bất kì thời điểm nào trước kia, truyền nhiễm đến người y chuyển hóa thành lửa nóng đốt người. Một tay y vòng chặt eo đối phương khiến hai người thân mật dán sát vào nhau, tay còn lại không tự chủ thò đến bộ vị gồ ra dưới thắt lưng tức phụ.

Bàn tay bỗng nhiên bị túm, đồng thời bị nhéo mạnh một cái.

Tần Miễn lười biếng nói: "Ta mới mười lăm tuổi."

Tay Lôi Thiết đặt trở lại thắt lưng hắn, bịt kín môi hắn, hung hăng liếm mút một phen, khó nhịn thở dốc vài tiếng, dần bình tĩnh trở lại, vỗ nhẹ lưng hắn "Ngủ."

Tay Tần Miễn khoát qua hông y, người vẫn không nhúc nhích, ngủ say rất nhanh.

Một đêm ngon giấc.

Sáng sớm rời giường, hai người mặc quần áo mới vào, Tần Miễn còn buộc một mảnh vải đỏ lên cổ Nhất Điểm Bạch.

Cho cơm thừa đồ ăn thừa vào nồi hâm nóng, hai người ra khỏi cửa. Tuyết đã ngừng rơi, nhưng tuyết đọng không tan đi chút nào, bước một bước phát ra tiếng 'loạt soạt', nơi nơi đều là dấu chân chồng chéo hỗn độn. Gió nổi lên càng lạnh.

Trên đường đụng phải mấy thôn dân đang đi tới nhà khác chúc tết, dù là quan hệ tốt hay không tốt, ai nấy cũng đều tươi cười chúc nhau một câu năm mới tốt lành.

Tiểu cô nương tuổi dậy thì tránh phía sau cha mẹ từ xa thấy Tần Miễn, len lén mặt đỏ tim đập, vô tình chống lại ánh mắt sắc bén như đao của Lôi Thiết, cuống quít cúi đầu.

Bên trong lão trạch Lôi gia, nhóm vãn bối đang dập đầu chúc tết các trưởng bối, tiếng hoan hô vang lên không ngừng.

Ba người Lôi Đại Cường, Đỗ thị và Vệ thị đều ngồi ở ghế trên. Lôi Đại Cường mặc một thân áo bông màu lục vàng thêu chữ 'Phúc', thân thể nhờ được Vệ thị chăm lo điều dưỡng nhiều ngày nên mặt mày hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, nhìn qua trẻ hơn trước kia bốn năm tuổi Đỗ thị chải tóc kiểu tùy vân kế(1), trái cài trâm bạc, phải cài trâm vàng, cũng vận một thân đồ mới, áo vải đỏ phối với chân váy thêu hoa màu tím, vẻ mặt hoà nhã hiếm thấy Vệ thị bất mắt nhất, chải kiểu tóc linh xà kế(2), vấn trâm cài đá phỉ thuý xanh ngọc có sợi tua lay động theo tác giơ tay nhấc chân, vành tai đeo hoa tai ngọc thạch, một thân áo váy dài lam nhạt tôn lên eo thon hoàn mỹ, áo khoác ngoài sắc đỏ thẫm, cả người lộ vẻ quyến rũ động nhân. Lôi Đại Cường thường liếc mắt ngắm nhìn nàng.

Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết vào cửa, ánh mắt mọi người bất giác đều dừng trên người họ, âm thầm nín thở trước hai người anh tuấn.

Lôi Thiết dùng phát quan bằng ngọc bích búi tóc, tóc dài đen nhánh để xoã sau lưng, bên trong một thân áo bào gấm màu chàm, đai lưng bản dày màu đỏ ngụ ý mừng tân niên vui vẻ, áo khoác ngoài màu đen đính khoá vàng chạm trổ hoa văn, vóc người cao to, uy nghiêm cao ngất, quý khí bức nhân Tần Miễn tuy tuổi còn nhỏ nhưng cao ráo, bên trong một thân áo bào gấm màu trắng thêu hình lá trúc, đai lưng cũng màu đỏ giắt thêm một túi tiền hình cái trống, áo khoác ngoài cũng màu đen nhưng dài đến đùi, viền áo đính lông cáo trắng tuyết, cả người xuất trần thoát tục.

Hai người là con trai con dâu, chúc tết cần dập đầu Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị.

"Cha, nương, tiểu nương, chúng con xin chúc tết các ngài."

Tâm trạng Lôi Đại Cường không tệ "Tốt, tốt, mau đứng lên."

Đỗ thị không mặn không nhạt ừ một tiếng.

Vệ thị mời Tần Miễn, Lôi Thiết ngồi xuống uống trà ăn hạt dưa và đậu phộng.

Mấy huynh đệ muội Lôi Hướng Nhân dẫn ba hài tử lại đây chúc năm mới tốt lành.

Ba tiểu quỷ nhanh nhẹn quỳ trên mặt đất dập đầu, mặt mày hớn hở, tiếng hô giòn tan: "Chúng con chúc tết đại bá, đại bá nương."

Tần Miễn ngoài mặt tươi cười, nội tâm thì run rẩy, sờ sờ đầu ba đứa tiểu quỷ, lấy ba bao lì xì đỏ từ túi tiền ra nhét vào túi áo chúng.

Triệu thị lén mở hai bao lì xì ra, đếm đếm số đồng tiền, đều là mười sáu, mỉm cười cất kỹ. Người bình thường lì xì cho văn bối nhà thân thích đều là sáu văn tiền, Tần Miễn, Lôi Thiết có tiền mở cửa tiệm, đối với Triệu thị chính là kẻ có tiền, nếu cũng chỉ cho sáu văn nàng sẽ lên tiếng ngay.

Tiền thị chỉ lén ước lượng bao lì xì của Hân Hân, mím môi cười cười, cất đi.

Tần Miễn và Lôi Thiết chỉ ngồi chốc lát thì đứng dậy đến nhà Lôi Đại Cương.

Lôi Đại Cương có thành kiến với Lôi Đại Cường, nhưng với hài tử của Lôi Đại Cường thì không, ông và tức phụ ông chiêu đãi Tần Miễn, Lôi Thiết rất nhiệt tình.

Tần Miễn cho tiểu hài tử nhà họ mỗi đứa một bao lì xì, trong bao cũng là mười sáu văn tiền.

Từ nhà Lôi Đại Cương đi ra, hai người cũng không dừng lại nhà các trưởng bối khác hay những người đồng trang lứa chúc tết, mà đi đến nhà lý chính trước.

Tần Miễn biết ăn nói, trò chuyện vui vẻ với lý chính. Tức phụ lý chính còn khen hắn và Lôi Thiết đều có mã ngoài tốt…

Dạo qua một vòng trong thôn rồi về nhà, hai người mở rộng cửa, bày các loại điểm tâm lên bàn, chờ các nhà ngang hàng và văn bối đến chúc tết. Đây là cấp bậc lễ nghĩa, về phần người ta có nguyện ý đến hay không thì không thể miễn cưỡng.

Không qua bao lâu, vài đứa củ cải đỏ(3) mặc quần áo mới cười hì hì chạy vào, cả đám đều mặc áo nhỏ đỏ thẫm, nhìn rất vui mắt. Đi đầu chính là tiểu Hổ và Cẩu Đản.

"Lôi thúc thúc, Tần thúc thúc, tân niên may mắn!"

Lôi Thiết nhàn nhạt gật đầu.

Tần Miễn mỉm cười dắt bọn chúng vào phòng khách, phát mỗi đứa một bao lì xì nhỏ, bên trong đều một văn tiền, là phong tục trong thôn ngụ ý cầu may mắn. Hắn chỉ vào các loại đồ điểm tâm trên bàn "Thích ăn gì thì cứ tự nhiên lấy nhé."

Mấy đứa bé hai mắt tỏa sáng, nước miếng chảy ròng, hoan hô chạy đến mép bàn, bốc đồ ăn vặt nhét vào túi, làm bao lì xì trong túi rơi xuống đất cũng không tự biết.

Tần Miễn buồn cười dẫn bọn nhóc nhặt lên nhét lại túi.

Tiểu Hổ lễ phép nhất, hô to "Cám ơn Tần thúc thúc" mới chạy tới lấy bánh cam đường.

Từng đứa bé đều nhét đầy túi vải mới thoả mãn rời đi.

Tiểu hài tử tổ chức đi chúc tết người lớn đến đây hết đám này tới đám khác, non nửa canh giờ sau không có người tới cửa nữa, Tần Miễn và Lôi Thiết mới bắt đầu ăn sáng.

Mồng Một náo nhiệt trôi qua như thế.

Mồng Hai tháng Giêng là ngày tức phụ về nhà mẹ đẻ.

Mấy hộ gia đình chung quanh từ sáng sớm đã truyền ra tiếng thu dọn đồ đạc, tiếng trách mắng hài tử đừng làm bẩn quần áo mới, Lôi Thiết nhìn Tần Miễn, muốn nói lại thôi.

Tần Miễn buồn bực một lúc lâu mới hiểu ra, nghiêm mặt nói với Lôi Thiết: "Ta thật sự không nhớ rõ cha mẹ."

Lôi Thiết ôm lấy eo, cúi đầu hôn môi hắn "Hôm nay ta đi chúc tết ông bà ngoại, ngươi ở nhà. Sau khi tuyết tan mới dẫn ngươi đi thăm họ."

Tần Miễn kinh ngạc "Ông ngoại huynh vẫn còn? Lần đầu tiên ta nghe huynh nhắc tới đấy."

Lôi Thiết trầm mặc một lát "Ông bà ngoại đều còn. Ông ngoại, bà ngoại và nhị cữu đối với ta rất tốt. Lúc trước ta rời nhà trốn đi, họ lén cho ta một lượng bạc, lúc phân gia thì lén cho ta hai lượng bạc."

Tần Miễn cảm thấy khó hiểu "Lúc tân gia họ không có tới…"

Lôi Thiết: "Ông bà ngoại sống cùng đại cữu. Đại cữu không thích ta cưới nam tử, nhị cữu mẫu vẫn cảm thấy ta liên lụy nhị cữu."

Tần Miễn hiểu rõ, đứng lên "Ta đi chuẩn bị lễ vật mừng tuổi… ông bà ngoại và nhị cữu."

Lễ vật mừng tuổi hắn chuẩn bị cho Lôi Thiết biếu ông bà ngoại rất nặng. Cá viên, thịt viên, củ sen viên và đậu phụ viên mỗi loại một bao bánh quai chèo, bánh cuộn thừng và tàu hủ ky chiên mè hơi cứng đối với người già, nhưng nấu kèm với đồ ăn hương vị cũng rất ngon, từng loại đều lấy một ít, một gà rừng, một thỏ hoang Lôi Thiết săn được, ngoài ra còn hai loại điểm tâm mềm dễ nhai khác. Các thứ chứa đầy cả giỏ xách.

Lễ vật mừng tuổi nhị cữu cũng không mỏng, một bao gia vị lẩu, một bao đậu phụ viên và một con gà rừng.

Lôi Thiết nhìn hắn dùng giấy dầu gói kỹ, ngực ấm áp vô cùng "Hôm nay hai cô sẽ đến, nếu tới nhà mình, ngươi chỉ cần chiêu đãi, không cần quản chuyện khác."

"Yên tâm, ta gánh không nổi." Tần Miễn không để ý nói. Thời đại này coi trọng thanh danh cùng cấp bậc lễ nghĩa, trừ phi là có thâm cừu đại hận mới hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ thân thích, nếu không, truyền ra ngoài rất không dễ nghe. Sau này bọn họ và một nhà Lôi Tiểu Vân sẽ không cự tuyệt lui tới, nhưng dừng ở mức duy trì mặt mũi là được.

Lôi Thiết đánh xe trâu ra ngoài, Tần Miễn ở nhà một mình đọc sách cắn hạt dưa, cũng không cảm thấy nhàm chán, giữa trưa, hắn giải quyết hết số đồ ăn còn dư của mồng Một, không bạc đãi chính mình chút nào.

Lôi Thiết ăn cơm trưa ở nhà đại cữu xong liền chạy về.

-Hết chương 68-

Chú giải:

(1) Kiểu tóc tuỳ vân kế

tóc tuỳ vân kế

(2) Kiểu tóc linh xà kế

Tóc linh xà kế

(3) Củ cải đỏ: Biệt danh của liệt sĩ cách mạng Tống Chấn Trung. Nay để chỉ những đứa bé đầu to thân nhỏ.

---

69. Chương 69

Buổi chiều, Lôi Hướng Nhân dẫn theo Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo đến nhà mời Tần Miễn, Lôi Thiết qua lão trạch ăn cơm — một nhà Lôi Tiểu Vân và một nhà Lôi Tiểu Phượng đến đây, ăn cơm trưa ở nhà Lôi Đại Cương, cơm chiều sẽ ăn ở nhà Lôi Đại Cường.

Lôi Thiết cự tuyệt.

Lôi Hướng Nhân bĩu môi không nói nữa, giúp Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo cho hết bánh quai chèo nhỏ và bánh cam đường trong đĩa vào túi áo, cầm thêm hai thanh bánh cuộn thừng, rồi dẫn hai hài tử vội vàng rời đi.

Mồng Ba tháng Giêng, Lôi Đại Cường, Lôi Đại Cương đi chúc tết nhà Lôi Tiểu Vân. Tần Miễn ở nhà, Lôi Thiết đi cùng họ, sau khi đưa năm lễ, y không lưu lại ăn cơm mà một mình trở về. Nhìn thấy Tần Miễn đã dọn xong bát đũa ngồi trước bàn ăn chờ mình, Nhất Điểm Bạch cũng ngẩng đầu nhìn ra cổng lớn, tâm Lôi Thiết vô cùng kiên định.

Mồng Bốn tháng Giêng, người Lôi gia đi chúc tết nhà Lôi Tiểu Phượng, Lôi Thiết ở lại ăn cơm trưa tại nhà Lôi Tiểu Phượng. Lôi Tiểu Vân châm chọc khiêu khích, Lôi Thiết không nói một tiếng, Lôi Tiểu Vân cũng không biết làm sao. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mồng Sáu tháng Giêng, Lôi Thiết nhắc Tần Miễn thêm nước ngâm cho chao. Tần Miễn cho nước ngâm vào bình gốm rồi dán kín miệng lần nữa, trịnh trọng đặt hai bình gốm tại một góc phòng bếp, chờ một năm sau mở ra.

Mồng Bảy tháng Giêng, thân thích họ Lôi ước hẹn đến nhà Lôi Thiết làm khách, Lôi Đại Cương, Lôi Đại Cường và Lôi Tiểu Phượng đều đến đây. Nhà Lôi Tiểu Vân không có ai tới, cũng không đưa năm lễ. Tần Miễn, Lôi Thiết đều không để tâm.

Trước sau mồng Mười tháng Giêng, phong tục đón khách tháng Giêng cơ bản kết thúc, thôn dân bắt đầu mở tiệc chiêu đãi các nhà có giao hảo trong thôn. Tần Miễn và Lôi Thiết cũng định ra một ngày, mời một nhà lý chính, một nhà Triệu Văn Trung lúc trước cho bọn hắn thuê nhà, một nhà Trương Đại Xuyên, Giang đại gia và Ngô Địch tới nhà ăn cơm. Triệu Văn Trung, Trương Đại Xuyên, Giang đại gia và Ngô Địch hôm sau đều mời lại. Có qua có lại, quan hệ giữa họ cũng thân cận hơn. Chả trách có câu giao tình giữa nam nhân là thiết lập trên bàn nhậu.

Thời tiết dần ấm lên, nhà cửa phòng ốc vẫn còn lạnh lẽo, nhưng đứng dưới ánh mặt trời một lúc, cả người sẽ nóng lên. Mười Hai tháng Giêng, tuyết đã tan hết, mặt trời ấm áp treo cao hong khô mặt đất. Lôi Thiết, Tần Miễn chuẩn bị quà tặng đến Đặng gia thôn thăm hỏi ông bà ngoại Lôi Thiết.

Lôi Thiết đánh xe, Tần Miễn ngồi bên cạnh y cắn hạt dưa.

"Ông ngoại, bà ngoại và nhị cữu đều rất tốt, không cần lo lắng." Lôi Thiết bỗng thốt ra một câu.

Y không nhắc tới đại cữu, đại cữu mẫu và nhị cữu mẫu, ngẫm lại liền biết nguyên nhân. Tần Miễn nhét một hạt dưa vào miệng y "Huynh nhìn ta bộ thấy giống như đang lo lắng à?" Hắn cũng đâu phải mười lăm tuổi thật.

Lôi Thiết cầm tay hắn, khẽ cắn một ngụm lên ngón tay.

Mắt thấy sắp tới nơi, Tần Miễn lau miệng, cầm ống trúc chứa nước ra súc miệng, chỉnh lại cách ăn mặc, thuận tay vỗ rớt xác hạt dưa trong lúc vô ý dính vào quần áo Lôi Thiết.

Tại cửa thôn Đặng gia thôn, một đôi lão phu phụ niên kỷ xấp xỉ sáu mươi đứng dưới tàng cây, nhón chân trông ngóng. Lão gia tử râu tóc xám tro, *** thần minh mẫn, lão thái thái mái đầu chỉ bạc, sắc mặt hồng nhuận trông rất phúc hậu. Nhị vị này chính là Đặng lão gia tử và Đặng lão thái thái.

Lôi Thiết thấy họ, nói Tần Miễn với: "Đó là ông ngoại và bà ngoại."

Tần Miễn hơi cảm động "Nhất định là mỗi ngày các cụ đều đến đây chờ huynh, nếu không sao họ biết hôm nay chúng ta tới mà chờ đón."

"Họ rất tốt." Lôi Thiết.

Lão phu phụ cũng thấy bọn hắn, gương mặt phủ đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười vui sướng. Lão thái thái còn vẫy vẫy tay về phía này, nét mặt hiền từ khiến Tần Miễn không khỏi nghĩ đến ông bà ngoại của chính mình.

"Ông ngoại, bà ngoại." Lôi Thiết nhảy xuống xe, nhanh nhẹn quỳ xuống dập đầu.

Tần Miễn không chút do dự quỳ xuống cạnh y "Con xin chúc tết ông ngoại bà ngoại."

"Tốt, tốt, mau mau đứng lên, kẻo làm dơ xiêm y."' Đặng lão thái thái nâng Tần Miễn dậy, quan sát, thấy đứa nhỏ này gọn gàng sạch sẽ, hai mắt sáng ngời, nhất thời nảy sinh vài phần yêu thích, lấy từ túi tay áo một bao lì xì đỏ ra nhét vào tay Tần Miễn, cười tủm tỉm nói "Đây là chút tấm lòng của bà ngoại, con cất đi."

"Cám ơn bà ngoại!" Tần Miễn có kinh nghiệm ở chung với các cụ, không từ chối, phóng khoáng cất vào ngực rồi đỡ lấy cánh tay lão thái thái, nhướng mày cười với Lôi Thiết "Ta có, huynh không có. Mau mau cười lên đi, có lẽ bà ngoại cũng sẽ cho huynh một bao đó."

Lôi Thiết bất đắc dĩ mà dung túng nhìn hắn một cái, cười không nổi.

Lão thái thái nhìn ra Tần Miễn cố ý đùa giỡn, cười ha hả nói: "Có cười cũng không cho. Nó là người lớn."

"Vậy con thay mặt cười với bà ngoại nha." Nói xong, Tần Miễn cười thật tươi với lão thái thái.

Lão thái thái buồn cười đến nếp nhăn đều sâu thêm "Được được, bà ngoại lại thưởng ngươi một bao lì xì."

Tần Miễn mỉm cười nhận lấy, kín đáo sang tay cho Lôi Thiết "Cho, nhưng không được trừng mắt với ta."

Lão thái thái cười đến càng thoải mái.

Lão gia tử chắp tay sau lưng thờ ơ nhìn, không phản ứng Tần Miễn.

Tần Miễn không để ý lắm, không ai có thể khiến tất cả mọi người đều thích mình được.

Lúc này, Nhất Điểm Bạch nhảy từ trên xe xuống, đi đến bên cạnh Tần Miễn, cọ cọ bắp chân hắn rồi chạy về phía trước.

Tần Miễn vội vàng gọi nó "Nhất Điểm Bạch, không được chạy lung tung."

Nhất Điểm Bạch quay đầu nhìn hắn một cái, ngoan ngoãn chạy trở lại.

Lão gia tử nhìn chằm chằm Nhất Điểm Bạch, ánh mắt chợt lóe, hỏi Tần Miễn, nhưng với ý khẳng định: "Đây là sói nhỉ?"

Tần Miễn cả kinh, vội nói: "Ông ngoại yên tâm, nó có linh tính, sẽ không chủ động tấn công người."

Lão gia tử gật đầu, vẻ mặt nhu hòa đi, nói với hắn: "Đi thôi, vào nhà chơi."

Thái độ trước sau không đồng nhất khiến Tần Miễn thấy khó hiểu, nhưng lão gia tử nguyện ý cho hắn sắc mặt hoà nhã là chuyện tốt. Hắn đỡ lão thái thái đi phía trước, Lôi Thiết dắt trâu cùng lão gia tử đi đằng sau.

Lão thái thái hỏi Tần Miễn bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, có biết chữ không, Tần Miễn đều trả lời chi tiết.

Họ tới nhà Đặng đại cữu trước. Phu thê Đặng đại cữu sinh ba hài tử, lão Đại và lão Nhị đều là nữ nhi, đã gả cho người ta. Nhi tử độc nhất Đặng Toàn cũng sớm thành thân, sinh hai hài tử, một nam một nữ, tên theo thứ tự là Khôn tử và Hỉ nha, vừa vặn hợp thành một từ tốt.

Bọn hắn chúc tết đại cữu và đại cữu mẫu, Đại cữu mẫu nhìn qua rất nhiệt tình, đại cữu thì rất lãnh đạm.

Hai hài tử đến dập đầu với Tần Miễn và Lôi Thiết, Tần Miễn cho Khôn tử một bao lì xì mười sáu văn tiền và một thanh kiếm gỗ nhỏ, cho Hỉ nha bao lì xì giống y và một dây cột tóc. Lôi Thiết vốn sơ ý, trước đó lo liệu đồ tết cũng không nêu ra trọng điểm chuẩn bị lễ vật cho đám hài tử, kiếm gỗ nhỏ này là Tần Miễn bảo y làm. Dây cột tóc là Tần Miễn tìm từ trong không gian, kỳ thật nó là dây buộc của một đôi giày mới toanh, các sợi xanh, tím, hồng, vàng pha trộn vào nhau thành, mới lạ mà độc đáo, thời đại này không có. Dây buộc giày rất dài, Tần Miễn chia hai sợi dây giày ra làm bốn, dù sao ngoại trừ hắn chỉ có bà mối mới biết đây là dây giày.

Hỉ nha thực thích 'dây cột tóc' kia, mừng rỡ nói cám ơn, hối thúc nương cột lên đầu giúp bé, gút thành hình nơ bướm, cũng rất đẹp mắt.

Sau khi chuyển quà tặng xuống xe, Tần Miễn, Lôi Thiết lại tới nhà nhị cữu.

Đặng nhị cữu gần gũi hơn Đặng đại cữu, nhị cữu mẫu khách khí đến gần như xa cách nhưng cũng không để Tần Miễn, Lôi Thiết xấu hổ. Hai phu thê sinh một nữ nhi, hai nhi tử. Nữ nhi đã gả Đại nhi tử Đặng Trung sinh một nam một nữ Tiểu nhi tử Đặng Hiếu, có một nhi tử hai nữ nhi. Tần Miễn công bằng, cho năm hài tử lễ vật giống y Hỉ nha và Khôn tử. Phản ứng của ba nha đầu không khác gì Hỉ nha, vui vẻ ra mặt dùng dây cột tóc ngay.

Đặng nhị cữu là người có tâm nhãn, vừa thấy bao lì xì và lễ vật đều do Tần Miễn đưa, liền đoán được trong nhà Lôi Thiết Tần Miễn làm chủ, phỏng chừng tình cảm cả hai không tệ, ông vui mừng vỗ vỗ vai Lôi Thiết, nhỏ giọng nói: "Mặc kệ hai người các ngươi vì sao lại thế này, về sau hãy sinh sống thật tốt, mẫu thân ngươi ở bên dưới cũng có thể an tâm."

Lôi Thiết: "Hắn là tức phụ ta." Giọng điệu bình thản mà kiên định.

Đặng nhị cữu ngẩn ra, im lặng thở dài, dùng sức nhéo nhéo vai y "Ngươi là người lớn, có chủ ý của chính mình, nhị cữu chỉ hy vọng ngươi sau nay đều có thể thuận lợi."

Tần Miễn ngồi cách một cái bàn, nhìn như uống trà nhưng kỳ thật là nghe họ nói chuyện. Thấy góc tường có một bộ đòn gánh và một giá gỗ nhỏ, trên giá gỗ treo đầy tượng gỗ, đồ may vá, túi tiền nhỏ đồ chơi nhỏ linh ***, hỏi: "Nhị cữu, mấy thứ đó là…"

Nhị cữu cười sang sảng "Thiết nhi không nói với ngươi sao? Ta bán hàng rong."

Trong lòng Tần Miễn khẽ động, nhìn thoáng qua Lôi Thiết, nói với Đặng nhị cữu: "Nhị cữu đã nếm thử tàu hủ ky chiên mè, bánh quai chèo và bánh cuộn thừng lần trước Lôi Thiết đưa tới chưa?"

Đặng nhị cữu gật đầu "Nếm thử rồi, hương vị không tệ, các hài tử đều thích ăn lắm."

Tần Miễn mỉm cười với Lôi Thiết: "Chúng ta nói cách làm bánh quai chèo, bánh cuộn thừng, tàu hủ ky chiên mè và bánh cam đường cho nhị cữu nhé."

Đặng nhị cữu cả kinh, vội nói: "Vậy không được!"

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn thật sâu "Nghe lời ngươi."

Đặng nhị cữu còn muốn nói, Tần Miễn giơ tay cản lời ông "Nhị cữu cũng đừng từ chối, chúng ta không định dùng bánh quai chèo, bánh cuộn thừng hay bánh cam đường kiếm tiền, nhiều nhất làm vài cái để nhà mình ăn. Cách làm mấy điểm tâm này cũng không phức tạp, rất thích hợp đi ngang các nhà các hộ khắp thôn bán, hơn nữa phí tổn không cao, tuy không thể giúp nhị cữu phát đại tài, nhưng chỉ bằng hai chữ 'mới mẻ' nhị cữu có thể kiếm được một khoản."

"Như vậy…" Đặng nhị cữu xoa xoa tay, vẫn cảm thấy hổ thẹn "Không bằng vầy đi, sau khi kiếm được tiền, ta và các ngươi phân chia."

Tần Miễn nở nụ cười, "Năm đó nhị cữu vươn tay viện trợ Lôi Thiết, ta và Lôi Thiết đều ghi tạc trong lòng, nhị cữu không muốn cho chúng ta một hai cơ hội để hồi báo ư?"

Lôi Thiết cũng nói: "Nhị cữu đừng từ chối nữa, tức phụ trước giờ luôn nói sao làm vậy, ta nghe hắn."

Đặng nhị cữu bật cười. Hai hài tử này, Tần Miễn vì Lôi Thiết trả nhân tình, Lôi Thiết ở trước mặt ông coi trọng Tần Miễn.

Hai người đều là vì đối phương.

Nói đến nước này, từ chối nữa thì rất xa cách, Đặng nhị cữu gật đầu nói: "Nếu vậy, nhị cữu liền ưỡn mặt tiếp nhận."

Tần Miễn nói chi tiết cách thực hiện các loại điểm tâm nhỏ một lần, Đặng nhị cữu nghiêm túc nhớ kỹ.

Tần Miễn và Lôi Thiết ngồi chơi chốc lát rồi trở lại nhà Đặng đại cữu. Cơm trưa an bài tại nhà Đặng đại cữu.

Nhị cữu mẫu biết được Tần Miễn cho Đặng nhị cữu vài công thức, cách nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết mới tốt hơn chút.

Giữa trưa, trên bàn cơm thật yên bình, không xảy ra chuyện gì không thoải mái.

Ăn xong cơm trưa, lão thái thái lôi kéo Tần Miễn và Lôi Thiết, nói liên miên nói rất nhiều.

Nguyên lai, năm đó sau khi Đặng thị, mẹ đẻ Lôi Thiết qua đời, hai năm đầu, Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái, Đặng đại cữu và Đặng nhị cữu đều rất quan tâm Lôi Thiết, mỗi một hai tháng đều phải đến xem, đưa y chút quần áo giày dép. Nhưng từ khi Lôi Hướng Nhân ra đời và Đỗ thị châm ngòi, tâm Lôi Đại Cường càng ngày càng hướng về Đỗ thị. Cùng lúc đó, Đặng gia cũng phát sinh vài chuyện — Đặng đại cữu và Đặng nhị cữu ầm ĩ phân gia. Đặng đại cữu là trưởng tử, lão gia tử lão thái thái sống cùng ông. Một bên là nhi tử và tôn tử, một bên là ngoại tôn duy nhất, Đại cữu mẫu luôn cảm thấy lão thái thái đối xử không công bằng, nói nhiều lời lạnh nhạt. Nhị cữu mẫu không có ý xấu, nhưng là người hẹp hòi, không muốn gặp Lôi Thiết mà Nhị cữu luôn nhớ đến, thường xuyên vì Lôi Thiết mà trong nhà tranh cãi ầm ĩ. Từ nguyên nhân ba phía này dẫn đến Lôi Thiết nhỏ tuổi hoàn toàn bị bỏ mặc, cuối cùng rời nhà trốn đi.

Nói nhiều như vậy, ý tứ lão thái thái chính là hi vọng Tần Miễn và Lôi Thiết đừng ghi hận họ.

Lôi Thiết lắc đầu, nói sẽ không.

Tần Miễn cũng không có phản cảm gì người Đặng gia. Lôi Thiết tuổi nhỏ bị buộc rời nhà trốn đi, đầu sỏ gây ra là phụ thân thân sinh của y Lôi Đại Cường và Đỗ thị, Đặng gia thân mấy cũng là ngoại gia, nếu thật trách tội cũng không rơi đến đầu họ.

Nay, Lôi Thiết thuận lợi trưởng thành, còn có một gia đình nhỏ, chút chuyện trong quá khứ không cần lưu tâm nữa.

Cơm chiều ăn tại nhà nhị cữu, nhị cữu mẫu rất nhiệt tình.

Tần Miễn, Lôi Thiết biết là có liên quan đến công thức làm điểm tâm.

Ăn cơm chiều xong, tịch dương lặn xuống, hai người gấp gáp đuổi về nhà trong ráng chiều.

Lôi Thiết uống rượu hơi nhiều, nắm tay Tần Miễn không chịu thả, Tần Miễn lo nếu để y đánh xe có khi xe trâu chạy vào ruộng mương luôn, thế là tự mình đánh xe.

"Tức phụ." Lôi Thiết dựa vào vai Tần Miễn, từng đợt hương rượu phà vào tai hắn "Ta vẫn luôn nhớ mãi cái ngày rời nhà năm đó…"

-Hết chương 69-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

70. Chương 70: Làm Địa Chủ Cũng Không Tệ

Tần Miễn đỡ eo y, phòng ngừa y bị té ngã.

"Lén lút đi gặp ông bà ngoại lần cuối, nhưng vẫn bị họ phát hiện, bảo tiểu cữu đuổi theo cho ta một lượng bạc. Nếu không có một lượng bạc này, có lẽ trên đời sớm đã không còn người tên Lôi Thiết. Ta cầm một lượng bạc này, một đường lên phía Bắc…"

Tần Miễn đẩy đầu của y qua đây, nhìn kỹ ánh mắt y "Huynh đang tỉnh táo sao?"

Lôi Thiết vòng tay ôm lại hắn "Rất tỉnh táo."

"Huynh vẫn luôn không nhắc tới chuyện trong mười năm kia, ta còn tưởng huynh không muốn nói ta biết" Tần Miễn nhìn y, mỉm cười, trong lòng thoải mái. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ta sẽ không gạt ngươi bất cứ chuyện gì." Lôi Thiết nắm cằm hắn, hôn khẽ môi hắn, tiếp nhận dây trâu "Lúc trước không nói là vì không biết nên kể từ đâu. Năm đó…"

Tần Miễn nghiêm túc lắng nghe.

Thẳng khi về tới nhà, Lôi Thiết mới kể xong cố sự, Tần Miễn vẫn còn bị vây trong chấn động, quên cả xuống xe, bị Lôi Thiết từ trên xe ôm đi xuống, dắt vào nhà, an trí ngồi xuống sô pha.

Hắn vạn lần không ngờ mười năm của Lôi Thiết khúc chiết như vậy, nhiệt huyết như vậy, phấn khích như vậy, trầm trọng như vậy. Khó trách trước giờ y vẫn không nhắc tới.

Đứng ở cửa phòng bếp, nhìn Lôi Thiết ngồi trước lòng bếp nhóm lửa nấu nước, Tần Miễn đi qua ngồi xổm xuống, vòng tay ôm y. Biết quá khứ của Lôi Thiết, hắn đối với Lôi Thiết càng thêm đau lòng, tâm càng thêm thân cận, đồng thời có chút thấp thỏm. Lôi Thiết trút hết không giữ lại gì với hắn, nhưng hắn vẫn chưa muốn lập tức đem chuyện không gian ra nói cho Lôi Thiết, không liên quan đến tín nhiệm hay không, mà là cẩn thận trong mức cho phép.

"Kỳ thật ta có một chuyện luôn gạt huynh –"

Lôi Thiết ôm chặt hắn, nghiêng đầu lấp kín đôi môi, tiếp tục nhìn chằm chằm bếp, sắc mặt như thường "Ta biết. Ta sẽ đợi đến ngày ngươi sẵn lòng nói cho ta."

Tần Miễn vừa thở dài nhẹ nhõm vừa hơi thất vọng. Lôi Thiết không truy hỏi bí mật của hắn, hắn lại cảm thấy Lôi Thiết không quá để ý hắn. Tâm tình mâu thuẫn thật a. Bất quá bọn hắn có thời gian rất dài, rất nhiều chuyện quả thật không thể nóng vội.

"Đợi đến Mười lăm tháng Tám, huynh thật sự dạy ta…" Tần Miễn nghĩ đến sự kiện trọng yếu nhất theo như lời Lôi Thiết, thì không khống chế nổi tâm tình kích động, tim đập rộn lên, máu nóng sôi trào.

Lôi Thiết gật đầu "Giờ Tý ngày Mười lăm tháng Tám thích hợp nhất."

Tần Miễn ôm lấy đầu y hôn lên.

Lôi Thiết ném cặp gắp than trong tay đi, hai tay ôm eo đối phương nhấc cả người tiến vào lòng, để hắn ngồi khoá trên đùi mình, miệng lưỡi dễ dàng đoạt quyền chủ động.

Mùi rượu bên trong khoang miệng y còn chưa tán đi, lan tràn cả khoang miệng Tần Miễn. Cả người Tần Miễn như nhũn ra, hai cánh tay ôm chặt cổ y, không cam tâm yếu thế, toàn lực đáp lại. Luận thân thể hắn không bằng Lôi Thiết, rất nhanh đã bại trận, đành dựa vào đôi tay chống đỡ nửa người trên của Lôi Thiết, mặc Lôi Thiết ta cần ta cứ lấy, một lát sau chợt vươn tay đẩy ra.

"Thêm một chút…" Khoé môi Lôi Thiết bật ra ba chữ trầm thấp ái muội, lưỡi càng khuấy động kịch liệt, tay phải cách một lớp vải vuốt ve gáy và lưng Tần Miễn.

Tần Miễn dùng sức đẩy y ra, hai mắt trừng to, hơi hơi thở dốc, bất đắc dĩ nói: "Mông sắp bị nướng cháy rồi." Lôi Thiết vốn ngồi gần lòng bếp, hắn ngồi trong lòng y lại càng gần hơn nữa.

Lôi Thiết duỗi tay sờ sờ, quả nhiên nóng lên, giật mình, cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp vui vẻ "Ha ha ha…"

"Có gì buồn cười –" Tần Miễn nhìn y, thất thần. Nam nhân này mã ngoài được thật đấy, lúc không cười mi nhãn sắc bén lúc cười, trong đôi mắt không gợn sóng tựa như loé ra *** quang, hai bên khóe môi nhếch lên một độ cong mê người, khiến người không thể dời mắt.

Lôi Thiết không buông hắn ra, dịch cái đôn gỗ dưới mông lùi về sau, cách xa lòng bếp chút, ngón cái phác vẽ theo đường nét dung mạo hắn. Từ khi tức phụ mắc bệnh tỉnh lại, chưa từng biểu hiện ra thái độ kinh hoảng hay chán ghét đối với vết sẹo trên mặt y, nói chính xác hơn vết sẹo này trong mắt tức phụ giống như không tồn tại.

Nước nóng, làm xong vệ sinh cá nhân xong, Lôi Thiết dắt Tần Miễn về phòng, ngồi xổm trước một góc tường, tay khui ra một miếng gạch.

"Huynh làm gì thế?" Tần Miễn ngồi trên giường lò, lắc chân dể dép lê văng ra, buồn bực hỏi.

Từ kẽ hở khe gạch, Lôi Thiết cầm ra một hộp gỗ dẹt màu nâu, đem gạch đặt lại chỗ cũ, đưa hộp gỗ cho Tần Miễn, ý bảo hắn xem trước hãy nói.

Tần Miễn nghi hoặc mở hộp gỗ ra, bên trong là một chồng giấy, mở ra nhìn, tức thì phủi mông dựng thẳng người "Ngân phiếu? Một, hai, ba… Ba tờ ngân phiếu một vạn lượng, một tờ ngân phiếu năm ngàn lượng, năm tờ ngân phiếu một ngàn lượng. Tổng cộng năm vạn lượng?"

Lôi Thiết gật gật đầu.

Tần Miễn hừ nhẹ một tiếng, khoanh tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống y "Nếu giấu được kín như vậy, sao giờ lại đem cho ta?"

Lôi Thiết ngồi xuống cạnh hắn, túm hắn ngồi xuống, thấp giọng nói: "Trước kia không cho ngươi là sợ ngươi chạy."

Khoé miệng Tần Miễn thoáng giật giật, ngửa đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, nếu Lôi Thiết giao tiền cho hắn vào mấy ngày đầu hắn vừa xuyên đến, cả người không một xu dính túi, thật có khả năng hắn sẽ ôm tiền chạy trốn, không lấy hết toàn bộ nhưng ít nhất sẽ lấy tờ một ngàn lượng.

Tần Miễn cố ý nói: "Hiện tại ta cũng có thể sẽ chạy –"

Nói còn chưa dứt, cơ thể bỗng nhiên bị đè nặng — bị Lôi Thiết áp đảo chặt chẽ trên giường lò.

Tay trái Lôi Thiết nắm chặt cổ tay phải hắn, tay phải khóa chặt cổ tay trái, con ngươi tối đen sít sao nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng nói: "Dù chạy đến nơi nào, ta đều sẽ tìm được ngươi."

Tần Miễn khẽ cười, tay trái nâng lên phủ sau gáy y "Ta nói đùa mà lị. Nếu huynh không thích sống trong Huyện thành, ngày mai chúng ta đi tìm lý chính mua thêm vài mẫu ruộng, để ta đi cất kỹ tiền đã."

Lôi Thiết trở mình nằm thẳng băng trên giường, tay gối lên sau đầu, nhìn hắn mặt mày thỏa mãn mở tủ quần áo rồi tiếp tục mở tủ ngầm bên trong, trong ánh mắt sâu thẳm hiện ý cười chiều chuộng.

Tần Miễn vốn không yên tâm để khoản tiền lớn như vậy ở trong nhà, chỉ làm bộ làm dáng, đưa lưng về phía Lôi Thiết, qua tay thu hộp gỗ vào không gian, khóa kỹ tủ ngầm lại.

Trong tủ ngầm ngoài ngân phiếu năm trăm lượng tiền Lôi Thiết bán tay gấu, còn có hai tờ một trăm lượng là thu nhập của cửa tiệm 'Món ăn ngon'.

Rãnh rỗi không có việc gì làm, Tần Miễn đổ rương tiền ra giường, hai người cùng nhau ngồi đếm tiền lẻ. Lôi Thiết cũng có chìa khóa rương tiền này, nhưng chìa khóa tủ ngầm chỉ có Tần Miễn có.

Tiền trong rương, có một khối ngân nguyên bảo trị giá năm mươi lượng dự bị dùng lúc khẩn cấp, một ngân nguyên bảo trị giá mười lượng, bốn ngân nguyên bảo trị giá năm lượng, tám nén bạc một lượng, chẵn ba xâu tiền đồng và bốn mươi lăm văn tiền lẻ. Tài sản bên ngoài tổng cộng là chín mươi mốt lượng bạc lẻ bốn mươi lăm văn tiền.

"Chúng ta mua bao nhiêu?" Tần Miễn thỏa mãn vỗ vỗ rương tiền, tiền trong đây là do bọn hắn kiếm từng chút, rất có cảm giác thành tựu.

Lôi Thiết: "Ngươi quyết định."

Tần Miễn tựa vào gối đầu nghĩ nghĩ, nói: "Mua năm mẫu ruộng nước, năm mẫu ruộng cạn, lại mua thêm mười mẫu đất hoang khai khẩn trồng rau củ và cây ăn quả." Nếu về sau hơn phân nửa sẽ sinh sống ở nông thôn thì làm một địa chủ khoái hoạt cũng không tệ.

Có bàn tay vàng đây, trồng trọt thứ gì đều không khó. Chẳng qua một lần không thể mua nhiều đất, khiến người chú ý cũng bất lợi.

Đã nói liền làm, ngày hôm sau, Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo tiền và chút điểm tâm đi đến nhà lý chính.

Biết được hai người muốn mua ruộng, lý chính hơi bất ngờ "Không phải các ngươi mở tiệm ở trấn trên ư? Sao còn muốn mua ruộng?"

Tần Miễn nói đến đường hoàng "Lý chính thúc, sĩ nông công thương, thương xếp ở tầng chót nhất. Chúng ta vốn là nông dân, không dám quên mất gốc rễ."

Lý chính gật đầu "Ra là vậy. Có ba nhà trong thôn đến chỗ ta treo bán đất, ruộng nước và ruộng cạn tổng cộng hơn hai mươi mẫu, chẳng qua đều là rải rác, nơi này một mẫu, nơi kia một miếng. Trái lại đất hoang còn rất nhiều."

Lôi Thiết: "Không liền kề xử lý rất bất tiện."

"Vậy cũng không còn cách nào" Lý chính uống ngụm trà "Nhưng các ngươi có thể trao đổi với những người khác."

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn hỏi ý.

Tần Miễn suy tư một lát "Như vầy đi, chúng ta tạm thời chỉ mua mười lăm mẫu đất hoang, chờ sau khi thu hoạch lúa mì lại mua ruộng nước và ruộng cạn."

"Được." Lý chính hỏi "Trong thôn ngoại trừ đất ruộng và đất nền nhà, đều tính là đất hoang, mười lăm mẫu đất hoang này các ngươi tính mua ở đâu?"

Tần Miễn hỏi: "Đo từ rừng cây nhỏ kế bên nhà chúng ta đồng loạt trải ra bốn phía, được không?"

Lý chính nghĩ nghĩ tình trạng khu đất kia, nhíu mày, khó xử nói: "Vậy chẳng phải là chiếm một bộ phận đất nền…"

Tần Miễn đặt một túi tiền nhỏ màu xám lên bàn, đẩy về phía lý chính, cười nói: "Có phải đất nền hay không còn không phải nhờ một câu của lý chính thúc? Lại nói, thôn chúng ta có tổng cộng bảy dãy phòng ốc, ngoài dãy nhà chúng ta và dãy đối diện nhà chúng ta ra vẫn còn năm dãy khác. Nếu có thôn dân muốn mua đất nền có thể sắp xếp vào năm dãy kia, thúc nói có được không? Huống chi chúng ta cũng không phải muốn chiếm lợi gì, chủ yếu là xét thấy mảnh đất kia liền kề với nhà mình thuận tiện hơn."

Lý chính sờ túi tiền, là một đĩnh bạc, kích cỡ như vậy chỉ có thể là ngân nguyên bảo năm lượng, ông thuận tay thu túi tiền vào tay áo, cười nói: "Được rồi, ta vạch mảnh đất kia ra cho các ngươi."

"Đa tạ lý chính thúc." Tần Miễn vui vẻ nói.

Lý chính mỉm cười nhìn Lôi Thiết một cái, trêu ghẹo: "Thiết tử a, có tức phụ tài giỏi như vậy, về sau thể nào cũng bị lấn át. Ha ha ha…"

Lôi Thiết chắp tay nói: "Về sau còn phải nhờ lý chính thúc chiếu cố nhiều hơn."

"Đâu có, đâu có." Lý chính cười ha hả. Tức phụ Lôi Thiết hiểu chuyện, vốn đã tặng hai bọc điểm tâm, giờ lại cho năm lượng bạc. Dù về sau họ còn có chuyện phiền tới ông, ông cũng sẽ dành chỗ tốt cho họ.

Ông mở một quyển sổ ra nhìn "Hiện tại giá đất hoang, một mẫu là một lượng hai trăm văn, các ngươi mua mười lăm mẫu đất hoang thì là — mười tám lượng bạc. Mặt khác, khâu xử lý khế đất cần năm mươi văn tiền."

Lúc này Tần Miễn cầm ra một khối ngân nguyên bảo mười lượng, một khối năm lượng và ba nén bạc một lượng, lại đếm thêm năm mươi văn tiền lẻ.

Lý chính thu tiền, đứng lên, chỉnh lại quần áo "Đi thôi, hiện tại chúng ta đi đo đạc đất vạch ký hiệu, ăn sáng xong là liền vào Huyện lo liệu khế đất cho các ngươi."

"Làm phiền lý chính thúc."

Lý chính dẫn hai nhi tử theo phụ giúp, mấy người cầm dụng cụ đo đạc đi đo đất, cắm cọc gỗ tứ phía làm dấu hiệu, giữa các cọc gỗ có giăng dây thừng.

Sau khi đi một vòng đo đạc làm dấu hiệu thì dừng tại căn nhà Tần Miễn, lấy căn nhà làm ranh giới phía đông của khu đất, về sau nếu muốn nới rộng nhà cửa thì xây thêm ở hướng bắc, hướng tây hay hướng nam đều tiện.

-Hết chương 70-

———-

71. Chương 71: Muốn Làm Giàu, Trồng Cây Ăn Quả

Trong khu rừng nhỏ có vài trăm cây, cây hòe, cây bạch dương, cây sam, cây liễu đều có, còn cả cây trúc nữa, chặt xuống đem bán cũng được một số tiền, Tần Miễn chủ động mua mấy khuông trứng gà biếu cho thôn dân, dù là lão nhân thọ bảy tám mươi tuổi hay là trẻ con mới sinh, đều dựa theo đầu người, biếu mỗi người hai trứng, xem như mua những cây này, tránh cho về sau cãi cọ.

Các thôn dân đều rất vui. Rừng cây nhỏ này đã tồn tại từ lâu, cũng không phải bọn họ trồng, có thể nhận chỗ tốt từ nó là việc vui ngoài ý muốn. Người nhà nông quan niệm nhiều con cháu nhiều phúc, hộ có nhân khẩu ít nhất cũng phải ba miệng ăn, được phân sáu trứng gà, hộ nhân khẩu nhiều được phân đến hai mươi mấy trứng, mỗi bữa chiên hai trứng cũng có thể ăn vài ngày.

Sau khi khế đất tới tay, Tần Miễn, Lôi Thiết pha trà, chuẩn bị điểm tâm, giấy bút mang lên bàn nhỏ trên giường, đầu kề bên đầu, tiến hành quy hoạch khu đất mới.

"Huynh có ý tưởng gì không?" Tần Miễn chỉ thuận miệng hỏi, Lôi Thiết đối với rất nhiều việc không có yêu cầu cao, câu thường nói nhất là "Nghe lời ngươi" hoặc là "Ngươi quyết định".

Không ngờ Lôi Thiết lại mở miệng, chỉ vào một vị trí trong bản vẽ hình vuông Tần Miễn cầm "Nơi này đào hồ nước, nuôi cá trồng sen, tưới nước rau quả cũng tiện." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai mắt Tần Miễn sáng rực "Ý kiến hay. Có câu 'Tọa bắc triêu nam', chờ sau khi xây tường vây khu đất này xong, đại môn sẽ mở ở hướng nam. Để ngăn cản tai mắt, không gian từ phòng ốc đến đại môn không thể trồng cây, dùng để đào hồ nước là thích hợp nhất."

Lôi Thiết gật đầu "Ở phương nam ta từng thấy qua ao hồ hình hồ lô, hồ nước của chúng ta có thể phỏng theo, dạng hình cầu có khúc eo."

Tần Miễn giơ ngón cái với y, nhấc bút vẽ một hồ nước hình cầu theo lời y nói, rồi chấm thêm một vị trí "Vừa làm ruộng vừa trồng rau trồng cây ăn quả, chỉ hai chúng ta khẳng định không làm xuể, tương lai cần thuê người nhỉ? Kế bên tường vây chừa ra một khoảnh đất sau này xây phòng cho người làm."

Lôi Thiết nhìn dáng vẻ hào hứng bừng bừng của đối phương, ánh mắt thật dịu dàng. Lúc trước vừa về nhà không lâu liền bị ép thành thân với một nam nhân, trong lòng y có một phần bi ai, ba phần khuất nhục, kỳ thực còn có sáu phần tình nguyện. Sống trong nhà mười hai năm, không có bất kỳ ai quan tâm đến y Rời nhà mười năm, cũng chẳng có bất luận kẻ nào thật tâm đặt y vào lòng, càng không ai có thể đi vào lòng y, người đã nhìn quen đủ kiểu âm mưu đen tối. Thế nên y khát vọng có một người hoàn toàn thuộc về y, chỉ thuộc về y, y có thể toàn tâm toàn ý đi yêu. Lúc này, Tần Miễn xuất hiện, tuy rằng hắn vừa đen vừa gầy vừa nhát vừa yếu, nhưng hắn không cha không mẹ, không chốn nương tựa, sau khi gả cho y thì chỉ có thể dựa vào y, bất kể thế nào y sẽ không hoà ly. Dù cho Tần Miễn là nam nhân, bị Đỗ thị ngược đãi nhiều năm, y cũng không thích nữ tử, Tần Miễn là nam nhân cũng tốt, nam nhân càng hiểu nam nhân. Ban đầu, đối với Tần Miễn, y thầm muốn giữ lấy cùng khống chế Nay Tần Miễn là người y sở ái. "Đang nói chuyện với huynh đó?" Tần Miễn dùng bút chì gõ gõ trán Lôi Thiết.

Lôi Thiết cầm tay trái hắn, giọng nói trầm thấp đầy từ tính "Ta đang nghe, ngươi nói tiếp đi."

Bút chì của Tần Miễn tiếp tục hí hoáy trên giấy "Mảnh này trồng rau củ, mảnh này trồng hoa, mảnh này trồng nho, mảnh này trồng đào..., mảnh bên này trồng hoa tiêu. Mảnh này thì có thể linh hoạt sử dụng, trồng dưa hấu hoặc dưa gang tuỳ theo mùa. Rừng cây nhỏ tạm thời giữ lại, về sau có thể sửa thành một hoa viên nhỏ."

"Ngươi an bài rất khá." Lôi Thiết.

Hai người cầm một bó gậy gỗ nhỏ ra ngoài, phân chia khu đất hoang của họ thành từng khối, bận rộn hơn một canh giờ, đổ một thân mồ hôi.

Chỉ còn chờ thời tiết ấm áp hơn là có thể trồng cây ăn quả.

Tiết Nguyên Tiêu Mười lăm tháng Giêng qua đi, dịp Tết coi như kết thúc, tiết trời ấm lại, vài cây cối nổi lác đác mụn nhọt giống như chưa muốn lộ ra chồi non xanh biếc.

Tần Miễn, Lôi Thiết đến tiệm ăn một chuyến, sau khi an bài toàn bộ sự vụ thì dồn hết *** lực lên khu đất mới mua.

Trước tiên họ đến thỉnh cầu người giỏi trồng cây trong thôn chỉ giáo, sau đó đến vườn trái cây thôn láng giềng mua cây ăn quả, không phải mua cây giống mà là cây trưởng thành, tức là cây đã từng kết quả trước đó. Cây trưởng thành trồng di dời không dễ sống, nhưng Tần Miễn có không gian trong tay nên rất tin tưởng.

Hắn mua tổng cộng hai mươi cây đào mật, mười cây đào vàng, mười cây lê, sáu cây anh đào, sáu cây táo, mười cây mận, hai mươi cây quất ngọt, hai cây lựu. Mấy hộ gia đình bình thường đều không cam lòng bỏ tiền mua hoa quả ăn, hơn nữa kỹ thuật chăm sóc xử lý cây ăn quả của thời này không cao siêu, hương vị hoa quả rất bình thường nên không có thị trường tiêu thụ lớn, giá hoa quả rất rẻ. Gần một trăm cây mà chỉ mất chưa đến bốn lượng bạc của Tần Miễn. Lúc về ngang qua trấn nhỏ, hắn thuận tiện đến tiền trang trấn trên đổi mười lượng bạc thành tiền lẻ, dùng để phát tiền công cho nhóm nhân công.

Hơn mười chiếc xe lừa, xe trâu vận chuyển cây cối vào thôn, trùng trùng điệp điệp, dẫn tới các thôn dân đều chạy tới vây xem.

"Xem ra Lôi Thiết thật sự phát tài, mới vừa mua hơn mười mẫu đất, giờ lại mua thêm nhiều cây ăn quả như vậy." Có thôn dân hâm mộ nói.

Một thôn dân khác kinh ngạc "Hoa quả không thu được lợi nhuận, bọn họ mua nhiều cây ăn quả về làm gì? Kỳ quái thật."

Lại một thôn dân khác cười nói: "Về sau chúng ta muốn mua hoa quả có phải được hưởng giá rẻ hơn không?"

Còn có thôn dân kinh hỉ nói: "Ta sẽ đi học cách chăm sóc cây ăn quả, có lẽ sẽ kiếm được việc làm trong vườn trái cây của Lôi Thiết."

.....

Tần Miễn và Lôi Thiết không rảnh đi quản mấy việc đó, chỉ huy người đánh xe chở cây ăn quả vào trong khu đất đã được quy hoạch xong, mướn mười người trong nhóm thôn dân đứng vây xem náo nhiệt đến kênh rạch sông ngòi và hồ nước của thôn đào bùn lắng, trong bùn lắng có hỗn hợp phân vịt phân ngỗng phân trâu và chất bài tiết của cá tôm nên màu mỡ hơn bùn đất bình thường. Sau khi trồng xong cây ăn quả, Tần Miễn nhất định sẽ dùng nước linh tuyền tăng phẩm chất của chúng lên, động thái này của hắn là dùng để che dấu nước linh tuyền. Nông dân vương triều Đại Hạ vốn không biết bùn lắng có thể làm màu mỡ ruộng nương, chưa từng có người đào ra dùng nên làm Tần Miễn được lợi.

Người Tần Miễn mời đến giúp trồng cây có Trương Đại Xuyên, Ngô Địch, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và hai nhi tử của lý chính, tổng cộng sáu người, để bọn họ đào hố trồng cây xong, trải một tầng bùn lắng vào hố rồi mới cắm cây vào. Cuối cùng dựa theo số lượng cây kết toán tiền công, trồng một gốc cây mười văn tiền. Tiền công như vầy khá là cao, sáu người chia đều ra trồng, mỗi người trồng chừng mười bốn cây, có thể kiếm hơn một trăm văn tiền.

Lúc Lôi Thiết gọi Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Nhân ngoan cố theo đến, vừa nghe Tần Miễn nói dựa theo số lượng cây kết toán tiền công thì kiếm cớ chuồn mất.

Tần Miễn đồng tình sâu sắc với Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí, nếu tương lai bọn họ mà không tách ra thì phải tiếp tục nuôi 'thiếu gia' Lôi Hướng Nhân này.

Lôi Hướng Nghĩa nhìn bóng lưng Lôi Hướng Nhân, sắc mặt đen thui, lại nhìn qua Lôi Hướng Lễ mặt không chút biến đổi, âm thầm hạ quyết tâm chờ sau khi Lôi Hướng Lễ cưới vợ sẽ đề xuất phân gia với Lôi Đại Cường. Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào trì hoãn không định thân là vì Lôi Đại Cường, Đỗ thị đã sớm nói đợi sau khi Lôi Hướng Trí thi đậu tú tài, giá trị của Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào cũng nâng cao theo, khi làm mai có thể có lựa chọn tốt hơn. May mà chẳng bao lâu nữa Lôi Hướng Trí sẽ tham gia thi đồng sinh(1). Lôi Hướng Nghĩa chờ nổi.

Tần Miễn và Lôi Thiết không nhúng tay vào, phụ trách bưng trà rót nước cho người trồng cây.

Trương Đại Xuyên vừa đào hố vừa tò mò hỏi Tần Miễn: "Hoa quả không đáng tiền, các ngươi trồng nhiều cây ăn quả như vậy có thể thu lợi nhuận sao?"

Tần Miễn nói đùa "Kiếm không được tiền cũng không sao, nhiều cây ăn quả như vầy nở hoa nhìn rất đẹp mắt."

Ngô Địch ở một bên nghe, nhịn 1không được trợn trắng mắt "Tẩu tử, Trương ca hỏi nghiêm túc đó."

"Muốn làm giàu, trồng cây ăn quả. Lôi Thiết ở bên ngoài học được phương pháp trồng cây ăn quả, chúng ta tính trồng thử xem sao." Tần Miễn nói dối mà mặt không hề đổi sắc.

Lôi Thiết đứng cạnh Tần Miễn, nâng tay sờ sờ lỗ tai hắn, không nói gì.

Tần Miễn cười tủm tỉm. Hắn ỷ vào Lôi Thiết dung túng hắn đó, thì sao?

Hắn thuận miệng vè một câu làm đám người Trương Đại Xuyên đều cười rộ lên. Nhưng bọn họ không để câu đó vào lòng, trồng cây ăn quả cần ném tiền, cần kỹ thuật, dù bọn họ có tâm có gió đông cũng không dám mạo hiểm.

Bọn Trương Đại Xuyên đều là hán tử nông dân cường tráng, sức lực lớn, làm việc hiệu suất cao, trước khi trời tối đã trồng xong hết cây. Mỗi người trồng cây đều làm ký hiệu của riêng mình nên rất dễ kết toán. Tần Miễn, Lôi Thiết phát tiền công ngay tại chỗ, ngoài ra tặng mỗi người một bọc bánh cam đường, có thể mang về cho hài tử trong nhà ăn.

Mấy người Trương Đại Xuyên cảm thấy hành động này của hắn thật tri kỷ, trong lòng không hẹn mà cùng nghĩ sau này nếu nhà Lôi Thiết lại mướn người, bọn họ sẽ nguyện ý đến.

Vài thôn dân nhàn rỗi không có việc gì làm, nhìn bọn họ mỗi người cầm một túi đồng tiền nặng trịch và một bọc đồ ăn vặt, hơi hơi hâm mộ, hạ quyết tâm về sau phải lập quan hệ tốt với Tần Miễn, Lôi Thiết.

Sau khi mọi người tán đi, Tần Miễn và Lôi Thiết đang chuẩn bị về nhà thì một hán tử to khoẻ mặt đen đi tới "Tần huynh đệ, Thiết huynh đệ."

Tần Miễn trí nhớ tốt, lập tức nhớ ra vị này là ai, trước kia gặp qua vài lần nhưng vẫn chưa trò chuyện lần nào, hồi tháng Giêng chúc tết mới chào nhau vài câu "Ngươi là phụ thân của tiểu Hổ, Phương đại ca."

Phương Võ cười nói: "Đúng vậy, Tần huynh đệ trí nhớ thật tốt."

Tần Miễn có hảo cảm với Phương Hổ, trước kia lúc nhờ tiểu Hổ hỗ trợ trông coi thóc, Phương Võ không ngăn cản tiểu Hổ, có thể thấy người này không vì hắn và Lôi Thiết thành thân mà sinh ra chán ghét bọn hắn.

"Chuyện gì?" Lôi Thiết hỏi.

Phương Võ nói: "Là thế này, ta muốn hỏi thăm vườn trái cây nhà các người có ý thuê nhân thủ chăm sóc cây ăn quả không. Trước kia cha ta từng làm thuê chăm sóc cây ăn quả cho một chủ đất vài năm, có chút kinh nghiệm. Nay người tuổi lớn, ta và ca ta đều muốn ông ở nhà hưởng phúc con cháu, nhưng ông không chịu ngồi yên, thường theo chúng ta đốn củi. Ta nghĩ chăm sóc cây ăn quả là sở trường của ông, việc nhẹ nhàng hơn làm ruộng, cho nên muốn thay ông thỉnh cầu phần việc này."

Lôi Thiết vỗ vỗ vai Tần Miễn "Tức phụ, ngươi quyết định."

Tần Miễn hỏi Phương Võ "Quả thật chúng ta cần nhân thủ, chỉ là không biết đại gia năm nay thọ bao nhiêu? Thân thể có khoẻ mạnh?"

Phương Võ thoải mái nói: "Lão gia tử năm nay đã sáu mươi mốt, bất quá Tần huynh đệ có thể yên tâm, thân thể người kiện khang."

Nói xong, Phương Võ thử hỏi: "Không bằng ngày mai ta nói ông đến đây một chút?"

Tần Miễn mỉm cười gật đầu "Cũng tốt. Nghe Phương đại ca nói như vậy, Phương đại gia quả thật hợp ý chúng ta, nhưng vẫn phải xem ý của ngài ấy nữa."

–

Chú giải:

(1) Thi đồng sinh: Đời Minh, Thanh, học trò đậu cuộc thi này giành được danh hiệu tú tài. Tương tự thi tốt nghiệp

72. Chương 72: Đào Hồ Nước

Về nhà, Lôi Thiết đến bên cạnh giếng, trực tiếp múc nước giếng tưới lên mặt.

Tần Miễn nhíu mày "Giờ nước giếng vẫn rất lạnh, huynh coi chừng bị cảm — cảm mạo."

"Sẽ không, thân thể ta rất khoẻ mạnh." Lôi Thiết kéo một cái khăn phơi trên sào lau mặt.

Thân thể khoẻ mạnh? Ánh mắt Tần Miễn từ bờ vai rộng lướt đến ***g ngực dày, đến eo thon, đến mông cong, lại đến cặp chân dài, ho nhẹ một tiếng, dời ánh mắt.

"Có thấy Nhất Điểm Bạch ở đâu không?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết: "Chắc lên núi chơi."

Nhất Điểm Bạch không vì sinh hoạt cùng loài người mà mất đi dã tính, thường sẽ một mình chạy lên núi, có đôi khi đi một phát hai ba ngày liền, ngẫu nhiên còn mang về chút con mồi nhỏ. Mấy đêm đầu nó không về ngủ, Tần Miễn còn rất lo lắng, sau thấy nó ngoại trừ bẩn chút mệt chút thì không có bị thương gì liền mặc cho nó đi.

Tần Miễn thắp sáng đèn trong phòng, vào phòng bếp cầm một bát nước linh tuyền ra đưa cho Lôi Thiết "Huynh múc hai thùng nước lên, pha nước trong bát này vào, sau đó tưới cho mỗi gốc cây ăn quả một ít."

Lôi Thiết không hỏi một câu, gật đầu, bưng bát ra ngoài. Từ cửa sổ phòng bếp, Tần Miễn có thể thấy y khom lưng xách thùng nước lấy từ giếng, cánh tay, bả vai tràn trề sức mạnh, lưng, eo lưng và cái mông phác vẽ ra một đường cong mê người. Đợi đến khi bóng dáng Lôi Thiết biến mất tại cổng sân, hắn mới đột nhiên nhận ra nãy giờ mình cứ mãi ngắm nhìn Lôi Thiết, chà chà mặt, bình tĩnh, bình tĩnh đong gạo. Hai người đã xác định tâm ý nhau, Lôi Thiết chính là người nhà hắn, hắn không tự chủ được nhìn chằm chằm Lôi Thiết không phải rất bình thường sao?

Lôi Thiết tưới nước xong trở về bị Tần Miễn không hề báo động trước ôm lấy cổ cắn mạnh một ngụm trên môi, có chút khó hiểu, nhìn tức phụ thản nhiên tránh đi tiếp tục xào rau, động tác nhẹ nhàng tâm tình rất tốt, y bình thường trở lại, giữ yên lặng ngồi về vị trí cũ — trước lòng bếp, canh lửa thêm củi.

"Ngày mai bắt đầu đào hồ nước, chúng ta mướn bao nhiêu người thì vừa?" Tần Miễn trút món hồi oa nhục(1) vào đĩa, mùi cực thơm, bèn cầm đôi đũa gắp một miếng thịt ăn, lại gắp một miếng đưa đến bên miệng Lôi Thiết "Huynh cũng nếm thử này."

Lôi Thiết ngậm đũa, nhìn hắn một cái, cắn miếng thịt.

Tần Miễn chợt nhớ ra hắn chưa đổi đũa.

"Ba mươi người. Hai mươi hai người đào đất, tám người móc đất." Lôi Thiết nuốt miếng thịt, nói.

Tần Miễn bắt đầu làm món thứ hai, thịt nạc xào ớt đỏ. Hiện tại dù không có bột làm mềm thịt hay bột baking, hắn vẫn có thể xào thịt nạc non mềm ngon miệng. Nhờ lúc bao sủi cảo hôm tối mồng Chín, trong

lúc vô ý hắn nhớ ra kiếp trước có một lần nấu cơm ở nhà, bột baking dùng hết sạch mà quên mua, nhanh trí dùng bột mì để chữa cháy. Thịt nạc sau khi ướp bột mì non mềm vô cùng, không khô chút nào.

Sau khi chảo dầu nóng, Tần Miễn cho thịt nạc đã ướp và gừng xắt nhuyễn vào đảo vài cái, lại đổ ớt đỏ vào, vị cay bốc lên làm hắn bị nghẹn muốn hắt xì, vội quay lưng về phía nồi.

"Đào hồ nước coi như là chuyện lớn, huynh có muốn đến Đặng gia thôn báo cho ông bà ngoại một tiếng không? Còn có hai cữu cữu, ba biểu ca nữa. Nếu chúng ta đào hồ nước lại không mời họ đến hỗ trợ, có lẽ sẽ cảm thấy chúng ta không để họ vào lòng. Về phần có tới hay không thì tuỳ họ."

Nông dân luôn chú ý như vậy, nhà nào có đại sự gì đều sẽ báo cho thân thích hảo hữu một tiếng, bày tỏ ý tôn trọng, cũng tỏ vẻ tình cảm hai bên tốt.

Cũng là tức phụ suy xét chu đáo, Lôi Thiết gật đầu "Sáng mai ta đi ngay."

Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, Lôi Thiết liền đánh xe đến Đặng gia thôn. Tần Miễn nấu xong bữa sáng y còn chưa trở về, liền ăn một mình, rửa sạch chén bát, quét tước nhà một lần, Lôi Thiết trở lại. Đặng đại cữu, Đặng nhị cữu, Đặng Toàn, Đặng Trung và Đặng Hiếu cầm xẻng, rổ, từ trên xe nhảy xuống.

Tần Miễn kinh ngạc tiến lên đón tiếp "Đại cữu, nhị cữu, đại biểu ca, nhị biểu ca, tam biểu ca, các ngươi đến chơi. Mời vào."

Đặng đại cữu vẫn lãnh đạm như cũ, chỉ gật đầu.

Đặng nhị cữu tươi cười rất hòa ái "Miễn nhi, quấy rầy ngươi."

Đặng Toàn, Đặng Trung và Đặng Hiếu đều cười chào hỏi Tần Miễn, không thể gọi hắn là 'Biểu đệ muội' nên đều gọi 'Miễn nhi'.

Mấy người đều là lần đầu tiên đến, vào phòng, nhịn không được hiếu kỳ đánh giá bốn phía.

Đặng Toàn cười nói: "Nhà này các ngươi xây không tệ nha."

Đặng Trung phụ họa gật đầu. Trong phòng, thu hút sự chú ý nhất chính là vách tường, không giống vách tường nhà nông dân bình thường giữa các khối gạch có nhiều bùn khô do đè ép mà tràn ra, toàn bộ vách đều mài phẳng lì. Vách tường đối diện cửa treo một bộ tranh chữ, hai trên trái phải trưng lẵng hoa treo tường *** xảo đối xứng nhau, hai chữ 'phúc' dán đối lập nhau, trên chỗ cao bốn góc phòng có đính giá nến treo tường bốn chân bằng trúc, kiểu dáng *** xảo — mấy vật *** xảo được bố trí khéo léo dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của bất kỳ ai vào cửa, làm yếu đi sự quan tâm với bản thân bức tường.

Lại nhìn gia cụ trong phòng, bàn ăn trải khăn bàn kẻ ô vuông màu trắng xen kẽ nâu đỏ, trên bàn bày bộ trà cụ, hai chiếc ghế dựa để song song lót đệm lông màu xám đường may *** tế Trên bàn trà không dính một hạt bụi bày một giỏ trái cây, trong giỏ có vài trái táo và cam Ghế sô pha bốn nệm lớn vừa nhìn là biết êm ái Bên phải sô pha có một giá gỗ ba tầng không cao không thấp, tầng cao nhất trưng giá kê đao bằng gỗ, một thanh đao gỗ mài sáng bóng loáng đặt ngay ngắn ở giá đao, bên cạnh còn có một cây cung nhỏ Tầng giữa trưng mô hình xe ngựa và mô hình thuyền buồm bằng gỗ, đều là một đôi Tầng dưới cùng thì bày hai đĩa điểm tâm chứa hạt dưa và đậu phộng rang, tiện cho chủ nhân ngồi trên sô pha vươn tay liền lấy được. Tiếp tục nhìn qua bên phải, có một tủ đứng cao đến eo, trên tủ bày biện bình hoa, trong bình cắm vài bông hoa nở rộ, bừng bừng sức sống, khiến người ngắm cảm thấy *** thần phấn khởi. Nhìn kỹ mới phát hiện hoa hồng, hoa cúc, cành lá xanh tươi trong bình cùng hoa trong lẵng hoa treo tường đều giống nhau, đều làm từ vải, khiến người phải kinh thán tay nghề khéo léo của người chế tác. Cả phòng khách tạo cho người cảm giác ấm áp, còn có một nét ưu nhã trong đó.

Đặng Hiếu nói đùa: "Quét dọn sạch sẽ như vậy làm chúng ta cũng không dám ngồi luôn."

Tần Miễn lấy lá trà thượng hạng từ trong tủ đứng ra pha trà cho họ, khiêm tốn nói: "Tại rãnh rỗi nên mới kiếm việc để làm."

Lôi Thiết cầm đĩa điểm tâm vào phòng bếp, chốc lát sau bưng mấy đĩa đi ra, điểm tâm trong đĩa đều xếp chồng thật cao.

"Đại cữu, nhị cữu, ba vị biểu huynh, mời tự nhiên." Lôi Thiết nói ngắn gọn.

Đặng Toàn vội nói không cần khách khí.

"Đại cữu, nhị cữu, hôm nay khí trời cũng ấm áp, sao không dẫn các hài tử đến đây chơi?" Tần Miễn hỏi. Lôi Thiết rất kín kẽ, loại chuyện giao tiếp việc nhà này không thể trông cậy y.

Nhắc tới hài tử, sắc mặt Đặng đại cữu dịu hẳn "Chúng ta tới làm chính sự, dẫn chúng theo làm gì? Rất ồn ào." Tuy nói thế nhưng trong mắt ông không có vẻ ghét bỏ, hiển nhiên rất yêu thương tôn tử tôn nữ.

Tần Miễn vội nói: "Tiểu hài tử hoạt bát một chút là việc tốt. Hồ nước chúng ta muốn đào rất lớn, phỏng chừng phải đào hai ba ngày, không bằng ngày mai đại cữu nhị cữu dẫn mấy đứa nhỏ đến đây chơi. Tiểu tử vào tuổi này không phải thích chơi đất chơi bùn nhất sao? Chạy nhiều thân thể mới càng khỏe mạnh. Về phần các tiểu cô nương, có thể nhờ tiểu muội trông. Cô nương trong nhà nên nhân lúc tuổi còn nhỏ ra ngoài ngắm nhìn nhiều một chút."

Hắn an bài chu đáo, nói cũng chân thành tha thiết, nhị cữu động tâm trước "Vậy được rồi, ngày mai dẫn theo mấy đứa bé đến."

Đặng đại cữu cũng gật đầu.

Vẻ mặt ba huynh đệ Đặng Toàn càng ôn hòa, Tần Miễn coi trọng hài tử họ chính là coi trọng bọn họ.

Tần Miễn nói tiếp: "Về phần ông ngoại, bà ngoại, đại cữu mẫu, nhị cữu mẫu và ba vị biểu tẩu, hiện tại mời họ đến đây chỉ sợ tiếp đãi không chu toàn, chờ lúc cây trồng ra hoa kết quả hãy mời bọn họ đến tha hồ chơi."

Mấy người Đặng đại cữu đều nở nụ cười.

"Quyết định như vậy đi." Đặng Trung cười ha ha nói "Đến khi cây nở hoa kết quả chúng ta sẽ dẫn họ đến đây ngắm hoa."

"Một lời đã định." Tần Miễn mỉm cười gật đầu "Lúc đó ta sẽ nhắc Lôi Thiết đi đón mọi người."

Lại nói chuyện phiếm một lát, Đặng Toàn chủ động nói: "Giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi qua đó đi?"

Tần Miễn xua tay nói: "Đại biểu ca, không vội. Mọi người ngồi thêm một lát, để ta đi gọi những người khác đến."

Sau khi Tần Miễn đi, trong phòng nhất thời yên lặng hẳn.

Đặng Toàn nhìn biểu đệ tính tình trầm lặng, bất đắc dĩ lắc đầu, tâm nói xét theo tính cách, biểu đệ và Miễn nhi đúng là rất xứng.

Đặng nhị cữu ngồi nhàm chán, đứng lên "Thiết tử, ngươi dẫn chúng ta qua đó trước, thuận tiện xem vườn trái cây của các ngươi."

Mấy người cầm xẻng, gánh rổ, cùng Lôi Thiết ra cửa.

Vì muốn thuê cả thảy ba mươi người, trừ năm người Đặng gia, Tần Miễn lại tìm thêm hai mươi lăm người trong thôn.

Công việc đào đất vất vả hơn, một ngày tám mươi văn tiền Việc dọn đất tương đối thoải mái, một ngày năm mươi văn tiền. Kỳ thật dựa theo khối lượng đào đất và khối lượng dọn đất mà tính tiền công càng công bằng hơn, còn đề phòng có người ăn bơ làm biếng. Nhưng xét đến đều là hương thân, Tần Miễn không làm vậy. Việc gì cũng tính toán chi ly không phải đạo đối nhân xử thế.

Do trả thù lao cao khiến các thôn dân ùa lên, nếu đám người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Trương Đại Xuyên, Ngô Địch không phải được đánh tiếng trước, chỉ e không lọt vào danh ngạch.

Tần Miễn còn mời hai tẩu tử mang bếp lò đến khu đất, chỉ nấu nước đưa trà, mỗi ngày hai mươi văn tiền công.

Hai tẩu tử mừng đến không khép miệng, chỉ ngồi nơi đó nấu nước liền kiếm được hai mươi văn tiền, tốt biết bao a.

Tần Miễn thuê người xong về nhà, thấy cổng nhà bị khóa thì không vào cửa mà đi thẳng tới khu đất.

Mới đi mấy bước, một lão đầu chắp tay sau lưng từ đối diện đi tới, hai mắt sáng ngời hữu thần, thân thể gầy gò nhưng bước đi vững vàng, nhìn ra được thân thể kiện khang.

Tần Miễn vừa thấy dung mạo ông và Phương Võ có năm phần giống nhau, cười chào hỏi "Phương đại gia."

"Ha ha…" Phương đại gia híp mắt cười, ra hiệu bảo hắn cùng đi "Ánh mắt tiểu tử ngươi rất lợi hại."

Tần Miễn vừa quan sát ông vừa lắc đầu "Phương nhị ca nói ngài năm nay đã sáu mươi mốt, khẳng định là lừa ta, ta thấy ngài nhiều nhất mới năm mươi, càng già càng dẻo dai a."

"Ha ha ha…" Phương đại gia cười to "Tiểu tử ngươi thật là! Nó không lừa ngươi. Chuyện Phương Võ nói, ta đáp ứng, về sau mong được tiểu tử chiếu cố nhiều."

"Phương đại gia chiết sát vãn bối rồi." Tần Miễn khách khí nói "Là hai hậu bối ta và Lôi Thiết cần Phương đại gia chăm sóc nhiều mới đúng."

Lão nhân đều thích người khiêm tốn hữu lễ. Phương đại gia vuốt râu gật đầu "Đâu có."

Tần Miễn nói: "Không biết –"

Phương đại gia nhìn ra hắn muốn nói gì, nâng tay chặn lại "Đi xem mấy cây ăn quả kia trước rồi nói sau."

Tần Miễn biết lắng nghe, nâng tay làm tư thế 'Mời'.

Hai người đi đến vườn trái cây, Phương đại gia vừa nhìn thấy mấy cây ăn quả, trong mắt hiện vẻ kích động, bước chân nhanh hơn, bất tri bất giác đã vượt lên trước.

Nhìn vẻ mặt ông ấy, quả thật rất hiểu cây ăn quả. Tần Miễn thực sự yên tâm rồi, im lặng đi theo sau.

Phương đại gia dùng móng tay gảy rơi một mảnh vỏ cây của một thân cây, nhìn nhìn màu sắc của lõi dưới lớp vỏ, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Dạo qua vườn cây ăn quả một vòng xong, ông dừng bước, quay đầu nói với Tần Miễn: "Chủng loại cây ăn quả các ngươi mua không ít. Có ba cây khô héo nghiêm trọng, chỉ sợ khó sống tiếp, các cây khác tuyển chọn không tệ. Bất quá, cây trưởng thành trồng dời vốn khó có thể sống, hiện mới trồng dời một ngày, tạm thời còn chưa nhìn ra gì. Nếu năm ngày sau cây không lộ ra tình trạng khô cằn, vậy cơ bản không có vấn đề gì lớn."

Về điều này, Tần Miễn không hề lo lắng, hắn rất tin tưởng nước linh tuyền.

"Về sau phải làm phiền Phương đại gia tốn nhiều tâm sức." Tần Miễn trầm ngâm một lát "Kỳ kết trái bình thường của cây ăn quả là ba tháng, mỗi tháng vào kỳ ta trả Phương đại gia hai trăm văn tiền công, ngoài kỳ kết trái, mỗi tháng năm mươi văn tiền, Phương đại gia cảm thấy như thế nào? Hậu bối còn nhỏ không biết giá thị trường ngành nghề này, nếu an bài không thích hợp, Phương đại gia đừng ngại cứ nói."

Phương đại gia cười ha hả xua tay "Không cần nhiều như thế, vào kỳ kết quả mỗi tháng một trăm văn, ngoài kỳ kết quả mỗi tháng hai mươi văn tiền là được. Quyết định vậy đi."

Nói xong, ông cũng không đợi Tần Miễn đáp lời, chắp tay sau lưng đi đến nơi đào hồ nước.

-Hết chương 72-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

73. Chương 73: Đào Hồ Nước (2)

Tần Miễn cũng đi hướng đó. Phạm vi hồ nước đã dùng nhánh cây làm dấu hiệu, nhóm nhân công chia thành hai bên, đào từ phần eo 'hồ lô' hướng ra hai đầu. Nếu tiến độ một bên chậm hơn bên còn lại quá mức, nhất định sẽ mất hết mặt mũi. Mọi người cởi áo bông ra, mặc độc một áo ngoài, xắn tay áo lên, đạp xẻng đào đất, làm đến khí thế ngất trời.

Lôi Thiết đứng cách đó không xa, gương mặt vô cảm nhìn quét qua nhóm người.

"Chủ ý của huynh?" Tần Miễn đi đến bên cạnh y, nhỏ giọng hỏi.

Lôi Thiết gật đầu "Chuyện Phương đại gia nói xong rồi?"

"Ừ." Tần Miễn bỗng thấy Lôi Hướng Nhân khiêng một chiếc xẻng trên vai, nghênh ngang đi về hướng này, trong lòng nổi chán ghét "Sao tên này lại tới nữa?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đường nhìn Lôi Thiết vẫn thẳng tắp "Không ai gọi hắn."

Lôi Hướng Nhân rất nhanh liền đi tới, chọn một vị trí, giẫm xẻng xúc đất, nhìn thì có vẻ nhiệt tình hăng hái vô cùng.

Chỉ là gã xúc một xẻng, người bên ngoài đã đào được ba xẻng.

Đặng nhị cữu đứng cách gã không xa, trùng hợp phát hiện ra điểm này, khinh thường nhíu mày. Tần Miễn giương mắt nhìn Lôi Thiết, thấp giọng nói: "Khó chịu."

Lôi Thiết đè vai hắn lại, ý bảo hắn nhìn tiếp.

Lôi Hướng Nhân chậm rì rì xúc đất, thầm mở cờ trong bụng, đi theo những người này vừa làm vừa chơi hai ba ngày liền kiếm được hơn hai trăm văn tiền, giống như nhặt được vậy.

Đúng lúc này, gã bỗng cảm thấy đầu gối bên phải nhói đau "Ai da" một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

"Sao vậy?" Một thôn dân bên cạnh gã hảo tâm hỏi.

"Không có việc gì, không có việc gì." Lôi Hướng Nhân xoa xoa đầu gối, hình như không có gì không thích hợp, vội vàng đứng dậy khỏi đất, ai ngờ còn chưa đứng vững, đầu gối không hiểu sao lại tê rần, lần nữa đặt mông xuống đất.

Lôi Hướng Nghĩa biết rõ tâm tư Lôi Hướng Nhân, phiền chán nói: "Nhị ca, nếu ngươi không thoải mái thì trở về nhà nghỉ ngơi đi."

"Ta – – được, ngày mai ta lại đến giúp đại ca." Trong lòng Lôi Hướng Nhân vừa nghẹn vừa không cam tâm, nhưng sợ chân mình thật sự có bệnh tiềm ẩn, đành phải dùng xẻng thay gậy chầm chậm rời đi.

Mấy thôn dân đứng gần gã đều thầm thấy dễ chịu hơn. Tuy tiền công không phải bọn họ ra, nhưng nếu họ làm nhiều mà lại nhận phần tiền giống như Lôi Hướng Nhân kia làm việc ít, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái.

"Huynh làm sao?" Tần Miễn kề sát vào tai Lôi Thiết, hai mắt trong veo sáng rực.

Lôi Thiết nhìn không chớp mắt, nâng tay sờ sờ đầu hắn.

Tần Miễn sung sướng khi người gặp họa nhìn bóng lưng Lôi Hướng Nhân đi xa. Nếu còn dám đến chiếm lợi nhà hắn, thả Lôi Thiết!

Để tránh làm nhóm nhân công cảm thấy hắn và Lôi Thiết không yên tâm nên đứng chỗ này giám thị bọn họ, Tần Miễn và Lôi Thiết chuẩn bị rời đi.

"Các vị thúc bá huynh đệ, nơi này chúng ta giao cho mọi người. Buổi sáng làm đến đầu giờ Ngọ, hết giờ Ngọ lại tiếp tục. Nếu thấy mệt liền ra nghỉ ngơi một lát, không cần vội vàng quá."

Từ đầu giờ Ngọ đến hết giờ Ngọ là một canh giờ, đủ cho bọn họ về nhà ăn cơm và nghỉ ngơi. Các thôn dân đều cao hứng đáp ứng.

Tần Miễn lại dặn dò hai tẩu tử pha trà đừng dừng pha nước trà, rồi cùng Lôi Thiết đi khỏi.

Bất quá dù bọn hắn không ở, đại đa số người cũng sẽ không nhàn hạ, dù sao Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và người Đặng gia đều có mặt ở đây.

Tần Miễn, Lôi Thiết đánh xe trâu đến trấn trên. Tần Miễn viết một tờ danh sách để Lôi Thiết đi mua điểm tâm và hoa quả tiểu hài tử thích ăn, chuẩn bị thết đãi mấy tiểu khách nhân. Hắn thì đi vào tiệm 'Món ăn ngon'.

Cửa hàng còn chưa tới giờ mở cửa, bàn ghế chưa dọn ra, cửa để khép hờ.

Tần Miễn vào cửa, thấy Nhạc Đông dẫn đầu mấy hoả kế Trịnh Lục, Vương Thuận,... bận rộn rửa rau, xiên đồ ăn, làm thịt viên. Các hoả kế làm việc mấy tháng nay đều đã thạo việc, động tác thuần thục mà nhanh nhẹn. Nhanh nhất là Trần Tứ và Thạch Đầu, bỏ nhân thịt vào lòng bàn tay, ngón cái và ngón trỏ khép lại vò vò, một viên tròn xuất hiện rơi vào sàng trúc, chốc lát đã làm xong tám chín viên, tốc độ nhanh đến mức như chụp một pô ảnh.

Ánh mắt Tần Miễn mỉm cười, nhìn thẳng mỗi người, để họ thấy được sự hài lòng của hắn "Trong khoảng thời gian này mọi người đều đã vất vả. Nhạc Đông, tối hôm nay ngươi tổ chức mọi người ăn cơm chiều trong tiệm rồi tan ca. Lát nữa sau khi bận rộn xong, các ngươi lấy ra món mình muốn ăn rồi hãy mở cửa. Buổi tối các ngươi ăn lẩu, ăn cho đầy bụng, lão bản ta mời khách."

Bốn người Vương Thuận, Trần Tứ, Thạch Đầu và Trịnh Lục đều vui sướng đứng lên hoan họ, đồng lòng nói lời cảm tạ "Đa tạ tiểu lão bản!"

Mặt mày Nhạc Đông cũng cười rất tươi "Tiểu lão bản yên tâm." Tần Miễn nói 'Lão bản ta mời khách' tức là vẫn ghi vào sổ, tiện cho sau này kiểm tra sổ sách.

Tần Miễn nâng tay ý bảo họ tiếp tục làm việc, đi dạo một vòng trong tiệm. Bếp và phòng ăn đều rất sạch sẽ, có thể thấy nhóm tiểu nhị không vì số lần hắn và Lôi Thiết đến tiệm giảm bớt mà nhàn hạ. Trong lòng càng thêm vừa lòng, tính toán qua một thời gian nữa sẽ tăng tiền công thoả đáng cho các hoả kế.

Hắn dùng giấy dầu gói một ít viên đồ ăn vừa làm xong mang về, cũng bảo Nhạc Đông ghi nợ. Chờ Lôi Thiết mua đồ xong tới tiệm, hai người lại đánh xe về nhà.

Giữa trưa, Tần Miễn, Lôi Thiết tiếp đãi mọi người Đặng đại cữu ăn bữa trưa, cũng gọi Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đến. Một nồi lẩu lớn, lại xào thêm năm sáu món, bữa ăn tương đối phong phú.

Ba người Đặng Toàn, Đặng Trung và Đặng Hiếu đặc biệt yêu thích món lẩu, không ngừng nhúng đồ ăn, rất ít động đũa vào món xào.

Sau khi viên đồ ăn trong nồi hết, Tần Miễn lại thả thêm sáu bảy mươi viên.

Đặng Toàn uống một ngụm nước canh, tiếp tục gắp viên đồ ăn vừa thơm vừa cay, hỏi Tần Miễn "Miễn nhi, Chu Nhị Hảo và Triệu Tứ Phát kia là ngươi mời đến?"

"Không phải." Tần Miễn dùng đũa chung chia thức ăn cho Đặng đại cữu và Đặng nhị cữu "Lúc đi gọi người, hai người họ vừa vặn ở đó. Họ đã mở miệng, ta không tiện cự tuyệt. Có phải hai người đó không thành thật không?" Hắn cũng không bất ngờ gì.

Đặng Trung lắc đầu "Đâu chỉ không thành thật, ta thấy họ đặc biệt làm gian dối cho qua"

Đặng đại cữu chậm rãi nói: "Việc này là Miễn nhi suy xét không chu toàn. Sống trong thôn lâu như vậy, người nào có phẩm hạnh gì, ngươi và Thiết tử hẳn là biết đại khái chứ? Đáng lẽ nên ngầm thuê người."

Lôi Thiết che chở Tần Miễn "Là ta bảo tức phụ thuê người công khai."

Đặng đại cữu liếc mắt nhìn y một cái, không nói gì nữa.

Đặng nhị cữu lại cảm thấy Tần Miễn không giống người chủ quan như vậy.

Tần Miễn lén vỗ vỗ chân Lôi Thiết, gắp một miếng thịt bụng cá vào bát Đặng đại cữu "Đa tạ đại cữu quan tâm. Kỳ thật hôm nay là ta cố ý đứng trước mặt nhiều người nói muốn mời người đến đào hồ nước. Đại cữu nghĩ xem, nếu ta lén gọi người, chưa chắc thôn dân mời đến không có ý tưởng gì với ta và Lôi Thiết? Công khai mời người, tuy rằng sẽ có khả năng một hai người trà trộn vào dùng mánh lới để nhàn hạ, nhưng quyền chủ động ở trong tay thôn dân, không giành được danh ngạch không thể đổ lên đầu ta và Lôi Thiết. Nhà chúng ta phát triển sẽ không dừng lại tại một bước trước mắt này, về sau số lần cần mời người làm công không ít, vừa vặn có thể thông qua lần này, quan sát người nào làm việc thành thật, người nào không đàng hoàng. Ai không thành thật, những người khác đều xem vào mắt. Lần sau lại mời người làm việc, tránh mời những người nhàn hạ này, ai cũng sẽ không phản đối. Nhà chúng ta chẳng phải mở thiện đường, làm sao để họ lấy không."

Tần Miễn nở nụ cười nhàn nhạt đầy tự tin, có loại khí chất lường trước sự việc.

Đặng đại cữu gật đầu, nhìn hắn thật sâu một cái.

Đặng nhị cữu cười ha ha, dùng sức vỗ vỗ vai Tần Miễn "Biết ngay tiểu tử ngươi có tâm nhãn mà!"

Đặng Toàn, Đặng Trung nhìn nhau cười "Không ngờ ngươi nghĩ thấu đáo đến vậy, bọn ta thiếu chút tâm tư này rồi."

Miệng Đặng Hiếu vẫn luôn không ngừng nhai 'lột rột', lúc này mới mở miệng "Ta đã nói Miễn nhi và biểu đệ có thể lo tốt việc nhà mà, hiện tại tin chưa?"

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ hơi đăm chiêu, mơ hồ lĩnh ngộ ra điều gì đó từ Tần Miễn.

Buổi chiều, mọi người Đặng đại cữu tiếp tục đào hồ nước. Tần Miễn, Lôi Thiết đến nhìn tiến độ công việc một cái liền về nhà, cầm cuốc gánh rổ tới ruộng rau làm việc.

Trong ruộng rau có chút củ cải đỏ và không ít cải thảo. Hai người một đào, một nhặt, chuyển rau củ về nhà. Chờ tiết trời ấm hơn chút nữa, ruộng rau mới bắt đầu trồng mẻ rau củ mới.

Củ cải đỏ làm thành củ cải thái sợi ngâm chua, cải thảo làm thành dưa chua, là hai món ăn vô cùng đưa cơm. Nhất là dưa chua, có thể dùng làm sủi cảo dưa chua thịt heo, canh cá chua, thịt hầm dưa chua, dưa chua thịt kho, thậm chí cơm chiên dưa chua trứng, vừa nghĩ đã muốn chảy nước miếng.

Lôi Thiết nhìn hắn không biết nghĩ đến món ngon gì mà hai mắt phát sáng liếm môi liên tục, nhịn không được giữ chặt đầu hắn, hạ xuống một nụ hôn trên môi.

Tần Miễn chớp mắt mấy cái, thuận tay cầm cái rổ che chắn đầu hai người họ, ngăn cách mấy tầm mắt xa xa nếu có.

Đôi mắt tối đen của Lôi Thiết thoáng loé qua ý cười, vốn chỉ định lướt qua liền ngưng, giờ thì đổi ý, làm sâu nụ hôn này.

Ngừng hôn, hai người yên lặng ngó ngó đối phương, cúi đầu, tiếp tục làm việc.

Nhóm người Đặng đại cữu ăn cơm chiều ở nhà Tần Miễn, sau đó Lôi Thiết đánh xe trâu đưa họ trở về.

Đặng đại cữu bảo ngày mai không cần y đi rước, họ sẽ mượn hai chiếc xe chở bọn nhỏ tới đây chơi, để Lôi Thiết khỏi phải chạy tới chạy lui.

Ngày hôm sau ăn sáng xong, Lôi Thiết đến hồ nước bên kia. Tần Miễn ở nhà dọn dẹp, lấy ra các loại điểm tâm vặt và hoa quả sắp xếp trong bảy tám cái đĩa, đặt trên bàn.

Hai chiếc xe lừa dừng trước cổng sân, vài hài tử ăn diện mới toanh nhảy xuống xe giống như hình ảnh thả sủi cảo vào nồi. Hài tử của Đặng Toàn, Hỉ nha và Khôn tử Hài tử của Đặng Trung, Mạn nha và Xa tử Hài tử của Đặng Hiếu, Hiên tử, Ngọc nha và Lan nha, tổng cộng bảy hài tử. Lớn nhất là Hỉ nha, mười tuổi Nhỏ nhất là Xa tử và Lan nha, đều năm tuổi. Mấy hài tử đồng thời chào thưa Tần Miễn: "Miễn biểu thúc!"

Mấy người Đặng đại cữu không vào nhà.

Đặng nhị cữu nói: "Miễn nhi, bọn nhỏ giao cho ngươi, chúng ta qua thẳng bên kia luôn."

"Nhị cữu yên tâm." Tần Miễn dẫn các hài tử vào nhà.

Các hài tử mới đến nơi xa lạ nên có chút ngại ngùng, đều không nói chuyện, lúc thấy thức ăn vặt trên bàn mới thả lỏng, vài đứa đều chạy tới ăn. Hỉ nha rất có phong phạm đại tỷ, ít nói, nhưng hai mắt luôn chú ý Xa tử và Lan nha nhỏ nhất.

Tần Miễn ôm Xa tử và Lan nha ngồi lên ghế dựa, đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt chúng, cười nói: "Thích ăn gì thì cứ lấy."

"Cám ơn Miễn biểu thúc!" Xa tử khoẻ mạnh kháu khỉnh, lớn tiếng nói.

-Hết chương 73-

74. Chương 74: Du Nhiên Điền Cư Của Tần Miễn Và Lôi Thiết

Hứng thú của Khôn tử, Hiên tử với đồ ăn vặt chỉ bình thường, nhìn thấy đao gỗ, thuyền buồm và xe ngựa trưng trên giá gỗ, kích động chạy đến vươn tay cầm lên.

Tần Miễn đi qua, ôn hòa nói: "Đây là quà biểu thúc các ngươi tặng thúc, có thể cầm chơi, nhưng phải giữ gìn, được chứ?"

Khôn tử gật gật đầu, cầm thuyền buồm nhìn trên nhìn dưới, yêu thích không buông tay.

Hiên tử thì cầm mô hình xe ngựa không rời tay, chờ mong hỏi Tần Miễn: "Miễn biểu thúc, ta thực thích xe ngựa này, Miễn biểu thúc tặng cho ta đi."

"À thì..." Tần Miễn tránh né từ chối thẳng, uyển chuyển nói: "Nếu các ngươi thích, có thể xin biểu thúc các ngươi làm cho một cái" Đây là lễ vật tân niên Lôi Thiết đưa hắn, hắn không nỡ tặng người khác. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hiên tử ôm chặt xe ngựa, dấu môi không nói lời nào.

Hỉ nha nhíu mi đi qua, nghiêm nghị nói: "Hiên Hiên, tam thẩm không dạy đệ không thể muốn thứ gì đó của người khác ư? Nếu ta nói muốn chong chóng tre đệ thích nhất, đệ có cho không?"

Hiên tử lập tức nhe răng, lớn tiếng la: "Không cho! Đó là của đệ!"

"Nếu vậy, sao đệ có thể vòi thứ này thứ nọ của người khác?" Hỉ nha nghiêm khắc nói. Tần Miễn thấy thế không ổn, vội đề nghị: "Như vậy đi. Chúng ta đi tìm biểu thúc các ngươi, để y làm cho mỗi người một cái giàn ná, chúng ta đi bắn chim, được không nào?"

Hiên tử lập tức buông xe ngựa, vui sướng nói: "Tốt quá, tốt quá! Chúng ta đi bắn chim."

"Ta cũng đi nữa!" Khôn tử thả thuyền buồm về vị trí cũ.

Xa tử trượt xuống khỏi ghế, giẫm bình bịch chạy tới đây "Ta cũng đi!"

Rốt cuộc cũng tạm thời dỗ yên được bọn nhóc, Tần Miễn thầm lau mồ hôi lạnh, gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn Hỉ nha. Về phần mấy tiểu cô nương, hắn không biết nên thết đãi thế nào cho thích hợp, đang lúc xấu hổ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào cùng nhau đi đến.

"Đại tẩu, chúng ta đến đây."

"Tới đúng lúc." Tần Miễn thở phào nhẹ nhõm, đón hai người vào cửa "Tiểu muội, làm phiền ngươi chăm nom mấy vị tiểu cô nương này dùm."

Lôi Xuân Đào mím môi cười, chìa giỏ nhỏ máng trên tay ra "Đại tẩu, cứ yên tâm giao cho muội. Lần trước thấy mấy bông hoa vải ở nhà huynh rất đẹp, muội tự về làm thử một ít. Hôm nay muội tính dạy các nàng làm hoa vải, nhất định các nàng sẽ thích. Xem này, vật dụng đều mang đến hết."

Trong giỏ xách là vải vụn đủ các màu.

Lôi Xuân Đào dẫn mấy tiểu cô nương lên sô pha ngồi, sau khi Tần Miễn bưng điểm tâm lên bàn trà mới có thời gian nói chuyện cùng Lôi Hướng Trí "Ngũ đệ, hôm nay ngươi được nghỉ ư?"

"Phải." Lôi Hướng Trí mỉm cười, nhìn một phòng tiểu hài tử "Mười ngày sau sẽ được nghỉ thêm hai ngày, tiếp theo là thi đồng sinh."

"Nhìn ngũ đệ hẳn là đã tính trước kỹ càng." Tần Miễn cười nói "Ta chúc ngươi đạt thành tâm nguyện trước."

"Xin nhận cát ngôn của đại tẩu. Không dám nói nhất định có thể thành, nhưng Hướng Trí nhất định sẽ dốc toàn lực." Lôi Hướng Trí khiêm tốn nói.

Khôn tử kéo kéo tay áo Tần Miễn "Miễn biểu thúc, chúng ta đi tìm biểu thúc đi."

"Được." Tần Miễn hỏi Lôi Hướng Trí "Ngũ đệ có muốn qua bên kia tham quan một chút không?"

Lôi Hướng Trí gật đầu "Đi thôi."

Tần Miễn dặn Lôi Xuân Đào vài câu rồi dẫn ba đứa nhóc Khôn tử, Hiên tử và Xa tử đến vườn trái cây.

Lôi Thiết thấy Tần Miễn, đi qua.

"Sao lại tới đây?"

"Bọn chúng…" Tần Miễn quay đầu, không thấy ba hài tử đâu, xoay người tìm tìm, ba đứa đã chạy tới hố sâu vừa đào, trèo lên bò xuống, chơi rất vui vẻ. Hắn không khỏi nhún vai buông lỏng. Tiểu hài tử chính là ham chơi cộng thêm bệnh hay quên.

Lôi Thiết khó hiểu nhìn theo ánh mắt hắn.

Tần Miễn kéo kéo tay y "Thừa dịp bọn chúng còn chưa nhớ ra, chúng ta mau đi về. Huynh làm cho mỗi đứa một cái giàn ná nhé."

"Sao đột nhiên muốn làm giàn ná?"" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn nói: "Bọn nhóc nhìn trúng thuyền buồm và xe ngựa của ta."

Lôi Thiết lập tức nói: "Không thể cho ai."

Tần Miễn buồn cười nhìn y "Nên ta mới bảo huynh làm giàn ná."

Lôi Hướng Trí bị xem nhẹ bất đắc dĩ lắc đầu, không nhanh không chậm đi tới hồ nước, vừa tản bộ vừa xem náo nhiệt.

Tiểu hài tử quả thật có bệnh hay quên, nhưng trí nhớ cũng tốt, giữa trưa trở về ăn cơm, nhìn thấy thuyền buồm xe ngựa thì nhớ ra chuyện giàn ná, đồng loạt quay đầu nhìn Tần Miễn, không dám nhìn chằm chằm Lôi Thiết. Chung quy Lôi Thiết luôn đeo vẻ mặt vô cảm, nhìn qua thực đáng sợ, ba người bọn nó ở nhà xưng vương xưng bá cũng không dám làm càn trước mặt biểu thúc này.

Tần Miễn mỉm cười, ra hiệu về phía Lôi Thiết.

Lôi Thiết cầm ra ba cái giàn ná từ trong tủ đứng, không nói một lời đưa cho Khôn tử, Hiên tử và Xa tử.

Căn cứ độ tuổi lớn nhỏ của ba đứa, độ lớn nhỏ của giàn ná cũng khác nhau. Ba đứa vừa thấy liền thích, mặt mày rạng rỡ.

Đặng Toàn nhìn ra độ căng sợi da cây ná rất nhỏ, lực kéo không lớn sẽ không đả thương người, biết Tần Miễn và Lôi Thiết dụng tâm, vỗ vỗ trán Khôn tử "Còn không cám ơn biểu thúc và Miễn biểu thúc của các ngươi?"

"Cám ơn biểu thúc, cám ơn Miễn biểu thúc!" Hiên tử tỏ thái độ trước nhất "Miễn biểu thúc, buổi chiều chúng ta đi bắn chim luôn nha."

Tần Miễn ý xấu nhìn thoáng qua Lôi Hướng Trí bị hắn giữ lại ăn trưa "Được, để biểu thúc Hướng Trí của các ngươi dẫn các ngươi đi." Hắn thật không am hiểu dẫn dắt tiểu hài tử.

Lôi Hướng Trí kinh ngạc "Đại tẩu, đệ sao?"

"Chính là ngươi." Tần Miễn nói với lý lẽ hùng hồn "Không phải ngươi sắp tham gia thi đồng sinh sao? Trước khi đi thi phải thả lỏng tâm trạng mới có lợi cho phát huy lúc làm bài."

Lôi Hướng Trí sảng khoái đồng ý.

Mấy người Đặng đại cữu, Đặng Toàn đều rất vui. Lôi Hướng Trí là người ăn học, hài tử nhà bọn họ tiếp xúc cùng người có học ít nhiều có thể được hun đúc, hữu ích khai thông tư tưởng sau này.

……

Tần Miễn phỏng đoán hơi chệch, ba mươi người đào móc bốn ngày mới đào xong hồ nước diện tích hơn một mẫu, sâu chừng hai thước. Để nuôi cá trồng sen, diện tích và độ sâu đó cũng đủ.

Lôi Thiết mời hai thợ mộc kinh nghiệm dày dặn từ trấn trên mang theo bốn thợ học nghề, chế tạo một chiếc cầu gỗ hình vòm chịu được xe ngựa chạy qua tại phần eo lưng của 'hồ lô'. Được hưởng ích lợi từ nhiều ngọn núi phụ cận thôn làng, Lôi Thiết lấy gỗ Thiết Lực(1) rắn chắc nhất làm móng cầu, hai đầu móng cầu

chôn sâu vào lòng đất, vững chắc an toàn Trên cầu lót những tấm ván gỗ Thiết Lực xẻ ngang, trên ván gỗ chạm khắc hoa văn phòng ngừa trơn trợt Mỗi cột trụ lan can đều khảm sâu vào móng cầu, rất an toàn.

Sau khi làm xong cầu, Tần Miễn và Lôi Thiết dẫn nước sông chảy vào hồ. Chưa đến một ngày, trong hồ đã chứa đầy nước đục ngầu, qua hai ba ngày mới có thể trở nên trong vắt. Tần Miễn nói Lôi Thiết đào chút bùn lắng đổ vào hồ, rồi lặng lẽ rót một ít nước linh tuyền cho vào.

Cây ăn quả đã trồng xuống, hồ nước đào xong, cầu xây xong, có thể xây tường vây.

Lần này Tần Miễn chỉ mua hơn hai trăm viên gạch xanh, còn lại là gạch đỏ. Vì hắn cảm thấy gạch đỏ phối với cây xanh có thể làm nổi bật mỹ cảnh.

Thôn Thanh Sơn lại sôi trào, các thôn dân nóng lòng chờ Tần Miễn tuyên bố tin tức mời người xây tường.

Nhưng mà lần này Tần Miễn lại không tuyển công khai trước mặt mọi người, mà là tới từng nhà mời. Rất nhanh, có người phát hiện được mời tới lần này phần lớn đều là những người có biểu hiện tốt vào lần đào hồ trước. Lôi Hướng Nhân, Chu Nhị Hảo, Triệu Tứ Phát đều không có trong đó.

Muốn vây kín hết mười lăm mẫu đất không phải chuyện đơn giản. Mỗi việc mua gạch, Tần Miễn đã tốn mười lượng bạc. Tổng số người mời đến là năm mươi, dựa theo cột mốc đã đánh dấu mà phân tổ xây từng đoạn tường, có vài đoạn tường có thể đồng thời tiến hành. Do số lượng nhân công quá nhiều nên không bao ăn, tiền công nhiều hơn lúc xây nhà sáu văn.

Phương đại gia nhàn rỗi không có việc làm, hăng hái bừng bừng hỗ trợ chỉ đạo cùng giám sát. Hai nhi tử ông cũng phụ xây tường đấy.

"Thiết tử." Phương đại gia nhìn một đống gạch xanh, hỏi Lôi Thiết đứng cạnh "Đống gạch xanh kia dùng để làm gì?"

Lôi Thiết: "Tức phụ nói muốn khảm gạch xanh giữa tường gạch đỏ tạo thành bốn chữ 'Du nhiên điền cư'."

Phương đại gia vỗ đùi, nhìn Tần Miễn đang đứng cách đó không xa nói chuyện với một thôn dân phụ trách chuyển gạch, nói: "Chủ ý rất tuyệt! Trời ạ, thật không biết đầu óc tức phụ ngươi phát triển thế nào nữa."

Ánh mắt Lôi Thiết chợt lóe. Đó là tức phụ y, đương nhiên không giống với người thường.

Y đi đến bên cạnh Tần Miễn, đưa chiếc cốc bằng trúc trong tay cho hắn.

Tần Miễn đang thấy khát, đón lấy cốc trúc, ngửa cổ uống cạn một hơi "Muốn uống nữa."

Lôi Thiết không nói hai lời đi đến chỗ nồi đun nước, rót đầy một cốc nước sôi để nguội đưa hắn.

Tần Miễn mỉm cười với y, uống hai ngụm rồi trả cốc lại cho y "Chúng ta qua tường phía nam xem đi."

Lúc này ở lão trạch, Triệu thị ngồi bên cạnh giếng, khi có khi không chà chà quần áo trong chậu gỗ, không biết suy nghĩ gì mà mày càng nhíu càng chặt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Tây thôn, ngay cả bị nước văng tung toé lên người cũng không phát hiện.

Tiền thị đi ngang qua, tốt bụng nhắc nhở "Nhị tẩu, giày của ngươi bị ướt."

Triệu thị hồi thần, nhìn thoáng qua ống quần và giày thêu, không thèm để ý, đứng lên duỗi tay kéo Tiền thị "Tam đệ muội, 'nhà bên phía tây' kia càng ngày càng ầm ĩ, chúng ta cứ đứng nhìn thôi sao? Đi, chúng ta đến đó một chuyến đi. Tần Miễn mời mấy người ngoài nấu nước đưa trà lại không mời hai chúng ta, thật không thể nào nói nổi mà."

Tiền thị không dấu vết tránh đi tay nàng, xa cách nói: "Nhị tẩu, ngươi đi một mình đi, ta còn có việc." Nói xong xoay người vào phòng. Tướng công đã nói với nàng, chỉ cần không đi trêu chọc Tần Miễn và Lôi Thiết, có chuyện tốt Tần Miễn và Lôi Thiết tự nhiên sẽ nhớ đến họ. Mon men tiếp cận chỉ tổ chọc bọn hắn phiền chán. Trước kia nàng dần độn mới cùng Triệu thị đi khiến người ta chán ghét.

"Ơ?" Triệu thị ù ù cạc cạc trơ mắt nhìn "Tiền thị đổi tính à?"

Đồng cảnh ngộ đứng ngồi không yên giống Triệu thị còn có một người, Lôi Đại Cường. Ăn bữa sáng xong ông liền ra ngoài tản bộ, mấy lần muốn đi về phía Tây thôn, lại mấy lần bước ngược trở về. Dù thế nào ông

cũng không ngờ đại nhi tử không được ông để tâm nhất lúc trước, hiện tại trở nên có tiền đồ như vậy. Lôi Thiết càng có tiền đồ, ông càng hối hận lúc trước không đối xử tốt với Lôi Thiết Mà ông càng hối hận, lại càng ý thức được bản thân ngu xuẩn cỡ nào. Ngoài miệng, ông tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nhưng thực tế thì xấu hổ đến mặt mũi đỏ rần, đồng thời còn căm tức, Lôi Thiết mời nhiều thôn dân đi chuyển gạch, xây tường như vậy, lại không mời người làm phụ thân này. Không phải ông không muốn tới đó náo loạn, nhưng nghĩ đến Lôi Hướng Trí sắp phải tham gia thi đồng sinh, ông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thi đồng sinh?

Trong lòng khẽ động. Đúng vậy, ông có thể lấy cớ thi đồng sinh đến tìm Lôi Thiết. Đệ đệ sắp tham gia thi đồng sinh, hỏi người làm huynh trưởng muốn chút tiền không phải rất bình thường sao?

Nghĩ đến đây, ông khó nén cơn nóng vội đi tới Tây thôn.

Tần Miễn, Lôi Thiết đang đứng ở tường Nam căn dặn thợ hồ nhất thiết đừng 'viết' sai hay 'viết' lệch bốn chữ 'Du nhiên điền cư', bằng không sẽ phải làm lại.

"Tiểu huynh đệ yên tâm." Thợ hồ gần bốn mươi tuổi cười nói "Ngươi đã dùng các khối gạch minh hoạ từng nét bút, rồi khoảng cách các chữ với mặt đất, khoảng cách giữa mỗi hai chữ đều nói rất rõ ràng, nếu như vậy mà chúng ta còn làm sai thì về sau đừng hòng kiếm ăn trong nghề này nữa."

Tần Miễn hơi ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Lôi Thiết chắp tay nói: "Xin đại thúc đừng trách, nội tử chỉ là muốn làm hoàn mỹ."

"Ha ha, ta biết, ta biết." Người thợ hồ khoan dung cười, nói với những người khác "Chúng ta cũng muốn nhìn xem thành quả sau cùng."

"Đúng vậy." Một thợ hồ khác đặt một viên gạch xuống, dùng cái bay đè gạch rồi cạo hết bùn nhão lan ra ngoài "Vẫn là lần đầu tiên nghe nói chữ có thể 'viết' như vậy, cả biển hiệu cũng không treo."

Lôi Thiết nhìn mồ hôi nhỏ trên trán Tần Miễn "Về nhà nghỉ ngơi." Tức phụ đã phơi nắng hơn nửa ngày rồi.

Quả thật Tần Miễn thấy hơi mệt, gật đầu đi về.

"Đúng rồi, ta còn tưởng sẽ nhìn thấy Lôi Hướng Nhân nữa chứ. Hắn vậy mà không mò tới."

Lôi Thiết nhìn phía trước, thản nhiên nói: "Bị bệnh."

Tần Miễn buồn cười "Huynh làm?"

Lôi Thiết: "Hắn đến đây, ta điểm huyệt tê(2) của hắn."

Tần Miễn cười ha ha "Đáng đời."

-Hết chương 74-

Chú giải:

(1) Gỗ Thiết Lực: Cây Thiết Lực chủ yếu phân bố ở Vân Nam, Quảng Đông, Quảng Tây Trung Quốc, Ấn Độ, Sri Lanka..., chuyên dùng cho công nghiệp quân sự, chế tạo tàu, kiến trúc, linh kiện máy móc đặc thù, nhạc cụ, đồ thủ công mỹ nghệ. Hàm lượng dầu của cây Thiết Lực đạt 74%, có thể dùng chế tạo xà phòng. Đồng thời là chủng loại cây lá to quý giá ở Vân Nam, thuộc nhóm thực vật cấp hai cần bảo hộ của quốc gia.

(2) Huyệt tê: từ gốc là ma huyệt, là huyệt trên hình này

---

75. Chương 75

Lôi Đại Cường khẽ hắng giọng 'khụ' một tiếng, đi tới.

Tần Miễn và Lôi Thiết dừng bước chân, khách khí chào hỏi.

"Cha."

Ánh mắt Lôi Đại Cường nhìn bóng dáng các thợ hồ xa xa rồi từ ái nhìn Lôi Thiết "Nơi này còn cần nhân thủ không? Cha ngươi có một nhóm người khoẻ mạnh."

Tần Miễn đang muốn mở miệng, bị Lôi Thiết nhéo nhéo tay. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Nhân công đã đủ."

Thái độ như vậy khiến Lôi Đại Cường tức mà không biết nói sao, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, nhẫn nhịn đổi đề tài "Chuyện đệ đệ ngươi sắp tham gia thi đồng sinh chắc ngươi đã biết? Lúc trước các ngươi từng nói sẽ xuất tiền."

Tần Miễn sáng tỏ. Đây là đến đòi tiền.

Lôi Thiết gật đầu "Nhớ rõ. Trong văn thư phân gia viết bất kể là ngũ đệ tham gia khảo thí hay tứ đệ, ngũ đệ, tiểu muội thành thân, cha ra năm phần, chúng ta ra một phần." Lôi Đại Cường nghẹn "Tình hình hiện tại sao mà giống? Nay các ngươi ngày càng dư dả hẳn nên ra nhiều tiền, cũng là thể hiện tấm lòng trân trọng đối với các đệ đệ."

Lôi Thiết lạnh nhạt đáp lại "Chúng ta ra một phần tiền kia, cũng sẽ cho ngũ đệ thêm ít tiền phòng thân, nhưng sẽ không giao tiền vào tay ngài."

Cơn phẫn nộ dâng trào, Lôi Đại Cường lớn tiếng nói: "Ý ngươi là sao? Chẳng lẽ ta làm cha mà lại tham tiền của nhi tử sao!"

Lôi Thiết lãnh đạm nói: "Chính ngài tự biết."

"Ngươi…" Lôi Đại Cường nhớ tới hai mươi lượng lúc trước Lôi Thiết cho mình, không khỏi chột dạ.

Ánh mắt Lôi Thiết nhìn ông tựa như nhìn một người xa lạ, nói tiếp: "Về sau mỗi tháng ta sẽ cho các người thêm ít tiền, nhưng đó là nếu như các người không đến kiếm chuyện… "

Lôi Đại Cường bị y nhìn chằm chằm mà kinh hãi, rất muốn có cốt khí nói một câu ta không hiếm lạ tiền của mi, nhưng lại luyến tiếc khoản tiền kia, môi mấp máy một lúc lâu vẫn không nói được gì, hừ to một tiếng, vung tay áo rời đi, bóng dáng kia trông có hơi chật vật.

Tần Miễn chợt nở nụ cười.

Lôi Thiết thắc mắc nhìn hắn.

Tần Miễn nói:"Tự nhiên cảm thấy không có việc gì làm đi trêu chọc họ một chút cũng là cách giải khuây không tệ"

Lôi Thiết sờ sờ đầu hắn "Về nhà."

Năm ngày sau, toàn bộ tường vây của 'Du nhiên điền cư' xây xong, nhà của Tần Miễn, Lôi Thiết thành một tiểu trang viên độc lập. Hai người bắt đầu xử lý một vài khâu nhỏ.

Bất tri bất giác liền đến hạ tuần tháng Hai, hai ngày nữa chính là ngày Lôi Hướng Trí tham gia thi Huyện. Bầu không khí cả lão trạch khẩn trương thấy rõ, Lôi Đại Cương cũng đến lão trạch ngồi một lát, cho Lôi Hướng Trí năm trăm văn tiền, bảo hắn ta không cần khẩn trương chuyên tâm thi cử. Đồng lứa này của Lôi gia chỉ có một người đọc sách, bọn họ không thể không coi trọng.

Thí sinh là thân đệ đệ, Tần Miễn, Lôi Thiết cùng nhau đến lão trạch.

Hai người còn chưa ngồi xuống, Đỗ thị đã khẩn cấp nói: "Lần này ngũ đệ các ngươi đến Huyện tham gia khảo thí ba ngày. Ta và lão gia tử cho hắn mười lượng bạc phòng thân, các ngươi cũng cho hắn tiền."

Lôi Hướng Trí im lặng thở dài "Nương."

Tần Miễn không nói gì cùng Lôi Thiết liếc nhau. Có cần phải đòi tiền vội vã thế không?

Tần Miễn vô tâm đấu võ mồm với Đỗ thị, sảng khoái cầm một nén bạc năm lượng trong túi tiền ra đưa cho Lôi Hướng Trí "Ngũ đệ, cất kỹ. Đã thật sự nắm giữ tri thức sẽ không dễ dàng quên Không nắm giữ, hiện

tại nhìn lại cũng không còn kịp. Hai ngày nay nên nghỉ ngơi thả lỏng, bảo trì trạng thái tốt nhất, tại trường thi mới có thể phát huy vượt xa người thường."

Mọi người kinh ngạc nhìn Tần Miễn. Không phải hắn không nhớ rõ chuyện trước kia sao? Vì sao lại biết những điều này, còn nói đến rõ ràng mạch lạc?

Lôi Hướng Nhân và Triệu thị nhìn chằm chằm nén bạc, hận không thể bạc đó là cho bọn họ.

"Đa tạ đại ca, đại tẩu." Lôi Hướng Trí tiếp nhận bạc bằng hai tay. Nếu hắn ta từ chối không nhận, Đỗ thị và Lôi Đại Cường sẽ làm ầm ĩ, còn không bằng phóng khoáng nhận lấy, về sau hồi báo tình nghĩa của huynh tẩu.

Sắc mặt Đỗ thị và Lôi Đại Cường đều rạng rỡ.

Lôi Thiết hỏi: "Cùng đi với các sĩ tử khác sao?"

Huynh trưởng kiệm lời hiếm khi mở miệng quan tâm khiến Lôi Hướng Trí có chút thụ sủng nhược kinh, tấm lưng không khỏi thẳng tắp hơn "Vâng. Hai vị tiên sinh ở học đường đích thân dẫn bọn đệ đi."

Lôi Thiết gật đầu, trở lại dáng vẻ trầm lặng.

Vệ thị đề nghị: "Hôm nay hiếm khi có mặt đông đủ, lão Đại và tức phụ lão Đại ở lại ăn cơm trưa đi. Hai ngày nữa lão Ngũ dự thi rồi, cùng huynh đệ tụ hội ăn cơm cũng có thể tiếp thêm can đảm. Lão Ngũ, ngươi thấy thế nào?"

Dĩ nhiên Lôi Hướng Trí gật đầu "Cầu còn không được. Đại ca, đại tẩu, cùng nhau ăn cơm nhé."

Tần Miễn lại cảm thấy nụ cười của Vệ thị hôm nay rất miễn cưỡng, tay phải cứ lén sờ sờ bụng, đáy mắt ẩn tàng sự lo lắng khó phát hiện.

Đỗ thị đắc ý liếc nhìn Vệ thị một cái, không ngờ lại nở nụ cười hiền hoà với Tần Miễn và Lôi Thiết, giọng nói cũng ôn hòa "Ở lại ăn cơm trưa đi. Giữa trưa ta làm thịt om rau khô cho các ngươi nếm thử."

Tần Miễn kinh sợ nhìn bà, nhất thời không nói nên lời. Đây thật là Đỗ thị sao?

Lôi Xuân Đào đoán được hắn đang nghĩ gì, có chút buồn cười, mở miệng nói: "Đại tẩu, nương làm thịt om rau khô là ngon nhất, bỏ qua rất đáng tiếc."

Không ai muốn vào một ngày thế này lại quét sạch hào hứng của mọi người. Tần Miễn cũng vậy, nên bèn gật đầu cười "Vậy chúng ta phải nếm thử rồi." Về phần vì sao hôm nay Vệ thị và Đỗ thị đều kỳ lạ như vậy, hắn không để tâm, chỉ cần lửa không đốt tới người hắn và Lôi Thiết là được.

Hắn đáp ứng, Lôi Thiết liền không có ý kiến.

Đỗ thị hiếm khi hào phóng một lần, nấu một nồi lớn thịt om rau khô thơm ngào ngạt, bưng ra hai bàn lớn. Hương vị quả thật không tồi, Tần Miễn ăn ba bát cơm, Lôi Thiết ăn bốn bát, Đỗ thị và Lôi Đại Cường cũng không cho họ sắc mặt khó nhìn.

Đây là bữa cơm họ ăn sảng khoái nhất ở lão trạch.

Lúc ra về, Lôi Thiết dùng mắt ra hiệu Lôi Hướng Trí tiễn bọn hắn.

Tại cổng sân, y nhàn nhạt nói với Lôi Hướng Trí: "Ngươi chỉ cần chuyên tâm dự thi và tra cứu học vấn, chuyện tiền bạc không cần lo, sau này thi Phủ và thi Viện ta và đại tẩu ngươi sẽ hỗ trợ ngươi."

Tần Miễn mỉm cười gật đầu.

Lôi Hướng Trí thở dài thật sâu "Đa tạ đại ca, đại tẩu."

Tần Miễn nghĩ nghĩ, vẫn nói ra: "Việc này tốt nhất không nên nói với người khác, tránh để sinh việc rắc rối."

Lôi Hướng Trí đáp: "Đệ hiểu."

Thời gian mấy ngày đảo mắt liền qua.

Lôi Hướng Trí từ Huyện trở về cùng tin tốt lành, giành được thành tích đầu bảng, Lôi gia không ai không vui mừng hân hoan. Tuy chỉ thi Huyện, nhưng muốn đạt đầu bảng rất khó. Có thể thấy Lôi Hướng Trí thật sự là một cây mầm tốt. Sau khi ở nhà nghỉ ngơi một ngày, Lôi Hướng Trí trở lại học đường, chuẩn bị tháng Tư thi Phủ. Qua được thi Phủ sẽ mang danh hiệu đồng sinh, nếu thi Viện cũng qua sẽ trở thành tú tài.

……

'Du nhiên điền cư' dưới chăm chút của Tần Miễn, Lôi Thiết, mỗi ngày một dạng. Mãi đến tháng Ba hai người mới bận rộn xong, 'Du nhiên điền cư' chính thức hoàn công.

Trên bờ tường vây trang viên trồng xương rồng, có thể dùng để ngắm nhìn và phòng trộm. Đại môn là cổng lớn sơn đỏ, cao tám thước, chiều ngang đủ để hai chiếc xe ngựa song song tiến vào. Giữa phần tường đỏ bên phải đại môn có hai chữ 'Du Nhiên' tạo từ gạch xanh, đối xứng bên trái đại môn là hai chữ 'Điền Cư', vị trí cao ngang người, *** tế mà bắt mắt. Vừa vào cửa, bên trái có một phòng trực ban. Trang viên quá lớn, sẽ thuê người canh giữ là tất nhiên, trước mắt tạm thời trống không Bên trái phòng trực ban là một loạt dãy nhà toạ nam triều bắc(1) cho người làm công ở, đều là nhà kiểu ba gian, tổng cộng bốn căn. Phía bắc dãy nhà là rừng cây.

Phía bên phải đại môn cũng có một loạt phòng ốc, trong đó một gian làm kho chứa củi, nông cụ và buồng xe trâu, bốn gian khác phân biệt là chuồng trâu, chuồng heo, chuồng gà và chuồng ngựa. Trước loạt phòng này trồng mười cây lê.

Vào đại môn, đi thẳng về phía trước sẽ thấy ngay cầu gỗ hình vòm và hồ nước. Trái phải hai đầu cầu đều trồng một gốc hoa đào. Trong hồ nước đã thả cá trồng sen, nụ sen mới nhú lộ ra góc nhọn. Hai người nương theo con đường trải đá đi quanh một vòng hồ, bên rìa hồ rải rác ba năm cây liễu. Dưới tàng cây liễu gần đầu cầu phía bắc bố trí một chiếc ghế gỗ dài, dưới một tàng liễu khác không xa thì là bộ bàn tròn bốn ghế đá. Trải qua dày công kiến tạo, hoa viên hình hồ lô gần như song song với đường đá hình chữ Thập ( ), bên trong trồng các loại hoa như mai, ngọc lan, mẫu đơn, thược dược, sơn trà, hoa sơn chi,… có một phần lấy từ trên núi, có một phần do Tần Miễn lén lấy từ trong không gian ra. Hai bên đông tây vườn hoa chừa ra một lối đi nhỏ, để người đồng hành.

Phía bắc hồ nước là rừng đào. Mảnh đất từ phía tây đến góc tây bắc rừng cây trồng rau củ và hoa tiêu. Tần Miễn cảm thấy mùi hoa tiêu không dễ ngửi, rau củ trong vườn có khi cần phải bón phân nên cố ý an bài mảnh đất trồng chúng nằm trong góc. Sườn đông rừng đào chính là nhà của Tần Miễn Lôi Thiết. Trước nhà chính trồng thêm hai gốc cây, một là bạch quả khoảng hai mươi năm tuổi, còn lại là cây phong ước chừng bốn mươi năm, do Tần Miễn và Lôi Thiết tìm được ở chân núi, cố ý đào về trồng, nội khuân vác đã tốn nhiều công sức. Dùng bạch quả và cây phong làm cây cảnh là một lựa chọn tuyệt vời.

Quanh nhà cố ý chừa ra phần đất trống để tiện về sau xây dựng thêm.

Qua khỏi rừng đào, hướng bắc là một mảnh rừng nhỏ tạm thời chưa có cải tạo. Phía bắc và phía đông rừng nhỏ trồng hai mươi cây quất ngọt, sáu cây anh đào, sáu cây táo và hai cây lựu.

Nay đã là tháng Ba, Du nhiên điền cư phồn hoa nở rộ, hoa mận hoa lê trắng toát giống như bông tuyết đầu cành vào đông, hoa đào kiều diễm tựa đoá mây tròn hồng nhạt tranh đua khoe sắc cùng anh đào tím mảnh mịn như phấn… Cả đường hoa ngập sắc trắng ngọc lan, sắc vàng hoa mai, hồng phấn của mẫu đơn, đỏ tươi của sơn trà, rực rỡ gấm hoa, muôn hồng nghìn tía, lôi cuốn bươm bướm tung tăng nhảy múa, ong mật vo ve không rời.

Tần Miễn nhìn trang viên tự tay mình tạo ra, chắp tay sau lưng, ngẩng mặt nở nụ cười hài lòng và đắc ý với Lôi Thiết.

"Nhà mới của chúng ta thế nào?"

Lôi Thiết ôm lấy đối phương, cúi đầu hôn nhẹ một cái, dừng trên môi Tần Miễn thì thầm: "Nơi có ngươi mới gọi là nhà."

Ý cười trong mắt Tần Miễn càng sâu, đắc ý mà ngọt ngào "Đi, chúng ta qua bên kia ngồi cho mát."

Cơ thể của Nhất Điểm Bạch cũng giống như Tần Miễn được nước linh tuyền tẩm bổ lâu ngày, da lông vốn màu đen nay càng thêm đen nhánh sáng bóng, sói ta đâm đầu vào bụi hoa rồi chui ra, linh hoạt tránh né

ong mật đang nổi giận, thấy hai vị chủ nhân đi xa, nhanh chân đuổi kịp.

-Hết chương 75-

Chú giải:

(1) Toạ Nam triều Bắc: đưa lưng phía Nam, mở cửa phía Bắc

Chủ nhà muốn nói: 15 mẫu đất = 667m2 x 15 >10,000 m2. Trang viên của hai anh cũng rộng khiếp nhỉ

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

76. Chương 76: Lại Mua Người

Tần Miễn, Lôi Thiết dự tính mua thêm người phụ trách chăm sóc trang viên, nhưng trạm môi giới trấn trên quá nhỏ, người bán thân tuổi tác không đều, tố chất không đủ, cả hai bèn đến huyện Chiêu Dương xem xét, thuận tiện dạo chơi một vòng.

Huyện thành và trấn nhỏ bất đồng rõ rệt, chỉ mức độ náo nhiệt, trấn Lưu Thuỷ đã không thể so sánh. Ở cửa Huyện thành người đến người đi, ngựa xe như nước. Đưa xe trâu vào trạm dừng xe xong, hai người đi bộ vào thành. Tần Miễn nhìn đường phố rộng thoáng, người người y phục trang sức hoa mỹ cùng cửa hàng san sát nối tiếp nhau, có chút hoa mắt.

"Đến đường chính không? Nơi đó náo nhiệt." Lôi Thiết trưng cầu ý kiến của tức phụ, đáy lòng thương tiếc. Đây là lần đầu tiên tức phụ tới Huyện thành, đáng lý nên để hắn vui chơi thoả thích.

Tần Miễn nói: "Không cần, tùy tiện đi dạo là được." Làm một nhân sĩ xuyên việt, trước kia cùng lắm chỉ thấy thành trấn phong cách cổ đại trên phim truyền hình, điện ảnh, nay hắn thân lâm kỳ cảnh(1) quả thật có hứng thú lắm.

Đồ vật ở Huyện thành so với trấn trên càng *** xảo khéo léo hơn, đẳng cấp cao hơn, chủng loại càng nhiều hơn, Tần Miễn bừng bừng hứng thú đi tham quan một cửa hàng vải dệt, một cửa tiệm trang sức, một tiệm rèn, còn tiến vào một đại tửu lâu. Dạo qua một vòng tửu lâu, nhìn quét đồ ăn trên bàn xong hắn liền đi ra, làm *** tiểu nhị bụng đầy nhiệt tình giới thiệu đủ loại món ăn sắc hương vị cho bọn hắn buồn bực đến trợn mắt trắng dã phía sau. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết vẫn trầm mặc đi cạnh Tần Miễn, Tần Miễn hăng hái nhìn đông nhìn tây, y thì nhìn các loại biểu cảm trên mặt Tần Miễn.

Nếu *** tiểu nhị cũng là nhân sĩ xuyên việt, có lẽ sẽ nhịn không được mắng hai người một câu: "Bệnh xà ***(2)!"

Ai cũng không biết ai, Tần Miễn không thèm để tâm *** tiểu nhị nghĩ gì, lại kéo Lôi Thiết vào hai tiệm điểm tâm dạo quanh, quan sát cẩn thận, cũng hỏi han cẩn thận, nhưng không mua gì.

Lôi Thiết nhìn ra hắn đang suy xét biện pháp kiếm tiền. Đi dạo gần một canh giờ, Tần Miễn nghe ngóng được vị trí trạm môi giới từ lão bản một cửa hàng, cùng Lôi Thiết đi thẳng tới đó.

Trạm môi giới của Huyện thành khí thế hơn trấn trên, đối tượng để lựa chọn cũng nhiều hơn trấn trên. Lão bản trạm môi giới vừa nghe bọn họ muốn mua người, lập tức gọi mọi người ra xếp thành mấy hàng để Tần Miễn chọn lựa.

Tần Miễn vẫn không quen coi người giống như hàng hoá mà chọn, nhưng không thể không làm vậy, lỡ như mua phải người sức khoẻ không tốt hoặc nhân phẩm có vấn đề thì phiền.

Trước tiên hắn chọn một đôi vợ chồng chưa đến bốn mươi tuổi. Quần áo trên người họ thực cũ, lác đác chỗ chắp vá, nhưng rất sạch sẽ, không phải dạng người lôi thôi. Nam gọi là Phúc thúc, thân thể khỏe mạnh, giỏi làm ruộng Nữ là Phúc thẩm, biết làm ruộng nấu cơm, khâu vá, may quần áo, có thể phụ rửa bát, giặt quần áo, cho gà ăn trong điền cư.

Tần Miễn nghĩ Lôi Thiết là người của mình, mình nên đối tốt với y, không thể để y rửa bát một đời.

Hắn lại chọn thêm một tiểu tử đánh xe, tên Cẩu Oa, hai mươi tuổi, quê nhà gặp nạn hạn hán, trong nhà chỉ còn một mình hắn, tự bán thân lưu lạc đến huyện Chiêu Dương.

Tần Miễn hàn huyên với Cẩu Oa vài câu, cảm thấy hắn ta thực lanh lợi, biết làm ruộng và đánh xe, bèn mua làm xa phu, lúc không cần đánh xe thì phụ làm việc nông, việc lặt vặt.

Ba người tổng cộng ba mươi hai lượng bạc, đều ký văn tự bán đứt.

Đường về do Cẩu Oa đánh xe trâu, khá là vững tay.

"Cẩu Oa, đại danh của ngươi là gì? Gọi 'Cẩu Oa' cũng quá khó nghe." Tần Miễn hỏi.

Cẩu Oa nhếch miệng cười "Hồi tiểu thiếu gia, tiểu nhân không có đại danh. Thỉnh tiểu công tử ban tên."

Tần Miễn hơi không được tự nhiên "Cái gì ban với không ban chứ. Bất quá cái tên Cẩu Oa quả thật không dễ nghe, hay ta gọi ngươi là Hỉ Nhạc, được không?"

Cẩu Oa cao hứng nói: "Đa tạ tiểu thiếu gia. Tên này rất dễ nghe, về sau tiểu nhân gọi là Hỉ Nhạc."

Tần Miễn nói: "Đừng tiểu nhân tiểu nhân mãi, xưng là ta. Ta và đại thiếu gia của các ngươi đều rất dễ ở chung, không cần câu nệ quá. Dù sao nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các ngươi sẽ lưu lại Lôi gia cả đời. Ta cũng hi vọng chúng ta có thể vui vẻ ở chung với nhau. Chỉ cần các ngươi làm tốt bổn phận, không phạm sai lầm gì đáng kể, chúng ta sẽ không làm gì các ngươi."

"Xin đại thiếu gia và tiểu thiếu gia yên tâm, về sau ta nhất định cố gắng làm việc!" Đối với câu 'đại thiếu gia rất dễ ở chung', Hỉ Nhạc từ chối cho ý kiến, ngay cả nhìn thẳng đại thiếu gia một cái cũng không dám, hắn ta nhưng cảm giác Tần Miễn là một chủ nhân hoà hợp.

Phúc thúc và Phúc thẩm nhìn nhau, trong lòng có chút thấp thỏm với tương lai, nhưng cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Dù họ không có tự do, cũng hi vọng được sống ổn định.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói: "Lát nữa ghé qua trấn trên mua thêm bát đũa nồi sạn linh ***. Trước khi Hỉ Nhạc thành gia thì ăn chung bàn với Phúc thúc Phúc thẩm, chuyện sau này thì sau này lại tính."

Phúc thẩm vội đáp: "Dạ, tiểu thiếu gia."

Thoạt nhìn Phúc thúc, Phúc thẩm đều không giống người nói nhiều, như vậy càng hợp ý Tần Miễn.

"Thiết, huynh có gì cần bổ sung không?" Tần Miễn hỏi Lôi Thiết.

Lôi Thiết sửng sốt "Ngươi gọi ta là gì?"

Tần Miễn nhướng mày "Thiết. Không được sao?" Hắn cảm thấy gọi đầy đủ họ tên không thân thiết.

"Ngươi thích là được." Lôi Thiết ôm eo hắn, cánh môi hạ xuống trán hắn "Không có bổ sung."

Tần Miễn không đẩy y ra, chú ý phản ứng của Phúc thúc, Phúc thẩm.

Phúc thẩm dường như không nghĩ nhiều Phúc thúc chấn động, lập tức cúi đầu.

Tần Miễn cười cười, thả lỏng dựa vào người Lôi Thiết. Hắn không trông cậy ba người này sẽ lập tức đón nhận chuyện hắn và Lôi Thiết sống bên nhau, nhưng ít nhất họ không thể bài xích.

Xe trâu đến trấn trên, Tần Miễn mua thêm nồi niêu xoong chảo. Ba người Phúc thúc, Phúc thẩm, Hỉ Nhạc hầu như không có hành lý gì, hắn lại mua cho mỗi người ba bộ quần áo vải thô, một ít vải dệt cùng đồ dùng sinh hoạt linh *** khác.

Thuận tiện Tần Miễn mua thêm bột mì, gạo trắng. Hắn và Lôi Thiết đều thích ăn cơm, gạo trắng trong nhà tiêu hao rất nhanh.

Xe trâu tiến vào điền cư, chứng kiến vẻ đẹp của điền cư, ba người Phúc thúc, Phúc thẩm, Hỉ Nhạc đều sợ ngây ngốc.

Đây là nơi họ sắp sửa sinh sống? Từ nay họ sẽ được sống ở chỗ đẹp đẽ thế này sao?

Tần Miễn cười cười "Trước tiên đi theo ta đến chỗ mọi người sẽ ở, sau khi thu dọn đồ đạc xong thì có thể đi dạo trang viên, làm quen hoàn cảnh mới."

Ba người Phúc thúc vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Dạ, tiểu thiếu gia."

Theo Tần Miễn đến dãy nhà cho người làm, cả ba lại ngây ngẩn lần hai. Phòng ở là mới xây, không phải nhà cỏ cũng không phải nhà gỗ, mà là nhà gạch đỏ ngói đen. Gian nhà sáng sủa sạch sẽ, bàn ghế đầy đủ, trên giường còn trải đệm chăn mới ***. Điều kiện tốt hơn nhà trước kia của chính họ gấp mấy lần!

Tần Miễn an bài: "Phúc thúc, Phúc thẩm ở gian nhà đầu tiên Hỉ Nhạc ngươi ở gian thứ hai, nếu về sau có thêm hạ nhân vào cửa, ngươi sẽ ở chung với hắn. Dĩ nhiên nếu sau này ngươi thành thân cũng có thể một mình một gian giống như Phúc thúc, Phúc thẩm."

Hỉ Nhạc khó nén kích động nói: "Dạ tiểu thiếu gia! Đa tạ tiểu thiếu gia!"

Kế tiếp Tần Miễn nói rõ nội dung công việc cho từng người, sau đó nói: "Các ngươi sống ở đây là bao ăn bao ở, tiền tiêu vặt hàng tháng tạm định là năm mươi văn một tháng, vào lễ Tết hoặc ngày mùa thì sẽ tăng thêm. Một ngày ba bữa các ngươi tự mình nấu ăn, bữa sáng và chiều là mì phở, giữa trưa là cơm trắng, đều được ăn no, dĩ nhiên không cho lãng phí. Rau củ là nhà mình trồng, có đầy đủ. Mỗi tháng sẽ phát mười cân thịt, ăn hết một lần hay để ăn dần trong một tháng thì các ngươi tự mình quyết định."

Ba người Phúc thúc, Phúc thẩm, Hỉ Nhạc giật mình liếc nhau, đều có chút bất an.

Hỉ Nhạc mở miệng trước nhất "Tiểu thiếu gia, an bài như thế quá tốt rồi. Chúng ta làm hạ nhân một ngày ăn hai bữa là được."

Tần Miễn mỉm cười "Vào nhà chúng ta thì cứ dựa theo quy củ của chúng ta. Không cần cảm thấy hổ thẹn, lúc làm việc tận tâm là được."

Ba người Phúc thúc đồng thời hứa hẹn.

Lôi Thiết nhìn thoáng qua xe trâu, Hỉ Nhạc thông minh khiêng một túi bột mì và một túi gạo xuống.

Tần Miễn nói: "Hôm nay các ngươi không cần làm gì, cứ đi dạo khắp nơi, ngày mai bắt đầu làm việc."

"Đa tạ đại thiếu gia, đa tạ tiểu thiếu gia!"

Việc nên dặn dò đều đã dặn xong, Lôi Thiết dắt trâu chuẩn bị cùng Tần Miễn rời đi.

Hỉ Nhạc bước nhanh qua, cung kính nói: "Đại thiếu gia, để ta. Bên kia là chuồng trâu ạ? Ta đưa thứ này nọ qua đó xong sẵn tiện dắt trâu về chuồng."

Tần Miễn khen ngợi nhìn hắn ta một cái, quả nhiên lanh lợi.

Bởi bên ngoài có tường vây, tường sân cũ mấy hôm trước đã bị đập bỏ. Tầm nhìn càng thêm rộng lớn, đến cổng chính nhà ở của Tần Miễn và Lôi Thiết, Hỉ Nhạc nhanh nhẹn chuyển đồ đạc trên xe vào trong.

Tần Miễn vào bếp lấy ra một khối thịt khô ước chừng mười cân bảo Hỉ Nhạc mang về, rồi bắt tay làm bữa trưa cho mình và Lôi Thiết.

"Tức phụ, mua cái này làm gì?" Lôi Thiết cầm ba cái chuông đi vào.

Tần Miễn nhìn thấy, sực nhớ ra "A, suýt nữa quên mất. Bên này cách phòng người làm quá xa, khi có việc tìm họ cũng không tiện. Không phải ta còn mua thêm ba sợi dây thừng màu sắc bất đồng sao? Huynh cột ba cái chuông vào ba sợi dây thừng, phân biệt treo ở ba phòng của họ, một đầu khác cột vào nhà chúng ta bên này. Nếu có việc tìm họ, đứng bên này kéo dây, chuông bên kia sẽ vang. Dây màu đen là Phúc thúc, dây màu hồng là Phúc thẩm, màu xám là Hỉ Nhạc."

"Tức phụ thực thông minh." Lôi Thiết nói.

"Tất nhiên rồi." Tần Miễn đắc ý quay đầu, bị Lôi Thiết canh chuẩn hôn một ngụm, còn chưa kịp nói gì, Lôi Thiết đã cầm chuông và dây thừng không nhanh không chậm đi ra ngoài.

"Muộn tao." Tần Miễn nói thầm một câu, vừa ngâm nga vừa lặt rau.

Khi Lôi Thiết trở về, cầm ba đầu dây thừng cột vào cửa sổ phòng khách.

Tần Miễn nhắc tới một sự kiện khác "Huynh còn nhớ trong lần đào hồ chúng ta có nói muốn mời bà ngoại và các mợ đến đây ngắm hoa không?"

"Nhớ rõ." Lôi Thiết hỏi "Đã nhiều ngày rồi?"

Tần Miễn gật đầu "Nên sớm mời họ đến đây chơi một ngày, miễn cho trong lòng nhớ mãi chuyện này."

Lôi Thiết: "Sáng mai ta đi Đặng gia thôn."

Tần Miễn nấu xong mì xào tương, Lôi Thiết thuận tay bưng ra bàn.

Tần Miễn cười cười, cầm hai đôi đũa theo sau.

Thể xác và *** thần hắn đều thoải mái ngồi xuống ghế, cảm giác mì xào tương hôm nay đặc biệt thơm "Đến hôm nay mới xem như xong, chuyện trong trang viên cơ bản đã sắp xếp thỏa đáng, có thể tha hồ thả lỏng vài ngày."

Lôi Thiết: "Chờ người bên nhà ngoại về, dẫn ngươi lên núi."

"Được đó." Tần Miễn vừa ăn vừa gật đầu "Hiện tại là mùa xuân, cảnh sắc trên núi nhất định rất đẹp. Đem theo cung tên thuận tiện săn thú luôn."

Lôi Thiết gật đầu, đột nhiên hỏi: "Ngươi còn nhớ sinh thần của mình không?"

"Hai mươi tám tháng Ba." Tần Miễn ngẩng đầu, nhìn y cười "Sao vậy? Có quà muốn tặng ta?"

"Ừ." Lôi Thiết không phủ nhận.

"Còn huynh –" Nói chưa dứt lời, hắn bỗng nhớ ra sinh mẫu(3) Lôi Thiết khó sinh mà chết, nói cách khác sinh thần của Lôi Thiết cũng là ngày giỗ của Đặng thị.

Không đợi Lôi Thiết nói chuyện, hắn liền nói: "Từ nay huynh và ta ăn mừng chung một ngày sinh thần đi."

"Được." Lôi Thiết nâng ngón cái quệt sốt tương dính bên mép Tần Miễn.

Cơm nước xong, Lôi Thiết rửa bát.

Tần Miễn lấy ra sổ tay và bút, ngồi bên bàn trà viết chữ.

Lôi Thiết rửa bát đi ra, ngồi xuống bên cạnh vòng tay qua eo hắn.

"Viết gì vậy?"

"Ghi sổ." Tần Miễn nói "Trước kia chỉ có hai chúng ta đương nhiên không cần ghi sổ, nhưng hiện tại có thêm ba người trong nhà, các khoản thu chi vẫn nên tính rõ cho yên tâm. Lỡ sau này phát sinh vấn đề cũng có cái mà căn cứ."

"Phạm lỗi liền bán đi." Lôi Thiết nhàn nhạt nói.

Tần Miễn gật đầu "Nếu họ phạm vào sai lầm lớn, đương nhiên ta sẽ không dung nạp bọn họ."

-Hết chương 76-

Chú giải:

(1) Thân lâm kỳ cảnh: rơi vào tình cảnh kỳ lạ

(2) Bệnh xà ***: bệnh thần kinh

(3) Sinh mẫu: mẹ đẻ

——-

77. Chương 77: Muốn Cách Ngươi Gần Hơn

Lôi Thiết mang theo Hỉ Nhạc cùng đi Đặng gia thôn, để Hỉ Nhạc nhận biết đường. Nếu về sau có chuyện cần đến Đặng gia thôn, Lôi Thiết không cần tự thân đi.

Tần Miễn ở nhà một mình, rốt cuộc cũng có thời gian dư dả tiến vào không gian, thuận tay kéo theo Nhất Điểm Bạch. Từ khi xuyên việt số lần hắn tiến vào không gian có thể đếm được trên đầu ngón tay. Không phải hắn không muốn vào, mà là không có cơ hội. Ban đầu là vì phòng bị Lôi Thiết nên không dám vào, sau thì do trong hiện thực quá bận rộn, mỗi ngày hắn đều nghĩ phương pháp kiếm tiền, nghĩ cách cải thiện sinh hoạt, chẳng thể quan tâm không gian. Ngẫu nhiên đi vào, thời gian ở trỏng đều không dài, hầu như chỉ lấy nước linh tuyền hoặc hái chút rau củ hoa quả. Nay hắn đã có ý tiết lộ chuyện không gian cho Lôi Thiết, chỉ còn chờ một thời điểm thích hợp.

Vào không gian, Tần Miễn nhạy bén nhận ra không gian hơi khang khác trước. Cẩn thận nhìn quanh một vòng, phát hiện diện tích không gian đã mở rộng, trước kia đứng ở cửa tứ hợp viện nhìn ra xa, cảnh sắc đằng xa luôn là màn sương khói mông lung, nay nhìn lại, núi xanh vô cùng rõ ràng. Hắn chợt có một suy đoán, chẳng lẽ không gian biến lớn?

Nói thật, tuy ngẫu nhiên có được không gian đã hai năm, nhưng hắn không phải rất hiểu rõ không gian này. Bất quá có thể khẳng định không gian không có bất cứ ác ý gì, hắn cảm giác được hắn và không gian 'tâm ý tương thông', ngẫu nhiên đụng phải vài mãnh thú ở đây, chúng sẽ trở nên dịu ngoan, còn có thể tự động tránh né hắn.

Tần Miễn suy xét trong chốc lát, không nghĩ ra liền thôi không nghĩ nữa, đầu tiên tưới nước cho nụ hoa được hắn đặt tên là 'phấn cầu', thấy nó chẳng có biến hóa gì cũng không thất vọng, xoay người đi nhặt trứng gà trong ổ trứng vịt trong ***g, cất vào nhà kho nhỏ trong tứ hợp viện. Công năng giữ tươi của không gian sẽ giúp chúng không bị hỏng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Nhất Điểm Bạch lần đầu tiên tiến vào đây, hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, rồi như mũi tên lao ra, biến mất trong rừng cây.

Tần Miễn không lo lắng cho nó, lấy ra hai cái rổ, một rổ đựng trứng gà, ra vườn rau hái một rổ rau củ, rồi giương giọng hô: "Nhất Điểm Bạch, đi thôi!"

Chỉ chốc lát sau, Nhất Điểm Bạch từ trong bụi cỏ nhảy ra, cọ cọ chân hắn, mặc hắn vòng tay qua cổ nó.

Nháy mắt sau, hai người trở lại nhà chính. Tần Miễn vừa gặm táo đỏ vừa kéo dây thừng ở cửa sổ.

Phúc thẩm xuất hiện rất nhanh, cung kính uốn gối "Tiểu thiếu gia."

Tần Miễn chỉ vào giỏ đựng rau bên cạnh giếng "Phúc thẩm, hôm nay có khách, thẩm rửa sạch rổ rau đó đi."

"Dạ."

Tần Miễn đứng bên cạnh nhìn một lát, Phúc thẩm làm việc rất nhanh nhẹn. Hắn cắn táo, kéo ghế mây ra, nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Nhất Điểm Bạch bỗng nhún thân nhảy lên, nhào về phía trước.

Tần Miễn hoảng sợ, còn tưởng Nhất Điểm Bạch phát hiện có thứ gì uy hiếp, vội từ ghế mây nhảy dựng lên, lại thấy hai chân Nhất Điểm Bạch cấu chặt một tảng đá, nhe răng sắc, gầm nhẹ vài tiếng sau đó thả tảng đá ra, từ tảng đá nhảy xuống, vặn eo trở mình rồi tiếp tục nhào qua, còn há mồm cắn tảng đá.

Tần Miễn trợn mắt há hốc mồm nhìn chốc lát, rồi u buồn nhìn trời, Nhất Điểm Bạch là đang luyện tập bắt giết con mồi!

Hắn đầu đầy hắc tuyến(1) trừng mắt Nhất Điểm Bạch một lúc lâu, rất muốn hỏi một câu: Nhất Điểm Bạch, nhóc 'điên cuồng' như vậy đại chủ nhân của nhóc có biết không?

Nghĩ Nhất Điểm Bạch có nghe cũng không hiểu, hắn bất đắc dĩ nằm trở về, vắt chéo chân gặm táo nhìn Nhất Điểm Bạch tiếp tục điên cuồng luyện tập.

Phúc thẩm đề phòng nhìn Nhất Điểm Bạch, đi vòng qua đến gần Tần Miễn "Tiểu thiếu gia, đồ ăn đã rửa xong. Hôm nay trời nắng đẹp, không bằng lấy chăn bông áo bông của ngài ra để ta phơi?"

Tần Miễn ngồi dậy "Ta quên mất, vẫn là Phúc thẩm cẩn thận. Có điều ta tự phơi được rồi. Nơi này không còn việc gì, thẩm trở về đi."

"Dạ, tiểu thiếu gia."

Sào phơi đồ trong nhà tăng thêm bốn cái, tựa như hai cái xà đôi trong phòng thể thao.

Tần Miễn ôm chăn bông, đệm bông, gối ôm, áo bông trong tủ áo và đệm sô pha đệm ghế dựa trong phòng khách, tất cả mang ra ngoài phơi, sau đó bưng bộ trà cụ và điểm tâm đặt ra bàn đá dưới cây phong, lại nằm xuống ghế dài.

Nhất Điểm Bạch vẫn đang đánh giết 'con mồi', tứ chi chạy nhảy giẫm đạp cát bụi văng tung toé. Tần Miễn thấy may mắn hắn nằm ở hướng có gió.

Lôi Thiết dẫn một đoàn người đi tới, một nhóc béo tốt chạy ào đến trước nhất.

"Miễn biểu thúc!"

"Xa tử." Tần Miễn đứng dậy chào đón.

Đặng lão gia tử, lão thái thái, một nhà Đặng đại cữu và một nhà Đặng nhị cữu đều không thiếu người nào. Đoàn người vừa đi vừa đánh giá trang viên, đều cảm thấy ánh mắt không đủ dùng. Nhất là mấy vị phụ nữ, nhìn thấy đủ loại hoa, ánh mắt không dời nổi.

Khôn tử, Hiên tử ngịch ngợm nhún nhảy lên bẻ gãy nhánh cây hoa lê, Ngọc nha và Lan nha hai đóa hoa nở rộ trong vườn mới chạy tới.

Tần Miễn thấy Lôi Thiết ôm hai chú chó nhỏ trong lòng "Đây là...?"

Lôi Thiết đưa chó nhỏ cho hắn "Đại cữu tặng."

Tần Miễn vui mừng nói lời cảm ơn với Đặng đại cữu "Đại cữu phí tâm. Không dối gạt đại cữu, điền cư quá lớn, chúng ta đang cần mấy chú chó để giữ nhà."

Đặng đại cữu xua tay "Người khác cho, không đáng gì."

Tần Miễn thấy hai chó con đang nhìn Nhất Điểm Bạch, hơi lo lắng. Nhất Điểm Bạch là sói, nhất định có thể dung nạp hai chó con.

Lôi Thiết nhìn ra băn khoăn của hắn "Ông ngoại nói đây là chó săn sinh ra."

Tần Miễn thoáng yên tâm "Huynh tiếp đãi mọi người ông ngoại trước nhé."

Hắn không dám tùy tiện để Nhất Điểm Bạch tiếp xúc hai chó con, ôm chó vào nhà, đút cháo còn dư của bữa sáng có pha chút nước linh tuyền, rồi tạm thời nhốt hai chó con vào phòng tạp vật.

Lúc hắn ra ngoài, chỉ thấy một mình Lôi Thiết ngồi cạnh bàn đá. Điểm tâm và trà nóng trên bàn cũng chưa ai động vào.

"Người đâu hết rồi?"

Lôi Thiết chỉ vào rừng cây ăn quả bảo "Đi dạo."

Đại cữu mẫu bẻ một cành đào trên cây đưa cho Hỉ nha Hiên tử nhún người nhảy lên dùng sức vỗ cành đào, nhìn đóa hoa rơi rì rào cười ha ha.

Tần Miễn thấy, đau lòng đến mức nhíu mày. Nhưng hắn đã sớm đoán sẽ có tình huống này.

Lôi Thiết đứng lên.

Tần Miễn ngăn y lại "Thôi không sao, để mặc họ đi. Chung quy họ cũng không thể phá huỷ toàn bộ hoa được. Năm nay là năm đầu tiên trồng cây ăn quả, mời họ đến chơi xem như hết lòng hết dạ, về sau vẫn nên miễn. Chúng ta có cần đi cùng không?"

Lôi Thiết xua tay "Ông ngoại nói không cần bồi."

Tần Miễn liền ngồi yên không nhúc nhích.

Hai người uống trà, nói chuyện.

Cả hai không biết lúc này Phương đại gia cũng đang ở trong rừng cây ăn quả.

Phương đại gia nhìn thoáng qua cành đào trong tay Hỉ nha, rồi đảo mắt qua đống hoa rơi trên mặt đất, nói với Hiên tử: "Tiểu tử, hành động này của ngươi sẽ khiến cây này mất đi không ít trái. Đáng tiếc."

Đặng Hiếu đang trò chuyện với Đặng Trung, nghe vậy bước nhanh tới, xấu hổ ngăn Hiên tử lại "Vị lão nhân gia này là...?"

"Ha ha. Các ngươi là khách của Lôi Thiết nhỉ? Ta là người Lôi Thiết mời đến chăm sóc cây ăn quả." Phương đại gia nói.

Hiên tử hếch cằm không phục trừng ông "Đây là vườn trái cây của biểu thúc ta, ta muốn chơi đùa thế nào thì chơi như thế đó!"

Đặng Hiếu quát lớn "Hiên tử!"

Phương đại gia cười lắc đầu, không nói gì nữa, xoay người đi về một hướng khác.

Tức phụ Đặng Hiếu trừng mắt Đặng Hiếu, trách cứ: "Có chuyện sao không nhẹ nhàng mà nói? Hài tử không hiểu chuyện thì từ từ dạy bảo."

Đặng lão gia tử và lão thái thái đã sớm đi xa, cảm thán hiện tại ngoại tôn có tiền đồ, hoàn toàn không biết chuyện phát sinh phía sau.

Tần Miễn và Lôi Thiết ngồi một hồi lâu, người Đặng gia mới trở lại. Khôn tử, Hiên tử mỗi đứa đều cầm một cành hoa chơi trò đánh nhau Ngọc nha, Lan nha đều cầm một nắm hoa lớn. Đặng lão gia tử trầm mặt đi tuốt đằng trước. Đặng đại cữu, Đặng nhị cữu thấy mấy hài tử cầm thứ gì, đều có chút xấu hổ.

Tần Miễn phảng phất như không thấy, nhiệt tình chiêu đãi.

"Ông ngoại, bà ngoại, bên ngoài ấm áp, hay là chúng ta ngồi bên ngoài luôn?"

"Được, được." Lão thái thái cười hiền từ.

Người Đặng gia ở điền cư chơi một ngày, ăn xong cơm chiều liền cáo từ.

Mấy hài tử chơi vui không muốn đi, nhưng vì nhà Tần Miễn không có giường dư, thế là bị cha mẹ dẫn về. Tần Miễn thầm may mắn trong nhà chỉ có một phòng.

Sau khi tiễn chân khách nhân, hắn kéo Lôi Thiết đi lòng vòng trong vườn cây ăn quả và vườn hoa. Tổn thất của vườn trái cây ở mặt ngoài nhìn không ra, nhưng trong vườn hoa có rất nhiều hoa bị giẫm đạp, mặt đất còn lưu bước chân nhỏ hỗn độn, nhìn ra được có hài tử chạy loạn trong bụi hoa.

Ba người Phúc thúc, Phúc thẩm và Hỉ Nhạc thương tiếc nâng hoa lên, rót chút nước cho nó.

Nhưng tâm tình Tần Miễn không tệ, vì tiễn bước người Đặng gia chẳng khác nào đã hoàn thành một nhiệm vụ, đoạn thời gian dài thật dài kế tiếp không cần tái kiến mấy đứa bé như gấu như hổ này nữa. Sau này trái cây chín muồi, hắn cũng không tính mời chúng đến đây, không thì sẽ không biết bị đạp hư bao nhiêu. Lúc đó chỉ cần đem biếu chút hoa quả là được.

Tần Miễn kéo Lôi Thiết đi "Đi xem hai chó con thôi."

Về đến nhà, Nhất Điểm Bạch đang dùng vuốt cào cào cánh cửa phòng tạp vật, nhìn trên nhìn dưới như đang nghiên cứu cách mở cửa.

Lôi Thiết một tay nhấc nó lên, đặt qua một bên.

Nhất Điểm Bạch luôn có chút kính sợ y, thành thật đứng bất động tại chỗ.

Tần Miễn mở cửa, hai chó con im lặng nằm sấp trên mặt đất, hai đôi mắt tròn xoe ướt sũng đồng thời nhìn qua.

Một con chó nhỏ lông xám, diện mạo trông giống sói hơn Con còn lại lông trên mình một phần ba màu trắng, hai phần ba màu đen, nhìn qua tựa như đang mặc một kiện áo giáp, rất đáng yêu.

Tần Miễn vuốt nhẹ hai cái đầu nhỏ, đẩy con lông màu xám đến trước mặt Lôi Thiết "Con này huynh đặt tên."

Lôi Thiết không cần nghĩ ngợi "Nhất Phiến Hôi(2)."

"Một đống xám, ha ha ha…" Tần Miễn giẫm chân bình bịch cười to.

Lôi Thiết: "Giống với 'Nhất Điểm Bạch'."

Tiếng cười của Tần Miễn ngưng bặt.

Lôi Thiết chỉ vào chó con còn lại "Nó gọi là gì?"

Tần Miễn nghiêm mặt nói: "Hắc Mã Giáp."

Lôi Thiết trầm mặc một lát, gật đầu "Dễ nghe."

Tần Miễn mất hứng nhìn y "Nhất Điểm Bạch' và 'Hắc Mã Giáp' đều dễ nghe hơn 'Nhất Phiến Hôi'." Nhất Điểm Bạch cho rằng Tần Miễn gọi nó, chạy tới ngẩng đầu nhìn hắn.

Lôi Thiết gật đầu "Ừ."

Tâm tình Tần Miễn lại càng không thoải mái.

Lôi Thiết sờ sờ đầu hắn "Ngủ. Ngày mai lên núi."

Hướng chú ý của Tần Miễn lập tức bị dời đi.

Sau khi Lôi Thiết cũng lên giường, hắn tự giác chen qua.

Lôi Thiết dừng một chút, mới ôm lại hắn.

Tần Miễn kỳ quái hỏi: "Sao vậy?"

Lôi Thiết không nói chuyện, nâng mông tức phụ lên để hai người kề sát vào nhau hơn.

Tần Miễn nháy mắt tỉnh ngộ, có phần không nỡ gục vào vai nam nhân, nhỏ giọng nói: "Có muốn ta lấy tay…" Môi bị nhiệt độ nóng bỏng phủ kín.

Tiếng thở dốc kiềm nén mà dồn dập trong bóng đêm vang rõ vô cùng, thật lâu sau, giọng nói của Lôi Thiết mới vang lên, trầm thấp khàn khàn "Ngủ."

-Hết chương 77-

Chú giải:

(1) Đầu đầy hắc tuyến: Σ(° °|||)

(2) Nhất phiến hôi: một đống xám. Tui cũng phân vân không biết có nên dịch ra từ này luôn không, nếu dịch thì phải dịch luôn Nhất Điểm Bạch và Hắc Mã Giáp, nhưng hai từ này dịch ra lại kì kì. Haiz

---

78. Chương 78: Thế Giới Hai Người

Tần Miễn dắt hai chó con, cùng Lôi Thiết đi ra cổng sân. Nhất Điểm Bạch im lặng theo sát họ, thỉnh thoảng nhìn Nhất Phiến Hôi và Hắc Mã Giáp, không có vẻ gì không hữu hảo.

Phúc thúc, Phúc thẩm thấy bọn họ, mau chóng tới nghênh đón. Tần Miễn lưng đeo cung tên, mặc bộ đồ đi săn màu trắng gọn nhẹ, chân mang giày da thú, tư thế oai hùng Lôi Thiết cũng mặc trang phục đi săn, nhưng là màu đen, càng tôn thêm khí thế thâm trầm của y. Phong thái của hai vị chủ tử khiến Phúc thúc, Phúc thẩm nhất thời không thể dời tầm mắt, bị Lôi Thiết nhàn nhạt đảo qua, vội vàng rũ mi mắt.

"Hỉ Nhạc đâu?" Tần Miễn thuận miệng hỏi.

Phúc thúc nói: "Tiểu thiếu gia, hắn vừa ăn xong bữa sáng, giờ đang cho trâu ăn."

Tần Miễn gật đầu "Phúc thúc, Phúc thẩm, hai chó nhỏ này tên là Nhất Phiến Hôi và Hắc Mã Giáp, giao cho hai người nuôi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phúc thẩm nhìn hai chó nhỏ, yêu thích ra mặt, tiếp nhận sợi dây trong tay hắn "Dạ, xin tiểu thiếu gia yên tâm."

Lôi Thiết: "Trông cửa thật tốt, trước trời tối chúng ta trở về."

Phúc thúc, Phúc thẩm đồng thời nói: "Vâng!"

Vài thôn dân đứng cách đó không xa thấy Tần Miễn, Lôi Thiết sóng vai đi ra từ điền cư, trong mắt chứa chan hâm mộ. Hai nam nhân chung sống với nhau thì thế nào? Cuộc sống khá giả tốt đẹp hơn họ gấp trăm lần, không chỉ có một trang viên lớn như thế, còn mua được hạ nhân. Ao ước chết người ta. Trong ruộng đồng, lúa mì xanh mượt đã cao đến bắp chân. Cỏ dại ương ngạnh xen lẫn trong đó kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Các nông dân cong lưng, không ngại vất vả dùng hai tay nhổ bỏ cỏ dại. Đứa bé chăn trâu dắt trâu đến bờ ruộng, trâu đen cúi đầu gặm cỏ xanh, thỉnh thoảng vung vẫy cái đuôi, vô cùng nhàn nhã.

Tần Miễn mỉm cười chào mỗi một thôn dân gặp được, cùng Lôi Thiết đi càng lúc càng xa.

Nhất Điểm Bạch đến trên núi liền trở thành một con sói thực thụ, hưng phấn chạy tới chạy lui, lòng bàn chân giống như trang bị lò xo, thỉnh thoảng bật nảy lên, rồi thong thả chạm đất, không phát ra tiếng nào, cao ngạo mà ưu nhã, hai tròng mắt xám hiển lộ khí thế bễ nghễ, làm người ta sẽ không bao giờ nhận lầm nó là chó.

Có Nhất Điểm Bạch ở đây, Tần Miễn không lo bị lạc đường không xuống núi được, hăng hái ngẩng cao đi đằng trước, hai mắt tìm kiếm con mồi.

Lôi Thiết luôn bảo trì khoảng cách bốn năm bước chân với hắn, lạnh nhạt cảnh giới hai bên trái phải xung quanh, đề phòng những mối nguy tiềm ẩn.

"Nhất Điểm Bạch, mau tìm xem quanh đây có con mồi hay không." Tần Miễn nói với Nhất Điểm Bạch. Hắn học bắn tên cùng Lôi Thiết lâu như vậy, tiễn thuật không tính là tài tình, nhưng bắn mục tiêu di động mười tên cũng trúng được một. Hồi tưởng lại những buổi tập bắn bia di động, là Lôi Thiết tự mình cầm bia ngắm, trong lòng Tần Miễn liền ấm áp. Tuy nam nhân này không nói nhiều, nhưng sự cưng chiều dành cho hắn đã ngấm vào tận xương.

Đương nhiên vì tránh để ngộ thương, mũi tên hắn dùng lúc đó đều quấn vải. Dù rằng Lôi Thiết nói, không bao mũi tên cũng không sao y sẽ không để Tần Miễn làm mình bị thương.

Nghĩ đến đây, Tần Miễn không khỏi quay đầu nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết hiểu lầm hàm nghĩa của ánh mắt này "Tức phụ, yên tâm, ta vẫn ở phía sau ngươi."

Tần Miễn bật cười, quay đầu tiếp tục tìm kiếm con mồi.

Nhất Điểm Bạch đi đầu bỗng nhiên dừng lại, thực hiện động tác nằm sấp, quay đầu nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn sớm biết nó có linh tính, duỗi tay ra sau rút một mũi tên từ túi tên, bước chân nhanh hơn, đồng thời thả nhẹ động tác.

Là một con chuột trúc!

Chuột trúc ngủ nhiều vào ban ngày ăn mạnh về đêm. Giờ còn không phải đang ngủ say sưa trong bụi cỏ?

Tần Miễn dừng ở cự ly cách nó mười bước chân, ngắm chuẩn vào chuột trúc, kéo tên, trong lúc vô ý dây cung quẹt vào lòng bàn tay, có chút đau, buông tay, thả lỏng dây cung.

Chuột trúc kêu to một tiếng, sợ hãi muốn nhảy lên, lại vô lực ngã xuống đất.

"A Thiết, bắn trúng rồi!" Tần Miễn mừng húm quay đầu nói với Lôi Thiết.

A Thiết? Lại một xưng hô mới. Lôi Thiết ngấm ngầm thu hồi đường nhìn ở cánh tay ở thắt lưng tức phụ "Tức phụ rất lợi hại."

Tần Miễn cảm thấy y nghĩ một đằng nói một nẻo. Được rồi, chuột trúc nằm tại chỗ không nhúc nhích, hắn bắn không trúng mới là lạ.

Hắn đi qua nhặt chuột trúc lên, bỏ vào sọt của Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn chằm chằm khoé miệng mỉm cười, cánh môi hồng nhuận, chợt vươn cánh tay sắt vòng qua eo hắn, cúi đầu hôn xuống, nụ hôn nóng ấm mà dai dẳng lưu luyến.

Hai tay Tần Miễn đặt lên bờ vai y, dụng tâm đáp trả, muốn cướp quyền chủ đạo, lại nghênh đón công kích kịch liệt hơn từ Lôi Thiết, bàn tay to còn xoa nắn mông hắn.

Tinh tuý của trang phục đi săn ở chỗ để tiện di chuyển nên may vừa khít cơ thể. Nay bộ đồ bó sát hoàn mỹ phác vẽ đường nét thân hình Tần Miễn, sắc vải trắng càng khiến bờ mông ẩn lộ rắn chắc. Cánh tay Lôi Thiết căn bản không dời khỏi đó.

Tần Miễn bị động tác của y làm cho nổi lửa, hô hấp trở nên bất ổn, kiễng chân cũng hơi vô lực, đổi ngực kề sát Lôi Thiết *** tường cảm giác được ***g ngực đối phương đang phập phồng mãnh liệt.

Định lực của nam nhân rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Tần Miễn có phần đắc ý, cũng có phần hốt hoảng, hắn còn chưa chuẩn bị tốt á. Đang tính duỗi tay đẩy ra, nam nhân đã rời khỏi môi hắn trước, đôi mắt như bị nhiễm mực càng thêm tối tăm sâu thẳm, theo dõi hắn sít sao tựa như thợ săn khoá chặt con mồi, bất cứ khi nào cũng có thể tung ra một kích mãnh liệt.

Tim Tần Miễn đập thình thịch, máu huyết toàn thân sôi sùng sục, sâu sắc cảm nhận rõ rệt hơn bất cứ thời điểm nào trước kia, nam nhân này thích hắn, mà hắn cũng mê muội vì nam nhân này. Đáng lẽ hắn nên thuận thế đẩy nam nhân ra, nhưng hai tay lại kìm lòng không đậu ôm chặt eo nam nhân, thân mật chạm lên môi đối phương, trao một nụ hôn mang tính chất trấn an, giọng nói hàm chứa ý cười *** quái "Được chưa?"

Lôi Thiết không nói lời nào, bàn tay phải nóng bỏng tự kiềm chế di động hướng lên trên eo tức phụ với tốc độ cực kỳ thong thả, tựa như có chút sai lầm sẽ khiến dục vọng bùng nổ. Bàn tay cuối cùng dừng ở đầu vai thiếu niên, độ ấm cũng lắng đọng, sau đó Lôi Thiết cứ như không có việc gì buông người trong lòng ra, đồng thời lui về sau hai bước, xúc động trên mặt cùng cảm xúc cuồn cuộn trong mắt tức thì tiêu tán vô tung, khôi phục vẻ bình thản, phảng phất như chuyện vừa rồi vốn chưa từng phát sinh.

Tần Miễn buồn cười không thôi, quay đầu liền cất bước. Huynh cứ giả bộ tiếp đi.

"À wu—" Nhất Điểm Bạch ở phía trước khẽ gọi một tiếng, như đang giục bọn họ.

Tần Miễn khẽ giọng trách: "Nhất Điểm Bạch, im lặng. Đừng dọa con mồi bỏ chạy."

Hai người một sói tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi tiến vào thâm sơn.

Lôi Thiết không đi đằng sau nữa, mà sóng vai cùng Tần Miễn.

"Thâm sơn nhiều mãnh thú, cẩn thận." Lôi Thiết nói, nhìn cũng không thèm nhìn bắn một mũi tên vào bụi cỏ bên phải, trúng một con gà rừng hơn ba cân.

Tần Miễn bội phục nhìn y. Tới bao giờ hắn mới luyện đến trình độ này?

Lôi Thiết thực hưởng thụ ánh mắt sùng bái của tức phụ, không nói gì, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên.

Đẩy cây cối vướng víu ra, Tần Miễn tiếp tục đi về phía trước. Bắt gặp một con hươu bào ngây ngô, hắn mừng rỡ, kéo tay Lôi Thiết ý bảo y dừng lại, giơ cung tên lên.

"Hưu" Trúng!

Đáng tiếc chỉ bắn vào phần trên chi trước phải của nó, không tổn thương đến chỗ yếu hại. Hươu bào lảo đảo một chút, nhanh chân chạy trốn.

Tần Miễn khẩn trương "A Thiết –"

Hắn không quay đầu mà vươn tay ra sau muốn bắt lấy Lôi Thiết, lại bắt phải khoảng không, tư thế này khiến ánh mắt Lôi Thiết chợt lóe nụ cười cưng chiều.

Không đợi tức phụ nói hết câu, y nâng tay lên, một mũi tên nhọn phá không mà đi, ghim giữa bụng hươu bào.

Hươu bào nghiêng thân ngã xuống đất, không còn nhúc nhích.

Tần Miễn nhấc hươu bào lên, cười nói với Lôi Thiết: "Thịt hươu bào toàn nạc, toàn thân không có mỡ, dinh dưỡng phong phú, non mềm tươi ngon, có tiếng là 'vua thịt nạc'. Bữa trưa nay chúng ta ăn thịt hươu luôn nhé?"

"Nướng ăn ngon." Lôi Thiết.

Tần Miễn nói: "Vậy thì nướng."

Tinh thần đi săn bùng cháy, hắn sải bước tiến về phía trước.

Bỗng ngửi thấy trong không khí có mùi máu tươi, Lôi Thiết giữ chặt tay hắn "Đợi đã, có thú lớn."

Đúng lúc này, cây cối lay động một trận, từ trong thò ra một đầu hổ cực to. Con hổ lông vàng vằn đen mở cái miệng đầy máu, lộ ra răng nanh sắc nhọn, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ khiếp người "Grừ grừ—"

"Má ơi!" Tần Miễn vô tình chống lại cặp mắt hổ kia, hai chân như nhũn ra, tức tốc lui vài bước, ngã ngồi xuống đất.

Con hổ ngẩng đầu, eo lưng hạ xuống, bật người bổ nhào lại đây.

Lôi Thiết không kịp nâng Tần Miễn dậy, không lùi mà tiến tới, che phía trước Tần Miễn.

"Lôi Thiết!" Tần Miễn đại kinh thất sắc, muốn đứng lên lại không có sức.

Lôi Thiết trầm ổn như núi, chớp mắt rút ra một mũi tên, mắt thấy hổ kia chỉ còn cách y không đến năm mét mới bắn tên ra.

Mũi tên nhọn thế như chẻ tre 'phập' một tiếng cắm vào cổ họng con hổ.

Lôi Thiết không thèm nhìn nó một cái, nhấc Tần Miễn lên, thân hình chợt lóe, thối lui qua một bên.

Cơ thể cao lớn nặng nề của con hổ rơi xuống mặt đất, theo quán tính trượt về trước một trượng mới ngừng lại.

Hai mắt Tần Miễn trợn trừng, hít sâu một hơi. Nếu không phải Lôi Thiết đúng lúc ôm hắn đi, thể nào cũng bị nó đè cho bán thân bất toại.

Con hổ gầm một tiếng, cố gắng ngọ ngoạy, lại không thể động đậy.

"Tức phụ, sao rồi?" Lôi Thiết cúi đầu nhìn người trong lòng, lo lắng hỏi.

Tần Miễn cảm thấy biểu hiện vừa nãy của mình thật xấu mặt, thấp giọng nói: "Chân còn hơi nhũn."

Lôi Thiết tiếp tục ôm hắn, xoa xoa trên dưới lưng hắn.

Tần Miễn phát hiện mình đang được Lôi Thiết bế mông giống như tư thế ôm trẻ nhỏ, khóe miệng giật giật, giãy dụa "Thả ta xuống đi."

Lôi Thiết buông hắn xuống, nhưng cánh tay trái vẫn bám chặt lưng hắn.

Tần Miễn nghỉ chốc lát liền khôi phục bình thường, nghĩa con hổ chết không nhắm mắt, đến gần mấy bước quan sát, hứ một tiếng "Chả trách người ta thường hình dung một người lúc nổi giận là 'trừng mắt hổ', đôi mắt như vậy quả thật rất dọa người, đúng không, A Thiết? Tự dưng xuất hiện như thế hại ta ngây người cả ra" Hắn viện cớ cho mình.

Khoé miệng Lôi Thiết hơi nhoẻn lên"Ừ"

"À wu wu –" Nhất Điểm Bạch ở xa xa tru to, giảm bớt sự xấu hổ của Tần Miễn, vội vàng qua đó.

Lôi Thiết theo sát.

Sau lùm cây, một con lợn rừng nặng hơn ba trăm cân nằm thẳng cẳng, bụng bị moi ra một động máu, rõ ràng là bị con hổ kia cắn.

"Sá! Heo hổ tranh chấp, chúng ta được lợi!" Tần Miễn sung sướng nói.

Lôi Thiết nhíu mày: "Phải mau chóng chuyển nó đi, bằng không sẽ dẫn tới mãnh thú khác." Lợn rừng ba trăm cân, con hổ gần tám trăm cân, muốn chuyển về một lần là không thể nào.

Con ngươi Tần Miễn chuyển vòng vo, ngồi xổm xuống, chạm tay vào mình hổ, con hổ biến mất, lại chạm lợn rừng, lợn rừng cũng biến mất.

Lôi Thiết khiếp sợ nhìn hắn, đột nhiên kéo người vào lòng, ôm thật chặt "Tức phụ…"

Tần Miễn ôm vòng eo rắn chắc của y, nghiêm túc nhìn thẳng mắt y "Vào ngày sinh thần của hai chúng ta sẽ nói huynh biết mọi chuyện. Tin tưởng ta!"

"Ta tin tưởng ngươi." Lôi Thiết từ từ buông hắn ra, nhưng tay trái vẫn cầm bàn tay hắn.

"Không đi săn nữa. Chúng ta xuống núi, đến chân núi nướng thịt ăn. Nhất Điểm Bạch, đi." Tần Miễn kéo tay Lôi Thiết, đi trở về.

-Hết chương 78-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

79. Chương 79: Quà Sinh Nhật

Đến chân núi, ngó ngó bốn phía không người, Tần Miễn thả lợn rừng và hổ từ trong không gian ra.

Hai người chậm rì rì nướng một ít thịt hươu bào ăn no nê, Lôi Thiết ở lại trông con mồi, Tần Miễn trở về gọi người đến hỗ trợ.

Phúc thúc đánh xe trâu lại đây, chở lợn rừng và hổ về nhà.

Dọc đường đi, thôn dân trong ruộng đều nhìn thấy con hổ to trên xe, sợ hãi tán thán không ngớt, vây quanh bước đi theo xe trâu xem náo nhiệt, sôi nổi nghị luận, v khen tặng Lôi Thiết tài cao gan lớn tiễn thuật cao siêu với Tần Miễn.

Tần Miễn ngoài buồn cười chính là buồn bực. Buồn cười là những người này không dám chít cha chít chít trước mặt Lôi Thiết, chỉ dám đến gần hắn tán dương Buồn bực là bọn họ cứ thế khẳng định con hổ do Lôi Thiết săn được chứ không phải hắn? (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Quay đầu nhìn nam nhân to lớn vóc dáng thon dài thân cao 1m9 một cái, lại nhìn nhìn cơ thể chỉ 1m7 của mình, hắn quyết định tối nay ăn thêm một chén cơm!

Lo lắng vài thôn dân chơi bời lêu lổng hoặc hài tử nghịch ngợm vào trang viên sẽ phá hư cây ăn quả và vườn hoa, Tần Miễn không để các thôn dân vào cửa, dặn Phúc thúc dừng xe trâu ở cổng lớn để họ vây xem cho đủ.

Các thôn dân vây xem hổ là một chuyện, chuyện nữa là muốn vào trang viên dạo chơi, từ bên ngoài đã có thể thấy hoa lê trắng hoa đào hồng rất đẹp mắt sau bức tường vây, bên trong nhất định càng đẹp.

Tần Miễn nhìn thấu tâm tư họ, miệng nói mệt mỏi, bảo Hỉ Nhạc mang hai chiếc ghế dựa ra đây, cùng Lôi Thiết ngồi ở cửa so kiên nhẫn với các thôn dân. Các thôn dân lề mề non nửa canh giờ, thấy Tần Miễn không có ý định mời họ vào trang viên ngắm nhìn, đành phẫn nộ tán đi.

Hỉ Nhạc bội phục nhìn tiểu thiếu gia, cảm thấy bản thân học được một chiêu.

Lôi Đại Cường và Đỗ thị dây dưa không chịu đi, Tần Miễn hào phóng nói Lôi Thiết chặt một cái chân lợn rừng đưa cho họ. Nếu trong người có một trăm văn tiền, hắn cảm thấy 'quyên' ra một văn tiền hoàn toàn không thành vấn đề.

Phu thê Lôi Đại Cường thoả mãn cầm chân lợn rừng nặng gần mười cân rời đi.

Lôi Thiết lột hoàn chỉnh bộ da hổ, muốn cho Tần Miễn làm áo choàng.

Tần Miễn cả kinh liên tục xua tay. Nói thế nào hổ cũng 'từng' là động vật được bảo hộ, bắn giết còn có thể xuống tay, nhưng bảo hắn mặc trên người mỗi ngày thật tình hắn không làm được.

"Nếu huynh thích thì dùng nó làm áo khoác cho huynh đi." Tần Miễn là nghĩ một đằng nói một nẻo, hắn cảm thấy mặc áo khoác da hổ rất giống nhà giàu mới nổi. Dù bọn họ đúng là nhà giàu mới nổi thật. Đổ mồ hôi.

Lôi Thiết lắc đầu "Làm đệm?"

Tần Miễn gõ nhịp, nói: "Bán. Huynh đừng quên chúng ta xây trang viên đã tiêu không ít tiền, giờ lại hoàn nghèo."

Lôi Thiết cứ cảm thấy tức phụ mặc áo khoác da hổ sẽ rất dễ nhìn, nhưng vẫn nghe lời, gật đầu.

Tần Miễn giữ ba năm cân thịt hổ để nhà mình ăn thử, số thịt còn lại và pín hổ(1), da hổ đều mang đến trấn trên bán. Chưa tính thịt hổ, nội pín hổ và da hổ đã có giá một ngàn bốn trăm lượng bạc!

Tần Miễn vừa vui vừa sầu, vị này nhà hắn kiếm tiền thật dễ dàng, hắn cần phải cố gắng hơn a!

"Tiền của ta chính là tiền của ngươi." Lôi Thiết an ủi.

Tần Miễn gật đầu liên hồi "Đương nhiên. Tiền của huynh là tiền của ta, tiền của ta vẫn là tiền của ta."

Lôi Thiết không hề dị nghị, gật đầu.

"Nhìn huynh đi." Tần Miễn ôm lấy mặt y hôn một ngụm "Thành thật như thế làm ta cũng ngại bắt nạt. Ta đi làm món ngon cho huynh, ăn cơm xong chúng ta đến trấn trên."

Lôi Thiết không nhúc nhích mặc hắn hôn cũng mang vẻ dễ thương khác lạ. Nội tâm Tần Miễn mềm nhũn.

Nấu một mâm tôm cay, một mâm gà to và một đĩa cải xào, hai người nhấc đũa ăn ngấu nghiến. Sau khi ăn uống no đủ, Tần Miễn bảo Hỉ Nhạc đánh xe đưa họ đi trấn trên.

Tần Miễn không ghé thẳng cửa tiệm mà bảo Hỉ Nhạc đánh xe chạy quanh trấn Lưu Thủy một vòng.

"Tức phụ, ngươi muốn mở tửu lâu." Lôi Thiết một câu trúng đích.

Tần Miễn gật đầu "Đúng vậy." Bất động sản hắn chơi không nổi, mà ngành ăn uống cũng cho lợi nhuận cao. Gian tiệm nhỏ kia không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Lôi Thiết dừng một chút "Ở Huyện có thể mua được cửa hàng mặt tiền lớn."

"Không phải huynh không thích sống trong Huyện thành sao?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết cầm tay hắn, thản nhiên nói: "Nếu ngươi thích, chúng ta có thể dọn đến Huyện."

Tần Miễn cười nhìn y "Huynh suy nghĩ cho ta, chẳng lẽ ta lại không suy nghĩ cho huynh sao? Yên tâm, ta đã có chủ ý, dù không đến Huyện thành cũng có thể mở tửu lâu, còn là dạng độc nhất vô nhị." Trong mắt lóe ra phong thái tự tin. Có ưu thế mà không lợi dụng thì thật có lỗi với thân phận xuyên việt của hắn quá.

Lôi Thiết hỏi: "Tự mình xây?"

Tần Miễn lắp bắp kinh hãi, nhìn y với vẻ tán thưởng "Đúng."

Lôi Thiết biết ý tưởng của hắn nhất định cổ quái ly kỳ, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Lúc cần ta cứ nói thẳng."

Tần Miễn thả lỏng tựa vào người y "Ừm."

Hỉ Nhạc ngồi ở đầu xe nghe, nhưng nghe sao cũng không hiểu, dứt khoát bỏ ngoài tai, chung quy đến thời điểm mình nên biết thì sẽ biết.

Dạo quanh một vòng trấn trên, kết quả chính là Tần Miễn lại mua thêm mười lăm mẫu đất.

Sau khi về nhà, hắn liền gục xuống bàn viết viết vẽ vẽ.

Lôi Thiết ở một bên, cầm vài nhánh cây đã lột bỏ vỏ, không rõ là cây gì, ngồi bện.

Hỏi y là cái gì, y không lên tiếng, bị Tần Miễn bất mãn trừng mắt, cũng chỉ bao dung nhìn lại, trái lại làm Tần Miễn phát giận không nổi.

Đảo mắt liền đến Hai mươi tám tháng Ba, sinh nhật của Tần Miễn.

Buổi tối trước một ngày, cũng chính là tối Hai mươi bảy, Tần Miễn ngủ không yên giấc. Nghĩ đến hài tử đáng thương Lôi Thiết phỏng chừng chưa được ăn mừng qua mấy lần sinh nhật, Tần Miễn hi vọng sinh nhật 'đầu tiên' của y có thể hoàn mỹ. Trước khi ngủ vẫn thầm lải nhải phải rời giường sớm hơn Lôi Thiết, để có thể chúc y 'sinh nhật vui vẻ' trước, sau đó nấu mì mừng thọ. Cả đêm hắn đều tự ngủ tự tỉnh, Lôi Thiết cho rằng hắn gặp ác mộng, vừa động đậy liền dùng bàn tay to vỗ về lưng hắn. Tần Miễn buồn ngủ bởi vậy càng thêm buồn ngủ, nhưng luyến tiếc hành động tri kỷ của Lôi Thiết, thế là tiếp tục vùng vẫy quanh quẩn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Rốt cuộc nghe được tiếng gà gáy cao vút kéo dài, Tần Miễn giật mình một cái, bật dậy.

Lôi Thiết cảnh giác ngồi dậy, ôm lấy người rõ ràng không mở mắt nổi "Tức phụ, ta ở đây. Gặp ác mộng sao?"

Tần Miễn cố gắng xốc mí mắt mỏi nhừ nặng trĩu, u oán liếc y một cái. Nếu Lôi Thiết không vỗ lưng hắn mãi, có lẽ hắn sẽ không khó chịu như vầy đâu.

Buổi sáng mùa xuân khí lạnh dày đặc, sau khi hơi tỉnh táo hơn, đùi phải nhấc lên giạng chân ngồi lên đùi Lôi Thiết, tham luyến cảm nhận hơi ấm từ trong chăn mền trên người y.

"A Thiết, sinh nhật vui vẻ." Hắn nâng cằm dưới nam nhân lên, ngưỡng đầu hôn mạnh lên môi y, vang 'chụt' một tiếng.

Lôi Thiết ôm chặt đối phương, hận không thể vùi hắn hoà vào cơ thể mình "Tức phụ, sinh nhật vui vẻ." Y kéo chăn bông bao lấy Tần Miễn ra, nụ hôn cực nóng từ môi trượt xuống cổ hắn, liếm mút hăng say, bàn tay to cũng luồn vào áo trong.

Tần Miễn híp mắt, khẽ rên một tiếng, ôm vai y… Thật lâu sau, nam nhân cắn nhẹ vai hắn một cái, cơ thể căng cứng dần dần thả lỏng.

Lôi Thiết kề cằm lên vai Tần Miễn, kiềm nén thở hổn hển…

Trong phòng phảng phất một mùi ái muội.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một hồi, đều tỉnh táo lại.

"Buông ra, ta đi nấu mì thọ." Tần Miễn vỗ vỗ cánh tay Lôi Thiết.

Lôi Thiết vươn cánh tay dài nhặt quần áo tức phụ qua, nhìn hắn mặc từng lớp từng lớp, ánh mắt dừng ở bờ môi hơi sưng của tức phụ một lát mới xuống giường, đi đến trước tủ quần áo, không e dè cởi tiết khố ra tiện tay ném tới sô pha, lấy một cái sạch sẽ khác mặc vào.

Tần Miễn không nói gì trừng mắt y một cái, cấp tốc mặc xong quần áo chạy ra khỏi phòng, tầm mắt nóng rực trên lưng mới biến mất.

Một nồi mì thọ, mỗi người đều múc một bát lớn.

Ăn mì xong, bát để lại trên bàn, lát nữa Phúc thẩm sẽ đến dọn dẹp tẩy rửa.

Tần Miễn vào bếp cầm ra bốn quả trứng gà luộc để nguội, ngoắc ngoắc ngón tay với Lôi Thiết, cười tủm tỉm nói: "A Thiết, đến đây."

Lôi Thiết nhìn thoáng qua trứng gà, khó hiểu đi qua.

Tay Tần Miễn cầm một quả trứng đặt từ trán lăn xuống cằm y, lại từ cằm lăn lên trên trán, đọc: "Một năm lăn một cái đã trôi qua rồi."

"Có ý gì?" Trên trứng gà còn dính nước, Lôi Thiết vừa lau mặt xong, trứng gà thứ hai lại tới.

Tần Miễn nín cười "Đây là lời chúc phúc, chúc huynh năm kế tiếp thuận thuận lợi lợi."

Lôi Thiết gật đầu, duỗi tay tính cầm hai quả trứng còn lại "Ngươi cũng lăn một vòng."

Tần Miễn nhanh tay lẹ mắt cướp trứng gà đi, cấp tốc đập vỡ, nói nhanh: "Giờ ta muốn ăn rồi."

Lôi Thiết đành phải đi lấy khăn lau mặt.

"Tức phụ, ta đi trấn trên lấy lễ vật cho ngươi."

"Huynh nghe ta nói trước —" Tần Miễn muốn nói chuyện không gian.

Lôi Thiết hôn môi hắn một cái, thuận lưỡi liếm đi lòng đỏ trứng dính ở khoé môi "Trở về rồi nói."

"Được rồi." Tần Miễn không hề gì, nói trước hay nói sau cũng thế.

Lôi Thiết cầm hai trứng gà đi ra ngoài.

Tần Miễn ăn xong trứng gà, không có việc gì làm, bèn kiếm một gậy trúc, một đầu dây thừng cột vào gậy, đầu dây khác cột mảnh gỗ, huấn luyện Nhất Điểm Bạch kỹ xảo đi săn.

Một người một sói chơi đùa quên trời đất.

Chợt nghe một hồi vó ngựa truyền tới, Tần Miễn quay đầu nhìn lại, nam nhân toàn thân áo xám cưỡi tuấn mã màu đen từ rừng hoa đào chạy như bay đến. Nam nhân thấy hắn, khóe miệng cong lên, khe khẽ mỉm cười, dịu dàng nơi đáy mắt giống như hồ sâu thăm thẳm khiến người không thể tự kiềm chế luân hãm trong đó.

Tay y còn dắt một con ngựa khác, bộ lông toàn thân thuần nâu, không có một chút tạp sắc, sáng mềm trơn bóng tựa như được bọc tơ lụa màu nâu.

Tần Miễn vứt bỏ gậy trúc trong tay, vui sướng chạy tới.

Hắc mã chạy đến trước mặt Tần Miễn, Lôi Thiết kéo dây cương, hắc mã hí vang một tiếng, bốn vó vững vàng dừng lại.

"Con ngựa này là tặng cho ta sao?" Tần Miễn kích động vuốt ve bờm dài của ngựa, đời trước hắn còn chưa từng cưỡi ngựa đâu. Ngựa là gì? Là tương đương với BMW, Rolls-Royce thời hiện đại đấy!

"Phải." Lôi Thiết linh hoạt xuống ngựa, đưa hộp gỗ vẫn luôn giữ trong tay trái cho hắn "Thay quần áo trước."

-Hết chương 79-

Chú giải:

(1) Pín hổ: là cái JJ của hổ í. JJ chắc ai cũng biết là gì hén

---

80. Chương 80: Kết Tâm Ý

Tần Miễn đoán bên trong là trang phục cưỡi ngựa, bởi vì quần áo Lôi Thiết đang mặc không phải đồ y mặc ra ngoài khi nãy, mà là kỵ trang.

Hắn đón lấy hộp gỗ chạy vào phòng, mới chốc lát đã phóng như bay ra, một thân kỵ trang màu trắng vừa vặn, tư thế oai hùng, thần thái tràn trề, đứng trước mặt Lôi Thiết hưng phấn nói: "A Thiết, chở ta chạy một vòng trước đi."

Lôi Thiết thò tay ra sau lưng, lại đưa cho hắn một thứ.

Tần Miễn tiếp nhận "Đây không phải thứ mấy hôm trước huynh bện à? Là roi ngựa?" Roi ngựa cũng là màu nâu, tuy dùng vỏ cây để bện, nhưng được chế tác vô cùng mềm mại *** tế. Hắn nhìn kỹ chuôi cầm bằng gỗ, không ngoài ý muốn phát hiện trên chuôi khắc vài chữ quen thuộc: Thiết tặng thê.

Hắn muốn trừng Lôi Thiết, lại nhịn không được cười rộ lên. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Nụ cười sáng sủa khiến tâm tình Lôi Thiết cũng sáng sủa theo.

"Thích không?"

"Thích." Tần Miễn cười tủm tỉm.

Lôi Thiết xoay người lên ngựa, vươn tay về phía hắn. Tần Miễn nắm tay y, Lôi Thiết nhẹ nhàng kéo, tay còn lại đỡ lấy eo, Tần Miễn liền ngồi vững trước người y.

"Giá!" Hai chân Lôi Thiết đạp bàn đạp, thúc vào bụng ngựa, hắc mã cất vó lao đi.

Gió trước mặt thổi tới xen lẫn hương hoa thanh nhã, tâm tình Tần Miễn cũng bay bổng theo. Thừa dịp còn chưa ra khỏi điền cư, trái phải không người, hắn quay đầu hôn lên mặt nam nhân một phát, rồi giống như không có việc gì ngồi ngay ngắn trở lại Lôi Thiết ôm chặt hắn, khẽ hôn vành tai hắn, dây cương vung lên, tuấn mã lao nhanh ra đại môn.

Phúc thúc chẻ củi ở cửa, cảm giác một trận gió thổi qua, ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng tiêu sái của hai người.

Thôn dân trên đường nghe được tiếng vó ngựa đằng sau, vội vàng nhường đường, nhìn ngựa chạy như bay vụt qua. Thôn dân còn trẻ tuổi trong mắt chứa chan hâm mộ.

Tuấn mã chạy quanh thôn trang một vòng, rồi rẽ vào 'Du nhiên điền cư'. Lôi Thiết dắt tông mã(1), lại thúc ngựa chở Tần Miễn ra khỏi điền cư.

Đi đến sân phơi lúa, Lôi Thiết kéo cương ngựa, nhảy xuống.

Tần Miễn xoay người nhảy xuống, vội vã nói: "Hiện tại dạy ta cưỡi đi."

Lôi Thiết gật đầu "Thích con nào? Con màu nâu ngoan hiền hơn chút."

Tần Miễn không phải người cậy mạnh "Vậy thì con màu nâu đi."

Lôi Thiết dắt dây buộc mõm ngựa, dạy hắn thường thức cơ bản trước "Trước khi lên ngựa cần kiểm tra yên ngựa và bàn đạp có vững chắc không. Nếu cưỡi khi chúng bị nới lỏng, sẽ rất nguy hiểm."

Tần Miễn cẩn thận quan sát yên ngựa và bàn đạp, gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

"Khi lên ngựa đầu mũi chân luồn vào trong. Động tác không thể quá mạnh phòng ngừa ngựa bị chấn kinh hoặc kháng cự…."Lôi Thiết vừa nói vừa làm mẫu "Khi xuống ngựa thì nới lỏng chân phải…"

Lôi Xuân Đào cùng một cô nương áo tím tuổi xấp xỉ nàng đeo giỏ, đang định đi hái rau dại. Thấy người trên sân phơi lúa, hai người không hẹn mà cùng dừng bước, nhìn Lôi Thiết cúi đầu nói gì đó với Tần Miễn, sau đó đỡ eo giúp hắn lên ngựa.

Cô nương áo tím đến gần bên tai Lôi Xuân Đào, nhỏ giọng nói: "Đại tẩu ngươi thật tuấn tú, Đại ca ngươi nhìn nghiêng cũng anh tuấn lắm. Nếu hai người họ không thành thân với nhau, nhất định sẽ được rất nhiều cô nương yêu thích."

Lôi Xuân Đào kinh ngạc nhìn nàng ta, lập tức nói: "Hồng Tảo, ngươi đừng nên có tâm tư gì, tình cảm giữa Đại ca và Đại tẩu ta rất tốt."

Hồng Tảo nhăn mặt sốt ruột vỗ nàng một cái, dậm chân nói: "Ngươi nói bậy bạ gì thế? Ta chỉ giả sử thôi mà. Không phải ta và ngươi quen thân nên mới nói vài câu thật lòng sao?"

Lôi Xuân Đào biết bản thân hiểu lầm, vội cười bồi tội "Đúng đúng, là lỗi của ta. Hồng Tảo muội muội, hay ngươi đánh ta thêm cái nữa?"

Hồng Tảo hừ nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng một cái.

Ánh mắt hai người trở lại sân phơi lúa, Tần Miễn ngồi trên lưng ngựa, Lôi Thiết nắm dây cương chậm rãi đi về phía trước, thỉnh thoảng ngước nhìn người cưỡi ngựa, mà Tần Miễn cũng sẽ cười đáp lại. Giữa hai người tràn ngập sự ăn ý cùng ấm áp.

Lôi Xuân Đào và Hồng Tảo nhìn nhau cười, xách giỏ đi xa.

Tần Miễn thật thông minh, nhanh chóng nắm vững các điểm mấu chốt trong cưỡi ngựa, sau khi Lôi Thiết dắt ngựa đi được mấy vòng sân phơi lúa, nhịn không được nói: "A thiết, hay là huynh buông ra để ta tự cưỡi xem sao"

Lôi Thiết liền buông lỏng tay "Chậm một chút."

Nhìn Tần Miễn cặp nhẹ vào bụng ngựa, tốc độ ngựa đi không nhanh không chậm thì yên tâm, y cưỡi hắc mã theo ở phía sau.

Tần Miễn quay đầu nhìn y, dò hỏi: "Ta tăng tốc nhé?"

Lôi Thiết gật đầu "Yên tâm."

Tần Miễn nắm dây cương, có chút khẩn trương đá nhẹ vào bụng ngựa một cái. Tông mã lập tức chạy chậm, gót chân vô cùng nhẹ nhàng.

Tần Miễn run dây cương, kéo kéo về bên trái, tốc độ ngựa hơi nhanh hơn chút, chạy lòng vòng quanh sân phơi.

Tần Miễn vững vàng ngồi trên yên ngựa, quay đầu hô: "A Thiết, huynh xem, ta học được rồi!"

Roi trong tay Lôi Thiết khẽ động, hắc mã nhanh chóng tiến lên chạy song song cùng tông mã.

"Ta chạy nhanh hơn chút nữa được không?" Tần Miễn hướng tới cảm giác thúc ngựa phi nhanh.

Lôi Thiết gật đầu "Có ta ở đây."

Tần Miễn vung roi quất nhẹ lên thân ngựa "Giá –"

Tông mã phát ra một tiếng hí vang trầm thấp, chạy ra khỏi sân phơi lúa, men theo đường thôn lao về phía trước.

Hắc mã theo chặt sít sao.

"Ha ha ha… Thiệt là sung sướng!" Tần Miễn cảm thụ gió xuân tạt vào mặt, phát ra tiếng cười mặc ý.

Lôi Xuân Đào ngồi xổm bên bờ ruộng đào rau dại, nghe tiếng cười nói thì ngẩng đầu, nhìn hai bóng người một xám một trắng xa xa, không khỏi mỉm cười.

Tần Miễn, Lôi Thiết từ trên núi chạy xuống, trở về thẳng điền cư.

Đến trước chuồng ngựa, Tần Miễn nhanh nhẹn lăn xuống ngựa, trên mặt tích tầng mồ hôi mỏng. Hắn mỉm cười dùng ngón tay chải vuốt bờm tóc của tông mã, càng ngắm càng thích.

"Có mệt không?" Lôi Thiết đi đến bên cạnh hắn.

"Ừ." Tần Miễn kéo kéo quần áo dinh dính trên người "Cả người đầy mồ hôi."

Phúc thúc bước nhanh tới "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, hai người đã về."

Tần Miễn đưa dây cương cho ông "Phúc thúc, thúc cho chúng nó ăn no nhé."

"Dạ."

Tần Miễn kéo Lôi Thiết về nhà.

Vào nhà, Lôi Thiết: "Ta múc nước ấm cho ngươi rửa mặt."

Tần Miễn lắc đầu, cười thần bí "Đi theo ta."

Hắn chốt kỹ cửa nhà chính, kéo Lôi Thiết vào phòng, khép bức màn lại.

"A Thiết, dù cho ta có chỗ nào kỳ quái, huynh đều có thể tiếp nhận không?" Tần Miễn vòng tay ôm eo Lôi Thiết, hơi hơi bất an. Nếu Lôi Thiết không đón nhận, hắn chẳng biết bản thân có thể chịu đựng thống khổ mất đi Lôi Thiết không nữa. Sống cùng Lôi Thiết lâu như vậy, ngoại trừ vài ba người cực phẩm bên lão trạch ngẫu nhiên sẽ đến gây phiền, thì hắn luôn thấy khoái hoạt. Mà niềm khoái hoạt đó cơ bản đều do Lôi Thiết mang đến cho hắn, hắn thích nam nhân này, cũng hi vọng được cùng y sống mãi bên nhau.

"Ngươi là tức phụ ta, vĩnh viễn là tức phụ của ta." Lôi Thiết ôm hắn, giọng điệu bình ổn trước sau như một, lại khiến Tần Miễn an tâm vô cùng.

"Ta dẫn huynh đến một nơi." Ý niệm của Tần Miễn vừa động, nháy mắt tiếp theo đã cùng Lôi Thiết đồng thời xuất hiện trong không gian, và vẫn duy trì tư thế ôm nhau.

“Nơi này là…” Lôi Thiết hơi kinh hãi, cầm tay tức phụ quan sát chung quanh.

Tần Miễn không nhìn thấy trong mắt y bất cứ sợ hãi hay bất an nào, thầm thả lỏng, nói với vẻ thoải mái mà có chút đắc ý: “Nơi này là một thế giới độc lập, là tùy thân không gian của ta, con hổ và lợn rừng lần trước cũng là bị ta thu vào trong này.”

“Tùy thân không gian?” Lôi Thiết “Ý là có thể mang theo bên người?”

“Không sai.” Tần Miễn dừng một chút, nhìn thẳng hai mắt y “Nếu ta nói cho huynh, ta không phải Tần Miễn trước kia thì huynh sẽ nghĩ thế nào?”

Ai ngờ Lôi Thiết lại nói: “Ta biết.’

Tần Miễn chấn động, không thể tin cất cao âm lượng “Huynh đã biết?”

Lôi Thiết sờ sờ mặt hắn, ý bảo hắn an tâm chớ nóng, ôm lấy eo hắn “Tần Miễn trước kia nhát gan, yếu ớt, tự ti, cả nhìn thẳng ta cũng không dám, ta vừa đến gần hắn liền run. Song từ ngày ngủ mê tỉnh lại, ngươi nhìn thấy ta chỉ có giật mình, không còn sợ hãi, tựa như biến thành một người khác. Lúc đầu chỉ là nghi hoặc, sau này mới khẳng định ngươi không phải hắn.”

“Vậy huynh…” Tần Miễn muốn hỏi y thích Tần Miễn trước kia hay là hắn hiện tại. Dù trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn mong nghe chính miệng Lôi Thiết nói.

“Ngươi.” Cằm dưới của Lôi Thiết cọ cọ đỉnh đầu hắn “Trước kia ta gọi hắn là Tiểu Miễn.”

Nghe y nói cũng làm Tần Miễn nhớ ra. Mấy ngày đầu Lôi Thiết đều gọi hắn là ‘Tiểu Miễn’, sau này luôn miệng gọi ‘Tức phụ’. Vành tai hắn bắt đầu nóng lên.

“Tức phụ, điểm đáng ngờ trên người ngươi rất nhiều, nhưng ta không dám hỏi, sợ ngươi sẽ biến mất. Ngươi nguyện ý nói cho ta biết, ta rất vui.” Tiếng nói của y luôn trầm vững, ngữ tốc không nhanh không chậm, tựa như gió ấm vỗ về trái tim Tần Miễn.

Trong ngực Tần Miễn dâng lên sự chua xót không tên, ôm nam nhân càng chặt. Nam nhân này luôn yên lặng bao dung hắn, hắn may mắn biết bao khi đã gặp được y trong thế giới lạ lẫm này.

Hắn kể ra lai lịch không gian này cho nam nhân “Không gian này là…”

“Ra vậy.” Lôi Thiết trầm ngâm nói “Có lẽ đúng là không gian cứu ngươi, giúp ngươi trùng sinh. Nhất Điểm Bạch chính là nó?”

Tần Miễn nói: “Hẳn là vậy, ngoại trừ điểm trắng trên đầu, bề ngoài chúng giống nhau như đúc, cảm giác gợi cho ta cũng giống nhau.”

“Mặc kệ phải hay không, chúng ta đều sẽ đối xử tử tế với nó.” Lôi Thiết không để ý, nói.

Tần Miễn gật đầu, nhìn y bằng ánh mắt nóng cháy “Ta có nói sẽ tặng lễ vật sinh nhật cho huynh, chính là tâm ý kết, một khi kết tâm ý cùng ta, chúng ta có thể cộng hưởng không gian nhưng sẽ đồng sinh cộng tử, nói cách khác nếu ta chết trước, huynh cũng sẽ –”

Lôi Thiết hỏi thẳng: “Kết như thế nào?”

Tần Miễn cười sáng lạn, lòng ấm áp “Đi theo ta.”

Hai người cùng nhau đi vào tứ hợp viện, tay phải Tần Miễn lần lượt ấn các vị trí trên bốn vách tường trong chính ốc, căn phòng bỗng nhiên tản ra luồng ánh sáng bạc, không ngừng chớp loé, giây lát sau, ở vị trí không trung chính giữa phòng ngưng kết thành một chiếc nhẫn hư ảo. Tần Miễn cắn ngón tay nặn ra một giọt máu, nói với Lôi Thiết: “Huynh cũng làm vậy đi.”

Lôi Thiết tích ra một giọt máu.

Ánh sáng chợt loé rồi biến mất, cùng lúc đó Lôi Thiết cảm giác được trong thân thể có thêm một thứ, không gian này như huyễn hóa ra một mô hình nhỏ khắc vào đầu y, có thể nhìn rất rõ.

Khoé mắt Tần Miễn nhác thấy chậu hoa 'phấn cầu(2)' cách đó không xa cũng lóe lên một cái, có chút kinh ngạc, nhưng tạm thời chẳng để ý nó được, vội vã hỏi Lôi Thiết "Thế nào rồi?" Tuy biết cách kết tâm ý, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên động thủ.

Lôi Thiết khẽ gật đầu, thỏa mãn ôm hắn "Tức phụ, từ này về sau vĩnh viễn ở bên nhau."

Xác định việc kết tâm ý không có vấn đề, Tần Miễn yên tâm, không hiểu phong tình đẩy y ra, kéo người đi tới trước bồn hoa.

"Nụ hoa này rất kỳ lạ, nhìn bề ngoài thì dồi dào sức sống nhưng mãi không nở hoa. Từ lúc ta có không gian đến nay rất tỉ mỉ chăm sóc nó, nó đều không có bất cứ phản ứng gì, nhưng vừa rồi lúc chúng ta kết tâm ý, hình như nó loé ra ánh sáng. Hả? Hình như lớn hơn thì phải? Quái lạ. Chẳng lẽ nó thích huynh?" Tần Miễn chợt phát hiện, vẻ mặt buồn bực.

Lôi Thiết thuận tay múc một ít nước trong thùng bên cạnh tưới lên.

'Phấn cầu' chợt chớp qua một tia sáng bạc, giống như có một luộng điền chạy trên bề mặt.

Tần Miễn kinh hỉ, cũng múc một bầu nước đút nó.

'Phấn cầu' không nặng bên này nhẹ bên kia, lại lấp lóe.

Khi tưới lần thứ ba thì 'phấn cầu' như đang ngủ, không có phản ứng.

"Đủ." Lôi Thiết.

Tần Miễn gật đầu "Hẳn là vậy."

Lôi Thiết nhìn chăm chú vào 'phấn cầu', trong lòng khẽ động "Từ này cùng nhau tưới nước."

-Hết chương 80-

Chú giải:

(1) Tông mã: Ngựa nâu

(2) Phấn cầu: phấn hồng dạng viên bi

phấn hồng

---

81. Chương 81: Thiết Ca, Huynh Chờ Ta Lớn Hơn Chút Nữa

"Được." Tần Miễn cũng rất tò mò 'phấn cầu' sẽ nở ra dạng hoa kỳ lạ gì, hứng thú đồng ý "Đi thôi, ta dẫn huynh tham quan không gian, bên trong còn có rất nhiều thứ ta mang từ thế giới khác đến."

Không gian quá lớn, hai người chỉ đi dạo chung quanh vùng phụ cận, dự tính hôm nào sẽ mang ngựa vào đi thăm thú nơi xa hơn.

Trở lại tứ hợp viện, Lôi Thiết lắng nghe Tần Miễn giới thiệu đây là máy may cầm tay, đó là bia, mì ăn liền, còn có quần áo vận động, giầy thể thao… Ánh mắt chứa ý cười thoả mãn, tuy không dễ nhận ra, song loại phản ứng vui vẻ này cứ bao quanh khí tức toàn thân y.

Còn Tần Miễn thì chưa phát hiện trên mặt mình vẫn luôn treo nụ cười tươi rói.

"Xem, đây chính là gia vị lẩu chính tông." Hắn rút ra một túi đóng gói trong một thùng giấy, giống như hiến vật quý "Giữa trưa chúng ta dùng gói này nấu lẩu." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Được."

Cuối cùng, khi cả hai từ không gian đi ra đều vác theo hai cái rổ đầy ắp. Trong hai rổ của Tần Miễn là rau củ tươi ngon và quà vặt linh ***. Khí hậu trong không gian không chia mùa, các loại rau củ đều là loại ở ngoài không có vào mùa này.

Hai rổ của Lôi Thiết đựng hoa quả, đào mật đỏ rói, táo hồng, còn có hai chùm nho tím, từng quả căng mọng, sáng bóng mê người.

Lôi Thiết dời hai đôn gỗ ra cạnh giếng ngồi rửa hoa quả cùng rau củ. Tần Miễn ngồi trên một đôn gỗ, tay trái nâng chùm nho dài mới rửa còn đọng nước, tay phải ngắt từng trái bỏ vào miệng. Hắn nhìn thoáng qua đằng sau, xung quanh không có những người khác.

"Hay là chúng ta vây một hàng rào ngay trước nhà ở, tránh cho có người đến thấy một vài thứ không nên có."

"Hàng rào gỗ cũng trồng cây?" Lôi Thiết hỏi.

"Trồng cây bụi như nguyệt quý, bụi gai, bách xù vân vân" Các loại Tần Miễn liệt kê đều là cây bụi rậm rạp tương đối thấp bé, vừa có thể ngăn cách người khác đến quá gần vừa không hạn chế tầm nhìn của họ trong sân."

"Được." Lôi Thiết cẩn thận rửa bùn đất dính trên cải xanh.

Tần Miễn ngắt một quả nho đưa đến miệng y.

Lôi Thiết há miệng ngậm lấy ngón tay hắn, như có như không liếm liếm một chút mới cuốn quả nho đi.

Tần Miễn nhìn ngón tay âm ấm, lại dòm dòm chùm nho còn muốn ăn, do dự chốc lát, tiếp tục ngắt nho ăn.

"Thêm một quả." Lôi Thiết cúi đầu, rửa rau thật nghiêm túc, cứ như vừa rồi không phải mình nói.

Tần Miễn buồn cười, vẫn ngắt một quả đút y, mình ăn một quả, lại đút y một quả…

Một chùm nho dài hai người chia ra ăn hết, Lôi Thiết cũng rửa thức ăn xong.

Lôi Thiết mang đồ ăn vào bếp, Tần Miễn rửa tay đuổi kịp. Lôi Thiết nhóm lửa nấu cơm, hắn nhấc dao phay xử lý nguyên liệu nấu ăn, gà chặt miếng to, tách lá cải thảo ra khỏi cùi, xắt sợi, luộc không ăn cũng ngon khoai tây xắt lát rau thơm lặt thành hai nửa……

Quá giờ Ngọ, Tần Miễn nhớ tới ngựa yêu, nhìn trời thấy cũng tới lúc, lấy ra hai chậu gỗ đựng nước, lại cầm theo giỏ nhỏ đựng bốn quả táo.

"Gì vậy?" Lôi Thiết thấy, hỏi.

"Cho ngựa ăn, rồi chải lông cho nó."

Lôi Thiết gật đầu, đổ nước vào lu lại, tay trái xách giỏ trúc, tay phải khiêng hai cái thùng rỗng ra ngoài "Dùng nước trong hồ."

Tần Miễn cầm chổi chà lông đuổi kịp.

Ngang qua hồ nước, Lôi Thiết múc nước vào thùng, Tần Miễn xách giỏ trúc.

Hai con ngựa trong chuồng đang cúi đầu ăn cỏ.

Hai người dắt ngựa ra ngoài phơi nắng, Tần Miễn cầm một quả táo đút cho tông mã của hắn. Tông mã ngửi ngửi mùi táo, há mồm ăn. Hắn cười mỉm chi vuốt ve cổ nó, nói với Lôi Thiết: "Thấy không, ta biết ngay nó sẽ thích mà."

Lôi Thiết cũng cầm táo lên đút cho hắc mã của y. Hắc mã nhìn y một cái mới cúi đầu ăn táo.

Đút táo xong, Tần Miễn xắn tay áo tắm rửa chà lông cho tông mã.

Tông mã hưởng thụ đến híp mắt lại, còn thân mật cọ cọ đầu vào tay Tần Miễn, làm Tần Miễn càng thêm yêu thích.

Lại nhìn Lôi Thiết bên kia, Lôi Thiết nghiêm chỉnh chà lông trên mình hắc mã, hắc mã không nhúc nhích, cũng không nhìn y một cái, giống như chẳng có gì quan trọng. Nhưng khi Lôi Thiết xong phần bên trái lại tự giác chủ động xoay người, vẫn không nhìn Lôi Thiết. Phải nói khí chất của chủ và ngựa tương tự một cách thần kỳ.

Tần Miễn nhìn mà buồn cười.

Lôi Thiết bỗng quay đầu nói: "Chờ ngươi cưỡi ngựa thuần thục sẽ dạy ngươi kỵ xạ(1)"

"Được đó." Tần Miễn háo hức "Ha ha, học xong là có thể cưỡi ngựa đi săn rồi."

Tắm cho ngựa xong, Lôi Thiết khiêng ít cỏ khô ra để hai con ngựa ăn cỏ dưới ánh mặt trời. Chờ lông ngựa khô ráo, hai người lại dắt ngựa về chuồng..

Phúc thúc đứng xa xa chờ đợi họ phân phó. Đến điền cư đã một thời gian, ba người Phúc thúc, Phúc thẩm và Hỉ Nhạc đều chăm chỉ làm việc. Hôm nay, Hỉ Nhạc và Phúc thúc đi chặt không ít củi. Phúc thẩm rửa bát, giặt quần áo đều rất sạch sẽ, cũng chăm sóc vườn rau kỹ lưỡng. Tần Miễn, Lôi Thiết khá vừa lòng với ba người họ.

Lôi Thiết dặn Phúc thúc, Hỉ Nhạc lên núi đào một ít cây bụi về, vào nhà cầm bàn cờ ra, cùng Tần Miễn chơi cờ dưới tàng liễu bên bờ hồ.

Lúc Phúc thúc, Hỉ Nhạc trở về, Tần Miễn xác định vị trí để họ trồng xuống, mỗi ba gốc cây bụi thì xen giữa một lùm hoa.

Chính giữa hàng rào làm một cửa rào cao nửa người. Lúc mặt trời gần xuống núi, Tần Miễn và Lôi Thiết ra ngoài một chuyến, mang về hai cây nho, trồng dựa vào bờ tường trong sân. Đến hè là có thể quang minh chính đại hái nho ăn.

Ban ngày hôm sinh nhật nhàn nhã trôi qua như vậy.

Buổi tối nằm ở trên giường, Tần Miễn cảm thấy khẩn trương hơn bao giờ hết. Từ hôm Tết Lôi Thiết 'thông báo' với hắn, định lực của y với hắn càng ngày càng kém. Mà hôm nay có thể nói là bước chuyển biến quan trọng của hắn và Lôi Thiết, có khi nào y không nhịn được xuống tay với hắn luôn không? Nói thật, hắn cũng thường muốn thân mật với Lôi Thiết, nhưng hiện hắn mới mười sáu tuổi mụ, cơ thể chưa dậy thì hoàn toàn, nhu cầu đạm nhạt hơn Lôi Thiết.

Lôi Thiết khóa kỹ các cửa, vào phòng liền thấy tức phụ mặt mày căng thẳng nằm trong ổ chăn, tự bao chặt bản thân, nghe tiếng bước chân, cảnh giác ngẩng đầu, cười gượng với y một cái.

Bước chân Lôi Thiết khựng một chút, chậm rì rì cởi quần áo, chỉ chừa áo lót, nhẹ nhàng vén chăn tiến vào, kéo người vào lòng.

Toàn thân Tần Miễn cứng đờ.

"Ngươi đang sợ cái gì?" Lôi Thiết nghi hoặc hỏi.

Hả? Chẳng lẽ hắn suy nghĩ nhiều? Tự mình đa tình? Khoé miệng Tần Miễn giật giật, tâm tình hơi phức tạp, không thể nói rõ là vui vẻ hay mất mát, nhưng vẫn ra vẻ bĩnh tĩnh thoải mái nói: "Không có gì, ha ha."

"Ừ." Lôi Thiết xoay người che phủ người hắn, hôn môi hắn, mút một cái, hôn hai má tới hôn vành tai.

Tư thế này không đúng a! Tần Miễn run run "Huynh… làm gì vậy?"

"Hôn ngươi." Lôi Thiết trả lời dứt khoát, hai tay đè lên hai cánh tay hắn, hai cái đùi cũng ngăn chận hai chân hắn, một tư thế hoàn toàn áp chế hắn.

Tần Miễn cứng còng người, chủ động hôn một cái, nghiêm mặt nhìn y "Thiết ca, huynh chờ ta lớn hơn chút nữa nhé?"

Động tác của Lôi Thiết khựng lại "Được."

Tần Miễn thở phào một hơi, kết quả vẫn bị Lôi Thiết hôn toàn thân như cũ.

Tuy không có xâm nhập giao lưu, nhưng hôm sau hắn vẫn ngủ tới trưa trời trưa trật, bị đói tỉnh, hô to một tiếng: "Lôi Thiết –"

Lôi Thiết nhanh chóng hiện thân "Tức phụ, có phải đói bụng rồi không?"

Tần Miễn vô biểu cảm nhìn y một cái, nhanh nhẹn mặc quần áo vào.

Ánh mắt Lôi Thiết đảo qua dấu hôn nhợt nhạt trên cổ đối phương "Ta đã dặn Phúc thẩm nấu tô mì trứng thịt."

"Đợi lát nữa đi." Tần Miễn mang giày, lao ra nhanh như chớp.

Lôi Thiết cùng đi ra "Tức phụ, gấp gáp đi nhà xí?"

Tần Miễn lảo đảo một cái. Xí cái đầu huynh!

"Chạy bộ!"

Lôi Thiết nhíu mày, nhìn hắn chạy xa.

Nhất Điểm Bạch tru một tiếng, theo sát.

Tần Miễn chạy men theo nửa vòng tường vây, khi trở về hai chân như nhũn ra, cong lưng, hai tay đặt tại đầu gối, há miệng thở hồng hộc.

Lôi Thiết nâng hắn dậy.

"Vẫn chưa xong." Tần Miễn đẩy y ra, đi đến trước hai sào phơi đồ, coi cây phơi đồ như xà đơn, hai tay nắm xà đơn, co chân, đung đưa tới lui trên không.

Lôi Thiết đứng một bên xem.

Tần Miễn cười đắc ý với y "Như vậy có thể kéo dài cánh tay, nói không chừng mai mốt tay ta còn dài hơn tay huynh í."

Lôi Thiết lắc đầu.

Tần Miễn nghiêm túc đung đưa chốc lát, hai nách quặp vào sào, nâng hai đùi lên, muốn vắt chân ngang hai sào, thử nửa ngày cũng chưa thành, điệu bộ trông khá buồn cười.

Lôi Thiết bước qua, một tay kéo người xuống, vỗ vỗ eo hắn "Liều quá."

Tần Miễn biết mình mệt mỏi quá độ, cũng không kiên trì "Ai, được. Ngày mai bắt đầu rèn luyện buổi sáng trở lại. Ta đi rửa mặt."

Hắn giãn hai tay, lắc lắc cánh tay, đá đá chân, đi chậm rì rì vào phòng tắm. Trong phòng tắm trang bị gương và bồn rửa mặt, rất thực dụng.

Lôi Thiết vào bếp múc cho hắn tô mì.

Hỉ Nhạc vội vàng chạy tới, đứng ngoài cửa rào lớn tiếng bẩm báo "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, Ngũ công tử và cô nương đến nhà." Tuy mấy hạ nhân bọn họ và người bên lão trạch không có quan hệ gì, nhưng chủ tử họ và bên đó dù sao cũng là thân cận trực hệ. Toàn bộ chỉ có vài người may mắn nhận được xưng hô tương đối 'cao cấp', 'Ngũ công tử' và 'Cô nương' chính là chỉ Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào.

Tần Miễn nhả nước súc miệng, từ phòng tắm đi ra "Biết rồi."

Khi Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào vào tới, Tần Miễn đang ngồi bên bàn đá ăn mì, Lôi Thiết ngồi trên đôn gỗ cạnh hắn sửa lưỡi cày.

"Lại đây ngồi." Tần Miễn ra hiệu với Lôi Xuân Đào, Lôi Hướng Trí.

Lôi Xuân Đào không ngồi xuống "Đại tẩu, hoa trong vườn các ngươi rất đẹp, ta muốn ra ngắm một chút, để về vẽ lại thêu vài bức."

"À, vậy ngươi đi đi. Nhất Điểm Bạch cũng ở, nhưng đừng chọc nó, gần đây nó tương đối xao động." Tần Miễn nhắc nhở.

"Ta biết." Lôi Xuân Đào ngoảnh đầu mỉm cười, dần dần đi xa.

Tần Miễn vừa ăn mì vừa hỏi "Ngũ đệ có chuyện gì sao?"

Lôi Hướng Trí ngượng ngùng cười cười "Đại ca, Đại tẩu, ta có một yêu cầu quá đáng."

Tần Miễn nói: “Nói ra thử xem.”

-Hết chương 81-

Chú giải:

(1) Kỵ xạ: Vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

82. Chương 82: Lôi Hướng Trí Sắp Tham Gia Thi Phủ

Lôi Hướng Trí nói: “Vài đồng học của ta dự tính trước khi thi Viện đi chơi cho khuây khoả, không biết từ đâu nghe nói chủ nhân của ‘Du nhiên điền cư’ là Đại ca, bèn muốn vào vườn tham quan, nhờ ta hỏi ý các ngươi xem thế nào.”

Tần Miễn nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhíu mày “Từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn đều không được tổn hại.” Đó đều là tâm huyết của y và tức phụ.

Lôi Hướng Trí vội nói: “Đây là dĩ nhiên. Đại ca, Đại tẩu xin cứ yên tâm, những đồng học ta giao hảo kia đều là người hữu lễ.”

Lôi Thiết khẽ gật đầu với Tần Miễn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn không có ý phản đối. Lôi Hướng Trí và bọn hắn quan hệ không tệ, suy xét cho mặt mũi của Lôi Hướng Trí trước mặt đồng học, bọn hắn không thể cự tuyệt.

Ngốn sạch hai đũa mì còn lại trong bát, hắn hỏi ra nghi vấn trong lòng “Vườn này của chúng ta so với hộ nông gia bình thường đúng là đẹp mắt hơn chút, nhưng so với hộ nhà giàu có hay lâm viên danh lam thắng cảnh đều kém xa. Sao bọn họ lại có hứng thú với nơi này?”

Lôi Hướng Trí buông chén trà, đan tay vào nhau “Ước chừng là hướng về những loại hoa này.”

Tần Miễn với việc học hành không có thiên phú gì, học Đại học cũng là Đại học hạng hai, chẳng hứng thú với các tài tử yêu thích phong nhã hay thư sinh cả ngày niệm chi hồ giả dã, chỉ muốn tránh đi trước, thuận miệng hỏi: “Lúc nào họ đến?” Lôi Hướng Trí nói: “Ước định vào ngày mai.”

Lôi Thiết và Tần Miễn tâm linh tương thông “Ngày mai chúng ta có việc lên trấn trên, ngươi tiếp đãi họ. Phúc thúc và Phúc thẩm để lại cho ngươi dùng.”

“Đa tạ Đại ca.” Lôi Hướng Trí cảm kích nói.

Tần Miễn hỏi: “Cách thi Phủ còn mấy ngày nữa?”

Lôi Hướng Trí nói: “Hai ngày sau chúng ta sẽ xuất phát.”

Sáng sớm hôm sau, Tần Miễn, Lôi Thiết và Hỉ Nhạc cùng đi trấn trên.

Tám chín đồng học Lôi Hướng Trí tập hợp tại nhà Lôi Hướng Trí.

Nhi tử dẫn đến nhiều thanh niên tài tuấn, Đỗ thị trong lòng tự đắc, vẻ mặt tươi cười nhiệt tình tiếp đón, hữu ý vô ý chen đẩy Vệ thị qua một bên.

Ngồi chơi chốc lát, Lôi Hướng Trí liền dẫn nhóm đồng học đi ‘Du nhiên điền cư’. Đỗ thị hào phóng cho họ hai túi hạt dưa, đậu phộng còn dư hồi Tết, điểm tâm, quả khô, các loại hạt cố ý mua khi biết có khách quý muốn tới, dặn dò nhi tử chiêu đãi khách nhân thật tốt. Vốn bà cũng muốn theo tới điền cư, bị Lôi Hướng Trí giỏi nói khuyên ở nhà.

Nhóm thư sinh hầu như ai cũng mặc bạch y, làm nổi bật nét tuấn tú sáng sủa. Các thôn dân đã quen nhìn tiểu tử nhà nông phơi nắng đen nhẻm, chưa từng đồng thời gặp được nhiều thiếu niên môi hồng răng trắng như vầy, đều tò mò nhìn chằm chằm. Có cô nương lớn mật trốn ở xa xa đỏ mặt nhìn lén.

“Ngũ công tử.” Phúc thúc và Phúc thẩm đã được Tần Miễn dặn trước, đứng ở cổng lớn nghênh đón.

Lôi Hướng Trí nói: "Phúc thúc, phúc thẩm, ta đưa mọi người đi dạo trước. Phiền toái thúc thẩm chuẩn bị chút nước trà ở ven vườn hoa dùm."

"Dạ." Lôi Hướng Trí tao nhã hữu lễ, Phúc thúc có hảo cảm với hắn ta.

Vừa vào cửa, mọi người liền bị rừng đào như mây hấp dẫn, tán thưởng không ngớt.

"Nơi này quả nhiên là một thắng địa." Khúc Tung Văn dẫn đầu khen ra miệng.

Những người khác phụ họa gật đầu, dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá chung quanh.

Lôi Hướng Trí chắp tay thi lễ, mỉm cười nói "Từng cành cây ngọn cỏ trong tòa trang viên này đều phí rất nhiều tâm tư Đại ca, Đại tẩu ta, kính xin chư vị chỉ nhìn mãn nhãn, chứ đừng vươn tay, Hướng Trí ở nơi này tạ ơn trước."

Mấy người Khúc Tung Văn đều cười, nói không dám.

"Ha ha..." Thư sinh từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện, Lăng Khải Vận nhìn trái nhìn phải "Lần này tới làm phiền đáng lý nên bái phỏng chủ nhân, bồi tội một phần trước. Lôi huynh, không biết lệnh huynh lệnh tẩu có ở nhà?"

Lôi Hướng Trí khẽ nhíu mi. Vừa rồi ở nhà hắn ta có nói Đại ca, Đại tẩu đi vắng.

Khúc Tung Văn liếc nhìn Lăng Khải Vận, khẽ lay chiết phiến, hiển lộ vẻ thiếu niên phong lưu "Vừa rồi Lôi huynh đã nói huynh trưởng và đại tẩu hắn có việc tới trấn trên, cố ý dành chỗ cho chúng ta, chẳng lẽ Lăng huynh không nghe thấy sao?"

Lăng Khải Vận áy náy cười "Nguyên lai là vậy. Là ta không yên lòng, không chú tâm nghe Lôi huynh nói. Chỉ là không thể bái phỏng chủ nhân, Khải Vận cảm thấy không an." Hôm nay gã đến một là xem hoa, hai là muốn xem đôi phu thê nam nam lan truyền khắp trấn trên rốt cuộc trông như thế nào. Lôi Hướng Trí học vấn tốt đến đâu, thân đại ca còn không phải cưới nam tức phụ bị người chê cười? Nhưng gã chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra. Mọi người ở đây không phải học vấn tốt thì là gia thế hảo, gã không hi vọng mình bị bài xích.

Chiết phiến trong tay Khúc Tung Văn khẽ mở khẽ đóng, phát ra âm thanh 'phành phạch', như cười như không nói: "Nếu Lăng huynh thật sự bất an, hà tất phải theo tới?"

Lôi Hướng Trí vỗ vỗ vai Khúc Tung Văn, mỉm cười với Lăng Khải Vận "Sở dĩ Đại ca Đại tẩu không ở nhà là sợ chúng ta chơi đùa không thoải mái. Lăng huynh nếu không an, ngược lại là phụ ý tốt của gia huynh. Đi thôi, ta dẫn mọi người đến phía trước tham quan"

"Đi." Bộ Thanh Vân mày rậm mắt to phụ họa đầu tiên, tùy tiện ôm vai Lôi Hướng Trí đi đằng trước.

Mấy người còn lại đuổi theo, một đám người nói nói cười cười.

Lăng Khải Vận điều chỉnh tốt cảm xúc, cũng bước nhanh theo sau.

Khúc Tung Văn ngắm nhìn cây đào rực hoa kiều diễm đầu cầu, trong mắt chợt lóe kinh ngạc "Lôi huynh, xem ra Đại ca Đại tẩu ngươi về phương diện chăm sóc cây ăn quả là những người lão luyện."

"Sao lại nói vậy?" Lôi Hướng Trí không rõ tại sao hắn đột nhiên cho ra kết luận này.

Khúc Tung Văn chỉ vào cành đào vươn ra trước mặt "Trong nhà ta cũng có mấy cây đào, năm nay hoa nở rực rỡ, nhưng không bằng hoa nhà lệnh huynh. Các ngươi nhìn hoa đào này, cánh hoa mềm mại, sức sống tràn trề, chạm là thấy nước, vừa nhìn liền biết hàm lượng nước sung túc. Ta dám cam đoan sau này quả đào kết trái nhất định ngọt lành vô cùng."

Những người khác đều có đồng cảm nhận, gật đầu.

"Không chỉ là hoa đào" Thư sinh có phong thái của người trí thức nhất chỉ vào một chỗ xa xa "Cây lê cây mận bên kia cũng vậy, sinh cơ dồi dào, ngắm nhìn tâm trạng cũng đại tốt."

Lôi Hướng Trí tất nhiên không biết ảo diệu bên trong — Tần Miễn lén cho thêm nước linh tuyền vào hồ nước, mà nước tưới cây ăn quả, hoa cảnh, rau củ trong điền cư đều lấy từ hồ, dĩ nhiên sinh cơ nồng đậm.

Hắn ta chỉ cười cười, nói: "Cây ăn quả nơi này đều do một vị đại gia trong thôn chúng ta hỗ trợ chăm sóc."

Khúc Tung Văn nói với Lôi Hướng Trí: "Lão thái thái trong nhà chúng ta thích ăn nhất là quả đào, lúc đó có thể sẽ xin hỏi mua từ nơi này."

Lôi Hướng Trí lay nhẹ tay "Việc này tạm thời không nói trước được. Ta từng nghe Đại tẩu đề cập những trái cây này có công dụng khác. Bất quá, ta có thể hỏi thăm giúp huynh."

"Vậy ta xin đa tạ trước." Khúc Tung Văn cười nói.

"Nói trái cây làm gì, còn chưa thấy bóng dáng đâu! Xem hoa, Xem hoa." Bộ Thanh Vân đứng ở rìa vườn hoa thúc giục "Các ngươi mau tới đây, hoa nơi này nở tuyệt đẹp."

Một vị tài tử khác bước nhanh qua "Ta nói các ngươi này, cảnh trí nơi đây cực mĩ, không thể cô phụ sắc xuân, hay chúng ta đấu một trận thi ca?"

Không nói các vị thư sinh bên này ngắm hoa thi thơ, Tần Miễn và Lôi Thiết ở trấn trên bước đầu quy hoạch mười lăm mẫu đất mới mua. Giống như điền cư, dùng cành cây làm dấu hiệu ngăn cách các khu vực khác, chỉ chờ mua đủ các loại vật liệu xây dựng là có thể khởi công. Sau khi bận rộn xong, hai người đến tiệm ăn dạo qua một vòng rồi dẹp đường hồi phủ.

Tần Miễn nghiện cưỡi ngựa. Lôi Thiết phi thân nhảy lên ngựa ngồi phía sau hắn.

Hỉ Nhạc vội vàng đánh xe theo sau, câm lặng mười phần, hai vị chủ tử dẫn hắn theo chẳng lẽ chỉ vì đuổi 'xe'?

Cửa thôn Thanh Sơn, hai cỗ xe ngựa đỗ ở ven đường xoay mặt ra ngoài. Bên cạnh xe có vài người đang đứng.

Lôi Hướng Trí đưa tiễn nhóm đồng học rời đi.

Nghe được tiếng vó ngựa đến gần, mọi người hiếu kỳ nhìn sang.

Tông mã chạy đến trước mặt họ, Tần Miễn thuần thục điều khiển ngựa dừng cách họ một trượng "Hu — Ngũ đệ."

Lôi Hướng Trí tiến lên chào hỏi "Đại tẩu, các ngươi đã về."

Tần Miễn mỉm cười gật đầu "Ừ."

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, cầm tay Tần Miễn run dây cương, tông mã cất vó chạy hướng về điền cư.

Hỉ Nhạc nhanh chóng đuổi kịp.

Trên mặt Khúc Tung Văn còn lưu lại vẻ giật mình, quay đầu nói với Lôi Hướng Trí: "Lôi huynh, Đại ca và Đại tẩu ngươi đều không giống nông dân nha." Nhất là nam nhân ngồi đằng sau, khí thế cường thịnh, hờ hững nhìn lướt, khí phách sắc bén tựa như một vị tướng từng chém giết ngoài sa trường.

Bộ Thanh Vân há to miệng nhìn hướng họ rời đi, dùng lực vỗ bả vai Lôi Hướng Trí, thấp giọng ồn ào "Này, người phía sau là Đại ca ngươi? Có thật là thân đại ca không vậy?" Hắn cảm thấy khí chất của Lôi Thiết cùng Lôi Hướng Trí không giống như người một nhà.

Lôi Hướng Trí bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên là thân đại ca."

Tại cổng lớn điền cư, Phúc thúc nghe được tiếng vó ngựa, lập tức mở cổng ra.

Tần Miễn linh hoạt nhảy xuống ngựa "Phúc thúc, hôm nay không có chuyện gì chứ?"

Phúc thúc cười nói: "Hồi tiểu thiếu gia, Ngũ công tử đưa mọi người tới đã ước thúc họ trước. Mọi người ngắm hoa, làm thơ, còn hạ cờ, cả xác hạt dưa đậu phộng cũng không có tùy tiện ném."

"Vậy cũng tốt!"

Vào nhà thu dọn rồi nghỉ ngơi chốc lát, phỏng chừng khách nhân bên lão trạch đã đi, Tần Miễn và Lôi Thiết cùng nhau qua bển.

Một mình Lôi Xuân Đào ở trong sân, bĩu môi tay ngắt cánh hoa, bộ dáng giận dỗi, Tần Miễn tò mò tới gần.

"Tiểu muội, ngươi sao vậy?"

"Đại tẩu, các ngươi đến à. Không có gì." Miệng Lôi Xuân Đào càng trề hơn, hàng mi thanh tú nhíu chặt, vô cùng xấu hổ.

Tần Miễn vào phòng, thấy Lôi Hướng Trí cũng có vẻ mặt bất đắc dĩ và buồn bực.

Đỗ thị vỗ bàn, tức giận nói: "Không phải vì ta muốn tốt cho nó sao?"

"Xảy ra chuyện gì?" Tần Miễn nhỏ giọng hỏi Lôi Hướng Lễ.

Lôi Hướng Lễ uyển chuyển nói: "Các đồng học của Ngũ đệ đều tướng mạo đường đường, trong đó có hai người học vấn rất tốt, gia thế cũng không tệ."

Không cần nói rõ, Tần Miễn cũng hiểu. Hoá ra Đỗ thị muốn chọn rể trong đám thư sinh kia.

"Tỷ tỷ, chúng ta đương nhiên biết tỷ muốn tốt cho Xuân Đào, nhưng hai vị công tử kia đã nói người nhà sẽ lo chuyện định thân của họ. Tỷ cứ dính líu vào không phải sẽ hại Xuân Đào sao? Thanh danh của nữ nhi chính là sinh mạng thứ hai. Vạn nhất biến khéo thành vụng, một đời cô nương cũng coi như kết thúc. Tướng công, ngài nói xem có phải không?" Vệ thị uống trà, chậm rãi nói. Yên lặng một thời gian, hoả lực của Vệ thị đã tăng mạnh.

Lôi Đại Cường vốn hơi động tâm, nghe lời này vẻ mặt liền biến đổi, lập tức thay đổi chủ ý "Vi nhi nói đúng, việc này không thể làm."

Đỗ thị âm dương quái khí nói: "Hiện tại trong mắt ngươi chỉ có nàng, đương nhiên nàng nói cái gì cũng đúng. Xuân Đào là nữ nhi của ta, không phải của nàng, nàng đương nhiên không muốn Xuân Đào sống tốt!"

Sắc mặt Vệ thị tái nhợt, môi run run, cắn môi nhìn Lôi Đại Cường "Tướng công, ta không có…"

Ngay sau đó liền chuyển hướng sang Lôi Hướng Trí, vội nói: "Lão Ngũ, ngươi là người sáng suốt. Ta nói vậy đều là vì Xuân Đào."

Sắc mặt Đỗ thị đại biến. Giỏi cho Vệ thị ngươi, muốn lôi kéo con ta về phía ngươi sao!

Tần Miễn âm thầm thổn thức, một người hai người đều không phải hạng dễ chọc.

Nơi thị phi không thích hợp ở lâu. Hắn nhanh chóng chen vào "Khụ khụ. Ngũ đệ, hai ngày nữa là phải lên đường đến Châu phủ dự thi, đã thu dọn xong hành trang chưa?"

Đỗ thị hoà hoãn cảm xúc "Đã chuẩn bị xong hết."

Tần Miễn nói: "Chỗ chúng ta cách Châu phủ Thanh Thiên phải hai ba ngày lộ trình. Đường xá xa xôi, sợ vài người không có ý tốt sẽ mượn cơ hội sinh sự. Ta và A Thiết đã thương lượng, tính tới hôm đó sẽ tự mình đưa Ngũ đệ đi châu phủ."

Vệ thị nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết một cái, rũ mi mắt, ngược lại bọn lão Đại rất quan tâm người đệ đệ này.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị đều kinh hỉ thấy rõ.

"Tốt, tốt." Lôi Đại Cường khen ngợi nhìn Lôi Thiết, trong mắt chứa ý cười, rất có phong thái cha hiền "Lão Đại, các ngươi làm đúng lắm. Lão Ngũ là đệ đệ nhỏ nhất của ngươi, ngươi và tức phụ ngươi phải nên như thế."

-Hết chương 82-

83. Chương 83: Đi Châu Phủ

Lôi Thiết trầm mặc ngồi lù lù tại chỗ, ánh mắt dừng trên người Tần Miễn, dường như không nghe thấy Lôi Đại Cường nói, không cho ông bất cứ phản ứng nào.

Trong mắt Lôi Đại Cường lộ vẻ mất mát, mơ hồ có một cảm giác, ông đã mất đi đứa con này.

"Được, được. Lão Ngũ, đại ca ngươi biết võ, có y đưa ngươi đi, nương cũng yên tâm hơn." Đỗ thị từ ái nhìn Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí cũng rất vui mừng "Đại ca, Đại tẩu, nhưng vậy có làm chậm trễ chính sự của hai người không?"

"Yên tâm, mọi việc trong nhà đã an bài tốt. Ta chưa từng đi châu phủ, Đại ca ngươi nói muốn dẫn ta đến đó dạo chơi, thuận tiện hộ tống ngươi." Tần Miễn nhìn Lôi Thiết, cười nói. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Hướng Trí đứng lên, trịnh trọng cảm tạ "Đa tạ Đại ca, Đại tẩu. Không dối gạt hai người, phu tử cũng nói qua trước đây có vài trường hợp cường đạo lộng hành trong khảo thí, dặn dò chúng ta trên đường không thể khinh thường, còn an bài bốn hộ viện(1) theo hộ tống. Có Đại ca, Đại tẩu đi cùng, tiểu đệ càng an tâm."

Lôi Thiết lấy ra một túi tiền đưa cho hắn ta "Đây là mười hai lượng bạc vụn, cầm lấy phòng thân."

Vẻ mặt Lôi Đại Cường, Đỗ thị càng vừa lòng.

"Đa tạ Đại ca." Lôi Hướng Trí không từ chối. Lôi Hướng Nhân vò đầu, nếu lúc trước chịu khổ chịu khó niệm kinh thư vài năm, Lôi Thiết cũng nhất định bỏ tiền trợ cấp cho mình. Ánh mắt gã vô tình xẹt qua Đại Bảo đang hít hít nước mũi, chợt nảy ý tưởng. Năm nay Đại Bảo đã lên sáu, nên khai thông tư tưởng.

Ánh mắt gã thầm đảo vòng vo, dừng trên người Đỗ thị, Lôi Đại Cường, lại như có như không xẹt qua Vệ thị.

Nói xong việc chính, Tần Miễn, Lôi Thiết đứng dậy cáo từ.

"Nương." Lôi Hướng Nhân đi đến bên cạnh Đỗ thị, đang muốn nói thì chợt ngậm miệng lại, thầm nghĩ hiện tại không thích hợp để nói, vạn nhất gây ra việc không vui ảnh hưởng lão Ngũ phát huy khi thi thì lợn lành chữa thành lợn què mất.

"Chuyện gì?" Đỗ thị cau mày, nhi tử này càng ngày càng tệ, hôm qua lão Tam nói với bà, lão Nhị vốn đã tìm được việc làm ở trấn trên, nhưng do lười biếng, bị người đuổi đi nên một văn tiền cũng không thể mang về.

"Không có gì, ta thuận miệng gọi người." Lôi Hướng Nhân cợt nhả đến bên cạnh đấm lưng cho bà.

Tần Miễn, Lôi Thiết không biết lão trạch sẽ nhanh chóng nghênh đón một hồi phong ba khác.

Hai người vừa đi về vừa nói chuyện phiếm.

"Lão trạch biến hóa rất lớn." Tần Miễn tiện chân đá một hòn đá ở giữa đường vào bụi cỏ.

Ở sân không còn chuồng heo, chuồng gà, hẳn là đã dời ra sau nhà. Trong sân xây thêm bốn gian nhà gạch ngói đỏ, mỗi bên hai gian nằm đối diện nhau, khoảng giữa làm lối đi. Trong đó có công lao của Vệ thị, nghe nói thời gian trước nàng nghĩ ra biện pháp kiếm tiền cho lão Lôi gia, buôn bán nhỏ lời chút tiền. Lôi Đại Cường dùng số tiền này xây thêm bốn gian phòng. Phu thê Lôi Hướng Nghĩa chiếm một gian mới, gian nguyên bản của họ thuộc về Vệ thị. Vệ thị rốt cuộc không cần chen chúc một phòng cùng Đỗ thị.

Lôi Đại Cường ở trong thôn đắc chí vô cùng, bởi cả thôn chỉ có mình ông có hai tức phụ, muốn qua đêm trong phòng Đỗ thị liền đến phòng Đỗ thị, muốn ngủ trong phòng Vệ thị liền đi phòng Vệ thị. Hai nữ nhân còn thường vì ông mà tranh giành tình cảm. Vừa nghe hán tử trong thôn trêu ghẹo ông được hưởng tề nhân chi phúc liền đắc ý đến lỗ mũi hếch lên trời.

Ba gian khác, một gian là dự bị cho Lôi Hướng Lễ khi thành thân, hai gian còn lại một lớn một nhỏ thông với nhau, để cho Lôi Hướng Trí khi thành thân dùng, gian nhỏ làm thư phòng của Lôi Hướng Trí.

Lôi Thiết thản nhiên nói: "Chỉ cần họ không đến trêu chọc chúng ta."

"Phải." Tần Miễn thật bội phục bản thân lúc trước nghĩ ra được chiêu cưới thêm một tức phụ cho Lôi Đại Cường. Xem đi, đã một thời gian dài Lôi Đại Cường và Đỗ thị chưa đến làm chướng mắt bọn họ.

Lôi Thiết thích nhìn dáng vẻ hai mắt sáng ngời của hắn, cầm chặt tay hắn, cùng đi về nhà trong nắng chiều.

Đến ngày hẹn lên đường, Tần Miễn, Lôi Thiết dậy rất sớm, tùy tiện nấu mì ăn, cầm hành trang đã thu xếp sẵn bước lên xe ngựa, căn dặn ba người Hỉ Nhạc giữ nhà cửa thật tốt trong thời gian bọn hắn không ở đây, tốt nhất đừng để bất cứ ai vào cửa. Tần Miễn chủ yếu vẫn là đề phòng người bên lão trạch, nhất là bốn người Đỗ thị, Lôi Đại Cường, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị.

Tiết xuân se lạnh, từng đợt gió thổi tới làm mặt mũi lạnh ngắt. Tần Miễn cảm khái sự học ở cổ đại thật không dễ dàng. Hắn đã tìm hiểu, thi Phủ là do tri phủ chủ trì, học trò các Huyện trong cùng một Châu phải chạy tới Châu phủ dự thi. Huyện Chiêu Dương coi như tương đối gần, đi hai ba ngày là tới (Châu phủ). Học trò từ thị trấn tương đối xa phải ngồi xe ngựa bốn năm ngày.

Lúc này, phía Đông chỉ mới lộ ra mặt trời, bất quá chờ bọn hắn đến trấn trên thì trời đã sáng trưng.

Lôi Hướng Trí cũng dậy rất sớm, đang ăn cơm chiên. Những người khác cũng thức, ngồi ở một bên bồi hắn ta.

Thấy Đại ca Đại tẩu sớm như vậy đã đến, Lôi Hướng Trí rất cảm động, nhanh chóng ăn xong cơm, cầm hành trang bước lên xe ngựa.

Người Lôi gia đứng nhìn theo bóng xe ngựa chạy về phía trấn trên.

Đến trấn trên, ba chiếc xe ngựa học đường an bài đã có, bốn người hộ viện cao lớn cũng đến đông đủ. Ngoài ra có thêm một vị nam tử tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo nhà nho, để râu ngắn, mặc một thân áo dài thư sinh màu xanh, khoanh tay đứng phía trước xe ngựa sắp hàng đầu tiên.

Lôi Hướng Trí nhảy xuống ngựa, bước nhanh đi về phía vị nam tử trung niên, cung kính chào "Học trò ra mắt phu tử."

"Ừ, không cần đa lễ." Đường nhìn của nam tử trung niên dừng ở Tần Miễn, Lôi Thiết, kinh nghi trước khí chất không tầm thường của họ, âm thầm suy đoán thân phận "Không biết hai vị là…?"

Lôi Hướng Trí giới thiệu: "Tiên sinh, đây là gia huynh Lôi Thiết cùng gia tẩu Tần Miễn. Đại ca, Đại tẩu, vị này là Cung phu tử."

"Kính chào Cung tiên sinh." Tần Miễn, Lôi Thiết cùng nhau chắp tay hành lễ.

Cung phu tử sáng tỏ. Thân là phu tử, cũng không phải không để ý đến chuyện bên ngoài, Lôi Thiết và Tần Miễn là đôi nam phu thê nổi danh vùng phụ cận, hơn nữa tiệm ăn của họ cũng có danh tiếng, ông đã sớm nghe tên cả hai, bất quá đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Lôi Hướng Trí nói: "Phu tử, huynh trưởng và đại tẩu học trò biết chút công phu, muốn đưa học trò đi Châu phủ, không biết có tiện không?"

"Hử?" Cung phu tử hơi bất ngờ, lập tức chắp tay "Đương nhiên thuận tiện. Như vậy các học trò khác của lão phu cũng được theo nhờ. Lão phu thay mặt chúng đa tạ nhị vị trước."

Tần Miễn khẽ tránh đi, chắp tay nói: "Phu tử quá khách khí. Là chúng ta phải đa tạ phu tử cất công bồi dưỡng xá đệ."

"Ha ha, quá lời rồi, đây là bổn phận của ta." Cung phu tử lúc cười nói rất bình dị và gần gũi.

Đợi trong chốc lát, mười một học trò tham gia thi Phủ khác lần lượt đuổi tới, trong đó có ba người Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân, Lăng Khải Vận. Triệu Thiên và Vương Thượng Văn giao hảo tương đối tốt với Lôi Hướng Trí, cũng có mặt trong nhóm tham quan 'Du nhiên điền cư' hai ngày trước.

Đừng nhìn Khúc Tung Văn dáng vẻ phong lưu, cấp bậc lễ nghĩa lại rất chu đáo, lễ phép chắp tay với Lôi Thiết, Tần Miễn "Ra mắt Lôi đại ca, Lôi đại tẩu."

Mấy người Bộ Thanh Vân không ngờ sẽ gặp mặt bọn hắn, cũng đến ân cần thăm hỏi.

"Lôi huynh, huynh trưởng và đại tẩu ngươi sao lại ở đây?" Bộ Thanh Vân nhỏ giọng hỏi.

"Đại ca ta và Đại tẩu không yên lòng, muốn đưa ta đi Châu phủ." Lôi Hướng Trí vui vẻ phát ra từ nội tâm, còn có vài phần kiêu ngạo, bởi vì những người khác đều không có thân nhân đưa đi.

Vương Thượng Văn mới mười bốn mười lăm tuổi lại cực kỳ già dặn, sau khi hiếu kỳ lén đánh giá Tần Miễn, Lôi Thiết, chắp tay thi lễ nói: "Như vậy ta cũng muốn cùng hưởng xái. Cảm tạ Lôi đại ca, Lôi đại tẩu."

"Không cần khách sáo." Đối với hai chữ 'Đại tẩu', Tần Miễn đã miễn dịch, bị một đám người xa lạ mới gặp lần đầu xưng hô như vậy cũng không hề lúng túng, thần sắc thản nhiên.

Hắn nghĩa Lôi Thiết một cái, hạ quyết tâm về sau có cơ hội cũng thu tiểu đệ, bắt chúng gọi Lôi Thiết là 'Đại tẩu', vậy mới công bằng. Nghĩ đến viễn cảnh đó, hắn cố kiềm chế ý cười trong mắt.

Lôi Thiết tự dưng cảm giác ngực phát lạnh, nghi hoặc nhìn tiểu tức phụ.

"Được rồi, thời gian không còn sớm, tất cả lên xe đi." Cung phu tử mở miệng.

Ba chiếc xe ngựa, bốn người ngồi một chiếc vẫn tương đối rộng rãi, tựa vào bao quần áo còn có thể ngủ một giấc.

Lôi Hướng Trí nhìn thấy đệm ngủ và chăn bông xếp chồng ngay ngắn trên xe ngựa của Tần Miễn, biết có khả năng Đại tẩu muốn ngủ trong xe ngựa, dù sao hắn ta cũng là tiểu thúc tử, không tiện ở riêng một chỗ cùng Tần Miễn, hơn nữa không muốn độc hành tách biệt, nên cùng các đồng học khác ngồi xe ngựa do học đường an bài, cũng tiện trên đường trao đổi với nhau.

Lôi Thiết chỉ chở mỗi Tần Miễn, Tần Miễn nằm trong xe ngựa lót đệm đắp chăn, đi vào giấc ngủ giữa lay động của xe.

Mặt trời đứng bóng, xe ngựa đứng lại ở ven đường.

Lôi Thiết xốc màn xe lên, thấy Tần Miễn vẫn còn ngủ, tiến vào thùng xe, ôm lấy người cùng mền lay lay "Tức phụ, tỉnh tỉnh. Ngủ nhiều quá buổi tối sẽ không ngủ được."

Tần Miễn nhập nhèm mở mắt ra, ngáp một cái, nhanh nhẹn ngồi dậy "Ừ. Sao lại ngừng xe?"

"Giữa trưa rồi."

Tần Miễn lau lau mặt, xốc màn xe lên, thấy xe ngựa đi phía trước đều ngừng, nhóm thư sinh đều xuống xe ngựa, đứng ở ven đường, vừa ăn lương khô vừa phơi nắng.

Lôi Hướng Trí đứng chung với bọn Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân, Triệu Thiên và những người khác.

Tần Miễn mở hành trang, cầm ra một quả táo lớn và một lọ tương thịt bò tự chế đưa cho Lôi Thiết "Đưa cho Ngũ đệ."

Lôi Thiết gật đầu, đưa táo và lọ tương thịt bò cho Lôi Hướng Trí xong thì trở lại xe ngựa, cùng Tần Miễn ăn cơm trưa.

"Đây là gì vậy?" Bộ Thanh Vân nhìn chằm chằm lọ gốm nhỏ, tò mò hỏi. Hắn ta có dự cảm thứ này ăn rất ngon.

Lôi Hướng Trí nhét quả táo vào trong tay áo trước, cười nói: "Các ngươi có lộc ăn rồi. Đây là tương thịt bò Đại tẩu ta tự chế, rất đưa cơm."

Hắn ta đi tới cạnh Cung phu tử "Phu tử, nếu không ngại, ngài cũng nếm thử."

"Được." Cung phu tử cười nói "Tiệm ăn của lệnh huynh và lệnh tẩu nổi tiếng gần xa, hương vị tương thịt bò lệnh tẩu làm nhất định không kém."

Lôi Hướng Trí mở lọ gốm, mọi người thấy trong lọ còn có một thìa trúc nhỏ *** xảo, đều cảm thấy Đại tẩu Lôi Hướng Trí thật chu đáo, tiếp theo ngửi được hương thơm đậm đà mê người, ai nấy đều lén nuốt nước miếng.

Khúc Tung Văn sáp tới "Thơm quá!"

Lôi Hướng Trí múc hai thìa tương thịt bò lớn trét lên bánh nướng của Cung phu tử trước, rồi mới múc cho các học trò mỗi người một thìa, để trên màn thầu hoặc bánh bột ngô của họ, vẫn còn nên cho hai xa phu và bốn hộ viện mỗi người một ít.

Cung phu tử nhìn trong mắt, thầm gật đầu.

-Hết chương 83-

——-

84. Chương 84: Đồng Sinh

Hai xa phu và bốn hộ viện đều thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói đa tạ. Chút đồ ăn chỉ là việc nhỏ, hiếm thấy là người ta đã nghĩ đến bọn họ.

Cuối cùng Lôi Hướng Trí mới múc cho mình một thìa.

Vì thế, khắp nơi phiêu đãng mùi tương thịt bò thơm nồng.

Bộ Thanh Vân kẹp tương thịt bò giữa màn thầu, há to miệng cắn một ngụm lớn, lớn tiếng khen "Ăn ngon! Rất nhiều thịt bò, băm rất nhuyễn, vừa thơm vừa mềm."

Lăng Khải Vận chỉ lo ăn, không ngừng gật đầu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Lôi huynh, cho ta thêm thìa nữa nhé?" Khúc Tung Văn cười mỉm chi nhìn Lôi Hướng Trí, trong tay cầm miếng bánh bột ngô tròn vo không có vết cắn nào. Hiển nhiên đây là bánh bột ngô thứ hai.

Lôi Hướng Trí vẫy tay "Chỉ có một lọ, bữa tiếp theo ngươi có còn muốn ăn không?"

Khúc Tung Văn tiếc nuối liếm liếm môi, cân nhắc liệu có thể đi hỏi xin Lôi đại tẩu thêm một lọ không, nhưng nghĩ đến khuôn mặt của Lôi đại ca, hắn ta rùng mình, từ bỏ chủ ý không đáng tin này.

Lần đầu tiên đi xa, lại có không gian, Tần Miễn sẽ không bạc đãi bản thân và Lôi Thiết. Bữa trưa của hắn và Lôi Thiết là bánh thịt hành băm ngàn tầng ăn kèm tương thịt bò, còn có canh miến đựng trong ống trúc, bị Lôi Thiết dùng tay nắm chặt một phát liền nóng hổi. Miến là lấy trong không gian. Cảm tạ tình yêu dành cho mỹ thực cùng tin đồn về tận thế, hắn đã mua vài loại sách dạy nấu ăn, trong đó có bài dạy làm miến, các loại bún gạo. Chờ rãnh rỗi hơn, hắn sẽ học làm ra miến. Tất cả đều ngửi được trong xe ngựa của Tần Miễn ngoài mùi tương thịt bò còn có hương vị khác, nhưng không thể không biết xấu hổ mà đến gần.

Cung phu tử nói: "Buổi chiều cần gấp rút lên đường, nếu không sẽ không kịp đến nơi ngủ trọ. Nếu có ai thấy khó chịu thì các ngươi chiếu cố lẫn nhau một chút."

Chúng học trò đồng thanh đáp: "Dạ, phu tử!"

Mọi người ăn xong bữa trưa, xe ngựa tiếp tục lên đường.

Tần Miễn buổi sáng ngủ no rồi, giờ cùng Lôi Thiết ngồi ở càng xe, trò chuyện với y, thuận tiện phơi nắng.

Thẳng đến tối tìm được nơi ngủ trọ tại khách *** một trấn nhỏ cũng không có phát sinh sự cố nào, Cung phu tử và bốn hộ viện đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, Tần Miễn ghét ngồi xe ngựa nhàm chán, cưỡi ngựa dạo bộ gần đoàn xe.

Lôi Thiết nhìn tức phụ ngồi trên lưng ngựa lúc thì chạy băng băng phía trước, lúc thì thối lui ra sau chạy sóng vai cùng y, hối hận đã không dẫn theo Hỉ Nhạc. Nếu có Hỉ Nhạc ở đây, có thể bảo Hỉ Nhạc đánh xe, y và tức phụ cùng nhau cưỡi ngựa.

Tần Miễn vui thích chạy phía trước đón gió xuân, bỗng như có cảm giác, quay đầu nhìn, chạm phải ánh mắt theo đuôi của nam nhân, quay đầu ngựa chạy trở lại.

"Ngồi xe ngựa lâu mông đau." Hắn nhỏ giọng nói.

Lôi Thiết trầm mặc chốc lát, rầu rĩ nói: "Cưỡi ngựa lâu cũng sẽ đau mông, còn có thể đau chân."

"Ha ha ha..." Tần Miễn bật cười. Nguyên lai nam nhân này vì không muốn hắn cách xa, cả lời linh *** cũng nói ra được.

Hắn đưa dây cương cho nam nhân, nhảy lên xe ngựa.

Lôi Thiết vươn cánh tay dài vững vàng tiếp được hắn, an trí ngồi bên cạnh, cột dây cương vào trước càng xe.

Tần Miễn cầm hai quả táo từ trong không gian ra, mỗi người một quả.

Hắn tùy ý ngó ngó rừng cây sâu thẳm hai bên đường lớn, thuận miệng nói: "Thật yên tĩnh."

Khoảng hai dặm tiếp theo là địa thế triền núi, bởi vì rẽ ngoặt nên nhìn không được điểm cuối.

Lôi Thiết: "Phía trước có tiếng đánh nhau."

Tần Miễn cả kinh "Chẳng lẽ có người chặn đường cướp bóc thật? Làm sao đây?"

Lôi Thiết nhéo nhéo bờ vai của hắn, vung dây cương tăng tốc, vượt qua ba xe ngựa chạy đằng trước.

Chiếc xe ngựa chạy đầu, Cung phu tử đi ra thông khí, cùng xa phu ngồi ở càng xe.

"Lôi lão bản và phu nhân có chuyện?" Cung phu tử nghi hoặc hỏi.

Tần Miễn lời ít ý nhiều: "Cung phu tử, địa hình phía trước nhìn qua có vẻ nguy hiểm, A Thiết đi trước dò đường, chúng ta nên đi chậm đằng sau." Hắn không thể để người ta biết công lực Lôi Thiết thâm hậu đến mức nghe được âm thanh cách xa như vậy.

Hắn nói mập mờ, Cung phu tử nghe hiểu, vẻ mặt nghiêm túc — nếu có kẻ ác muốn sinh sự thật, địa hình phía trước là lựa chọn tốt nhất.

Xa phu cùng hai hộ viện được thuê đi đầu đoàn xe khẽ biến sắc.

"Làm phiền Lôi lão bản." Cung phu tử trịnh trọng nói với Lôi Thiết.

Tần Miễn đánh xe ngựa. Lôi Thiết đưa quả táo chưa ăn hết trong tay cho hắn, nhảy lên lưng ngựa, phóng ngựa đi xa.

"Đại tẩu, xảy ra chuyện gì sao?" Lôi Hướng Trí ló đầu ra khỏi xe ngựa.

Tần Miễn vẫn nhớ câu nói 'Trong trăm kẻ vô dụng nhất là thư sinh', lo các thư sinh này sẽ hoảng loạn luống cuống chân tay, hắn ung dung nói: "Không có gì, Đại ca ngươi đi phía trước nhìn đường."

Lôi Hướng Trí gật đầu, ý thức được chuyện không đơn giản. Nhưng Đại ca để Đại tẩu ở lại đây, có thể thấy sự tình trong tầm khống chế của y.

Tần Miễn cắn táo của Lôi Thiết, nhón chân nhìn xa, đã không thấy bóng dáng Lôi Thiết đâu.

Mọi người chạy chậm đuổi tới đường hẻm, sáu người bịt mặt đang vây công Lôi Thiết. Lôi Thiết linh hoạt đánh trả.

Ven đường có hai chiếc xe ngựa đang đỗ, một lão giả bộ dáng phu tử xấp xỉ năm mươi đứng chắn trước bảo hộ vài thư sinh vẻ mặt kinh hoảng ở phía sau. Hai xa phu của họ bị thương, ngã ngồi gần bánh xe.

Lôi Thiết thấy tức phụ đến, ba năm chưởng đánh ngã sáu người bịt mặt, làm chúng che bụng đau đớn kêu rên.

"Au! Au!"

"A Thiết." Tần Miễn nhảy xuống xe ngựa, chạy tới "Không sao chứ?"

"Không có việc gì." Lôi Thiết khoát vai hắn, thấy quả táo trong tay hắn chỉ còn lại hột, ánh mắt tối đen.

Lão giả bình tĩnh đi đến trước mặt Lôi Thiết, chắp tay thi lễ nói: "Đa tạ vị tráng sĩ này, nếu không nhờ ngươi đúng lúc xuất hiện, nhóm lão phu e là phải chịu khổ độc thủ."

"Không cần đa lễ." Lôi Thiết nâng tay chặn lại, kéo Tần Miễn trở vào xe ngựa nhà mình.

Cung phu tử đành tự mình đi tới trò chuyện với lão giả, biết được họ đến từ huyện Xương Nhạc, cũng đang trên đường tới Châu phủ dự thi, vị lão giả là Trần phu tử. Đi đến đây thì vài người bịt mặt bỗng nhiên xông ra cướp bóc tiền của. Trần phu tử sợ đám thổ phỉ chó cùng rứt giậu, không dám nhiều lời, chủ động giao ra một nửa tài vật, ai ngờ bọn chúng không bỏ qua, đoạt hết tiền tài của cải còn ra tay đả thương người. Song phương liền đánh nhau, hai xa phu vì bảo hộ cho các thư sinh bên bị thương. May mà Lôi Thiết xuất hiện kịp thời, cứu bọn họ.

Càng may mắn là hai xa phu bị thương không nặng. Người đi xa thường mang theo chút dược vật phòng thân, Trần phu tử bảo hai học trò giúp băng bó miệng vết thương cho hai xa phu.

Cung phu tử nói với Trần phu tử: "Vừa lúc chúng ta sẽ đi ngang huyện Võ Uy, hay là áp giải mấy tên đạo tặc này đến huyện nha, tránh để chúng gây hại cho người khác. Trần phu tử thấy thế nào?"

Trần phu tử ghét ác như cừu địch, nói: "Nên làm như vậy."

Ông chừa ra một chiếc xe ngựa, bốn hộ viện trói chặt sáu tên côn đồ bằng dây thừng, nhét vào xe. Nhưng như vậy cũng làm xe ngựa của nhóm Trần phu tử không đủ dùng.

Tần Miễn và Lôi Thiết không có ý để người xa lạ tiến và xe ngựa bọn hắn.

Cung phu tử là người tế nhị, không hề đề cập mượn chỗ trên xe ngựa Tần Miễn, chủ động để học trò của Trần phu tử chen chúc với học trò ông.

Phần tử trí thức thời cổ đại rất khả ái nha.

Trần phu tử biết đánh xe, Cung phu tử lại gọi một hộ viện giúp họ điều khiển xe ngựa còn lại. Mọi người kết bạn cùng đi.

Lần này, xe ngựa của Cung phu tử đi đầu dẫn đường, xe Tần Miễn và Lôi Thiết chạy sau xe ông.

Các thư sinh trong mấy xe ngựa còn lại đều đang nghị luận về Lôi Thiết, rất hâm mộ bãn lĩnh của y.

Có hai thư sinh muốn lôi kéo làm quen Lôi Thiết, nhưng chỉ nhận được khuôn mặt lạnh tanh, đành hậm hực từ bỏ.

May mà cho đến lúc tới phủ Thanh Thiên cũng không phát sinh sự cố gì khác.

Vì kỳ thi Phủ đã gần kề, khắp phủ Thanh Thiên náo nhiệt vô cùng, trên đường đông nghẹt người đi lại, mười người thì hết tám người là thư sinh.

Tri phủ phủ Thanh Thiên có tâm, điểm danh vài khách *** kể từ bốn ngày trước kỳ thi cho đến lúc cuộc thi chấm dứt chỉ có thể tiếp đãi học trò, cũng dán bố cáo. Lão bản các khách *** này cũng không có gì không bằng lòng, nếu thí sinh ở khách *** họ dành được thứ bậc cao trong kỳ thi Phủ, đối với khách *** họ là một cách tuyên truyền hữu hiệu. Huống chi thí sinh đến trọ đâu phải không trả tiền, họ nào có tổn thất gì.

Cung phu tử, Trần phu tử dẫn các học trò đi tìm khách *** thu xếp ổn định, ngày mốt bắt đầu thi, còn có thể nghỉ ngơi được ngày mai.

Tần Miễn và Lôi Thiết thuê phòng tại một khách *** nằm chếch đối diện, cũng báo cho Cung phu tử nếu có chuyện gì, có thể qua bên kia tìm bọn hắn. Cung phu tử đã dạy mấy lớp thí sinh, kinh nghiệm phong phú, có ông chăm sóc Lôi Hướng Trí, bọn hắn cũng không phải lo, sau khi tắm nước ấm thay bộ quần áo sạch sẽ thì ra ngoài dạo chơi.

Châu phủ lớn mạnh hơn Huyện thành nhiều, đủ loại hàng hoá rực rỡ muôn màu, Tần Miễn, Lôi Thiết đi dạo gần một canh giờ, mua không ít thứ, kể cả đặc sản địa phương, bốn cái tay cũng không đủ mang. Nghe nói phủ Thanh Thiên có một món ăn vặt đặc sắc là bánh thịt chỉ bạc, bọn hắn liền chạy tới mua hai cái nếm thử, mùi vị quả thật nhất tuyệt. Tần Miễn đặt mua năm mươi cái, bảo hỏa kế đưa tới khách ***, rồi thu vào không gian.

Ngày thứ hai ở phủ Thanh Thiên, hai người du ngoạn Bạch Long tự cả ngày.

Buổi sáng ngày thứ ba, Tần Miễn, Lôi Thiết đưa Lôi Hướng Trí đến trường thi. Thi Phủ mỗi ngày một đề, tổng cộng ba đề.

Trong ba ngày này, Tần Miễn và Lôi Thiết vẫn nhàn nhã dạo chơi các nơi.

Ba ngày sau, các thí sinh từ trường thi đi ra, có người vui có người sầu, điểm giống nhau duy nhất là ai nấy đều gầy đi một vòng. Lôi Hướng Trí cũng gầy hơn chút, nhưng *** thần không tệ, ánh mắt lóe sáng tự tin, chắc hẳn làm bài không tệ.

Cung phu tử nói, hôm nay sắc trời âm u, nếu trở về trong hôm nay có khả năng phải nghỉ ngơi dã ngoại, không bằng ở thêm một đêm, sáng hôm sau hãy khởi hành.

Những người khác đều không dị nghị.

Tần Miễn, Lôi Thiết không dò hỏi Lôi Hướng Trí thi thố thế nào, mời hắn ta đi đại tửu lâu ăn một bữa ngon, lại dẫn hắn đi mua một ít văn phòng tứ bảo thượng hạng.

Tần Miễn biết cách đối nhân xử thế, trên đường về khách *** ghé mua chút điểm tâm *** xảo để Lôi Hướng Trí phân cho phu tử và các đồng học.

Hôm sau, mọi người ăn sáng xong liền lên đường trở về.

Đường về mất ba ngày, vừa vào tới nhà, Tần Miễn liền hỏi Phúc thúc trong nhà có chuyện gì không.

Phúc thúc nói không có.

Kỳ thật là Tần Miễn suy nghĩ nhiều, Lôi Hướng Trí thi Phủ, mấy người Lôi Đại Cường, Đỗ thị lo lắng vô cùng, ăn không ngon ngủ không yên, căn bản chẳng quan tâm đến điền cư gây chuyện.

Lại một ngày trôi qua, trên Huyện thành công bố danh sách, tin tức Lôi Hướng Trí đứng thứ hai kỳ thi Phủ truyền đến thôn Thanh Sơn.

Lôi Hướng Trí thành đồng sinh là có thể tiến vào Học viện trên Huyện học tập, có thể tham gia kỳ thi Viện mỗi năm tổ chức một lần. Thông qua thi Viện sẽ trở thành tú tài. Nay Lôi Hướng Trí chỉ cách công danh 'tú tài' có một bước.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị mừng đến cười không khép miệng lại được, thân bằng hảo hữu ồ ạt đến chúc mừng. Cả lý chính cũng tự mình đến nhà chúc, còn chủ động đề xuất nếu Lôi Hướng Trí không có đủ lộ phí khi tham gia thi Viện, trong thôn sẽ hỗ trợ.

Đỗ thị nở mày nở mặt trước Vệ thị, muốn mở tiệc lớn ăn mừng.

Lôi Hướng Trí kịp thời ngăn cản ý định của bà, tuy hắn ta cũng rất vui, nhưng hắn là người lý trí. Bây giờ chưa phải thời điểm thả lỏng.

Trở thành đồng sinh giống như Lôi Hướng Trí còn có Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân, Vương Thượng Văn, Triệu Thiên và Lăng Khải Vận, thành tích của Khúc Tung Văn, Vương Thượng Văn không tồi, mấy người còn lại xếp sau, thứ hạng tương đối gần nhau.

Hai ngày sau, Lôi Hướng Trí, Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân, Vương Thượng Văn, Triệu Thiên, Lăng Khải Vận cùng nhau đến huyện Chiêu Dương, tiến vào thư viện Thanh Vân học tập, chuẩn bị kỳ thi Viện. Sau khi tiến vào thư viện, các học trò phải ở lại thư viện, ngoại trừ ngày lễ Tết trọng đại, mỗi tháng chỉ được về nhà một lần vào hai ngày cuối tháng.

Cùng lúc đó, ba người Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào đều trở thành những người chạm tay là bỏng. Người sống phụ cận thôn Thanh Sơn đều biết khả năng Lôi Hướng Trí thi đậu tú tài rất cao, họ đều hi vọng trước khi Lôi Hướng Trí thành tú tài, có thể biến ba người thành người nhà mình. Một khi Lôi Hướng Trí đậu tú tài, Lôi gia chưa chắc sẽ để mắt bọn họ.

Nhóm bà mối trong Huyện tích cực hoạt động, ba ngày hai nơi đều có bà mối chạy tới lão Lôi gia.

Bất quá những việc này không liên quan nhiều đến Tần Miễn, Lôi Thiết, bọn hắn cũng bắt đầu lo chuyện xây tửu lâu mới.

-Hết chương 84-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

85. Chương 85: Bán Phối Phương

Tần Miễn đặc biệt đề xuất cho Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ phương pháp làm vài món ăn. Hắn sẽ không để thân thích nhúng tay vào tửu lâu, chỉ có thể dùng cách này giúp đỡ Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ một phen. Về phần bọn họ có nói cho Đỗ thị hay không, không quan trọng.

Xây tửu lâu cần có người phụ trách thu mua vật liệu xây dựng, người phụ trách trông giữ vật liệu, người phụ trách giám công, có người phụ trách sắp xếp cơm nước cho nhân công —— tuyệt đối là một công trình lớn. Tần Miễn tính toán xem người nào trong thôn có thể dùng được, lập ra một bản danh sách chừng ba mươi người, dựa theo năng lực và trình độ phân công công việc từng người. Triệu Văn Trung Triệu bá biết chữ nghĩa, hơn nữa từng buôn bán gần mười năm, Tần Miễn cố ý mời ông đến làm người ghi chép sổ sách, chuyên quản chi phí mỗi ngày. Còn công nhân phụ trách thi công là công tượng chuyên nghiệp Lôi Thiết mời từ Huyện thành tới.

Công trình lần này rất gấp, cần hoàn công trước lúc thu hoạch lúa mì. Vì đợi đến ngày mùa, nhân công sẽ thiếu hụt nghiêm trọng.

Sau khi an bài xong mọi việc, hai người Tần Miễn, Lôi Thiết chỉ phụ trách giám sát. Nhìn tiền trong tay ngày một ít đi, mà tửu lâu dần biến hoá từng chút, hai người đều rất hài lòng, dù mỗi ngày đều mệt chết cũng thấy đáng giá.

Trên con đường thông giữa huyện Chiêu Dương và trấn Lưu Thuỷ, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy băng băng, cách trấn Lưu Thuỷ ngày càng gần. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tới gần cửa trấn, một bàn tay xốc màn xe lên, chủ nhân cánh tay tùy tiện nhìn lướt qua bên ngoài, lúc đảo qua công trường đang thi công khí thế ngất trời cũng không quá để ý, đang muốn thu hồi tầm mắt chợt nhác thấy hai bóng người quen thuộc.

Người này vội căn dặn lái xe bên ngoài "Xuân Sinh, cho xe ngựa chạy thẳng vào công trường."

"Dạ, công tử." Xuân Sinh thưa dạ nhưng không rõ chuyện gì, tình cờ nhìn thấy hai người đứng cạnh công trường trò chuyện mới lộ ra ánh mắt đã hiểu.

"Trời đẹp ghê!" Trên mặt Tần Miễn nở nụ cười vui mừng, nói với Lôi Thiết "May mà mấy ngày nay đều không có mưa, nếu không công trình sẽ bị trì hoãn." Lôi Thiết cầm tay hắn "Không cần vội như vậy. Dù lấn sang ngày mùa cũng có thể mời người đến làm, chỉ là tiêu thêm chút tiền."

Tần Miễn hừ nhẹ "Huynh đứng nói chuyện sao thấy đau lưng, không lo việc nhà không biết củi gạo quý!"

Lôi Thiết đưa chén ống trúc treo trên cánh tay cho hắn, bên trong là canh nấm tuyết cải thảo "Ừ, tức phụ vất vả."

Tần Miễn niết niết vành tai nóng lên, cầm chén, cúi đầu ăn canh.

Niếp Hành xuống xe ngựa, nhìn nhìn giày gấm hoa trên chân, do dự một chút, vẫn đi qua, cẩn thận tránh đi gạch đá sỏi cát trên đất, dừng trước mặt hai người Tần Miễn, Lôi Thiết, mỉm cười chắp tay "Tần lão bản, Lôi lão bản, đã lâu không gặp, hai vị vẫn khoẻ?"

Tần Miễn dùng khăn lau lau nước canh dính khoé miệng, nghi hoặc đánh giá quý công tử này, xác định bản thân không quen, nhìn sang Lôi Thiết, biểu cảm của Lôi Thiết cũng là không biết đối phương.

Tần Miễn có chút xấu hổ, trên mặt lại không mảy may lộ ra, khách khí hỏi: "Dám hỏi các hạ là?"

Niếp Hành không thể không tự giới thiệu lại "Tại hạ Niếp Hành, năm ngoái từng đề cập với Lôi lão bản chuyện muốn mua phối phương của tiệm 'Món ăn ngon'."

Tần Miễn nhớ ra, đưa chén ống trúc cho Lôi Thiết, chắp tay nói: "Nguyên lai là Niếp công tử, thật thất lễ."

Lôi Thiết cũng gật đầu tỏ ý.

"Tần lão bản và Lôi lão bản là quý nhân hay quên sự." Niếp Hành cười nhạt "Niếp mỗ nhớ lúc đó Tần lão bản nói năm sau có ý bán ra phối phương. Hôm nay Niếp mỗ vẫn là vì chuyện này mà đến, không biết Tần lão bản và Lôi lão bản có thể bớt chút thì giờ nói chuyện?"

Tần Miễn đi về nơi yên tĩnh kế bên "Niếp công tử, chúng ta qua bên này nói chuyện."

"Này..." Niếp mỗ nhìn hoàn cảnh ồn ào chung quanh.

Tần Miễn đi thẳng vào chủ đề "Việc này cũng không có gì cần thương lượng, ta sẽ nói thẳng. Gia vị nhà chúng ta tổng cộng có mười tám loại phối liệu, ta tính bán ra mười sáu loại trong đó. Nếu Niếp công tử có ý, trả ta năm trăm lượng, ta lập tức viết phối phương cho ngươi."

Niếp Hành sửng sốt, hắn ta còn tưởng phải phí chút công phu miệng lưỡi mới thuyết phục được đối phương bán ra phối phương.

"Vì sao chỉ có mười sáu loại?"

"Phối liệu thứ mười bảy vô cùng khó tìm, dù ta có nói cho ngươi, ngươi cũng không biết là gì." Tần Miễn nói.

Niếp Hành không tin "Dám hỏi đó là gì?"

Tần Miễn thẳng thắn "Hoa tiêu, một loại quả nhỏ màu đen."

Niếp Hành chưa nghe bao giờ, lúc này mới tin tưởng hắn không phải cố ý lừa gạt.

Tần Miễn nói thẳng: "Không dối gạt Niếp công tử, sang năm chúng ta dự tính gieo trồng loại phối liệu này trên diện tích lớn. Có thể thấy Niếp công tử đây là một thương nhân xuất sắc, tương lai nếu cần, chúng ta rất vui vẻ hợp tác cùng Niếp công tử."

Niếp Hành dùng ánh mắt kỳ dị nhìn hắn. Xem ra mình đã coi thường thiếu niên này rồi. Thời điểm bàn chuyện làm ăn với người còn không quên lôi kéo một mối khác.

Hắn ta không lập tức tỏ thái độ, mà hỏi: "Như vậy phối liệu thứ mười tám?"

"Nếu hai loại phối liệu đều hiếm có, vậy nếu không có hai loại này, hương vị của đồ gia vị sẽ chênh lệch với quý *** khá xa." Niếp Hành không hổ là thương nhân, nói trúng tim đen.

Tần Miễn ung dung thản nhiên, lắc đầu nói: "Lời này của Niếp công tử sai rồi. Nếu thật là vậy, nguyên liệu nước canh hà tất dùng nhiều loại phối liệu làm chi, sao không dùng hai loại cuối cùng thôi?"

Tần Miễn nói cũng hợp lý, nhất thời Niếp Hành không biết đáp lại thế nào, im lặng tính toán.

Tần Miễn cũng không hối thúc "Gần đây lại có người không kiềm nén được, đến tiệm ăn gây sự, chúng ta thế lực đơn bạc sao gánh nổi phiền phức, không có khả năng tiếp tục độc quyền đồ gia vị. Chờ tửu lâu xây xong, chúng ta sẽ thả tin bán phối phương. Có ý mua, chỉ cần năm trăm lượng là được. Bán ra hai mươi phần mới thôi. Niếp công tử cứ từ từ suy xét, nhưng nên biết, mua càng trễ, ưu thế càng giảm."

Sắc mặt Niếp Hành hơi đổi, nhíu mày nói: "Ý định này của Tần lão bản không ổn lắm thì phải? Tại hạ cứ nghĩ ngươi nói năm trăm lượng là chỉ bán cho một mình tại hạ. Nếu mỗi người đều có phối phương, thì khác biệt gì với ai cũng không có phối phương()?"

Ý anh này giống như 'nếu ai cũng là thiên tài, thì sao có thiên tài nữa'

Tần Miễn phản bác: "Niếp công tử có biết thu nhập mỗi tháng gian tiệm ăn nhỏ chúng ta là bao nhiêu không? Không ít hơn hai trăm lượng. Có thể nhìn ra Niếp công tử đây không phải người làm ăn nhỏ. Theo ta được biết, đại tửu lâu ở Huyện thành lợi nhuận mỗi tháng ít nhất là một ngàn lượng, nếu thêm đồ gia vị nhà chúng ta, ít nhất có thể tăng gấp năm lần. Chỉ tính lợi nhuận tháng đầu tiên sau khi Niếp công tử mua phối phương cũng đã là năm ngàn lượng. Chỉ mất năm trăm lượng này chẳng lẽ không đáng giá? Niếp công tử không cần vội, cứ từ từ suy xét. Chúng ta còn có việc, thứ lỗi không bồi tiếp được."

Nói xong, hắn và Lôi Thiết cùng nhau rời đi.

Niếp Hành trầm mặt nhìn bóng lưng bọn hắn, bản thân làm một gian thương cũng không khỏi thầm mắng một câu "Gian thương".

"Công tử, bọn họ quá chèn ép người rồi!" Xuân Sinh nhịn không được nói.

Niếp Hành lắc đầu. Kỳ thật dùng năm trăm lượng mua phối phương quả thật đáng giá. Nguyên nhân không chỉ vì những lời tiểu lão bản kia vừa nói. Vị tiểu lão bản kia là người khôn khéo, hắn ta có thể nhìn ra, e là đối phương cũng nhìn ra được. Muốn cò kè mặc cả, rất khó.

"Xuân Sinh."

Xuân Sinh im lặng thở dài, chạy tới chỗ Tần Miễn. Đây là lần đầu tiên nó thấy công tử nhà mình rơi xuống thế hạ phong khi bàn chuyện làm ăn.

"Thôi, coi như kết giao bằng hữu." Niếp Hành lẩm bẩm, cũng là tự an ủi, sắc mặt khôi phục bình thường nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết cùng nhau đi tới.

Niếp công tử ra hiệu Xuân Sinh lấy năm trăm lượng đưa Tần Miễn, như có ám chỉ, nói: "Hiện tại tại hạ chỉ hy vọng tiến độ của quý tửu lâu có thể chậm một chút."

Tần Miễn ấn xuống ngân phiếu, đáp lại một câu 'Ha ha', đưa ngân phiếu cho Lôi Thiết kiểm tra thực hư.

Lôi Thiết nhìn ngân phiếu, gật đầu, trả lại hắn.

Niếp Hành thu vào mắt, trong lòng biết hai người này e là phu thê thực thụ.

Tần Miễn cất ngân phiếu, hỏi: "Không biết Niếp công tử có giấy bút không?"

Niếp Hành nói: "Có."

Xuân Sinh không cần được dặn, chạy ra xe cầm văn phòng tứ bảo tới.

Tần Miễn không quen viết chữ bằng bút lông, đưa bút cho Lôi Thiết.

Xuân Sinh cong lưng làm bàn.

Niếp Hành cẩn thận phòng bị có những người khác tới gần.

Tần Miễn nói, Lôi Thiết viết "Trần bì một, cây quế hai, hồi hương một…"

Ánh mắt Niếp Hành chợt lóe, trong đây có không ít hương liệu và dược liệu. Khó trách lần trước đại trù hắn ta dẫn tới không thể nếm ra đầy đủ phối liệu của nước canh.

Tần Miễn giải thích chi tiết "Nếu dùng một cân trần bì thì quế là hai cân… Tóm lại tỉ lệ không thể đổi, bằng không hương vị sẽ khác biệt. À… Xét thấy lần trước Niếp công tử rời khỏi trấn Lưu Thuỷ cũng không dùng thủ đoạn không quang minh đối phó chúng ta, ta sẽ tặng thêm Niếp công tử công thức chế biến hai món ăn."

Trong lòng Niếp Hành dễ chịu hơn một chút "Vậy thì xin đa tạ, tin rằng thứ Tần lão bản tặng tất có chỗ đặc sắc." Hắn ta cố ý khích tướng, tránh cho Tần Miễn đưa ra công thức món ăn quá bình thường.

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn hắn ta.

Tần Miễn như cười như không liếc nhìn Niếp Hành. Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nếu thật có ý lừa gạt, hắn cần gì nói tặng món ăn chi cho thừa thãi?

"A Thiết, huynh viết. Món thứ nhất, gà vị lạ(1), vừng rang cho vàng rồi giã thành miếng to… Món thứ hai, thịt cua sư tử đầu(2), gừng hành rửa sạch, cho vào vải thưa vắt ra nước…"

Niếp Hành ung dung thản nhiên, nhưng ánh mắt ngày càng sáng. Cách làm hai món ăn quả nhiên đặc biệt. Dựa vào hai món mới lạ này, tửu lâu của hắn đã có thể hấp dẫn không ít khách. Lần này Niếp Hành rất có thành ý cảm tạ "Đa tạ Tần lão bản và Lôi lão bản."

"Không cần không cần, hợp tác vui vẻ." Tần Miễn cười mỉm chi.

Sau khi Lôi Thiết viết xong, đưa giấy cho Niếp Hành.

"Có chuyện trong người, thứ lỗi không thể bồi." Lôi Thiết kéo Tần Miễn rời đi.

Thứ Niếp Hành chú ý đầu tiên là chữ viết của Lôi Thiết, lắp bắp kinh hãi, nét bút tiêu sái tuỳ ý như vầy thật không giống xuất phát từ tay con cháu nhà nông.

Hắn ta thổi khô nét mực, gấp giấy lại, cẩn thận cất vào ngực.

"Xuân Sinh, trở về."

Xuân Sinh thúc xe ngựa lên đường, nói: "Công tử, tiểu nhân có nghi vấn."

"Hỏi." Tâm trạng Niếp Hành không tệ, có hứng thú nói chuyện phiếm cùng tiểu tư bên người.

-Hết chương 85-

Chú giải:

(1) Gà vị lạ: Gốc là 'quái vị gà', là món ăn nằm trong 'Tám món trứ danh Tứ Xuyên', hương vị độc đáo, ăn vào có thể nếm được cái vị thơm, ngọt, mặn, tươi, cay, các vị không bài xích mà còn tương hỗ cho nhau

(2) Thịt cua sư tử đầu: sư tử đầu nghĩa là thịt viên, thịt cua sư tử đầu là thịt cua viên.

thịt cua sư tử

---

86. Chương 86: Song Hưởng Lâu

Xuân Sinh nói: "Ngài nói Tần lão bản và Lôi lão bản kia có phải ngốc không? Không tìm được cửa hàng mặt tiền thích hợp mở tửu lâu tại trấn trên thì tới Huyện là được. Một trấn nhỏ như lòng bàn tay có thể có được bao nhiêu khách? Vì sao họ phải tốn công phí sức xây một đại tửu lâu ở trấn trên? Tiểu nhân thật sự nghĩ không ra."

Niếp Hành nghiêng người thả lỏng dựa vào buồng xe, trầm ngâm nói: "Điểm này đúng là hơi kỳ quái. Nhà họ nằm ở một thôn trang của trấn Lưu Thuỷ, có lẽ là không muốn rời nhà quá xa."

Chuyện Tần Miễn suy xét thật sự đơn giản như thế sao? Tạm thời vẫn chưa biết được.

Nửa tháng sau, tửu lâu cơ bản xây xong, chỉ chờ khâu thiết kế chi tiết sau cùng.

Tần Miễn tung tin tức muốn bán phối phương ra ngoài, hơn nữa nói rõ chỉ bán hai mươi phần. Lão bản tửu lâu các trấn lân cận, thậm chí cả Huyện thành có sức mạnh kinh tế đều nghe tin mà đến, hai mươi nhà tửu lâu đến nhanh nhất dùng năm trăm lượng bạc trắng mua được phối phương gồm mười sáu loại phối liệu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Chỉ bán phối phương, Tần Miễn đã lời được một vạn lẻ năm trăm lượng bạc trắng.

Sau đó, ngày mùa đúng hạn tới. Nhà Tần Miễn ít ruộng, hơn nữa trong nhà có ba hạ nhân, chỉ dùng ba ngày đã thu gặt xong lúa mì, tuốt hạt, phơi khô, nhập kho.

Nhân cơ hội này, Tần Miễn mua mười lăm mẫu ruộng tốt trong thôn, còn là nối liền một dải. Việc ươm mạ và cấy mạ lúa nước giao cho ba người Hỉ Nhạc, Phúc thúc, Phúc thẩm. Hắn và Lôi Thiết không tài nào dứt tay ra khỏi chuyện tửu lâu bên kia.

Hai mươi tháng Năm, tửu lâu hoàn công toàn bộ. Tần Miễn đặt tên 'Song Hưởng lâu' do Lôi Thiết tự tay viết lên bảng hiệu. Từ 'hưởng' vừa có ý thiết đãi khách nhân vừa mang ý hưởng thụ, tên này có thể nói là tuyệt hay. Đến đây thì phải nhắc tới trấn nhỏ này mang tên 'Lưu Thủy' là vì có một nhánh sông chảy ngang qua trấn. Tửu lâu mới nằm giáp ranh dòng chảy, giống như vượt sông mà đứng, một toà lâu xây trên mặt sông, là tửu lâu, đặt tên 'Tân Chí' Một toà lâu khác nằm ở bờ đông sông, là khách ***, đặt tên 'Như Quy'. Phía ngoài hai toà lâu đều xây tường vây hình bán nguyệt, đều lấy bờ sông làm cạnh đáy, lấy con sông làm trục đối xứng, nằm đối xứng nhau. Giữa hai cạnh đáy (hai bờ sông) nối nhau bằng cầu hình vòm. Cầu hình vòm xây cao đề phòng có người từ đây xâm nhập vào Song Hưởng lâu.

Hai toà lâu đều có ba tầng, tầng hai và tầng ba hai toà tương liên với nhau bằng cầu treo. Tần Miễn cố ý chỉ chừa một cổng vào Song Hương lâu, tức là cổng vào lâu 'Tân Chí', muốn tới lâu 'Như Quy' thì phải đi từ lâu 'Tân Chí' mà qua.

Lâu 'Tân Chí', đại sảnh tầng một chia thành hai khu, bên trái là khu ăn uống bình thường, có bàn hai người, bàn bốn người, bàn tám người, còn có bàn ghế vuông cung ứng cho khách nhân đơn độc đến dùng cơm Khu bên phải có một bàn to dài hình dạng kỳ lạ, cũng là nét đặc biệt của Song Hưởng lâu — bàn tiệc băng chuyền, lấy linh cảm từ sushi băng chuyền. Tầng hai gồm mười hai gian nhã gian, mỗi gian treo tranh chữ khác nhau, nội dung thơ ca khác nhau Tầng ba là phòng thượng khách, chỉ có bốn gian, không những có thể ngắm cảnh còn có các phương tiện giải trí khác Trên cùng là sân thượng, dựng một cây dù lớn, mỗi lần chỉ tiếp đãi một nhóm khách, là chỗ độc nhất vô nhị.

Phía sau lâu 'Tân Chí' có bốn toà lương đình là bốn nơi tao nhã cũng có thể đón khách, dùng hòn non bộ, bụi gai, bụi hoa và giàn nho ngăn cách với nhau, vừa hít thở không khí tươi mát bên ngoài vừa thưởng thức cảnh đẹp tạo cho người cảm giác được tận hưởng không gian riêng tư.

Lâu 'Như Quy', tầng một là phòng trọ phổ thông, gồm phòng một người và phòng hai người, gia cụ đầy đủ Tầng hai gồm bốn gian phòng xa hoa diện tích đủ để cả gia đình hoặc nhóm đông bằng hữu vào ở, trong mỗi phòng bày biện vô cùng độc đáo, và cũng treo tranh chữ. Tầng ba là phòng thượng khách, cũng bốn gian, trong đó ba gian mở cửa đón khách. Gian còn lại dành riêng cho Tần Miễn, Lôi Thiết, có cầu thang riêng dẫn từ tầng hai lên để tránh đối mặt với khách nhân của ba gian kia. Tầng thượng xây một hồ tắm lớn, vào mùa xuân thu có thể lên ngâm mình phơi nắng, uống thêm chén rượu nhỏ cũng là một cách hưởng thụ thi vị.

Sân sau lâu 'Như Quy' có cửa hông nhỏ chỉ để cho người làm trong tiệm sử dụng, chẳng hạn như vận chuyển rác rưởi, mua rau của, củi than linh ***.

Những thứ khác như vườn hoa, vườn cây ăn quả, chuồng ngựa, nhà nghỉ cho nhân công,... thì không cần nói tỉ mỉ.

Ngày Hai mươi bảy tháng Năm, người làm trong tửu lâu được trang bị đầy đủ. Một tửu lâu lớn như vầy, Tần Miễn không thể tự mình nấu nướng, chỉ có thể phân nhóm các món, giao cho đầu bếp. Bốn đại trù do Lôi Thiết tìm từ phủ Thanh Thiên đến, đều ký khế chết. Bốn nữ công tuổi chừng bốn mươi phụ trách sơ chế nguyên liệu nấu ăn và giữ vệ sinh phòng bếp. Tám *** tiểu nhị Hai người làm vườn Tám người dọn vệ sinh Bốn người phụ trách thu mua Hai tiểu tư trông coi chuồng ngựa Tám hộ viện tất cả đều phải ký khế chết mới yên tâm dùng. Do tửu lâu khá lớn, Tần Miễn còn sắp xếp cho chưởng quỹ một trợ thủ để sai vặt.

Thuận tiện nói luôn, vì các tiểu nhị trong cửa tiệm 'Món ăn ngon' là Trịnh Lục, Vương Thuận, Trần Tứ và Thạch Đầu tương đối có kinh nghiệm, Tần Miễn điều họ đến làm *** tiểu nhị trong tửu lâu, phái bốn hoả kế mới đến tiệm 'Món ăn ngon'. Thời gian thuê tiệm chỉ có một năm, đến kỳ hạn sẽ ngừng kinh doanh.

Kiếp trước Tần Miễn chưa từng làm ăn buôn bán, hơn nữa đại tửu lâu khó quản lý hơn tiệm ăn nhỏ, nếu có chỗ suy tính không chu toàn, đành phải dần dần điều chỉnh.

Trước khi khai trương tửu lâu, Tần Miễn mở cuộc hội nghị nhân viên, thực thi quy chế thưởng phạt nghiêm khắc và chế độ báo cáo công tác.

Bốn đại trù một tổ, tuyển định một vị tổ trưởng Bốn nữ công một tổ, cũng tuyển định một vị tổ trưởng Tám *** tiểu nhị là một tổ, phụ trách chiêu đãi khách khứa... Tám hộ viện một tổ. Chưởng quầy trực tiếp phụ trách người thu mua vật tư.

Tiền tháng của tổ trưởng cao hơn tổ viên 25% để khích lệ, nhưng vị trí tổ trưởng cũng không phải cố định, nếu làm không xứng chức, huỷ bỏ chức vị, để người có năng lực lên.

Toàn bộ nhân viên có thể giám sát lẫn nhau, khi phát hiện nhân viên khác làm việc thất trách, có thể đến hòm báo cáo gửi báo cáo ẩn danh, nếu điều tra là thật, dựa theo mức độ nặng nhẹ phân phát phần thưởng. Còn người phạm sai lầm, nếu là sai nhỏ, lần đầu bị phê bình bằng miệng, lần thứ hai phạt tiền, lần thứ ba đuổi việc Nếu lỗi sai lớn, trực tiếp đuổi việc, tình huống nghiêm trọng có thể đưa vào đại lao.

Hai quy định nghiêm khác chặt chẽ vừa ra, toàn bộ nhân viên thầm giật mình, đều sinh ra vài phần kính sợ đối với vị tiểu lão bản trông chẳng có vẻ gì là tài giỏi này, đồng thời hạ quyết tâm sau này tuyệt đối không thể sơ xuất.

Tần Miễn ân uy đều làm(1) "Ngoài ra, mỗi nhân công đều nghỉ định kỳ vào mùng Một, Mười một, Hai mươi mốt. Do tửu lâu không thể ngưng buôn bán nên áp dụng chế độ nghỉ luân phiên…"

"Cái gì? Mỗi tháng còn có ngày nghỉ?" Mọi người vui mừng quá đỗi. Chưa từng nghe có chuyện này nha!

"Im lặng, nghe ta nói hết trước đã." Tần Miễn nâng tay lên ra hiệu "Bốn vị đại trù, mỗi lần chỉ có một người được nghỉ, bốn vị nữ công cũng vậy… Tám *** tiểu nhị, mỗi lần có thể có hai người nghỉ ngơi… Chưởng quầy cũng có ngày nghỉ, đến lúc đó ta và Đại lão bản sẽ tạm thay thế chưởng quầy."

"Đa tạ Đại lão bản và tiểu lão bản." Chưởng quầy tửu lâu Tôn Mậu Sinh cảm kích nói "Có thể đi theo hai vị chủ tử là vinh hạnh của tiểu nhân."

"Thời điểm tửu lâu bận rộn quá mức, nếu các ngươi nguyện ý từ bỏ ngày nghỉ ở lại tửu lâu hỗ trợ, có thể lấy gấp hai phí tăng ca. Tỷ như tiền tháng của *** tiểu nhị là hai trăm văn, chia đều ra, mỗi ngày ước chừng bảy văn tiền. Như vậy tăng ca một ngày là mười bốn văn tiền. Giả sử từ bỏ cả ba ngày nghỉ, mỗi tháng có thể nhận thêm bốn mươi hai văn tiền."

Vẻ vui mừng trên mặt mỗi người ngày càng sâu. Đừng xem nhẹ bốn mươi hai văn tiền này, đủ tiền muối trong mấy tháng đấy.

"A Thiết, có muốn bổ sung điều gì không?" Tần Miễn nhìn về phía Lôi Thiết ngồi bên trái hắn.

Lôi Thiết uống hết nước trà trong chén, một đôi mắt sắc bén từ từ đảo qua mọi người, nhàn nhạt nói: "Làm việc cho chúng ta, quan trọng nhất là trung thành. Nếu có người tiết lộ bí mật trong tửu lâu…"

"Răng rắc!" Một tiếng, chén trà trong tay y biến thành đống mảnh vỡ.

Người nào người nấy chấn động, đứng yên tại chỗ không dám làm một cử động nhỏ nào, cả thở mạnh cũng không dám.

Tần Miễn cho bọn họ một nụ cười bình dị gần gũi, ôn hòa nói: "Chỉ cần mọi người không phạm sai lầm thì chẳng có gì cả, đúng không nào? Được rồi, những việc cần nói đều nói xong, hai ngày này mọi người hãy tập làm quen hoàn cảnh trong tửu lâu. Ba mươi tháng Năm khai trương, lúc đó sẽ rất bận rộn."

"Vâng!"

"Tôn chưởng quầy, nơi này giao cho ngươi." Tần Miễn nhìn về phía Tôn Mậu Sinh.

Tôn Mậu Sinh chắp tay nói: "Tiểu lão bản yên tâm."

Tần Miễn và Lôi Thiết cưỡi ngựa về nhà, Hỉ Nhạc đang quét tước chuồng ngựa, thấy hai vị chủ tử trở về, chạy chậm đến đón dẫn ngựa, trên mặt treo nụ cười cổ quái.

"Tiểu thiếu gia, hôm nay lão trạch bên kia đánh nhau."

Dù Hỉ Nhạc kiềm nén thế nào, Tần Miễn vẫn nghe ra sự hưng phấn trong lời nói của hắn ta. Hỉ Nhạc nói nhiều nhưng miệng rất kín, chưa bao giờ nói chuyện trong điền cư ra ngoài, nên sau khi phát hiện sở thích hóng chuyện của Hỉ Nhạc, hắn vẫn mắt nhắm mắt mở.

Hỉ Nhạc kể chuyện này quả thật làm hắn hứng thú, lập tức hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Hỉ Nhạc kể chuyện mạch lạc rõ ràng "Nhị công tử nói với Đỗ lão thái thái muốn đưa Lôi Đại Bảo đến học đường, Đỗ lão thái thái cảm thấy hơi sớm, cự tuyệt. Nhị công tử không từ bỏ kéo theo tức phụ hết ồn ào lại nhốn nháo trước mặt lão thái thái và lão gia tử. Tam công tử nhân cơ hội đề xuất chuyện phân gia, Tứ công tử cùng phụ họa. Đỗ lão thái thái rất mất hứng. Vệ lão thái thái ở một bên châm ngòi ồn ào, Nhị công tử và tức phụ gã ầm ĩ mãi. Đỗ lão thái thái không nhịn được nữa, tát một phát lên mặt tức phụ Nhị công tử."

Tần Miễn truy vấn: "Sau đó thế nào?"

"Bọn họ náo loạn gần nửa canh giờ, cuối cùng bị lão gia tử trấn áp, chuyện cho Lôi Đại Bảo đi học thất bại, chuyện phân gia cũng không thành." Hỉ Nhạc nói gọn gàng. Hắn ta sớm nhìn ra chủ tử nhà mình không hợp với vài vị bên lão trạch, nên mới phá lệ chú ý động tĩnh bên đó.

"Ừ." Tần Miễn thực vừa lòng tin tức nghe được, thuận tay thưởng cho hắn ta vài đồng tiền.

"Đa tạ tiểu thiếu gia!" Hỉ Nhạc vui sướng cất kỹ tiền.

Tần Miễn, Lôi Thiết đi lên cầu gỗ.

"A Thiết, huynh nói xem nếu bên kia phân gia, đối với chúng ta là lợi hay hại?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết một câu trúng đích "Dù phân hay không, Đỗ thị và Vệ thị sẽ không phân."

Tần Miễn vui vẻ nói: "Chính thế. Cho nên cứ mặc bọn họ náo loạn đi."

"WâuWâu" Nhất Điểm Bạch từ rừng cây chạy ra, thân hình đứng thẳng, hai chân trước bám lên ngực Tần Miễn, dùng đầu cọ cọ hắn.

Tần Miễn vỗ vỗ đầu nó, nó ngoan ngoãn thả chân xuống, chạy tới chạy lui vòng quanh Tần Miễn, Lôi Thiết.

Hai người một sói dạo quanh một vòng vườn trái cây. Trái cây đều sinh trưởng rất tốt, quả vừa to vừa tươi ngon mọng nước. Vài cây đào mật đã ẩn ẩn phiếm hồng, qua mấy ngày nữa sẽ chín muồi. Anh đào(2) sớm đã chín muồi, từng quả anh đào treo trên đầu cành tựa như những viên mã não. Tần Miễn, Lôi Thiết nếm thử, vô cùng ngọt lành.

Phương đại gia nghe tiếng đi tới, cảnh giác nhìn Nhất Điểm Bạch một cái. Nhất Điểm Bạch dần trưởng thành, lúc tứ chi chạm đất, độ cao phần lưng vượt qua đầu gối của một nam nhân trưởng thành, có sự khác biệt rõ rệt với loài chó. Hiện người trong thôn đều biết Nhất Điểm Bạch không phải chó mà là sói, bình thường tránh nó thật xa. Phương đại gia cũng không ngoại lệ.

Ông nhìn cây anh đào trước mặt, nhắc nhở: "Lôi Thiết, tức phụ Lôi Thiết, mấy cây anh đào nên hái xuống, nếu không sẽ bị hỏng."

Tần Miễn nhìn mã não đầy cây, trong lòng dâng trào cảm giác thành tựu "Đúng là nên hái. Chúng ta muốn dùng quả anh đào để làm mứt anh đào và rượu anh đào, nhưng mấy ngày nay chúng ta sẽ rất bận — để ta nghĩ cách sắp xếp thế nào."

"Mứt anh đào và rượu anh đào?" Phương đại gia ngạc nhiên nói "Mứt anh đào là gì? Anh đào cũng có thể ủ rượu sao?"

Tần Miễn cười mà không đáp "Gần đây Phương đại gia đã vất vả nhiều, chờ làm xong sẽ biếu ngài một ít nếm thử."

-Hết chương 86-

Chú giải:

(1) Ân và uy: Ân để người ta kính trọng yên tâm tin tưởng trông nhờ! Uy để người ta tuân phục vâng theo!

(2) Cây anh đào: là cherry đó

anh đào

---

87. Chương 87: Đến Thư Viện Thanh Vân Làm Quảng Cáo

"Vậy được, lão già ta cũng không giả mù sa mưa khách sáo làm gì." Phương đại gia mừng rỡ "Trưa rồi, ta cũng nên trở về."

Sau khi Phương đại gia đi xa, Tần Miễn nói: "A Thiết, chúng ta hái một ít anh đào về, ta làm nước ép anh đào và mứt anh đào cho huynh nếm thử."

"Ta lấy giỏ đựng."

Lôi Thiết trực tiếp bay vút rời đi, bóng dáng tiêu sái mà không mất uy vũ.

Tần Miễn ghen tị nói thầm: "Tỏ ra soái ca làm gì chứ. Đúng không, Nhất Điểm Bạch?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Wâu" Nhất Điểm Bạch nhìn hắn, sủa to một tiếng giống như muốn phụ họa.

Tần Miễn buồn cười ngồi xổm xuống xoa đầu nó.

Lôi Thiết nhanh chóng xách một giỏ đựng hiện thân.

Tần Miễn cầm giỏ, Lôi Thiết phụ trách hái. Trái cây không có phun thuốc trừ sâu, Tần Miễn hái một quả anh đào, tuỳ tiện chà chà lên áo, đang định bỏ vào miệng thì bị Lôi Thiết ngăn lại, từ trong lòng lấy ra tấm khăn cẩn thận lau tay cho hắn, rồi hái một quả anh đào khác đưa hắn. "Vừa rồi sờ soạng Nhất Điểm Bạch."

"Ô?" Hai lỗ tai Nhất Điểm Bạch rũ xuống kề sát đầu, cái đầu ngẩng lên, rũ mí mắt nhìn hắn.

Tần Miễn cười to xong, chững chạc đường hoàng nói: "Nó giống như đang khinh thường huynh."

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn Nhất Điểm Bạch.

Hai lỗ tai Nhất Điểm Bạch lại dựng thẳng lên, giống như không có việc gì xoay thân đi qua hướng khác.

Hành động này lại chọc cười Tần Miễn.

Hai người hái nửa rổ anh đào rồi vào nhà.

Cách làm nước ép anh đào đơn giản, anh đào rửa sạch, cắt cuống bỏ hạt, cho vào máy ép trái cây bằng tay. Máy ép nước này do Tần Miễn phát minh, nguyên lý tương tự máy cán mì.

Phương pháp làm mứt anh đào cũng không khó, rửa sạch quả anh đào, cắt cuống bỏ hạt cắt nhỏ, bỏ vào nồi có chút nước, dùng lửa vừa, vừa nấu vừa khuấy đến khi ra nước thì chuyển sang lửa nhỏ nấu cho nhừ nát, thêm đường, nấu tới khi sền sệt là được. Hương vị ngọt ngào không ngán, cảm giác rất tốt.

Tần Miễn múc ra hai chén nhỏ, đưa một chén cho Lôi Thiết "Chắc chúng ta nên xây thêm một hầm chứa đá. Nếu bán ra nước trái cây, mứt trái cây và hộp hoa quả mùa hè vào mùa đông nhất định bán được giá tốt."

Lôi Thiết vẫy tay "Từ từ mà làm, bằng không sẽ rất chói mắt. Chúng ta cũng không thiếu tiền."

"Cũng phải." Tần Miễn được y nhắc nhở, nhận ra đúng là mình tiến quá nhanh "Nghe lời huynh."

Lôi Thiết kéo hắn vào lòng "Tức phụ, ta có một ý tưởng. Chờ tửu lâu đi vào quỹ đạo, lại mua một đám người nhỏ tuổi, dạy chúng võ công, huấn luyện một hai năm là gánh được trọng trách, ít nhất cũng có thể giữ nhà coi sân."

Tần Miễn rất tán thành, nhoài người hôn môi đối phương một cái "Vẫn là huynh suy tính kỹ lưỡng. Về sau việc làm ăn e là càng làm càng lớn, quả thật cần bồi dưỡng nhân thủ của mình."

Trên môi Lôi Thiết còn có vị ngọt của mứt anh đào, hắn nhịn không được vói đầu lưỡi vào.

Hai tay Lôi Thiết giam chặt hai tay và người hắn, áp hắn trên thành dựa lưng sô pha làm sâu sắc nụ hôn này.

Trong máu nam nhân đều có tính công kích, còn hi vọng mình nắm thế chủ động. Tần Miễn ở trong thế bị áp chế, không quen lắm nên giãy dụa, ý đồ áp ngược Lôi Thiết, đổi lấy công kích càng thêm cường liệt từ Lôi Thiết, liếm mút đến đầu lưỡi hắn run lên. Hắn đành thôi giãy dụa, nhưng miệng lưỡi không chịu thua, không cam tâm phản kích lại một cách yếu ớt.

Đến khi chút vị ngọt cuối cùng trong khoang miệng tan mất, hai người mới thở hổn hển tách ra. Tần Miễn phát hiện môi Lôi Thiết hơi sưng, ngượng ngùng dời tầm mắt, lại đối diện một đôi mắt đen kịt trầm lắng, ngực như bị căng đầy, tới gần hôn lên mi tâm nam nhân.

Lôi Thiết lấy ống tay áo lau đi vệt nước đọng trên khoé miệng tức phụ, thong thả dịch người đi, lén kéo chỉnh lại trường bào.

Tần Miễn từ sô pha bật thẳng người dậy, ngồi quay lưng với y, cũng làm động tác tương tự "Khụ khụ… Ta đi cho mứt anh đào còn lại vào lọ đựng. Ngày mai đến thư viện thăm Ngũ đệ, thuận tiện đưa hắn một ít."

Lôi Thiết đột nhiên ngẩng đầu "Thăm hắn? Làm gì?"

Sao phản ứng lớn vậy? Tần Miễn sửng sốt, lập tức hiểu ra, buồn cười nói: "Đương nhiên là tuyên truyền tửu lâu của chúng ta, chứ còn có thể làm gì?"

Hắn đi vào bếp, biết thể nào nam nhân cũng vào theo, cầm một chén ống trúc sạch sẽ từ trong tủ bát ra, dùng thìa múc mứt anh đào lấp đầy ống, rồi thu ống trúc vào không gian. Thời tiết quá nóng, để bên ngoài dễ bị hỏng.

Cuối cùng cho số mứt còn thừa vào chén.

"Ta có cách này, huynh nghe xem coi nó thế nào…"

Sáng hôm sau, Tần Miễn và Lôi Thiết ngâm hai mươi vò rượu anh đào, xem chừng thời gian thì mang theo hộp thức ăn, một rổ anh đào cùng một chồng tờ tuyên truyền, cưỡi ngựa đến huyện Chiêu Dương.

'Du nhiên điền cư' cần lưu lại một người giữ nhà, sau khi Phúc thúc Phúc thẩm ra ruộng, Hỉ Nhạc chốt cổng đại môn, mang một cái ghế và một cây gậy trúc chuẩn bị đến chỗ trồng anh đào đuổi chim, chợt có gõ cửa vang lên.

Hỉ Nhạc không tùy tiện mở cổng ra mà nói to: "Ai đó? Chủ tử chúng ta không ở nhà, nếu có việc ngày sau hãy đến."

"Hỉ Nhạc, là ta. Còn không mau mở cửa?"

Ngoài cửa truyền tới tiếng ngạo mạn của Đỗ thị.

Hỉ Nhạc cười nhạo một tiếng, ngoài miệng khách khí "Thì ra là lão thái thái, Đại thiếu gia và tiểu thiếu gia chúng ta đều không có ở nhà."

"Hỉ Nhạc, là vầy. Hôm nay ta tính về thăm nhà mẹ đẻ, đi vào hái mấy cân anh đào để nương ta nếm thử, mở cửa nhanh lên." Đỗ thị hô, thấy vài thôn dân đứng cách đó không xa đều mang dáng vẻ xem náo nhiệt, thẹn quá thành giận.

"Lão thái thái„ Đại thiếu gia và tiểu thiếu gia chúng ta mới vừa đi thôi, nếu ngài sốt ruột giờ đuổi theo còn kịp, tiểu nhân còn có việc, đi trước." Hỉ Nhạc nói xong liền chạy.

"Hỉ Nhạc! Hỉ Nhạc!" Đỗ thị ở ngoài cửa gọi vài tiếng đều không có người đáp lại, tức đến dùng sức đập cửa, cửa không mở ra, ngược lại tay đánh đến đau, mắng vài câu, căm giận rời đi.

Mấy thôn dân khe khẽ nói nhỏ.

"Ài, nhớ ngày đó Đỗ thị đối xử khắc nghiệt với lão Đại Lôi gia, hiện tại hẳn hối hận lắm? Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận."

"Đúng vậy." Một thôn dân khác ôm tay trước ngực nói "Cả Lôi Đại Cường nữa, mấy hôm trước muốn vào hái anh đào, cũng không được như ý."

"Ta thấy tân tức phụ của Lôi Thiết là yêu ghét rõ ràng, đối tốt với bọn hắn, hắn đều nhớ kỹ. Lúc phân gia, Trương Đại Xuyên, Giang đại gia, Triệu bá vươn tay giúp đỡ, mấy ngày trước tân tức phụ đi biếu anh đào cho những nhà đó, ít nhất năm sáu cân a! Ta còn nếm thử vài trái, ngọt lịm!"

……

Nhất Điểm Bạch chạy không hề thua hai con ngựa, lao nhanh như mũi tên bắn ra. Vào thị trấn, Tần Miễn, Lôi Thiết giảm tốc độ ngựa, đi về phía thư viện Thanh Vân.

Người đi đường đều hiếu kì nhìn chằm chằm Nhất Điểm Bạch, số ít người nhận ra nó là sói thì sợ tới mức nhanh chóng bỏ đi gấp.

Nhất Điểm Bạch nhắc mí mắt, ngạo mạn đảo qua mấy người đó, đi cạnh tông mã của Tần Miễn. Hai con ngựa lá gan lớn cũng không sợ nó. Nguyên nhân có lẽ là đều được cho uống nước linh tuyền.

Còn chưa tới giờ tan học buổi sáng, cả thư viện thật im ắng.

Tần Miễn đi về phía cụ ông ngồi trông cổng thư viện.

"Đại gia, chúng ta tới tìm người, không biết có thể đi vào được không?" Tần Miễn cầm một nắm anh đào từ trong giỏ ra "Đây là anh đào nhà mình trồng, không chua chút nào, ngài nếm thử chứ?"

"Ai ui, đa tạ, anh đào nhà các ngươi không nhỏ nha." Đại gia cười hớn hở nhận lấy anh đào, hỏi "Các ngươi tìm ai?"

Tần Miễn trả lời: "Chúng ta tìm học sinh mới nhập học năm nay, Lôi Hướng Trí."

Cụ ông cầm anh đào vào phòng, tay không đi ra "Bình thường thư viện không cho người tiến vào, ta dẫn các ngươi đi. Ngựa cũng dắt vào luôn, buộc ở cây bên kia, không có người nào dám trộm đâu."

"Làm phiền đại gia."

Cụ ông dẫn cả hai đến thẳng sân ngoài giảng đường nơi tân sinh lên lớp, chỉ vào bên kia nhỏ giọng nói: "Còn chưa tan học, các ngươi ở đây đợi đi."

Tần Miễn nói cảm tạ, cùng Lôi Thiết vào lương đình ngồi nghỉ chân, từ đây có thể nhìn thấy từng hàng học sinh trong giảng đường qua cửa sổ rộng mở.

Nhất Điểm Bạch thuận theo nằm sấp một bên.

Bộ Thanh Vân cùng bàn với Lôi Hướng Trí, ngồi gần cửa sổ. Bữa sáng đã sớm tiêu hóa hết, bụng hắn ta đói đến kêu réo, chán chết nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, hai mắt bỗng sáng rực, lấy ngón tay chọc chọc Lôi Hướng Trí, nhỏ giọng nói: "Lôi huynh, mau nhìn kìa, đó không phải Đại ca, Đại tẩu ngươi sao?"

Lôi Hướng Trí bị túm ra từ trong thế giới sách vở, thấy Tần Miễn và Lôi Thiết, có chút kinh ngạc, gật gật đầu.

Bộ Thanh Vân nhìn phu tử trên bục giảng vẫn chưa chú ý tới động tĩnh bên này, hưng phấn hạ giọng "Ta thấy Đại ca ngươi cầm theo hộp đựng đồ ăn, có phải đến để đưa món ngon cho ngươi không?"

Lôi Hướng Trí không biết nói gì. Dù đúng cũng là cho ta ăn, có liên quan gì với ngươi vậy?

"Coong! Coong! Coong! –"

Ba tiếng chuông vang, phu tử cầm sách lên "Tan học."

Lôi Hướng Trí trong tiếng hối thúc của Bộ Thanh Vân nhanh chóng cất sách vở văn phòng tứ bửu vào hòm sách, đi nhanh về phía lương đình.

Hoắc Tư Duệ tò mò đi tới "Hướng Trí, ngươi đi đâu thế?"

"Tư Duệ." Lôi Hướng Trí nói "Đại ca Đại tẩu ta đến đây."

Khúc Tung Văn mắt sắc, con ngươi xoay tròn, đuổi theo. Vương Thượng Văn Triệu Thiên cũng thấy, bám theo phía sau. Bọn họ đều từ học đường trấn trên đi vào thư viện, tương đối thân cận.

Thế nên, Lôi Hướng Trí dẫn theo một đám người đi vào lương đình.

"Đại ca, Đại tẩu."

Bọn Khúc Tung Văn cùng nhau chắp tay thi lễ "Kiến quá Lôi đại ca, Lôi đại tẩu."

Ánh mắt cả bọn đều nhìn chằm chằm anh đào đỏ au trong giỏ, Tần Miễn buồn cười không thôi.

Lôi Thiết đẩy hộp đồ ăn về phía Lôi Hướng Trí "Đưa cơm trưa cho ngươi."

"Đa tạ Đại ca, Đại tẩu." Lôi Hướng Trí tươi cười, ngồi xuống ghế đá cạnh hắn, mở hộp đồ ăn ra liền ngửi được một mùi thơm, lấy thức ăn bên trong bày ra bàn đá, phát hiện không chỉ có một món ăn, rất là cảm động.

Đám người Khúc Tung Văn nhìn chằm chằm hồi oa nhục(1), cá kho tộ, cà tím om thịt. trứng tráng cà chua, đậu phụ rán thơm và một bát cơm trắng lớn còn tỏa hơi nóng, len lén nuốt nước miếng.

Thấy lượng đồ ăn các món đều không ít, Lôi Hướng Trí nói với cả đám: "Nhiều món như vậy một mình ta ăn cũng không hết, nếu các ngươi không ngại, tới nhà ăn mua cơm lại đây cùng nhau ăn."

"Đa tạ Lôi huynh."

Đám người Khúc Tung Văn đều mới mười sáu mười bảy tuổi, vẫn còn vài phần tâm tính tiểu hài tử, cười hì hì, người sau tiếp bước người trước chạy xa.

-Hết chương 87-

(1) Hồi oa nhục: thịt nấu hai lần, hình như ta từng chú giải rùi thì phải.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

88. Chương 88: Long Trọng Khai Trương

Món ăn trong nhà ăn thư viện có chay có mặn, nhưng hương vị rất bình thường. Ba người Hoắc Tư Duệ, Khúc Tung Văn và Bộ Thanh Vân đều ăn không quen, mà các món Tần Miễn mang tới sắc hương vị đều đủ, vừa nhìn liền biết ngon hơn cơm của thư viện. Gia cảnh Triệu Thiên và Vương Thượng Văn bình thường, một tháng nhiều nhất ăn ba bốn bữa ngon. Vì thế dẫn đến một màn hiện tại. Ngược lại chi tiêu mỗi tháng Lôi Đại Cường, Đỗ thị cho Lôi Hướng Trí không tính là ít, nhưng hắn ta là người cần kiệm, cũng ít khi mua món mặn.

"Nói vậy chuyện trong tân tửu lâu rất bận rộn, Đại ca Đại tẩu sao lại rãnh rỗi đến thăm ta?" Lôi Hướng Trí hỏi. Hắn vào thư viện đã hai tháng, đây là lần đầu tiên Tần Miễn, Lôi Thiết cùng đến thăm hắn.

Tần Miễn nói: "Hôm nay chúng ta đến, ngoài thăm ngươi, còn có một việc về tửu lâu muốn nhờ các ngươi giúp đỡ một chút. Chuyện này chờ lát nữa hẵng nói."

Vừa hàn huyên mấy câu, đám người Khúc Tung Văn mỗi người bưng một chén cơm bước nhanh tới. Học trò đi ngang qua đều tò mò nhìn bọn họ.

Tần Miễn, Lôi Thiết đứng lên nhường chỗ ngồi cho họ, mấy người Khúc Tung Văn vội vàng từ chối. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Làm sao có thể không biết xấu hổ?"

Tần Miễn không để ý, cười cười "Các ngươi ngồi ăn đi, không cần ngượng ngùng. Lát nữa ta và A Thiết còn có chuyện cần phiền toái các ngươi đó."

"Dám hỏi là chuyện gì? Nhị vị là Đại ca Đại tẩu của Hướng Trí, cũng chính là Đại ca Đại tẩu chúng ta." Nói chuyện là một gương mặt lạ lẫm.

Lôi Hướng Trí giới thiệu: "Đại ca, Đại tẩu, vị này là bằng hữu ta mới kết giao, Hoắc Tư Duệ, hắn là người đứng đầu bảng thi Phủ năm nay." Tuổi Hoắc Tư Duệ xấp xỉ Lôi Hướng Trí, một công tử đầy khí chất danh môn lại không hề có vẻ kiêu ngạo, nho nhã lễ độ chào "Kiến quá Lôi đại ca, Lôi đại tẩu."

Tần Miễn gật gật đầu "Hoắc công tử, hạnh ngộ. Các ngươi ăn cơm trước, ăn xong chúng ta lại trò chuyện."

Mọi người nhìn nhìn nhau "Vậy… chẳng phải là bắt nhị vị đợi lâu?"

Vẫn là Lôi Hướng Trí mở miệng, mấy người mới không lề mề nữa, ngồi xuống ăn cơm.

"Trong này là mứt anh đào, không thể để lâu." Tần Miễn đưa chén ống trúc cho Lôi Hướng Trí.

Thừa dịp bọn họ ăn cơm, Tần Miễn, Lôi Thiết đi dạo loanh quanh đây, không có đi quá xa, lát sau trở về, mấy người Lôi Hướng Trí đã cơm nước xong. Chén đĩa cũng được dọn dẹp, cất vào hộp đựng đồ ăn.

Lôi Hướng Trí và Bộ Thanh Vân đứng dậy nhường chỗ cho Tần Miễn, Lôi Thiết.

Tần Miễn lấy một xấp giấy từ túi tay áo ra "Chuyện là như vầy. Tân tửu lâu 'Song Hưởng lâu' nhà chúng ta sẽ khai trương vào ngày Ba mươi, vừa vặn ngày nghỉ của thư viện Thanh Vân cũng là Ba mươi và Ba mươi mốt. Chúng ta tính mượn cơ hội này tổ chức một cuộc thi đấu tài năng nhỏ ở Song Hưởng lâu, gồm thi thơ thi hoạ thi chữ. Mỗi một mục thi đều chọn ra ba người đứng đầu, giải thưởng theo thứ tự là mười lượng, năm lượng và hai lượng. Thứ nhất, có thể là tuyên truyền cho tửu lâu chúng ta Thứ hai, cũng là tạo

cơ hội cho học trò gia cảnh tương đối khó khăn thử tự lực cánh sinh. Thơ ca tranh hoạ xuất sắc còn có thể treo trong tửu lâu của chúng ta, trợ giúp tên tuổi của các vị."

Hoắc Tư Duệ vỗ tay khen: "Chủ ý này rất hay, có lẽ ta có thể thuyết phục gia phụ làm bình phán(1)."

Tần Miễn hỏi ra nghi vấn "Không biết lệnh tôn là…?"

Bộ Thanh Vân cướp lời: "Phụ thân Tư Duệ là viện trưởng thư viện chúng ta."

Tần Miễn tỏ rõ ý kiến "Nếu có thể mời được Hoắc viện trưởng thì thật là vinh hạnh. Có điều mục đích nguyên bản của cuộc thi dù sao cũng là hấp dẫn khách nhân, ít nhiều lây dính tính chất con buôn, chỉ sợ khó được lệnh tôn xem trọng."

Hoắc Tư Duệ xua tay cười nói: "Nhất định Lôi đại tẩu cho rằng gia phụ là một người đầy khí chất nho gia, cao cao tại thượng, thậm chí… Ha ha, cổ hủ cứng nhắc, kì thực không phải. Ta dám khẳng định gia phụ sẽ có hứng thú."

Tần Miễn vui vẻ nói: "Nếu thật có thể mời lệnh tôn đến, năm nay mỗi chủng loại trái cây vườn nhà chúng ta đều gửi tặng lệnh tôn hai mươi cân."

Lôi Hướng Trí cười nói với Hoắc Tư Duệ: "Vừa nãy ngươi cũng ăn anh đào, mùi vị không tệ chứ? Hoa quả nhà Đại ca ta đều vô cùng tươi tốt, căng mọng ngọt lành."

"Được, một lời đã định." Hoắc Tư Duệ tự tin nói.

Tần Miễn nói tiếp "Ngoài ra toàn bộ học trò dự thi đều được miễn phí một bữa cơm tại bổn tửu lâu."

Vương Thượng Văn giật mình: "Như vậy quý tửu lâu sẽ thâm hụt nghiêm trọng."

Tần Miễn mỉm cười "Ta còn chưa nói hết. Vì tránh cho người tiến vào lừa ăn lừa uống, thậm chí giả mạo học trò, chỉ thư sinh có thể làm ra một bài thơ tại chỗ là được dự thi và có cơ hội ăn uống miễn phí."

Lôi Hướng Trí, Khúc Tung Văn đều khẽ gật đầu.

Hoắc Tư Duệ bội phục nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết, không biết phương pháp này là do vị nào nghĩ ra.

"Mọi chi tiết đều nằm trong tờ tuyên truyền này." Tần Miễn đưa đống tờ tuyên truyền cho Lôi Hướng Trí "Việc chúng ta muốn nhờ Ngũ đệ và các vị là giúp tuyên truyền việc này trong thư viện. Các vị có hứng thú cũng có thể đến tham gia. Nếu ta nhớ không lầm, thi Viện tổ chức vào tháng Mười. Lần thi đấu này vừa lúc có thể hâm nóng *** thần chư vị, không phải sao?"

Lôi Hướng Trí gật đầu nói: "Đúng vậy. Đại tẩu, việc này cứ giao cho chúng ta."

Tần Miễn cầm ra một tờ giấy khác "Đây là thực đơn của tửu lâu, cũng hoan nghênh các vị lúc đó đưa thân thích bằng hữu đến dùng cơm, ba ngày khai trương đầu tiên đều giảm ba mươi phần trăm."

Đám người Khúc Tung Văn nhìn những tên món ăn chưa từng nghe qua trên thực đơn, âm thầm chảy nước miếng, hạ quyết tâm lúc đó chẳng những dự thi, còn phải mang thân thích bằng hữu tới ăn cơm.

Tần Miễn đứng lên "Chắc cũng gần đến thời gian mọi người lên lớp rồi? Không chậm trễ các ngươi học tập. Ta và A Thiết còn tính tới mấy nơi khác phát tuyên truyền. Cáo từ."

"Xin mời."

Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn theo Nhất Điểm Bạch ra khỏi thư viện Thanh Vân, không có tự mình phát tờ tuyên truyền, mà tìm đến bốn hài tử tuổi chừng mười hai đang chơi đùa đầu ngõ, nhìn có vẻ tương đối thông minh, chia hai trăm tờ truyền đơn cho bốn đứa, bảo chúng phát cho hoả kế hoặc lão bản cửa tiệm hai bên đường. Đưa trước mỗi đứa mười văn tiền cọc, sau khi phát tờ tuyên truyền xong lại cho mỗi đứa bốn mươi văn tiền.

Người lấy được truyền đơn đều tò mò nhìn nội dung của nó, bên trên ngoài giới thiệu vắn tắt về tửu lâu và khách *** trong Song Hưởng lâu, món ăn đặc sắc, hoạt động ưu đãi, nội dung thi đấu tài nghệ, cuối trang giấy còn có một dòng ghi chú bắt mắt: Song Hưởng lâu và cửa tiệm 'Món ăn ngon' cùng thuộc một nhà.

Chỉ một câu như thế, người từng đến ăn ở 'Món ăn ngon' đều rút ra một kết luận đanh thép – hương vị món ăn Song Hưởng lâu tuyệt đối không kém.

Từ Huyện thành trở về, khi ngang qua trấn Lưu Thuỷ, Tần Miễn mua sáu cái vạc lớn, nhờ người chở về nhà.

Về nhà, hắn và Lôi Thiết mời bốn thanh niên trẻ tuổi nhanh nhẹn cùng bốn phụ nhân linh hoạt trong thôn đến vườn trái cây làm việc. Các nam nhân trèo lên thang xếp hái anh đào, nhóm phụ nhân phụ trách rửa anh đào, cắt cuống bỏ hạt. Bỏ hạt không khó, có thể dùng chiếc đũa chọc vào.

Có tất cả sáu cây anh đào, tạm thời hái trước ba cây. Lúc kết toán tiền công, Tần Miễn còn tặng mỗi người nửa cân anh đào.

Số anh đào hái xuống, Tần Miễn, Lôi Thiết ngâm thành ba vạc rượu anh đào, ép nửa vạc nước anh đào. Vẫn còn dư anh đào, Tần Miễn làm thành mứt chứa đầy hai chậu, để dành dùng vào ngày khai trương Song Hưởng lâu.

Sau khi trời tối, Tần Miễn chuyển các vạc lớn vào không gian để giữ tươi.

Ba mươi tháng Năm, ngày khai trương.

Giờ lành vừa đến, pháo nổ vang lộp bộp. Tần Miễn và Lôi Thiết cùng nhau kéo vải đỏ phủ tấm bảng hiệu, lộ ra ba chữ 'Song Hưởng Lâu' tiêu sái bằng vàng.

Khách nhân nghe tin mà đến chen chúc đi vào đại môn, có vài người mặc áo bào thư sinh nhưng khí chất không giống thư sinh kêu to: "Ta muốn dự thi!"

Lôi Hướng Trí đứng chắn ở cửa, cười nói: "Có thể. Bất quá trước tiên thỉnh mọi người lấy chủ đề 'Xuân' làm một bài thơ, người hợp cách sẽ nhận được một đoá hồng nhỏ, đại biểu tư cách dự thi cùng hưởng đãi ngộ ăn uống miễn phí. Kẻ hèn bất tài, là đệ nhị kỳ thi Phủ năm nay."

Câu cuối vừa thốt ra, vài người muốn mượn danh nghĩa dự thi trà trộn vào ăn uống chùa lập tức từ bỏ ý định, xấu hổ lẫn mất trong đám đông người. Hạng nhì thi Phủ không dễ gạt đâu. Có người không cam lòng đi vào cũng đành tự móc tiền túi, còn các thư sinh chân chính xếp hàng đợi làm thơ.

Nhóm *** tiểu nhị mặc trang phục thống nhất, chải tóc gọn gàng chỉnh tề vội dẫn đường các khách nhân khác đi vào.

"Vị khách quan này, không biết ngài đến dùng cơm hay ở trọ ạ?"

"Dùng cơm."

"Vâng ạ, mời ngài vào trong ngồi." Trên mặt *** tiểu nhị treo nụ cười niềm nở "Khách quan muốn ngồi ở đại đường náo nhiệt, hay là nhã gian tao nhã lầu hai, hoặc là phòng thượng khách thoải mái lầu ba?"

"Ở đại đường đi, cho náo nhiệt."

"Dạ, mời ngài đi bên này. Khách quan, đây là thực đơn của tửu lâu chúng ta, giá ghi rõ bên cạnh. Không biết ngài muốn ăn những gì? Ngọt, mặn, chua, cay, bảo đảm luôn hợp khẩu vị của ngài. Nếu ngài không muốn xem thực đơn, tiểu nhân có thể liệt kê những món ăn theo khẩu vị của ngài. Ba ngày đầu khai trương, đến ăn cơm ở tửu lâu chúng ta chẳng những được chiết khấu ba mươi phần trăm, còn tặng kèm điểm tâm mứt anh đào."

"Món ăn trong tửu lâu các ngươi quả thật rất nhiều. Như vầy, ta không kiêng an, ngươi xem rồi chọn cho ta ba mặn một chay một canh."

"Dạ được, lập tức sẽ đưa thức ăn lên ngay. Mời ngài uống trà, nếm thử điểm tâm mứt anh đào của chúng ta trước, đây là món độc nhất vô nhị cả Huyện đó ạ."

……

"Vị khách quan này, xin hỏi ngài dùng cơm hay ở trọ?"

"Ở trọ."

"Dạ vâng, mời đi hướng này. Khách phòng lâu Như Quy chúng ta tổng cộng có ba loại, phòng phổ thông thực dụng, có phòng đơn và phòng đôi, sạch sẽ ngăn nắp, gia cụ đầy đủ, độc hưởng không gian tư nhân Nhã gian xa hoa, có phòng vệ sinh độc lập Về phòng thượng khách, rộng mở thoải mái, còn có các công cụ giải trí thú vị, thích hợp cho thân nhân bằng hữu cùng vào ở. Đây là bảng giá. Ba ngày đầu khai trương đều được giảm ba mươi phần trăm. Nếu ngài không thể quyết định, tiểu nhân có thể đưa ngài đi tham quan các loại phòng trước."

……

Trong đại đường, khách nhân ngày càng nhiều.

Cổng lớn Song Hưởng lâu là nơi náo nhiệt nhất. Đại môn rộng gần hai trượng, Lôi Hướng Trí ở bên trái kiểm nghiệm nhóm thư sinh tham gia dự thi Tần Miễn và Lôi Thiết bên phải nghênh đón các khách nhân đến dùng cơm ở trọ.

Một chiếc xe ngựa tới gần rồi dừng lại, Khúc Tung Văn từ trên xe nhảy xuống, bước nhanh đến bên cạnh Lôi Hướng Trí "Ta đến giúp ngươi."

"Làm phiền huynh." Lôi Hướng Trí cảm kích nói.

Có Khúc Tung Văn hỗ trợ, nhóm thư sinh phân thành hai hàng, tốc độ tiến lên nhanh hơn rất nhiều.

Một vị thư sinh ngâm thơ trôi chảy: "Cây cỏ biết xuân vốn ít ngày. Khoe hồng phô tía tỏa hương say. Tài hèn ý kém du cùng liễu. Tung tuyết đầy trời phất phới bay.(2)"

"Thơ hay!" Lôi Hướng Trí tán thưởng gật đầu, đưa một đóa hoa hồng cho đối phương "Học huynh, mời vào."

Bên này vô cùng náo nhiệt Bên kia, Tần Miễn mỉm cười chào đón khách nhân đi vào, Lôi Thiết dẫn theo bốn hộ viện đứng cách vài bước đề phòng kẻ trộm thừa dịp đông người sinh sự.

Chợt nghe một người hô lên: "Niếp lão bản Tuý Tiên lâu huyện Chiêu Dương dâng tặng lễ vật chúc mừng – ba bồn thường xanh chiêu tài tiến bảo, tám vò rượu ngon lâu năm."

Tần Miễn ngẩng đầu nhìn theo, người bước xuống từ cỗ xe ngựa xa hoa đối diện quả nhiên là Niếp Hành, một thân thanh bào phong độ nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới "Lôi lão bản, Tần lão bản, chúc mừng khai trương đại cát!"

Cùng làm ngành ăn uống, Niếp Hành trở lại, Tần Miễn không thấy kỳ quái, chỉ là không ngờ đối phương sẽ tặng lễ. Không phải nói cùng nghề là oan gia sao?

"Đa tạ Niếp lão bản. Rất vui được Niếp lão bản hân hạnh chiếu cố, hi vọng Niếp lão bản có thể ăn uống tận hứng. A Thiết, huynh tiếp Niếp lão bản vào trong nhé." Chuyện đón khách, Tần Miễn không yên tâm giao cho một mình Lôi Thiết.

Lôi Thiết gật đầu với Niếp Hành "Niếp lão bản, bên này, mời."

Bên kia sẽ có hỏa kế chăm sóc xe ngựa.

Điếm tiểu nhị đi theo cung kính hỏi: "Dám hỏi Niếp lão bản dùng cơm hay là ở trọ?"

Niếp Hành cười nói: "Ta ở một đêm."

Ánh mắt Lôi Thiết chợt lóe.

Điếm tiểu nhị lại hỏi: "Không biết Niếp lão bản muốn ở phòng xa hoa lầu hai hay phòng thượng khách lầu ba?"

Niếp Hành không chút do dự nói: "Phòng thượng khách."

"Vâng ạ, mời ngài đến bên này làm thủ tục nhập phòng."

Bên ngoài, Tần Miễn tiếp tục đón khách, cười mỏi đến mặt mũi tê rần.

-Hết chương 88-

Chú giải:

(1) Bình phán: trọng tài

(2) Bài nguyên gốc là: Thảo mộc tri xuân bất cửu quy, bách bàn hồng tử đấu phương phỉ. Dương hoa du giáp vô tài tư, duy giải mạn thiên tác tuyết phi. (Bài Vãn Xuân của Hàn Dũ)

Bản dịch tui tham khảo ở đây: poem.tkaraoke.com/21261/VanXuan.html

———-

89. Chương 89: Sao Có Thể Không Có Thi Võ

Hoắc Tư Duệ và hai vị nam tử trung niên cùng nhau đi tới.

"Tần lão bản."

Nam tử trung niên đi trước vận một thân áo dài nhà giáo, có năm phần tương tự Hoắc Tư Duệ, bụng phệ, mặt mày hiền từ, cười rộ lên trông giống hệt phật Di Lặc. Vị nam tử trung niên còn lại lớn tuổi hơn, mặc áo dài màu xám, đầu đội khăn đen, thân hình thon gầy, động tác thanh nhã, ánh mắt lóe ra sự thông tuệ.

Hoắc Tư Duệ nói với nam nhân giống phật Di Lặc: "Cha, vị này chính là một trong hai lão bản của Song Hưởng Lâu, Tần lão bản. Tần lão bản, vị này là cha ta, tục danh(1) Vĩnh Thành."

Hình tượng Hoắc viện trưởng hoàn toàn không giống như Tần Miễn đã nghĩ nên nhất thời không che giấu được kinh ngạc, nhưng hắn điều chỉnh biểu cảm rất nhanh, bước lên chào "Hoắc viện trưởng, tiểu tử xin vấn an ngài." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hoắc Vĩnh Thành có thể trở thành viện trưởng một thư viện, nhất định có công danh trong người, Hoắc Tư Duệ lại không giới thiệu, chắc là Hoắc Vĩnh Thành đã dặn dò, không muốn lấy công danh đè người.

Hoắc viện trưởng thấy nét kinh ngạc trong mắt Tần Miễn, khiêm tốn cười cười, không để trong lòng "Tần lão bản không cần đa lễ. Quý tửu lâu tổ chức cuộc thi tài nghệ như vậy cũng là chuyện có lợi cho các học trò. Lão phu ra một phần lực chỉ là nhấc tay chi lao."

Hoắc Tư Duệ lại giới thiệu người còn lại "Vị này là Lưu phu tử của thư viện chúng ta, tục danh Kính Hiền."

"Kiến quá Lưu phu tử." Tần Miễn chắp tay thi lễ nói. Lưu phu tử nói: "Lão phu không mời đã đến, xin Tần lão bản chớ trách."

Tần Miễn vội nói: "Không dám. Hoắc viện trưởng cùng Lưu phu tử đại giá quang lâm chính là sự vẻ vang đối với tệ tửu lâu. Hai vị, mời vào!"

Hắn tự mình đưa Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử đến lâu Tân Chí.

Đi vào đại đường tầng một, Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử liền nhìn thấy nội đường gần như đã ngồi đầy. Vài học trò đứng chen chúc trước vách tường tán thưởng bình luận gì đó. Hai người hiếu kỳ đến gần, ánh mắt chạm phải bài thơ trên vách, không khỏi chăm chú nhìn kỹ.

"Xuân. Ngọc biếc điểm cây một ngọn cao, vạn tơ rủ ánh lục rờn treo. Nào hay lá mảnh ai đem cắt? Ngọn gió cuối xuân tựa kéo dao(2). Thơ hay!"

Lưu phu tử ngâm xong, có chút kích động tán thưởng.

Hoắc viện trưởng không ngờ có thể thấy một áng thơ tứ tuyệt bậc này trong tửu lâu, cũng gật đầu, trong mắt hàm chứa kinh hãi.

Hai người không kịp trao đổi, lại nhìn về phía ba bài thơ khác.

"Hạ. Cây xanh rậm rạp ngày hè dài, ảnh ngược đình mái soi hồ nước. Mành hạt thuỷ *** lay trong gió, khắp viện thơm ngát hương tường vi(3)."

"Thu. Suối xanh êm ả lượn bên đồi, màu nước thu trong ánh sắc trời. Xa tít hồng trần ba mươi dặm, lá vàng mây trắng nhẹ nhàng trôi(4)."

"Đông. Nghìn non chim vắng hết, muôn dặm người không vết. Nón lá chiếc thuyền con, buông câu dòng nước tuyết(5)."

Sau khi xem xong, Hoắc Tư Duệ khẩn cấp hỏi: "Tần lão bản, dám hỏi bốn bài thơ này xuất phát từ người nào? Cả bốn đều tuyệt thế vô song, thi nhân có thể làm ra tất tài năng không ai sánh bằng!"

Mấy câu này cũng là lời Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử muốn nói, chẳng qua bị Hoắc Tư Duệ đoạt trước. Ánh mắt cả hai lấp lánh nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn cười ha ha "Là lúc A Thiết ở bên ngoài tình cờ nghe người ta đọc, cảm thấy nghe không tệ nên ghi nhớ."

"Hả?"

Ba người Hoắc viện trưởng rõ là thất vọng trước đáp án này, nhưng không còn cách nào.

"Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử, Hoắc công tử, bên này, xin mời." Tần Miễn mời họ đến một bàn bốn chỗ ngồi.

Rất nhanh liền có *** tiểu nhị dâng trà thượng đẳng, một đĩa điểm tâm mứt anh đào tương, một phần nước anh đào đựng trong bình lưu ly, xuyên qua lưu ly trong suốt nước anh đào càng lộ vẻ mê người, phối với bộ bốn tách lưu ly đồng bộ với bình Còn có thêm một giỏ nhỏ *** xảo đan bằng cành trúc, bên trong đựng anh đào tươi rói còn vương giọt nước, lóe ra ánh sáng, dụ người thèm ăn.

"Các vị từ từ thưởng thức." Tiểu nhi khom lưng thi lễ, kính cẩn nghe lời lui ra.

Hoắc Tư Duệ ngồi tiếp chuyện với Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử một chốc, ăn chút điểm tâm, hoa quả, rồi sang ngồi chung với nhóm đồng môn.

Vừa tới thời gian thi đấu, khách nhân trong tửu lâu không hẹn mà cùng yên tĩnh lại. Sở dĩ hôm nay họ tới, một mặt là để ăn cơm, mặt khác vì muốn xem thi tài.

Tần Miễn, Lôi Thiết cùng nhau đứng bên người Hoắc viện trưởng. Tần Miễn chắp tay nói: "Các vị, tại hạ Tần Miễn, vị này là Lôi Thiết, hai chúng ta là lão bản của Song Hưởng lâu, hoan nghênh các vị hôm nay đại giá quang lâm Song Hưởng lâu. Hi vọng mọi người ăn được vui vẻ, ở đến thoải mái. Cuộc thi tài nghệ lập tức sẽ bắt đầu, trước đó ta xin được giới thiệu với mọi người hai vị khách quý, Hoắc viện trưởng cùng Lưu phu tử của thư viện Thanh Vân."

Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử chắp tay chào mọi người.

Tần Miễn nói tiếp: "Nhị vị này chính là bình phán của cuộc thi tài, do đó chư vị dự thi không cần lo lắng cuộc thi có điều bất công."

Mọi người rối rít gật đầu. Người từ huyện Chiêu Dương gần như đều biết Hoắc viện trưởng không chỉ là viện trưởng thư viện Thanh Vân, còn là Tiến sĩ Hiếu Huệ hai mươi năm, nhân phẩm, tài học cùng danh vọng đều đáng tin.

Tần Miễn gật đầu ra hiệu với Tôn Mậu Sinh.

Tôn Mậu Sinh đi tới chính giữa đại đường, nở nụ cười giương giọng nói: "Tại hạ là chưởng quầy Tôn Mậu Sinh của Song Hưởng lâu, đa tạ các vị đã ủng hộ. Cuộc thi tài hiện tại bắt đầu –"

"Khoan đã!" Một thư sinh vừa cao vừa to bỗng nhiên đứng lên. Nhìn áo bào học trò màu trắng trên người, cũng là học trò của thư viện Thanh Vân.

Nội đường đột nhiên yên ắng, ánh mắt mọi người đều dồn lên người thư sinh nọ.

Tần Miễn chú ý trong tay hay trên người người nọ đều không có bông hồng nhỏ, mặt hơi sa sầm. Chẳng lẽ chưa bắt đầu đã có người muốn quậy?

Lôi Thiết đè vai hắn lại, ánh mắt bình thản không sợ sóng dữ khiến hắn nhanh chóng trấn định. Phải ha, dù tên này muốn quấy rối thật thì sao, có A Thiết hắn cần gì sợ?

Hoắc viện trưởng nhỏ giọng hỏi Hoắc Tư Duệ "Người kia cũng là học trò thư viện chúng ta? Ngươi quen mặt không?"

Hoắc Tư Duệ gật đầu, sắc mặt là lạ "Có biết. Hắn… đại khái là học trò ăn được nhất thư viện chúng ta." Đến giờ Hoắc Tư Duệ vẫn nhớ rõ lần đó tới nhà ăn ăn cơm, thấy trên bàn cơm trước mặt Bao Húc xếp chồng năm cái bát không, trong tay còn ôm một cái bát ăn hùng hục.

"Hả? Ha ha." Hoắc viện trưởng vuốt râu, cười đến rất kỳ quái.

Lôi Hướng Trí nhận ra vị thư sinh kia, vội vàng đi qua, ôn hòa nói: "Bao sư đệ, nếu ngươi có bất cứ nghi vấn gì, chờ đến cuộc thi kết thúc rồi nói."

"Không được!" Bao Húc gấp gáp nói "Đợi cuộc thi kết thúc mới nói sẽ không kịp. Ta muốn nói các mục thi của Song Hưởng lâu đều là thi văn, vì sao không có thi võ? Ta cũng có tài nghệ, ta biết võ công!"

Té ra là chuyện này. Tần Miễn cất cao giọng nói: "Việc này quả thật là sơ sót của chúng ta."

Hắn thẳng thắn thú nhận làm các khách nhân ở đây rất có hảo cảm.

Khuôn mặt Bao Húc hơi béo, cười rộ ha ha trông vô cùng phúc hậu, hắn ta vui sướng hỏi: "Có phải ta có thể tham gia thi đấu không?"

Tần Miễn nâng tay ý bảo hắn ta chớ nóng vội, giương giọng hỏi: "Không biết còn vị học trò nào muốn tham gia tỷ thí võ nghệ không?"

Lại thêm hai thư sinh đứng lên.

Bộ Thanh Vân vui vẻ, nói với Khúc Tung Văn: "Vậy tốt ghê. Dù công phu ba người họ không giỏi cũng có thể lấy được vị trí nhất nhì ba."

Vương Thượng Văn bên cạnh câm nín, nói: "Ngươi nói nhỏ chút."

Tần Miễn thầm nghĩ cái này dễ làm, mở miệng cười nói "Bởi vì nhân số tham gia tỷ võ quá ít, chờ sau khi thi văn kết thúc, ba vị hãy đấu cùng ta. Nếu ba vị đều thắng được ta, rồi tiếp tục so đấu với nhau, chọn ra vị trí nhất nhì ba. Nếu ai bị thua thì không có tư cách tham gia xếp hạng. Không biết ý ba vị đây thế nào?"

"Hả?" Khúc Tung Văn giật mình hỏi Lôi Hướng Trí "Đại tẩu ngươi cũng biết công phu?"

Lôi Hướng Trí cũng rất bất ngờ "Không rõ, hẳn là Đại ca ta dạy."

Các khách nhân càng phấn khởi hơn, không ngờ đến ăn một bữa cơm còn có thể xem đấu võ ngoạn mục. Vương triều Đại Hạ trước nay trọng văn khinh võ, người biết võ công không nhiều.

Bao Húc không chút do dự đáp ứng, ngốc ngốc nói: "Tần lão bản, ngài xem người ngài rất nhỏ… dù mứt anh đào ở đây ăn rất ngon — Ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình."

Khoé miệng Tần Miễn giật giật, trên mặt lại tỉnh rụi, bên môi mỉm cười lộ tư thái thế ngoại cao nhân bí hiểm, chậm rãi nói: "Chờ các hạ đánh thắng tại hạ lại nói."

Biểu hiện này thật sự trấn trụ được Bao Húc, vẻ mặt đối phương trở nên nghiêm túc, tay nắm thành quyền.

Hai vị thư sinh Lý Sơn, Chu Hải cũng đồng ý.

Lúc này Tôn chưởng quầy mới tiếp tục đề tài trước đó: "Tỷ thí đầu tiên, ngâm thơ, chủ đề là 'Ăn', các loại đồ ăn, nguyên liệu nấu ăn, rau củ, rượu hay hoa quả đều được. Giấy và bút mực đã bị xong, mời chư vị dự thi viết xuống bài thơ của mình. Thời gian là một nén nhang (15 phút)."

Hoắc viện trưởng như có chút đăm chiêu nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết. Hai vị lão bản vì tuyên truyền tửu lâu thật đúng là dốc hết sức lực.

Lôi Hướng Trí suy nghĩ một lát, nhấc bút viết.

Tần Miễn, Lôi Thiết đứng ở một góc không bắt mắt thầm đánh giá mọi người trong đại đường, chẳng ngoài ý muốn bắt gặp vài gương mặt không mấy xa lạ — là những người mua phối phương gia vị, mục đích hôm nay họ đến quá rõ.

"Tức phụ, ngươi sẽ đấu võ với họ?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn cười, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ huynh ra đấu? Muốn thắng họ còn không dễ như trở bàn tay?"

Lôi Thiết mặt không biểu cảm, trong mắt lại hiện lên ý cười.

Tần Miễn thấy rõ ràng, nín cười. Người này cũng thích được khen?

Miệng Lôi Thiết thì thầm một câu "Ta chỉ thích nghe ngươi khen."

Ánh mắt Tần Miễn ngập tràn ý cười, tiếp tục nói việc chính "Dù sao chỉ có ba người, sắp thành hạng nhất nhì ba cũng chỉ mấy chục lượng. Quan trọng là làm không khí náo nhiệt a."

Tầm mắt đám người Niếp Hành, Khúc Tung Văn, Hoắc Tư Duệ đều dừng ở hai người kề tai nói nhỏ, nhìn ra được tình cảm họ vô cùng tốt.

"Niếp Hành đặt phòng thượng khách, nam nhân trẻ tuổi đi cùng và tiểu tư phân biệt đặt phòng xa hoa và gian phổ thông." Lôi Thiết.

Tần Miễn không để tâm, nói: "Không ngoài ý muốn. Song Hưởng lâu chẳng có gì mờ ám, cứ để bọn họ xem. Tửu lâu nhà chúng ta độc đáo ở chỗ linh hồn, không phải chỉ có hình thức bên ngoài."

Bộ dáng tức phụ kiêu ngạo trông thật chói mắt. Lôi Thiết yên lặng cầm tay đối phương.

-Hết chương 89-

Chú giải:

(1) Tục danh: tên huý, tên thật do cha mẹ đặt

(2) Bài gốc là: Bích ngọc trang thành nhất thụ cao, vạn điều thùy hạ lục ti thao. Bất tri tế diệp thùy tài xuất, nhị nguyệt xuân phong tự tiễn đao (Bài Vịnh Liễu của tác giả Hạ Tri Chương)

Bản dịch này tui tham khảo ở đây: violet /thcs-ducthanh-ha***/entry/show/entryid/3109358/cmid/2955717

(3) Bài gốc là: Lục thụ âm nùng hạ nhật trường, lâu thai đảo ảnh nhập trì đường. Thủy *** liêm động vi phong khởi, mãn giá sắc vi nhất viện hương (Bài Sơn Đình hạ nhật của tác giả Cao Biền)

Bài này dễ tui tự edit.

(4) Bài gốc là: Thanh khê lưu quá bích sơn đầu, không thủy rừng tiên nhất sắc thu. Cách đoạn hồng trần tam thập lý, bạch vân hồng diệp lưỡng du du (Bài Thu nguyệt của tác giả Trình Hạo)

Bản dịch của Thiện Thanh, tui tham khảo ở đây: .thivien.net/Tr%C3%ACnh-H%E1%BA%A1o/Thu-nguy%E1%BB%87t/poem-gZqVuem630l0YKZD5bl7zA

(5) Bài gốc là: Thiên sơn điểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt. Cô chu thoa lạp ông, độc điếu hàn giang tuyết (Bài Giang tuyết của tác giả Liễu Tông Nguyên)

Bản dịch này của Lê Nguyễn Lưu, tui tham khảo ở đây: .thivien.net/Li%E1%BB%85u-T%C3%B4ng-Nguy%C3%AAn/Giang-tuy%E1%BA%BFt/poem-prdeDjQPjCYKiqLv4pSC3w?Page=2

---

90. Chương 90: Bỗng Dưng Nổi Tiếng

Một nén nhang sau, nhóm thư sinh rối rít hạ bút. Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử bảo họ lần lượt ngâm lên bài thơ bản thân sáng tác.

"Thà rằng không ở trúc, không thể không ăn thịt. Không trúc khiến người tục, không thịt khiến người gầy." Vị thí sinh thứ nhất tự tin đọc ra bài thơ của mình.

Mọi người cười vang.

“Ha ha ha…”

Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử không hẹn mà cùng lắc đầu. Vài vị khách nhân biết chút thi từ cũng cùng lắc đầu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lưu phu tử đánh giá đơn giản: “Thơ này đọc nghe trôi chảy, chỉ tiếc mất đi chất ‘thi’, ‘nhã’.”

Trái lại Tần Miễn cảm thấy bài thơ rất không tệ, thích hợp treo trong tửu lâu. Thế nên hắn cười cười khen ngợi vị thư sinh kia, quyết định chờ cuộc thi kết thúc sẽ tìm người này nói chuyện.

Vị thư sinh thứ hai đọc: “Rượu quý Chiêu Dương toả ngát hương, đựng đầy chén ngọc rực hào quang. Giá được gia chủ cho say khướt, thì đâu còn biết nỗi tha hương.”

“Hay!” Hoắc Tư Nguyên gật đầu khen ngợi “Toàn bài ý thơ câu chữ đều đặc sắc, đọc lên như ẩm rượu ngon, như tọa xuân phong. Quả thật là giai tác.” Tốc độ bình phẩm của Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử rất nhanh, tỷ thí thơ mau chóng kết thúc, xếp nhất nhì ba lần lượt là Hoắc Tư Duệ, Vương Thượng Văn và một vị học trò gia cảnh bần hàn khác.

Thơ Lôi Hướng Trí làm không tệ, đáng tiếc không lọt vào ba hạng đầu. Nhưng thư pháp và kỳ nghệ(1) đều đứng thứ hai.

……

Mục cuối cùng của thi văn là so cầm(2), Hoắc Tư Duệ tấu một khúc kinh người dễ dàng đoạt giải nhất. Hoắc viện trưởng cười đến không khép được miệng.

Sau khi đấu văn kết thúc, Tần Miễn sai người đi thu mua những bài thơ xuất sắc, lại cầm ra những nén bạc mới *** chuẩn bị sẵn nhờ Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử đảm nhiệm vai trò trao giải, phát tiền thưởng cho các học trò thắng cuộc.

Các học trò không giành được giải cũng không mất mát, họ còn có thể hưởng thụ đãi ngộ ăn uống miễn phí.

“Tần lão bản, nên luận võ rồi.” Bao Húc như sợ Tần Miễn quên, la lớn.

Tần Miễn nói: “Chúng ta ra bên ngoài thi đấu. Bên này, mời.”

Diện tích đất trống trước cửa lâu khá lớn, làm sàn luận võ cũng dư dả. Chúng khách nhân nhao nhao cùng ra ngoài xem náo nhiệt.

Bốn người Tần Miễn, Bao Húc, Lý Sơn, Chu Hải bị vây ở giữa.

“Ai lên trước?” Tần Miễn hoạt động cổ tay vài cái, hỏi.

Bao Húc bước lên hai bước, ưỡn ngực “Ta đấu trước.”

Tần Miễn gật đầu “Được, mời.”

Lôi Hướng Trí đi đến cạnh Lôi Thiết, có chút lo lắng “Đại ca, Đại tẩu sẽ không có việc gì chứ?” Bao Húc vừa cao vừa khoẻ, chưa nói cao hơn Tần Miễn một cái đầu, thân hình ít nhất bằng hai Tần Miễn, nhưng không phải dạng mập tụ mỡ mà bắp thịt trên người săn chắc, nhìn qua tựa như một con nghé con.

Lôi Thiết im lặng không nói.

Hoắc viện trưởng nhắc nhở: “Hai vị nên thi đấu có chừng mực.”

Bao Húc gật đầu thật mạnh “Viện trưởng yên tâm, ta và Tần lão bản ai có thể quật ngã đối phương xuống đất thì người đó thắng. Tần lão bản thấy thế nào?”

Tần Miễn không nói gì liếc hắn ta một cái. Rốt cuộc ngươi là người tổ chức hay ta là người tổ chức đây?

“Cũng được.”

“Tỷ thí bắt đầu.” Lưu phu tử nói.

Bao Húc vọt tới trước mặt Tần Miễn, tay phải nắm thành quyền vung tới Tần Miễn, nắm tay to như một cái búa. Tần Miễn nhanh nhẹn dịch chân nghiêng người tránh đi, tay phải công kích vào xương sườn Bao Húc.

Từ lúc bắt đầu giao thủ, người trong nghề đều có thể nhìn ra thân thủ hai vị này đều không tệ.

Bao Húc có chút bất ngờ, hét lớn một tiếng, tấn công nhanh hơn, từng chiêu từng thức mạnh mẽ hữu lực. Tần Miễn ưu thế ở chỗ cơ thể linh hoạt, vừa né tránh vừa ra chiêu xảo diệu. Thực ra công phu của Bao Húc khá tốt, động tác cũng không chậm. Có điều Tần Miễn 'ăn gian', nhờ nước linh tuyền gia tăng thị lực, hai mắt có thể mẫn tuệ nắm bắt góc độ và phương hướng ra chiêu của Bao Húc mới có thể phòng bị đúng lúc.

Nhất thời hai người đánh đến bất phân thắng bại, mọi người thỉnh thoảng phải trầm trồ khen ngợi.

Ước chừng sau hơn năm mươi chiêu, Tần Miễn rơi xuống hạ phong. Dù sao hắn cũng thiếu kinh nghiệm giao thủ với người, nhanh chóng lộ ra một sơ hở, bị Bao Húc bắt được. Bao Húc khoá ngược cánh tay phải Tần Miễn, chợt nhớ là bản thân nói phải đẩy ngã đối phương xuống đất mới tính thắng, bèn vận sức đẩy Tần Miễn ngã.

Mọi người không khỏi kinh hô.

Mắt thấy Tần Miễn sắp chạm đất, một bóng đen chợt loé qua. Lôi Thiết kịp thời ôm eo Tần Miễn kéo hắn lên, dìu hắn đứng vững.

"Tức phụ?" Lôi Thiết kiểm tra trên dưới người hắn.

"Không sao." Tần Miễn giương khoé môi, muốn trấn an y.

"Này, ngươi thật quá đáng! Đã thắng rồi vì sao còn đẩy tiểu thiếu gia ta xuống đất?" Hỉ Nhạc chỉ vào Bao Húc, bất mãn nói.

Bao Húc gãi gãi đầu, không biết giải thích thế nào: "Ta… Ta không phải cố ý."

"Được rồi, Hỉ Nhạc." Tần Miễn không để ý, vẫy tay "Vị Bao công tử này hẳn không phải cố ý. Bao công tử, chúc mừng ngươi."

Bao Húc vui vẻ nói: "Ha ha, đa tạ!"

Tần Miễn nhìn về phía Lý Sơn và Chu Hải.

"Hai người các ngươi ai tới trước?"

Lý Sơn lên, không đến hai mươi chiêu liền bị đánh bại Chu Hải đỡ hơn chút, sau ba mươi hai chiêu mới bị Tần Miễn chế ngự.

Bao Húc không có đối thủ, chiếm ngôi đệ nhất.

Bộ Thanh Vân nói thầm: "Ài, thật đúng là người ngốc có phúc ngốc."

"Ha ha." Khúc Tung Văn cười to "Được rồi, đi, đi vào ăn cơm."

Bộ Thanh Vân lập tức tỉnh táo cả người "Đúng vậy, đi nào!"

Mọi người trở vào đại đường tiếp tục ăn uống, cả sảnh đường lại náo nhiệt lần nữa. Bao Húc ngồi một mình một bàn, gọi một hơi sáu món ăn "Và thêm hai chén cơm nữa."

Điếm tiểu nhị nhắc nhở: "Vị khách quan này, nếu ngài ăn không hết thì sẽ bị phạt tiền đấy ạ."

"Ta biết." Bao Húc vỗ ngực một cái "Nhiêu đó e là còn không đủ cho ta ăn. Yên tâm, nếu ta ăn không hết, mặc cho ngươi phạt!"

Điếm tiểu nhị lau mồ hôi, cười ha hả thưa vâng.

Thấy Tần Miễn đi tới, Bao Húc không được tự nhiên, ngồi trên ghế vặn vẹo vài cái "Tần lão bản, ngươi từng nói có thể miễn phí ăn uống mà."

Tần Miễn bật cười "Ta đến là muốn nói chỉ cần Bao công tử không lãng phí đồ ăn, cứ mặc sức ăn thoải mái."

“Đa tạ Tần lão bản!” Hảo cảm của Bao Húc với hắn tức thì tăng gấp bội.

“Ngươi từ từ dùng!” Tần Miễn nhìn quanh một vòng, tìm được vị thư sinh làm ra bài ‘Không thịt làm người gầy’ kia.

“Vị công tử này, bài thơ ngươi làm khi nãy vừa đọc liền khiến người thấy thèm ăn, tửu lâu chúng ta rất hứng thú. Không biết ngươi nguyện ý bán bài thơ kia cho chúng ta không? Chúng ta sẽ treo nó trong tửu lâu.”

Vị học trò kia rất kinh hỉ, sảng khoái nói: “Đương nhiên nguyện ý. Chẳng qua không cần nói mua bán. Nếu có thể, Tần lão bản tặng ta một ít mứt anh đào được không? Đệ đệ và muội muội ta nhất định rất thích ăn.”

“Không thành vấn đề.” Tần Miễn lại cười nói “Lát nữa ta sẽ cho người đưa ngươi một lọ mứt anh đào. Không biết ngươi có để ý để lại tên sau bài thơ?”

“Không ngại.” Thư sinh này tính tình rộng rãi “Dù viết không tốt cũng là ta viết, treo trong tửu lâu các ngài có khi sẽ nổi danh thật. Ha ha ha!”

Sau đó Tần Miễn đến bàn của Hoắc viện trưởng.

“Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử, nhị vị có hài lòng? Nếu cần thêm gì, có thể gọi tiểu nhị lại đây bất cứ lúc nào.”

Hoắc viện trưởng buông đũa, cởi mở cười “Món ăn Song Hưởng lâu làm người ăn đến lưu tâm, hồi vị vô cùng. Không giấu Tần lão bản, một trong các đam mê của cuộc đời lão phu chính là mỹ thực. Tửu lâu lớn nhỏ khắp huyện Chiêu Dương ta đều đi qua, nhưng bữa hôm nay là được ăn thống khoái nhất.”

Lưu phu tử cũng gật đầu nói: “Đúng thế. Khó trách Tần lão bản dám mở tửu lâu tại tiểu trấn này.”

Tần Miễn khiêm tốn “Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử quá khen. Hai vị nhất định phải tận hứng.”

Hắn cũng mệt mỏi cả buổi, dặn Tôn chưởng quầy thời điểm Hoắc viện trưởng và Lưu phu tử ra về thì gửi tặng họ giỏ hắn chuẩn bị sẵn xong, liền tiến vào phòng nghỉ ở tầng một nghỉ ngơi.

Lôi Thiết tuần tra lâu Như Quy xong trở về không thấy người, trực tiếp đến phòng nghỉ, thấy tức phụ nằm trên sô pha, bèn đi qua xoa bóp tay chân cho hắn.

Tần Miễn nâng chân đặt qua đùi y, thoải mái nói chuyện: “A Thiết, xem tình hình hôm nay, hoạt động khai trương đại hạ giá của chúng ta rất thành công. Tuy sẽ có chút tổn thất, nhưng chờ mấy tác phẩm xuất sắc kia lan truyền ra, thanh danh Song Hưởng lâu sẽ càng vang dội, sau này không cần lo nguồn khách.”

“Ừ.” Lôi Thiết “Chờ Tôn chưởng quầy vững tay, tức phụ không cần vất vả như hôm nay nữa.”

“Cũng tạm.” Tần Miễn lười biếng nói “Vạn sự khởi đầu nan. Về sau liền thoải mái.”

Bàn tay to của Lôi Thiết che hai mắt hắn lại “Ngủ một lát. Có chuyện ta sẽ gọi ngươi.”

Trong phòng thượng khách lâu Như Quy, Niếp Hành ngồi trên sô pha ngoài phòng khách, đánh giá xung quanh, vẻ mặt phức tạp.

Phòng thượng khách được Tần Miễn phỏng theo cách thiết kế ba buồng hai sảnh một WC đời trước, gồm ba gian phòng ngủ, một gian phòng khách, một phòng giải trí, một gian phòng tắm. Trong ba phòng ngủ, giường đôi rộng rãi mềm mại, tủ quần áo mới toanh *** mỹ, sô pha thoải mái ấm áp, nền nhà bằng phẳng bóng loáng, mặt đất còn trải thảm mềm mại không rõ làm từ chất liệu gì. Vách tường treo tranh hoạ đẹp mắt, tuy phong cách vẽ kỳ lạ nhưng mang đến cảm giác dễ chịu. Đáng nhắc tới nhất là khung cửa sổ cao rộng, lấy sáng sung túc, tầm nhìn trống trải, đứng từ đây ngắm nhìn phong cảnh xa xa khiến *** thần sảng khoái. Phòng khách cũng trải thảm làm người có loại xúc động muốn lăn lộn trong nó trọn bộ sô pha xếp đặt theo hình tròn, trên bàn trà chính giữa ngoài một phần trà nước, còn bày biện lọ hoa, đĩa anh đào, đào mật tươi rói. Phòng giải trí thì bày biện theo nguyên tắc thuận mắt, bài cửu, xúc xắc, cờ vây, đàn cầm, công cụ giải trí đủ tất cả các loại. Vì để đặc biệt, tuy rằng bồn cầu còn chưa tiên tiến đến mức tự động xả nước, nhưng sau khi dùng xong, ấn cái nút bên cạnh, bồn cầu sẽ từ từ hạ xuống, giây lát sau lại nổi lên một bồn cầu sạch sẽ. Ngoài ra, còn có thể ngâm nước nóng trong thùng tắm lớn, ở góc tường có hai vật giống như trụ tròn, một bên đường nước lạnh, một bên đường nước nóng. Ống trụ rỗng ruột dẫn nước nóng

thông thẳng xuống tầng một, tại tầng một có một gian phòng đun nước, mỗi ngày mười hai canh giờ đều có nước nóng. Muốn tắm rửa, thả nước nóng trước rồi pha thêm nước lạnh là được. Không chỉ thế, bên trong phòng tắm luôn phảng phất hương thơm nhàn nhạt.

Ngoài các 'thiết bị cứng', phòng thượng khách còn có thể gọi người phục vụ bất kỳ lúc nào, trên vách tường phòng khách có ba thẻ bài màu sắc khác nhau, cần nước trà điểm tâm hoa quả, kéo thẻ bài màu hồng Cần gọi món ăn, kéo thẻ bài màu xanh Cần những phục vụ khác, kéo thẻ bài màu vàng. Nhân viên ở lầu một thu được tin tức sẽ lập tức lên lầu phục vụ khách quý.

Tiếng gõ cửa làm Niếp Hành bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư.

"Vào đi."

Niếp Thanh và Xuân Sinh đẩy cửa ra, nhìn nền đất bóng loáng sạch sẽ, nhất thời không dám cất bước.

"Còn không tiến vào?" Niếp Hành đang buồn bực, bởi vì phản ứng buồn cười của cả hai mà tán đi một ít.

Lúc này Niếp Thanh, Xuân Sinh mới vào phòng, hành lễ với Niếp Hành "Tham kiến công tử!"

Niếp Hành thả lỏng tựa lưng vào sô pha "Các ngươi đánh giá chung quanh thử xem."

Niếp Thanh, Xuân Sinh dạo qua các gian phòng một vòng, vừa xem vừa âm thầm cảm thán, sau khi xem xong, trở lại phòng khách.

"Thế nào?" Niếp Hành hỏi.

Niếp Thanh nói: "Phòng xa hoa tầng hai kết cấu đại khái giống như phòng này của công tử, bất quá nền đất lót ván gỗ, không có trải thảm. Gia cụ và cách bài trí cũng dụng tâm, nhưng không xa hoa tôn quý bằng phòng thượng khách. Đương nhiên so với phòng hảo hạng của khách *** bình thường vẫn hơn nhiều. Mặt khác, buồng tắm phòng xa hoa tương đối đơn giản, muốn tắm rửa thì gọi người đưa nước lên."

Xuân Sinh nói: "Công tử, phòng phổ thông cũng không kém, chia làm phòng đơn và phòng đôi, phòng đơn thì giường một người, phòng đôi thì giường hai người, gia cụ trong phòng đều mới, mỗi gian treo một bộ tranh chữ. Không có giường ghép."

Niếp Hành trầm mặc thật lâu mới nói: "Song Hưởng lâu sẽ bỗng nhiên nổi tiếng."

Niếp Thanh, Xuân Sinh đều không dám lên tiếng. Hoàn cảnh ngủ nghỉ lâu Như Quy vẫn là yếu tố thứ hai, quan trọng món ăn lâu Tân Chí đa dạng mới lạ, sắc hương vị có đủ, người thích ăn uống khẳng định không bỏ qua một nơi tốt thế này. So ra, vị trí địa lý hẻo lánh chỉ là thứ yếu.

Niếp Hành đứng lên "Xuống dưới tham quan."

-Hết chương 90-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

91. Chương 91: Tặng Anh Đào

Băng qua cầu treo đến tầng ba lâu Tân Chí, lại từ tầng ba xuống đại đường tầng một, Niếp Hành nhìn thấy nhiều bức tranh chữ trên vách tường, là các tác phẩm xếp theo thứ bậc kết quả cuộc thi tài hôm nay, cuối tranh đều có thêm một hàng chữ tương tự nhau theo mẫu 'Thư viện Thanh Vân, người nào đó ngày tháng năm nào đó tại Song Hưởng lâu'.

"Công tử, ngài xem kìa." Xuân Sinh chỉ vào một bức trên vách tường đối diện cửa lớn đại đường.

Thà rằng không ở trúc,

Không thể không ăn thịt.

Không trúc khiến người tục (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Không thịt khiến người gầy.

Niếp Hành lộ ra nụ cười bái phục, không rõ là bội phục người viết thơ hay bội phục người treo thơ, sau đó thư thái đi ra hoa viên.

Buổi tối, sau khi vị thực khách cuối cùng rời đi, Tần Miễn triệu tập toàn bộ nhân viên đến phòng nghỉ họp, nhìn nhìn vẻ mặt ai nấy đều mỏi mệt, ra hiệu Hỉ Nhạc châm trà cho mọi người.

Chúng nhân công thụ sủng nhược kinh. Sau khi xác định lực chú ý của họ đều dồn lên mình, Tần Miễn lựa lời nói: "Hôm nay mọi người vất vả cả rồi, đặc biệt là các vị đại trù tiểu nhị. Khách nhân rất nhiều, bận rộn nhất chính là các ngươi. Bất quá, Song Hưởng lâu chúng ta nằm ở trấn nhỏ không có tiếng tăm gì, nguồn khách bản địa không nhiều, đây là sự thật. Sau ba ngày giảm giá, khách tới không nhất định nhiều như hôm nay, ta và đại lão bản tạm thời không định mời thêm nhiều đại trù cùng hỏa kế, chờ quan sát tình hình rồi tính. Bốn vị đại trù cùng các tiểu nhị còn phải vất vả thêm hai ngày. Những người khác cũng thế. Nhưng mọi người vất vả là có hồi báo, ta vừa cùng đại lão bản thương lượng quyết định hôm nay mỗi người đều được thưởng năm mươi văn tiền để khuyến khích."

Mọi người mừng rỡ, nhao nhao nói: "Đa tạ đại lão bản, đa tạ tiểu lão bản!"

Tần Miễn cười nói: "Chúng ta còn quyết định thiết trí ba giải thưởng, giải nụ cười đẹp nhất, giải chuyên cần nhất và giải phục vụ chu đáo nhất."

"Tiểu thiếu gia, cái gì là giải nụ cười đẹp nhất, chuyên cần nhất và phục vụ chu đáo nhất?" Hỉ Nhạc siêng năng học hỏi.

Tần Miễn nói: "Giải nụ cười đẹp nhất, chính là khi đón tiếp khách nhân cần mỉm cười nhiệt tình. Hoả kế nào cười được yêu thích nhất sẽ đạt giải nụ cười đẹp nhất, mỗi tháng bình chọn một lần, cho năm mươi văn tiền thưởng. Giải chuyên cần nhất, tên như ý nghĩa, người làm việc chăm chỉ chịu khó nhất sẽ đạt giải này, cũng thưởng năm mươi văn.

Ví dụ người phụ trách dọn vệ sinh có thể kịp thời quét dọn nền đất và thu dọn bàn ăn, có thể đạt được giải chuyên cần.

Giải phục vụ chu đáo nhất — bất kể là *** tiểu nhị, người dọn vệ sinh hay thậm chí người làm vườn, khi gặp khách nhân cần hỗ trợ đều phải nhiệt tình tiếp đón, ví dụ, một vị làm vườn đang cắt tỉa cây cảnh trong hoa viên, có khách nhân hỏi ngươi 'Chuồng ngựa ở đâu?' ngươi cần diễn tả vị trí chuồng ngựa thật rõ, nếu tự mình dẫn khách đến chuồng ngựa, thậm chí tiến thêm một bước tìm hoả kế quản lý chuồng ngựa cho khách, có thể nói là phục vụ chu đáo nhất."

Hắn giải thích chi tiết, mọi người lộ ra vẻ mặt sáng tỏ.

Tần Miễn nói "Nếu ai cũng đã hiểu, ngày mai ta sẽ cho người làm ra bảng biểu thưởng phạt công khai.

Được khen thưởng một lần, kí bảng một đoá hoa hồng Phạm sai lầm một lần, kí bảng một đoá hoa đen. Đến cuối năm Song Hưởng lâu bình chọn ra hai 'nhân viên xuất sắc của năm', ai đạt được nhiều hoa hồng nhất, ít hoa đen nhất, sẽ nhận được phong tiền thưởng dày."

Tinh thần các nhân viên đại chấn, mặt mày phấn khởi.

Tần Miễn không muốn nói quá nhiều, tránh cho họ thời gian ngắn tiêu hóa không được.

"Hôm nay tạm thời như vậy. Sau khi Tôn chưởng quầy phát tiền thưởng hôm nay xong, các vị liền đi ăn cơm. Cơm nước xong nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn phải bận rộn nhiều."

Mọi người hăng hái *** thần hô lớn: "Dạ!"

Buổi sáng, Tần Miễn, Lôi Thiết mặc bộ đồ võ ở hậu hoa viên luyện công. Chạy bộ xong, Lôi Thiết theo quy củ đánh quyền như mọi khi, còn hạng mục rèn luyện buổi sáng của Tần Miễn rất nhiều, trước tiên là hít đất.

Lôi Thiết không tập trung, ánh cứ mắt như có như không quét qua cái mông nhấp nhô theo cơ thể tức phụ, xuyên qua ngực áo rũ xuống còn có thể thấy được đồi ngực nhẵn bóng của tức phụ.

"Tức phụ, đó là phương pháp rèn luyện gì?" Lôi Thiết hỏi, động tác không ngừng, tuy tâm không tĩnh như quyền pháp vẫn trầm ổn hữu lực.

"Phù… phù…" Tần Miễn há miệng thở gấp, có chút đắc ý nhìn y, nói "Không biết phải không? Động tác này có thể luyện tập phần eo, cơ bụng, nhất là cơ ngực!"

Lôi Thiết như suy nghĩ đến điều gì "Ừ… Phần eo nên rèn luyện tốt."

"Huynh nói cái gì?" Tần Miễn không nghe rõ.

"Không có gì." Lôi Thiết tiếp tục đánh quyền.

Tần Miễn hít đất hai mươi cái rồi chuyển sang nhảy cóc. Hiện tại cơ thể còn trong thời kỳ phát dục, hắn không dám nhảy cóc quá nhiều, mỗi lần chỉ làm hai mươi lần.

Niếp Hành dẫn theo tiểu tư đi qua hậu hoa viên, thấy hắn nhảy về phía trước giống như con ếch, không biết nên trưng biểu cảm gì cho thích hợp.

"Niếp công tử, tối hôm qua ngủ thế nào?" Tần Miễn gật đầu xem như chào, vừa nhảy cóc vừa hỏi.

Niếp Hành cho biết lời thật "Rất tốt. Thoải mái, yên tĩnh, còn có hương hoa làm bạn cùng vào giấc mộng, hai mươi lượng bạc đêm qua quả thật đáng giá."

"Vậy là tốt rồi." Tần Miễn cười sáng lạn, nhảy xong rồi đứng lên.

Lôi Thiết đưa khăn mặt cho hắn, tiếp tục luyện chưởng pháp tựa như không thấy có người thứ ba ở đây.

Niếp Hành sớm biết tính cách Lôi Thiết, không để ý y thất lễ, nói với Tần Miễn: "Tần lão bản, ta cố ý đến cáo từ, hi vọng về sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Tần Miễn đón nhận sự lấy lòng của đối phương, cười nói: "Rất hân hạnh. Bất quá bỏ qua bữa sáng chỉ cung ứng cho khách trọ và nhân viên tửa lâu, có thể Niếp công tử sẽ hối hận." Song Hưởng lâu chỉ cung ứng bữa trưa, bữa chiều và bữa khuya cho thực khách.

"Hửm?" Niếp Hành nhướng mày "Vậy thì ta phải đi thưởng thức bữa sáng của quý tửu lâu rồi. Tại hạ xin đi trước một bước."

"Sau này còn gặp lại, đi thong thả không tiễn."

Sau khi Niếp Hành đi, Tần Miễn tập xà đơn và treo ngược, quyết tâm muốn kéo dài người ra. Chiều cao hiện tại so với lúc Tết cao thêm hai đến ba centimet, hắn cho rằng có liên quan với việc mình kiên trì tập luyện mỗi buổi sáng.

Nhân viên làm việc ở tầng hai tầng ba xuyên qua cửa sổ nhìn thấy một màn trong hoa viên, lắc lắc đầu, cảm giác tiểu lão bản nhà mình đúng là kỳ lạ.

"Tức phụ, đến giờ." Lôi Thiết lo hắn luyện lâu sẽ hại thân, nửa nén hương vừa đến liền lên tiếng nhắc nhở.

Tần Miễn treo ngược bất động, nở nụ cười tươi rói với y "Luyện thêm tí nữa đi."

Lôi Thiết dứt khoát động thủ ôm người xuống "Trở về tắm rửa rồi ăn sáng. Ăn nhiều mới cao lên."

"Được rồi, được rồi." Tần Miễn nhất thời quên béng người ở tầng hai ba có thể nhìn tới nơi này, nằm đè trên vai Lôi Thiết hôn mặt y một cái "Nếu ta mà không cao bằng huynh, sau này ngày nào cũng đè huynh như vầy cho đến khi huynh lùn mới thôi."

Lôi Thiết không thỏa mãn hắn lướt qua liền ngưng, ôm lấy hắn hôn sâu.

Trên người cả hai chỉ mặc trang phục võ mỏng manh, khi áp sát vào nhau, hai cơ thể lây lan nhiệt độ nóng bỏng của đối phương.

Hơi thở Lôi Thiết nóng hổi, nói nhỏ bên môi Tần Miễn, lời nói ái muội "Tức phụ, ta muốn –"

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong." Hỉ Nhạc lỗ mãng chạy tới.

Lôi Thiết buông Tần Miễn ra, mặt vô cảm nhìn hắn ta.

Hỉ Nhạc cả kinh, trộm nhìn nhìn tiểu thiếu gia, không hiểu gì. Đây là sao vậy?

Tần Miễn nén cười, không nói lời nào.

“Hỉ Nhạc, nếu ngươi rất rảnh, hôm nay và ngày mai đều ở lại chỗ này.” Lôi Thiết nói xong, ra hiệu Tần Miễn cùng nhau rời đi.

Hỉ Nhạc thoáng chốc hiểu được, hận không thể tự tát tai mình một cái, vẻ mặt buồn rười rượi theo sau, thầm mắng bản thân: Đâu phải ngươi không biết tình cảm hai vị chủ tử tốt thế nào? Cứ đến quấy rầy hai vị chủ tử thân mật, đáng đời ngươi bị bỏ lại tửu lâu, không chừng còn hụt mất chuyện tốt hái anh đào.

Như Tần Miễn dự kiến, ngày thứ tư sau khi khai trương, lợi nhuận ròng của Song Hưởng lâu giảm xuống 30% so với ba ngày đầu.

Đối với kết quả này, Tần Miễn không thất vọng, có thể đoán được tình trạng sẽ duy trì liên tục mười ngày nửa tháng, đợi khi giai thi hoạ tác của các hạng đầu lan truyền ra ngoài, kinh doanh Song Hưởng lâu mới tiến vào cao trào.

Tôn chưởng quầy đã vững tay, Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo Hỉ Nhạc trở về thôn Thanh Sơn.

Vừa vào cửa liền bị hương hoa hương quả vây quanh, Hỉ Nhạc im lặng vui vẻ. Hắn ta thích ‘Du nhiên điền cư’, hai vị thiếu gia tốt, vườn trái cây cũng tốt, mỗi ngày đều có thể đi vào giấc ngủ trong hương hoa quả, ngay cả giấc mơ cũng ngọt ngào.

Tần Miễn nhảy xuống ngựa, vội vã đi về phía vườn anh đào “A Thiết, mấy ngày nay chúng ta không về nhà, phỏng chừng anh đào còn lại chín rục hết trơn.”

Phúc thúc nói: “Tiểu thiếu gia yên tâm, ngoại trừ rơi xuống một chút, hơn phân nửa đều còn kịp.”

Lôi Thiết phân phó: “Đi tìm mấy người lần trước đến đây.”

“Vâng.” Phúc thúc lĩnh mệnh đi.

“Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, ta đi lấy thang.” Hỉ Nhạc nhanh chóng chạy xa.

Lúc đi ngang qua cầu gỗ hình vòm, Tần Miễn thuận tiện quan sát cây đào mật. Cây đào rợp lá thon dài xanh biếc gần như treo chật đầy quả tròn mép, từng quả nửa che mặt trong lá nặng chừng nửa cân, màu sắc xanh trắng ẩn hiện vệt phấn hồng, tản mát hương đào nhàn nhạt.

“Đào mật cũng sắp chín.” Lôi Thiết ôm vai Tần Miễn “Ngày mai ta sẽ đi phủ Thanh Thiên.”

Tần Miễn do dự nói: “Ta không đi cùng huynh được rồi.” Hiện tại vườn trái cây không thể thiếu người, hơn nữa vạn nhất Song Hưởng lâu có tình huống đột phát cũng cần người đủ cân nặng ra mặt.

“Ừ, ngươi ở lại nhà.” Lôi Thiết cũng không định dẫn Tần Miễn theo, việc cần làm quá nhiều, dù theo đến phủ Thanh Thiên cũng không có thời gian đưa tức phụ đi chơi. Y muốn đi nhanh về nhanh.

Người hái anh đào đến đủ thì phân ra làm việc đâu vào đấy. Bởi vì có kinh nghiệm lần trước, động tác lần này thành thạo hơn.

Như lần trước, Tần Miễn dùng phần lớn anh đào làm thành nước ép anh đào, rượu anh đào và mứt anh đào.

Sáng sớm hôm sau, Lôi Thiết cưỡi ngựa lên đường đi phủ Thanh Thiên.

Tần Miễn tiễn y đến cửa thôn rồi trở về nhà, dẫn theo người tiếp tục xử lý anh đào.

“Hỉ Nhạc, ngươi tới đây.”

Hỉ Nhạc buông đũa dùng tách hạt anh đào xuống, lắc lắc nước trong tay chạy tới “Tiểu thiếu gia, ngài có việc phân phó ạ?”

Tần Miễn cầm hai rổ đầy anh đào, kéo Hỉ Nhạc qua bên cạnh “Rổ lớn này khoảng chừng hai mươi cân, ngươi đưa đến thư viện Thanh Vân giao cho Hoắc viện trưởng. Rổ nhỏ này đưa đến Đặng gia thôn biếu ông ngoại bà ngoại, đừng quên nói với họ gần đây trong nhà bận rộn, Lôi Thiết lại đi xa, không mời họ đến chơi được. Nhớ kỹ, lựa lời nói sao cho êm tai.”

-Hết chương 91-

——-

92. Chương 92: Tức Phụ Nói...

Tần Miễn không nói chiếc rổ còn lại đưa cho ai.

"Tiểu nhân hiểu được, tiểu thiếu gia yên tâm." Hỉ Nhạc múc nước trong chậu rửa tay, nhấc hai cái rổ lên nhanh chóng đi đưa.

Lúc mặt trời xuống núi, toàn bộ anh đào cũng xử lý xong. Tần Miễn kết toán tiền công cho nhóm nhân công, chờ họ rời đi hết, nhấc rổ anh đào còn lại, chỉ vào ba bốn cân anh đào hắn cố ý chừa ra nói với Phúc thẩm: "Phúc thẩm, số quả này để thẩm, Phúc thúc và Hỉ Nhạc nếm thử."

"Đa tạ tiểu thiếu gia." Phúc thẩm đã quen tiểu thiếu gia rộng rãi, đối với Tần Miễn cung kính trước sau như một.

Tần Miễn vẫy tay, xách rổ đi ra ngoài. Ra khỏi cổng lớn, ngước nhìn núi rừng xa xa một cái, Nhất Điểm Bạch vẫn chưa trở về. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hoàng hôn đầu hạ, các thôn dân thường ra khỏi nhà tụ tập tốp năm tốp ba ngồi hóng mát nói chuyện phiếm, vừa chờ cơm chiều trong nhà chín.

Thấy hắn xách rổ đi qua, bọn họ đều thân thiện chào hỏi hắn.

"Nhà Lôi Thiết, đã trễ thế này còn đi đâu vậy?"

Tần Miễn cười đáp: "Đi biếu chút anh đào cho cha nương." "Nhiều như vậy à." Các thôn dân cười ha hả nói "Ngươi và Lôi Thiết nhà ngươi đúng là hiếu thuận với cha nương a!"

"Ha ha." Tần Miễn chỉ cười cười.

"Nghe nói anh đào nhà các ngươi không chỉ lớn mà còn ngọt lành, tiếc là không bán, nếu không ta cũng muốn mua một ít nếm thử. Ha ha, thằng nhóc nhà ta mấy hôm trước ngày nào cũng lải nhải mãi." Một vị đại thẩm tiếc nuối nói.

Tần Miễn ra chiều áy náy: "Đây là lần đầu tiên ta và A Thiết trồng cây ăn quả, không nghĩ chúng may mắn sinh trưởng tốt hơn nhà người khác. Nên chúng ta mới chuyển đến tửu lâu bán kiếm thêm chút tiền. Bất quá sang năm sẽ không như vậy, năm sau chúng ta chỉ chừa một phần làm mứt và nước ép anh đào, còn lại đều bán đi. Nếu các vị đại thẩm thúc bá muốn nếm ăn thì có thể mua."

Mấy thôn dân đều cao hứng.

"Được, nói vậy là định rồi nhé."

Triệu thị đang thu quần áo trong sân, thấy Tần Miễn xách đống anh đào tiến vào thì chẳng quan tâm thu quần áo nữa, mặt mày tươi cười gấp gáp chạy tới chào đón, giọng điệu vô cùng thân thiết "Đại tẩu, ngươi đến chơi. Nặng lắm phải không? Để ta xách cho."

Rổ anh đào này ít nhất tám chín cân, quả thật không nhẹ. Tần Miễn để mặc nàng ta giành xách rổ.

"Cha, nương, đại tẩu đến nhà!"

Triệu thị hô với vào nhà một câu, bốc một vốc ba bốn quả anh đào bỏ vào miệng, vừa nhai vừa kêu ồm ồm: "Đại Bảo, Tiểu Bảo! Các ngươi chết đi đâu rồi?"

Tần Miễn lắc đầu, đi vào nhà chính.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị nhìn thấy rổ trong tay Triệu thị, nở nụ cười tươi rói với Tần Miễn.

Lôi Đại Cường nói: "Nhà lão Đại, ngồi xuống đi."

"Đại tẩu." Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào lục tục xuất hiện.

Lôi Hướng Nhân chạy đến bên cạnh Triệu thị, túm một nắm to quả anh đào trước khi rổ bị Đỗ thị đoạt đi, rồi chào hỏi Tần Miễn "Đại tẩu."

Tần Miễn gật đầu, không nói.

"Cha, ta muốn ăn!" Lôi Đại Bảo kiễng mũi chân muốn cướp anh đào trong tay Lôi Hướng Nhân, nước mũi chảy xuống miệng cũng không hay.

Tần Miễn nhanh chóng dời mắt đi, dường như Lôi Đại Bảo trong ấn tượng luôn có bộ dáng chảy nước mũi.

"Nương, nương, ta cũng muốn ăn." Lôi Nhị Bảo còn nhỏ tuổi, với không tới tay Lôi Hướng Nhân, kéo kéo quần áo Triệu thị.

Vệ thị mỉm cười đúng mức với Tần Miễn "Nhà lão Đại, đa tạ ngươi nhớ chúng ta."

"Đó là đương nhiên." Tần Miễn khách khí nói.

"Thật sự rất ngọt." Lôi Đại Cường vừa ăn vừa gật đầu, chỉ chốc lát liền phun ra vài hột.

Đỗ thị lấy ra một ít cho vào đĩa trước. Mọi người đều biết đây là để dành cho Lôi Hướng Trí.

"Nhiêu đây, đại gia đình chúng ta mỗi người cũng không được chia bao nhiêu. Nhà lão Đại, lát nữa ta đi với ngươi hái thêm một ít." Đỗ thị vừa ăn vừa nói.

Tần Miễn nói: "Nương, toàn bộ anh đào trên cây đã hái xuống hết, đều làm thành nước anh đào và mứt anh đào đưa đến tửu lâu bán."

Lôi Đại Cường nhăn mày "Ngươi –"

Tần Miễn đứng lên "Cha, nương, giờ không còn sớm, ta phải trở về nấu cơm, nên về rồi."

Đỗ thị hừ nhẹ một tiếng, nể tình số anh đào nên không nói gì.

Không thấy bóng dáng Tiền thị cùng Lôi Hân Hân, bà cười nhạo một tiếng, lãnh đạm nhìn Lôi Hướng Nghĩa "Nếu tức phụ lão Tam không khoẻ thì để nó nghỉ ngơi nhiều một chút. Mọi người đều ở đây ăn đi, thứ này không thể để lâu."

Lôi Hướng Nhân miệng cắn anh đào, nhìn Lôi Hướng Nghĩa với vẻ sung sướng khi người gặp họa.

Lôi Hướng Nghĩa sầm mặt, chẳng nói một lời. Từ hôm đề xuất phân gia, thái độ Đỗ thị và Lôi Đại Cường đối với hắn ta lạnh nhạt đi nhiều, với Tiền thị thì càng nhìn không vừa mắt. Nhưng hắn ta không hối hận. Giá nào cũng phải phân gia.

Tần Miễn đi được nửa đường mới đột nhiên nghĩ đến hôm nay không nhìn thấy Tiền thị và Lôi Hân Hân đâu, có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng trở về nhà. Không biết hiện giờ Lôi Thiết đến đâu rồi. Từ sau khi chính thức ở bên nhau, đây là lần đầu tiên hắn và Lôi Thiết tách ra. Biết là với bản lãnh Lôi Thiết sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn cứ lo.

Lôi Thiết lúc này đang ở trong một rừng cây cách xa vài trăm dặm, tại vị trí giáp giữa ven đường và bờ rừng có một mái đình cổ tứ giác(1), còn có một cái ao đập không xa.

Đình tứ giác, bao quanh bốn là bốn hàng ghế gỗ dài, chính giữa là bộ bàn bốn ghế đá cũ nát. Đình thật sự đã có tuổi, bàn đá nứt ra vết rạn dài bằng ngón tay, một đầu ghế gỗ dài còn bị mất góc.

Bởi vì muốn đi sớm về sớm, Lôi Thiết lo gấp rút lên đường, không thèm canh chừng tìm nơi ngủ trọ. Ngẩng đầu nhìn không trung phủ đầy ráng chiều phía tây, y dừng ngựa xuống đất, dẫn ngựa đi uống nước rồi cột nó tại tàng cây, đi vào đình cổ.

Thoáng nhìn quần áo mới trên người, không khỏi duỗi tay sờ sờ. Bộ này do tức phụ dùng máy may cầm tay làm cho y. Thân trên là kiện áo dài màu trắng vạt xéo, chiều dài vừa đủ che hết mông, ống tay áo rộng rãi không buộc chặt, vừa mát mẻ vừa thoải mái Phối ở phía dưới là quần dài bó chân đồng màu trắng, tôn lên vóc người thon dài. Vải quần áo chỉ là vải bông bình thường, giày ngắn màu đen dưới chân cũng là giày vải bố, nhưng rất vừa chân. Tức phụ nói đi lại ở bên ngoài không thể ăn diện đẹp, tránh bị kẻ cướp ăn trộm nhắm vào. Tuy rằng y không sợ bọn phường đạo chích gì, nhưng nhiều một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Này là lần đầu y mặc nguyên cây trắng, vốn tưởng sẽ không quen, nhưng kỳ thật trong lòng rất thích.

Tay lại duỗi đến trên cổ, cổ y đeo một sợi dây thừng màu đen, mặt dây chuyền hình Quan Âm bằng ngọc Dương Chi, cũng là tức phụ đeo cho y.

Bụng thấy hơi đói, Lôi Thiết đi về phía hắc mã đang nhàn nhã ăn cỏ, lấy bọc đồ giắt trên lưng ngựa xuống. Bên trong có một chén ống trúc to bằng bắp chân người, hai chén ống trúc tương đối nhỏ hơn thấp hơn, một túi nước, một túi lưới chứa sáu quả đào mật, một hồ lô rượu, đều đặt trên ghế đá.

Y ngồi trên ghế đá, mở chén ống trúc lớn nhất, đổ ra một chiếc bánh bột ngô tròn dày to chừng bàn tay, cắn một ngụm, cảm nhận rõ tầng tầng thịt băm dày cộm thơm ngào ngạt trong bánh. Y không nhanh không chậm nhấm nuốt, ăn xong một cái bánh, lại mở ra một trong hai ống trúc nhỏ hơn, nhấp ngụm canh đậm đà, trong đầu hiện lên hình ảnh Tần Miễn thu xếp hành lý cho mình.

Không biết tức phụ có đang ở trong không gian không nhỉ?

'Lộc cộc! Lộc cộc!—' Tiếng vó ngựa từ xa xa vang lên. Ba con khoái mã chở bọc đồ phồng to cách ngày càng gần.

Thanh niên trẻ tuổi đi đầu tuổi chừng hai mươi ăn mặc gọn gàng hô to với hai người cưỡi ngựa khác: "Đại ca, Nhị ca, phía trước không xa có một mái đình tứ giác, đêm nay chúng ta tới đó nghỉ chân đi!"

Đại hán mặt thô theo sát phía sau lớn giọng hô được, vung roi ngựa vang một tiếng giòn tan "Đi thôi! Giá –"

Người chạy sau cùng cũng còn rất trẻ, ước chừng hai lăm hai sáu, mái tóc rất dài, chỉ dùng sợi dây buộc tóc cột gọn vào giữa, nheo mắt nhìn phía trước "Nơi đó hình như có người."

"Có người thì sao chứ?" Người trẻ tuổi nhất chẳng hề để ý nói, thúc ngựa chạy tới "Đình kia cũng đâu phải nhà y."

Chỉ chốc lát sau, ba con ngựa chạy đến trước đình tứ giác.

"Hư –"

Lôi Thiết đang ăn chiếc bánh thứ hai, mí mắt cũng không nâng lên một chút.

Thấy dáng vẻ lãnh đạm trầm lặng của Lôi Thiết dường như không dễ trao đổi, ba người không có lập tức đi vào.

Đại hán mặt thô thấy trên băng ghế dài bày đào mật đỏ chót, trong ống trúc nhỏ trôi nổi canh hành thái, còn có bánh bột ngô bị bạch y nhân cắn lộ ra thịt băm, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, nói nhỏ với nam tử tóc dài: "Lão Nhị, cùng là người đi ra ngoài, ngươi xem lương khô của người ta ngon chưa kìa. Hay chúng ta đến mua của y?"

"Bỏ ý định đi." Nam tử tóc dài thật bất đắc dĩ, hạ giọng "Đại ca, ngươi nhìn quần áo trên người y tuy là vải bông, nhưng cắt may khéo léo, kiểu dáng mới lạ, đường may tỉ mỉ Ngọc Quan Âm trên cổ chính là Dương Chi bạch ngọc Bánh bột ngô cũng đặc biệt, chúng ta vào Nam ra Bắc mà vẫn chưa từng thấy dạng bánh bột ngô như vậy Cuối cùng là mấy quả đào mật – đào ở phủ Thanh Thiên còn chưa tới lúc chín cây mà nhỉ? Đào kia có lẽ chuyển từ phía Nam đến, rất quý, người bình thường có thể ăn được sao? Ta thấy người nọ phi phú tức quý(2), ít trêu vào thì hơn."

Người trẻ tuổi nhất cũng châu đầu ghé tai cùng đồng bọn, vẻ mặt hoài nghi "Phi phú tức quý? Không thể nào? Thời buổi này còn có người dùng trúc làm chén sao?"

Tầm mắt Lôi Thiết dừng ở chén ống trúc. Ống trúc quả thật không đáng tiền, nhưng tức phụ nói, đồ đựng chế bằng trúc có tác dụng tiêu khát, lợi tiểu, thanh phổi tiêu đàm, thường xuyên dùng dụng cụ chế bằng trúc sẽ giúp cho thân thể khoẻ mạnh.

"Tiểu tử ngươi biết cái gì?" Nam tử tóc dài vỗ đầu hắn một cái "Trúc có tác dụng chữa bệnh, dụng cụ chế bằng trúc có lợi cho thân thể. Người ta như vậy gọi là 'điệu thấp chú ý' biết chưa?"

Đại hán mặt thô thất vọng sờ sờ bụng "Quên đi. Ta cũng đói bụng rồi, lão Tam, mau lấy lương khô ra nhanh lên."

Ba người cột ngựa, đi vào lương đình, ngồi xuống các ghế đá đối diện Lôi Thiết.

Người trẻ tuổi lấy ra một bao vải nhỏ trong bọc hành lý, lại từ trong cầm ra vài cái bánh nướng, mỗi người một cái.

Ánh mắt ba người đều không tự chủ hướng tới bánh thịt cùng canh nồng trong ống trúc của Lôi Thiết. Thơm ghê!

Lôi Thiết ăn nốt mẩu bánh uống hết ngụm canh sau cùng. Trừ chén ống trúc nhỏ còn chưa mở, mấy thứ đồ còn lại đều cất vào bao. Sau đó, y móc một cái bánh bã đậu cuộn từ ống trúc nhỏ kia, đi đến trước mặt hắn mã đút nó ăn.

Khoé miệng người trẻ tuổi giật giật, đến gần nói bên tai nam tử tóc dài "Nhị ca, xem như ta đã hiểu rõ cái gì gọi là 'điệu thấp chú ý'! Bánh bã đậu ngựa nhà người ta ăn còn thơm hơn bánh bột ngô của chúng ta nữa."

Nam tử tóc dài buồn cười nói: "Lo ăn của ngươi đi. Hành tẩu bên ngoài đừng so đo nhiều như vậy, chờ đến nơi sẽ bắt Đại ca mời ngươi ăn ngon."

Đại hán mặt thô gật đầu "Nhất định rồi."

Thời điểm Lôi Thiết đút xong bánh bã đậu xoay người, ba người kia mới phát hiện vết sẹo trên gương mặt bên kia của y, có chút cứng ngắc dời tầm mắt đi, thầm thấy may mắn vừa nãy không trêu chọc y. Người có vết sẹo dài như thế nhất định từng trải qua hiểm cảnh.

Lôi Thiết lau tay sạch sẽ, bắt đầu dạo bộ vòng quanh đình. Tức phụ nói, đi bộ sau bữa cơm, sống đến chín mươi chín.

Ba người dùng khóe mắt nhìn Lôi Thiết đi vòng quanh đình, thần kinh kéo căng. Đây là muốn làm gì, chẳng lẽ đang suy xét nên ra tay với họ từ phía nào?

Đến khi Lôi Thiết đi vòng thứ hai cũng không nhìn lấy họ một cái, ba người bừng tỉnh đại ngộ, người ta chỉ đơn thuần là tản bộ thôi.

Đi ước chừng hai khắc (30phút), Lôi Thiết trở vào trong đình tứ giác, nằm xuống băng ghế gỗ dài trước ghế đá y ngồi lúc nãy, nhắm mắt dưỡng thần. Tức phụ nói, ngủ sớm dậy sớm, thân thể lớn thêm.

-Hết chương 92-

Chú giải:

(1) Đình tứ giác

đình tứ giác

(2) Phi phú tức quý: không giàu thì cũng có địa vị

---

93. Chương 93: Ba Huynh Đệ Họ Hà

Tần Miễn dùng tôm bóc vỏ, đậu phộng bóc vỏ và rau cải xào ra hai đĩa mì trộn thơm ngon, khoá cửa, bưng mì hưng trí bừng bừng tiến vào không gian, thất vọng phát hiện Lôi Thiết không có ở đây. Đợi chốc lát, vẫn không thấy y xuất hiện, Tần Miễn đành phải ăn cả hai đĩa mì, sau khi tưới chút nước cho 'phấn cầu' thì ra khỏi không gian.

Tại đình tứ giác cách vài trăm dặm, bốn người hai phe, mỗi bên các cứ một phương. Lôi Thiết nằm trên băng ghế dài nhắm mắt dưỡng thần, không hề nhúc nhích. Đại hán mặt thô, nam tử tóc dài và thanh niên trẻ tuổi sợ làm ồn y ngủ, im lặng ăn bánh bột ngô.

Ngoài đình tứ giác, bốn con ngựa yên tĩnh gặm cỏ non xanh tươi, thỉnh thoảng vung vẫy cái đuôi, vô cùng thanh thản.

Mặt trời khuất sau núi, không trung phía Tây lưu lại tia sáng mờ nhạt, buông xuống bóng mờ dày đặc.

"Lộc cộc! Lộc cộc –" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lại một tiếng vó ngựa truyền đến, vừa nhanh vừa gấp.

Nam tử tóc dài khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nhắc nhở đại hán mặt thô và thanh niên trẻ tuổi "Nghe âm thanh có lẽ nhân số không ít, cảnh tỉnh một chút." Ở bên ngoài luôn có khả năng gặp đủ loại nguy hiểm, với những người thường hành tẩu khắp nơi như họ càng phải thời thời khắc khắc bảo trì tính cảnh giác.

Thanh niên trẻ tuổi đứng lên, tiến hai bước tò mò nhìn hướng xa xa.

"Giá, giá!" Tiếng nam nhân giục ngựa rất vang dội, hơn chục con khoái mã thoáng chốc liền đến gần. Từng người từng người cao to cường tráng, trừ người cầm đầu, còn lại đều xách đại đao. Thanh niên trẻ tuổi thấy rõ diện mạo người trên lưng ngựa đầu đàn, lập tức biến sắc, ném mạnh chiếc bánh nướng chưa ăn xong xuống đất, vừa xông về phía ngựa của mình vừa quát to với đại hán mặt thô, nam tử tóc dài "Mẹ nó! Là Thánh Dược Đường! Đại ca Nhị ca đi mau!"

Vẻ mặt đại hán mặt thô và nam nhân tóc dài cũng thay đổi, không chút do dự lao về phía ngựa. Nhưng chưa đợi họ tháo dây cương, người cưỡi ngựa cũng nhận ra bọn họ, nhanh chóng tản ra bao vây, đùa cợt cười ha ha.

Nam tử trung niên trên ngựa đầu đàn khinh miệt nhìn xuống đại hán mặt thô và nam tử tóc dài, ánh mắt liếc về phía thanh niên trẻ tuổi, âm thanh lạnh lùng nói: "Bắt hết cho ta!"

Tuỳ tùng tuân lệnh, cùng nhau vây công đại hán mặt thô, nam tử tóc dài.

Thanh niên trẻ tuổi lên ngựa sớm nên đã chạy được vài trượng, hai tùy tùng cưỡi ngựa khác đuổi theo.

Đại hán mặt thô, nam tử tóc dài không hề sợ hãi phản kích lại, thân thủ không kém, nhưng thiểu số không địch lại đa số, liên tiếp thối lùi.

Thanh niên trẻ tuổi thấy hai ca ca gặp nguy, nổi giận rống một tiếng, giục ngựa quay lại gia nhập cuộc chiến.

"Lão Tam, ngươi váng đầu à? Chạy về làm gì?" Nam tử tóc dài giận đến dữ tợn trừng hắn một cái.

Thanh niên trẻ tuổi chưa kịp nói chuyện, ngực đã bị trúng một quyền, đại hán mặt thô vội vàng chạy qua giúp hắn.

Đáng tiếc, hai tay khó đánh lại bốn tay. Ba huynh đệ chỉ có thể bị động chịu đòn.

"Gia, nơi đó còn một tên đang ngủ." Một tiểu lâu la nhìn thấy Lôi Thiết, báo cáo.

Đại hán mặt thô vội vàng nói: "Mã Nhân Kiệt, ngươi đừng xằng bậy! Người nọ không phải đi cùng chúng ta."

Lôi Thiết mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn một con nhền nhện đang bò trên mái vòm đình tứ giác.

Nam nhân trung niên vẫn chưa xuống ngựa, cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Đánh hết cho ta!"

Hai tiểu lâu la âm hiểm cười xông tới Lôi Thiết.

Lôi Thiết nằm yên, chân trái bỗng nâng lên quét ngang.

Hai tiểu lâu la thét thảm một tiếng, văng ra khỏi đình rơi phịch xuống đất. Một trong hai tên lăn lông lốc hai vòng, vừa vặn dừng trước mặt hắc mã.

Cỏ non trước mặt bị đè bẹp, hắc mã cúi đầu nhìn tiểu lâu la, lỗ mũi phì hơi, nâng vó trước lên đá một phát.

Tiểu lâu la xấu số được bay lần nữa phát ra tiếng kêu thê lương, quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy.

Hắc mã vẫy vẫy cái đuôi, tiếp tục ăn cỏ như không có việc gì.

Thanh niên trẻ tuổi sùng bái nhìn Lôi Thiết. Người có cá tính, ngựa cũng có cá tính!

Mã Nhân Kiệt đen mặt quát: "Còn thất thần làm gì? Lên hết cho ta!"

Nhất thời hơn phân nửa tiểu lâu la đều xông tới Lôi Thiết.

Lôi Thiết ngồi dậy, mông không rời khỏi băng ghế, song quyền phóng ra. Bốn lâu la bị đánh ngã, té xuống cùng một chỗ, xếp chồng lên nhau.

Hai tùy tùng giảo hoạt lặng lẽ lủi ra sau lưng y.

Sau lưng Lôi Thiết như có mắt nhìn, hai tay vươn ra sau chụp lấy hai cú đấm lén, thuận tay bẻ quặp.

"AA!! –"

Tiếng la thê thảm tiếng người nghe sợ run như cầy sấy.

Ba tùy tùng còn lại bày ra tư thế tấn công, cảnh giác nhìn chằm chằm Lôi Thiết, nhưng không dám xông lên.

Sắc mặt Mã Nhân Kiệt sa sầm, trong lòng biết hôm nay đã đụng phải đá cứng. Gã không dám lấy trứng chọi đá, chỉ có thể oán hận trừng Lôi Thiết, nghiến răng nói: "Rút -"

Nhóm tiểu lâu la như được đại xá, tức tốc trèo lên ngựa chạy trối chết. Tiếng vó ngựa hỗn loạn rất nhanh biến mất ở xa xa.

Ba người đại hán mặt thô thở phào nhẹ nhõm một hơi, trao đổi ánh mắt với nhau, đi vào đình tứ giác, chắp tay với Lôi Thiết.

"Vị huynh đệ này, đa tạ ngươi ra tay cứu giúp!" Đại hán mặt thô ôm quyền nói "Tại hạ Hà Tam Châu."

Nam tử tóc dài cũng chắp tay: "Tại hạ Hà Tứ Hải."

"Ta gọi là Hà Ngũ Hồ." Thanh niên trẻ tuổi rất hoạt bát.

Đại hán mặt thô hỏi: "Dám hỏi cao tính đại danh của huynh đệ đây?"

"Lôi Thiết." Lôi Thiết.

"Nguyên lai là Lôi huynh đệ, hạnh ngộ." Tam Châu trịnh trọng nói "Người nọ cùng chúng ta có mối thù không đội trời chung, nếu hôm nay không nhờ có Lôi huynh đệ, ba huynh đệ chúng ta ắt hẳn phải chết tại đây. Tương lai nếu có cơ hội, chúng ta nhất định báo đáp đại ân của Lôi huynh đệ!"

Tứ Hải, Ngũ Hồ đồng thời nói: "Xin nhận một lạy của huynh đệ chúng ta!"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Không cần. Chỉ là nhấc tay chi lao."

Y đứng lên, đi vào rừng cây.

"Như vầy… như vầy… Lôi huynh đệ đang tức giận sao?" Tam Châu, Ngũ Hồ cùng nhau nhìn sang Tứ Hải.

Tứ Hải thuận miệng nói: "Chắc đi tiểu tiện."

Tam Châu câm nín.

Ngũ Hồ kéo kéo Tứ Hải, ánh mắt dán vào mình hắc mã không rời "Nhị ca, Nhị ca, ngươi coi con ngựa kia có phải thuộc chủng loại quý báu không? Nó rất thông minh, vừa rồi ta thấy nó đối phó với thủ hạ Mã Nhân Kiệt."

Tứ Hải nhìn lướt qua hắc mã, nói dứt khoát: "Không phải. Chỉ là ngựa địa phương"

Ngũ Hồ biết cái gọi là 'ngựa địa phương' chính là vô luận màu lông, hình thể, tốc độ hay huyết thống đều giống những con ngựa thường thường khác, là chủng loại ngựa phổ biến nhất.

"Không thể nào?" Hắn không tin "Nhị ca ngươi nhìn lại đi. Ngươi nhìn hình thể, khí chất, nhất là màu lông nó kìa, đẹp đẽ giống như được bọc tơ lụa đen, sao có thể là loài phổ biến?"

"Ta, rất, xác, định!" Tứ Hải sờ cằm, cẩn thận đánh giá hắc mã "Chẳng qua có lẽ nó được chủ nhân chăm nuôi tốt nên trông giống như danh mã."

Tam Châu bất đắc dĩ thở dài "Ta nói hai ngươi này, trên người thấy đau không? Có muốn bôi thuốc không?"

“Muốn.” Lúc này Ngũ Hồ mới cảm giác trên người đau đau, vội lủi tới cướp thuốc mỡ trong tay ca ca.

“Nhị đệ, Lôi huynh đệ là ân nhân cứu mạng của chúng ta. Ngươi xem chúng ta có biện pháp gì báo đáp Lôi huynh đệ không?” Tam Châu hỏi.

Tứ Hải lắc đầu “Phải đợi cơ hội.”

Lôi Thiết đi rất sâu vào rừng cây, lặng lẽ tiến vào không gian, nhìn chung quanh, không thấy Tần Miễn. Chú ý thấy đất trong bồn hoa hơi ẩm, y biết đã lỡ mất cơ hội gặp tức phụ, múc một bầu nước tưới cho ‘phấn cầu’ rồi rời khỏi không gian.

Ba huynh đệ họ Hà nhìn Lôi Thiết đến gần, muốn nói gì đó thì Lôi Thiết đã nằm xuống băng ghế, khép lại hai mắt.

Ba huynh đệ đành phải câm miệng, quyết định chờ y tỉnh ngủ sẽ nói sau.

Một đêm không nói chuyện.

Nắng mai vừa lộ, Lôi Thiết mở mắt ra, nhảy lên ngựa tiếp tục gấp rút lên đường.

Ba huynh đệ họ Hà vẫn đang say ngủ.

Mặt trời dần nhô cao, nam tử tóc dài mở mắt ra trước, phát hiện một người một ngựa đã không còn tung tích. Hắn vội vàng đánh thức Tam Châu, Ngũ Hồ.

“Đại ca, Tam đệ, mau đứng lên. Lôi huynh đệ đi rồi!”

“Cái gì?” Tam Châu đứng lên, nhìn quanh một vòng, vô cùng thất vọng “Sao lại đi rồi? Ài… Ngay cả y là người ở đâu chúng ta cũng không biết.”

Ngũ Hồ hối hận vò vò đầu “Biết vậy đã không ngủ.”

“Quên đi.” Tứ Hải lười biếng duỗi lưng “Nếu có duyên sẽ còn gặp lại.”

……

Lôi Thiết một đường chạy băng băng, đuổi kịp tới phủ Thanh Thiên trước khi cửa thành đóng lại, vào trọ tại khách *** lúc trước từng ở.

Trong khách *** không hẳn không có người võ nghệ cao cường, nếu cảm giác được khí tức y tiêu thất, chắc chắn sẽ nghi ngờ. Bởi vậy dù Lôi Thiết có cơ hội vào không gian, nhưng vẫn không tiến vào.

Lúc trời hửng sáng, y đi mua năm mươi bánh thịt chỉ bạc thu vào không gian, ăn sáng xong liền đi tới cửa tiệm môi giới lớn nhất phủ Thanh Thiên. Bốn vị đại trù của Song Hưởng lâu chính là thông qua tiệm môi giới này là mua được.

Lão bản tiệm môi giới là một vị lão giả vô cùng khôn khéo, vẫn còn ấn tượng về người trẻ tuổi trầm lặng ít lời trên mặt có sẹo này, nhiệt tình mời y vào nội đường.

“Vị công tử này, mời uống trà.” Lão bản hỏi: “Không biết lần này ngài muốn mua những người nào? Quý khách từng đến một lần, hẳn cũng biết tiệm môi giới chúng ta quy mô lớn nhất phủ Thanh Thiên, gần như dạng người nào cũng có. Nếu ở chỗ chúng ta còn không mua được người thích hợp thì ở các tiệm môi giới khác trong phủ Thanh Thiên càng không thể mua được.”

Lôi Thiết lời ít mà nhiều ý nói: “Thiếu niên mười hai đến mười bốn tuổi thân thể khỏe mạnh, tử khế, gọi ra hết.”

“Được, xin chờ một lát.” Lão bản căn dặn một hoả kế xong, mời Lôi Thiết “Ngài uống trà.”

Chỉ chốc lát sau, hỏa kế dẫn hơn bốn mươi thiếu niên mười hai đến mười bốn tuổi đi ra, xếp thành mấy hàng, cao lùn béo gầy đều có. Các thiếu niên khẩn trương nhìn Lôi Thiết, không biết người này mua chúng để làm gì. Nhưng dù thế nào, bọn nó cũng không có tư cách cự tuyệt.

“Quý khách có vừa lòng?” Lão bản hỏi: “Quý khách yên tâm, các hài tử này đều rất khỏe mạnh, nếu quý khách không tin có thể thỉnh đại phu đến kiểm tra.”

Lôi Thiết không để ý ông ta, ánh mắt sắc bén đảo qua từng thiếu niên một, lãnh đạm hỏi: “Làm hạ nhân, quan trọng nhất là gì?”

Lão bản thông minh không hề mở miệng.

Các thiếu niên ù ù cạc cạc hai mặt nhìn nhau, có người im lặng không nói, có người trả lời ‘Thông minh’, có người trả lời ‘Nghe lời’, có người trả lời ‘Tài giỏi’, có người trả lời ‘Trung thành’.

-Hết chương 93-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

94. Chương 94: Về Nhà

Lôi Thiết giữ lại những ai trả lời ‘Trung thành’, tổng cộng mười bốn người.

“Dẫn những người còn lại đi đi.” Lão bản phân phó hỏa kế.

Lôi Thiết đứng lên, nói với mười bốn thiếu niên: “Ta làm vài động tác, các ngươi học theo.”

Y biểu diễn mười chiêu đầu tiên của một bộ quyền pháp.

Mười bốn thiếu niên mờ mịt, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Một thiếu niên ăn mặc sạch sẽ xung phong bước lên trước, nhanh nhẹn đánh xong mười chiêu quyền pháp, trừ động tác không quá chuẩn thì gần như không có sai sót. Lúc này những người còn lại mới lần lượt biểu hiện. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết giữ lại những người có thể nhớ hơn phân nửa số động tác, tổng cộng chín người, sau đó tỏ ý với lão bản.

Lão bản vội vàng đi tới “Chín người bọn hắn, mỗi người tám lượng bạc.”

Lôi Thiết gật đầu, lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho ông.

“Đa tạ công tử đã chiếu cố.” Lão bản cất ngân phiếu, thối lại hai mươi tám lượng. Lôi Thiết lấy ra hai nén bạc nhỏ đưa ông “Mua hai ngày lương khô cho mười người Mướn hai chiếc xe ngựa.”

Lão bản nói: “Công tử yên tâm, nhất định sẽ sắp xếp thoả đáng cho ngài!”

Lôi Thiết ngồi không bao lâu, lão bản đã an bài xong xuôi. Xe ngựa là loại một xe hai con ngựa khoẻ mạnh kéo, người đánh xe cũng là dân chuyên nghiệp.

Lôi Thiết bảo chín thiếu niên mới mua mang đồ đạc cá nhân của mình lên xe, y cưỡi ngựa chạy phía trước dẫn đường, trực tiếp ra khỏi thành.

Lúc này đã là giờ Tỵ, đường phố vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, ngựa xe như nước. Không trung phủ Thanh Thiên phiêu đãng mùi dược liệu nồng đậm. Tình cờ nghe mấy người đi đường đối thoại, Lôi Thiết mới biết mấy ngày nay có buổi đấu giá dược liệu quy mô lớn tổ chức tại phủ Thanh Thiên, đấu giá đều là dược liệu hiếm lạ. Thương buôn dược liệu các nơi nghe tiếng mà đến, nếu có thể mua được dược liệu quý hiếm làm bảo vật trấn tiệm cũng tốt.

Ba huynh đệ Hà Tam Châu, Tứ Hải và Ngũ Hồ dắt ngựa đi theo dòng người, hết nhìn đông tới nhìn tây, muôn vàn cảm thán trước sự phồn hoa của phủ Thanh Thiên.

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn lướt qua họ, vung dây cương, hắc mã chầm chậm chạy xa.

Ngày tháng Sáu biến đổi thất thường. Xuất phát chưa đến nửa canh giờ, trên trời mây đen hội tụ, thoáng chốc liền ào ào mưa to. Hai xa phu ngồi ở càng xe, tuy đỉnh đầu có lán che, nhưng lúc xe ngựa chạy, mưa vẫn tạt vào áo quần họ, vội vàng lấy áo tơi(1) ra mặc vào.

Lôi Thiết lấy nón và áo tơi từ bọc đồ ra.

“Đùng đoàng –” Một tiếng sấm nổ vang trên đỉnh đầu, mưa lớn hơn nặng hạt hơn, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Xa phu lão Triệu vốn định đề nghị chủ thuê tìm một chỗ nghỉ chân, đợi mưa rút bớt hẳng đi tiếp, lại thấy Lôi Thiết không có ý dừng lại, đành phải đánh xe ngựa chạy theo, nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Lôi Thiết quay đầu lại, giục ngựa chạy về bên cạnh xe ngựa "Lấy tốc độ nhanh nhất mà đi. Tăng thêm năm lượng bạc."

Lão Triệu cắn răng một cái, liều mạng. Dù sao bọn họ cũng thường xuyên lao động, cơ thể rắn chắc không dễ sinh bệnh. Chạy một chuyến này đã có thể kiếm bảy lượng bạc, có lời.

"Được, xin công tử yên tâm!"

Lôi Thiết cũng nói y vậy với xa phu còn lại. Tốc độ hai xe ngựa không giảm chút nào, bốn con ngựa cất vó chạy về phía trước.

Buổi chiều, hết mưa. Đoàn người nghỉ ngơi tại ven đường nửa canh giờ rồi gấp rút lên đường.

Chiều ngày hôm sau, đoàn xe về đến huyện Chiêu Dương. Chẳng những ở huyện Chiêu Dương cũng đang đổ mưa, mà còn lớn hơn phủ Thanh Thiên, mưa như trút nước khiến đường lầy lội khó đi vô cùng.

Lôi Thiết để mọi người dừng lại uống chén trà nóng tại một quán trà ở Huyện, rồi tiếp tục lên đường. Hai xa phu nhìn nhau cười khổ, nhanh chóng lên xe.

Du nhiên điền cư, Tần Miễn đứng ở cửa nhà chính, tay trái bưng mâm trái cây, tay phải cầm tăm trúc xiên đào mật hái trong không gian ăn, xuyên qua rèm mưa buông xuống nơi mái hiên nhìn về phía đại môn, lòng có chút không yên. Mưa to thế này, ông tướng Lôi Thiết kia sẽ không đội mưa mà đi chứ?

Nhất Điểm Bạch ngồi bên chân hắn, hai lỗ tai một chốc dựng thẳng một chốc lại cụp xuống, cái đuôi sát mặt đất chốc lát vung qua trái, chốc lát lại dời qua phải, bộ dáng chán muốn chết.

Tần Miễn vô tình nhìn thấy, khóe miệng giật giật, ngồi xổm xuống trêu chọc nó: "Nhất Điểm Bạch, ngươi thật là sói hở?"

Nhất Điểm Bạch ngẩng đầu lên, há miệng "UUUU –"

Tần Miễn: "…"

Nhất Điểm Bạch tru xong, quay đầu nhìn hắn.

"Được được, ngươi là sói, là sói." Tần Miễn bất đắc dĩ đứng lên, vô tâm ăn đào mật, mắt không khỏi lại nhìn ra đại môn.

Đúng lúc này, Nhất Điểm Bạch bỗng đứng lên, quay đầu kêu một tiếng với hắn, nhanh chân vọt vào màn mưa, cái đuôi vung vẫy trông khoái chí hơn hẳn ngày thường.

Tim Tần Miễn tức thì đập nhanh mấy nhịp. Chẳng lẽ Lôi Thiết về đến?

Hắn thuận tay để mâm trái cây lên thành cửa sổ, đuổi theo sát.

Lúc ngang qua đại môn, Nhất Phiến Hôi và Hắc Mã Giáp sủa gâu gâu chào hỏi Tần Miễn, không được trả lời, lại xoay thân chạy về phòng.

"Tiểu thiếu gia đi đâu vậy? Sao không mang ô theo?" Phúc thẩm lo lắng nói: "Đương gia, ngươi mau cầm ô đuổi theo đi."

"Phúc thẩm, để ta đi, cơ thể ta khoẻ hơn." Hỉ Nhạc tiếp nhận ô trong tay Phúc thẩm, chạy ra ngoài cửa.

Tần Miễn còn chưa chạy đến cửa thôn liền thấy hắc mã chạy tới trong màn mưa nặng nề. Trên lưng ngựa là nam nhân treo trong lòng hắn. Hai chiếc xe ngựa theo ở đằng sau.

"Hí! –"

Lôi Thiết thấy Tần Miễn, nhướng mày, thúc vào bụng ngựa, hắc mã lao gấp về trước, lúc sắp tới chỗ Tần Miễn cũng không dừng lại. Lôi Thiết cúi người một cái, dễ dàng kéo Tần Miễn ngồi lên trước người y, tay trái cởi áo tơi trên mình bọc lấy Tần Miễn, trách cứ:

"Chạy ra đây làm gì?"/"Huynh ngốc hả? Sao không đợi tạnh mưa hãy đi?"

Hai người gần như đồng thời mở miệng.

Lôi Thiết ôm chặt tức phụ, dùng cánh môi cọ cọ sườn mặt đối phương, không nói gì nữa "Giá –"

Mắt thấy hắc mã quen thuộc chạy tới, Hỉ Nhạc thả chậm bước chân, đứng ở ven đường, mỉm cười. Thì ra là đại thiếu gia trở lại, chả trách.

"Hỉ Nhạc, người ở phía sau giao cho ngươi." Tần Miễn bỏ lại một câu.

"Tiểu thiếu gia yên tâm!"

Hắc mã chạy thẳng đến trước cửa phòng mới dừng lại.

Xuống ngựa, Tần Miễn cùng Lôi Thiết đồng thời vươn tay kéo đối phương vào phòng.

"Mau thay quần áo đi." Tần Miễn nói.

Hắn tìm một bộ đồ sạch sẽ ném cho Lôi Thiết, lại tìm cho bản thân, cởi quần áo ướt đẫm ra, dùng vải khô lau khắp người.

Cảnh tượng trắng loá trước mặt có chút chói mắt, hầu kết Lôi Thiết nhấp nhô mấy cái, bước qua kéo người vào lòng.

"Huynh — ưm!"

Tần Miễn nhanh chóng bị Lôi Thiết kéo vào cơn kích tình, thuận theo tâm tư, ôm lấy eo nam nhân nhiệt tình đáp lại.

'Két –' cửa phòng bị đẩy ra.

Tần Miễn cả kinh, vội đẩy Lôi Thiết ra.

Nhất Điểm Bạch từ ngoài cửa chạy vào, giũ giũ người vẫy hạt nước văng tung toé ra ngoài, đôi con ngươi màu nâu tò mò nhìn chằm chằm hai vị chủ nhân.

Lôi Thiết nhìn nó, hai mắt nheo lại.

Tần Miễn nghẹn cười, nhanh chóng lau khô nước mưa, mặc quần áo khô vào.

"Đi ra ngoài." Lôi Thiết chỉ vào cánh cửa.

Nhất Điểm Bạch liếc nhìn hắn một cái, xoay người, chậm rì rì ra khỏi phòng, không biết là cố ý hay vô tình, cái mông đụng vào cửa, cánh cửa lại 'Két!' một tiếng, thong thả lui về phía vách tường, bất động.

"Ha ha ha…" Tần Miễn nhịn không được cười ra tiếng, ngồi trên giường cầm quần áo Lôi Thiết ném lên người y "Mặc vào, coi chừng cảm lạnh đó."

Lôi Thiết thấy hắn đã ăn mặc chỉnh tề, rầu rĩ mặc quần áo vào.

Tần Miễn nhào qua hôn môi an ủi y "Trên đường chắc cũng không ăn uống đàng hoàng nhỉ? Muốn ăn gì? Ta đi làm."

"Mì đi."

Tần Miễn kéo y ra ngoài "Ta làm cho huynh tô mì nước."

Hai người đi ra nhà chính, thấy Hỉ Nhạc đứng dưới mái hiên.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia."

"Sắp xếp xong hết rồi?" Tần Miễn hỏi.

Hỉ Nhạc nói: "Đã an bài xong ạ. Tuổi bọn hắn đều xấp xỉ nhau nên ta xếp vài người ở chung một phòng. Ta nhờ Phúc thẩm nấu mì cho bọn họ ăn. Hai xa phu thì vẫn đang chờ."

Lôi Thiết lấy ra mười bốn lượng bạc từ túi tiền đưa cho Hỉ Nhạc.

Tần Miễn nghe tiếng mưa rơi, nói: "Mưa kiểu này chắc nhất thời sẽ không ngừng đâu, trời cũng gần tối rồi. Hỉ Nhạc, nếu hai xa phu kia không ngại, giữ họ ngủ lại một đêm, sáng mai hãy lên đường."

"Tiểu thiếu gia thật sự là hảo tâm." Hỉ Nhạc gật đầu đáp "Hai vị xa phu đó cũng đang lo lắng việc này. Tiểu nhân đi nói cho họ."

Hỉ Nhạc dắt ngựa rời đi, không đề cập mình sẽ an trí họ thế nào.

Tần Miễn bảo Lôi Thiết ăn tạm đào mật lót dạ, sau khi chiên hai cái trứng, lấy bốn gói mì ăn liền từ không gian ra, cho ngay vào chảo dầu nấu. Mì ăn liền chín nhanh hơn mì sợi. Cho thêm cà chua đã gọt vỏ xắt khối, gia vị, còn có mấy lát thịt nạc và cải xanh.

Lôi Thiết ngẩn người nhìn tô mì nước tản ra mùi thơm.

Tần Miễn ngồi xuống bên cạnh y, hối thúc "Không đói bụng sao? Mau ăn đi."

Mưa vẫn đang rơi, không khí trong phòng có chút mát lạnh. Lôi Thiết lại cảm giác nơi ***g ngực như có luồng nhiệt quay cuồng, nhấc đôi đũa lên, cúi đầu ăn mì.

Tần Miễn đi bưng mâm trái cây trên bệ cửa sổ, ngồi trở lại chỗ bên cạnh Lôi Thiết, vắt chéo chân vừa ăn trái cây vừa rung rung chân. Lôi Thiết ăn xong mì, hắn liền hối y về phòng nghỉ ngơi.

Lôi Thiết kéo hắn cùng nằm trên giường lò.

Tần Miễn thành thật để y ôm. Mấy ngày nay Lôi Thiết đi vắng, hắn cũng ngủ không yên giấc. Trời mưa ngủ ngon, phải đánh một giấc thật đã.

Đột nhiên Lôi Thiết đứng dậy xuống giường, cài chốt cửa phòng.

Tần Miễn nhìn mà buồn cười. Đây là sợ Nhất Điểm Bạch lại xông vào hở?

Lôi Thiết hôn khóe miệng đanh nhếch lên của hắn "Tức phụ, mấy ngày nay ở nhà thế nào?"

"Hết thảy bình thường." Tần Miễn nghiêng người nằm đối mặt cùng y, tay phải vỗ về sườn cổ y, đánh ngáp một cái "Huynh thì sao?"

"Rất tốt." Lôi Thiết cầm tay hắn, ôm hắn nằm sát vào mình "Ngủ đi."

"Mấy ngày nay ta lúc nào cũng nhớ huynh." Tần Miễn thẳng thắn nói, kê đầu gối lên vai nam nhân, đùi phải cũng vắt qua hai chân y "Huynh thì sao?"

Thân nhiệt Lôi Thiết vừa nguội xuống lại cấp tốc tăng lên "Ừ."

"Ừ cái gì?" Tần Miễn cố ý hỏi.

"Đừng quậy." Lôi Thiết nhẹ nhàng vân vê eo hắn một trận, nghiêng đầu nhìn vách tường.

Tần Miễn nén cười, không chọc y nữa, ôm eo đối phương, khép hai mắt lại. Mùi hương quen thuộc cùng khí tức an tâm quanh quẩn bên người, chốc lát sau hắn đã ngáy o o.

Lôi Thiết quay đầu, khẽ hôn một cái xuống môi tức phụ, nhắm mắt lại, cũng nhanh chóng say ngủ.

Thời điểm tiếng mưa chợt ngừng, Tần Miễn từ trong mộng bừng tỉnh lại, nhất thời có chút hoảng hốt, không biết là mộng hay tỉnh.

"Tỉnh?" Thanh âm từ tính của nam nhân vang lên bên tai.

Lúc này Tần Miễn mới nhớ ra Lôi Thiết thật sự trở về, ừ một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời u ám. Mưa xác thật đã ngừng, bên ngoài chút âm thanh cũng không có.

"Đói bụng." Tần Miễn nằm bám lên mình Lôi Thiết "Còn huynh?"

"Cũng hơi đói." Eo Lôi Thiết khẽ động động.

Bên tai Tần Miễn nóng hổi, nhảy dựng lên "Ta đi –"

Miệng bị lấp kín…

Hai người làm đệm giường lăn qua lộn lại nhăn nhúm, một hồi lâu sau mới chỉnh ngay ngắn quần áo trên người, ra khỏi phòng.

Lôi Thiết mặc mỗi cái quần lê giày đi tới nhà chính, cánh tay dài nâng cao, dùng mồi lửa thắp sáng bốn giá nến treo tường.

"Làm chút gì ăn nhé?" Ánh mắt Tần Miễn hân mộ nhìn cánh tay rắn chắc hữu lực kia "Ta muốn ăn cơm."

Lôi Thiết không sao cả, nói: "Vậy nấu cơm."

"Được, nấu cơm ăn." Tần Miễn đi vào bếp "Lại xào thêm gói mì ăn liền, lâu rồi chưa ăn đúng là hơi nhớ hương vị kia."

Bước chân Lôi Thiết dừng lại "Sau này thử tự làm xem sao."

Tần Miễn ngẩn ra, lập tức cười rộ "Ý kiến hay! Rãnh rỗi sẽ thử, không chừng có thể làm ra thật."

"Ừ." Lôi Thiết "Cần rau gì? Ta đi hái."

"Hái vài quả cà tím, ít ớt chỉ thiên, thêm cải thảo nữa."

-Hết chương 94-

Chú giải:

(1) Áo tơi: áo mưa bằng lá nón, lá gồi hay lá cọ.

---

95. Chương 95: Gia Tướng

Chờ Lôi Thiết hái rau củ trong không gian xong đi ra, Tần Miễn vừa làm cơm vừa hỏi y hành trình mấy ngày qua. Lôi Thiết kể tất. Tuy lời nói ngắn gọn, nhưng Tần Miễn biết y vì muốn sớm về nhà mà một khắc cũng không ngừng gấp rút lên đường, trong lòng ấm áp. Hì hì, đúng là nam nhân tốt!

Hắn nhanh nhẹn làm một đĩa thịt xào cà tím, một đĩa sườn rim tỏi, một đĩa thịt sốt chua ngọt, một đĩa mì ăn liền xào trứng và một đĩa cải thìa xối mỡ.

"Wâu." Nhất Điểm Bạch không chịu cô đơn cọ cọ chân Tần Miễn.

Tần Miễn cười, cho nó một ít thịt xương.

Buổi chiều ngủ nhiều, tối nằm trên giường, Tần Miễn ngủ không được. Lôi Thiết cũng không hề buồn ngủ, ôm lấy tức phụ từ sau lưng, tay phải mải miết sờ loạn người hắn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn bị trêu chọc mà trong lòng xốn xao từng đợt, khao khát muốn thân cận thêm bước nữa, nhưng lại băn khoăn hiện tại bản thân còn nhỏ, còn quá sớm để sinh hoạt XX, không tốt cho thân thể. Hỏi hắn vì sao lại tự giác cho mình nằm bên dưới hở? Nhìn thân cao tổ bố của Lôi Thiết kia đi, rồi nhìn thân thể hắn này, lại xem cơ bắp căng chặt rắn chắn của y đi, hắn có thể áp được a?

Áo ngủ bị Lôi Thiết xốc lên, hơi thở nóng rực đằng sau càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại bên lỗ tai hắn. Tiếp đó, một bàn tay vén tóc hắn ra, một cái hôn nóng bỏng dừng sau gáy, nặng nề liếm mút.

Tần Miễn híp mắt, kìm cầm lòng nổi phát ra tiếng rên khe khẽ "Ưm…"

Lôi Thiết như nhận được cổ vũ, nâng chân trái lên khóa chặt cơ thể hắn "Tức phụ, ta muốn ngươi." Tần Miễn chỉ chần chờ hai giây rồi xoay người, chủ động ôm lấy y. Nếu đã ngươi tình ta nguyện, cần gì khiến song phương đều chịu khổ? Về phần niên kỉ còn nhỏ — ngẫu nhiên một lần hẳn là không sao, sinh hoạt XX hài hòa còn giúp cho thể xác và *** thần khoẻ mạnh mà.

"A Thiết…"

Trong bóng tối Lôi Thiết phát ra một tiếng gầm nhẹ, giống như con sói đói khát đã lâu nhào vào người hắn.

……

Tần Miễn tỉnh lại, thân thể giống như bị đá tảng nghiền áp, nghĩ đến tối qua tên kia giống như có *** lực dùng mãi không hết, hắn hận không thể lập tức đạp y một cước. Được cái là trên người nhẹ nhàng khoan khoái, hẳn là Lôi Thiết đã tẩy rửa giúp hắn. Hương vị thịt gà từ bên ngoài bay vào, hắn xoa eo từ từ ngồi dậy.

"Tức phụ."

Tần Miễn nhìn nam nhân đứng ở cửa, chống lại cặp mắt ngập tràn ôn nhu kia, bỗng nhiên không thốt ra nổi câu oán trách nào, khóe miệng hai bên không chịu khống chế mà nhếch lên.

Lôi Thiết ngồi xuống mép giường, ôm chặt lưng hắn "Tức phụ."

Thân trên đối phương không có mặc áo, Tần Miễn vỗ ngực y một cái, dựa vào người y ước pháp tam chương "Sau này mỗi tháng tối đa là ba lần!"

Chẳng ngờ là Lôi Thiết không chút do dự gật đầu. Hắn ngoài ý muốn nhìn Lôi Thiết.

"Ngươi còn nhỏ." Lôi Thiết đổi đề tài "Ta hầm một con gà, để múc một chén bưng qua."

Hàng mày Tần Miễn nhếch lên mang theo ý cười, lườm y một cái "Hôm nay phải ăn thanh đạm chút."

Lôi Thiết lập tức đứng lên "Nằm tiếp một lát, ta đi nấu cháo."

Tần Miễn lắc đầu "Tỉnh rồi, không muốn nằm nữa."

Lôi Thiết đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ đưa hắn, lại cúi đầu hôn môi hắn, đi ra ngoài.

Tần Miễn thay đồ xong, cầm một cái áo của Lôi Thiết ra khỏi phòng.

Ngoài nhà nóng gay gắt, ánh nắng chiếu mặt đất trở thành màu vàng rực chói mắt, xem hướng nắng phỏng chừng hiện tại đã là buổi chiều.

Tần Miễn đi vào bếp, ném áo cho Lôi Thiết "Để trần làm gì? Sợ người khác không biết a?"

Lôi Thiết cầm áo mặc vào, lắc đầu "Trong bếp hơi nóng."

Tần Miễn ôm hông y, lười biếng nói: "Đúng là bữa nay nóng thật. Mà giờ đã là đỡ, đến tháng Bảy tháng Tám e là nhà cửa càng nóng hơn, nhất là phòng chúng ta không có thông gió."

Tức phụ chủ động thân thiết, Lôi Thiết như sợ hắn hối hận nhanh chóng vươn tay ôm lại "Ta tính mau chóng nới rộng nhà thêm."

"Mở rộng thế nào?" Tần Miễn cũng có ý này, chỉ là luôn không có thời gian rãnh rỗi để lên kế hoạch tỉ mỉ.

Lôi Thiết ra hiệu hắn ngồi xuống "Ta nấu cháo trước, lát nữa nói tiếp."

Tần Miễn lắc đầu, buông y ra "Ta đi rửa mặt."

Rửa mặt xong trở lại nhà bếp, cháo Lôi Thiết nấu đã nhừ, hiếm khi người này còn biết cho thêm phối liệu, rau xanh, thịt băm vào cháo.

Lôi Thiết đưa cho hắn một chén.

Tần Miễn nhận chén uống hai ngụm, tựa vào bệ bếp, nhắc lại đề tài khi nãy "Huynh vừa nói nới rộng nhà thêm, mở rộng thế nào?"

Lôi Thiết kéo hắn đến nhà chính. Cửa trước cửa sau nhà chính mở ra hết cho thoáng gió, mát mẻ hơn một chút.

"Mở rộng về hướng Tây, gần tường vây phía Tây xây một dãy nhà bằng với dãy nhà hiện tại này. Cách phòng ngủ chúng ta hiện tại một lối đi. Chia thành hai gian, một gian làm phòng ở, một gian làm nhà kho."

Tần Miễn vừa nghe vừa gật đầu "Cũng không tệ. Bất quá ta thấy nên xây thành hai tầng. Giống như huynh nói, cách dãy nhà hiện tại một lối đi. Tầng một chia thành hai gian, một gian phòng khách, một gian phòng kho. Cửa phòng kho đặt ở ngoài, không cần phải vào trong nhà mới tới đó được. Toàn bộ tầng hai là một gian lớn, làm phòng ngủ kiêm thư phòng, vừa rộng thoáng vừa dễ chịu. Cửa sổ hướng Nam hướng

Bắc xây to chút, mùa hè nhất định mát mẻ. Làm thêm cái ban công nhỏ nữa, rãnh rỗi ngồi uống trà ngắm phong cảnh. Mùa đông chúng ta có thể chuyển về phòng ngủ tầng một."

Ý kiến của tức phụ còn tốt hơn y, Lôi Thiết gật đầu "Nghe lời ngươi."

Chờ Tần Miễn uống xong cháo, hai người dùng chuông gọi Hỉ Nhạc, bảo hắn ta gọi Phúc thúc Phúc thẩm và dẫn chín thiếu niên mới mua tới đây.

Chín người mới đến trải qua một đêm và một buổi sáng nghỉ ngơi chỉnh đốn, còn có ba người Phúc thúc, Phúc thẩm, Hỉ Nhạc giới thiệu, đã hiểu sơ bộ về tình hình kết cấu trong điền cư. Kiếm đạo Tần Miễn cùng Lôi Thiết ngồi ở bên cạnh bàn đá, đám người cung kính hành lễ.

"Kiến quá đại thiếu gia, tiểu thiếu gia."

Hỉ Nhạc chắp tay đợi lệnh đứng ở một bên, nghi hoặc nhìn nhìn Lôi Thiết, lại ngó ngó Tần Miễn. Đại thiếu gia vẫn gương mặt vô cảm như bình thường, tiểu thiếu gia vẫn ôn hòa như mọi ngày, nhưng cứ có cảm giác bầu không khí giữa cả hai khang khác, so với dĩ vãng càng thân mật hơn. Dù hai vị chủ tử không có tiếp xúc thân thể gì, ánh mắt thỉnh thoảng chạm vào nhau lại lộ ra sự ăn ý khó tả.

Bất quá quan hệ hai vị chủ tử tốt, đối với hạ nhân bọn họ là việc tốt. Tâm tình nhóm chủ tử vui vẻ, bọn họ làm việc cũng thoải mái. Hỉ Nhạc liền không để ý nữa.

"Thỉnh hai vị chủ tử ban tên cho bọn họ." Hỉ Nhạc nói, có chút tò mò. Chủ nhân ban tên cho gia phó trong nhà, nếu có dòng họ, thường là theo họ của chủ tử. Hai vị chủ tử hắn tuy là phu thê, nhưng dù sao cũng là nam nhân, mà trong nhà Tần Miễn là đương gia, chín người mới tới này sẽ theo họ của thiếu gia nào?

Chín thiếu niên đồng thời nói: "Thỉnh hai vị chủ tử ban tên." Được ban tên, sẽ giúp bọn họ mau chóng dung nhập vào điền cư.

Tần Miễn hiểu rõ, ban tên là cách để hạ nhân mau chóng bắt đầu cuộc sống mới, là phương thức thúc đẩy hạ nhân càng hướng tâm đối với chủ nhân. Phúc thúc Phúc thẩm là phu thê, niên kỉ lại lớn, lúc trước hắn không nghĩ sẽ cướp đi tên vốn có của họ. Nhưng lần này khác hẳn, tuổi các thiếu niên này còn nhỏ, trải đời chưa sâu, tính thích ứng mạnh, mai sau sẽ là trợ thủ đắc lực của hắn và Lôi Thiết. Ban tên là cần thiết.

Tần Miễn cũng nghĩ đến vấn đề Hỉ Nhạc nghĩ, suy ngẫm một lát, quyết định dùng cả họ của hắn và Lôi Thiết. Theo đà kinh doanh càng làm càng lớn, chuyện hắn cùng Lôi Thiết là cặp nam phu thê khẳng định lan truyền càng lúc càng xa. Thay vì chờ tương lai có người coi bọn hắn là chuyện chê cười, không bằng hiện tại tạo sẵn thanh thế. Một sự kiện nếu mọi người đều biết rõ thì còn gì đáng nói nữa.

Tần Miễn nhìn sang Lôi Thiết.

Hai mắt Lôi Thiết nhìn hắn chăm chú, tỏ rõ hoàn toàn tín nhiệm.

Hắn khẽ cười cười, đánh giá các thiếu niên một lượt, nói: "Đầu tiên các ngươi sắp xếp theo niên kỉ từ lớn đến nhỏ."

Sau khi chín người đứng ổn định, Tần Miễn nói: "Từ trái sang phải, tên của các ngươi theo thứ tự là Lôi Tần Trung…"

Lôi Thiết cầm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của tức phụ, dùng tay to của y che lại.

Hỉ Nhạc cười tủm tỉm. Cảm tình hai vị chủ tử thật tốt.

Phúc thúc Phúc thẩm cũng nở nụ cười.

"Lôi Tần Cung, Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Thành, Lôi Tần Tín." Tần Miễn quay đầu nhìn Lôi Thiết, bất mãn nói "Đừng chỉ ngồi không, giúp ta nghĩ vài cái tên coi."

Lôi Thiết nhìn những người còn lại "Lôi Tần Huệ, Lôi Tần Kiên, Lôi Tần Lý, Lôi Tần Viên."

Mấy cái tên nghe vào tai đều rất khí thế, không giống như tên cho hạ nhân. Chín thiếu niên đồng thời lộ vẻ mừng rỡ, tề thanh nói: "Đa tạ đại thiếu gia, tiểu thiếu gia ban tên!"

Tần Miễn bình thản hỏi: "Quy củ của Du nhiên điền cư hẳn các ngươi đều đã biết?"

"Dạ vâng!"

"Tốt lắm. Chỉ cần các ngươi không vi phạm quy củ của Du nhiên điền cư, tin tưởng chúng ta sẽ sống chung vui vẻ." Tần Miễn mỉm cười "Chúng ta mua các ngươi là muốn bồi dưỡng làm gia tướng. Từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ theo học võ với đại thiếu gia. Nếu có biểu hiện xuất sắc, tương lai sẽ đảm đương trách nhiệm trọng yếu hơn."

"Vâng!"

Vẻ mặt Hỉ Nhạc khẽ động lòng. Học võ? Hắn ta cũng muốn học.

Tần Miễn như có như không nhìn hắn ta "Hỉ Nhạc, từ hôm nay trở đi, ngươi cũng cùng luyện tập với họ, tạm thời đảm nhiệm chức đội trưởng."

Hỉ Nhạc mừng rỡ, nhanh nhẹn quỳ xuống đất dập đầu "Đa tạ tiểu thiếu gia! Tiểu nhân nhất định sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của hai vị chủ tử!"

"Đứng lên đi." Tần Miễn lộ vẻ mặt vừa lòng.

Hỉ Nhạc không đứng dậy ngay, cười hì hì chắp tay với hắn và Lôi Thiết: "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, tiểu nhân cả gan thỉnh hai vị chủ tử cải danh cho tiểu nhân lần nữa. Tiểu nhân cũng muốn theo họ 'Lôi Tần', vừa nghe liền biết là người của hai vị chủ tử."

Cú vỗ mông ngựa này khiến Tần Miễn thoải mái nha.

Lôi Thiết tán thưởng nhìn Hỉ Nhạc.

Hỉ Nhạc vì cái liếc nhìn này, kích động suýt chút nhảy dựng lên.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói: "Sau này ngươi gọi là Lôi Tần Nhạc. A Thiết, huynh thấy sao?"

Lôi Thiết gật đầu.

"Đa tạ hai vị chủ tử!" Lôi Tần Nhạc cười đến không khép miệng được.

Tần Miễn hỏi Lôi Thiết "Hôm nay bắt đầu luôn sao?"

Lôi Thiết vung tay lên, phân phó Lôi Tần Nhạc "Trước tiên dẫn họ chạy một vòng quanh tường vây, nghỉ ngơi nửa khắc rồi chạy thêm vòng. nữa Sau khi chạy xong, làm việc đồng áng."

"Dạ, tiểu nhân cáo lui." Tinh thần Lôi Tần Nhạc càng sung mãn hơn trước, vung tay lên "Tất cả theo ta."

-Hết chương 95-

---

96. Chương 96: Tiểu Trạch Môn

"Nô tài cáo lui." Chín người Lôi Tần Trung cùng nhau hành lễ rồi chạy theo Lôi Tần Nhạc.

Lôi Thiết nói với Tần Miễn: "Hôm nay bồi ngươi."

Tần Miễn cười "Được, ta cũng bồi huynh."

Phúc thẩm, Phúc thúc đều cúi đầu, mắt xem mũi mũi nhìn tâm.

"Hai xa phu kia đi rồi sao?" Tần Miễn hỏi Phúc thúc. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phúc thúc nói: "Phải. Sáng sớm đã đi, hai người họ còn nhờ tiểu nhân chuyển đạt lòng cảm kích của họ với hai vị chủ nhân."

Lôi Thiết thấy Tần Miễn không tự giác làm ra động tác đỡ eo "Phúc thúc, thúc đến trấn trên liên hệ cửa tiệm vật liệu xây dựng, bảo họ chở gạch ngói đến đây."

Phúc thúc hỏi: "Dạ. Không biết đại thiếu gia cần số lượng bao nhiêu?"

Lôi Thiết: "Chiếu theo nơi ở hiện tại của ta với tiểu thiếu gia." "Tiểu nhân đã hiểu, sẽ đi làm ngay." Phúc thúc vội vàng rời đi.

"Quên một chuyện nữa." Tần Miễn nói với Phúc thẩm "Phúc thẩm, chín người mới tới có đãi ngộ giống như thúc thẩm. Thẩm đi nói với họ một tiếng. Mặt khác, nếu cần vật dụng hàng ngày gì, bảo họ đi nói cho Phúc thúc mua luôn một lượt."

"Dạ."

"Không có chuyện gì nữa, thẩm lui ra đi."

Sau khi Phúc thẩm rời đi, tư thế Tần Miễn đứng lên có chút không được tự nhiên "A Thiết, ta muốn đi vào ngâm mình."

"Cùng đi." Lôi Thiết.

Nhất Điểm Bạch như nghe được, đang nằm úp sấp ở góc tường, liền vẫy đuôi chạy tới.

Tần Miễn mang nó theo vào không gian.

Vào cửa tứ hợp viện, hắn và Lôi Thiết đồng thời sửng sốt nhìn bồn hoa 'phấn cầu'. Tựa hồ chỉ trong một đêm, phần đầu 'phấn cầu' biến lớn gấp đôi, đỉnh chóp nụ hoa nguyên bản tròn căng rốt cuộc phân tách lộ ra tầng tầng lớp lớp vây sít sao vào nhau.

"Không ngờ hoa này lúc sắp nở thì rất nhanh. Chẳng lẽ nó đột nhiên thông suốt?" Tần Miễn đùa giỡn, đi qua duỗi tay vuốt ve một chút. Nụ hoa hơi mềm giãn, sờ thực thoải mái. Bỗng nhiên tay hắn khựng lại, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc. Vừa rồi là ảo giác sao? Mơ hồ cảm giác được cảm xúc vui mừng của nụ hoa. Chẳng lẽ nó thích hắn chạm vào?

"Sao vậy?" Sức quan sát của Lôi Thiết rất nhạy bén.

Hai người không chú ý đến Nhất Điểm Bạch không giống như trước đây, vừa vào không gian liền tung tẩy chạy khắp nơi, mà là lần lượt nhìn nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết, ánh mắt rất kỳ quái. Sau đó mới vẫy đuôi chạy đi.

Tần Miễn lắc đầu, không biết trả lời thế nào, chỉ nói: "Huynh chạm nó thử xem."

Bàn tay to của Lôi Thiết chạm vào nụ hoa, cũng có chút kinh ngạc.

Tần Miễn liền biết vừa rồi không phải ảo giác, cười mỉm chi cầm tay Lôi Thiết để y lại vuốt ve nụ hoa mấy cái "Ta dám khẳng định sau khi nó nở rộ sẽ là một đoá kỳ hoa! Nếu nó thích, về sau lúc chúng ta tưới nước thì thuận tiện sờ sờ nó."

Tuy Lôi Thiết cảm thấy vuốt ve một đóa hoa có chút quái dị, nhưng vẫn gật đầu "Đi ngâm mình."

Hai người không chú ý 'phấn cầu' nữa, đi tới linh tuyền.

Lôi Thiết múc một thùng tắm nước linh tuyền, trực tiếp dùng nội lực đun ấm. Tần Miễn nằm dựa vào thùng, thoải mái thở ra một hơi. Lôi Thiết xắn tay áo mát xa eo cho hắn.

Tần Miễn được nước linh tuyền xoa dịu, thoáng cái đã phục hồi bộ dáng phấn chấn *** thần.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, tức phụ Nhị công tử đến đây, nói là có việc gấp."

Hai người nghe ngoài không gian có tiếng bẩm báo của Phúc thẩm ở cửa phòng, vội vàng ra khỏi không gian.

Tần Miễn mở cửa, thấy Triệu thị đang cầm một quả đào mật còn chưa chín muồi mà gặm, khóe miệng giật giật.

"Nhị đệ muội, có việc gì sao?" Tần Miễn nhàn nhạt hỏi, thấy Triệu thị không có vẻ gì là nôn nóng, liền biết không phải xảy ra việc lớn gì.

Triệu thị nở nụ cười nịnh nọt "Đại tẩu, là như vầy. Tiểu nương mang thai, cha bảo ta tới nói cho các ngươi một tiếng."

"Hả?" Tần Miễn nhướng mày. Đây đúng là một đại sự bên lão trạch. Vệ thị gả cho Lôi Đại Cường hơn nửa năm mà vẫn không có tin tức, đoạn thời gian trước nàng còn lo âu, không nghĩ rốt cuộc cũng có. A, cảnh tượng náo nhiệt trong lão trạch mà quay thành một vở tuồng có thể gọi là [Tiểu trạch môn](1)

"Đúng là một đại hỉ sự." Tần Miễn nói "Ta và A Thiết sửa soạn một chút sẽ qua ngay."

"Không vội, không vội, các ngươi cứ từ từ. Ta chờ các ngươi." Triệu thị nói xong thì chen vào nhà chính.

Tần Miễn ra hiệu bằng mắt cho Phúc thẩm.

Phúc thẩm ưỡn bộ ngực rắn chắc, đi đến đứng bên cạnh Triệu thị.

"Nhị đệ muội, chờ chúng ta một lát."

Tần Miễn, Lôi Thiết vào bếp, Triệu thị đứng lên muốn xem xét chung quanh.

Phúc thẩm giẫm mạnh vài bước che trước mặt nàng ta, cười nói: "Tức phụ Nhị công tử, ngài ngồi, đừng đứng kẻo mệt."

Triệu thị hừ một tiếng, nếu hạ nhân nhà lão Đại gọi Lôi Hướng Nhân là Nhị công tử, theo lý nên gọi nàng một tiếng Nhị nãi nãi, thế mà trước giờ họ cứ ngậm miệng mở miệng là tức phụ Nhị công tử tức phụ Nhị công tử, thật đáng giận.

Nàng ta cũng không nghĩ lại, quan hệ giữa hai vị chủ tử Du nhiên điền cư cùng vài người nào đó bên lão trạch vốn không nóng, gọi Lôi Hướng Nhân một tiếng Nhị công tử đã là cho gã mặt mũi, sao có thể gọi nàng ta Nhị nãi nãi?

Tần Miễn làm việc luôn linh hoạt, nhanh chóng mở tủ đồ ăn vặt, mỗi loại đều lấy một ít bày trí vào hộp đựng đồ ăn, đưa Lôi Thiết cầm theo.

Hai người cùng Triệu thị đi về phía cổng lớn.

Lúc ngang qua cây đào mật ở đầu cầu, Triệu thị kiễng mũi chân vươn tay hái một qủa đào mật to, dùng lực kéo xuống, kéo theo cả hai trái đào.

Tâm trạng Tần Miễn tốt, lười so đo với nàng ta.

Đi ra đại môn, Tần Miễn nhìn thấy Tiền thị đứng cách đó không xa, có chút bất ngờ.

"Đại ca, Đại tẩu." Tiền thị lúc đối mặt với Lôi Thiết vô cùng khách sáo hữu lễ.

Tần Miễn gật đầu "Tam đệ muội." Vì quan hệ với Lôi Hướng Nghĩa và cũng vì Tiền thị sau này không có tìm hắn và Lôi Thiết gây phiền toái, ấn tượng của hắn với Tiền thị cũng tốt hơn.

Triệu thị, Tiền thị đi phía sau Tần Miễn, Lôi Thiết. Tiền thị tức giận lườm Triệu thị một cái. Chuyện Vệ thị mang thai để nam nhân mở miệng nói ra dù sao cũng không tốt, Lôi Đại Cường vốn bảo nàng đến Du nhiên điền cư báo cho Lôi Thiết, Tần Miễn. Nàng đang định mượn cơ hội này cầu Tần Miễn, Lôi Thiết thò tay vào chuyện phân gia của lão trạch, nếu Lôi Hướng Nghĩa không mở miệng được thì để nàng nói. Không ngờ Triệu thị lại giành chạy tới trước một bước, làm nàng mất cơ hội, thật buồn bực mà.

"Tam đệ muội, ánh mắt của ngươi là sao vậy?" Triệu thị cố ý lớn tiếng hỏi.

"Không có gì!" Tiền thị đi nhanh hơn hai bước, không muốn nói chuyện với nàng ta.

Tần Miễn đã cùng Lôi Thiết đi xa, bước chân nhẹ nhàng.

Triệu thị vừa cắn đào mật vừa âm thầm đánh giá bóng dáng hài hòa của hai người. Sao cứ cảm thấy hai người này không giống như mọi lần nhỉ? So với dĩ vãng càng thân cận, bả vai thỉnh thoảng cứ đụng vào nhau.

Không nghĩ ra bèn không thèm suy nghĩ nữa, nàng ta bước nhanh đuổi kịp.

"Đại ca và Đại tẩu đúng là có bản lĩnh. Đào này chưa chín mà đã ngọt như vậy, chín muồi nhất định càng ngọt. Đại tẩu, lúc đó người trong nhà mình mua có thể được giá rẻ hơn chút không?"

Tần Miễn ý vị thâm trường nhìn nàng ta một cái, thông minh hơn rồi ha, không nói lấy không mà là 'mua'. Đáng tiếc hắn sẽ không tin tưởng nàng ta.

Chưa đợi hắn đáp lời, Tiền thị đã mở miệng trước "Nhị tẩu cũng thật là. Thôn chúng ta ai chẳng biết năm nay hoa quả nhà Đại tẩu đều cung ứng cho tửu lâu nhà họ, ngươi thế này không phải là làm khó Đại tẩu sao?"

Triệu thị liếc trắng mắt nàng ta, nhưng vì Lôi Thiết ở đây, không dám dây dưa mãi "Ha ha, không phải ta nhất thời quên mất sao?"

Đến lão trạch, chưa vào cửa đã nghe được tiếng cười thoải mái của Lôi Đại Cường.

Vệ thị nhè nhẹ vỗ về phần bụng còn chưa lộ rõ, khoé môi mỉm cười, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn Lôi Đại Cường, hết sức thẹn thùng.

Tần Miễn đánh giá nàng chốc lát, trong lòng thật sự bội phục Vệ thị.

"Lão Đại, tức phụ lão Đại, các ngươi đến chơi." Vệ thị đứng dậy chào đón.

Lôi Đại Cường vội đỡ lấy nàng "Cẩn thận."

"Giờ vẫn còn chưa lộ rõ đâu! Lão nhân, sau này ngươi cần phải mỗi ngày kề bên muội muội, tránh cho nàng ta không cẩn thận làm mất đứa nhỏ." Tiếng nói chanh chua của Đỗ thị từ cửa truyền tới, ánh mắt nhìn chằm chằm bụng Vệ thị bụng, hận không thể khoét một lỗ ở đó.

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm." Vệ thị theo bản năng đưa tay che phần bụng dưới, cười nhã nhặn thân thiết với Đỗ thị. Gả cho Lôi Đại Cường đã nửa năm, nàng mãi không có tin tức, đáy lòng không phải không có khủng hoảng, sợ thân thể Lôi Đại Cường có vấn đề, muốn tiếp tục sinh con đã muộn. Rốt cuộc nay đã có thể buông xuống nỗi lo. Từ khi Lôi Hướng Trí trở thành đồng sinh, mỗi ngày Đỗ thị ở trước mặt nàng vênh váo tự đắc, phỏng chừng chưa từng nghe qua câu 'Phong thuỷ luân chuyển'. Lôi Đại Cường cao tuổi có con, nhất định sẽ đối đãi đứa bé của nàng khác với các hài tử khác. Từ nay về sau, Đỗ thị hòng lại kiêu ngạo trước mặt nàng.

Vệ thị nói với Lôi Đại Cường: "Tướng công, hiện giờ là thời điểm cấy mạ, chuyện trong nhà cần tướng công và tỷ tỷ bận tâm rất nhiều. Sao có thể để tướng công ngày ngày bồi ta khiến mình tỷ tỷ mệt nhọc? Nên ta nghĩ có cần mua một nha hoàn hay không? Thứ nhất, có thể chiếu cố ta, thứ hai, nay ta hoài thai không thể phân ưu cùng tỷ tỷ, trong lòng không an, nha hoàn khi rãnh rỗi thì hỗ trợ cho tỷ tỷ. Có thể nói là vẹn toàn đôi bên."

Sắc mặt Đỗ thị đại biến, tay phải bấm vào lòng bàn tay phát đau lại không tự biết.

"Không được!" Bà lập tức phản đối "Nhà chúng ta chỉ là một hộ nông dân, mua nha hoàn cái gì? Vô duyên vô cớ để người chê cười!"

Chuyện của trưởng bối, Triệu thị, Tiền thị, Lôi Hướng Nhân xen mồm vào không tốt, đều không lên tiếng.

Tần Miễn, Lôi Thiết càng sẽ không nói chen vào, ngồi một bên làm bối cảnh.

Lôi Đại Cường thờ ơ phất tay "Có cái gì buồn cười? Ngay cả bình thê ta còn cưới, còn sợ người chê cười ta mua nha hoàn ư?"

Trong tay Vệ thị có tiền, không thể lấy cớ trong nhà không có tiền ngăn cản Vệ thị được. Đỗ thị nghẹn nửa ngày mới nói: "Mua nha hoàn về nào có chỗ cho nó ở."

Vệ thị cười: "Việc này tỷ tỷ không cần lo, để nha hoàn trải chăn nằm dưới đất trong phòng là được. Hiện tại trời nóng, không sợ cảm lạnh. Về phần sau này thì để sau này tính, chung quy vẫn sẽ có cách giải quyết."

"-cứ như vậy đi." Lôi Đại Cường thấy vợ cả tức giận không thôi, quá mức vô tình cũng không tốt, an ủi "Được rồi, Vi nhi ra ý này không chỉ vì nàng ấy, còn là vì ngươi, không phải sao? Một nhà chúng ta hoà thuận vui vẻ có gì không tốt?"

Đỗ thị không phản đối được, lạnh mặt ngồi xuống, có điều từ ánh mắt âm trầm của bà liền biết bà sẽ không cam tâm từ bỏ như vậy.

Tần Miễn xem một hồi kịch, cảm thấy mỹ mãn, đứng lên, ra hiệu Lôi Thiết đưa hộp đồ ăn cho Lôi Đại Cường.

"Cha, nương, tiểu nương, chúc mừng. Đây là chút tâm ý của ta và Lôi Thiết, hi vọng các ngài không ghét bỏ."

"Ừ, ngươi và lão Đại phí tâm." Lôi Đại Cường mở hộp đồ ăn nhìn thoáng qua, tươi cười "Nay tiểu nương các ngươi hoài thai, khẩu vị sẽ rất kỳ là. Nếu nàng ấy muốn ăn hoa quả trong vườn trái cây các ngươi, các ngươi nên –"

Vệ thị mỉm cười ngắt lời ông "Tướng công, việc kinh doanh trong tửu lâu bọn lão Đại quan trọng. Huống chi nghe nói khẩu vị người mang thai thường thiên về chua hoặc cay ạ."

Tần Miễn cười mà không nói.

Vệ thị cho hắn một cái nhìn đầy thiện ý. Mặc kệ là Lôi Hướng Trí, hay là Lôi Thiết, Tần Miễn, đều là đối tượng nàng muốn mượn sức.

Tần Miễn không tỏ rõ ý kiến, cười cười "Cha, nương, tiểu nương, không còn sớm, ta và A Thiết trở về."

Vệ thị gật đầu "Được. Rãnh rỗi hãy đến ngồi chơi."

Tần Miễn, Lôi Thiết sóng vai rời đi. Đỗ thị cả liếc cũng không thèm liếc mắt bọn hắn một cái.

Ra khỏi lão trạch, Tần Miễn liền bật cười ra tiếng "Ha ha"

"Cao hứng?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn ngẩng đầu nói: "Đương nhiên! Nhìn Đỗ thị khốn quẫn ta liền cao hứng!" Vốn biết hồi nhỏ Lôi Thiết từng bị Đỗ thị ngược đãi, nhưng cho đến đêm qua Tần Miễn mới biết nó nghiêm trọng bao nhiêu, trên lưng Lôi Thiết chi chít vết thương cũ, nhìn mà đau lòng.

Lôi Thiết cầm tay hắn, nhìn phía trước "Tức phụ, ta có ngươi là đủ rồi."

"Ừ." Tần Miễn thở nhẹ một hơi, bình ổn tâm tình. Tình hình lão trạch càng ngày càng phức tạp. Chỉ tiếc bọn Tam đệ, Tứ đệ, Ngũ đệ và tiểu muội còn phải tiếp tục chờ đợi trong vũng nước đục này.

Lại nói, việc phân gia ở lão trạch cứ vậy mà chết hẳn sao?

-Hết chương 96-

Chủ nhà có điều muốn nói: Thịt thịt của tui âu òi ( )

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

97. Chương 97: Trưởng Tẩu Khó Làm A...

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ vác cái cuốc từ ngoài ruộng đi tới, tay áo xắn lên, mặt đầy mồ hôi.

"Đại ca, Đại tẩu."

Tần Miễn gật đầu, thuận miệng hỏi: "Vừa ra ruộng?"

"Phải ạ. Đi làm cỏ cho ruộng rau. Trong nhà trồng ba mẫu đất rau dưa, đều mọc rất tốt." Lôi Hướng Nghĩa lộ vẻ vui mừng.

Lôi Hướng Lễ rất bình tĩnh. Không phân gia, tiền kiếm được cũng không phải là của mình. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn sờ cằm, hầu như trước nay hắn chưa từng thấy Lôi Hướng Nhân ra ruộng. Tuy thật đồng tình với đám người Lôi Hướng Nghĩa, nhưng những ganh đua thế này là chuyện của lão trạch, hắn cùng Lôi Thiết đã ra riêng, không có lập trường nhúng tay vào.

"Thỉnh thoảng các ngươi chọn vài loại rau củ tươi ngon đưa đến tửu lâu, ta và A Thiết sẽ đánh tiếng với người ở tửu lâu trước." Hắn hòa khí nói.

"Ớ?" Lôi Hướng Nghĩa đáp ứng "Cám ơn" Nói nhiều hơn nữa ngược lại sẽ tổn thương tình cảm, ghi tạc trong lòng là được.

Tần Miễn, Lôi Thiết vừa đi vài bước, Lôi Hướng Nghĩa chần chừ một chốc, bước nhanh đuổi theo. Lôi Hướng Lễ dừng một chút, cũng đi qua.

"Đại ca, Đại tẩu."

Tần Miễn xoay người, nghi hoặc hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Lôi Hướng Nghĩa cười khổ một tiếng "Đại tẩu, ta cũng không quanh co lòng vòng với ngươi. Ta cùng Tứ đệ đều có ý ra riêng, nhưng đề cập với cha nương mấy lần vẫn không được họ tán thành. Ta biết Đại tẩu là người có nhiều chủ ý, không biết có thể chỉ điểm cho chúng ta một đường sáng không?"

Tần Miễn thầm nhíu mày. Lôi Hướng Nghĩa xin bọn hắn giúp đỡ, có thể lý giải, nhưng không nên ở ngay giữa đường thế này. Nếu bị người khác bắt gặp, truyền đến tai Lôi Đại Cường, Đỗ thị, tương lai Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ nhắc lại việc phân gia, nhất định Lôi Đại Cường, Đỗ thị sẽ hoài nghi sang hắn và Lôi Thiết. Hắn không muốn lại kéo lực chú ý của hai ông bà kia về phía bọn hắn.

Lôi Hướng Lễ tỉnh táo hơn, nhìn trái nhìn phải, không tán đồng nói với Lôi Hướng Nghĩa: "Nhị ca, ngươi lỗ mãng quá, nếu bị người khác thấy chúng ta đứng trò chuyện lâu với Đại ca Đại tẩu, sẽ gây phiền toái cho bọn họ." Đỗ thị và Lôi Đại Cường là kiểu người gì, mấy huynh đệ đều ngầm hiểu với nhau.

Lôi Hướng Nghĩa phản ứng lại, sửng sốt, vội vàng nói xin lỗi "Đại tẩu, là ta sơ ý."

Tần Miễn nhìn quanh, xác định phụ cận không có những người khác, lắc đầu với Lôi Hướng Nghĩa "Sáng mai các ngươi hái chút rau củ, đi cùng chúng ta đưa đến tửu lâu." Haiz, trưởng tẩu khó làm a.

Lôi Hướng Nghĩa ngầm thả lỏng một hơi, Tần Miễn nói như vầy chính là đồng ý ra chủ ý cho họ. Lấy danh nghĩa đi đưa rau củ, Lôi Đại Cường, Đỗ thị sẽ không có lý do để hoài nghi.

"Đa tạ Đại tẩu." Lôi Hướng Lễ vui mừng nói.

Để tránh bị người chú ý, bốn người nhanh chóng tách ra.

Về tới nhà, Tần Miễn hưng trí bừng bừng huấn luyện Lôi Thiết về phương diện tính kế.

……

Trời hửng sáng, hoàn thành tiết mục luyện tập buổi sáng xong, Lôi Thiết bắt đầu huấn luyện Lôi Tần Nhạc và chín gia tướng Phúc thúc Phúc thẩm ra vườn rau hái rau củ, chuẩn bị chuyển đến tửu lâu.

Tần Miễn làm vài cái bánh chiên đơn giản cho bữa sáng, để trong nồi đậy vung lại, chờ Lôi Thiết về cùng nhau ăn. Hắn mang theo Nhất Điểm Bạch tới vườn rau.

Tại bãi đất trống ven mảnh rừng cây nhỏ, Lôi Thiết bảo đám gia tướng tương lai cột bao cát nặng hai cân ở cổ tay và cổ chân, chạy ba vòng quanh bãi đất. Trên người đeo vật nặng làm bọn Lôi Tần Nhạc không quen, nhưng đều cắn răng kiên trì. Chủ tử nguyện ý truyền bản lĩnh cho bọn nó là vinh hạnh của bọn nó. Cũng là cơ hội hiếm có, không có ai muốn từ bỏ.

Chạy lòng vòng xong, Lôi Thiết đánh một bộ quyền pháp. Đám người Lôi Tần Nhạc nghiêm túc quan sát, đồng thời tranh thủ nghỉ ngơi một lát.

"Hôm nay học một nửa trước." Lôi Thiết mặt lạnh nói xong, đánh lại nửa đầu bộ quyền pháp với tốc độ tương đối chậm.

Biểu diễn hoàn tất, y lãnh đạm nói: "Tất cả thử xem."

Mười người Lôi Tần Nhạc cùng nhau tái diễn các chiêu thức theo trí nhớ.

Lôi Thiết phát hiện Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Huệ học nhanh nhất, khẽ gật đầu, nhớ tới Lôi Tần Huệ chính là thiếu niên có biểu hiện xuất sắc nhất khi y tuyển mua người, có thể đem làm đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. "Có ai biết chữ không?" Lôi Thiết hỏi.

Lôi Tần Huệ đứng ra "Khải bẩm đại thiếu gia, tiểu nhân biết chữ."

Lôi Thiết lấy một tờ giấy từ trong tay áo đưa cho nó "Về sau dựa theo nội dung trong này huấn luyện, Lôi Tần Nhạc phụ trách giám sát."

Lôi Tần Nhạc tất cung tất kính nói:"Dạ, đại thiếu gia!"

"Bài quyền pháp hôm nay, Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Huệ phụ trách dạy những người khác. Sáng ngày mốt sẽ kiểm tra."

Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Huệ đồng thanh nói: "Dạ!"

Lôi Thiết không tự mình giám sát, khiến cả bọn thả lỏng sau khi chịu áp lực cực lớn.

Tần Miễn ở xa xa nhìn thoáng qua, không đi tới mà rẽ qua vườn rau.

Lôi Thiết sải bước đuổi kịp, đi sóng vai cùng hắn. Ngoại trừ truyền thụ quyền pháp cùng chưởng pháp, các mặt huấn luyện khác không cần y phải luôn có mặt. Y cũng không thể dùng toàn bộ thời gian để bồi dưỡng gia tướng.

Phúc thẩm, Phúc thúc ngồi xổm trong vườn rau hái rau củ. Cạnh đất trồng rau đặt vài cái sọt to, bên trong chứa đầy cà tím, cà chua, dưa chuột, rau hẹ và ớt xanh.

Phúc thúc phủi phủi tay đầy bùn đi tới, cẩn thận tránh đi rau củ dưới đất "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, không ít rau củ đã có thể hái. Có điều chúng ta chỉ có một chiếc xe, sợ là không đủ dùng."

Tần Miễn nhìn rau củ tươi ngon mọng nước, rất vừa lòng "Không còn cách nào. Thúc mượn trong thôn một chiếc xe ứng phó tạm. Đến trấn trên lại mua thêm chiếc xe nữa."

"Dạ, tiểu nhân đi làm ngay."

Tần Miễn, Lôi Thiết xuyên qua rừng đào trở về nhà.

Tần Miễn nói chuyện phiếm với y "Mấy bữa nay không tới tửu lâu, không biết tình hình buôn bán thế nào." Mặc dù có lòng tin, nhưng không tận mắt nhìn thấy tình hình ở tửu lâu, hắn vẫn lo.

Chất giọng bình thản của Lôi Thiết luôn ẩn chứa sức mạnh khiến hắn an tâm "Sẽ không kém. Sau khi tửu lâu khai trương một tháng, mỗi ngày đều có món mới ra mắt, tất nhiên sẽ hấp dẫn thực khách."

Tần Miễn khôi phục tự tin "Ừ, ta tin là thế!"

Hắn vỗ vỗ lưng Lôi Thiết "Cả người toàn mồ hôi, huynh mau tắm rửa đi. Ăn xong bữa sáng liền đi trấn trên đó."

Ăn sáng xong, bọn hắn đi ra đại môn, nhóm người Phúc thúc đã chất toàn bộ rau củ lên xe, mười mấy cái sọt chiếm hết chỗ hai chiếc xe.

Phúc thúc, Lôi Tần Nhạc mỗi người đánh một chiếc, Tần Miễn, Lôi Thiết cưỡi ngựa.

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ sớm chờ sẵn ở cửa thôn, trên xe lừa mượn được cũng để mấy sọt rau củ xanh non.

"Đại tẩu, ngươi xem thử rau củ chúng ta mang tới đi." Lôi Hướng Lễ chủ động nói. Đại ca, Đại tẩu có ý tốt chiếu cố bọn họ, họ vô cùng cảm kích, tất nhiên sẽ không giở trò dối trá, rau củ bị sâu mọt hay dập nát đều loại ra cẩn thận.

"Không cần, ta đương nhiên tin tưởng các ngươi." Tần Miễn cười nói.

Hắn ra hiệu Phúc thúc, Lôi Tần Nhạc đánh xe chạy đằng trước.

Lôi Tần Nhạc là đứa *** khôn, Phúc thúc cũng không phải hồ đồ, nhìn ra mấy người bọn hắn có việc muốn nói, vội vàng đánh xe chạy nhanh hơn, kéo xa khoảng cách.

"Đại tẩu, chuyện ngày hôm qua đã làm phiền các ngươi rồi." Lôi Hướng Lễ chắp tay nói.

Tần Miễn xua tay, cũng không quanh co lòng vòng "Sở dĩ các ngươi muốn phân gia, chủ yếu là vị Nhị đệ nhỉ?"

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều không phủ nhận.

"Phải."

Lôi Hướng Lễ giải thích: "Chúng ta và Nhị ca dĩ nhiên có tình nghĩa huynh đệ, nhưng có nhiều lúc Nhị ca, Nhị tẩu rất quá đáng. Một lần hai lần, chúng ta làm huynh đệ, có thể nhường nhịn, nhưng nếu cứ thế mãi sẽ mài mòn hết tình cảm còn lại của chúng ta, không bằng sớm tách ra tự quản."

Tần Miễn chậm rãi nói: "Hiện tại các ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất, phân một nhà Nhị đệ ra."

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Nghĩa đồng thời sửng sốt. Vốn họ chỉ nghĩ sẽ tự mình tách ra, ngược lại không nghĩ tới khả năng phân mỗi Lôi Hướng Nhân ra riêng. Nếu có thể tách Lôi Hướng Nhân ra thì thật không tồi, nhưng với tính cách của Lôi Hướng Nhân, e là rất khó.

Lôi Hướng Lễ hỏi: "Cái thứ hai thì sao?"

Lôi Hướng Nghĩa không nói chuyện, cúi đầu suy xét, có chút động lòng. Kỳ thật hắn ta cũng không muốn tách ra cùng Lôi Hướng Trí, nếu phân mình Nhị ca ra thì rất được. Lôi Hướng Trí tiền đồ sáng lạn, hắn ta và Tiền thị có thể thơm lây hay không không quan trọng, chỉ hi vọng hài tử của hắn dính chút vinh quang của Lôi Hướng Trí. Sau này hắn ta nhất định sẽ có nhi tử, bất kể nhi tử theo đường khoa cử hay nữ nhi xuất giá, có một thúc thúc lợi hại, chúng sẽ không quá kém.

"Thứ hai chính là hai người các ngươi tách ra." Khoé môi Tần Miễn thoáng hiện một cười mỉa mai, giọng điệu bình thản luận sự "Tin rằng các ngươi cũng rõ Nhị đệ không thể nào đồng ý tách ra cùng Ngũ đệ."

Vẻ mặt Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều bất đắc dĩ, song song gật đầu. Lôi Hướng Nhân tệ hại nhưng không ngu, trái lại có chút khôn vặt, sao nhìn không ra Lôi Hướng Trí tiền đồ tốt đẹp.

"Nếu chọn cách thứ nhất thì nên làm thế nào?" Lôi Hướng Nghĩa hỏi.

Tần Miễn cười cười "Sở dĩ Nhị đệ ở lão trạch có thể không kiêng nể gì, thứ nhất là vì trong mấy huynh đệ các ngươi, chỉ có hắn sinh được tôn tử cho lão gia tử, lão thái thái, còn là hai đứa. Thứ hai, là bởi vì nương."

Trong tiếng Lôi Hướng Nghĩa đượm chút buồn rầu "Phải. Nương rất coi trọng Nhị ca." Uyển chuyển mà nói, trong bốn nhi tử của Đỗ thị, bà thương nhất lão Ngũ, tiếp theo là lão Nhị.

"Cho nên, chỉ cần có thể thay đổi cái nhìn của nương về Nhị đệ..." Tần Miễn không nói quá rõ, chung quy hắn cũng không thể cầm tay chỉ dạy Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, cụ thể làm thế nào vẫn phải xem chính họ.

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ như có chút đăm chiêu.

Lôi Thiết không hề nói chuyện, nghiêng đầu nhìn Tần Miễn. Tức phụ thật thông minh.

Tần Miễn nói tiếp: "Đương nhiên. Các ngươi còn có một trợ thủ lớn mạnh."

Lòng Lôi Hướng Lễ khẽ động "Vệ thị."

"Không sai." Lôi Hướng Nghĩa cũng thông suốt, *** thần phấn chấn "Chỉ sợ Vệ thị so với chúng ta lại càng không thích Nhị ca. Nếu chúng ta muốn tách Nhị ca ra, Vệ thị nhất định nguyện ý giúp chúng ta."

Tần Miễn mặc kệ bọn họ tính toán cụ thể, chỉ nói điều mình có thể nói "Nếu các ngươi chọn cái thứ hai, khả năng thành công cũng rất khó. Kỳ thật nương biết rõ tính nết Nhị đệ — nếu hai người các ngươi đều ra riêng, việc trong nhà ai làm?"

Lôi Hướng Nghĩa ấp úng nói: "Vậy chỉ có thể chọn cách thứ nhất sao?"

Lôi Hướng Lễ nhíu mày, hắn ta càng muốn tự mình ra riêng. Mỗi ngày ở lão trạch đều đã ầm ĩ. Đến khi hắn ta thành thân, chỉ sợ sẽ càng 'náo nhiệt'.

"Cũng không hẳn..."

Một câu của Tần Miễn khiến Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ phải nhìn qua với ánh mắt lấp loé.

-Hết chương 97-

98. Chương 98: Nụ Hôn Trên Cây

"Nếu các ngươi có thể khiến cha và nương tin tưởng, sau khi phân gia, mỗi tháng đều có thể hiếu kính họ không ít…" Tần Miễn đến điểm là dừng.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ như bừng tỉnh ngộ, nhìn nhau. Sở dĩ lão cha lão nương không muốn phân gia, ngoài không mong cả nhà chia tách, trọng yếu hơn còn không phải vì tiền?

Tần Miễn nhắc nhở: "Đương nhiên tình huống xấu nhất là, bất kể ra sao cha nương đều không đồng ý phân gia. Nếu là như vậy, các ngươi có thể tranh thủ độc lập về tài vụ. Từ nay về sau, tiền mỗi người kiếm được đều thuộc về bản thân, nhưng mỗi tháng xuất ra một phần hiếu kính cha nương. Hoặc là, mỗi lần kiếm được tiền thì dựa theo tỉ lệ nhất định mà nộp lên. Tỷ như một lần làm công kiếm được một trăm văn tiền, các ngươi có thể đưa mười văn tám văn cho cha nương."

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ giỏi việc lại chịu khó, nếu làm một mình, mỗi tháng sẽ thu vào không ít. Thử nghĩ coi, tháng nào Tam tử và Tứ tử cũng xuất ra chút tiền cho Đỗ thị, Lôi Đại Cường, còn lão Nhị hết ăn lại nằm kia cả một văn tiền hiếu kính cũng không có, Đỗ thị, Lôi Đại Cường có thể không bất mãn với gã sao? Ha ha. Lúc đó sắc mặt của Đỗ thị và Lôi Đại Cường nhất định rất 'dễ nhìn'. Nghĩ đến một màn phấn khích kia, Tần Miễn liền muốn bật cười.

"Tức phụ, thái dương lên cao." Lôi Thiết đúng lúc mở miệng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ừ, đi thôi." Tần Miễn giơ roi, thúc ngựa chạy nhanh ra trước. Hắn đã nói hết lời, còn lại Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ phải tự thân lĩnh ngộ.

Sau khi kéo dãn khoảng cách, Lôi Thiết nhìn mặt tức phụ "Tức phụ, vất vả cho ngươi." Y há có thể không biết tức phụ là nể mặt mũi y mới giúp Tam đệ, Tứ đệ?

Tần Miễn xoè tay, ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, bên môi lại treo nụ cười "Ài, ai biểu ta là người tốt chứ!"

Lôi Thiết khẽ nhếch môi cười. Hai người cùng nhau giương roi, mã đạp gió mạnh, tiếng vó ngựa cũng phát ra nhẹ nhàng.

Đến Song Hưởng lâu, Tần Miễn bảo Tôn chưởng quầy dựa theo giá thị trường thu mua rau củ Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đưa tới. Mẻ rau này tổng cộng là một trăm sáu mươi lăm văn tiền. Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ rất ăn ý tự giữ riêng hai mươi văn tiền phần mình. Ngoài ra còn chừa thêm hai mươi văn phần Lôi Hướng Nhân, không còn cách nào, chuyện bọn họ tích cóp tiền riêng Lôi Hướng Nhân cũng biết, còn là do Lôi Hướng Nhân đề xuất trước.

Sau khi tiễn bước Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Tần Miễn nói với Tôn chưởng quầy: "Về sau thu mua nguyên vật liệu đều dựa theo quy củ." Mấy văn tiền là việc nhỏ, phá hỏng quy củ mới phiền toái, không thể mở ra lỗ hổng này.

Tôn chưởng quầy chắp tay nói: "Tiểu thiếu gia yên tâm, tiểu nhân hiểu rõ."

Lôi Thiết nói với Tần Miễn: "Tức phụ, ta đi gặp mấy hộ viện."

"Được."

Lôi Thiết không giỏi xử lý việc làm ăn, chỉ phụ trách mảng bảo an và vệ sinh của tửu lâu, còn lại đều do Tần Miễn quản.

Hiện tại còn sớm, chưa đến giờ ăn, trong đại đường chỉ có mười mấy khách nhân.

"Sinh ý gần đây thế nào?" Tần Miễn hỏi Tôn chưởng quầy.

Tôn chưởng quầy nghe hắn hỏi, nét mặt liền nở nụ cười "Tuy vẫn không bằng mấy ngày khai trương, nhưng so với đoạn thời gian trước thì khá hơn nhiều, gần như mỗi ngày đều có lữ khách đường xa tìm đến, đều là nghe danh của Song Hưởng lâu chúng ta mà tới. Ngoài ra, rất nhiều người đi buôn ngang qua trấn Lưu Thuỷ cũng nguyện ý đến ngủ trọ tại lâu Như Quy chúng ta. Gian phổ thông sạch sẽ ngăn nắp, yên tĩnh lại

không đắt, rất được hoan nghênh. Tiểu thiếu gia có nhìn thấy các khách nhân ở đại đường? Đó là một đội thương, đêm qua vào ở, bữa sáng gọi không ít, còn dặn hỏa kế đóng gói mang đi rất nhiều. Mặt khác có hai vị khách quý ngụ ở phòng xa hoa, đã ở liên tục năm ngày, mỗi bữa đều gọi một bàn đồ ăn lớn."

Nói tới đây, ông dừng một lát "Tiểu nhân cảm thấy hai vị này e là..."

Tần Miễn vẫy tay "Không sao, chỉ cần họ không sử dụng thủ đoạn hèn hạ, đều phải tiếp đãi chu đáo. Song Hưởng lâu chúng ta không phải tửu lâu thông thường, điều kiện tiên quyết là không tổn hại lợi ích, ngoài ra làm việc nên rộng lượng chút."

Tuổi tác tiểu thiếu gia không lớn nhưng nhìn vấn đề lại có độ cao, Tôn chưởng quầy càng thêm tin phục "Vâng."

Sau khi xem sơ qua sổ sách, đi một vòng lâu Tân Chí và lâu Như Quy, hắn tới phòng nghỉ chờ Lôi Thiết.

Đang uống trà, Lôi Thiết đẩy cửa bước vào.

"Tức phụ."

"Thế nào?" Tần Miễn dịch qua bên cạnh nhường chỗ.

Lôi Thiết ngồi xuống "Sinh ý của tửu lâu không tệ, hộ viện hơi thiếu."

"Vậy thỉnh thêm bốn hộ viện nữa." Đã chi được nhiều tiền xây tửu lâu lớn như vầy, Tần Miễn sẽ không tiếc tiền với mấy việc nhỏ.

"Ừ, để Tôn chưởng quầy lo liệu là được."

Tần Miễn đứng dậy "Lâu rồi không đến tiệm ăn, chúng ta qua đó xem đi."

Cửa tiệm 'Món ăn ngon' còn chưa bắt đầu buôn bán, bên trong đang bận rộn.

Nhạc Đông đang tính sổ sách, nhìn thấy Tần Miễn và Lôi Thiết, vội vàng đứng lên "Kiến quá đại lão bản, tiểu lão bản."

Tần Miễn gật đầu, cầm sổ sách mở ra coi.

Lôi Thiết đi ra sau bếp kiểm tra tình trạng vệ sinh.

Các khoản mục được ghi chép cẩn thận rõ ràng như trước, có thể thấy Nhạc Đông vẫn luôn làm việc nghiêm túc. Tần Miễn cho Nhạc Đông ánh mắt tán thưởng "Ngươi làm rất tốt. Tương lai việc kinh doanh nhà chúng ta sẽ càng làm càng lớn, ngươi cũng sẽ không vĩnh viễn chỉ là chưởng quầy một tiệm ăn nhỏ. Cho nên, Nhạc Đông, ngươi đừng làm ta và đại lão bản thất vọng."

Nhạc Đông vui vẻ trong lòng, hai tay chắp lại, nghiêm mặt nói: "Nhạc Đông tuyệt không cô phụ tín nhiệm và bồi dưỡng của hai vị lão bản."

"Ừ." Tần Miễn tiếp tục xem sổ.

Chờ hắn khép sổ sách lại, Nhạc Đông nói: "Tiểu lão bản, dạo này thời tiết ngày càng nóng. Malatang, lẩu và món nướng bán được không bằng lúc trời lạnh. Rất nhiều khách nhân ngẫu nhiên thấy thèm mới trở lại ăn."

Tần Miễn gật đầu, phía trên cũng không ưu sắc "Loại tình huống này ta đã đoán được. Đoạn thời gian trước bận quá không thể chú ý bên này. Ngươi rải tin này ra, cửa tiệm 'Món ăn ngon' chỉ bán lẩu, Malatang và món nướng thêm năm ngày nữa, sau đó đổi sang bán — bánh bao, bánh chiên, mì sợi các loại, muốn ăn hãy tranh thủ đến."

Nhạc Đông chần chừ, nói: "Theo ta được biết, trấn trên có hơn mười nhà bán bánh bao mì sợi."

Tần Miễn mỉm cười "Món ăn nhà chúng ta hiển nhiên khác các cửa tiệm khác. Ngươi chỉ cần thả tin này ra, ngày mai ta cho người đưa vài thứ đến, ngươi nhìn là biết."

"Dạ."

Tần Miễn nhìn Lôi Thiết, ý hỏi.

Lôi Thiết gật đầu. Tình trạng vệ sinh trong tiệm qua cửa kiểm tra.

Thấy sắp đến trưa, hai người ăn cơm trưa ở Song Hưởng lâu rồi mới trở về. Phúc thúc và Lôi Tần Nhạc thuận đường đi mua đồ dùng hàng ngày cho đám Lôi Tần Trung.

Thôn dân trong ruộng nước hai bên đường làng đang khom lưng cấy mạ, nghe được tiếng vó ngựa, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tần Miễn và Lôi Thiết ngồi trên lưng ngựa không nhanh không chậm chạy về hướng Du nhiên điền cư, có hâm mộ cũng có ghen tị.

Ruộng nước nhà Chu Nhị Hảo kề sát đường thôn, gã và tức phụ đang cấy mạ trong ruộng nhìn bóng lưng Tần Miễn, Lôi Thiết đi xa, tâm trạng phức tạp vô cùng. Lúc Du nhiên điền cư còn chưa xây dựng, nhà gã và nhà Lôi Thiết chỉ cách nhau vài bước, nay hai nhà bị ngăn cách bởi một bức tường, phải đi hết nửa vòng thôn mới đến được cổng lớn Du nhiên điền cư. Hai người gã thật hối hận lúc trước đã không sớm tạo quan hệ tốt với nhà bọn họ, nhà Lôi Thiết nhiều tiền như vậy, chỉ cần để hở một kẽ tay cũng đủ cho nhà gã ăn mấy bữa thịt!

Một đường đi qua, Tần Miễn cảm giác sau lưng có ánh nhìn giống như kim đâm, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy rõ sự không cam tâm trong mắt Chu Nhị Hảo.

Triệu Tứ Phát phất hai tay nghênh diện từ lúc thấy đến lúc bọn Tần Miễn chạy lướt qua, gã nhìn chằm chằm bọn hắn với ý tứ không rõ hồi lâu mới dời tầm mắt.

Tần Miễn khẽ nhíu mày.

Thanh âm Lôi Thiết vang lên bên tai "Không cần lo lắng."

Tần Miễn gật đầu.

Có một số việc, bây giờ còn chưa phải lúc.

Trong lúc Phúc thúc, Lôi Tần Nhạc không ở nhà, Phúc thẩm phụ trách trông cửa. Chín người Lôi Tần Trung vừa mới đến, lại còn nhỏ tuổi, Phúc thẩm không yên tâm để bọn nó trông cửa.

Thấy Phúc thúc, Lôi Tần Nhạc, tiểu thiếu gia, đại thiếu gia cùng nhau trở về, Phúc thẩm mới yên tâm mà nhấc giỏ đồ cần giặt đi đến bờ sông giặt quần áo.

Ở bờ sông, vài nữ nhân vừa giặt quần áo vừa nói chuyện phiếm.

Chu Thúy Hoa *** mắt nhìn thấy Phúc thẩm trước, nhiệt tình gọi: "Phúc thẩm đến đây, bên ta có chỗ trống"

Phúc thẩm cười đáp lại, đi qua.

"Phúc thẩm cũng đến giặt quần áo?" Các nữ nhân khác trong thôn cũng ôn hoà chào hỏi. Phúc thẩm tuy chỉ là một hạ nhân, nhưng có quan hệ chặt chẽ với nhà Lôi Thiết, bọn họ cũng không dám đắc tội Phúc thẩm.

Nhóm phụ nhân luôn có nhiều đề tài, nói nói cười cười, vô cùng náo nhiệt.

Một lát sau, Phương Hồng Liễu dứt khoát mở miệng "Đúng rồi Phúc thẩm, nghe nói hôm nay lão Tam lão Tứ nhà Lôi nhị gia(1) chở không ít rau củ đến trấn trên, là đưa đến Song Hưởng lâu phải không?"

Phúc thẩm lắc đầu "Ngoài công việc nhà ra ta đều không rõ."

"Sao không rõ được chứ?" Chu Thúy Hoa cười nói "Sáng nay có không ít người thấy ba chiếc xe lớn chở rau củ tươi đi ra ngoài thôn"

"Đúng vậy!" Một phụ nhân khác nói "Lão Tam, lão Tứ của Lôi nhị gia mới sáng sớm đã ra ruộng rau hái rau củ đấy."

Phúc thẩm chỉ cúi đầu giặt quần áo, không nói lời nào.

Phương Hồng Liễu bất đắc dĩ, Lôi Tần Nhạc nói nhiều, bảy rẽ tám ngoặt có thể khiến ngươi hồ đồ Phúc thúc cũng quanh co không lưu lại dấu vết Phúc thẩm thì hỏi gì cũng không biết. Vì sao hạ nhân nhà Lôi Thiết đều khó đối phó quá vậy?

Nàng đành nói thẳng "Mỗi ngày Song Hưởng lâu hẳn là dùng không ít rau củ nhỉ? Rau củ nhà chúng ta cũng tươi ngon mọng nước lắm, các ngươi có thu không?"

"Muội muội làm khó ta rồi." Phúc thẩm áy náy nói "Hai vị thiếu gia muốn làm gì, sao có thể nói cho hạ nhân chúng ta? Nếu muội muội đây muốn biết, chi bằng đi hỏi nhị vị thiếu gia."

"Ta…" Phương Hồng Liễu không còn lời nào để nói. Lôi Thiết, ngay cả nhìn một cái nàng cũng không dám Tần Miễn, tuổi còn nhỏ nhưng lắm mưu kế. Nàng nào dám chọc.

Tần Miễn đang khát nước, vào đại môn liền trực tiếp cưỡi ngựa tới nhà.

"Mang xe đi trả, trên xe có bọc điểm tâm, đưa tặng họ." Lôi Thiết dặn dò Phúc thúc. Ở chung với tiểu tức phụ lâu, y cũng học được kinh nghiệm lui tới với người, như vậy mới có thể san sẻ cùng tức phụ.

"Dạ."

"Chỉ bảo mấy người mới tới, đừng để tiểu thiếu gia bận tâm."

"Dạ." Phúc thúc nói "Đại thiếu gia, ta nghĩ thế này, những lúc bọn họ không cần tập luyện thì an bài họ luân phiên nhau nhổ cỏ, hái rau, nấu nước, đốn củi, chăn trâu vân vân, tóm lại là để cho họ làm quen tay các việc trong nhà."

"Thúc xem rồi làm." Lôi Thiết "Từ nay thúc chính là quản gia của Du nhiên điền cư."

"Dạ!" Phúc thúc có chút kích động "Tiểu nhân nhất định không cô phụ sự tín nhiệm của hai vị thiếu gia!"

Lôi Thiết cũng trực tiếp cưỡi ngựa về nhà.

Tần Miễn vừa uống nước giếng mát lạnh vừa ngó ra ngoài hàng rào, vẫy vẫy tay với Lôi Thiết "Làm gì vậy? Sao chậm chân thế?"

Ngựa dừng lại ở phía ngoài hàng rào, Lôi Thiết từ trên lưng ngựa nhảy tới trước mặt hắn.

Tần Miễn buông chén nước xuống, hai cánh tay ôm cổ y, cười tủm tỉm "Bay lần nữa nhé?"

Lôi Thiết cúi đầu hôn từng cái lên môi hắn "Nhắc chân."

Tần Miễn lập tức nâng hai đùi vòng qua hông đối phương.

Lôi Thiết vận công, hai người cùng nhau bay lên.

"A ha ha…" Tần Miễn thích thú cười rộ. Ngay cả ngồi máy bay cũng không đã ghiền bằng tự thân bay lên!

Lôi Thiết hạ xuống nhánh cây phong, điểm chân một cái, lại bay lên, chuẩn xác dừng ở cành rất cao của cây bạch quả.

Tần Miễn hiếu kỳ nhìn xuống bên dưới. Du nhiên điền cư nhìn từ trên cao, càng thêm nhiều tầng, càng thêm sinh động, tư tưởng cũng càng thêm bao la, khiến người không nhịn được mà sảng khoái cười to.

Hắn quay đầu nhìn Lôi Thiết, ánh mắt Lôi Thiết luôn đặt ở hắn, đáy mắt ngập tràn thâm tình thầm lặng.

Khóe miệng nhếch lên, cắn bờ môi của nam nhân một cái, lại liếm liếm an ủi, đầu lưỡi to gan luồn vào khoang miệng nam nhân, chào mời đầu lưỡi nam nhân.

Lôi Thiết xoay người áp hắn dựa vào thân cây, tiến vào hôn sâu.

Lôi Tần Nhạc tới dắt ngựa về chuồng, đứng ngoài cửa hàng rào lớn tiếng nói: "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, tiểu nhân tới hỏi có cần chuyển rau củ tiếp không ạ?"

Không nghe thấy tiếng trả lời, hắn ta gãi gãi đầu "Không ở sao."

Một chiếc lá xanh biếc từ trên cây rơi xuống, đậu ở trên vai, hắn ta tiện tay vỗ vỗ, dắt ngựa rời đi.

-Hết chương 98-

Chú giải:

(1) Gọi nhà Lôi Đại Cường là Lôi nhị gia vì ổng là đệ đệ Lôi Đại Cương, hai ông ở cùng thôn á, nhà Lôi Đại Cương là Lôi đại gia.

---

99. Chương 99: Giàu Trước Kéo Giàu Sau

Tần Miễn nghiêm túc suy xét xong, quyết định sau khi tiệm 'Món ăn ngon' dừng bán lẩu, Malatang và đồ nướng sẽ chuyển sang bán các món gồm mì sợi, sủi cảo, bánh bao, bánh mì thịt(1), xíu mại, bánh bò bông và mỗi ngày một món canh khác nhau. Sợi mì loại nhiều màu sắc độc nhất vô nhị. Cách làm mì có màu cũng đơn giản, như mì màu lục chẳng hạn, ép rau xanh ra thành nước, đổ bột vào nhào thành khối tròn, để bột nghỉ chốc lát, lại dùng máy càn mì cán thành sợi là thành. Ngoài ra bí đỏ làm mì màu vàng, rau dền tím làm làm mì màu tím, thậm chí có thể cho thêm lượng nước trái vừa phải vào… chẳng những dinh dưỡng phong phú, mùi vị tuyệt diệu, còn khiến thị giác thực khách được hưởng thụ, đặc biệt nhóm tiểu hài tử sẽ càng hoan nghênh. Sủi cảo, bánh bao chủ yếu ăn điểm ở phần nhân Bánh mì thịt, xíu mại và bánh bò bông đều là những món thế giới này không có.

Về phần canh, đặc biệt ở gia vị phối liệu. Ăn bánh mì thịt, xíu mại hay bánh bò bông thấy khô miệng, mua canh uống, vừa ngon miệng vừa thoả mãn. Có mấy món đặc sắc này trấn tiệm, sinh ý của 'Món ăn ngon' sẽ không kém.

Viết phương thức tỉ mỉ ra giấy xong, Tần Miễn bảo Lôi Tần Nhạc đến trấn trên giao cho Nhạc Đông.

Lúc này đã là thượng tuần(2) tháng Sáu, nhà nào ươm mạ sớm, đều đã cấy xong cây mạ Nhà nào ươm mạ muộn, hiện còn đang bận rộn ngoài ruộng.

Tại Du nhiên điền cư, sau khi mua đủ gạch ngói, gỗ cần cho phòng mới, Tần Miễn bảo Phúc quản gia đi mời thôn dân đã làm xong vụ mùa đến hỗ trợ xây phòng. Các thôn dân đều rất thích ý, ở chung đã khá lâu, bọn họ đều biết Tần Miễn, Lôi Thiết là người hào phóng, giúp nhà bọn hắn làm việc, đãi ngộ tuyệt không kém. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vì muốn xây lối đi đến từ dãy nhà hiện tại đến phòng mới tầng Một, cần khởi công trong phòng ngủ, Tần Miễn và Lôi Thiết chuyển đến phòng khách ở tạm. Đây là làm cho người ngoài xem. Buổi tối, bọn hắn sẽ vào không gian nghỉ ngơi. Giường lớn hiện đại giấu trong không gian so với giường lò bên ngoài càng thoải mái hơn.

Nhìn nhóm nhân công xa xa làm việc khí thế ngất trời, Phúc quản gia thận trọng dặn dò đám người Lôi Tần Trung "Khoảng thời gian này trong điền cư sẽ có người ra vào, nhất định phải trông chừng cẩn thận, đừng cho bọn họ phá hoại vườn hoa hay những thứ khác."

Lôi Tần Trung là lão Đại trong chín gia tướng, cũng là người chín chắn nhất "Phúc quản gia yên tâm, chúng ta sẽ âm thầm trông chừng họ."

Bên kia, Trương Đại Xuyên, Ngô Địch, Phương Võ, Giang Đại cùng rất nhiều người vừa đắp gạch vừa nói chuyện phiếm. Đây vẫn là lần đầu tiên họ tiến vào từ khi Du nhiên điền cư xây xong, trong câu nói hàm chứa tán thưởng cùng hâm mộ, trong lòng còn tự thấy đắc ý. Đâu phải lần đầu tiên họ làm việc cho nhà Lôi Thiết, việc này nói lên cái gì? Là nói trong nhiều rất thôn dân, Tần Miễn, Lôi Thiết coi trọng bọn họ nhất. Chỉ cần giao hảo chung sống tốt với bọn hắn, về sau khẳng định được nhờ. Tại rừng đào, Phương đại gia dẫn Tần Miễn, Lôi Thiết đang xem xét cây đào mật. Gần đây thời tiết tốt, sắc hồng trên quả đào ngày càng nhiều.

Phương đại gia cười ha hả, nói chắc mẩm: "Thiết tử, tức phụ Thiết tử, chừng bốn năm ngày nữa là có thể hái đào mật rồi." Từ khi vào rừng cây ăn trái này làm việc, *** thần ông ngày càng tốt, ngẫu nhiên còn được gia chủ tặng chút hoa quả. Thể xác và *** thần thoải mái khiến ông như trẻ đi vài tuổi. Các lão nhân cùng niên kỉ trong thôn đều hâm mộ ông không thôi.

"Vậy chúng ta cần chuẩn bị đủ sọt đựng và thang trước." Tần Miễn nói với Lôi Thiết.

Lôi Tần Thuận nói: "Tiểu nhân lập tức chuyển lời cho Phúc quản gia." Anh đào chỉ có sáu cây, lúc thu hoạch anh đào chỉ làm tạm thời sáu cái thang hình chữ . Hiện tại rõ ràng không đủ dùng, cần nhanh chóng đến trấn trên đặt làm. Trong vườn cây ăn quả nhiều, thang hình chữ không thể thiếu.

Nói xong chính sự, Phương đại gia trầm ngâm một lát rồi nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết "Còn có việc này, không ít người nhờ ta hỏi thăm. Lão nhân liền giúp họ hỏi một chút."

Tần Miễn cười cười, ra hiệu mời Phương đại gia đi tới dưới bóng cây, tránh bị trúng nắng "Phương đại gia muốn hỏi chuyện rau củ?"

"Ha ha" Phương đại gia nói "Ta đã nói tức phụ Thiết tử là người thông minh mà. Thiết tử, tức phụ Thiết tử, hai ngươi cũng đừng trách các hương thân có ý nghĩ như vậy. Sống nghèo khổ hơn nửa đời người, muốn tìm cách kiếm thêm chút tiền cũng là nhân chi thường tình."

Lôi Thiết nhàn nhạt gật đầu.

Tần Miễn nói: "Phương đại gia yên tâm, chúng ta hiểu rõ. Chỉ là lão nhân ngài qua cầu còn nhiều hơn chúng ta đi đường, là một trưởng bối giàu kiến thức. Nay tình hình Song Hưởng lâu thế nào, chắc ngài cũng đoán được một hai. Nguồn khách bản địa có hạn là điều không cần bàn cãi, hiện tại Song Hưởng lâu quả thật không cần quá nhiều rau dưa. Hẳn ngài biết chính nhà chúng ta cũng trồng rất nhiều chủng loại rau củ."

Phương đại gia gật đầu "Đúng là có chuyện này. Các ngươi yên tâm, ta sẽ nói rõ ràng với họ, bọn họ sẽ hiểu. Các ngươi bận rộn, ta tiếp tục qua bên kia xem xét."

Tần Miễn đứng dưới bóng cây, hàng mày hơi cau lại.

Lôi Thiết ngẩng đầu, ngón cái khẽ xoa mi tâm hắn "Lo lắng?"

Lôi Tần Thuận thức thời rơi lại phía sau.

Tần Miễn cầm bàn tay còn lại của Lôi Thiết sờ ngắm, tỉ mỉ nói y nghe "A Thiết, hiện tại nhà chúng ta ngoài cửa tiệm 'Món ăn ngon' cũng chỉ có Song Hưởng lâu. Nếu lại làm thêm một đường kiếm tiền nữa, bất bình trong lòng các thôn dân sẽ trở nên gay gắt. Nhất định có người sẽ nghĩ thế này, đều cùng một thôn, mọi người trước kia đều là làm ruộng, dựa vào đâu chúng ta có nhiều tiền, bọn họ thì nghèo như vậy? Họ sẽ có tâm tư bất chính, thậm chí có thể âm thầm phá hoại. Chúng ta không trông cậy cùng người cả thôn thân nhau như người một nhà, nhưng ít ra cũng nên hoà bình chung sống. Vì vậy ta sớm đã tính toán, đợi nhà mình đứng vững chân thì sẽ nghĩ chủ ý kiếm tiền cho những người khác, kéo toàn thôn cùng nhau làm giàu. Như vậy họ sẽ không nhàn tâm đi ghen tị chúng ta. Chỉ là đối với chúng ta, hiện còn chưa phải thời điểm thích hợp. Nhưng có mấy thôn dân dường như không kiềm chế nổi."

Lôi Thiết: "Xuống tay từ chỗ lý chính."

Một lời đánh thức người trong mộng. Khoảng thời gian này vì sự tình quá nhiều, Tần Miễn bỏ quên mất chỗ lý chính. Hắn sờ sờ cằm suy tư.

Lôi Thiết nhắc nhở: "Hai nhi tử lý chính đều không tệ."

Tần Miễn bỗng nở nụ cười, ngó ngó trái phải hai bên không người, nhào tới hung hăng hôn miệng y một ngụm "Có cách rồi! Chúng ta nâng đỡ nhà lý chính, nhà Trương ca và nhà Ngô Địch phất lên trước, để nhà họ cùng nhà chúng ta hình thành thế vạc bốn chân. Thứ nhất, có thể để họ phân tán lực chú ý của các thôn dân đặt trên người chúng ta Thứ hai, cũng có lợi cho tương lai chúng ta giàu trước kéo giàu sau. Huynh nghĩ thế nào?"

"Thế vạc bốn chân, tốt." Lôi Thiết gật đầu xong thì nhíu mày "Chỉ là nghĩ ra chủ ý kiếm tiền cho ba nhà đó sẽ khiến ngươi vất vả."

Trong mắt Tần Miễn toả sáng thần thái tự tin "Huynh đừng quên ta là từ đâu đến, đó không thành vấn đề. Chẳng qua tình hình nhà Trương ca và Ngô Địch thế nào chúng ta đã biết, nhưng nhà lý chính thì không rõ lắm."

"Lôi Tần Thuận." Lôi Thiết gọi Lôi Tần Thuận lên.

"Đại thiếu gia, ngài có điều phân phó ạ?"

Tần Miễn nói: "Mau chóng điều tra rõ chuyện nhà lý chính. Nếu không biết làm như thế nào, có thể hỏi Phúc thúc."

"Dạ. Đa tạ tiểu thiếu gia chỉ điểm."

"Đi đi."

Tần Miễn buông bỏ một tâm sự, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, kéo Lôi Thiết đi về phía vườn hoa "Không biết giờ tình hình bên lão trạch sao rồi. Nếu Tam đệ và Tứ đệ cũng phân gia, nhất định chúng ta sẽ giúp chúng trước. Đáng tiếc a."

Lôi Thiết nhìn thấy Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Tín dắt trâu trở về, vừa mới vào cửa.

"Hỏi Lôi Tần Nhạc."

"Đúng ha, tiểu tử kia thích hóng chuyện nhất." Tần Miễn cũng thấy Lôi Tần Nhạc, không biết hắn ta nói gì với Lôi Tần Tín mà cười ha ha. Hắn bèn vẫy vẫy tay.

Lôi Tần Nhạc thấy, đưa dây buộc trâu cho Lôi Tần Tín, nhanh chóng chạy tới.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia!"

"Hiện tình hình 'bên kia' sao rồi?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Tần Nhạc nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân đang muốn bẩm báo với hai vị thiếu gia chuyện này. Buổi sáng ngày hôm qua, bên kia mua một tiểu nha hoàn mười lăm tuổi."

"Việc này ta biết." Tần Miễn nói "Nha hoàn này làm sao?"

Lôi Tần Nhạc nói: "Nha hoàn tên tiểu Hỉ, lão gia tử đặc biệt mua về để chiếu cố Vệ lão thái thái. Tiểu Hỉ vừa vào cửa, Đỗ lão thái thái liền muốn lôi kéo nàng, chiều hôm qua không chỉ vụng trộm đưa tiểu Hỉ một cái chân gà lớn, còn cho không nàng mười văn tiền. Sáng nay, Đỗ lão thái thái muốn tiểu Hỉ thừa dịp Vệ lão thái thái không chú ý, làm bà sơ ý vấp ngã một lần."

Tần Miễn cả kinh, đáy lòng phát lạnh. Hắn biết Vệ thị mang thai là một đả kích lớn đối với Đỗ thị, nhưng tuyệt không nghĩ Đỗ thị dám đánh lên chủ ý này!

Lôi Thiết nhìn chằm chằm Lôi Tần Nhạc, lạnh giọng nói: "Làm càn! Ngươi có biết cái gì nên nói, cái gì không thể nói không?"

Tần Miễn vươn tay gạt cành liễu trước mặt ra, bảo trì trầm mặc. Hắn hiểu rõ, A Thiết không phải nói vậy vì Đỗ thị. Ở chung đã lâu, hắn và A Thiết đều tin Lôi Tần Nhạc không phải là người không biết nặng nhẹ, nhưng vẫn phải gõ gõ một chút, tránh cho hắn ta có lúc sơ ý phạm sai lầm.

Sắc mặt Lôi Tần Nhạc đại biến, 'Phịch' một tiếng quỳ xuống đất, nôn nóng nói: "Đại thiếu gia, tiểu nhân nói đều là sự thật. Nếu có nửa câu nói dối, ngài cùng tiểu thiếu gia cứ việc bán tiểu nhân đi."

Lôi Thiết lạnh mặt không nói.

Tần Miễn lại hỏi: "Sau đó thế nào?"

Lôi Tần Nhạc nói: "Tiểu Hỉ không đồng ý mà đem việc này nói cho Vệ lão thái thái. Vệ lão thái thái giận dữ, ở ngay trước mặt lão gia tử nói tiểu Hỉ kỳ thật là người do bà sớm an bày, bởi vì lo tùy tiện mua một người về sẽ bị Đỗ thị thu mua. Nguyên lai tiểu Hỉ này là hảo tỷ muội với Vệ lão thái thái lúc còn làm nha hoàn."

Tần Miễn khẽ lắc đầu. Đỗ thị so với Vệ thị quả nhiên không cùng một trình độ "Việc riêng tư như thế, làm sao ngươi biết được?"

"Lúc bọn họ cãi nhau rất to tiếng, lời Vệ lão thái thái nói hàng xóm hai bên đều nghe được rành mạch." Lôi Tần Nhạc nói.

Tần Miễn híp mắt. Lời này có chút ý nghĩa. Nói cách khác, Vệ thị cố ý tung hô để mọi người đều biết. Từ nay Đỗ thị chẳng những không dám gây bất lợi cho hài tử trong bụng nàng, còn phải hỗ trợ cẩn thận chăm sóc nàng. Bằng không, một khi bụng Vệ thị xảy ra chuyện gì, dù Lôi Đại Cường tin tưởng không phải Đỗ thị gây ra, người trong thôn cũng sẽ không tin tưởng bà. Thanh danh của Đỗ thị liền triệt để biến xấu.

Vệ thị quả nhiên có tài. Bất quá, Đỗ thị không thấy được nhược điểm của Vệ thị, không có nghĩa Tần Miễn nhìn không tới. Nên hắn không lo Vệ thị sẽ đi trêu chọc hắn cùng Lôi Thiết.

-Hết chương 99-

Chú giải:

(1) Từ gốc là bánh mì Rou Jia Mo: Được coi là "hamburger Trung Quốc", món bánh này có xuất xứ từ tỉnh Thiểm Tây. Đến giờ, thủ phủ Tây An vẫn là nơi có món bánh rou jia mo ngon nhất, với lớp vỏ ngoài giòn, nhân thịt bò hoặc thịt cừu, kẹp cùng rau thơm và thêm gia vị.

Rou Jia Mo

(2) Thượng tuần: từ mồng 1 đến mồng 10 của tháng Trung tuần là từ mồng 11 đến mồng 20 Hạ tuần gồm các ngày còn lại của tháng.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

100. Chương 100: Phòng Mới, Chuyên Dụng Cho Mùa Hè

Tần Miễn hỏi: "Ngươi có biết vì sao đại thiếu gia bắt ngươi quỳ không?"

Tiểu thiếu gia cười nói nghĩa là ngài và đại thiếu gia sẽ không phạt nặng hắn ta. Lôi Tần Nhạc liên tục gật đầu "Tiểu nhân hiểu rõ, đại thiếu gia là muốn tiểu nhân biết 'Họa từ trong miệng mà ra'."

"Hiểu được là tốt rồi." Tần Miễn đi đến ngồi xuống cạnh bàn đá, hưởng thụ gió lạnh chầm chậm thổi đến.

"Đứng lên đi." Lôi Thiết nhìn Lôi Tần Nhạc một cái, đi tới chỗ tức phụ.

"Đa tạ đại thiếu gia!" Hô xong, Lôi Tần Nhạc lớn tiếng hô với Tần Miễn "Đa tạ tiểu thiếu gia!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Nói xong, nhanh như chớp rời đi, vẫn là bộ dáng năng nổ hoạt bát kia.

Lôi Tần Nhạc là người thông minh. Tần Miễn tin tưởng về sau hắn ta sẽ càng cẩn thận.

Hắn dựa vào người Lôi Thiết, sờ sờ cằm y trêu chọc: "Lần sau ta đóng vai phản diện cho. Nếu không sau này đám nhóc sẽ càng sợ huynh hơn."

"Không quan trọng." Lôi Thiết ôm hắn, không để tâm. Tần Miễn cho người báo tin đến Song Hưởng lâu, năm ngày sau, Song Hưởng lâu sẽ đẩy ra đồ ngọt và thức uống mới. Tôn chưởng quầy nhận được tin tức, hiển nhiên rải tin này ra.

Đúng hệt như lời Phương đại gia, bốn ngày sau, đào mật chín một phần ba. Quả kết đỏ rực cả cây tựa như được tô son, trông đẹp mắt, còn rất to, tùy tiện cầm một trái đã nặng trịch.

Tần Miễn gọt vỏ một trái đào mật, trong thịt quả trắng ẩn ẩn sắc hồng, cắn một ngụm, ngọt lành mọng nước. Tuy so ra kém đào sinh trưởng trong không gian, nhưng hương vị cũng tuyệt.

"Ăn ngon. A Thiết, huynh cũng nếm thử."

Lôi Thiết cúi đầu, cắn một ngụm kế bên chỗ hổng hắn vừa cắn, gật đầu "Ăn ngon."

Tần Miễn câm nín "Ý ta là huynh hái một trái khác ăn thử."

"Không phải đều giống nhau sao?" Lôi Thiết ra chiều nghi hoặc.

Khoé miệng Tần Miễn giật giật "Trên cây nhiều trái như vậy sao huynh cứ phải giành ăn với ta."

"Mấy trái kia để bán lấy tiền."

Tần Miễn lau mồ hôi. Chẳng lẽ hắn đã sa sút đến độ nuôi không nổi nam nhân của hắn sao?

Đầu Lôi Thiết lại đến gần, lại cắn một ngụm lớn.

Tần Miễn há miệng cắn xuống miệng y một nhát, lưu lại một dấu răng.

Lôi Tần Nhạc bắt gặp, vội vàng rón ra rón rén lui ra sau vài bước, mắt nhìn thẳng lớn tiếng trình diện "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia."

Đám người Lôi Tần Thuận khiêng sọt cùng thang đứng phía sau hắn ta, đều thực thông minh cúi đầu.

"Ừ" Tần Miễn lập tức đẩy đầu Lôi Thiết ra "Lựa hai giỏ đào đỏ nhất để lát nữa làm mứt đào mật."

"Vâng."

Bốn người Lôi Tần Huệ, Lôi Tần Kiên, Lôi Tần Lý và Lôi Tần Viên ở bên dưới nâng cái sọt Bốn người Lôi Tần Cung, Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Thành và Lôi Tần Tín trèo lên thang hình chữ hái quả.

Thôn dân đứng cách xa tường vây thấp thoáng thấy bên này đang hái đào, trong lòng hơi tiếc nuối. Nay nhà Lôi Thiết mua nhiều hạ nhân như vậy, không cần thuê người trong thôn hái hoa quả nữa.

"A, lão già ta tới trễ, đã hái rồi sao." Phương đại gia bước đi khoan thai, nện bước mạnh mẽ.

"Phương đại gia đến rồi. Do đã nói với tửu lâu ngày mai sẽ đưa nước quả qua nên hôm nay cần làm xong." Tần Miễn hái một quả đào to trên cây đưa cho Phương đại gia, thuận tay đưa dao gọt trái cây cho ông luôn "Ngài nếm thử, bên trong này có một nửa công lao là của ngài."

"Lão già ta không dám kể công, chỉ là làm theo phận sự." Phương đại gia tiếp nhận quả đào và dao gọt "Bất quá vẫn muốn nếm thử."

Đôi tay ông vô cùng linh hoạt, dao gọt nhanh nhẹn chuyển động vài vòng quanh liền gọt xong quả đào, hơn nữa phần vỏ rơi trên mặt đất còn là một dây liền.

Phương đại gia cắn một ngụm, khen không dứt miệng "Ừm! Vừa mọng nước vừa ngọt lành! Rất ngon!"

Đám Lôi Tần Thuận len lén chảy nước miếng.

Tần Miễn nhận dao gọt trái cây từ tay Phương đại gia đưa qua Lôi Thiết.

Lôi Thiết yên lặng nhận dao, chọn quả đào lớn nhất hái xuống, cũng gọt bỏ nguyên dây vỏ hoàn chỉnh, sau đó đưa quả thịt cho Tần Miễn.

Tần Miễn vỗ vỗ vai y tỏ vẻ khen ngợi.

Phương đại gia nhìn, thẳng thắn cười ha ha.

Sau khi hái đầy hai sọt đào mật, Tần Miễn bảo Lôi Tần Nhạc phát cho hạ nhân trong nhà mỗi người hai trái, dựa theo nhân khẩu nhà Phương đại gia biếu ông một rổ, lại dặn Phúc thúc tự mình đưa tặng nhà lý chính một rổ.

Cách làm mứt đào mật không chênh lệch mấy với mứt anh đào, cũng không có bí quyết gì. Tần Miễn làm mẫu cho Phúc thẩm một lần, sau nhiệm vụ làm mứt đào mật liền giao cho thẩm, sai Lôi Tần Thuận canh lửa cho thẩm.

Sáng sớm hôm sau, hai phu phu lưỡng tự mình chuyển quả đào và mứt đào mật đến Song Hưởng lâu.

Tôn chưởng quầy đã mua sẵn một ít đá băng để ướp lạnh mứt đào. Sau khi sai hỏa kế ép quả đào thành nước, cũng dùng đá băng để giữ lạnh.

Đến khoảng giờ Tỵ một khắc (9:10'), khách nhân trong tửu lâu dần nhiều lên. Vừa vào cửa liền bị bàn tròn chính giữa đại đường hấp dẫn, giữa bàn tròn là một tháp bánh bò bông hình tròn thật lớn, tổng cộng sáu tầng, từ dưới lên trên theo thứ tự là vàng, nâu, hồng nhạt, tím, đỏ và trắng. Tầng trên cùng dùng màu sáng của mứt đào mật vẽ thành hình độc đáo, có hoa, có chim, mỹ quan lại độc đáo. Chung quanh tháp bánh bày tám đĩa điểm tâm, từng đĩa đựng bánh bò bông màu sắc khác nhau cắt thành hình dạng khác nhau, có hình tam giác, hình bình hành, hình vuông, hình tròn,… Điểm giống nhau là trên mỗi một khối bánh đều quết một điểm mứt đào mật hồng nhạt, khiến người nhìn hận không thể một ngụm nuốt nó vào bụng.

Trên bàn còn bày một tách lưu ly, nước ép đào chiếm đến bảy phần ly, có thể thấp thoáng thấy đá viên bên trong. Hiện tại khí hậu càng ngày càng nóng, vừa phơi dưới thái dương đi vào, nếu được uống một ngụm nước quả mát lạnh chẳng phải sảng khoái lắm sao?

Tần Miễn, Lôi Thiết cố ý chọn một bàn hai người gần cửa, trên bàn gồm hai mặn một chay một canh, hai đĩa điểm tâm cùng hai ly nước ép đào có đá. Trông thì đơn giản, lại bởi tư thái nhàn nhã dùng bữa mà một bàn ăn này của họ vô cùng thu hút mắt người. Phảng phất như có thể ăn một bữa thế này là sự hưởng thụ tuyệt vời.

Nhất thời có khách nhân tính tình nóng vội, cấp tốc ngồi vào bàn, cũng gọi vài món ăn, vài phần điểm tâm, cộng thêm một ly nước đào mật.

Hoắc viện trưởng dẫn một phụ nhân cùng nhau vào cửa, nhìn trong đại đường không còn chỗ ngồi, âm thầm cứng lưỡi. Hoắc phu nhân trông thấy tháp bánh bò bông, ngạc nhiên đi tới đó.

"Tướng công, Song Hưởng lâu này quả nhiên không giống tửu lâu bình thường. Lần đầu tiên ta thấy loại điểm tâm này đấy, chỉ ngắm nhìn vài lần đã cảm giác tâm tình thoải mái."

Hoắc viện trưởng cười nói: "Ha ha ha. Chờ nàng nếm thử món ăn nơi này sau sẽ càng cảm thấy chuyến đi này không uổng. Phu nhân, nếu tầng một đã hết chỗ, chúng ta chọn nhã gian vậy."

Tần Miễn, Lôi Thiết thấy bọn họ, nhưng không có tự mình qua tiếp đãi mà là tránh đi. Lôi Hướng Trí còn đang đọc sách trong thư viện, nên tránh hiềm nghi thì phải tránh.

Chờ Hoắc viện trưởng và phu nhân ông đi lên tầng hai, Tần Miễn dặn Tôn chưởng quầy tặng riêng cho họ một phần điểm tâm và một giỏ trái cây. Giỏ nhỏ đan khéo léo *** xảo, có thể đựng ba bốn quả đào.

"Phản ứng không tồi." Lôi Thiết nói với Tần Miễn.

"Đúng vậy. Nghe Tôn chưởng quầy nói nhã gian tầng hai gần như đã đầy chỗ." Tần Miễn vui mừng ra mặt "Về sau chúng ta không cần tự mình làm nước quả, mứt quả nữa, có thể an tâm phủi tay cho chưởng quầy." Từ lần trước Song Hưởng lâu bán mứt anh đào và nước ép anh đào, trấn trên và Huyện thành đều có vài tửu lâu bắt chước, nhưng hương vị kém hẳn Song Hưởng lâu, hơn nữa Song Hưởng lâu không có định giá cao, vì vậy không tạo thành ảnh hưởng rõ rệt đối với Song Hưởng lâu.

"Từ nay những việc ngươi không muốn ra mặt, để ta." Lôi Thiết nắm tay hắn đi về phía phòng nghỉ.

"Được." Tần Miễn cười tủm tỉm gật đầu.

Bảy ngày sau, phòng mới trong nhà cất xong. Ngoài kết toán đầy đủ tiền công, Tần Miễn tặng thêm mỗi người hai quả đào mật vừa to vừa đỏ. Nhóm nhân công vui vui vẻ vẻ rời đi.

Nhân dịp nhà xây phòng mới, Tần Miễn lại bảo Phúc thúc phát cho hạ nhân trong nhà mỗi người ba quả đào.

Vì lần này chỉ xây thêm nên không cần đãi tân gia. Sau khi phòng ở hong khô, hai phu phu đi sắm thêm gia cụ về.

Từ phòng ngủ nguyên bản ngăn ra một lối đi rộng chừng mét rưỡi, cuối lối đi là sảnh nhỏ diện tích bằng nửa gian phòng, bên trái sảnh nhỏ là phòng khách, bên phải sát tường là cầu thang gỗ dẫn lên tầng hai.

Lên tầng hai liền đến một sảnh nhỏ khác, nơi nối giữa cầu thang và phòng lớn. Nếu vừa đi hết cầu thang liền đụng cửa phòng thì không khỏi có chút bất tiện. Bày trí sảnh nhỏ chủ yếu là đơn giản, chỉ kê một bộ sô pha cùng hai bồn hoa.

Phòng lớn tầng hai, tức là phòng ngủ mới của Tần Miễn, Lôi Thiết, mới là trọng điểm.

Trong phòng, nền đất lót ván gỗ, hai vách tường nam bắc đều có cửa sổ lớn sát đất, treo màn trắng ***, cả phòng vừa thông gió vừa sáng sủa. Tủ quần áo khảm gương to đặt dựa vào tường phía bắc Thành giường đôi lớn cũng kê sát tường bắc, chiều dài giường gần chạm tới tường nam. Giá sách cao bự dựa vào tường đông, có cả thảy sáu tầng, trước mắt trên giá chưa có mấy cuốn sách. Trước giá sách để hai ghế mây dựa và một bàn mây, thuận tiện ngồi đọc sách.

Cửa sổ sát đất phía nam cấu tạo trượt mở sang hai bên, cũng có thể coi là cửa phòng, bên ngoài là ban công có bày hai ghế nằm bằng vải bố mới làm ra cùng bàn tròn bằng gỗ, trưng thêm vài chậu hoa. Mùa hè buổi tối ra ngoài này hóng mát uống trà nói chuyện phiếm cũng rất thi thú.

Ngoài ra, vì xây kho hàng lớn nên đã tháo dỡ phòng tắm nguyên bản, phòng tạp vật nguyên bản thì cải tạo thành nhà tắm.

Vào ban đêm, Tần Miễn, Lôi Thiết liền chuyển sang phòng mới ở. Ngày hè gió nam thổi, cửa sổ chạm rỗng khắc hoa không cần khép lại, khỏi cần bàn mát mẻ bao nhiêu.

Tần Miễn vừa tắm rửa xong, quăng bỏ giày trên chân, bổ nhào lên chiếc giường mềm mại, tứ chi rộng mở, phát ra tiếng than thở thích chí. Giường lớn kingsize này là hắn nhập cư trái phép từ không gian ra, trải thêm khăn phủ giường thì sẽ không ai phát hiện có gì khác với giường họ. Huống hồ bình thường cũng không ai dám đến phòng ngủ bọn hắn. Nếu có quần áo, đệm giường hoặc chăn mềm cần giặt, hắn sẽ mang xuống dưới lầu trước.

Hắn quay đầu ngoắc ngoắc Lôi Thiết "Đến đây a, thử xem."

Chưa kịp nói câu thứ ba, Lôi Thiết liền bổ nhào tới áp hắn, lật người hắn lại, tiện tay túm một chiếc gối lớn kê dưới lưng tức phụ.

"Oa a! Gối không phải dùng như vậy." Tần Miễn nằm tướng ếch, giãy giụa một lúc lâu cũng không vùng dậy nổi.

"Không phải tức phụ nói phải tề gia cần kiệm? Vật gì cũng có chỗ dùng." Lôi Thiết lẳng lặng nói xong, cúi đầu chuẩn bị khai tiệc.

"Wâu?"

Lôi Thiết quay đầu nhìn lại.

Nhất Điểm Bạch há miệng, ổ sói bị nó cắn rơi xuống nền nhà. Ổ sói này do Tần Miễn thiết kế bản vẽ, ủy thác Lôi Xuân Đào làm giúp nó, dùng vải mềm màu nâu và bông may thành, nhìn qua tựa như cái nấm hương lộn ngược. Nhất Điểm Bạch không sủa một tiếng, hai chân trước đẩy đẩy 'nấm hương' đến bên cạnh giường lớn xong, dùng ánh mắt vô tội nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết.

"Ha ha ha…" Tần Miễn cười to.

Lôi Thiết mặt vô biểu cảm nhảy xuống giường, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải kẹp lấy nấm hương, thuận tay ném, 'nấm hương' từ cửa sổ sát đất bay ra ngoài.

"Wâu!" Nhất Điểm Bạch kêu to với hắn một tiếng, dũng mãnh đuổi theo, ngoạm lấy 'nấm hương' ngay trên không, vững vàng rơi xuống đất, đắc ý ngẩng đầu nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết thản nhiên nhìn lại nó, sau đó — xem xét cửa sổ sát đất, tiếp theo, đóng chặt cửa phòng.

Tần Miễn nằm lỳ trên giường, cực kỳ đồng tình với Nhất Điểm Bạch bị nhốt ở ngoài. Nhưng rất nhanh, hắn không còn rảnh tâm để thương cảm nó.

"Ưm… Nhẹ thôi… Ưm…"

-Hết chương 100-

---

101. Chương 101: Có Người Muốn Mua Đào Mật

Cần trợ giúp nhà Trương Đại Xuyên, nhà Ngô Địch cùng nhà lý chính, nhưng không thể giúp đỡ công khai. Sống ở nông thôn, chỗ tốt là có chuyện gì bà con hương thân có thể tương trợ cho nhau Chỗ hỏng là, do quá quen thuộc nên người ngoài đều tương đối rõ ràng điều kiện kinh tế lẫn nhau. Có cách biệt liền có so bì, một khi chênh lệch giàu nghèo quá lớn, rất dễ phát sinh mâu thuẫn.

Nếu những người khác biết Trương gia, Ngô gia cùng lý chính gia đột nhiên phất lên là có liên quan đến nhà Tần Miễn, trong thôn nhất định không được yên ổn. Để tránh phiền toái, Tần Miễn quyết định đứng phía sau màn.

Trương Đại Xuyên không có tay nghề đặc biệt gì, nhưng tuổi trẻ sức lớn, đầu óc cũng nhanh nhẹn. Lúc làm tăm trúc cho 'Món ăn ngon' kiếm được một số tiền, trước ngày mùa còn mua một chiếc xe lừa. Tần Miễn cảm thấy Trương Đại Xuyên có thể làm 'nghiệp vụ chạy xe', Song Hưởng lâu cùng 'Món ăn ngon' buôn bán ngày càng tốt, mỗi ngày có không ít người cố ý từ huyện Chiêu Dương đến trấn Lưu Thuỷ dùng cơm, thậm chí không ít thương nhân ngang qua huyện Chiêu Dương nghe thấy danh tiếng Song Hưởng lâu cùng 'Món ăn ngon' cũng sẽ cố ý đi thêm đoạn đường đến ăn thử, vừa được ăn ngon, khi về nhà còn có thể thêm đề tài câu chuyện. Người nhiều, xe liền cần nhiều hơn. Đưa đón khách nhân, không nói nhiều, mỗi ngày ít nhất có thể kiếm ba mươi văn tiền. Chạy một tháng chính là một ngàn văn tiền, tức một lượng bạc, không khá hơn so với kiếm ăn từ đất à? Không chỉ như vậy. Trong thôn có không ít cô nương, tức phụ thường đan dây kết, may đế giày, thêu khăn tay, làm túi tiền nhỉ? Nữ tử bình thường không tiện đi xa, bình thường chăm lo xử lý việc nhà cũng không có dư thời gian đi họp chợ. Vừa làm 'nghiệp vụ chạy xe', Trương Đại Xuyên có thể thuận tiện bán hộ mấy thứ nho nhỏ đó giúp họ. Người bên ngoài có lẽ sẽ thích phong cách thêu thùa của bản địa nhở? Mỗi một món bán ra, nâng giá lên một chút, sẽ là một nguồn thu nhập khác.

Nhà Ngô Địch hơi khó hơn chút. Bản thân Ngô Địch không có tay nghề, Tần Miễn lại không tính an bài hắn ta vào trong sản nghiệp nhà mình, bèn ra chủ ý cho nhà hắn dùng giun đất nuôi gà. Bây giờ người nuôi gà đa số là nuôi thả, người hiểu biết hơn thì dùng rau nát cho chúng ăn, nhiều nhất là thêm chút cơm thừa gạo lức. Nuôi dưỡng giun phí tổn thấp, thích hợp với người gia cảnh bình thường như Ngô Địch.

Dựa theo điều tra, đại nhi tử lý chính là thợ đan tre nứa, tiểu nhi tử là thợ đánh bông vải. Lý chính có tính toán trước, sau khi hai nhi tử ra đời, vì tránh cho hai nhi tử lúc trưởng thành sẽ tranh đoạt gia sản với nhau, cũng như biết cả hai đều không có thiên phú học hành, ông bèn sắp xếp hai con học hai nghề khác nhau. Đáng tiếc thời buổi này kiếm ăn khó khăn, người có tay nghề chỉ khá hơn người bình thường chút đỉnh, cạnh tranh trong nghề cũng lớn. Khi hai nhi tử ông trưởng thành, chủ yếu vẫn sống bằng ruộng đất, rãnh rỗi mới tìm việc lặt vặt làm kiếm thêm tiền mỡ tiền muối. Bình thường, người trong thôn muốn đan sọt rổ hoặc muốn thay đánh lại chăn bông cũ, đều tìm bọn họ. Ý kiến Tần Miễn đề xuất cho lão Đại nhà lý chính là đa dạng hoá các vật phẩm đan lát hoặc là vẽ thêm hoa văn hình ảnh khiến vật phẩm đan lát thêm *** xảo đẹp mắt, bao gồm lẵng tre, giỏ trúc, chiếu trúc, chiếu cỏ. Đồng thời hắn còn đưa tặng vài bức vẽ kiểu dáng đồ đan lát mình thấy kiếp trước. Kiểu mẫu đa dạng hơn thì lão Đại phải tự mày mò. Hắn cho lão Nhị nhà lý chính bản vẽ máy cán bông, tách hạt bông ra khỏi sợi bông, có thể hoạt động bằng tay hoặc chân, coi như bảo lưu được vốn ban đầu cho lão Nhị. Nguyên lý máy cán bông cũng không phức tạp, Tần Miễn nhớ lúc hắn còn rất nhỏ, nhà ông ngoại có cái máy cán bông bằng tay, thường thấy ông tháo rời làm vệ sinh. Loại máy độc nhất vô nhị này, tất nhiên kiếm được nhiều tiền. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đương nhiên các chủ ý này là Tần Miễn dặn Phúc thúc lén chuyển lời cho ba nhà này. Người ba nhà không hề nghĩ một trong các dụng ý của Tần Miễn là để họ phân tán lực chú ý của thôn dân, chỉ cho rằng Tần Miễn, Lôi Thiết xét trên quan hệ gia hảo (Trương Đại Xuyên, Ngô Địch) cùng địa vị (lý chính) mới cung cấp cho bọn họ, vừa cảm kích vừa cảm động. Đường kiếm tiền tốt như thế, không cần ai dặn, bọn họ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Đạo lý vật quý do hiếm, mọi người đều biết.

Giải quyết chuyện này xong, Tần Miễn cầm một rổ đào đi bái phỏng nhà Triệu Văn Trung.

Ngày hè oi bức, thôn dân đều có thói quen mở rộng đại môn cho mát. Tần Miễn vừa tới cửa, còn chưa kịp chủ động mở miệng, bà nhà Triệu Văn Trung ngồi lặt rau ở nhà chính liền lộ vẻ kinh hỉ, đứng lên, nhiệt tình ra ngênh đón, bàn tay chà chà áo quần.

"Tức phụ Lôi Thiết đến chơi, là khách hiếm thấy nha. Mau vào nhà ngồi." Bà gọi với vào sương phòng "Đương gia, có khách đến thăm." Tần Miễn đưa rổ cho bà, cười nói: "Thím, quấy rầy rồi. Đây là một chút lòng thành, mong thím đừng ghét bỏ."

"Đến thì đến, mang theo đồ này nọ làm gì? Khách khí quá!" Bà nhà Triệu Văn Trung đặt rổ trái cây ở một bên, nhanh nhẹn rót cho hắn một ly trà lạnh "Nào, uống chén trà cho bớt nóng."

Triệu Văn Trung ngồi trên chiếu chơi đùa với cháu đích tôn ba tuổi, bèn giày vào, ôm tôn tử ra ngoài.

"Triệu bá." Ánh mắt Tần Miễn đặt vào tiểu hài tử "Đây là tôn tử của ngài? Lớn lên rất khoẻ mạnh."

"Tiểu tử này da dày lắm." Triệu Văn Trung vỗ vỗ mông đứa cháu, đưa nó cho bà nhà mình.

"Gia gia, ta muốn ăn đào lớn!" Hai tay đứa bé vịn rổ, liếm liếm môi.

"Chỉ biết có ăn thôi." Bà nhà Triệu Văn Trung cười mắng "Bà nội đi rửa cho ngươi. Tức phụ Lôi Thiết, các ngươi trò chuyện, thứ lỗi ta không thể tiếp một lúc."

"Thím cứ tự nhiên."

Bà nhà Triệu Văn Trung bế tôn tử, xách rổ đi tới gian bếp trong sân.

"Nay ngươi và Lôi Thiết chính là đại hồng nhân(1) trong thôn, có thể đến nhà ngồi chơi đã là nể mặt mũi, sao còn mang đồ này nọ làm gì?" Triệu Văn Trung nói đùa. Thật lâu trước kia ông đối với Tần Miễn, Lôi Thiết cũng rất khách khí. Sự thật chứng minh ông không sai, sau này quả thật dính không ít vẻ vang của nhà Lôi Thiết.

Tần Miễn cười nói: "Triệu bá nói đùa, ta đây là vô sự không lên điện Tam Bảo(2)."

"Hả? Ta còn có khả năng giúp đỡ chỗ ngươi ư?" Triệu Văn Trung thầm suy đoán, không có đáp án "Nói thử xem, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định không chối từ."

"Qủa thật nằm trong phạm vi năng lực của ngài." Tần Miễn nói thẳng "Ta muốn mua nhà cũ của ngài."

Triệu Văn Trung cảm thấy khó hiểu. Phòng ở nhà Lôi Thiết không nhỏ, mua thêm một tòa nhà cũ kỹ làm gì? Khẳng định không phải để ở. Chẳng lẽ dùng để làm ăn? Nhưng một thôn trang nhỏ thế này, lò đậu hủ, xưởng rượu, hộ nuôi cá đã có, còn có thể có thương cơ gì? Suy tư một lát không ra, ông cũng không nhập nhằng "Được, toà nhà kia bỏ trống cũng lãng phí, ngươi muốn mua thì bán cho ngươi. Ao nước kia cũng thuộc về nhà chúng ta, nếu ngươi cần thì mua luôn một thể."

"Ta cũng có ý này. Ngài thấy bao nhiêu thì thích hợp?" Tần Miễn sớm biết việc sẽ thuận lợi, vẻ mặt không hề đổi, có chút khí chất khiến người không thể nhìn ra nông sâu.

Triệu Văn Trung thực thẳng thắn "Ba lượng là được."

Tần Miễn bất ngờ "Vậy không được, ao thì cũng thôi, toà nhà tuy cũ chút nhưng, tường vách mái ngói không bị tổn hại quá lớn, không thể chỉ giá này."

Triệu Văn Trung vốn có ý kết thâm giao cùng Tần Miễn, Lôi Thiết, nghe vậy, càng thêm tán thưởng phẩm hạnh đối phương, cười ha ha "Nói đến mái ngói, hồi trước lúc các ngươi vào ở đã thay mới không ít. Cộng thêm ao nước tính ba lượng bạc cũng không thiệt."

Thấy ông không phải ra vẻ hào phóng, Tần Miễn không từ chối nữa, cười nói "Vậy ta xin chiếm tiện nghi này của Triệu bá. Có vẻ như tôn tử ngài rất thích ăn đào, lát nữa ta trở về sẽ đưa sang thêm một rổ."

Triệu Văn Trung cười nói: "Vậy tốt quá."

Tần Miễn đưa ông ba lượng bạc, nhận lấy khế ước mua bán căn nhà cũ.

Hắn vừa đi, bà nhà Triệu Văn Trung ôm tôn tử trở lại nhà chính, sau khi hỏi rõ, cũng hiểu việc này làm được. Tòa nhà đó để trống cũng dần dần hư hại, còn có thể thêm được một rổ đào mật, đây là việc rất có mặt mũi trong thôn đấy!

Tại cổng Du nhiên điền cư, một chiếc xe ngựa ở xa đến chậm rãi dừng lại, một xa phu và một tiểu tư nhảy xuống khỏi càng xe. Tiểu tư kê một ghế dựa có gác chân xuống đất.

Từ trong buồng xe, một vị nam nhân trung niên râu đen dài bước xuống, thân vận trường bào vạt nghiêng màu xám, mi mục loé *** quang, đảo qua bốn chữ 'Du nhiên điền cư' trên vách tường, khẽ gật đầu.

Tiểu tư tiến lên gõ cửa.

"Có ai không?"

Lôi Tần Trung mở cửa "Các ngươi tìm ai?"

Tiểu tư lấy một túi tiền nhỏ từ trong tay áo ra nhét vào tay Lôi Tần Trung, miệng ngọt vô cùng "Vị đại ca này, dám hỏi đây có phải là nơi ở của Lôi lão bản cùng Tần lão bản Song Hưởng lâu không?"

Lôi Tần Trung mặt không đổi sắc nhận túi tiền. Phúc quản gia đã dạy, người đến bái phỏng khen thưởng gì đó, cứ nhận không cần lãng phí.

“Phải. Các ngươi là?”

“Phiền đại ca vào thông báo dùm một tiếng, Tôn chưởng quầy từ huyện Chiêu Dương tới bái phỏng.”

“Xin chờ một lát, ta đi bẩm báo chủ tử.” Lôi Tần Trung đóng cửa lại, chạy về phía mảnh rừng nhỏ.

Lôi Thiết đang thao luyện cùng nhóm gia tướng. Đám người Lôi Tần Thuận đứng phơi nắng dưới thái dương, đứa nào đứa nấy ướt đẫm mồ hôi, dù chỉ đứng không cũng mệt. Nhưng rèn luyện khá lâu, hiệu quả cũng rõ rệt, so với lúc đầu, tất cả trở nên rắn chắc và có nghị lực, đứng thẳng ở nơi đó tựa như cây bạch dương mạnh mẽ.

Lôi Thiết một thân áo xanh, vẫn nhẹ nhàng khoan khoái như cũ.

Lôi Tần Trung đi đến trước mặt y “Khởi bẩm đại thiếu gia, có một vị tự xưng là chưởng quầy cầu kiến, muốn hỏi mua hoa quả trong điền cư.”

“Không gặp.” Lôi Thiết “Kế tiếp, trung bình tấn nửa canh giờ.”

“Vâng!”

Lôi Tần Trung chạy nhanh ra đại môn, mở cửa nói câu “Chủ tử chúng ta nói hoa quả nhà chúng ta không bán” liền đóng cửa lại.

“Này — ngươi!” Tiểu tư nói còn chưa dứt lời, đại môn đã khép lại, đành phải đi trở về bên cạnh chưởng quầy “Chưởng quầy, ngài xem?”

Hàng mày Ngụy chưởng quầy nhíu chặt. Ông đã sớm nghe nói hoa quả của Du nhiên điền cư chỉ cung ứng cho Song Hưởng lâu, nhưng không biết ngay cả một cơ hội bàn bạc, người ta cũng không cho.

Tần Miễn đạp lên bóng cây tản bộ trở về, buồn bực nhìn thoáng qua mấy người đứng trước cổng lớn nhà mình. Nhưng hắn không thèm hỏi, trực tiếp đi đến gõ cửa. Nếu mấy người này không được A Thiết mời vào, khẳng định có nguyên nhân bên trong. Hắn còn chưa nhận ra, tình cảm giữa mình và Lôi Thiết đã lên đến mức độ rất sâu, tín nhiệm lẫn nhau tự nhiên như hít thở, không có bất cứ hoài nghi.

“Mở cửa.”

-Hết chương 101-

Chú giải:

(1) Đại hồng nhân: ý chỉ một người có địa vị uy quyền

(2) Vô sự không lên điện Tam Bảo: không gặp chuyện thì không thấy đến điện Tam Bảo, nghĩa tương đương với “gặp chuyện mới ôm chân Phật”.

---

102. Chương 102: Miến Làm Ra Rồi Đây

Lôi Tần Trung mở cửa, cúi chào “Tiểu thiếu gia, ngài đã trở lại.”

“Ừ.”

Tần Miễn đang tính vào cửa thì bị gọi lại.

“Xin đợi đã.”

Tôn chưởng quầy vừa rồi còn đang âm thầm đánh giá thiếu niên này, vừa nghe Lôi Tần Trung gọi hắn ‘Tiểu thiếu gia’ lập tức khẳng định thân phận đối phương, hai tay chắp lại, phát ra tiếng cười sang sảng. Người làm ăn, có thể luyện được tiếng cười để người nghe cảm thấy thoải mái cũng là một loại bản lĩnh. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); “Vị này nhất định là một trong hai lão bản của Song Hưởng lâu và ‘Món ăn ngon’, Tần lão bản.”

Tần Miễn đành phải dừng bước, gật đầu.

"Tại hạ Tôn Phú Quý, Nhị chưởng quỹ Thái Bạch cư huyện Chiêu Dương, kính ngưỡng đại danh Tần lão bản đã lâu, quả thật như sấm bên tai." Chuyến đi này của Tôn Phú Quý là do tình thế bắt buộc. Thái Bạch cư là một trong ba tửu lâu nổi danh nhất huyện Chiêu Dương, tổng cộng có ba vị chưởng quỹ. Đại chưởng quỹ nay tuổi lớn, quyết định nửa tháng sau lui ra, tân đại chưởng quỹ sẽ chọn ra giữa ông và Tam chưởng quỹ. Nếu ông có thể đàm phán ổn thỏa chuyện mua hoa quả của Du nhiên điền cư, vị trí đại chưởng quỹ còn không phải là của ông. Đừng thấy cùng là chưởng quầy, quyền lực và lương bổng của ba chức vị chênh lệch khá xa nhau.

"Nguyên lai là Tôn chưởng quầy. Quá khen." Người làm ăn luôn dĩ hòa vi quý, lúc này Tần Miễn cũng không nên phớt lờ ông ta. Tôn chưởng quầy lập tức nhận ra Tần lão bản dễ nói chuyện hơn Lôi lão bản, cười nói: "Nghe nói Du nhiên điền cư mỹ cảnh tú lệ, không biết Tôn mỗ có được may mắn tiến vào tham quan nơi ở của Tần lão bản?"

Tần Miễn lắc đầu, lộ vẻ mặt áy náy "Tôn chưởng quầy làm khó ta rồi. Nếu A Thiết không cho người mời ngài vào, hẳn tự có lý do của y. Còn phải thỉnh ngài chớ trách."

Lúc này Tôn Phú Quý cũng hiểu được lời vừa rồi của ông không ổn, Tần Miễn và Lôi Thiết là một đôi phu thê, Lôi Thiết đã cự tuyệt ông, nếu Tần Miễn lại mời ông vào, không khỏi làm mất mặt Lôi Thiết. Nay, ông càng nhận thức rõ tình nghĩa thâm sâu giữa hai vị lão bản Song Hương lâu, âm thầm nhắc nhở bản thân khi giao tiếp với họ phải chú ý điểm này.

Nhưng ông không phải người dễ dàng buông tay, cười nói bình thường "Là Tôn mỗ suy xét không chu toàn. Tôn mỗ vẫn là lần đầu tiên đến nông thôn, được ngắm phong cảnh duyên dáng chốn điền viên, thật sự hâm mộ Tần lão bản và Lôi lão bản sống ở thôn trang yên ả thế này. Không biết Tần lão bản có thể nể tình Tôn mỗ đường xa mà đến, cùng nhau đi dạo quanh một chút?"

Tần Miễn không có hứng thú cùng một người xa lạ đi dạo ruộng, không đáp mà hỏi "Tôn chưởng quầy hẳn là vì hoa quả nhà chúng ta mà đến?" Việc này không khó đoán, trước mắt điều kiện nhà họ có khả năng hợp tác cùng người ta, ngoài phối phương đồ gia vị cũng chỉ có hoa quả.

"Đúng thế. Không ngại –" Tôn chưởng quầy có chút căm tức, Tần lão bản này cũng khó giải quyết vô cùng.

Tần Miễn ứng đối tự nhiên "Tôn chưởng quầy, không dối gạt ngài, có ý mua hoa quả nhà chúng ta không phải chỉ có Thái Bạch cư huyện Chiêu Dương. Hai ngày trước có một vị khách nhân từ huyện An Định đến, ra giá cao trả năm mươi văn tiền mỗi cân đào, nhưng chúng ta không nhận lời. Thứ nhất, chúng ta không thiếu chỗ tiền này Thứ hai, hoa quả là một trong những điểm đặc biệt của Song Hưởng lâu chúng ta Thứ ba, một khi chúng ta đồng ý bán hoa quả cho một nhà, ắt sẽ đưa đến một nhà khác, vậy lúc đó có bán hay không? Cho nên chúng ta sẽ không mở tiền lệ. Tôn chưởng quầy cũng là người làm ăn, hẳn có thể lý giải."

Vẻ mặt hắn tươi cười nghênh đón, Tôn chưởng quầy cũng không tiện làm mặt xấu.

"Sang năm, một phần hoa quả nhà chúng ta sẽ bán ra ngoài, có lẽ lúc đó sẽ có cơ hội hợp tác cùng Tôn chưởng quầy." Tần Miễn nói thật thành khẩn "Tôn chưởng quầy đường xa mà đến, Tần mỗ hổ thẹn. Lôi Tần Trung."

"Có tiểu nhân." Lôi Tần Trung tiến lên.

"Đi hái một rổ đào mật tặng Tôn chưởng quầy, chúc sinh ý Thái Bạch cư của Tôn chưởng quầy nâng cao thêm một bước."

Hắn làm đến nước này, Tôn chưởng quầy chỉ có thể chắp tay nói: "Thế thì đa tạ Tần lão bản. Hi vọng năm sau chúng ta có cơ hội hợp tác."

Tần Miễn mỉm cười gật đầu, vào cửa, đã thấy Lôi Thiết khoanh tay đứng cách đó không xa, hắn lập tức nhếch miệng cười cười với y. Y qua đây, là vì lo lắng Không tới gần, là vì tin tưởng năng lực của hắn. Nam nhân như vầy a, phải giữ thiệt chặt.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Lôi Thiết, khoác vai y đi vào trong.

Nhịp bước kia nhẹ nhàng, Lôi Tần Trung đóng đại môn đi theo ở đằng sau nhìn thấy, tâm tình cũng thư thái hơn nhiều.

“Lôi Tần Trung, đối với người ngoài đừng quá thành thật. Chọn một rổ nhỏ đẹp mắt, cho tám quả đào là đủ. Bát bát bát, phát phát phát. Ngụ ý tốt biết bao.”

“Dạ, tiểu thiếu gia!” Lôi Tần Trung chạy đi.

“Chuyện nhà của Triệu bá bàn bạc thế nào?” Lôi Thiết dắt tay Tần Miễn đi dưới tàng cây.

“Rất thuận lợi, mua luôn cả hồ nước, khi đó muốn dùng nước cũng tiện. Bất quá, ta phải xem sổ sách cái đã, buổi chiều còn phải xem tòa nhà kia có chỗ nào cần cải tạo hay không.”

“Huấn luyện buổi chiều không cần ta tự mình trông coi, ta đi cùng ngươi.”

“Ừm.”

Nhìn thấy Lôi Tần Lý đang nhổ cỏ trong vườn trái cây, Tần Miễn sai nó hái một rổ đào mật đưa sang nhà Triệu Văn Trung trước.

Vì Đỗ thị, Vệ thị tranh đấu đã đến hồi gay cấn, mặc dù Vệ thị mang thai, Tần Miễn vẫn không cho người đưa tặng đào mật sang đó, tránh cho Vệ thị hiểu lầm bọn họ có ý mượn sức nàng ta. Trước tình hình cuộc chiến bên lão trạch còn chưa rõ ràng, có thể cách xa thì xa. Cũng như anh đào, đợi đến thời điểm đào mật bãi viên(1) thì đưa tặng một ít là được.

Về nhà, Tần Miễn chạy lên phòng ngủ tầng hai, kéo ngăn kéo bàn tìm sổ sách, ngồi ở đầu giường lật lật.

Lôi Thiết rót một ly trà lạnh bưng lên, đặt ly lên bàn, ngồi xuống cạnh tức phụ.

“Đúng rồi, chúng ta cần may thêm vài bộ đồ mặc trong hè.” Tần Miễn nói xong quay đầu, cánh môi trong lúc vô ý cọ qua gương mặt y, hắn liếm liếm môi “Mặn.”

Hành động này đối với Lôi Thiết chắc chắn là mời gọi, y lập tức chế trụ phần gáy tức phụ, bịt kín môi hắn, dốc sức khuấy đảo khoang miệng, tay còn lại nương theo con đường quen thuộc xâm nhập vào vạt áo, xoa nắn khi nhẹ khi nặng.

Miệng Tần Miễn bị lấp kín, chỉ có thể chớp chớp mắt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đang nói chuyện chính sự mà, sao tự dưng khởi xướng qua việc này? Mùa hè tốt ở chỗ ăn mặc đơn giản thoải mái cũng không tốt ở chỗ mặc ít nên cởi gọn lẹ. Hắn còn chưa khởi sức phản kháng, người trên thân đã không khách khí khai tiệc, đành phải vứt sổ sách, ôm chặt cổ người nọ.

“Tháng này đã qua ba lượt rồi nhở?”

Tức phụ còn rãnh rỗi đếm đếm, Lôi Thiết cảm giác bản thân làm chưa được tốt, quét gối chăn vướng víu xuống sàn nhà, cả người áp lên…

Gần một canh giờ, Lôi Thiết cuối cùng cũng tạm no, ôm thân thể như nhũn ra của Tần Miễn để hắn nằm sấp tựa vào vai mình, khẽ vuốt lưng hắn.

Tần Miễn mở to mồm thở hổn hển, gạt tóc y ra, cắn một ngụm bên gáy y “Bảo huynh chậm một chút, huynh cứ không nghe!”

Lôi Thiết hít sâu một ngụm, thân thể căng chặt, trầm giọng hỏi: “Còn muốn thêm một lần?”

Tần Miễn thành thành thật thật nhả ra “Hôm nay không muốn ăn quá thanh đạm.”

“Canh bí đao thịt viên, đậu phụ hấp, trứng tráng rau hẹ và cải xanh xào.”

“Huynh gọi món hay thế, còn không phải là ta làm?” Tần Miễn lười biếng gối đầu lên vai y.

Lôi Thiết trầm mặc một lát “Ta rửa bát?”

“Đừng cướp việc của Phúc thẩm.”

Từ trước đến nay cả hai đều không đề cập chuyện thuê người tới nấu ăn. Đây là nhà bọn hắn, không muốn để người ngoài xâm nhập quá nhiều. Mỗi lần nấu cơm, người rửa rau người nấu ăn, cũng là một loại tình thú.

“Dạy ta nấu ăn?”

Tần Miễn lắc đầu liên hồi "Không cần, không cần." Người này thật đúng là không có thiên phú nấu ăn, chỉ biết mỗi món luộc như thịt hầm đậu phụ luộc linh ***, nước trong nồi nóng thì đổ dầu rồi ném tất cả nguyên liệu nấu vào, sau khi chín lại cho thêm muối, thấy nhạt liền cho tiếp. Xào, rán, chiên ngập dầu hoàn toàn không cần trông cậy vào. Mấy hôm trước, hai người cũng giữa ban ngày lăn qua lăn lại một hồi. Không biết ông tướng này tâm huyết dâng trào hay là thế nào, nổi hứng xào rau, kết quả vô tình phát minh ra một món ăn mới: 'than đen' chiên xù.

"Hê hê hê…" Nghĩ tới tình cảnh hôm đó, Tần Miễn lại không nhịn được cười.

Lôi Thiết không nói tiếng nào xoa bóp cho hắn.

Tần Miễn nghỉ ngơi đủ, xuống lầu tắm rửa rồi đi làm cơm trưa.

Ăn cơm trưa xong, Lôi Thiết đè hắn ngủ trưa hơn nửa giờ, hai người mới bước ra ngoài.

So với năm ngoái, nhà cũ của Triệu gia không biến đổi gì lớn, chỉ có một bộ phận mái ngói do gió táp mưa sa tuyết đè làm lệch mái, tốn chút thời gian chỉnh lại là được.

Về nhà, hai người bắt tay làm miến. Tần Miễn mua nhà cũ Triệu gia chính là để mở xưởng làm miến.

Loại miến thường gặp nhất là miến khoai lang và miến khoai tây. Loại hôm nay bọn hắn muốn làm là miến khoai lang. Vì trong không gian có sách hướng dẫn nên lúc thực hiện không khó chút nào.

Bước thứ nhất, làm khoai lang thành bột khoai lang. Khoai lang rửa sạch bào vỏ, nghiền nát rồi cho lượng nước lạnh vừa phải vào, không được ngập quá bề mặt khoai, dùng tay không ngừng nhào xác khoai đến khi nước có màu đục ngầu Dùng muôi vớt hết khoai lang dằm ra khỏi chậu, nước còn lại bên trong chính là nước giảo khoai. Cho khoai lang dằm vào một chậu khác, thêm nước, lặp lại quá trình trên, rửa loại tạp chất nhiều lần như vậy sẽ thu được dung dịch *** bột đậm đặc. Sau khoảng hai khắc (30phút), khi nước trở nên trong veo, từ từ đổ nước ra, còn lại chính là hồ *** bột. Phơi hồ *** bột dưới thái dương đến khi đông cứng thành viên rắn, lấy tay bóp nát là thành *** bột khoai lang. Bước tiếp theo, cho lượng nước vừa phải vào bột khoai lang, quấy hỗn hợp sền sệt đến khi đặc lại, cho đi qua dụng cụ ép sợi dạng mảnh, thả xuống nồi nước sôi, rồi dẫn các sợi miến qua nước lạnh, cuối cùng mang phơi khô(2).

Đến gần trưa hôm sau, miến lần đầu làm ra đã hong khô, vừa vặn có thể nấu thử nghiệm ăn trưa luôn.

Món ăn kết hợp với miến thường thấy nhất là miến xào và miến trộn cải thảo thịt heo. Mùa hè không phải mùa cải thảo, Tần Miễn bảo Lôi Thiết vào không gian hái một bắp ra. Hắn còn nấu một cái lẩu nhỏ, cho miến vào nồi lẩu, mùi vị dĩ nhiên không tồi.

Miến tự làm sạch sẽ hợp vệ sinh, hương vị đủ chất, gần như giống hệt miến mua ở cửa hàng hiện đại, hai người đều thích ăn, tiêu diệt sạch sẽ cả ba món.

Cách chế biến miến khoai tây không chênh lệch mấy với miến khoai lang, hương vị cũng không kém.

-Hết chương 102-

Chú giải:

(1) Bãi viên: từ dùng trong việc nhà nông, ý là sau khi thu hoạch lần cuối cùng sẽ không tái sản xuất.

(2) Quy trình làm miến từ bước hai hơi khó diễn tả, tác giả viết cũng không chi tiết, tui diễn đạt theo ý tui hiểu, post hình bên dưới, các cậu nhìn sẽ hiểu

làm miến 1

làm miến 2

làm miến 3

làm miến 4

làm miến 5

làm miến 6

làm miến 7

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

103. Chương 103: Thu Mua Khoai Lang Và Khoai Tây

Tần Miễn thuê tám phụ nhân trong thôn phụ trách chế biến khoai lang khoai tây thành *** bột khoai. Hai người gọt vỏ, hai người cắt khối, bốn người còn lại nghiền khoai và làm thành *** bột khoai. Lần này hắn không mời những người từng thuê trước kia mà đổi sang mấy bộ mặt khác, làm việc chịu khó, nhân phẩm qua được. Làm vậy, có thể phần nào duy trì sự cân bằng trong thôn. Trình tự sau tương đối quan trọng, Tần Miễn cho các gia tướng phụ trách, không sợ họ (những người được thuê) tiết lộ bí mật.

Việc thu mua khoai tây, khoai lang do Tần Miễn, Lôi Thiết phụ trách, Lôi Thiết cân đong, Tần Miễn ghi chép và trả tiền.

Sau khi lên kế hoạch thoả đáng, Tần Miễn bảo người thả tin này ra. Thu mua quá nhiều cũng không tiện tồn trữ nên mỗi hai ngày sẽ thu mua một lần.

Ngày đó, hắn cầm giấy và bút mực, Lôi Thiết lên trấn trên đổi về một rương tiền đồng, mang đến cổng lớn. Phúc thúc chuyển một bộ bàn ghế đặt dưới bóng cây.

Sáng sớm các thôn dân mang theo khoai lang khoai tây trong nhà tới Du nhiên điền cư, đứng xếp thành hàng trước cổng. Mùa hè không phải mùa khoai lang, đa số khoai lang đều là tồn trữ trong hầm nhà mình hồi mùa đông nên giá cả cao hơn chút. Tháng sáu là mùa thu hoạch khoai tây, không ít khoai tây thôn dân mang đến còn vương bùn đất, do nhiều nên không đáng giá, bọn họ chưa từng nghĩ sẽ mang đi bán, chỉ tự cung tự cấp thêm một món trên bàn cơm nhà mình. Nhưng nay, Du nhiên điền cư tự dưng thu mua khoai tây, không cần đi xa vẫn có thể bán lấy tiền, không người nào không treo nụ cười tươi rói. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Các thôn dân vui vẻ tán gẫu, hỏi thăm nhau mang đến bao nhiêu khoai tây khoai lang, lấy được tiền thì tính làm gì vân vân. Nhất thời cổng lớn Du nhiên điền cư náo nhiệt như một buổi họp chợ. Vài nam hài tử ngịch ngợm đỏ mắt trông mong muốn chạy vào điền cư, bị cha mẹ quát lớn một câu liền ngoan ngoãn đứng chơi tại cửa.

"Các vị thúc bá, im lặng, im lặng, trước tiên ta sẽ nói giá khoai lang khoai tây." Tần Miễn đứng trên ghế, lớn tiếng nói.

Lôi Thiết nhìn hắn cao hơn mình nửa cái đầu, ý cười chợt lóe trong mắt.

Các thôn dân lập tức yên tĩnh lại, sợ nghe nhầm giá sẽ chịu thiệt. Tần Miễn nói: "Khoai lang là một văn tiền nửa cân, khoai tây một văn tiền một cân. Bởi vì lúc cân đong không có khả năng sẽ chẵn boong, ta cũng không thể chia nhỏ một đồng tiền ra thành mấy phần, nên thời điểm tính tiền, nếu có số lẻ, nhà chúng ta đều tính chẵn cho mọi người."

"Nghĩa là sao? Số lẻ... không tính ư?" Một thôn dân hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Tần Miễn cười cười "Ví dụ như khối lượng khoai tây là hai mươi bảy cân hai, xem như hai mươi tám cân. Tóm lại, nếu có số lẻ, đều tính lên một cân."

Các thôn dân ào ào khen ngợi Tần Miễn, Lôi Thiết phúc hậu.

Tần Miễn khiêm tốn nói: "Quá khen, quá khen. Mọi người đều là bà con hương thân, chúng ta sẽ không dối gạt mọi người. Ta sẽ ghi chép rõ ràng tên từng người, khối lượng khoai và tổng giá tiền vào sổ. Bà con nào không biết chữ có thể ghi nhớ số lượng, sau đó đi hỏi người biết chữ."

Các thôn dân đều gật đầu.

"Như vậy rất tốt."

"Ngoài ra," Việc nên nói Tần Miễn đều nói rõ "Vì không chỉ có một người mang sọt đến, mà sức nặng của các sọt đựng không giống nhau, cho nên sẽ cho vào sọt nhà chúng ta để cân. Khối lượng cân được trừ đi khối lượng sọt nhà chúng ta chính là khối lượng khoai của mọi người."

Các thôn dân lại gật đầu, việc này bọn họ đều biết.

Tần Miễn nhảy xuống khỏi ghế, ngồi xuống trước bàn, sắp xếp giấy bút ra "A Thiết, huynh cân cái sọt nhà chúng ta trước."

Lôi Thiết đứng trước mặt mọi người cân cái sọt trong nhà một lần "Sáu lạng."

Người nhà nông cơ bản đều biết cân đo đong đếm, hai phụ nhân đứng bên cạnh xem đều gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề.

"Được, hiện tại bắt đầu cân. Mọi người hãy xếp thành hàng, từng người tiến lên cân." Tần Miễn nói.

Chu Nhị Hảo tới sớm nhất, xếp ở đầu hàng, khoai tây nhà gã dùng rổ để đựng. Lôi Thiết kiểm tra từng củ khoai tây coi có chỗ dập nát hư thối hay không, nếu không thì bỏ vào sọt nhà mình.

Mấy thôn dân có ý định lừa cho qua xếp phía sau, vội tìm một chỗ kín, lựa khoai tây khoai lang dập nhà mình ra.

Chu Nhị Hảo cảm thấy Lôi Thiết kiểm tra như vậy là vũ nhục gã, nhưng không dám kháng nghị với Lôi Thiết, đành nghiêm mặt nói nhỏ: "Khoai tây nhà ta đều tốt lắm. Vừa mới đào, rất tươi ngon."

Tần Miễn cười nói: "Việc này là đương nhiên. Chẳng qua hai ngày sau nhất định sẽ có thôn dân khác thôn mang khoai tây, khoai lang đến đây, chúng ta làm thế cũng là để công bằng, tránh những tranh cãi không cần thiết. Chu ca, xin đừng để ý."

Chu Nhị Hảo không còn lời nào để nói.

Kiểm tra đến phần đáy, Lôi Thiết lấy ra bốn củ khoai tây dập nát đặt ở một bên. Vài thôn dân thấy rõ ràng, cười rộ lên.

Chu Nhị Hảo ngập ngừng, không nói được gì.

Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không nói gì. Lôi Thiết treo sọt lên móc cân, quả cân chuyển động "Bốn mươi cân bốn lạng."

Tần Miễn ghi chép chi tiết, lặp lại một lần cho Chu Nhị Hảo nghe "Chu Nhị Hảo, khoai tây, bốn mươi cân bốn lạng, tính bốn mươi mốt cân, bốn mươi mốt văn tiền."

"Đúng vậy." Chu Nhị Hảo nói.

Lôi Tần Nhạc giữ rương tiền, nhanh nhẹn đếm ra bốn mươi mốt đồng tiền, đưa cho Lôi Tần Huệ. Lôi Tần Huệ đếm lại lần nữa, xác nhận không sai, giao cho Chu Nhị Hảo.

Khoai tây cân xong do Lôi Tần Trung chuyển lên xe, khi xe được chất đầy liền vận chuyển đến xưởng.

Chu Nhị Hảo vui sướng nhận tiền bỏ vào túi quần.

Đội ngũ thôn dân xếp hàng phía sau reo hò trêu ghẹo gã "Nhị Hảo, hôm nay cùng đi trấn trên uống rượu nhá!"

Chu Nhị Hảo cho phần khoai tây dập nát vào rổ nhà mình "Hôm khác, hôm khác đi. Khoai tây trong ruộng còn chưa đào xong đâu."

"Vị tiếp theo."

Đỗ thị, Triệu thị mỗi người xách một rổ, đặt phịch xuống đất. Một rổ là khoai lang, rổ còn lại là khoai tây.

Các thôn dân không hẹn mà cùng yên tĩnh lại, rướn cổ, trong lòng cùng có dự cảm đôi mẹ chồng nàng dâu này lại sắp gây sự.

Lôi Thiết cũng kiểm tra từng củ khoai.

Đỗ thị trưng bộ mặt người chết, hừ lạnh một cái, giọng nói bén nhọn "Lão Đại, đều là người nhà, chẳng lẽ ta sẽ dùng thứ hư thối đến lừa các ngươi? Ngươi kiểm tra từng củ như thế rất khó coi thì phải?"

Hai phu phu đều làm như không nghe thấy. Tần Miễn cúi đầu xem sổ sách, tâm nói nếu thật sự có thứ dập nát, khó coi là bà đó. Động tác của Lôi Thiết luôn không ngừng.

Triệu thị nghĩ đến bên dưới mớ khoai tây khoai lang đều trộn lẫn những củ dập thối, có chút hoảng hốt, bỗng nhiên phúc chí tâm linh(1), lặng lẽ lùi ra sau Đỗ thị. Dù sao nàng ta chỉ phụ mang đến đây.

Đáy rổ quả nhiên có mấy củ dập nát, khoai tây sáu, khoai lang bốn. Cộng lại phải bảy tám cân.

Vài thôn dân chỉ chép miệng.

Đỗ thị sầm mặt "Chỉ là dập một tí, gọt bỏ phần dập không phải vẫn ăn được sao?"

Tần Miễn đứng lên, thái độ khách khí, ngữ điệu nghiêm túc "Nương, lời này của người không đúng rồi. Chúng ta mua khoai lang và khoai tây là để bán cho người khác ăn, dập nát mà vẫn đem bán không phải sẽ hại người sao?"

"Ngươi… Sao có thể nghiêm trọng tới vậy." Đỗ thị hơi chột dạ, âm thanh nhỏ đi nhiều.

Tần Miễn chẳng ừ chẳng hử, ngồi xuống.

"Khoai lang, năm mươi hai cân bốn lạng khoai tây, sáu mươi sáu cân tám lạng." Tiếng nói lạnh nhạt của Lôi Thiết giống như mưa đá nện xuống đất.

Đỗ thị run run, không dám lằng nhằng nữa.

Tần Miễn viết xuống, trong miệng đưa tin: "Khoai lang, năm mươi hai cân bốn lạng, tính năm mươi ba cân, thành giá bảy mươi chín văn tiền rưỡi, tính chẵn tám mươi văn Khoai tây sáu mươi sáu cân tám lạng, tính sáu mươi bảy cân, sáu mươi bảy văn tiền. Tổng cộng một trăm bốn mươi bảy văn tiền."

Lôi Tần Nhạc cầm một điếu tiền ra, lại đếm thêm bốn mươi bảy văn tiền.

Nhắc lại: Ở đây 1 lượng vàng tương đương 10 lượng bạc, 1 lượng bạc tương đương 10 điếu tiền, 1 điếu tiền tương đương 100 văn tiền

Đỗ thị nhướng mi, không cầm tiền ngay "Tức phụ lão Đại, ngươi lặp lại lần nữa."

Tần Miễn không nhanh không chậm lặp lại một lần.

Đỗ thị cân nhắc một lúc lâu mới gật gật đầu, nhận tiền.

"Tiểu nương ngươi muốn ăn đào, ta đi hái một ít." Nói xong, bà liền muốn tiền vào trong.

Tần Miễn không chút hoang mang gọi: "Lôi Tần Nhạc."

Lôi Tần Nhạc cầm ra một rổ từ phía sau xe chạy đến trước mặt Đỗ thị, cười mỉm chi nói: "Lão thái thái, đại thiếu gia và tiểu thiếu gia sớm đã chuẩn bị sẵn. Ta xách hộ lão nhân gia ngài đưa đến nhà nhé?"

Đỗ thị nhìn chiếc rổ đội lên đầy ắp, nhưng từng quả đào đều rất to, hẳn là mười mấy quả, mỗi người nhiều nhất chỉ được một quả [Đúng là bà đoán không sai, Tần Miễn thật sự dựa theo đầu người bên lão trạch mà tặng], có chút bất mãn. Nhưng Tần Miễn chuẩn bị trước đã là tẫn 'hiếu đạo', bà không bắt được lỗi sai. Phát hiện ánh mắt các thôn dân đều dồn lên người mình, tâm hư vinh được thoả mãn, bà cao ngạo ngẩng cao đầu, đi ra ngoài cửa, quở trách Lôi Tần Nhạc: "Còn không mau đuổi theo?"

Lôi Tần Nhạc bước nhanh đuổi kịp.

"Ai da, còn rổ nữa!" Triệu thị hô.

Lôi Tần Nhạc xem như không nghe được, ân cần nói với Đỗ thị "Lão thái thái ngài đi chậm thôi ạ, cẩn thận giẫm phải đá cấn chân."

Triệu thị bất đắc dĩ, đành tự mình vác hai cái rổ to, phi nhanh đuổi theo, nhìn chằm chằm đào mật đỏ au trong rổ, sợ sẽ thiếu đi một quả.

Bọn họ vừa đi, các thôn dân liền cười vang.

Tần Miễn cúi đầu ghi chép, hai bên khóe miệng lặng lẽ nhoẻn lên.

Vẫn chưa tới trưa, thôn dân các thôn phụ cận đều thu được tin tức, mang khoai lang, khoai tây chạy tới.

Bận rộn đến chạng vạng, tiễn bước chân người cuối cùng xong, Tần Miễn uể oải vung hất tay. Lôi Thiết đi qua, cầm tay hắn, xoa bóp.

Tần Miễn giống như đại gia tựa lưng vào ghế, hai chân gác lên bàn, nói với đám Lôi Tần Huệ: "Lần thu mua sau sẽ do các ngươi tiếp quản, dựa theo trình tự hôm nay mà làm. Lôi Tần Huệ phụ trách ghi chép. Ai cân đong, ai đếm tiền, Lôi Tần Trung sắp xếp những người khác luân phiên nhau."

"Dạ!"

Tần Miễn trầm ngâm một lát, nhìn Lôi Tần Huệ "Còn có một việc."

Lôi Tần Huệ tiến lên "Thỉnh tiểu thiếu gia phân phó."

"Ngươi nhận biết được bao nhiêu chữ?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Tần Huệ nói: "Tiểu nhân từng học ở tư thục bốn năm, các chữ bình thường đều nhận ra được."

Tần Miễn nói: "Người nhà chúng ta không biết chữ chung quy cũng phiền toái. Ngươi dạy cho những người khác biết chữ, thế nào?"

Phúc thúc, đám người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung kinh hỉ không thôi, thậm chí tay Lôi Tần Nhạc nhịn không được mà run rẩy. Biết chữ, đối với họ là một việc xa vời không tưởng, nhưng nay lại có được một cơ hội!

-Hết chương 103-

Chú giải:

(1) Phúc chí tâm linh: Vận may tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn

---

104. Chương 104: Xưởng Miến Khai Trương

Hai vị chủ tử đều không phải người hà khắc bóc lột, Phúc thúc Phúc thẩm cũng ôn hòa dễ gần, hạ nhân ở Du nhiên điền cư chung sống với nhau rất tốt. Lôi Tần Huệ cũng cảm thấy mừng cho những người khác, không chút do dự nói: "Tiểu nhân nguyện ý!"

"Được." Tần Miễn nói "Gian thứ ba phòng hạ nhân tạm thời cho các ngươi dùng làm học đường. Về sau, một canh giờ sau bữa trưa, các ngươi dùng để học tập. Đừng học các thứ quá phức tạp, dạy một ít chữ đơn giản thường dùng và tính toán cơ bản"

"Dạ." Lôi Tần Huệ đáp.

Mấy người Phúc thúc đè nén tâm tình kích động, cùng nhau quỳ xuống "Đa tạ tiểu thiếu gia, đại thiếu gia!"

Tần Miễn vội vàng nói: "Mau đứng lên, việc này cũng đâu có gì to tát. Phúc thúc, ngày mai thúc an bài người lên trấn trên mua giấy và bút mực." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phúc thúc cao hứng đáp: "Dạ."

"Được rồi, các ngươi thu dọn nơi này đi." Tần Miễn đứng lên, cảm thấy có chút đói bụng "A Thiết, tối nay chúng ta ăn gì?"

"Có cá chép tươi sống."

"Vậy làm cá chép sốt tương đi." Hai người vừa nói vừa đi xa.

Lôi Tần Nhạc ôm rương tiền, theo xa ở phía sau.

"Wâu."

Tần Miễn quay lại, Nhất Điểm Bạch cắn một con thỏ lông xám béo mập trong miệng chạy nhanh vào.

“Ha ha, Nhất Điểm Bạch về đúng lúc ghê, làm thêm món thịt thỏ xào cay nữa.”

Đợi Nhất Điểm Bạch chạy đến trước mặt, hắn xoa xoa đầu nó khen thưởng.

“Wâu!”

“Yên tâm, một nửa của ngươi, nửa còn lại làm thịt thỏ xào cay.” Tần Miễn vỗ vỗ đầu nó.

Nhất Điểm Bạch cắn con thỏ chạy xa, đương nhiên sẽ đem thỏ vào phòng bếp.

Bầu không khí giữa hai vị thiếu gia vì sự xuất hiện của Nhất Điểm Bạch mà không còn ái muội nữa, Lôi Tần Nhạc nhân cơ hội này thưa chuyện “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, lão trạch bên kia có tin tức.”

Hắn ta nói như vậy, cả ba đều hiểu đó là tin ‘Phân gia’.

Tần Miễn hỏi: “Thế nào?”

“Sau khi đại náo một trận, lão gia tử và Đỗ lão thái thái đều không đồng ý tách ra, cuối cùng thoả thuận từ nay, ăn cơm và làm ruộng vẫn là làm cùng nhau, còn tiền riêng người nào kiếm được sẽ là của cá nhân người đó, bất quá mỗi tháng Nhị công tử, Tam công tử và Tứ công tử đều phải hiếu kính lão gia tử, Đỗ lão thái thái, Vệ lão thái thái một trăm năm mươi văn tiền.” Lôi Tần Nhạc nói.

Chân mày Tần Miễn nhướng lên. Một tháng một trăm năm mươi văn tiền đối với Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều không phải con số nhỏ.

Lôi Tần Nhạc nói: “Tiểu thiếu gia, tiểu nhân còn nghe nói nguyên bản chỉ định cấp lão gia tử và Đỗ lão thái thái một trăm văn, nhưng Vệ lão thái thái không đồng ý.”

Việc này không khó lý giải. Tuy Vệ thị có tiền, hơn nữa hiện đang mang thai, nhưng hài tử chung quy còn chưa sinh ra. Đỗ thị có bốn nhi tử và một nữ nhi, về mặt này nàng không sao sánh bằng, có thể vì bản thân và cốt nhục của chính mình tích cóp thêm bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Thấy tiểu thiếu gia không còn việc gì muốn hỏi, Lôi Tần Nhạc không mở miệng nữa, đưa rương tiền đến nhà liền cáo lui.

Lôi Thiết vào nhà bếp lặt rau.

Mỗi buổi sáng Phúc thẩm sẽ hái chút rau củ tươi ngon đưa lại đây, kỳ thật những nguyên liệu nấu ăn đều bị Tần Miễn, Lôi Thiết đổi thành sản phẩm sản xuất trong không gian, từ rau củ cho đến gà vịt. Dù sao phẩm chất thực phẩm trong không gian cao hơn bên ngoài nhiều.

“A Thiết, huynh thấy Tam đệ, Tứ đệ có thể làm những việc gì?” Tần Miễn dời đôn gỗ qua ngồi kế bên Lôi Thiết, tay cầm quạt xếp phe phẩy. Trương Đại Xuyên, Ngô Địch hay lý chính không thân chẳng quen với bọn hắn mà bọn hắn đều giúp, nếu không hỗ trợ Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ biện pháp kiếm tiền, thấy thế nào cũng quá đáng đi.

Lôi Thiết không có đầu mối “Hai đứa nó cũng không có tay nghề gì.”

Tần Miễn dùng chân móc thùng rác Lôi Thiết làm tới trước mặt, buông quạt xuống, trong tay có thêm một trái đào mật và con dao gọt, cầm dao gọt vỏ. Kỳ thật trong phương diện ẩm thực có rất nhiều tiềm năng làm được, nhưng hắn không định cấp chủ ý cho Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ về mặt ẩm thực, ẩm hay thực (ăn hay uống) đều là vào bụng, vạn nhất sau này phát sinh vấn đề sẽ phải cãi cọ, còn không bằng tránh đi.

“Hay là cho Tam đệ, Tứ đệ công thức sản xuất than. Hiện nay than bán ngoài chợ đều nhiều khói, xông đến rơi nước mắt. Ở chợ tuy đã có than không khói nhưng lại mắc, nhà bình thường không thể mua nổi. Công thức này của ta cam đoan than làm ra khi đốt sẽ không sinh khói. Tam đệ, Tứ đệ đều là người chịu khó, có cách làm trong tay, mùa đông năm nay nhất định kiếm được một mớ. Chỉ là Lôi Hướng Nhân…” Tần Miễn nhíu mày. Hắn không có hảo cảm với phu thê Lôi Hướng Nhân. Nhưng nếu chỉ không đếm xỉa mình gã, lại để Lôi Hướng Nhân có cơ hội bắn ngược.

Lôi Thiết: “Đưa cho Tam đệ và Tứ đệ, để bọn họ nói với Lôi Hướng Nhân, cũng bảo họ nói rõ là dựa theo công sức đốn củi của mỗi người mà chia thù lao. Ngoài ra, không liên can gì đến chúng ta.”

Tần Miễn gật đầu. Cho công thức này đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ lão trạch bên kia. Về sau sẽ thế nào thì phải xem bản lãnh của họ.

Ngày kế, Tần Miễn đưa phương thức làm than cho Lôi Thiết, để y đi nói chuyện với Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ. Hắn thì mang theo Phúc thẩm đến xưởng miến.

Tám nhân công nữ bắt đầu làm việc ngày hôm nay, đều tới rất sớm, cũng chuẩn bị chỉnh chu, thấy Tần Miễn đến, đều đứng lên nghênh đón.

"Đông gia(1)."

Tần Miễn không sửa lại xưng hô cho họ, có đôi khi cần phải xa cách một chút.

"Các vị đại thẩm đều đến rất sớm."

"Đông gia cho chúng ta cơ hội kiếm tiền tốt thế này, cũng không dám đến muộn." Một vị đại thẩm sang sảng cười nói.

Tần Miễn gật đầu, ý bảo Phúc thẩm mở cửa.

Trong phòng, khoai lang khoai tây thu mua chất thành toà núi nhỏ, những thứ cần dùng như bàn ghế, dao phay, dao bào, chậu gỗ, vại nước đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tần Miễn dẫn các phụ nhân đi vào bếp "Từ hôm nau các thẩm sẽ bắt đầu làm việc trong gian nhà này. Buổi sáng từ giờ Thìn bốn khắc làm đến hết giờ Tỵ [8 giờ đến 11 giờ sáng], buổi chiều từ cuối giờ Ngọ đến hết giờ Thân [1 giờ đến 5 giờ chiều]. Thời gian chừa cho các thẩm khá là dư dả, đủ để xử lý công việc nhà cũng như kịp lúc về nhà làm bữa cơm chiều."

Các vị phụ nhân đều gật đầu, cảm kích nói: "Đông gia an bài thật chu đáo."

Tần Miễn nhàn nhạt cười cười "Vì vậy chúng ta nên thẳng thắn với nhau trước, hi vọng các thẩm mỗi ngày đến làm việc sẽ không tới muộn. Nên biết, người muốn phần việc này trong thôn cũng không ít."

Nhóm phụ nhân biến sắc.

"Tiền công mỗi tháng của các thẩm là ba trăm văn, đến muộn một lần trừ năm văn tiền. Vừa rồi chắc mọi người đều nhìn thấy chuông nhỏ treo dưới mái hiên, giờ Thìn canh ba sẽ vang một lần, nghe được tiếng vang, các thẩm nên bắt đầu khởi hành đi tới đây. Giờ Thìn tứ khắc vang lần thứ hai, trước khi vang lần hai còn chưa đến thì coi như đến muộn."

Nhóm phụ nhân âm thầm bội phục thủ đoạn của hắn, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Vạn nhất họ mải bận rộn việc nhà không chú ý thời gian, nghe được tiếng chuông vang, chạy tới vẫn kịp.

Tần Miễn nhìn thoáng qua Phúc thẩm.

Phúc thẩm lấy ra một ít khẩu trang từ trong giỏ nhỏ đeo trên tay, phát cho mỗi người hai chiếc.

"Thời điểm làm việc phải mang khẩu trang. Cho phép nói chuyện, nhưng đừng trì hoãn công việc trên tay. Phúc thẩm sẽ ở lại đây, nếu có vấn đề gì, mọi người có thể hỏi Phúc thẩm."

"Dạ."

Dặn dò xong, Tần Miễn liền rời đi.

Phúc thẩm lưu lại tất nhiên là có ý nghĩa giám thị, trong lòng mấy phụ nhân đều biết, vốn muốn lôi kéo làm quen bà, nhưng nghĩ đến Phúc thẩm vô cùng trung thành với Tần Miễn, Lôi Thiết, không nên nói tuyệt đối sẽ không nói, họ bèn từ bỏ, đeo khẩu trang, cầm công cụ cần xài bắt đầu làm việc. Ba trăm văn một tháng, còn nhiều hơn phần tiền vài nam nhân ra ngoài khiêng vác cả tháng mới kiếm được, ai cũng không muốn vứt bỏ phần việc này.

Tần Miễn đi bộ trở về, thấy Lôi Tần Thuận đang nhặt trứng ở chuồng gà.

"Tiểu thiếu gia."

"Hôm nay nhặt được bao nhiêu?" Tần Miễn đi qua ngó một cái.

Lôi Tần Thuận đáp: "Ba mươi mốt ạ. Gà trong nhà ăn ngon, gần như gà mái cách một ngày đều đẻ trứng. Phúc thẩm đã tích luỹ hơn hai trăm quả, tiểu nhân nghe bà nói hôm nào phải bán đi một ít, dạo này trời nóng, để lâu sẽ hỏng mất."

Tần Miễn sờ sờ cằm. Bị hỏng? Có thể làm thành trứng muối nha. Người ở đây cũng biết làm trứng muối, bất quá không biết họ ướp muối thế nào mà hương vị cứ là lạ, trước kia hắn và Lôi Thiết từng ăn thử một lần ở một tiệm mì, sau đó cũng chưa ăn lại.

"Như vầy đi, ngươi xem coi còn có ai rãnh rỗi, cùng nhau ra ngoài tìm cho ta một ít đất vàng."

Gà trong không gian cũng có thể đẻ, đến nay đã tích trữ hơn tám trăm trứng, hắn và Lôi Thiết ăn mãi cũng không hết. May mà không gian có chức năng giữ tươi. Hôm nay vừa vặn rỗi rãi, thôi thì làm thành trứng muối hết.

Lôi Thiết từ bên ngoài trở về, thấy Tần Miễn ngồi trước một chậu gỗ lớn chứa đầy nước bùn vàng, tay áo xắn lên cao, hai tay quấy trộn trong nước bùn.

"Tức phụ, lớn như vậy còn chơi bùn."

Khoé miệng Tần Miễn giật giật "Ai chơi bùn chứ?"

"Đang làm gì vậy?"

"Làm trứng muối. Huynh cũng đến phụ coi." Tần Miễn quay đầu gọi Lôi Tần Thuận "Đưa trứng gà rửa xong đến đây. Lôi Tần Lý, ngươi chuyển mấy bình gốm bên kia qua đây."

"Vâng."

Lôi Thiết dừng lại một chút, xắn tay áo đi qua.

"Trong nước bùn vàng này có bỏ thêm muối và *** dầu, bỏ trứng gà đã rửa sạch vào cho thấm đều bùn, sau đó để vào bình gốm, khoảng hai mươi ngày sau lấy ra, tẩy lớp bùn đi, nấu chín là ăn được. Ướp như vậy, lòng đỏ trứng gà sẽ ra mỡ, rất thơm, vị cũng không tồi." Tần Miễn vừa nói vừa liếc ngang y.

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn nâng tay, ngón trỏ nhanh chóng chấm một điểm lên mặt đối phương.

Lôi Thiết nhìn hắn, khẽ lắc đầu, tay thuần thục lăn trứng gà qua một vòng bùn, nhẹ nhàng đặt vào bình gốm.

"Tiểu thiếu gia, trứng gà đều đã rửa xong. Chỗ này giao cho chúng ta đi." Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Lý xắn tay áo gia nhập.

"Được, làm xong thì chuyển vào nhà kho."

Tần Miễn đến bên giếng rửa tay "Mọi việc thuận lợi chứ?"

Lôi Thiết theo qua giúp hắn xát hết bùn trên tay "Ừ. Về sau không cần quản bọn họ nữa."

"Đương nhiên, chúng ta cũng bận bịu nhiều việc mà." Tần Miễn nói "Lúc về ta đi con đường ngang qua vườn rau (điền cư), cây ớt trồng sớm nhất đã đỏ, phải tranh thủ hái kịp, làm thành ớt khô hoặc ớt tươi xay, có thể giữ được lâu hơn."

Lôi Thiết: "Ngủ trưa xong đi hái."

-Hết chương 104-

Chú giải:

(1) Đông gia: Ông chủ

——-

105. Chương 105: Toàn Miến Yến

Nhưng sau đó trời đổ mưa liên tục hai ngày.

Khi trời trong trở lại, Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo sọt, đội mũ rơm ra vườn rau. Trong ruộng ớt, đám ớt gieo trồng sớm nhất chiếm khoảng năm phần, chia thành ba thửa. Những cây ớt xanh um cao tới đầu gối, quả ớt vừa thon vừa dài giắt trên chạc cây, sắc màu đỏ thắm tản ra sức sống mãnh liệt.

Hai người một tay cầm sọt, một tay nhanh nhẹn ngắt ớt.

Lúc này học đường của điền cư đang giờ lên lớp, tiếng đọc to chậm của đám Lôi Tần Thuận vang vọng truyền rõ tới đây. Tất cả mọi người thật quý trọng cơ hội không dễ có được này.

Sau giờ học, Lôi Tần Trung mang theo đám Lôi Tần Thuận mang theo sọt chạy tới, hành lễ với Lôi Thiết, Tần Miễn rồi cùng nhau hái ớt. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn, Lôi Thiết cầm hai sọt ớt trở về, lại vào không gian hái thêm hai giỏ. Tần Miễn chỉ huy Lôi Thiết đem một rổ ớt ngắt cuống, rửa sạch, băm nhuyễn rồi cho số lượng tỏi băm và muối vừa phải, tất cả thả vào bình gốm khô ráo đậy kín. Đây chính là ớt tươi xay đơn giản, có thể giữ trong thời gian khá dài.

Tần Miễn còn làm một ít ớt ngâm. Cách thực hiện cũng đơn giản, ớt nhỏ rửa sạch để ráo nước Vò ngâm(1) rửa sạch, cho lượng muối vừa phải và rải chút bột tần bì, lại đổ thêm nước sôi để nguội, sau đó bỏ ớt vào, cuối cùng thêm chút rượu trắng, đậy kín, khoảng sáu bảy ngày sau là ăn được.

"Tức phụ, nếu Phúc thẩm đã trông coi xưởng, nên mua thêm một người nữa." Lôi Thiết nhìn thoáng qua đống ớt còn lại.

Tần Miễn ngẫm nghĩ vài giây, đồng ý "Cũng phải. Đúng lúc mấy ngày tới có việc lên trấn trên." Sau khi Phúc thẩm đến xưởng miến, việc trong điền cư vốn thuộc về thẩm bị dở dang, như công việc ở vườn rau chẳng hạn, hắn và Lôi Thiết cũng phải tự mình động thủ. Nếu đã có điều kiện thì sao không để mình nhàn hạ thoải mái hơn chút? Đợi đến khi sản lượng miến sản xuất vượt quá hai trăm cân, Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo một trăm cân miến tới Song Hưởng lâu.

Chưởng quầy Tôn Mậu Sinh thấy hai vị đông gia chở một xe đồ này nọ tới, đoán chừng liệu có phải sắp có món mới ra mắt.

"Tôn chưởng quầy, gần đây sinh ý thế nào?"

Nụ cười trên mặt Tôn Mậu Sinh hơi miễn cưỡng "Hồi bẩm tiểu thiếu gia, sinh ý của tửu lâu cũng không tệ lắm. Chỉ là hiện khí trời càng lúc càng nóng, so với đoạn thời gian trước kém hơn một chút."

Tần Miễn hiểu chứ, nguồn khách thiếu hụt chung quy là trở ngại lớn của Song Hưởng lâu. Vấn đề này, trước khi xây dựng tửu lâu hắn đã nghĩ đến, cũng sớm có đối sách, bởi vậy thần sắc không mảy may thay đổi, thong dong thản nhiên.

Tôn chưởng quầy thấy thế, tâm liền chắc chắn.

Lôi Thiết, Tần Miễn nói một tiếng, trực tiếp đi tuần tra.

"Thời tiết nóng thì đẩy ra vài món rau trộn, đồ nguội, hoặc là tổ chức tiệc rau trộn tiệc đồ nguội gì đó." Tần Miễn vừa nói vừa đi vào trong, ngang qua đại đường thì nhìn lướt một lượt. Hắn cố tình đến vào lúc sắp trưa, đại đường vẫn còn một phần ba bàn trống.

"Rau trộn, tiểu nhân hiểu được. Còn đồ nguội là?" Hai mắt Tôn chưởng quầy tỏa sáng. Có thể được tiểu thiếu gia đặc biệt đề cập, tất nhiên không giống bình thường.

"Cái này lát nữa hãy nói, hôm nay đẩy ra món ăn mới trước." Tần Miễn đưa cho ông hòm bốc thăm hắn chuẩn bị sẵn "Hôm nay Song Hưởng lâu tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng tri ân khách hàng, tổng cộng ba giải. Ngươi đến từng bàn mời khách nhân thò tay vào hòm bốc một thẻ, thẻ có chữ 'Đa tạ chiếu cố' là phiếu trống, thẻ có hình vẽ là trúng thưởng. Người trúng thưởng, lão bản tệ tửu sẽ tự tay làm món ăn mới 'Mãn chi phồn hoa' kính tặng." Kỳ thật đó là miến xào, nhưng hắn cảm thấy tên này không đủ tao nhã bèn đổi sang tên mới 'Mãn chi phồn hoa' cho có hình tượng.

Chỉ từ cái tên, Tôn chưởng quầy chưa thể mường tượng ra nó, nhưng vừa nghe là 'món mới', nhất thời kích động, lập tức ôm hòm thăm đi ra.

Tần Miễn tranh thủ vào bếp, bảo người dùng nước sôi ngâm miến để miến mềm trước, chốc lát sau liền nghe tiếng ồn ào huyên náo trong đại đường.

Rất nhanh, có *** tiểu nhị đến báo "Khách nhân bàn số mười hai trúng thưởng."

Tần Miễn ra hiệu Lý đại trù nhường chỗ.

Ba vị đại trù còn lại liền hiểu món mới này sẽ do Lý đại trù phụ trách. Nhưng bọn họ không ghen tị, bởi vì món sở trường của từng người khác nhau, hơn nữa tiểu lão luôn luôn đối xử công bằng với cả bốn người, thậm chí biểu hiện tốt, tiểu lão bản còn có thể cấp thêm vài công thức món ăn. Nên biết, việc này cũng liên quan đến phần trăm trích mỗi tháng của họ.

Tần Miễn xắn tay áo, rửa tay, Lý đại trù đứng một bên quan sát học tập.

Dầu trong nồi sôi, cho tỏi băm, gừng giả nhuyễn vào phi thơm, Tần Miễn đổ thịt băm đã ướp sẵn, thêm chút muối, rượu gạo và nước dùng, tiếp theo cho miến ngâm mềm vào xào, thêm chút nước tương, sau cùng rắc hành thái, đảo ba lần rồi đổ ra đĩa.

Tiểu nhị bưng món ăn ra, cấp tốc mà vững vàng đưa đến bàn số mười hai.

Bên kia, một tiểu nhị vừa chạy vừa hô "Phòng nhã gian số bốn trúng thưởng!"

"Các vị khách quý, món ăn mới 'Mãn chi phồn hoa' đã đưa đến, xin mời thưởng thức!"

Bốn vị khách bàn mười hai nhìn miến chưa từng thấy qua trong đĩa, đối với món ăn này kỳ vọng hơn vài phần, lập tức động đũa, *** tế nếm vị, vẻ mặt đều hiện vẻ hài lòng, liên tục gật đầu.

Một vị trưởng giả trong đó càng không nhịn được, mở miệng khen "Ăn ngon! Thứ giống mì này rất thấm gia vị, phối hợp hoàn mỹ với vị thịt nạc, trơn mềm bóng nhuận, còn có chút dai, ngon miệng gợi thèm. Rất được!"

Khách nhân các bàn khác vừa nghe, âm thầm nuốt nước miếng, ảo não vận may mình không tốt, không thể trúng thưởng.

Một vị khách nhân tiếc nuối nhìn thẻ bài khắc bốn chữ 'Đa tạ chiếu cố', phía trên có ba chữ 'Song hưởng lâu'. Góc dưới bên phải khắc hình con chuột nhỏ lấm la lấm lét, có chút kỳ quái, nhưng không để tâm, tiện tay nhét thẻ bài vào ngực, gấp gáp gọi tiểu nhị đến, hỏi: "Hỏa kế, món này giá cả thế nào? Bây giờ có thể gọi không?"

Điếm tiểu nhị tươi cười niềm nở ân cần "Vị khách quan này, món ăn mới chỉ vừa tung ra hôm nay, dù sao cũng phải để các vị đại trù có thời gian học tập đúng không? Bất quá, lão bản chúng ta vừa nói ngày mai sẽ tổ chức 'toàn miến yến' đủ sắc hương vị, toàn bộ món ăn đều chế biến với miến. Nếu khách quan có hứng thú, không bằng ngày mai lại đến."

Lúc nói hắn cất cao giọng, đương nhiên không phải chỉ nói cho một người nghe.

Các thực khách khác chiếm được đáp án mình muốn, hài lòng, nhưng có chút ăn không biết vị, hận không thể trời lập tức tối rồi lập tức sáng.

Gần hoàng hôn, khách khứa tới Song Hương lâu nhiều hơn thấy rõ, ra ra vào vào, đại đa số đến hỏi thăm miến, còn có hai nhà tài đại khí thô muốn đặt bàn trước. Phải biết, một bàn miến yến phải tám lượng bạc! Cũng không rẻ!

Một vài khách quen đến Song Hương lâu ăn cơm chiều còn quấn Tôn chưởng quầy, muốn rút thưởng một lần, bởi vậy buổi tối Tần Miễn lại làm hơn mười đĩa 'Mãn chi phồn hoa', mệt đến ngất ngư.

Mấy tiệm cơm, tửu lâu khác ở trấn trên thấy tình hình này, chỉ có thể chua chua nói vài câu nói mát, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ. Không so được chính là không so được.

Sau giờ cơm tối, Tần Miễn giảng giải chi tiết các món chế biến với miến cho Lý đại trù. Lý đại trù làm đầu bếp hơn hai mươi năm, mẫn tuệ sâu sắc với món ăn nên học rất nhanh.

Dạy xong, Tần Miễn để ông nấu mỗi món một đĩa, cho hắn nếm thử.

"Tiểu lão bản, như thế nào?" Lý đại trù lau mồ hôi, có chút thấp thỏm hỏi, trong lòng cực kỳ nể phục tiểu lão bản. Nghe nói loại nguyên liệu nấu ăn chưa từng gặp bao giờ – miến là do tiểu lão bản và đại lão bản phát minh. Vì là nguyên liệu nấu ăn mới, nên dù lão luyện như ông cũng không tin tưởng mấy.

Sau khi Tần Miễn nếm thử từng đĩa, trên mặt nở nụ cười, gật đầu nói: "Không tệ, nếu điểm tối đa là mười, đây cũng được chín rồi."

Giờ Lý đại trù mới treo nụ cười yên lòng "Vậy ta an tâm rồi."

Vẫn im lặng đứng ở cửa – Lôi Thiết lúc này mở miệng "Tức phụ, ăn cơm."

"Đến đây." Tần Miễn buông đũa, bước nhanh qua. Bụng hắn đã sớm đói đến réo o o.

Trong phòng nghỉ, trên bàn hội nghị bày ba món một canh, một thùng gỗ bằng trúc *** xảo chứa đầy cơm, ngoài ra còn có hai chén cơm được xới đầy. Tần Miễn vừa thấy liền biết là Lôi Thiết sai đầu bếp vào phòng bếp nhỏ nấu cho bọn hắn.

Quay đầu nghía ra cửa, thấy không ai, Tần Miễn hào khí kéo Lôi Thiết vào lòng, 'Chụt' một tiếng, dâng cái hôn nóng bỏng.

"Huynh cũng chưa ăn nhỉ? Mau tới ăn." Hắn kéo Lôi Thiết ngồi xuống ghế, mình cũng đặt mông xuống, bưng bát cơm lên, và từng miếng to vào mồm "Đói chết ta."

"Chậm một chút." Lôi Thiết gắp một khối thịt cá, tách hết xương ra, bỏ vào bát hắn.

"Huynh cũng ăn." Tần Miễn gắp cho y một miếng sườn chua ngọt.

"Vừa nãy có ăn hoa quả." Lôi Thiết múc một chén canh, dùng thìa quấy cho nguội bớt, ánh mắt vẫn đặt vào Tần Miễn, nhắc nhở lần nữa "Chậm một chút."

"Ừ!" Tần Miễn ăn xong một chén cơm, dạ dày mới thoải mái hơn chút "Huynh cũng ăn đi."

Lôi Thiết múc nửa thìa canh nếm thử độ ấm, đẩy bát canh đến trước mặt tức phụ, rồi bưng bát lên ăn cơm.

Tần Miễn cười tủm tỉm uống một hớp canh, múc một thìa đưa đến miệng Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, há miệng uống canh.

Buổi tối, hai người ngủ lại lâu Như Quy. Lững thững đi dạo trên cầu treo vắng lặng, gió đêm từng đợt thổi tới, mát mẻ sảng khoái vô cùng.

"Tức phụ."

"Hửm?"

"Mỗi lần Song Hưởng lâu cho ra món mới quả thật có thể hấp dẫn rất nhiều khách nhân, nhưng lúc đó ngươi cũng sẽ mệt chết." Lôi Thiết nói. Dù sao, công thức các món ăn mới đều chứa trong sách vở trong không gian tức phụ, không cần tức phụ phí quá nhiều tâm tư.

"Yên tâm." Tần Miễn gác tay ngang qua vai y, nhìn lên trời sao, nhẹ nhàng nói "Ta có biện pháp, ngày mai huynh sẽ biết. Bất quá trong đó cũng có việc của huynh."

Hắn ngoảnh đầu cười cười với Lôi Thiết.

Lôi Thiết gật đầu "Nghe ngươi an bài."

Tần Miễn nắm cổ tay y "Không nói chuyện này nữa. Đi thôi. Hôm nay bận cả ngày, người đầy mồ hôi, về phòng tắm rửa đi."

Trong phòng thượng khách tầng ba chuyên dụng cho bọn hắn, đèn đã thắp lên, bên trong thu dọn sạch sẽ ngăn nắp giống như chưa từng có người ở. Tần Miễn cởi giày, để chân trần bước lên sàn, vọt vào phòng tắm, sập cửa 'Ầm' một tiếng "A Thiết, ta tắm trước."

-Hết chương 105-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

106. Chương 106: Chế Độ Thẻ Hội Viên

Lôi Thiết nhặt giày dép đặt lên giá để giày, đi đến bên cửa sổ. Tiếng nước bì bõm cách một cánh cửa truyền ra, như gãi vào lòng y ngưa ngứa. Bèn đi qua gõ cửa.

"Sao thế?" Tần Miễn trong buồng kêu.

Lôi Thiết đẩy cửa ra, bước vào "Tức phụ, ngươi từng nói phải tiết kiệm nước."

Tần Miễn ngồi ở thùng tắm buồn bực quay đầu "Chúng ta còn chưa sa sút đến nước này đâu — ưm!"

…… (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vừa qua giờ Tỵ, đủ loại kiểu dáng xe ngựa lục tục tiến vào trấn Lưu Thủy. Người dân trấn trên không kinh sợ khi thấy chuyện lạ, quét nhìn một lượt rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục làm việc trên tay, biết đây là Song Hưởng lâu lại đẩy ra món ăn ngon mới. Phần lớn lão bản các cửa tiệm khác đều vui mừng, bởi vì người đến trấn trên tăng nhiều cũng có thể kéo theo việc làm ăn của tiệm họ.

Chuyến này Niếp Hành cũng tới Song Hưởng lâu, đi cùng còn có đệ đệ Niếp Hiên và ba hảo hữu Triệu Vân Tường, Mộc Thần, Sở Hàm.

Bước vào đại đường, *** tiểu nhị quen thuộc Niếp Hành lập tức mời họ lên lầu.

Niếp Hành phẫy tay "Hôm nay chúng ta dùng cơm ở đại đường." "Vâng ạ, các vị khách quý, mời bên đi này. Ngày hôm nay Song Hưởng lâu chúng ta đẩy ra toàn miến yến, không biết Niếp công tử cùng các vị khách quý có hứng thú nếm thử không?"

"Hôm nay chính là vì toàn miến yến mà đến." Niếp Hành nói. Đây cũng là nguyên nhân lần này hắn ta dẫn theo nhiều người đi cùng, toàn miến yến nhất định không chỉ một món, mỗi mình hắn ta không thể ăn hết. Dù hắn có tiền, cũng phải dùng tiền để sinh tiền.

"Vâng ạ, bàn số ba toàn miến yến."

"Mang thêm chút hoa quả tươi mới và đồ uống nữa." Nhìn điệu bộ Niếp Hành liền biết hắn ta là khách quen nơi này. Bốn người còn lại cũng không xen miệng vào.

"Dạ."

Tiểu nhị nhanh chóng bưng hoa quả tươi ngon và nước đào mật thêm đá ra.

"Đại ca, nơi này quả nhiên như ngươi nói, không hề tầm thường." Niếp Hiên sau khi nhìn trái phải chung quanh, nói. Đoạn thời gian trước luôn ở bên ngoài, đây là lần đầu tiên Niếp Hiên đến Song Hưởng lâu.

"Toàn miến yến" Sở Hàm nghiền ngẫm "Mỏi mắt mong chờ."

Ăn mấy miếng đào mật, vừa trò chuyện chốc lát liền thấy vài tiểu nhị nối đuôi nhau tiến đến, từng người nâng khay trên tay, cả bọn không khỏi ngẩn người. Tốc độ đưa thức ăn lên rất không chậm.

Đám tiểu nhị vừa giới thiệu tên từng món vừa dọn ra bàn, rồi đồng thời khom người.

"Mời các vị khách quan từ từ thưởng thức."

Toàn miến yến, tổng cộng chín món, chính giữa bàn bày món ăn đặc biệt nhất, đại bàn kê, đựng trong khay, dùng miến loại bản lớn, miến trơn mịn, khoai tây dẻo mềm cùng thịt gà thơm nồng phối với nhau càng tăng thêm hương vị, điểm xuyết thêm quả ớt đỏ tươi, rau thơm xanh biếc, sắc hương vị không thứ nào không có. Tám món khác lần lượt là 'mãn chi phồn hoa', cá nhảy cầu nấu cay, rau trộn tam ti(1), miến chua cay, nem rán, cà nấu miến, canh miến phỉ thuý và viên chay cháy xém.

Hương vị từng đợt từng đợt xông vào mũi, đám người Niếp Hành không hẹn mà cùng nhấc đũa.

Khách nhân các bàn đang chờ món hâm mộ nhìn bọn họ.

"Bàn số chín toàn miến yến!"

“Nhã gian số một toàn miến yến!”

……

Tiếng hô các *** tiểu nhị vang lên liên tiếp, chạy tới chạy lui, chạy lên chạy xuống, nhưng dù bận rộn, trên mặt đều treo nụ cười tươi rói.

Niếp Hành nếm thử món miến chua cay cách gần mình nhất, đôi đũa trong tay gần như không thể dừng gắp, ánh mắt chợt lóe cảm xúc phức tạp.

Niếp Hiên ăn không ngừng miệng, dành ra một bàn tay vỗ vỗ vai đại ca mình tỏ vẻ an ủi. Hấn lý giải tâm tình đại ca lúc này. Thức ăn của Song Hưởng lâu quả nhiên không tồi, khó trách đại ca thấy áp lực. Nhưng đáng mừng là trấn Lưu Thủy cách huyện Chiêu Dương không gần, không phải ai cũng có thời gian chạy xa như vậy tới đây dùng cơm, bởi vậy ảnh hưởng của Song Hưởng lâu đối với tửu lâu nhà họ không tính là lớn.

“Đại ca, đồ gia vị nhà mình không phải mua từ lão bản Song Hưởng lâu sao? Có lẽ huynh cũng có thể mua miến trong tay họ.” Niếp Hiên cấp tốc nói xong, lại đi gắp đồ ăn, sợ chậm một bước sẽ bị mấy người khác xơi hết.

“Nói sau.” Niếp Hành thấy cả bọn đều chỉ lo ăn, nhanh chóng buông lỏng tâm sự, toàn tâm toàn ý dùng bữa.

Đại đường rất nhanh đã không còn chỗ trống.

Tôn chưởng quầy cười ha hả đứng trên đài cao, giương giọng nói: “Các vị khách quý, lão phu xin phép tuyên bố một chuyện, ba ngày sau, Song Hưởng lâu thực hành chế độ thẻ hội viên. Đạt đến các mức tiêu phí nhất định tại Song Hưởng lâu sẽ nhận được những ưu đãi cùng giải thưởng khác nhau. Chi tiết cụ thể mời các vị khách quý chú ý bố cáo tại cửa Song Hưởng lâu, lão phu không trì hoãn thời gian chư vị dùng bữa nữa.”

Đám tiểu tư của nhóm người Niếp Hành an vị tại bàn bên cạnh, Niếp Hành lập tức ra hiệu bằng mắt với Xuân Sinh.

Xuân Sinh lau miệng chạy đi, chốc lát sau liền trở về, trên mặt còn mang vài phần khiếp sợ.

“Là chuyện gì?”

Xuân Sinh hồi đáp mạnh lạc rõ ràng: “Hồi công tử, trên bố cáo nói, ba ngày sau, toàn bộ khách nhân đến dùng cơm tại Song Hưởng lâu đều có thể nhận miễn phí thẻ hội viên có đánh số, gọi là ‘Hội viên phổ thông’. Hội viên đến Song Hưởng lâu ăn cơm ở trọ, đưa tấm thẻ này ra, Song Hưởng lâu sẽ ghi lại tình hình tiêu phí, đến khi ngạch tiêu phí đạt một trăm lượng bạc thì thăng cấp thành ‘Hội viên bạch ngân’, có thể tham dự hoạt động rút thưởng Song Hưởng lâu tổ chức một lần Đạt tới một ngàn lượng, thăng cấp thành ‘Hội viên hoàng kim’, chi tiêu tại Song Hương lâu được ưu đãi chiết khấu hai mươi phần trăm, mỗi tháng tham dự hoạt động rút thưởng một lần và được trang bị một tiểu nhị chuyên chúc phục vụ bên người Tiêu phí đạt tới một vạn lượng, thăng cấp thành ‘Hội viên kim cương’. Chỗ tốt của hội viên kim cương nhiều nhất, được chiết khấu ba mươi phần trăm Mỗi lần tiêu phí đều có thể rút thưởng Trang bị hai tiểu nhị chuyên chúc Hàng năm được tặng hoa quả của Du nhiên điền cư mỗi loại mười cân. Nếu là khách nam, còn có thể tham gia hoạt động ‘Đại mạo hiểm trừ cựu nghênh tân’ tổ chức vào cuối năm Nếu là khách nữ, tặng trọn bộ trang sức độc nhất vô nhị. Mặt khác, nếu khách nhân là người huyện Chiêu Dương, mỗi khi tửu lâu đẩy ra món mới, sẽ phái người đến thông tri cho khách nhân này biết trước.”

Hai mắt Niếp Hiên chợt lóe, cảm thấy hứng thú hỏi: “‘Đại mạo hiểm trừ cựu nghênh tân’ là ý gì?”

Xuân Sinh đáp: “Hồi Nhị công tử, trên bố cáo không có nói, chỉ nói hoạt động ‘Đại mạo hiểm trừ cựu nghênh tân’ mỗi năm đều không giống nhau, nhưng có thể cam đoan khách nhân sẽ được vui chơi thoả mãn.”

“Hả?” Mộc Thần đột nhiên lên tiếng “Muốn thăng cấp chỉ có thể thăng từng bước?”

Xuân Sinh lắc đầu, nói: “Không phải, trong bố cáo nói có thể dự tồn, gọi là ‘Nạp thẻ’.”

“Trường Kiện.” Nam tử áo tím gọi tiểu tư bên bàn kia một tiếng.

Một tiểu tư cao gầy lập tức chạy tới “Chủ tử.”

"Ba ngày sau, ta muốn thẻ hội viên đánh số một của Song Hưởng lâu, dự tồn cho ta một vạn lượng."

Xuân Sinh vội vàng bổ sung: "Mộc công tử, vừa rồi tiểu nhân quên nói, tiền tồn vào là không thể lấy ra."

Sắc mặt Mộc Thần không thay đổi, có thể thấy chủ ý đã định.

"Mộc Thần ca, huynh nghiêm túc ư?" Niếp Hiên kinh ngạc nhìn y "Dù mỗi ngày huynh đều đến Song Hưởng lâu dùng bữa, mỗi bữa tiêu năm mươi lượng cũng phải ăn đến hai trăm ngày."

"Rất thú vị, không phải sao?" Mộc Thần không hề gì, nói.

Niếp Hành ra hiệu Xuân Sinh "Ta muốn số hai."

Ba người Niếp Hiên, Triệu Vân Tường cùng Sở Hàm đều câm lặng. Tiền nhiều nên muốn đốt a?

Xuân Sinh vội hỏi: "Công tử, còn có một sự kiện nữa."

"Nói."

Xuân Sinh nói: "Song Hưởng lâu quyết định ngăn ra một gian trà thất tại đại đường tầng một, từ đầu giờ Thân đến giờ Thân bốn khắc [3 giờ chiều đến 4 giờ chiều] và từ giờ Tuất tứ khắc đến hết giờ Tuất [8 giờ tối đến 9 giờ tối], trong hai khoảng thời gian này, trà thất cung ứng nước trà, hoa quả và điểm tâm, còn mời thuyết thư tiên sinh đến kể chuyện. Đúng rồi, còn có một quy định, không cho phép mang thức ăn nước uống từ ngoài tiến vào."

"Có gì đáng ngạc nhiên đâu?" Niếp Hiên không cho là đúng "Không phải rất nhiều quán trà cũng có thuyết thư tiên sinh kể chuyện sao?"

Triệu Vân Tường lắc ngón tay "Lời này của A Hiên sai rồi. Hai đoạn thời gian đều không phải thời điểm dùng bữa, nếu cố sự đủ cuốn hút, chẳng phải sẽ giữ được chân khách nhân đến dùng cơm trưa và cơm chiều sao?"

"Ba ngày sau đến xem liền biết." Mộc Thần nói.

Niếp Hành không nói gì. Thủ đoạn của lão bản Song Hưởng lâu làm hắn ta phải kinh hãi. Nếu Song Hưởng lâu ở tại huyện Chiêu Dương, hắn thật không dám cam đoan sẽ không sử dụng thủ đoạn mờ ám đối với Song Hưởng lâu.

Mộc Thần nói: "Ta rất có hứng thú gặp hai vị lão bản kia một lần."

Niếp Hành nói: "Hai vị kia đều không có mặt. Bất quá ba ngày sau có lẽ sẽ gặp họ."

Tần Miễn, Lôi Thiết không biết có người đang nghị luận về bọn hắn, bất quá dù biết cũng sẽ không để ý. Chiều hôm đó, hai người mướn một chiếc xe ngựa đi huyện Chiêu Dương, đến cửa tiệm môi giới mua người.

Bởi vì nam nữ đại kỵ, không dễ mua được nữ tử độc thân nên Tần Miễn mua một nhà ba người, đôi phu thê Toàn thúc Toàn thẩm đều đầu ba mươi cùng con gái Miêu Miêu năm tuổi của họ.

Sau, Tần Miễn nhờ lão bản tiệm môi giới gọi tất cả nam tử từ mười bốn đến hai mươi tuổi ra hết, nói rõ là muốn mua hai người làm thuyết thư tiên sinh.

Tiếp, hắn kể một đoạn cố sự, bảo tất cả thuật lại.

Hành động lần này so với lần Lôi Thiết chọn lựa gia tướng lúc trước, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, Lôi Thiết nhìn sang tức phụ một cái, đôi mắt đen thăm thẳm tràn đầy ý cười.

Tần Miễn chú ý thấy, nhướn mày ý hỏi, đối phương chỉ lắc đầu.

Có vẻ đáng tin và biểu hiện nổi trội nhất là thiếu niên Cường tử mười bốn tuổi khấu khỉnh, ca hát to khoẻ cùng thiếu niên mười bảy tuổi Diệp Phùng Thu. Phụ mẫu Cường tử đều mất sớm, bị đại bá nhẫn tâm bán đi, chẳng những trí nhớ tốt, chất giọng cũng lớn Diệp Phùng Thu, diện mạo nhã nhặn, biết chữ, am hiểu tạo không khí khi kể chuyện, rất vừa ý Tần Miễn, điểm đáng tiếc duy nhất là đùi phải có tật, đi đường hơi khập khiễng.

Diệp Phùng Thu khẩn trương nhìn Tần Miễn, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền. Bởi vì chân có vấn đề, hắn ta tìm không được việc làm, sắp chết đói mới tự bán thân.

Nhưng vào tiệm môi giới gần một tháng vẫn không có người hỏi thăm, nếu như không ai mua hắn ta —

Lúc này, âm thanh của Tần Miễn vang lên bên tai hắn, với hắn mà nói thật giống như tiếng trời.

"Lão bản, là hai người họ."

Không chỉ Diệp Phùng Thu, lão bản cửa tiệm cũng ngây ngẩn cả người, nhìn Diệp Phùng Thu một cái.

"Vị công tử này, ngươi xác định chứ? Hắn…"

Tần Miễn phẫy tay, thản nhiên nhìn Diệp Phùng Thu, vẻ mặt không có bất cứ khinh thường hay chán ghét tựa như đối với những người bình thường "Thuyết thư là dùng miệng nói, cũng không phải dùng chân nói."

Trái tim Diệp Phùng Thu chợt rơi xuống đất, thở dài một hơi, cảm kích nhìn hắn.

Nếu khách nhân không có ý kiến, lão bản đương nhiên không có ý kiến, cười ha hả sai người đi lấy khế bán thân của Cường tử và Diệp Phùng Thu.

-Hết chương 106-

Chú giải:

(1) Tam ti: cà tím, khoai tây, ớt xanh thái sợi

---

107. Chương 107: Mở Rộng Sản Xuất

Trở lại trấn trên, Lôi Thiết đưa Toàn thúc, Toàn thẩm và Miêu Miêu về thôn trước.

Tần Miễn mang theo Cường tử, Diệp Phùng Thu đến Song Hưởng lâu, bảo tiểu nhị dẫn họ đi rửa mặt chải đầu, đồng thời gọi Tôn chưởng quầy cùng vào phòng nghỉ.

"Tôn chưởng quầy, ngươi mau chóng đặt người may quần áo dùng khi kể chuyện của thuyết thư tiên sinh, hai người họ mặc giống nhau, mỗi người hai bộ."

"Dạ, tiểu thiếu gia." Tôn chưởng quầy không xa lạ gì quy trình này. Song Hưởng lâu họ lúc bắt đầu làm việc đã ăn mặc thống nhất, đều có ký hiệu 'Song Hưởng lâu', nhưng công việc bất đồng, màu đồng phục nhân viên cũng bất đồng. Hiện có nhiều tửu lâu ở nơi khác bắt chước cách làm của họ, nhưng là không thể xoá bỏ sự thật đi đầu phong cách thống nhất phục sức làm việc chính là Song Hưởng lâu. Tôn chưởng quầy là vì Song Hưởng lâu mà kiêu ngạo.

"Tiểu thiếu gia, không biết ngài dự định trang hoàng gian trà thất thế nào?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn lấy một tờ giấy ra đưa cho ông, "Gian phòng dùng ván khuôn để ngăn ra, ở góc phía Bắc dựng một bình đài(1), trên đài đặt một giảng án, là vị trí của người kể chuyện Bên dưới bày một loạt bàn dài ghế dài sắp xếp như trong đây. Đây là bản thiết kế. Trong trà thất sẽ cung ứng hoa quả, thức uống, quà vặt và điểm tâm, về định giá, ta cũng viết trong đây."

Tôn chưởng quầy tiếp nhận xem. Hoa quả theo mùa xuất phẩm từ Du nhiên điền cư 68 văn tiền một phần, hoa quả khác 18 văn tiền một phần Nước trà dựa theo đẳng cấp lá trà định giá khác nhau, ấn theo số tách mà thu phí Thức uống như nước ép hoa quả 28 văn tiền một ly Hạt dưa(2), mỗi phần nửa cân, loại ngũ vị 28 văn tiền một phần, loại nguyên vị 18 văn tiền một phần, loại vị hoa quả 38 văn tiền một phần [Ghi chú: Hoa quả sản xuất từ Du nhiên điền cư] Đậu phộng, mỗi phần nửa cân, đậu phộng ngũ vị, đậu phộng nguyên vị, đậu phộng rang cay và đậu phộng vị trà xanh, giá cũng khác nhau, đều cao đến lạ kỳ Đặc sắc nhất là năm dạng điểm tâm, bánh cốm gạo 68 văn tiền một phần, bánh bột năng hạt dẻ(3) 68 văn tiền một phần, bánh trứng, bánh pudding và bánh chén(4) đều 28 văn tiền một cái nhỏ.

"Tiểu thiếu gia, giá này đều không thấp." Tôn chưởng quầy nhìn nội dung trong đó, cảm thán.

Tần Miễn không cho là đúng, cười cười "Trà thất chỉ mở cửa cho khách nhân của Song Hưởng lâu. Giá món ăn của Song Hưởng lâu vốn đã cao hơn các lâu khác, khách nhân nếu ăn được món ăn của Song Hưởng lâu thì không thể nào không ăn nổi điểm tâm hoa quả. Huống hồ, đồ ăn thức uống nhà chúng ta phẩm chất đều hạng nhất, hoàn toàn xứng đáng với giá." Tôn chưởng quầy liên tục gật đầu. Hạt dưa và đậu phộng ngũ vị ông biết, là dùng ngũ vị hương chế thành, nhưng bánh cốm gạo, bánh bột năng hạt dẻ, bánh trứng... là gì thì ông chưa từng nghe nói bao giờ.

"Mặt khác," Tần Miễn gõ nhẹ mặt bàn "Ba ngày sau, các món ăn chế biến với miến, món chay mỗi phần năm trăm văn, món mặn mỗi phần hai lượng"

Tôn chưởng quầy chắp tay nói: "Vâng!"

"Song Hưởng lâu gia tăng một trà thất, nhân thủ cũng cần tăng thêm, như phụ trách châm trà, bưng bê điểm tâm. Nên thuê mấy người, ngươi xem rồi lo liệu, sau khi làm thoả đáng báo lại với ta một tiếng là được." Tần Miễn căn dặn từng việc "Trước mắt, năm dạng điểm tâm, mỗi dạng mỗi ngày chỉ có thể cung ứng năm mươi phần, mỗi sáng ta sẽ cho người đưa đến đây."

"Dạ."

"Ngươi ra gọi Cường tử và Diệp Phùng Thu tiến vào."

"Dạ."

Khi Cường tử và Diệp Phùng Thu đi vào đều có chút câu nệ. Cường tử là do không quen mới hoàn cảnh mới Diệp Phùng Thu cúi đầu, nhìn ra được y có hơi tự ti, vừa rồi lúc bước vào, hỏa kế và khách nhân Song Hưởng lâu đều như có như không mà nhìn chân y.

Tần Miễn tựa lưng vào ghế ngồi, hai vòng vòng trước ngực, nhíu mi nhìn Diệp Phùng Thu "Diệp Phùng Thu, nhìn thẳng mắt ta."

Diệp Phùng Thu sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt không tự giác né tránh. Rõ ràng vị tiểu thiếu gia này chỉ nhìn y, nhưng y lại cảm nhận được áp lực bức nhân từ đối phương.

"Nếu ngay cả ngươi cũng khinh thường chính mình thì dựa vào đâu mong mỏi người khác sẽ kính trọng mình?" Tần Miễn dùng ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Phùng Thu "Ta không hi vọng có một ngày sẽ hối hận vì mua ngươi!"

Diệp Phùng Thu biến sắc, ưỡn thẳng lưng, nghiêm nghị nói: "Tiểu thiếu gia, tiểu nhân biết sai, thỉnh tiểu thiếu gia tin tưởng tiểu nhân thêm một lần!"

Cường tử bị khí thế của Tần Miễn ảnh hưởng, không tự giác cũng ưỡn ngực lên.

Tần Miễn gật đầu, chuyển hướng sang Cường tử.

"Cường tử, tên đầy đủ của ngươi là gì?"

Cường tử sợ hắn không hài lòng về mình, *** thần tăng cao mười phần, lớn tiếng đáp lời "Hồi tiểu thiếu gia, tiểu nhân tên đầy đủ là Lâm Cường."

"Từ nay, hai người các ngươi ở lại Song Hưởng lâu làm thuyết thư tiên sinh, bao ăn bao ở. Song Hưởng lâu mỗi ngày kể chuyện hai lần, kể những cố sự bất đồng. Cường tử phụ trách giấc chiều, Diệp Phùng Thu phụ trách giấc tối. Nhiệm vụ của các ngươi không nặng, mỗi ngày chỉ làm việc nửa canh giờ, thời gian còn lại luyện tập ngâm nga và xem xét nội dụng cần kể tiếp theo. Cũng không phải việc gì nặng nhọc. Lâm Cường, tiền tháng của ngươi tạm định là năm mươi văn mỗi tháng Diệp Phùng Thu, tiền tháng của ngươi tạm định là tám mươi văn mỗi tháng."

Cùng là thuyết thư, tiền tiêu vặt hàng tháng bất đồng. Lâm Cường và Diệp Phùng Thu đều có chút khó hiểu.

Tần Miễn hỏi Lâm Cường "Ngươi có biết vì sao tiền tháng của ngươi ít hơn Diệp Phùng Thu không?"

Lâm Cường lắc đầu "Tiểu nhân chỉ biết Diệp đại ca lợi hại hơn tiểu nhân. Hắn biết chữ, tiểu nhân không biết chữ."

Tần Miễn khen ngợi nhìn nó "Thông minh lắm. Hắn nhiều hơn ngươi ba mươi văn tiền coi như là ta thay ngươi đóng học phí. Cố sự ngươi cần kể mỗi ngày sẽ do hắn nói cho ngươi nghe, ngươi dụng tâm nhớ kỹ. Hơn nữa, có thời gian rỗi, hắn còn phải dạy ngươi biết chữ. Đợi đến lúc ngươi có thể đọc trôi chảy, tiền tháng của ngươi liền bằng với Diệp Phùng Thu."

"Đa tạ tiểu thiếu gia!" Lâm Cường nói xong, quay sang Diệp Phùng Thu nở nụ cười thật thà chất phác "Diệp đại ca, về sau phải phiền toái ca rồi."

Diệp Phùng Thu cười hữu nghị đáp lại "Không cần khách khí, chúng ta hỗ trợ lẫn nhau."

Tần Miễn đưa vài tờ giấy cho y "Ba chương trên là cố sự của Lâm Cường, ba chương dưới là của ngươi. Mỗi ngày ta sẽ đưa tới cốt truyện mới, các ngươi học thuộc trước, cũng nghiêm túc nghiền ngẫm xem khi kể chuyện nên dùng ngữ điệu gì, biểu tình thế nào, tóm lại không thể là một thuyết thư kém chất, tránh cho khách nhân bất mãn."

Lâm Cường, Diệp Phùng Thu đồng thời hô: "Dạ."

"Những việc khác, nếu có gì không hiểu thì đi hỏi Tôn chưởng quầy."

Tần Miễn phất tay ý bảo họ lui ra, rồi chào hỏi Tôn chưởng quầy, cưỡi ngựa về nhà. Mặt trời sắp xuống núi, hắn gia tăng tốc độ ra trấn.

"Nhà Lôi Thiết!"

Trương Đại Xuyên huy roi, đánh xe lừa đuổi theo.

"Hu –" Tần Miễn dừng lại chờ đối phương "Nguyên lai là Trương ca, trùng hợp quá."

"Vừa đưa vài khách nhân quay về huyện Chiêu Dương." Trương Đại Xuyên cười, hai mắt lộ ra nếp nhăn nhợt nhạt nơi khoé mắt, trong mắt tràn ngập cảm kích với Tần Miễn "Nhờ phúc của ngươi và Thiết tử, mỗi ngày ta đưa đón khách nhân có thể kiếm được năm sáu chục văn tiền, thỉnh thoảng bán chút túi kết, túi tiền linh *** cũng kiếm được nhiều hơn!"

"Là Trương ca có khả năng. Nếu không, dù chủ ý tốt mấy cũng vô dụng, đúng không?" Tần Miễn nhìn sắc trời "Trương ca, giờ không còn sớm, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện?"

Trương Đại Xuyên gật đầu "Được, đi thôi."

Tới gần thôn Thanh Sơn, thái dương đã xuống núi, chỉ một góc trời còn sót lại mảnh nắng chiều nhàn nhạt. Trên sân phơi lúa, mấy đứa trẻ chơi đùa chưa muốn về nhà còn đang reo hò ầm ĩ, cầm gậy trúc dính mạng nhện đi bắt chuồn chuồn.

Nhìn một thân ảnh cao lớn đứng bất động ở ven đường, một con sói đen im lặng ngồi bên chân y, khoé môi Tần Miễn nhoẻn một cười nhẹ, vung dây cương.

"Giá –"

Trương Đại Xuyên thức thời giảm tốc độ.

Tông mã phi nhanh tới trước mặt Lôi Thiết thì dừng lại, thân thiết phát ra tiếng phì phì từ mũi hướng về y.

Lôi Thiết nhận dây cương, đem ống trúc cho Tần Miễn, gật gật đầu với Trương Đại Xuyên, dắt ngựa đi phía Tây thôn. Du nhiên điền cư quá lớn, bọn hắn cần đi từ phía Tây về.

"A Thiết, trong nhà không có việc gì chứ?" Tần Miễn lười xuống ngựa, mở chén ống trúc ra, bên trong là canh đậu xanh.

"Toàn thúc hỗ trợ Phúc thúc, Toàn thẩm tiếp nhận việc trước kia của Phúc thẩm. Nếu ta an bài không thích hợp, ngươi an bài lại."

"Không có gì không thích hợp." Tần Miễn uống một hơi hết sạch canh đậu xanh, chép chép miệng vài cái.

Lôi Thiết nói tiếp: "Sắp tới sinh thần lão gia tử, Đỗ thị muốn làm lớn."

Tần Miễn sửng sốt "Nếu ta nhớ không lầm, năm nay lão gia tử bốn mươi mốt tuổi, cũng đâu phải chỉnh thọ, đúng không?" Đỗ thị lại muốn làm thiêu thân sao?

Lôi Thiết lắc đầu.

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nhanh chóng quyết định "Quản bọn họ làm gì. Mấy ngày nay có nhiều việc cần lo, đến ngày đó hai chúng ta đều không đi, để quản gia tự mình sang đó một chuyến, lại chuẩn bị lễ vật dày một chút, tin rằng người bên lão trạch cũng không thể nói gì."

"Nghe lời ngươi."

Lúc ngang qua xưởng miến, hai người không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua bên trong.

Tần Miễn nghĩ đến tràng cảnh thịnh vượng hôm nay của Song Hưởng lâu, thương lượng với Lôi Thiết "A Thiết, tám người làm việc vẫn là quá chậm, huynh xem có nên thuê thêm vài người làm việc giấc đêm không?"

Lôi Thiết gật đầu "Có thể, tức phụ, ta lo lắng một chuyện khác."

"Chuyện gì?"

Lôi Thiết xoay người lên ngựa, ngồi phía sau hắn, kéo lùi dây cương không để ngựa ăn cỏ, thúc nhẹ vào bụng bắt nó đi mau.

"Miến ra đời nhất định gây ra oanh động, tất nhiên sẽ có người đến tìm hiểu tin tức. Xưởng cách nhà hơi xa, không mấy an toàn."

Tần Miễn ngồi xếp bằng, sờ sờ cằm. Sở dĩ lúc trước không mở xưởng trong phạm vi điền cư là vì không muốn có nhiều người ngoài tiến vào, nhưng cũng bỏ qua vấn đề Lôi Thiết lo lắng.

"Như vầy đi." Hắn lập tức nghĩ ra cách giải quyết "Ở tường vây phía Bắc mở thêm một cửa hông. Việc chắt lọc hồ *** bột vốn do nhóm gia phó làm, về sau sẽ làm tại điền cư, chỉ là thêm một khâu vận chuyển."

Lôi Thiết gật đầu.

Ngày hôm sau, cả hai thuê người xử lý chuyện xây cửa hông. Làm việc giấc đêm cần suy xét đến nhân tố an toàn nên đều thuê nam công, tổng cộng tám người, đầu giờ Tuất [7 giờ tối] bắt đầu làm việc, đầu giờ Thìn [7 giờ sáng] kết thúc công việc. Tần Miễn không tính bóc lột bọn họ. Vì thời gian làm việc của nam công dài hơn nữ công, mà trường kỳ làm việc buổi tối không có lợi cho thân thể, nên tiền công mỗi tháng nhiều hơn nữ công hai mươi văn, hơn nữa cách mỗi ba ngày, tám người chia thành hai đội luân phiên nhau nghỉ một ngày. Lôi Tần Nhạc, Toàn thúc thay phiên giám sát.

-Hết chương 107-

Chú giải:

(1) Bình đài: bục sân khấu

(2)Hạt dưa: có rất nhiều loại như hạt dưa hấu, hạt bí, hạt hướng dương,...

(3)Bánh củ năng hạt dẻ:

Cách làm tham khảo thêm tại: lambanh365.com/cach-lam/cach-lam-banh-cu-nang-duong-phen-ngot-ngao/

mã đề cao

(4) Bánh chén

bánh hình chén

108. Chương 108: Tiếp Tục Dấy Cao Trào

Vì tránh né sinh thần Lôi Đại Cường, Tần Miễn, Lôi Thiết đi trấn trên rất sớm.

Làm bánh pudding, bánh trứng và bánh chén cần phải có lò nướng, Tần Miễn thay thế bằng rương sắt, để rương lên lò lửa nướng là có thể thay cho lò nướng. Nhưng như vậy dễ khiến độ nóng không đều, bánh nướng ra chỗ khét chỗ sống. Chợt bắt được linh cảm khi nhìn miệng bếp lò, hắn nhờ thợ rèn làm ra một cái nồi lớn hình nón, chính giữa lắp chín ống sắt kề sát nhau, xếp thành hình tròn. Lúc cần nướng thì đặt nồi lớn lên bếp lửa, đậy nắp. Nồi hình nón có thể tập trung ngọn lửa, lại thông qua chín ống sắt tán ra, như thế nhiệt độ sẽ đều hơn. Sau khi thử vài lần, Tần Miễn đã sử dụng thuần thục loại lò nướng đơn giản này, có thể thuận lợi làm ra các loại bánh nướng, hương vị còn không tệ.

Hôm nay là sinh thần Lôi Đại Cường, trong lão trạch khách khứa hội tụ đông đúc, bao gồm cả họ Lôi, họ Đỗ, họ Vệ, náo nhiệt tưng bừng. Duy chỉ không thấy Lôi Thiết, Tần Miễn xuất hiện, Lôi Đại Cường vẫn luôn sầm mặt.

Kỳ quái là Đỗ thị không hề có vẻ bất mãn, nhiệt tình tiếp đón khách tới, ánh mắt âm thầm tìm tòi trong đám người, có vẻ không tập trung.

Du nhiên điền cư, Phúc thúc cố ý đến trễ một chút, phỏng chừng khách nhân Lôi gia đã có mặt đông đủ, ông mới mang theo Lôi Tần Trung, Lôi Tần Viên tới lão trạch. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vừa thấy Phúc thúc ăn mặc giống như quản gia hộ nhà giàu trấn trên, hai tiểu tử phía sau vận phục sức gia phó giống hệt nhau có quy có củ theo bên người Phúc thúc, khách nhân trong viện mỗi người một vẻ, khe khẽ nói nhỏ.

"Lão Đại Lôi gia thật sự phát đạt, nhìn hạ nhân nhà người ta kìa, huấn luyện chuẩn mực Lại nhìn người ta tặng lễ kìa, bao lớn bao nhỏ đầy ắp."

"Xin thỉnh an lão gia tử!" Phúc thúc mặt mày tươi cười, tiến lên khom người "Chúc lão gia tử phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng(1)!"

Lôi Tần Trung, Lôi Tần Viên đồng thanh hô: "Chúc lão gia tử phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng!" Phúc thúc phảng phất như không thấy được sự không vui của Lôi Đại Cường, giới thiệu từng món hạ lễ mang đến "Lão gia tử, ngài xem, đây là sáu dạng điểm tâm, đây là sáu thước vải, đây là sáu cân đào mừng thọ, đây là sáu vò rượu ngon. Trong tửu lâu thật sự không ra được, nên đại thiếu gia và tiểu thiếu gia phái chúng tiểu nhân đến chúc thọ lão gia tử, thỉnh lão gia tử đừng chê trách."

Toàn bộ thân thích đều đến, chỉ có nhi tử thân sinh và đại nhi tức phụ vắng mặt, trong lòng Lôi Đại Cường vẫn uất nghẹn, nhưng vừa thấy lễ vật đưa đến quy cách và giá trị cao hơn người khác nhiều, đành nuốt xuống bất mãn, nặn ra một nụ cười "Ha ha, không sao không sao, sinh ý quan trọng."

Phúc thúc nói thêm vài lời bùi tai, rồi lấy cớ trong điền cư còn có việc, dẫn Lôi Tần Trung, Lôi Tần Viên rời đi.

Sau hôm mừng thọ Lôi Đại Cường chính là ngày Song Hưởng lâu tung ra thẻ hội viên. Sáng sớm, một ít kẻ có tiền đã phái tôi tớ trong nhà đến giành giật thẻ hội viên. Trước đừng nói về sau bọn họ có tới Song Hưởng lâu dùng bữa hay không, lúc này thẻ hội viên ở cả huyện Chiêu Dương, thậm chí toàn bộ châu phủ chính là thứ độc nhất vô nhị, ta có, ngươi không có, nghĩa là ta đây có thân phận có kiến thức hơn ngươi.

Cướp vị trí đầu tiên quả nhiên là tiểu tư Trường Kiện của Mộc Thần. Thẻ hội viên hắn ta là thẻ kim cương có màu tím tôn quý. Chính giữa tấm thẻ khảm một khối vàng ròng vuông vức, phía trên khắc ba chữ 'Song Hưởng lâu', trên cùng đánh số '001' không rõ nghĩa, dưới cùng là một hàng chữ 'Phủ Thanh Thiên, huyện Chiêu Dương, trấn Lưu Thủy' nét chữ nhỏ hơn. Đi kèm với thẻ còn có một dãy mật mã, vạn nhất không cẩn thận làm mất thẻ hội viên kim cương, chỉ cần nhớ mật mã thì vẫn có thể sử dụng thẻ này như cũ.

Xuân Sinh cũng giống Trường Kiện, trời chưa sáng đã đứng chờ bên ngoài, sau khi dự tốn một vạn lượng bạc, cũng lấy được thẻ hội viên kim cương.

Thẻ hội viên hoàng kim được mạ vàng nguyên thẻ. Thẻ hội viên bạch ngân có màu xanh nhạt, thiết kế tương tự thẻ hội viên kim cương, chẳng qua chính giữa đính khối bạc ròng. Hội viên hoàng kim và hội viên

bạch ngân cũng có mật mã. Thẻ hội viên phổ thông là giấy cứng, màu thuần trắng, trên thẻ in hình ảnh, địa chỉ và con dấu của Song Hưởng lâu, xét về thiết kế cũng rất *** mỹ, cũng có đánh số, bất quá là từ '00001' mà xếp tiếp.

Bởi vì người quá nhiều, Tôn chưởng quầy cho bày một bộ bàn ghế trước cửa đại đường lâu Tân Chí, hai hỏa kế chuyên ngồi ở đây phụ trách xử lý thẻ hội viên phổ thông, bạch ngân và hoàng kim. Thẻ hội viên kim cương hưởng thụ phục vụ tôn quý nhất, do Tôn chưởng quầy tự mình xử lý tại quầy.

Tôn chưởng quầy và các tiểu nhị bận rộn mà không loạn, Tần Miễn, Lôi Thiết đứng cách đó không xa nhìn chốc lát mới đi khỏi.

Vừa rồi bọn hắn chú ý thấy có năm người đăng ký thẻ hội viên kim cương, nói cách khác, doanh thu hôm nay của Song Hưởng lâu đã đạt năm vạn lượng, về sau muốn mở rộng sinh ý cũng không cần lo không thể xoay vòng tài chính.

Thu hình hình này vào mắt không chỉ bọn hắn, còn có các hoả kế của Song Hưởng lâu, cố áp chế tâm trạng hưng phấn, tiếp tục làm việc đâu vào đấy. Sinh ý Song Hưởng lâu càng tốt, đãi ngộ của họ cũng càng tốt theo.

Tâm trạng Tần Miễn tốt, quyết định ngay giữa trưa nay tổ chức hoạt động rút thưởng.

Buổi trưa, Niếp Hành, Mộc Thần, Niếp Hiên, Triệu Vân Tường cùng Sở Hàm đồng thời xuất hiện tại Song Hưởng lâu.

Niếp Hành, Mộc Thần vừa thành hội viên thẻ kim cương, tiểu nhị nghênh đón họ lập tức gọi các tiểu nhị chuyên chúc ra phục vụ. Tiểu nhị chuyên chúc tướng mạo thanh tú, nho nhã lễ độ, ăn mặc chỉnh tề, kiểu dáng đồng phục giống như các tiểu nhị khác, nhưng có màu thuần trắng, trên cổ có hơn một chiếc nơ.

Bốn tiểu nhị chuyên chúc đứng phía sau Niếp Hành và Mộc Thần, thu hút ánh nhìn kinh ngạc ngưỡng mộ của các khách nhân.

Niếp Hành, Mộc Thần nhìn nhau, không thể không thừa nhận việc này quả thật thỏa mãn cảm giác hư vinh của họ ở mức độ nhất định, bởi vì có tiểu nhị chuyên chúc chính là tượng trưng cho thân phận.

Cả đám vẫn chọn ngồi ở đại đường, Niếp Hành hỏi tiểu nhị chuyên chúc của mình "Hôm nay lão bản các ngươi có ở đây không?"

"Hồi khách quan, hai vị lão bản đều ở."

"Hửm? Không biết hai vị lão bản có thể bớt chút thì giờ ra gặp chúng ta không?" Mộc Thần hỏi.

Tiểu nhị chuyên chúc cung kính hành lễ, nói: "Khách quan là hội viên kim cương, trong phạm vi không đi ngược lại lợi ích của hai vị lão bản Song Hưởng lâu, tiểu nhân sẽ tận lực thoả mãn mọi yêu cầu của ngài. Xin các vị khách quý chờ một lát."

Mộc Thần hài lòng gật đầu "Rất tốt."

Ngồi đợi chốc lát, Mộc Thần thấy tiểu nhị chuyên chúc của mình dẫn hai người trẻ tuổi khí chất bất phàm đi tới, bèn tỉ mỉ đánh giá. Thiếu niên bên trái vận trường sam(2) màu trắng kiểu dáng mới mẻ độc đáo, tác phong nhanh nhẹn, tuy chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi nhưng từ ánh mắt điềm tĩnh, bước chân thong dong của hắn có thể thấy được đối phương tuyệt không đơn giản như vẻ ngoài Nam tử bên phải vận trường sam màu xanh nhạt, vẻ mặt vô cảm, hai mắt gặp nguy không sợ, khí thế nội liễm, nổi bật nét bí hiểm.

"Ta cứ nghĩ là ai, nguyên lai là Niếp công tử." Tần Miễn mỉm cười đến gần, chắp tay ân cần thăm hỏi "Niếp công tử, lâu ngày không gặp, công tử vẫn khoẻ?"

Niếp Hành nói: "Nhờ hồng phúc nhị vị. Đây là xá đệ Niếp Hiên, ba vị này đều là hảo hữu của ta, Mộc Thần, Triệu Vân Tường cùng Sở Hàm."

"Niếp tiểu công tử, Mộc công tử, Triệu công tử, Sở công tử, hạnh ngộ hạnh ngộ, đa tạ chiếu cố." Tần Miễn cười nói "Niếp công tử cùng người nhà và bằng hữu đến chiếu cố sinh ý của tại hạ, tại hạ không bày tỏ một chút thì thật không phải. Không biết các vị có hứng thú tham dự hoạt động rút thưởng?"

"Có thứ gì đáng nói không?" Niếp Hành và Tần Miễn coi như quen thuộc nên nói chuyện tương đối tùy ý.

Tần Miễn nói: "Hôm nay đã chuẩn bị tổng cộng hai trăm phiếu rút thưởng, mỗi phiếu đều có giải thưởng. Giải nhất, một danh ngạch, được bao ở một đêm tại phòng xa hoa lâu Như Quy Giải nhì, ba danh ngạch, tiêu phí hôm nay được ưu đãi giảm năm mươi phần trăm Giải ba, mười danh ngạch, tuỳ chọn miễn phí một món trong thực đơn của Song Hưởng lâu. Còn lại đều là giải an ủi, tặng miễn phí một đĩa thịt bò rau ngâm."

Mộc Thần nhướng mày, nói: "Nếu chúng ta đều chỉ trúng giải an ủi thì 'bày tỏ' của Tần lão bản không khỏi có chút keo kiệt rồi."

Tần Miễn bình tĩnh cười cười "Lời này của Mộc công tử sai rồi, vận khí cũng là một loại tiền vốn."

Mộc Thần trầm mặc một lát, không phủ nhận được, ý vị sâu xa nhìn đối phương. Khó trách Niếp Hành luôn nói vị Tần lão bản này không đơn giản.

Lôi Thiết thâm trầm nhìn hắn một cái "Tức phụ, trà thất bên kia còn đang chờ ngươi."

Tần Miễn gật đầu, nói với mấy người Niếp Hành: "Chư vị, mời từ từ thưởng thức. Hoả kế phụ trách hoạt động rút thưởng sẽ lập tức đến ngay. Thứ lỗi tại hạ không thể bồi tiếp."

"Mời."

Mộc Thần nhìn bọn hắn sóng vai đi xa, quay qua Niếp Hành "Tình cảm hai vị lão bản này không tệ."

Niếp Hành thuận miệng nói: "Nghe nói gia phó trong nhà đều mang họ 'Lôi Tần', ngươi nói tình cảm họ tốt hay không?"

Sở Hàm vỗ vỗ vai Mộc Thần, trêu chọc: "Ngươi hỏi như vậy, chẳng lẽ…?"

Mộc Thần hất tay hắn ra "Đừng đùa. Tùy tiện nói thôi."

Bốn tiểu nhị chuyên chúc dù sao cũng là người của Song Hưởng lâu, cả đám không tiếp tục đề tài về Tần Miễn, Lôi Thiết nữa. Thời gian kể chuyện buổi chiều vừa đến, sáu mươi phần trăm khách nhân đến dùng bữa tại Song Hưởng lâu đều chọn tiến vào trà thất.

Toàn bộ vách trong gian trà thất đều ốp gỗ, còn bày trí một vài chậu cây. Giảng án(3) của thuyết thư tiên sinh đặt trên đài cao, trên bàn bày một chồng bản thảo, một bình trà và một khối kinh đường mộc(4). Thuyết thư tiên sinh Lâm Cường an tọa phía sau giảng án.

Phía dưới, dãy bàn ghế dành cho người ngồi nghe hết sức đặc sắc, mặt bàn là nửa khúc cây thô to bị bửa đôi mài nhẵn, băng ghế thì là đôn gỗ bọc đệm, cả gian trà thất với tông màu tươi sáng mát mẻ, tràn ngập hơi thở thiên nhiên. Trên vách tường treo bảng thực đơn, ghi rõ tên các loại nước trà, điểm tâm và giá mà trà thất cung ứng, tiện cho khách nhân xem. Nhìn các mức giá, có người líu lưỡi, có người mặt không đổi sắc.

Năm người Niếp Hành ngồi cùng một hàng, đều rất ăn ý gọi thức uống và vài phần điểm tâm chỉ có ở Song Hưởng lâu.

Hoả kế đứng đợi phục vụ ở một bên lập tức đi lấy.

Trong trà thất rất nhanh đã kín chỗ.

Tần Miễn và Lôi Thiết đứng ở cuối phòng, muốn tận mắt xem Lâm Cường phát huy, bọn hắn mới có thể an tâm.

Thời gian vừa tới, Lâm Cường vỗ kinh đường mộc một cái "Tại hạ họ Lâm, là thuyết thư tiên sinh phụ trách giấc trà chiều của Song Hưởng lâu, hoan nghênh chư vị đại giá quang lâm. Hôm nay, ta muốn kể cho các vị một cố sự anh hùng rung động tâm can có tên là [Anh Hùng Xạ Điêu], chuyện kể rằng, tại sông Tiền Đường xa xôi, nước sông mênh mông ngày đêm vòng qua thôn Ngưu gia ở Lâm An, không ngừng chảy vào biển lớn…"

Tần Miễn khẽ gật đầu. Khả năng tạo bầu không khí của Lâm Cường chưa đạt, nhưng thắng ở trí nhớ tốt, còn am hiểu vận dụng thủ thế, thời gian lâu dài nhất định có thể trở thành một thuyết thư tiên sinh vĩ đại.

-Hết chương 108-

Chú giải:

(1) Dịch: Phúc như biển Đông, dòng chảy mãi Thọ ví non Nam, tùng không già

(2) Trường sam: Áo dài nam, phần áo chỉ dài đến đầu gối

(3) Giảng án: giống mấy cái bàn dài của giám đốc ấy

(4) Kinh đường mộc: là cái miếng gỗ mà thời xưa các quan khi xử án hay đập xuống bàn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

109. Chương 109

"...Khưu Xử Cơ đang định trả lời đột nhiên biến sắc, nói 'Có người tới tìm ta rồi. Bất kể là gặp chuyện gì thì các ngươi cũng không được ra mặt, nhớ chưa?' Hai người Quách, Dương gật đầu thưa dạ. Khưu Xử Cơ nhặt đầu người lên, mở cửa đi ra, phi thân cây núp sau đám cành lá. Người tới rốt cuộc là ai? Vì sao Khâu Xứ Cơ đột nhiên biến sắc? Diễn biến tiếp theo thế nào, hồi sau sẽ phân giải."

"Ba" Kinh đường mộc lại vang lên một tiếng.

Chúng khách nhân đến dùng trà chiều lúc này mới hồi thần ra khỏi cố sự, không khỏi cảm thấy thời gian trôi quá nhanh.

Niếp Hành, Mộc Thần giật mình liếc nhìn nhau, số lần họ nghe kể truyện không ít, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nghe nhập thần như vầy, điểm tâm đều ăn hết, ngược lại quên mất nước trà, một ngụm cũng chưa uống.

Có khách nhân bất mãn hô: "Lâm tiên sinh, hôm nay kể ít quá, kể thêm một đoạn nữa đi. Chúng ta từ xa đến không thật không dễ dàng!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đúng vậy, Lâm tiên sinh, thời gian còn sớm, kể tiếp một đoạn đi!"

"Lâm tiên sinh..."

Nhìn tình hình, Lâm Cường sao không nhận ra hôm nay kể truyện rất thành công, trong lòng kích động không thôi, nhưng không dám biểu lộ ra mặt, ôm quyền nói: "Chư vị, ngày mai thỉnh tới sớm, xin chào!"

Tiếng kháng nghị lại dấy lên. Tần Miễn, Lôi Thiết thừa dịp không ai chú ý, bỏ ra ngoài.

"Ta cứ nghĩ Lâm Cường sẽ hơi luống cuống, không ngờ tiểu tử đó biểu hiện tốt như vậy. Ánh mắt ta quả nhiên *** tường giỏi phát hiện ra người tài!" Tần Miễn chắp tay sau lưng, bước chân khoan thai, ngẩng đầu ngước nghiêng nhìn Lôi Thiết, ý cười lồ lộ "Đúng không?"

Lôi Thiết gật đầu.

"Nếu Lâm Cường không có vấn đề, Diệp Phùng Thu càng không có vấn đề." Tập trung *** thần cả nửa ngày, Tần Miễn có chút mệt mỏi "Chúng ta đi lấy doanh thu hôm nay rồi về nhà luôn nhé?"

"Không vội về sớm, đến tiệm đồ gỗ đổi chiếc xe khác." Lôi Thiết nói "Xe cũ dùng không ổn."

Y không phải thợ mộc chuyên nghiệp, thùng xe y làm lúc trước do sử dụng thường xuyên, các tấm ván có dấu hiệu bị lỏng, xóc nảy thêm vài lần e là bật ra luôn. Mà thường xuyên sửa đi sửa lại cũng phiền hà.

"Được. Nếu đã làm thì phải làm tốt nhất. Về phòng nghỉ ta nói chi tiết cho huynh" Tần Miễn lại nảy ra chủ ý, đẩy lưng đối phương hối y đi mau, vào phòng nghỉ, lấy bút ra viết viết vẽ vẽ.

Vấn đề của xe ngựa cổ đại chủ yếu ở chỗ hiệu quả giảm xóc bánh xe không tốt, bởi vì bánh xe được làm bằng gỗ hoặc sắt mà không có lốp xe. Tác dụng cơ bản của lốp xe chính là giảm xóc giảm chấn. Đường bằng phẳng thì thôi, chứ nếu gặp phải mặt đường gập ghềnh, ngồi trên xe ngựa có thể khiến ngũ tạng lục phủ của người đảo lộn tùng phèo. Tần Miễn nghĩ có thể lấy được nhựa mủ từ cây cao su. Cây cao su ưa nóng, ẩm, đất đai phải phì nhiêu và kín gió, thuộc loại thực vật á nhiệt đới. Theo như hắn lý giải, khí hậu

thôn Thanh Sơn giống khí hậu miền Trung bộ Trung Quốc, hơn phân nửa là không có cây cao su. Hắn không tính lên núi phụ cận thôn Thanh Sơn tìm làm gì cho phí công, quyết định về nhà sẽ trực tiếp vào trong không gian tìm.

Vẽ xong bản thiết kế xe ngựa, hai người đến tiệm đồ gỗ Phú Quý.

Liêu Chí Phúc thấy hai người, nhiệt tình đứng dậy nghênh đón "Lôi lão bản, Tần lão bản, là khách hiếm nha! Nhị vị đã lâu không đến chiếu cố sinh ý của Liêu mỗ rồi." Phảng phất mới đây không lâu, hai người này còn ăn mặc quần áo chắp vá đến cửa tiệm ông chào hàng các phát minh nhỏ của mình, lúc ấy ai mà nghĩ đến có một ngày họ sẽ trở thành đại lão bản nổi tiếng toàn Huyện. Bởi vậy có thể thấy, bất kể lúc nào đều không thể xem nhẹ bất cứ một vị khách nhân nào. Liêu Chí Phúc thầm thấy may mắn lúc trước không có đắc tội Tần Miễn, Lôi Thiết, thậm chí mấy lần kết giao cũng coi như vui vẻ.

Nghe trong lời nói của Liêu chưởng quầy có vài phần thân thiết, Tần Miễn nhân tiện chiếm lợi, vừa đi vào trong vừa cười nói "Liêu chưởng quầy nói sao chứ, không phải chúng ta đã tới rồi?"

"Nhị vị, mời ngồi." Liêu Chí Phúc gật đầu với Lôi Thiết, tỏ ý chào.

Lôi Thiết gật đầu.

Tuy đối phương không nói chuyện, nhưng đã chào đáp lại, Liêu Chí Phúc vui tươi hớn hở bảo hoả kế dâng trà.

Điếm tiểu nhị dâng trà rồi lui về phía sau.

"Không biết lần này nhị vị tới là muốn mua gia cụ hay là vẫn đặt làm gia cụ?" Liêu Chí Phúc hỏi.

Tần Miễn lấy bản vẽ ra, đưa ông "Chúng ta muốn đặt làm một buồng xe cho xe ngựa."

Sau khi Liêu Chí Phúc cẩn thận xem bản vẽ, bội phục nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết, nói: "Cửa hàng chúng ta làm được. Chỉ là phần bánh xe, Tần lão bản yêu cầu dùng sắt để làm, ở giữa có rãnh lõm, có thể phải tốn thêm chút thời gian. Không biết Tần lão bản có cần hàng gấp không?"

"Không vội. Nếu không có gì ngoài ý muốn, chiếc xe ngựa này sẽ là xe chuyên dụng cho ta và Lôi Thiết. Nhất định phải làm cứng cáp mà *** tế." Tần Miễn nói.

Liêu Chí Phúc biết nay hai người là người có tiền, đối với đồ vật càng chú trọng chất lượng, giá cả là thứ yếu, nên mở miệng cam đoan "Điểm này thì hai vị cứ yên tâm, ta nhất định dặn các sư phó tận tâm tận lực! Vạn nhất có chỗ không đạt đến yêu cầu của hai vị, sẽ làm lại đến khi nhị vị hài lòng mới thôi."

"Mặt khác, hi vọng Liêu chưởng quầy đừng tiết lộ bản vẽ ra ngoài." Tần Miễn cười nói "Lui tới cùng Liêu chưởng quầy đã nhiều lần, ta tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của Liêu chưởng quầy."

"Tần lão bản yên tâm." Liêu Chí Phúc quả thật có hứng thú với bản vẽ, nhưng nếu Tần Miễn đã nói vậy, ông bàn ngược lại sẽ không tốt.

Tần Miễn dặn thêm ông sau khi buồng xe hoàn thành thì đưa đến Du nhiên điền cư thôn Thanh Sơn, rồi cùng Lôi Thiết rời đi.

Liêu Chí Phúc tiễn họ ra ngoài xong, liền cầm bản vẽ tức tốc đi đến nhà xưởng đằng sau cửa hàng, dặn dò các sư phó mau chóng khởi công.

Bốn ngày sau, tiệm gỗ Phú Quý sai hoả kế đưa xe đến Du nhiên điền cư.

Xe mới có bốn bánh, dài tám thước, rộng sáu thước, chạm trổ hoa văn *** xảo ra sao tạm thời không đề cập tới. Trước mui xe hai bên trái phải đều có mái hình móc câu. Trên mái hình móc dựng khối mộc bài(1) hình vuông, mộc bài bên trái khắc chữ 'Lôi' màu vàng, mộc bài bên phải khắc chữ 'Tần'. Trên mái có thể treo ***g đèn tiện cho đi đường buổi đêm. Hai bên cửa xe đều có bậc thang ba tầng để lên xuống, không cần giống xe ngựa bình thường phải luôn trang bị ghế nhỏ trên xe, lúc không cần dùng bậc thang thì gập lại rúc dưới đáy xe Vách phía trước thùng xe có ô cửa sổ nhỏ giăng rèm, tiện cho người trong xe trao đổi cùng xa phu. Vách sau thùng xe có ô cửa sổ khá lớn, cả vách dạng trượt lên xuống, ngày hè có thể mở trọn hết vách sau cho thông gió mát mẻ.

Bên trong xe, dưới ô cửa sổ nhỏ đặt cố định một tủ ba ngăn, đựng điểm tâm, sách và vật dụng linh *** Hai hàng sô pha kê sát hai vách trái phải buồng xe, bên dưới mỗi sô pha là ba hộc để đồ Chính giữa buồng xe là bàn dài có thể nâng lên hạ xuống, chiều dài bằng với sô pha. Bình thường, bàn dài vẫn là bàn dài, lúc muốn nghỉ ngơi, hạ bàn xuống, xoay mặt bàn lại, có thể sáp nhập với hai sô pha tạo thành giường lớn. Phía trên hai sô pha có ngăn tủ vuông, chứa chăn đệm, quần áo dự bị.

Buồng xe nho nhỏ gần như thành phòng ở cỡ nhỏ.

Lúc chế tạo thùng xe xong, các sư phó tiệm gỗ Phú Quý đều lấy làm kỳ lạ. Bất quá phí tổn chế tạo thùng xe cũng không thấp, giá vốn gần mười lăm lượng bạc, bán cho Tần Miễn, Lôi Thiết với giá hai mươi hai lượng.

Tần Miễn, Lôi Thiết vô cùng hài lòng với xe mới, sảng khoái thanh toán tiền. Thùng xe cũ thì tu bổ lại, cấp cho hạ nhân sử dụng.

Tiễn bước người của tiệm gỗ, Tần Miễn và Lôi Thiết cầm đao, xách thùng gỗ, mang theo ống sắt đục rỗng, tiến vào không gian đi tìm cây cao su.

Tuy nói động vật nguy hiểm trong không gian đều tránh Tần Miễn, nhưng không gian quá lớn, đi một mình trong đó hơi có cảm giác lẻ loi. Nên trước kia hắn chưa từng đi tới khu vực quá xa. Lần này, hắn tưởng tượng trong đầu hình ảnh bản thân đứng ở chân núi, nháy mắt sau đó, hắn và Lôi Thiết bỗng xuất hiện tại chân núi.

"Tức phụ, ngươi nhận biết được cây cao su?" Lôi Thiết hỏi.

"Nhận được" Tần Miễn dạy y "Lá cây cao su hình trứng, mặt lá bóng loáng, quả cũng hình trứng, thân quả có rãnh dọc, đỉnh có cuống nhọn. Nếu huynh không phân biệt được thì rạch một đao trên thân cây, nếu có dịch lỏng màu trắng chảy ra thì hơn phân nửa chính là cây cao su."

Lôi Thiết gật đầu, đi theo một hướng khác. Nhất Điểm Bạch đi cùng Tần Miễn.

Tìm chừng hơn nửa giờ, cây cao su bị Lôi Thiết phát hiện ra trước. Tần Miễn nghe tiếng gọi chạy đến.

Cây cao su bị chém nghiêng cắt xuống một khối vỏ cây, dịch mủ trắng chảy xuống ào ạt. Lôi Thiết cắm ống sắt vào, nhựa mũ nương theo ống sắt chảy vào thùng gỗ.

Khu vực này đều là cây cao su, Tần Miễn chọn một cây to nhất lấy mủ cao su.

Cuối cùng, hai người hứng đầy hai thùng.

Tần Miễn chỉ biết nguyên liệu chủ yếu để làm cao su là cao su thiên nhiên, cao su thiên nhiên chính là nhựa mủ lấy từ cây cao su trải qua đông đặc và khô ráo mà chế thành. Nhưng rốt cuộc mủ cao su dùng phương pháp gì để đông đặc và khô ráo thì không rõ, trước kia hắn không chú ý về phương diện này.

Chẳng có cách nào, hắn và Lôi Thiết đành tự mình suy nghĩ. Đông đặc thì có thể dùng cách phơi nắng hoặc hạ nhiệt độ, khô ráo thì có thể phơi khô, hong khô hoặc sấy khô... Mủ cao su trong không gian rất nhiều, hai người làm thử từng cách, lăn qua lăn lại vài ngày cũng thành công.

Đầu tiên chuẩn bị một cây trúc thô to, yêu cầu đường kính ống trúc gần bằng bề ngang bánh xe. Sau khi tạo hình cho ống trúc, đổ nhựa mủ cao su vào, tiếp theo dùng phương pháp đông đặc và khô ráo bọn hắn thí nghiệm ra, cao su thực dụng liền ra lò, rất có tính đàn hồi.

Hai người lắp 'lốp xe' vào rãnh niềng xe và gia cố lại, lắp vào xe ngựa. Lôi Thiết đánh xe ngựa chạy thử trên con đường không bằng phẳng trong thôn.

Các thôn dân hiếu kỳ nhìn xe ngựa chạy qua chạy lại.

"Lôi lão Tứ, đại ca đại tẩu ngươi lợi hại a. Ngay cả lão già chúng ta cũng chưa từng được thấy xe ngựa xinh đẹp như thế." Giang đại gia nói với Lôi Hướng Lễ.

Trương tẩu trêu ghẹo: "Ai da, Tứ huynh đệ, nương ngươi tính khi nào mới định thân cho ngươi vậy? Tương lai dùng xe ngựa này đi rước tân tức phụ nhất định rất có mặt mũi!"

Lôi Hướng Lễ đỏ mặt "Trương tẩu nói gì vậy."

Các thôn dân cười ha ha cả lên.

"Đỏ mặt cái gì?" Một thím cười ái muội với Lôi Hướng Lễ "Nếu ta nhớ không lầm, năm nay ngươi cũng đã mười tám nhỉ? Nên cưới vợ rồi. Có muốn chúng ta giúp ngươi hối thúc nương ngươi không a?"

Mặt Lôi Hướng Lễ đỏ đến gần như muốn bốc cháy "Khụ khụ, việc này không phiền ngài bận tâm ạ."

Mọi người lại cười vang.

Tần Miễn ngồi trong xe ngựa tự thể nghiệm, gần như không có chấn động, càng khỏi cần so với cảm giác xóc nảy như bị hất bay khi ngồi xe ngựa lúc trước.

-Hết chương 109-

Chú giải:

(1)Mộc bài: bản hiệu gỗ

mộc bài

---

110. Chương 110: Kế Hoạch Kiếm Tiền Mới

Chỗ ngồi cho xa phu cũng rất độc đáo, ghế dựa lắp thêm tay vịn, có thêm chỗ chuyên dùng kê chân, không lo không thoải mái khi ngồi đánh xe lâu. Ngoài ra, chung quanh lán che mưa có một cáng tre hình bán nguyệt, hai đầu cáng tre đều giăng vải mưa, tính chất hoạt động giống như bức màn có thể kéo ra khép lại. Lan can hai bên càng xe có gắn cố định tấm ván gỗ, lúc trong xe không còn chỗ trống, chỗ này có thể ngồi được hai người.

Lôi Thiết giảm tốc độ xe chạy, hỏi: "Tức phụ, thế nào?"

"Thoải mái lắm." Tần Miễn xốc bức màn cửa sổ nhỏ lên "A Thiết, đến ta đánh xe, huynh vào thể nghiệm thử nhé?"

Lôi Thiết dừng xe ngựa, tiến vào thùng xe, cúi đầu nhìn bàn dài "Giường như thế nào?"

Trong đầu Tần Miễn bất giác hiện ra vài hình ảnh không hài hoà, tim đập chậm một nhịp "Chưa có thử." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết không nói lời nào kéo hắn đứng lên, gạt một cái chốt, bàn dài từ từ lật mặt, hạ xuống, ghép nối với hai sô pha, không chừa lại chút kẽ hở nào.

Lôi Thiết vươn tay đẩy, Tần Miễn liền ngã đặt mông xuống giường, hắn tức tốc nhảy dựng lên, khẩn trương nhìn ra cửa sổ "Làm, làm gì vậy? Bên ngoài nhiều người lắm đấy."

Ý cười xẹt qua đôi mắt thâm sâu của Lôi Thiết, bàn tay to vuốt nhẹ gương mặt tức phụ, rồi xoay người ra ngoài.

Tần Miễn há mỏ, cả buổi không thốt được tiếng nào. Nãy giờ là hắn tự mình đa tình? Xuyên qua tấm màn thấy Lôi Thiết trở lại chỗ ghế lái, Tần Miễn bò qua, vén mành, kêu: "A Thiết."

Lôi Thiết quay đầu lại "Sao?"

Tần Miễn ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo y lại gần chút, tức tốc hôm một ngụm lên bờ môi mỏng rồi thối lui.

Lôi Thiết nhìn mành vải đung đưa, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn lại phía trước.

Tần Miễn đẩy cửa xe ra, bò đến ngồi xuống bên cạnh y.

Lôi Thiết vung dây cương, tiếng vó ngựa vang lên 'chát chát', chậm rãi đến gần đám người dưới tàng cây hoè. Vài thôn dân tò mò đánh giá chiếc xe.

Tần Miễn nhảy xuống xe ngựa, chào hỏi "Mọi người đang nói chuyện gì vậy?"

Trương tẩu cười nói: "Đang nói chuyện khi nào Tứ đệ các ngươi cưới tức phụ."

Tần Miễn buồn cười nhìn Lôi Hướng Lễ mặt mày mất tự nhiên "Việc thành thân của Tứ đệ hắn sẽ lo liệu trong năm nay nhỉ? Đến lúc đó bảo đại ca ngươi cho ngươi mượn xe ngựa mới này đi đón tân nương tử."

Có thể sử dụng loại xe ngựa độc nhất vô nhị này đi rước tân nhân là một việc rất có mặt mũi. Lôi Hướng Lễ thực động tâm, lập tức bất chấp ngại ngùng, nói: "Đại tẩu, đại ca, quyết định thế nhé. Trong nhà còn có công việc, ta đi trước." Bỏ lại một câu, hắn ta nhanh chóng bỏ chạy.

Các thôn dân cười càng lớn tiếng.

Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không ở lâu, lên xe ngựa về nhà.

"Ai da" Cánh tay Phương Hồng Liễu đụng đụng Trương tẩu "Ngươi đoán khi nào Đỗ thị mới xác định hôn sự cho lão Tứ nhà họ?"

Trương tẩu còn chưa đáp, Chu Thúy Hoa đã không nể nang bĩu môi, đôi tay vẫn linh hoạt khâu đế giày "Từ khi lão Ngũ nhà họ thành đồng sinh, bà mối đến làm mai cho lão Tứ không mười cũng có tám thì phải? Đỗ thị lại vẫn chọn chọn lựa lựa, nhìn ai cũng thấy chướng mắt. Ta thật muốn coi Đỗ thị sẽ chọn dạng tức phụ nào."

"Ta thấy khó a" Một vị đại thẩm thần bí nói "Các ngươi còn chưa biết nhỏ? Đủ loại chuyện phiền toái nhà họ đã truyền tới tai các thôn khác rồi. Lão Tứ Lôi gia điều kiện không tệ — làm việc giỏi, chịu cực được Đại ca, đại tẩu có tiền đồ Đệ đệ nhỏ nhất cũng có tiền đồ. Nhưng không chịu nổi nương hắn như vậy, làm con dâu nhà họ không dễ dàng đâu."

"Được rồi, bớt tranh cãi đi." Trương tẩu ngăn bà lại "Tân nương tử là gả cho lão Tứ, cũng đâu phải gả cho mẹ chồng."

Các thôn dân biết Trương tẩu qua lại gần với nhà Tần Miễn, cũng nguyện ý nể mặt mũi Tần Miễn và Lôi Thiết chừa chút khẩu đức, bèn lái sang tán gẫu chuyện khác.

Về nhà, Tần Miễn thay quần đùi áo cộc tay, nằm ở trên giường. Trên giường trải chiếu trúc, cửa sổ sát đất mở rộng ra hết, gió mùa hạ chầm chậm thổi vào phòng, xua tan đi chút oi bức.

Tần Miễn thả lỏng giang rộng tứ chi, ánh nhìn không tập trung dừng ở trần nhà, hai mắt không hề chớp nháy.

"Đang nghĩ gì?" Lôi Thiết cầm cổ chân hắn lên.

"Nghĩ nên dùng tiền thế nào." Tần Miễn nghiêng người đối mặt với y "Năm vạn lượng không thể ủ một chỗ cho nó nổi mốc, đưa ra ngoài mới có thể tiền sinh tiền. Việc có thể làm rất nhiều, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta không nghĩ ra nên làm gì mới thoả đáng."

"Rượu." Lôi Thiết phun ra một chữ, nằm xuống cạnh hắn, nâng đầu hắn lên để hắn gối lên cánh tay mình.

"Rượu? Ý kiến hay!" Tần Miễn như có chút đăm chiêu "Rượu mà xưởng trong thôn chúng ta ủ là loại rượu gì?"

"Rượu trắng và rượu gạo." Lôi Thiết cầm tay hắn, từ ngón tay hôn lên cánh tay, dần dần hướng lên trên.

Nhịp thở Tần Miễn bất ổn, trừng mắt với đối phương "Không muốn làm, nóng."

Lôi Thiết cuộn áo ngủ hắn lên, hơi thở phà lên cổ hắn, nóng bỏng vô cùng.

"Làm sẽ không nóng. Tức phụ, vừa rồi ở trên xe ta đã –"

Tần Miễn bịt mồm y lại, do do dự dự. Lôi Thiết như sấm rền gió cuốn lột quần áo hắn ra. Tần Miễn thấy đại thế đã mất, đành thành thành thật thật ôm cổ đối phương.

……

Tần Miễn không thể không thừa nhận, vào mùa hè nóng nực, đổ một thân mồ hôi rồi chạy đi tắm, thay quần áo sạch sẽ mát mẻ, bên cạnh còn có người vừa quạt vừa đút nho cho ngươi, là một sự hưởng thụ cực đỉnh.

"Nếu chúng ta tính mở tửu phường, tốt nhất vẫn nên đánh tiếng với chủ nhân tửu phường trong thôn trước. Dù sao cũng cùng một thôn, không cẩn thận sẽ kết thù."

Lôi Thiết: "Có lẽ có thể mời ông ấy đến xưởng làm việc. Sinh ý càng làm càng lớn, một người không có khả năng ôm đồm tất cả."

Tần Miễn như ngộ ra *** hoa "Có đạo lý."

Hắn trở mình nằm đè lên người Lôi Thiết. Như vậy có hơi nóng, nhưng hắn thích thân thiết với nam nhân này "Việc có thể làm nhiều lắm, ta còn muốn làm ra mì ăn liền, trồng một vườn nho, xây sơn trang nghỉ mát…"

"Không vội, chúng ta có rất nhiều thời gian." Lôi Thiết khẽ vuốt tóc hắn "Ta cùng ngươi làm."

"Đương nhiên!" Tần Miễn ôm hông y "Huynh thấy chúng ta mua hết khu đất lớn phía sau điền cư thì thế nào? Đến lúc đó nối liền với điền cư, xây một vòng tường vây, bao lấy xưởng miến vào trong luôn. Sau này mở tửu phường, mở xưởng chế biến thực phẩm vân vân, đều ở bên trong hết."

Tần Miễn chủ yếu phụ trách lao động trí óc, Lôi Thiết chuyên chịu trách nhiệm mặt thể lực "Nghe lời ngươi."

Nói là làm liền, hai người sửa soạn một phen ra ngoài, đi đến nhà lý chính trước. Cả nhà lý chính vừa thấy bọn họ đến đều cười niềm nở, nhiệt tình pha trà mời khách.

Ở trong thôn lý chính vừa có thân phận vừa có địa vị, khá được tôn kính, Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không làm bộ làm tịch, nói vài câu khách sáo, nhận nước trà.

Tần Miễn nói rõ mục đích đến, lý chính rất vui, thống khoái bán cho hắn khu đất trống cuối thôn với giá của đất hoang.

"Lần này vẫn tính trồng cây ăn quả?" Lý chính hỏi.

Tần Miễn nói: "Không phải, chúng ta dự định mở xưởng chế biến. Cụ thể làm gì thì vẫn đang xem xét."

Lý chính gật gật đầu "Mở xưởng rất tốt. Sinh ý của các ngươi trong thôn càng lớn, cần nhân công lại càng nhiều, lúc đó các thôn dân sẽ không cần chạy đến các nơi xa xôi khác tìm việc. Đây là chuyện tạo phúc cho toàn thôn."

"Lý chính có thể yên tâm, ta và A Thiết sẽ chiếu cố các hương thân trong phạm vi khả năng của chúng ta." Tần Miễn không muốn nói quá vẹn toàn. Công việc bình thường, hắn không ngại thuê người ở trong thôn, chỉ cần nắm giữa kỹ thuật mấu chốt trong tay là được.

Rời khỏi nhà lý chính, hai người đi bái phỏng chủ nhân tửu phường nhỏ trong thôn. Còn chưa đến nơi đã ngửi thấy hương rượu, nhưng đại môn tửu phường lại khoá chặt.

Hai người đi một chuyến tay không, hỏi hàng xóm mới biết, thì ra đại cữu tử của ông chủ tửu phường Trần Tam sinh con trai, Trần Tam và tức phụ ông đi uống rượu mừng.

Cách ngày, Tần Miễn và Lôi Thiết lại đi bái phỏng, Trần Tam và tức phụ đang làm việc. Tần Miễn, Lôi Thiết đến khiến hai phu thê rất bất ngờ.

Thấy bọn hắn không giống như đến mua rượu, Trần Tam lau lau tay, buồn bực hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Trần Tam thúc, Trần Tam thẩm, đã quấy rầy." Tần Miễn đưa điểm tâm trong tay qua, trực tiếp làm rõ ý đồ đến "Là vầy. Qua một thời gian nữa, nhà chúng ta tính mở một xưởng ủ rượu, rượu này phần lớn sẽ bán ra ngoài. Lo Trần Tam thúc sẽ hiểu lầm nên cố ý đến đánh tiếng với ngài trước. Mong Trần Tam thúc không lấy làm phiền lòng."

Trần Tam cùng tức phụ ông đều giật mình.

Vẻ mặt Trần Tam mất mát, lắc đầu nói: "Không có gì phải để bụng cả. Các ngươi mở tửu phường nào có phạm pháp, có thể nghĩ đến đánh tiếng với chúng ta trước đã là hiếm thấy."

Tức phụ Trần Tam ngồi cạnh nhịn không được thở dài một hơi, sinh ý tửu phường nhà họ không tính là rất tốt, nhưng người trong thôn muốn uống rượu cơ bản đều đến đây mua, một tháng có thể kiếm được năm

sáu chục văn tiền, một năm là hơn một lượng bạc. Chờ tửu phường nhà Lôi Thiết mở ra, người đến mua rượu sẽ ít đi, thu nhập trong nhà cũng giảm. Nhưng thẩm chẳng phải người không hiểu lý lẽ, không nói được lời chỉ trích.

Hai phu thê đều không lộ ra vẻ oán trách gì, Tần Miễn nhìn ra họ đều là người thành thật, nói với Trần Tam: "Trần Tam thúc, ta có vài lời thật tâm muốn nói. Trong tay ta và A Thiết có mấy phương pháp ủ rượu, nhưng về mặt ủ rượu chúng ta gần như chẳng biết gì. Chúng ta muốn mời ngài đến toạ trấn tửu phường, không biết ý ngài thế nào?"

Tức phụ Trần Tam lập tức mừng rỡ cả mặt mày. Vừa ném cây vừng, không ngờ lại nhặt về dưa hấu!

Trần Tam có chút động tâm. Đến tửu phường nhà Lôi Thiết làm việc, tiền công phát theo tháng, thu nhập ổn định Tiền lương làm việc nhà nhà họ đều không thấp, khá hơn tự trông giữ một tửu phường nhỏ nhiều.

"Cháu lớn để mắt đến ta, sao ta lại không muốn? Chỉ là nhà ta vẫn còn không ít rượu…."

Tần Miễn cười nói: "Việc này rất dễ, tửu phường nhà chúng ta phải nửa tháng nữa mới đi vào sản xuất, Tam thúc có thể nhân thời gian này xử lý số rượu trong nhà."

Tức phụ Trần Tam ngượng ngùng hỏi: "Nếu đương gia chúng ta đến tửu phường các ngươi làm việc, không biết… mỗi tháng có thể được bao nhiêu tiền công?"

Tần Miễn thẳng thắn nói: "Bởi vì ta không biết tay nghề Trần Tam thúc thế nào, nên mới đầu tối đa chỉ có thể một trăm văn tiền một tháng, nếu về sau Trần Tam thúc biểu hiện xuất sắc, hoặc là có cống hiến lớn với tửu phường, tiền công khẳng định sẽ tăng thêm. Ngoài ra, làm việc cho nhà chúng ta, bất kể gia phó hay nhân công, ngày lễ ngày tết đều có quà biếu."

-Hết chương 110-

---

111. Chương 111: Lôi Hướng Lễ Xui Xẻo

"Người trong thôn đều biết các ngươi đối xử phúc hậu với hạ nhân và nhân công." Ý cười trên mặt tức phụ Trần Tam càng tươi, thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn "Nghe nói hạ nhân nhà các ngươi mỗi tháng đều được phát thịt, so với một vài thôn dân còn tốt hơn."

Tần Miễn không tiếp lời thẩm, chỉ cười cười.

"Trần Tam thúc, chuyện này quyết định như vậy? Đến lúc tửu phường đi vào sản xuất ta lại cho người đến báo với thúc một tiếng."

"Được, được." Trần Tam thúc xoa xoa tay, tươi cười không ngớt.

Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết rời đi, vài thôn dân chạy đến nhà Trần Tam hỏi thăm tin tức. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lúc trở về đi ngang qua lò đậu hủ, nói là lò chứ kỳ thật là ngăn trong nhà ra một buồng có cửa xép, bày đậu phụ non, đậu phụ khô, đậu phụ chiên,… để người đi ngang có thể nhìn thấy.

Tần Miễn thấy lão bản nương lò đậu hủ đang chuyển đậu hủ vừa làm xong ra "Đã lâu không ăn đậu hủ."

Lão bản nương cười ha hả nói: "Vậy mua hai cân về, chiên rán hay luộc đều ngon hết!"

Tần Miễn đi qua, hỏi Lôi Thiết "Mua hai cân đậu phụ non, hai cân đậu phụ khô nhé?" Lôi Thiết lấy túi tiền giắt ở đai lưng xuống.

Lão bản nương mím môi cười với Tần Miễn, như có ẩn ý.

Tần Miễn mặt không đổi sắc, hết sức bình tĩnh.

Lão bản nương thuần thục cắt đậu phụ non và đậu phụ khô "Đậu phụ non đúng hai cân, đậu phụ khô hai cân hai, tính hai cân. Tổng cộng bảy văn tiền."

Lôi Thiết lấy bảy văn tiền ra đặt lên quầy, nhấc bao đậu phụ non và đậu phụ khô đã được đóng gói lên. Hành động này làm lão bản nương lại cười thiện chí.

"Đi thong thả nha."

Lão bản lò đậu hủ còn đang ngái ngủ xoa bụng từ trong phòng đi ra "Ta sắp chết đói rồi, sao bà còn chưa nấu cơm?"

"Ăn ăn ăn, cả ngày chỉ biết ăn thôi!" Lão bản nương oán giận chọc chọc ngón tay nhỏ dài lên ót ông "Ông xem Lôi Thiết người ta đối với nam tức phụ của mình tốt bao nhiêu, chỉ kém không nâng niu trong tay. Ông thì sao! Tức phụ ông là nữ nhân mềm mại quyến rũ, ông còn không biết quý trọng!"

Lão bản tránh khỏi tay bà, nhìn eo to mông phì của bà, cười ruồi nói "Mềm mại quyến rũ? Sao không thấy a."

"Ông nói cái gì?" Lão bản nương chống nạnh hai tay, trừng đôi mắt hạnh.

"Không, không có gì." Lão bản nhất thời héo hút, cười gượng nói: "Đúng là mềm mại quyến rũ. Nấu cơm nhé?"

"Hừ!"

Tần Miễn nhướng mi, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lôi Thiết. Lôi Thiết mắt nhìn thẳng, ra vẻ ngờ ngệch.

Tần Miễn không khỏi bật cười. Hắn còn nghe cuộc đối thoại khi nãy, không tin Lôi Thiết không nghe được.

Hôm nay trời đứng gió, ánh nắng nóng cháy rọi xuống, tầng tầng lá cây héo rũ hiện ra sắc vàng, mặt đất bị chiếu đến sôi nóng, phảng phất như sắp bốc khói.

Ve sầu sau lá cây không biết mệt mỏi kêu to, một tiếng cao hơn một tiếng.

Mặt Tần Miễn bị nắng chiếu nóng hổi, bước đi nhanh hơn "Giữa trưa ăn rau trộn và thịt nguội nhé."

Lôi Thiết đi phía bên phải hắn, che chắn một phần nắng "Thịt bò nguội(1) không tệ."

Tâm Tần Miễn mềm nhũn, sao không đáp ứng, nắm bàn tay to kéo y đi mau "Làm cho huynh một đĩa thịt bò nguội, làm thêm nồi bò kho nữa."

Vừa vào cổng, Lôi Tần Viên bẩm báo Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào đến chơi.

Tần Miễn nhớ ra lại đến cuối tháng, thư viện Thanh Vân cho nghỉ, bảo Lôi Tần Viên hái vài quả đào mật đưa tới.

Lôi Xuân Đào, Lôi Hướng Trí đang đứng dưới bóng cây phong nói chuyện.

"Đại ca, đại tẩu."

Tần Miễn đẩy cửa ra "Cửa không có khóa, sao không vào nhà ngồi? Mau vào."

"Ở bên ngoài hóng gió rất mát." Lôi Hướng Trí, lôi Xuân Đào cùng đi vào. Đây là lời khách khí, trong nhà không có ai, sao họ có thể tuỳ tiện đi vào.

Lôi Thiết đưa thức ăn vào phòng bếp sắp xếp.

"A Thiết, đậu hủ ngâm trong nước muối một chút." Tần Miễn dặn.

Lôi Thiết ở bên trong hỏi "Bao nhiêu muối?"

"Một nhúm là được."

Toàn thẩm nhanh chóng đến đây, đặt đĩa hoa quả đã cắt rửa lên bàn "Ngũ công tử, cô nương, mời từ từ dùng."

Lôi Xuân Đào nói cảm tạ, rầu rĩ không vui đáy mắt Lôi Hướng Trí ngầm ẩn vẻ âm u.

Tần Miễn đổi sang đôi dép đan bằng tre lạnh trước, sắp hoa quả vào hai mâm phân biệt, đưa cho hai người, ngồi xuống phe phẩy quạt hương bồ "Sao đều có vẻ sầu mi khổ kiểm vậy?"

"Cám ơn đại tẩu. Trong nhà ồn quá, chúng ta đi ra hít thở không khí." Lôi Xuân Đào bưng mâm trái cây, thở dài một hơi, âm thầm đánh giá đại ca và đại tẩu. Cách ăn mặc của cả hai rất kỳ quái, nhưng lại cho cảm giác vô cùng nhàn nhã tự tại, khiến nàng thật hâm mộ.

"Ồn ào chuyện gì?" Tần Miễn thuận miệng hỏi.

Lôi Xuân Đào là người không giấu được lời "Nương và Tứ ca. Nương muốn để Tứ ca cưới Nhị biểu tỷ nhà đại cữu cữu. Tứ ca không chịu, hai người liền cãi nhau. Nhị biểu tỷ ấy — thật không hiểu rốt cuộc nương nghĩ như thế nào nữa!" Lúc nàng nói lời này, vẻ mặt bất giác lộ ra sự phản cảm đối với Đỗ thị.

Người 'Đại cữu' nàng nói đương nhiên không phải đại cữu của Lôi Thiết, mà là thân huynh đệ của Đỗ thị.

Tần Miễn ngập tràn đồng tình với Lôi Hướng Lễ. Hắn nhìn thoáng qua thái độ bình tĩnh của Lôi Hướng Trí, thản nhiên nói: "Ngươi không rõ, Ngũ ca ngươi hẳn là hiểu rõ."

Lôi Xuân Đào kinh ngạc nhìn Lôi Hướng Trí, truy vấn: "Ngũ ca, vì sao nương làm như vậy?"

Lôi Hướng Trí nhất định không muốn nói lời không phải về Đỗ thị trước mặt hắn và Lôi Thiết, nên Tần Miễn chuẩn bị nói sang chuyện khác.

Lôi Hướng Trí lại than nhẹ một tiếng, mở miệng, tiếng nói bình tĩnh "Có liên quan đến việc Tứ ca muốn phân gia. Nương lo Tứ ca… sẽ ly tâm với mình, nên…"

Lôi Xuân Đào nhăn mũi "Cái gì? Chỉ vì nguyên nhân này mà nương muốn Tứ ca cưới Nhị biểu tỷ? Tuy Nhị biểu tỷ vẻ ngoài xinh đẹp nhưng được nuông chiều từ bé, hết ăn lại nằm, nàng gả cho Tứ ca không phải là hại Tứ ca sao! Nương cũng nghĩ nhiều quá, Tứ ca là nhi tử bà, sao có thể ly tâm với bà?"

Lôi Hướng Trí cười khổ. Hắn ta cũng rất muốn biết nương mình nghĩ gì, bức đại ca đi thì thôi, còn muốn bức luôn nhi tử thân sinh của mình đi sao?

"Nương chỉ là nhất thời suy nghĩ lệch lạc, ta sẽ khuyên nhủ nương." Hắn ta trầm giọng nói "Để Nhị biểu tỷ vào cửa thật sự sẽ hủy Tứ ca."

Tần Miễn không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Lôi Thiết hơi cúi đầu gọt hoa quả cho tức phụ, phảng phất như không có nghe cuộc đối thoại của Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào.

Lúc này Lôi Xuân Đào mới có tâm tình ăn trái cây.

Lôi Hướng Trí vứt bỏ cảm xúc tiêu cực, nói "Đại tẩu, hôm nay ta đến còn có một việc khác. Vài đồng học với ta muốn mua hoa quả của Du nhiên điền cư. Ta đã nói với bọn họ hoa quả của Du nhiên điền cư không bán ra ngoài, nhưng cả bọn kiên trì nhờ ta hỏi lại ngươi, nên ta đành thay họ hỏi một câu."

"Là mấy đồng học có quan hệ khá tốt với ngươi phải không? Chỉ là nay sinh ý Song Hưởng lâu ngày càng tốt, đào mật hái mỗi ngày hầu như đều đưa đến Song Hưởng lâu. Ngay cả ta và đại ca ngươi cũng rất ít khi để mình ăn." Tần Miễn có chút khó xử "Như vậy đi, đến tháng Tám trước khi bãi viên, ta để cho họ một ít. Bất quá giá sẽ không thấp." Biết rõ hoa quả Du nhiên điền cư mắc còn muốn mua, có thể thấy mấy người đồng học này đều là người có tiền, không làm thịt thì uổng.

Lôi Hướng Trí biết đại tẩu nể mặt mũi mình, cười nói: "Đa tạ đại tẩu. Bọn họ có nói giá cả không thành vấn đề."

Tần Miễn nhẹ nhàng gật đầu.

Lôi Hướng Trí cầm một quyển trục từ túi tay áo ra "Đại ca, đại tẩu, đây là bức hoạ gần đây ta mới vẽ, nếu hai người không ngại, có thể treo ở trong nhà."

Tần Miễn nhận lấy quyển trục, mở ra, trong bức họa chính là một góc của Du nhiên điền cư, màu sắc tươi đẹp, bút pháp sinh động, hồ điệp vờn hoa sống động như thật, phảng phất như muốn từ bức hoạ bay ra.

"Tranh đẹp!" Tần Miễn tán thưởng "Sao không đề danh? Chờ tương lai Ngũ đệ đỗ Trạng nguyên, tranh này sẽ tăng cao giá trị"

Mặt Lôi Hướng Trí ửng đỏ, trong mắt ánh lên vui vẻ tự tin "Được đại tẩu để mắt, tiểu đệ tất dốc hết khả năng."

Lôi Thiết mang văn phòng tứ bảo tới, Lôi Hướng Trí đề danh thêm, Tần Miễn treo bức hoạ ở phòng khách.

"Hiếm khi hai huynh muội ngươi đến nhà một lần, giữa trưa ở lại dùng cơm nhé?" Tần Miễn nói.

Lôi Xuân Đào không ngừng gật đầu "Tay nghề đại tẩu cực tốt, tiểu muội liền không khách khí."

Lôi Hướng Trí chắp tay với Tần Miễn "Gây thêm phiền toái cho đại tẩu rồi."

Tần Miễn đứng dậy "A Thiết, huynh ra vườn rau hái chút đồ ăn đi."

Lôi Hướng Trí, lôi Xuân Đào cũng đứng lên.

"Chúng ta đi cùng đại ca."

"Được, thích ăn gì các ngươi cứ tự mình hái. A Thiết, huynh nhớ hái bí đỏ nhé." Tần Miễn đưa cho hai cái giỏ đựng cho Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào.

"Được."

Trong vườn rau, cà tím, dưa leo, ớt xanh, bí đao, khoai tây, quả mướp, khổ qua, cà chua, bí đỏ, xà lách, rau hẹ vân vân, thứ gì cần có đều có. Từng quả dưa leo thon dài xanh non, một trái cà chua như đèn ***g màu đỏ… toàn bộ rau trái sinh cơ bừng bừng, Lôi Xuân Đào ngắm nhìn, cảm giác một đôi mắt vốn không đủ dùng.

"Ngũ ca, ngươi xem rau củ nhà đại tẩu sinh trưởng thật tốt, một lỗ sâu đục cũng không có."

Lôi Hướng Trí nhìn chung quanh, gật đầu tán đồng "Nghĩ đến cũng đúng, bằng không sinh ý Song Hưởng lâu sẽ không náo nhiệt như vậy."

Lôi Thiết hái một quả bí đỏ lớn nâng trong tay "Ta về trước. Thích ăn gì, các ngươi tự hái."

"Cám ơn đại ca." Lôi Xuân Đào giống như một con bướm vàng bay qua, hái cà chua mình thích ăn nhất trước.

Ở nhà Tần Miễn làm trước món đậu phụ khô kho, thịt bò nguội và trứng muối trộn đậu phụ non. Lôi Thiết hái bí đỏ về, hấn lại nấu bí đỏ, chuẩn bị làm bánh bí đỏ. Còn chưa đến chính ngọ, thời gian dư dả.

"Đại tẩu, chúng ta đã trở lại." Giọng nói nhẹ nhàng của Lôi Xuân Đào truyền vào nhà.

Lôi Hướng Trí xách hai giỏ đựng, đi phía sau.

"Đại tẩu đã làm ba món ăn rồi?" Lôi Xuân Đào nhìn thoáng qua bàn ăn, xấu hổ nói "Chúng ta hái nhiều thứ lắm."

Tần Miễn nhìn hai giỏ rau "Không sao. Nếu các ngươi thích ăn, lát nữa ăn nhiều chút. Các ngươi ngồi một lát, đói bụng thì ăn chút hoa quả."

Lôi Xuân Đào đang muốn nói vào phụ, thấy Lôi Thiết nhấc hai giỏ đựng rau đi vào bếp cùng Tần Miễn, lại ngồi trở về.

Làm xong bánh bí đỏ, Tần Miễn lại làm bò kho, canh cà chua thịt bò, miến nấu chua cay, trứng tráng rau hẹ, dưa leo xào thịt vào khoai tây thái sợi chua cay. Cộng thêm bánh bí đỏ tổng cộng mười món, có thể so với bữa ăn tất niên.

Lôi Xuân Đào, Lôi Hướng Trí phụ bưng món ăn lên bàn.

"Thơm quá." Lôi Xuân Đào cười khen.

"Wâu."

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Nhất Điểm Bạch, lúc này Tần Miễn mới phát hiện Lôi Hướng Lễ đang đứng ở ngoài cửa với vẻ mặt mờ mịt, không biết đã đứng bao lâu.

Lôi Tần Viên đứng phía sau, bước nhanh lên tới "Thỉnh đại thiếu gia, tiểu thiếu gia thứ tội, tiểu nhân vốn muốn thông báo…"

Lôi Hướng Lễ vội nói: "Đại ca, đại tẩu, là ta không để hắn thông báo, ta tính ghé một lát liền đi."

Tần Miễn ra hiệu Lôi Tần Viên lui ra, hô: "Tứ đệ, sao không vào nhà?"

Lôi Hướng Lễ lau mặt, đi vào, trên mặt còn lưu vẻ mệt mỏi, có chút xấu hổ "Đại ca, đại tẩu. Ta thật sự không muốn ở trong nhà, lại không biết đi đâu, đi tới đi lui liền đi tới đây…"

Tần Miễn đồng tình vỗ vỗ vai hắn ta "Còn chưa ăn cơm nhỉ?"

Lôi Hướng Lễ lắc đầu, ngơ ngẩn nói: "Chưa."

Lôi Thiết vào bếp mang ra một bộ bát đũa.

"Đa tạ đại ca." Lôi Hướng Lễ ngồi xuống cạnh Lôi Xuân Đào.

"Tứ ca, ngươi không sao chứ?" Lôi Xuân Đào thấp giọng hỏi.

"Không có việc gì." Lôi Hướng Lễ thở dài.

Tần Miễn ra hiệu "Ăn cơm thôi."

Lôi Thiết gắp cho tức phụ một đũa đậu phụ khô kho trước rồi mới bắt đầu ăn. Tần Miễn thì gắp một đũa thịt bò nguội cho Lôi Thiết.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào nhất thời đều có chút ngây người. Động tác của đại ca đại tẩu vô cùng tự nhiên, hiển nhiên là từng làm thế rất nhiều lần. Người một nhà tương thân tương ái, vậy mới là gia đình chân chính. Không giống như nhà họ, mỗi lần ăn cơm ai nấy đều ăn rất nhanh, sợ mình ăn ít hơn người khác, thậm chí thỉnh thoảng còn có cảnh tranh đoạt, không chút hơi ấm gia đình.

-Hết chương 111-

Chú giải:

(1) Thịt bò nguội: Nguyên văn là 'lỗ ngưu nhục', món này là thịt bò tảng hầm lâu cùng với gia vị, đến khi mềm thì để nguội xắt mỏng ăn. Tui để là thịt nguội để phân biệt với món thịt bò kho a. Hình của nó:

lỗ thịt bò

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

112. Chương 112: Thích Sự Im Lặng Của Huynh

"Ba ngươi tuỳ ý đi. Nếu cứ khách sáo, ăn không no là các ngươi đó." Tần Miễn tự múc cho mình một chén trứng muối trộn đậu phụ non, nói.

Lôi Hướng Lễ nói cám ơn, cắm đầu ăn, phỏng chừng là muốn hoá phiền muộn thành sức ăn.

"Đại tẩu nấu ăn rất ngon, ta sẽ không khách khí." Lôi Hướng Trí cười nói.

Biểu hiện của Lôi Xuân Đào cũng thực 'sung mãnh', ngại xới chén cơm thứ hai, vẫn là Lôi Hướng Trí xới giúp nàng.

Cơm nước xong, nàng cướp lấy việc rửa bát. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn muốn nói Toàn thẩm sẽ đến rửa bát nhưng không kịp, đành từ bỏ, cùng Lôi Thiết, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí ngồi nghỉ ở sô pha.

Trên sô pha có trải đệm lạnh, cũng khá mát mẻ.

Đương sự đã đến, Tần Miễn không thể không quan tâm hai câu.

“Tứ đệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lôi Hướng Lễ nói ngắn gọn: “Nương muốn ta cưới biểu muội nhà đại cữu. Ta chướng mắt nàng ta.” Còn một câu hắn chưa nói: Nếu thú biểu muội vào cửa thật, nàng ta sẽ là Triệu thị thứ hai.

“Hiện ngươi tính thế nào?” Tần Miễn hỏi.

“Ta hàn huyên với cha chốc lát, ông không tán thành, việc này hẳn là sẽ không thành.” Lôi Hướng Lễ hơi bình phục sau cảm xúc suy sụp “Việc ta lo lắng là, dù nương từ bỏ ý tưởng bắt ta cưới biểu muội, nhưng sẽ lại tìm cho ta… một tức phụ không đáng tin khác.”

Về đề tài cưới gả, Lôi Xuân Đào là cô nương nhà chưa lấy chồng, tham gia vào không tốt, nên cúi đầu ăn trái cây.

Lôi Hướng Trí là nam tử, tương đối thoáng hơn “Việc này Tứ ca không cần quá lo. Chung quy nương cũng không có ý tìm người không tốt cho ca. Mặc kệ bà nhìn trúng ai, ca hãy nghĩ cách âm thầm hỏi thăm về người đó.”

Vẻ mặt Lôi Hướng Lễ có chút bất đắc dĩ “Ta có nghĩ tới. Đại bá mẫu vừa nhiệt tâm, vừa không nhiều chuyện như các phụ nhân khác trong thôn, cùng lắm thì ta da mặt dầy, thỉnh bá mẫu hỗ trợ.” Cưới tức phụ chính là chuyện cả đời, hắn ta không thể không để tâm.

Lôi Hướng Trí gật đầu, không nói nữa. Tục ngữ nói ‘Tốt khoe xấu che’, dù đại bá mẫu có quan hệ gần thì cũng là người ngoài, nay việc thành thân của Tứ ca hắn lưu lạc đến tình cảnh phải tìm ngoại nhân hỗ trợ, Lôi Hướng Trí càng thêm cảm giác vô lực đối với mẫu thân.

Trầm mặc một lát, Lôi Hướng Trí hạ quyết tâm “Tứ ca, không phải ca và Tam ca đều muốn phân gia sao? Chuyện này hiện tại ta chưa thể xen vào, nhưng ta đáp ứng với ca, sau khi thi Viện xong, ta nhất định thuyết phục cha và nương phân gia.”

Lôi Hướng Lễ bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt kinh hỉ “Thật sao?”

“Quân tử nhất ngôn.” Lôi Hướng Trí nghiêm túc nói.

“Ta cảm tạ Ngũ đệ trước.” Lôi Hướng Lễ thoải mái lên rất nhiều.

Lôi Hướng Trí nói: “Chúng ta quấy rầy đại ca đại tẩu quá lâu rồi, trở về thôi?”

Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào đều gật đầu.

“Sao không ngồi chơi thêm một lát?” Tần Miễn hỏi.

“Thôi ạ.” Lôi Hướng Lễ ngượng ngùng nói “Hôm nay đã làm phiền đại ca và đại tẩu. Ngày khác chúng ta lại đến thăm hai người.”

Tần Miễn không giữ lại “Vậy các ngươi đi thong thả.”

Ra khỏi Du nhiên điền cư, Lôi Hướng Lễ đề nghị: “Ngũ đệ, tiểu muội, chúng ta đi đường sau thôn trở về đi.”

Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào không có ý kiến. Ba người men theo tường vây không nhanh không chậm đi đường sau thôn. Mặc dù trời nắng gay gắt, tâm tình cả ba đều không tệ, bước đi thong dong.

“Ngũ đệ, ta và Tam ca quả thật đều muốn phân gia, nhưng hiện tại chuyện của ngươi là trọng yếu nhất, đừng phân tâm vì chuyện này, hãy dồn hết *** lực vào việc học tập.” Lôi Hướng Lễ không yên lòng người đệ đệ duy nhất của mình, dặn dò.

“Tứ ca yên tâm, ta có chừng mực.” Lôi Hướng Trí cảm khái rất nhiều “Mấy năm nay các vị huynh trưởng luôn chiếu cố ta, thỉnh thoảng ở nhà có thứ tốt, cả tiểu muội cũng để phần cho ta, trong lòng ta hổ thẹn không thôi. Chuyện này ta nhất định phải xuất một phần lực.”

Lôi Hướng Lễ vỗ vỗ bả vai đệ đệ “Ngươi biết chừng mực là tốt. Nếu chuyện của ta ảnh hưởng đến ngươi, lòng ta cũng không được yên.”

“Tứ ca nói đúng. Lôi Xuân Đào chen vào “Ngũ ca, ca có tiền đồ, không phải chúng ta cũng được hưởng xái sao?”

……

Trung tuần tháng Bảy, tửu phường và tường vây đều được xây xong, tửu phường khai nghiệp. Trần Tam thúc là quản sự của tửu phường, những nhân công khác đều là thuê ở trong thôn. Tần Miễn chỉ cần nắm giữ bước ủ rượu sau cùng và pha thêm nước linh tuyền.

Thời điểm phát sầu vì chọn tên cho tửu phường, Tần Miễn chợt nhận ra mình hẳn là nên sáng lập một nhãn hiệu. Nhãn hiệu là dấu hiệu để phân biệt, biểu trưng cho sản phẩm hàng thật giá thật và chất lượng bảo đảm lâu dài, ngoài ra, nhãn hiệu là một loại tiêu chuẩn tin dùng. Hắn hi vọng có một ngày, mỗi khi dân chúng nhắc tới một sản phẩm nào đó, đầu tiên sẽ nghĩ đến nhà bọn hắn.

Hắn giải thích cho Lôi Thiết cái gọi là ‘nhãn hiệu’, nhờ y hỗ trợ nghĩ một cái tên.

Sau khi Lôi Thiết im lìm một lúc lâu, phun ra mấy chữ “Nghĩ không ra.”

Tần Miễn không khách khí tặng đối phương một chữ “Ngốc!”

Lôi Thiết gật đầu “Ừ, tức phụ thông minh.”

Tần Miễn không đáp lại, chẳng lẽ muốn hắn nói ‘Ta không thông minh’ à?

Bất kể thế nào, cuối cùng vẫn là hắn quyết định “Vậy gọi là ‘Nhất Tuyến Thiên đường’ đi. Về phần biểu tượng thì là hình trăng tròn bị cắn rớt một miếng, ngụ ý dùng sản phẩm chúng ta, nhân sinh mới có thể viên mãn. Thế nào?”

Lôi Thiết gật đầu “Tốt.”

Tần Miễn đột nhiên thấy không vui, chẳng nói lời nào bỏ xuống lầu. Lúc đi tới cổng hàng rào mà vẫn không nghe tiếng bước chân đuổi theo, hắn triệt để phát hỏa, nện bước nhanh hơn, chỉ chốc lát liền xuyên qua cửa hông, tiến vào khuôn viên khu chế biến mới cất. Phía đông khuôn viên khu chế biến có một đại môn khác, thuận tiện cho nhóm nhân công ra vào. Cửa bên này chỉ để cho người của Du nhiên điền cư sử dụng.

Bất tri bất giác, Tần Miễn đi đến xưởng miến.

Lôi Tần Nhạc nhanh chóng đi ra, vừa thấy tiểu thiếu gia xụ mặt, vội vàng thu liễm ý cười, cung kính hành lễ “Bái kiến tiểu thiếu gia.”

Tần Miễn ừ một tiếng, không nói nữa, tiến vào đi dạo qua một vòng.

Nhóm nữ công vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm chú ý thấy sắc mặt Tần Miễn, thoáng cái im phăng phắc, công việc trên tay càng không dám lười, âm thầm suy đoán có phải Tần Miễn và Lôi Thiết đang cãi nhau không.

Tần Miễn nhận ra trong ánh nhìn len lén của các thẩm mang theo sự hiếu kỳ cùng thăm dò, tâm tình càng thêm khó chịu, xoay người ra khỏi xưởng, đứng ở bờ ao, cảm xúc suy sụp.

Đâu phải hắn không biết tính tình Lôi Thiết trầm lặng, vì sao khi nãy lại tức giận như thế? Trong lòng hắn biết rõ, không phải hắn giận Lôi Thiết không giúp hắn nghĩ ra nhãn hiệu, mà là giận Lôi Thiết từ mấy bữa trước thì bắt đầu lén lén lút lút, chẳng biết đang làm gì sau lưng hắn. Hắn luôn nhẫn nại chờ Lôi Thiết chủ động nói cho hắn, nhưng đến tận hôm nay, Lôi Thiết vẫn không chịu thẳng thắn.

Hắn không hoài nghi Lôi Thiết làm ra chuyện có lỗi với mình, chỉ là rất không thích cảm giác bị y gạt sang một bên.

“Tức phụ.”

Thanh âm của Lôi Thiết vang lên từ phía sau, Tần Miễn ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi xổm xuống, nhìn cá con bơi qua bơi lại trong ao.

Lôi Thiết đi qua, kéo cổ tay hắn.

"Buông ra, cù cưa cù nhằng còn ra thể thống gì." Tần Miễn dùng sức giật ra, cổ tay bị đeo vào một vật. Hắn ngẩng đầu liền thấy cổ tay có thêm một cái vòng tay. Vòng tay xuyên mười sáu hạt châu màu đen tím trơn bóng, có vẻ là bằng gỗ, tản mát ra hương thơm thanh nhã.

Đang muốn nói chuyện, bỗng thấy một vệt máu dính ở mu bàn tay mình, vội vàng đứng lên, bắt lấy tay Lôi Thiết, quả nhiên thấy đốt đầu ngón trỏ tay trái y có mấy vết đao nhợt nhạt "Sao huynh bị thương vậy?"

Lôi Thiết lắc đầu "Không sao."

Tần Miễn đại khái hiểu được. Sở dĩ Lôi Thiết lén lút hẳn là để gọt giũa chiếc vòng tay này, hắn có chút chột dạ oán giận "Huynh làm gì thì cứ nói thẳng cho ta biết, cần gì giấu ta."

"Khắc hỏng rất nhiều." Lôi Thiết không để ý, nói.

Tần Miễn sáng tỏ. Nam nhân nha, đều coi trọng mặt mũi.

"Về thôi, bôi thuốc cho huynh." Cơn giận hoàn toàn tiêu tán, hơn nữa trong lòng còn thêm ngọt ngào, nắm cánh tay kia của nam nhân, đi vài bước thì vô ý thấy hai chiếc giày trên hai chân nam nhân không giống nhau, nhất thời phì cười, cười mãi không dứt.

Lôi Thiết cúi đầu nhìn nhìn, vẻ mặt tỉnh bơ, nắm tay hắn cất bước "Trở về. Nắng."

"Ừ." Tần Miễn nâng cổ tay lên, ngắm nghía chiếc vòng "Đây là gỗ gì vậy? Phía trên còn khắc chữ?"

"Gỗ tử đàn, tìm ở 'bên trong', là chữ 'Phúc'."

Tần Miễn sờ sờ hạt châu, thích lắm "Huynh cũng làm cho mình một chuỗi đi."

Lôi Thiết gật đầu.

Về nhà, Lôi Thiết lên lầu đổi giày, Tần Miễn cầm hòm thuốc ra bôi thuốc cho y. Tưởng tượng đến hình ảnh Lôi Thiết vẻ mặt thì vô cảm trong tay lại hoang mang quýnh quáng mang lộn giày, khóe miệng của hắn nhoẻn lên.

"Tức phụ, cười cái gì?" Lôi Thiết nâng cằm hắn lên.

Một tay Tần Miễn vòng qua cổ y, ý cười nhẹ nhàng "Huynh đoán xem?"

"Không biết." Lôi Thiết nhấc hông đặt hắn ngồi lên đùi mình, thấp giọng nói "Tức phụ, đừng chê ta im lặng."

Ngực Tần Miễn giống như bị người bóp nghẹt phát đau, dùng sức lắc đầu. Nguyên lai nam nhân này cũng có lúc không tự tin. Hắn ôm chặt eo Lôi Thiết, nhìn thẳng mắt y, nghiêm túc nói: "Không chê. Ta thích huynh im lặng! Hồi nãy cũng đâu có giận thật đâu."

Hai mắt Lôi Thiết tràn ngập nhu tình, nâng đầu hắn lên, môi lưỡi *** tế nhấm nháp môi hắn, phảng phất như đang dâng lễ. Nụ hôn này không kịch liệt mà thực thong thả, nhưng lại xâm nhập tâm Tần Miễn từng tấc một, khiến hắn mất tiếng, thất thần, toàn tâm toàn ý đáp lại.

Lôi Thiết nhấc một chân hắn lên, để hắn giạng chân ngồi trên đầu gối mình, cánh tay giữ chặt eo hắn tựa hồ như muốn ghì đứt nó.

Mặt trời chói chang dần ngã về tây, đến khi bên cửa sổ sát đất chỉ còn thoáng hiện tàn quang màu vàng nhạt, động tĩnh trong phòng mới ngừng lại.

Tần Miễn dần dần lấy lại thần trí, vỗ vỗ trán, bên tai nóng lên. Không ngờ bọn hắn cả quần áo cũng chưa cởi đã…

Stop! Không nghĩ nữa! Hắn ngẩng đầu, dùng sức lắc lắc.

Lôi Thiết đẩy đầu hắn kề lại trước ngực, khẽ vuốt lưng hắn. Đây là tức phụ y, người duy nhất y yêu.

Y ôm Tần Miễn đứng lên, đi đến trước giá sách, mở ra ngăn kéo thứ ba, cầm ra một thứ nhét vào tay hắn, trở lại giường ngồi xuống.

"Đây là gì vậy?" Tần Miễn ngửi được mùi hương quen thuộc, biết cũng là gỗ tử đàn, lăn qua lộn lại quan sát, phần đáy có khắc tên hắn.

"Là con dấu sao? Thực *** xảo. Từ nay ta sẽ dùng con dấu này." Hắn mở túi tiền tuỳ thân ra, bỏ con dấu vào ngăn nhỏ của túi.

Lôi Thiết hôn môi hắn một chút, đặt hắn nằm trên giường "Nằm nghỉ một lát, ta đi nấu nước."

-Hết chương 112-

---

113. Chương 113: Trộm Nhớ Thương

Sau khi tên khu chế biến trở thành 'Khu chế biến Nhất Tuyến Thiên đường', miến và rượu do khu chế biến sản xuất đều mang theo biểu tượng (logo) 'ánh trăng khuyết'. Biểu tượng là do Tần Miễn tự mình vẽ, trên túi đóng gói miến đều có in hình này và bốn chữ 'Nhất Tuyến Thiên đường'. Tần Miễn còn ký kết hiệp ước với một nhà làm đồ gốm, đặt một mẻ vò rượu khắc biểu tượng và tên nhãn hiệu.

Mận chín muồi trễ hơn đào mật, Tần Miễn làm quả mận thành mận sấy khô và mứt mận, một phần đặt trong không gian lưu trữ chờ đến mùa thu đông ăn, còn lại đều đưa đến Song Hưởng lâu. Không ít khách nhân thích vị trong ngọt có chút chua của mận sấy khô và mứt mận, mỗi lần đến Song Hưởng lâu dùng bữa, đều sẽ mua về một ít cho người nhà.

Song Hưởng lâu dù là món ăn, hoa quả hay mứt quả, hương vị đều ngon hơn những nơi khác. Các khách nhân của Song Hưởng lâu sớm đã biết rõ điều này. Ngay cả các đối thủ cạnh tranh với Song Hưởng lâu cũng sẽ mua lượng lớn rồi bán lại trao tay. Bất kể ra sao, Tần Miễn, Lôi Thiết đều kiếm được tiền.

Theo việc nâng cao sản lượng của xưởng miến, nhu cầu cung ứng cho Song Hưởng lâu dư dả. Tần Miễn lại dứt khoát mở rộng sản xuất, cho bán ra miến khoai lang và miến khoai tây với giá một trăm văn một cân. Không chỉ thế, giống như mì sợi, hắn còn nghiên cứu ra sợi miến màu xanh, đỏ và tím, đều giá một trăm năm mươi văn tiền một cân. Tháng đầu tiêu thụ ra ngoài, xưởng miến thu lãi hơn bảy trăm lượng.

Hoạt động của tửu phường cũng tiến vào quỹ đạo. Rượu của Nhất Tuyến Thiên đường, bất kể là rượu trắng hay rượu trái cây, đều hơn loại rượu khác một cảm giác hương thuần khó tả, người uống có thể thưởng thức khoái cảm tuyệt diệu đến khi men say. Cho nên, người từng uống rượu của Nhất Tuyến Thiên đường đều cho rằng rượu Nhất Tuyến Thiên đường đắt hơn loại rượu khác là đáng giá. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lại nói tình hình trong nhà Tần Miễn, Lôi Thiết, suy xét làm điểm tâm sẽ cần rất nhiều sữa, Tần Miễn bảo Lôi Thiết mua năm còn bò sữa từ Phủ thành.

Giữa hạ tuần tháng Tám, đào mật sắp bãi viên. Tần Miễn ngừng cung ứng đào mật cho Song Hưởng lâu, hái hết mẻ đào mật sau cùng, đưa tặng hai mươi cân đến Đặng gia thôn, hai mươi cân bên lão trạch, hạ nhân trong nhà mỗi người được phát hai quả, số còn lại bán với giá một trăm văn tiền mỗi cân, lời thêm một số.

Mà lúc này, nho và đào vàng cũng bắt đầu chín.

Nho chỉ có hai cây, Tần Miễn, Lôi Thiết giữ lại cho mình ăn. Mà đào vàng không thể giữ lâu, rất thích hợp làm thành trái cây đóng hộp, vị vô cùng ngọt, ngay cả Tần Miễn không mê món ngọt cũng thích ăn. Hắn cùng Lôi Thiết đến Huyện thành đặt làm một ngàn cái lọ gốm nhỏ dùng để làm đào đóng hộp. Đương nhiên trên lọ phải in nhãn hiệu và biểu tượng nhà bọn hắn.

Hai người thuê một nhóm phụ nhân khéo tay trong thôn, hái đào vàng chín cây xuống, rửa sạch gọt vỏ, cắt đôi, bỏ hạt, sau đó cắt thịt quả đào thành từng múi đều. Bắc nồi nước, nước nóng thì thêm đường nấu tan, bỏ thịt quả đào vào, để lửa lớn nấu sôi rồi chuyển sang lửa nhỏ, nấu đến khi thịt quả đóng một màng cứng là được. Cuối cùng múc thịt quả vào lọ gốm, cho khoảng tám phần lọ rồi đậy kín.

Làm xong một ngàn 'đào đóng lọ', Tần Miễn lấy cớ đưa đến Huyện thành cho vào hầm chứa đá, kì thực là thu toàn bộ vào không gian, đợi đến tiết thu đông, bán ra với giá một lượng bạc một lọ, có thể lời được một ngàn lượng!

Đào vàng còn thừa, hầu như đều cung ứng cho Song Hưởng lâu.

Khách nhân Song Hưởng lâu phát hiện trường kỳ ăn hoa quả của Du nhiên điền cư, tình trạng thân thể cải thiện rõ rệt, nhất là nữ tử, phát hiện nếp nhăn và tàn nhang trên mặt nhạt đi rất nhiều, làn da cũng trắng hơn. Thuyết pháp này khiến cho hoa quả, mứt quả, nước trái cây và điểm tâm Song Hưởng lâu bán đắt như tôm tươi.

Hoa quả của Du nhiên điền cư mang đến tài phú cho Tần Miễn, Lôi Thiết, đồng thời cũng cung cấp việc làm cho các thôn dân. Đến Du nhiên điền cư hái hoa quả, rửa hoa quả, cắt hoa quả, vận chuyển hoa quả linh ***, làm một ngày ít nhất kiếm được hơn mười văn tiền. Đối với chúng phụ nhân mất hai ngày trời mới thêu được một túi tiền mà chỉ có thể bán với giá một hai văn tiền mà nói, phần tiền này giống như nhặt được. Cuộc sống của thôn dân khá khẩm hơn các năm trước, đối với Tần Miễn, Lôi Thiết càng thêm ôn hòa.

Thế nhưng, phúc họa liền kề, Du nhiên điền cư cũng lôi kéo một vài người nhớ thương.

Nửa đêm canh ba, Tần Miễn đang ngủ say sưa, bỗng nghe tiếng chó sủa dữ dội truyền đến từ khu chế biến bên kia, giật mình bật dậy, trong bóng đêm suýt nữa ngã xuống khỏi giường, được Lôi Thiết nhanh tay lẹ mắt túm lại.

"A Thiết, có trộm hở?"

"Ngủ tiếp, ta đi xem." Lôi Thiết nhanh chóng mặc thêm quần áo, thân ảnh nhoáng lên, biến mất sau cửa sổ sát đất.

Bên ngoài, ánh trăng cùng ánh sao sáng soi, tiếng ếch cùng tiếng ve kêu không dứt bên tai, lại không át được tiếng chó sủa.

Tần Miễn ngồi trên giường, đánh ngáp một cái, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cũng không cần lo lắng quá, bên khu chế biến, mỗi đêm đều có hai người lưu lại gác đêm, mà sáu chú chó trong khuôn viên cũng không phải loại chó thường. Hai trong số là chó săn, bốn con còn lại là chó ta tương đối hung dữ. Sáu con đều hung, người bình thường không dám tới gần. Sau khi Tần Miễn đút chúng uống nước linh tuyền, chúng có chút linh tính và vô cùng thông minh. Sau giờ tan ca buổi tối, hạ nhân trực đêm sẽ cởi bỏ dây thừng cho chúng, dù ăn trộm có mò vào thật cũng sẽ bị chúng tóm được.

Tần Miễn mặc thêm quần áo, xách đèn ***g tiến vào khuôn viên từ cửa hông, từ xa xa thoáng thấy bóng người đung đưa cùng ánh đuốc, cất bước nhanh hơn, cao giọng hô: "A Thiết, không sao chứ?"

"Không có việc gì."

Hai tên trộm bị Lôi Tần Lý và Lôi Tần Kiên bẻ ngược tay khống chế, còn có một người nằm trên mặt đất, bị chó săn ấn, toàn thân phát run, một cử động nhỏ cũng không dám. Bên cạnh là năm chú chó khác miệng há to mắt nhìn trừng trừng.

Bên bờ tường vây cách đó không xa kê một cái thang gỗ dài, nhìn kỹ mới thấy thì ra đó là hai cái thang ghép nối với nhau bằng dây thừng. Bên kia tường lộ ra phần đầu một thang gỗ khác.

Tần Miễn đưa đèn ***g tới gần ba tên trộm, sửng sốt "Chu Nhị Hảo, Triệu Tứ Phát, Lý Tam Lại?"

Chu Nhị Hảo sợ hãi liếc trộm cái mõm chó chỉ cách mình chừng ba tấc, quay đầu xin tha, thanh âm cũng run rẩy theo "Tần… Tần huynh đệ, bỏ qua cho ta lần này đi. Là hai người kia xúi giục ta!" Trong lòng thầm than mình thật xui xẻo. Không ngờ lũ chó này cảnh giác như thế. Ba người họ trèo tường vào chưa được bao lâu, liền bị mấy con chó này phát hiện, nhưng bọn gã có chuẩn bị trước, ném mấy cái bánh bao tẩm thuốc mê xuống muốn thuốc chúng, ai ngờ mấy con chó đều không ăn bánh bao, ngay cả ngửi một cái cũng chả thèm.

Gã làm sao biết, các chú chó một ngày ba bữa được ăn no căng, mà còn ăn rất ngon, hơn nữa có linh tính, được Lôi Thiết huấn luyện, tuyệt đối không ăn đồ người xa lạ cho.

"Tha con mẹ ngươi chứ tha!" Lý Tam Lại chửi ầm lên "Bỏ thuốc mê vào bánh bao mà ý kiến của ngươi chứ ai!"

"Đúng!" Triệu Tứ Phát phụ họa "Là Chu Nhị Hảo xúi giục ta và Lý Tam Lại!"

"Mẹ nó, rõ ràng là hai ngươi xúi bẩy ta!" Chu Nhị Hảo hung dữ trừng bọn họ "Thân huynh đệ, ngươi hãy tin ta, Triệu Tứ Phát vẫn luôn ghi hận chuyện ngươi thỉnh người khác làm công mà không thỉnh hắn Lý Tam Lại còn ghê tởm hơn, hắn muốn trộm công thức làm miến của nhà các ngươi đấy!"

"Không phải, ý có trộm công thức là hắn!" Lý Tam Lại nhấc chân đạp Chu Nhị Hảo, Lôi Tần Kiên tăng thêm chút lực làm gã đau đến kêu to, không dám lộn xộn nữa, âm thầm giật mình tiểu tử này bất quá mới mười mấy tuổi mà lực cánh tay lại mạnh như vậy.

"Câm miệng!" Tần Miễn quát bảo bọn gã im miệng, lạnh giọng nói "Ta còn tưởng ăn trộm là người thôn khác, thật không nghĩ sẽ là các người. Triệu Tứ Phát, nếu ta nhớ không lầm, tức phụ ngươi đang làm việc trong xưởng miến nhỉ?"

Triệu Tứ Phát cúi đầu, không lên tiếng.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, hay là đưa bọn họ đi gặp quan!" Lôi Tần Kiên tức giận nói "May mà chó nhà chúng ta thông minh, bằng không có thể đã bị họ đạt được mục đích."

Tần Miễn cau mày. Loại chuyện trộm đồ có lớn có nhỏ. Bất kể ra sao, mọi người đều ở cùng một thôn. Nếu thật sự báo quan, người nhà ba tên này nhất định sẽ ghi hận bọn hắn, không chừng còn tạo thành phiền toái lớn hơn Nhưng nếu không trừng trị, có khi những tên này sẽ nghĩ hắn và Lôi Thiết dễ bắt nạt.

Hắn hỏi Lôi Thiết: "A Thiết, làm sao đây?"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Sáng mai đi gặp lý chính."

"Đừng!" Sắc mặt ba người Chu Nhị Hảo đồng thời đại biến. Nông dân sinh sống giản dị, người đi lừa gạt đều bị người phỉ nhổ. Một khi bị đưa đến gặp lý chính, thanh danh của bọn gã liền toi.

"Tần huynh đệ, Lôi huynh –"

Lôi Thiết lạnh lùng nói: "Mang đi."

Trời vừa hửng sáng, Tần Miễn, Lôi Thiết đi đầu đến nhà lý chính. Lôi Tần Lý, Lôi Tần Kiên và Lôi Tần Trung áp giải ba người Chu Nhị Hảo theo ở phía sau.

Các thôn dân thấy tình hình, lập tức biết tối hôm qua có chuyện xảy ra, bèn đi theo xem náo nhiệt.

Tức phụ Chu Nhị Hảo, Lý Tam Lại và Triệu Tứ Phát nửa đêm hôm qua phát hiện không thấy tướng công nhà mình đâu, lúc này mới biết tin người thân mật nhất đã bị Tần Miễn, Lôi Thiết bắt, cuống quít lại đây đòi người, hỏi chuyện phát sinh.

Ba người Chu Nhị Hảo lớn tiếng kêu oan.

"Tần huynh đệ, có phải có hiểu lầm gì không?" Thê tử Chu Nhị Hảo vừa sốt ruột vừa lo lắng, còn có chút chột dạ.

Tần Miễn lãnh đạm nói: "Có phải hiểu lầm hay không, đến gặp lý chính liền rõ."

Đội ngũ càng ngày càng khổng lồ. Vài thôn dân suy đoán liệu có phải tối qua ba người này lẻn vào khu chế biến trộm đồ hay không, họ không biết mình đã đoán đúng.

Lý chính nhìn thấy cả đám người, bèn mời tất cả vào sân. Sân nhà lý chính rất lớn, chính là để sử dụng khi trong thôn phát sinh chuyện lớn cần bàn bạc.

"Lôi Thiết, tức phụ Lôi Thiết, nói xem rốt cuộc là có chuyện gì? Ba người này đã làm gì?" Lý chính vừa thấy ba tên không nên thân của thôn ở cùng nhau, lập tức đoán được sự tình khó giải quyết.

Tần Miễn dù sao cũng là 'gả' tới đây, trong mắt các thôn dân, Lôi Thiết mới là đương gia của Du nhiên điền cư và khu chế biến. Tần Miễn ra hiệu Lôi Thiết mở miệng.

Lôi Thiết chắp tay nói: "Lý chính, đã quấy rầy. Việc lần này, Lôi Tần Lý và Lôi Tần Kiên rõ ràng nhất, đừng ngại nghe chúng kể một lại một lần."

Lôi Tần Lý cung kính khom người vái chào lý chính, nói: "Khởi bẩm lý chính, đêm qua, ba người này trèo tường tiến vào khu chế biến muốn ăn trộm đồ, bị ta và Lôi Tần Kiên bắt được. Việc này vô cùng xác thực, có thang gỗ và bánh bao tẩm thuốc mê làm vật chứng." Lời ít mà ý nhiều, lại nhắm thẳng vào mấu chốt.

Các thôn dân vừa nghe, đều khinh bỉ nhìn Chu Nhị Hảo, Lý Tam Lại cùng Triệu Tứ Phát. Nhất là Triệu Tứ Phát, tức phụ gã là người chịu khó, giờ vẫn còn đang làm việc cho xưởng miến khu chế biến mà.

-Hết chương 113-

---

114. Chương 114: Hai 'phấn Cầu'

"Triệu Tứ Phát, ngươi là đồ trời đánh!" Thê tử Triệu Tứ Phát trợn mắt, bổ nhào qua, dùng sức đánh vào người gã, tuyệt vọng nhìn gã, nước mắt lã chã, đau đớn muốn chết "Có phải ngươi muốn bức ta và nhi nữ chết mới vừa lòng hay không? Hả?"

"Tẩu tử, bình tĩnh một chút." Nhóm phụ nhân bên cạnh vội giữ chặt nàng, khuyên giải.

Thê tử của Chu Nhị Hảo và Lý Tam Lại đều đỏ mặt, hận không thể chui vào lòng đất trốn.

"Lý chính, căn bản không có việc này!" Chu Nhị Hảo nguỵ biện "Toàn thôn đều biết trong khu chế biến có chó dữ, chúng ta đâu phải những đứa ngu, tự mình chạy tới đó chịu chết."

"Không có chuyện này?" Tần Miễn bình tĩnh phản bác "Chẳng lẽ ba ngươi cùng lúc bị mộng du? Mộng du còn mang theo thang, mang theo bánh bao? Hay là để ta cho người đi thăm dò thuốc mê này rốt cuộc là ai mua, mua ở đâu?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Chu Nhị Hảo nghẹn lời, đáy lòng minh bạch, một khi điều tra ra, gã càng thêm không còn mặt mũi.

Lý Tam Lại hừ lạnh, ngẩng đầu, dáng vẻ 'vò đã mẻ không cần sợ sứt thêm' "Ta tò mò, tiến vào khu chế biến để đi dạo, không được sao?"

Không cần Tần Miễn mở miệng, đã có thôn dân không ưa nổi gã, nói "Nửa đêm nửa hôm đi dạo? Lý Tam Lại, ngươi lấy cớ cũng chọn cớ chẳng ra gì!"

Triệu Tứ Phát đẩy tức phụ mình ra, hung ác nói: "Lần này không trộm được, coi như các ngươi gặp may!" Mọi người ồ lên, khó tin nhìn gã.

"Tần Miễn, Lôi Thiết, ai bảo các ngươi khinh thường người, những người khác các ngươi đều mời, lại cố tình không mời mấy người bọn ta. Các ngươi đã bất nhân thì đừng trách bọn ta bất nghĩa!" Triệu Tứ Phát ra vẻ hùng hồn kêu to.

Tần Miễn không giận mà còn cười, bình thản nói: "Chúng ta không mời ngươi là vì lần mời người tới đào hồ nước, người khác đào mười xẻng, ngươi mới đào một xẻng. Dạng người như vậy, ta không mời nổi. Các vị thúc bá, việc này đâu phải ta bịa đặt đúng không? Lần đó, rất nhiều người đứng đây cũng có mặt."

Một vài thôn dân nhao nhao lên tiếng phụ hoạ.

"Phải, lúc ấy ta cũng ở đó, Lưu đại gia cũng vậy nhỉ? Chúng ta đều thấy rõ!"

Triệu Tứ Phát vươn cao cổ "Con người sẽ thay đổi! Sao ngươi biết sau đó ta không sửa đổi?"

Nụ cười của Tần Miễn lạnh hơn, nhìn gã bằng ánh mắt bỡn cợt "Ngươi cho rằng ta không biết chuyện con trâu nhà ta suýt chút bị mất là do ngươi làm sao? Chúng ta không nói là vì giữ mặt mũi cho ngươi, nhưng có vài người da mặt dày không hề biết xấu hổ."

Vẻ mặt Triệu Tứ Phát đại biến, ánh mắt lảng tránh.

"Cái gì?" Các thôn dân giật mình không thôi. Ước chừng nửa tháng trước, con trâu nhà Tần Miễn biến mất, đám thanh niên còn vội phụ tìm kiếm. Bọn họ đều nghĩ con trâu bức khỏi cây cọc chạy đi, lúc đó còn cảm thấy kỳ lạ, trâu nhà Tần Miễn rất dịu ngoan, sao tự dưng lại bỏ chạy?

Lôi Tần Lý giương giọng vạch trần chuyện xấu của Triệu Tứ Phát "Lý chính, chư vị, lúc trước trâu nhà chúng ta suýt chút bị mất là do Triệu Tứ Phát làm. Chuyện này Thất gia tận mắt chứng kiến. Triệu Tứ Phát, ông cụ là gia gia ngươi, vì ngươi mà cầu tình, hi vọng đại thiếu gia, tiểu thiếu gia chúng ta cho ngươi một cơ hội. Đáng tiếc ngươi không biết quý trọng." Đại Hạ vương triều, trộm trâu giết trâu đều là tội lớn.

Tiếng nghị luận của các thôn dân càng lúc càng lớn, ánh mắt khinh thường quét tới quét lui trên người Triệu Tứ Phát.

Triệu Tứ Phát đen mặt, mím môi, không nói một lời.

Tần Miễn chuyển sang lý chính, khách khí hỏi: "Lý chính, dám hỏi ngài cảm thấy nên xử trí việc này thế nào mới thích hợp?"

Lý chính khó xử. Khẳng định là không thể đưa lên quan, cả ba đều có hài tử, lớn nhất chưa tới mười tuổi, nhỏ nhất mới hơn hai tuổi, nếu thật đưa họ ra gặp quan, tức phụ hài tử trong nhà sẽ không còn chỗ tựa. Nhưng nếu không trừng phạt, sau này ông làm sao quản lý cả thôn? Không có quy củ không thành phạm vi. Huống hồ, ông còn nợ nhân tình của Tần Miễn Lôi Thiết.

Ông trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Cháu lớn xem như vầy thì thế nào? Lần này các ngươi phát hiện đúng lúc, trong khu chế biến cũng không có tổn thất nào, vậy thì bắt ba người họ đi diễu thôn thị chúng, lấy làm cảnh cáo, đồng thời không được ăn cơm uống nước một ngày."

Tần Miễn sớm đoán được hình phạt sẽ không quá nặng, chỉ có thể gật đầu.

Ánh mắt băng lãnh của Lôi Thiết quét qua ba người Chu Nhị Hảo, lại nhìn các thôn dân chung quanh, tiếng nói rét lạnh "Nếu như có lần sau, đưa lên quan. Nếu có ai cho rằng lần sau ra tay với Du nhiên điền cư mà vẫn có thể tìm người nói giúp, cứ thử một lần."

Tất cả mọi người chấn động. Lời này chẳng những cảnh cáo ba người Chu Nhị Hảo, mà còn nhắc nhở bọn họ.

"Làm phiền lý chính." Tần Miễn chắp tay xin lỗi lý chính, cùng Lôi Thiết rời đi.

Lý chính nhìn ba người Chu Nhị Hảo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Tần Miễn, Lôi Thiết đều không phải người tâm địa hẹp hòi, nếu ba người Chu Nhị Hảo chịu bỏ tật xấu, chưa chắc Tần Miễn, Lôi Thiết sẽ không thuê họ làm việc, chỉ tiếc ba tên không nên thân, khiến người muốn đồng tình cũng không đồng tình nổi.

Lý chính phân phó vài thôn dân sức lực lớn "Các ngươi áp giải ba người họ đi diễu thôn."

"Dạ, lý chính."

Tần Miễn căn dặn ba người Lôi Tần Trung "Ta thấy Chu Nhị Hảo, Lý Tam Lại, Triệu Tứ Phát cũng không phải dạng người chịu giáo huấn sẽ sửa đổi, về sau cần đề phòng họ."

"Dạ, tiểu thiếu gia."

Tần Miễn có chút lo lắng, nói với Lôi Thiết: "Chu Nhị Hảo nói mục đích của Lý Tam Lại là công thức làm miến, huynh nghĩ có phải là thật không?"

Lôi Thiết: "Cho người theo dõi hắn."

Lôi Tần Kiên liên tục theo dõi Lý Tam Lại nhiều ngày, không thấy gã tiếp xúc với người khả nghi nào, cơ bản có thể nhân định Chu Nhị Hảo cố ý đánh lừa dư luận. Để thận trọng, Lôi Thiết tăng thêm bốn người gác đêm ở khu chế biến.

Tức phụ Triệu Tứ Phát là người chất phác, chuyện này không có quan hệ trực tiếp với nàng. Tần Miễn không đuổi việc nàng, nhưng trước mặt mọi người trong xưởng miến nhắc nhở nàng, lần này giữ lại là do xem xét hài tử nàng còn nhỏ, nhưng nếu Triệu Tứ Phát tiếp tục gây chuyện, hắn không thể tiếp tục thuê nàng nữa.

Chuyện này xem như qua.

……

Nguyên một buổi sáng, Tần Miễn gấp rút biên soạn cố sự [Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài]. Thuyết thư giấc chiều, Lâm Cường kể là một cố sự anh hùng rung động tâm can Thuyết thư giấc tối, Diệp Phùng Thu kể là một cố sự tình ái đau khổ triền miên. Gần như mỗi một buổi, trà thất của Song Hưởng lâu đều chật cứng. Thậm chí không ít quán trà nhỏ còn rập khuôn kể lại hai cố sự này, nhưng tiến độ chỉ có thể dừng sau Song Hưởng lâu. Việc này còn gây ra một trò cười. Nghe nói có vị Triệu công tử lắm tiền tự nhận là kiến thức rộng rãi hơn người, bất kể vật việc mới mẻ gì, công tử ta đều biết nhanh hơn, thể nghiệm sớm hơn đa số mọi người. Có một lần, y đến quán trà nghe một chương truyện [Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài], vỗ tay tán dương, hưng trí bừng bừng lôi kéo hảo hữu Trương công tử cùng đi nghe truyện kể mới mẻ. Kết quả lại bị hảo hữu mình chê cười một trận, nguyên lai cố sự này là từ trà thất Song Hưởng lâu chuyển qua. Triệu công tử xấu hổ không thôi, từ đó về sau, gần như mỗi ngày đều chạy đến Song Hưởng lâu nghe thuyết thư giấc tối, buổi tối ngủ lại ở lâu Như Quy, cống hiến rất nhiều cho doanh thu của Song Hưởng lâu. Bởi vì người thật việc thật này, Song Hưởng lâu càng thêm nổi danh.

Lôi Thiết từ ngoài ruộng trở về, tắm rửa xong lên lầu, tóc còn mang theo hơi ẩm.

"Tức phụ, nghỉ ngơi một lát."

"Chút nữa đi, [Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài] chỉ còn chương đại kết cục, ta sắp viết xong rồi." Tần Miễn không hề ngẩng đầu lên. Vì tránh khiến người hoài nghi, bút hắn dùng không phải bút ký hay bút bi, mà là bút lông, lúc sao chép rất vất vả. Đương nhiên chữ cũng không phải dễ nhìn lắm. Gặp chữ phồn thể không biết viết còn phải hỏi Lôi Thiết.

Lôi Thiết lấy đi bút trong tay hắn, tiếp nhận việc của hắn. Tần Miễn đọc, y viết.

"Cố sự tiếp theo là gì?"

Tần Miễn cười gian trá "[Thiên Tiên phối], tiên nữ hạ phàm yêu phải một phàm nhân. Sau khi cố sự [Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài] kết thúc, buổi thuyết thư giấc tối nghỉ ba hôm, hoà hoãn khẩu vị của họ."

Lôi Thiết nhìn hắn một cái, bút lướt nhanh.

Lôi Tần Nhạc ở bên dưới thưa "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, tiểu nhân đưa nước quả đã về."

Tần Miễn lười xuống lầu, đi ra ban công "Tình hình trong tửu lâu tốt chứ?"

"Tốt ạ, sinh ý rất hưng thịnh." Lôi Tần Nhạc lau mồ hôi trên mặt, ngửa đầu nói "Tiểu nhân còn có một chuyện muốn bẩm báo. Trấn trên mới mở một đoàn xe ngựa, xe ngựa đều là loại xa hoa, chuyên đưa đón khách nhân ở huyện Chiêu Dương và các huyện phụ cận tới Song Hưởng lâu dùng bữa."

"Hả? Lão bản mở đoàn xe đưa đón này là người thông minh nha." Tần Miễn hỏi "Có biết lão bản là ai không?"

Lôi Tần Nhạc ra vẻ thần bí nói:"Tiểu thiếu gia, ngài và đại thiếu gia đều biết lão bản đó đấy."

Tần Miễn nhớ tới một người "Niếp Hành?"

"Phải ạ." Lôi Tần Nhạc vỗ mông ngựa "Tiểu thiếu gia thật lợi hại, đoán một phát liền chuẩn!"

Tần Miễn cười cười.

"Sinh ý của đoàn xe ngựa kia tốt lắm!" Lôi Tần Nhạc tiếc hận "Tiểu thiếu gia, sớm biết như thế, chúng ta tự tổ chức đoàn xe là được rồi, người kia cũng là dính vinh quang của chúng ta!"

Tần Miễn cười mà không nói. Đoàn xe xuất hiện là nằm trong dự đoán của hắn. Trừ Lôi Thiết, hắn không có nói cho bất cứ ai, mục đích hắn mở tửu lâu không chỉ vì bản thân, mà còn muốn lôi kéo nền kinh tế trấn Lưu Thuỷ phát triển. Đoàn xe của Niếp Hành chỉ là nhà đầu tiên bị hấp dẫn. Đợi khi thương nhân bị hấp dẫn đến ngày càng nhiều, sinh ý Song Hưởng lâu sẽ càng tốt. Tuy đây là một quá trình tương đối dài, nhưng đối với người có đủ lợi thế trong tay, cũng không phải việc khó. Hơn nữa, hắn chờ đợi nổi. Đến lúc đó, ý nghĩa của Song Hưởng lâu sẽ không chỉ là một gian tửu lâu và khách *** đơn giản thôi đâu.

"Lôi Tần Nhạc, ngươi đi thêm một chuyến. Niếp Hành rất khôn khéo, nhất định sẽ không nói rõ xe ngựa y đưa đón khách nhân đến thẳng Song Hưởng lâu dùng bữa nghỉ chân. Nhưng Song Hưởng lâu chúng ta cần tỏ rõ thái độ. Ngươi bảo Tôn chưởng quầy nói rõ cùng hắn, vạn nhất trong quá trình khách nhân ngồi xe

ngựa nhà bọn hắn đến Song Hưởng lâu phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không có quan hệ gì đến Song Hưởng lâu. Mặt khác, nói Tôn chưởng quầy nghĩ cách nhanh chóng mua một gian tiệm tại trấn trên, không thể quá nhỏ, nhưng cũng không cần quá lớn, cỡ gấp đôi cửa hàng 'Món ăn ngon' là được. Cố gắng đừng để vị trí quá chếch."

"Dạ!"

Lôi Tần Nhạc xoay người định chạy.

"Từ từ!" Tần Miễn buồn cười nói "Không cần vội quá, ngươi hái vài trái đào mang theo ăn trên đường."

"Cám ơn tiểu thiếu gia!" Chủ tử đối đãi bọn họ rất tốt, làm việc vì chủ tử, cả người Lôi Tần Nhạc tràn trề sức mạnh.

Buổi chiều, Lôi Tần Nhạc trở về, nói tất cả đều thuận lợi, Tôn chưởng quầy bảo hắn ta chuyển lời của Niếp Hành. Niếp Hành muốn gặp trực tiếp Tần Miễn một lần, xác định chuyến xe ngựa đưa rước khách nhân đến thẳng Song Hưởng lâu.

Tần Miễn dự định ngày kế sẽ đến trấn trên, thuận tiện giao bản thảo.

Ăn xong cơm chiều, hai phu phu tiến vào không gian tưới nước cho 'phấn cầu' giống như mọi ngày. Không biết vì sao, dạo này Nhất Điểm Bạch rất chú ý 'phấn cầu', nên Tần Miễn mang nó cùng đi vào.

Tần Miễn chầm chậm tưới nước, tiện tay sờ sờ 'phấn cầu', chợt khựng lại, híp mắt nhìn kỹ, ngoắc ngoắc Lôi Thiết "A Thiết, hôm qua lúc chúng ta tiến vào, trên 'phấn cầu' có lằn tuyến này không?"

Trên 'phấn cầu' có thêm một rãnh nông hơi trũng xuống, nhìn qua giống như một viên 'phấn cầu' đang từ từ phân chia thành hai.

Lôi Thiết cẩn thận quan sát một lượt, lắc đầu "Không có."

Để xác nhận suy đoán, hai người quyết định mấy ngày kế tiếp sẽ chú ý chặt chẽ động tĩnh của 'phấn cầu'.

Ngày kế, Tần Miễn đến trấn trên, gặp mặt Niếp Hành tại Song Hưởng lâu.

Ý của Niếp Hành là, hi vọng chuyến xe của mình có thể kết nối cùng Song Hưởng lâu. Như vậy các khách nhân phương xa nghe tiếng có ý muốn đến Song Hưởng lâu dùng bữa, có thể đón chuyến xe của hắn. Đương nhiên, việc này cũng có lợi cho Song Hưởng lâu. Không ít khách nhân ở xa rất hứng thú đến Song Hưởng lâu ăn cơm, nhưng họ ngại xa, lười tự đánh xe hoặc tìm xe, nay có sẵn xe để cưỡi, mà còn chạy thẳng đến nơi, giảm đi rất nhiều phiền toái cho họ. Hơn nữa 'Chuyến xe đưa rước đặc biệt' vừa nghe đã thấy đẳng cấp.

Do tuyến xe Thuận Phong đối với Song Hưởng lâu mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng Song Hưởng lâu đối với tuyến xe Thuận Phong lại có ý nghĩa quan trọng, Niếp Hành mở đoàn xe ngựa này chính là nhắm đến nguồn khách hướng về Song Hưởng lâu. Trải qua tranh luận kịch liệt, Tần Miễn và Niếp Hành đạt thành hiệp nghị, thu nhập mỗi tháng của tuyến xe Thuận Phong của Niếp Hành sẽ trích ra một phần cho Song Hưởng lâu.

Sau chuyện này, Tần Miễn và Niếp Hành càng thêm hiểu biết và tán thưởng thủ đoạn kinh thương của đối phương, xem như thành bằng hữu.

Mà 'phấn cầu' bị Tần Miễn, Lôi Thiết chú ý biến hóa mỗi ngày một lớn, đến thượng tuần tháng Chín, cuối cùng biến thành hai đóa 'phấn cầu' giống hệt nhau, tựa như ảnh ngược của nhau.

Tần Miễn vô cùng chờ mong ngày 'phấn cầu' nở rộ, cả Lôi Thiết cũng nhiệt tình hơn với nó, thời điểm rãnh rỗi đều sẽ vào xem.

-Hết chương 114-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

115. Chương 115: Bí Mật Quá Khứ Của Lôi Thiết (1)

Ăn xong bữa sáng, Lôi Thiết ở nhà lo liệu việc quà biếu trong ngày lễ. Hôm nay là ngày tám tháng Chín theo Dương lịch của đại lục Vân Châu, ngày mười lăm tháng Tám theo lịch Đại Hạ vương triều, chính là tiết Trung thu.

Tiết Trung thu là một trong các ngày lễ trọng đại nhất của Đại Hạ vương triều, nên nhà Tần Miễn chẳng những phát quà lễ cho gia phó, còn tặng lễ cho các nhân công của khu chế biến. Gia phó, mỗi người được phát năm mươi văn tiền thưởng, năm cân thịt. Mùa thu là mùa thu hoạch, khoảng thời gian này vô cùng bận rộn, cung cấp đãi ngộ cao cho nhóm gia phó là điều nên làm. Nhân công làm thuê, mỗi người được một cân thịt, tiền thưởng dựa theo biểu hiện ưu khuyết mọi khi của từng cá nhân mà phát, ít thì tám văn mười văn, nhiều có thể lấy ba mươi văn.

Lôi Thiết cầm một quyển tập trong tay, đọc tên từng người và tiền thưởng người đó được nhận. Phúc thúc phụ trách đếm tiền cho vào túi nhỏ Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung phụ trách cắt thịt và cân thịt Lôi Tần Viên, Lôi Tần Tín dùng rơm cột thịt và túi tiền vào nhau, thuận tiện phân phát.

Toàn thúc ở bên cạnh hỗ trợ Phúc thúc. Toàn thúc, Toàn thẩm cũng là người thật thà chất phác, Tần Miễn cho phép Miêu Miêu theo những người khác học chữ tại học đường của Du nhiên điền cư càng khiến hai phu thê thêm cảm kích, đối với Tần Miễn Lôi Thiết vô cùng trung thành.

Trong viện nhiều người nhưng rất yên lặng, chỉ nghe được giọng nói của Lôi Thiết, tiếng tiền đồng va chạm cùng âm thanh chặt thịt. Không ai dám gây chuyện trước mặt Lôi Thiết, mọi thứ diễn ra đâu vào đấy. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Xuất hiện trước mặt hạ nhân vào thời điểm thích hợp là dịp tốt để nâng cao sự trung thành của hạ nhân với mình, đồng thời cũng là một loại nhắc nhở, để người bên dưới đừng ỷ vào chủ tử ôn hoà mà làm việc lơ đễnh. Do đó Tần Miễn mới để Lôi Thiết tự an bài việc tặng quà trong ngày lễ.

Buổi tối Tần Miễn và Lôi Thiết có chuyện đại sự. Lúc này, Tần Miễn ở trong phòng bếp chuẩn bị lương khô, bánh nướng nhân thịt, bánh thịt hành thái, bánh bao kim sa và bánh patê sô, mỗi loại ba mươi cái, còn nấu thêm một nồi canh thanh đạm, đặt vào không gian.

Hai chân trước của Nhất Điểm Bạch bấu lên bệ bếp, ngắm nghía say sưa. Đống thức ăn này nó ăn không được, cũng không biết rốt cuộc nó nhìn thứ gì.

Hiện nay, độ cao khi bốn chân Nhất Điểm Bạch chạm đất đã ngang bằng eo Tần Miễn, thân mình lớn gấp đôi sói bình thường. Các lão nhân trong thôn đều ngầm nói con sói này không phải sói thường mà là Vua sói. Từng có một đoạn thời gian, các thôn dân đều không dám tới gần Du nhiên điền cư, thôn dân vào khu chế biến làm việc lúc đi đường cũng không dám phát ra âm thanh, sau mới phát hiện Nhất Điểm Bạch đối với bọn họ căn bản là làm như không thấy, họ mới bình thường trở lại. Tần Miễn nấu nướng xong, rửa tay, lau khô nước trên tay. Bưng một chén trà nóng đi vào phòng khách "A Thiết, thu xếp xong chưa?"

Hắn đưa chén trà đến bên miệng Lôi Thiết.

Lôi Thiết cúi đầu uống một ngụm "Nhanh thôi."

Tần Miễn ngồi một bên chờ y xong việc, nói với Phúc thúc: "Phúc thúc, ta và đại thiếu gia sẽ đi xa một chuyến, ước chừng ba năm ngày sau mới về. Chuyện trong nhà giao cho thúc. Lúa nước, đậu nành, khoai lang và đậu phộng đã đến lúc thu hoạch, thúc mau chóng an bài, vạn nhất thời tiết đột ngột biến đổi sẽ thiệt hại."

"Dạ, thỉnh tiểu thiếu gia yên tâm."

Sau khi nhóm hạ nhân rời khỏi, Tần Miễn, Lôi Thiết thu dọn một chút, chuẩn bị ra ngoài.

Lôi Tần Trung vội vàng trở lại bẩm báo "Khởi bẩm đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, lão gia tử đến."

Lôi Đại Cường? Tần Miễn nhướng mày. Từ khi Vệ thị mang thai, tâm tư Lôi Đại Cường gần như dồn hết lên người Vệ thị, sao bữa nay lại tới đây?

Lôi Thiết ra hiệu Lôi Tần Trung lui ra.

Lôi Đại Cường đến, hạ nhân Du nhiên điền cư hiển nhiên không thể ngăn ông ở bên ngoài đại môn. Lôi Tần Trung là đi trước báo tin, lát sau Lôi Tần Nhạc dẫn Lôi Đại Cường đi vào.

Lôi Đại Cường khoan thai bước dọc theo con đường đá cuội chậm rãi tiến về trước, hai mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, không sao kiềm chế được cơn giận và ghen tị trong lòng. Đây là điền cư của nhi tử ông, nhưng đáng hận là không chút dính líu gì đến ông. Tiểu tử Lôi Thiết kia thật bất hiếu, bình thường trong vườn có gặt hái gì cũng không biết biếu tặng cho lão trạch. Nhớ tới mục đích hôm nay đến, ông tạm thời thu hồi ý nghĩ này, trên mặt treo nụ cười hoà ái, nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết.

"Lão gia tử đến nhà." Tần Miễn không lạnh không nóng.

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn Lôi Đại Cường một cái, không hề đứng lên, cầm lấy cây cung đặt bên cạnh, cẩn thận lau chùi.

"Lão Đại, tức phụ lão Đại, hai người các ngươi đều ở nhà. Hôm nay không phải Trung thu sao? Ta đến nói với các ngươi một tiếng, buổi tối sang nhà cùng nhau ăn bữa cơm." Lôi Đại Cường ngồi xuống sô pha mềm mại, nhíu mày nhìn Lôi Tần Nhạc "Không có nhãn lực. Còn không châm trà?"

Lôi Tần Nhạc cúi đầu khoanh tay, giống như không nghe thấy.

Tần Miễn thầm hừ một tiếng. Tỏ uy phong còn tỏ đến trong nhà người khác.

"Lôi Tần Nhạc, hôm nay không cần thu gặt đậu phộng sao? Còn đứng sững sờ ở đây?"

Lôi Tần Nhạc kinh hãi nói: "Xin tiểu thiếu gia thứ tội, tiểu nhân không có chỉ thị của ngài nên không dám vọng động. Tiểu nhân xin phép cáo lui."

Nói xong thì bước vội rời đi, chốc lát sau liền biến mất trong rừng cây ăn quả.

Lôi Đại Cường xị mặt xuống.

Tần Miễn áy náy nói: "Lão gia tử, người cũng thấy đó, chúng ta đang thu dọn đồ đạc định đi xa một chuyến, e là không thể cùng cả nhà qua tiết Trung thu. Tại đây ta kính chúc ngài Trung thu vui vẻ trước!"

"Ngươi thật sự nghĩ mình có thể ra quyết định à?" Lôi Đại Cường không vui trừng mắt hắn một cái, nhìn sang Lôi Thiết, lời nói mang ý không cho cự tuyệt "Lôi Thiết, tối nay ngươi và tức phụ ngươi sang ăn cơm, quyết định vậy đi."

"Không đi, ý của tức phụ ta chính là ý của ta." Lôi Thiết không hề ngẩng đầu lên.

Lôi Đại Cường nhăn mày, bày ra tư thái cha dạy con "Lão Đại, không phải cha nói ngươi, ngươi cũng đừng để một dã tiểu tử không rõ từ đâu đến –"

Còn chưa dứt lời, đột nhiên chống lại một đôi mắt lạnh lùng rét buốt, ngực phát lạnh, hai chân run rẩy, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Ánh mắt Lôi Thiết tựa như hai lưỡi dao sắc lạnh, phảng phất như sẽ bay ra xuyên thủng ông bất kỳ lúc nào.

Khí thế trưởng bối thoáng chốc mất sạch, ông gần như không dám nhìn thẳng Lôi Thiết, ấp úng nói: "Ngươi… Ngươi…"

"Ngươi có thể đi." Lôi Thiết lãnh đạm nói.

Lôi Đại Cường cố lấy dũng khí, đập một phát lên bàn trà, quát: "Ngươi dám dùng giọng điệu này nói chuyện với cha ngươi?"

Lôi Thiết đứng lên, so với ông còn cao hơn một cái đầu, ánh mắt lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống ông "Vì sao không dám? Từ ngày ta bị ngươi và Đỗ thị bức phải rời nhà trốn đi, ta đã không còn là nhi tử ngươi. Cần ta nói rõ hơn nữa không?"

"Ngươi…" Vẻ mặt Lôi Đại Cường đầy kinh hoảng và khó tin. Ông thật lòng thật dạ muốn mượn dịp tết Trung thu này bù đắp cho đại nhi tử, vì sao nó lãnh huyết không chút lĩnh tình như vậy? Ông chợt nghĩ đến, Lôi Thiết đã rất lâu không gọi ông là 'cha'.

Tần Miễn cảm thấy nét bi thương trong mắt ông ta thật buồn cười. Nếu Lôi Đại Cường thật tâm muốn cứu vãn, vì sao lại kéo đến bây giờ? Chân tâm của ông không khỏi rẻ mạt quá.

Lôi Đại Cường đứng lên, thở dài một tiếng, vươn tay muốn vỗ vai Lôi Thiết "Lão Đại, ngươi phải tin cha vẫn luôn để ý ngươi…"

Lôi Thiết tránh khỏi tay ông, vẻ chán ghét trong mắt khiến Lôi Đại Cường cứng đờ.

Tần Miễn không nhịn được nữa, muốn mở miệng, Lôi Thiết ôm vai hắn, khẽ lắc đầu, nhìn Lôi Đại Cường "Ta tin."

Lôi Đại Cường còn chưa lộ sắc mặt vui mừng, liền nghe y nói: "Ta cũng để ý ngươi, cho nên tìm cho ngươi một bình thê. Ngươi có hài lòng không?"

Lôi Đại Cường ngây ra như phỗng, sau một lúc lâu mới tiêu hóa được tin tức này. Vệ thị là Lôi Thiết cho tìm cho ông? Vì sao? Ông nhìn Lôi Thiết, Lôi Thiết vẻ mặt vô cảm, ánh mắt xa cách tựa như nhìn người xa lạ Ông lại nhìn sang Tần Miễn, nụ cười châm chọc trên mặt Tần Miễn vô cùng gai mắt.

Mặt Lôi Đại Cường vừa nóng vừa đỏ, chật vật xoay người, bỏ chạy trối chết.

Tần Miễn lạnh lùng nhìn ông dần dần đi xa, nắm chặt tay Lôi Thiết.

Năm đó, Lôi Thiết mười hai tuổi mang theo một lượng bạc Đặng tiểu cữu cho rời khỏi trấn Lưu Thủy, không biết đi con đường nào, quyết định tiến lên Bắc. Bị Đỗ thị ngược đãi lâu ngày, Lôi Thiết có chút tâm nhãn, đem đổi một lượng bạc thành hai nén bạc vụn và hai trăm đồng tiền lẻ giấu kỹ. Nào ngờ vận khí y quá kém, bị người ta theo dõi, chưa đi bao xa thì bị mấy tên vô lại ngăn đón. Lúc ấy Lôi Thiết mới mười hai tuổi, cơ thể gầy yếu, sao là đối thủ của bốn tên người lớn, tiền đồng bạc vụn bị cướp mất sạch. Cuối cùng, Lôi Thiết một đường ăn xin một đường làm công lặt vặt cho người ta mới không bị đói chết. Người chủ đầu tiên Lôi Thiết gặp là một nông phụ tốt bụng, nhưng tướng công nàng ta thì tâm lý méo mó, đối xử y không đánh thì mắng. Thương cũ Lôi Thiết chưa lành lại tăng thêm vết thương mới.

Nếu không phải Lôi Đại Cường dung túng Đỗ thị, bỏ mặc Lôi Thiết, thì sao năm đó Lôi Thiết thê thảm như vậy? Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh Lôi Thiết chịu tội năm xưa, Tần Miễn không sao kiềm chế hận ý đối với Lôi Đại Cường, Đỗ thị. Nếu không phải nể mặt Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào, hắn đã sớm nghĩ ra vô số cách thức hành hạ Lôi Đại Cường, Đỗ thị. Tìm thêm thê tử cho ông ta chỉ là chút lòng thành.

"Tức phụ?"

Bàn tay to ấm áp phủ trên mặt, Tần Miễn hồi thần, cười cười trấn an Lôi Thiết "Ta không sao. A Thiết, nói việc đó cho Lôi Đại Cường biết có sao không? Liệu ông ta có nói cho Vệ thị, Đỗ thị không? Vệ thị rất thông minh, rất có khả năng sẽ đoán ra mục đích chúng ta làm vậy, liệu Vệ thị có liên thủ với Đỗ thị đối phó chúng ta không? Mà một khi Đỗ thị — biết, khẳng định hận chúng ta thấu xương."

Lôi Thiết lắc đầu "Lôi Đại Cường coi trọng mặt mũi, sẽ không nói ra."

Tần Miễn suy nghĩ một chút liền hiểu. Lôi Đại Cường thực để tâm Vệ thị, nói cho Vệ thị đồng nghĩa với việc thừa nhận bản thân bị nhi tử thân sinh tính kế, chuyện trong quá khứ có thể sẽ bị lật ra. Bởi vậy, Lôi Đại Cường sẽ không nói việc này cho Vệ thị, và cũng sẽ không nói với Đỗ thị, Đỗ thị to mồm to miệng, cho bà biết chẳng khác nào cho cả nhà cả thôn biết hết. Lúc đó càng khiến nhiều người chê cười lão trạch. Lôi Đại Cường còn phải vì Lôi Hướng Trí mà suy xét.

Tháng Mười, Lôi Hướng Trí sẽ tham gia thi Viện.

Tần Miễn tựa vào người Lôi Thiết, lại suy nghĩ chốc lát, vạn nhất Lôi Đại Cường kể chuyện này cho Đỗ thị, Vệ thị, hắn và Lôi Thiết nên ứng đối thế nào.

Sau khi nghĩ ra biện pháp, hắn trở nên nhẹ nhõm hơn, đứng lên "Mặc kệ bọn họ, xuất phát thôi."

-Hết chương 115-

116. Chương 116: Bí Mật Quá Khứ Của Lôi Thiết (2)

Tần Miễn và Lôi Thiết mang theo lương khô, cưỡi ngựa ra cửa, phi nhanh về phía ngoài thôn. Nhất Điểm Bạch giống như một tia chớp đen, theo sát sít sao. Sau khi đến sườn núi, bốn phía chung quanh không người, hai người một sói đổi hướng, tiến vào núi rừng.

Vào núi, Tần Miễn, Lôi Thiết thu ngựa vào không gian.

Hai người một sói chậm rãi hành tẩu giữa núi rừng. Thỉnh thoảng Lôi Thiết và Nhất Điểm Bạch sẽ bắt giết con mồi.

Tâm trạng Tần Miễn từ lúc rời nhà vẫn luôn kích động, còn có chút không yên lòng, chậm rì đi theo sau Lôi Thiết. Lôi Thiết từng nói đợi đến đêm trăng tròn mười lăm tháng Tám sẽ dạy hắn tu chân! Tu chân, chỉ tồn tại trong phim truyền hình, điện ảnh cùng tiểu thuyết, hắn có thể không kích động sao?

Năm đó cơ duyên xảo hợp có được chiếc nhẫn, không phải Tần Miễn chưa từng ảo tưởng trong giới chỉ thần kỳ sẽ cất chứa công pháp tu chân, linh đan thần dược hay bảo bối thiên binh thần kỳ, nhưng hắn lục tung tứ hợp viện vẫn không phát hiện được gì. Đương nhiên hắn cũng không thất vọng, dù sao có được một không gian tuỳ thân như vậy đã là cực kỳ may mắn. Hắn không phải người tham lam. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lúc trước, Lôi Thiết nói với hắn y là tu sĩ, cũng sẽ dạy hắn tu luyện, khiến hắn kinh hỉ không thôi. Chẳng qua Lôi Thiết cũng nói [Vấn Tâm tiên quyết] y tu luyện, trúc cơ(1) vào đêm trăng tròn mười lăm tháng Tám là hiệu quả tốt nhất, đau đớn nhẹ nhất, thế nên mới đợi đến hôm nay.

Năm xưa Lôi Thiết rời nhà trốn đi, một mình lưu lạc hơn một năm, ăn nhiều đau khổ, sau nhân duyên tế hội cứu một vị lão giả đang chán nản suy sụp. Chính vị lão giả này truyền thụ [Vấn Tâm tiên quyết] cho y, cũng tự mình trúc cơ cho y. Chỉ tiếc lão giả không nguyện báo tục danh cho Lôi Thiết, hơn nữa dạy y nửa năm thì không từ mà biệt. May mắn là Lôi Thiết có thiên phú tu luyện, dựa vào thiên phú cùng mấy viên linh đan lão giả để lại, trong vài năm ngắn ngủi đã luyện đến Kim Đan kỳ.

Chuyện may mắn trên kết hợp với những tình tiết khúc chiết Lôi Thiết trải qua sau đó khiến Tần Miễn cảm khái không thôi, có mấy câu này vô cùng thích hợp mô tả tao ngộ của Lôi Thiết 'Trời muốn giáng trọng trách cho ai, trước tiên phải khiến người khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quẫn thân thể…(2).'

Hắn nghĩ đến xuất thần, ngừng bước lúc nào cũng không hay. Lôi Thiết đi qua, lo lắng áp tay lên trán hắn "Tức phụ, không khoẻ sao?"

Tần Miễn hồi thần, vội vàng lắc đầu "Không có." Nhìn trái phải xung quanh, lúc này họ đang đứng cạnh dòng suối nhỏ róc rách. Nước suối trong veo chảy từ trên núi xuống, có thể nhìn đến đá tảng rong bèo dưới đáy, cả những chú cá dài hơn cây đũa nhàn nhã bơi qua bơi lại trong nước. Trên dòng suối có hai khúc gỗ bắc ngang liền kề, có lẽ là thợ săn đi ngang qua thuận tay để lại. Bãi cỏ bên bờ suối hình như từng được cắt tỉa nên phẳng lì, chỉ là đã vào tháng Chín, cỏ dại hơi lộ ra sắc vàng héo úa.

Tần Miễn hưng trí bừng bừng nói: "A Thiết, chúng ta đợi ở đây tới khi trời tối đi."

Lôi Thiết gật đầu, chuyển một chiếc ghế dựa từ trong không gian ra, đặt bên cạnh hắn.

"Còn nữa." Tần Miễn chạy vào không gian cầm ra một tấm thảm mỏng trải lên mặt cỏ, lại lấy ra vài mâm trái cây, bên trong đựng nho, chuối hắn thích và táo Lôi Thiết thích. Cuối cùng lấy ra hai chiếc gối dựa cỡ lớn, đắc ý nằm lên thảm, một tay chống cằm, ăn hoa quả, ngoắc Lôi Thiết "Mau tới đây." Trời đất bao la, không có bất cứ ai chạy tới quấy rầy bọn hắn, loại cảm giác này thực đã.

Lôi Thiết ngồi xuống bên cạnh, kéo người vào trong lòng.

Nhất Điểm Bạch thấy doanh địa đã định, hưng phấn lao vào sâu trong rừng cây, không biết làm kinh động động vật gì mà cây cối xa xa rung động lạo xạo.

Tần Miễn cầm một quả táo đưa cho Lôi Thiết, miệng mải mê ăn nho.

Lôi Thiết nhận táo, không có ăn mà đè lại sau gáy hắn, cúi đầu chạm xuống môi, đầu lưỡi liếm liếm nước nho trên cánh môi.

Tần Miễn tựa như bị điện giật, cả người tê dại, giương mắt nhìn người nọ, lại thấy người nọ chỉ nhìn chằm chằm miệng mình, không biết đang suy nghĩ gì. Lúc này mà còn thất thần? Hắn bỗng thấy bực, há mồm muốn nói, miệng lại bị phủ kín, nhiệt độ nóng bỏng nơi đầu lưỡi đối phương chứng minh tâm tình đối phương cũng không bình tĩnh như gương mặt than của y. Trong lòng Tần Miễn đắc ý, cũng đặt tay lên sau gáy người nọ, hai người bởi vậy mà kề sát nhau hơn.

Sau khi dây dưa thật lâu, cả hai mới tách ra. Ngón cái Lôi Thiết vẫn lưu luyến trên mặt Tần Miễn, ánh mắt trầm tĩnh sâu thẳm chăm chú nhìn hắn, dường như muốn hút cả người vào hắn mới chịu bỏ qua.

Tần Miễn thật thoả mãn, thích ý tựa vào lòng Lôi Thiết, ngắt một trái nho nhét vào miệng y.

Lôi Thiết bưng mâm nho lên, đút hắn từng trái.

Tần Miễn thoải mái để y đút ăn "A Thiết, sang năm chúng ta nên trồng thêm nhiều nho. Rượu của tửu phường chúng ta đã bán chạy như vậy, khẳng định rượu nho sẽ càng được hoan nghênh hơn."

"Nghe lời ngươi."

Một giọt nước nho từ khóe miệng chảy xuống, ngưa ngứa, Tần Miễn định lấy tay chùi, chợt một thứ gì đó ẩm ướt mà âm ấm dán lên mặt hắn, liếm đi dòng chất lỏng.

Trưng bộ mặt than mà làm loại động tác khiến người mơ mộng xa xôi này nhất thời chọc trúng điểm 'manh' của Tần Miễn, hắn xoay người áp Lôi Thiết ở dưới thân, không khách khí hôn xuống.

Hai mắt Lôi Thiết tối đi, siết chặt hông hắn, bàn tay luồn vào quần áo.

Tần Miễn bỗng nhớ tới việc chính hôm nay, vội vàng bò khỏi người y, nhắc nhở: "Hôm nay không được."

Lôi Thiết cứng đờ, mi mắt rũ xuống, hầu kết nhấp nhô dồn dập, ***g ngực cũng kịch liệt phập phồng mấy lần mới bình tĩnh lại, tiếp đó chậm rãi ngồi dậy, ra vẻ trấn định kéo kéo vạt áo xốc xếch.

Tần Miễn bỗng cảm thấy hành vi của mình rất không phúc hậu, dúi đầu vào gối mềm mà cười trộm "Ha ha a..."

Lôi Thiết nhìn hắn chốc lát, vỗ một cái lên cái mông đang vểnh, rồi cầm một nhánh cây lên, dùng dao săn vót nhọn.

Tần Miễn cười đủ, bò qua nằm nhoài lên bờ vai y, tò mò hỏi: "Làm cái gì vậy?"

Lôi Thiết nghiêng đầu chạm môi hắn "Bắt cá."

Tần Miễn hăng hái nhảy dựng lên "Ta đi nhặt cành cây."

"Đừng đi quá xa." Lôi Thiết dặn.

"Yên tâm đi." Tần Miễn phẩy tay, đi tìm nhánh cây khô héo gần đó.

Nhất Điểm Bạch chơi đủ chạy về, vọt tới thảm mỏng, lăn trên thảm một vòng rồi giãn tứ chi nằm xuống.

Lôi Thiết nhăn mày, nắm phần gáy nhấc nó lên. Nhất Điểm Bạch ngẩng đầu nhìn y, vẫn duy trì tư thế giãn tứ chi, không hề nhúc nhích.

Lôi Thiết không nói một lời, đặt nó xuống mặt cỏ, tiếp tục vót nhánh cây.

Nhất Điểm Bạch hất cọng cỏ vướng trên mình xuống, chạy về thảm mỏng nằm.

Lôi Thiết lại mặt không chút thay đổi nhấc nó lên, đặt xuống mặt cỏ.

Nhất Điểm Bạch không sủa gì trừng y một lúc lâu, nhận mệnh, bất động nằm sấp tại chỗ.

Lúc Tần Miễn ôm một bó nhánh cây khô trở về, Lôi Thiết đã xử lý năm con cá sạch sẽ, một con ném cho Nhất Điểm Bạch, bốn con khác hơ nướng trên đống lửa. Tần Miễn thì lấy lương khô làm ở nhà ra.

Cơm trưa giải quyết gọn nhẹ như thế.

Buổi chiều, hai người một sói ngủ trưa khoảng một canh giờ, lại đi dạo lanh quanh.

Sắc trời dần dần tối, ánh trăng mượt mà treo trên không tựa như một khay ngọc.

Lôi Thiết nhìn sắc trời, đè bả vai Tần Miễn "Tức phụ, khoanh chân mà ngồi."

Tần Miễn nghe theo.

Lôi Thiết ngồi xuống phía sau hắn, nâng tay áp lên lưng hắn, rồi lại dời đi "Tức phụ, sẽ rất khó chịu, cố chống đỡ một chút."

"A Thiết, yên tâm, huynh làm được, ta cũng có thể." Tần Miễn dùng ánh mắt kiên định nhìn y. Vô luận quá trình trúc cơ đau đớn đến đâu, hắn cũng phải kiên trì. Hắn không thể tưởng tượng được cảnh nhiều năm sau Lôi Thiết vẫn còn trẻ trung như cũ, mà hắn thì lại dần dần già nua.

"Ta sẽ không để ngươi có chuyện." Lôi Thiết hôn hắn, lại nâng hai tay áp lên lưng hắn.

Trúc cơ, là quá trình loại bỏ tạp chất trong cơ thể, mở rộng kinh mạch. Thời điểm tay Lôi Thiết chạm lên lưng, cơ thể Tần Miễn lập tức cảm nhận hai loại trùng kích hoàn toàn tương phản, vừa đau đớn vừa dễ chịu. Đau đớn là vì Lôi Thiết dùng chân nguyên của mình cưỡng chế đả thông kinh lạc cơ thể hắn Còn dễ chịu là vì chân nguyên tựa như một dòng nước ấm lưu động trong cơ thể, trên dưới toàn thân bởi vậy mà nóng lên.

Lôi Thiết cẩn thận chú ý biểu cảm của Tần Miễn, tuy rằng hắn cau mày, nhưng không gắng gượng, yên tâm, song chưởng di chuyển xuống dưới, tiếp tục mở rộng kinh mạch.

Quá trình thuận lợi như thế khiến đáy lòng cả hai đều có chút bất ngờ. Lôi Thiết nhớ lại lúc trước, thời điểm 'sư phụ' trúc cơ cho y, trong cơ thể y phảng phất như có vô số que hàn nóng bỏng khuấy đảo, đau đến không muốn sống. Nếu không phải lực ý chí y mạnh mẽ, chắn chắc thể xác và *** thần đều sụp đổ.

Hai người lập tức đoán ra, nhất định là do thân thể Tần Miễn trường kỳ được nước linh tuyền cùng các loại rau củ hoa quả phẩm chất thượng đẳng trong không gian thấm nhuần và điều dưỡng, đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Sự thật đúng là thế, Tần Miễn chưa từng sinh bệnh cũng bởi nguyên nhân này.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tần Miễn cảm giác được trong không khí có một thứ vô hình nào đó, thông qua vô số lỗ chân lông trên người êm dịu tiến vào cơ thể hắn, khiến toàn thân đều lười biếng. Đây chính là linh khí. Bất tri bất giác, ý thức hắn dần dần mơ hồ, cả người giống như bị yểm chú định thân, văn phong bất động.

Đáy mắt Lôi Thiết chợt lóe kinh hỉ, tức phụ tiến nhập trạng thái 'giác ngộ' trong quá trình trúc cơ, chứng minh tức phụ cũng có thiên phú tu luyện giống như y. Như vậy chênh lệch giữa y và tức phụ sẽ mau chóng rút ngắn.

Ánh trăng như nước, trời trong mát mẻ.

Lôi Thiết thu hồi suy nghĩ phân tán, tiếp tục đưa chân nguyên thong thả mà cẩn thận tiến vào cơ thể Tần Miễn.

Y không chú ý tới, Nhất Điểm Bạch nhắm nghiền hai mắt nằm sấp một bên, ánh sáng màu bạc nhàn nhạt bao trùm người nó, giống như nước chảy thấm vào mặt đất khô cằn, im hơi lặng tiếng biến mất.

Qua tiếp khoảng hai canh giờ, trăng tròn dần dần trôi về phía Tây, Lôi Thiết mới thu tay.

Tần Miễn như tỉnh khỏi giấc mộng, mờ mịt chớp mắt mấy cái, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

"Tức phụ?"

"A Thiết?" Tần Miễn đột nhiên nhớ ra lúc nãy đang trúc cơ "Vừa rồi ta…"

Lôi Thiết cúi đầu chạm môi hắn "Rất thuận lợi. Ta sẽ truyền thụ Vấn Tâm tiên quyết cho ngươi."

Y dán tay lên trán Tần Miễn, trong đầu Tần Miễn lập tức có thêm rất nhiều nội dung, biết đây chính là [Vấn Tâm tiên quyết].

Lôi Thiết: "Hôm nay rất vừa lúc, hiện tại liền bắt đầu tu luyện. Trước tiên ta dẫn dạo một lần, về sau ngươi tu luyện thì lưu động chân nguyên theo lộ tuyến này."

Tần Miễn gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ, sau khi nhớ kỹ lộ tuyến, chiếu theo công pháp dẫn đường cho linh khí thiên địa tiến vào cơ thể mình, sau đó luyện hoá linh khí thành chân nguyên, tồn trữ tại đan điền, hết một lần lại một lần…

Ngày mới, mặt trời mọc rồi lại lặn, Tần Miễn mở mắt ra, toàn thân nhẹ nhàng giống như ít đi mười cân thịt, có chút không quen đứng lên nhảy nhót, vui sướng không ngớt.

Trong mắt Lôi Thiết lóe lên ý cười, yên lặng nhìn hắn chăm chú. Tức phụ vốn đã anh tuấn, lúc này trên người nhiều thêm vài phần linh khí, hai mắt sáng ngời mà sâu xa, càng thêm mê người.

"Tức phụ."

Tần Miễn hếch gương mặt cười tươi rói, đi vài bước đến trước mặt y, ôm lấy y, dâng một nụ hôn "Hiện tại ta cảm thấy khoẻ như — Á! Miệng huynh sao tự nhiên đen –" Bỗng kịp phản ứng lại, cúi đầu nhìn nhìn, tay mình đen như mực, áo quần trắng *** trên người cũng biến thành màu xám, còn tản mát mùi thối rõ rệt. Hắn tru lên một tiếng, lách mình tiến vào không gian.

Khoé môi Lôi Thiết cong cong, cũng biến mất tại chỗ.

Khi hai người lại xuất hiện ở rừng cây thì đã tắm rửa xử lý sạch sẽ.

Lôi Thiết bưng theo một cái khay ra khỏi không gian, bên trên có hai bánh nướng nhân thịt, hai bánh thịt hành thái, hai chiếc patê sô và hai cái bánh bao lưu sa, còn có một ống trúc đựng canh.

"Ăn vài thứ trước đã."

Tần Miễn đã đói muốn chết, chẳng buồn nói chuyện, cầm một bánh nướng nhân thịt cắn từng ngụm to.

Lôi Thiết đưa khăn tay cho hắn, rồi cầm lấy một bánh thịt hành thái, không nhanh không chậm nhai nuốt, ưu nhã muốn đòi mạng.

Tần Miễn nheo mắt, nhìn nhìn bánh nướng chỉ còn một mẩu trong tay mình, thừa dịp Lôi Thiết không chú ý, nhét vào miệng y.

Hai bên má Lôi Thiết phồng lên, chớp nháy mắt, nhai từ từ rồi nuốt.

Tần Miễn cười ha ha xong lại lo lắng "Chậm một chút, kẻo nghẹn."

Lôi Thiết lắc đầu, vỗ đầu hắn trấn an.

-Hết chương 116-

Chú giải:

(1) Trúc cơ: nghĩa là xây nền. Trong tu chân, trúc cơ là cố khí, xây dựng căn cơ để tu luyện.

(2) Câu này là câu nói của Mạnh Tử. Nguyên văn đầy đủ là: "Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, khống hạp kỳ thân, hành phận loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhẫn tánh tăng ích kỳ sở bất năng"

——-

117. Chương 117: Tức Phụ Uy Vũ

Bên trong núi đồng, linh khí dồi dào. Tần Miễn tu luyện suốt cả bốn ngày liền. Quả thật hắn có thiên phú về mặt tu luyện, ngắn ngủi vài ngày, tu vi đã lên tới trung kỳ Khai Quang, nhảy qua ngọn cây, vượt qua sông ngòi không thành vấn đề.

Lôi Thiết vì muốn rút ngắn khoảng cách chênh lệch giữa cả hai nên không tu luyện, chỉ ở bên cạnh bồi hắn. Thỉnh thoảng tiến vào không gian sắp xếp, nhặt trứng gà, hái rau củ, trồng rau và hái hoa quả, còn dùng

nho trong không gian ủ sáu vò rượu nho. Thời điểm y không có mặt, sẽ do Nhất Điểm Bạch thủ hộ Tần Miễn.

Bốn ngày sau, hai người một sói mới xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngoài thôn trang, lúa nước vàng rực dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, nhóm lão nông sờ sờ bông lúa, gương mặt phủ đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười tươi rói thỏa mãn.

Hai người cố ý đi đường ngang qua ruộng lúa nhà mình, Phúc thúc dẫn theo bốn gia phó đang cần cù thu gặt lúa nước, mồ hôi trượt xuống cằm, thỉnh thoảng lại dùng chiếc khăn giắt sau cổ lau mặt. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, các ngài đã trở về!"

Lôi Thiết phẩy tay ngăn họ hành lễ, xoay người xuống ngựa, đi đến rìa ruộng lúa, ngắt một hạt bông lúa quan sát.

"A Thiết, lúa nước năm nay thế nào?" Tần Miễn đi đến cạnh y, hỏi.

Không dám để ruộng lúa nhà mình chênh lệch quá lớn với người khác, bọn hắn không có bồi dưỡng nước linh thuỷ cho ruộng. Nhưng trước khi cấy mạ, hắn bảo gia phó làm đất bón phân tăng độ phì. Bởi vậy, hai người quan tâm thành quả thu hoạch của ruộng lúa. Lôi Thiết gật đầu "Không tệ, hạt nhiều chắc nịch, ít hạt lép."

Phúc thúc vui tươi hớn hở nói chen vào "Đại thiếu gia, vừa rồi lý chính đi ngang qua còn khen tặng mấy câu, nói năm nay lúa nước nhà chúng ta là số một số hai trong thôn.

Thời điểm Tần Miễn sai người bón phân cho ruộng, các thôn dân đều không lý giải nổi. Bởi trước kia có một thôn dân *** tế phát hiện, rau củ mọc trên khoảnh đất tình cờ bị đổ phân, tươi tốt hơn rau củ mọc ở đất thường, thế là họ nghĩ có khi nào phân sẽ làm ruộng màu mỡ hơn không. Có người can đảm thử nghiệm trên một khối đất, kết quả toàn bộ rau củ chết hết, thành ra không ai dám tuỳ tiện thử nữa. Đương nhiên phân bón có hiệu quả làm màu mỡ đất đai, kỳ thật là do họ không làm bước pha loãng phân bón nên mới 'hại' đám rau củ bị úa chết.

"Phúc thúc, hôm nào thúc nói với lý chính một tiếng, phân bón pha loãng mới có thể bón ruộng thêm phì nhiêu." Tần Miễn nói.

"Dạ, tiểu thiếu gia." Phúc thúc báo cáo tỉ mỉ chuyện trong nhà "Toàn thúc dẫn theo bốn người thu hoạch đậu trong ruộng đậu phộng. Nhà ta và nhà Toàn thúc thì đang cắt cây đậu nành."

"Ừ."

Mùa thu hoạch sợ nhất trời đổ mưa, sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết về nhà, đội mũ rơm đến ruộng đậu phộng hỗ trợ.

Lôi Thiết nhổ từng gốc đậu phộng lên, chất chồng một chỗ, Tần Miễn ngồi trên ghế đẩu hái từng hột đậu phộng bỏ vào rổ. Đậu phộng trồng bên trong Du nhiên điền cư, Tần Miễn từng lén tưới nước linh tuyền pha loãng cho ruộng, từng hạt đậu phộng trắng mập chắc nịch, vừa nhìn liền biết ngon. Hắn đang suy nghĩ trưa nay nên ăn món gì.

Bận rộn đến trưa, Tần Miễn về trước nửa canh giờ để nấu cơm, làm một đĩa đậu phộng dấm chua và đĩa đậu phộng ngũ vị hương ăn cho mới mẻ.

Nửa mẫu đậu phộng, một ngày liền hái xong. Nhổ cây đậu phộng ra hết còn phải dùng cuốc xới lại đất một lần, vừa làm sạch đất đồng thời chuẩn bị cho lần gieo trồng kế tiếp.

Đào xong đậu phộng lại sang đào khoai lang. Đào khoai lang cần kinh nghiệm, nếu không cẩn thận sẽ đào vỡ củ khoai dưới đất, vừa không đẹp vừa khó tồn trữ.

Việc này, Tần Miễn, Lôi Thiết đều không có kinh nghiệm nên không nhúng tay, giao các hạ nhân phụ trách. Lôi Thiết xách lưỡi liềm đi gặt lúa. Tần Miễn ở nhà tổng điều hành công chuyện của Song Hưởng lâu, cửa tiệm 'Món ăn ngon', khu chế biến và ruộng nương. Công nhân của khu chế biến cũng cần lo đồng áng nhà mình, nên trong vòng nửa tháng sau tết Trung thu, tửu phường và xưởng miến chỉ làm nửa buổi sáng, đương nhiên tiền công cũng chỉ một nửa. Các thôn dân đều khen Lôi Thiết, Tần Miễn biết săn sóc.

Còn có một việc cũng do Tần Miễn phụ trách – đưa cơm cho Lôi Thiết. Tháng Chín, nắng gắt cuối thu mang độc, phơi trực tiếp dưới ánh mặt trời mà đi, đỉnh đầu Tần Miễn bị chiếu có chút phát đau, hối hận lúc ra khỏi nhà ngại phiền không bội mũ rơm, bèn vội vàng bước đi nhanh hơn.

Nhìn tức phụ xách hộp đựng thức ăn chạy đến, cách bờ ruộng ngày càng gần, nội tâm Lôi Thiết mềm nhũn, nhớ lại hình ảnh tương tự vào năm ngoái. Bất tri bất giác, y và tức phụ đã sống chung được một năm.

"Phát ngốc gì thế?" Khoé miệng Tần Miễn nhếch lên, trong lòng hơi ngượng ngùng, tại nơi đông người Lôi Thiết còn dùng ánh mắt nhu tình không chút che giấu mà nhìn hắn, hại hắn suýt nữa đi đường đồng tay đồng chân.

Lôi Thiết kéo hắn ngồi xuống một bó lúa, tháo mũ rơm của mình xuống đội lên đầu hắn "Ăn chưa?"

"Ăn rồi." Tần Miễn đưa túi nước để y rửa mặt rửa tay trước, lại gỡ tấm ván gỗ cài dưới hộp đựng đồ ăn ra. Tấm gỗ này là một cái khay dạng xếp. Hắn tách hai chân chiếc khay ra, đặt lên đùi, rồi bày đồ ăn trong hộp đựng ra khay.

Thịt nấu hai lần, thịt lợn hấp bột gạo, trứng tráng qua hẹ, còn có một chén canh, toàn món ăn gia đình, nhưng vừa ngon vừa thơm.

Lôi Thiết rửa tay rửa mặt xong, nhấc khay đặt lên đùi mình, bưng bát cơm lên ăn.

Tần Miễn rút quạt xếp cắm bên hông ra, quạt cho y.

"Tức phụ, ta không nóng."

Tần Miễn tiếp tục quạt "Ta là quạt cho mình, huynh chỉ là hưởng ké."

"Ừ." Lôi Thiết hỏi "Ăn thêm một chút?"

Tần Miễn lắc đầu "Ta no lắm rồi."

Trong ruộng lúa kế bên, thôn dân cũng đang ăn cơm thỉnh thoảng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía này.

Mấy người Phúc thúc ngồi cách đó không xa, cũng đang ăn cơm, đồ ăn của họ do Toàn thẩm, Phúc thẩm đưa tới. Một chậu ớt xanh xào trứng, một chậu thịt mỡ đôn cà, đãi ngộ vô cùng tốt. Làm việc thể lực cần bổ sung chất béo, với họ, thịt mỡ đôn cà là món mỹ vị nhất.

Mẫu ruộng lúa lớn nhất nhà Lôi Đại Cường cách nơi này không xa, Lôi Hướng Nhân đã sớm thấy Tần Miễn đến đưa cơm, bưng bát cơm bước nhanh tới, lớn tiếng chào hỏi, giọng điệu thân thiết "Đại ca, đang ăn cơm à?"

Lôi Thiết nhìn gã một cái, không lên tiếng, gắp một miếng thịt lợn hấp bột gạo bỏ vào trong miệng. Tức phụ làm món này thơm mềm vô cùng, ăn hoài không ngán.

Lôi Hướng Nhân ngồi xổm xuống cạnh Lôi Thiết, hai mắt nhìn chằm chằm chiếc khay, đánh giá "Tay nghề đại tẩu vẫn tốt như cũ, nhìn món nào cũng đủ sắc hương vị, ta nếm thử."

Gã liếm sạch hạt cơm dính trên đầu đũa mình, tính chọc đũa vào đĩa thịt lợn hấp bột gạo.

Mặt Lôi Thiết thoáng chốc tối sầm.

Tần Miễn nhìn đầu đũa kia còn dính nước miếng của Lôi Hướng Nhân, mày nhíu chặt, trước khi đũa của Lôi Hướng Nhân đụng tới đĩa thịt lợn hấp bột gạo thì ngăn gã lại, cười mỉm chi với Lôi Thiết: "A Thiết, khẳng định Nhị đệ sẽ ngại gắp nhiều, huynh gắp giúp hắn đi."

Lôi Thiết gật đầu, dừng một chút, quay ngược đầu đũa của mình rồi mới gắp cho Lôi Hướng Nhân mấy miếng thịt lợn hấp bột gạo, một đũa trứng tráng rau hẹ.

Tần Miễn dùng quạt che mặt, cười trộm.

Lôi Hướng Nhân không hề nhận thấy Tần Miễn, Lôi Thiết ghét bỏ mình, được lợi liền hài lòng thu đũa về, ăn từng miếng to, vang nhóp nhép.

"Đại ca, đại tẩu, mấy bữa nay cha nương làm việc mệt muốn chết. Nhà các ngươi có mười mấy hạ nhân, cho chúng ta mượn vài người dùng nhé?"

Lôi Thiết trảm đinh chặt sắt "Không."

Tần Miễn tiếp lời "Nhị đệ ngươi cũng biết mà, nhà chúng ta vừa lúa nước, vừa đậu phộng, vừa khoai lang, cây ăn quả… Ngoài ra còn chăn trâu, cho gà ăn Khu chế biến cũng cần người trông coi. Nhất thời e là không thể trích ra nhân thủ."

Lôi Hướng Nhân há miệng muốn nói, Tần Miễn lại mở miệng, giọng điệu ngạc nhiên "Nhị đệ, nếu ta nhớ không lầm, nhà các ngươi có mười hai mẫu ruộng nước, hiện sức lao động trong nhà có lão gia tử, lão thái thái, Nhị đệ, Nhị đệ muội, Tam đệ, Tam đệ muội và Tứ đệ, tổng cộng bảy người, đáng lẽ cùng lắm ba bốn ngày là gặt xong lúa nước? Chẳng lẽ trong nhà mua thêm ruộng? Nếu không sao nhân thủ không đủ? Mua ruộng là chuyện tốt, vậy mà các ngươi còn gạt ta và A Thiết."

Lôi Hướng Nhân bị hắn chặn miệng, không nói được gì, sau một lúc lâu mới ngượng ngùng nói: "Không có mua thêm ruộng. Ta chỉ tùy tiện nói thôi."

"À." Tần Miễn ra vẻ tin tưởng, lại dùng đũa của Lôi Thiết gắp cho gã mấy miếng thịt "Đúng rồi Nhị đệ, đoạn thời gian trước ta nghe nói ngươi và Nhị đệ muội tính cho Đại Bảo đi học chữ, nhất định lão gia tử, lão thái thái đã đồng ý, phải không? Thằng bé Đại Bảo kia vừa nhìn liền biết là thông minh, tương lai hẳn có tiền đồ như Ngũ thúc nó."

Lôi Thiết giương mắt nhìn tức phụ, ý cười chợt lóe, giữ yên lặng vùi đầu ăn cơm.

Lôi Hướng Nhân bị Tần Miễn gợi lên sự bất mãn sâu trong nội tâm với Đỗ thị, Lôi Đại Cường, trầm giọng nói: "Việc này… cha và nương vẫn chưa đồng ý."

"Không thể nào!" Tần Miễn giật mình: "Đại Bảo đã sáu tuổi, mọi người đều biết, hài tử tuổi này thông minh nhất, thích hợp mở mang trí não nhất. Hơn nữa Đại Bảo còn là trưởng tôn. Sao lão gia tử, lão thái thái lại…" Nói đến câu cuối cùng, thanh âm của hắn thu lại rất nhỏ, giống như lầm bầm lầu bầu, trong giọng nói mang theo nghi hoặc rồi đột nhiên ngộ ra gì đó.

Tâm tò mò của Lôi Hướng Nhân bị hắn treo lên, chôn trong lòng vài phần ngờ vực "Đại tẩu, ý của ngươi là?"

"Không có gì." Tần Miễn che giấu, lảng sang chuyện khác "Nhị đệ, ăn thêm mấy miếng thịt hấp nữa đi."

Lôi Hướng Nhân lại từ nửa câu dang dở của Tần Miễn suy diễn rất nhiều. Không sai, Đại Bảo là trưởng tôn của lão gia tử, lão thái thái, lại thông minh lanh lợi, vì sao lão gia tử, lão thái thái không đồng ý cho nó đi học? Chẳng lẽ trong mắt bọn họ chỉ có tiểu nhi tử? Bình thường tiết kiệm hay tiền tài dành dụm đều muốn để cho tiểu nhi tử? Dựa vào đâu chứ!

"Đại tẩu, đại ca, ta còn có việc, đi trước." Lôi Hướng Nhân đứng lên, vội vàng rời đi.

Lôi Thiết gắp một miếng thịt hấp bột gạo đưa tới bên miệng Tần Miễn.

Tần Miễn há mồm ăn luôn, thúc giục: "Mau ăn nhanh, nguội ngắt bây giờ."

Đám người Phúc thúc cũng nghe được cuộc đối thoại giữa Tần Miễn và Lôi Hướng Nhân, đối với Tần Miễn bội phục sát đất. Đây mới gọi là giết người trong vô hình. Tiểu thiếu gia uy vũ!

-Hết chương 117-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

118. Chương 118: Rau Củ Trái Mùa

Lôi Thiết cầm hai con cá lớn đi qua hàng rào sân "Tức phụ, giữa trưa ăn cá."

Tần Miễn đang luồn quần áo đã giặt trong rổ vào móc áo, máng lên sào phơi đồ, bèn vẫy vẫy nước trên tay, nhìn thoáng qua cá trong tay đối phương "Lấy ở đâu vậy?"

“Trong hồ nước.” Lôi Thiết đi đến gần hắn “Không phải ngươi thích ăn –”

“Oẹ –” Mùi tanh nồng đậm chui vào xoang mũi Tần Miễn, cảm giác ghê tởm bốc lên trong dạ dày, hắn cuống quít chạy đến bờ tường, che ngực, miệng nôn ra chất dịch dơ bẩn.

Lôi Thiết biến sắc, vội bước qua đỡ hắn “Không khoẻ ở đâu?” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); “Oẹ –” Cảm giác ghê tởm lại trào lên, Tần Miễn lập tức lùi vài bước, ghét bỏ nhìn cá trong tay y “Có phải cá bị ươn rồi không?”

Hai con cá miệng bị cọng rơm xuyên qua, bị Lôi Thiết thuận tay ném xuống đất, vẫn còn đang hấp hối đong đưa chiếc đuôi. Lôi Thiết lo lắng ôm Tần Miễn, cầm cổ tay phải hắn bắt mạch.

“Có thấy chỗ nào không khoẻ đâu a.” Tần Miễn cũng buồn bực. Mùi cá biến mất, cảm giác ghê tởm cũng biến mất theo.

Lôi Thiết cau mày “Mạch tượng bình thường.” “Thật sự đâu có chỗ nào không khoẻ đâu.” Tần Miễn nghi ngờ nhìn cá vùng vẫy trên đất “Đúng là kỳ quái. Huynh không cảm thấy hai con cá tanh lắm sao?”

Lôi Thiết vẫy tay, chăm chú nhìn sắc mặt hắn, hồng hào khỏe mạnh, không có dị thường “Vào nhà.”

Hắn cầm hai con cá lên đặt vào một góc, sau khi múc nước rửa tay thì phơi chỗ đồ còn lại.

Tần Miễn cảm thấy hơi mệt, vào nhà nằm ngã xuống sô pha, đánh ngáp một cái, dần dần *** thần bị cuốn trôi.

Lôi Thiết xơi quần áo xong đi vào phòng khách, Tần Miễn đã ngủ mất. Đôi mày kiếm nhíu lại. Mới rời giường chưa đến một canh giờ đã buồn ngủ? Y yên lặng đi qua, cúi đầu, kề trán lên trán Tần Miễn. Không có nóng đầu, y thoáng yên tâm, nhưng nếp nhăn giữa mi tâm vẫn không giãn, y hạ xuống môi Tần Miễn một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, đi đến cửa sổ kéo dây thừng.

Phúc thúc tiến đến, xuyên qua cửa sổ rộng mở nhìn thấy bóng dáng Lôi Thiết, ở ngoài cửa quỳ gối hành lễ “Đại thiếu gia, ngài có việc phân phó?”

“Đi mời Lưu đại phu.”

Chẳng lẽ tiểu thiếu gia sinh bệnh? Phúc thúc không dám chậm trễ, lĩnh mệnh đi ngay.

Lưu đại phu là đại phu trong thôn, tuổi chừng bốn mươi, tổ tiên ba đời hành y, y thuật của ông được bậc cha chú chân truyền, bệnh tật thông thường đều có thể chẩn đoán ra.

Lưu đại phu đến rất nhanh, một mặt là vì lo lắng cho bệnh nhân, về mặt khác là hiếu kỳ với Du nhiên điền cư. Sau khi đi vào, hai chân phi nhanh, nhưng cũng không trì hoãn ông đánh giá cảnh sắc trong điền cư.

Lôi Thiết khách khí mời người vào phòng khách “Lưu đại phu, nội nhân có chút không thoải mái, làm phiền ngài.”

“Khách khí.” Lưu đại phu đi qua bắt mạch cho Tần Miễn, nghi hoặc nhìn Lôi Thiết, rồi quay đầu quan sát sắc mặt Tần Miễn, buông cổ tay hắn ra “Mạch tượng của tức phụ ngươi rất bình thường.”

Lôi Thiết càng cảm thấy nghi hoặc hơn, bàn tay to khẽ vuốt mặt Tần Miễn, kể tỉ mỉ: “Mấy ngày gần đây hắn rất ham ngủ, dễ mệt nhọc, còn không ngửi được mùi tanh, vừa nãy ngửi được mùi cá còn nôn ra.”

Phúc thúc sửng sốt.

Lưu đại phu nhất thời ngây người, ánh mắt kinh nghi bất định quét tới quét lui thiếu niên nằm trên sô pha. Người tính cách như Lôi Thiết tuyệt đối sẽ không nói đùa cùng ông. Bệnh trạng này nghe vào tai thấy thế nào cũng giống như người mang thai? Nhưng mọi người đều biết, Tần Miễn là nam nhân trăm phần trăm.

Lôi Thiết trầm giọng gọi: “Lưu đại phu?”

Lưu đại phu hồi thần, lần đầu tiên cảm thấy không tự tin với y thuật của bản thân, lại cầm cổ tay Tần Miễn lên, có chút xấu hổ nói: “Ta xem lại lần nữa.”

Lôi Thiết không nói gì.

Lưu đại phu nhắm mắt lại, sau khi cẩn thận cảm thụ mạch đập, khẳng định: "Mạch tượng của tức phụ ngươi không nổi không chìm, ôn hoà hữu lực, vô cùng khỏe mạnh, tuyệt đối không ốm đau trong người. Về phần không chịu được mùi tanh như ngươi nói, có lẽ là bữa sáng ăn quá no… có chút ngấy."

Lôi Thiết không tỏ rõ ý kiến, lấy vài đồng tiền trong túi tiền ra "Đa tạ Lưu đại phu."

Lưu đại phu từ chối: "Lần này không có khai dược, không cần thu tiền chẩn đoán."

Lôi Thiết gật đầu "Phúc thúc, đưa Lưu đại phu ra ngoài, hái vài quả lê biếu Lưu đại phu."

"Dạ." Phúc thúc nâng tay mời Lưu đại phu "Lưu đại phu, mời."

Lưu đại phu còn định từ chối, lại thấy Lôi Thiết bế ngang Tần Miễn lên chuẩn bị ra ngoài, thức thời ngậm miệng, cùng Phúc thúc rời đi.

Lôi Thiết cẩn thận ôm người vào lòng, mới đi vài bước, người trong lòng đã tỉnh.

"A Thiết, ta ngủ quên sao?"

Trong mắt Lôi Thiết tràn đầy lo lắng "Đi trấn trên xem đại phu."

Tần Miễn ôm cổ y, buồn cười nói: "Đến đại phu cái gì? Ta thật sự không sao. Thả ta xuống trước đi."

Lôi Thiết nhíu mày không nói lời nào, hai mắt nhìn hắn không chớp lấy một cái.

"Thật sự không sao mà!" Tần Miễn đỡ lấy bờ vai y, rướn nửa người trên dây "Tin ta đi, thân thể ta thế nào chẳng lẽ ta còn không biết? Hiện tại ta không thấy có chỗ nào không khoẻ cả."

Lôi Thiết yên lặng đặt hắn về sô pha.

Tần Miễn gãi gãi đầu, cũng ý thức được gần đây bản thân có chút không thích hợp, dễ mệt mỏi, còn ham ngủ, lượng cơm lớn hơn trước. Chẳng lẽ đây là dấu hiệu của sự trưởng thành?

Hắn giãn hai tay, chép chép miệng "Có hơi đói bụng. Ta muốn ăn miến chua cay, bên trong có đậu hủ."

"Ta đi mua." Lôi Thiết sờ sờ đầu hắn, vào bếp cầm một chén lớn ra ngoài.

Lôi Tần Nhạc tại chăm sóc mấy con ngựa trong chuồng. Chuồng ngựa tổng cộng có bốn con ngựa, tông mã và hắc mã là ngựa chuyên chúc của Tần Miễn và Lôi Thiết, hai con khác mua sau này chuyên dùng để kéo xe.

"Lôi Tần Nhạc."

Lôi Tần Nhạc vội vàng chạy tới "Bái kiến đại thiếu gia!"

"Lập tức đến trấn trên mời đại phu tốt nhất."

"Vâng!"

Vừa rồi Lưu đại phu đến nhà, Lôi Tần Nhạc cũng nhìn thấy, có chút lo lắng, nhanh chóng dẫn một con ngựa ra, phóng lên mình ngựa phi nhanh đi.

Nghĩ đến sự khác thường của Tần Miễn, khí tức Lôi Thiết càng trầm lắng hơn dĩ vãng, một đường đi đến lò đậu hủ ở Nam thôn, thôn dân gặp phải trên đường cũng không dám tới gần, luôn cách y khá xa.

Song cửa sổ lò đậu hủ nhỏ đã kéo lên, lão bản nương uể oải ngồi phơi nắng sau quầy.

Lôi Thiết lấy vài đồng tiền ra đặt lên quầy "Hai cân đậu hủ."

Lão bản nương xốc *** thần, cười nói: "Sao chỉ có mình Lôi huynh đệ đến mua vậy?"

Lôi Thiết không nói, thẩm cũng không để ý, động tác linh hoạt cân đậu hủ cho vào bát của y "Đúng hai cân chuẩn."

Lôi Thiết gật đầu, vội vàng rời đi.

Trở lại Du nhiên điền cư, từ xa xa nhìn thấy Tần Miễn hăng hái *** thần múa côn cùng đám người Lôi Tần Trung, vẻ mặt Lôi Thiết Thần khẽ thả lỏng, bước nhanh tới.

"Tức phụ."

"A Thiết, về nhanh vậy hả?" Tần Miễn buông côn gậy trong tay xuống, chạy tới "Đi thôi, trở về nấu miến chua cay ăn."

Đi vào bếp, hắn phân phó Lôi Thiết băm thịt nạc tươi, rửa rau thơm rồi cắt khúc, ớt xanh ớt đỏ thì bỏ cuống, hạt rồi thái sợi, tỏi bóc vỏ giã nát.

Hắn xào sơ thịt băm, đậu hủ cho vào nồi nước dùng nấu Miến khoai lang trụng mềm, vớt lên để ráo nước rồi cho vào tô, bỏ thịt băm xào, rau thơm, ớt xanh ớt đỏ thái sợi, dầu muối, đậu nành rang và tỏi giã, tiếp theo múc nước dùng vào tô, cuối cùng thêm giấm, nước tương, dầu ớt, hành thái rồi trộn đều.

Tần Miễn múc hai tô, hắn và Lôi Thiết mỗi người một tô.

Tần Miễn nếm thử vị trước, không đủ chua, bèn đi vào bếp lấy hủ dấm ra, thêm ba thìa dấm vào tô mình, thuận tay múc cho Lôi Thiết ba thìa luôn.

"Ăn đi." Tần Miễn gắp đũa miếng thứ nhất, ăn ngon lành.

Lôi Thiết ăn đũa đầu tiên, chua đến hít khí.

"Sao vậy?" Tần Miễn nhấc mí mắt nhìn y, miệng vẫn còn hút sợi miến xì xụp xì xụp.

Lôi Thiết yên lặng nhìn tô của tức phụ, thò đũa sang gắp vài cọng miến ăn, phải che má "Chua."

"Có chua đâu." Tần Miễn kỳ quái nhìn y, người này cũng học được cách đùa giỡn rồi sao?

Lôi Thiết dừng một chút, đẩy tô mình đến trước mặt tức phụ "Ngươi ăn."

"Không biết hưởng thụ. Lát nữa nấu tô mì cho huynh." Tần Miễn nhìn y với ánh mắt đáng tiếc, tiếp tục sung sướng ăn miến chua cay, ăn của mình xong lại tiêu diệt sạch sẽ tô của Lôi Thiết.

Ăn cơm xong, Lôi Thiết bồi Tần Miễn ngủ trưa chốc lát, Lôi Tần Nhạc đi mời đại phu nổi danh nhất trấn trên về tới.

Tần Miễn thế mới biết Lôi Thiết vẫn không yên tâm hắn, ngoan ngoãn để đại phu bắt mạch.

Sau khi đại phu xem mạch xong, nhàn nhạt nói: "Mạch tượng không nổi không chìm, ôn hòa hữu lực, không có chứng bệnh gì."

Nói xong, ông ngờ ngợ hỏi: "Còn có ai khác cần xem bệnh nữa không?"

Tần Miễn ném cho Lôi Thiết ánh mắt ý bảo 'Yên tâm đi', nói với đại phu: "Đã làm phiền đại phu đi một chuyến. Phúc thúc, thanh toán tiền chẩn bệnh, rồi đưa đại phu trở về."

"Dạ."

Phúc thúc và đại phu rời đi rồi, Tần Miễn ôm lấy Lôi Thiết "Đã nói không sao đâu mà."

"Không có việc gì thì tốt." Lôi Thiết ôm chặt hắn "Nếu có chỗ nào không thoải mái, đừng gạt ta."

"Ừ." Tần Miễn nhấc tới chính sự "Huynh bảo họ mua hạt giống rau củ hết chưa?"

Lôi Thiết gật đầu "Dưa leo, ớt, cà tím, khổ qua, cà chua, mướp vân vân… đều mua đủ. Tức phụ, muốn làm gì?"

Trên mặt Tần Miễn đan xen vẻ thần bí cùng đắc ý "Trồng rau củ trái mùa!"

Cái gọi trồng rau củ trái mùa, chính là vào mùa thu đông gieo trồng rau củ của mùa xuân hạ. Nói đơn giản hơn tức là tạo ra khí hậu tương tự với mùa xuân mùa hè trong mùa thu, đông, khiến cho rau củ vốn sinh trưởng vào muà xuân, hạ có thể sinh trưởng ở mùa đông nhiệt độ thấp.

Đối với rau củ trái mùa, Tần Miễn không hiểu rõ, nhưng biết đại khái. Nay hắn và Lôi Thiết có đủ kinh tế thực lực, cũng đáng thử một lần. Nếu thật sự gieo trồng thành công, sẽ mang lại tài phú đồ sộ cho bọn hắn.

Hắn bảo Phúc thúc gọi tất cả hạ nhân không phải trực ban lại, đem nguyên lý cơ bản, điều kiện và yêu cầu của việc trồng rau củ trái mùa, giải thích chi tiết cho bọn họ, cũng kể một vài ví dụ kiếp trước hắn từng

thấy, cuối cùng trích cho cả bọn một khoản tiền để họ mạnh tay làm. Những ai có cống hiến lớn về phương diện này, hắn và Lôi Thiết sẽ thưởng người đó một số tiền.

Điều này thật kích thích lòng hăng hái của nhóm gia phó, ai nấy không ngừng tiến tới.

Tần Miễn không hoàn toàn buông tay, thường xuyên đi coi tiến độ của họ, chỉ cho họ cách điều phối tính dinh dưỡng của đất, phân gà là phân chuồng tính nóng, phân trâu phong phú chất nhầy tính thoáng khí, sau khi ủ hai loại phân chuồng này với phân xanh và bón vào đất theo tỉ lệ điều phối 2:2:4, đất hấp thu chất đinh dưỡng sẽ sinh nhiệt năng, tăng cường khả năng chịu lạnh cho cây trồng. Ngoài ra, địa điểm yêu cầu trồng rau củ trái mùa cần có nguồn nước thuận tiện, chung quanh có bình phong che chắn, tránh bị gió lạnh lùa vào.

Sau khi nhóm gia phó sờ được bí quyết, Tần Miễn mới chính thức bứt ra, đi lo việc khác.

Cuối tháng Chín, dị trạng của thân thể Tần Miễn dần biến mất, Tần Miễn và Lôi Thiết đều yên tâm. Lúc này lại đến thời gian làm sạch sông ngòi. Bất quá sông cần thanh tẩy lần này là con sông trong thôn, nguồn nước chủ yếu tưới tiêu ruộng vườn của họ. Lý chính yêu cầu mỗi nhà đều cử ra một người, đi thanh tẩy không công. Làm sạch sông là vì bản thân, không có ai bất mãn, các thôn dân đều tích cực. Người dám nhàn hạ, nhất định sẽ nhận được lời phê bình và trích chỉ của cả cộng đồng.

Tuy nhà Tần Miễn có hạ nhân, nhưng trong loại hoạt động tập thể này không nên tách ra chơi trội. Thế là ở nhà Tần Miễn, Lôi Thiết tự mình đi. Tần Miễn muốn thay phiên với y, bị Lôi Thiết nhất quyết phản đối.

Tháng Mười nhiều mưa, vạn nhất nước sông dâng lên sẽ không ổn, bởi vậy phải chạy đua thời gian với ông trời. Lý chính yêu cầu thôn dân ra dọn sông từ lúc mặt trời mọc đến khi lặn, ngay cả cơm trưa cũng không cho về nhà giải quyết, bảo người nhà đến bờ sông đưa cơm.

Tần Miễn thể hiện sự đau lòng dành cho Lôi Thiết về phương diện cơm canh, chưa nói mỗi bữa cơm đều là hai món mặn, cứ cách chưa được nửa canh giờ lại tới đưa canh nóng hổi cho y. Các thôn dân hâm mộ ghen tị riết thành quen.

Nhóm tức phụ trong thôn bị kích thích, không cam tâm yếu thế, cũng về nấu chén nóng đến đưa cho nam nhân nhà mình. Dù cho chỉ là canh rau dưa, các nam nhân cũng uống vui vẻ, buổi tối về nhà càng thêm săn sóc tức phụ mình, ban ngày lại làm việc, trò chuyện, sức khoẻ càng dồi dào.

Buổi sáng hôm nay, bờ sông thật náo nhiệt, còn bắt được hơn mười con cá lớn.

Cho rằng đại tẩu hướng bên này chạy như điên, thở hổn hển "Hướng Nghĩa huynh đệ… Mau, mau trở về nhà, ngươi… tức phụ ngươi… có… có hỉ …"

-Hết chương 118-

---

119. Chương 119: Thi Viện Đến

Các thôn dân đứng trong sông đào móc bùn cặn, nước sông lầy lội đục ngầu, Lôi Hướng Nghĩa kinh hỉ quăng đi xẻng trong tay muốn chạy nhanh lên bờ, lại bị trượt chân, ngã nhào xuống nước bùn, hốc mắt đỏ lên, thì thào tự nói "Tức phụ ta lại có hỉ, tức phụ ta lại có hỉ…"

Hắn quên cả nói với lý chính một tiếng, đứng lên chạy về phía nhà mình, trên mặt đất lưu lại dấu chân bùn ướt sũng.

Các thôn dân cảm khái nhìn bóng dáng hắn ta chạy xa. Tình huống nhà Lôi Đại Cường mọi người cũng biết ít nhiều. Vì Lôi Hướng Nghĩa và tức phụ hắn không có nhi tử nên gần như không có địa vị trong nhà. Lần làm sạch xong này đã tiến hành ba ngày, đều là Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ thay phiên nhau đến, Lôi Hướng Nhân không hề xuất hiện. Khẳng định Lôi Hướng Nghĩa rất mong lần này có thể sinh được con trai.

Thái dương lặn xuống núi, nhiệt độ nước sông hạ thấp, chân trần đứng trong nước bùn cao đến bắp chân, khí lạnh thấu xuống từ bàn chân, cẳng chân xâm nhập lan lên toàn thân khiến người ta không thể tự chỉ mà run run.

Lý chính giương giọng hô: "Được rồi, hôm nay ngừng ở đây thôi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Các thôn dân như được đại xá, cầm xẻng, rổ hoặc thùng gỗ chứa bùn lắng nhà mình, nhanh chóng lủi lên bờ, chạy về nhà, ai nấy đều cần lắm một chậu nước ấm để ngâm chân.

Lôi Thiết vừa lên bờ, Phúc thúc và Lôi Tần Nhạc lập tức đón lấy xẻng, thùng gỗ trong tay y.

Trở lại Du nhiên điền cư, Lôi Thiết ở hồ nước rửa bùn đất trên chân và tắm sơ một lần mới về nhà ở.

Tần Miễn đang ngồi xem sách ở cửa nhà chính, thấy bóng dáng y, buông sách trong tay xuống, vào bếp lấy nước ấm đã nấu đi sang phòng tắm, đổ vào thùng tắm. Lôi Thiết nghe phòng tắm có động tĩnh, đứng ở cửa nhìn Tần Miễn cong lưng thử độ ấm của nước, đi qua ôm người từ đằng sau.

"Tức phụ."

Tần Miễn không có quay đầu, hai bên khóe môi đều cong lên, từ không gian lấy ra một ít nước linh tuyền đổ vào thùng "Tắm một cái trước đi. Ta đi lấy quần áo cho huynh."

Lôi Thiết muốn ôm thêm một lát, nhưng cúi đầu nhìn người mình vẫn còn bẩn, đành thả hai tay.

Tần Miễn đóng cửa phòng tắm, đi lên phòng tầng hai, mở tủ quần áo lấy cho Lôi Thiết một lý y, một trung y, một trường bào màu đen viền bạc, một kiện mã giáp và một đôi tất dày. Giày để cạnh cầu thang, hắn chọn một đôi giày vải sạch sẽ.

Trở lại tầng một, gõ gõ cửa phòng tắm rồi đẩy ra, hắn đặt quần áo và giày trên ghế, nhìn người đang ngâm mình trong thùng tắm "Đứng trong nước lạnh lâu quá trời, huynh ngâm mình thêm một lát đi."

Lôi Thiết gật đầu, bộ dáng chỉ lộ ra đầu, cổ và mái tóc ướt át làm suy yếu đi vẻ trầm lặng, lạnh nhạt mọi khi, bất ngờ là còn có chút đáng yêu.

Tần Miễn thật muốn cười, cất bước đi qua, hai tay vịn thành thùng trêu chọc: "Ta muốn xem mỹ nam dục."

Cơ thịt trên mặt Lôi Thiết khẽ giần giật khó thấy, dừng lại một chút, rồi rất nghiêm túc nói "Uyên ương dục càng tốt."

Uyên… Uyên ương dục! Mặt Tần Miễn nhất thời nóng hổi, chạy trối chết va 'Rầm' một cái vào cửa phòng.

Hắn chạy quá nhanh, không thấy được bên môi nam nhân nhà hắn thoáng hiện một nụ cười mê người.

Lôi Thiết ăn mặc chỉnh tề đi ra, Tần Miễn đang sắp bát đũa lên bàn. Hắn đi vào bếp bưng canh xương nấu bắp nóng hôi hổi lên "Tức phụ, lý chính nói trưa mai là có thể kết thúc."

"Cũng nên xong việc rồi, đã ngâm trong nước lạnh ba bốn hôm liền." Tay trái tay phải Tần Miễn bưng món ăn lên bàn "Năm nay là lần đầu tiên, quá nổi bật cũng không tốt, về sau lại có việc này thì để hạ nhân đi."

"Đừng lo" Lôi Thiết cúi đầu hôn hắn một cái "Ta có chân nguyên trong người, không sợ lạnh. Còn có một chuyện."

"Chuyện gì?" Tần Miễn vừa xới cơm vừa hỏi.

"Tiền thị có hỉ."

"Vậy sao? Đây là chuyện tốt a." Tần Miễn khá là vui sướng "Nếu lần này nàng ta có thể sinh con trai thì tốt quá. Cứ nhớ lại trước kia Lôi Hướng Nhân và tức phụ hắn vì có hai nhi tử mà hở cái liền ra vẻ đắc ý, ta liền không thích. Lát nữa chúng ta qua bển một chuyến, biếu cho họ vài thứ tốt."

Dĩ nhiên là Lôi Thiết gật đầu.

Ăn cơm chiều xong, hai người cùng tới lão trạch. Tần Miễn cầm một cái đèn ***g, Lôi Thiết tay trái xách một con gà mái mẹ, tay phải cầm giỏ đựng, trong giỏ là vài quả lựu vừa hái, vài quả lê vàng và hai bọc điểm tâm.

Người bên lão trạch đã ăn cơm chiều xong, đang ngồi trong sân.

Vệ thị nay đã mang thai bảy tháng, bụng căng tròn, dáng người có chút biến dạng, khuôn mặt hơi béo hơn nhưng không xấu đi, ngược lại xinh đẹp thêm vài phần. Lôi Đại Cường ngồi cùng nàng, cười tủm tỉm nhìn bụng nàng. Rất nhiều lão nhân nói thai này có thể là trai. Qua ba tháng nữa, ông sẽ có thêm một nhi tử trắng trẻo mập mạp.

Nha hoàn tiểu Hỉ cung kính đứng phía sau Vệ thị chờ sai bảo.

Đỗ thị ngồi đối diện Vệ thị và Lôi Đại Cường, mắt không rời bụng Vệ thị, sắc mặt tối tăm.

Lôi Hướng Nhân, Triệu thị ngồi ở một bên, Triệu thị lột vỏ hạt dưa cho Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo. Lôi Hướng Nhân vốc một nắm hạt dưa trong tay, cắn hạt dưa phát ra thanh âm như tiếng chuột cắn.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào ngồi cạnh nhau, hai huynh muội nhỏ giọng trò chuyện.

Lôi Hướng Nghĩa ôm Lôi Hân Hân, ngồi kề sát Tiền thị, nhìn Tiền thị cười ngây ngô. Tiền thị tay phải ôm bụng, vẻ mặt thẹn thùng cúi đầu xuống.

"Làm như chưa từng hoài thai vậy." Triệu thị than thở một câu, tay phải bất giác sờ sờ bụng. Từ lúc sinh Nhị Bảo xong, bụng nàng vẫn luôn không có động tĩnh, nếu có thể sinh thêm con trai thì tốt rồi.

"Lão đại và tức phụ lão Đại đến chơi." Vệ thị nhìn thấy Tần Miễn, Lôi Thiết trước.

Tần Miễn theo lễ phép, ân cần thăm hỏi một câu "Dạo này tiểu nương có khoẻ không ạ?"

Vệ thị vuốt ve phần bụng nhô lên, trên mặt tản ra ánh sáng mẹ hiền, ôn nhu nói: "Đa tạ ngươi quan tâm, ta rất khoẻ, hài tử rất ngoan."

Từ lúc Tần Miễn, Lôi Thiết bước vào cửa, Lôi Đại Cường liền trầm mặt, làm như không thấy bọn hắn.

Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo liếc mắt thấy giỏ đựng trong tay Lôi Thiết Thủ, hai mắt sáng rực, nhưng trước khí thế của Lôi Thiết, chỉ nhát gan ngắm nhìn, không dám tới gần.

Lôi Thiết đi đến trước mặt Lôi Hướng Nghĩa, đưa đồ trong tay cho hắn ta.

Tần Miễn cười gật đầu với Lôi Hướng Nghĩa "Tam đệ, Tam đệ muội, chúc mừng, mấy thứ này biếu cho Tam đệ muội tẩm bổ."

Lôi Hướng Nghĩa cười ha hả tiếp nhận "Cám ơn đại ca, đại tẩu."

"Đại ca, đại tẩu có tâm." Tiền thị đứng lên, đối với Tần Miễn, Lôi Thiết khách khí hữu lễ, ánh mắt sáng sủa mang theo chút hãnh diện. Dù không biết thai này là nam hay nữ, nhưng tóm lại là nàng đã mang thai trước Triệu thị.

Đỗ thị vươn tay về phía Lôi Hướng Nghĩa "Lão Tam, đưa ta, ngày mai ta giết nó, hầm canh cho tức phụ ngươi."

Lôi Hướng Nghĩa không động "Nương, ta giữ trước, ngày mai ta sẽ nấu cho tức phụ."

"Tam đệ, ngươi là đại nam nhân biết nấu nướng cái gì? Vẫn là giao cho nương đi." Triệu thị nói chen vào.

"Ta sẽ học. Không phiền nương và nhị tẩu nhọc lòng." Tuy Lôi Hướng Nghĩa cười nói, nhưng trong mắt chứa vài phần lãnh đạm.

Tần Miễn làm như không thấy sóng ngầm giữa bọn họ "Mọi người trò chuyện tiếp, chúng ta trở về."

Tần Miễn, Lôi Thiết vừa rời đi không bao lâu, Lôi Hướng Nghĩa đứng lên, nói với Tiền thị: "Tức phụ, ta vừa nhớ mấy hôm trước đại ca bảo ta đưa một mẻ rau củ đến Song Hưởng lâu. Ta đi hỏi họ hôm nào đưa thì thích hợp."

Tiền thị ôn hòa cười cười "Tướng công đi đi."

Lôi Hướng Nghĩa ra khỏi sân, nhanh chóng đuổi kịp Tần Miễn, Lôi Thiết.

"Đại ca, đại tẩu." Lôi Hướng Nghĩa nói thẳng "Ngũ đệ nói chờ hắn thi Viện xong sẽ giúp ta và Tứ đệ phân gia, ta muốn cầu các ngươi một việc."

Lôi Thiết bình thản gật đầu, ý bảo hắn ta nói.

"Sau khi phân gia, ta và tức phụ muốn chuyển ra ngoài ở. Chỉ là..." Mặt Lôi Hướng Nghĩa hơi đỏ lên "Trong tay chúng ta không có bao nhiêu tiền, nên muốn hỏi mượn các ngươi một ít, đến lúc đó sẽ xây mấy gian phòng gạch ở. Chờ bán than xong sẽ trả lại."

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn Lôi Hướng Nghĩa cũng nhìn Tần Miễn, mang theo ý đùa giỡn.

Tần Miễn nổi giận trừng mắt nhìn Lôi Thiết. Có ý gì đây? Chẳng lẽ một chuyện nhỏ như vậy hắn còn không cho Lôi Thiết làm chủ sao?

Lôi Thiết trấn an sờ sờ đầu hắn, hỏi Lôi Hướng Nghĩa "Bao nhiêu?"

Lôi Hướng Nghĩa nói: "Năm lượng là đủ rồi."

Tần Miễn sảng khoái nói: "Tam đệ, ngươi ngày mai qua lấy tiền. Chúng ta cho ngươi mượn mười lượng, dư dả chút để ngươi mua đồ tẩm bổ cho Tam đệ muội. Không cần trả vội, lúc nào dư dả hẵng trả."

Lôi Hướng Nghĩa nghĩ đến sau cùng cũng sắp rẽ mây nhìn thấy mặt trời, hốc mắt ửng đỏ, cảm kích nói: "Đa tạ đại tẩu và đại ca."

Đều là đệ đệ Lôi Thiết, Tần Miễn sẽ không bên nặng bên khinh, bổ sung "Ngươi hãy âm thầm nói việc này cho Tứ đệ. Đến thời điểm các ngươi ra riêng, nếu hắn cũng muốn dọn ra ngoài, chúng ta cũng có thể cho hắn mượn chút tiền."

Lôi Hướng Nghĩa cảm khái: "Ta và Tứ đệ đều khiến đại tẩu, đại ca bận tâm rồi."

"Được rồi, trở về đi." Tần Miễn không để ý, vẫy tay.

Sắc trời dần tối, Lôi Thiết lấy mồi lửa từ trong lòng ra, thắp sáng đèn ***g xong, một tay tiếp nhận đèn ***g từ Tần Miễn, tay kia nắm tay hắn đi.

Tản bộ trong ánh lửa hôn ám dưới bầu trời đêm, tĩnh lặng mà thong dong.

"Ban ngày ban mặt mà lộ liễu thế nào sao?" Tần Miễn lắc lắc đôi bàn tay hai đan vào nhau của cả hai.

Lôi Thiết: "Mặt đất có ổ gà."

Tần Miễn nhướng mày. Con đường này hắn chưa đi được một trăm thì cũng có tám mươi lần, sao không biết nó có ổ gà nhỉ? Bất quá bàn tay to của nam nhân thực ấm áp, hắn cũng không nỡ buông.

"Sắp tới Ngũ đệ sẽ thi Viện, có phải chúng ta nên bày tỏ một chút không?"

Lôi Thiết nghĩ nghĩ "Tặng tiền?"

Tần Miễn buồn cười liếc ngiêng nhìn y "Tục quá. Có điều ta cũng không nghĩ ra tặng gì thì hợp, dứt khoát tặng một bộ giấy và bút mực đi."

Trung tuần tháng Mười, kỳ thi Viện đến. Thi Viện tiến hành tại thư viện Thanh Vân, do Phủ thành phái đề đốc học chính tới chủ trì, tổng cộng hai đợt, mỗi ngày một đợt.

Chuyện này là đại sự của lão trạch, Lôi Đại Cường mang theo Đỗ thị, Lôi Hướng Lễ đến trọ ở trong huyện thành Chiêu Dương trước thi một ngày, lúc thi sẽ bồi bên ngoài thư viện.

Nhà Tần Miễn bận rộn vớt cá trong hồ nước, không có đi cùng. Vì không để người bên lão trạch cảm thấy bọn hắn không để tâm đệ đệ, Tần Miễn cho Lôi Hướng Trí năm lượng bạc phòng thân, cũng chủ động đề xuất tài trợ phí dụng Lôi Đại Cường, Đỗ thị và Lôi Hướng Lễ tiêu ở Huyện thành — cho Lôi Đại Cường năm lượng bạc.

-Hết chương 119-

120. Chương 120: Thi Đậu Tú Tài

Cá vớt lên từ hồ nước nhỏ nhất cũng hơn một cân, lớn nhất chừng ba bốn cân. Đưa một phần đến Song Hưởng lâu, Song Hưởng lâu lập tức đẩy ra toàn ngư yến, lại lôi cuốn vô số thực khách ùn ùn kéo đến.

Nhiều thôn dân cho rằng cá nhà Tần Miễn tốt, muốn mua một ít ướp muối chuẩn bị ăn Tết. Tần Miễn quyết định lấy hai trăm con bán cho các thôn dân, còn lại ngoài lưu trữ để nhà mình ăn dần, thì tiếp tục cung ứng cho Song Hưởng lâu.

Khiến Tần Miễn, Lôi Thiết bất ngờ là gần như mỗi hộ nhà trong thôn đều đến mua cá, đại đa số là mua một con, chỉ có vài nhà mua nhiều. Từ miệng Phúc thúc biết được, rất nhiều thôn dân cho rằng mua đồ nhà bọn hắn có thể lây dính may mắn của bọn hắn, Tần Miễn nghe mà buồn cười không thôi.

Cá trong nhà béo tốt như thế, Tần Miễn đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình, thay đổi các phương pháp chế biến cá, cá chép, cá trích, cá trắm cỏ, hấp, kho tàu, chiên dấm đường, nấu canh… Hắn và Lôi Thiết ăn cá liên tục mấy ngày.

Ngày nào trong Du nhiên điền cư cũng tản ra hương thơm mê người, Chu Nhị Hảo và tức phụ chỉ cách bọn hắn một bức tường ngày ba bữa đều chảy nước miếng theo, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục hâm mộ ghen tị. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Buổi sáng hôm nay, Tần Miễn, Lôi Thiết ở trong lều ấm quan sát tình hình sinh trưởng của rau củ. Nhờ Tần Miễn cung cấp ý tưởng, Phúc thúc, Toàn thúc dẫn dắt những người khác, cân nhắc vài ngày, kết quả tạo ra lều ấm. Lều ấm làm từ chiếu lác, chiếu cỏ lau và vải che mưa, chống được rét, thỉnh thoảng sẽ đốt củi hun ấm lều, nay đã có chút hạt giống gieo trồng khá lâu ra chồi.

Lúc này, ngoài thôn truyền tới tiếng chiêng trống vui mừng, cách ngày càng gần.

"A Thiết, nghe âm thanh này, có phải Ngũ đệ đỗ tú tài rồi hay không?" Tần Miễn suy đoán.

Lôi Thiết thuận tay nhổ gốc một cây mầm lên, thật bình tĩnh "Lát nữa sẽ biết." Chỉ lát sau, Lôi Tần Nhạc mặt mày hân hoan vọt vào.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, Ngũ công tử thi đậu tú tài! Xếp nhì bảng!"

Tần Miễn kéo Lôi Thiết đi ra ngoài "Chúng ta cũng đi dính không khí vui mừng."

Đỗ tú tài xem như là có công danh, tiến vào tầng lớp đại phu(1), được miễn lao dịch, gặp Tri huyện không cần quỳ, hưởng đặc quyền không thể tùy tiện dụng hình. Lôi Hướng Trí xếp nhì danh bảng, thuộc hàng tú tài 'Lẫm sinh(2)', được lĩnh tiền trợ cấp, lương thực từ triều đình. Trước cửa lão trạch toàn đầu người, đều là thôn dân hay tin chạy tới xem náo nhiệt. Gần mười năm trở lại đây thôn Thanh Sơn cũng chưa xuất hiện tú tài nào, Lôi Hướng Trí thi đậu tú tài không chỉ là việc vui nhà Lôi Đại Cường, cũng là việc mừng của thôn Thanh Sơn. Nhóm trẻ con cũng bị lây nhiễm không khí vui mừng, thích thú luồn tới luồn lui giữa đám người lớn.

Tần Miễn đi đến cửa sân, nhất thời không chen vào được, chỉ nghe thấy trong sân chất giọng cất cao của Đỗ thị, Lôi Đại Cường, có cả tiếng cười thoải mái của lý chính.

Gần như ai nấy cũng vui sướng, nói lời tốt đẹp hay ho, bởi vậy khi có một lời châm chọc thì nó trở nên rất nổi trội.

"Nhà Lôi Đại Cường sinh ra tú tài thì thế nào? Người trong Huyện đi thật xa đến báo tin vui cho nhà họ, vậy mà ngay cả một đồng tiền mừng cũng tiếc không cho."

Lời này vừa ra, lập tức có người phụ họa "Đúng đúng, vốn là một việc đại hỉ, Lôi Đại Cường và Đỗ thị lại khiến người báo tin vui đen mặt bỏ đi mất, vậy không phải cụt hứng sao?"

Còn có đứa sắp thành người lớn ồn ào theo "Đúng vậy. Ta còn chạy trước dẫn đường người đến báo tin này, ngay cả miếng nước cũng không được uống."

Khoé miệng Tần Miễn giật giật. Đỗ thị và Lôi Đại Cường, quả nhiên là cực phẩm vô đối.

Lôi Hướng Trí từ trong sân vội vàng đi ra, mặt mỉm cười, chắp tay với mọi người, nho nhã lễ độ nói: "Đa tạ các vị thúc bá thẩm tẩu đã quan tâm Hướng Trí, Hướng Trí vô cùng cảm kích. Hôm nay khách nhiều, gia phụ gia mẫu chiếu cố không chu toàn, Hướng Trí thay họ bồi tội, thỉnh mọi người thứ lỗi. Ba ngày sau, gia phụ tổ chức thiết yến tại gia, hy vọng các vị nể mặt đến chung vui!"

Mấy câu vừa tri kỷ vừa khách khí, vài thôn dân có phần bất mãn lúc này sắc mặt mới tốt hơn, cười ha hả hàn huyên cùng hắn.

Qua một hồi lâu, họ mới dần dần tán đi.

Lôi Hướng Trí vội mời Tần Miễn, Lôi Thiết vào nhà ngồi "Đại ca, đại tẩu, vừa rồi đã để các ngươi chê cười, mời vào trong ngồi."

"Không ngại, không ngại, chúc mừng Ngũ đệ đỗ tú tài." Tần Miễn cười ha hả chắp tay với Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí thở dài nói: "Nếu không đại ca và đại tẩu ủng hộ đệ, đệ cũng sẽ không có thành tích hôm nay."

Ba người vừa nói vừa đi vào nhà chính.

Lôi Đại Cường và Đỗ thị ngồi ở ghế trên. Lôi Đại Cường cười đến không khép miệng, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tần Miễn, Lôi Thiết Đỗ thị ngẩng đầu ưỡn ngực, cằm nhếch cao, cả người nom cao hơn trước kia một khúc.

Tần Miễn như cười như không. Từ sau khi Vệ thị vào cửa, hắn đến lão trạch mấy lần, đây vẫn là lần đầu tiên một mình Đỗ thị ngồi cùng Lôi Đại Cường ở ghế trên.

Vệ thị ngồi ở ghế dựa một bên, trên mặt không có vẻ gì là bất mãn, trong mắt mỉm cười, dường như sự vui mừng đối với Lôi Hướng Trí đậu tú tài là phát ra từ nội tâm.

Đám người Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị, Lôi Hướng Lễ Lôi Xuân Đào đều mặt mày vui tươi ngồi trên ghế dài.

Trên bàn cơm chính giữa nhà chính bày mấy đĩa đồ ăn, một đĩa hạt dưa, một đĩa đậu phộng rang, một đĩa bánh quế hoa và một đĩa hạt trần, hẳn là để chiêu đãi người đến báo tin vui và lý chính. Hiếm thấy là Đỗ thị không có lập tức cất chúng đi sau khi lý chính ra về.

Ba người Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Lôi Đại Bảo liên tục cắn hạt dưa giống như đang thi đấu.

"Các ngươi tới vừa lúc." Ngón tay Lôi Đại Cường chỉ Tần Miễn, Lôi Thiết "Lão Đại, lần này Ngũ đệ ngươi đỗ tú tài là đại sự làm rạng rỡ tổ tông. Ta và nương ngươi đã thương lượng, quyết định ba ngày sau bày tiệc đãi khách."

Đỗ thị tiếp lời "Đến lúc đó cần mời viện trưởng, phu tử của lão Ngũ, bà con thân thích. Về phần người trong thôn kiến thức hạn hẹp…"

Tần Miễn cười cười, bị Đỗ thị thấy, cau mày, vẻ mặt không vui "Tức phụ lão Đại, ngươi cười cái gì?"

Tần Miễn vừa vô tội vừa chân thành "Ta cảm thấy vui mừng cho Ngũ đệ!"

Đỗ thị không tin lời biện hộ của hắn, nhưng chẳng thể làm gì, tiếp tục nói: "Về phần mấy người trong thôn kiến thức hạn hẹp kia, khẳng định là kéo cả nhà đến ăn uống. Nhân số cộng lại không ít. Bàn tiệc thượng đẳng chừng hai bàn, bàn tiệc trung đẳng bốn bàn, bàn tiệc phổ thông khoảng mười bàn. Tiêu phí khẳng định không nhỏ. Chúng ta tính toán sơ qua, đại khái cần bảy tám lượng bạc."

Lôi Hướng Trí nhíu mi "Cha, nương, có phải nhiều quá không? Mọi người đều biết điều kiện nhà chúng ta, không cần bày vẽ quá làm gì."

Lời này do Lôi Hướng Trí mở miệng mới hợp. Nếu là bất cứ ai trong Lôi Thiết, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa hay Lôi Hướng Lễ mở miệng, Đỗ thị, Lôi Đại Cường nhất định sẽ cho rằng bọn họ không coi trọng đại sự của đệ đệ. Về phần Lôi Xuân Đào thì càng không được phép nói, cô nương chưa lấy chồng không có tư cách tham dự đại sự trong nhà.

"Lão Ngũ" Lôi Đại Cường oán trách Lôi Hướng Trí "Năm đời Lôi gia chúng ta chỉ có mình ngươi là tú tài, dĩ nhiên phải làm lớn. Lão Đại, ngươi là lão Đại trong nhà, ngươi thấy thế nào? Lần này khách mời không chỉ có thân thích cùng người trong thôn, còn có Viện trưởng và phu tử của Ngũ đệ ngươi, không thể khiến Ngũ đệ ngươi mất mặt."

Lôi Hướng Nhân nói chen vào: "Cha, nương, dứt khoát đãi khách ở Song Hưởng lâu luôn đi, bớt được nhiều việc!"

Hai mắt Triệu thị tỏa sáng, nhanh chóng phụ họa "Đúng vậy, đãi khách ở Song Hưởng lâu rất có mặt mũi! Đại ca đại tẩu đều là người nhà, còn có thể bớt được khoản tiền lớn. Đúng không cha, nương?"

Vẻ mặt Tần Miễn lạnh lùng, thầm kiểm điểm bản thân có phải lúc trước đã quá nhân từ với Lôi Hướng Nhân, Triệu thị không.

Lôi Thiết lạnh nhạt nhìn Đỗ thị, Lôi Đại Cường, chờ họ tỏ thái độ.

Lôi Đại Cường cũng nghĩ chủ ý của Lôi Hướng Nhân không tệ, đang muốn gật đầu, ánh mắt chạm phải đôi mắt băng lãnh vô tình của Lôi Thiết, giật mình một cái, trừng mắt nhìn Lôi Hướng Nhân, Triệu thị nổi giận: "Các ngươi không lên tiếng, không ai bảo các ngươi câm đâu!"

Lôi Hướng Trí thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Thiết: "Ta và tức phụ ta ra năm lạng bạc, hai mươi vò rượu ngon, ngoài ra bao hai bàn tiệc thượng đẳng."

Lôi Đại Cường khẽ gật đầu "Ngươi có thể đặt Ngũ đệ ngươi trong lòng là rất tốt. Còn nữa, điều một đầu bếp từ Song Hưởng lâu lại đây."

"Cha, việc này không ổn." Lôi Hướng Trí lập tức phản đối, đón nhận ánh nhìn nén giận từ Lôi Đại Cường, kiên nhẫn giải thích nói "Khách nhân của Song Hưởng lâu bình thường đều là những người không thể đắc tội. Vạn nhất vì thiếu đi đầu bếp chậm trễ khách quý sẽ rất hệ trọng. Bàn tiệc thượng đẳng theo như lời đại ca tất nhiên cũng là từ Song Hưởng lâu ra, như vậy đã có mặt mũi lắm rồi."

Lôi Đại Cường nghĩ thấy cũng phải, sau này lão Ngũ còn tham gia thi hội, hiện tại không thể cương cứng cùng lão Đại, liền gật đầu "Cha nghe lời ngươi."

Đỗ thị bổ sung: "Hoa quả và cá nhà lão Đại cũng đưa một chút đến đây."

Lôi Thiết không để ý đến bà.

Lôi Hướng Trí đứng lên "Nương, ngài và cha thương lượng việc đãi khách trước. Ta tán gẫu cùng đại ca, đại tẩu."

Hôm nay Đỗ thị nhìn Ngũ nhi tử thấy thế nào cũng thích, liên tục gật đầu "Được, được, đi đi."

Tần Miễn, Lôi Thiết cùng Lôi Hướng Trí ra ngoài.

Lôi Hướng Trí thở dài "Cuối cùng cũng có thể thở lấy hơi."

Tần Miễn hiểu được ngụ ý của hắn, không biết nói gì.

Ba người chậm rãi đi về phía cuối thôn.

"Ngũ đệ, kế tiếp còn thi Hương vào tháng Chín sang năm, không nên lười biếng nghen." Tần Miễn nói đùa.

Lôi Hướng Trí mỉm cười "Đại tẩu yên tâm. Chẳng qua là tú tài mà thôi, nguyên bản ta không định mở tiệc đãi khách. Chỉ là chuyện đến báo tin vui hôm nay không xử lý tốt, đắc tội một vài người, thôi thì nhân cơ hội này tháo bỏ gút mắc trong lòng họ."

Tần Miễn âm thầm gật đầu. Lôi Hướng Trí thoạt nhìn có chút ngờ nghệch, kì thực là người trí tuệ, rất nhiều việc đều nhìn trong mắt, có thể làm ra phân tích chính xác, cũng tìm được biện pháp giải quyết thích hợp. Loại người này hợp với chốn quan trường. Có lẽ tương lai Lôi Hướng Trí thật có thể vẻ vang. Chỉ cần bản tâm hắn không thay đổi, thì đáng giá tiếp tục lui tới.

"Người đến nhà chúng ta lấy tiền luôn, thuận tiện mang chút hoa quả về." Tần Miễn nói.

Lôi Hướng Trí vô cùng kính trọng người đại tẩu này, thậm chí có vài phần quấn quýt như trẻ con quấn cha mẹ, cười đồng ý "Dạ, cám ơn đại tẩu."

Sau khi vào Du nhiên điền cư, Lôi Hướng Trí nói: "Đại ca, đại tẩu, lần này ta được ở nhà nghỉ ngơi mười ngày mới cần trở lại thư viện, ta tính sau tiệc đãi khách sẽ đề nghị phân gia với cha nương."

"Chuẩn bị phân như thế nào?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Hướng Trí nói: "Nếu đã ra riêng, thì Nhị ca, Tam ca, Tứ ca và ta đều tách ra, cha, nương, tiểu nương nguyện ý theo ai thì ở cùng người đó."

"Nhị ca ngươi sẽ bằng lòng sao?" Tần Miễn không cho là đúng.

Lôi Hướng Trí nghiêm mặt nói: "Đại tẩu, đại ca, không ngại nói lời thật tâm với các ngươi, ta muốn chức vị, chỉ có chức vị mới có cơ hội thực hiện khát vọng của ta. Ta không sợ người nhà cùng hưởng chung phúc, chỉ sợ người sẽ kéo chân ta. Nếu tính cách nhị ca nhị tẩu chung quy không thể thay đổi, tiếp tục ở cùng ta, sẽ mang đến phiền toái. Nghĩ theo hướng nhẹ, là gây chuyện thị phi Nghĩ theo hướng trầm trọng, e là có thể chọc tới kiện cáo. Đến khi đó, muốn tách ra với lại họ càng khó. Vậy nên ta định nhân cơ hội, cũng tách Nhị ca ra. Sau khi nhị ca nhị tẩu phân ra, không có cha nương, Tam ca, Tứ ca hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình, đối với họ không hẳn là không tốt."

Tần Miễn nhìn hắn tán thưởng, có chí khí "Ngươi có thể hiểu rõ điểm này là tốt. Có điều, muốn Nhị đệ tách ra khỏi ngươi, rất khó."

Đây là lời nói thật, bình thường Lôi Hướng Nhân, Triệu thị cũng hay thổi phồng trước mặt thôn dân Ngũ đệ mình có bao nhiêu lợi hại, chờ tương lai Ngũ đệ làm quan lớn, gã cũng được nương nhờ gì gì. Đều là người một nhà, có ý tưởng nương nhờ thực bình thường, nhưng chỉ lo họ không những muốn nhờ, mà còn rước phiền toái cho.

Lôi Hướng Trí gật đầu "Phải. Cho nên ta còn cần đại ca, đại tẩu trợ giúp một tay."

"Chúng ta có thể giúp việc gì?" Tần Miễn khó hiểu. Hắn và Lôi Thiết đã tách ra, không có lập trường nhúng tay chuyện phân gia của lão trạch.

Trong Du nhiên điền cư đều là người của Tần Miễn, Lôi Thiết, Lôi Hướng Trí không sợ lời mình nói bị truyền ra, thẳng thắn "Ta muốn hỏi mượn đại ca, đại tẩu một trăm lượng bạc. Đến lúc đó cho nhị ca hai con đường, ở cùng ta, không có tiền Một mình tách ra, cho hắn một trăm lượng bạc."

Tần Miễn bật cười. Đây quả thật là biện pháp tốt. Một trăm lượng không phải số nhỏ, lấy lão trạch làm ví dụ, nếu cả đời chỉ kiếm ăn từ ruộng, hai đời cộng lại cũng chưa chắc có được một trăm lượng. Hơn nữa Lôi Hướng Nhân, Triệu thị đều là loại người ánh mắt thiển cận, bình thường ở nhà không được ăn ngon mặc tốt, rất có khả năng không chịu nổi dụ hoặc của một trăm lượng.

-Hết chương 120-

Chú giải:

(1) Đại phu này không phải thầy thuốc, mà là một chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ.

(2) Lẫm sinh: Người học trò được triều đình cấp lương để theo học tới lúc thành danh

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

121. Chương 121: Chủng Tộc Bất Đồng, Làm Sao Yêu Nhau

"Được." Tần Miễn đồng ý "A Thiết, huynh đi lấy tiền đi."

Lôi Thiết mờ mịt nhìn hắn "Tức phụ, tiền trong nhà chúng ta không phải ngươi quản à?"

Lôi Hướng Trí phì cười.

Tần Miễn dùng sức vỗ một cái trên đùi Lôi Thiết, đứng dậy đi lấy tiền.

Lôi Thiết theo vào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lát sau, cả hai lại cùng đi ra.

Tần Miễn đưa một tờ ngân phiếu một trăm lượng, một nén bạc năm lượng và một nén bạc mười lượng cho Lôi Hướng Trí.

"Đại ca ngươi nói, về sau ngươi không thể thiếu những lần qua lại kết giao với các tú tài học trò khác, tiêu phí không nhỏ. Mười lượng bạc này ngươi cầm để phòng thân."

Lôi Hướng Trí nhìn Lôi Thiết, hốc mắt khẽ đỏ "Vâng… còn phải mượn đại ca văn phòng tứ bảo dùng một chút, viết xuống giấy nợ." Viết giấy nợ để cho song phương đều an tâm, sau này kết giao cũng càng tự nhiên. Tần Miễn không nói mấy lời như 'Ta tin ngươi, không cần giết giấy nợ' vân vân, nói Lôi Thiết đi lấy giấy bút đến.

Lôi Hướng Trí nghiêm túc viết ra giấy, vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, hắn mượn đại ca và đại tẩu một trăm lượng bạc, tối đa trong vòng năm năm sẽ trả lại, cuối cùng ấn dấu tay.

Khi Lôi Hướng Trí ra về, Tần Miễn dặn Lôi Tần Nhạc hái tặng một rổ lê.

Lôi Thiết cầm cung tiễn của mình, lưng đeo sọt "Tức phụ, ta lên núi một chuyến."

"Được, đừng về quá muộn." Tần Miễn biết y lại muốn đi săn thú. Gần nhất khẩu vị hắn trở nên kỳ lạ, lắm lúc tự nhiên muốn ăn thứ gì đó. Có một lần, hắn bỗng nhiên rất muốn ăn bánh táo chua, Lôi Thiết không nói hai lời, cưỡi ngựa đến trấn trên mua. Vậy nên Lôi Thiết nuôi thành một thói quen, thời điểm trong nhà không có công chuyện sẽ cầm cung tên lên núi săn thú, thuận tiện hái chút rau dại, quả dại tươi ngon.

"Biết."

Vóc dáng Lôi Thiết cao to cường tráng, thân trên mặt áo ngắn đỏ sậm, phía dưới quần dài màu xám và ủng bằng da thú, trang phục gọn nhẹ chỉnh tề càng tôn lên thân hình cao nhất. Một bóng dáng như vậy không nhanh không chậm đi lại trong thôn, cũng là một nét phong cảnh khác.

Y trầm lặng lạnh nhạt khiến các thôn dân không dám tiếp cận, nhưng không thể ngăn họ âm thầm chú ý đến y.

Trương tẩu cười cười trêu ghẹo Tú Lan thẩm đã gần năm mươi, cánh tay dùng lực chà xát vết bẩn trên áo quần nhi tử mình "Thím, nhìn ngây ngốc luôn rồi?"

"Ngươi này!" Tú Lan thẩm nổi giận vẩy vài giọt nước lên người Trương tẩu. Vừa rồi bà có nhìn đến nhập thần thật, bất quá là đang tiếc hận. Lôi Thiết và tức phụ Tần Miễn của y đều có bản lãnh, tại sao lại kết thành phu thê? Bằng không, chọn đại một trong hai phối với Nhị nha đầu nhà thẩm đều thích hợp. Đương nhiên là bà chỉ nghĩ trong lòng thôi, sẽ không thật sự đánh chủ ý lên họ.

Bên bờ sông chỉ có Tú Lan thẩm và Trương tẩu. Tú Lan thẩm biết Trương tẩu không phải người miệng lưỡi, có thể yên tâm bày tỏ vài câu thật lòng "Ài, ta là đang phát sầu vì Nhị nha đầu nhà ta."

"Nhị nha đầu nhà thẩm? Tiểu Ngọc sao." Trong đầu Trương tẩu hiện lên hình ảnh một vị tiểu cô nương "Tiểu Ngọc xinh đẹp, làm việc nhanh nhẹn, lại hiếu thuận với thúc thẩm, là cô nương tốt hiếm có. Người đến nhà thúc thẩm cầu thân chỉ sợ chen chúc muốn đạp phá cửa nhà. Có gì thím phải sầu?"

"Không phải ta khoác lác chứ nha đầu kia thật sự tốt lắm." Nhắc tới nhị cô nương nhà mình, vẻ mặt Tú Lan thẩm thật kiêu ngạo "Từ sau khi đại tỷ nó xuất giá, gần như nó trở thành đương gia nhà chúng ta luôn, xử lý việc nhà gọn gàng ngăn nắp. Chỉ là… ài, tính tình nha đầu kia thật là…" Tú Lan thẩm buồn rầu lắc đầu.

Trương tẩu gật đầu phụ hoạ. Nếu nhất định phải nói tiểu Ngọc có chỗ nào không tốt, thì đó là rất ngại ngùng, người khác nói chuyện với nàng, đa số thời điểm nàng chỉ chào người đó, rồi ngượng ngùng cười cười không nói gì. Cô nương như vậy quả thật hơi 'mềm yếu'.

"Nó sắp mười bảy rồi, lại trì hoãn sẽ thành gái lỡ thì. Gả nó tới thôn khác, ta không yên lòng Nhưng gả cho thôn mình, lại không có người thích hợp. Sầu lắm."

Trương tẩu do dự một chút "Kỳ thật, lão Tứ Lôi gia không tệ a."

Chân mày Tú Lan thẩm cau lại, nghĩ đối phương không có ý xấu, mới áp chế sự không vui trong lòng, nhàn nhạt nói: "Đỗ thị và Vệ thị không có tư cách làm mẹ chồng tiểu Ngọc nhà ta. Ta chỉ muốn tìm cho tiểu Ngọc nhà đơn giản."

Trương tẩu là người rộng lượng, nhìn ra bà có chút giận dỗi, cười nói: "Là ta không nghĩ tới việc này, thím đừng để bụng nha." Nhà tẩu đi lại gần với nhà Tần Miễn nên biết nhiều chuyện hơn các thôn dân khác một chút. Tần Miễn và Lôi Thiết chẳng những rất chiếu cố Trương Đại Xuyên nhà tẩu, còn chiếu cố nhà Ngô Địch, nhà lý chính. Trước đó vài ngày, mấy huynh đệ Lôi gia bao gồm cả Lôi Hướng Nhân lười biếng nhất, thường xuyên lên núi đốn củi, rõ ràng sẽ có động tác lớn. Tẩu đoán chừng là Tần Miễn, Lôi Thiết đề xuất chủ ý kiếm tiền cho họ. Nếu tiểu Ngọc gả cho Lôi Hướng Lễ, khẳng định có thể hưởng phúc cùng Lôi Hướng Lễ. Bất quá giữa Tú Lan thẩm và Tần Miễn, Lôi Thiết, dĩ nhiên tẩu thân cận với Tần Miễn Lôi Thiết hơn, nên những lời này, tẩu sẽ không nói rõ với Tú Lan thẩm, có thể ám chỉ một câu như vậy đã là cực hạn.

"Sao lại để bụng chứ." Tú Lan thẩm vội nói "Ngươi nói cũng đúng, lão Tứ Lôi gia thật sự không tệ. Đúng rồi, nghe nói Đại Xuyên nhà ngươi hiện đang làm việc trong xưởng miến, còn làm tiểu quản sự?"

"Phải, là Tần huynh đệ và Lôi Thiết huynh đệ để mắt Đại Xuyên nhà chúng ta." Trương tẩu cười hì hì. Nguyên bản Trương Đại Xuyên chạy qua lại giữ huyện Chiêu Dương và trấn Lưu Thủy, đưa đón khách nhân đến Song Hưởng lâu dùng bữa. Nhưng từ khi trấn trên mở một đoàn xe ngựa, sinh ý của hắn ta kém đi, không tiếp tục đánh xe nữa. Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết biết được, nói Trương Đại Xuyên đến xưởng miến làm việc, còn để hắn làm quản sự. Trương tẩu và Trương Đại Xuyên vô cùng cảm kích Tần Miễn Lôi Thiết, Trương Đại Xuyên càng tận tâm tận lực với xưởng miến. Nay nhà họ có điều kiện cho vài hài tử đi học ít nhiều cũng nhờ Tần Miễn, Lôi Thiết.

Tú Lan thẩm thực hâm mộ. Trương Đại Xuyên bất quá chỉ hỗ trợ chút đỉnh vào thời điểm Lôi Thiết Tần Miễn phân gia, Tần Miễn, Lôi Thiết liền chiếu cố nhà họ đến bây giờ. Có thể thấy được, người tốt quả thật có hảo báo.

Không nói hai phụ nhân trò chuyện phiếm bên này, quay lại Lôi Thiết đang ở trên núi, đôi mắt sắc bén lia bốn phía tìm tòi rau dại, quả dại tươi ngon, ngẫu nhiên gặp mấy cây nấm, cũng cẩn thận đào lên bỏ vào sọt.

Không đến nửa canh giờ, sọt cũng gần đầy, bên trong nhiều nhất là rau tươi xanh mướt, tức phụ nói loại rau dại này dùng để nấu sủi cảo rất thơm. Ngoài ra, rất nhiều hạt dẻ. Y nhớ tức phụ thích ăn gà hầm hạt dẻ và hạt dẻ rang đường.

"UUUUUU!"

Một tiếng sói tru từ phía sau truyền đến, Lôi Thiết cảnh giác quay đầu.

Nhất Điểm Bạch nhảy qua bụi cây, chạy tới cọ cọ chân y, có vẻ khá nôn nóng "Wu! Wu!"

Lôi Thiết không hiểu.

"Wu! Wu!"

Lôi Thiết nhíu mày, nhìn theo hướng nó đang ngoảnh đầu.

Nhất Điểm Bạch cắn ống quần y, lôi đi y về trước. Lôi Thiết vỗ nhẹ đầu nó, bước đi nhanh hơn. Cảm giác được chủ nhân trấn an, xao động của Nhất Điểm Bạch giảm bớt một ít.

Một người một sói nhanh chóng đến một gốc đại thụ, thấy rõ con vật kềnh càng nằm trên mặt đất, đồng tử Lôi Thiết co rụt.

Con vật trên đất toàn thân lông vàng, hình thể to lớn, phỏng chừng phải bốn trăm kí Cái đầu cực to, nhưng đôi lỗ tai có phần nhỏ xinh, há miệng lộ ra hai hàng răng nanh sắc bén Bởi vì bụng bị chảy máu, tứ chi cường tráng không nhúc nhích, đôi mắt màu xám nhìn chằm chằm Lôi Thiết, đầy vẻ hung ác cùng cảnh giác.

Vậy mà là một con gấu nâu màu vàng.

"Wu! Wu!" Nhất Điểm Bạch kéo Lôi Thiết đến cạnh gấu nâu.

Lôi Thiết bước tới gần, gấu nâu đề phòng nâng mắt lên, muốn quơ hai chi trước để công kích "A…" Trên người Lôi Thiết bỗng phát ra một loại khí thế bức nhân. Uy áp của cường giả khiến cho gấu nâu chấn động, tuy vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Lôi Thiết, nhưng không dám nhúc nhích nữa.

Nhất Điểm Bạch khinh thường liếc nhìn gấu nâu, chậm rì rì leo lên mình nó. Kỳ quái là gấu nâu vô cùng dung túng đối phương, giống như không cảm giác được sức nặng trên thân mình.

Lôi Thiết lấy ra một ít nước linh tuyền trong không gian, bôi loạn lên miệng vết thương của gấu nâu, dừng lại một chút, rồi dùng chân nguyên chậm rãi chữa trị vết thương của nó.

Sau một lúc lâu, máu ngừng chảy. Gấu nâu cảm giác đau đớn đã giảm bớt, vẻ đề phòng trong mắt mới tán đi, yếu ớt nằm trên mặt đất, kêu khẽ với Lôi Thiết một tiếng, có lẽ là đang cảm tạ y.

Lôi Thiết do dự một chút, thu gấu nâu vào không gian.

Nhất Điểm Bạch chạy đến trước mặt y, thân thiết cọ cọ đùi y vài cái. Lôi Thiết cũng thu nó không gian rồi tiếp tục săn thú.

Thái dương ngã về Tây, Lôi Thiết vội vàng xuống núi, thắng lợi trở về.

Tần Miễn vịn lan can tầng hai huơ huơ tay với y "Về rồi? Cơm đã chín, chỉ chờ món của huynh. Săn được gì vậy?"

Lôi Thiết mở sọt ra cho hắn xem.

Tần Miễn nhìn bên trong có rất nhiều đồ ăn, cười tủm tỉm nói: "Ta xuống dưới liền."

Lôi Thiết đặt sọt ở cửa, vào nhà, cắm chốt cửa lên, dẫn người chạy đến trước mặt vào không gian.

"Tức phụ, ngươi xem."

Tần Miễn giật mình nhìn con vật bự chảng trên đất "Gấu nâu lông vàng? Được a, dáng vẻ rất uy phong!"

Lôi Thiết âm thầm gật đầu. Y biết tức phụ sẽ thích.

Nhất Điểm Bạch vui vẻ chạy tới cọ cọ Tần Miễn rồi lại chạy về, giẫm đập cái lưng gấu nâu một trận, rồi nằm sấp trước mặt gấu nâu, miệng cọ cọ miệng gấu nâu.

Tần Miễn nhìn mà trợn mắt há mồm, sau một lúc lâu, đau đớn quở trách "Nhất Điểm Bạch, đừng hồ đồ. Chủng tộc bất đồng, sao có thể yêu nhau!"

Ý cười dày đặc cuồn cuộn trong mắt Lôi Thiết giây lát, y sờ sờ đầu tức phụ, cúi đầu hôn môi đối phương một cái "Chọn không cẩn thận."

Nhất Điểm Bạch đại khái nghe hiểu lời Tần Miễn, xốc mí mắt lên, ra chiều hết nói nổi.

Tần Miễn ngắm nghía bộ lông vàng mượt như nhung của gấu nâu, có chút ngứa tay "A Thiết, nhìn nó có vẻ suy yếu."

Lôi Thiết kéo hắn đi đến trước mặt gấu nâu, cố ý đứng bên phải hắn, khéo léo cản trở đầu gấu nâu.

Bất ngờ là gấu nâu thờ ơ với sự xuất hiện của Tần Miễn, thậm chí ánh mắt nhìn hắn khá ôn hòa. Có lẽ nó nhận thấy được khí tức trên người hắn tương tự với khí tức không gian này.

Tần Miễn ngồi xổm trước mặt gấu nâu, tránh đi miệng vết thương của nó, vui tươi hớn hở xoa xoa lưng nó. Lông gấu nâu dài ít nhất hai tấc, sờ vào mềm mại vô cùng.

"A Thiết, không biết nó có chịu để cho nhà mình nuôi không." Tần Miễn mong chờ nhìn Lôi Thiết. Trong nhà nuôi một chú gấu, nghe vào tai rất uy phong a!

-Hết chương 121-

122. Chương 122: Lôi Hướng Trí Luận Phân Gia

"Nhất định bằng lòng." Lôi Thiết gật đầu, nhìn chằm chằm gấu nâu, thầm nghĩ: Dù nó không muốn cũng phải tìm cách bắt nó muốn.

Không hiểu sao gấu nâu chợt cảm thấy ngực phát lạnh.

Nhất Điểm Bạch tán thành gật đầu "Wâu."

Lôi Thiết nhìn Tần Miễn chơi đùa chốc lát, cảm thấy nếu bàn tay kia của tức phụ sờ mình thì tốt rồi.

"Tức phụ, ta đói bụng." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn đứng lên, hôn mạnh một cái trên môi Lôi Thiết, ý vị thâm trường nhìn y "Thế nào?"

Lôi Thiết không hiểu.

"Tục ngữ nói 'Có tình uống nước cũng no', huynh no rồi phải không?" Tần Miễn ôm lấy bờ vai y, nhìn y mỉm cười.

Lôi Thiết gật đầu, hôn đáp lại, lần này hôn lâu hơn. Lòng Tần Miễn ngọt lịm, vòng tay qua hông đối phông.

Tuy Lôi Thiết đã dùng nước linh tuyền và chân nguyên xử lý vết thương cho gấu nâu, nhưng chung quy nó bị thương quá nặng, mất máu quá nhiều, phải chăm nuôi vài ngày mới có thể bình phục.

Tần Miễn bắt mấy con gà trong không gian cho gấu nâu làm thức ăn, tạm thời để nó và Nhất Điểm Bạch ở lại không gian.

Ra khỏi không gian, Lôi Thiết hỏi Tần Miễn "Tức phụ, buổi tối nấu món gì?"

"Muốn ăn thịt gà xào đậu phộng." Tần Miễn lục lọi các thứ trong sọt "Huynh đi làm gà trước, rút xương chừa thịt, xắt hạt lựu. Rồi rửa mớ rau dại này, ngày mai làm sủi cảo ăn."

"Được." Lôi Thiết dời bộ bàn ghế nhỏ đến bên giếng.

Tần Miễn vào bếp ngâm đậu phộng trước.

……

Hai ngày sau, lão trạch mở tiệc chiêu đãi tân khách.

Do trong sân lão trạch sau này xây lên mấy gian phòng, nên sân và nhà chính không thể chứa quá nhiều người. Vì khách khứa nhiều, đầu bếp mời tới không chỉ một nên một bàn bếp lò của lão trạch không đủ dùng, cần dựng tạm thêm. Sân phơi lúa đủ rộng thoáng, thế là Lôi Đại Cường quyết định bày tiệc ở đây.

Mặt trời không lộ mặt, trời râm, may mắn không có dấu hiệu sắp mưa.

Ăn sáng xong, các thôn dân có nói đến hỗ trợ, chuyển củi, gạch, nguyên liệu nấu ăn, bàn ghế đi mượn, nồi niêu xoong chảo chén bát… đến sân phơi lúa. Hết một chuyến lại một chuyến, sân phơi lúa nhanh chóng náo nhiệt. Ba huynh đệ Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ dùng gỗ, vải bố dựng tạm một phòng bếp đơn giản.

Khoảng giờ Thìn, đầu bếp chuyên nấu tiệc mời từ thôn kế bên đến, mang theo nhóm trợ thủ phụ xử lý nguyên liệu nấu ăn. Không qua bao lâu, sân phơi lúa tản ra từng đợt hương thơm, xương hầm, thịt viên chiên, thịt nướng,… các món thơm nức mê hoặc bọn nhóc lẳng vẳng quanh bên ngoài khu bếp, không muốn rời đi. Có mấy đứa gan lớn lẻn vào muốn trộm vài viên thịt chiên bị Triệu thị bắt được, nàng ta hùng hùng hổ hổ doạ chúng bỏ chạy. Nhưng xoay người một cái, chính bản thân lại lén lấy vài viên thịt ăn. Nhóm đầu bếp cảm thấy thật trơ trẽn.

Tần Miễn phái Phúc thẩm, Toàn thẩm đến đó phụ, cũng ám chỉ các thẩm, lỡ như có người nào đó bên lão trạch có hành vi quá đáng, hãy kiếm cớ rời đi.

Giờ Tỵ, ba cỗ xe ngựa không nhanh không chậm từ ngoài thôn chạy vào, dừng trước cửa lão trạch. Lôi Hướng Trí dẫn theo Hoắc viện trưởng, Cung phu tử, Lưu phu tử cùng vài đồng học quan hệ tương đối tốt với mình xuống xe ngựa. Ba người Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị khách khí mà nhiệt tình, nghênh đón các

vị khách vào nhà ngồi. Chẳng bao lâu sau, Lôi Hướng Lễ và lý chính xuất hiện, cũng vào phòng. Có các nhân vật có uy tín danh dự ở đây, Lôi Đại Cường và Đỗ thị không dám làm ra hành động mất mặt nào.

Tần Miễn, Lôi Thiết vẫn đang ở nhà mình.

Tần Miễn bận rộn nuôi cấy tình cảm cùng gấu nâu, bưng nước đút thức ăn cho nó, cố gắng giữ chân nó lại Lôi Thiết ở một bên nhìn tức phụ và gấu nâu bồi dưỡng cảm tình.

Gần đến trưa, phỏng chừng sắp dùng cơm, hai người mới cùng nhau đến sân phơi lúa.

Trên sân phơi bày hơn mười bàn tiệc, nhìn qua khá là đồ sộ. Nhóm thân thích già trẻ lớn bé đều đến đông đủ, không ai vắng mặt, một là vì tới uống tiệc rượu, hai là muốn mượn cơ hội này lôi kéo làm quen các tú tài, phu tử tú tài. Các hương thân trong thôn đến hơi muộn, không người nào đi tay không, đều mang theo rau củ, trứng gà… Mọi người đều kiếm ăn từ ruộng, không phải kẻ có tiền gì, quà mừng cho nhau thường chỉ như thế.

Tần Miễn, Lôi Thiết ngồi xuống không lâu, xe ngựa do Song Hưởng lâu phái đi chạy tới nơi. Bọn tiểu nhị lục tục cầm ra vài hộp đồ ăn nhiều tầng xuống xe, lần lượt sắp các món còn toả hơi nóng bên trong dọn ra hai bàn tiệc thượng đẳng. Cùng lúc đó, hạ nhân nhà Tần Miễn cũng ôm hai mươi vò rượu xuất hiện.

Vừa thấy dòng chữ 'Nhất Tuyến Thiên đường' trên vò, tất cả mọi người hiểu rõ đây là sự bày tỏ của đại ca đại tẩu Lôi Hướng Trí, thật hâm mộ Lôi Hướng Trí, đồng thời có chút kích động — hiện ai chẳng biết rượu của Nhất Tuyến Thiên đường vừa ngon vừa đắt, bữa nay chính là cơ hội hiếm có.

Sau khi hoả kế Song Hưởng lâu và hạ nhân sắp xếp đồ này nọ, cùng nhau đến trước mặt Tần Miễn, Lôi Thiết nhịp nhàng hành lễ rồi cáo lui.

Lát sau, Lôi Đại Cường dẫn nhóm người Hoắc viện trưởng, lý chính tới đây. Người tiếp khách nhanh nhẹn tươi cười an bài họ nhập tọa.

Nhóm người Hoắc viện trưởng vừa nhìn các món trên bàn liền biết là của Song Hưởng lâu, một bàn tiệc thượng đẳng này bao gồm bốn món nguội bốn món điểm tám món nóng, tổng cộng mười sáu món, đặt ở Song Hưởng lâu ít nhất phải mười lăm lượng bạc.

Tần Miễn, Lôi Thiết từng gặp gỡ tiếp xúc với Hoắc viện trưởng, Lưu phu tử, Cung phu tử vài lần, bèn đi qua chào hỏi.

Hoắc viện trưởng khắc sâu ấn tượng với bọn hắn, vui tươi hớn hở nói "Không cần đa lễ".

Lôi Đại Cường nhìn quanh một vòng, hơi tức giận. Ông có cố ý đưa tin tới Đặng gia bên kia, nhưng không có một người nào bên Đặng gia tới dự. Trước kia thân thích của Đặng thị không đến thì thôi, nhưng nay con ông đỗ tú tài, bọn họ vẫn không đến, rõ ràng là không đặt ông vào mắt.

Nghĩ thế, ông không khỏi lén trừng mắt với Lôi Thiết, càng thêm không thích đứa con này.

Lôi Thiết là loại người nào? Ngay lúc phát hiện được ánh nhìn của ông, y hờ hững bình tĩnh nghênh thị.

Lôi Đại Cường chật vật dời tầm mắt đi.

Tần Miễn, Lôi Thiết được sắp xếp ngồi ở bàn tiệc trung đẳng, cùng bàn với họ là Lôi Đại Cương, các nhi tử Lôi Đại Cương, tướng công Lôi Tiểu Vân và nhi tử. Tướng công Lôi Tiểu Vân và nhi tử một lòng muốn bám víu Lôi Hướng Trí, rất lạnh nhạt với Tần Miễn, Lôi Thiết. Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không tự tìm mất mặt, kính một chén rượu theo lễ rồi im lặng dùng bữa.

Tay nghề các đầu bếp được mời không tệ, món ăn đều đặc sắc. Tần Miễn và Lôi Thiết mở rộng tâm hồn ăn uống no say. Ăn no, hai người tản bộ về nhà, buổi tối lại đến đây ăn cơm chiều.

Lúc cáo từ, Lôi Hướng Trí lén ra hiệu Lôi Thiết một ánh mắt.

Lôi Thiết gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, cùng Tần Miễn rời đi.

Sau khi tiễn bước toàn bộ khách khứa, người bên lão trạch tranh thủ thời gian dọn dẹp, rửa một đống lớn bát đũa, đem trả lại bàn ghế cho các nhà… Đốt đống lửa tại sân phơi lúa bận rộn hơn một canh giờ mới xong việc.

Hôm sau, ăn sáng xong, Lôi Hướng Trí kiếm cớ mời Lôi Đại Cường, Đỗ thị vào phòng mình. Xưa nay chuyện phân gia là do trưởng bối làm chủ, Lôi Hướng Trí thuyết phục Lôi Đại Cường, Đỗ thị trước.

"Lão Ngũ, thần thần bí bí như vậy là việc gì?" Đỗ thị hiền từ nhìn tiểu nhi tử. Lôi Hướng Trí mời họ ngồi xuống "Cha, nương, ta có một chuyện quan trọng muốn thưa, nhưng ta hi vọng các ngài đừng quá giật mình làm kinh động những người khác trong nhà."

Lôi Đại Cường nghe hắn ta nói trịnh trọng, mặt nghiêm túc hẳn "Ngươi nói đi, chuyện gì?"

Đỗ thị cũng gật đầu liên hồi, khẩn trương hỏi: "Là chuyện gì?"

Lôi Hướng Trí đi thẳng vào vấn đề "Cha, nương, ta muốn phân gia."

"Cái gì!" Đỗ thị vẫn không khống chế được cảm xúc, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hạ giọng, vội vàng hỏi "Lão Ngũ, sao ngươi lại có ý này?"

Lôi Đại Cường không muốn phân gia, song không nỡ nổi giận với tiểu nhi tử, cố nén giận nói: "Nói lý do của ngươi trước."

Lôi Hướng Trí nói: "Ta muốn để Nhị ca, Tam ca, Tứ ca và ta tách ra nhau. Cha, nương, tiểu nương và tiểu muội ở cùng ta."

Câu sau cùng khiến Lôi Đại Cường, Đỗ thị vui vẻ ra mặt, biết ngay tiểu nhi tử là đứa con tri kỷ nhất.

"Ta muốn phân gia là có vài nguyên nhân. Cha, nương, các ngài nghe trước, nếu cảm thấy nhi tử nói không có lý, chúng ta lại thương lượng." Lôi Hướng Trí biết nên thuyết phục cha nương thế nào, không hề hoang mang.

Lôi Đại Cường gật gật đầu "Được, ngươi nói đi."

Lôi Hướng Trí nói: "Thứ nhất, người nhà mình ngày càng nhiều, phòng ốc rõ ràng không đủ ở. Nhân khẩu trong nhà hưng vượng, về sau cha nương khẳng định cháu chắt đầy sảnh đường, chung quy không thể mãi chen chúc trong vài gian phòng này được. Trái phải hai bên nhà ta đều có người, muốn nới rộng thêm cũng chẳng thể."

Lôi Đại Cường không thể không thừa nhận điểm này.

"Thứ hai, niên kỉ cha nương cũng lớn, nên được hưởng phúc. Sau khi phân gia, cha nương ở cùng ta, cũng chỉ phải bận tâm vì một mình ta, thanh thản thoải mái hơn hiện tại biết bao, không phải sao? Nương, ngài nói có phải không?" Lôi Hướng Trí kéo tay Đỗ thị, cười nói "Nương không cần mệt nhọc, người liền trẻ đi vài tuổi, nhi tử còn mong đợi nương ở mãi với nhi tử. Cha luôn là người tâm cốt của nhi tử, nhi tử muốn bồi cha."

Đỗ thị cười đến không khép miệng, oán trách vỗ vỗ cánh tay hắn "Ngươi chỉ nói ngọt."

Lôi Đại Cường vui vẻ, cũng đã động tâm.

Lôi Hướng Trí lại ra liều thuốc mạnh nhất "Tương lai nhi tử muốn làm quan. Đến lúc đó, cha nương ở cùng ta, có lẽ sẽ chuyển vào thành ở, nơi này cần có người trông coi. Khi đó, lưu ai ở lại thì thích hợp? Không bằng hiện tại liền phân ra."

Đến đây, Lôi Đại Cường và Đỗ thị đã hoàn toàn bị thuyết phục, trong đầu toàn là hình ảnh nhi tử được phong quan, mình nở mày nở mặt đeo vàng bạc đầy người.

Nhưng cả hai còn hơi băn khoăn.

"Nhị ca và nhị tẩu ngươi khẳng định không muốn tách ra khỏi ngươi." Đỗ thị cau mày, lần đầu tiên trong đời cảm thấy đại nhi tử của mình thật phiền chán.

Còn Lôi Đại Cường thì băn khoăn "Xưa nay luôn chú trọng, lão nhân còn, không phân gia. Hơn nữa bình thường phân gia, lão nhân đều đi theo trưởng tử. Nếu ta, nương ngươi, tiểu nương ngươi ở cùng ngươi mà không phải Nhị ca ngươi, chẳng phải người trong thôn sẽ đâm sau lưng chúng ta à?"

'Trưởng tử' 'Nhị ca', lời này của ông nói trắng ra là không coi Lôi Thiết là nhi tử. Nếu Tần Miễn có mặt ở đây, khẳng định sẽ nhịn không được mà trách móc thẳng mặt. Còn về 'đâm sau lưng', người trong thôn nhàn thoại về bốn người Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị còn ít à?

Lôi Hướng Trí cũng biết thanh danh của cha nương mình ở trong thôn không tốt, nhưng bất kể ra sao, cha nương chưa từng để hắn ta thua thiệt gì. Huống chi, làm con sao có thể nói phụ mẫu sai.

"Nương yên tâm, với Nhị ca Nhị tẩu, ta có biện pháp." Lôi Hướng Trí nói xong, nhìn về phía Lôi Đại Cường "Về phần cha, ngài cũng không cần lo lắng. Tuổi ta nhỏ nhất, nay còn đang cầu học, chỉ cần nói với bên ngoài nhị lão lo lắng cho ta là được."

Lý do này cũng ổn. Lôi Đại Cường, Đỗ thị suy ngẫm một lát, đều gật đầu.

Triệu thị và Lôi Hướng Nhân trốn bên ngoài, lỗ tai dán chặt lên cửa, nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện, nhưng rất mơ hồ, một chữ cũng không nghe rõ, đành phẫn nộ rời đi.

Lôi Hướng Trí nói tiếp: "Cha, nương, hôm nào chi bằng hôm nay, hôm nay nhà mình liền lo việc phân gia. Hiện Nhị ca, Tam ca, Tứ ca chưa có chỗ ở, tạm thời để họ ở lại đây, những mặt khác nên phân đều phân, về sau làm việc, ăn cơm cũng không làm chung."

Trong lòng Đỗ thị có chút buồn bã, tách ra rồi, rất nhiều việc đều phải tự mình làm, nhưng nghĩ đến hình ảnh sau khi nhi tử làm quan mình được đeo kim ngân châu báu đầy mình, lập tức chút buồn bã cũng tán đi.

Lôi Đại Cường vẫn đong đo suy tính với Lôi Hướng Trí "Lão Ngũ, nhà chúng ta có mười hai mẫu ruộng nước, tám mẫu ruộng cạn, ngươi, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca ngươi mỗi người một phần, ta, nương và tiểu nương ngươi đều còn trẻ, nhất định cũng phải một phần, như vậy sẽ chia không đều."

Lôi Hướng Trí biết tật xấu hẹp hòi của cha mình lại tái phát, trấn an: "Bình thường cha nương cho ta tiền, ta đều dành dụm một ít, đã dùng mua thêm vài mẫu ruộng." Kì thực phần nhiều trong đó là đại ca đại tẩu phụ trợ cho hắn, nhưng hắn sẽ không nói họ biết, nói ra chỉ đưa đến phiền phức cho đại ca đại tẩu.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị vừa nghe, vô cùng đau lòng tiểu nhi tử. Nhưng bình thường họ đã cho Lôi Hướng Trí không ít tiền, nếu lúc này lại đem tiền mua ruộng trả cho nó, bọn họ cũng không vui. Như thế chẳng khác nào ruộng do bọn họ mua?

Thế nên hai phu thê không nói gì.

-Hết chương 122-

---

123. Chương 123: Lão Trạch Phân Gia

Lôi Hướng Trí dường như không chú ý thấy cha nương mình mất tự nhiên "Cho nên hiện tại nhà mình có tất cả mười lăm mẫu ruộng nước, mười mẫu ruộng cạn, cha, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca và ta, mỗi người được phân ba mẫu ruộng nước hai mẫu ruộng cạn. Những thứ khác phân thế nào do người quyết định."

Lôi Đại Cường cân nhắc chốc lát, nói: "Phòng ở, trước mắt mọi người vẫn sống chung một nhà, đất trồng rau và bếp có thể dùng chung Tiền trong nhà... tạm thời không phân, việc định thân của Tứ ca ngươi phải làm trong năm nay, chậm nhất là mùa xuân sang năm thành thân, lúc đó cần dùng khoản tiền lớn. Chờ ngươi Tứ ca thành thân rồi hãy phân tiền. Lão Ngũ, ngươi thấy thế nào?"

Lôi Hướng Trí gật đầu "Cha nói có lý, niên kỉ Tứ ca không nhỏ, nên thành thân rồi."

"Ừ." Lôi Đại Cường thực vừa lòng nhi tử hiếu thuận này, cười ha hả nói "Về mấy thứ linh *** khác thì dễ bàn, như nông cụ, bát đũa chia theo nhân khẩu là được."

"Vâng, vậy ta đi mời lý chính tới nhà." Lôi Hướng Trí nói. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đứng tại cửa sân, có thể đoán được ba người Lôi Hướng Trí, Lôi Đại Cường, Đỗ thị đang thương lượng chuyện gì. Thấy Lôi Hướng Trí đi ra, hai người đều khẩn trương nhìn hắn ta, sợ không nghe được đáp án mình muốn nghe.

Lôi Hướng Trí cười gật đầu với cả hai.

Lôi Hướng Nghĩa thở phào nhẹ nhõm "Ngũ đệ, ngươi ở nhà, ta đi thỉnh lý chính cho."

"Ta đi mời đại ca, đại tẩu đến đây." Lôi Hướng Lễ nói. "Được, làm phiền Tam ca, Tứ ca." Lôi Hướng Trí mỉm cười nói.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ nhanh chóng chạy đi.

"Hả? Các ngươi đi đâu vậy?" Lôi Hướng Nhân từ nhà chính đi ra, vừa lúc thấy Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ mặt mày rạng rỡ ra ngoài, vội vàng hô một tiếng.

Nhưng không ai để ý đến gã.

"Ngũ đệ, chuyện gì vậy?" Lôi Hướng Nhân vội hỏi Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí nói: "Nhị ca, là chuyện tốt, Nhị ca có muốn gọi Nhị tẩu về không?"

"Hả, vậy ta đi liền." Lôi Hướng Nhân chạy mất nhanh như chớp, đi tìm Triệu thị đang tán gẫn ở nhà người khác.

"Ngũ ca." Lôi Xuân Đào từ trong phòng nàng đi ra, có chút lo lắng nhìn Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí rất thương yêu người muội muội song sinh của mình, xoa xoa đầu nàng, ôn hòa cười "Yên tâm, Ngũ ca sẽ xử lý tốt."

Lúc Lôi Hướng Lễ đến Du nhiên điền cư, Tần Miễn và Lôi Thiết đang ở nhà làm sủi cảo. Lôi Thiết cán da sủi cảo, Tần Miễn bao sủi cảo, hai người phối hợp ăn ý.

Thấy vẻ mặt Lôi Hướng Lễ tươi rói, Tần Miễn trêu ghẹo: "Tứ đệ, nhặt được tiền hở?"

"Để đại tẩu chê cười." Lôi Hướng Lễ ngượng ngùng sờ sờ đầu "Ngũ đệ đã thuyết phục được cha và nương phân gia, ta đến gọi đại ca, đại tẩu qua làm nhân chứng."

"Được." Tần Miễn phủi phủi bột mì dính trên tay, đứng lên "Ngũ đệ làm việc quả nhiên gọn gàng dứt khoát. Biết sẽ phân thế nào không?"

Lôi Hướng Lễ lắc đầu "Ta chưa kịp hỏi, bất quá ta tin Ngũ đệ sẽ xử lý tốt."

Lôi Thiết múc nước trong bình nước ấm rửa tay cho hắn. Vừa đến thu đông, tay Tần Miễn liền lạnh lẽo, y sẽ không để Tần Miễn dính nước lạnh.

Rửa tay xong, ba người cùng đến lão trạch.

Đầu kia, Lôi Hướng Nghĩa cũng dẫn lý chính đi về phía lão trạch.

Thôn dân thấy động thái này, trong lòng có chút suy đoán. Vài phụ nhân cùng nhau đến hai bên nhà láng giềng Lôi Đại Cường chơi, để tiện nắm giữ tin tức trực tiếp.

Lý chính, Tần Miễn, Lôi Thiết, Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí tổng cộng mười hai người ngồi vào bàn tại nhà chính, Lôi Xuân Đào và nha hoàn tiểu Hỉ ở một bên trông nom ba hài tử Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo cùng Lôi Hân Hân.

Lôi Hướng Nhân không phải ngu ngốc, thấy lý chính thôn họ cũng tới, mà trong mắt ba người Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị và Lôi Hướng Lễ đều ẩn chứa vui mừng, lập tức đoán được đây là muốn phân gia a. Sắc mặt gã thoáng chốc thay đổi, nghiêm mặt, dự định trước tiên nghe những người khác nói thế nào.

Triệu thị và gã không hổ là phu thê, cũng nhìn ra manh mối, khẩn trương nhìn gã "Tướng công…"

Lôi Hướng Nhân vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng ta yên tâm, hai mắt lóe tia sắc bén, đề phòng quan sát nét mặt từng người. Phân gia thì phân gia, nhưng một khi có chỗ khiến gã bất mãn, gã sẽ không để yên.

Đầu tiên, Lôi Đại Cường thi lễ với lý chính "Lại làm phiền lý chính nữa rồi."

Lý chính xua tay nói: "Ha ha, nhấc tay chi lao, không đáng nhắc tới."

Lôi Đại Cường giương giọng nói: "Tất cả đã có mặt đông đủ, trước tiên hãy nghe ta nói vài lời. Mọi người đều thấy đó, nhà chúng ta chỉ có vài gian phòng. Nay Vệ thị và Tiền thị đều có hỉ, trong nhà sẽ sắp tăng thêm hai nhân khẩu. Đến khi lão Tứ thành thân, trong nhà lại càng chen chúc. Có câu 'Đại thụ phân nhánh', hôm nay ta sẽ làm chủ tiến hành phân gia. Do lý chính làm nhân chứng viết xuống văn thư phân gia."

Còn chưa nói đến điểm mấu chốt, bởi vậy không ai nói chen vào.

Lôi Đại Cường tiếp tục nói: "Nếu đã phân, thì phân hẳn một lần. Lão Nhị, lão Tam, lão Tứ và lão Ngũ đều tách ra, ta, Đỗ thị, Vệ thị, Xuân Đào đi theo lão Ngũ."

Lôi Hướng Nhân lập tức nhảy ra "Cha! Ý của ngài là sao? Mấy huynh đệ chúng ta thật vất vả mới nâng đỡ Ngũ đệ thi đỗ tú tài, một chút vinh quang cũng chưa lây dính thì đã tách ra? Vậy không thích hợp lắm thì phải?"

"Đúng vậy!" Miệng Triệu thị nhếch lên, dùng khóe mắt liếc xéo Lôi Hướng Trí "Ngũ đệ, vừa rồi ngươi và cha nương ở trong phòng thì thầm nửa ngày—chuyện phân gia không phải do ngươi…" Nàng ta vẫn nhớ rõ hiện nay thân phận Lôi Hướng Trí bất đồng, không dám nói trắng ra, đắc tội hắn ta.

Lý chính mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nói xen.

Hai mắt Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn phía trước, giống như đều đang thất thần.

"Ngũ đệ, thật vậy sao?" Vẻ mặt Lôi Hướng Nhân bi thương, khó tin nhìn Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí mặt không đổi sắc "Nhị ca, có thể nghe ta nói hết trước không?"

Lôi Hướng Nhân xụ mặt, vung tay "Ngươi nói đi."

"Chuyện phân gia quả thật do ta đề xuất cùng cha nương." Lôi Hướng Trí nói "Ngoài nguyên nhân cha vừa nói, còn có một nguyên nhân trọng yếu nữa là, nhiều người sống chung với nhau thế này, đôi khi sẽ phát sinh mâu thuẫn cải vã, tách ra ngược lại càng thân cận với nhau. Ta đương nhiên nhớ rõ, mấy năm nay ta có thể chú tâm cầu học không lo ngại gì, đều là nhờ cha, nương, Đại ca, Đại tẩu, Nhị ca, Nhị tẩu, Tam ca, Tam tẩu, Tứ ca và tiểu muội ủng hộ. Không có mọi người, Lôi Hướng Trí ta sẽ không có ngày hôm nay."

Sắc mặt Lôi Hướng Nhân hơi dịu đi "Ngươi biết rõ thì tốt."

"Ta cũng biết Ngũ đệ không phải loại người vong ân mà." Triệu thị ra chiều hài lòng với Lôi Hướng Trí.

Tần Miễn khinh thường nhìn phu thê Lôi Hướng Nhân. Ai mà không nghe ra trong sự cảm kích của Lôi Hướng Trí chỉ là thuận tiện kèm theo Lôi Hướng Nhân, Triệu thị.

"Ta đã hỏi ý kiến của Tam ca và Tứ ca, bọn họ đều nguyện ý phân gia." Lôi Hướng Trí bình thản nói "Nếu Nhị ca đồng ý phân gia, ta nguyện ý đưa Nhị ca một trăm lượng bạc giúp đỡ Đại Bảo và Nhị Bảo đi học Nếu Nhị ca muốn cùng ta phụng dưỡng cha nương, ta đương nhiên là vui lòng, một trăm lượng bạc này cũng yên tâm dùng để cầu học."

Trừ Tần Miễn, Lôi Thiết, tất cả mọi người chấn động.

Một trăm lượng bạc!

Phản ứng đầu tiên của Lôi Đại Cường, Đỗ thị chính là hối hận vì đã đồng ý phân gia, nhưng ngẫm lại mai sau nhi tử có chức vị, sẽ có càng nhiều bạc hơn, liền cố nén giận.

Vệ thị suy nghĩ sâu xa nhìn về phía Tần Miễn, Lôi Thiết, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Nàng không tính can thiệp vào chuyện phân gia, bất kể phân thế nào, nàng đều đi theo Lôi Đại Cường, mà Lôi Đại Cường tuyệt đối không tách ra khỏi Lôi Hướng Trí, nàng sẽ không chịu thiệt. Việc quan trọng trước mắt là phải bình an sinh ra hài tử của nàng.

Lôi Hướng Nhân và Triệu thị đều mừng đến run rẩy, tim đập bang bang.

Tiền thị cũng giật mình, đứng ngồi không yên. Trong mắt nàng, Ngũ đệ rất bất công, nếu đã cho Lôi Hướng Nhân một trăm lượng, cũng nên cho tướng công nàng một trăm lượng chứ.

Lôi Hướng Nghĩa đè tay nàng, ném qua một ánh mắt cảnh cáo.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Nghĩa bình tĩnh như nhau. Hai huynh đệ nhìn thấu triệt, Lôi Hướng Trí cho Lôi Hướng Nhân một trăm lượng không phải vì hắn ta thân thiết với Lôi Hướng Nhân hơn, mà là ngược lại.

Về phần một trăm lượng bạc này của Lôi Hướng Trí từ đâu mà có, nhất thời không ai có ý gạn hỏi.

"Nhị ca, ngươi suy nghĩ thế nào?" Lôi Hướng Trí nhấp một ngụm trà, mỉm cười hỏi.

Lôi Hướng Nhân do dự. Một trăm lượng bạc không nhỏ, nhưng mai sau Lôi Hướng Trí làm quan, có khi gã còn lấy được nhiều hơn.

Triệu thị cuống cuồng, sợ gã cự tuyệt, dùng sức túm tay áo gã, hạ giọng nói nhanh: "Tướng công, ngươi còn do dự gì nữa? Nhanh chóng đáp ứng đi! Chúng ta cả hai đời cộng lại cũng chưa chắc có được một trăm lượng bạc! Có cả trăm lượng bạc, chúng ta có thể xây căn nhà lớn, còn có thể đưa Đại Bảo, Nhị Bảo đến học đường, chỉ cần bồi dưỡng chúng thật tốt, tương lai chúng cũng có thể làm quan!"

Câu sau cùng đả động Lôi Hướng Nhân, mở ra trước mắt gã một con đường rộng lớn đầy tươi sáng khác. Đúng vậy, sao gã cứ phải trông chờ vào Ngũ đệ? Chung quy đệ đệ vẫn không thân thiết bằng nhi tử, dựa vào đệ đệ còn không bằng dựa vào nhi tử.

Tần Miễn giả vờ uống trà, khoé môi nhoẻn cười, yên lặng cho Triệu thị một điểm cộng, cho Lôi Hướng Nhân một cây nến.

Triệu thị hối thúc không ngừng, Lôi Hướng Nhân không kịp cân nhắc cẩn thận, giả đò thở dài một tiếng, buồn bã gật đầu "Còn không cho Đại Bảo đi học sẽ trễ mất, quả thật ta cần số tiền này —– được, ta đáp ứng phân gia. Chỉ là phân gia rồi thì không thể tiếp tục tẫn hiếu báo đáp cha mẹ…"

"Đúng vậy, cha, nương." Triệu thị nhìn Lôi Đại Cường, Đỗ thị bằng vẻ mặt không nỡ, xoa xoa khóe mắt, nước mắt lăn xuống dọc hai má.

Tần Miễn thấy rõ nàng ta dùng sức tự cấu véo đùi mình, nín cười nín đến run run.

Lôi Thiết yên lặng đỡ lưng hắn.

Lôi Đại Cường tiếp tục chủ trì phân gia "Lão Ngũ tự bỏ tiền mua thêm vài mẫu ruộng cho cả nhà, hiện tại nhà chúng ta tổng cộng có mười lăm mẫu ruộng nước, mười mẫu ruộng cạn. Ta và lão Nhị, lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ chia đều, mỗi người năm mẫu ruộng nước ba mẫu ruộng cạn… Nhà ở… Gà vịt heo thì chia —– nông cụ… Cuối cùng, lão Tứ, lão Ngũ và Xuân Đào chưa thành thân, tiền tài trong nhà tạm thời không phân, chờ lão Tứ thành thân xong sẽ phân."

Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đều không có ý kiến. Lôi Hướng Nhân sẽ nhanh chóng có được một trăm lượng bạc, không để ý chút tiền 'cỏn con' đó, sảng khoái gật đầu, vẻ mặt không giấu được ý cười.

-Hết chương 123-

---

124. Chương 124: Mùa Đông Dễ Kiếm Tiền

Lôi Đại Cường nói xong, lý chính dựa theo lời ông viết thành văn thư, cũng đọc to một lần, tất cả đều không có ý kiến. Lôi Hướng Trí hỗ trợ sao chép văn thư thành mấy phần, lý chính, Lôi Đại Cường, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí đều ấn xuống dấu tay, mỗi người cầm một phần.

Lôi Hướng Trí nói được thì làm được, lúc này lấy tờ ngân phiếu một trăm lượng ra giao cho Lôi Hướng Nhân.

Lôi Đại Cường và Đỗ thị nóng mắt nhìn chằm chằm ngân phiếu.

Lôi Hướng Nhân nhận biết được vài chữ, nhưng vẫn giao cho lý chính giám định một lần mới yên tâm cất vào ngực, cùng Triệu thị nhìn nhau cười, đầu ngẩng cao, dùng lỗ mũi nhìn người, cảm giác hoàn toàn thay đổi.

Lý chính đứng dậy cáo từ, Tần Miễn và Lôi Thiết nhân cơ hội ra về cùng lý chính. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Hướng Nhân vội mở miệng "Cha, nương, qua vài tháng nữa tiểu nương sẽ sinh, Tam đệ muội nay cũng có thân mình, cả nhà đông người ở chung rất chen chúc. Hiện tại ta liền đi mua một khối đất, tranh thủ xây nhà xong trước năm mới, chuyển ra ngoài."

Lôi Đại Cường nhìn gã một lúc lâu, gật đầu.

Lôi Hướng Nghĩa thấp giọng nói: "Cha, nương, ta cũng sẽ mau chóng chuyển ra."

Lôi Đại Cường nhíu mày "Ngươi chuyển ra thì ở đâu?" Lôi Hướng Nghĩa cười cười "Đa tạ cha quan tâm. Ta tính xây hai gian nhà gạch ở trước, chờ dư dả hơn chút sẽ tính tiếp."

Dù gì cũng là nhi tử thân sinh của mình, Lôi Đại Cường vẫn đặt nó trong lòng "Hai gian phòng gạch làm sao đủ ở? Vầy đi, lão Nhị, ngươi cho Tam đệ ngươi mượn ít tiền, để hắn xây thêm hai gian nữa."

"Cha, ngài đừng thấy một trăm lượng này rất nhiều, ta vừa phải xây nhà, vừa mua gia cụ, lại còn cho Đại Bảo, Nhị Bảo đi học, có chỗ nào không phải dùng tiền?" Lôi Hướng Nhân nghĩ cách cho Lôi Hướng Nghĩa "Tam đệ, không bằng ngươi đi mượn Đại ca, trong tay Đại ca Đại tẩu không thiếu tiền."

"Phải đó." Triệu thị phụ họa.

Lôi Hướng Nghĩa xua tay nói: "Không cần, ta đã quyết định, xây trước hai gian nhà gạch ở."

Tiền thị không nói xen vào. Chuyện Tần Miễn, Lôi Thiết cho họ mượn mười lượng bạc, nàng sẽ không để lộ ra.

Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết về nhà thì tiếp tục làm sủi cảo. Nhân sủi cảo gồm rau dại, thịt nạc và bánh quẩy, vừa tươi vừa thơm. Ăn cơm xong, hai người tiến vào không gian.

Gấu nâu vẫn còn tĩnh dưỡng bên trong, vết thương đã tốt hơn rất nhiều, đang chơi đùa vui vẻ với Nhất Điểm Bạch.

Lôi Thiết cho rằng Tần Miễn sẽ đi xem gấu nâu trước, lại thấy hắn đi về phía bồn hoa, vươn tay vuốt nhẹ chúng.

Hai 'phấn cầu' đã hoàn toàn phân tách, rất bụ bẫm đáng yêu. Khi Tần Miễn và Lôi Thiết vuốt ve chúng, màu sắc chúng nó sẽ lập tức trở nên sống động, thú vị vô cùng.

Tần Miễn không sao diễn tả cảm giác hiện giờ, hai 'phấn cầu' cứ như tâm mạch tương liên với hắn, cho dù ở bên ngoài không gian, hắn vẫn có thể cảm nhận 'cảm xúc' của chúng.

Lôi Thiết múc một bầu nước linh tuyền đưa cho hắn, đăm chiêu nhìn chằm chằm hai 'phấn cầu' một lát, lại quay đầu đánh giá Tần Miễn.

Tần Miễn bị y nhìn mà sợ hãi "Nhìn gì vậy?"

"Ngươi."

Tần Miễn bình tĩnh nói: "Huynh tiếp tục. Vết thương gấu nâu đã lành, hiện tại chúng ta nên đưa nó trở về núi." Mấy lời muốn giữ gấu nâu lại nuôi lúc trước chỉ là đùa cho vui thôi.

Hai người ra ngoài, đi về phía sau núi. Nếu đã cứu gấu nâu thì không có khả năng lại giết nó, cũng không để nó xuống núi đả thương người. Hai người đi thật sâu vào núi, thả gấu nâu và Nhất Điểm Bạch ra.

Nhất Điểm Bạch phát hiện cảnh tượng xung quanh thay đổi, biết là đã ra khỏi không gian, hơn nữa biết chủ nhân muốn thả gấu nâu, bèn tru với gấu nâu vài tiếng, cùng Tần Miễn, Lôi Thiết rời đi.

Gấu nâu đứng tại chỗ một lúc lâu, xoay người đi, thân thể cao lớn tiến vào khu rừng rậm rạp.

Buổi sáng hôm sau, Tần Miễn bị tiếng thét chói tai của Lôi Tần Nhạc làm bừng tỉnh, hỏi ra mới biết, mới sáng sớm gấu nâu đã vác theo một con sơn dương bị cắn đứt cổ nặng chừng bốn năm mươi cân, không hú một tiếng nằm trước cổng lớn, Lôi Tần Nhạc mở cổng chuẩn bị quét lá rụng thấy nó, bị doạ hoảng hồn.

Từ đó về sau, gấu nâu giống như Nhất Điểm Bạch, trở thành thú 'nuôi trong nhà'. Mỗi lần nhắc tới Du nhiên điền cư, sắc mặt các thôn dân đều rất cổ quái. Trước kia không có việc gì làm, họ thường đến dưới

gốc đại thụ cách cổng lớn Du nhiên điền cư không xa nói chuyện phiếm, từ lúc gấu nâu định cư tại nhà Tần Miễn, có đánh chết họ, họ cũng không dám béng mảng.

Hạ nhân của Du nhiên điền cư mới đầu cũng run sợ, sau này phát hiện chỉ cần họ không trêu chọc gấu nâu, gấu nâu căn bản sẽ không thèm nhìn họ, mới dần yên tâm.

Mà Nhất Điểm Bạch có bạn, càng thường xuyên vắng nhà.

Cuối tháng Mười, quất ngọt trong vườn trái cây bắt đầu chín muồi. Kỳ chín quả của quất ngọt là tháng Mười đến tháng Mười Hai, loại chín muộn có thể kéo dài đến tháng Hai – tháng Tư năm sau. Du nhiên điền cư lại tiến vào thời kỳ bận rộn.

Tần Miễn thuê người làm năm ngàn cái lọ đựng, năm vạc lớn mứt quất ngọt và hai mươi vạc nước quất, đợi đến mùa xuân hạ mới bán. Cùng lúc đó, Song Hưởng lâu đẩy ra bánh kếp cam, súp cam và rượu nếp quất.

Tháng Mười Một là mùa thu hoạch củ sen. Trong mấy tháng huấn luyện, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận và các gia tướng không chỉ học thuật hộ thân, còn học bắn cung, cưỡi ngựa và bơi lội. Việc đào củ sen do bọn họ phụ trách.

Trong thực đơn của Song Hưởng lâu và trên bàn cơm nhà Tần Miễn lại tăng thêm nhiều món ăn, củ sen hầm xương, bánh củ sen chiên giòn, củ sen nấu rượu nếp hoa quế, củ sen ngâm dấm đường, củ sen xào thập cẩm, củ sen viên chiên, khiến người ăn mãi không quên.

Vì việc nhà bận rộn, Lôi Hướng Nhân và Lôi Hướng Nghĩa xây nhà mới, Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không đến hỗ trợ. Cho tới lúc Lôi Hướng Nghĩa mời Tần Miễn, Lôi Thiết đến ăn tân gia, Tần Miễn mới hoảng hốt nhớ ra — chuyện lão trạch phân gia đã trần ai lạc định.

Lôi Hướng Nghĩa mua miếng đất tại Nam thôn, trên nền nhà ba gian cất lên hai gian phòng gạch vuông, nửa gian làm bếp, nửa gian làm phòng ngủ của Lôi Hướng Nghĩa và Tiền thị, một gian khác làm phòng khách. Ngoài phòng chất một đống củi lớn.

Ăn tân gia xong, tiễn bước các khách nhân khác, Lôi Hướng Nghĩa giữ Tần Miễn, Lôi Thiết ngồi chơi thêm một lát.

Tiền thị châm trà cho Tần Miễn, Lôi Thiết xong, im lặng ngồi một bên may quần áo trẻ con.

Tần Miễn hỏi việc làm than "Nghe nói các ngươi đã bắt đầu nung than, có bán ra chút nào chưa?"

Vẻ mặt Lôi Hướng Nghĩa rất thảnh thơi "Từ tháng trước đã bắt đầu nung than, đợt than đầu tiên khoảng ba ngàn hai trăm cân hơn. Vì là than không khói nên bán giá tám văn tiền một cân, đợt than đầu được hơn hai mươi lăm lượng. Do Nhị ca chặt củi ít hơn nên phân cho hắn hơn năm lượng, ta và Tứ đệ mỗi người mười lượng. Đều là nhờ có Đại ca Đại tẩu chiếu cố chúng ta, câu cảm ơn ta đã nói nhiều, giờ không nói nữa, về sau chỉ cần Đại ca Đại tẩu có việc cần dùng đến ta, xin cứ nói thẳng. Đúng rồi, còn việc này, ta và Tứ đệ đã thương lượng, đợi đợt than thứ hai làm xong, chúng ta dự định gửi tặng Đại ca Đại tẩu năm trăm cân."

Tần Miễn gật đầu "Nếu Tam đệ Tứ đệ có lòng, chúng ta xin nhận. Bất quá nếu đã cho các ngươi thì chính là của các ngươi, không có quan hệ gì với chúng ta. Chuyện công thức làm than đừng nhắc nữa."

Lôi Hướng Nhân mua khối đất tại phía Đông thôn, nằm ngay đầu thôn, chỉ cách lão trạch bốn hộ gia đình. Diện tích miếng đất không nhỏ, Tần Miễn đoán chừng nội tiền mua đất ít nhất đã mười lăm lượng bạc. Nhà của Lôi Hướng Nhân gần như khởi công cùng lúc với nhà Lôi Hướng Nghĩa, nhưng nhà gã to hơn, kết cấu phức tạp nên tiến độ chậm hơn một chút, khoảng bốn năm ngày nữa mới xây xong, bất quá đã nhìn ra được kết cấu. Chẳng những có sân trước, còn có sân sau. Đại môn sân trước trang hoàng khí thế, rất giống đại môn nhà phú hộ ở trấn trên, hai bên đại môn mỗi bên đổ ra một đảo toạ phòng(1) Dãy phòng chính, chính giữa là phòng khách, hai gian bên trái phòng khách, một gian là bếp, một gian là sương phòng hai gian bên phải (phòng khách) là hai gian sương phòng. Phòng khách có một cánh cửa nhỏ thông với sân sau, chuồng gà, chuồng heo, nhà xí và đất trồng rau đều ở sân sau, Triệu thị đã sớm rải tin trong thôn, sẽ làm một hoa viên nhỏ ở sân trước, lúc đó mời mọi người đến tham quan.

Nhà xây xong khá là khí phái, cũng phải đứng hàng nhất nhì của thôn. Triệu thị thực sự xây một hoa viên ở sân trước, còn chạy đến Du nhiên điền cư đòi hoa. Tần Miễn lười giao tiếp với nàng ta, dứt khoát để Nhất

Điểm Bạch và gấu nâu trấn giữ trước cổng, Triệu thị phẫn nộ rời đi, đến trấn trên tiêu chút tiền mua hoa, lại bảo Lôi Hướng Nhân lên núi đào về.

Lôi Hướng Nhân vui vẻ chạy đến chân núi đào hoa, lại sơ ý nhìn nhầm một con rắn thành khúc cây, bị nó cắn một ngụm, may mà rắn kia không có độc, nhưng cũng làm chân Lôi Hướng Nhân sưng phù phải nằm trong nhà vài hôm, trở thành chuyện cười truyền khắp thôn Thanh Sơn mấy ngày liền.

Nhà mới phơi khô chưa được nửa tháng, Lôi Hướng Nhân và Triệu thị đã khẩn cấp dọn vào.

Có lần Tần Miễn, Lôi Thiết đi ngang qua, từ bên ngoài quan sát cả toà nhà, cho ra một kết luận — một trăm lượng của Lôi Hướng Nhân ít nhất đã đi mất bốn mươi lượng. Bất quá việc này không liên quan đến bọn hắn.

Lại tới hai ngày thư viện Lôi Hướng Trí cho nghỉ, Lôi Hướng Nhân định ra ngày tân gia vào một trong hai ngày đó.

Sở dĩ lúc trước Tần Miễn, Lôi Thiết còn bảo trì lui tới với bên lão trạch, chính là nể mặt Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào. Nay Lôi Hướng Nhân đã tách ra, liên hệ với Lôi Thiết càng xa. Tần Miễn, Lôi Thiết không có ý kết thâm giao cùng Lôi Hướng Nhân, viện cớ có việc cần đến trấn trên, không đi dự tiệc tân gia, chỉ sai Lôi Tần Nhạc qua tặng một rổ quất ngọt.

Sau khi từ trấn trên trở về, Tần Miễn nghe Lôi Tần Nhạc kể, lúc Lôi Hướng Nhân, Triệu thị nhận quà tặng thì nói một ít lời âm dương quái khí, đại ý chính là Tần Miễn Lôi Thiết đều là người có tiền thế mà đưa lễ thật keo kiệt.

Tần Miễn, Lôi Thiết không để tâm. Nói thêm vài câu cùng Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Tần Miễn còn cảm thấy lãng phí nước miếng. Hắn dám cam đoan với tính tình của Lôi Hướng Nhân và Triệu thị, sớm hay muộn cũng gây ra chuyện lớn. Hắn đã nghĩ kỹ, muốn dần dần làm phai nhạt mối liên hệ giữa bọn hắn và Lôi Hướng Nhân, về sau chỉ cần có cơ hội thì cắt đứt luôn, tránh cho sau này bị liên lụy.

Lôi Tần Nhạc còn nói một sự kiện: Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ hùn vốn làm than bị rạn nứt, chủ yếu là do Lôi Hướng Nhân lười biếng đốn ít củi, thời điểm nung than cũng thường xuyên không tới hỗ trợ. Lôi Hướng Trí đề xuất bọn họ đem bán phương thức nung than, trực tiếp chia tiền. Than nung theo công thức này chất lượng rất tốt, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ vốn không đồng ý bán, sau bị Lôi Hướng Trí thuyết phục, tính làm thêm một đợt than nữa mới bán.

Chuyện này, Tần Miễn không hỏi thăm nhiều.

Gần đến tháng Chạp, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đưa tặng năm trăm cân than đến Du nhiên điền cư.

Hai người chủ động nói chuyện bán công thức làm than cho Tần Miễn, Lôi Thiết. Tiền bán công thức tổng cộng hai trăm lượng bạc. Lôi Đại Cường, Đỗ thị cho rằng, công thức này là Tần Miễn, Lôi Thiết cho bọn họ trước khi phân gia, nên tính vào tài sản chung. Hai trăm lượng bạc chia thành năm phần, Lôi Đại Cường, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí đều được bốn mươi lượng. Lôi Hướng Trí không nhận bốn mươi lượng này mà kiên trì phân cho Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào. Mười lượng cho Lôi Xuân Đào dùng để sắm đồ cưới, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ mỗi người mười lăm lượng. Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ rơi vào đường cùng, đành nhận lấy, nhưng đều thầm quyết định lúc Lôi Hướng Trí tham gia thi Hương sẽ cho lại hắn ta.

Vào tháng Chạp, Tần Miễn, Lôi Thiết đưa đào vàng đóng lọ làm hồi mùa hè đến Song Hưởng lâu, định giá một lượng bạc một lọ, hạn chế mức tiêu thụ mỗi ngày, người đến mua chen đẩy không ngừng.

Rau củ trồng trong lều ấm của Du nhiên điền cư cũng bắt đầu chín muồi, cà chua đỏ au, rau hẹ rau dền xanh mượt, ớt xanh khổ qua xanh tươi, dưa leo non mát, cà tím mập mạp, bí đao to căng… um tùm tươi tốt. Mùa đông chủng loại rau củ ít, mỗi ngày ăn đi ăn lại mấy món, ai cũng tchán ngấy. Ngay khi rau củ mùa hạ xuất hiện trong thực đơn của Song Hưởng lâu, toàn bộ huyện Chiêu Dương oanh động. Cho dù một đĩa rau dền xào mỡ giá tận một trăm văn tiền, mỗi ngày Song Hưởng lâu vẫn kín hết chỗ như cũ, các hộ giàu sang Huyện lân cận cũng thường đánh xe đến Song Hưởng lâu dùng bữa.

Hôm nay là ngày nghỉ của Tôn chưởng quầy, Tần Miễn và Lôi Thiết cần đến trấn trên thay ca cho ông, thuận tiện chở một sọt cà chua, một sọt dưa leo, một sọt cà tím cùng một giỏ cà đi.

Lôi Xuân Đào vội vàng chạy tới, nét mặt vui mừng "Đại ca, Đại tẩu, Tứ ca sắp định thân."

-Hết chương 124-

Quyển 2 Hoàn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

125. Chương 125: Gần Cuối Năm

Vài hạ nhân mặc áo bông màu xám, đội mũ trùm đầu cũng xám nhanh nhẹn khuân từng sọt rau củ chuyển lên xe đẩy.

Nhất Điểm Bạch nằm sấp cạnh xe, hai móng vuốt gẩy gẩy một quả cà chua xem như quả cầu chơi.

"Là cô nương nhà nào vậy?" Tần Miễn thuận tay cầm một quả cà chua vừa to vừa đỏ trong chiếc sọt gần mình, đưa cho Lôi Xuân Đào.

"Cám ơn Đại tẩu." Lôi Xuân Đào mặt bị đông lạnh đỏ bừng, nhận lấy cà chua, vì lạnh quá nên rút khăn tay ra bao lấy nó "Là nhị nha đầu nhà Tú Lan thẩm, tên tiểu Ngọc."

"Cùng thôn mình? Vậy cũng tốt." Tần Miễn có chút bất ngờ, rất ít người ở thôn Thanh Sơn nguyện ý tìm dâu hoặc rể ngay trong thôn mình, chủ yếu là lo lắng lỡ như hai phu thê phát sinh mâu thuẫn, sẽ rất xấu hổ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Khí trời ngày càng lạnh, lúc nói chuyện hà hơi ra khí thở chỉ kém không kết thành băng. Hai người họ đứng nói chuyện phiếm, Lôi Thiết đem mũ, khăn quàng cổ và bao tay lần lượt đeo cho Tần Miễn.

Lôi Xuân Đào nhìn mà thấy hâm mộ, nhịn không được ảo tưởng tướng công tương lai của mình cũng sẽ đối tốt với mình giống như Đại ca đối với Đại tẩu vậy.

"Tính tình tiểu Ngọc rất tốt, làm Tứ tẩu ta thì không còn gì bằng." Khoé mắt Lôi Xuân Đào thoáng hiện vẻ dí dỏm "Bốn cô nương do nương đề cập Tứ ca đều không nguyện ý, hôm nay bà mối vừa đến nói, Tứ ca liền đồng ý."

Từ khi Lôi Hướng Trí đỗ tú tài, Đỗ thị càng thêm mắt cao hơn đầu, Tần Miễn nhớ điều kiện nhà Tú Lan thẩm chỉ thường thường, Đỗ thị thế mà đồng ý? "Định ngày thành thân chưa?" Tần Miễn hỏi

Lôi Xuân Đào nói: "Vẫn chưa, hiện tại lục lễ chỉ mới xong một lễ. Ta rất vui nên nhịn không được chạy đến báo trước cho đại tẩu."

Tần Miễn đang định chọc nàng, sỡ dĩ để ý đến việc hôn sự của Lôi Hướng Lễ như vậy có phải cũng muốn nhanh chóng gả cho người ta không, nhưng chợt nhớ đang là thời đại bảo thủ, bèn cười cười từ bỏ.

"Đại ca, Đại tẩu đang định ra ngoài? Không làm lỡ thời gian của các huynh nữa, ta đi về." Lôi Xuân Đào vẫy tay, bước nhanh đi xa.

Lúc này Lôi Tần Thuận mới tiến lên "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, rau củ và hoa quả đều chất lên hết rồi ạ."

"Xuất phát." Lôi Thiết hạ lệnh ngắn gọn, cùng Tần Miễn lên xe ngựa chuyên dụng của bọn hắn. Nhất Điểm Bạch nhảy lên theo, nằm tại cửa sổ sau nhìn ra ngoài.

Cách bày trí cho xe ngựa vào đông khác với mùa hạ, bốn vách xe đều giăng thêm thảm dày, chắc chắn và kín gió, chỉ chừa một chỗ tại ô cửa sổ để lấy sáng.

Dù vậy, bên trong xe vẫn hơi tối, chỉ có thể treo thêm một đèn ***g trên mui xe, điều này làm Tần Miễn có xúc động muốn phát minh ra thuỷ ***. Tính thấu quang của lưu ly không tệ, nhưng chung quy giá thành rất cao.

Lôi Thiết đóng cửa xe, ngồi xuống cạnh Tần Miễn.

Lôi Tần Nhạc đánh xe ngựa chuyên chúc đi ở phía trước, Lôi Tần Thuận điều khiển xe ngựa chở rau củ theo sau. Hai chiếc xe một trước một sau vững vàng chạy theo hướng ra thôn.

Buổi sáng mùa đông, mặt trời ảm đạm vô quang, đất trời phảng phất như bị bịt kín một tầng sa mỏng, sương mù mênh mang. Gió lạnh thấu xương thổi qua từng trận, nhánh cây trụi lủi không ngừng lay động, đìu hiu tịch mịch. Mấy thôn dân thích tụ tập nói chuyện phiếm cũng không ra ngoài đi dạo, đều đóng chặt cửa sổ ở nhà. Cả gà đi kiếm ăn cũng rụt cổ trốn ở góc tường, nghe tiếng lăn bánh xe thì chấn kinh nhảy dựng, làm rơi rớt vài cọng lông gà theo gió bay xa.

Tần Miễn còn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, dù toàn thân trên dưới bọc kín trong mũ lông khăn choàng bao tay thì vẫn thấy lạnh y nguyên. Lôi Thiết duỗi đôi tay dài ôm hắn vào lòng, cởi bao tay hắn ra, kẹp tay hắn ở hai bên nách y sau lớp áo khoác.

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, hơi thở dây dưa hoà nhau. Bầu không khí trong xe nháy mắt trở nên ái muội, hơi thở Tần Miễn có chút dồn dập, lại không chịu dời mắt dứt khỏi ánh mắt nhu tình của Lôi Thiết.

Lôi Thiết cúi đầu tới gần, hạ từng nụ hôn ấm áp nhè nhẹ nhỏ vụn trên trán hắn, chóp mũi hắn, cuối cùng dừng tại môi, khẽ cắn mút. Tần Miễn cũng há miệng liếm môi y, vạch ra kẽ hở, hôn sâu một hồi.

Nhiệt tình của cả hai sau cùng bởi vì trên người mặc quá nhiều mà nguội đi.

"Vẫn là người huynh ấm áp nhất." Tần Miễn thoải mái dựa vào vai Lôi Thiết, ngón tay cố ý gãi gãi dưới nách y, cảm giác được Lôi Thiết co rụt lại rồi kẹp chặt hai tay hắn, cười rộ ha ha.

Môi Lôi Thiết như có như không cọ cọ mặt hắn "Ăn vài thứ không?"

Tần Miễn lắc đầu "Không muốn ăn."

"Sáng nay ngươi ăn ít." Lôi Thiết lấy ra từ không gian một đĩa tiểu long bao(1) *** xảo, ước chừng mười một mười hai cái, vẫn còn bốc lên hơi nóng.

Tần Miễn nằm bất động, há miệng, hai mắt nhìn Lôi Thiết, khóe môi nhoẻn cười, bộc lộ sự sung sướng thỏa mãn xuất phát từ nội tâm.

Lôi Thiết lấy khăn lau tay, cầm tiểu long bao đút hắn ăn.

"Huynh cũng ăn."

Lôi Thiết chỉ ăn một cái, còn lại đều đút cho Tần Miễn, đút xong, lại từ không gian lấy ra một chén ống trúc.

Tần Miễn cự tuyệt "Không uống, ta không muốn lớn lên thành tên mập."

"Không mập." Lôi Thiết vặn mở nắp đậy, đưa ống trúc đến bên miệng hắn.

Hắn đành phải nhấp hai ngụm, lắc đầu "Không uống nổi nữa."

Lôi Thiết không miễn cưỡng hắn, uống hết phần canh còn lại, thu hồi đĩa và chén ống trúc, một lần nữa ôm người thật chặt, không cho chút gió lọt vào.

"A Thiết, tiến vào tháng Chạp rồi, hai cửa tiệm và hai nhà xưởng của chúng ta nên cho nghỉ lúc nào?"

Sau khi tiệm 'Ăn thật ngon' mãn hạn một năm, Tần Miễn suy xét nhiều lần, quyết định thuê tiếp, vẫn bán thức ăn nhanh. Từ tháng Mười thì tăng thêm lẩu, malatang và xiên nướng.

Lôi Thiết: "Song Hưởng lâu và tiệm ăn, Hai mươi bốn tháng Chạp đóng cửa, mồng Tám tháng Giêng mở cửa Hai nhà xưởng, Hai mươi bốn đóng cửa, Mười sáu tháng Giêng mở cửa."

Tần Miễn không dị nghị "'Đại mạo hiểm trừ cựu ngênh tân' tổ chức vào lúc nào?"

"Bảo Tôn chưởng quầy phái người báo tin cho các hội viên kim cương, tận lực an bài trước khi hết năm." Lôi Thiết đã có tính toán. Mùa đông này bề bộn nhiều việc, tức phụ dường như gầy đi một chút, nên sớm xử lý xong mấy việc vặt vãnh để tức phụ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày.

"Được, lúc đó ta cùng đi với huynh."

"Ừ."

Hai người trò chuyện một đường, thời gian qua rất nhanh.

Xe ngựa đỗ trước đại môn Song Hưởng lâu, hỏa kế nhìn trên xe có chữ 'Lôi' và 'Tần', nhanh chóng tiến lên đón.

Tần Miễn tiếc nuối lấy tay ra khỏi nách Lôi Thiết, được Lôi Thiết đeo cho đôi bao tay ấm áp.

Tần Miễn bảo hỏa kế đưa rau củ vào phòng bếp. Mấy giỏ quất ngọt tặng cho hội viên kim cương cũng chuyển xuống.

"Tức phụ, ta đi tuần sát." Lôi Thiết nói với Tần Miễn một tiếng, đi vào lâu Như Quy trước.

Tần Miễn vào đại đường, Tôn chưởng quầy đang làm việc tại quầy.

"Tôn chưởng quầy, hôm nay ngươi được nghỉ, sớm về nghỉ ngơi đi."

Tôn chưởng quầy vui tươi hớn hở nói: "Bái kiến tiểu thiếu gia. Mấy ngày này Song Hưởng lâu bận rộn nhiều việc, tiểu nhân sẽ không nghỉ."

Đối phương chủ động đề xuất, Tần Miễn sẽ không cự tuyệt "Vậy vất vả Tôn chưởng quầy rồi. Sang năm chúng ta sẽ mời thêm một vị phó chưởng quầy, lúc đó Tôn chưởng quầy có thể thoải mái hơn một chút."

Vừa nghe là 'phó chưởng quầy', Tôn chưởng quầy minh bạch hai vị chủ tử rất thừa nhận năng lực làm việc của ông, nội tâm cảm kích, quyết định về sau phải càng thêm tận tâm.

"Đa tạ tiểu thiếu gia thương cảm."

Tần Miễn hỏi: "Gần đây mấy vị hội viên kim cương có đến không? Nếu không, ngươi phái người đi đưa tặng hoa quả cho họ, đồng thời hỏi họ trước ngày Hai mươi bốn tháng Chạp có hôm nào rãnh rỗi không, đã gần cuối năm, Song Hưởng lâu sắp triển khai hoạt động 'Đại mạo hiểm trừ cựu ngênh tân'."

"Dạ." Tôn chưởng quầy nói "Vừa lúc hôm nay Niếp công tử và Mộc công tử có ở đây, lát nữa tiểu nhân sẽ cho người thông tri hai vị ấy. Còn có một việc tiểu nhân muốn bẩm báo thiếu gia."

Vẻ mặt ông có chút hệ trọng, Tần Miễn ra hiệu ông đi vào phòng nghỉ rồi nói.

"Tiểu thiếu gia, là như vầy. Hộp hoa quả của Song Hưởng lâu chúng ta hạn định mỗi người chỉ được mua hai hộp, nhưng chiều hôm qua tiểu nhân mới biết, đoạn thời gian trước hộp hoa quả Song Hưởng lâu bán ra kỳ thật đều do Niếp công tử phái người đi mua. Theo tiểu nhân biết, hộp hoa quả y mua liền bán sang tay đến phủ Thanh Thiên, định giá ba lượng một hộp. Bởi vì y phái những người khác nhau đi mua nên mới đầu tiểu nhân không phát hiện. Thỉnh tiểu thiếu gia thứ tội."

Niếp Hành quả nhiên là 'gian thương'. Tần Miễn khẽ lắc đầu "Ra vậy. Không còn cách nào, trên hộp hoa quả có nhãn hiệu 'Nhất Tuyến Thiên đường', dù hắn bán đến kinh thành cũng là thuận tiện giúp chúng ta tuyên truyền. Bất quá... nguồn khách chủ yếu của Song Hưởng lâu vẫn là huyện Chiêu Dương và các huyện lân cận, tốt nhất là có thể bán cho các khách nhân gần đây. Dù Niếp Hành tuyên truyền hộ chúng ta ở Phủ thành thì người ở Phủ thành cũng không hẳn nguyện ý từ xa chạy đến Song Hưởng lâu dùng bữa. Nên không thể để Niếp Hành tiếp tục chiếm lợi nữa." Niếp Hành có ưu thế hơn hắn và Lôi Thiết ở chỗ, thế lực kinh thương lớn hơn, phương diện điều vận hàng hóa linh hoạt hơn. Tần Miễn rất rõ điều này. Nhà bọn hắn phát triển, lấy 'vững chắc' làm nguyên tắc, rất nhiều việc không thể gấp.

Tôn chưởng quầy phát sầu "Vậy, tiểu thiếu gia, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Tần Miễn nghĩ nghĩ, cười ranh mãnh "Từ hôm nay trở đi, chỉ có thể mua hộp hoa quả bằng thẻ hội viên. Nếu Niếp Hành tìm được tới từng hội viên cũng như thuyết phục được họ bán sang tay cho hắn, thì đó là bản lĩnh của hắn."

Tôn chưởng quầy khen: "Tiểu thiếu gia cao minh."

Bên kia, Lôi Thiết vừa qua khỏi cầu nhỏ, Niếp Hành và Mộc Thần từ đối diện đi tới.

"Lôi lão bản." Niếp Hành chắp tay nói "Đã lâu không gặp."

Lôi Thiết gật đầu "Nhị vị vẫn khoẻ?"

"Nhờ phúc." Niếp Hành nói.

"Lôi lão bản và Tần lão bản luôn luôn như hình với bóng –" Mộc Thần tiến lên mấy bước, nhìn nhìn ra sau Lôi Thiết "Nếu Lôi lão bản ở đây, vậy hẳn là Tần lão bản cũng đến, không biết hiện tại hắn ở đâu? Vừa lúc hai chúng ta có việc làm ăn muốn bàn với hắn."

Lôi Thiết nhìn hắn ta "Bàn với ta cũng thế."

Mộc Thần hơi ngẩn ra, không hiểu sao tự dưng đối phương nổi cơn phòng bị.

Niếp Hành ho nhẹ, lén lút vỗ lưng hảo hữu một cái, hỏi Lôi Thiết "Không biết Lôi lão bản và Tần lão bản có thể bớt chút thì giờ nói chuyện hay không?"

Lôi Thiết nghiêng người, làm một thủ thế 'mời', xoay người đi lên cầu.

Niếp Hành, Mộc Thần liếc nhau, đuổi kịp, Mộc Thần làm một khẩu hình 'Ngoài lạnh trong nóng' với Niếp Hành.

-Hết chương 125-

Chú giải:

(1) Tiểu long bao (Tiểu lung bao): bánh bao có nước súp bên trong

———-

126. Chương 126: Bán Đi Phương Pháp Trồng Rau Củ Trái Mùa

Phòng nghỉ của Song Hưởng lâu vẫn kiêm luôn phòng họp, chính giữa bàn đặt một rổ hạt dẻ rang đường, Tần Miễn ngồi tại bàn bóc hạt dẻ ăn. Bên cạnh hắn bày một lò than và một ấm lò nhỏ, trong ấm đang nấu nước, miệng ấm không ngừng bốc ra khói trắng, bay bổng lên cao.

Nhất Điểm Bạch nằm trên sô pha, đầu kê lên đùi Tần Miễn.

Lôi Thiết đẩy cửa ra, nhìn dáng vẻ Tần Miễn gác cao giò ăn hạt dẻ, ánh mắt ấm áp "Mời vào."

Nói xong, y không lập tức bước vào, đến khi Tần Miễn ngồi ngay ngắn trở lại mới vào phòng.

Tần Miễn đã lau miệng sạch sẽ, khôi phục phong thái công tử văn nhã, mỉm cười với Niếp Hành, Mộc Thần ôm quyền nói: "Nguyên lai là Niếp công tử và Mộc công tử, mời ngồi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đã quấy rầy rồi." Niếp Hành, Mộc Thần ngồi xuống đối diện Tần Miễn.

Mộc Thần giật mình nhìn chằm chằm Nhất Điểm Bạch, đã sớm nghe nói hai vị lão bản Song Hưởng lâu nuôi một con sói, hôm nay mới nhìn thấy lần đầu, con sói này thân hình to lớn, tư thái ngạo mạn, quả nhiên không giống sói thường.

Nhất Điểm Bạch nhảy xuống khỏi sô pha, lười biếng rướn mình, đến bên bàn nhìn chằm chằm hạt dẻ.

Tần Miễn nhấc ấm trà lên rót hai tách trà. Lôi Thiết đẩy đầu Nhất Điểm Bạch ra, ngồi xuống cạnh Tần Miễn, kéo rổ hạt dẻ rang đường đến trước mặt, im lìm ngồi bóc hạt dẻ, nhân hạt dẻ đặt vào đĩa trước mặt Tần Miễn.

Sau vài câu chào hỏi, Tần Miễn hỏi: "Nhị vị đại giá quang lâm, không biết có việc gì không?" Bởi vì Niếp Hành cũng không xa lạ, nên khẩu khí của hắn tương đối tuỳ ý.

Niếp Hành cười nói: "Chúng ta đến đưa tiền cho ngươi."

"Hả?" Tần Miễn không tỏ rõ ý kiến "Vậy thì tốt quá, chỉ cần Niếp lão bản không nảy ý kiếm tiền từ chỗ của ta, ta liền an tâm."

Niếp Hành đoán chừng hắn đã biết chuyện hộp hoa quả, vội ho một tiếng "Tần lão bản quá lời. Tần Miễn, biết ngươi không thích quanh co lòng vòng nên ta sẽ nói thẳng. Ta và Mộc Thần muốn mua lượng lớn rau

củ mùa hạ từ chỗ các ngươi, giá cả có thể thương lượng." Theo hắn ước lượng, từ khi Song Hưởng lâu có này mẻ rau củ này đến nay ít nhất đã thu lời năm ngàn lượng bạc. Có thể khiến hắn ta không đỏ mắt sao? Không chỉ thế, Song Hưởng lâu còn dựa vào mẻ rau củ này kéo đi rất nhiều khách nhân trong huyện Chiêu Dương, tạo ảnh hưởng rõ rệt đối với sinh ý của tửu lâu Niếp gia.

Tần Miễn ra hiệu mời họ dùng trà "Hẳn ngươi cũng biết, sản lượng rau củ nhà ta không lớn, chỉ đủ cung ứng cho Song Hưởng lâu."

"Ta biết." Niếp Hành nhắc nhở "Thế nhưng ngươi cũng nên hiểu, lúc trước chưa từng có ai trồng được rau củ mùa hạ trong mùa đông, có thể thấy rau củ nhà các ngươi chói mắt biết bao nhiêu. Theo tình báo của ta, tin tức đã truyền đến Phủ thành. Tin tưởng không bao lâu sẽ có người lần lượt đến tìm hiểu. Nếu ngươi hợp tác cùng ta và Mộc Thần, chẳng những sẽ mang lại lợi nhuận hậu hĩnh, còn có thể phân chia đại bộ phận áp lực cho các ngươi, vậy thì sao không làm?"

"Đại bộ phận áp lực?" Tần Miễn nhạy bén bắt lấy từ mấu chốt.

Thấy Tần Miễn lộ vẻ hứng thú, Niếp Hành càng tin sẽ thuyết phục được đối phương, gật đầu: "Không sai, bổn gia Niếp gia chúng ta kỳ thật là ở phủ Thanh Thiên, năm đời theo nghề kinh thương, thế lực đan xen khó gỡ. Mà nhà Mộc Thần càng cao hơn một bậc. Hắn không phải người huyện Chiêu Dương mà là nhân sĩ chốn kinh thành. Thân phận của hắn, tạm thời không thể tiết lộ, nhưng ta đảm bảo — nếu có người ngấp nghé phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa của các ngươi, Mộc Thần có thể dốc hết sức ngăn cản."

Đôi con ngươi đen kịt sắc bén của Lôi Thiết chợt lóe. Đây chính là nguyên nhân y tồn tại cảnh giác với Mộc Thần. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộc Thần, y mơ hồ cảm thấy thân phận đối phương không đơn giản. Trên người Mộc Thần có quý khí bẩm sinh, dù áp chế thế nào, ít nhiều vẫn lộ ra một chút.

Tần Miễn trầm ngâm không nói. Trước khi quyết định gieo trồng rau củ trái mùa, hắn đã do dự thật lâu. Đứng như Niếp Hành nói, rau củ trái mùa quả thật rất chói mắt. Những người nhanh trí có lẽ từ rau củ mùa hạ gieo trồng vào mùa đông, nghĩ đến vào mùa đông cũng có thể gieo trồng hoa quả hoặc ngũ cốc hoa màu mùa hạ. Nếu thật có người cho rằng hắn có bản lĩnh trồng lúa nước trong mùa đông thì phiền toái. Sở dĩ sau này hạ quyết tâm, là vì trong vụ rau củ trái mùa hắn nhúng tay không nhiều, có thể nói, rau củ có thể gieo trồng trái mùa thành công là nhờ đám người Phúc thúc suy xét thử nghiệm ra. Dù người có tâm đến điều tra, cũng sẽ không hoài nghi hắn và Lôi Thiết.

Mà lời Niếp Hành khiến Tần Miễn chợt nảy ra ý tưởng khác.

Hắn nhìn Lôi Thiết, dò hỏi ý kiến.

Lôi Thiết nắm bàn tay đang đặt lên bàn của hắn, nhìn thẳng Mộc Thần, chậm rãi nói: "Ta có một vị hảo hữu rất quen thuộc chuyện ở kinh thành, nhưng vẫn chưa từng nghe hắn kể tại kinh thành có gia tộc hiển hách nào họ Mộc." Nếu lời Niếp Hành là thật, chỉ e 'Mộc Thần' là tên giả. Nhưng thăm dò là cần thiết.

Mộc Thần lấy ra một lệnh bài từ trong lòng, để lộ một nửa cho Lôi Thiết xem, chú ý tới một tia quang mang sắc bén thoáng hiện liền tan nơi đáy mắt y, có chút ngạc nhiên, rồi như không có việc gì, thu hồi lệnh bài "Hẳn là Lôi lão bản đã tin?"

Tần Miễn không thấy rõ đó là vật gì, nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhéo nhéo tay hắn, khẽ gật đầu.

Tần Miễn làm việc luôn tuân theo hai chữ 'vững chắc', cười thoải mái, ánh mắt dò xét Niếp Hành và Mộc Thần "Một khi đã như vậy, không biết nhị vị có hứng thú với phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa?"

Niếp Hành mừng rỡ ra mặt, suýt nữa đánh đổ chén trà, trịnh trọng hỏi: "Tần Miễn, ngươi nói nghiêm túc sao?" Hắn ta từng nghĩ trực tiếp mua luôn phương pháp gieo trồng, nhưng đoán chừng Tần Miễn sẽ không nguyện ý bán nên không nói. Nào ngờ vô tâm cắm liễu liễu mọc xanh.

"Quả thật phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa có thể trở thành củ khoai lang phỏng tay, quyết định của ngươi thực sáng suốt." Lúc này Mộc Thần mới triệt để thu hồi sự xem thường Tần Miễn, nhìn thẳng hắn, nói.

Tần Miễn nói rõ những việc nên nói "Nhưng có một điều kiện, sau khi bán phương pháp cho các ngươi, nhà chúng ta vẫn có thể tiếp tục gieo trồng rau củ trái mùa."

Niếp Hành nhấc ấm trà lên, rót trà cho cả bốn người "Nhà các ngươi dự tính trồng bao nhiêu mẫu rau củ?"

Tần Miễn nói: "Không quá mười mẫu."

Niếp Hành, Mộc Thần trao đổi ánh mắt với nhau "Có thể. Nhưng các ngươi phải đảm bảo không để lộ phương pháp trồng ra ngoài, bằng không, căn cứ vào số người tiết lộ, tiến hành bồi thường cho chúng ta."

Lôi Thiết, Mộc Thần bàng quan nhìn hai tên đều không cho phép đối phương chiếm lợi hơn, cò kè với nhau.

"Nên thế." Tần Miễn hỏi "Hiện tại có thể nói các ngươi sẵn lòng ra giá bao nhiêu không?"

Ngay lúc Niếp Hành chuẩn bị mở miệng nói giá, Tần Miễn nâng tay ngăn lại "Có lẽ phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa cũng có thể áp dụng với trồng hoa quả, hoa cảnh, thậm chí lương thực, cho nên Niếp lão bản cần phải nghĩ kỹ hãy mở miệng a."

Niếp Hành nghẹn, thất bại thở dài. Gian thương, chút cơ hội lợi dụng sơ hở cũng không lưu cho hắn.

"Tần Miễn, ngươi và ta tốt xấu gì cũng coi như bằng hữu."

Tần Miễn bình tĩnh uống trà "Chiến trường vô phụ tử, tình trường vô huynh đệ, thương trường sao có thể có bằng hữu?"

Mộc Thần vỗ tay cười to "Hay cho câu 'Chiến trường vô phụ tử, tình trường vô huynh đệ, thương trường vô bằng hữu'. Tần lão bản nói có lý."

"Rốt cuộc ngươi bên phe nào vậy?" Niếp Hành câm nín trừng mắt Mộc Thần một cái, lôi kéo hắn ta đến một góc, nhỏ giọng thương lượng chốc lát rồi về lại chỗ.

"Năm vạn lượng bạc, thế nào?" Niếp Hành nói. Làm sinh ý vốn phải cò kè mặc cả, hắn nói năm vạn cũng chỉ để thăm dò.

Tần Miễn lắc đầu "Nhà chúng ta không bằng các ngươi ở hai điểm, một, nhân thủ không nhiều bằng các ngươi Hai, thế lực không lớn bằng các ngươi. Bằng không sẽ không đem bán phương pháp gieo trồng này, về sau dần dần thử nghiệm với hoa quả, hoa cảnh, cây lương thực. Thử nghĩ xem, đến lúc đó sẽ mang đến bao nhiêu tài phú? Niếp lão bản, Mộc công tử, xem ra các ngươi không có bao nhiêu thành ý."

"Ngươi có thể ra giá." Niếp Hành cười nói.

Tần Miễn không khách khí nói: "Một giá một, tám vạn lượng."

"Sáu vạn."

"Tám vạn."

"Sáu vạn năm ngàn lượng."

"Bảy vạn năm ngàn lượng."

"Bảy vạn."

Tần Miễn chậm rì rì nói: "Tám vạn."

Niếp Hành bất đắc dĩ xua tay "Được rồi, bảy vạn năm ngàn lượng. Bất quá trên người chúng ta không có nhiều bạc như thế, sáng mai sẽ lại đến bái phỏng."

Cạnh bàn có văn phòng tứ bảo, Tần Miễn lấy chúng lại đây "Trước tiên chúng ta viết văn thư xuống. Sáng ngày mai, ta sẽ phái người đến Song Hưởng lâu đón các ngươi đến nhà, sau khi ký kết văn thư, ta liền cho người dẫn các ngươi tham quan lều rau củ, cũng nói chi tiết cách thức gieo trồng rau củ trái mùa, nếu có chỗ nào không hiểu, các ngươi có thể hỏi ngay tại chỗ."

Niếp Hành và Mộc Thần đều tán thưởng sự rộng rãi của hắn.

Niếp Hành nói: "Ngươi suy xét rất chu đáo, quyết định vậy đi."

Hai người thoả thuận các điều khoản, lần lượt viết xuống, cẩn thận cân nhắc, xác định không có sơ hở mới sao chép ra ba bản.

Chính thức bàn xong, Tần Miễn nhắc tới hoạt động 'Đại mạo hiểm trừ cựu nghênh tân'.

"Nhị vị đều là hội viên kim cương, không biết khi nào thì rảnh?"

Hiện tại Niếp Hành mới nhớ ra việc này "À. Sau khi lấy được phương pháp, ta phải tìm người thu xếp, chỉ sợ không có thời gian rãnh."

Mộc Thần tiếc nuối nói: "Qua mấy ngày nữa ta phải trở lại kinh thành."

Tần Miễn tâm nói các ngươi đều không đi, chúng ta càng thoải mái "Vậy thì tiếc quá."

Mộc Thần không khách khí đề xuất ý kiến "Tần lão bản, ta cảm thấy các ngươi tổ chức hoạt động 'Đại mạo hiểm' vào mùa đông cũng không thích hợp, thời tiết lạnh thế này, chỉ sợ không có mấy ai nguyện ý chạy ra ngoài."

Tần Miễn lộ vẻ khiêm tốn tiếp thu chỉ bảo "Mộc công tử nói có lý, chúng ta sẽ suy xét thật kỹ ý kiến của Mộc công tử, tranh thủ cải tiến."

Niếp Hành nói: "Nếu hai chúng ta đều không có thời gian tham gia, làm hội viên cấp kim cương, có thể được Song Hưởng lâu bồi thường không?"

Tần Miễn xua xua tay "Lời này sai rồi, các ngươi không thể tham gia 'Đại mạo hiểm' là vì nguyên do cá nhân, mà không phải sơ suất của Song Hưởng lâu. Thứ cho chúng ta bất lực."

Niếp Hành, Mộc Thần bất đắc dĩ, chung quy cũng không thể đòi về hai lượng bạc. Song Hưởng lâu đã sớm nói tiền nạp rồi không thể lấy ra.

"Như vậy" Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói "Ngày mai các ngươi có thể hái chút quất ngọt trong vườn trái cây."

Niếp Hành, Mộc Thần nhìn nhau cười "Rất hợp ý ta. Thời gian không còn sớm, chúng ta phải về huyện Chiêu Dương, ngày mai gặp lại."

"Mời."

Ngồi xe ngựa rời khỏi Song Hưởng lâu, Mộc Thần nói với Niếp Hành: "Thân phận vị Lôi lão bản kia e rằng không chỉ đơn giản là một nông phu."

"Sao lại nói vậy?" Niếp Hành hỏi.

Mộc Thần chậm rãi phân tích: "Đầu tiên là vì khí thế của y Ngoài ra, hồi nãy lúc ta đưa lệnh bài ra, chỉ cho y nhìn văn sức phía dưới lệnh bài, dường như y nhận ra đó là gì. Thử hỏi một nông phu sao có thể thấy qua lệnh bài này?"

Niếp Hành gật đầu "Ngươi cũng biết ta luôn cẩn thận, lúc trước khi cửa tiệm 'Món ăn ngon' vừa quật khởi, ta liền phái người điều tra Lôi Thiết, chỉ biết y mười hai tuổi rời nhà trốn đi, mới trở về thôn chưa tới hai năm. Về phần trong mười năm y bỏ đi thì không tra được gì. Bất quá đời đời Lôi gia đều là người thôn Thanh Sơn, cũng không cần lo lắng quá mức."

"Trong lòng ngươi biết thì tốt."

Từ lúc bắt đầu vụ thu, Tần Miễn, Lôi Thiết mải lo việc nhà, rất ít đến trấn trên, dần dà dồn ứ không ít sổ sách. Sai người đưa sổ sách của Song Hưởng lâu và sổ sách của tiệm ăn đến phòng nghỉ, hai người cùng nhau xem xét, giữa trưa ăn lẩu ngay tại Song Hưởng lâu. Buổi chiều tiếp tục kiểm toán, bận rộn đến khi bầu trời tối đen, đèn hoa rực rỡ mới xem xong quyển sổ cuối cùng.

Ngắm nhìn tổng số sau cùng khiến tâm tình bọn hắn phấn chấn cả người. Bận làm ăn một ăn thật đáng giá.

Tần Miễn duỗi cái lưng mỏi nhừ, hai tay Lôi Thiết đặt lên bờ vai hắn, xoa bóp cho hắn.

"A Thiết, từ lúc Song Hưởng lâu xây cất đến nay, doanh thu đã vượt mười ba vạn lượng Doanh thu năm nay của tiệm 'Món ăn ngon' cũng hơn một ngàn ba trăm lượng. Chúng ta cũng coi như có chút tài sản nhỉ?" Tần Miễn vui vẻ ra mặt, cười lộ hai hàm răng đều đặn trắng ***.

"Ừ." Lôi Thiết gật đầu "Tức phụ, tiết Nguyên tiêu ta dẫn ngươi đến Phủ thành chơi."

"Được đó!" Trong lòng Tần Miễn ấm áp. Này xem như bù cho tuần trăng mật? Hắn xoa xoa hai má nóng hổi, nhìn nhìn sắc trời "Trễ rồi, đêm nay có về nhà không?"

"Trở về." Tầm mắt nóng cháy của Lôi Thiết đặt lên hắn "Phòng thượng khách tốt mấy cũng không phải là nhà."

-Hết chương 126-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

127. Chương 127: Lôi Hướng Lễ Định Thân

Có một mái nhà ấm áp, từng là khát vọng nhiều năm của Lôi Thiết. Tần Miễn hiểu sự cố chấp của y đối với nhà, bèn chủ động ôm chặt y, mặt áp lên hông y "Ta cũng thích về nhà ở hơn."

"Ngồi, ta gọi ngươi bưng thức ăn lên." Lôi Thiết vuốt phẳng mái đầu của hắn, gẩy than trong chậu than để lửa cháy mạnh hơn, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cơm tối vẫn là lẩu, trong nước canh đầy ắp rau. Trời lạnh, rau xào cũng mau nguội.

Cơm nước xong thì trời đã tối thui. Lôi Tần Nhạc quẹt diêm châm lửa cho hai ngọn đèn ***g, đánh xe xuất phát. Nhất Điểm Bạch *** lực tràn trề chạy theo xe.

Buổi sáng Lôi Tần Thuận sau khi chở rau củ đến liền đánh xe quay về, hiện trên đường chỉ có mỗi xe ngựa Lôi Tần Nhạc điều khiển. Đèn ***g lay động theo xe chạy, ngọn đèn cũng đong đưa theo, tăng thêm vài phần ấm áp trong đêm tối gió lạnh gào thét này. Lôi Tần Nhạc đè chặt cái mũ trùm đầu, nhỏ giọng ngâm nga một khúc ca trẻ con hay hát. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn ăn uống no đủ, lười biếng rúc vào lòng Lôi Thiết. Đáng lẽ trở thành tu sĩ rồi, hắn vốn không nên sợ lạnh thế này, ngặt nỗi tu vi còn thấp, hơn nữa chẳng biết sao trong khoảng thời gian này, khi hắn tu luyện hấp thu linh khí, chỉ có một bộ phận nhỏ chuyển hoá thành chân nguyên, phần còn lại không biết đi đâu. Đối với hắn, dùng chân nguyên ổn định nhiệt độ cơ thể lượng tiêu hao rất lớn, thôi thì dứt khoát xem Lôi Thiết thành lò sưởi hình người, vừa tiện vừa thân mật.

Dáng vẻ đối phương nhắm mắt, tĩnh lặng cũng toát lên sự hấp dẫn khác biệt.

Cổ họng Lôi Thiết nhấp nhô lên xuống, gọi một tiếng "Tức phụ", mới phát hiện giọng nói đã bị khát vọng mãnh liệt thiêu đốt đến khản.

"Sao?" Tần Miễn mở mắt ra. Tay Lôi Thiết cưỡng chế thò vào trong vạt áo hắn.

Tần Miễn ôm cổ y "Ưm… A… A Thiết, chậm một chút…"

Thanh âm ái muội bị gió lạnh thổi tan, Lôi Tần Nhạc không hay biết gì, giương roi điều khiển xe chạy vừa nhanh vừa ổn 'Leng keng, Leng keng…" Chiếc chuông trên xe vang lên cũng gọi là vui tai.

Thời điểm Tần Miễn khôi phục ý thức trở lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường lò ấm nóng. Ánh sáng xuyên qua khe hở bức màn lọt vào trong, có chút chói mắt, hắn thấy khó chịu bèn nhắm mắt, rồi lại mở. Vậy mà đã qua ngày hôm sau rồi ư?

Giọng nói quen thuộc chợt vang lên từ sau lưng, bàn tay to ấm áp khẽ vuốt ve gương mặt hắn. Hắn xoay người, khuôn mặt cương nghị cùng đôi mắt thanh tĩnh của Lôi Thiết đập vào tầm mắt.

Lôi Thiết nằm nghiêng, chăn bông khoát lên ***g ngực, trên người chỉ mặc lý y(1) màu trắng, xốc xếch rộng mở lộ ra xương quai xanh màu tiểu mạch.

"Tỉnh? Muốn ngủ nữa không?" Lôi Thiết cúi người tới gần, thấp giọng hỏi.

Tần Miễn kéo chăn bông lên cao che xương quai xanh của đối phương lại, dịch dịch góc chăn, ở trong chăn trở mình đưa lưng về phía y, dịch lùi vào lòng y, lười biếng nói: "Nằm thêm tí nữa."

Lôi Thiết vén mấy sợi tóc của hắn ra, hôn xuống vành tai, sau gáy, bàn tay to từng hông mò xuống…

Tần Miễn thoải mái đến rên rỉ thành tiếng, bỗng nhớ ra một chuyện "A Thiết, có phải chúng ta quên mất một sự kiện rồi không?"

"Niếp Hành và Mộc Thần đã đến, ta dặn Phúc thúc dẫn họ đi tham quan điền cư trước. Tức phụ, chỉ nên nghĩ về ta."

Tần Miễn còn muốn nói, cả người liền bị chăn bông phủ kín.

Thật lâu sau, chăn bông nhấp nhô rốt cuộc yên ắng trở lại. Lôi Thiết lộ ra trước.

Theo sau, đầu Tần Miễn cũng thò ra, hai má nhiễm hồng, bờ môi hơi sưng. Hắn nghiêng đầu nhìn Lôi Thiết, bởi vừa làm 'chuyện vui' xong, trên nét mặt nam nhân tăng thêm phần gợi cảm, khiến hắn không sao dời tầm nhìn, bèn vội dời lực chú ý, giọng khàn khàn hỏi "Huynh rời giường lúc nào vậy?"

Lôi Thiết "Nửa canh giờ trước. Có đói bụng không?"

Tần Miễn gật gật đầu "Có."

Lôi Thiết hôn môi hắn một cái, mặc xiêm y vào, đi ra ngoài.

Lúc này Tần Miễn mới phát hiện Nhất Điểm Bạch và gấu nâu không biết trở về từ khi nào, đang nằm say ngủ trên mặt đất.

Hắn nhàm chán cầm lấy một cái mắc áo, chọc chọc đầu gấu nâu. Gấu nâu ngẩng đầu, dùng ánh mắt mơ màng nhìn hắn, nâng chân muốn lên giường lò nằm, Tần Miễn vội vàng ấn nó xuống. Gấu nâu grừ grừ hai tiếng, lại nằm sấp trở về, bất động tựa như toà núi nhỏ.

Nghe tiếng bước chân tới gần, Tần Miễn ngồi dậy, mặc áo bông, tựa vào gối dựa.

Lôi Thiết bưng khay vào phòng, vượt qua hai 'chướng ngại vật' trên đất, đi đến cạnh giường lò, bày bàn thấp lên giường, lại đặt khay lên bàn thấp.

Trong khay là một bát cháo thịt nạc rau củ thơm ngào ngạt đang bốc lên hơi nóng.

"A Thiết, gấu nâu còn chưa có tên, từ nay gọi là 'Kim Mao' nhé."

"Ngươi quyết định." Lôi Thiết đưa thìa cho hắn "Tức phụ, ngươi từ từ ăn, ta đi một chuyến."

"Đi đi." Tần Miễn biết y tính tới lều ấm rau củ xem sao.

Hai người Niếp Hành, Mộc Thần đang hưng trí bừng bừng theo Phúc thúc tham quan vườn trái cây của Du nhiên điền cư.

Thấy Lôi Thiết đi tới, Mộc Thần thích thú ngẩng cao hỏi: "Lôi lão bản, chúng ta có thể hái quất ngọt trước không?"

Lôi Thiết mặt vô cảm nói: "Để xong xuôi chính sự, ta còn có việc quan trọng trong người."

Mộc Thần đành phải đổi ý "Vậy được rồi, đi xem rau củ trước."

Mấy người cùng nhau đến vườn rau củ, liếc mắt liền thấy ngay bốn căn nhà lều vừa to vừa cao.

Phúc thúc xốc cửa vải nhà lều lên, dẫn Niếp Hành, Mộc Thần đi vào tham quan.

Niếp Hành, Mộc Thần sâu sắc tán thưởng các loại rau củ đang sinh trưởng tươi tốt, tin tưởng chúng sẽ càng thêm sung túc, gật đầu với Lôi Thiết, tỏ vẻ không có vấn đề.

Niếp Hành ấn dấu tay lên ba phần công văn ngay tại chỗ, Lôi Thiết lấy con dấu tư nhân của Tần Miễn ra ấn xuống. Lôi Thiết giữ một phần, Niếp Hành một phần.

Lôi Thiết phân phó Phúc thúc "Phúc quản gia, sau khi xong, thúc dẫn theo Lôi Tần Cung, Lôi Tần Thuận cùng đi với Niếp lão bản, Mộc công tử đến thị trấn, nhập văn thư vào hồ sơ của quan phủ."

Phúc thúc cúi đầu đáp: "Dạ, đại thiếu gia."

Lôi Thiết chuyển hướng sang Niếp Hành, Mộc Thần "Nhà lều là do Phúc quản gia và các hạ nhân khác làm ra, có vấn đề gì, các ngươi cứ hỏi rõ họ, Phúc quản gia sẽ không giấu giếm điều chi."

Niếp Hành tuy không phải rất hiểu rõ Tần Miễn, Lôi Thiết, nhưng từ phong cách xử sự đối nhân xử thế của họ, có thể nhìn ra cả hai đều là người chính trực, không lo họ giở trò đùa bịp.

"Nếu còn có nghi vấn, cho người qua bên kia gọi ta." Lôi Thiết nói xong, chắp tay tạ lỗi với Niếp Hành, Mộc Thần, xoay người rời đi.

Mộc Thần vỗ vỗ lưng Niếp Hành, vẻ mặt ái muội "Tần lão bản thế mà không xuất hiện, hắn không sợ nam nhân nhà hắn chịu thiệt trong tay chúng ta sao? Ngươi nói xe, có khi nào hắn còn chưa rời giường không?"

Niếp Hành liếc hắn ta một cái, kéo hắn đi vào sâu trong nhà lều "Việc đó cần ngươi bận tâm sao? Nhanh chóng làm chính sự đi. Phúc quản gia, trước tiên ngươi nói cho ta biết dựng nhà lều cần những nguyên liệu gì…"

Lôi Thiết trở về phòng, Tần Miễn đã ăn xong bát cháo, đưa bát không cho y "Muốn ăn thêm, còn không?"

"Nhiều lắm."

Lôi Thiết bưng cháo trở lại, nhìn Tần Miễn ăn, chờ hắn ăn xong, xác nhận hắn đã ăn no, nói: "Tức phụ, Lôi Tần Nhạc mang về tin tức của Tôn chưởng quầy, ba hội viên kim cương khác cũng từ bỏ tham gia 'Đại mạo hiểm trừ cựu nghênh tân'."

"Vậy sao?" Tần Miễn tiếc nuối nói "Ta còn cho rằng vào núi sâu săn bắn sẽ có sức hấp dẫn mới mấy vị nhà giàu có tiền chứ, xem ra dự tính sai lầm. Mà thôi, bớt việc cho chúng ta."

"Ừ, đọc sách không?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn lắc đầu "Ta sắp xếp lịch đón Tết năm nay."

Lôi Thiết mở ngăn kéo ra, lấy sổ ghi chép và bút đưa cho hắn, rồi cầm bát đũa ra ngoài.

Tiễn Niếp Hành, Mộc Thần ra về xong, trở lại phòng, Tần Miễn đã viết được vài trang sổ.

Tần Miễn đưa sổ ghi chép cho y xem, thương lượng "A Thiết, huynh xem coi ta an bài có thích hợp không. Hạ nhân nhà chúng ta làm việc đều không tệ, trước mắt chưa thấy ai dùng mánh lới trốn việc. Ta tính dịp Tết năm nay, tăng thêm cho mỗi người năm mươi văn tiền thưởng, năm cân thịt so với các tháng trong năm. Mặt khác, bắt đầu từ năm tới, tiền tháng của toàn bộ hạ nhân tăng thêm hai mươi văn, hạ nhân bình thường, mỗi mùa tăng thêm một bộ y phục Các quản sự, mỗi mùa tăng thêm hai bộ y phục. Huynh thấy sao?"

Lôi Thiết nhìn kỹ xong, gật đầu "Cứ làm theo ý ngươi. Tức phụ, Lôi Tần Nhạc, Phúc quản gia đều không tồi, về sau để Lôi Tần Nhạc quản lý xưởng miến, Phúc quản gia quản lý tửu phường. Vậy ngươi không cần vất vả như trước nữa."

Tần Miễn cười nói: "Ý tưởng y chang ta, năm sau liền sắp xếp như vậy. Phẩm tích Toàn thúc cũng đáng tin, nếu không có gì ngoài ý muốn, có thể giao vườn nho cho thúc ấy quản lý."

"Có thể." Lôi Thiết "Khế bán thân nằm trong tay chúng ta, tin rằng sẽ không ai làm chuyện hồ đồ."

"Ừ." Tần Miễn lấy sổ về, tiếp tục viết các sắp xếp khác "Quà tết cho nhân công trong tửu phường và xưởng miến cứ dựa theo biểu hiện thường ngày của mỗi người mà phát, tránh cho nuôi kén khẩu vị cuả họ."

Lôi Thiết: "Phát quà tết ta tự mình đi."

Mười tám tháng Chạp, Tần Miễn, Lôi Thiết lại đến lão trạch. Ngày này là ngày định thân của Lôi Hướng Lễ và Tôn Ngọc. Định thân tổng cộng có lục lễ: nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tế, thỉnh kỳ và thân nghinh. Nạp thái là làm mối Vấn danh là xem bát tự, hai bên trao đổi bát tự chứng tỏ nguyện ý tiếp tục các bước tiếp theo Nạp cát là cầu hôn, bát tự hai bên tương hợp, hôn sự có thể thành, có thể định ra ngày thành thân. Ngày thành thân của Lôi Hướng Lễ và Tôn Ngọc định ra vào ngày Mười tám tháng Tư năm sau.

Định xong hôn sự, người trong nhà cùng ăn một bữa cơm là tập tục.

Lôi Hướng Lễ đứng ở cửa sân, khóe môi nhếch lên, không che dấu được nụ cười.

Tần Miễn nâng cao âm lượng cười nhạo "Tứ đệ, chúc mừng chúc mừng! Đã giải quyết được một mối tâm sự, đúng không?"

"Khụ khụ!" Mặc Lôi Hướng Lễ đỏ lên "Đại tẩu cũng đừng chế nhạo ta. Đại ca, đại tẩu, mời vào."

Tần Miễn lấy từ trong túi tay áo ra một túi tiền nhỏ màu đỏ đưa hắn ta. Trong túi có năm lượng bạc.

"Đây là chút tâm ý của ta và Đại ca ngươi, cất kỹ."

Không đợi Lôi Hướng Lễ nói chuyện, hắn kéo Lôi Thiết vào nhà chính.

Không ngoài dự liệu, Lôi Đại Cường vừa thấy bọn hắn vào cửa liền không chịu nổi.

"Lão Đại, tức phụ lão Đại, hẳn là các ngươi không quên, lúc các ngươi phân gia có nói chờ lão Tứ thành thân —-"

Lôi Hướng Lễ vội nói: "Cha, Đại ca và Đại tẩu cho ta năm lượng bạc, ta đã nhận rồi."

Mặt Đỗ thị sa sầm xuống. Tần Miễn, Lôi Thiết giao bạc cho Lôi Hướng Lễ mà không phải cho bà và Lôi Đại Cường, rõ ràng là đề phòng bọn họ.

Tần Miễn cười ha hả nói: "Lão gia tử, lão thái thái, nhị lão thái thái, chúng ta tới để chúc mừng mọi người. Chỉ là hôm nay thật sự không khéo, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần đến trấn trên, không thể ăn bữa cơm này."

Vệ thị cướp lời Lôi Đại Cường, Đỗ thị, mở miệng trước "Không còn cách nào, các ngươi có chuyện quan trọng, nên ưu tiên đi làm. Lão Tứ, ngươi tiễn Đại ca Đại tẩu ngươi đi."

Ba người còn chưa đi xa, Đỗ thị đã làm khó dễ Vệ thị "Vệ thị, lão Tứ là nhi tử ta. Con ta định thân, lúc nào đến phiên ngươi làm chủ?"

Vệ thị cười bình thản, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ, tỷ không phát hiện vừa rồi vẻ mặt lão Tứ rất khó xử sao? Ta là vì tỷ, tránh cho tam nhi tử của tỷ ly tâm với tỷ."

Đỗ thị nổi giận "Ngươi!"

"Được rồi, được rồi." Lôi Đại Cường bất mãn nhìn Đỗ thị, đưa lưng về phía bà hòng ngăn chặn ánh nhìn hung ác, thân thiết nhìn Vệ thị "Vi nhi, ngươi sắp sinh rồi, không được quá kích động."

"Nghe lời tướng công." Vệ thị cười dịu dàng với ông "Tướng công, cùng ta ra ngoài tản bộ một chút nhé."

"Được. Ta đỡ ngươi, chậm một chút."

Hai người vừa đi khỏi nhà chính, trong phòng liền truyền ra âm thanh chén bát bị ném vỡ.

-Hết chương 127-

Chú giải:

(1) Lý y: lớp áo trong cùng của một bộ trang phục thời cổ trang

---

128. Chương 128: Năm Mới

Tân niên càng gần, nhưng Lôi Thiết vẫn không nới lỏng huấn luyện cho các gia tướng, buổi sáng rời giường, hoàn thành việc tu luyện mỗi ngày xong, y mang theo lương khô, dẫn các gia tướng ra phía sau núi, tiến hành thao luyện dã ngoại. Mấy ngày nay tuyết lớn bay lả tả, song huấn luyện không vì vậy mà bỏ dở. Chín người Lôi Tần Thuận cũng không hiểu vì sao đại thiếu gia huấn luyện bọn nó nghiêm khắc như thế, nhưng không ai hỏi ra nghi vấn, bọn họ minh bạch một đạo lý: Thứ chân chính học được mới thuộc về mình.

Đại môn ở nhà đóng chặt, Kim Mao nằm cạnh sô pha ngủ đến không biết trời trăng. Tần Miễn làm ổ trên sô pha, lưng tựa vào Kim Mao, đùi phủ thảm nhung, lấy chân làm bàn viết sổ ghi chép. Cách đó không xa bày một chậu than, lửa than cháy hừng hực, ánh lửa bừng bừng, than bị đốt thành tro trắng nổi lên theo ánh lửa, bị gió thổi xa. Giá nến bốn góc đều được châm lên, làm phòng khách đã ấm lại càng thêm ấm.

Thời điểm có quá nhiều việc cần làm, Tần Miễn theo thói quen viết tất cả ra giấy, tiện đà sắp xếp trình tự hợp lý. Hắn đang an bài công việc trước khi hết năm, ai phụ trách vệ sinh nhà ở, ai phụ trách trang hoàng Du nhiên điền cư, ai phụ trách mua đồ tết, ai phụ trách giết gà giết vịt… đều viết rõ. Năm trước, việc này do hắn và Lôi Thiết tự động thủ. Năm nay bọn hắn chỉ cần làm đại thiếu gia và tiểu thiếu gia của bọn hắn thôi.

Cửa nhà chính bị gõ vang, tiếng Phúc thẩm từ ngoài truyền vào "Tiểu thiếu gia, lão thân có chuyện cầu kiến."

"Vào đi." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phúc thẩm đẩy cửa ra, gió lạnh cuốn theo hoa tuyết phà vào phòng, Tần Miễn quấn chặt tấm thảm nhung trên người mình.

Phúc thẩm rũ mi mắt, cũng không nhìn lung tung, quỳ gối thi lễ rồi nói: "Tiểu thiếu gia, gần đây có không ít người trong tối ngoài sáng hỏi thăm về Lôi Tần Nhạc. Lão thân nghĩ nghĩ, cảm thấy cần nhanh chóng nói với ngài một tiếng."

"Lôi Tần Nhạc?" Ánh mắt Tần Miễn dời khỏi sổ ghi chép, khó hiểu nhìn bà "Lôi Tần Nhạc làm sao?"

Phúc thẩm nhìn ra tiểu thiếu gia chưa hiểu "Tiểu thiếu gia, lão thân đoán chừng là vầy. Quà tết cho nhân công xưởng miến và tửu phương đã phát ra, không ít thôn dân cảm thấy nhà chúng ta đối đãi hào phóng với nhân công làm thuê và các hạ nhân. Trong đó có mấy nhà điều kiện kém có cô nương còn chưa định thân…" Tần Miễn bừng tỉnh ngộ. Tuy rằng hắn là 'đương gia chủ mẫu' nhưng chung quy vẫn không phải nữ nhân, căn bản không xét đến phương diện này. Hắn nhớ Lôi Tần Nhạc đã hai mươi tuổi, qua năm chính là hai mươi mốt, với thời đại này đã là thanh niên lớn tuổi. Trong lòng chậc một tiếng, làm chủ tử cũng không dễ, còn phải phụ trách việc hôn sự cho hạ nhân. May là hiện tại người đến tuổi thành gia chỉ có mình Lôi Tần Nhạc, bọn Lôi Tần Thuận đều còn nhỏ, có thể qua mấy năm nữa mới tính.

"Lôi Tần Nhạc Khả có từng đề cập việc này với thẩm không?"

"Vậy thì không có."

Tần Miễn gật đầu "Chuyện này ta đã có tính toán. Nếu lại có người hỏi, thẩm nói cho bọn họ, thê tử của Lôi Tần Nhạc cũng phải nhập vào nô tịch nhà chúng ta. Phúc thẩm, không cần ta nói chắc thẩm cũng hiểu, bí phương của chúng ta quá nhiều, không phải người nào cũng có thể vào."

Phúc thẩm sáng tỏ "Thỉnh tiểu thiếu gia yên tâm, lão thân biết nên nói thế nào."

"Ừ. Ngoài ra thẩm cũng nhắc tới chuyện này với Lôi Tần Nhạc, xem hắn có ý kiến gì không. Ta và A Thiết đều là đại nam nhân, trực tiếp quản việc này không tốt, nhờ thẩm và Toàn thẩm để tâm hộ."

"Dạ." Phúc thẩm đáp lời "Nếu không còn việc gì khác, lão thân xin phép cáo lui."

"Ừ, lui ra đi."

Cửa bị đóng lại. Một cảm giác tịch mịch bỗng ùa lên trong lòng Tần Miễn, đồng thời cảm thấy trong nhà im ắng vắng lặng quá. Mấy ngày nay Lôi Thiết vẫn luôn buổi sáng ra ngoài, trời sắp tối mới về. Đối với hắn đã thành thói quen cùng ra cùng vào với Lôi Thiết, là rất không thích ứng.

Hắn dứt khoát buông bút, xỏ giày lông thỏ vào, phủ thêm áo choàng, gọi Kim Mao cùng đi ra ngoài, không quên cài vòng khoá lên cửa, tránh cho gió thổi vào làm văng lửa than xảy ra hoả hoạn.

Bên trong Du nhiên điền cư, ngoài các hạ nhân quét đá cuội trên đường nhỏ, khắp nơi đều trắng xoá một mảnh. Trên mặt đất, tuyết đọng trắng *** giống như trải đệm lông màu trắng, dấu chân gà vịt lưu lại phảng phất như thêu lên đóa hoa, tĩnh mịch mà tao nhã Trên cây ăn quả, tuyết phủ trắng thân cây, tựa như ngọc thụ nở ngân hoa, tầng tầng lớp lớp, mỹ lệ như tranh hoạ.

Kim Mao nện bước vững vàng, không nhanh không chậm đi về phía trước, *** nghịch vỗ vào một cành đào làm bông tuyết rì rào rơi xuống đầy mặt. Nó bất mãn lắc lư thân hình vụng về, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu.

Tần Miễn theo đường nhỏ đi tới đại môn, Kim Mao lảo đảo theo sau, thỉnh thoảng vung vẫy hất bông tuyết trên đầu.

Tần Miễn thấy mà buồn cười không thôi. Theo hắn biết không phải tất cả gấu nâu đều không ngủ đông, không nghĩ Kim Mao chính là một trong số đó. Trừ lúc đói bụng tự mình ra ngoài kiếm thức ăn, những lúc khác nó đều ủ trong nhà.

Tần Miễn cảm thấy một trong các nguyên nhân quan trọng là Kim Mao luyến tiếc Lôi Thiết, bởi vì cứ cách vài ngày, Kim Mao lại đi khiêu khích Lôi Thiết, đấu với y mấy chiêu. Làm một người đứng xem, hắn tỏ vẻ không thể hiểu Kim Mao cùng nhân loại so chiêu rốt cuộc có ý nghĩa chỗ nào.

Toàn thúc đang trực ban tại phòng gác cổng, cũng đốt chậu lửa, đốt không phải than mà là củi, cũng ấm áp vô cùng.

Thấy Tần Miễn đến gần, ông vội chạy ra khỏi phòng "Tiểu thiếu gia, ngài định ra ngoài?"

"Tùy tiện đi dạo một chút."

"Tiểu nhân mở cửa cho ngài."

Có Kim Mao đi theo, Toàn thúc không có gì phải lo, sau khi Tần Miễn ra cửa, ông liền đóng cổng lại.

Tần Miễn lững thững tiến về phía trước, trời mênh mang, đất cũng mênh mang, một đường ngắm cảnh tuyết cũng rất thi vị. Đến khi hắn hồi thần, phát hiện bản thân đang đứng ở chân núi, không khỏi bật cười.

Kim Mao lăn lộn trên mặt đất mấy vòng, lại đứng lên, tự vui một mình.

Gió lạnh gào thét bên tai, băng lãnh thấu xương, Tần Miễn chợt thấy hành vi hôm nay của mình có chút khờ khạo, bèn giương giọng hô với Kim Mao: "Kim Mao, về thôi."

Vừa mới xoay người, một tiếng sói tru ngắn ngủn vang lên phía sau. Hắn nhìn lại, một thân ảnh màu đen nhanh như thiểm điện nhảy vọt trên tuyết, chỉ chốc lát sau liền đến trước mặt hắn.

"Wâu." Hai chi trước của Nhất Điểm Bạch bám lên vai Tần Miễn, đầu lưỡi nóng hầm hập liếm mặt hắn một phen.

Lôi Thiết từ rừng rậm đi ra, vừa vặn nhìn thấy màn này, bước chân nhanh hơn.

Đám người Lôi Tần Thuận ngạc nhiên nhìn y gần như lướt bay trên tuyết, một dấu chân cũng không lưu lại, càng thêm kính sợ y.

"Tức phụ, đang đợi ta?" Lôi Thiết vững vàng hạ xuống trước mặt Tần Miễn, đẩy Nhất Điểm Bạch ra, nâng tay phủi đi tuyết vương trên áo choàng hắn, đôi mắt tối đen như mực ánh lên ý cười vui vẻ thoả mãn, tiếng nói trầm thấp nhu hòa.

Vui sướng trong mắt đối phương khiến Tần Miễn càng cảm thấy bản thân đã làm một chuyện thật ngốc nghếch, lại hồn nhiên không phát hiện khoé miệng mình đang vểnh "Không phải, ta đi tản bộ."

"Ừ." Lôi Thiết cầm tay hắn.

Xa xa, Triệu Tứ Phát đầy khinh bỉ và phẫn hận nhìn hai người họ, lại sợ sẽ khiến đối phương chú ý nên vội vã dời đi, người cũng nhanh chóng biến mất.

Tần Miễn nhìn sang đám người Lôi Tần Trung, nhóm tiểu bạch dương mảnh khảnh trước kia nay đã trở thành cây sam sừng sững.

Bọn Lôi Tần Trung lưng đeo cung tiễn, tay cầm con mồi, tiến lên mấy bước cùng nhau hành lễ, tiếng hô chỉnh tề, khí phách mạnh mẽ, khí thế như hồng "Bái kiến tiểu thiếu gia!"

Tần Miễn lo tính cách Lôi Thiết trầm lắng, có mấy lời nên nói lại không chịu nói, bèn phát biểu thay "Đại thiếu gia trong lúc trời đổ tuyết lớn vẫn tự mình dẫn dắt các ngươi lên núi tập huấn là vinh hạnh cỡ nào, các ngươi không nên cô phụ sự bồi dưỡng và tín nhiệm của đại thiếu gia và ta."

Chín vị gia tướng vẻ mặt nghiêm nghị, cùng hô: "Tiểu nhân không dám!"

Tần Miễn mỉm cười gật đầu "Rất tốt. Các ngươi trở về trước đi."

"Dạ."

Chờ bọn nó đều đi xa, Tần Miễn, Lôi Thiết cũng chậm chậm trở về.

"A Thiết, huynh tiếp xúc với bọn họ đã lâu, cảm thấy phẩm chất họ thế nào?"

Lôi Thiết: "Tức phụ, yên tâm. Chín người họ đều không tồi."

"Vậy là tốt rồi." Tần Miễn do dự chốc lát "Ngày mai còn lên núi không?"

Nguyên bản Lôi Thiết định ra thời gian tập huấn là mười ngày, lập tức thay đổi chủ ý "Còn phải tập huấn ngày mai và ngày tốt, bất quá không cần ta tự mình dẫn họ."

Lúc này sắc mặt Tần Miễn mới tốt lên.

Lôi Thiết nâng mặt hắn lên, hôn nhẹ bờ môi hắn "Đi thôi, về nhà."

Bốn ngày sau chính là giao thừa.

Lôi Đại Cường muốn Lôi Thiết, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa đến lão trạch ăn cơm tất niên. Ba người cứ như thông đồng trước với nhau, không hẹn mà cùng từ chối.

Lôi Đại Cường và Đỗ thị hoàn toàn ý thức được, lực khống chế của họ đối với ba nhi tử càng ngày càng yếu.

Trong Du nhiên điền cư treo lên cờ nhiều màu và đèn ***g màu đỏ, cũng dán câu đối xuân đỏ rực. Cơm tất niên vẫn là Tần Miễn tự mình động thủ, sắp xếp một bàn đầy món ăn. Cơm tất niên của Nhất Điểm Bạch và Kim Mao cũng rất phong phú, Nhất Điểm Bạch là nguyên một con sơn dương, Kim Mao là một chậu cá lớn, khoai lang và mật ong.

Hai người một sói một gấu cùng nhau trải qua đêm giao thừa náo nhiệt.

Mồng Một tháng Giêng, Tần Miễn, Lôi Thiết mặc quần áo mới đến lão trạch chúc tết.

Bất ngờ là bọn hắn là người tới sớm nhất. Bái chúc Tết xong, hai người ngồi cùng Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Trí, Lôi Xuân Đào ăn hạt dưa trò chuyện phiếm.

"Ồ? Chúng ta tới chậm rồi sao?" Triệu thị tay trái dắt Lôi Đại Bảo, tay phải nắm Lôi Nhị Bảo, bước vào phòng, cằm khẽ nhếch, cười rạng rỡ nói.

Ba người vừa vào cửa, Tần Miễn liền cảm thấy hai mắt toả sáng — thiệt sặc sỡ!

Triệu thị vận một thân áo đỏ váy lụa, trên vải dệt có thêu chỉ bạc, dưới ánh đèn lập loè toả sáng, đầu cài trâm vàng sợi tua, trán rũ xuống vòng bạc, vành tai xỏ trân châu, cổ đeo dây chuyền bạc, thắt lưng còn giắt cấm bộ(1) màu bạc Lôi Đại Bảo và Lôi Nhị Bảo đều mặc áo bông đỏ thẫm, cổ đeo khoá trường mệnh bằng bạc ròng, tuổi còn nhỏ đã lộ vẻ vênh váo đắc ý như nương chúng.

Lôi Hướng Nhân ưỡn lưng đi sau cùng, đầu đội mão cuộn vành, mặc một thân gấm hoa viền da hổ, bên hông đeo ngọc bội phỉ thuý.

Đỗ thị sờ sờ vòng ngân nhĩ đã đeo nhiều năm trên tai, ánh mắt dò xét phục sức phối trên người Triệu thị, trong lòng không biết là cảm giác gì, có phần hối hận vì đã phân gia quá sớm.

-Hết chương 128-

Chú giải:

(1) Cấm bộ: phái nữ đeo, là sợi dây đeo như hình này

cấm bộ 2

129. Chương 129: Đến Phủ Thành Qua Tiết Nguyên Tiêu

Vừa thấy ánh mắt mọi người dồn hết lên cả nhà mình, vầng trán Lôi Hướng Nhân lộ ra vẻ đắc ý, bước đến trước mặt Lôi Đại Cường và Đỗ thị, cùng Triệu thị quỳ xuống "Chúng con xin chúc tết cha, nương." Vệ thị bị gã xem nhẹ.

Vẻ mặt Vệ thị bình thản giống như không có chú ý Lôi Đại Cường hơi không vui, nhưng Lôi Hướng Nhân là nhi tử ông, không tiện quở trách.

Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo cùng nhau quỳ xuống, miệng rất ngọt "Chúng con xin chúc tết gia gia, nãi nãi và tiểu nãi nãi. Chúc mừng phát tài, lì xì lấy đến!"

"Tốt tốt, mau đứng lên." Lôi Đại Cường vẫn rất thương yêu hai tôn tử, liên tục bảo chúng đứng lên, lấy ra hai bao lì xì, phát mỗi đứa một cái "Đây, cầm lì xì, chúc năm mới Đại Bảo và Nhị Bảo của chúng ta càng ngày càng cao, càng ngày càng thông minh."

Lôi Đại Bảo mở bao lì xì ngay tại chỗ, đếm từng đồng một. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ai ui, Đại Bảo của chúng ta biết đếm rồi?" Đỗ thị yêu thương nhìn Đại Bảo.

"Đúng vậy, nương, Đại Bảo thông minh lắm! Mới đi học đường vài ngày đã biết đếm đến hai mươi." Triệu thị kiêu ngạo ra mặt.

Đỗ thị gật đầu hài lòng "Tốt, có tiền đồ lắm!"

Đại Bảo đếm xong, chạy đến trước mặt Triệu thị, cái miệng nhỏ mà tiếng thật vang dội "Nương, không phải người nói gia gia nãi nãi có rất nhiều tiền, sẽ cho chúng ta bạc làm tiền mừng tuổi sao? Ta muốn bạc cơ!" Cả phòng tĩnh lặng.

Tần Miễn thiếu chút nữa bị sặc nước trà, vội vàng buông chén trà xuống. Lôi Thiết vỗ vỗ lưng hắn, kéo hắn đứng dậy.

Tần Miễn lấy ra ba bao lì xì, đưa hai bao cho Lôi Hướng Nhân, một bao khác thì đưa Lôi Hướng Trí "Đây là cho Hân Hân. Chúng ta còn phải đến các nhà khác chúc tết, đi trước một bước."

Đỗ thị hồi thần, lập tức bạo phát, gầm lên giận dữ "Triệu thị! Ngươi dạy tôn tử ta như thế đấy hả? Hả?"

Tần Miễn nhanh chóng kéo Lôi Thiết bước đi nhanh hơn, ra khỏi cửa, nhịn không được lắc đầu "Hai nhóc Đại Bảo và Nhị Bảo này nguy hiểm ghê." Hài tử sáu tuổi làm sao tự nghĩ ra được mấy lời này, chỉ có thể là học theo cha mẹ. Có phụ mẫu như Triệu thị và Lôi Hướng Nhân, khả năng Lôi Đại Bảo và Lôi Nhị Bảo trưởng thành lệch lạc khá lớn.

"Không phải người một nhà sẽ không vào một cửa." Lôi Thiết nhàn nhạt nói.

"Thật sâu sắc." Tần Miễn bật ngón cái với y.

Trên mặt tuyết đâu đâu cũng đều là xác pháo nổ và giấy đỏ vụn, ngẫu nhiên gặp các thôn dân cũng ra ngoài chúc tết, hai người chắp tay nói "Năm mới tốt lành".

Lôi Hướng Nghĩa ôm Lôi Hân Hân, cùng Tiền thị vội vàng đi tới.

"Đại ca, Đại tẩu, năm mới tốt lành! Các ngươi đang trở về sao?"

Tiền thị uốn gối nói lời vạn phúc "Đại ca, Đại tẩu, năm mới tốt lành."

"Năm mới tốt lành." Tần Miễn vươn tay xoa xoa đầu Hân Hân "Sao tới trễ như vậy?"

Lôi Hướng Nghĩa nói: "Nương nó mang thai, sáng sớm có chút không thoải mái nên chậm trễ chốc lát."

"Tam đệ muội không sao chứ?" Tần Miễn thân thiết hỏi một câu.

"Đa tạ Đại tẩu quan tâm, ta không sao." Tiền thị cười lắc đầu.

"Lì xì cho Hân Hân ta đã đưa Ngũ thúc nó giữ hộ. Các ngươi đi đi. Lúc vào phải cẩn thận, bên trong không yên tĩnh." Tần Miễn nói ám chỉ.

Lôi Hướng Nghĩa sáng tỏ, không yên tâm dặn Tiền thị "Lát nữa nàng nhớ theo sát ta."

Tần Miễn và Lôi Thiết tiếp tục hành trình đi chúc tết, ở nhà Lôi Đại Cương đưa tặng vài bao lì xì, mới từ nhà Lôi Đại Cương đi ra liền thấy Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào vội vã chạy về hướng này, nét mặt nôn nóng.

Tần Miễn tò mò hỏi: "Ngũ đệ, tiểu muội, các ngươi chạy đi đâu vậy?"

"Đại tẩu, tiểu nương động thai khí, sắp sinh rồi!" Lôi Xuân Đào quay đầu nói, bước chân vẫn không ngừng "Ta đi mời bà đỡ tới."

"Đại ca đại tẩu, ta đi thỉnh đại phu!" Lôi Hướng Lễ cũng chạy nhanh.

Hiện tại đến lão trạch cũng không giúp được gì, Tần Miễn và Lôi Thiết tiếp tục chúc tết, thăm hỏi xong thì về nhà, hai người thương lượng đến lúc đó đưa lễ thế nào.

"Nữ nhân sinh hài tử nên tặng gì nhỉ?" Tần Miễn không có chủ ý.

Lôi Thiết lắc đầu "Hỏi Phúc thẩm?"

Tần Miễn gọi Phúc thẩm tới.

Phúc thẩm nói: "Hồi tiểu thiếu gia, bình thường là tặng chút đường đỏ, trứng gà."

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói: "Chuẩn bị hai cân đường đỏ, hai cân trứng gà và sáu cân táo đỏ."

"Dạ."

Gần trưa, tiểu Hỉ đến báo tin vui, Vệ thị sinh nữ nhi, lễ tắm ba ngày định vào mồng Ba. Tiểu Hỉ chuyển đạt ý của Lôi Đại Cường, bảo Lôi Thiết, Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ chia nhau đến các nhà thân thích báo tin, mỗi người phụ trách mấy nhà.

Lôi Thiết chỉ cho tiểu Hỉ hai chữ: Không đi.

Tiểu hỉ không dám nhiều lời, nhanh chóng rời đi.

Mồng Hai tháng Giêng, Tần Miễn và Lôi Thiết đến Đặng gia thôn chúc tết.

Từ sau lần mời người Đặng gia đến nhà ngắm hoa vào năm ngoái, Tần Miễn, Lôi Thiết không có lại mời cả nhà đến chơi, nhưng mỗi lần đến kỳ ra quả đều phái người đi tặng chút hoa quả.

Đặng đại cữu, Đặng nhị cữu đều là người thông minh, đoán được vài người trong nhà lưu lại ấn tượng không tốt cho Tần Miễn, Lôi Thiết, sau này mấy lần đến nhà Lôi Thiết đều không dẫn tức phụ, con dâu, tôn tử và tôn nữ theo. Họ cũng không vì thế mà trách tội Lôi Thiết, Tần Miễn, chúng có thể nhớ đến, thỉnh thoảng biếu họ chút hoa quả tươi ngon đã là hiếm thấy. So với thân thích thông thường, hai bên lui tới như vậy ngược lại càng tự tại.

Đẳng lão gia tử và Đặng lão thái thái là đãi ngộ đặc thù. Ngày lễ ngày tết Tần Miễn, Lôi Thiết đều sửa soạn quà lễ thật dày đưa tặng. Sự kính trọng của Lôi Thiết đối với lão gia tử, lão thái thái là phát ra từ nội tâm, Tần Miễn thì là vì Lôi Thiết kính trọng mà kính trọng.

Mồng Ba tháng Giêng, tiểu nha Lôi gia tắm ba ngày.

Sáng sớm, Tần Miễn phái Phúc thẩm đưa hai cân đường đỏ, hai cân trứng gà và sáu cân táo đỏ qua đó. Gần buổi trưa, hắn mới cùng Lôi Thiết đến dùng bữa, biết được tiểu nha Lôi gia tên gọi Lôi Nhã Tình, danh tự do Vệ thị đặt, nhũ danh là Tình Tình.

Quà cho lễ tắm ba ngày có thể là chậu, có thể là tiền đồng, quả vàng quả bạc, cũng có thể là kim phiếu ngân phiếu, còn có thể là long nhãn, táo đỏ, đậu phộng, hạt dẻ, trứng gà đỏ… Ngay cả Lôi Hướng Nhân, Triệu thị còn tặng thêm một nắm đồng tiền, nên Lôi Đại Cường vô cùng bất mãn với quà lễ tắm ba ngày của Tần Miễn, Lôi Thiết, thỉnh thoảng dùng mắt liếc bọn hắn. Đỗ thị càng không ngừng nói lời chua lè.

Tần Miễn, Lôi Thiết muốn kéo dãn quan hệ với lão trạch mà không để lại dấu vết, hiển nhiên sẽ không đặt thái độ của họ vào lòng, trong buổi tiệc chỉ ăn hai miếng lấy lệ rồi viện cớ rời đi.

Vài ngày sau, trong thôn dấy lên tin đồn, đại ý là nói Lôi Thiết phát đạt thì quên ơn dưỡng dục của cha nương. Không cần hỏi cũng biết lời đồn này do ai đó trong bốn người Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị truyền ra thôi. Vệ thị là người thông minh, khả năng không lớn. Khả năng lớn nhất là Đỗ thị và Lôi Đại Cường.

Lôi Thiết trầm lặng kiệm lời, bình thường đến nói chuyện còn lười, đương nhiên không có khả năng đi tranh luận cùng các thôn dân tán chuyện về đề tài này. Nhưng tức phụ y không phải người dễ bị bắt nạt — lập tức triệu tập toàn bộ hạ nhân, bảo họ tuyên truyền những việc làm khi xưa của Đỗ thị, Lôi Đại Cường ra ngoài, thuận tiện cũng nói luôn sự tình Đỗ thị từng muốn hại Vệ thị.

Đều là người một thôn, ai chẳng biết ai, huống chi thôn dân đến làm việc trong khu chế biến không ít. Dư luận nhanh chóng hướng về phía Lôi Thiết. Tại thôn Thanh Sơn, đôi mẹ kế cha dượng Đỗ thị và Lôi Đại Cường lại trở thành nhân vật phong vân.

Nhà Tôn Đại Năng rất không may bị lan đến chút đỉnh. Tôn Đại Năng chính là cha Tôn Ngọc. Thê tử ông, Tú Lan thẩm tức lắm, nếu không phải biết Lôi Hướng Lễ và Lôi Đại Cường xác thật là đã phân gia, bà tuyệt đối sẽ không gả nữ nhi mình vào nhà Lôi Đại Cường. Tú Lan thẩm lén hẹn gặp Lôi Hướng Lễ, bảo hắn ra giêng nhanh chóng giải quyết chuyện nhà ở, như vậy sau khi Tôn Ngọc và hắn thành thân không cần ở tạm nhà lão trạch.

Do Tần Miễn lửa cháy thêm dầu, trận phong ba này đặc biệt mãnh liệt, nhiều ngày liên tiếp Đỗ thị, Lôi Đại Cường đều không dám đi dạo trong thôn, ngay cả đi chúc tết nhà bà con cũng thừa lúc trời vừa hửng sáng mà đi.

Mồng Bảy tháng Giêng, Tần Miễn, Lôi Thiết khởi hành chuyến đi tiến về phủ Thanh Thiên. Bọn hắn dự định ở phủ Thanh Thiên qua tiết Nguyên tiêu. Nghe nói tiết Nguyên tiêu ở Phủ thành đặc biệt náo nhiệt, ăn, chơi, xài, chỉ có thứ nghĩ không ra, không có thứ không có. Năm người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Lý và Lôi Tần Tín đi theo.

Vì xuất phát sớm nên thời gian rất thư thả, dọc đường đi xe ngựa chạy không nhanh không chậm. Năm người nhóm Lôi Tần Nhạc thay phiên đánh xe ngựa, Tần Miễn, Lôi Thiết chỉ việc thảnh thơi ngồi trong xe.

Tháng Giêng, trên quan đạo người xe lui tới không ít. Người đi đường mặc quần áo mới mặt cười tươi rói, những chiếc xe cũng giăng vải đỏ tượng trưng cho may mắn, thỉnh thoảng lại thấy một ít xác pháo ở hai bên ven đường. Nồng đậm hương vị năm mới.

Xe ngựa chạy bốn ngày thì đến phủ Thanh Thiên. Trên đường người đến người đi, ngựa xe như nước. Có thể tưởng tượng muốn tìm một chỗ ở trọ tại khách *** e là không dễ. Tần Miễn dứt khoát từ bỏ khách ***, bảo Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Lý tìm đến nhà dân, thuê một viện tử(1).

Đến dịp tiết Nguyên tiêu, bộ dáng phủ Thanh Thiên thay đổi rất lớn. Nhà mái cong treo đầy cờ màu sắc rực rỡ tung bay phấp phới, đèn ***g đỏ thẫm treo cao kéo dài hết cả con đường, nhìn về xa xa tựa như hai hàng rồng rắn rực lửa. Hai bên đường bán đồ ăn chơi làm bằng đường, bán mì nước, bán thịt nướng, bán malatang, bán đèn hoa, tổ chức chơi đố chữ, ném vòng, biểu diễn tạp kỹ, còn có quán thuyết thư ven đường, coi bói chữ… vô cùng huyên náo. Công tử nhà giàu tiền hô hậu ủng, cả nhà ba người ấm áp hòa thuận… không ai là không vui vẻ, người đi đường giống như mắc cửi, không ngừng di động.

Đây vẫn là lần đầu Tần Miễn được tham quan chợ đêm cổ đại nên thực hưng phấn, cũng thấy mới lạ vô cùng, kéo Lôi Thiết dạo hết sạp này đến sạp khác, món ăn vặt mới mẻ cùng đủ loại đồ chơi mỗi thứ đều mua một dạng. Dùng lời hắn mà nói thì chính là: “Tiền kiếm ra là để xài!”

Mua nhiều rồi, thấy mình cầm không hết thì chuyển tay sang Lôi Thiết.

Lôi Thiết lại đưa đồ cho năm tuỳ tùng, theo sát bên cạnh Tần Miễn phòng ngừa hắn bị cuốn đi mất. Dòng người chen chúc thỉnh thoảng bị hắn va vào thì thấy phản cảm, nhưng vừa nhìn Tần Miễn hưng phấn đến hai mắt toả sáng, toàn bộ khó chịu tan thành mây khói, trong mắt chỉ có khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy lây lan niềm vui.

-Hết chương 129-

Chú giải:

(1) Viện tử: một góc có sân riêng

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

130. Chương 130: Sợ Bóng Sợ Gió Một Trận

"A Thiết…" Tần Miễn quay đầu thấy động tác nhíu mày của Lôi Thiết, hiểu được, bước nhanh trở về cạnh y, che bên ngoài y, ngăn trở dòng người.

Lôi Thiết thấy một nữ nhân bị chen đẩy về phía này, ngã thẳng lên người Tần Miễn, khí tức quanh thân trầm xuống, cái lạnh thấu xương không nguồn mà sinh.

Một vòng người xung quanh không hiểu sao tự dưng đều rùng mình một cái, bản năng bất giác tránh xa ngọn nguồn nguy hiểm.

"Không sao chứ?" Lôi Thiết không thích chen lấn vào đám đông, Tần Miễn nào còn hăng hái dạo chơi tiếp, suy xét hay là đừng đi nữa, nét mặt lộ ra sự lưỡng lự.

"Ta không sao." Lôi Thiết nhìn ra suy nghĩ của hắn, nói sang chuyện khác "Tức phụ, vừa nãy gọi ta làm gì?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Bên kia có nặn tượng đất." Tần Miễn cầm tay y, mỉm cười "Thế này có tốt hơn chút nào không?"

Lôi Thiết nắm chặt tay hắn "Ừ. Không phải muốn nặn tượng đất à?"

"Đi theo ta." Tần Miễn kích động kéo y chen đến trước quầy nặn tượng, say sưa nhìn nắm bùn đất trong tay lão nhân biến thành một tiểu hài tử thật sống động, vẻ mặt ngập tràn khó tin. Niết tượng đất tay nghề trước kia chỉ tại TV trung gặp qua, quả nhiên thập phần rất giỏi.

Chờ tượng đất tiểu hài tử vừa hoàn thành, hắn liền giành mở miệng "Lão bản, nắn một tượng hình ta và một tượng hình y." "Không thành vấn đề." Ánh mắt lão nhân tỉ mỉ quan sát hai người từ trên xuống dưới một lần, dừng ở đôi bàn tay đan vào nhau, có chút kinh ngạc, nhưng biểu cảm không hề đổi, cười ha ha "Nhị vị công tử xin chờ một lát."

Từ một đống bùn đất trong thùng gỗ, ông bốc ra một khối nhỏ, mười ngón tay giống như đánh đàn, thuần thục mà nhanh chóng biến hóa động tác. Nắm bùn tầm thường dần dần biến hình, không đến nửa khắc, hai cái tượng đất xuất hiện trong tay ông, trông giống y hệt Tần Miễn, Lôi Thiết, thậm chí cả ánh mắt tràn đầy nhu tình của Lôi Thiết cũng thể hiện ra, phải nói sinh động như được trao sinh mệnh.

Tần Miễn cẩn thận đón lấy, thán phục: "Tay nghề lão nhân ngài thật điêu luyện"

"Ha ha, tiểu công tử quá khen, thích là tốt rồi." Lão nhân rất hòa ái.

Lôi Thiết cũng kinh ngạc vì độ tương tự của tượng đất với bọn họ, mở miệng hỏi: "Có hộp không?"

"À, có." Lão nhân lấy ra một hộp gỗ kích cỡ vừa phải từ dưới bàn, Tần Miễn bỏ tượng đất vào xong, đậy nắp lại, đưa hộp gỗ cho hắn.

Tần Miễn vui rạo rực ôm chiếc hộp, trong đầu kìm lòng không đậu bổ não diện mạo hồi bé của Lôi Thiết.

Lôi Thiết lấy trong túi tiền ra một thỏi bạc, cũng không nhìn là một hay là năm lượng, đặt lên bàn trước mặt lão nhân.

"Hả?" Lão nhân giật mình cầm nén bạc năm lượng lên "Hai vị công tử, hai mươi văn tiền là đủ rồi. Này nhiều quá…"

Còn chưa dứt lời, hai người kia đã đi xa, nhanh chóng bị đám đông ngăn trở, chỉ có thể thấy sườn mặt nghiêng của nam nhân đang cúi đầu nhìn thiếu niên đi cạnh, nét mặt vẫn vô cảm như thế, song ánh mắt thâm thuý lại tràn đầy ôn nhu.

Tần Miễn ngó thấy phía trước có quán nướng, sờ sờ bụng "Có hơi đói bụng. A Thiết, đi ăn xiên nướng đi."

"Được."

Tần Miễn quay đầu nhìn ra đằng sau, cả kinh "Lôi Tần Nhạc, sao chỉ còn ba người các ngươi?"

Lôi Tần Trung vội nói: "Tiểu thiếu gia, chúng ta sớm đã phát hiện không thấy Lôi Tần Lý và Lôi Tần Tín đâu, sợ quét đi hứng thú của ngài và đại thiếu gia nên không nói ngay. Bất quá xin tiểu thiếu gia yên tâm, lúc ra ngoài ta đã dặn bọn họ, bảo họ ghi nhớ đường. Vạn nhất không tìm được đường thì đứng chờ trước cửa khách *** Hồng Phúc."

Lôi Tần Trung làm lão đại trong chín gia tướng, vừa cẩn thận vừa ổn trọng, Tần Miễn rất yên tâm về hắn ta, gật đầu "Vậy đến đó ăn trước một chút. Lát nữa ngươi bảo người ta đóng gói một phần cho Lôi Tần Lý, Lôi Tần Tín."

"Dạ."

Cả đám theo dòng người đi về phía quán nướng, ai ngờ đúng lúc này, phía trước có tiếng la hoảng hốt "Cháy, cháy!"

Thanh âm này giống như mạch nước ngầm nơi đáy biển, bất ngờ phun vào đám người không kịp chuẩn bị, nháy mắt dòng người sôi trào cả kinh, tiếng kinh hô của nữ tử cùng tiếng gào khóc của tiểu hài tử vang lên liên tiếp. Mọi người thất kinh chen lấn về các phương hướng khác nhau, mấy hàng người rối loạn xô đẩy một chỗ khiến tình cảnh càng thêm hỗn loạn.

Một tiểu hài tử vấp té xuống trước mặt Tần Miễn, thấy nó sắp bị người lớn giẫm đạp, Tần Miễn vội bước lên ôm tiểu hài tử dậy, bị dòng người sôi trào đi về trước đạp mấy cước, vội vàng ổn định trọng tâm.

Phụ thân của tiểu hài tử đến ôm chặt con mình, liên tục nói lời cảm tạ Tần Miễn.

Tần Miễn quay lại, ngây ngẩn cả người. Mặt than nhà hắn đâu?

Một nam nhân nét mặt hoảng hốt chạy ngang qua hắn, vô tình giẫm lên chân hắn. Tần Miễn đau đến la 'Au' một tiếng, biết hiện giờ nên giữ bình tĩnh, chỉ có thể chuyển động theo dòng người, nhìn thấy có chỗ trống liền chen sang hàng kế bên, gian nan nhích về phía trước, cuối cùng chen ra ngoài. Hắn phi thân nhảy lên nóc nhà, hai mắt tìm kiếm bóng dáng Lôi Thiết giữa đám đông, trong tay không quên ôm chặt hộp tượng đất.

Chen lấn trong đám người, tay Lôi Thiết bỗng nhiên trống không, giật mình, không đợi y phản ứng kịp, người đi đường phía bên trái bỗng bị xô đẩy mạnh, bảy tám người té thành một đoàn ngăn trước mặt y, chờ y vượt qua bọn họ thì đã mất dấu Tần Miễn. Lồng ngực nhất thời như bị khoét sạch, trống rỗng, mất đi Tần Miễn có thể khiến y mất đi lý trí, thô lỗ đẩy người ngăn cản mình ra, vội vã gọi tìm trong đám đông "Tức phụ! Tần Miễn!"

Tần Miễn đứng trên cao, nhìn được xa, chỉ chốc lát liền phát hiện Lôi Thiết, thấy biểu tình mịt mờ tuyệt vọng của y, tâm đau đớn như bị đao cắt, tên dưa ngốc kia đã hoàn toàn quên mất mình có tu vi trong người nhỉ?

"A Thiết! A Thiết! Ta ở trên đây!" Tần Miễn vừa kêu vừa vẫy tay.

Lầu hai tửu lâu một con đường khác, Niếp Hành đứng tại lan can, vỗ vỗ đầu thiếu nữ kế bên, may mắn nói: "Thấy chưa? May mà không có nghe lời ngươi xuống dưới đi dạo."

Đúng lúc này, Niếp Hành chợt nghe một giọng nói có chút quen thuộc, ngẩng đầu nhìn sang con đường đối diện.

Nhĩ lực Lôi Thiết hơn người, nghe được tiếng Tần Miễn, quay đầu, đồng tử co rụt, môi run run, phóng người nhảy lên, thân hình nhoáng cái đã dừng xuống trước mặt Tần Miễn.

Niếp Hành trong tửu lâu chấn động. Khinh công thật nhanh, võ công Lôi Thiết căn bản đã đến mức xuất thần nhập hóa.

Tần Miễn không kịp nói ra chữ nào liền bị Lôi Thiết ôm vào lòng, eo bị đôi tay sắt quấn chặt, giống như muốn siết gãy hắn.

"Tức phụ… đừng tách khỏi ta."

Cả người nam nhân không thể khống chế mà phát run, hốc mắt Tần Miễn có chút chua chua, cũng dùng sức ôm chặt nam nhân, tay phải vỗ nhẹ lưng y, miệng không ngừng trấn an "Không sao, không sao. Ngốc quá, ta sẽ không rời khỏi huynh."

Tần Miễn tựa vào ngực y, lắng tiếng tim đập dồn dập dần khôi phục nhịp độ ổn định của đối phương, tâm co rút từng đợt, sự đau lòng đối với nam nhân giống như thủy triều cuồn cuộn nơi ngực. Loại biểu cảm mờ mịt tuyệt vọng kia của Lôi Thiết, hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy lần nữa. Hắn ngẩng đầu trừng nam nhân "Ngốc quá! Có phải huynh quên mất mình có tu vi không? Có phải quên chúng ta có thể chạm mặt ở 'chỗ cũ' rồi không?"

Lôi Thiết biết bản thân khiến tức phụ đau lòng, không nói gì mặc hắn trách móc.

Nhìn dáng vẻ này của y, Tần Miễn lại thương yêu, sao nói tiếp được nữa, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má y, rồi chìa tay về phía y.

Lôi Thiết nắm thật chặt.

Quan phủ nhanh chóng can dự vào đại hỗn loạn trên đường, dòng người được phân tán, đường lớn dần dần yên tĩnh trở lại. Hoả hoạn đằng xa đã dập tắt, may mà chưa tạo thành đại họa. Nhưng vẫn có không ít người bị thương vì giẫm đạp xô đẩy, được nâng đến y quán chữa trị.

Lúc này Tần Miễn và Lôi Thiết mới từ mái nhà nhảy xuống.

Niếp Hành, vị thiếu nữ đi theo cùng tùy tùng Xuân Sinh từ tửu lâu bước nhanh đi ra, kịp thời ngăn lại hai người đang muốn rời đi.

"Tần Miễn, Lôi lão bản."

"Niếp Hành? Trùng hợp vậy." Tha hương gặp cố tri, Tần Miễn cũng thật cao hứng.

"Đúng vậy. Ngươi quên ta từng nói bổn gia Niếp gia ở Phủ thành rồi sao?" Niếp Hành nhìn hắn và Lôi Thiết với ánh mắt cảm khái. Một màn khi nãy, hắn ta đứng ở lầu hai nên thấy rất rõ. Song Hưởng lâu là do Tần Miễn đứng tên, lần trước ký công văn mua phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa, nếu Lôi Thiết thay Tần Miễn ấn dấu tay, Niếp Hành nhất định yêu cầu bổ sung thêm con dấu hoặc dấu tay của Tần Miễn. Bởi vì Niếp Hành chưa từng nghĩ giữa hai nam nhân sẽ có tình cảm nghiêm túc, cũng không cho rằng tình cảm giữa hai nam nhân có thể dài lâu. Nhưng đêm nay, hắn ta không thể không thừa nhận, mình đã sai, thậm chí còn thật hâm mộ Tần Miễn, Lôi Thiết, hai người họ đều toàn tâm toàn ý nghĩ cho đối phương. Không biết tương lai liệu hắn ta có thể gặp được ái nhân cùng hắn thật lòng thật dạ tương kính nhau không.

"Nhớ chứ, chỉ là không nghĩ sẽ trùng hợp gặp nhau." Tần Miễn nói.

"Đại ca, nhị vị công tử này là...?" Giọng nói thiếu nữ xấu hổ, ánh mắt dò xét gương mặt Tần Miễn và Lôi Thiết, có chút say mê, chú ý thấy má bên kia của Lôi Thiết có sẹo, cuối cùng dừng ở Tần Miễn, khuôn mặt cười nhiễm một tầng đỏ ửng. Vị công tử trẻ tuổi này không chỉ y sức quý báu, còn anh tuấn bất phàm, thậm chí hơn cả huynh trưởng nàng.

Khí tức xung quanh Lôi Thiết lạnh xuống.

Niếp Hành chú ý tới ánh mắt muội muội, tâm sinh cảnh giác, vội nói: "Tần Miễn, Lôi lão bản, để ta giới thiệu với các ngươi, đây là xá muội. Tiểu muội, hai vị này là Lôi lão bản và phu nhân y, Tần lão bản huyện Chiêu Dương."

"Phu... phu nhân?" Đôi mắt hạnh của Thiếu trừng to, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nguội đi.

Tần Miễn không nói gì lia Niếp Hành một cái. Niếp Hành tiêu diệt đào hoa cho hắn, hắn rất cảm kích, nhưng không cần nói hắn là phu nhân Lôi Thiết chứ. Niếp Hành dựa vào đâu nhận định hắn là phu nhân Lôi Thiết, mà không phải Lôi Thiết là phu nhân của hắn?

Niếp Hành bất đắc dĩ xòe tay. Không thì giới thiệu thế nào?

"Gọi thẳng tên ta là được." Lôi Thiết nói với Niếp Hành.

Niếp Hành tươi cười "Được. Tần Miễn, Lôi Thiết, đã có duyên gặp nhau, đương nhiên ta phải làm một địa chủ tận tình. Tìm một chỗ ngồi xuống, thế nào?"

Tần Miễn tiếc nuối nói: "Hôm nay e rằng không được, lúc ra ngoài chúng ta dẫn theo năm tuỳ tùng, chỉ sợ họ còn đang tìm chúng ta. Ngày mai thì sao?"

Niếp Hành gật đầu: "Được, một lời đã định. Vừa lúc ta có việc chính sự muốn nói với các ngươi, bất quá không vội."

Ba người hẹn trưa mai gặp mặt tại tửu lâu Thất Phúc, rồi mỗi bên đi một ngả.

Tần Miễn, Lôi Thiết quay lại con đường khi nãy, chạm mặt năm tùy tùng đang đi ngược hướng tìm bọn hắn.

Song phương hội hợp thuận lợi, tiếp tục đến quán nướng dùng bữa.

Ăn uống no nê, Tần Miễn, Lôi Thiết không còn tâm tư dạo chơi, quay về viện tử thuê được.

Tiến vào phòng, Lôi Thiết liền ôm ngang Tần Miễn đặt lên giường.

Đêm nay cảm xúc cả hai đều phập phồng khá lớn, cần được an ủi, rất nhanh liền quấn quýt lấy nhau, triền miên suốt đêm.

Trưa hôm sau, Tần Miễn, Lôi Thiết đến tửu lâu Thất Phúc hẹn với Niếp Hành. Niếp Hành nhiệt tình chu đáo chiêu đãi bọn hắn một bữa trưa cực phong phú.

Chuyện Niếp Hành muốn nói là, từng có mấy nhóm người ý đồ đến huyện Chiêu Dương tìm hiểu tin tức của rau củ trái mùa, đều bị người của Mộc Thần ngăn cản. Ba ngày trước, tin tức phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa nằm trong tay Mộc Thần được thả ra, từ nay sẽ không ai vì nó mà đến gây phiền cho Tần Miễn, Lôi Thiết.

Tần Miễn cảm tạ hắn ta, cũng nhờ hắn chuyển lời cảm ơn của họ đến Mộc Thần.

"Cảm tạ thì không cần, nếu nhà các ngươi vẫn còn đào mật, có thể tặng ta mấy quả. Tổ mẫu ta đặc biệt thích ăn." Niếp Hành nửa đùa giỡn nói.

Tần Miễn cười nói: "Coi như ngươi gặp may, lần này ra ngoài đúng là có mang hai quả đào, vốn là giữ cho mình ăn. Còn chưa mở bọc đâu, lát nữa ngươi đi cùng chúng ta thuận tiện mang về." Đám Lôi Tần Nhạc đều không biết trong xe ngựa có những thứ gì, tìm cơ hội vào không gian hái hai trái đào là được.

Niếp Hành chắp tay nói: "Nếu ta còn từ chối thì thật bất kính."

Ăn cơm xong, Niếp Hành đi cùng bọn hắn.

Tần Miễn đưa hai quả đào cho đối phương, đồng thời chào từ biệt.

Về nhà, Tần Miễn, Lôi Thiết lại tiến vào thời kỳ đầu năm bận rộn.

-Hết chương 130-

---

131. Chương 131: Má Ơi, Bánh Bao!

Sau chuyến đi phủ Thanh Thiên, Tần Miễn bảo hạ nhân hỏi thăm nơi nào có bán lượng lớn cây nho giống. Tin tức do Phúc thúc mang về, nói một hộ nhân gia tại Lâm huyện trồng được một vườn nho nhỏ. Lôi Thiết dẫn bốn người đến Lâm huyện hiệp đàm với đối phương trước, đợi thời tiết ấm áp hơn liền vận chuyển nho giống về.

Mấy ngày đầu Song Hưởng lâu và 'Món ăn ngon' buôn bán trở lại, công việc rườm rà, Tần Miễn đến Song Hưởng lâu tọa trấn, cũng sắp xếp người quét tước sạch sẽ gian cửa hàng hắn dặn Tôn chưởng quầy mua hồi năm ngoái, ít ngày nữa sẽ khai trương. Các lão bản trấn trên thấy gian tiệm này gắn biển hiệu 'Nhất Tuyến Thiên đường' thì biết là chung một chủ với Song Hưởng lâu. Về phần cửa hàng kinh doanh thứ gì, họ hoàn toàn không biết.

Bọn hắn liên tục bận rộn đến hết tháng, Lôi Nhã Tình cũng tới đầy tháng. Lôi Thiết chỉ sai người chuẩn bị một phần lễ vật bình thường đưa qua, y và Tần Miễn không tham dự.

Nhà Lôi Đại Cường mặc dù có hai vị lão thái thái, nhưng xét tư cách, Đỗ thị lớn hơn Vệ thị, mà thân thích cũng nhiều hơn Vệ thị. Bình thường, nhà Lôi Đại Cường tổ chức tiệc vui gì, tiền biếu và quà lễ thu vào hầu như đều do Đỗ thị nắm giữ. Có thể tưởng tượng, tiệc đầy tháng của Lôi Nhã Tình mà Đỗ thị lại không thu được một phân tiền nào của Lôi Thiết, trong lòng không cam tâm biết bao.

Vệ thị sinh nữ nhi mà không phải nhi tử, Lôi Đại Cường hơi thất vọng, Đỗ thị cho rằng tâm Lôi Đại Cường sẽ mau chóng thiên về phía bà. Nào ngờ thủ đoạn Vệ thị lợi hại, trong một tháng, ít nhất có hai mươi ngày Lôi Đại Cường qua đêm trong phòng Vệ thị, hơn nữa Lôi Đại Cường đối xử tiểu nha đầu cũng không tệ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Cùng lúc đó, Lôi Hướng Lễ bắt tay lo chuyện xây nhà, chỉ chờ xây xong liền sẽ chuyển ra. Đối với Đỗ thị, chẳng khác nào nhi tử muốn thoát ly khỏi bàn tay bà.

Nhiều sự việc không vừa ý hợp lại, làm Đỗ thị uất nghẹn một bụng lửa, không biết sẽ bùng cháy lúc nào.

Mọi người trong Du nhiên điền cư đang hối hả tự giác chăm lo công việc nhà. Toàn thúc và vài hạ nhân lùa trâu cày bừa, xử lý mảnh đất trồng nho trước, cũng bón phân tăng độ phì cho đất, hai tầng phân xanh kết hợp một tầng phân tro.

Thượng tuần tháng Ba, thời tiết ấm trở lại. Tần Miễn sai Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Thành mua hai cây đào mật, hai cây lê, hai cây mận, hai cây anh đào, hai cây lựu và hai cây quất ngọt về trồng trong Song Hưởng lâu. Sau này, hội viên bạch ngân, hội viên hoàng kim và hội viên kim cương đến Song Hưởng lại có thêm một thú vui – tự tay hái trái cây miễn phí ăn, ăn bao nhiêu hái bấy nhiêu, không được lãng phí hay đóng gói mang đi.

Lôi Thiết dẫn người đi Lâm huyện chở về rất nhiều cây nho giống, đều dùng xe ngựa để chở, trồng theo phương thức một hàng cây nho một bờ rào. Tần Miễn đã sớm nói sẽ giao vườn nho cho Toàn thúc quản lý. Toàn thúc vô cùng tận tâm, mỗi một quá trình gieo trồng đều tự mình tham dự. Tần Miễn và Toàn thúc đều không có kinh nghiệm, đến thị trấn mua thêm hai hạ nhân thạo việc này, hỗ trợ Toàn thúc.

Phúc thúc và Lôi Tần Nhạc cũng tiếp quản tửu phường và xưởng miến. Lôi Tần Nhạc độc thân lập tức trở thành người chạm tay là bỏng ở thôn Thanh Sơn.

Tuy hắn ta là tôi tớ, nhưng là quản sự, rất có tiền đồ. Chỉ cần có tiền, tương lai không hẳn không thể thoát khỏi kiếp nô tịch. Huống hồ, người nhà nông đối với yêu cầu sinh hoạt kỳ thật không cao, chỉ cần ăn no mặc ấm thì đã thoả mãn. Ngoài ra, nghe nói Tần Miễn, Lôi Thiết từng nói, hạ nhân trong nhà thành thân sẽ được độc hưởng một gian riêng. Suy xét đến những điểm này, không ít phụ mẫu ở thôn Thanh Sơn động tâm, lục tục tìm tới Phúc thẩm, thậm chí biếu quà cho Phúc thẩm, hi vọng thẩm ở trước mặt Tần Miễn, Lôi Thiết nói vài lời hay về nữ nhi họ.

Phúc thẩm không nhận quà. Lôi Tần Nhạc khéo ăn nói, người cũng ngay thẳng, lại tiến vào Du nhiên điền cư cùng lúc với hai phu thê thẩm, Phúc thẩm coi Lôi Tần Nhạc như cháu trai mình. Đối với chuyện chung thân đại sự của Lôi Tần Nhạc, bà vô cùng tận tâm, tự mình hỏi thăm phẩm chất vài vị cô nương, lại hỏi ý kiến của Lôi Tần Nhạc, cuối cùng chọn tiểu Tú cùng thôn cho hắn ta.

Phúc thẩm bẩm báo việc này cho Tần Miễn, Lôi Thiết, cả hai đều không có ý kiến, sau khi tiểu Tú ký khế bán thân xong, liền định ngày thành thân cho Lôi Tần Nhạc và tiểu Tú.

Chỉ cần hạ nhân trung thành và tận tâm, Tần Miễn sẽ không khắc khe với họ, trích từ của công ra cho Lôi Tần Nhạc làm sính lễ — Tiền, hai lượng Bánh trái, tám cân Rượu, hai vò Gạo, hai đấu. Tổng giá trị chừng năm lượng bạc, còn nhiều hơn sính lễ nhà bình thường.

Nhưng dù sao Lôi Tần Nhạc cũng là hạ nhân, không thể làm tiệc cưới quá lớn, chỉ dùng vài ngày để lo xong lục lễ, mười ngày sau liền thành thân. Khách mời bên Lôi Tần Nhạc chỉ có Phúc thúc, Toàn thúc, đám Lôi Tần Trung Bà con thân thích của tiểu Tú cũng không đông. Không mời người trong thôn đến uống rượu mừng.

Tiểu Tú gả cho Lôi Tần Nhạc, trở thành 'Nhà Lôi tần Nhạc' bình thường hỗ trợ Phúc thẩm, Toàn thẩm chia sẻ công việc lặt vặt trong điền cư.

Việc nhà tạm thời kết thúc, Tần Miễn, Lôi Thiết lại vội vàng đến trấn trên.

Sở dĩ bọn hắn gấp gáp như thế là do động tĩnh của hai phấn cầu trong không gian gần đây càng lúc càng lớn, họ loáng thoáng sinh ra cảm ứng, đoán chừng mấy ngày tới chúng sẽ nở hoa. An bài việc ở trấn trên xong, bọn hắn liền toàn tâm toàn ý ở nhà chờ đợi.

Kiểm tra tình hình của Song Hưởng lâu và tiệm ăn xong, hai người đi đến căn tiệm mới. Trong tiệm trang hoàng vô cùng *** tế, sạch sẽ tao nhã, vừa bước vào cửa liền chạm chuông gió treo trên đỉnh đầu, phát ra tiếng leng keng trong trẻo êm tai. Diện tích căn tiệm không lớn, khoảng gấp đôi tiệm 'Món ăn ngon', dùng vách tường gỗ ngăn làm hai. Gần cửa bày cố định hai bộ bàn ghế, phía trong có một tủ quầy cao đến ngực, trên tủ treo một tấm ván gỗ hình vuông. Sau tủ quầy là ba giá kệ đặc chế, mỗi kệ đều có ba tầng. Sau vách tường gỗ là bếp.

"Tức phụ, căn tiệm mới này chuẩn bị làm gì?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn nói: "Bán điểm tâm và thức uống. Phúc thẩm, Toàn thẩm và thê tử Lôi Tần Nhạc không tính là thông minh, nhưng làm việc tận tâm nghiêm túc, cũng chăm chỉ chịu khó, chỉ làm mấy việc vặt như giặt đồ nhổ cỏ có vẻ như nhân tài không được trọng dụng. Để ba người họ ở nhà làm điểm tâm và đồ uống, đưa đến tiệm bán kiếm lời."

Tiền đề dĩ nhiên là Tần Miễn hướng dẫn cho ba người đó trước. Lôi Thiết ôm vai hắn "Tiền là kiếm mãi không hết, ta không hi vọng ngươi quá vất vả."

"Yên tâm." Tần Miễn hưởng thụ tựa lên người y "Về cửa tiệm này, trước mắt ta không có ý dùng nó kiếm nhiều tiền, chỉ chiếm sẵn chỗ ở trấn Lưu Thuỷ, cũng không thể để không căn tiệm."

Lôi Thiết nhìn mặt hắn có nét mệt mỏi, lòng lo lắng "Liên tục mấy tháng nay tốc độ luyện hóa chân nguyên của ngươi rất chậm. Nếu ta đoán không sai, chắc chắn liên quan đến 'phấn cầu'. Tức phụ, chúng ta về sớm đi. Vạn nhất có dị biến, ở nhà dễ hành động hơn."

Tần Miễn gật đầu "Thật ra ta cũng nghĩ như huynh. Không gian và ta là một thể, 'phấn cầu' lại ở trong không gian, e là phần lớn linh khí ta hấp thu đã bị phấn cầu tiếp nhận." Hắn có dự cảm, hai đóa hoa này tuyệt không phải vật tầm thường.

Nghĩ đến đây, hắn cũng khó dằn nổi "Chúng ta mau về nhà thôi."

Hai người thu dọn một chút, cưỡi ngựa phi nhanh, trở về thôn Thanh Sơn.

Hai tay Đỗ thị chống nạnh, đứng giữa con đường duy nhất dẫn vào thôn, tuyên bố cố ý đứng đây chờ bọn hắn. Từ đây cách cửa thôn chừng nửa dặm đường.

Tần Miễn, Lôi Thiết đúng lúc ghìm cương ngựa.

Tần Miễn không xuống ngựa, nhìn Đỗ thị, nhíu mày. Không biết bà ta lại muốn bày trò làm con thiêu thân gì nữa.

"Lão Đại, nương muốn gặp mặt ngươi đúng là không dễ." Đỗ thị làm như không thấy Tần Miễn, dùng ánh mắt từ ái nhìn Lôi Thiết, ôn hòa nói "Theo ta về nhà một chuyến, ta và cha ngươi có chuyện muốn nói với ngươi."

Biểu cảm của Lôi Thiết không hề dao động, nhàn nhạt nói: "Đỗ thị, có việc gì thì nói thẳng."

Tần Miễn nhìn ánh mắt Đỗ thị xoay chuyển vòng vo, biết có điều khác thường "Lão thái thái, có gì thì người cứ việc nói thẳng, chúng ta còn rất nhiều chuyện cần làm."

Đỗ thị chán ghét lườm hắn, phất tay với hắn như xua đuổi ăn mày "Tần Miễn, nơi này không có việc của ngươi, đứng im một bên đi."

Lôi Thiết vung dây cương, bốn vó hắc mã cử động "Tức phụ, chúng ta đi."

Đỗ thị khẩn trương, vội vàng cả đường bọn hắn.

“Khoan đã! Nếu vậy ta sẽ nói thẳng.” Đỗ thị ra vẻ đúng lý hợp tình nói “Lão Đại, bất hiếu có tam, vô hậu lớn nhất, Tần thị tốt mấy cũng không thể sinh hài tử cho ngươi, thế nên ta và cha ngươi quyết định nạp thiếp cho ngươi –”

“Bà nói cái gì!” Tần Miễn trợn mắt há mồm, ***g ngực bỗng nhiên quặn đau đến kêu to một tiếng, bàn tay bụm lấy ngực.

“Tức phụ!” Lôi Thiết phi thân lên ngựa của đối phương, ôm lấy hắn, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Đỗ thị, ánh mắt rét lạnh thấu xương như đang nhìn một người chết.

Đỗ thị giống như rơi xuống hầm băng, toàn thân băng lãnh, không thể động đậy.

Tay trái Lôi Thiết chém ra một chưởng.

Đỗ thị bị một sức mạnh vô hình va chạm mạnh, ngực đau nhức một trận, nặng nề té xuống đất. Bà hoảng sợ nhìn Lôi Thiết, há miệng muốn nói, lại phát hiện mình không thể thốt ra âm thanh nào.

Tông mã nhảy vọt qua Đỗ thị, cấp tốc lao về phía Du nhiên điền cư.

“Tức phụ, ngươi thế nào?” Lôi Thiết cúi đầu nhìn người trong lòng, lo lắng không thôi.

Lúc này linh khí trong cơ thể Tần Miễn dao động kịch liệt, nhận thấy không gian khác thường, hai ‘phấn cầu’ tựa như tâm ý tương thông với hắn, đang sốt ruột triệu hồi hắn.

“Mau, vào không gian.”

Không kịp về tới Du nhiên điền cư, Lôi Thiết dùng chân nguyên ngưng tụ ra một vùng ảo giác, để phòng xa xa có người nhìn trộm, cùng Tần Miễn biến mất tại chỗ.

Hai người xuất hiện trong không gian, bị linh khí dao động bên trong va chạm suýt nữa té xuống đất. Hai người ngẩng đầu, giật mình nhìn linh khí cuồn cuộn giống như vòi rồng phun ra từ tứ hợp viện, lan khắp không gian.

“Phấn cầu!” Tần Miễn kinh hô.

Lôi Thiết ôm hắn, lách mình xuất hiện trước bồn hoa trong tứ hợp viện. Giữa linh khí nhộn nhạo, hai đóa ‘phấn cầu’ đang dần dần hé nở. Linh khí toát ra từ cánh hoa, phảng phất như phát tán ánh bạc chói lọi.

Cánh hoa hồng nhạt còn lớn hơn cả lá, từng cánh từng cánh bung ra, Tần Miễn cả thở mạnh cũng không dám Lôi Thiết không khá hơn hắn bao nhiêu, song quyền bất giác nắm chặt, đôi mắt chăm chú quan sát ‘phấn cầu’.

Theo số cánh hoa bung ra ngày càng nhiều, hai người không hẹn mà cùng cảm nhận được niềm sung sướng đến từ ‘phấn cầu’, kinh ngạc nhìn nhau một cái, rồi đường nhìn về lại ‘phấn cầu’.

Ước chừng gần nửa canh giờ, ‘phấn cầu’ bên trái dẫn đầu mở ra hai cánh hoa cuối cùng, cùng lúc đó, một tiếng khóc nỉ non của trẻ con truyền đến. Giữa nhuỵ hoa là một đứa bé trần truồng đang nằm.

Tần Miễn khó tin dụi dụi mắt, đứa bé vẫn là đứa bé, hắn vừa mừng vừa sợ “Má ơi, bánh bao!”

Gần như hắn vừa dứt lời, đóa hoa còn lại cũng nở rộ hoàn toàn, cũng là một đứa bé đang nhắm mắt, hai cái chân nhỏ quơ quào, oa oa khóc lớn.

Tần Miễn và Lôi Thiết còn chưa kịp phản ứng, không gian bỗng phát sinh dị biến. Linh khí cuồn cuộn vô cớ mà sinh, không gian giống như mặt biển gặp phải gió táp, rung động dữ dội.

Đầu Tần Miễn, Lôi Thiết trống rỗng, ngất đi.

-Hết chương 131-

132. Chương 132: Cặp Nhi Tử Song Sinh

Không biết qua bao lâu, Tần Miễn từ từ ôm đầu ngồi dậy, bởi vì tiếp nhận quá nhiều thông tin về không gian nên đầu hơi choáng váng.

Nguyên lai, chủ cũ chiếc nhẫn là một vị luyện khí sư, cũng tự tay ông luyện chế ra nó. Không gian thần kỳ của chiếc nhẫn không chỉ có thể làm kho hàng di động, trang viên di động, mà còn dùng như 'thuốc thang tẩm bổ'. Khi nhẫn lấy máu nhận chủ, không gian chỉ có công dụng bình thường, khi chủ nhân không gian hữu duyên tu luyện, không gian sẽ thăng cấp, chân chính thừa nhận chủ nhân nó. Ái nhân của vị luyện khí sư này cũng là nam tử, một luyện đan sư. Để tạo ra kết *** tình yêu giữa cả hai, vị luyện đan sư này khổ tâm nghiên cứu nhiều năm, tạo ra 'Đồng tâm hoa' có khả năng dưng dục đời sau của họ. Từ thời khắc Tần Miễn và Lôi Thiết kết tâm ý, 'đồng tâm hoa' đã tiếp nhận tâm huyết của bọn hắn, bắt đầu lớn dần. Về phần vì sao chiếc nhẫn rơi vào tay 'Nhất Điểm Bạch' thì không rõ.

Trước kia linh khí trong không gian rất nhạt, thậm chí vào không gian tu luyện so ra hiệu quả còn kém hơn vào thâm sơn. Nhưng hiện tại, cả không gian ngập tràn linh khí. Không chỉ thế, tứ hợp viện từ một sân biến thành ba sân, phòng đan dược, phòng linh khí và vườn linh thảo bị ẩn tàng cũng hiển hiện ra. Linh khí dồi dào còn thúc đẩy tu vi Tần Miễn và Lôi Thiết thăng lên một cấp.

Nghe được tiếng trẻ con khóc, Tần Miễn chợt nhớ ra hai hài tử, nhanh chóng đứng dậy. Đúng lúc này Lôi Thiết cũng tỉnh lại.

Hai người phi thân đến trước bồn hoa, nhìn hai đóa hoa khổng lồ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai đứa bé vẫn nằm ở nhụy hoa, hươ hươ hai cánh tay bé tí, đạp đạp hai cái chân nho nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, oa oa khóc lớn, nước mắt trong suốt tựa như từng viên trân châu lăn xuống làm tâm người mềm nhũn.

Hai người theo bản năng vươn tay ra ôm.

Tần Miễn đột nhiên nhớ ra một việc, kịp thời ngăn Lôi Thiết lại "A Thiết, chúng ta phải rửa tay trước. Ta đi lấy đồ bọc cho chúng."

Hắn cấp tốc mang hai cái khăn tắm lớn ra, loại thuần bông vải, vô cùng mềm mại, thích hợp làm tã bọc. Thấy hắn quay lại, giọng điệu Lôi Thiết hiếm khi mà vội vã "Tức phụ, mau nhìn, tụi nó rất giống chúng ta."

Trong lòng Tần Miễn khẽ động "Thật hả? Đợi một chút, ta bọc khăn tắm cho chúng trước, để tránh bị cảm lạnh."

Hắn dời đứa bé sang bên cạnh một chút, trải khăn tắm lên nhụy hoa, tiếp theo ôm đứa bé đặt vào khăn, bọc kín, một cánh tay kê dưới gáy, cánh tay còn lại ôm mông bé, nhẹ nhàng nhấc lên. Nói đến cũng lạ, đứa bé bị hắn ôm lên liền ngưng khóc, hai mắt đen lúng liếng mở to nhìn hắn.

Tần Miễn cẩn thận quan sát ngũ quan đứa bé, thầm thấy ngạc nhiên. Tiểu gia hỏa này không giống trẻ con bình thường vừa mới sinh ra đỏ hỏn nhăn nheo như khỉ, ngược lại trắng trắng mềm mềm, phấn điêu ngọc mài. Tiểu gia hỏa này, trán, lông mi và mắt giống Lôi Thiết, mũi, miệng và cằm thì giống hắn. Vai trái đứa bé có một cái bớt hình hoa năm cánh màu đỏ sậm to cỡ móng tay.

"Ha ha, quả nhiên giống hai chúng ta." Tần Miễn vui sướng không thôi "Dễ thương quá!"

Hắn nhịn không được hôn trán đứa nhỏ này một cái. Đứa còn lại bỗng nhiên gào khóc lớn, hắn lập tức quay đầu, thấy tên Lôi Thiết ngốc nghếch kia đặt hai tay dưới nách đứa nhỏ, nhấc đứa nhỏ lên không trung. Xương trẻ sơ sinh rất mềm, cổ cũng không khoẻ, đầu không thể tự khống chế mà gục xuống, đương nhiên sẽ khó chịu mà khóc lớn.

"Tức phụ…" Lôi Thiết luống cuống nhìn hắn xin trợ giúp.

Tần Miễn lại là buồn cười lại là bất đắc dĩ, nhanh chóng nói: "Huynh buông nó xuống trước đi."

Lôi Thiết nghe lời đặt đứa nhỏ về lại nhụy hoa.

Tần Miễn nói: "Học theo tư thế của ta ôm ngang nó, huynh đón lấy nhóc này đi."

Lôi Thiết thật cẩn thận đỡ lấy đứa nhỏ trong lòng hắn.

Đứa nhỏ được đổi người ôm, cái miệng trề ra, tò mò nhìn Lôi Thiết.

Tần Miễn dùng khăn tắm bọc đứa nhỏ còn lại, ôm lên. Đứa nhỏ lập tức nín khóc, cặp mắt đen to như trái nho nhìn chằm chằm Tần Miễn, khóe miệng hơi nhếch giống như đang cười.

Tần Miễn nhớ đây là đệ đệ, sau khi quan sát, phát hiện điểm duy nhất khác nhau giữa hai huynh đệ chính là cái bớt, bớt của ca ca ở hõm vai trái, bớt của đệ đệ ở hõm vai phải.

Lôi Thiết đến trước mặt Tần Miễn, chừa ra một cánh tay vòng qua hắn, hôn xuống môi hắn, thanh âm khàn khàn "Tức phụ, cám ơn ngươi" Y phải may mắn cỡ nào, mới có được một ái nhân tri kỷ vô cùng, nay lại có một cặp hài tử thuộc về họ. Hạnh phúc cuồng liệt thế này cứ như là trộm được. Y vui sướng, đồng thời cũng mơ hồ có phần bất an, lo được lo mất.

Hai má Tần Miễn nóng lên, cố tình lớn tiếng che giấu xấu hổ trong lòng "Cảm ơn ta làm gì! Huynh nói vậy cứ như con… là do ta sinh ấy."

"Ha ha ha…" Tiếng cười sung sướng mà tràn ngập từ tính phát ra từ cổ họng Lôi Thiết, khóe miệng khẽ cong, nghiêm túc nói "Tức phụ, bọn nó là nhi tử của hai ta."

Tần Miễn không chút do dự gật đầu "Đương nhiên!" Hắn kích động đâu kém gì Lôi Thiết. Hắn chưa từng hối hận khi quyết định ở bên Lôi Thiết, nhưng trong lòng không phải không có tiếc nuối. Đến với Lôi Thiết cũng có nghĩa là hắn không thể có con thân sinh của mình. Nào ngờ không gian lại bù đắp cho nuối tiếc của hắn, chẳng những cho hắn hài tử, còn là hai đứa.

Hai đứa bé do hắn và Lôi Thiết chăm sóc gần mười tháng mới chào đời, nào khác gì con thân sinh của họ.

Có lẽ thấy đói bụng, hai huynh đệ không hẹn mà cùng khóc lên.

Lôi Thiết không biết làm sao, nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn cái khó ló cái khôn "Huynh trông bọn nó, ta đi vắt sữa."

Hai đóa hoa khổng lộ nở rộ trở thành giường trẻ con thiên nhiên. Hắn đặt đứa bé mình đang ẵm xuống nhuỵ hoa, quan sát không gian bên ngoài, thấy không người, chợt hiện ra ngoài, vào nhà len lén vắt chút sữa.

Có sữa, lại không có bình sữa, hai phụ thân lần đầu nhậm chức đành phải dùng muỗng nhỏ đút con từng chút một, vì không có kinh nghiệm, một thìa sữa chỉ vào miệng hai huynh đệ một ít, hơn phân nửa đều chảy ra mặt chúng. Nhưng hai huynh đệ vô cùng ngoan ngoãn, không khóc không nháo, chép miệng mút lấy.

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn mà càng thêm yêu thương.

Uống sữa xong, hai tiểu tử liền say ngủ, bốn tay nhỏ không tự giác nắm lại thành quyền, đáng yêu cực kỳ.

Tần Miễn, Lôi Thiết với tâm trạng vừa hưng phấn vừa thấy mới lạ, đứng bên cạnh ngắm nhìn thật lâu. Từ nay bọn hắn đã là người có nhi tử.

Tần Miễn hồi thần trước "A Thiết, chúng ta có nên mời hai bà vú về không?"

Sau hồi lâu, Lôi Thiết mới lên tiếng "Tức phụ, ta không muốn để người ngoài vào ở trong nhà chúng ta."

Tần Miễn vò đầu. Thực ra hắn cũng không muốn. Nhưng trẻ nhỏ cần phải bú sữa mẹ, kiêng sữa mẹ mới bú bình, vấn đề là không có bình sữa, chung quy không thể dùng thìa đút mãi.

Hồi tưởng lại đống vật tư hắn lúc trước thu gom để đối phó với lời tiên tri tận thế, bỏ lại hai chữ "Chờ đã!" rồi chạy vào một căn phòng lớn lục lọi. Kiếp trước khi chuẩn bị vật tư, do thức cần mua quá nhiều, hắn ủy thác quản lý của một cửa hàng tổng hợp thay hắn chọn đồ dùng sinh hoạt. Lúc đó hắn nghĩ mình sẽ kết giao bạn gái, nên nhấn mạnh với quản lý kia chuẩn bị chút đồ cần thiết cho mẹ con. Hẳn phải có bình sữa, thậm chí là sữa bột trong này.

Quả nhiên, lay hoay gần một canh giờ, Tần Miễn tìm ra sáu cái bình sữa còn đóng gói bao bì hoàn chỉnh, có điều là loại bình inox.

Vấn đề bình sữa được giải quyết, kế tiếp là dàn xếp lai lịch của hai bé cưng, quần áo, giường đệm linh *** cho bé.

Tần Miễn, Lôi Thiết thương lượng với nhau, quyết định đến Huyện thành một chuyến, mua chút quần áo trẻ con chất lượng thượng đẳng, tã lót dệt bằng chất vải mềm mại. Về phần thân phận hai cục cưng, hai người quyết định bất kể người khác hỏi thế nào, cũng nói là nhi tử thân sinh của bọn hắn, hai cục cưng lớn lên giống họ, ai dám nói không phải con thân sinh? Nếu có người hỏi nương hài tử là ai, ở đâu thì lảng tránh không đáp, người khác cũng chả làm gì được bọn hắn.

Hai người ra khỏi không gian, xuất phát đi huyện Chiêu Dương ngay. Tần Miễn từ bên ngoài vẫn có thể thấy tình hình trong không gian, tạm thời để hai đứa bé ngủ say bên trong cũng không có gì phải lo.

Trời tối muộn, hai người mới chạy về tới thôn, ôm hai tã bọc gõ gõ đại môn Du nhiên điền cư.

Phúc thúc xách đèn ***g ra mở cửa "Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, các ngài đã trở lại."

Thấy hai đứa bé trong lòng họ, ông chấn động "Đây là…?"

Tần Miễn vén lên một góc tã bọc, cố ý để ông thấy mặt hài tử "Là nhi tử của ta và đại thiếu gia."

Lôi Thiết cũng vén tã lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của tiểu tử còn lại, sợ hài tử gặp gió, liền mau chóng khép tã bọc lại.

Phúc thúc vừa thấy diện mạo hai hài tử, không nghi ngờ gì, cảm tính không thôi, thức thời không nhắc đề tài liên quan nương hai hài tử "Quá tốt rồi, tiểu thiếu gia — Đúng rồi, chúng ta có hai vị tiểu thiếu gia, về sau không thể xưng hai vị chủ tử là 'Đại thiếu gia', 'Tiểu thiếu gia' nữa, phải xưng 'Đại lão gia', 'Tiểu lão gia'."

Tần Miễn đầu đầy hắc tuyến ° °|||. Hắn và Lôi Thiết còn trẻ vậy mà đã phải bị gọi là 'lão gia'?

"Hôm nay chúng ta quay về vội vàng, ngày mai thúc phái người đi trấn trên mua một chiếc giường trẻ con tốt nhất."

"Dạ." Phúc thúc hỏi "Về bà vú…"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Hài tử uống sữa."

Phúc thúc muốn nói sữa bò dù sao vẫn không bằng sữa người, nhưng hiểu rõ tính cách vị chủ tử này, liền không nói ra, chỉ là trong mắt hiện vẻ lo lắng, quyết định về phải nói Phúc thẩm hỏi thăm Toàn thẩm một chút. Toàn thẩm từng sinh hài tử, hẳn là biết cách chăm con.

Tần Miễn không cho là thế. Mấy con bò sữa trong nhà đều được nước linh tuyền tẩm bổ, cho sữa còn bổ hơn sữa mẹ. Huống hồ hai nhi tử lớn lên trong nguồn linh khí dồi dào, tố chất cơ thể mạnh hơn trẻ con bình thường nhiều.

Lôi Thiết phân phó Phúc thúc "Phúc quản gia, nhanh chóng vắt một thùng sữa sạch sẽ đưa qua."

"Dạ."

"Còn nữa." Tần Miễn bổ sung "Một tháng sau sẽ tổ chức tiệc đầy tháng cho hai nhi tử. Ngày mai thúc thả tin này ra ngoài."

"Dạ." Phúc thúc rất kích động, quên cả gọi người đến soi đèn cho Tần Miễn, Lôi Thiết thay mình, xách đèn ***g vội vàng chạy đi.

May mà bóng tối không có ảnh hưởng lớn với Tần Miễn, Lôi Thiết. Huống chi trong Du nhiên điền cư, từ đại môn đến cầu nhỏ rồi đến hàng rào trước nhà, cách mỗi hai trượng đều có một cột đèn, đèn dầu sáng trưng.

Vào đến nhà, hai phụ thân nhẹ nhàng ẵm hai nhi tử đặt lên giường lò, đắp chăn nhỏ lên. Lôi Thiết dùng nước sôi tráng sơ hai bình sữa. Sau khi sữa được đưa tới, Tần Miễn chỉ rót non nửa hai bình sữa, còn lại thu vào không gian bảo tồn.

Bận suốt một ngày, hai người còn chưa ăn cơm chiều. Lôi Thiết trông hai con, Tần Miễn vào bếp nấu hai bát mì.

Ăn xong bữa tối, hai người ôm hai đứa bé cùng nhau nghỉ ngơi. Tần Miễn lo lúc mình ngủ sẽ đè lên hài tử, để hai đứa nằm trong cùng, Lôi Thiết nằm bên cạnh chúng, hắn ở ngoài cùng.

Nửa đêm, hai hài tử y a y a hai lần, lần đầu là đói bụng, lần sau là đái dầm. Tần Miễn, Lôi Thiết rất ngạc nhiên, cảm thấy cả hai hài tử thật khoẻ mạnh.

-Hết chương 132-

Tui có chuyện muốn nói: Bánh bao chắng chắng tròn tròn đã ra lò

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

133. Chương 133: Lôi Thiết Uy Vũ

Du nhiên điền cư, dãy nhà chính, lầu một, phòng chủ nhân, giá nến bốn góc cháy sáng cả đêm. Tại tiếng gà gáy vang lần thứ nhất, Lôi Thiết liền thức dậy, nghiêng đầu nhìn Tần Miễn nằm cạnh, đối phương há miệng ngáy khò khò, ngủ mê say, một cánh tay còn thò ra ngoài chăn.

Lôi Thiết khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng đặt cánh tay hắn về lại trong chăn, chăm chú nhìn gương mặt ngủ của đối phương hồi lâu, cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhuận đang hé mở. Người trong giấc ngủ mơ bị quấy nhiễu, liếm liếm môi, tiếp tục ngủ ngáy. Đầu lưỡi Lôi Thiết nhân cơ hội luồn vào, nhẹ nhàng khuấy đảo khoang miệng mà không phát ra âm thanh nào, nhận được sự đáp trả theo bản năng của đối phương, lại hôn càng nhẹ càng sâu.

"Ưm… A Thiết…" Mặt thiếu niên bị nghẹn đến đỏ lên, thở cũng dồn dập, lơ mơ lầm bầm một câu.

Nghe được tên mình, ôn nhu như nước trong mắt Lôi Thiết như muốn trào ra ngoài, thỏa mãn buông tha, liếm đi vệt nước dính trên khoé miệng hắn, vỗ nhẹ lưng hắn.

Tần Miễn trong mộng lầm bầm hai tiếng, ngủ thật say. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết quay đầu nhìn phía trong của giường lò, hai tiểu gia hỏa cũng kề vai say sưa ngủ, không hề nhúc nhích.

Bên ngoài ánh ban mai đã hé lộ, y im hơi lặng tiếng mặc quần áo vào, rời giường, tu luyện nửa canh giờ rồi trở lại phòng, một lớn hai nhỏ vẫn còn ngủ.

Lát sau, mí mắt Tần Miễn rung rung, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy nam nhân ngồi ở mép giường nhìn mình lom lom "A Thiết, ta vừa nằm mơ, mơ thấy chúng ta có hai nhi tử."

Lôi Thiết vén sợi tóc vướng trên mặt hắn ra, ra hiệu hắn nhìn phía trong giường. Tần Miễn quay đầu nhìn theo, tức khắc tỉnh táo lại. Không phải nằm mơ, thật sự có hai nhi tử.

Chẳng biết hai tiểu gia hỏa tỉnh hồi nào, không ồn không quậy, hai cái tay nhỏ nắm mền nhỏ chơi, miệng phát ra tiếng y y a a, tự lấy làm vui.

Khuôn mặt nhóc con béo mũm mĩm, nhìn là biết mềm, Tần Miễn nhịn không được vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc.

"Mềm ghê!"

Lôi Thiết nửa tựa lên người hắn, cũng thò ngón tay chạm chạm khuôn mặt của bé con.

Tần Miễn ngẩng đầu nhìn nét dịu dàng nơi đáy mắt nam nhân, trong lòng có chút chua. Phải chăng có nhi tử rồi, người nam nhân này để ý nhất sẽ không còn là hắn?

Lôi Thiết nhận ra hắn thất thần, cúi đầu nhìn lại. Cặp mắt ngơ ngẩn khiến biểu cảm của tức phụ lộ ra nét ngây ngô đơ đơ hiếm thấy, như đang ám chỉ y mau mau tới bắt nạt. Cổ họng căng chặt khô khốc, y thuận theo nội tâm, kéo Tần Miễn lên người hôn kịch liệt.

Sầu não không tên trong lòng Tần Miễn thoáng cái hôi phi yên diệt, ôm cổ nam nhân, hôn đáp lại càng mãnh liệt hơn y, hậu quả chính là hai người quấn quýt dây dưa thật lâu mới tách ra, môi Tần Miễn sưng phồng lên, quần áo trên người Lôi Thiết bị hắn lôi kéo xốc xếch không thể tả.

Ánh mắt nóng cháy còn đổ lên người, toàn thân Tần Miễn phát sốt, sống lưng còn lưu cảm giác giống như bị điện giật, vội vàng nói: "Có trẻ con ở đây đó."

Lôi Thiết vươn thẳng lưng, chậm rãi chỉnh lại quần áo, nhìn qua hai tiểu gia hỏa.

"Tức phụ, nhi tử tên là gì?"

"Việc này..." Tần Miễn còn chưa nghĩ tới, bất chợt nảy ý "Từ điển."

Trong phim truyền hình thường thấy mấy cặp cha mẹ ôm từ điển muốn tìm tên hay cho con, hắn còn thấy buồn cười, hôm nay cũng đến phiên hắn và Lôi Thiết. Nháy mắt tiếp theo, cuốn từ điển Hán ngữ xuất hiện trong tay. Từ điển này hắn mua hồi học cao trung, cất giữ kỹ nên trông mới toanh.

Hắn vừa lật vừa hỏi Lôi Thiết "Hai hài tử đều theo họ ta hay theo họ huynh, hay một đứa theo họ ta, một đứa theo họ huynh?"

Lôi Thiết kéo gối dựa tới cho hắn tựa vào, lại dịch chăn đắp lên mình hắn. Từ lúc hai đứa trẻ xuất thế, thân thể Tần Miễn không còn dấu hiệu hay mỏi mệt, cũng không sợ lạnh, có thể xác định đủ loại dị trạng lúc trước đều liên quan đến hai hài tử. Nhưng y chăm sóc Tần Miễn đã thành thói quen, động tác rất thuận tay.

"Đặt tên ba chữ. Đứa lớn theo họ ngươi, đứa nhỏ theo họ ta, chữ giữa giống nhau là được."

Tần Miễn bổ sung "Không chỉ chữ giữa giống nhau, chữ thứ ba tốt nhất là xuất phát từ một từ. Như vậy người ngoài nghe liền biết chúng là huynh đệ ruột thịt."

"Ừ." Ánh mắt Lôi Thiết bỗng nhiên tối đi, nhẹ hôn trán hắn một cái "Từ từ nghĩ, ta ra ngoài một chuyến."

Tần Miễn chú ý thấy tâm tình y hơi bất thường "Đi đâu thế?"

"Yên tâm. Giải quyết một chuyện lẽ ra nên giải quyết từ sớm."

Tần Miễn nghĩ tới gì đó, không hỏi nữa, ôm lấy mặt đối phương, hôn mạnh một ngụm ở môi "Đi đi, đi sớm rồi về ăn sáng."

"Được."

Lôi Thiết ra khỏi phòng, trời đã sáng choang.

Y ngẩng đầu nhìn không trung gió nhẹ mây thưa, cất bước ra khỏi Du nhiên điền cư.

Hạ nhân nhà họ đều thức dậy rất sớm, đang làm mấy công việc lặt vặt hằng ngày của điền cư, gồm quét rác, cho gà cho heo ăn. Các hạ nhân quét lá rụng cung kính hành lễ với Lôi Thiết xong, lui sang một bên.

Lôi Thiết ra khỏi đại môn Du nhiên điền cư, không nhanh không chậm đi về phía Đông thôn. Người quen thuộc y sẽ phát hiện, hôm nay, khí tức quanh thân y lạnh lẽo hơn mọi ngày.

Lão trạch.

Đỗ thị sáng sớm thức dậy, phát hiện mình vẫn không thể nói chuyện, hoảng sợ đụng ngã ghế tròn trong phòng. Hôm qua, sau khi bị té ngã một cách cổ quái, bà liền không nói được, còn tưởng bản thân bị vẻ mặt kia của Lôi Thiết doạ sợ, trong lòng kinh hãi mới không thốt ra tiếng. Nhưng vì sao đã qua một đêm mà vẫn chưa thể nói lại.

Bà kinh hoàng túm lấy bả vai Lôi Đại Cường, dùng sức lay "Ưm! Ưm! Ưm!"

Lôi Đại Cường bị bà đánh thức, mày cau chặt, xua xua tay, mất kiên nhẫn nói: "Bà lại làm ầm ĩ cái gì? Biết vậy đã qua đêm ở phòng Vi nhi cho rồi."

Đỗ thị vừa tức vừa hận, ôm đầu ông ta, ra hiệu ông nhìn mình, sau đó chỉ chỉ miệng mình.

Lôi Đại Cường sửng sốt một lúc lâu, ngờ ngợ hỏi: "Ý bà là, bà không nói được?"

Đỗ thị gật đầu liên tục, ánh mắt toát ra nỗi kinh sợ khắc sâu cùng bất an mãnh liệt. Trong lòng bà sớm đã gào thét: Là lão Đại! Nhất định là lão Đại động tay chân.

Nhưng bà không nói được, cũng không biết viết chữ, chỉ có thể sốt ruột làm ra đủ loại thủ thế khó hiểu đối với Lôi Đại Cường.

"Tại sao lại như vậy…" Lôi Đại Cường căn bản không nhìn bà đang khoa tay múa chân cái gì, tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng không để tâm "Có phải bị cảm lạnh nên yết hầu tắc nghẽn hay không? Mà thôi, lát nữa mời Lưu đại phu đến coi cho bà."

Thái độ thờ ơ của ông chọc giận Đỗ thị, lần đầu tiên trong đời dùng ánh mắt oán hận trừng ông ta. Mấy ngày trước, Triệu Tứ Phát lén đến tìm bà và Lôi Đại Cường, ám chỉ họ có thể dùng biện pháp nạp thiếp cho Lôi Thiết để khống chế Lôi Thiết xa cách Tần Miễn, cũng đề cử một biểu muội của gã. Lôi Đại Cường cảm thấy đó là một ý hay, cũng đồng ý phương pháp này.

Đỗ thị không cam tâm. Lôi Đại Cường cũng có phần đối phó Lôi Thiết, vì sao chỉ bắt mình bà chịu tội. Dựa vào đâu chứ? Bà vì nam nhân này sinh con đẻ cái, mệt nhọc nửa đời người, nam nhân này hồi báo bà thế đó sao?

Bỗng nhiên Đỗ thị bổ nhào vào Lôi Đại Cường, liều mạng đánh nhéo ông ta.

Lôi Đại Cường ngạc nhiên một lát, rồi phản ứng lại, chật vật trốn tránh hai tay bà, giận dữ hét: "Bà điên rồi!"

Sức lực nam nhân mạnh hơn nữ nhân, ông đẩy Đỗ thị ngã sấp lên giường, nhanh chóng xuống giường, sa sầm nhìn gương mặt đẫm nước mắt của Đỗ thị, chán ghét nói: "Mới sáng sớm phát điên cái gì!"

Dứt lời, ông phất tay áo rời đi, xoay người vào phòng Vệ thị.

Vệ thị tựa ở đầu giường cho nữ nhi bú sữa, thấy Lôi Đại Cường tiến vào, mặt đỏ lên, vội vàng dùng chăn che chắn tầm nhìn của ông.

"Tướng công, ngài… không có việc gì chứ?"

Lôi Đại Cường sờ sờ khuôn mặt bị quào trầy, đi qua ôm vai nàng. Vệ thị sinh hài tử xong lại càng mặn mà hơn trước, ông càng ngắm càng thích.

"Ai biết bà ta lại phát điên cái gì! Toàn cố tình gây sự."

Vệ thị mỉm cười, tựa vào vai ông, không nói gì. Khỏi cần làm gì, Lôi Đại Cường cũng sinh phản cảm với Đỗ thị, nàng rất hoan nghênh.

Nha hoàn tiểu Hỉ làm xong bữa sáng, bưng đồ ăn lên bàn.

Đỗ thị xuất hiện với một đôi mắt sưng vù, không biết suy nghĩ gì, hai mắt âm u toả ra quang mang khiến người phát lạnh.

Cả nhà còn chưa bưng bát cơm lên, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa sân, không nhanh không chậm bước vào phòng.

Đỗ thị thấy rõ người tới, đứng bật dậy, hung ác tiến lên, yết hầu phát ra tiếng "A a".

Lôi Thiết vung tay lên, Đỗ thị liền ngã xuống.

Đỗ thị ương ngạnh đứng lên, chạy đến bên cạnh Lôi Đại Cường, kéo cánh tay ông, chỉ vào Lôi Thiết, miệng "A a" không ngừng, phẫn nộ và hận ý đan xen trong mắt.

Lôi Đại Cường, Vệ thị, Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào bị một màn trước mắt làm cho ngu muội.

Lôi Đại Cường phản ứng lại trước, không thể tin "Ý của bà là, bà không thể nói… là do lão Đại làm?"

Vệ thị, Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào giật mình nhìn Đỗ thị. Không nói được?

Đỗ thị phẫn hận trừng Lôi Thiết, gật đầu không ngừng.

Ánh mắt ngạc nhiên của Vệ thị, Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào đồng thời dừng ở Lôi Thiết.

"Đại ca, có chuyện gì vậy?" Lôi Hướng Lễ chẳng hiểu ra sao. Nhưng đáy lòng hắn tin Lôi Thiết sẽ không vô duyên vô cớ xuống tay với Đỗ thị, nên nói chuyện với Lôi Thiết vẫn thật tôn kính.

Ngày hôm qua, lời nói của Đỗ thị kích thích khiến ngực Tần Miễn quặn đau, linh khí dao động, cuối cùng dẫn đến hai cục cưng sinh ra sớm vài ngày. Vạn hạnh là Tần Miễn không có thụ thương. Nhưng vừa nghĩ đến Tần Miễn có thể sẽ bị thương, Lôi Thiết liền hận không thể giết Đỗ thị. Y không đáp lời Lôi Hướng Lễ, biểu cảm đông lạnh, ánh mắt lạnh lùng chầm chậm quét qua Lôi Đại Cường và Đỗ thị "Lôi Đại Cường, Đỗ thị, các người đã làm gì, trong lòng các người hiểu rõ. Hôm nay, ta đến để nói cho các người, nếu về sau lại nhúng tay vào chuyện của ta, ta sẽ cho các người biết, trên đời này còn có chuyện càng thống khổ hơn là chết."

Lôi Đại Cường và Đỗ thị hoảng sợ.

Nhà chính nhất thời tĩnh lặng phăng phắc, khí áp trầm thấp làm người hít thở không thông.

Thật lâu sau, Lôi Đại Cường mới tìm được giọng nói của chính mình, lại phát run đến gần như không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh "Ngươi… Ngươi… Chẳng lẽ ngươi dám… dám giết cha ngươi?"

Lôi Thiết nhìn ông chằm chằm, vẻ mặt vô cảm, tiếng nói không có hờ hững, ngược lại rất bình bình, song hai mắt lại như có thể cắn nuốt người "Ngươi có thể thử."

Đầu Lôi Đại Cường ong ong, hai chân như nhũn ra, lảo đảo một chút, suýt nữa ngất xỉu, được Vệ thị đỡ lấy đúng lúc.

Thanh âm Vệ thị thanh âm bình tĩnh ôn hoà "Lão Đại, ngươi yên tâm, từ nay về sau cha ngươi tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho các ngươi nữa."

Lôi Đại Cường há miệng thở dốc, muốn nói lại không nói ra được.

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn nàng "Về sau nếu nữ nhi ngươi gặp phiền toái, chúng ta sẽ giúp nó một lần."

Vệ thị vui mừng, Lôi Thiết là người có bản lĩnh, hứa hẹn của y còn trân quý hơn của cải bạc vạn. Nàng mỉm cười "Vậy Tình Tình thật may mắn."

Lôi Thiết xoay người rời đi, bóng dáng trầm lặng mà nguy hiểm.

Đỗ thị phát cuồng dùng nắm tay nện vào đầu Lôi Đại Cường, không cam lòng chỉ chỉ hướng Lôi Thiết rời đi, không ngừng kêu to.

"A! A!"

Lôi Đại Cường lộ vẻ chần chờ.

Nét mặt xinh đẹp của Vệ thị trầm xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép "Tướng công, đến giờ ngài còn không hiểu rõ sao? Lôi Thiết không phải nhân vật ngài có thể khống chế. Chọc Lôi Thiết, có lẽ y còn bỏ qua cho chúng ta một ngựa, nhưng chọc tức phụ y, y tuyệt đối sẽ không để yên. Tức phụ y chính là nghịch lân của y! Chẳng lẽ ngài muốn cả nhà chúng ta bị huỷ mới cam tâm sao?"

-Hết chương 133-

---

134. Chương 134: Tần Duệ Kỳ Và Lôi Duệ Lân

Lôi Đại Cường nghĩ đến lời uy hiếp đe doạ của Lôi Thiết khi nãy, lại nghĩ đến bản thân có thể rơi xuống kết cục thành người câm giống như Đỗ thị, quay người lại, hung hăng tát một bạt tai lên mặt Đỗ thị, oán hận nói: "Đều là do người đàn bà này mà ra!"

Đỗ thị bị ông ta tát ngã ta đất, hai má nháy mắt sưng vù lên.

"Nương!" Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào hô to, vội chạy tới nâng Đỗ thị dậy.

"Cha, rốt cuộc hai người đã làm gì với Đại ca Đại tẩu?" Lôi Hướng Lễ nhíu mày hỏi.

Lôi Đại Cường ấp úng nói: "Triệu Tứ Phát nói với ta và nương ngươi, chỉ cần nạp thiếp cho Đại ca ngươi, liền… Ta không có ý này… nạp thiếp cho nó để chúng có nhi tử, chỉ cần chúng ta nắm giữ hài tử, tài sản nhà bọn họ… Ta cũng không phải vì bản thân…" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào đều dùng ánh mắt thất vọng nhìn ông, khiến ông không nói nên lời nữa.

"Nương, ta và Tứ ca đỡ người vào phòng trước." Lôi Xuân Đào nhẹ giọng nói với Đỗ thị.

Đỗ thị bụm mặt gật gật đầu, không hề nhìn Lôi Đại Cường, vẻ mặt mờ mịt.

Ba người vào phòng, Đỗ thị nằm ngã xuống giường, từ từ nhắm hai mắt, không nói một lời. Dù Đỗ thị có nhiều điều không phải, nhưng chung quy vẫn là nương ruột của Lôi Xuân Đào, Lôi Hướng Lễ, nhìn bà như vậy, trong lòng hai huynh muội đều không thoải mái. Nhưng nếu đi tìm Lôi Thiết cầu tình, hai người cũng không có da mặt dày như thế.

"Nương, ta đi mời Lưu đại phu đến xem cho người trước." Lôi Hướng Lễ nói.

……

Lôi Thiết vào cửa nhà, thu liễm khí tức lạnh giá, đi vào phòng.

"Trở về rồi." Tần Miễn đã mặc quần áo, ngồi nghiêng tựa vào đầu giường, quan sát vẻ mặt y không có gì khác thường, yên tâm, vẫy tay với y, đưa sổ ghi chép đang cầm qua "Ta cảm thấy mấy chữ này không tệ, nhưng vẫn không đủ. Huynh xem thử."

Trong sổ viết: Thư, thụy, thế, hiên, hi, vũ.

Lôi Thiết cũng cảm thấy thiếu chút gì đó.

"Muốn tìm cái tên hay thật không dễ." Tần Miễn cau mày, đưa từ điển cho đối phương "Giờ đến phiên huynh tìm."

Lôi Thiết thành thật nói: "Không biết…"

Tần Miễn cười phốc ra tiếng. Tuy tựa đề của từ điển viết bằng phồn thể, nhưng tổng thể đều là chữ giản thể, Lôi Thiết muốn xem hiểu quả thật sẽ rất vất vả. Hắn cố ý làm khó Lôi Thiết đó, nhìn biểu cảm có phần ấm ức kia cũng rất thú vị.

Hai cục cưng ư ư ra tiếng.

Lôi Thiết lập tức đứng lên "Ta đi hâm nóng sữa."

Nhìn bóng lưng chạy trối chết khiến Tần Miễn lại nhịn không được cười to, lắc đầu, tiếp tục lật từ điển, bỗng linh quang chợt lóe, nghĩ đến 'kỳ lân'. Kỳ Lân là thú mang điềm lành, không chỉ ngụ ý may mắn, hai chữ còn gắn liền nhau, dùng làm chữ cuối cùng trong tên các cục cưng chẳng phải quá thích hợp sao?

Về chữ giữa — nam nhi phải đỉnh thiên lập địa, uy vũ khí phách, chữ giữa nên đặt là 'Duệ'. Duệ trong 'sắc bén' sánh ngang với 'khí thế dũng mãnh trẻ tre' và 'hoàn mỹ'.

Hắn viết xuống giấy: 'Tần Duệ Kỳ' và 'Lôi Duệ Lân'.

"Tên rất hay." Hơi thở âm ấm phả nhẹ vào tai. Không biết Lôi Thiết trở vào từ lúc nào, vừa hay nhìn thấy tên trên giấy.

Tần Miễn che lỗ tai, hoài nghi y cố tình, dùng lực vỗ vỗ vai y "Nhũ danh của nhi tử giao cho huynh."

Mỗi tay Lôi Thiết cầm một bình sữa, đang muốn cho hai cục cưng bú, nghe vậy, động tác chợt khựng.

"Tức phụ, ta không biết."

"Không biết cũng phải biết." Tần Miễn lần lượt hôn nhẹ lên mặt hai cục cưng, cuối cùng hôn cắn lên mặt Lôi Thiết một ngụm tỏ vẻ cổ vũ, cười cười gian xảo, cố ý thở dài "Nhi tử à, người phụ thân là ta đã chọn cho các ngươi cái tên thiệt uy phong. Nếu sau này các ngươi lớn lên chê nhũ danh không dễ nghe thì hãy trách lão cha các ngươi ấy nhá."

Lôi Thiết sờ sờ mặt. Tuy y lớn hơn tức phụ tám tuổi, nhưng cũng không cần thêm chữ 'lão' vào chứ?

Tần Miễn ở bên cạnh cười trộm.

Lôi Thiết thu hết động tác lén lút của hắn vào mắt, khẽ lắc đầu, suy nghĩ một lát "Vậy gọi là 'Viên Viên' và 'Mãn Mãn"'

"Nghe không tệ." Tần Miễn nhìn y tán thưởng, chuẩn bị ra ngoài làm bữa sáng, quay đầu hỏi "Mình huynh giữ hai đứa nó không thành vấn đề chứ?"

Lôi Thiết gật đầu "Yên tâm."

Kỳ thật Tần Miễn cũng không có lo gì, tối qua hai đứa con ăn uống tiểu tiện đều là Lôi Thiết tự tay lo liệu. Hắn nửa tỉnh nửa ngủ ở bên cạnh chỉ đạo. Có lẽ động tác của Lôi Thiết không được thành thạo và vụng về, nhưng quý ở điểm y tận tâm cẩn thận, sợ làm đau hai đứa con nên động tác rất nhẹ, tóm lại là chăm hai con cũng khá.

Tần Miễn vào bếp nấu cơm xong, trở về phòng nhìn thoáng qua, hai cục cưng đã uống hết sữa, đang ngủ vùi.

Trên bàn cơm, hắn hỏi chuyện Lôi Thiết ra ngoài sáng sớm nay.

Ăn xong bữa sáng, hai phu phu ôm một quyển sách tìm trong không gian có tựa đề [Hướng dẫn nuôi trẻ] nghiên cứu, Phúc thúc dẫn đầu toàn bộ hạ nhân trong nhà đến bái kiến.

Hai người ôm hai hài tử ra.

Mọi người quỳ xuống cùng hô: "Bái kiến đại lão gia, tiểu lão gia, đại thiếu gia, tiểu thiếu gia!"

"Đứng lên đi." Lôi Thiết.

"Đa tạ đại lão gia!"

Tần Miễn nghe xưng hô mới, vẫn cảm thấy không được tự nhiên "Như vầy đi, xoá chữ 'lão', từ nay gọi 'Đại gia' và 'Tiểu gia' là được."

Mọi người đồng thời hô theo, ngóng trông nhìn hai vị tiểu chủ tử trong lòng các chủ tử.

Tần Miễn phân phó: "Phúc thẩm, Toàn thẩm, hai thẩm ôm hai hài tử để mọi người đều nhìn thấy."

"Dạ."

Toàn thẩm từng sinh con, thành thạo đón lấy Mãn Mãn trong lòng hắn. Phúc thẩm tuy không có sinh nở, nhưng lúc trước giúp người ta chăm con nên ôm Viên Viên cũng vững vàng.

Nhìn rõ diện mạo hai hai cục cưng, hai thẩm đều thầm ngạc nhiên, trong lòng yêu quý vô cùng.

Các hạ nhân còn lại lần lượt nhìn xong, đều cảm thấy cao hứng thay hai vị chủ tử, cùng hô chúc "Chúc mừng đại gia và tiểu gia có được quý tử!"

"Ừ." Tần Miễn hào sảng nói "Phúc quản gia, toàn bộ hạ nhân đều được thưởng một trăm văn."

"Dạ!"

Mọi người đại hỉ "Đa tạ tiểu gia, đa tạ đại gia!"

Tần Miễn, Lôi Thiết ôm lại hài tử.

Phúc thẩm nâng vài bộ quần áo bước lên trước "Khởi bẩm đại gia, tiểu gia, đêm qua lão nô, Toàn thẩm cùng nhà Lôi Tần Nhạc gấp rút may vài bộ y phục trẻ nhỏ, mong đại gia và tiểu gia không ghét bỏ."

Tần Miễn nhận quần áo, cười nói: "Mọi người có tâm. Kỹ năng thêu thùa của cả ba đều không tệ, chỗ ta có vài bản thiết kế quần áo, các ngươi cầm may thêm vài bộ đồ cho hai hài tử."

"Dạ."

Phúc thúc chờ bọn hắn nói xong, bẩm báo: "Đại gia, tiểu gia, nô tài đã phái người đi trấn trên mua giường trẻ con, đoán chừng hai ba khắc nữa là về đến. Ngoài ra tin vui của hai vị tiểu thiếu gia cũng đã thả ra ngoài."

“Rất tốt, mọi người đều lui xuống đi.”

Không qua bao lâu, hạ nhân đến báo, Lôi Hướng Nhân, Triệu thị, Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị, Lôi Hướng Lễ và Lôi Xuân Đào đến.

Vừa vào nhà, Lôi Hướng Nghĩa đã khẩn cấp hỏi: “Đại ca, đại tẩu, sao đột nhiên các ngươi lại có hai nhi tử?”

Lời này thật thất lễ, Tần Miễn biết gã chỉ là tò mò, cũng không có ác ý nên không để tâm, dẫn cả bọn vào phòng hắn và Lôi Thiết.

“Sao các ngươi lại cùng nhau đến đây? Hài tử còn đang ngủ, vào xem đi.”

Nhìn ngũ quan của Viên Viên và Mãn Mãn, mấy người ngạc nhiên không thôi.

“Nương hài tử đâu?” Triệu thị lập tức hỏi.

Lôi Thiết lạnh lùng nhìn nàng, Triệu thị lập tức im thin thít. Vừa nãy nàng ta và Lôi Hướng Nhân sang lão trạch, đã biết chuyện phát sinh sớm hôm nay. Nhưng nàng ta thực sự tò mò lắm, vì sao hai đứa bé vừa giống Lôi Thiết vừa giống Tần Miễn được? Cũng không thể do Tần Miễn, Lôi Thiết tự mình sinh. Nhưng tấm gương Đỗ thị còn để đó, nàng ta không dám mở miệng nữa.

Lôi Hướng Nhân lại không nghĩ nhiều như thế, truy vấn: “Nương hài tử là ai thế? Hai hài tử này giống nhau như đúc, khẳng định là cùng một nương. Nhưng vì sao chúng vừa giống đại ca lại vừa giống đại tẩu nhỉ?”

“Không liên quan đến ngươi.” Lôi Thiết cảnh cáo.

Triệu thị kéo kéo tay Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nhân hậm hực ngậm miệng, nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ tham lam khiến người ghét.

Nếu không phải gã và Triệu thi đi cùng những người khác, Tần Miễn sẽ không để hai phu thê họ tiến vào.

“Các vị, mời ra ngoài ngồi chơi.”

Toàn thẩm dâng nước trà rồi lui về phía sau, đứng một bên đợi lệnh.

Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị nói cho Tần Miễn, Lôi Thiết một số kinh nghiệm nuôi con.

Lôi Hướng Lễ, Lôi Xuân Đào từng phụ chăm sóc Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo và Lôi Hân Hân, cũng có kinh nghiệm, thỉnh thoảng xen vào vài câu. Họ không nói gì về chuyện xảy ra khi nãy ở lão trạch khiến Tần Miễn tăng thêm vài phần hảo cảm. Kỳ thật làm Đỗ thị câm một thời gian, đối với bà không hẳn là chuyện xấu. Chỉ cần không sinh sự, ai mà rãnh rỗi chạy đi đối phó bà ta.

Lôi Hướng Nhân nghĩ nhà Lôi Thiết giàu có hơn nhà mình không biết bao nhiêu lần thì đứng ngồi không yên, đứng lên “Các ngươi trò chuyện, ta và tức phụ ra ngoài dạo một vòng.”

“Được đấy, được đấy.” Triệu thị hiểu rõ gã nhất, hai mắt tỏa sáng.

Thái độ Lôi Hướng Lễ có chút lạnh nhạt “Nhị ca, chúng ta cũng không ngồi nữa, ngươi và Nhị tẩu cùng chúng ta về thôi.”

“Hay ngồi thêm một lát đi?” Lôi Hướng Nhân không dễ gì mới vào được, sao nỡ đi nhanh như vậy.

Lúc này, bốn người Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Thành, Lôi Tần Trung và Lôi Tần Tín sải bước đi tới, khí thế sắc bén, sau khi hành lễ với Tần Miễn, Lôi Thiết, chia đứng ngoài hai bên cửa.

Lôi Hướng Nhân hoảng sợ “Vậy… Vậy đi thôi.”

Đoàn người Lôi Hướng Nhân ra về, bọn Lôi Tần Thuận cũng thi lễ cáo lui.

Không qua bao lâu, Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Lý khiêng giường cho hài tử đến.

Giường trẻ con làm bằng gỗ, bốn phía có tay vịn, các tấm ván gỗ được mài đến bóng loáng Phía trên còn có giá treo, có thể giăng màn và treo đồ chơi nhỏ linh ***.

Tần Miễn vẫn chưa hài lòng lắm, bảo Lôi Thiết cải tạo lại một chút, tăng thêm các bánh xe ở bốn chân giường cho tiện đưa đẩy, đồng thời có thể dùng giường thay cho nôi.

Cải tạo hoàn tất, Tần Miễn lót đệm giường nhỏ lên. Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân được chuyển qua 'nhà mới'.

-Hết chương 134-

---

135. Chương 135: Ông Ngoại Bà Ngoại Đến

Tần Miễn bỗng cảm thấy thiệt thất sách, đáng lẽ nên mua luôn hai chiếc giường, một đặt trên lầu, một để dưới lầu. Về sau hắn và Lôi Thiết chuyển đổi giữa phòng trên phòng dưới thì không phải di chuyển giường tụi nhỏ.

Hắn gọi Phúc thúc đến, dặn thúc hôm nào lại sai người đi mua thêm một chiếc giường cho trẻ.

Về phần xe đẩy trẻ em hẳn là thời đại này chưa có, Tần Miễn quyết định vẽ ra rồi đặt tiệm gỗ làm. Bất quá hiện Viên Viên và Mãn Mãn còn bé tí, tạm thời chưa cần dùng xe, để làm sau cũng không muộn.

Cả thôn Thanh Sơn bởi vì tin tức 'Tần Miễn và Lôi Thiết có một đôi nhi tử song sinh đáng yêu' mà sôi trào, ai nấy đều tò mò về dáng vẻ hai đứa bé đến khó chịu, nhưng hài tử người ta còn chưa đầy tháng, tới cửa vấn an không tốt, chỉ có thể kiên nhẫn chờ tới tiệc đầy tháng của chúng.

Tần Miễn còn cho người đưa tin đến Đặng gia thôn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Người Đặng gia nhận được tin, cũng chấn động vô cùng. Sáng sớm ngày hôm sau, Đặng lão gia tử và Đặng lão thái thái lo lắng không yên chạy tới thôn Thanh Sơn.

Lão gia tử, lão thái thái đã tiếp nhận chuyện ngoại tôn và một nam nhân sống đời với nhau, về phần hương khói, nguyên bản họ tính đề xuất cho Lôi Thiết, Tần Miễn nhận một đứa bé của Lôi gia hoặc Đặng gia làm con thừa tự, vậy ít nhất có thể kéo dài huyết mạch. Nào ngờ nhanh như vậy liền nghe tin Lôi Thiết, Tần Miễn có hài tử. Họ suy đoán hai hài tử này là Tần Miễn, Lôi Thiết nhận nuôi. Trong mắt các lão nhân, nhận nuôi thì cho dù thân thiết đến mấy, không có quan hệ huyết thống, chung quy vẫn cách một tầng.

Chuyến này, hai vị lão nhân đều mang tâm tư khuyên bảo Lôi Thiết.

Nhưng đến nhà Lôi Thiết, tận mắt nhìn diện mạo hai đứa nhỏ, hai cụ đều ngây ngẩn cả ra. Hai hài tử rõ ràng rành là năm phần giống Lôi Thiết, năm phần khác thì giống Tần Miễn. Gần buổi trưa, thừa dịp Tần Miễn bận rộn trong bếp, Đặng lão thái thái đến gần Lôi Thiết hỏi nhỏ: "Thiết nhi, ngươi thành thật nói cho bà ngoại, nương hai hài tử có phải là tỷ tỷ Miễn nhi không?"

Suy đoán này quả thật có thể giải quyết nghi vấn hai đứa bé vừa giống Lôi Thiết lại giống Tần Miễn. Nhưng Lôi Thiết đặt Tần Miễn ở đầu quả tim mà yêu thương, không muốn Tần Miễn chịu chút uất ức nào, thế nên không cho phép bản thân có liên hệ với bất kỳ nữ tử vô căn cứ nào.

Y không hề do dự mà lắc đầu "Bà ngoại, hai hài tử là con ruột cháu, cũng là con ruột của tức phụ cháu."

Đặng lão thái thái trừng mắt "Nói bậy! Chẳng lẽ hai đại nam nhân các ngươi còn có thể sinh con sao?"

Lôi Thiết không giải thích, bình tĩnh nói: "Bà ngoại, cháu không nói dối."

"Vậy…" Đặng lão thái thái gấp đến vỗ đùi.

"Thôi thôi." Vẫn là Đặng lão gia tử ngăn bà lại "Lão thái bà này cũng thật, bất kể nương hài tử là ai, chỉ cần hài tử là thân sinh nhi tử của Lôi Thiết không phải là được rồi sao?"

Đặng lão thái thái nghĩ nghĩ, thấy cũng phải, quả thật mình để tâm chuyện vụn vặt. Nay Lôi Thiết đã có đời sau, lại hoà thuận vui vẻ cùng Miễn nhi, vậy là đủ rồi, cần gì liên lụy thêm một người vào đây? Huống hồ, đứa nhỏ Miễn nhi kia khéo nói, hiếu thuận, còn chu đáo, bà cũng rất thích.

"Được, được, bà không hỏi nữa." Đặng lão thái thái cười thanh thản, ghé vào giường trẻ con vui tươi nhìn hai cục cưng.

Đặng lão gia tử ngồi trên sô pha lại có chút đăm chiêu. Ông hiểu ngoại tôn mình, Thiết nhi là một người kinh thường nói dối. Sau đó, ông nghĩ tới Nhất Điểm Bạch. Vào lần đầu tiên gặp Tần Miễn, sở dĩ tiếp nhận hắn nhanh như vậy, một nguyên nhân trọng yếu trong đó là do ông nhận ra Nhất Điểm Bạch không phải chó mà là một con sói. Sói là động vật khá có linh tính, nó đã nguyện ý đi theo Tần Miễn thì chứng tỏ nhân phẩm Tần Miễn không có vấn đề. Có người như thế ở bên cạnh ngoại tôn, ông yên tâm. Sau ông mới xác định Nhất Điểm Bạch là Lang vương. Một đại Lang vương vậy mà cam tâm tình nguyện đi theo hai con người, bên trong ắt có huyền cơ. Thế nên ông không khỏi nghĩ, có lẽ hai đứa nhỏ thật sự không có nương, mà là con ruột của Tần Miễn, Lôi Thiết? Nhưng nghĩ nghĩ, ông lại lắc lắc đầu. Bất kể ra sao, hai nam nhân làm sao có thể hài tử được?

Kỳ thật ông không biết mình đã đoán được một nửa chân tướng. Suy đoán một hồi, trái lại trong đầu càng loạn, ông dứt khoát không nghĩ nữa. Chung quy chỉ cần xác định hai đứa bé này là tằng ngoại tôn(1) của ông là được.

Ông phủi phủi tay áo, cũng đến bên giường trẻ con trêu đùa hai tiểu tử.

Tần Miễn có tu vi trong người, không cố ý nghe lén bên ngoài nói chuyện, nhưng cũng không tận lực che chắn, nên lời của hai vị lão nhân đều nghe rành mạch.

Câu hỏi của Đặng lão thái thái quả thật khiến hắn không thoải mái, nhưng câu trả lời nhanh chóng của Lôi Thiết nháy mắt xua tan hết nỗi lòng, khóe miệng giương lên độ cong thật cao, mi mục đều là ý cười hớn hở. Hắn biết mình không nhìn lầm nam nhân kia mà.

Lúc nấu canh xương củ sen, hắn cho thêm hai giọt nước linh tuyền vào, có thể điều dưỡng thân thể cho lão gia tử và lão thái thái một chút.

Hắn giương giọng hô: "A Thiết, huynh vào đây một chút."

Lôi Thiết nhanh chóng tiến vào,"Tức phụ."

"Giờ trong nhà đã có phòng nghỉ cho khách, chúng ta giữ ông bà ngoại ở thêm vài ngày đi. Còn nữa –" Hắn kề vào tai Lôi Thiết nói nhỏ "Ngươi rút thời gian vào không gian đào một cây nhân sâm, khi ông bà ngoại trở về thì đưa cho hai cụ, để hai cũ tẩm bổ thân thể."

Nói xong, hắn trộm hôn môi nam nhân một cái, cười tủm tỉm nói: "Cái này là phần thưởng cho huynh."

Phần thưởng? Lôi Thiết khó hiểu, nghĩ nghĩ, hiểu ra là tức phụ nghe được lời y nói mới rồi, ôm vai hắn hôn trả một cái, rồi ngồi xuống trước lòng bếp châm thêm củi.

"Nhân sâm rất dễ khiến người khác chú ý, không thích hợp."

Tần Miễn suy ngẫm, ngầm đồng ý. Nhân sâm trong không gian là đồ tốt, nhưng không nên vì sơ ý mà lưu lại hậu hoạn gì.

"Vậy đừng đưa sớm. 'Ở trọng' có rất nhiều phương thuốc, chờ hai ta có thời gian nghiên cứu kỹ lưỡng, thử luyện chế một ít dược hoàn dưỡng thân rồi hãy đưa cho hai vị lão nhân gia dùng."

Không gian có phòng luyện đan, phòng luyện khí và vườn linh thảo, hắn và Lôi Thiết chưa kịp xem xét kỹ, việc duy nhất có thể xác định là trong đó có không ít thứ tốt, tùy tiện lấy ra một thứ cũng có thể gây náo động.

"Được."

Tần Miễn đảo thịt gà xào đậu phộng trong nồi "Được rồi, không cần thêm củi nữa, có thể dọn món ra rồi."

Lôi Thiết bưng món ăn đã làm xong ra ngoài, Đặng lão thái thái nhìn bàn thức ăn đủ sắc hương vị, âm thầm gật đầu. Miễn nhi chăm làm giỏi việc, Thiết nhi có thể ở cùng nó, có lẽ là vận may của Thiết nhi.

Trên bàn bày sáu món rồi mà Lôi Thiết vẫn còn tiếp tục bưng thêm.

Đặng lão thái thái vội đi tới "Chỉ có bốn người chúng ta làm sao ăn được nhiều như vầy? Miễn nhi, đừng làm nữa, mau ra đây nghỉ ngơi ăn thôi."

Tần Miễn bưng đậu phụ sốt tương đi ra "Hiếm khi bà ngoại và ông ngoại đến được một lần, cháu cũng muốn làm thêm mấy món tranh thủ khiến nhị lão ăn bị nghiện, liền ở thêm với chúng cháu vài ngày nữa."

Đặng lão thái thái, Đặng lão gia tử nghe xong, mặt mày hớn hở.

"Đứa nhỏ này, vậy cũng không cần nấu nhiều như vậy." Đặng lão thái thái trìu mến vỗ vỗ tay Tần Miễn.

Tần Miễn liếc nhìn Lôi Thiết, trêu chọc: "Không sao đâu bà ngoại. Chắc người còn chưa biết đâu? A Thiết là thùng cơm, chúng ta ăn không hết thì bắt huynh ấy ăn."

Lôi Thiết không để ý, gật đầu nói: "Để ta ăn."

Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái nhìn nhau, cảm khái, có lẽ hai hài tử này thật sự là trời sinh một đôi.

Tổng cộng chín món, có chay có mặn có canh, hơn nữa phần lớn các món đều mềm, thích hợp cho người già ăn. Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái rất vui vẻ, càng thêm yêu thích Tần Miễn.

Lôi Thiết từ phòng bếp ôm ra một vò rượu.

Đặng lão thái thái vội nói: "Thân thể lão nhân không tốt, không nên uống rượu."

Tần Miễn giải thích: "Bà ngoại yên tâm, rượu này là rượu thuốc, không gắt, còn có thể kháng suy và kéo dài tuổi thọ."

Đặng lão gia tử nóng lòng muốn thử "Ta được uống vài chén mà."

Lôi Thiết: "Là tức phụ đặc biệt ủ."

"Bà ngoại, hay là người cũng uống một chén, sẽ không say đâu ạ." Tần Miễn cười nói.

Đặng lão thái thái xua tay nói: "Ta không thích vị kia, không uống đâu. Hai đứa và ông ngoại hai đứa uống đi."

Tần Miễn qua nhìn Viên Viên và Mãn Mãn trên giường một cái, hai đứa bé đang chơi đùa.

Lôi Thiết, Đặng lão gia tử và Đặng lão thái thái chờ hắn vào bàn mới động đũa.

Đặng lão gia tử nhấp một ngụm rượu, hai mắt sáng ngời "Không sai! Thuần mà không cay, rất thích hợp cho người niên kỷ cao như chúng ta uống."

Ông vội uống một ngụm lớn.

Lôi Thiết tất nhiên bồi cùng ông.

Tần Miễn, Đặng lão thái thái không uống rượu, thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho Lôi Thiết và Đặng lão gia tử, miễn cho hai người chỉ lo uống rượu.

Một bữa cơm, khách chủ tẫn hoan.

Buổi chiều, đút hai cục cưng uống sữa rồi dỗ ngủ xong, Tần Miễn gọi Toàn thẩm đến trông chúng, hắn và Lôi Thiết bồi Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái đi dạo trong vườn một chút.

So với năm ngoái, khu vườn biến hóa không ít.

Đi đến vườn nho, họ nói sang đề tài cây nho. Tần Miễn, Lôi Thiết mới biết trước kia Đặng lão gia tử từng trồng nho, vội vàng khiêm tốn lãnh giáo một phen, rất có thu hoạch. Tuy nước linh tuyền rất mạnh, nhưng học hỏi thêm nhiều điều vẫn tốt hơn.

Khi mặt trời ngã về Tây, Đặng lão gia tử nói muốn ra về, Tần Miễn nhiệt tình giữ lại hai cụ ở thêm vài ngày, cũng nói sẽ phái người đưa tin qua Đặng gia thôn.

Hai lão nhân nghĩ qua tháng Năm liền bắt đầu ngày mùa, về sau sẽ không có dịp ở lâu, liền đồng ý.

Lão thái thái nói cho Tần Miễn rất nhiều kinh nghiệm chăm sóc hài tử, tuy có một ít tri thức xung đột với quan niệm nuôi con thời hiện đại, nhưng đó là tâm ý của lão nhân, Tần Miễn vẫn nghiêm túc lắng nghe.

Lôi Thiết ngồi bên cạnh, ánh mắt sáng ngời luôn dừng tại Tần Miễn.

Tần Miễn muốn giả như không biết cũng không được, âm thầm trừng mắt y một cái, hai má nóng lên.

Lôi Thiết không được tự nhiên dời tầm mắt, bên tai cũng đỏ.

Đặng lão thái thái thu vào mắt, trong lòng vui mừng.

"Đúng rồi, sao không gặp Nhất Điểm Bạch?" Đặng lão gia tử ngồi nghiêng trên sô pha, hỏi.

Tần Miễn nói: "Mấy ngày nay con cũng không thấy bóng dáng nó đâu, phỏng chừng là ở trên núi."

Hắn cũng lấy làm kỳ lạ, lần này Nhất Điểm Bạch ra ngoài quả thật có hơi lâu. Bất quá, có lẽ giữa hắn và Nhất Điểm Bạch có duyên phận không thể diễn tả rõ, hắn cảm giác được Nhất Điểm Bạch vẫn an toàn. Kim Mao hẳn là đi cùng nó.

-Hết chương 135-

Chú giải:

(1) Tằng ngoại tôn: Chắt ngoại

Chủ nhà: Tui đã trở lại rùi mí bồ. Mấy ngày nay đình công luyện bộ "Kỷ camri trở lại" a, truyện hay và hấp dẫn, các màn chiến đấu đều gay cấn hết. Thích nhất là bé mèo A Bố 6 couple trong truyện cũng tuyệt nữa, tuy ngoài cặp Tùng Hạ – Thành Thiên Bích, Liễu Phong Vũ- Đường Nhạn Khâu thì mí cp khác ít đất diễn, nhưng mỗi cặp cũng khác biệt hén. Cơ mà cặp Thông Ma – Mục Phi chắc tình yêu kiểu plato dài dài wớ =)))))

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

136. Chương 136: Tiền Thị Sinh Con

Buổi tối, Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái ngủ ở phòng cho khách lầu một. Hai người vốn muốn giúp Tần Miễn, Lôi Thiết trông hài tử một đêm, bị Tần Miễn, Lôi Thiết từ chối khéo. Hai vị lão nhân lớn tuổi thức đêm sẽ không tốt cho thân thể.

Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái cũng biết mình không còn trẻ, bèn không khăng khăng nữa. Đây cũng là mảnh hiếu tâm của tụi nhỏ.

Ở Du nhiên điền cư ba ngày, Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái kiên trì cáo từ, chờ Viên Viên và Mãn Mãn đầy tháng lại đến.

Vì qua hai ngày nữa chính là ngày thành thân của Lôi Hướng Lễ, Tần Miễn, Lôi Thiết không giữ lại nữa, chuẩn bị hai vò rượu thuốc, hai vò rượu 'Nhất Tuyến Thiên đường' cùng hai mươi cân miến, phái Lôi Tần Nhạc dùng xe ngựa đưa hai cụ về Đặng gia thôn.

Một thôn nhỏ như vậy, chuyện Đặng lão gia tử và Đặng lão thái thái ở Du nhiên điền cư vài ngày, người trong thôn đều biết, Lôi Đại Cường tự nhiên cũng biết. Vừa nghĩ Lôi Thiết, Tần Miễn đối tốt với người Đặng gia như vậy, đối với thân sinh phụ thân lại bết bát thì trong lòng vừa phẫn nộ vừa ghen tị, nhưng nghĩ đến kết cục của Đỗ thị, ông không dám hành động thiếu suy nghĩ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đỗ thị mời vài đại phu đến xem cổ họng, kết quả chẩn đoán của nhóm đại phu đều là triệu chứng do quá kinh hách gây ra, có lẽ hai ngày sau sẽ khôi phục, cũng có thể cả đời không thể nói chuyện được nữa. Bình thường Đỗ thị gây náo loạn nhiều chuyện, 'lời nói' của bà không hẳn đáng tin, người Lôi gia bao gồm các nhà đã ra riêng đều không móc nối chuyện Đỗ thị bị câm với Lôi Thiết, dù rằng Đỗ thị nằng nặc cho là Lôi Thiết động thủ. Trái lại Lôi Đại Cường không tin bà, ông biết Lôi Thiết có võ, nhưng chung quy cũng không thể dưới tình trạng không tạo thành ngoại thương lại khiến Đỗ thị bị câm. Nếu làm được thì không phải thành thần tiên rồi à?

Việc Đỗ thị biến thành người câm không giải quyết được gì.

Lễ thành thân của Lôi Hướng Lễ tổ chức ở lão trạch. Bởi Lôi Hướng Trí có thân phận tú tài, Đỗ thị và Lôi Đại Cường đều muốn có mặt mũi hơn trước kia nên lần này cưới vợ cho Lôi Hướng Lễ, cả hai không thể keo kiệt quá, hơn nữa trong tay Lôi Hướng Lễ không thiếu tiền riêng, hôn sự diễn ra vô cùng náo nhiệt. Nội đốt pháo mừng thôi đã vang lộp bộp mười lần, tiền mừng cũng ném ba lượt. Nhóm trẻ con trong thôn vui vẻ muốn điên, cướp được không ít đồng tiền.

Tần Miễn, Lôi Thiết tự mình tham gia hỉ yến, tặng phong bì năm lượng bạc và quà lễ tổng giá trị cũng năm lượng bạc. Đối lập với lễ tắm ba ngày và tiệc đầy tháng của Lôi tiểu nha, các thôn dân mơ hồ nhìn ra: Tần Miễn, Lôi Thiết chỉ bất hòa với Lôi Đại Cường, Đỗ thị và Vệ thị, đối với người huynh đệ Lôi Hướng Lễ này vẫn tương đối coi trọng. Sau ngày thứ ba hồi môn, Lôi Hướng Lễ và Tôn thị chuyển đến ở nhà mới của Lôi Hướng Lễ. Nhà mới sát vách Lôi Hướng Nghĩa, hai huynh đệ vừa lúc bầu bạn.

Chung quy vẫn không bỏ xuống được thân nương, Lôi Hướng Lễ, Lôi Hướng Nghĩa bàn bạc với nhau, mỗi bên ra nửa tiền mua một nha hoàn tên tiểu Thúy cho Đỗ thị, chuyên phụ trách chăm sóc bà.

Không biết Lôi Hướng Nhân, Triệu thị có ý so bì hay là thế nào, sau họ hai ngày mua một nha hoàn mười mấy tuổi gọi là Châu nhi. Triệu thị rãnh rỗi liền dẫn theo Châu nhi đến thăm cửa nhà khác hoặc đi dạo khắp thôn, giống như sợ người khác không biết nàng ta có nha hoàn.

Tần Miễn cứ có cảm giác một ngày nào đó Triệu thị sẽ bị gậy ông đập lưng ông.

Chuyện nhà người khác, hắn không có hứng thú quản, cũng không có thời gian quản. Nhất Điểm Bạch và Kim Mao sau nhiều ngày biến mất tăm trở về.

Tần Miễn, Lôi Thiết giật mình khi phát hiện trong đan điền của Nhất Điểm Bạch có một luồng chân khí, nói cách khác, Nhất Điểm Bạch đã thành Yêu tu, mà trong cơ thể Kim Mao cũng có một ít linh khí mỏng manh.

Không rõ hai tên này trong khoảng thời gian ra ngoài gặp kỳ ngộ hay là thế nào, tuy bình thường Tần Miễn và Nhất Điểm Bạch có thể tâm ý tương thông, nhưng Nhất Điểm Bạch không biết nói, bọn hắn cũng không hỏi nó được.

Mà tóm lại vẫn là chuyện tốt, Tần Miễn quyết định từ nay hễ có cơ hội liền đưa Nhất Điểm Bạch và Kim Mao vào không gian tu luyện. Nay không gian linh khí dư thừa, càng thích hợp tu luyện hơn bên ngoài.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao vô cùng hứng thú với Viên Viên và Mãn Mãn.

Mới đầu, Tần Miễn Lôi Thiết không dám để chúng và Viên Viên, Mãn Mãn ở riêng một chỗ, sau phát hiện chúng nhận ra sự phòng bị của bọn hắn, bắt đầu cố ý tránh đi Viên Viên, Mãn Mãn, ngược lại cả hai đều buông lỏng. Quan sát gần mười ngày, xác định Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đều không có ác ý với Viên Viên, Mãn Mãn, thậm chí ánh mắt nhìn hai đứa nhỏ rất ôn hòa. Hai người hoàn toàn yên tâm, thỉnh thoảng còn tránh ra một chút để Nhất Điểm Bạch, Kim Mao nán lại bên giường bọn nhỏ.

Bởi Viên Viên và Mãn Mãn xuất hiện, việc khai trương cửa tiệm mới dời lại không thời hạn. Tần Miễn cũng không để tâm. Hắn luôn nhớ rõ, tiền kiếm mãi không hết, gia đình mới là quan trọng nhất.

Vừa chăm Viên Viên, Mãn Mãn, hai phu phu bàn bạc, nhân cơ hội này chỉnh sửa khu trồng cây ăn quả một chút. Bởi vì nay Du nhiên điền cư trồng rất nhiều cây, rừng cây nhỏ che hết ánh nắng. Tần Miễn muốn chặt bỏ cây cối vây ngoài bìa rừng và chặt bớt những cây quá cao, hơn nữa cải tạo rừng cây nhỏ thành một chỗ vui chơi loại nhỏ. Viên Viên và Mãn Mãn lớn lên một chút thì có thể chơi đùa ở đó.

Ngày hôm đó, Tần Miễn, Lôi Thiết ở bìa rừng thương lượng nên chặt bỏ cây nào, Lôi Tần Thuận bước nhanh đến báo "Đại gia, tiểu gia, Tam công tử vừa đến báo tin vui, Tam công tử sinh được quý tử."

-Hết chương 136-

---

137. Chương 137: Tiệc Đầy Tháng

Lôi Thiết hỏi: "Người ở đâu?"

Lôi Tần Thuận nói: "Tam công tử vui đến cười không khép miệng, báo xong liền chạy đi, nói là muốn báo tin cho các nhà thân thích khác."

"Vất vả lắm mới có được con trai, hắn không như vậy mới lạ." Tần Miễn quay đầu hỏi Lôi Thiết "A Thiết, quà lễ tắm ba ngày nhà họ có phải nên nặng một chút không?"

Lôi Thiết cân nhắc việc chặt cây, ngẩng đầu "Nặng hơn Vệ thị là được."

Tần Miễn nói với Lôi Tần Thuận: "Ngươi đem lời chúng ta thuật lại cho Phúc thúc, thúc ấy sẽ hiểu nên làm thế nào." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Tần Thuận sáng tỏ "Dạ."

Ngày nhi tử Lôi Hướng Nghĩa tắm ba ngày, Tần Miễn và Lôi Thiết cùng đi, Lôi Tần Nhạc cầm hộp quà theo phía sau.

Trong nhà Lôi Hướng Nghĩa, khách nhân đều đến sớm.

Nhũ danh đứa bé gọi là Ngưu Ngưu, tạm thời vẫn chưa đặt đại danh. Lôi Hướng Nghĩa tính chờ Lôi Hướng Trí trở về sẽ nhờ hắn đặt. Dùng xong bữa trưa, bà đỡ chủ trì nghi lễ tắm ba ngày. Đầu tiên, bày hương án bên ngoài phòng sinh, thờ cúng Vân Tiêu nương nương, Thôi Sinh nương nương, Tống Tử nương nương, Đậu Chẩn nương nương... tổng cộng mười ba vị. Trong lư hương chứa gạo, cắm nhang vào lúc đốt chỉ còn lại tro, bên dưới đè lên đủ loại giấy tiền vàng bạc kính cho thần linh. Đầu giường trong phòng ngủ sản phụ bày tượng 'Kháng công' và 'Kháng mẫu', dùng ba đĩa bánh chiên làm đồ cúng Bà đỡ thắp hương xong, dập đầu lạy ba cái.

Tần Miễn cảm thấy mới mẻ, đứng xem rất nghiêm túc. Do hắn cảm thấy tắm ba ngày không khoa học nên trước đó không tổ chức lễ tắm ba ngày cho hai tiểu bảo bối nhà hắn.

Bà đỡ ôm đứa bé lên, 'Tắm ba ngày' chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là người bổn gia theo thứ tự tôn ti trưởng ấu đi đầu hoặc rót một gáo nước trong vào bồn, hoặc cho thêm chút quả đỏ hay đồng tiền vào, gọi là 'Thêm bồn'. Nghe nói trong bồn càng nhiều, tương lai phúc khí đứa bé càng lớn. Nhưng đồ trong bồn đều thuộc về bà đỡ.

Tần Miễn rất tò mò mấy vị cực phẩm của Lôi gia sẽ thêm vào những gì, ôm tâm tư chế giễu đứng trong đám người xem.

Lôi Thiết đứng vai kề vai với hắn, thấy khoé miệng tức phụ nhếch lên, đáy mắt cũng xẹt qua ý cười.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị và Vệ thị là trưởng bối, thêm bồn trước nhất. Lôi Đại Cường thả vào bồn một nắm đồng tiền, ước chừng hai mươi cái. Coi như không tệ. Bà đỡ cười, xướng lời ca: "Đếm đồng thau, đại phú đại quý."

Đỗ thị mặt không biểu cảm, rót vào bồn một gáo nước trong, không biết là vị khách nhân nào nhịn không được cười nhạo ra tiếng. Đỗ thị hung hăng trừng qua, nhưng không tìm được người, xách mép quần ngồi mạnh xuống ghế.

Bà đỡ nhìn quen đủ loại trường hợp, sắc mặt không đổi, vẫn vui tươi hớn hở xướng "Nước chảy dài, thông minh lanh lợi."

Vệ thị ôm Tình Tình, giống như Lôi Đại Cường, thả một nắm tiền đồng vào.

Lôi Hướng Nhân nghênh ngang bước lên, tay phải xẹt qua mặt nước rất nhanh, nước vang ào ào một trận. Trong mắt bà đỡ chợt lóe lên sự khinh thường, hình như gã tưởng người khác không nhìn ra được ấy — gã căn bản không có thêm vào bất cứ thứ gì.

Các khách nhân cũng chẳng phải người mù, liếc mắt liền có thể nhìn ra trong bồn không tăng thêm thứ gì. Vài người nhỏ giọng nói thầm, ánh nhìn khinh bỉ thỉnh thoảng lại quét về phía Lôi Hướng Nhân, trong lòng thầm cảm khái: Dù ngươi tiếc tiền thì cũng nên đổ vào bồn thêm gáo nước hoặc cho chút quả đỏ, cũng là điểm tốt a. Đây chính là lễ tắm ba ngày của cháu ruột ngươi đấy.

Triệu thị lắc mông bước lên, múc vào bồn một bầu nước trong, trên mặt không có chút xấu hổ.

Vẻ mặt Lôi Hướng Nghĩa thực bình thản, đại khái là đã sớm không ôm bất cứ hi vọng với phu thê họ.

Lôi Hướng Lễ và tức phụ hắn, Tôn thị đều cho thêm hai mươi đồng tiền, dù sao vượt qua cha nương cũng không tốt.

Tiếp đến là Tần Miễn và Lôi Thiết. Lôi Thiết thuận tay thả xuống, trong chậu nước vang lên một tiếng 'Leng keng'. Mọi người tập trung nhìn vào, là một khoá trường mệnh bằng bạc, giá trị ít nhất một lượng. Đối với 'thêm chậu', đây đã là một bút lớn.

Trên mặt Lôi Hướng Nghĩa lộ ra nụ cười thành tâm, khẽ gật đầu với Lôi Thiết.

Nụ cười của bà đỡ cuối cùng cũng chân thật chút, lớn tiếng xướng: "Khoá trường mệnh, khóa phú quý lại khóa phúc lộc!"

Tần Miễn cho vào bồn một xâu đồng tiền, mọi người nhìn ra là một điếu, cũng tức là một trăm văn.

Bà đỡ mỉm cười, lại xướng: "Tiền đồng một trăm, sống lâu trăm tuổi!"

Tiếp theo là bà con thân thích khác và thôn dân thêm bồn, vài người thêm đồng tiền, đa số đều là thêm chút quả đỏ hoặc nước trong.

Thêm bồn xong, bà đỡ cầm chày gỗ khuấy trộn chiếc bồn, xướng: "Một khuấy hai khuấy rồi ba khuấy, ca ca dẫn đệ đệ chạy. Trẻ bảy mươi, trẻ tám mươi…"

Xướng xong thì dùng nước trong bồn tắm rửa cho đứa bé, lại là một quá trình xướng ca tương đối dài dòng, lời hay không cần tiền cứ tuôn ra không ngớt.

Lúc nghi thức chấm dứt, bà đỡ chúc mừng bổn gia, ít nhiều gì lại thêm vài đồng tiền thưởng. Lôi Hướng Nghĩa lấy từ túi quần ra một túi tiền nhỏ, đưa bà nói cảm tạ.

Bà đỡ ước lượng túi tiền, âm thầm gật đầu, nói chung chủ nhà này không phải người hồ đồ. Về phần cái vị hình như là huynh trưởng của chủ nhà kia, về sau nếu mời bà tắm ba ngày, bà cũng không muốn đến.

Cuối cùng, bà đỡ vớt mọi thứ trong bồn ra — tổng thu hoạch không tính là ít.

……

Mười tháng Năm là ngày đầy tháng của Viên Viên và Mãn Mãn, ngày xuân ấm áp, gió nhẹ phả vào mặt.

Du nhiên điền cư được nhóm hạ nhân trang hoàng một phen, tràn ngập bầu không khí hân hoan. Cổng lớn treo đèn ***g màu đỏ, còn dán câu đối mừng tiệc đầy tháng. Vế trên: Thiên tứ lân nhi toàn gia nhạc Vế dưới: Hộ nghênh quý nhân mãn đường huy Hoành phi: Hợp gia hoan nhạc(1).

Du nhiên điền cư tuy lớn, nhưng khắp nơi đều trồng này nọ, muốn dành ra chỗ bày tiệc rượu vẫn không đủ. Hơn nữa khách khứa lần này khẳng định có không ít hài tử nghịch ngợm, người đông không trông nom tốt, Tần Miễn, Lôi Thiết quyết định đãi tiệc ở sân phơi lúa.

Tổ chức tiệc đầy tháng cho hai hài tử mục đích chủ yếu là tuyên cáo sự tồn tại của chúng. Lúc trước Tần Miễn, Lôi Thiết cho rải tin ra ngoài chủ yếu là nhằm vào thôn dân trong thôn– nguyện ý thì đến, không muốn đến cũng không miễn cưỡng. Thế nên cả hai dự định làm tiệc cơ động, xếp đủ một bàn liền bưng món ăn lên. Dẫu cho ngươi là người thôn khác, chỉ cần nói vài câu chúc phúc, dù không mang hạ lễ gì cũng có thể vào ăn một bữa.

Khác với yến tiệc nhà Lôi Đại Cường lần trước, trường hợp lần này tổ chức hơi lớn. Sáng sớm, trong Du nhiên điền cư liền phát ra thanh âm pháo nổ, tiếng vang rung trời liên tục ước chừng hai khắc. Ăn sáng xong, nhóm hạ nhân bắt đầu làm việc đâu vào đấy, có phụ trách nấu trứng gà đỏ, có phụ trách vận chuyển bàn ghế đến sân phơi lúa, có vận chuyển rau dưa…

Các loại nguyên liệu nấu ăn lục tục từ Du nhiên điền cư và trấn trên chở đến sân phơi lúa.

Một vài thôn dân có quan hệ tốt với nhà Tần Miễn chủ động đến hỗ trợ, bận rộn khí thế ngất trời.

Phòng bếp lâm thời đã đắp xong vào đêm hôm trước, sau khi sáu đầu bếp chuyên nấu tiệc họ mời đến nơi, liền bắt tay nấu chiên hầm…

Một chiếc xe ngựa xa hoa tiến vào thôn Thanh Sơn, lúc ngang qua sân phơi lúa, bức màn bị người nhấc lên rồi buông xuống, xe ngựa tiếp tục đi, dừng ở đại môn Du nhiên điền cư.

Tiểu tư gõ vang đại môn.

Lôi Tần Nhạc nhìn thấy người tới, khá kinh ngạc, nhưng không dám thất lễ, hành lễ "Bái kiến Niếp công tử, Mộc công tử."

Người từ trên xe ngựa bước xuống chính là Niếp Hành và Mộc Thần. Nghe nói Tần Miễn, Lôi Thiết 'sinh' một đôi nhi tử song sinh, hai người sớm đã đứng ngồi không yên, khó lắm mới đợi đến hôm đầy tháng này, bèn ước hẹn cùng đi chúc mừng.

"Tiểu tử ngươi trí nhớ tốt thật." Niếp Hành cười nói "Chúng ta đến chúc mừng chủ tử ngươi, họ có ở nhà không?"

Lôi Tần Nhạc nói: "Đại gia và tiểu gia đều ở, nhị vị công tử, mời vào."

Hắn dẫn cả hai vào cửa, lại gọi một hạ nhân khác đến chủ trạch bẩm báo trước một tiếng.

Mộc Thần ngắm cảnh xuân tươi đẹp, nghe trong không khí phiêu đãng các loại hương hoa, cảm thấy *** thần sảng khoái.

"Du nhiên điền cư này đúng là một miền đất phúc, mỗi lần tiến vào, ta đều cảm thấy mệt mỏi trong người cuốn trôi hết sạch."

Niếp Hành bước đi chậm rãi, quét mắt nhìn cá con bơi lượn trong hồ nước, gật đầu tán đồng "Quả thật như thế. Tần Miễn và Lôi Thiết mới là người biết hưởng thụ nhất."

Chỉ chốc lát sau, họ liền đến trước chủ trạch. Bức màn màu trắng tầng hai phất phơ theo gió, thường chớp lên chớp xuống bên ngoài song cửa sổ. Lần trước đến Du nhiên điền cư, Niếp Hành, Mộc Thần chỉ nhìn thấy nơi này ở đằng xa, nay đến gần, đánh giá từ trên xuống dưới, mơ hồ cảm thấy tòa nhà vô cùng đặc biệt, nhưng cụ thể đặc biệt ở điểm nào thì không sao nói rõ được.

Tần Miễn, Lôi Thiết ôm Viên Viên và Mãn Mãn đứng ở cửa nghênh đón.

"Niếp Hành, Mộc công tử. Đã lâu không gặp." Đây là Lôi Thiết.

"Niếp Hành, Mộc công tử. Khách quý đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong hai vị thứ tội." Đây là Tần Miễn.

"Các ngươi đã gọi thẳng tên Niếp Hành, vậy cũng thẳng tên ta đi." Mộc Thần hiền hoà nói, ánh mắt dừng ở đứa bé trong lòng Tần Miễn.

Tần Miễn cười nói: "Được. Nhị vị, mời vào."

Niếp Hành, Mộc Thần chưa vào nhà ngay, mà ngạc nhiên nhìn chằm chằm hai đứa bé.

"Đây chính là cặp nhi tử song bào thai của các ngươi?"

Mãn Mãn nằm trong lòng Tần Miễn, Viên Viên do Lôi Thiết ôm, hai đứa bé đầu đội mũ quả dưa da hổ giống hệt nhau, mặc áo mỏng màu đỏ giống như nhau.

Trẻ sơ sinh đều mỗi ngày một dạng, so với một tháng trước, ngũ quan Viên Viên, Mãn Mãn giờ càng thêm rõ nét, khiến người không cần nhìn kỹ cũng biết chúng từ một khuôn do Tần Miễn, Lôi Thiết tạo ra. Viên Viên tương đối an tĩnh, tính cách tựa hồ giống Lôi Thiết hơn Mãn Mãn sôi động, khóe miệng thỉnh thoảng sẽ hơi vểnh lên giống như đang cười, con mắt cũng chuyển động vòng vo, cái miệng nhỏ thường phát ra tiếng y y a a.

"Rất giống hai người các ngươi." Niếp Hành cười, lấy ra hai chiếc khoá trường mệnh bằng vàng ròng đeo vào cổ Viên Viên và Mãn Mãn, chân thành nói "Chúc mừng các ngươi có được quý tử."

"Chúc mừng." Mộc Thần giống như đã ước hẹn với hảo hữu mình, cũng cầm ra hai khoá trường mệnh bằng vàng ròng.

Cả hai đều là người khôn khéo, tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng không hỏi gì.

"Đa tạ..." Khoé miệng Tần Miễn khẽ giật. Từng chiếc khoá trường mệnh họ tặng nặng ít nhất cũng năm lạng, đừng đè đau cổ con hắn chứ. Nhưng ngày đầy tháng tặng quà cho bé con chính là thêm phúc cho bé, tháo xuống ngay sẽ không may. Hắn bèn dùng một bàn tay đỡ lấy chiếc khoá, giảm bớt sức nặng cho Mãn Mãn. Khoá trường mệnh năm lạng vàng ròng tương đương với năm mươi lượng bạc trắng, là một khoản tiền to, nhưng Niếp Hành, Mộc Thần nếu đã tặng thì sẽ không nhận lại, Tần Miễn cũng không khách khí làm gì.

-Hết chương 137-

Chú giải:

(1) Dịch nghĩa câu đối: Trời ban con trẻ cả nhà vui Ngênh đón khách quý sảnh đường sáng Gia đình vui vẻ

---

138. Chương 138: Tiệc Đầy Tháng (2)

Phản ứng của Lôi Thiết giống hệt Tần Miễn, lấy tay nâng khoá trường mệnh tránh cho nhi tử không thoải mái.

Tần Miễn lại mời "Vào nhà ngồi đi."

Vào phòng khách, hai phu phu đặt Viên Viên, Mãn Mãn về giường em bé.

Hai tiểu gia hoả dường như luyến tiếc rời xa cái ôm ấm áp của hai phụ thân, hai đôi mắt tròn vo nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết, hươ huơ cánh tay lại đá đá cẳng chân, miệng phát ra âm thanh non nớt không rõ nghĩa.

"Viên Viên, Mãn Mãn, phụ thân sẽ trở lại rất nhanh." Tần Miễn vội vàng vỗ nhẹ vai nhỏ chúng nó, nhẹ giọng an ủi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết đẩy chuông gió treo trên giá, tiếng ngân leng keng hấp dẫn chú ý của hai cục cưng, ánh mắt chuyển động theo sự đong đưa của chuông gió.

Tần Miễn, Lôi Thiết nhân cơ hội tránh đi.

Mộc Thần thầm tán thán, người mặt lạnh như Lôi Thiết không ngờ cũng có một mặt 'dịu dàng' thế kia, làm hắn ta không khỏi nổi lên ý niệm thành gia, tốt nhất là có thể sinh một nhi tử đáng yêu.

Thừa dịp Tần Miễn châm trà và Lôi Thiết chuẩn bị điểm tâm không có ở đây, Niếp Hành, Mộc Thần đánh giá phòng khách, rồi càng thêm hâm mộ Tần Miễn, Lôi Thiết. Căn phòng không có chút xa hoa và phung phí, thậm chí sắp xếp không tính là ngăn nắp, nhưng vách tường trang hoàng và bài trí trong phòng, như sô pha, như đệm, như thảm... thứ nào thứ nấy vô hình trung lộ ra nét tuỳ tiện thoải mái, hình thành bầu không khí ấm cúng khiến người khó bỏ, không giống những đại gia tộc như nhà họ, để cho người cảm thụ sâu sắc nhất chỉ có băng lãnh. Tần Miễn đặt hai tách trà xuống trước mặt Niếp Hành, Mộc Thần, ngồi xuống sô pha đối diện "Không nghĩ các ngươi sẽ đến nên trong nhà không chuẩn bị Long Tĩnh phía tây cũng không có Phổ Nhị phương Nam, chỉ có trà Ngũ Hoa tự chế này. Ta và A Thiết cảm thấy hương vị không tệ, các ngươi nếm thử."

Lôi Thiết đặt điểm tâm xuống rồi ngồi ở ghế đặt bên giường bọn nhỏ, đẩy nhẹ chiếc giường đưa tới đưa lui, khiến chuông gió ngân lên tiếng trong trẻo êm tai.

Niếp Hành có chút buồn cười, nâng chung trà lên "Sao trong mắt ngươi ta và Mộc Thần cứ như người hay soi mói quá vậy?"

Tần Miễn nhún vai "Vậy thì không rõ a."

Mộc Thần nhìn nhìn nước trà trôi nổi cánh hoa và lá trà, cảm thấy không có gì đặc biệt, nhấp một ngụm, tức thì kinh ngạc "Trà này vị ngọt nhẹ, mùi hương u nhã, uống vào thần khí rung động, không hề thua kém các loại danh trà kia tí nào." Hắn ta theo bản năng muốn hỏi lá trà chế biến thế nào, nhưng nghĩ đến có thể là bí phương nhà người ta, kịp thời im miệng.

"Có thể được Mộc công tử của chúng ta khen ngợi như thế, hiển nhiên không phải tầm thường." Niếp Hành ngạc nhiên nhìn hắn một cái, cũng nhấp một ngụm, *** tế thưởng thức, tán thưởng "Quả nhiên không tệ."

Hắn ta nửa đùa nói: "Tần lão bản, có hứng thú bán công thức chế biến trà không?"

Thật đúng là không lúc nào không nghĩ cách kiếm tiền. Tần Miễn bội phục đối phương "Cám ơn, chúng ta không thiếu tiền." Trà này dùng hai loại lá trà và ba loại hoa hái trong không gian chế biến thành, mùi vị quả thật không giống bình thường.

"Vậy thì tiếc quá." Niếp Hành đành từ bỏ.

Ba người trò chuyện, Niếp Hành nhắc tới chuyện mua hoa quả của Du nhiên điền cư. Mắt thấy anh đào và đào mật lại sắp chín muồi. Hắn ta và Mộc Thần đã sớm nhìn chằm chằm.

Tần Miễn nhìn nhìn Lôi Thiết, ngữ điệu do dự "Việc này…"

Niếp Hành buông chén trà, kinh ngạc nói: "Ngươi đừng nói với ta ngươi hối hận không muốn hoa quả nhà các ngươi tiêu thụ ra ngoài nhé."

Tần Miễn xua tay "Không phải a. Bất quá quả thật gần đây có ý tưởng mới, còn chưa suy xét kỹ. Như vầy đi, chờ ta và A Thiết thương lượng xong sẽ tìm các ngươi nói chuyện. Tóm lại, ta đã đáp ứng tiêu thụ hoa quả ra ngoài thì sẽ không đổi ý. Mà các ngươi là bằng hữu của ta, đương nhiên sẽ được ưu tiên."

Lúc này Niếp Hành, Mộc Thần mới yên tâm.

Tần Miễn nhìn nhìn sắc trời "Gần trưa rồi. Ta và A Thiết phải ôm hai đứa nhỏ ra ngoài một chuyến. Ta nghĩ các ngươi không quen dùng bữa cùng những người xa lạ, nếu không ngại thì các ngươi chờ thêm một lát, ta sẽ đích thân xuống bếp."

"Tất nhiên là không ngại." Niếp Hành đứng lên "Chúng ta đi cùng các ngươi, thuận tiện tham quan cảnh sắc chốn nông thôn."

Mộc Thần không muốn ngồi một mình ở đây, cũng đứng lên "Cùng đi đi."

Tần Miễn ôm Viên Viên, cánh tay nhỏ của bé khoát lên vai hắn, mềm mềm.

Mãn Mãn cũng thích được lão cha ôm, hưng phấn loay hoay trong lòng Lôi Thiết, đừng thấy bé mới một tháng tuổi, khí lực không hề nhỏ, một tay hươ hươ, tay còn lại nắm áo Lôi Thiết giũ giũ. Lôi Thiết nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của nhóc, để nhóc túm lấy ngón tay mình.

Hai người cởi khoá trường mệnh xuống, đội mũ cho các cục cưng rồi ôm ra ngoài.

Mộc Thần đi phía sau làm mặt xấu với Viên Viên và Mãn Mãn. Viên Viên vô cảm nhìn hắn ta một cái, quay đầu đi Mãn Mãn mừng rỡ nhếch cái miệng nhỏ nhắn.

Niếp Hành cười ha ha, hắn có cảm giác Mộc Thần bị Viên Viên khinh bỉ. Nhưng lý trí nói cho hắn, hắn suy nghĩ nhiều rồi, hài tử mới một tháng tuổi nào có cảm xúc phong phú thế được.

Tại sân phơi lúa, thân thích và thôn dân hầu như đều đến, gần cả trăm người, trông rất náo nhiệt.

Thấy Tần Miễn, Lôi Thiết ôm hài tử hiện thân, tất cả đều đứng lên nghênh đón, nói lời may mắn, đánh giá xong tướng mạo hai nhi tử, thỏa mãn được lòng hiếu kỳ, miệng khen rối rít.

Đặng lão gia tử, Đặng lão thái thái, Đặng đại cữu, Đặng nhị cữu đều có mặt, đại khái là Đặng lão gia tử đã dặn dò nên tạm thời họ không tiến lên.

"Lôi huynh đệ, Tần huynh đệ, chúc mừng các ngươi có được quý tử!" Trương Đại Xuyên thật tâm vui mừng cho Lôi Thiết, Tần Miễn, đeo lên cổ mỗi cục cưng một chiếc khoá trường mệnh bằng bạc, đều là một lượng.

Trương tẩu đưa gói đồ trong tay cho Tần Miễn, cười nói: "Đây là vài bộ đồ nhỏ ta làm cho các hài tử, các ngươi đừng ghét bỏ nhé."

Tần Miễn vội vàng tiếp nhận "Sao lại thế được? Chúng ta cảm tạ còn không kịp. Đa tạ Trương tẩu."

Ngô Địch chen lại đây, cười hì hì đeo vòng bạc vào cổ tay nhỏ hai đứa bé "Đây là chút tâm ý của ta và tức phụ ta."

Bên kia, Lôi Tần Lý gục xuống bàn nhanh chóng ghi chép 'quà lễ' từng người, để tiện tương lai báo đáp ân tình và đáp lễ.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị vẫn chưa xuất hiện.

Lôi Hướng Nhân thế mà tặng khoá trường mệnh nặng một lượng, bất quá nghĩ kỹ cũng chẳng có gì lạ, đây cũng không phải 'thêm bồn' lễ tắm ba ngày, cho rồi một đi không trở lại. Mặc kệ gã tặng nhiều hay ít, tương lai Lôi Thiết cũng sẽ đáp lại.

Sau khi bán đi công thức sản xuất than, trong tay Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ có chút tiền, ra tay không keo kiệt, đều tặng khoá trường mệnh bằng bạc nặng một lượng, còn mang đến bài thơ chúc mừng Lôi Hướng Trí sáng tác, nhờ họ chuyển giao Ngay cả Lôi Xuân Đào cũng tặng quà, vì ít khi nàng được ra ngoài nên trực tiếp tặng hai bao lì xì một lượng.

Viên Viên và Mãn Mãn nhanh chóng thu được một đống quà lớn, lễ ít nhất cũng là sáu đồng tiền xuyến bằng chỉ đỏ, tuy không nhiều nhưng là thiện chí của thôn dân.

Ngày vui vẻ như vầy, không ai cảm thấy nên hỏi về nương hài tử.

Tần Miễn, Lôi Thiết nói vài câu phối hợp, liền phân phó nhóm đại trù khai tiệc, cũng mời mọi người tha hồ ăn no uống say, đồ ăn hay rượu đều có đủ.

Hai người lại ôm hài tử đến trước mặt người Đặng gia.

Lôi Thiết: "Ông ngoại, bà ngoại, đại cữu, nhị cữu, vừa rồi nhiều người nên có chút chậm trễ."

"Không sao, biết hai người các ngươi hôm nay sẽ bận rộn mà." Đặng lão gia tử cười tủm tỉm, hoàn toàn không để tâm.

"Đây, đây là cho hai tiểu bảo bối." Đặng lão thái thái cười ha hả lấy trong túi tay áo ra hai bao lì xì. Lúc trước quà cho đám chắt đều là bao lì xì, nặng bên này nhẹ bên kia không tốt nên giờ cũng đưa lì xì.

Đặng đại cữu, Đặng nhị cữu đều tặng khoá trường mệnh bằng bạc.

Đặng đại cữu nói: "Về sau hãy sinh sống thật tốt."

Cháu ngoại trai đã có người kế tục hương khói, thái độ ông tốt hơn trước kia rất nhiều.

Giờ Tần Miễn mới mơ hồ hiểu ra trước kia Đặng đại cữu không mấy thích hắn là bởi hắn không thể sinh con đổ mồ hôi. Nhưng bất kể thế nào, Đặng đại cữu tiếp nhận bọn hắn là chuyện tốt.

Tần Miễn nói: "Ông ngoại, bà ngoại, đại cữu, nhị cữu, các ngài cùng chúng ta về nhà ngồi đi."

Đặng lão gia tử xua tay, ông đã sớm thấy Niếp Hành và Mộc Thần, nhìn cách ăn vận và khí độ hai người kia, liền biết thân phận không họ không tầm thường, phỏng chừng Tần Miễn, Lôi Thiết cần chiêu đãi họ ở nhà, vạn nhất song phương cùng ở đều sẽ không được tự nhiên.

"Không cần, chúng ta dừng bữa ở đây là được, náo nhiệt lại ấm áp. Các ngươi có việc thì đi làm đi."

Đặng lão thái thái, Đặng đại cữu đều gật đầu.

Đặng nhị cữu nói: "Đi đi, thân thích trong nhà sẽ không xét nét lễ nghi của các ngươi."

Tần Miễn đành phải áy náy cười "Vậy cháu và A Thiết xin phép vắng mặt, trễ chút sẽ đến bồi tội với các trưởng bối."

Dặn dò hạ nhân tiếp đãi tiểu tư và xa phu Niếp Hành, Mộc Thần dẫn theo, ngoài ra dặn họ thời điểm khách khứa ra về thì phát cho mỗi người hai quả trứng gà đỏ, Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn Niếp Hành và Mộc Thần về nhà.

Tần Miễn không biết là bọn hắn vừa đi, Lôi Đại Cường và Đỗ thị liền nghênh ngang xuất hiện, không tặng lễ gì.

"Niếp Hành, Mộc Thần, các ngươi tuỳ tiện. Ta và A Thiết đi làm cơm. Nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị sẵn, rất nhanh là có thể ăn cơm." Tần Miễn định thả Viên Viên về lại giường của bé.

Mộc Thần đã ngứa ngáy nãy giờ, vươn tay về phía hắn "Để ta ôm nó cho."

Lôi Thiết nghiêng người chắn giữa hắn ta và giường các hài tử, nghiêm túc hỏi: "Ngươi có nhi tử à?"

Niếp Hành cười to "Ha ha ha…"

Mộc Thần cứng đờ, khóe miệng run rẩy "Ngươi có nhi tử thì giỏi lắm sao?"

Tần Miễn nén cười, giải thích: "Mộc Thần, ngươi đừng để bụng, huynh ấy không có ác ý."

Mộc Thần bất đắc dĩ ngồi về lại sô pha "Ta biết, không phải sợ ta không biết ôm làm đau nhi tử bảo bối của các ngươi sao? Được rồi, được rồi, đi làm cơm đi."

Lôi Thiết không lên tiếng.

Niếp Hành vẫn còn cười "Lôi Thiết, ngươi yên tâm, ta sẽ canh chừng, nhất định không để hắn ôm hai hài tử."

Mộc Thần lườm hắn ta một cái.

Lúc này Lôi Thiết mới đặt Mãn Mãn về giường.

Hai phu phu chuẩn bị nước trà, điểm tâm, hoa quả cho họ xong thì vào bếp bận rộn.

Hai người vừa đi, Mộc Thần liền chạy đến bên giường bọn nhỏ, lắc lắc món đồ chơi treo phía trên "Tiểu bảo bảo, nhìn nơi này, nhìn nơi này."

Niếp Hành bình tĩnh ngồi tại chỗ, cảm thấy đối phương thực ngây thơ, một lát sau nghe tụi nhỏ bị hắn ta chọc cười, nhịn không được cũng chạy tới ngồi xổm bên giường, gia nhập hàng ngũ chọc cười.

Niếp Hành, Mộc Thần đến là nằm ngoài dự đoán, nguyên bản Tần Miễn tính toán giữa trưa sẽ chiêu đãi người Đặng gia tại nhà nên đã nấu sẵn nồi cơm hồi sáng, chỉ cần hâm nóng là được Nguyên liệu nấu ăn cũng được rửa xắt sẵn. Lại có Lôi Thiết phụ trông lửa lòng bếp, hắn nhanh chóng làm xong tám món.

Niếp Hành, Mộc Thần tiêu diệt sạch sẽ tám đĩa thức ăn, động tác bất nhã che dạ dày, dựa nghiêng vào sô pha.

Hai người ngồi thêm chốc lát rồi ra về, trước khi đi còn nhắc Tần Miễn chớ quên chuyện đã đáp ứng.

Tần Miễn, Lôi Thiết mời người Đặng gia đến nhà ăn cơm chiều, thuận tiện bồi tội.

Tại sân phơi lúa, mọi người nếm xong cơm chiều phong phú, rồi còn nhận được hai quả trứng gà đỏ may mắn, đều vui vẻ mà ra về. Tiệc đầy tháng của Viên Viên, Mãn Mãn kết thúc thuận lợi. Các thứ cần dọn ở sân phơi có Phúc thúc chỉ đạo các hạ nhân xử lý.

Tần Miễn, Lôi Thiết đút hai nhi tử ăn 'bữa chiều' xong mới thanh nhàn nằm trên giường lò.

"A Thiết, huynh cũng nghĩ cách đi." Tần Miễn hơi phát sầu.

Rất hiếm khi tức phụ không có chủ kiến, Lôi Thiết kéo nửa người đối phương vào lòng, hỏi: "Chuyện gì?"

"Hiện tại là thời điểm hai hài tử cần chúng ta chăm sóc, ít nhất trước khi chúng lên ba, chúng ta đều không thể rời tay. Ta nghĩ tạm thời không thể lo cho cửa tiệm mới kia, hay dứt khoát hợp tác với Niếp Hành, Mộc Thần — chúng ta ra công thức làm điểm tâm, bọn họ phụ trách kinh doanh, lợi nhuận chia năm năm. Như thế mình chỉ cần quản chuyện trong nhà, Song Hưởng lâu và tiệm ăn."

Lôi Thiết trầm ngâm một lát "Giờ có hài tử, mở cửa tiệm mới tất nhiên sẽ bận không ngớt. Nếu ngươi tiếc công thức kia, ba năm sau hãy mở cửa hàng điểm tâm cũng được." Bởi vì đa số điểm tâm trong tiệm đều cần Tần Miễn hướng dẫn làm.

-Hết chương 138-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

139. Chương 139: Bỏ Vốn Xây Học Đường

"Ba năm lận à…" Tần Miễn gãi cằm, vẫn còn lưỡng lự "Ba năm không mở thêm cửa hàng cứ cảm thấy phí thời gian sao ấy."

Lôi Thiết khẽ cọ cằm lên mái đầu hắn "Ta làm chủ, tiệm mới vẫn mở, tạm thời không bán bánh điểm tâm, chỉ bán đồ uống. Thức uống đơn giản, dễ hướng dẫn."

Y hiếm khi trổ cường thế làm Tần Miễn hạ quyết tâm rất nhanh "Nghe lời huynh. Như vậy, trừ nho, hoa quả của chúng ta giữ lại một phần ba, còn lại bán cho Niếp Hành và Mộc Thần."

"Ừm." Lôi Thiết không có ý kiến.

"Ê a…" Mãn Mãn huơ huơ cánh tay bé tí. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn đi qua ôm bé con lên "Nhi tử, sao thế? Có phải không ai để ý đến con không?"

Mãn Mãn tựa vào lòng hắn, bộ dáng thật thích thú "A a"

Viên Viên nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết cũng ôm nhóc lên, hai cha con ngươi xem ta ta xem ngươi, nhìn nhau không nói tiếng nào. Tần Miễn cười ha ha, trở lại cạnh Lôi Thiết, ngồi kế bên y, nắm bàn tay nhỏ của Mãn Mãn chạm vào Viên Viên "Đây, hai huynh đệ chơi với nhau đi."

"Nha…" Mãn Mãn cười cong đôi mắt.

Viên Viên nâng cánh tay bé lên "A."

Tần Miễn xem mà vui, vẻ mặt Lôi Thiết bình thản lại dịu dàng. Tần Miễn không phát hiện, ánh mắt Lôi Thiết hầu như đặt cả vào người hắn.

Hạ tuần tháng Năm, anh đào bắt đầu chín cây. Tần Miễn dạy cho Phúc thẩm, Toàn thẩm và thê tử Lôi Tần Nhạc phương pháp làm nước trái cây và trà sữa hoa quả, mấy ngày sau, cửa hàng thức uống Nhất Tuyến Thiên đường đi vào kinh doanh. Đồ uống ngọt được nữ tử và tiểu hài tử yêu thích, nhanh chóng trở thành món được hoan nghênh nhất tại trấn trên. Mỗi ngày vào giữa trưa, ngoài cửa tiệm luôn có một hàng xếp thật dài.

Từ lúc Song Hưởng lâu xây cất đến nay đã tròn một năm, kéo theo nền kinh tế trấn Lưu Thuỷ phát triển rõ rệt. Tiếp nối đoàn xe ngựa của Niếp Hành, trấn Lưu Thuỷ mọc thêm hai tiệm kinh doanh thức ăn cho gia súc, ba tiệm rau củ quả, hai tiệm trà, cùng với nhiều quán nhỏ buôn bán món đặc sản, áo mưa, vật dụng nhỏ linh ***. Không chỉ thế, có một vị thương nhân ánh mắt sắc sảo mua khối đất liền kề với Song Hưởng lâu, xây một cửa hàng bách hoá hai tầng, tập hợp đủ loại hàng hóa, không phải giống hệt mô hình cửa hàng bách hoá tổng hợp đời sau à? Đến trấn Lưu Thủy một chuyến, chỉ ở Song Hưởng lâu ăn bữa cơm nghe kể chuyện không phải hơi lãng phí ư, sao không thuận tiện vào tiệm mua ít hàng hóa trở về bán lại?

Như Tần Miễn dự kiến, trấn Lưu Thuỷ phồn thịnh hơn trước kia nhiều, xe chạy, người đi đường tấp nập. Bởi vậy, lợi nhuận tháng của cửa hàng thức uống Nhất Tuyến Thiên đường rất khả quan.

Nhất là thời tiết hiện ngày càng nóng, uống một ly nước trái cây thêm đá viên mát mẻ biết bao. Chủng loại thức uống cũng ngày càng đa dạng, anh đào, đào mật, dâu tây, dưa hấu…

Tháng Tám, nho chín muồi, từng quả nho tím sẫm to tròn tựa như những viên trân châu tím mỹ lệ túm tụm cùng nhau, rủ xuống tại giàn nho, làm người thèm nhỏ dãi. Hái một quả ăn thử, vị ngọt ngào khiến người muốn ngừng mà không được.

Mùa hè ngày nắng chói chang, mới giờ Thìn mà mặt trời đã nóng rực.

Hạ nhân trong Du nhiên điền cư đội mũ rơm, xách giỏ rơm tới vườn nho. Giữa những giàn nho màu xanh biếc tìm được mấy cây nho đã chín muồi, một tay họ nâng chùm nho, tay kia dùng kéo cắt cả chùm xuống, nhẹ nhàng bỏ vào giỏ đựng. Ước chừng nửa canh giờ sau sẽ có xe ngựa đến chở số nho này đi.

Tần Miễn trồng nho là để sản xuất rượu nho, lợi nhuận rượu nho mang về nhiều hơn trái của nó. Chỉ là nể mặt quan hệ giữa bọn hắn và Niếp Hành, Mộc Thần không tồi, mới đồng ý bán hai trăm cân nho cho họ, mỗi cân năm mươi văn. Giá này tương đối cao so với cây nho khác, nhưng đối với Tần Miễn chỉ là số lẻ.

Toàn bộ số nho còn lại dùng để ủ rượu. Ủ rượu nho khá dễ. Vì nho không bị phun thuốc trừ sâu nên không cần rửa, kỳ thật lớp mỏng ngoài màu trắng càng có lợi cho sự lên men. Ngắt từng quả nho bỏ vào chậu, dùng tay bóp nát, vỏ nho, hột nho và phần thịt quả đều giữ lại trong chậu. Sau đó pha theo tỷ lệ sáu cân nho một cân đường trắng, trộn nho và đường trắng thật đều, chờ đường tan hết, cho hỗn hợp trên vào bình đựng sạch sẽ. Quá trình nho lên men sinh ra một lượng khí thể lớn nên không thể đậy nắp quá chặt, đề phòng bị nổ. Dán kỹ miệng bình, mùa hè nhiệt độ cao, lên men nhanh, chừng hai mươi ngày sau là ủ thành, lấy vải thưa sạch lược bỏ vỏ nho, hột nho và thịt quả ra, phần thu được chính là rượu nho. Cuối cùng, rót rượu vào vò dung lượng hai cân để bán. Mỗi vò giá hai lượng bạc.

Tần Miễn giám sát một lần, xác nhận các hạ nhân đều học được thì giao lại cho Phúc thúc phụ trách. Nhiệm vụ chủ yếu của hắn và Lôi Thiết vẫn là chăm con.

Viên Viên và Mãn Mãn bốn tháng tuổi đã vô cùng khoẻ mạnh, chẳng những có thể xoay người, thỉnh thoảng còn ngồi dậy. Mắt to đen bóng, khuôn mặt trắng mềm, tay nhỏ mập mạp, lại mặc bộ áo liền quần mở được ở phần đáy, màu lam nhạt thêu hình hoa quả, lộ ra cái mông nhỏ trắng nõn, đáng yêu vô cùng. Trong thôn bất kể là tiểu cô nương, phụ nhân hay lão thái thái, ai thấy hai tiểu gia hỏa đều nhịn không được nhìn thêm mấy lần, đáy lòng mềm nhũn, hận không thể ôm chúng hôn mạnh mấy cái.

Tần Miễn cũng sẽ không cho các bà các cô cơ hội làm vậy. Con hắn sao có thể để người ta tuỳ tiện hôn, bao nhiêu vi khuẩn a.

Lôi Thiết càng không cho phép người ngoài hôn nhi tử mình.

Chạng vạng hôm nay, ăn xong cơm chiều, mặt trời cũng vừa xuống núi, khí nóng tan bớt nhiều. Phía tây, nửa vùng trời bao trùm trong ráng chiều. Vô số chuồn chuồn bay lượn trên không cần cù diệt muỗi. Gió hè từng đợt thổi qua, có chút mát mẻ.

Tần Miễn, Lôi Thiết tắm rửa rồi thay quần áo sạch sẽ cho hai đứa con, đặt chúng vào trong xe đẩy trẻ em, đẩy ra khỏi nhà.

Nhất Điểm Bạch và Kim Mao lười biếng theo sau.

Hai chiếc xe trẻ con này là Tần Miễn vẽ ra đặt làm, giống nhau như đúc, có thể tách ra, cũng có thể ráp lại làm một tiện cho hai đứa nhỏ liên hệ cảm tình. Một bên tay cầm của xe treo bình sữa, tay kia treo một túi vải, bên trong đựng tã sạch. Trên khung mái che nắng treo những đồ chơi hình hoa quả làm bằng vải dệt màu sáng sặc sỡ.

Viên Viên, Mãn Mãn rất thông minh, vừa ngồi vào xe liền biết chúng sắp được ra ngoài.

Mãn Mãn vui đến nhún nhảy "Ê a…"

Tuy biểu cảm Viên Viên không rõ ràng, nhưng nhìn ra được nhóc cũng vui vẻ.

Có lẽ là di truyền, Viên Viên cực giống Lôi Thiết, biểu cảm không nhiều, 'nói chuyện' cũng ít. Mới đầu Tần Miễn phát hiện còn muốn sớm uốn nắn, thời gian hắn ôm Viên Viên nhiều hơn, mỗi lần ôm đều trêu đùa, nói thật nhiều với nó, nhưng không hiệu quả, hơn nữa Mãn Mãn hình như bất mãn với sự bất công của hắn, cuối cùng đành phải thôi. Kỳ thật giống A Thiết cũng chẳng có gì không tốt, cũng đáng yêu mà.

Các thôn dân ăn cơm chiều xong cầm quạt hương bồ to ra ngoài, tụ dưới tàng cây hóng mát nói chuyện phiếm.

"Thiết tử, tức phụ Thiết tử, lại mang hài tử ra ngoài tản bộ à."

Tần Miễn cười chào hỏi "Phải. Hai tiểu tử này thích đi dạo, một đôi mắt cũng không đủ cho chúng xài."

Các thôn dân thấy cặp mắt Viên Viên và Mãn Mãn xoay tít, nhìn trái nhìn phải, đều cười rộ lên.

"Hai đứa nhỏ càng ngày càng đáng yêu."

Lôi Thiết thấy lý chính, chắp tay nói: "Lý chính cũng ở đây, đúng lúc ta và tức phụ ta có chuyện muốn nói cùng ngài."

Người nhà nông bình thường không có gì giải trí nên thích hóng bát quái, tò mò nhìn sang.

Lôi Thiết nói trước mặt nhiều người như vậy nghĩa là không ngại để họ biết, nên lý chính cũng hỏi thẳng: "Thiết tử, là chuyện gì?"

Lôi Thiết: "Phu phu chúng ta tính bỏ vốn xây một học đường trong thôn."

Các thôn dân vừa mừng vừa sợ vội vây sang đây, nhưng chung quy e ngại Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, không dám đứng quá gần.

"Thiết tử huynh đệ, là thật sao?"

Nói tới đây thì không thể không đề cập tới hoàn cảnh thôn Thanh Sơn. Vị trí của thôn hẻo lánh, điều kiện đất đai không mấy tốt, không cho nhiều sản lượng lương thực, do đó trước khi khu chế biến được xây dựng, thôn Thanh Sơn tương đối nghèo nàn, trong thôn không có học đường. Bọn nhỏ muốn đọc sách phải đến học đường ở trấn trên. Nhưng thôn Thanh Sơn cách trấn trên nửa canh giờ đi đường, qua lại không tiện. Như Lôi Hướng Trí, lúc trước đến trấn trên học thì ở trọ lại phòng do học đường cung cấp, tiết kiệm thời gian lãng phí đi đường. Các thôn dân cảm thấy mỗi ngày qua lại đưa rước hài tử rất phiền toái, để chúng tự mình sáng đến trường tối về nhà thì không yên tâm Ở trọ tại trường, chi phí mỗi ngày không nhỏ, bởi vậy rất nhiều người không thể không từ bỏ ý định cho con theo đường cầu học. Nhưng xưa nay người tri thức có địa vị cao, ai không mong hài tử mình mai sau có thể bụng đầy thi thư, thậm chí bước trên đường làm quan? Nói lui một bước, dù không trông cậy chúng đậu tú tài trúng Trạng nguyên gì gì, thì biết vài chữ cũng tốt, trưởng thành rồi tìm kế sinh nhai sẽ dễ dàng.

Có thể nghĩ lời Lôi Thiết nói tạo ra oanh động lớn nhường nào. Chỉ chốc lát sau, thôn dân nhận được tin đều chạy tới, ồ ạt truy vấn.

Vẫn là lý chính có uy nghiêm, quát to một tiếng, bảo mọi người ngồi xuống hết, đừng la hét ầm ĩ.

Lý chính cũng rất kích động,"Thiết tử, ngươi nói cụ thể đi."

Viên Viên, Mãn Mãn thích thú sờ nắm lông của Kim Mao và Nhất Điểm Bạch.

"Chủ ý của tức phụ ta, để tức phụ ta nói." Lôi Thiết rút khăn ra lau tay cho các nhi tử, bảo Nhất Điểm Bạch và Kim Mao lùi lại một chút.

Tần Miễn ấm áp trong lòng, mặt than nhà hắn không lúc nào là không nghĩ cách nâng cao địa vị của hắn trong thôn.

"Mấy năm nay nhà chúng ta có thể đặt chân trong thôn, hơn nữa còn suôn sẻ như vậy cũng nhờ các phụ lão hương thân ủng hộ. Để biểu đạt lòng biết ơn, cũng như để tương lai hài tử thôn Thanh Sơn chúng ta có tiền đồ hơn thế hệ cha ông trước, ta và A Thiết quyết định xây một học đường. Học đường sẽ thiết trí hai gian phòng, một gian dạy những hài tử chỉ muốn học biết chữ, có thể gọi là ban phổ thông Gian còn lại dạy hài tử có chí thi ân khoa, gọi là ban khoa cử. Bàn ghế vật dụng linh *** trong học đường đều do nhà chúng ta ra tiền. Hài tử ban phổ thông mỗi tháng chỉ cần đóng hai mươi văn học phí, dùng để trang trải chi tiêu cho phu tử Hài tử ban khoa cử mỗi tháng trả phí một trăm văn, phần tiền này cũng là trả cho phu tử. Nếu cộng lại vẫn chưa đủ thanh toán tiền công của phu tử thì nhà chúng ta sẽ bù thêm. Đương nhiên, việc quản lý tiền nong phải phiền lý chính phụ trách hộ."

-Hết chương 139-

---

140. Chương 140: Cục Cưng 'khai Huân'

Kỳ thật, Tần Miễn và Lôi Thiết quyết định xây học đường, một mặt tất nhiên là để gia đình đặc biệt này của bọn hắn dung nhập tốt hơn với thôn Thanh Sơn, mặt khác, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vì nhi tử bọn hắn. 'Sĩ nông công thương', nếu không có gì ngoài ý muốn, Viên Viên, Mãn Mãn sau khi lớn lên sẽ

theo đường khoa cử. Đưa chúng đến trấn trên học, hắn và Lôi Thiết không yên lòng, không bằng tha về bên cạnh, vừa có thể chăm sóc sinh hoạt vừa có thể phụ đạo bài vở cho chúng. Về phần mời người về giảng dạy riêng, Tần Miễn không nghĩ tới, hắn không muốn cướp đi lạc thú kết giao bạn bè cùng nhau học tập của các con.

Nghe Tần Miễn nói, các thôn dân đều mang vẻ mặt vui mừng, tốp năm tốp ba nghị luận sôi nổi.

"Này đúng là chuyện tốt trời ban nha. Học đường ở trấn trên thì mặc kệ ngươi học để biết chữ hay học đi thi, mỗi tháng đều phải đóng hai trăm văn tiền. Một năm cũng hơn hai lượng."

"Ai nói không phải đâu chứ."

"Ban phổ thông một tháng hai mươi văn — nếu hài tử chăm chỉ, đủ thông minh, chỉ tiêu hai mươi văn tiền liền học được mấy ngàn chữ, tuyệt đối có lời." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Lôi Thiết và tức phụ y đúng là người phúc hậu."

"Chờ học đường xây xong, ta phải đưa hai tiểu tử nhà ta đến đó học chữ. Còn đỡ hơn ngày nào cũng chọc mèo đuổi chó, gây rắc rối miết."

"Hà hà, ta sẽ cho tiểu tử nhà ta học thi ân khoa, tương lai làm quan lớn tốt biết bao nhiêu!"

"Ha ha, ngươi đang nằm mơ phải không?" "Ngươi đi chết đi."

……

Các thôn dân lớn tiếng trò chuyện, không khí sôi động vô cùng.

Lý chính cười ha ha, không dám vỗ vai Lôi Thiết, bèn vỗ Tần Miễn "Tốt, tốt, tốt, ta đại diện các thôn dân đa tạ các ngươi. Ta tin thôn Thanh Sơn chúng ta về sau sẽ càng ngày càng tốt."

"Lý chính thúc khách khí quá, chúng ta chỉ đóng góp một phần tâm ý." Tần Miễn lấy ra một thỏi năm mươi lượng bạc đưa cho ông, thành khẩn nói "Lý chính thúc, ngài cũng biết ta và A Thiết rất bận rộn, sợ là không đủ lực quan tâm chuyện học đường. Nên gánh nặng này phải phiền ngài gánh vác. Ngài cầm trước số này, nếu không đủ thì báo với chúng ta một tiếng là được."

Trước mặt nhiều thôn dân, lý chính thẳng thắn nhận lấy "Được, nếu ngươi đã tin ta, ta liền nhận phần tiền đóng góp cho thôn này. Chuyện này ta đứng ra lo. Phu tử ban phổ thông không cần tìm người có công danh gì, chỉ cần kiên nhẫn có trách nhiệm là được, ta sẽ nghĩ cách Phu tử ban khoa cử thì phải tốn chút sức. Thiết tử, tức phụ Thiết tử, ta nhớ các ngươi có chút giao tình với Hoắc viện trưởng trong Huyện, không biết có thể phiền ngươi hỏi thăm ngài ấy một chút, lựa chọn người thích hợp không? Trẻ con muốn thi khoa cử trong thôn không ít, học đường xây xong thì phải dạy dỗ chúng thật tốt, không thể chậm trễ."

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nói: "Hoắc viện trưởng là viện trưởng một thư viện, sự vụ bận rộn, muốn gặp ngài ấy sợ là không dễ. Bất quá, ngày mai ta và A Thiết đi thư viện nói với Ngũ đệ một tiếng, hảo hữu đệ ấy là nhi tử Hoắc viện trưởng, nhờ Hoắc công tử giới thiệu sẽ thích hợp hơn."

Lý chính gật đầu: "Đúng, vẫn là ngươi suy tính chu đáo, vậy phải nhờ ngươi và Thiết tử tốn nhiều tâm tư."

Viên Viên và Mãn Mãn trong xe đẩy mơ màng muốn ngủ. Tần Miễn, Lôi Thiết cáo từ với mọi người, ôm hai hài tử lên, đẩy xe không về nhà.

Phía sau, các thôn dân vẫn đang bàn luận sôi nổi.

Hai bé con gục trên vai hai phụ thân, theo bước chân đung đưa, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Về đến nhà, Tần Miễn và Lôi Thiết thay phiên trông con và tắm rửa.

Lôi Thiết tắm rửa xong về phòng, hai đứa nhỏ ngủ say sưa trong giường chúng, đứa lớn thì không nhúc nhích nằm kề lên gối dựa, hình như cũng ngủ, áo ngủ trên người xốc xếch, lộ ra bờ lưng và cẳng chân trắng nõn. Y nhẹ nhàng đi qua, nắm hai cẳng chân thon gọn, liên tục hôn xuống bờ lưng của thiếu niên.

Tần Miễn mẫn cảm run lên, vẫn bất động nằm sấp lên gối dựa. Lôi Thiết cởi áo ngủ vừa mới mặc ra, đè lên…

Bởi vì có hai đứa con, cơ hội hai người cá nước thân mật ít hơn trước kia rất này, lần làm tình này đặc biệt lâu, nghe Tần Miễn nhịn không được xin tha, Lôi Thiết mới bỏ qua cho hắn.

"Tức phụ…" Môi Lôi Thiết cứ quanh quẩn ở cổ Tần Miễn, độ nóng cơ thể vẫn rất cao.

Tần Miễn cảnh giác lui về sau, tiếng nói cũng khản "Thật sự không thể tiếp nữa."

Lôi Thiết lôi hắn vào lòng, vỗ nhẹ lưng hắn, ngăn hắn giãy dụa, hôn vụn trên đỉnh đầu hắn "Ngủ. Chờ ngươi ngủ sẽ tắm rửa cho ngươi."

Tần Miễn yên lòng, nhưng vẫn nhịn không được lầm bầm "Đã nói dừng mà huynh cứ…"

"Tức phụ… nhìn ngươi." Giọng nói Lôi Thiết kề sát lỗ tai hắn, thực sầu muộn, tựa như chứa đựng uất ức.

Tim Tần Miễn đập bang bang, mặt nóng ran như mới từ ôn tuyền bước ra, trở mình ôm lấy vòng eo rắn chắc mạnh mẽ của nam nhân, ngẩng đầu hôn một cái thật vang lên cằm nam nhân, cánh môi bị đâm, duỗi tay sờ sờ, quả nhiên là lớp râu ngắn ngủn mọc ra. Hắn không kiềm được gãi nhẹ hai cái, nhịp thở nam nhân lại bắt đầu dồn dập, vội vàng rụt tay về, nhắm mắt lại, kích động nói: "Ta muốn ngủ."

Lôi Thiết chậm rãi thả lỏng người, thấp giọng nói: "Ngủ."

Tần Miễn cảm thấy tu chân rồi cũng có điểm không tốt — cơ thể bình phục quá nhanh, thế nên Lôi Thiết luôn cảm giác thân thể hắn có thể 'đón nhận' nhiều hơn. Buổi sáng rời giường, ánh mắt nóng cháy của tên kia cứ me theo tuần thị cao thấp người hắn, làm lưng hắn tê rần, xụ mặt liếc xéo y.

Lôi Thiết đẩy giường bọn nhỏ đến cửa phòng bếp, giống như không có việc gì ngồi trước lòng bếp châm thêm củi.

"Tức phụ, một mình ta vào Huyện là được."

Lôi Thiết ít nói, nhưng không gặp chướng ngại giao tiếp, Tần Miễn rất yên tâm "Cưỡi ngựa hay là ngồi xe?"

"Cưỡi ngựa, đi nhanh về nhanh."

"Huynh cứ nói rõ sự tình, tin là Hoắc công tử sẽ vui lòng hỗ trợ. Lát nữa ta dặn người hái chút đào mật và nho, huynh đem cho hắn và Ngũ đệ."

"Ừ"

Ăn sáng xong, Lôi Thiết mang theo hoa quả cưỡi ngựa ra ngoài.

Tần Miễn ở nhà chăm hai đứa con. Trời nóng, ba cha con không ra ngoài, đợi ở trong phòng khách. Hai tiểu gia hỏa rất ngoan, ăn uống no đủ xong nằm trên giường tự mình chơi, hai huynh đệ không phải ngươi đụng ta thì ta vỗ ngươi. Tần Miễn tranh thủ vẽ bản thiết kế quần áo, tính sao cũng phải làm cho một nhà bốn người bọn hắn mấy kiểu đồ gia đình, vừa tưởng tượng đến khung cảnh kia liền thấy thú vị rồi.

Buổi chiều, Lôi Thiết trở về.

Tần Miễn cùng hai cục cưng ngủ trưa trong phòng, cảm giác có người lên giường, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, ậm ờ hỏi: "Ăn cơm trưa chưa?"

"Đã ăn. Ngủ." Lôi Thiết hôn trán hắn một cái.

Tần Miễn ngủ tiếp, trong lúc ngủ mơ còn không quên chen vào lòng người nọ. Lúc tỉnh dậy, hắn hỏi Lôi Thiết chuyện sao rồi.

Lôi Thiết: "Nói việc này cho Hoắc công tử, Hoắc công tử lập tức đi tìm Hoắc viện trưởng, mang theo lời của Hoắc viện trưởng. Vừa lúc Hoắc viện trưởng có một hảo hữu họ Trần, gần đây muốn tìm nơi yên tĩnh để ổn định, hẳn là sẽ nguyện ý đến thôn chúng ta truyền thụ học vấn. Hoắc viện trưởng hỏi ý kiến Trần tiên sinh trước, có tin tức sẽ nói cho Ngũ đệ, lại để Ngũ đệ chuyển lời cho chúng ta."

"Nếu là hảo hữu, hiểu nhiên Hoắc viện trưởng rất hiểu vị Trần tiên sinh kia, chuyện này chắc ăn tám chín phần rồi. Hôm nào ta phải nói với lý chính một tiếng, đến lúc đó đặc biệt đi mời, không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa."

Lý chính làm việc hiệu suất rất cao, chỉ dùng ba ngày đã mua đủ gạch ngói cát đá cần xây phòng. Xây học đường là đại hỉ sự của thôn, nam nhân trưởng thành rãnh rỗi trong thôn đều đi hỗ trợ, nhóm phụ nhân cũng vận động đi đưa trà lạnh, canh đậu xanh cho họ giải khát.

Cuối tháng Tám, Lôi Hướng Trí được nghỉ trở về, mang theo tin của Hoắc viện trưởng, vị Trần tiên sinh kia đồng ý đến thôn Thanh Sơn làm phu tử.

Lúc này, học đường cũng xây xong, gọi là 'Học đường thôn Thanh Sơn'. Hai gian phòng, hai gian thư phòng, bên cạnh có một hành lang thông tới hậu viện, hậu viện là chỗ ở của phu tử.

Các thôn dân sợ thất lễ với phu tử, còn cố ý lên núi đào một ít cây kim ngân cúc dại về trồng trong sân. Tuy không thể nói là thanh lịch tao nhã, nhưng cũng có nét thú vị.

Hai ngày sau, lý chính tự mình đón Trần Phi Niên, Trần phu tử về thôn Thanh Sơn. Trần phu tử ước chừng bốn mươi lăm bốn mươi sáu, dáng người gầy gò, hai mắt hữu thần, nâng tay hay nhấc chân đều toát ra khí chất nho nhã, dù là thôn dân không biết chữ cũng nhìn ra ông là nhân sĩ học thức uyên bác.

Phu tử dạy ban phổ thông là đại nhi tử của lý chính, La Hữu Đức, cũng không phải lý chính thiên vị con mình, mà là năm đó lý chính muốn nhi tử học thành tài, La Hữu Đức và đệ đệ hắn, La Hữu Phúc thật sự đọc sách nhiều năm. La Hữu Đức dạy người biết chữ cũng đủ khả năng. Người trong thôn đều không có ý kiến.

Đầu tháng Chín, học đường khai giảng. Ban phổ thông thu hơn năm mươi học trò, niên kỉ bất đồng, từ sáu đến mười sáu tuổi. Ban khoa cử thu tám học trò.

Ngày đầu tiên khai giảng, nhóm phụ huynh hiếu kỳ chạy tới vây xem bên ngoài ban phổ thông. Đều là người trong thôn, La Hữu Đức đuổi họ đi cũng không tốt, đành mặc kệ. La Hữu Đức khá thông minh, dạy những mặt chữ đơn giản trước, chẳng hạn như trên, dưới, trái, phải, trời, gió, mưa vân vân, cùng với các dòng họ trong thôn.

Ban khoa cử bên kia thì nhóm phụ huynh không dám lại gần. Đối với họ, thi ân khoa là việc thần thánh, sao họ dám ảnh hưởng lũ trẻ học tập Ngoài ra, nghe nói Trần phu tử là Tiến sĩ, là người mang công danh đấy.

Tóm lại, học đường giảng dạy vô cùng thuận lợi. Không ít thôn dân cảm khái, từ lúc có học đường, nhóm con nít ranh không còn chơi bời lêu lổng, cả thôn an tĩnh hơn nhiều. Chờ trưa về bảo bọn nhỏ viết vài chữ lên mặt đất cho họ xem, thậm chí còn có thể dạy lại họ viết chữ, đáy lòng là kiêu ngạo không nói nên lời.

Thời gian như nước chảy, đảo mắt liền đến tháng Chín, ngày thi Hương sắp đến.

Thi Hương tổ chức tại các Phủ thành, thế nên Lôi Hướng Trí và các học trò khác phải đến phủ Thanh Thiên lần nữa.

Lôi Hướng Trí ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, nhìn ra được hắn có chút khẩn trương. Thi Hương mỗi ba năm một lần, nếu lần này không đỗ, phải chờ ba năm sau thi lại, chẳng trách người luôn tự tin như Lôi Hướng Trí cũng thấy hồi hộp. Bất quá, ở nhà điều tiết hai ngày, hắn đã bình tĩnh trở lại.

Lần này Tần Miễn và Lôi Thiết không đưa Lôi Hướng Trí đi, nhưng phái bốn gia tướng Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Viên, Lôi Tần Huệ và Lôi Tần Kiên hộ tống hắn ta đến phủ Thanh Thiên. Trải qua hơn một năm trong huấn luyện cường độ cao của Lôi Thiết, bốn người Lôi Tần Thuận đã có thể coi là cao thủ, nói lấy một địch mười không phải đùa.

Thôn dân thôn Thanh Sơn cũng rất quan tâm Lôi Hướng Trí, đề tài nhân vật liên tục mấy ngày đều là hắn.

Mà đề tài ở nhà Tần Miễn, Lôi Thiết lại là — Viên Viên và Mãn Mãn năm tháng tuổi. Trong thôn có tập tục trẻ con được năm tháng, có thể ngửi được mùi ngũ cốc, phụ mẫu nên khai huân(1) cho con, nói ngắn gọn là cho chúng nếm thử vị thịt. Khai huân bình thường sử dụng thịt thỏ hoặc nạc cá, tượng trưng thông minh và lanh lợi.

Giờ cơm trưa, Tần Miễn chuẩn bị thịt thỏ lẫn nạc cá.

Viên Viên, Mãn Mãn ngồi trong lòng Tần Miễn, Lôi Thiết, hai mắt nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn cơm, hai tay vươn ra muốn bắt lấy đồ ăn, nom có vẻ nóng vội.

"Ê a…"

Tần Miễn cười ha ha "Sao hai tiểu tử các ngươi biết những thứ này ăn được a?"

Lôi Thiết: "Nhi tử chúng ta đương nhiên là thông minh."

Tần Miễn buồn cười nhìn y, miệng nói: "Chắc chắn rồi!"

Hắn dùng đôi đũa chấm chút nước canh bôi vào lưỡi Mãn Mãn. Mãn Mãn chép miệng cười rộ lên, dáng vẻ rất hài lòng. Tần Miễn lại gắp một chút thịt thỏ mềm vụn bỏ vào miệng bé. Hai cánh môi của bé con chuyển động, nhưng dù sao vẫn chưa mọc răng, thịt băm theo nước miếng rớt ra ngoài. Tần Miễn vội dùng đũa đẩy thịt vào lại, miệng bé con lại động đậy, lần này ăn vào bụng.

"A Thiết, huynh – huynh làm gì vậy?" Khoé miệng Tần Miễn giật giật. Hắn thấy Lôi Thiết dùng chiếc đũa chấm rượu đút Viên Viên.

Lôi Thiết trấn định nói: "Như vậy có thể rèn luyện tửu lượng."

Nếu lỗ tai đối phương không đỏ lên, không chừng Tần Miễn sẽ tin lời y rồi. Bất quá thật hiếm khi nam nhân bộc phát tính tình trẻ con, hắn cười khẽ không nói gì, nhìn về phía Viên Viên.

Cái miệng nhỏ nhắn của Viên Viên mở ra, hiển nhiên là bị cay, vậy mà bé không hề khóc, một lát sau chép chép miệng, lại nhìn thức ăn trên bàn.

Lôi Thiết dùng chiếc đũa chấm chút canh thịt cho bé liếm, rồi thổi nguội một hạt cơm, bỏ vào miệng bé.

-Hết chương 140-

Chú giải:

(1) Khai huân: Tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay

———-

141. Chương 141: Lôi Thiết, Huynh Là Đồ Muộn Tao!

Chạng vạng, các thôn dân như thường ngày tụ dưới tàng cây hóng mát, đầu tiên là trò chuyện đề tài sắp đến ngày mùa, nói nói một hồi thì nói đến học đường của thôn, rồi thuận theo tự nhiên hàn huyên sang người xây đắp học đường, Tần Miễn và Lôi Thiết, trong lời lẽ ca tụng không ngớt.

Triệu Tứ Phát cầm bát, ngồi xổm bên cạnh ăn bữa chiều, nghe những lời này, vất vả lắm mới áp chế hận ý lại nổi lên trong lòng. Vì sao mình thì bị mọi người khinh thường, hai tên thỏ đế kia lại được kính trọng? Nếu lúc trước thành công nạp thiếp cho Lôi Thiết, gã đã có thể lợi dụng biểu muội nắm Lôi Thiết trong tay, thậm chí tài sản nhà Lôi Thiết sau này có thể sẽ thuộc về gã. Đáng tiếc, hai lão chết tiệt Lôi Đại Cường và Đỗ thị kia không dùng được, không khi lãng phí một ý kiến hay.

Càng nghĩ, lửa giận và hận ý càng dày đặc không ngừng khuấy đảo nơi ngực, khiến gã nôn nóng khó chịu. Bỗng nhiên hai chữ 'vụ thu' chợt loé lên trong đầu, ánh mắt gã hướng về phía ruộng lúa ánh vàng rực rỡ ngoài thôn, một chủ ý tuyệt diệu nảy lên trong lòng. Nếu không thể làm gì Tần Miễn, Lôi Thiết, vậy thì khiến chúng tổn thất một số tiền lớn đi.

"Tứ Phát, nghĩ gì thế? Cười đến doạ người như vậy." Giang đại gia lạnh nhạt nhìn chằm chằm gã chốc lát, nghi ngờ hỏi.

Triệu Tứ Phát hồi thần, cười gượng nói: "Không có gì, không có gì, ta về nhà xới thêm cơm." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Giang đại gia nhăn mày, cứ có cảm giác Triệu Tứ Phát lại sắp vô cớ sinh sự nữa.

Triệu Tứ Phát vội vàng về nhà, không hiểu sao ngực thấy phát lạnh, hay là ảo giác, lắc lắc đầu, đi nhanh vào nhà.

Ở Du nhiên điền cư, Lôi Thiết đang thu tã khô ráo trên sào phơi vào, không dấu vết thu hồi linh thức, tay phải khẽ vung, dây thừng ở khung cửa sổ lay động.

Chốc lát sau, Phúc thúc và Phúc thẩm cùng nhau chạy tới, có phần khó hiểu, đại gia và tiểu gia rất ít khi đồng thời cho gọi hai người họ. "Bái kiến đại gia. Không biết đại gia có gì phân phó?"

Lôi Thiết xếp tả bỏ vào giỏ, lạnh giọng nói "Từ giờ trở đi, theo dõi Triệu Tứ Phát. Lần này ta muốn đuổi hắn ra khỏi thôn Thanh Sơn."

Phúc thúc biến sắc. Lại là Triệu Tứ Phát. Từ lúc chuyện Triệu Tứ Phát muốn làm mối biểu muội gã cho đại gia làm thiếp truyền ra, hạ nhân Du nhiên điền cư đều hận Triệu Tứ Phát đến nghiến răn nghiến lợi. Nhưng đại gia và tiểu gia không tỏ vẻ gì, bọn họ làm hạ nhân cũng không dám vọng động. Giờ đại gia đã có lệnh, họ liền có thể mạnh tay mà làm — Triệu Tứ Phát trốn không khỏi lòng bàn tay họ.

"Xin đại gia yên tâm." Phúc thúc nghiêm nghị nói.

Trở lại nơi ở, Phúc thúc triệu tập các hạ nhân trong tay không có việc làm, lưu loát bí mật hạ vài mệnh lệnh. Mấy hạ nhân gật đầu, kiềm nén tâm tình hưng phấn, tán đi làm việc phần mình.

Đêm ngày càng tối.

Cả thôn trang thật yên ắng, Triệu Tứ Phát lặng lẽ bò xuống giường, dùng mảnh vải đen che mặt, cầm bó đuốc và đá đánh lửa đã chuẩn bị sẵn, lặng lẽ ra khỏi nhà, vừa đi vừa núp mò ra phía ngoài thôn.

Gã không hề biết, từ ngày đầu tiên Lôi Thiết biết người đề xuất Đỗ thị nạp thiếp cho y là gã, thì vẫn luôn âm thầm giám thị gã, chờ đợi một cơ hội tuyệt hảo. Hiện tại, vài bóng đen đang vô thanh vô tức theo sau gã.

Nương theo ánh trăng, Triệu Tứ Phát mau chóng đi đến bờ một mảnh ruộng lúa, âm trầm cười lạnh "Tần Miễn, Lôi Thiết, có trách thì hãy trách các ngươi muốn ruộng lúa của mình liền một dải. Hừ hừ!"

Nhìn trái phải chung quanh, không phát hiện có động tĩnh khả nghi, gã cúi người dùng đá đánh lửa thắp sáng cây đuốc. Dưới ánh lửa chập chờn, nụ cười gã vô cùng dữ tợn, giơ đuốc châm đốt hàng lúa dưới ruộng.

Cách đó không xa, Lôi Tần Thuận tức đến muốn nhảy dựng lên. Bọn họ biết Triệu Tứ Phát sẽ làm chuyện xấu, nhưng không ngờ gã lại ác độc như thế.

Lôi Tần Lý kịp thời đè Lôi Tần Thuận lại, nhỏ giọng nói: "Tam ca, đừng nóng vội, chờ mấy người lý chính đến mới có thể bắt quả tang tại trận. Giờ mà xông ra không chừng còn bị gã cắn ngược một phát."

Lôi Tần Thuận biết hắn nói có lý, hít sâu một hơi, gật gật đầu, tiếp tục ẩn núp.

Triệu Tứ Phát châm một chỗ, rồi đi đến chỗ khác tiếp tục phóng hỏa thiêu ruộng lúa, trên mặt nở nụ cười hả hê hung ác.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng rống giận quen thuộc: "Triệu Tứ Phát! Ngươi đang làm gì đó!"

Triệu Tứ Phát hoảng hồn, tay run run ném đuốc đi, cây đuốc 'vèo' một cái bay ra, rơi vào ruộng lúa kế bên, lửa càng nhen càng lớn.

Triệu Tứ Phát bụm mặt, kinh hoảng không thôi. Mình đã che mặt, sao lý chính lại nhận ra?

Gã cũng không nghĩ lại, đều là người một thôn, ai nấy quen thuộc lẫn nhau, chỉ nhìn bóng dáng liền có thể nhận ra một người.

Vừa thấy lý chính và hai vị lão nhân đức cao vọng trọng trong thôn đến, đám Lôi Tần Thuận mai phục gần đó lập tức nhảy ra, dùng kiếm tùy thân nhanh chóng cắt ra một dải cách ly trong ruộng. Họ phải cứu chữa ruộng lúa nhà mình, nhất thời không đủ sức lo cho mảnh ruộng bên cạnh, đành tạm thời để nó tiếp tục cháy.

"Lý chính…" Sắc mặt Triệu Tứ Phát trắng bệch, mềm nhũn ngã quỳ xuống đất "Ta, ta…"

Sắc mặt lý chính xanh mét, nói với Lôi Tần Thành: "Ngươi đi mau, nhanh chóng vào thôn gọi người đến cứu hoả."

Lôi Tần Thành chắp tay, nhanh chóng chạy xa.

Lý chính giận đến mức tát lên mặt Triệu Tứ Phát một cái.

"Triệu Tứ Phát… Ngươi, ngươi sao trở nên ngoan độc như thế? Lương thực là gốc rễ của nông dân a." Lưu lão thái gia chống quải trượng, thở hổn hển gõ gõ mặt đất.

Vương lão thái gia ngay cả nói cũng lười nói với Triệu Tứ Phát.

Các thôn dân nghe tin, nhanh chóng đuổi tới, dùng thau chậu linh *** múc nước sông dập tắt lửa. May mà chữa cháy kịp thời, lúa nước nhà Tần Miễn chỉ tổn thất khoảng ba phần, mảnh ruộng kế bên kia là của nhà Triệu Văn Trung, ông thảm hơn, một mẫu ruộng lúa bị thiêu hủy hơn phân nửa.

Biết là Triệu Tứ Phát phóng hỏa, ánh mắt các thôn dân đều thay đổi, đều khó tin và kinh hoảng nhìn gã. Giữa bà con hương thân không phải không phát sinh mâu thuẫn, chẳng hạn như thời điểm cấy mạ giành giật nước Rồi khi cắt cỏ tranh ở bờ chung ruộng hai nhà, ngươi cảm thấy ta cắt nhiều hơn, ta thì thấy ngươi cắt nhiều hơn Hoặc là con ngươi đánh con ta một trận Hay là trâu nhà ta không cẩn thận đạp hư hoa màu nhà ngươi… những mâu thuẫn nhỏ như vậy rất là bình thường, mắng nhau vài ngày hoặc chiến tranh lạnh vài ngày, qua rồi lại nói nói cười cười. Nhưng ác độc giống như Triệu Tứ Phát thì chưa từng có, sao họ không lo lắng cho được. Người này tâm tư bất chính giống như một độc xà, ai biết lúc nào sẽ nhảy ra cắn ngươi một ngụm.

Có thôn dân nóng tính nhịn không được mở miệng "Lý chính, không thể dung tha Triệu Tứ Phát."

Lập tức có người phụ họa "Đúng! Người ác độc như vậy, ai biết tương lai có thể lại đối phó chúng ta hay không."

Lôi Tần Trung đợi chính là lúc này, cung kính thi lễ với lý chính "Lý chính, vừa nãy nô tài nói với ngài Triệu Tứ Phát bụng dạ khó lường, ngài lại không tin. Nếu không phải đại gia nhà nô tài vẫn luôn đề phòng Triệu Tứ Phát, tổn thất hôm nay sẽ không chỉ là mười mẫu lúa nước nhà chúng ta và nhà Triệu đại bá. Ngài xem, khoảng cách giữa các ruộng không xa, hôm nay gió lại lớn, không cẩn thận lửa sẽ thổi lan ra ruộng kế bên. Đến lúc đó, hậu quả khó mà lường. Lý chính, các vị, đại gia và tiểu gia nhà chúng ta nhiều lần thủ hạ lưu tình với Triệu Tứ Phát, vậy mà hắn hồi báo như thế, có thể không khiến lòng người nguội lạnh sao?"

Các thôn dân kích động cả lên.

"Lý chính, đuổi Triệu Tứ Phát ra khỏi thôn Thanh Sơn đi!"

"Đúng! Đuổi ra khỏi thôn Thanh Sơn!"

"Thôn chúng ta không dung nổi tòa đại Phật này!"

……

Triệu Tứ Phát đột nhiên hồi thần, ôm chân lý chính khóc lớn, nước mắt nước mũi giàn giụa "Lý chính, ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, xin bỏ qua cho ta lần này đi. Ta dập đầu với ngài, ta dập đầu với ngài."

Lý chính lạnh lùng đẩy gã ra. Vô luận là suy xét việc ác của gã, hay là suy xét sự chiếu cố của phu phu Lôi Thiết với nhà ông, với thôn Thanh Sơn, ông đều không thể tha cho Triệu Tứ Phát lần nữa.

"Không cần, ta nhận không nổi. Triệu Tứ Phát, bản lý chính hạn cho ngươi trong vòng hai ngày phải rời khỏi thôn Thanh Sơn, từ nay không được bước vào thôn Thanh Sơn nửa bước. Bằng không, chúng ta sẽ mang ngươi đến quan phủ, giao cho tri Huyện đại nhân xử lý."

Triệu Tứ Phát suy sụp ngồi dưới đất, mặt xám như tro tàn.

Lý chính nhìn hai vị lão thái gia.

"Lưu lão gia tử, Vương lão gia tử, các ngài thấy xử lý như thế có thoả đáng?"

Lưu lão thái gia thở dài sâu xa, nhìn Triệu Tứ Phát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép "Rất tốt. Lão già này không muốn nhìn thấy không khí thôn Thanh Sơn bị hắn vấy bẩn."

Vương lão thái gia cũng gật đầu "Cứ như vậy đi."

Tần Miễn đang ngủ say sưa, bỗng cảm giác bên cạnh trống không, hơi tỉnh lại, thấy Lôi Thiết đứng cạnh cửa sổ sát đất. Hắn dụi dụi mắt đi qua, uể oải gục lên vai Lôi Thiết, ánh lửa xa xa khiến hắn tỉnh táo lại tức thì "Bên kia sao vậy?"

Ánh mắt trợn tròn thật đáng yêu, Lôi Thiết ôm ngang hắn lên, chú ý thấy hắn không mang giày, nhíu mày, đặt người về lại giường, lau chân cho hắn, kể tóm tắt sự tình.

"Huynh nói, huynh 'giám thị' Triệu Tứ Phát hơn năm tháng?" Tần Miễn giật mình. Hắn cũng không phải dạng bị người cưỡi đến trên đầu còn lấy ơn báo oán. Hành vi ngày đó của Đỗ thị là do Triệu Tứ Phát khuyến khích, hắn có nghe nói, nhưng Viên Viên Mãn Mãn sinh ra chiếm cứ phần lớn lực chú ý và *** lực của hắn, không đủ sức trừng trị Triệu Tứ Phát. Hơn nữa Lôi Thiết không đề cập, hắn cho rằng Lôi Thiết cũng tạm thời dứt không ra.

"Dù huynh có tu vi trong người, nhưng liên tục năm tháng dùng linh thức theo dõi hắn cũng sẽ mệt chết. Sao huynh không nói ta biết?" Tần Miễn vừa cảm động vừa đau lòng, há miệng cắn mạnh một ngụm lên cổ Lôi Thiết.

Lôi Thiết kéo hắn nằm xuống, kê cánh tay đặt dưới đầu hắn, thản nhiên nói: "Người bắt nạt ngươi, ta sẽ không bỏ qua."

Tần Miễn cảm thấy trái tim mình bị sự ấm áp của đối phương làm tan chảy rồi, hắn bò lên người đối phương, hai khuỷu tay chống lên ***g ngực cứng cáp của y, hai tay nâng đầu y lên, nhìn thẳng vào mắt y.

Lôi Thiết vuốt ve đầu vai hắn, tuy cách một lớp áo ngủ, vẫn có thể cảm giác được làn da trơn tuột và nhẵn nhụi, y nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Tướng công, huynh tuyệt quá!" Tần Miễn cười tươi như hoa, trong mắt ánh lên vẻ trêu ghẹo.

Tim Lôi Thiết bị xưng hô mới này khiến cho rối loạn, hai bàn tay to kẹp chặt hông Tần Miễn, ánh mắt lửa nóng khóa chặt hắn "Tức phụ, gọi lại lần nữa."

Nhiệt độ cơ thể y giống như nham thạch nóng chảy, lập tức truyền sang người Tần Miễn. Tần Miễn ý thức được mình đùa quá trớn, xoay người muốn xuống khỏi người đối phương, lại không thể động đậy.

"Tức phụ, gọi lại lần nữa." Lôi Thiết quấn chặt eo hắn, bàn tay còn lại kềm sau ót hắn, khiến chóp mũi cả hai áp sát vào nhau, tiếng nói trầm thấp kiên nhẫn dụ dỗ.

"Nương tử." Tần Miễn cười cong mi mắt, thống khoái hô một tiếng, thấy rõ ràng mấy chấm nước bọt li ti vương trên môi Lôi Thiết, hai gò má nóng lên, nội tâm xao động.

Đuôi lông mày Lôi Thiết khẽ gẩy lên, không khách khí xé quần áo trên người hắn…

Ánh trăng như thẹn thùng, chậm rì rì trốn vào tầng mây.

Tiếng động trong phòng càng lúc càng lớn, hồi lâu sau, bỗng nhiên truyền ra tiếng 'tướng công' run rẩy. Sau một lúc yên tĩnh lại truyền ra tiếng hô thẹn quá hoá giận "Lôi Thiết! Đồ ngoài lạnh trong nóng!"

Dưới lầu, Nhất Điểm Bạch và Kim Mao bị đánh thức, ngửa đầu nhìn lên lầu một cái, lại nằm sấp xuống đất ngủ tiếp, đầu kề bên đầu.

"Ê a?" Từ giường trẻ con truyền ra âm thanh non nớt.

Tần Miễn quay đầu, thấy Viên Viên và Mãn Mãn bên giường cho trẻ không biết tỉnh dậy khi nào, Viên Viên ngồi tựa lưng vào tay vịn giường, Mãn Mãn thì biến thành tư thế nằm úp sấp, hai tiểu gia hỏa đều tò mò nhìn về phía giường lớn.

Chẳng lẽ chuyện vừa rồi đã bị hai đứa con thấy hết? Mặt Tần Miễn nhất thời đỏ ké, cấp tốc túm lấy áo ngủ rách nát choàng lên người, có thể che bao nhiêu thì che, lại tiện chân đá Lôi Thiết xuống giường.

-Hết chương 141-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

142. Chương 142: Một Tuổi

"Hì hì..." Mãn Mãn vỗ bàn tay bé tí, cười đến chảy nước dãi. Viên Viên nghi hoặc nhìn sang chỗ lão cha, chẳng lẽ là trò chơi mới?

Lôi Thiết trấn định đứng dậy khỏi mặt đất, để hai tiểu gia hoả nằm xuống, đong đưa chiếc giường dỗ chúng đi vào giấc ngủ.

Tần Miễn chạy tới, mỗi tay ôm một đứa, về giường lớn đặt hai đứa nằm giữa giường, mình thì nằm phía bên trái giường.

Lôi Thiết ngơ ra một lát, lắc lắc đầu, mở tủ lấy một bộ áo ngủ mới ra đưa hắn mặc vào, bị đối phương hung dữ đoạt lấy.

Lôi Thiết tự giác nằm bên phải giường, hồi tưởng lại xưng hô mới của tức phụ, ánh mắt không tự chủ dừng trên mặt hắn, chỗ nào nó của cơ thể lại không yên phận dựng đứng lên. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn vô tình bắt gặp, giơ chân tính đạp thêm một cước, lại không cẩn thận bị Lôi Thiết vươn tay túm được, bị nhẹ nhàng nhéo nhéo, thấy ngưa ngứa rụt về.

"Tức phụ, đừng quậy, ngủ."

Tần Miễn giơ ót về phía đối phương, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Lôi Thiết vỗ về hai đứa con, chờ chúng ngủ say, ẵm hai con về lại giường chúng, rồi nằm dịch tới sau lưng tức phụ, kéo người vào lòng, lúc này trong lòng mới an tĩnh, thỏa mãn khép hai mắt. Không biết có phải Tần Miễn nhận ra hay không, hai bên khóe miệng cứ cong cong.

Sáng sớm vài ngày sau, tiếng pháo đinh tai nhức óc làm bừng tỉnh cả thôn trang nhỏ, pháo nổ liên tục chừng một khắc (15phút), ngừng hai nhịp rồi lại vang tiếp, tiếng đồng chiêng xen lẫn gõ vang kéo dài không dứt.

Lôi Hướng Trí trúng cử.

Trong kỳ thi Hương giành được giải Á nguyên, cũng tức là đệ nhị bảng.

Toàn thôn oanh động, các thôn dân đều ngầm nói một phần tổ tiên Lôi Đại Cường và Đỗ thị toả khói xanh. Lôi Hướng Trí là cử nhân duy nhất xưa nay của thôn Thanh Sơn, chiếu theo tình hình, khả năng hắn tham gia thi Hội và thi Đình lấy được thành tích cao rất lớn. Nghĩ đến mai sau Lôi Hướng Trí có thể trở thành Thám hoa, Bảng nhãn hoặc Trạng nguyên, các thôn dân liền không kiềm chế được tâm trạng hưng phấn. Người ngoài đã kích động như thế, càng khỏi nói đến người bên lão trạch.

Yến tiệc vào ba ngày sau, Tần Miễn, Lôi Thiết phái Phúc thúc đến đưa tặng Lôi Hướng Trí sáu bộ thư tịch và bao lì xì mười lượng, không đi tham gia tiệc rượu.

Thi Hội cũng là mỗi ba năm một lần, kỳ thi Hội kế diễn ra vào tháng Tư hai năm sau, còn gọi là kỳ thi mùa xuân, Lôi Hướng Trí có dư dả thời gian để chuẩn bị.

Náo nhiệt qua đi, thôn Thanh Sơn tiến vào mùa thu hoạch bận rộn tháng Mười.

Nhìn đống đậu nành nhóm hạ nhân gặt trở về, Tần Miễn vô tình nhớ ra món chao bị hắn quên bẵng, vội bảo Lôi Thiết ôm bình chao ra, mở nắp.

Trải qua hai năm ủ kín dài dằng dặc, các khối chao vẫn giữ nguyên hình dạng vuông vắn, màu sắc đỏ tươi, chất mềm mịn, dậy mùi thối, vị ngon mịn, tê cay đã nghiền.

Chỉ một khối chao đã khiến Tần Miễn ăn ba chén cơm liền, dạ dày đều chống đỡ còn tưởng ăn. Lôi Thiết cũng rất thích vị ngon cay này, ăn nhiều không kém tức phụ.

Tần Miễn không buông tha bất cứ cơ hội kiếm tiền nào, bảo Phúc thúc đặt làm một ngàn hũ sứ màu trắng kích cỡ tương đương với hũ đựng chao sau này, cũng in tên hàng hoá và nhãn hiệu, rồi sai người mua một mẻ lớn đậu hủ về, dạy họ cách chế biến chao. Chao ướp xong cho vào hũ sứ đẹp mắt, mỗi hũ mười hai khối, đợi một năm sau bán ra với giá một lượng bạc mỗi hũ. Những lúc không có khẩu vị ăn uống, dùng chao ăn với cơm là một chọn lựa không còn gì bằng.

……

Lại một năm đông đi xuân tới, đảo mắt cái đã đến năm Hiếu Huệ đế thứ hai mươi sáu.

Viên Viên và Mãn Mãn giống như cây mầm nhỏ, khỏe mạnh lớn dần, qua hai ngày nữa là sinh thần tròn một tuổi của chúng.

Tròn một tuổi bước phát triển trọng đại đầu tiên trong cuộc đời của bé, Tần Miễn vô cùng coi trọng, trước hai ngày liền bắt tay chuẩn bị, ném hai đứa cho lão cha chúng, mình thì đích thân bận rộn cùng quản gia và các hạ nhân.

Lôi Thiết ngồi trên thảm mềm mại của phòng khách cùng hai tiểu gia hỏa. Viên Viên rất có thiên phú vận động, chuyện thích làm nhất là trèo lên trèo xuống người lão cha. Lôi Thiết ngàn năm vô cảm vịn bé, tránh cho bé ngã sấp xuống, đôi lúc còn giúp bé bò lên trên.

Mãn Mãn không cam tâm bị lạnh nhạt, ném đồ chơi trong tay xuống, bò hai bước muốn đến trước mặt lão cha, rồi như có chút đăm chiêu dừng lại, cảm thấy bò thì quá chậm, hai tay chống đỡ mặt đất, cái mông nhỏ dùng sức đứng lên, tập tễnh đi tới trước mặt Lôi Thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn treo nụ cười hớn hở, non nớt kêu: "Lão cha, lão cha!"

Lôi Thiết kịp thời ôm bé, để bé ngồi xuống, dịu giọng nói: "Mãn Mãn, phụ thân ngươi không cho ngươi học đi quá sớm."

Hai bé gọi Lôi Thiết là lão cha, Tần Miễn là phụ thân để phân biệt nhé

Biểu cảm trên mặt y thật sự không phong phú, người ngoài nhìn vào sẽ cho là y đang nổi giận. Nhưng Mãn Mãn không sợ y chút nào, bổ nhào về trước, được lão cha đón lấy, cười rộ khanh khách, rồi giống như muốn thi đấu với ca ca, bò lên người lão cha.

Lôi Thiết thuận thế nằm dài xuống mặt thảm, để hai tiểu gia hỏa bò đến bò đi khắp người, kéo kéo tóc y, lôi vạt áo y.

Y ngẩng đầu nhìn ra cửa. Sắp trưa rồi, tức phụ vẫn chưa trở về.

"Ca ca." Mãn Mãn túm áo Viên Viên.

Viên Viên quay đầu nhìn Mãn Mãn, nghiêm túc gọi: "Đệ đệ."

"Hì hì…" Mãn Mãn bò lên ***g ngực Lôi Thiết, duỗi cánh tay nhỏ mập mạp tò mò chọc chọc mặt y, bóp bóp mũi y, lại túm lỗ tai y.

Viên Viên nhìn nhìn lão cha, lại xem xem Mãn Mãn, nhướng mày, dường như muốn ngăn cản đệ đệ bắt nạt lão cha, nhưng cũng không muốn khiến đệ đệ thất vọng, bèn cúi xuống ôm lấy đầu lão cha, cánh môi nhỏ mềm mại hôn nhẹ xuống mặt lão cha một cái.

Ánh mắt Lôi Thiết dịu dàng vô cùng, vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của bé.

Tần Miễn khoanh tay ôm ngực dựa vào khung cửa, trên mặt treo nụ cười cảm khái. Viên Viên ít nói, Lôi Thiết cũng nói ít, hắn luôn lo lắng Viên Viên và Lôi Thiết hơi xa cách, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều. Tiểu tử Viên Viên này rất thông minh.

Ánh sáng ở cửa bị che chắn một phần, Lôi Thiết ngẩng đầu nhìn sang, cặp mắt thâm thúy nhiễm lên tia dịu dàng. Thiếu niên mười bảy tuổi cao lên nhiều, hiện chỉ thấp hơn y nửa cái đầu, trường bào màu xanh nhạt *** xảo phác thảo theo vóc dáng thon dài cao ráo, tôn lên khí chất ngọc thụ lâm phong, mặt và cổ bị phơi nắng mấy ngày mà biến thành màu tiểu mạch, cả người nom càng khỏe mạnh mà gợi cảm, khiến y gần như không dời tầm mắt đi được.

"Viên Viên, Mãn Mãn, phụ thân về rồi này." Tần Miễn bước mấy bước đi tới, ngồi xuống thảm, cúi người hôn mặt Viên Viên một cái, cũng hôn mặt Mãn Mãn một cái, nhìn ánh mắt ngóng trông của người nào đó, nhếch môi cười cười, đưa lưng về phía Viên Viên Mãn Mãn, dùng lực hôn môi người nào đó.

"Phụ thân!"

"Phụ thân."

Mãn Mãn cao hứng bừng bừng bò đến Tần Miễn, Viên Viên tuổi còn nhỏ đã lộ ra phong thái chững chạc, không nhanh không chậm bò theo sau Mãn Mãn.

"Phụ thân, quả quả."

Tần Miễn biết hai tiểu gia hỏa muốn ăn trái cây, hái hai trái đào mật từ trong không gian ra, đưa cho Lôi Thiết một trái, lột vỏ, dùng thìa múc thịt quả đút chúng.

"Tức phụ, sắp xếp thế nào rồi?"

Tần Miễn đang muốn nói, Viên Viên mặt vô biểu cảm đột nhiên phun ra hai chữ "Tức phụ."

Thìa trong tay Lôi Thiết run lên, thịt quả rơi xuống thảm trải sàn.

Tần Miễn sửng sốt, rồi cười lăn lộn đến nện tay xuống đất mấy cái "Ha ha ha…"

Lôi Thiết yên lặng nhìn Viên Viên một lúc lâu, chỉ vào Tần Miễn "Hắn là tức phụ ta, ngươi không thể gọi."

Viên Viên chớp mắt nhìn y hồi lâu "À." Cũng không biết có hiểu thật hay là vô ý phát âm.

Tần Miễn cười đến thở không nổi, khóe mắt còn chảy vài giọt nước mắt.

Lôi Thiết cưng chìu nhìn hắn, dùng ngón cái lau đi nước mắt, vỗ nhẹ lưng hắn.

Mãn Mãn cười hì hì, cũng vươn bàn tay nhỏ vỗ lưng Tần Miễn "Phụ thân, ngốc!"

Tần Miễn cứng đờ, vội vàng ngừng cười, ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang tiếp tục đút con trai ăn.

"Nhi tử, không thể nói phụ thân ngốc, phụ thân là người thông minh nhất nhà mình."

Lôi Thiết lắc lắc đầu, đút Viên Viên ăn tiếp.

Tần Miễn lấy khăn lau phần thịt quả rớt trên thảm, trả lời câu hỏi khi nãy của Lôi Thiết "Đã an bài xong, những việc còn lại quản gia sẽ dẫn người lo liệu."

Hai ngày sau, sinh nhật tròn tuổi của Viên Viên và Mãn Mãn đến.

Hai tiểu gia hỏa được mặc đồ mới, nom càng thêm lanh lợi đáng yêu, đầu đội mũ hình con vịt nhỏ, mặc áo trong ngắn màu lam, áo khoác ngoài cùng màu vàng với mũ, vị trí trước ngực có túi áo to màu làm, trên túi thêu hình quả táo Quần bó chân bên dưới màu lam, chân mang hài thêu đầu hổ.

Tần Miễn cầm từ tủ áo ra hai chiếc hộp gấm giống nhau như đúc, một hộp khắc danh tự Tần Duệ Kỳ của Viên Viên, hộp còn lại khắc danh tự Lôi Duệ Lân của Mãn Mãn. Hắn lấy ra hai nén bạc mười lượng, để mỗi nén vào từng hộp, rồi khoá hộp gấm lại.

Lôi Thiết không hiểu.

Tần Miễn vỗ vỗ chiếc hộp, cười cười giải thích: "Về sau mỗi lần sinh nhật các con, chúng ta đều cho chúng một khoản tiền, đặt vào đây. Chờ chúng được mười tuổi thì đưa chúng số tiền này, để học cách quản lý tài sản."

Lôi Thiết hiểu ra, gật đầu. Tức phụ luôn có nhiều ý tưởng kỳ lạ.

Nay hạ nhân của Du nhiên điền cư nhiều hơn, các mặt đều có người lo liệu trông chừng. Lần này mở tiệc chiêu đãi khách nhân, Tần Miễn an bài địa điểm trong Du nhiên điền cư. Rừng cây nhỏ của điền cư được chỉnh sửa vào năm ngoái, một mảnh đất trống lớn trồng cỏ xanh, thích hợp dùng để mở tiệc rượu.

Gần giữa trưa, khách khứa lục tục tới cửa.

Trước khi ăn mì trường thọ, tiến hành nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai.

Trải thảm lên mặt cỏ, Tần Miễn, Lôi Thiết ôm Viên Viên, Mãn Mãn đặt trên thảm. Trên thảm bày thư tịch, bút, mực, giấy, nghiên mực, con dấu, bàn tính, tiền đồng, bạc trắng, cọng hành, con dấu, kiếm gỗ… chừng hai mươi mấy món.

Khách đến đều hiếu kỳ vây xem chung quanh.

Tần Miễn ngồi xổm một bên, nói với Viên Viên, Mãn Mãn: "Viên Viên, Mãn Mãn, cầm thứ thích nhất đưa cho phụ thân và lão cha nào."

Viên Viên cầm nghiên mực gần mình nhất lên, nhìn nhìn rồi buông xuống, nhìn quanh một vòng, bị con dấu hình tròn hấp dẫn, nhưng ngắm nghía chốc lát vẫn không lấy, cuối cùng ánh mắt dừng tại kiếm gỗ, tò mò cầm lên thưởng thức.

Mãn Mãn mới đầu bò theo sau ca ca, thấy con dấu, hai mắt sáng ngời, nhanh chóng bò qua cầm lấy, nắm rất chặt, nâng cái đầu nhỏ lên cười với Tần Miễn "Phụ thân, hì hì…"

Các khách nhân cười to chúc mừng.

"Hai nhi tử, một văn một võ, văn võ song toàn a. Chúc mừng chúc mừng!"

-Hết chương 142-

---

143. Chương 143: Huynh Luyện Khí, Ta Luyện Đan

"Đa tạ, đa tạ, xin nhận cát ngôn của các vị."

Tần Miễn ôm lấy Viên Viên, nhìn dáng vẻ nghiêm trang của bé, nhịn không được hôn lên giương mặt trắng nõn nà kia một ngụm.

Khoé miệng Viên Viên nhoẻn cười, cũng ôm mặt phụ thân, chu miệng hôn một cái.

Mãn Mãn không cam tâm yếu thế, ôm cổ Lôi Thiết, hôn 'chụt' một phát thật vang trên mặt y, đôi mắt nhỏ khiêu khích nhìn ca ca.

Tần Miễn, Lôi Thiết không khỏi nhìn nhau cười. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Người bên ngoài không ai không hâm mộ.

Phúc thúc nhiệt tình chu đáo tiếp đãi khách khứa "Chư vị, mời sang bên này ngồi."

Du nhiên điền cư khí phái như thế, chủ nhân và hạ nhân đều hữu lễ như thế, khách nhân vô thức cũng thu hồi mặt cẩu thả thường ngày, trở nên hào hoa phong nhã, ôm quyền với nhau, nhường bước.

"Mời." "Mời ngài đi trước."

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ cũng phụ tiếp khách vào chỗ.

"Phụ thân, xuống." Viên Viên chỉ mặt đất.

Tần Miễn có chút do dự, vẫn buông bé xuống. Trong sách nói em bé học đi đường sớm quá không tốt. Nhưng nếu là ý muốn của con mình, hắn cảm thấy vẫn thuận theo được. Hơn nữa, hài tử nhà bọn hắn không phải trẻ con bình thường, không thể khăng khăng rập khuôn kinh nghiệm trong sách.

Viên Viên tập tễnh đi về trước, Tần Miễn theo sau, hai tay thò ra để có thể đỡ bé bất cứ lúc nào.

Mãn Mãn luôn noi gương ca ca, giãy dụa trong lòng Lôi Thiết đòi xuống. Lôi Thiết đặt bé xuống đất, nhận được cái nhếch miệng cười của bé, lộ ra bốn chiếc răng nhỏ đáng yêu cỡ hạt bắp.

Tiểu gia hỏa đi từ từ vài bước, rồi như có kinh nghiệm, nhanh chóng đi vững vàng. Mãn Mãn hưng phấn chạy chậm đến bên cạnh Viên Viên, hai huynh đệ tay nắm tay cùng bước.

Tần Miễn khoanh tay nhìn hai huynh đệ chúng, trên mặt lộ ra biểu cảm mâu thuẫn, vừa vui mừng vừa sầu muộn.

"Sao vậy?" Lôi Thiết ôm vai hắn.

Tần Miễn thở dài "Hài tử biết đi biết chạy cũng có nghĩa sẽ biết 'hại người'."

Vừa dứt lời, hắn thấy Viên Viên duỗi tay muốn lấy chén trà trên bàn, nhanh chóng lủi qua ngăn con "Nhi tử, không thể chạm vào thứ này, phỏng tay đấy."

Mãn Mãn buông tay ca ca ra, túm lấy hoa trong chậu hoa, tay nhỏ dùng sức, ngắt một đoá xuống, nhét vào miệng.

"Không thể ăn." Lôi Thiết kịp thời lấy đi.

Mãn Mãn ngẩng đầu nhìn y, gương mặt nhỏ nhắn cười cười mang theo vài phần giảo hoạt, quay đầu đi ra ngoài, thân thể nhỏ tí, bước chân lại rất vững, bàn tay nhỏ nắm chặt, một bộ tư thế dũng cảm tiến tới.

Lôi Thiết khẽ lắc đầu, không nhanh không chậm theo sát, hơi hiểu được cảm xúc trong vui mừng có điểm phiền muộn của tức phụ khi nãy.

Viên Viên phát hiện, bước chân nhỏ đuổi theo.

"Đệ đệ."

Tần Miễn nhìn hai củ cải đỏ tay nắm tay, người lung la lung lay đi về trước, cái mông nhỏ lắc lư theo bước chân, trong lòng hô to 'Dễ thương quá đi mất', ngoài mặt vẫn im lìm cười.

Mãn Mãn quay đầu nhìn nhìn Tần Miễn, Lôi Thiết "Phụ thân, lão cha, dắt."

Lôi Thiết phối hợp nắm lấy tay Tần Miễn, thỉnh thoảng véo nhẹ mấy cái.

"Lắc lắc." Viên Viên mở miệng, còn đong đưa chỗ bàn tay đang nắm của hai đứa nhằm hướng dẫn bọn hắn.

Lôi Thiết lại nghe theo.

Tần Miễn đầu đầy hắc tuyến, không nói gì nhìn Lôi Thiết trưng bộ mặt lạnh tanh làm ra hành động ngây thơ.

Mãn Mãn lại vừa lòng gật gật cái đầu nhỏ, tiếp tục đi về trước.

Tâm trạng nam nhân có vẻ rất tốt, hai nhi tử cũng thực vui vẻ, Tần Miễn đành chấp nhận, cùng Lôi Thiết phe phẩy tay, an nhàn tản bộ.

Đi không bao xa thì thấy Lôi Xuân Đào đang chần chừ dưới tàng cây đào, dường như bụng đầy tâm sự. Lôi Xuân Đào còn lớn hơn Tần Miễn nửa tuổi, cô nương gần mười tám, dáng người nhỏ xinh, xinh đẹp hoạt bát, đi trong thôn thường có mấy thiếu niên lớn tuổi len lén nhìn trộm.

"Cô cô." Mãn Mãn kéo kéo gấu váy Lôi Xuân Đào.

Lôi Xuân Đào hồi thần, nhẹ nhàng đáp lời "Ây! Mãn Mãn thông minh quá, còn nhớ rõ cô cô." Nàng cẩn thận ôm Mãn Mãn lên, xoa xoa mái đầu nhỏ.

"Cô cô." Viên Viên cũng gọi một tiếng.

"Viên Viên, ngoan." Lôi Xuân Đào khó xử, muốn nàng ôm một lúc hai đứa bé là không thể.

Lôi Thiết đón đi Mãn Mãn trong lòng nàng, Tần Miễn cũng ôm Viên Viên lên, thân thiết nhìn Lôi Xuân Đào "Tiểu muội, như sao không qua bên kia ngồi chơi?"

Lôi Xuân Đào muốn nói lại thôi, sắc mặt có chút tái nhợt, nhỏ giọng nói: "Gần đây cha nương bận tâm lo chuyện… của muội. Nương nhìn trúng một vị phú hộ trấn trên, cha muốn… làm mai ta cho một vị tú tài…"

Cô nương nhà bình thường mười bốn mười lăm tuổi liền lo việc thành thân, thậm chí có người mười ba tuổi đã gả cho người. Lôi Xuân Đào đến mùa thu năm nay liền tròn mười tám, còn chưa cưới gả sẽ trễ. Nghe ngữ điệu của nàng thì hình như nàng không vừa lòng ai trong số hai người kia, trong đó có lẽ có ẩn tình. Nha đầu này đơn thuần thiện lương, Tần Miễn thật tâm coi nàng là muội muội, nhưng hắn cũng không muốn dính líu chuyện bên lão trạch, chỉ có thể chỉ điểm "Tình cảm của ngươi và Ngũ ca ngươi tốt nhất, nếu có chuyện không vui, đừng ngại bày tỏ cùng Ngũ ca ngươi."

Học trò sau khi đỗ cử nhân, thư viện không bắt buộc họ nhất định phải ở trọ lại nữa, có thể lưu lại thư viện tiếp tục học tập, cũng có thể chọn nơi khác tự học. Lôi Hướng Trí luôn yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, vẫn tiếp tục trú tại thư viện, giống như trước đây mỗi tháng về nhà một lần. Ngẫu nhiên có việc cũng sẽ trở về vài lần.

Lôi Xuân Đào thông minh lanh lợi, hiểu ý Tần Miễn, hoảng loạn trong lòng lúc này mới lắng xuống phần nào, nhẹ nhõm cảm ơn Tần Miễn "Đa tạ đại tẩu chỉ điểm. Chỉ là ta không tiện ra ngoài, không biết có thể phiền toái đại tẩu phái người đến Huyện thành chuyển lời nhắn cho Ngũ ca được không? Ta sợ để chậm sẽ sinh biến cố khác."

"Không thành vấn đề." Tần Miễn cười gật đầu, gọi một hạ nhân đúng lúc đi ngang qua lại, bảo hắn tìm người không có công việc trong tay vào Huyện thành một chuyến.

Lôi Xuân Đào nhìn hạ nhân kia chạy xa, tâm trạng bình ổn hơn nhiều, chợt nhớ ra bản thân là một cô nương chưa lấy chồng vậy mà chủ động nhắc tới hôn sự của mình, mặt mày đỏ bừng.

"Đại ca, đại tẩu, ta…"

Tần Miễn buồn cười không thôi "Mau qua bển ăn tiệc đi, trễ nữa e là chỉ còn đồ ăn thừa mất."

"Ừ, ta đi đây, cám ơn đại tẩu." Lôi Xuân Đào xách váy chạy xa.

Buổi chiều hôm đó, Lôi Hướng Trí từ Huyện thành chạy về. Vài ngày sau, trong thôn lan truyền tin bà mối đến dạm hỏi Lôi Xuân Đào, nhà trai chính là nhi tử Hoắc viện trưởng của Thanh Vân thư viện, Hoắc Tư Duệ. Hoắc Tư Duệ đứng đầu bảng kỳ thi Hương, giải Nguyên(1). Y và Lôi Hướng Trí giống nhau, tương lai rất có khả năng đỗ Trạng nguyên, Lôi Đại Cường và Đỗ thị sao không bằng lòng gả con.

Sau này, Lôi Xuân Đào tự mình thổ lộ với Tần Miễn, vì Hoắc Tư Duệ đến nhà chơi vài lần, nàng và Hoắc Tư Duệ cũng gặp mặt vài lần, cả hai đều có hảo cảm với nhau. Đương nhiên chỉ ngừng ở phát hồ tình, chỉ hồ lễ(2), cũng không nói định thân gửi phận.

Nàng không biết, Hoắc viện trưởng và Hoắc phu nhân sớm đã biết nhi tử coi trọng muội muội Lôi Hướng Trí, có điều tra hoàn cảnh tình hình Lôi gia. Thậm chí Hoắc phu nhân từng lén quan sát Lôi Xuân Đào, cũng rất thích nàng, nhưng chướng mắt cha nương như Lôi Đại Cường, Đỗ thị nên vẫn luôn do dự.

Hoắc Tư Duệ khuyên bà, bà cưới con dâu, cũng không phải gả nữ nhi, nhân phẩm Lôi Đại Cường, Đỗ thị thế nào, không có quan hệ quá lớn với họ. Lúc này Hoắc phu nhân mới động tâm, cho người đến dạm hỏi.

Ngày cưới của Lôi Xuân Đào định vào Mười tám tháng Mười, trước sinh thần nàng nửa tháng, tranh thủ cưới trước mười tám, nói ra gả năm mười bảy tuổi cũng dễ nghe hơn chút.

Thân sự của Lôi Hướng Trí cũng định xong, do Hoắc viện trưởng làm mối, nhà gái là nữ nhi của Lý phu tử Thanh Vân thư viện. Lý phu tử có điều tra gia cảnh Lôi Hướng Trí, cũng như Hoắc phu nhân, không có hảo cảm với Lôi Đại Cường, Đỗ thị, nhưng ông luyến tiếc người con rể tốt như Lôi Hướng Trí, đành tự mình hỏi ý kiến nữ nhi, nữ nhi nhận lời. Lý phu tử xét thấy nữ nhi mình là người có chủ kiến, chưa hẳn không chế ngự được cha mẹ chồng, bèn định hôn sự cho cả hai. Ngày thành thân của Lôi Hướng Trí sớm hơn Lôi Xuân Đào một tháng, là Mười tám tháng Chín.

Nhi tử và nữ nhi của Lôi Đại Cường, Đỗ thị đều tìm được mối hôn nhân tốt, hai người bước đi trong thôn như sinh gió, không cần lời nói thừa.

Tháng Chín, Lôi Hướng Trí thành thân, Tần Miễn và Lôi Thiết tặng lễ, không đi dự tiệc rượu, ngày nhận thân hôm sau cũng không hiện thân. Lý thị kia là người khéo léo, sau ngày thứ ba hồi môn, tự mình tới cửa bái phỏng, tặng quà gặp mặt cho Viên Viên, Mãn Mãn.

Lý thị cũng nhanh nhẹn như Vệ thị, thậm chí có thể nói là mạnh mẽ ngang tàng, khá giống Vương Hi Phượng(3). Tần Miễn cảm giác những ngày của lão trạch sẽ lại bốn bề dậy sóng.

Một tháng sau, Lôi Xuân Đào gả cho người. Cô nương gả xa đến Huyện thành, đơn độc một mình không dễ dàng, Tần Miễn và Lôi Thiết ngoài hai rương đồ cưới, còn cho nàng năm mươi lượng bạc áp đáy hòm.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị yêu thương nữ nhi mình không kém Lôi Hướng Trí bao nhiêu, Lôi Xuân Đào nở mày nở mặt gả đến huyện Chiêu Dương.

Từ khi Lôi Hướng Trí và Lôi Xuân Đào thành gia lập thất, liên hệ giữa Tần Miễn, Lôi Thiết với bên lão trạch càng ít, trọng tâm sinh hoạt ngoại trừ đặt lên Viên Viên, Mãn Mãn thì là luyện đan và luyện khí. Sau

khi Viên Viên Mãn Mãn tròn một tuổi, trao đổi giữa bốn cha con dễ dàng hơn, hai hài tử càng dễ chăm hơn lúc trước. Chỉ cần có thời gian, hai phu phu liền tiến vào không gian.

Phòng luyện khí trong không gian không chỉ tập hợp hàng trăm linh khí, đao, kiếm, cung, nỏ, búa, rìu, roi, móc câu… đủ mọi thứ, còn có vài ngọc giản ghi chép phương pháp luyện kỳ binh lợi khí. Phòng luyện đan thu gom đan dược đủ loại công hiệu, ví như thanh tâm đan, tẩy tủy đan, đoạt hồn đan, bất lão đan, dịch dung đan… ngoài ra là cả vạn tờ phương thuốc không sao đếm hết, đều được chủ nhân tiền nhiệm của không gian phân loại cất chứa trong ngọc giản. Vườn linh thảo càng khó lường, đủ loại linh thảo linh chu số lượng nhiều vô kể, nhân sâm năm trăm năm khó gặp tại phàm trần ở trong không gian chỉ có thể xếp cuối hàng.

Vì tránh lãng phí tài nguyên trong không gian, Tần Miễn và Lôi Thiết trải qua bàn bạc, quyết định mỗi người học một món luyện đan hoặc luyện khí. Tần Miễn chọn luyện đan, nên luyện khí thuộc về Lôi Thiết.

Đan dược đầu tiên Tần Miễn học luyện chế là bất lão đan, có thể giảm tốc độ quá trình lão hoá của phàm nhân. Trải qua nhiều lần thử nghiệm, hắn luyện chế ra một loại đan dược kém hiệu quả hơn, mỗi đợt liệu trình mười hai viên, mỗi tháng dùng một viên, sau ba đợt liệu trình ít nhất có thể trẻ đi mười tuổi. Hắn và Lôi Thiết cố ý đi Đặng gia thôn một chuyến, đưa đan dược của một đợt liệu trình cho Đặng lão gia tử và Đặng lão thái thái, giải thích đan này họ bí mật mua được bằng giá cao, không để lão gia tử, lão thái thái tiết lộ tin ra ngoài, hơn nữa còn nói trong hai năm kế tiếp sẽ tiếp tục đưa thuốc cho hai cụ.

Loại linh khí đầu tiên Lôi Thiết luyện chế thành công là ngọc bội phòng thân, vào thời điểm chủ nhân không thể phản kháng công kích bên ngoài như bị hôn mê bất tỉnh chẳng hạn, ngọc bội có thể tự động hộ chủ chín lần. Y đưa ngọc bội cho Tần Miễn, Tần Miễn luôn đeo trên cổ. Loại linh khí thứ hai Lôi Thiết luyện chế đưa cho hai nhi tử, là vòng tay có công năng cảm ứng độc vật(4), Viên Viên, Mãn Mãn mỗi đứa một chiếc. Hai tiểu gia hỏa còn nhỏ, không có năng lực tự vệ, đeo vòng tay có thể giúp chúng tránh bị chất độc tổn thương.

Bản thân xếp hạng trước hai nhi tử trong tâm Lôi Thiết, làm Tần Miễn vừa ngọt ngào vừa thấy có lỗi với hai con, nhưng bị Lôi Thiết kéo lên giường bắt nạt từ trong ra ngoài mấy lần, liền không có tâm tư suy nghĩ miên man nữa.

-Hết chương 143-

Chú giải:

(1) Giải Nguyên: thủ khoa

(2) Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa

(3) Vương Hi Phượng: nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng, là người phụ nữ đanh đá, chanh chua, cay nghiệt và độc ác nên có biệt danh làPhượng ớt. Ngày ngày cai quản mọi việc vô cùng khéo léo, thông thạo, có thể quán xuyến công việc nhà cửa nên được người trên quý mến, nhưng bị người dưới e ngại, có khi thù ghét

(4) Độc vật: những thứ mang chất độc

---

144. Chương 144: Nhi Đồng Thiên Tài

Hai năm sau.

Trời mới trong xanh được hai hôm lại đổ mưa tiếp, mới đầu chỉ là mưa phùn lất phất, rồi nhanh chóng biến thành mưa to. Nước mưa ồ ạt xối xuống mái nhà, tựa như bức màn che thiên nhiên. Hạt mưa đánh tanh tách tanh tách vào lá cây xanh biếc, mặt đất ướt át liền có thêm mấy bãi nước đọng. Tuy đã vào tháng Ba, nhưng trời đổ mưa nên trong phòng vẫn rất lạnh. Tần Miễn đứng dậy, vào phòng lấy áo khoác cho Viên Viên, Mãn Mãn.

Hai tiểu gia hỏa thêm một tháng nữa là tròn ba tuổi, ngồi trên hai ghế dựa có chức năng điều chỉnh độ cao, ghé vào bàn cơm, ngoan ngoãn dùng thìa múc cơm trong chén nhỏ của mình ăn, trên cổ còn đeo yếm màu xanh.

"Hầy, trời mưa, lại không thể thoải mái chơi đùa được rồi." Mãn Mãn nâng cằm, ra vẻ như người lớn thở dài một hơi, phiền muộn nhìn mưa bụi bên ngoài.

Khoé miệng Lôi Thiết vểnh lên, lấy khăn tay lau canh trứng gà dính ở mép nhóc. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn cầm quần áo hai đứa tiến vào, nghe câu Mãn Mãn nói, buồn cười không thôi. Một tiểu đậu đinh(1) mà cũng biết thở dài.

Chỉ nghe Viên Viên nói: "Đệ đệ, ngày mưa qua đi, trời xanh há còn xa xăm?"

Tần Miễn bóp trán. Hắn sai rồi, đáng lẽ đêm qua không nên dùng sách văn học thay cho truyện kể.

Hắn đi qua xoa xoa đầu Viên Viên "Được rồi, hai tiểu tử các ngươi còn không ăn nhanh là đồ ăn sẽ nguội hết." Lôi Thiết đón lấy áo trong tay hắn "Tức phụ, ngươi ăn cơm đi."

Tần Miễn thấy trong đĩa của mình có hai quả trứng muối đã lột vỏ, cười khẽ. Không cần hỏi, nhất định là Lôi Thiết lột cho hắn.

"A Thiết, huynh no chưa?"

"Rồi." Lôi Thiết cởi yếm ăn cơm trên cổ các con xuống, mặc thêm áo khoác cho chúng xong thì đeo yếm vào lại. Với tu vi của y đã sớm không cần ăn ngũ cốc, nhưng không muốn bỏ qua bất cứ bữa ăn nào tức phụ nấu.

Mãn Mãn bưng bát lên, chất giọng giòn giã nói: "Lão cha, Mãn Mãn còn muốn ăn canh trứng nữa."

"Hôm nay Mãn Mãn rất giỏi." Lôi Thiết đi theo Tần Miễn học được cách khen thưởng nhi tử hợp lúc, bưng tô canh trứng còn nửa tô lên, dùng muôi múc cho Mãn Mãn thêm nửa bát, rồi nhìn sang Viên Viên "Viên Viên."

Viên Viên gật gật cái đầu nhỏ "Viên Viên cũng muốn."

Tần Miễn ngồi cạnh Viên Viên, lựa trong đĩa rau dền xào một ít cọng vừa non vừa mềm, bỏ vào bát nó và Mãn Mãn.

Phụ thân nói không thể kiêng ăn, hai nhóc con ngoan ngoãn ăn hết rau xanh.

Lôi Thiết ngồi trở lại chỗ cũ, gắp đồ ăn cho Tần Miễn "Tức phụ, ngươi ăn. Để ta."

"Ừm." Tần Miễn cắn một miếng trứng muối, ra mỡ, lại hớn hở cắn thêm một ngụm, khóe mắt cong lên nụ cười mê người.

Chỉ một trái trứng muối ra mỡ thôi mà đã thỏa mãn như thế. Nội tâm Lôi Thiết mềm nhũn.

Mãn Mãn cười rướn người tới gần Viên Viên, nói nhỏ bên tai nhóc "Ca ca, lão cha lại nhìn phụ thân đến ngẩn người."

Viên Viên gật đầu "Ừm."

Khoé miệng Tần Miễn giật giật, nghiêm mặt "Mau ăn cơm."

Viên Viên và Mãn Mãn lập tức ngoan ngoãn ngồi thẳng về, hết sức chuyên chú ăn đồ ăn trong bát.

Tần Miễn ăn xong hai quả trứng muối, ánh mắt lia đến đĩa trứng muối trên bàn.

Lôi Thiết không nói một lời, cầm một quả bóc vỏ rồi đưa cho đối phương.

Tần Miễn cười tủm tỉm tiếp nhận, cắn một nửa, nửa còn lại nhét vào miệng nam nhân nhà hắn.

Chờ ba cha con ăn no, Tần Miễn phụ trách lau miệng, rửa mặt và rửa tay cho hai tiểu gia hoả, Lôi Thiết dọn chén đũa vào nhà bếp, món chưa ăn hết thì bỏ vào tủ bát, rửa tay, trở lại phòng khách. Ăn cơm xong là thời gian hai nhi tử vui chơi.

Thấy Lôi Thiết xuất hiện, Viên Viên lập tức chạy tới nắm tay y.

"Được rồi." Tần Miễn vỗ vỗ tay "Đi, chúng ta đi xem đêm qua chim non có ăn vụng trái cây không."

Nói xong, hắn dắt tay Mãn Mãn.

"Đi thôi!" Chân nhỏ của Mãn Mãn cất bước chạy về trước.

Bốn cha con đi tới hành lang.

Thang lầu, mỗi cột lan can tương ứng với mỗi bậc thang đều dán một tấm thẻ gỗ, trên thẻ gỗ vẽ hình các loại hoa quả, có lê, đào mật, quất ngọt, anh đào, dâu tây, dưa hấu,…

Viên Viên và Mãn Mãn buông tay phụ thân ra, chạy về trước.

Tần Miễn không tán thành, gọi chúng lại "Viên Viên, Mãn Mãn, phụ thân đã nói thế nào?"

Viên Viên, Mãn Mãn sửng sốt một chút, hai miệng một lời "Sau khi ăn xong không thể chạy."

Tần Miễn gật đầu khen "Giỏi lắm!"

Hai tiểu gia hỏa ngoan ngoãn đi đến trước thang lầu, chân nhỏ bước lên từng bậc một, đếm đếm giòn giã "Một, hai, ba…"

Bím tóc trên đỉnh đầu giống như hai cây mầm nhỏ, lúc la lúc lắc, rất là đáng yêu.

Tần Miễn, Lôi Thiết chậm rãi theo sau.

Lên đến tầng hai, trên sàn nhà gỗ cũng bày đủ tranh vẽ hình trái cây.

Viên Viên và Mãn Mãn đếm xong, tranh nhau báo cáo với Tần Miễn.

"Phụ thân, có hai mươi hai quả." Viên Viên đoạt nói trước, thời điểm không nên nhường đệ đệ, nhóc sẽ không nhường.

Bị ca ca đoạt trước, Mãn Mãn tuyệt không để ý, cười với ca ca rồi quay sang nhìn phụ thân, biết phụ thân chắc chắn sẽ hỏi vấn đề khác.

"Viên Viên, Mãn Mãn còn nhớ đêm qua có tất cả bao nhiêu quả không?" Tần Miễn ngồi xổm xuống, cười hỏi.

Lần này Mãn Mãn giành trước "Ba mươi."

Tần Miễn ra hiệu Lôi Thiết hỏi tiếp.

Lôi Thiết ôn hòa mở miệng "Tổng cộng ba mươi quả, giờ chỉ còn hai mươi hai, chim non đã ăn bao nhiêu quả?"

Mãn Mãn lại giành trước, hai tay nhỏ chắp sau lưng, ngẩng đầu, có chút kiêu ngạo nói: "Là tám!"

"Mãn Mãn giỏi quá!" Tần Miễn hôn lên mặt nhóc một cái "Phụ thân hỏi các ngươi tiếp, quả bị chim non ăn là những quả nào?"

Mãn Mãn sờ cằm. Vừa rồi nhóc chỉ lo đếm đếm.

Bộ dáng Viên Viên rất điềm tĩnh "Phụ thân, chim non ăn hai quả táo, ba quả dâu tây và ba quả đào mật."

"Viên Viên cũng rất giỏi." Tần Miễn cũng hôn nhóc, thầm thấy kiêu ngạo.

Trò chơi hôm nay là do hắn nghĩ ra, mục đích là vì thời tiết không tốt, những lúc bọn nhỏ không thể ra ngoài chơi đùa thì có thể chơi trò này trong phòng, vừa đi bộ tiêu thực sau bữa cơm vừa có thể khiến bọn nhỏ học được tri thức.

Thời điểm Viên Viên, Mãn Mãn một tuổi rưỡi, Tần Miễn, Lôi Thiết phát hiện trí lực chúng cao hơn so với tiểu hài tử bình thường, khi chúng tròn hai tuổi liền bắt đầu cố ý bồi dưỡng. Hai hài tử đều rất xuất sắc, điểm mạnh của Viên Viên là cẩn thận, sức quan sát nhạy bén Ưu điểm của Mãn Mãn là suy nghĩ linh hoạt,

phản ứng mau lẹ. Trước mắt, trẻ con ba tuổi nhà khác còn chưa biết đếm từ một tới mười, mà Viên Viên Mãn Mãn đã thạo thực hiện phép tính cộng trừ trong vòng ba mươi số.

Lôi Thiết dẫn bọn nhỏ chơi tiếp "Viên Viên, Mãn Mãn, chúng ta cùng nhau cất toàn bộ trái cây vào giỏ."

"Dạ, lão cha."

Tầng chót kệ để đồ bên cạnh tủ áo có hai giỏ đựng bện từ trúc, kích cỡ ước chừng có thể chứa một quả bóng rổ, trên hai giỏ dán bảng tên của Viên Viên và Mãn Mãn. Viên Viên, Mãn Mãn đã có thể nhận biết danh tự của mình (tạm thời còn chưa biết viết). Nhấc giỏ mang tên mình lên, vểnh mông nhỏ nhặt thẻ gỗ dưới sàn lên, nhặt xong lại tiếp tục thu thẻ gỗ trên lan can cầu thang.

Tần Miễn lặng lẽ đi lên từng bước

Chờ hai hài tử thu gom thẻ gỗ từ bậc thang cao nhất đến bậc thang dưới cùng xong, Tần Miễn mở miệng "Được rồi, các nhi tử, chúng ta đi lên cất thẻ bài, bỏ vào trong ngăn kéo."

"Dạ." Viên Viên, Mãn Mãn hưng trí bừng bừng bò lên cầu thang, không hề nhận ra phụ thân 'lừa' các nhóc lên rồi xuống, xuống rồi lên.

Lên lầu, Tần Miễn bảo hai hài tử phân loại hình ảnh trên thẻ ra xếp riêng, đếm từng loại, 'bất ngờ' phát hiện mất đi mấy tấm thẻ. Mấy tấm bị thiếu dĩ nhiên là do hắn lén cầm đi, hỏi bọn nhỏ thiếu mấy tấm, là loại quả gì, hai cục cưng đều trả lời chính xác.

Học toán xong, Lôi Thiết dẫn hai tiểu gia hỏa luyện quyền pháp, duỗi duỗi cánh tay, đá đá cái chân, hoạt động tiêu thực chấm dứt.

Kế tiếp, hai phụ thân dạy hài tử tập viết. Trước mắt dùng là bút chì, học những số Ả rập và một ít chữ đơn giản như trời, đất, gió, mưa vân vân.

Học chưa đến nửa canh giờ, hai đứa nhóc ngáp liên tục. Hai phụ thân dỗ chúng đi ngủ, sau khi đưa chúng lên giường trẻ con xong mới có thời gian riêng của chính mình.

Tần Miễn lười biếng nằm ngã lên giường, uể oải nói "Chả trách Mãn Mãn không thích ngày mưa, ta cũng không thích, chỉ có thể bí bức trong phòng, chẳng thú vị."

Lôi Thiết lẳng lặng nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên kéo rèm lại, trong phòng càng thêm tối.

Tần Miễn khó hiểu "Sao vậy?"

Lôi Thiết trở lại bên giường, ngồi xuống cạnh giường, nâng tay phải lên. Một đốm lửa màu da cam bỗng xuất hiện trong tay y, hoa lửa càng lúc càng lớn, dần dần biến thành hình tròn, tựa như mặt trời mới mọc chậm rãi trôi lềnh bềnh lên không trung, cuối cùng dừng lại ở điểm cách đỉnh mái hai thước, lơ lửng tại chỗ. Trong phòng, bàn, ghế dựa, ngăn tủ, giá sách, vách tường, đồ vật trên sàn nhà ***g trong bóng tối nhạt màu, tĩnh mặc mà sống động.

Tần Miễn lẳng lặng nhìn Lôi Thiết, nở nụ cười, ngồi dậy nằm gục lên lưng đối phương, ngón trỏ thong thả viết xuống bờ lưng kia ba chữ. Khi nét chữ cuối cùng vừa hoàn thành, ngón tay bị một bàn tay to bắt lấy.

Lôi Thiết hôn ngón tay mảnh dài, ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi trượt lên trượt xuống, liếm láp các đốt ngón tay.

Tần Miễn tê dại cả người, như có một luồng điện từ đầu ngón tay truyền khắp toàn thân. Hắn vội né tránh "Đừng, lỡ tụi nhỏ tỉnh dậy…" Tay trái Lôi Thiết vung lên, tấm màn giắt giữa gian phòng chậm rãi trượt ra hình thành một bức tường vải, ngăn giường trẻ con và giường lớn thành hai thế giới.

Bức màn này là Lôi Thiết làm ngay sau cái hôm Tần Miễn, Lôi Thiết thân thiết bị Viên Viên, Mãn Mãn bắt gặp. Mỗi lần thấy nó, Tần Miễn liền nhịn không được nhớ lại tình cảnh khi ấy, hung hăng trừng mắt Lôi Thiết một cái, có điều kỳ thật hắn cũng đang ngầm chờ mong lắm nên cái liếc mắt này chả có tý lực uy hiếp nào.

Trong mắt Lôi Thiết như chợt lóe ý cười.

Tần Miễn thẹn quá hoá giận, dùng sức áp ngược lại đối phương nằm dưới thân mình, đắc ý "Có phục hay không?"

Lôi Thiết sờ sờ mặt hắn, khẽ gọi "Đứa ngốc", mãnh liệt hôn lên…

Ngoài cửa sổ, mưa tuôn róc rách, gió lạnh như đông. Trong phòng lại là một cảnh xuân sắc. Sợ sẽ đánh thức Viên Viên Mãn Mãn, Tần Miễn không dám phát ra chút âm thanh nào, ngũ cảm(2) vì thế mà như càng khuếch đại gấp mười mọi lần, giây khắc đạt đến đỉnh khoái cảm, hắn cắn bả vai Lôi Thiết, không thể đè nén, phát ra một tiếng nức nở nặng nề mà mê người.

Lôi Thiết ôm hắn thật chặt, hai vai ghị xuống, cùng hắn đạt đến cảnh giới thân tâm tương thông.

Tần Miễn mềm oặt nằm sấp trên người đối phương, đầu cọ cọ cổ, da dán sát da.

'Mặt trời' trên đỉnh đầu không rõ đã biến mất từ lúc nào.

Tần Miễn kéo chăn lên che cả hai lại, than thở: "Tối quá, đừng dọa sợ bọn nhỏ."

Lôi Thiết vận chân khí, kéo tường màn và màn cửa sổ trượt mở ra, thò tay và lại ổ chăn, vuốt ve nơi mình yêu thích không buông.

"Tức phụ."

"Ừm." Tần Miễn từ từ nhắm hai mắt, mệt mỏi lên tiếng.

"Qua sinh nhật ba tuổi của các nhi tử, cả nhà chúng ta đến kinh thành du ngoạn một tháng." Lôi Thiết.

Tần Miễn đột nhiên ngẩng đầu kinh hỉ nhìn y, hưng trí bừng bừng tính ngày "Được a! Sinh nhật bọn nhỏ là ngày Mười tháng Tư, đúng vào ngày xuân ấm áp, đến kinh thành phải mất hơn nửa tháng, ở kinh thành chơi một tháng, lúc trở về cùng lắm là trung tuần tháng Sáu, sẽ không quá nóng. Thích hợp lắm! Đây là lần đầu tiên cả nhà chúng ta cùng ra ngoài du ngoạn đấy."

Lôi Thiết nâng cằm hắn lên, hôn hôn cánh môi, kéo người trở vào lòng "Thừa dịp hài tử còn chưa dậy, ngủ một lát." Y nhớ rõ kế hoạch của tức phụ, khi hài tử tròn ba tuổi sẽ tiếp tục mở rộng sinh ý trong nhà, về sau cơ hội đi chơi xa sẽ ít, nay chính là dịp tốt.

-Hết chương 144-

Chú giải:

(1) Tiểu đậu đinh:

tiểu đậu đinh

(2) Ngũ cảm: Ngũ giác, gồm thị giác, vị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

145. Chương 145: Một Nhà Bốn Miệng Đi Du Lịch

Trước khi đi xa còn phải an bài không ít công chuyện. Nhân công miến xưởng và tửu phường hầu như đều là người trong thôn, ngoài tăng cường bảo an thì không có gì phải đặc biệt chú ý. Tiệm 'Món ăn ngon' và cửa hàng điểm tâm duy trì hoạt động thường ngày là được. Song Hưởng lâu mới là trọng điểm. Ba năm qua, Song Hưởng lâu gần như không khai phá thêm nhiều món mới, nhưng mỗi tháng đều tổ chức hoạt động một lần, tỷ như so tài ngâm thơ đối câu, rút thưởng, sưu tầm trọn bộ thẻ bài có thưởng, thi kể chuyện, thi hái hoa quả, đủ cách chơi mới mẻ ùn ùn xuất hiện, nên sinh ý Song Hưởng lâu không hề sút giảm, ngược lại càng ngày càng náo nhiệt. Chuyến đi xa này ít nhất phải hai tháng, lỡ như sinh ý phát sinh việc ngoài ý muốn, trong nhà không có người làm chủ. Tần Miễn căn dặn Tôn chưởng quầy, trong thời gian hắn và Lôi Thiết đi vắng, Song Hưởng lâu không triển khai hoạt động nào, mọi việc lấy ổn thỏa làm chủ.

Lôi Thiết chỉ tính dẫn theo Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận, bảy vị gia tướng còn lại, an bài hai người lưu lại Du nhiên điền cư, năm người khác đến Song Hưởng lâu toạ trấn.

Tin tức cả nhà Tần Miễn muốn đi kinh thành du ngoạn nhanh chóng truyền ra ngoài, Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư duệ nghe tin mà đến.

Tháng Ba, hoa đào nở rộ đẹp nhất. Đóa đóa đào hoa tụm cùng một chỗ, bện thành từng phiến mây hồng. Trời trong nắng ấm, gió xuân nhè nhẹ, Lôi Thiết dẫn theo Viên Viên, Mãn Mãn luyện quyền dưới tàng đào, Nhất Điểm Bạch và Kim Mao lắc lư theo góp vui.

Dưới một cây đào cách đó không xa bày bàn tròn, hai ghế dựa lớn có tay vịn và hai ghế nhỏ có tay vịn. Trên bàn bày một bộ trà cụ, nhất rổ táo và hai đĩa bánh ngọt. Tần Miễn nằm nhoài lên bàn viết viết vẽ vẽ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Bên cạnh bàn tròn, một tấm thảm trải dưới đất, trên thảm để tán loạn đồ chơi. Một quả táo vừa to vừa đỏ không biết lăn xuống đất tự khi nào.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi, vài cánh hoa đào đu đưa bay xuống.

"Tay trái nắm thành quyền, đẩy về phía trước." Lôi Thiết vừa giải thích động tác vừa biểu diễn.

Viên Viên và Mãn Mãn, hai khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc, chân trái duỗi thẳng, đùi phải thủ thế trung bình tấn, cánh tay nhỏ nâng lên, bàn tay nắm thành quyền, đột nhiên tung quyền về trước, miệng còn phát ra một tiếng thét to non nớt. "Đứng dậy, quyền phải biến chiêu, xoay người tiếp tục đánh."

Tần Miễn mỉm cười nhìn một nhỏ hai lớn hồi lâu mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục viết bản kế hoạch.

Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ nhìn cảnh tượng một nhà bốn người êm ấm bên nhau, gần như không nỡ đến quấy rầy.

Tiểu tư đi tới bẩm báo Tần Miễn "Khởi bẩm tiểu gia, Ngũ công tử và cô gia đến."

Tần Miễn ngoắc tay với Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ.

"Các ngươi đã tới."

Nay thân phận Hoắc Tư Duệ không còn là đồng học của Lôi Hướng Trí, mà là muội phu Lôi Thiết, hắn đi đến trước mặt Tần Miễn chắp tay "Tư Duệ bái kiến đại tẩu."

"Đại tẩu." Lôi Hướng Trí cũng ân cần thăm hỏi.

Lôi Thiết dắt Viên Viên, Mãn Mãn đi tới.

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ lại hành lễ "Đại ca."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa nhỏ thấm mồ hôi, hai cánh tay nhỏ ôm thành quyền, nghiêm trang khom lưng hành lễ "Viên Viên/Mãn Mãn bái kiến Ngũ thúc, bái kiến dượng."

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ nhìn mà thú vị, đều cười rộ lên.

Tần Miễn cầm khăn tay lau mồ hôi cho Viên Viên, Mãn Mãn.

"Viên Viên và Mãn Mãn thật ngoan." Hoắc Tư Duệ lấy từ túi tay áo hai viên đá tròn vo, màu sắc rực rỡ, to cỡ quả quất đưa cho Viên Viên và Mãn Mãn "Đây là đá cuội lúc trước dượng ra ngoài du ngoạn nhặt được bên bờ sông, không đáng giá gì, quý ở chỗ tự nhiên mà đẹp mắt, tặng cho các ngươi."

Viên Viên, Mãn Mãn nhìn Lôi Thiết.

Lôi Thiết thấy đá kia đúng thật là đá cuội bình thường, gật đầu.

"Cám ơn dượng." Viên Viên, Mãn Mãn mỗi đứa nhận một viên, cởi giày ra, ngồi chơi trên thảm bên cạnh.

Nhất Điểm Bạch cọ xát bàn chân lên đệm chân cho sạch, rồi nhảy lên thảm, dùng miệng củng củng viên đá, bồi bọn nhỏ chơi đùa.

Kim Mao bộ dạng uể oải ngồi một bên, hắt hơi một cái, thổi những cánh hoa lả tả rơi xuống bay xa.

Tiểu tư rót hai tách trà, lại chuyển thêm hai ghế dựa đến rồi lui về phía sau chờ lệnh.

Tần Miễn ra hiệu Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ tùy tiện ngồi, rót hai tách trà, hỏi Hoắc Tư Duệ "Hiếm khi đến đây một chuyến, sao không dẫn tiểu muội theo cùng?"

Sau khi Lôi Xuân Đào gả cho Hoắc Tư Duệ sinh được một nữ nhi, nhũ danh là Đương Đương. Hoắc Tư Duệ thì không hề gì, Hoắc viện trưởng và Hoắc phu nhân lại hơi thất vọng. Hoắc viện trưởng luôn mong có tiểu tôn tử, có thể tự mình dạy dỗ, Hoắc phu nhân cũng muốn ẵm cháu trai. Nhưng có lẽ trước khi xuất giá, Lôi Xuân Đào thấy qua nhiều mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu, bất tri bất giác học được không ít, nhanh chóng chung sống hoà hợp với Hoắc phu nhân như mẹ con ruột, theo đó, Hoắc viện trưởng cũng cải biến thái độ với nàng. Vì Lôi Xuân Đào chăm sóc cha mẹ chồng rất tận tâm chu đáo, Hoắc Tư Duệ cũng càng thêm yêu quý nàng. Hiện cả nhà êm ấm hoà thuận biết bao.

Ở thôn Thanh Sơn, người biết việc này đều thầm hâm mộ Lôi Xuân Đào gả được nhà tốt.

Hoắc Tư Duệ, Lôi Hướng Trí nhìn nhau, nói: "Đại tẩu, đại ca, kỳ thật hôm nay ta và Ngũ ca tới là có chuyện muốn nhờ, nên không dẫn nương tử theo đến đây."

"Hở?" Nghĩ đến kỳ thi mùa xuân sắp đến, Tần Miễn mơ hồ đoán được là gì.

Quả nhiên, Lôi Hướng Trí tiếp lời "Đại tẩu, kỳ thi mùa xuân tháng Tư năm nay, ta và Tư Duệ đều phải tham gia, nhưng đường đến kinh thành xa xôi, cưỡi xe ngựa sợ là cũng phải mất hai mươi ngày. Hai chúng ta đều là thư sinh văn nhược, lo trên đường sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Nếu vì chuyện ngoài ý muốn bỏ lỡ kỳ thi, mười năm khổ học thất bại trong gang tấc." Hoắc Tư Duệ ngượng ngùng nói: "Nghe nói đại ca và đại tẩu dự định mang Viên Viên, Mãn Mãn đến kinh thành du ngoạn, chúng ta muốn hỏi ca tẩu liệu cả nhà có thể xuất phát sớm hơn một chút không, cùng đồng hành với chúng ta. Đại ca và đại tẩu võ nghệ cao cường, nếu hai người làm bạn, ta và Ngũ ca có thể an tâm hơn nhiều."

Lôi Thiết yên lặng nhìn sang Tần Miễn.

Tần Miễn có chút khó xử, muốn theo kịp kỳ thi, trễ nhất phải xuất phát trong tháng Ba. Tháng Ba nhiều mưa xuân, lên đường chạy trong trời mưa cũng khá thi vị. Nhưng mục đích chuyến này là dẫn Viên Viên, Mãn Mãn đi 'chơi', nếu luôn bí bức trong xe ngựa thì có gì vui? Hơn nữa, nếu xuất phát sớm, Viên Viên và Mãn Mãn không thể mừng sinh nhật ở nhà.

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ không biết trên người Viên Viên, Mãn Mãn có đeo linh khí cung cấp khí ấm cho chủ, nghĩ rằng Tần Miễn băn khoăn thân thể Viên Viên và Mãn Mãn. Tháng Ba xuân, tiết trời se lạnh, tiểu hài tử lặn lội đường xa dễ sinh bệnh, hai người không dám thúc giục, im lặng chờ Tần Miễn quyết định. Họ biết chính mình có chút ép buộc, nhưng thật sự sợ trên đường phát sinh chuyện không may. Mười năm gian khổ học tập, nếu bị huỷ tại một bước cuối cùng, bảo người làm sao cam tâm?

Tần Miễn suy xét chốc lát, lại đứng ở tình cảnh Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ suy nghĩ một chút, cũng rất đồng tình bọn họ, cuối cùng khẽ gật đầu với Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhận ra Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ hiểu lầm, nhéo nhéo bả vai Tần Miễn, trầm ngâm một lát "Nhanh chóng xuất phát, nếu gặp thời tiết trở lạnh bất thường phải tìm nơi ở trọ sẽ kéo dài thêm thời gian."

Tần Miễn khó hiểu, vừa muốn nói thì chợt ngộ ra nguyên nhân y nói vậy, mỉm cười gật đầu "Phải."

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ lộ vẻ mặt mừng rỡ, không hẹn mà cùng đứng lên, chắp tay với hắn và Lôi Thiết, rất là hổ thẹn.

"Đã khiến đại ca và đại tẩu khó xử. Không chỉ thế, còn uỷ khuất Viên Viên và Mãn Mãn, hai tiểu gia hỏa không thể qua sinh nhật ở nhà. Thật sự áy náy quá."

Viên Viên, Mãn Mãn còn tưởng đang gọi chúng, quay đầu nhìn qua, không nhận được phản ứng, ra vẻ người lớn nhún nhún vai, tiếp tục chơi đùa.

Tần Miễn xua tay nói: "Không sao, sinh nhật mừng ở đâu cũng giống nhau."

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Các ngươi trở về chuẩn bị, năm ngày sau xuất phát kịp không?"

"Không thành vấn đề." Lôi Hướng Trí nhìn qua Hoắc Tư Duệ.

Hoắc Tư Duệ nói: "Ta cũng không thành vấn đề."

Tần Miễn dứt khoát làm việc tốt đến cùng "Nếu các ngươi có hảo hữu cũng đi kinh thành thi, có thể gọi họ đồng hành. Chẳng qua, tốt nhất không đừng nhiều quá, ta và A Thiết đều không thích ồn ào."

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ nghe vậy lại càng mừng, vội vàng cảm tạ lần nữa.

"Đại tẩu yên tâm, chỉ có ba người Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân và Triệu Thiên. Đại tẩu và đại ca cũng biết họ."

Tần Miễn gật gật đầu.

"Đại ca, đại tẩu, chúng ta xin phép ra về."

Sau khi Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ rời đi, công việc của Tần Miễn, Lôi Thiết cũng lu bù lên. Tần Miễn an bài việc làm ăn của nhà, Lôi Thiết phụ trách thu xếp quần áo của một nhà bốn người, rất nhiều thứ có thể đặt vào không gian, nhưng ngoài mặt nên chuẩn bị, làm như không thể thiếu thứ gì, tránh cho người khác hoài nghi.

Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ đều rất có tâm, ngày hôm sau, Hoắc Tư Duệ cho người đến tặng Viên Viên và Mãn Mãn mỗi đứa một kiện áo bông mới ***. Thê tử Lôi Hướng Trí, Lý thị tặng Viên Viên, Mãn Mãn mũ trùm đầu mềm mại, trên mũ còn có động vật trừ tà Lý thị tự tay thêu, có thể nhìn ra rất dụng tâm.

Lại qua bốn ngày, trời trong khí lãng, ngày xuân ấm áp, hai chiếc xe ngựa chạy ra khỏi Du nhiên điền cư. Xe hai ngựa chạy phía trước do Lôi Tần Nhạc đánh xe, Tần Miễn, Lôi Thiết, Viên Viên, Mãn Mãn, còn có Nhất Điểm Bạch đều ở trên xe. Đáng thương Kim Mao thân hình bự chảng, lần này đi kinh thành không có phần nó, đành ở lại giữ nhà. Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận cưỡi ngựa theo sau, xe hai ngựa chạy phía sau do một tiểu tư trong nhà đánh xe, chứa hành lý, quà vặt, vật dụng linh ***.

Xe ngựa dừng trước cửa lão trạch, Lôi Hướng Trí cáo biệt vợ con và cha nương, lưng đeo bọc hành lý bước lên xe ngựa thứ nhất. Nhà Hoắc Tư Duệ có xe ngựa, đến Huyện thành, hắn sẽ chuyển sang xe của Hoắc Tư Duệ.

Các thôn dân quan tâm Lôi Hướng Trí đứng tiễn ở cửa thôn, nhìn xe ngựa đi xa.

Viên Viên, Mãn Mãn rất thích ngồi xe ngựa, ghé vào cửa sổ nhìn thôn trang dần dần cách xa. Mỗi cánh tay mạnh mẽ của Lôi Thiết ôm lấy một đứa.

Được lão cha ôm, Viên Viên, Mãn Mãn rất có cảm giác an toàn, tuyệt không biết sợ, thỉnh thoảng còn vươn tay lùa đầu ra khỏi cửa sổ. Hai tiểu gia hỏa hưng phấn thấy rõ, miệng oa oa chít chít không ngừng.

"Ca ca, huynh xem, trên cây có rất nhiều chim."

"Ừ."

-Hết chương 144-

---

146. Chương 146: Đường Đến Kinh Thành

Mãn Mãn vô cùng ỷ lại ca ca nhà mình, cười ngọt ngào nói "Ca ca, ta muốn chim non."

"Sau khi dừng xe nhờ cha bắt." Viên Viên quay đầu, dùng ánh mắt hỏi Lôi Thiết.

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn đã vô số lần chứng kiến phương thức trao đổi giữa đại mặt than và tiểu mặt than nhà mình, nhưng vẫn cứ buồn cười, đáng tiếc có người ngoài ở đây, nếu không hắn đã nhịn không được xông lên hôn mỗi tên một cái.

Lôi Hướng Trí chú ý thấy Tần Miễn nhìn Lôi Thiết và Viên Viên, đôi mắt ngập tràn ôn hòa, trong mắt loé lên sự hạnh phúc và vui sướng, bỗng thấy hơi xấu hổ, cứ có cảm giác mình ở đây gây trở ngại đến một nhà bốn người họ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hắn tìm một đề tài "Đại tẩu, có thể nhìn

ra Viên Viên và Mãn Mãn đều thực thông minh. Nếu tương lai Trùng Trùng được như một nửa chúng nó, ta đã cảm thấy mỹ mãn." Trùng Trùng là nhi tử hắn và Lý thị, vừa tròn hai tháng.

"Ngũ đệ là Tiến sĩ tương lai, con của ngươi sao có thể kém được?" Tần Miễn trêu ghẹo.

Lôi Hướng Trí bật cười, chắp tay nói: "Xin nhận cát ngôn của đại tẩu."

Tần Miễn lấy một quyển sách từ trong ngăn kéo ra, đưa cho hắn ta "Cho ngươi giết thời gian này. Bất quá hai tiểu tử này rất ầm ĩ, chỉ sợ ngươi xem không vào." "Sẽ không." Lôi Hướng Trí tiếp nhận sách "Tiểu hài tử sôi động chút mới tốt."

Gần giữa trưa, xe ngựa tới huyện Chiêu Dương. Bốn người Hoắc Tư Duệ, Bộ Thanh Vân, Triệu Thiên và Khúc Tung Văn đều đã tập trung đông đủ. Bộ Thanh Vân giới thiệu mọi người với nhau, trong số họ có Chương tiêu sư đi qua nhiều nơi, có thể đi đầu dẫn đường đội ngũ, tiện đà sắp xếp lộ trình mỗi ngày cho hợp lý, tránh lỡ mất địa điểm tìm nơi ngủ trọ.

Tần Miễn mở miệng: "Đi thôi, tìm một tửu lâu ăn uống trước, để A Thiết mời đám thanh niên trẻ tuổi chúng ta ăn cơm."

Khúc Tung Văn vội nói: "Đại tẩu, nghe Hướng Trí nói, ngươi và đại ca vì chúng ta nên mới hành trình, nên do chúng ta mời ngươi và đại ca ăn cơm mới phải."

Tần Miễn cười lắc đầu "Không vội. Chờ các ngươi đỗ Tiến sĩ hết hãy mời cũng không muộn. Đến lúc đó một nhà bốn miệng chúng ta có thể lây dính không khí vui mừng."

Nghe hắn nói vậy, đám người Hoắc Tư Duệ đành phải thôi. Cơm trưa do Lôi Thiết mời.

Đoàn người dùng bữa trưa tại Huyện thành, thuận tiện mua chút lương khô, khởi hành ra Bắc. Cả đoàn tổng cộng bốn chiếc xe ngựa, gần hai mươi người, đội ngũ cũng không nhỏ.

Lôi Hướng Trí chuyển qua xe ngựa của Hoắc Tư Duệ, một nhà bốn người một sói Tần Miễn tự tại hơn nhiều. Tần Miễn, Lôi Thiết lấy tay xoa bụng Viên Viên Mãn Mãn, giúp tiêu hóa. Hai tiểu gia hỏa nằm trong lòng các phụ thân thoải mái đến rên hừ hừ.

Bồi hai đứa con chơi một hồi, Tần Miễn, Lôi Thiết hợp bàn dài với sô pha thành giường, cho hai đứa ngủ trưa. Bởi vì xe ngựa đặc biệt có 'săm lốp', tuy đường không mấy bằng phẳng nhưng xe cũng không xóc nảy, hai tiểu gia hỏa ngủ rất an ổn.

Tần Miễn cởi giày trèo lên giường, uể oải dựa vào người Lôi Thiết.

Lôi Thiết đặt tay lên bụng hắn, Tần Miễn co rụt lại "Làm gì vậy?"

"Xoa xoa, giúp tiêu hóa." Lôi Thiết nói đến nghiêm túc, bàn tay to lại thò vào vạt áo, mập mờ dạo quanh eo hông Tần Miễn.

Tần Miễn lấy tay y ra, giữ thật chặt không cho động, nghiêm mặt nói: "A Thiết, đừng coi thường Nhất Điểm Bạch."

Nhất Điểm Bạch nhàn nhạt nhìn bọn họ.

Lôi Thiết khó hiểu nhìn nó "Không có."

Tần Miễn vỗ vỗ vai y "Có từng nghe từ 'Sắc lang' chưa? Huynh cho rằng Nhất Điểm Bạch không hiểu hai ta đang làm gì à?"

"Wâu." Nhất Điểm Bạch gật đầu thừa nhận.

Tay Lôi Thiết cứng đờ, tắt tâm tư, nhiệt tình bay đi hết, chỉnh lại quần áo cho đối phương, ôm chặt, nhỏ giọng nói: "Muốn ngủ thì ngủ một lát đi."

Tần Miễn lắc đầu "Muốn ăn hoa quả."

Lôi Thiết lấy ba quả đào mật từ trong không gian ra, gọt vỏ, cắt múi, đặt ở trong mâm trái cây, dùng nĩa trúc đút hắn ăn.

Viên Viên, Mãn Mãn ngủ gần nửa canh giờ thì tỉnh, Lôi Thiết dùng nước ấm rửa mặt đánh răng cho hai đứa.

Viên Viên bò đến bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc xa lạ bên ngoài "Phụ thân, đi chỗ nào?"

"Một nơi rất vui và rất xa, phải mất nhiều ngày mới tới đó được. Viên Viên có sợ không?" Tần Miễn chuẩn bị hoa quả cho Viên Viên và Mãn Mãn.

Viên Viên lắc đầu "Không sợ, có lão cha, có phụ thân ở đây, cả đệ đệ cũng ở."

Tần Miễn bĩu môi. Được rồi. Từ khi Lôi Thiết triển lãm 'khinh công' bay lên ngọn cây trước mặt Viên Viên Mãn Mãn, cho dù sau đó hắn cũng nhảy lên ngọn cây, thì trong lòng Viên Viên và Mãn Mãn, lão cha chúng vẫn lợi hại hơn phụ thân chúng.

"Viên Viên của chúng ta là giỏi nhất." Tần Miễn ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai hôn một cái.

"Lão cha, ta muốn xuỵt xuỵt." Mãn Mãn vặn vẹo trong lòng Lôi Thiết.

Lôi Thiết mở cửa xe, ôm Mãn Mãn để nhóc tiểu ra bên ngoài, nhìn sang Viên Viên.

Viên Viên gật đầu "Viên Viên cũng muốn xuỵt xuỵt."

Mãn Mãn nhìn nước tiểu chảy nghiêng, cảm thấy rất thú vị, tò mò hỏi: "Lão cha, vì sao nước tiểu chảy méo xẹo vậy?"

Lôi Thiết mấp máy môi, không biết nên giải thích thế nào, quay đầu nhìn Tần Miễn "Tức phụ."

Tần Miễn lau mồ hôi "À... Gió thổi." Chẳng lẽ muốn hắn giải thích với một tiểu đậu đinh ba tuổi cái gì gọi là 'quán tính'?

"Vì sao gió thổi thì nó bị nghiêng?" Mãn Mãn lại hỏi.

Viên Viên cũng nhìn Tần Miễn, chờ đáp án.

Tần Miễn lau mồ hôi "Bởi vì... sức gió lớn. Được rồi Mãn Mãn, sắp ăn hoa quả rồi, không nên nói chuyện tiểu tiện nữa."

Lôi Thiết nhoẻn miệng cười, hầu hạ Mãn Mãn xong lại hầu hạ Viên Viên.

Xử lý xong, một nhà bốn miệng ngồi trên sô pha ăn trái cây.

Khi trời chiều xuống sau, đoàn xe dừng lại trước một toà miếu cũ.

Bộ Thanh Vân dẫn đầu nhảy xuống xe, chạy đến xe ngựa Tần Miễn "Đại ca, đại tẩu, phía trước là một toà miếu cũ bỏ hoang, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở nơi này, có thể phải uỷ khuất Viên Viên và Mãn Mãn rồi."

"Không còn cách nào" Tần Miễn mở cửa xe ra "Thanh Vân, phiền ngươi nói với bốn vị đại ca kia một tiếng, trong xe ngựa chúng ta có giường, không cần vì chiếu cố Viên Viên Mãn Mãn mà trì hoãn hành trình. Trái lại là ta quên nói, khiến bốn vị đại ca nhọc tâm.."

"Không đâu." Bộ Thanh Vân cười nói "Họ rất thích Viên Viên và Mãn Mãn, vừa rồi luôn miệng nói chúng rất dễ thương. Đại tẩu, ta giúp ngươi ôm chúng xuống xe — Chúng không sợ người lạ chứ?"

"Không có, vậy nhờ ngươi." Tần Miễn sảng khoái đưa Viên Viên cho đối phương.

Bộ Thanh Vân rất vui vẻ, cẩn thận đón lấy Viên Viên đặt xuống đất, lại đón lấy Mãn Mãn, ngồi xổm xuống trước mặt các nhóc.

"Viên Viên, Mãn Mãn, có thể gọi ta là Thanh Vân thúc thúc."

Viên Viên, Mãn Mãn nhìn Tần Miễn, nhận được cái gật đầu của phụ thân, ngoan ngoãn gọi "Thanh Vân thúc thúc".

Bộ Thanh Vân chưa thành thân, tâm tính vẫn còn trẻ con, vui tươi hớn hở mỗi tay dắt một đứa "Đi, ta mang các ngươi đi chơi."

Nhất Điểm Bạch giống như một hộ vệ chậm rì rì theo sau.

Mái hiên bên kia, bốn tiêu sư vào miếu dọn dẹp, Tần Miễn ra hiệu đám Lôi Tần Nhạc cũng vào hỗ trợ.

Miếu thờ tuy cũ, nhưng vách tường và nóc nhà không bị hư hại, che gió chắn mưa hoàn toàn không thành vấn đề. Họ bẻ mấy nhánh cây thay chổi, quét dọn sơ trong miếu. Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận và hai tiêu sư đi nhặt ít cành cây gần đó về nhóm một đống lửa.

Mọi người nghỉ ngơi chốc lát, tự giải quyết cơm chiều riêng lẻ. Đi đường xa vốn không dễ, hầu như ai nấy đều chuẩn bị lương khô, cố gắng để mình ăn ngon chút trong phạm vi khả năng, như là bánh thịt, bánh bao bánh nướng các loại, nướng sơ trên lửa là có thể ăn.

Bởi vì có Viên Viên và Mãn Mãn, Tần Miễn chuẩn bị càng thêm đầy đủ, chuyến này còn mang theo ba cái nồi có quai, dùng dây thừng treo trên lửa để nấu canh.

Canh miến thịt băm đơn giản, rải thêm chút hành thái cho thơm. Tất cả mọi người bao gồm cả bốn tiêu sư đều âm thầm nuốt nước miếng.

Tần Miễn phân phó Lôi Tần Nhạc "Lấy chao của chúng ta ra đây."

"Dạ, tiểu gia."

Mãn Mãn chen mồm: "Phụ thân, chao thơm thơm. Mãn Mãn cũng thích."

"Ừ." Tần Miễn xoa xoa đầu nhỏ của nhóc.

Lôi Tần Nhạc lấy hũ chao đến, Tần Miễn đưa cho Lôi Hướng Trí, nói với mọi người: "Nếu không chê, xin mời nếm thử. Trét chao ăn với bánh bột ngô, hương vị rất không tệ."

Mấy người Khúc Tung Văn, Chương tiêu sư hớn hở liên tục nói cảm tạ. Lọ chao lớn này giá cũng phải một lượng bạc, cũng không phải họ mua không nổi, chỉ là không tiện mang theo. Đi xa vẫn có thể ăn được chao, đúng là quá tốt.

Mỗi người chia nửa khối chao, trét một tầng mỏng trên bánh bao hoặc bánh bột ngô cắn một ngụm, tiên hương mê người, dư vị đọng mãi.

Canh nấu xong, Tần Miễn, Lôi Thiết bắt đầu nướng bánh. Bánh bột ngô mà Tần Miễn làm là trộn hỗn hợp bột với thịt băm rồi chiên mỏng như bánh tráng, tiện cho lúc nướng lại sẽ nhanh nóng giòn hơn.

Sau khi nướng bánh bột ngô xong, một nhà bốn miệng Tần Miễn cộng thêm Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận và tiểu tư Đại Sơn, mỗi người cầm một bát ăn. Do chỉ có tám cái chén nên không thể chia cho những người khác.

Viên Viên, Mãn Mãn hạnh phúc ngồi trên đùi của lão cha và phụ thân, được lão cha và phụ thân đút ăn, cắn một miệng bánh thịt thơm nùng, lại uống một ngụm canh tươi ngon, cảm giác cực đã.

"Lão cha, ăn." Viên Viên nắm tay cầm bánh thịt của Lôi Thiết, đưa đến bên miệng y.

Lôi Thiết cắn một ngụm nhỏ, sờ sờ đầu nhóc "Viên Viên ăn no rồi lão cha sẽ ăn."

Mãn Mãn học tập ca ca, cũng khiến Tần Miễn ăn một miếng "Phụ thân ăn."

"Ngoan." Tần Miễn cười tủm tỉm cắn một ngụm, tiếp tục đút cho nhóc con.

Một nhà bốn người, ấm áp thương nhau, ghen chết những người xung quanh.

Đêm đó, đám người Lôi Hướng Trí quấn thảm nghỉ ngơi trong miếu. Cả nhà Tần Miễn ngủ trong xe ngựa, một đêm mộng đẹp.

Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận, Đại Sơn là một nhóm, bốn tiêu sư là một nhóm, mỗi đêm, mỗi bên phân ra một người luân phiên gác nửa đêm đầu và sau nửa đêm, như vậy có thể đảm bảo chư vị thư sinh được nghỉ ngơi đủ. Với cả có một con sói thần kỳ ở đây, mọi người cũng an tâm yên giấc.

Trời vừa hửng sáng, đám người Lôi Hướng Trí ít nhiều đều có chút eo mỏi lưng đau, nhìn một nhà bốn miệng Tần Miễn mặc chỉnh tề, *** thần phấn chấn bước xuống xe ngựa, hâm mộ không thôi.

Viên Viên và Mãn Mãn gặp ai cũng chào thúc thúc buổi sáng tốt lành bá bá buổi sáng tốt lành, làm đám người lớn càng yêu thích hai đứa nhóc.

Lôi Thiết chuẩn bị bữa sáng, Viên Viên Mãn Mãn theo Tần Miễn tập thể dục buổi sáng.

Đám Lôi Hướng Trí cũng một bên hoạt động gân cốt, một bên nhìn hai tiểu đậu đinh tập thể dục, vui ơi và vui, hô to đáng yêu quá.

Ăn bữa sáng đơn giản, đoàn người thừa dịp thời tiết tốt, tiếp tục gấp rút lên đường.

Có người ngoài chung quy cũng không tiện, Tần Miễn sớm dự đoán được tình huống này nên chuẩn bị sẵn rất nhiều thức ăn vặt cho vào không gian, như bánh bao, sủi cảo hấp, bánh gạo cuộn đậu đỏ(1), hắn giả vờ lấy ra từ trong tủ, đặt lên bàn, 'thêm chút ưu đãi' cho một nhà bốn miệng.

Hài tử tuổi còn quá nhỏ, lo lắng chúng lỡ miệng nói ra nên Tần Miễn tạm thời chưa cho chúng biết về sự tồn tại của không gian.

Lôi Thiết dùng chân nguyên hâm nóng đồ ăn, một nhà bốn miệng vui vẻ hưởng thụ.

Nhất Điểm Bạch cũng có thịt khô Tần Miễn đặc biệt làm riêng cho nó.

Buổi chiều trời đổ mưa nhưng không lớn. Đoàn xe vẫn tiếp tục lên đường, chạy năm ngày đường, đổ mưa cả năm ngày. Viên Viên, Mãn Mãn có chút bất mãn, Tần Miễn và Lôi Thiết vắt hết óc nghĩ ra trò chơi bồi chúng chơi đùa, thời điểm sắp cạn kiệt ý tưởng, rốt cuộc cũng trời quang mây tạnh.

-Hết chương 146-

Chú giải:

(1) Bánh gạo cuộn bột đậu: ( ) lư đả cổn – Rolling donkey nghĩa là con lừa lăn lộn, do bước sau cùng là rải bột đậu nành lên bánh giống với hình ảnh con lừa hoang lăn lộn dưới đất làm cát văng tung toé nên mới có tên này, tui dịch theo thành phần của bánh. Nguyên liệu bánh gồm bột gạo, bột đậu lọc, bột đậu nành, đường trắng, dầu vừng, hoa quế,…

rolling donkey

---

147. Chương 147: Thanh Niên Giống Với Tần Miễn

Các xa phu không cần thương lượng cũng ra cùng một lựa chọn – cho xe dừng lại. Tất cả mọi người nhanh chóng xuống xe đi đi lại lại.

Trước lúc trời tối, đoàn xe tiến vào một Huyện thành, dừng trước cửa một khách ***.

Hai thanh niên dáng vẻ mười phần thư sinh sóng vai từ khách *** đi ra, thấy đám Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ, nở nụ cười hữu nghị với họ, chắc hẳn cũng là lên kinh đi thi.

Thu xếp phòng ở trọ xong, đám người Tần Miễn cùng nhau xuống lầu, ra đại đường ăn cơm.

Hai thư sinh cũng đang ăn cơm, đột nhiên thấy một con sói to đứng bên cạnh bàn, giật mình kinh hoảng, lại thấy một đứa nhỏ khả ái cầm chân gà đút sói ta ăn, không khỏi sợ hãi hô lên thành tiếng, lo đứa bé bị cắn phải. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mãn Mãn quay đầu làm mặt quỷ với họ, giọng nói giòn giã mang theo vẻ *** quái "Ngạc nhiên không!"

Lôi Thiết nhìn nhóc một cái "Mãn Mãn."

Mãn Mãn le lưỡi, lộ ra nụ cười ngọt ngào với hai thư sinh kia, bàn tay nhỏ vỗ vỗ đầu Nhất Điểm Bạch, ngữ khí kiêu ngạo "Hai vị thúc thúc không cần sợ, Nhất Điểm Bạch là nhà chúng ta nuôi, ngoan ngoãn lắm."

Viên Viên giống Mãn Mãn như khuôn đúc ôm quyền với hai người, tiếng nói non nớt mà nghiêm trang "Đệ đệ còn nhỏ, thỉnh nhị vị thúc thúc bỏ quá cho." Mấy người Lôi Hướng Trí, Khúc Tung Văn, Chương tiêu sư và các khách nhân khác trong *** đều nhịn không được cười ha hả, cảm thấy chúng rất đáng yêu.

Hai thư sinh mở to mắt trừng trừng, suýt chút hoá đá. Hai… hai tiểu hài tử này thật sự chỉ mới ba bốn tuổi sao?

Tần Miễn xoa xoa đầu hai đứa con, từ xa chắp tay với hai người nọ "Khuyển tử *** nghịch, xin nhị vị chớ trách."

Hai thư sinh vội vàng xua tay "Không sao, không sao."

Cơm nước xong, bốn người Chương tiêu sư đi tới bàn Tần Miễn. Vì phải chiếu cố Viên Viên và Mãn Mãn, tốc độ ăn cơm của Tần Miễn, Lôi Thiết chậm hơn những người khác.

"Tần công tử, Lôi công tử."

Tần Miễn đứng lên "Bốn vị đại ca, mọi người đã ăn no chưa?"

"Rồi. Tần công tử, ngươi ngồi đi." Chương tiêu sư ngồi xuống băng ghế trống bên cạnh, cũng không dong dài, nói thẳng mục đích đến "Nếu không có gì ngoài ý muốn, xế chiều ngày mai chúng ta sẽ đi ngang qua Táng Hoa lĩnh. Táng Hoa lĩnh là một trong những nơi có khả năng đụng mặt bọn cướp nhất. Những lần áp tiêu lúc trước của chúng ta, trong mười lần sẽ có bảy lần gặp phiền phức tại đó. Ngày mai, nhị vị công tử nhất định phải trông chừng hai đứa bé."

Tần Miễn bình tĩnh cảm tạ "Đa tạ Chương tiêu sư nhắc nhở, ta và A Thiết nhất định sẽ trông nom chúng thật kỹ."

Lôi Thiết gật đầu với Chương Bưu, ánh mắt gặp sóng không sợ hãi, khí tức trầm ổn như núi.

Hai nhóc lanh lợi Viên Viên và Mãn Mãn đồng thanh nói tạ "Cám ơn bá bá!"

Chương Bưu cũng không biết bản lĩnh Tần Miễn, Lôi Thiết thế nào, kỳ thật, y lo sự có mặt của hai đứa bé sẽ gây thêm trở ngại, chỉ là không tiện nói thẳng lời này. Giờ nhìn hai tiểu gia hoả khả ái, nỗi băn khoăn vơi đi phần nào. Nếu Tần Miễn, Lôi Thiết không có bản lĩnh, làm sao dám dẫn thân sinh nhi tử theo mạo hiểm?

Y cười ha hả sờ đầu nhỏ của Viên Viên "Không cần cảm tạ, đến lúc đó, bốn bá bá sẽ bảo vệ các ngươi."

Một đêm không lời.

Ngày kế, đoàn người chuẩn bị xong lại khởi hành tiếp. Một đội buôn trọ cùng khách *** với họ cũng đang chuẩn bị hành trang, hai thư sinh gặp ngày hôm qua thuộc đội xe bên đó.

Tần Miễn sáng tỏ, đại khái hai thư sinh này cũng lo ngại nên mới tìm đội buôn cùng đồng hành.

Hai đội nhân mã một trước một sau rời khỏi khách ***, ra khỏi cổng thành.

Thừa dịp khí trời tốt, đội xe Tần Miễn ngoại trừ dừng một lần trên đường cho mọi người tiểu tiện thì không dừng lại nữa, cơm trưa giải quyết luôn trên xe. Tần Miễn, Lôi Thiết ôm Viên Viên Mãn Mãn một chốc thì kỵ mã, một chốc thì chơi trò chơi, nên hai tiểu gia hỏa không hề cảm thấy nhàm chán.

Không rõ đội xe phía sau mang tâm tư gì, vẫn luôn duy trì một cự ly cố định với bọn hắn, phía trước dừng, bọn họ cũng dừng.

Như Chương Bưu dự kiến, ước chừng cuối giờ Mùi, phía trước xuất hiện một mảnh núi non trùng điệp, hai dãy núi tựa như hai đường thẳng song song, kẹp quan đạo vào giữa. Ngẩng đầu nhìn lên cao, trăm hoa ngày xuân phủ kín hai dãy núi, đóa hoa ngũ sắc đua tranh nở rộ, rực rỡ đa vẻ, đẹp không sao tả xiết. Gió xuân nhẹ thổi, những cánh hoa đủ màu sắc tung bay theo gió, rải xuống mặt đất một tầng mỏng. Nhưng bốn phía yên tĩnh cùng bóng râm âm u lại tăng thêm ý cảnh khủng bố cho khe núi này, khiến những bông hoa sắc màu sặc sỡ kia dường như cũng không xinh đẹp đơn thuần, trái lại tràn ngập khí tức tử vong. Chả trách nơi đây bị gọi tên là "Táng Hoa lĩnh".

Bốn chiếc xe ngựa bất tri bất giác đều thả chậm tốc độ.

"Dừng!" Chương Bưu đi đầu đội xe, ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt sắc bén lóe ra *** quang, bất động thanh sắc quan sát hai bên.

Lôi Thiết có ý để Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Trung phơi bày chút thực lực, nhìn bọn họ ra hiệu.

Lôi Tần Trung, Lôi Tần Trung gật đầu, ruổi ngựa đến bên cạnh Chương Bưu, thấp giọng nói: "Chương tiêu sư, hai chúng ta cùng ngài đi trước mở đường."

Trong lòng Chương Bưu tăng thêm vài phần hảo cảm với Tần Miễn, Lôi Thiết. Nếu Tần Miễn, Lôi Thiết chỉ để bốn tiêu sư bọn họ đi trước mở đường, đáy lòng họ khẳng định sẽ không thoải mái.

"Lôi Tần Nhạc, xe ngựa chúng ta đi sau cùng." Lôi Thiết phân phó.

"Dạ."

Lôi Thiết nhéo nhéo tay Tần Miễn "Tức phụ, ngươi chiếu cố Viên Viên và Mãn Mãn."

"Yên tâm." Tần Miễn để Viên Viên, Mãn Mãn chia ra ngồi trên hai đùi mình. Hắn và Lôi Thiết đã sớm phát hiện trong cây cối trên núi có không ít khí tức con người. Công lực của Chương Bưu, so với bọn hắn mà nói chỉ tính là bình thường, nhưng bản năng nhận biết nguy hiểm của y thực đáng tán thưởng.

Viên Viên, Mãn Mãn không biết kinh sợ là gì, bốn cái tay nhỏ chơi trò đập tay.

"Nhi tử, lát nữa sẽ có người xấu muốn bắt nạt chúng ta. Có thấy sợ không?" Tần Miễn đánh tiếng với hai đứa con trước, tránh cho bất ngờ bị động tĩnh bên ngoài dọa.

Viên Viên và Mãn Mãn không hẹn mà cùng lắc đầu, trên mặt chẳng hề sợ hãi, đồng thời nhìn qua Lôi Thiết.

"Lão cha rất lợi hại, sẽ đuổi cổ hết bọn người xấu." Mãn Mãn tự hào nói.

Viên Viên gật đầu tán đồng.

Khoé môi Lôi Thiết hơi nhếch, nhìn Tần Miễn, có vài phần khoe khoang đắc ý.

Tần Miễn trợn trắng mắt với y, tủi thân hỏi hai hài tử "Phụ thân không lợi hại sao?"

Mãn Mãn do dự một chút "Phụ thân cũng lợi hại… Phụ thân biết làm cơm, Mãn Mãn và ca ca đều không biết."

Lôi Thiết im lặng cười cười.

Tần Miễn bị thằng con đâm một đao, hung hăng trừng mắt Lôi Thiết, nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ "Về sau ta dạy hài tử luyện công, huynh phụ trách nấu cơm."

Mặt Lôi Thiết cứng đờ "Tức phụ…"

Tần Miễn không để ý tới đối phương.

Lôi Thiết thừa dịp Viên Viên, Mãn Mãn không chú ý, lại gần hôn khoé môi tức phụ một cái "Tức phụ, ngươi lợi hại hơn, ngươi biết mà." Có thể chinh phục ta, sao không lợi hại cho được?

Độ nóng trên mặt Tần Miễn thoáng cái gia tăng.

"Trước tiên đừng vội." Chương Bưu nói với Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận, rồi như có như không nhìn thoáng qua đội xe phía sau. Hai đội xe, bọn cướp vừa nhìn liền biết đội buôn càng có của ngon để kiếm hơn, thế nên tình cảnh của đội buôn nguy hiểm hơn họ. Dưới tình huống như vậy, nếu đội buôn khoanh tay đứng nhìn, sau đó đối mặt chính diện với bọn chúng thì đừng mong họ xuất thủ tương trợ. Nếu người bên đội buôn đủ thông minh, nên chủ động đề xuất hợp tác.

Chỉ chốc lát sau, một người cưỡi ngựa chạy chậm đến đây. Quả nhiên là muốn thương lượng hợp tác.

Sau khi thương lượng xong, hai đội ngũ hợp hợp làm một, người có sức chiến đấu phân bố dàn trải bên ngoài đoàn xe, bảo vệ toàn bộ xe ngựa vào giữa.

Chương Bưu căn dặn nhóm thư sinh, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không nên kinh hoảng, lại càng không được bỏ chạy tán loạn.

Sao nhóm thư sinh có thể không khẩn trương. Lôi Hướng Trí biết thực lực đại ca, đại tẩu không thấp, bình tĩnh trấn an những người khác. Xét tổng thể, mọi người đều khá trấn định.

Chương Bưu rất hài lòng, lúc này mới cùng một người của đội buôn là Phùng Thành đi trước dẫn đoàn, tiến vào khe núi.

Đoàn xe chạy đến giữa đường, trên núi chợt vang lên một trận hò hét, hơn bốn mươi sơn tặc lao xuống núi, bao vây lấy đoàn xe.

Võ công đám sơn tặc này không yếu. Nhưng bốn tiêu sư nhóm Chương Bưu không phải dạng thường, tám hộ vệ của Phùng Thành bên kia cũng có năng lực. Trận chiến này tuy kịch liệt, nhưng bọn sơn tặc chẳng những không chiếm được chút lợi lộc nào, còn tổn thất bảy tám đồng bọn.

Lôi Thiết cả xuống xe cũng không xuống, một mũi tên bắn trúng người cầm đầu, ghim ngay giữa mi tâm.

Một tên này triệt để đánh tan sĩ khí bọn cướp, nhanh chóng chạy biến không còn tăm tích.

Chương Bưu bội phục nhìn thoáng qua xe ngựa Tần Miễn, đối với hành trình kế tiếp càng thêm an tâm. Hắn giương giọng hỏi: "Có ai bị thương không?"

Bộ Thanh Vân từ trong xe ngựa ló đầu ra: "Chương đại ca, không có, chúng ta đều rất khoẻ. Vất vả cho mọi người."

Lôi Tần Nhạc cũng lớn tiếng nói: "Bên này cũng không có việc gì."

Đội thương buôn có hai người bị thương nhẹ, không có trở ngại gì.

Mọi người không trì hoãn, lập tức ra khỏi cốc, để tránh nhóm sơn tặc quay ngựa lại.

Đoàn xe vừa chạy gấp ra sơn cốc, đằng sau bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập.

Lôi Tần Trung nhìn thoáng qua phía sau, hội báo "Đại gia, tiểu gia, là một tiểu mã đội năm người."

Lôi Tần Thuận hừ nhẹ một tiếng "Nhóm người này cách chúng ta gần như vậy, chỉ sợ là cố ý chờ chúng ta giết hết sơn tặc rồi mới chạy qua."

Lôi Tần Trung cũng có suy nghĩ này, nhưng không thể làm gì "Chúng ta không bị thương đã là chuyện tốt, mặc kệ họ đi."

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, chốc lát sau liền đến trước mặt, vội vã lướt qua.

Lôi Tần Thuận lơ đãng nhìn lướt qua nhóm người cưỡi ngựa, bỗng "Hở?" một cái, giật mình nhìn theo bóng lưng những người kia.

"Sao vậy?" Lôi Tần Trung thuận miệng hỏi.

Lôi Tần Thuận hạ giọng, ngữ khí không xác định lắm "Người cưỡi con ngựa đầu tiên… trông rất giống tiểu gia. Nhưng chắc là ta nhìn nhầm rồi."

Nhĩ lực của Tần Miễn và Lôi Thiết đều rất tốt, vô tình nghe được lời hắn ta nói, ngờ ngợ liếc nhau.

Thiên hạ rộng lớn, có người giống nhau cũng không lạ, hơn nữa quả thật có khả năng là Lôi Tần Thuận nhìn lầm. Tần Miễn không để chuyện này trong lòng.

Đoàn xe và đội buôn đều ra Bắc, hai nhóm người có chút quen biết, biết được đích đến của đội buôn cũng kinh thành. Chẳng qua đội xe Tần Miễn mang vác nhẹ, đi được nhanh, đồng hành với đội buôn một ngày thì tách ra.

Năm ngày sau, đoàn xe tới thành Kim Thủy. Thành Kim Thủy là một thành lớn, Chương Bưu đề nghị dừng ở đây một ngày, nghỉ ngơi hồi phục thật tốt, mọi người không ai dị nghị. Nơi này chỉ còn cách kinh thành hai ba ngày đường, không cần vội vã như trước nữa.

Cách kinh thành càng gần, bầu không khí kỳ thi mùa xuân càng nồng đậm. Khắp các con đường thành Kim Thủy đều là thư sinh, đại đa số đều giống như bọn Tần Miễn, tranh thủ nghỉ ngơi ở thành Kim Thủy.

Chương Bưu dẫn đội xe dừng trước cửa khách *** Vận Lai.

Viên Viên, Mãn Mãn khẩn cấp muốn xuống xe.

“Phụ thân, ta muốn đi xuống.”

Lôi Thiết thoải mái ôm một lúc hai hài tử lên “Tức phụ, ta dẫn bọn hắn xuống trước.”

“Được.” Tần Miễn lấy bao hành trang đưa cho Lôi Tần Trung, khoá kỹ cửa và cửa sổ xe ngựa lại.

“Các vị khách quan, mời vào trong!” Tiểu nhị ra ngênh đón, kinh thán ngắm nhìn cỗ xe ngựa đầy khí thế, niềm nở chào hỏi, lúc nhìn đến hai đứa bé giống nhau như đúc, lời hay liền bật ra “Hai vị tiểu công tử khả ái lại thông minh, vị công tử này thật có phúc.”

Lôi Thiết nhàn nhạt gật đầu.

“Đa tạ.” Tần Miễn cười cười với tiểu nhị, chỉnh lại mũ trên đầu hai tiểu gia hoả.

Vừa đi tới cửa, một thanh niên từ đối diện tiến đến.

Tần Miễn trong lúc vô ý nghênh diện với đối phương, hai người đồng thời ngẩn ra.

Người chung quanh cũng có chút sững sờ, bởi vì hai người này quá giống nhau, trừ lông mày và cặp mắt thì vẻ ngoài gần như y hệt nhau. Mày và mắt Tần Miễn dài hơn, hàng mày dày mà không rối, anh khí mười phần mắt là mắt hạnh, sáng sủa *** ranh, tóm lại nhìn rất thuận mắt. Lông mày thanh niên hơi mảnh, đôi mắt phượng hẹp dài một mí, lúc hơi híp lại có chút âm trầm. Một điểm khác nữa là độ tuổi, thanh niên kia hẳn là lớn hơn Tần Miễn bốn năm tuổi.

-Hết chương 147-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

148. Chương 148: Trang Phục Củ Cải Đáng Yêu

Đồng tử thanh niên bỗng nhiên co lại, không biết nghĩ đến chuyện gì, dường như có chút kinh nghi(1).

Ánh mắt đối phương biến đổi nhiều lần chỉ trong ngắn ngủi mấy nhịp, nhưng không qua được mắt Lôi Thiết, y cầm tay Tần Miễn, nhéo nhéo, dắt hắn đi về trước.

Tần Miễn tận mắt gặp một người có vẻ ngoài giống hệt mình, hơi kinh ngạc, xuất phát từ lễ phép, khẽ gật gật đầu với người nọ rồi cùng Lôi Thiết đi vào khách ***.

Đám Lôi Tần Thuận vội vàng đuổi theo.

Thanh niên nhìn theo bọn hắn biến mất ở cầu thang, mới xoay người rời đi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Theo tiểu nhị đến phòng trọ của mình, Tần Miễn bảo tiểu nhị bưng chút nước ấm lên.

Lôi Thiết thả Viên Viên Mãn Mãn xuống, chờ tiểu nhị rời đi, do dự một chút, vẫn nói: “Tức phụ, rất có khả năng người nọ quen biết ngươi.”

Tần Miễn sửng sốt “Sao lại nói vậy?”

“Lúc hắn thấy ngươi, có chút khiếp sợ, có chút hoài nghi, giống như là… rất bất ngờ đối với sự xuất hiện của ngươi.” Lôi Thiết cẩn thận chọn từ. Viên Viên và Mãn Mãn không biết họ đang thương lượng việc gì, tràn trề *** lực đuổi theo Nhất Điểm Bạch chạy tới chạy lui trong phòng trọ rộng rãi này “Viên Viên, Mãn Mãn, chạy chậm thôi, cẩn thận kẻo ngã.” Tần Miễn nói chuyện với Lôi Thiết đồng thời không quên chú ý hai nhi tử “Chẳng lẽ… đúng là thân thích của ta?”

Lôi Thiết đến ôm hông hắn “Tức phụ, có muốn tìm người nhà của ngươi?”

Tần Miễn thuận thế ôm lấy cổ y, lắc đầu “Đâu phải huynh không biết ta đến từ đâu.” Hắn không biết vì sao lúc trước chủ cơ thể này đơn độc xuất hiện tại thôn Thanh Sơn, càng không rõ nếu thật sự tìm lại người nhà nguyên chủ, đối với chính hắn, đối với đối phương, có phải là chuyện tốt hay không. Cho nên hắn chưa từng nghĩ sẽ chủ động đi tìm họ, không bằng thuận theo tự nhiên.

Lôi Thiết ôm chặt người trong lòng, bàn tay to vuốt ve mặt đối phương, nhẹ nhàng hôn vụn nơi lỗ tai, chậm rãi nói: "Tức phụ, có lẽ là ta ích kỷ, ta cũng không muốn có những người khác làm phân tán lực chú ý của ngươi. Ta chỉ muốn có ngươi, ngươi cũng chỉ có thể có ta."

Trong lòng Tần Miễn an tâm, hôn hôn cằm y, biết y chỉ là lỡ miệng nhưng vẫn muốn trêu chọc "Huynh giỏi a! Cả nhi tử huynh cũng không muốn?"

Trên mặt Lôi Thiết chợt hiện vẻ bối rối "Ý của ta là, trừ một nhà bốn người chúng ta, không cần những người khác."

Tần Miễn buồn cười, vỗ vỗ lưng y, hai má cọ cọ cổ y "Được, mà vẫn chưa xác định người kia có quan hệ với ta hay không mà, chúng ta tự tìm phiền não làm chi? Nói không chừng chỉ là người giống người. Chúng ta là ra ngoài chơi, không cần vì người khác làm ảnh hưởng đến tâm mình."

"Ừ." Lôi Thiết ôm hắn hôn hôn một lúc lâu, thấy Viên Viên và Mãn Mãn tò mò chạy tới bên này, buông hắn ra.

"Phụ thân, người và lão cha đang làm gì vậy?" Mãn Mãn bên hỏi bên nháy mắt, bộ dạng *** ranh vô cùng.

Tần Miễn ra vẻ trấn định, xoa xoa đầu nhỏ của nhóc "Đâu có làm gì."

"Ta nhìn thấy hai người ôm nhau. Có phải không ca ca?" Mãn Mãn quay đầu nhìn ca ca, bím tóc vung vẩy theo.

Viên Viên gật đầu.

Tần Miễn khoanh tay ôm ngực, ra vẻ nổi giận trừng mắt "Như thế nào? Chỉ cho phép lão cha ôm các ngươi, không cho phép hắn ôm ta?"

Lôi Thiết im lặng nhìn họ, trong mắt tràn ngập nhu hòa cùng thỏa mãn. Có ái nhân như thế, có nhi tử như này, y còn cầu gì nữa?

Mãn Mãn cười hì hì nắm tay Tần Miễn đong qua đưa lại "Cho lão cha ôm phụ thân mà. Lão cha, người tiếp tục ôm ôm phụ thân đi."

Tần Miễn xấu hổ. Có xem như là tự đập đá lên chân mình?

Lôi Thiết bình tĩnh kéo tức phụ vào trong lòng.

Tần Miễn bất đắc dĩ nhìn trời.

"Khách quan, nước ấm của các vị đây ạ."

Tần Miễn vội vàng đẩy Lôi Thiết ra, đuổi bắt Mãn Mãn đùa dai xong thì trốn sau ca ca.

"Phụ thân, buông ta ra!"

Tần Miễn nghẹn cười nhìn tiểu gia hỏa giống như ếch con dường nằm sấp giãy giụa trên cánh tay mình, thấy miệng nhỏ của nó dẩu lên, vỗ vỗ cái mông nhỏ rồi buông ra.

"Nhóc thối này."

Đoàn người họ đến thành Kim Thủy vào buổi sáng, ở thành Kim Thủy một ngày một đêm, sáng sớm hôm sau, dùng xong bữa sáng thì gấp rút lên đường tiếp.

Khiến người ngoài ý muốn là, người thanh niên gặp trước đó cũng rời đi sau họ hai phút, rồi luôn duy trì phía sau họ khoảng một dặm.

Tần Miễn không khỏi hoài nghi đối phương thật sự có quan hệ thân thích với hắn, nhưng hắn và Lôi Thiết quyết định án binh bất động. Chỉ cần đối phương không tìm bọn hắn gây phiền toái, bọn hắn cũng không có hứng thú chủ động nhắc quan hệ với đối phương.

Một đường bình an vô sự.

Buổi sáng ba ngày sau, đội xe đã có thể nhìn đến tường thành cao lớn kinh thành xa xa. Ai nấy đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt bốn người Chương Bưu nở nụ cười thoải mái. Những thư sinh họ hộ tống có thể lấy được tư cách đi thi ở kinh thành tức đều là nhân tài, dọc đường đi áp lực của bọn họ cũng không nhỏ. Lỡ như không bảo vệ được mọi người, chẳng những hại những thư sinh này, chính lương tâm họ cũng sẽ bất an.

Cuối cùng, họ cũng đến kinh thành.

Hoắc Tư Duệ thả chậm tốc độ xe ngựa, đi song song với xe ngựa Tần Miễn.

Hắn ta lò đầu ra khỏi cửa xe "Đại ca, đại tẩu."

"Gì vậy?" Tần Miễn vươn đầu ra, hỏi.

Hoắc Tư Duệ nói: "Đại tẩu, trước đó cha ta có viết thư cho hảo hữu ông ở kinh thành, nhờ ngài ấy tìm giúp chúng ta một chỗ trọ tốt. Chẳng qua ta phải đi bái phỏng một chút, hỏi thăm là khách *** nào. Ta cưỡi ngựa đi trước một bước."

Tần Miễn gật đầu "Được, phiền toái ngươi. Lôi Tần Thuận, ngươi đi cùng Hoắc công tử đi."

"Dạ, tiểu gia."

Lôi Tần Trung nhảy lên xe ngựa, nhường ngựa lại cho Hoắc Tư Duệ.

Hoắc Tư Duệ và Lôi Tần Thuận cưỡi ngựa nhanh chóng chạy xa.

"Phụ thân, chúng ta đến rồi sao?" Viên Viên ghé vào cửa sổ, hỏi.

"Sắp rồi." Tần Miễn chỉ vào tường thành xa xa "Nhi tử, có nhìn thấy không? Nơi chúng ta đến là chỗ kia. Đến nơi rồi bắt lão cha các ngươi mời ba chúng ta ăn ngon."

Viên Viên lộ ra một nụ cười khả ái "Dạ."

"Ta cũng muốn xem." Mãn Mãn *** ngịch nhoài lên lưng ca ca.

Lôi Thiết kịp thời đỡ nhóc.

Hai tiểu tử thực hưng phấn, lại bắt đầu líu ríu.

Tần Miễn nhường chỗ lại cho chúng, để hai đứa ngồi song song trước cửa sổ ngắm nghía cảnh sắc bên ngoài.

Nhất Điểm Bạch ngồi lâu trên xe, có chút bất mãn, miễn cưỡng gục trên sàn xe. Tần Miễn xoa xoa đầu nó an ủi "Nhất Điểm Bạch, kiên nhẫn thêm một lát, sẽ đến ngay thôi."

Nhất Điểm Bạch gật đầu, ngoan ngoãn nằm sấp lên.

"A Thiết, người nọ còn theo không?" Tần Miễn ngồi xuống cạnh Lôi Thiết.

Lôi Thiết thuận tay ôm, gật đầu.

Tần Miễn thấy hơi hứng thú, cười cười "Xem ra hắn có chút cố kỵ ta. Bất quá chỉ cần hắn không trêu chọc chúng ta, chúng ta cũng không cần đi trêu chọc hắn."

Thanh âm Lôi Thiết mang theo sự rét lạnh "Hắn ta không có ác ý thì thôi, nếu có, ta sẽ khiến hắn hối hận."

Tần Miễn hôn hôn mặt y, bắt đầu thu dọn hành lý của một nhà bốn người bọn hắn, thừa dịp Viên Viên Mãn Mãn không chú ý, lấy một ít đồ đặt trong không gian ra.

Không tới nửa canh giờ, đoàn xe đi đến cửa thành. Nhìn gần, chiều cao tường thành hơn ba mươi thước, dùng đá tảng lớn màu xám trắng xây nên, cao lớn và uy nghiêm, dày chắc và đồ sộ. Trên tường thành, binh sĩ thủ thành vẻ mặt trang nghiêm tay cầm trường thương đứng thẳng như trúc. Bề rộng cổng thành chừng ba mươi thước, biển đá phía trên có khắc hai chữ 'Kinh thành' đậm màu rõ nét, thiết hoạ ngân câu(2), khí thế rầm rộ. Ở cổng thành, người đi đường và xe ngựa ra ra vào vào, náo nhiệt cực kỳ.

Để binh lính thủ cửa thành kiểm tra xong, đội xe theo dòng người vào thành, cả Tần Miễn cũng nhịn không được ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, âm thầm tán thưởng. Kinh thành không hổ là trọng địa một quốc gia, đường đi lót toàn đá phiến, sạch sẽ rộng thoáng, ít nhất có thể để bốn chiếc xe ngựa đi song song, mà đó là

còn chưa tính mấy gánh hàng rong bày bán hai bên đường. Người đi đường và xe ngựa bất kể vào hay ra, đều phải đi phía bên tay phải, hiện rõ vẻ trật tự gọn gàng.

Cửa hiệu hai bên đường không phải nơi một huyện nhỏ có thể so sánh, hầu như đều hai tầng, dù là cửa hàng mặt tiền nhỏ nhất cũng sắp xếp rất chỉnh tề, ngay cả cờ hiệu tung bay trước cửa cũng lớn hơn nơi khác.

Trong số người đi đường lui lui tới tới, phần nhiều là công tử cẩm y hoa phục, bước chân thong thả, ngẩng đầu ưỡn ngực, giữa mi mục mang theo khí chất cao quý kiêu ngạo bẩm sinh. Thỉnh thoảng sẽ có một kiệu mềm *** xảo bốn người nâng hoặc một cỗ xe ngựa xa hoa không nhanh không chậm lướt qua.

Tần Miễn không khỏi cảm khái, may mà giờ hắn và Lôi Thiết cũng coi như kẻ có tiền, thu xếp bản thân chỉnh chu gọn ghẽ, nếu không thì đúng là ngượng ngùng đi lại ở chốn kinh thành.

Nghe được tiếng của Chương Bưu và Hoắc Tư Duệ, hắn thò đầu ra xem, quả nhiên Hoắc Tư Duệ đã trở lại, đi cùng hắn trừ Lôi Tần Thuận còn có một thiếu niên ăn mặc như tiểu tư, đoán chừng là người mà hảo hữu Hoắc viện trưởng phái đi.

Đội xe đi theo Hoắc Tư Duệ, dừng lại trước cửa khách *** Hồng Đồ.

Tiểu nhị đứng ở cửa *** phụ trách nghênh đón khách nhân, thấy có khách tới cửa, trên mặt lập tức đeo lên nụ cười niềm nỡ hoà nhã, nhẹ nhàng tiến đón, ánh mắt bất giác bị chiếc xe ngựa đặt biệt nhất thu hút.

Sau khi xe ngựa kia dừng lại, cửa xe vậy mà mở ra ở bên hông. Điếm tiểu nhị lắp bắp kinh hãi, nhảy ra khỏi xe đầu tiên chính là một con chó — không, một con sói, thân hình to lớn uy mãnh, hai mắt sắc bén, nhàn nhạt nhìn quét một vòng, rồi nhu thuận ngồi trên mặt đất, làm lơ với những người kinh, dáng vẻ nhấc mí mắt liếc nghiêng tràn đầy ngạo khí.

Lúc này, đáy xe bỗng vươn ra một cái thang ba bậc. Một nam nhân trẻ tuổi không nhanh không chậm từ trên xe ngựa đi xuống. Nam tử ước chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, mày kiếm mắt sáng, chỉ tiếc trên khuôn mặt lạnh lùng có một vết sẹo xấu xí, một thân trường bào màu đen bao lấy thân hình cao lớn cường tráng, càng tăng thêm khí tức lạnh nhạt trên người y, khiến người khác không dám tiếp cận.

Nam tử xoay người đối mặt với xe ngựa, trên khuôn mặt lạnh chợt hiện nét nhu hoà, vươn hai tay đón lấy một đứa bé từ trên xe.

Đứa nhỏ chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phấn, một đôi mắt to đen bóng tràn ngập linh động. Phục sức của nhóc thực độc đáo, đầu đội mũ đỏ, đỉnh chóp mũ có mấy chiếc lá xanh bằng vải dệt, thân trên mặt áo nhỏ màu đỏ, chỉ tay áo là màu lam nhạt Quần dài bên dưới cũng hai màu, từ hông đến mông nhỏ là màu đỏ, từ mông nhỏ trở xuống màu lam nhạt, áo đỏ quần đỏ liền nhau khiến bé nhìn qua giống như một củ cải đỏ thẫm to tròn trùng trục, đáng yêu không thể tả!

-Hết chương 148-

Chú giải:

(1) Kinh nghi: Kinh ngạc và nghi ngờ

(2) Thiết hoạ ngân câu: dùng để hình dung bút pháp mạnh mẽ mà nhu mỹ.

---

149. Chương 149: Lão Cha, Đừng Ăn Phụ Thân

Nam tử vươn tay ra lần nữa, thế mà lại ôm ra thêm một đứa nhỏ giống hệt đứa trước.

Hai bé con như hai củ cải đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn một nghiêm nghị, một cười tủm tỉm, tay nắm tay, tò mò nhìn trái nhìn phải. Con sói kia dựng thân lên, cái đuôi phe phẩy thỉnh thoảng quét qua lưng hai bé con, vô cùng thân mật.

Điếm tiểu nhị nhìn đăm đăm, nhất thời quên cả tiến lên, cảm giác hôm nay thật sự là được mở mang kiến thức.

Chú ý thấy nam nhân kia vẫn còn hướng vào xe ngựa, *** tiểu nhị không khỏi tiếp tục quan sát.

Lại một người bước xuống xe, cũng là một nam tử trẻ tuổi, ước chừng mười tám mười chín, mày rậm mắt hạnh, anh khí bức nhân, dáng người thon dài, mặc một thân trường bào thuần trắng, ngọc thụ lâm phong, cao quý mà tao nhã. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "A Thiết, chúng ta vào thôi." Tần Miễn nắm bàn tay nhỏ của Viên Viên.

Mãn Mãn ngoan ngoãn đưa tay mình cho lão cha.

Bốn cha con không nhanh không chậm bước lên bậc thềm, Nhất Điểm Bạch chậm rì rì theo sau. Lôi Thiết như có như không nhìn thoáng qua phía xa xa.

Thanh niên có vẻ ngoài rất giống Tần Miễn, nhìn Tần Miễn tiến vào khách *** Hồng Đồ, rồi quay đầu ngựa rời đi. Điếm tiểu nhị cuối cùng cũng hồi thần, tiến lên nghênh đón, ánh mắt cảnh giác gian nan nhìn sói ta "Nhị vị công tử, hoan nghênh đến ở khách *** Hồng Đồ. Con thú này…"

"Xin lỗi, nhất thời quên mất." Tần Miễn đi hai bước thì dừng lại "Lôi Tần Thuận."

Nhất Điểm Bạch không cho phép người nào ngoài bốn chủ nhân đụng chạm, Lôi Tần Thuận bước nhanh tới, đưa dây dắt của Nhất Điểm Bạch cho Tần Miễn.

Lôi Thiết tiếp nhận, đeo lên cổ Nhất Điểm Bạch, dắt đi.

Điếm tiểu nhị cảm kích nhìn Tần Miễn, trong kinh thành, quan to hiển hách đi đầy đường, vương công quý tộc nhiều như cẩu. Làm tiểu nhị khách ***, hắn ta gặp qua biết bao khách nhân ngang ngược vô lý. Người chủ có một con sói to như vậy làm thú cưng nhất định không phải người bình thường, *** tiểu nhị vốn nghĩ hôm nay sẽ lại bị ăn mắng một trận, không ngờ hai vị công tử này rất dễ nói chuyện, hơn nữa còn giải thích với một hỏa kế như hắn.

Nụ cười của *** tiểu nhị càng chân thành "Cái vị, mời vào trong."

Khi bốn chân Nhất Điểm Bạch chạm đất, độ cao bờ lưng gần đến hông Lôi Thiết, thân hình to lớn mạnh mẽ, da lông đen nhánh sáng bóng, lúc chậm rãi cất bước, thần thái cao ngạo, dáng đi vững vàng, khí thế vương giả triển lộ hoàn toàn, vô ý thu hút tầm mắt mọi người, theo đà nhìn sang hai vị chủ nhân nó, lại nhìn hai đứa bé, âm thầm tán thưởng.

Mãn Mãn nhấc đôi chân nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, cười ngọt ngào đáp lại những ánh mắt hướng về mình, thỉnh thoảng còn nâng tay nhỏ vẫy chào. Không ít khách nhân bị nhóc chọc cười.

Tần Miễn buồn cười lắc đầu, nếu thằng nhóc này sống ở thời hiện đại, trang bị thêm một cặp mắt kính, nói không chừng chính là một ngôi sao nhí rồi.

Viên Viên tuy khá im lặng, nhưng cảm giác tồn tại tuyệt không kém đệ đệ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cảm lộ ra nét ổn trọng điềm tĩnh như một người lớn nhỏ tuổi, làm người khen ngợi.

Hoắc Tư Duệ mang theo vị tiểu tư kia đi tới "Đại ca, Miễn ca, ta đưa mọi người lên phòng."

Tần Miễn tiện tay thưởng cho tiểu nhị một nắm đồng tiền.

Điếm tiểu nhị vội vàng cảm tạ "Các vị công tử có cần gì thì cứ gọi tiểu nhân ạ."

Bằng hữu của Hoắc viện trưởng đặt cho họ toàn phòng chữ Thiên lầu hai, phòng chữ Thiên đều là dạng phòng xép(1), có thể thỏa mãn yêu cầu của một vài khách nhân dẫn theo tuỳ tùng, để nhóm chủ tử có việc gì phân phó hạ nhân cũng tiện. Trừ một phòng to nhất, bốn phòng khác nhỏ hơn một chút.

Hoắc Tư Duệ nhường gian phòng ánh sáng sung túc nhất cho cả nhà Tần Miễn, rồi chuẩn bị đi sắp xếp những người khác.

Tần Miễn gọi hắn lại "Tư Duệ, hảo hữu của Hoắc thúc đã giúp chúng ta một đại ân, ngươi thấy chúng ta đến nhà đối phương bái phỏng, giáp mặt cảm tạ có tiện không?"

Hoắc Tư Duệ nghĩ nghĩ "Nghe cha ta nói Viên bá bá rất chú trọng lễ nghi, nếu đại ca, đại tẩu tiện thì dùng cơm trưa xong, chúng ta cùng đi. Ta nói tiểu tư kia về báo lại một tiếng."

"Nên làm thế." Tần Miễn hỏi tiền thuê phòng là bao nhiêu, rồi giao tiền cho Hoắc Tư Duệ, nhờ hắn chuyển hộ.

Sau khi Hoắc Tư Duệ rời đi, Tần Miễn bảo tiểu nhị bưng nước ấm lên, một nhà bốn người thư thả tắm nước ấm, rót vào thùng tắm một bầu nước linh tuyền, vừa có thể loại bỏ mệt mỏi vừa có thể bồi dưỡng cơ thể.

Việc Viên Viên, Mãn Mãn thích làm nhất là tắm rửa, ở trong thùng tắm chơi đến khi nước sắp lạnh, Tần Miễn và Lôi Thiết mới ôm chúng ra, lau khô người rồi thay lý y sạch sẽ, bên ngoài vẫn là bộ đồ củ cải đỏ mới thay hồi sáng.

Mặt hai tiểu đậu đinh đều đỏ rực như táo, Tần Miễn nhịn không được hôn mỗi đứa một cái.

Viên Viên và Mãn Mãn thấy ngưa ngứa, cười rộ lên, trốn vào lòng lão cha.

"Không được chạy, thỏ nhỏ muốn ăn củ cải đỏ" Tần Miễn hú một tiếng nhào qua, lại không phát hiện mặt mình bị nước nóng xông đỏ trong mắt Lôi Thiết cũng ngon miệng tương tự.

"Lão cha cứu mạng." Viên Viên Mãn Mãn cười khanh khách, vắt chân trốn ra sau Lôi Thiết.

"Không cần sợ, lão cha sẽ ăn luôn tiểu bạch thỏ." Lôi Thiết bắt lấy cánh tay Tần Miễn, giam người vào lòng, quay lưng với hai đứa con, hôn môi hắn.

"Ồ, lão cha ăn tiểu bạch thỏ rồi." Mãn Mãn hoan hô.

Tần Miễn bị Lôi Thiết hôn say sưa, tránh thoát không được, chỉ có thể dùng hai mắt hung hăng trừng đối phương, tên này thật là, không phải đã nói cần hạn chế làm hành động thân mật trước mặt bọn nhỏ sao?

Viên Viên ngửa đầu nhìn một lúc lâu, rồi "Oa Oa" khóc lên.

Tần Miễn vội vàng đẩy Lôi Thiết ra, ngồi xổm xuống trước mặt đứa con, sốt ruột ôm nhóc lên "Nhi tử, sao vậy?"

Lôi Thiết đứng tại chỗ, có chút lúng túng.

"Lão cha…" Viên Viên hít hít mũi, hai mắt đẫm lệ rưng rưng nhìn Lôi Thiết "Đừng ăn phụ thân."

"Ha ừm…" Tần Miễn cảm thấy lúc đứa con đang thương tâm mà cười thì rất không nên, nhưng hắn thiệt nhịn không nổi "Viên Viên… Ngoan… Ha ha… Lão cha không có… Ha ha…"

"Oa –" Bị phụ thân cười, Viên Viên khóc càng thêm thương tâm.

Mãn Mãn khó hiểu nhìn lão cha, lại ngó ngó phụ thân, lại thấy ca ca khóc thương tâm quá chừng, còn tưởng xảy ra chuyện xấu gì mà nó không biết, cũng há miệng khóc to.

Tần Miễn nhất thời cứng đờ.

Lôi Thiết đi tới, ôm một lúc hai đứa con vào lòng, vỗ lưng trấn an "Đừng khóc."

Lúc này Tần Miễn không cười nổi nữa, nhanh chóng giải thích với hai tiểu tử "Lão cha không có ăn phụ thân, vừa rồi là chơi trò chơi mà. Viên Viên, Mãn Mãn không nhớ sao?"

Viên Viên cũng nhớ ra, ngậm miệng, không phát ra tiếng khóc nữa, nhưng nước mắt vẫn còn lăn xuống, cúi đầu, bộ dáng ngượng ngùng xấu hổ. Mãn Mãn trước sau đều theo chân ca ca, ngừng khóc, ôm ca ca an ủi.

Tần Miễn thầm thả lỏng một hơi, bàn tay dùng lực vỗ lên lưng Lôi Thiết. Đều tại tên này!

"Lỗi ta." Lôi Thiết thành thật nhận lỗi, hôn trán hắn một ngụm, lại hôn hôn trán Viên Viên và Mãn Mãn.

Viên Viên cúi đầu, kéo Mãn Mãn bước đi nhanh.

Tần Miễn vừa muốn cười thì tức tốc nhịn xuống, nhìn bóng dáng hai tiểu gia hoả, bất đắc dĩ lắc đầu "Tiểu hài tử mà lòng tự tôn cao gớm. Huynh đi rửa mặt cho bọn nhỏ đi."

Lôi Thiết ngoan ngoãn đi làm.

Tần Miễn lặng lẽ đưa Nhất Điểm Bạch vào trong không gian cho nó tắm táp. Chờ hắn từ không gian đi ra, Lôi Thiết, Viên Viên và Mãn Mãn đã cởi giày lên giường chơi trò ghép hình. Trẻ nhỏ tính hay quên, đã quên bẵng chuyện lúng túng trước đó, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều đeo nụ cười.

"Các nhi tử, có đói bụng không? Chúng ta xuống dưới ăn cơm."

Dùng bữa trưa tại khách *** xong, Hoắc Tư Duệ và Lôi Hướng Trí đi mua quà biếu.

Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn hai hài tử tản bộ gần khách *** rồi trở lại phòng, chọn lựa trong đống vật phẩm nửa ngày, quyết định tặng cho vị hảo hữu kia của Hoắc viện trưởng một vò rượu nho và một lọ chao.

Sau khi Hoắc Tư Duệ, Lôi Hướng Trí quay về, Tần Miễn, Lôi Thiết, Viên Viên, Mãn Mãn, Hoắc Tư Duệ, Lôi Hướng Trí, Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân, Triệu Thiên cùng vài người đi bái phỏng nhà hảo hữu Hoắc viện trưởng. Nhất Điểm Bạch không quen sinh hoạt trong đám đông, Tần Miễn không yên tâm để nó ở lại khách *** nên dẫn nó theo luôn.

Hảo hữu của Hoắc viện trưởng họ Viên, tục danh An Thế. Viên phủ nằm tại con đường phía sau con đường của khách *** Hồng Đồ. Kỳ thi mùa xuân là thời kỳ mẫn cảm, học trò đến bái phỏng quan viên rất dễ dàng gợi ra nghi ngờ vô căn cứ, nhưng Viên An Thế chỉ là một vị quan ngũ phẩm, không có tư cách vào triều, cũng không đủ tư cách tiếp xúc những cơ mật liên quan đến kỳ thi, nên không có băn khoăn này.

Vì Hoắc Tư Duệ đã nhờ vị tiểu tư kia về Viên phủ bẩm báo trước, nên đến Viên phủ, vừa báo danh tánh, gác cổng liền mời họ vào.

Đình trước của Viên phủ là một hoa viên nhỏ, trồng vài cây hoa và đủ loại bồn hoa, ở giữa là lối đi bằng đá xanh thông với tiền trạch.

Đi đến nửa đường, gặp được một lão phụ nhân phục sức bất phàm đang tản bộ trong viện, phía sau có hai tiểu nha hoàn theo hầu.

Tiểu tư kia khom mình hành lễ "Bái kiến lão phu nhân."

Đám người Tần Miễn đều chắp tay làm lễ "Bái kiến Viên lão phu nhân."

Lão thái thái mi mục hiền lành, cười ha hả nói: "Các ngươi đến bái phỏng con ta nhỉ? Không cần đa lễ."

Ánh mắt bà dừng ở Viên Viên Mãn Mãn, trên mặt lập tức lộ ra sự yêu thích, hơi hơi cúi lưng, tiếng nói càng hiền hòa thêm vài phần "Ai da, đây là hai bảo bối nhà ai a? Thật đáng yêu."

Viên Viên, Mãn Mãn nắm tay nhau tiến lên.

"Nãi nãi khoẻ, con là Viên Viên."

"Nãi nãi khoẻ, con là Mãn Mãn."

"Là Viên Viên và Mãn Mãn à. Ai da, thực khả ái chết người!" Lão thái thái trước mắt hòa ái, nhịn không được vươn tay muốn ôm, nhưng chợt nhớ ra việc gì, lại lui ra sau vài bước, cười áy náy với Tần Miễn, Lôi Thiết "Xem ta già hồ đồ chưa này. Lão thân nhiễm phong hàn, không nên truyền nhiễm cho hai tiểu bảo bối. Không làm chậm trễ chính sự của các ngươi đi, đi đi."

Lão thái thái lại cười cười với Viên Viên Mãn Mãn, nhìn ra được bà quả thật thích chúng, rồi mới dẫn theo hai nha hoàn đi về một hướng khác.

-Hết chương 149-

Chú giải:

(1) Phòng xép: dạng phòng có buồng trong nhỏ.

———-

150. Chương 150: Ngày Đầu Ở Kinh Thành

Viên An Thế tuổi chừng bốn mươi, rất thân thiện tiếp kiến đoàn người Tần Miễn, không có chút kiểu cách nhà quan. Có lẽ Hoắc viện trưởng đã nói sơ tình huống nhà Tần Miễn với ông ta nên lúc nhìn thấy một nhà bốn người bọn hắn, trên mặt ông không có biểu lộ gì khác thường.

Hoắc Tư Duệ đại biểu cho bản thân, Lôi Hướng Trí, Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân và Triệu Thiên đưa một phần quà tặng. Tần Miễn thì ra hiệu Lôi Tần Nhạc dâng lễ vật lên.

Hoắc Tư Duệ cười nói: "Viên bá bá, chắc ngài còn chưa biết đâu? Rượu nho và chao nhà đại ca cháu có tiếng tăm lừng lẫy khắp phủ Thanh Thiên. Mùi chao không tính là thơm, nhưng chất mềm nhẵn, hương vị nồng, có thể nói là già trẻ đều thích."

Viên An Thế cười ha ha "Sao lại không biết? Trong kinh thành có một tửu lâu bán món chao này, nghe nói chính là mua từ phủ Thanh Thiên, mỗi đĩa một khối mà giá đã một lượng bạc. Không nghĩ tới hôm nay lão phu thật có lộc ăn đến no. Tần công tử và Lôi đại công tử khách khí quá."

Tần Miễn nói: "Chỉ là chút lòng thành, nào phải lễ lớn gì. Kinh thành hiện là thời điểm học trò khắp nơi tụ về, các khách *** gần như đều kín chỗ. Nếu không nhờ Viên đại nhân hỗ trợ, chỉ sợ nhà chúng ta muốn tìm một nơi dừng chân tại kinh thành cũng không dễ. Nếu Viên đại nhân cảm thấy rượu nho và chao không tệ, bất cứ lúc nào cũng có thể bảo Tư Duệ chuyển lời cho Tần mỗ, Tần mỗ lại để người đưa một ít đến đây." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Vậy lão phu xin đa tạ trước." Viên An Thế mỉm cười gật đầu.

Ngồi ở Viên phủ một lát, mọi người đứng dậy cáo từ.

Viên phu nhân từ buồng trong đi ra, khó hiểu nhìn trượng phu đang ngồi uống trà "Lão gia, ta không hiểu. Ngài khách khí đối với bọn Hoắc công tử thì cũng thôi, chung quy hắn và vị Lôi tiểu công tử kia là thí sinh triển vọng của kỳ thi xuân năm nay, nhưng sao cũng khách khí với người họ Tần và họ Lôi kia như vậy? Bọn họ là…" Viên phu nhân nhíu mày, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Viên An Thế liếc nàng ta một cái, buông chén trà xuống, phất tay áo bỏ đi "Cái nhìn đàn bà!" ……

Vừa ra khỏi đại môn Viên phủ, Bộ Thanh Vân liền hô to.

"Đại ca, đại tẩu thật lợi hại, chao nhà các ngươi còn bán tới kinh thành! Sao không mở một cửa tiệm ở đây? Ta khẳng định sẽ kiếm được đầy chậu đầy bát!"

Khúc Tung Văn liếc xéo "Nhìn dáng vẻ ngươi xem, có giống một thư sinh không?"

Bộ Thanh Vân khoanh tay "Giống hay không thì có gì quan trọng? Ta nói thật đấy."

Tần Miễn lập lờ nước đôi "Có lẽ sau này có sẽ cơ hội, ai biết trước được chứ."

Lôi Hướng Trí hỏi: "Đại tẩu, chúng ta định về khách *** ôn bài, các ngươi cũng trở về hay đi dạo tiếp?"

Tần Miễn nhìn nhìn Mãn Mãn trong ngực "Hai tiểu tử này còn sung sức lắm, chúng ta dẫn chúng đi dạo thêm một lát rồi về. Các ngươi cũng đừng ru rú trong phòng ôm sách học mãi, không bằng đi giao lưu trao đổi với các học trò khác, học hỏi lẫn nhau, có lẽ sẽ có thêm thể ngộ."

Ba người Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ và Khúc Tung Văn như có chút đăm chiêu.

"Đa tạ đại tẩu đề điểm."

Mỗi người đi một ngả. Tần Miễn bảo Lôi Tần Nhạc đánh xe ngựa về khách ***.

Mãn Mãn hối thúc Tần Miễn "Phụ thân, chúng ta đi dạo phố đi."

"Được, được."

Cả con đường này đều là phủ đệ các thế gia vọng tộc, một nhà bốn người không nhanh không chậm đi hết con phố, theo dòng người đến một con đường sầm uất, từ xa đã thấy không ít gánh hàng rong bám trụ ven đường cùng dòng người qua lại như nước chảy liền biết đây là 'phố buôn bán'.

Đám đông rất chen lấn, Tần Miễn, Lôi Thiết cẩn thận ôm hai đứa con bảo hộ trong ngực. Nhưng do có Nhất Điểm Bạch, trái lại không ai dám chen bọn hắn.

"Khoai nướng đây, khoai nướng vừa ngon vừa thơm đây"

"Vào một lần coi một cái đi, vải dệt thượng đẳng độc nhất vô nhị đây!"

"Nắn tượng người, không giống không lấy tiền!"

"Bánh quy đường(1) và bánh nướng mè(2) chính tông ăn ngon, nơi khác không có bán đâu."

"Bán diều đây, diều đẹp mắt bay cao đây!"

"Trống bỏi tượng thổi chơi vui này!"

……

Viên Viên Mãn Mãn trợn to đôi mắt sáng lóng lánh, hết nhìn trái đến nhìn phải, chỉ cảm thấy có mỗi cặp mắt không đủ xài.

Ngươi đi đường lui lui tới tới thường va vào nhau, người thừa dịp hỗn loạn sinh sự cũng không thiếu. Chưa đi bao xa, Tần Miễn liền nhìn thấy hai tên trộm giả vờ vấp té nhào vào người khác, nhân cơ hội thần không biết quỷ không hay lấy cắp túi tiền trên người họ, hai người qua đường nọ còn tốt bụng hỏi tên trộm có bị thương không, chẳng hề hay bản thân đã gặp xui xẻo.

Lôi Thiết hỏi: "Tức phụ, Viên Viên, Mãn Mãn, muốn mua thứ gì?"

Tần Miễn kinh ngạc nhìn y, chế nhạo: "Viên Viên, Mãn Mãn, mau nhìn coi hôm nay có phải mặt trời lặn ở phía đông không? Lão cha các ngươi vậy mà biết chủ động hỏi nhu cầu của chúng ta."

Viên Viên, Mãn Mãn thông minh nhưng cũng không thể nghe hiểu lời đùa giỡn của hắn, thành thực nhìn nhìn mặt trời, lắc đầu. Hai đứa nhỏ trăm miệng một lời: "Phụ thân từng nói mặt trời mọc ở phía đông, lặn ở phía tây."

Lôi Thiết bình tĩnh ôm vai Tần Miễn "Trước lúc vào thành không phải nói bắt ta mời các ngươi ăn no nê à?"

Khoé miệng Tần Miễn cong lên, nghiêm trang gật đầu "Huynh chưa quên thì tốt. Viên Viên, Mãn Mãn, muốn ăn gì?"

Mãn Mãn đếm đếm ngón tay, nhướng mày, bộ dáng thực rối rắm Viên Viên nhìn trái nhìn phải, cũng không có ý kiến gì hay.

Một tiểu tử mười ba mười bốn tuổi từ đối diện đi tới, bỗng nhiên bị vấp một cái, ngã về phía Tần Miễn.

Tần Miễn nhướng mi, khóe miệng chứa sự hứng thú mà cười cười. Tên trộm bổ nhào vào người hắn, trong nháy mắt nó chạm vào túi tiền, hắn nhanh như thiểm điện nắm chặt cổ tay tên trộm.

"Au Au!"

Mãn Mãn nghi hoặc cúi đầu, hai tay nhỏ vỗ bộp một cái "A! Ăn trộm!"

Người đi chung quanh đều nhìn sang, thấy thiếu niên cầm túi tiền Tần Miễn trong tay, nhất thời hiểu ra, vừa mắng vừa vội vàng kiểm tra tiền hay túi tiền trên người mình có còn đó không.

Thiếu niên còn tưởng ra tay khi nhóm người này đang nói chuyện sẽ dễ ăn hơn, ai ngờ xuất sư bất lợi, vừa thẹn vừa giận trừng Tần Miễn "Ngươi, ngươi… Buông lão tử ra!"

Tần Miễn cười khẽ, trên tay dùng sức, thiếu niên bị đau đến la réo mới buông lỏng ra chút, chuyển Mãn Mãn cho Lôi Thiết.

"A Thiết, các ngươi ở đây chờ ta. Ta đem tên trộm này tới quan phủ."

"Đừng –" Thiếu niên hoảng sợ trừng to mắt, cổ bỗng nhiên tê rần, bèn sợ hãi im bặt.

Mãn Mãn tò mò hỏi: "Phụ thân, vì sao phải đưa hắn đến quan phủ?"

Viên Viên nghiêm mặt nói: "Đệ đệ, hắn là người xấu, làm sai thì phải bị trừng phạt."

Mãn Mãn hiểu ra, gật gật đầu.

Tên trộm gục đầu.

Tần Miễn nắm bờ vai nó, rẽ vào hẻm nhỏ cách đó không xa thì dừng lại, giải huyệt câm cho thiếu niên, cũng buông cánh tay kiềm chế nó ra.

Thiếu niên biết là đụng phải người cứng rắn rồi, được tự do cũng không dám trốn, rụt rè hỏi "Ngươi… Ngươi muốn thế nào?"

Tần Miễn khoanh tay nói: "Xét thấy tuổi ngươi còn nhỏ, hôm nay bỏ qua cho ngươi. Nhưng về sau nếu lại bị ta bắt gặp thì sẽ không may như lần này đâu."

Thiếu niên không thể tin vào lỗ tai mình "Ngươi thật sự thả ta đi? Vậy sao còn…" cố tình đến đây mới thả.

"Bởi vì ta không muốn dạy hư con ta." Tần Miễn cầm ra một nén bạc vụn nhét vào tay nó, không nói lời nào nữa, xoay người rời đi.

Thiếu niên nhìn bóng lưng hắn, không tự giác theo ra mấy bước, nhìn hắn đi trở lại cạnh nam nhân mặc hắc y, đứa nhỏ khả ái cười tủm tỉm vươn hai tay về phía hắn.

Tần Miễn biết rất nhiều tên trộm là bị người cố ý huấn luyện để trộm cắp, là có tổ chức, muốn đồng tình đồng cảm cũng khó. Nói không chừng thiếu niên này là một trong số đó. Nhưng hắn chợt nghĩ Tần Miễn trước kia lưu lạc đến thôn Thanh Sơn có khi cũng là cảnh ngộ này, nên mới thiện tâm thả người đi.

Lúc này hắn còn chưa biết, việc thiện vô tình hôm nay, ngày sau sẽ kết thiện duyên cho hắn. Thế nên câu châm ngôn 'thiện có thiện báo' vẫn rất có đạo lý.

Trở lại chuyện chính. Một nhà bốn miệng không để khúc nhạc đệm này trong lòng, nếm thử vài món ăn vặt, lại mua cho Viên Viên, Mãn Mãn mấy món đồ chơi, rồi trở lại khách ***.

Lúc này không phải thời gian dùng bữa chính, trong đại đường không có người ăn cơm. Bàn ghế đều bị nhóm thư sinh chiếm cứ, tụ lại một chỗ, trao đổi học vấn, ngâm thơ đối đáp, thậm chí có người còn đang thảo luận về các học trò triển vọng cao trong cuộc thi năm nay, huyên náo vô cùng. Thái độ của chưởng quầy khách *** rất tốt, chẳng những không tức giận, còn miễn phí cung ứng nước trà cho họ. Không cần nghĩ cũng biết, nếu Trạng nguyên, Bảng nhãn hay Thám hoa thật sự đi ra từ khách *** ông, thanh danh khách *** lập tức sẽ lan xa.

Tại chỗ rẽ thang lầu, Tần Miễn thấy trên tường có dán vài tờ giấy đỏ, trên giấy viết vài cái tên, danh tự Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ cũng có trong đó, phía dưới mỗi tên đều viết số.

"Đây nghĩa là gì vậy?" Tần Miễn khó hiểu hỏi.

Lôi Thiết: "Tỉ lệ đặt cược người đứng đầu kỳ thi mùa xuân."

Tần Miễn giật mình mở to mắt "Đánh cược ai sẽ nằm trong tam giáp?"

Lôi Thiết gật đầu.

Tần Miễn lắc đầu "Thật bội phục đám nhà cái, chuyện gì cũng có thể lấy ra cược."

Viên Viên hiếu kỳ hỏi: "Phụ thân, cái gì gọi là 'cược'?"

"A a, sau bụng ta tự nhiên mau đói quá vầy nè. Đi thôi, chúng ta mau trở về phòng." Tần Miễn ôm Viên Viên chuồn nhanh lên lầu.

Lôi Thiết cười khẽ, cùng Mãn Mãn không nhanh không chậm theo kịp.

Năm người Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ đều không ở khách ***, đến tối mới trở lại. Tần Miễn biết họ cũng nghe nói tới mấy đại nhân vật đứng đầu kỳ thi mùa xuân, buổi chiều giao lưu trao đổi cùng vài vị học trò đến từ Phủ thành khác, còn bất ngờ kết giao với một trong những tiềm năng giải Trạng nguyên — Cổ Du Nhiên từ phủ Tây Sơn. Tỉ lệ cược của Cổ Du Nhiên thấp hơn Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ. Ba người trò

chuyện thật vui, còn ước hẹn ngày kế cùng đi Bách Hoa viên nổi danh kinh thành tham gia buổi tụ hội giữa các học trò.

Nghĩ việc Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ giao lưu bạn mới sẽ cần tiêu xài không ít, Tần Miễn cho bọn hắn năm mươi lượng bạc.

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ không từ chối, họ quả thật cần số tiền này, trên người có thêm chút tiền dễ làm việc, hai người yên lặng ghi nhớ tình nghĩa của huynh tẩu, ngày sau sẽ báo đáp.

Bốn tiêu sư nhóm Chương Bưu không thể lưu lại kinh thành đến lúc kỳ thi xuân chấm dứt, qua hôm sau liền rời kinh. Tần Miễn và bọn Bộ Thanh Vân cùng nhau đi tiễn họ.

Mấy ngày kế tiếp, năm người Lôi Hướng Trí đi sớm về muộn, bận rộn giao lưu gặp gỡ các học trò khác.

Một nhà bốn miệng Tần Miễn thì bận rộn du ngoạn. Buổi sáng đầu tiên, Lôi Thiết dẫn tức phụ và các nhi tử tham quan hoàng cung, đương nhiên chỉ là thành cung cách hoàng cung ước chừng nửa dặm xa. Chung quanh hoàng cung không cho phép bình dân bá tánh tiếp cận, nếu không sẽ xem như thích khách mà luận tội.

Tần Miễn rất tò mò về hoàng cung, bao gồm Hoàng đế trông thế nào, nội thị Hoàng đế có phải là thái giám không, hoàng đế có phải có tam cung lục viện thật không, hậu phi có phải đều mỹ mạo hơn người không… Hắn nhỏ giọng nói với Lôi Thiết: “Chờ tu vi ta cao hơn, nhất định sẽ ẩn thân vào đó xem.”

Lôi Thiết kề sát bên tai tức phụ “Buổi tối dẫn ngươi vào.”

Hai mắt Tần Miễn sáng rực. Sao hắn lại quên nhỉ, đại mặt than nhà hắn là người từng tham gia tảo triều hai năm đấy, nhất định hiểu rõ hoàng cung.

Mãn Mãn chớp mắt mấy cái, đến gần bên tai Viên Viên, nói nhỏ: “Ca ca, ta thấy lão cha lại lén hôn lỗ tai phụ thân.”

“Hưm!” Viên Viên nhẹ giọng nói “Đừng nói ra. Lão cha nói phụ thân sẽ thẹn thùng, dù chúng ta thấy được cũng phải giả vờ như không thấy.”

Tần Miễn: “…”

Lôi Thiết trấn định ôm hai nhi tử lên, bước nhanh rời đi “Tức phụ, chúng ta dẫn bọn nó đi thả diều.”

Còn chưa đi hai bước, phía sau truyền tới tiếng nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ “Lôi, Thiết!”

Mãn Mãn cười khanh khách “Lão cha, chạy mau, phụ thân đuổi theo kìa!”

Lôi Thiết ôm chặt hai tiểu gia hỏa phi nhanh.

Tần Miễn đuổi theo không bỏ “Đứng lại!”

Viên Viên cũng vui vẻ “Phụ thân, cố lên!”

“U!!” Nhất Điểm Bạch mạnh mẽ chạy theo.

Một nhà bốn người một sói lây nhiễm niềm vui cho người qua đường, trên mặt ai nấy đều mỉm cười nhìn theo.

-Hết chương 150-

Chú giải:

(1) Bánh quy đường: Cách làm tham khảo ở .meishij.net/china-food/xiaochi/beijing/193731.html

bánh quy đường

(2) Bánh nướng mè

bánh nướng mè

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

151. Chương 151: Dạo Đêm Ở Hoàng Cung

Tháng Tư xuân, cảnh sắc tươi đẹp. Hai bên bờ suối chảy róc rách, cỏ thơm um tùm, cành liễu lả lướt, những cánh bướm nhiều sắc màu, những chú ong mật cần cù mải vờn quanh mấy đoá hoa, hoàng oanh xinh đẹp đậu đầu cành nhẹ nhàng cất tiếng hót.

Xe ngựa dừng lại ở ven sông, Nhất Điểm Bạch nhảy xuống đầu tiên, lao tới bãi cỏ xanh mướt.

Bờ sông có khá nhiều du khách đi du xuân, tốp năm tốp ba tụ với nhau, hoặc tản bộ, hoặc ngồi trên cỏ lười biếng phơi nắng. Còn có một cô bé mười ba mười bốn tuổi hăng hái kéo diều chạy băng băng trên cỏ, phát ra tiếng cười thoải mái êm tai như tiếng chuông.

Ba người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận lục tục dọn đồ trên xe ngựa xuống, thảm lông, giá nướng, than, nguyên liệu nấu ăn, diều giấy,...

Mãn Mãn ngước cái đầu nhỏ nhìn người khác thả diều bay cao, vô cùng hâm mộ, bèn lắc lắc tay Tần Miễn "Phụ thân, ta muốn chơi diều." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn xoa xoa đầu nhỏ của nhóc "Được, không vội, nói lão cha mang diều của các ngươi ra đi."

Cách đó không xa có một vị thiếu niên, một vị thiếu nữ ngồi cùng nhau, nghe vậy liền quay đầu, có hơi tò mò. Đứa bé nhỏ như thế làm sao di chuyển được con diều?

Lôi Thiết cầm bốn chiếc diều từ trên xe xuống, sau khi căng ra, là hai lớn hai nhỏ. Hai diều giấy nhỏ, một hình lão hổ, một hình sói đen.

Trong mắt thiếu niên chợt hiện vẻ kinh ngạc. Hắn chưa từng thấy loại diều nào nhỏ như thế, rõ ràng là phụ thân của hai đứa nhỏ đặc biệt làm riêng cho chúng. Trên cỏ không có đá vụn, Tần Miễn không lo hai tiểu gia hỏa sẽ bị thương, mang bao tay cho hai đứa phòng ngừa bị dây diều cứa đứt tay, lại đưa hai con diều nhỏ cho chúng, nhưng không dạy chúng cách thả diều thế nào.

"Đi chơi đi."

Viên Viên, Mãn Mãn không hề bất ngờ trước thái độ của phụ thân, không được chỉ thì tự mình nghĩ cách, thế là quay đầu quan sát những người khác phóng diều thế nào.

Tần Miễn ôm vai Lôi Thiết, đứng cách đó không xa.

Cử chỉ của bọn hắn càng vô tư, người bên ngoài lại càng không nghĩ nhiều.

Viên Viên kéo tay nhỏ của Mãn Mãn "Đệ đệ, nắm diều chạy."

"Ừm." Mãn Mãn hiểu ra, gật đầu, nhếch miệng cười với phụ thân và lão cha, cùng ca ca kéo diều chạy.

Đáng tiếc tiểu gia hỏa chạy chậm, dù xem hiểu diều phải thả thế nào thì lúc thao tác thực tế cũng rất khó. Hai tiểu gia hỏa chạy trên cỏ nửa ngày, diều cũng chưa bay lên được.

Thiếu niên, thiếu nữ nhịn không được nhỏ giọng cười lên, du khách xa xa cũng cười nhìn hai tiểu bất điểm.

Viên Viên, Mãn Mãn nhìn nhau, chạy về phía phụ thân và lão cha. Viên Viên không cẩn thận bị té ngã, rồi như không có việc gì, đứng lên phủi phủi cọng cỏ trên đùi, tiếp tục chạy.

"Phụ thân, lão cha, diều không bay được."

Tần Miễn ngồi xổm xuống trước mặt Viên Viên, cười hỏi: "Viên Viên có biết vì sao không?"

Viên Viên nói: "Ta và đệ đệ quá nhỏ."

Tay nhỏ của Mãn Mãn khoa tay múa chân trên đỉnh đầu mình, bổ sung: "Ta và ca ca lùn hơn những người khác nhiều thế này này, tay nhỏ chân ngắn chạy cũng chậm."

Nụ cười của Tần Miễn càng thêm tươi rói. Có lẽ Mãn Mãn chưa biết nguyên nhân thực sự khiến diều không bay được, nhưng nó lại có thể phân tích điểm khác biệt giữa mình và những người thả diều khác. Đối với một đứa bé ba tuổi mà nói, đúng là hiếm thấy.

"Thông minh lắm." Tần Miễn lần lượt hôn trán từng đứa "Phụ thân và lão cha mang bọn ngươi đi thả."

Hắn để Viên Viên ngồi giạng chân trên vai mình, một tay thò ra sau đỡ lưng nhóc, phòng ngừa nhóc bị té ngã Mãn Mãn cưỡi ngồi trên vai Lôi Thiết.

"Viên Viên, chúng ta và đệ đệ thi đấu coi diều ai bay cao hơn. Phải giữ chặt diều nha"

Viên Viên Mãn Mãn vỗ tay nhỏ hoan hô "Được!"

"A Thiết, khi nào ta hô 'Bắt đầu' mới được phép chạy nghen." Tần Miễn cười rất chi là giảo hoạt "Bắt đầu!"

Vừa dứt lời, hắn liền vắt chân chạy, hô to: "Viên Viên, mau thả dây, giơ cao chút."

"Phụ thân ngốc ngốc." Mãn Mãn cười hì hì, dù lão cha không mách nước, phụ thân hô to thế, nhóc cũng nghe được rồi làm theo mà. Tay nhỏ xả ra một ít dây diều, học theo người chơi khác kéo dây lên cao, theo bước chạy của Lôi Thiết, hổ nhỏ từ từ bay lên.

"Lão cha, tiểu lão hổ của ta bay lên rồi."

Lôi Thiết trầm ổn nói: "Không vội, mỗi lần đếm đến ba thì thả dây diều một lần."

"Dạ."

Hai cha con bên này phối hợp rất ăn ý, hai phụ tử bên kia cũng không kém, sói đên nhỏ đang nhởn nhơ phóng lên không trung.

Nhất Điểm Bạch nhìn sói đen bề ngoài rất giống nó càng bay càng cao, kích động tru 'UUU!!!', doạ người chung quanh sợ tới mức run rẩy, quay đầu thấy nó vẫn ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ cũ mới thả lỏng.

Viên Viên vui vẻ hô: "Phụ thân, sói đen nhỏ bay cao quá!"

Tần Miễn cười khà khà, quay đầu nhìn hổ nhỏ của Mãn Mãn, xoay người chạy tiếp "Còn có thể bay cao hơn nữa. Nhi tử, tiếp tục thả dây."

"Được — A!" Viên Viên kích động, không giữ chặt cuộn dây trong tay, sói đen cuốn cuộn dây bay lên cao. Viên Viên vươn tay bắt bắt, không bắt được, khẩn trương "Phụ thân, sói nhỏ chạy!"

"Viên Viên đừng nóng vội." Tần Miễn ôm chặt Viên Viên, chân chấm đất nhảy lên một cành cây, mượn lực bay lên giữa không trung, vươn tay bắt lấy dây diều, thân ảnh màu trắng đạp hư không vài cước, bình ổn hạ xuống đất.

"Phụ thân giỏi quá!" Viên Viên ôm lấy đầu hắn, cúi đầu hôn mặt hắn một cái.

Lôi Thiết cõng Mãn Mãn đi tới.

Mãn Mãn đắc ý nói: "Ca ca, ta và lão cha thắng."

Viên Viên gật đầu, bình tĩnh nói: "Lần sau ta và phụ thân sẽ thắng."

Lôi Thiết thấy đầu Viên Viên đổ mồ hôi, từ trong lòng lấy ra khăn tay đưa cho hai huynh đệ.

Hai tiểu gia hỏa ngoan ngoãn lau mồ hôi.

"Còn muốn chơi nữa không?" Lôi Thiết hỏi.

Mãn Mãn hôn chụt lên mặt y "Lão cha và phụ thân nghỉ ngơi một lát rồi cho ta và ca ca chơi tiếp."

"Được."

Bốn phụ tử trở lại cạnh xe ngựa.

Ba người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận đang nướng thịt, hương thịt theo gió lan xa. Một đám người du xuân ngửi được mùi thơm, trong lòng cùng toát ra một suy nghĩ: Người nhà kia mới gọi là biết hưởng thụ.

Viên Viên Mãn Mãn cởi giày, lăn lộn trên thảm lông.

"Phụ thân, ta muốn ăn cánh gà." Mãn Mãn nằm ườn ra thảm, hai tay nhỏ chống cằm, hai chân nhỏ đá vào nhau.

Tần Miễn nhìn thoáng qua vài cánh gà trên giá nướng "Vẫn chưa ăn được, còn phải nướng thêm một lát. Mãn Mãn cùng ca ca ăn thịt dê nướng xiên trước nhé?"

Mãn Mãn ngoan ngoãn gật đầu "Dạ."

"Coi chừng nóng." Lôi Thiết cho Viên Viên Mãn Mãn mỗi đứa cầm một xiên thịt dê, còn lại đều đặt vào đĩa đưa cho Tần Miễn.

Tần Miễn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, hai người chia nhau ăn.

Xa xa, thiếu nữ thiếu niên tụ vào nhau cười cười thảo luận.

"Ca, họ là người kinh thành sao? Thứ hai đứa nhỏ đeo trên tay và trên chân. Ta chưa gặp bao giờ."

"Đâu chỉ vậy, có chú ý bánh xe ngựa của họ không? Cũng chưa từng thấy"

"Nhưng hai tiểu tử kia dễ thương thật đó."

Ở bờ sông chơi tới chiều, Viên Viên và Mãn Mãn đều mệt lả, cả nhà trở lại khách ***.

Đại đường tầng một của khách *** vẫn đông đúc học trò như mấy ngày trước, nhưng hiếm khi không có huyên náo, mà là mọi người chia ra hai bên. Cả đám Hoắc Tư Duệ đều có mặt. Tần Miễn xem chốc lát, nguyên lai là đang ngâm thơ đối câu, trao đổi học vấn.

Cả nhà im lặng lên lầu.

Tần Miễn nhớ mãi chuyện tham quan hoàng cung.

Buổi tối, sau khi Viên Viên Mãn Mãn ngủ say, Lôi Thiết đưa chúng cùng Nhất Điểm Bạch chuyển đến giường lớn trong không gian, dẫn theo Tần Miễn lẳng lặng ra khỏi khách ***, bay về hướng hoàng cung.

Rất nhanh sẽ được chiêm ngưỡng người thống trị tối cao của quốc gia này, Tần Miễn thực kích động.

Lúc này là khoảng cuối giờ Tuất, trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng. Quần thể kiến trúc của hoàng cung không chênh lệch mấy so với tưởng tượng của Tần Miễn, hùng vĩ đồ sộ, trang trọng uy nghiêm. Hắn không hứng thú ngắm, chỉ hiếu kỳ với người trong cung.

"Hoàng thượng ở nơi nào vậy?" Hắn truyền âm nhập mật hỏi Lôi Thiết.

Lôi Thiết ôm hắn, lại mang hắn bay lên.

Hộ vệ hoàng cung qua qua lại lại tuần tra liên tiếp, lại không có một người chú ý thấy phía trên có hai bóng người lướt qua.

Tần Miễn, Lôi Thiết vô thanh vô tức đứng trên mái hiên một toà điện.

Lôi Thiết ôm Tần Miễn từ sau lưng "Đối diện."

Ngẩng đầu nhìn sang, bên cửa sổ rộng mở đối diện là một bàn dài trải khăn màu vàng sáng, một vị nam tử trung niên đang ngồi sau bàn, đầu đội miện quan ánh kim, thân mặc trường bào vàng sáng, hiển nhiên chính là đương kim Hoàng thượng Hiếu Huệ đế, ngài hơi cúi đầu xem chiết tử trong tay. Hiếu Huệ đế tuổi chừng bốn mươi hai bốn mươi ba, ngũ quan đoan chính, khí vũ hiên ngang, uy nghiêm bậc đế vương hiển lộ trọn vẹn. Một vị nội thị im lặng đứng phía sau ngài, giống hệt như phim truyền hình, tay cầm phất trần(1), mi mục thanh tú, mặt trắng không râu, có lẽ thật sự là một vị thái giám. Phía sau long ỷ rộng lớn hoa lệ, hai cung nữ tú lệ tay cầm chướng phiến(2), một trái một phải đứng thẳng, cúi đầu giữ im lặng.

Chợt Hiếu Huệ đế ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh hữu thần, loé ra *** quang.

Tần Miễn hoảng sợ, nhất thời quên mất mình và Lôi Thiết đều đang ẩn thân, còn tưởng đối phương phát hiện ra bọn hắn.

Lôi Thiết ôm chặt hắn, khẽ vuốt lưng an ủi "Chớ sợ, có ta ở đây."

Tần Miễn thả lỏng tựa vào y, xấu hổ bĩu môi, cảm thấy có chút bội phục Hiếu Huệ đế, trên người ngài quả thật có thứ gọi là 'khí chất đế vương'.

Hắn hưng phấn nói: “Lại đến hậu cung xem cho biết đi.”

Lôi Thiết không động.

Tần Miễn cho rằng y không nghe thấy “A Thiết, chúng ta đi hậu cung ngắm nghía đi.”

Lôi Thiết buồn bực nói: “Không đi.”

“Cái gọi là ‘Hậu cung’ đương nhiên là xây phía sau cung điện hoàng đế…” Tần Miễn ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ vào một hướng “Hẳn là ở bên kia nhỉ?”

Lôi Thiết bỗng nhiên có phản ứng, chẳng lẽ tên này đang ghen? Hắn ngoảnh đầu nhìn Lôi Thiết. Lôi Thiết nghiêng đầu né tránh tầm mắt hắn, Tần Miễn lại thò đầu đến trước mặt y, cười mỉm chi nhìn y.

Lôi Thiết nghiêm mặt nói: “Hậu cung không có gì để xem.”

Tần Miễn ôm chặt bờ vai y, tựa vào ngực y, đánh ngáp một cái, nhắm mắt lại “Mệt rồi, trở về thôi.”

Trong mắt Lôi Thiết ngập tràn ôn nhu, mổ nhẹ trán hắn một cái, phi thân lên, giống như hùng ưng giương cánh, vô thanh vô tức chìm vào bóng đêm.

-Hết chương 151-

Chú giải:

(1) Phất trần:

:phất trần

(2) Chướng phiến

chướng phiến

---

152. Chương 152: Có Tên Trên Bảng

Nháy mắt sau, hai người xuất hiện tại phòng trọ khách ***.

Tần Miễn bỗng mở mắt ra, thình lình áp đảo Lôi Thiết xuống giường, mỉm cười nhìn đối phương, ngón tay lướt vẽ trên mặt y “A Thiết, vừa rồi có phải huynh ghen không?”

Lôi Thiết thả lỏng thân thể, để hắn nằm lên càng thoải mái, những sợi tóc rũ xuống mặt làm y thấy ngưa ngứa, cũng tựa như tâm tình y lúc này.

“Ngươi biết mà.”

“Ta muốn nghe chính miệng huynh nói.” Ngón tay Tần Miễn chơi xấu lướt xuống dưới, đến cổ y, thong thả dừng tại hầu kết, nhẹ nhàng ấn ấn, móng tay khẽ cào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Cả người Lôi Thiết chợt kéo căng, hầu kết nhấp nhô lên xuống, giọng nói ấm ách “Tức phụ, chớ đùa với lửa.”

Tần Miễn không nói, ngón trỏ ấn ấn trái khế đối phương, đến gần bên tai y thổi một hơi, nói nhỏ “Chỉ cần huynh thừa nhận ghen, đêm nay, ta chủ động.”

“Ta ghen.” Lôi Thiết trả lời nhanh chóng, đôi mắt đen kịt trầm lắng dưới ánh nến lập lờ bốc lên lửa dục cuồn cuộn.

Tần Miễn nâng đùi phải khóa ngồi trên thắt lưng y, cúi người bịt kín môi y, vung tay áo tắt ánh nến… “Phụ thân là sâu lười, phụ thân là con sâu lười thật lớn!”

Tiếng trẻ con non nớt lải nhải bên tai, Tần Miễn túm chăn trùm lấy đầu, rất muốn nhảy dựng lên bắt Mãn Mãn qua đánh mông nhỏ của nó.

“Mãn Mãn, im lặng. Hôm qua phụ thân chơi với các ngươi cả ngày nên rất mệt.” Lôi Thiết ngăn cản đứa con *** nghịch, vỗ nhẹ lưng Tần Miễn dỗ hắn ngủ tiếp.

Tần Miễn phản bác trong lòng: Rõ ràng là tên khốn ngươi *** lực quá thừa tạo ác nghiệt.

Nửa mê nửa tỉnh vùng vẫy nửa ngày, cuối cùng Tần Miễn tỉnh lại, eo lưng đau mỏi nhắc nhở hắn tối hôm qua tự làm tự chịu thế nào.

“Tức phụ, tỉnh?” Lôi Thiết thò đầu sang, mặt không chút biểu cảm, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng cùng khoé miệng hơi nhếch đã tiết lộ tâm tình vui vẻ của y.

Muộn tao!

Tần Miễn khinh bỉ nhìn y, còn chưa kịp nói chuyện, Viên Viên Mãn Mãn tựa như hai khẩu đạn pháo nhỏ vọt tới bên giường.

“Phụ thân, rốt cuộc người tỉnh rồi!”

“Phụ thân, ta muốn đi ra ngoài chơi!”

“Phụ thân –”

“Dừng!” Tần Miễn nhấc tay ngăn hai tiểu gia hỏa “Hai các ngươi ngoan ngoãn qua bên kia, chờ phụ thân ta mặc quần áo rửa mặt chải đầu xong, ăn sáng xong mới có thể ra ngoài, hiểu chưa?”

“Tuân mệnh!” Hai tiểu tử có được đáp án, tay trong tay trở lại nền đất, tiếp tục tự mình chơi.

Lôi Thiết ôm Tần Miễn ngồi dậy, quay lưng lại với Viên Viên Mãn Mãn, dịu dàng hôn vụn mỗi một tấc da thịt trên mặt hắn.

Tần Miễn nhếch miệng tươi cười, ôn hoà nhìn y. Trước kia mỗi lần làm chuyện đó xong, Lôi Thiết hoặc là ở trên giường bồi hắn ngủ, hoặc là lặng lẽ rời giường nấu cơm, mè nheo dây dưa không muốn rời như hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Nhưng không thể phủ nhận, sự thân mật của nam nhân đối với hắn tựa như hương thơm rượu ngon, khiến hắn không sao cự tuyệt được.

Có điều tu vi hắn còn chưa tới Tích Cốc kỳ, vẫn phải giải quyết vấn đề ấm no trước đã.

“Ta đói bụng.”

Lôi Thiết ngậm môi hắn liếm mút một chút, thấp giọng nói: “Ta bảo tiểu nhị nấu cho ngươi chút cháo. Tắm rửa trước?”

“Ừm.” Tần Miễn hôn y cái chụt, hoạt động hai tay, xốc chăn lên rời giường.

Chỉnh chu xong mọi thứ, một nhà bốn người đi du ngoạn núi Hương Dương.

Ngày hôm sau, một nhà bốn người đi Văn An tự dâng hương

Ngày thứ ba là sinh nhật ba tuổi của Viên Viên và Mãn Mãn, Tần Miễn để Viên Viên Mãn Mãn tự sắp xếp hoạt động cả ngày, hắn và Lôi Thiết hoàn toàn chiều theo an bài của hai nhóc, một nhà bốn người vui vui vẻ vẻ trải qua một ngày này.

Hai ngày sau, chính là kỳ thi mùa xuân.

Kỳ thi mùa xuân tổng cộng có ba đợt, mỗi đợt ba ngày, không chỉ thi trí não, còn phải dựa vào thể lực. Nghe nói lúc thi, mỗi thư sinh có một gian phòng đánh số chật hẹp riêng biệt, thời gian làm bài, cửa sẽ bị khoá lại, khó tránh khỏi có chút bức bối. Mỗi mùa thi luôn có thí sinh bởi vì sức khoẻ yếu, té xỉu tại trường thi.

Để giúp Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, trước hôm thi một ngày, Tần Miễn gọi bọn họ vào trong phòng ngồi chốc lát, rót cho họ một chén trà pha thêm nước linh tuyền, cùng sử dụng thảo dược hái trong không gian làm hai túi thơm giúp tỉnh táo nâng cao *** thần, đưa cho họ đeo.

Chín ngày sau, cuộc thi đến hồi chấm dứt, cả nhà Tần Miễn cưỡi xe ngựa đến cổng trường thi chờ đợi. Trước cổng là một rừng xe ngựa, đều là người nhà đến chờ thí sinh.

Tiếng chuông báo hiệu khảo thí chấm dứt vang lên không bao lâu, nhóm thí sinh lục tục từ trường thi đi ra, người nào người nấy đều rớt một tầng da, sắc mặt tái trắng, đôi mắt thâm đen, bước chân mềm nhũn. Có người mặt mày hớn hở, biểu tình nắm chắc phần thắng Có người sắc mặt sầu khổ như trong nhà có tang Còn có người cực kỳ bi thương, không thể ức chế quỳ trên mặt đất, bụm mặt khóc nức nở, phát ra tiếng rống bi thương đến người nhìn phải đồng cảm thở dài.

Tần Miễn cũng giống những thân bằng hảo hữu của các thí sinh khác, nhón chân tìm kiếm bóng dáng Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ trong ngàn vạn thí sinh tràn ra như nước chảy, lát sau liền nhón thấy hai người sóng vai đi ra. Lôi Hướng Trí thần thanh mắt sáng, bình thản nội liễm, trông rất thư thả Bên môi Hoắc Tư Duệ, tự tin vui mừng. Tư thái điềm tĩnh ung dung của cả hai giữa đám người đặc biệt khiến người khác chú ý.

"Xem ra cả hai đều làm bài không tệ." Tần Miễn lùi đầu về, cười nói với Lôi Thiết.

Lôi Thiết vỗ nhẹ Viên Viên và Mãn Mãn ngủ say trong lòng "Yên tâm rồi? Trở về."

Người quá nhiều, Tần Miễn phân phó Lôi Tần Nhạc đánh xe ngựa rời đi, không cần chờ Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ.

Trở lại khách *** không bao lâu, Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ gõ vang cửa phòng Tần Miễn.

Tần Miễn không nhắc đến chuyện cả nhà hắn đến chờ trước cổng trường thi, cười trêu ghẹo hai người "Nhìn vẻ mặt các ngươi, ta và đại ca các ngươi hẳn là có thể dự hai lần khánh công yến nhỉ?"

Lôi Hướng Trí cười nói: "Ta cảm thấy bản thân làm khá tốt, nhưng kết quả thế nào thì chưa biết được."

Ve mặt Hoắc Tư Duệ thoải mái "Toàn bộ đề thi đều có thể làm trôi chảy, hẳn là không thành vấn đề. Chung quy đã cố gắng hết sức, nay chỉ chờ kết quả."

Lôi Hướng Trí nói: "Túi thơm đại tẩu cho dùng tốt vô cùng, ba đợt thi trôi qua mà *** thần ta vẫn dồi dào, dãy phòng đối diện phòng ta có hai thí sinh bị ngất xỉu, được người nâng ra ngoài."

Nghĩ đến tình hình khi đó, hắn ta thấy may mắn vì bản thân có một vị đại tẩu bản lĩnh.

Hoắc Tư Duệ cầm túi hương đeo trên cổ ngửi ngửi "Hôm trước thời tiết không tốt, lúc vừa vào trường ta có chút mơ màng, ngửi thấy mùi hương của túi thơm thì lập tức thanh tỉnh. Đại tẩu, nếu ta và Ngũ ca thật có thể lọt vào Tam giáp, thì hơn phân nửa là công lao của ngươi."

"Đó là các ngươi có bản lãnh thật sự, nào liên quan gì tới ta." Tần Miễn hỏi "Nghe nói năm ngày sau sẽ yết bảng, trong mấy ngày này các ngươi có dự định gì không?"

Lôi Hướng Trí nói: "Khi nãy ta và Tư Duệ bàn bạc, thừa dịp mấy ngày này du ngoạn kinh thành một phen, vô luận thế nào cũng không uổng công tới đây một lần."

"Đại tẩu, không bằng các ngươi đi cùng chúng ta." Hoắc Tư Duệ mời.

Tần Miễn cười lắc đầu "Chúng ta dắt theo cả nhà, không đi cùng các ngươi miễn cho các ngươi giảm hưng trí."

Năm ngày sau, thi Hội yết bảng. Nhóm thí sinh ra ngoài thư giãn đều vội vàng chạy về kinh thành.

Trời còn chưa sáng, Tần Miễn liền nghe ngoài hành lang và cầu thang thỉnh thoảng truyền ra tiếng bước chân vội vã, bị quấy rầy nên chui tọt vào lòng Lôi Thiết.

Chờ cả nhà hắn rời khỏi giường, đến đại đường tầng một ăn sáng thì phát hiện cả khách *** Hồng Đồ vắng tanh. Hỏi *** tiểu nhị mới biết, thì ra nhóm thư sinh đã chạy đến chỗ yết bảng chờ từ sáng sớm. Lúc này bên ngoài phố đường chưa có động tĩnh đặc biệt gì, e là vẫn chưa dán bảng.

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ, Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân và Triệu Thiên xuống lầu trễ hơn. Vẻ mặt Khúc Tung Văn và Triệu Thiên căng thẳng Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ và Bộ Thanh Vân đều rất bình tĩnh.

Khúc Tung Văn uống hai ngụm cháo liền ăn không vô nữa, dùng chiết phiến vỗ nhẹ tay mình, có chút nôn nóng "Lão nhân nhà ta nói với ta, nếu không đỗ, sau khi về nhất định sẽ bị ăn bản tử."

Viên Viên, Mãn Mãn vụng trộm cười.

"Khúc thúc thúc lớn như vậy còn bị phụ thân đánh mông."

Khúc Tung Văn giả vờ làm mặt đáng thương "Đúng vậy, thúc thúc đáng thương lắm."

Triệu Thiên như đứng trong đống lửa, như ngồi trên đống than, nhét bánh bao vào miệng, ồm ồm nói không rõ: "Nha nhăn nhanh nhồi nhạy nhi nhem." (Ta ăn nhanh rồi chạy đi xem)

Bộ Thanh Vân vỗ vai hắn ta an ủi, tùy tiện nói: "Trúng hay không trúng, kết cục đều đã ngã ngũ, xem sớm xem muộn giống nhau cả, ngươi ăn từ từ, coi chừng nghẹn."

Tần Miễn có thể lý giải tâm trạng của Khúc Tung Văn và Triệu Thiên. Năm người họ tại thư viện Thanh Vân đều là người nổi bật. Nhưng thi Hội tập hợp học trò cả nước, trong mấy vạn người chỉ lấy ba trăm tên, so với thi đại học sức cạnh tranh hơn gấp trăm lần. Có tên trên bảng sẽ được xưng là 'Cống sĩ', cống sĩ mới có tư cách tham gia thi Đình. Thành cống sĩ chẳng khác nào thành tiến sĩ. Bởi vì thông lệ của triều đại này không cho miễn thi Đình, nói cách khác, cống sĩ tham gia thi Đình nếu không có ngoài ý muốn đều sẽ trở thành Tiến sĩ, chẳng qua xếp hạng trước sau mà thôi.

Tần Miễn bảo Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận đã ăn sáng xong đi xem bảng.

Khúc Tung Văn và Triệu Thiên cảm kích nhìn hắn, hai thư sinh văn nhược như họ không chen nổi nhiều người như vậy.

Ăn bữa sáng xong, cả bọn cũng chưa rời đi, trực tiếp đợi ở tầng một. Chưởng quầy và các tiểu nhị lúc này rất nhàn rỗi, bèn tụ với nhau nói chuyện phiếm.

Qua chừng nửa canh giờ, bên ngoài huyên náo cả lên, nhất định là yết bảng rồi.

Nhóm thư sinh ở trọ tại khách *** Hồng Đồ lục tục trở về, có người mặt mày hớn hở, hiển nhiên là trên bảng có tên, có tư cách tiến cung dự thi, có lẽ còn có thể được gặp Hoàng thượng Có người mặt xám như tro tàn, khẳng định là không có tên trên bảng…

Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ và Bộ Thanh Vân bị bầu không khí trong khách *** ảnh hưởng, cũng có chút khẩn trương.

Lại qua gần nửa canh giờ, ba người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận thở hồng hộc từ ngoài cửa chạy vào, đứa nào đứa nấy sắc mặt vui mừng, vừa vào cửa liền ồn ào.

"Đại gia, tiểu gia, trúng, trúng…"

Chưởng quầy và các *** tiểu nhị cũng nhìn sang.

Khúc Tung Văn vội hỏi: "Là ai trúng? Hay là… trúng hết?"

Lôi Tần Nhạc cười hì hì chắp tay với năm người Lôi Hướng Trí "Năm vị công tử, mọi người đều có trúng hết! Chúc mừng, chúc mừng."

Năm người Lôi Hướng Trí vui sướng liếc nhau.

"Trúng hết? Quá tốt!"

Bộ Thanh Vân trực tiếp nhất, từ trong túi bốc ra một nắm tiền đồng đưa cho Lôi Tần Nhạc, cười ha ha "Này cho các ngươi mua rượu uống."

Lôi Tần Nhạc vội vàng cảm tạ "Đa tạ Bộ công tử!"

Triệu Thiên cũng hỏi: "Thứ tự như thế nào?"

Lôi Tần Nhạc gãi gãi đầu "Bởi vì người quá đông, chen tới chen lui, tiểu nhân cũng không nhìn kỹ, chỉ biết danh tự của Ngũ công tử và Hoắc công tử phân biệt là thứ hai và thứ năm, danh tự Khúc công tử ở giữa, danh tự Bộ công tử và Triệu công tử cũng ở giữa, cách danh tự Khúc công tử chừng hai mươi tên."

-Hết chương 152-

153. Chương 153: Năm Người Đột Nhiên Mắc Bệnh Lạ

Khúc Tung Văn nghe vậy, chắp tay với Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ, trêu ghẹo: "Chúc mừng Lôi huynh, Hoắc huynh, thời điểm hai huynh đi dạo phố nhớ dẫn theo chúng ta nhé, ha ha ha!"

Bộ Thanh Vân, Triệu Thiên đều cười phụ họa.

Lôi Hướng Trí xua tay cười nói "Hiện tại nói còn hơi sớm." Lại hỏi ba người Lôi Tần Nhạc "Các ngươi có xem năm cái tên đứng đầu không? Trong đó có vị nào họ Cổ không?"

Ba người Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận đều cười gượng.

Lôi Tần Trung nói: "Ngũ công tử, vì có thể nhanh chóng tìm ra tên mọi người, Lôi Tần Nhạc phụ trách tìm từ trước ra sau, tiểu nhân và Lôi Tần Thuận thì từ sau ngược về trước, chúng ta chỉ lo tìm danh tự mọi người, không chú ý những người khác." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Hướng Trí không để ý, nói: "Không sao, ta chỉ tuỳ tiện hỏi thôi. Vất vả các ngươi."

Hoắc Tư Duệ nhìn ra cửa khách ***, thư sinh trở về ngày càng nhiều "Nghe những người khác nói liền biết."

Chưởng quầy khách *** thấy bọn họ nói xong, nở nụ cười bước nhanh tới chúc mừng năm người Lôi Hướng Trí, đặc biệt nhiệt tình với Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ.

Tần Miễn bưng chén trà lên, nghĩ nghĩ, chỉ e tỉ lệ đặt cược ở góc thang lầu sẽ biến động. Trong lòng chợt động, hắn vươn tay tháo túi tiền giắt trên lưng Lôi Thiết. Lôi Thiết không hiểu, nhưng vẫn chủ động nâng tay trái lên tiện cho hắn hành động.

Tần Miễn cầm ra một thỏi bạc năm mươi lượng, gọi Lôi Tần Nhạc qua, thừa dịp Viên Viên và Mãn Mãn không chú ý, lặng lẽ phân phó vài câu.

Lôi Tần Nhạc liên tục gật đầu, cầm bạc chạy về phía quầy, nghĩ nghĩ, ké thêm một lượng bạc vào tiểu gia nhà hắn.

Đoàn người ở lại tầng một chốc lát, từ mấy thư sinh khác biết được năm tên đầu bảng thi theo thứ tự là: Triệu Hiển Chi đến từ kinh thành, Lôi Hướng Trí đến từ phủ Thanh Thiên, Trương Hách đến từ kinh thành, Cổ Du Nhiên đến từ phủ Tây Sơn và Hoắc Tư Duệ đến từ phủ Thanh Thiên. Năm người này là ứng cử tiềm năng giải Trạng nguyên, Bảng nhãn và Thám hoa.

Tại chốn kinh thành nhân tài tập trung, có hai tên trong năm tên đầu không đáng ngạc nhiên, nhưng phủ Thanh Thiên vậy mà cũng chiếm hai danh ngạch, ngoài dự đoán của mọi người. Nhóm thư sinh tại khách *** Hồng Đồ nhao nhao xúm lại đây, làm thân với Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ, chỉ chốc lát vây quanh bàn họ ba tầng trong ba tầng ngoài.

Đoàn người nhanh chóng lui lại, trốn đến phòng của Tần Miễn và Lôi Thiết ở lầu hai.

Sau khi cả đám đứng vững, Lôi Hướng Trí phát hiện túi thơm của mình không biết bị người kéo rách từ lúc nào, im lặng bóp trán. Mấy người Hoắc Tư Duệ, Khúc Tung Văn đều quần áo không chỉnh, nhìn nhau cười ha ha.

Tần Miễn buồn cười nhìn họ "Còn chưa chính thức chúc mừng các ngươi. Giữa trưa ta và A Thiết mời các ngươi đi Nghênh Tân lâu ăn cơm…"

Còn chưa dứt lời, cửa phòng bị gõ vang, bên ngoài là vị tiểu tư của Viên phủ lúc trước dẫn họ đến khách ***.

"Tiểu nhân xin thỉnh an các vị công tử."

"Bình An." Hoắc Tư Duệ đi qua "Sao ngươi lại tới đây? Viên bá bá có gì phân phó ư?"

Bình An cười nói: "Tiểu nhân xin chúc mừng năm vị công tử. Lão gia chúng ta biết năm vị công tử đều có tên trên bảng, để cùng chung vui, cuối giờ Dậu đêm nay thiết yến trong phủ chúc mừng năm vị công tử, không biết năm vị công tử có rỗi không ạ?"

Về tình, Viên An Thế chiếu cố bọn họ rất nhiều, về lý, nếu về sau làm quan, bắt đầu từ giờ càng nên gia tăng giao tình với Viên An Thế. Năm người Hoắc Tư Duệ cũng sẽ không từ chối cơ hội này.

"Viên bá bá đã mời, đó là vinh hạnh của chúng ta. Nhờ ngươi chuyển cáo cho Viên bá bá, chúng ta nhất định tới đúng giờ."

"Dạ, tiểu nhân xin phép cáo từ."

Hoắc Tư Duệ được Hoắc viện trưởng chỉ bảo, về mặt đối nhân xử sự càng thêm khôn khéo, nhắc nhở mấy người Lôi Hướng Trí "Viên bá bá đối chiếu cố bọn họ rất nhiều, lần này là không thể từ chối. Nhưng chúng ta chung quy còn chưa tham gia thi Đình, ngôn hành thường ngày vẫn nên thu liễm một chút. Nếu lại có người mời, nên cự tuyệt cho thỏa đáng."

Mấy người Lôi Hướng Trí đều gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Gần giữa trưa, đoàn người đến Nghênh Tân lâu, bao một phòng riêng. Tần Miễn, Lôi Thiết mời năm người Lôi Hướng Trí một bữa cơm no đủ, bồi bổ lại thật tốt.

Năm người Lôi Hướng Trí còn gom lại đặt một bàn rượu và thức ăn thượng đẳng cho Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận. Tuy ba người là hạ nhân, nhưng không phải hạ nhân của bọn họ, không thể coi sự bảo hộ và quan tâm của ba người đối với họ lâu nay là đương nhiên được.

Buổi tối, năm người Lôi Hướng Trí đi Viên phủ dự tiệc.

Viên An Thế vì để họ dễ dàng hành sự, an bài cho năm người họ một thư đồng.

Thi Đình tổ chức vào một tháng sau. Những ngày kế tiếp, Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ, Khúc Tung Văn, Bộ Thanh Vân và Triện Thiên khôi phục sinh hoạt trước đó, thường xuyên tham gia tụ hội giữa các học trò, chuẩn bị cho cuộc thi Đình một tháng sau.

Một nhà Tần Miễn du ngoạn khắp kinh thành xong, bắt đầu lấy kinh thành làm tâm, chạy tới các thành trấn chung quanh, gần như ngắm trọn mỹ cảnh thế gian.

Chỗ cuối cùng nhà họ đi là núi Tứ Sắc. Du lãm xong núi Tứ Sắc, lại ở kinh thành nghỉ ngơi hai ngày, bọn hắn sẽ khởi hành về nhà. Bấm tay tính tính, chuyến ra ngoài này sắp được hai tháng rồi.

Phong cảnh núi Tứ Sắc đặc biệt kỳ lạ, một năm bốn mùa có bốn sắc màu, xuân màu tím, hạ màu trắng, thu màu vàng, đông màu hồng. Nguyên nhân là trên núi chỉ mọc các loại hoa phong tín tử sắc tím, hoa lài sắc trắng, hoa cúc sắc vàng cùng hoa đào sắc hồng. Bởi vậy mỗi quý có màu bất đồng. Càng kỳ lạ là bốn loại hoa này không phải mọi người cố ý trồng, mà từ mấy trăm năm trước đã thế.

Bọn Tần Miễn đến chính là thời điểm phong tín tử nở rộ rực rỡ trải dài khắp núi đồi, từng mảng lớn sắc tím tựa như một tấm áo lông cực đại màu tím bao trùm cả ngọn núi này. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi, hương thơm xông vào mũi, khiến người ta mê say.

Giữa sườn núi có một gian khách ***, cả nhà Tần Miễn ở trên núi ba buổi tối rồi quay lại kinh thành.

Gần buổi trưa, cổng Nam thành, Bình An nôn nóng đi tới đi lui, thấy xe ngựa quen thuộc, nước mắt cũng chảy xuống, kích động nhào tới suýt chút bị xe ngựa đụng ngã.

"Hu –" Lôi Tần Nhạc nhanh tay lẹ mắt cho ngừng xe ngựa kịp thời "Bình An, tiểu tử ngươi gặp lại chúng ta cũng không cần kích động thế chứ? Không muốn sống nữa à?"

Bình An lau nước mắt, nôn nóng hỏi: "Nhạc ca, đừng đùa nữa. Lôi đại công tử và Tần công tử có ở trong xe không?"

Tần Miễn nghe giọng hắn bất thường, nhô đầu ra, nghi hoặc hỏi: "Bình An, xảy ra chuyện gì?"

Sự trấn tĩnh của hắn giúp Bình An dần dần tỉnh táo lại, lau lau mặt một phen, nhanh chóng nói: "Tần công tử, ngài và Lôi đại công tử mau trở về khách *** xem đi, Lôi công tử và Hoắc công tử bệnh rất nặng. Đại phu nói, nói…"

"Cái gì?" Tần Miễn biến sắc, quyết định thật nhanh "Ngươi lên xe rồi kể lại chi tiết cho chúng ta Lôi Tần Nhạc, lập tức về khách ***."

Bình An vội nói: "Tần công tử, đi Viên phủ. Lão gia chúng ta đã đưa nhóm Lôi công tử vào trong phủ."

Tần Miễn gật đầu, Viên đại nhân rất có tâm.

Bình An lên xe ngựa, ngồi xuống bình ổn lại, Tần Miễn trầm giọng nói: "Bình An, ngươi không cần gấp. Ta hỏi ngươi trước, vì sao hai người họ sinh bệnh cùng một lúc? Hay là bệnh này dễ lây, còn có ai sinh bệnh nữa không?"

Viên Viên, Mãn Mãn dường như thấy được không khí ngưng trọng, im lặng ngồi trong lòng Lôi Thiết, Viên Viên đưa cho Bình An một chiếc khăn tay.

"Đa tạ Viên Viên tiểu công tử." Bình An nặn một nụ cười cảm ơn Viên Viên, trả lời vấn đề của Tần Miễn "Năm người nhóm Hoắc công tử đều bị bệnh. Các thư sinh khác không có sinh bệnh."

Trong lòng Tần Miễn nổi lên khả nghi "Cả năm đồng thời sinh bệnh, hay là có thứ tự trước sau?"

Bình An đáp: "Là đồng thời bị bệnh."

Đồng thời sinh bệnh, sinh bệnh chỉ có nhóm năm người họ. Tần Miễn càng thấy quái dị "Hiện tại ngươi hãy kể lại đầu đuôi sự việc một lần."

"Dạ." Bình An đã hoàn toàn bình tĩnh lại, kể đâu vào đấy "Tần công tử, chuyện là như vầy. Ba ngày trước, năm người Hoắc công tử tham gia buổi tụ hội các học trò tại Bách Hoa viên, lúc ra về đều cảm thấy không thoải mái. Chỉ là hôm đó gió lớn, họ tưởng là bị lạnh nên không để ý. Ai ngờ gần giữa trưa hôm sau, mọi người vẫn cứ mê man không tỉnh. Thư đồng của họ thấy bất thường, liền mời đại phu đến, đại phu nói năm người bị nhiễm phong hàn, khai hai lần thuốc nhưng không hề khởi sắc. Thư đồng không yên tâm, báo cáo việc này cho lão gia chúng ta, lão gia phái người đến Hồi Xuân dược đường lớn nhất kinh thành mời đại phu thâm niên đích thân tọa chẩn, đại phu kết luận không phải phong hàn, nhưng không chẩn ra nguyên nhân hôn mê bất tỉnh. Lão gia lại dùng một số tiền lớn mời thái y đến, thái y nói là trúng độc lạ, giải dược cần vài vị thuốc quý hiếm, chỉ dược khố trong cung mới có thể có, còn nói nếu trong vòng năm ngày họ vẫn cứ bất tỉnh thì có thể sẽ không tỉnh lại nữa… Mấy người Hoắc công tử còn trẻ như vậy, học vấn cao như vậy, tiểu nhân rất hâm mộ. Nếu bọn họ như vậy… thì thật đáng tiếc…" Hắn ta lắc đầu thở dài, nói xong lại lau nước mắt.

Sắc mặt Tần Miễn lạnh lẽo, nói với Lôi Thiết: "A Thiết, xem ra quả thật do người đầu độc. Chỉ là những người bọn họ lui tới đều rất đơn giản, hẳn không đến mức kết xuống thù lớn như thế. Chẳng lẽ là ngộ thương?"

Hai mắt Lôi Thiết loé ánh sáng lạnh, ngăn vai hắn lại, khẽ lay động bàn tay "Tức phụ, ngươi rất đơn thuần."

Vẫn là lần đầu tiên có người nói hắn đơn thuần, Tần Miễn cảm giác là lạ "Ý của huynh là?"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Trừ 'thi Đình', ta không nghĩ ra nguyên nhân nào khác."

Tần Miễn cả kinh.

Bình An thở dài một hơi "Không dối gạt nhị vị công tử, lão gia chúng ta cũng có mối nghi này, Khúc công tử, Bộ công tử và Triệu công tử hơn phân nửa chỉ là bị Hoắc công tử và Lôi ngũ công tử liên lụy. Chuyện này giờ đã truyền khắp, trong kinh thành xuất hiện đủ loại tin đồn, có người nói là do người tổ chức cá cược làm, có người nói là người nào đó trong mười danh tự đầu bảng thi Hội làm, còn có người nói năm vị công tử cự tuyệt vị đại nhân nào đó mượn sức, vị đại nhân đó… Thậm chí có người nói họ không chịu đựng được áp lực, tự hạ độc chính mình… Thật đúng là… đủ cách nói, thật thật giả giả, làm người càng nghĩ càng hồ đồ."

Tần Miễn vẻ mặt kinh ngạc, thổn thức không thôi. Cái ao kinh thành quả nhiên rất sâu, khó trách A Thiết nhà hắn thích về quê sinh sống hơn.

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa đã đến Viên phủ.

Tần Miễn bảo Bình An dẫn đường, đi như bay phía trước, Lôi Thiết ôm hai hài tử, không hề bị rơi lại.

-Hết chương 153-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

154. Chương 154: Tài Năng Mới Lộ

Viên An Thế biết tin Tần Miễn, Lôi Thiết trở lại, bèn bước nhanh ra đón, từ xa đã chắp tay với họ, thở dài tự trách "Lôi đại công tử, Tần công tử, lão phu hổ thẹn, đã không chiếu cố tốt Lôi ngũ công tử và Tư Duệ."

"Viên đại nhân quá lời, việc này nào liên quan đến Viên đại nhân." Lôi Thiết hỏi "Bọn họ ở nơi nào?"

Viên An Thế nâng tay mời "Bên này, mời."

Tần Miễn, Lôi Thiết cùng ông đi vào hành lang uốn khúc.

"Nếu nhị vị có quan hệ tại kinh thành, có thể cân nhắc cách này. Giả sử mời được ngự y ra mặt, có lẽ…" Trong mắt Viên An Thế hiện vẻ hổ thẹn. Nếu Hoắc Tư Duệ xảy ra chuyện ở kinh thành, ông không biết phải ăn nói sao với hảo hữu lâu năm. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn, Lôi Thiết chưa lên tiếng, phải chờ xem tình trạng của bọn Lôi Hướng Trí mới nói được.

Lát sau, họ đi đến Đông viện.

Viên An Thế nhìn Viên Viên, Mãn Mãn, không yên lòng chúng nó "Hiện trạng của Lôi ngũ công tử không ổn lắm… tốt nhất nên để hai đứa bé bên ngoài"

Lôi Thiết đưa Viên Viên Mãn Mãn cho Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung "Trông chúng thật tốt." "Dạ, xin đại gia yên tâm." Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung cẩn thận ôm lấy hai đứa nhỏ mềm mềm.

Viên An Thế gọi nha hoàn đến, dặn chuẩn bị điểm tâm cho hai đứa nhỏ.

Vào phòng Lôi Hướng Trí, lúc nhìn thấy khuôn mặt hắn, Tần Miễn cũng hoảng sợ. Lôi Hướng Trí mặt như màu đất, bờ môi tái trắng, hơi thở nhẹ đến không thể nghe thấy, thoáng nhìn còn tưởng rằng là một người chết.

Hắn ngồi xuống mép giường, cầm cổ tay Lôi Hướng Trí lên bắt mạch. Đan y một nhà, điều kiện đầu tiên để học luyện đan chính là phải nhận biết dược liệu, bắt mạch chẩn bệnh với hắn như một bữa ăn sáng.

Viên An Thế có chút bất ngờ, ông chưa từng nghe nói vị Tần công tử này biết y thuật.

Mấy phút sau, Tần Miễn thả tay Lôi Hướng Trí về lại trong chăn, vẻ mặt khẽ buông lỏng.

"Tức phụ, thế nào?" Lôi Thiết hỏi.

Viên An Thế khẩn trương nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn nói: "Quả thật là trúng độc."

Viên An Thế lập tức hỏi: "Có thể giải được không?"

"Có thể." Tần Miễn nói "Ta đi xem bọn Tư Duệ có phải trúng cùng một loại độc không trước đã."

Viên An Thế thấy hắn dường như nắm chắc phần thắng, không hối thúc.

Tần Miễn lần lượt bắt mạch cho bốn người Hoắc Tư Duệ, Bộ Thanh Vân xong, xác định bọn họ đều trúng cùng một loại độc.

"Độc này nhìn như ôn hòa, kỳ thực bá đạo, may mà chúng ta trở về kịp lúc. Càng may mắn là trên người ta vừa lúc mang theo năm viên dược giải độc, bằng không –" Tần Miễn lắc đầu, chắp tay với Viên An Thế "Viên đại nhân, trong vòng một canh giờ, giải dược sẽ bài trừ độc tính trong cơ thể họ ra ngoài, còn cần phiền ngài an bài người trông chừng họ."

Viên An Thế mừng rỡ "Chỉ cần giải được độc là tốt rồi, việc an bài người để lão phu lo."

Từ trong hà bao, Tần Miễn lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng cỡ một bàn tay, không để người khác nhúng tay, tự mình đút cho năm người Lôi Hướng Trí ăn đan Khử Độc, đợi lát sau lại bắt mạch lần nữa, khẽ gật đầu.

"Dược hoàn đã bắt đầu phát huy tác dụng, chúng ta ra ngoài trước đi."

Viên An Thế gật đầu: "Nhị vị, mời, chúng ta ra chính đường nói chuyện."

Ba người đến chính đường, ngồi xuống.

Vẻ mặt Viên An Thế bùi ngùi, ôm quyền nói: "Tần công tử, lão phu cần phải cảm tạ ngươi. Vĩnh Thành tín nhiệm ta mới phó thác Tư Duệ cho ta, nếu cháu nó thực sự có chuyện, lão phu chết muôn lần cũng không thể bù đắp."

Tần Miễn chắp tay đáp lễ "Viên đại nhân khách khí. Tư Duệ là muội phu của ta và A Thiết, cứu hắn là nằm trong bổn phận. Huống chi cũng là họ có vận khí, bằng không chỉ sợ Đại La thần tiên cũng không cứu được họ. Có câu đại nạn không chết tất có hậu phúc, Viên đại nhân không cần canh cánh trong lòng."

Viên An Thế liên tục gật đầu "Không sai. Lại nói không biết độc này rốt cuộc là độc gì?"

Tần Miễn nói: "Nếu ta đoán không sai, hai ngày đầu trúng độc, bệnh trạng biểu hiện ra ngoài của năm người họ là thương hàn."

"Không sai." Viên An Thế khẳng định.

Tần Miễn nói: "Đây chính là chỗ đặc biệt của loại độc này, hai ngày đầu tiên tạo bệnh trạng giả giống như bị gió lạnh vào người, thường sẽ khiến người trúng độc lơ là. Đợi đến ngày thứ ba phát hiện tình trạng bất thường thì độc tính đã lan ra toàn thân, nếu trong vòng ba ngày không ăn giải dược, hoặc hôn mê vượt quá thời gian, thân thể sẽ dần suy yếu mà chết Người thể chất kém thì trực tiếp đi đời nhà ma. Cho nên độc này có một cái tên đáng sợ là 'Quỷ môn quan'."

"Vừa nghe tên liền biết thứ độc này đáng sợ." Viên An Thế tức giận vỗ bàn "Việc này ta đã báo cho quan phủ, cần phải tra rõ rốt cuộc là ai to gan dám ở dưới chân Thiên tử xuống tay với các cống sĩ."

Dứt lời, ông lại ưu sầu "Ba ngày nữa là thi Đình rồi, không biết liệu họ có theo kịp không."

"Viên đại nhân yên tâm." Tần Miễn nói "Chờ họ tỉnh lại, ta điều chế một phần nước thuốc để họ ngâm mình là ổn."

Hắn nhanh chóng viết phương thuốc sai Lôi Tần Nhạc đi hốt thuốc. Bởi vì thời gian gấp rút, dược liệu phổ thông công hiệu bình thường, hắn không thể không lén lút cho thêm một ít nước linh tuyền hoà vào nước thuốc.

Đáy lòng Viên An Thế vẫn có chút bất an, đợi một lúc lâu sau, hạ nhân đến báo năm người Lôi Hướng Trí đều đã tỉnh lại, ông mới hoàn toàn thả lỏng, càng thêm tin tưởng y thuật của Tần Miễn.

Mấy người đang nói chuyện, một tiểu tư vội vàng đi vào.

"Khởi bẩm lão gia, ngoài cửa có một vị tự xưng là Lôi Tần Thành, nói là có việc gấp cần cầu kiến Lôi đại công tử và Tần công tử."

Sắc mặt Tần Miễn, Lôi Thiết đồng thời thay đổi.

"Viên đại nhân, hắn là hạ nhân của chúng ta ở quê nhà."

Viên An Thế chú ý tới sắc mặt họ, vội phân phó tiểu tư "Mau mời người vào."

Tần Miễn đứng ngồi không yên. Đến kinh thành không bao lâu, hắn đã để Lôi Thiết viết thư báo bình an về. Trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không Lôi Tần Thành sẽ không từ xa như vậy chạy đến kinh thành.

Lôi Thiết nắm tay hắn, giọng nói trầm ổn, khiến người an tâm "Có ta ở đây."

Rất nhanh, tiểu tư dẫn Lôi Tần Thành tiến vào.

Lôi Tần Thành phong trần mệt mỏi, quỳ rạp xuống đất "Bái kiến đại gia, tiểu gia."

Viên An Thế đứng lên "Lôi đại công tử, Tần công tử, lão phu nhớ ra còn có việc cần xử lý, thứ lỗi không thể bồi tiếp."

“Viên đại nhân, mời.”

“Nhị vị tuỳ ý.” Viên An Thế mang theo tiểu tư rời đi.

Lôi Thiết trầm giọng hỏi Lôi Tần Thành “Xảy ra chuyện gì?”

Lôi Tần Thành nói: “Đại gia, tiểu gia, chín ngày trước, danh trù(1) từ các nơi lục tục kéo đến Song Hưởng lâu, tuyên bố muốn thi đấu một trận với đại trù Song Hưởng lâu, nếu Song Hưởng lâu thua phải đem bí phương điều chế gia vị Thập Tam hương(2) và Thập Bát tiên(3) công bố ra ngoài. Tôn chưởng quầy lấy lý do nhị vị chủ tử đi vắng, bản thân không làm chủ được uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng những người đó không cam tâm, nói là nguyện ý lưu lại trấn Lưu Thuỷ chờ nhị vị chủ tử trở về. Tôn chưởng quầy biết việc này không ổn, lập tức phái tiểu nhân thúc ngựa chạy tới kinh thành. Tiểu nhân đến khách *** Hồng Đồ trước, hỏi người của khách *** biết được nhị vị chủ tử đang ở Viên phủ, cho nên tìm tới.”

Lôi Thiết lạnh giọng nói: “Song hưởng lâu thua phải đem bí phương điều chế gia vị Thập Tam hương và Thập Bát tiên công bố ra ngoài, khẩu khí thật lớn. Tức phụ, chúng ta mau chóng khởi hành.”

Tần Miễn cũng căm tức vô cùng, gật gật đầu.

Hai người đi tìm Viên An Thế, giải thích nguyên do. Viên An Thế không tiện giữ lại, sai hạ nhân dẫn Viên Viên, Mãn Mãn sang đây.

Chẳng ngờ Viên lão phu nhân vô tình gặp Viên Viên Mãn Mãn ở hoa viên, chẳng những bồi hai đứa nhỏ chơi đến nửa ngày, còn tự mình đưa bọn nhỏ đến chính đường. Sau này Tần Miễn mới biết Viên An Thế có một thê một thiếp, sinh đều là nữ nhi, thế nên Viên lão phu nhân mới quý mến Viên Viên, Mãn Mãn nhanh như vậy.

Tần Miễn, Lôi Thiết lưu lại một phong thư cho Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ, để Lôi Tần Thuận, Lôi Tần Thành bảo hộ họ, chờ thi Đình xong hẵng trở về, cũng đem một lọ nước linh tuyền cố ý pha thêm màu, giao cho Lôi Tần Thuận, dặn y lén cho vào thùng nước thuốc của năm người Lôi Hướng Trí, đừng để bất cứ ai phát hiện, hơn nữa chờ họ ngâm mình xong thì lập tức đổ nước thuốc đi.

Sau khi sắp xếp căn dặn mọi việc, hai phu phu nhanh chóng thu dọn đồ, khởi hành rời kinh ngay trong ngày.

Viên An Thế âm thầm tiếc nuối thời cơ không khéo. Y thuật Tần Miễn rõ là cao minh, nguyên bản ông còn định mượn cơ hội kết thâm giao với đối phương.

Tiểu tư chạy đến báo “Lão gia, Triệu Hiển Chi, Triệu công tử và Tần ngự y cùng nhau đến.”

Viên An Thế sửng sốt, vội nói: “Mau mời vào.”

Nói ra, vị Triệu công tử kia cũng bị tai bay vạ gió bởi chuyện Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ trúng độc. Trong kinh thành có lời đồn Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ trúng độc là do Triệu công tử hạ thủ, nhưng người biết thân phận Triệu công tử đều ngầm giễu cợt đúng là suy đoán vô căn cứ. Người địa phương ở kinh thành ai chẳng biết Triệu Hiển Chi chính là con của Thái phó, từ nhỏ đã là thần đồng, ngay cả Hoàng thượng cũng rất quý mến y, lúc y vừa lên mười ba liền muốn phong quan cho, chẳng qua bị Triệu Hiển Chi uyển chuyển khước từ. Loại người như thế, trừ phi là bị điên mới ra tay hạ độc các cống sĩ khác.

Giây lát sau, một vị thiếu niên tuổi chừng mười sáu mười bảy và một vị nam tử trung niên xấp xỉ bốn mươi cùng nhau bước vào cửa.

Vị thiếu niên này chính là Triệu Hiển Chi “Viên đại nhân, vị này là Tần ngự y, ta thỉnh ngài ấy đến xem cho mấy người Lôi công tử họ.”

“Tần ngự y?” Viên An Thế quan sát nam tử trung niên, giật mình “Chẳng lẽ là người có mệnh danh ‘Thiên y’, Tần Văn Tài Tần đại nhân?” Nghe nói vị ngự y này chuyên biệt chẩn bệnh cho Hoàng thượng và Hoàng hậu, ông nguyện ý đến hiển nhiên là nhờ mặt mũi của Triệu Hiển Chi.

“Không dám nhận.” Tần Văn Tài khẽ cười “Viên đại nhân, không biết người bệnh ở nơi nào?”

Viên An Thế hồi thần “Năm vị bệnh nhân ăn… dược hoàn của đại tẩu Lôi công tử, đã tỉnh lại, hiện đang ngâm nước thuốc.”

"Hở?" Tần ngự y giật mình "Lão phu nghe đồng liêu nói độc năm người họ trúng vô cùng có khả năng là loại kỳ độc tên 'Quỷ môn quan'. Giải dược cho 'Quỷ môn quan' cần vài dược liệu quý hiếm, dược đường bình thường đều không có bán. Nay Viên đại nhân lại nói vị đại phu kia chỉ cần một viên dược hoàn đã giải được độc cho họ?"

"Phải." Viên An Thế nghiêm mặt nói "Hạ quan còn tận mắt chứng kiến."

Tần ngự y im lặng một lúc lâu, nhưng không có hoài nghi. Chung quy chuyện thế này không thể làm giả, thi Đình mấy ngày sau vừa thấy liền biết.

Không hiểu sao Viên An Thế cảm giác nét mặt nghiêng của Tần ngự y có chút giống Tần Miễn, rồi lập tức cho rằng chính mình suy nghĩ nhiều, một nam tử chốn nông thôn xa xôi sao có thể có quan hệ với Nhất đại ngự y kinh thành? Có lẽ chỉ là người giống người.

Triệu Hiển Chi cởi mở cười "Tỉnh lại là tốt rồi. Nếu thật sự xảy ra chuyện không may thì tiếc lắm. Bản công tử còn muốn ganh đua cao thấp với họ ở kỳ thi Đình."

Tần ngự y nói: "Viên đại nhân, lão phu muốn đích thân bắt mạch cho bọn họ, không biết có thể không?"

Viên An Thế vội nói: "Tần ngự y nguyện ý ra tay, hạ quan cầu còn không được."

Mấy người ngồi một lát, hạ nhân đến báo, năm người Lôi Hướng Trí đã ngâm nước thuốc xong.

Viên An Thế liền dẫn Tần ngự y đến bắt mạnh cho đám người Lôi Hướng Trí. Triệu Hiển Chi thấy nhàm chán, cũng đi theo.

Năm người Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ ăn mặc chỉnh tề ngồi cùng nhau, nhìn nhìn nhau, đều có loại cảm giác may mắn sống sót sau đại nạn.

"Lần này vẫn là đại tẩu cứu chúng ta, chúng ta thiếu đại tẩu nhiều lắm." Hoắc Tư Duệ thở dài thật sâu.

Lôi Hướng Trí vỗ vỗ vai hắn ta "Đừng nghĩ nhiều quá. Về sau hai ta đối tốt gấp bội với Viên Viên Mãn Mãn là được."

Hoắc Tư Duệ thoải mái cười "Nói không sai."

"Tư Duệ." Viên An Thế bước vào phòng, thấy khí sắc cả năm đều không tệ, cười ha ha "Tốt, tỉnh lại là tốt rồi."

Hoắc Tư Duệ vội đứng lên, chắp tay nói: "Đã khiến Viên bá bá nhọc tâm vì chúng ta."

"Nên như thế." Viên An Thế nói "Không nói việc này nữa. Ta đến giới thiệu cho các ngươi, vị này là Tần ngự y, là Triệu công tử cố ý mời đến tái khám cho các ngươi."

"Dạ, làm phiền Tần ngự y."

Tần ngự y lần lượt bắt mạch cho từng người, âm thầm ngạc nhiên, gật đầu nói: "Chúc mừng. Độc tính trong cơ thể các vị đều đã loại bỏ sạch sẽ, không chỉ thế, còn bình phục vô cùng tốt, tuyệt không ảnh hưởng việc tham gia kỳ thi Đình mấy ngày tới. Xem ra dân gian cũng có nhiều kỳ y." Ông rất muốn hỏi thăm lai lịch vị đại phu trị khỏi cho họ, nhưng nghĩ đến đối phương là một nữ tử, nếu hỏi nhiều sẽ ảnh hưởng thanh danh của đối phương, đành từ bỏ.

Mấy người Lôi Hướng Trí đồng thanh cảm tạ "Đa tạ Tần ngự y!"

Tần ngự y gật gật đầu, cáo từ rời đi.

Mấy người Lôi Hướng Trí lại chuyển sang cảm ơn Triệu Hiển Chi, sáu người trò chuyện với nhau thật vui.

-Hết chương 154-

Chú giải:

(1) Danh trù: Đầu bếp nổi tiếng

(2) Gia vị Thập tam hương: thành phần bao gồm tai vị, tiểu hồi, hoa tiêu, tiêu trắng, quế cây, đinh hương, bạch chỉ, sa cương, trần bì, mộc hương, sơn tra, thảo quả. Là gia vị không thể thiếu khi chế biến phá lấu, làm vịt quay v.v…

Có thể mua ở đây: s:// .foodgia.com/product.cshtml?ProductName=Gia+V%E1%BB%8B+Th%E1%BA%ADp+Tam+H%C

(3) Thập bát tiên: là một món ăn bình thường trong gia đình, nguyên liệu chủ yếu gồm giá, nấm bào ngư, nấm hương, nấm kim châm, cà rốt, đậu hà lan, thịt hun khói cắt sợi

---

155. Chương 155: Đã Chơi Thì Phải Chơi Lớn

"Tôn chưởng quầy, rốt cuộc chừng nào lão bản các ngươi mới trở về? Chúng ta đã đợi ở đây gần nửa tháng rồi." Một người mập mạp ghé vào quầy, dường như không thấy sắc mặt khó coi của Tôn chưởng quầy "Đi kinh thành gì gì không phải là ngươi lấy cớ đó chứ?"

Tôn chưởng quầy nhìn thoáng qua các thực khách trong đại đường, nhẫn nại nói: "Ngô đại trù, tại hạ đã nói, vài ngày trước đã phái người đi tìm lão bản nhà chúng ta. Kinh thành cách trấn Lưu Thủy ít nhất nửa tháng đi đường, lão bản chúng ta cũng không biết bay, nếu Ngô đại trù biết, hay là biểu diễn cho tại hạ mở rộng tầm mắt một chút?"

Ngô Đức Vượng ngượng ngùng thả tay xuống, miệng vẫn không buông tha người "Ai biết lão bản các ngươi có cố ý kéo dài thời gian không? Chúng ta không phải là quầy quán nhỏ lẻ, đều là danh trù đại tửu lâu, bắt chúng ta chờ mãi như vậy cũng không phải chút nào."

Trịnh Hiển Quý khoanh tay ưỡn ngực, thêm mắm dặm muối "Cũng có thể lắm. Ta nói, lão bản các ngươi là đi kinh thành thật, mà không phải nhận được tin chúng ta tới nên sợ hãi bỏ trốn đấy chứ?"

Các *** tiểu nhị giận dữ đầy mặt, lại ngại quy định của tửu lâu, không dám tùy tiện hành động. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tôn chưởng quầy giận quá hoá cười, chậm rãi nói: "Nếu trước đó các hạ gửi bái thiếp đến, lão bản chúng ta dù thế nào cũng sẽ ở đây đợi các hạ đại giá. Lại nói các ngài đây đều không có đưa bái thiếp, lại gần như đến trấn Lưu Thuỷ cùng một ngày, thật sự không có hẹn trước chứ? Vậy thì quá trùng hợp rồi."

Khách nhân dùng bữa tại đại đường vừa nghe liền hiểu, hoá ra mấy người này cố ý thừa dịp lão bản Song Hưởng lâu đi vắng mới ước hẹn cùng nhau tới phá.

Ngô Đức Vượng, Trịnh Hiển Quý và năm đại trù khác đều biến sắc, thề thốt phủ nhận.

Tôn chưởng quầy xua tay nói: "Các vị có hẹn với nhau hay không, tại hạ không xen vào. Hoặc các vị thối lui sang một bên, hoặc là tìm chỗ ngồi xuống, đừng chậm trễ tại hạ làm ăn. Mời." "Tôn chưởng quầy, ngươi không cần kéo dài thời gian nữa. Ta thấy dứt khoát so tài trong hôm nay luôn đi." Ngô Đức Vượng nhăn mày, giương giọng nói "Kỳ thật Song Hưởng lâu các ngươi cũng không cần sợ hãi như thế, không chừng các ngươi có thể thắng đấy? Trịnh huynh, ngươi thấy sao?"

"Đúng vậy!" Mấy người Trịnh Hiển Quý đều cười ha ha.

"Các ngươi!" Trần Tứ lửa giận công tâm, muốn tiến lên, bị Tôn chưởng quầy ngăn lại.

Tôn chưởng quầy đang muốn mở miệng, bên ngoài truyền đến một giọng nói trong trẻo quen thuộc —

"Chỉ vài người so tài thì sao có ý nghĩa, muốn đấu thì đấu lớn một trận!"

Mọi người Tôn chưởng quầy đều lộ vẻ mặt mừng rỡ, kích động hô: "Tiểu lão bản đã về."

Mấy người Ngô Đức Vượng quay đầu nhìn, một thanh niên bạch y thân ảnh giống như quỷ mị, từ ngoài cửa tiến vào, thong thả mà im lặng dừng xuống trước mặt hắn ta.

Giây lát sau, một vị nam tử hắc y ôm hai đứa nhỏ áo đỏ thẫm nhẹ nhàng bay vào, giống như lá rụng, dáng người ngạo nghễ đứng sóng vai cùng thanh niên bạch y, ánh mắt rét lạnh lãnh đạm nhìn mấy người đứng trước quầy, toả khí lạnh bức người.

Nhất Điểm Bạch từ phía sau hai người ló đầu ra, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt lãnh khốc.

"Đại lão bản cũng trở về rồi." Mọi người Tôn chưởng quầy càng mừng hơn, *** thần chấn hưng, eo lưng thẳng hơn vừa rồi rất nhiều.

Tần Miễn lạnh nhạt nhìn quét đám người Ngô Đức Vượng, cùng Lôi Thiết chậm rãi đi tới.

Tôn chưởng quầy dẫn đầu chúng hỏa kế hành lễ, khí thế như hồng.

"Bái kiến đại lão bản, bái kiến tiểu lão bản!"

Mấy người Ngô Đức Vượng thầm kinh hãi, nghi hoặc không thôi. Sao lão bản Song Hưởng lâu về đến đây sớm quá vậy? Dù họ cưỡi ngựa, từ kinh thành đến trấn Lưu Thủy ít nhất cũng mất sáu ngày. Thời điểm Lôi Tần Thành bị phái đi bọn họ đều biết, dựa theo thời gian mà tính, phải ba ngày sau Tần Miễn, Lôi Thiết mới có thể t72 kinh thành về tới.

Hắn ta nào biết, Tần Miễn rất lo cho Song Hưởng lâu nên cưỡi xe ngựa chạy vài ngày thì cùng Lôi Thiết đi trước một bước, Lôi Thiết trực tiếp ẵm ba cha con bay về. Bọn Lôi Tần Nhạc đánh xe ngựa về sau.

Tần Miễn phất tay ra hiệu phần đông hỏa kế đi làm việc của chính mình, đối với đám người Ngô Đức Vượng cười khách khí mà hữu lễ "Tại hạ là Tần Miễn, tiểu lão bản của Song Hưởng lâu, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh chư vị?"

Khách nhân trong đại đường nhìn hắn tươi cười, âm thầm rùng mình, đều cảm giác sắp có trò hay để xem, bèn thả chậm tốc độ dùng cơm, vểnh tai nghe lén.

Mấy người Ngô Đức Vượng căn bản không để Tần Miễn vào mắt, tự báo lai lịch của mình, chẳng hạn như ta đến từ tửu lâu nào đó của Huyện nào đó hoặc Thành nào đó, cuối cùng báo danh tính.

"Nguyên lai các vị đều là đại trù của tửu lâu danh tiếng, thất kính thất kính. Các vị, mời ngồi bên này." Tần Miễn có ý đồ làm lớn chuyện, không dẫn bọn họ vào phòng họp mà mời họ tới bàn tròn lớn nhất trong đại đường ngồi xuống.

Lôi Thiết ôm Viên Viên, Mãn Mãn ngồi bên cạnh hắn, Tần Miễn đón lấy Viên Viên từ trong lòng y.

Ngô Đức Vượng và mấy người khác nhìn nhau "Tần lão bản, chúng ta tới là để–"

Tần Miễn cười nhạt ngắt lời hắn ta "Ta biết. Các ngươi muốn cùng Song Hưởng lâu chúng ta thi đấu một trận."

"Không sai. Nếu –"

Tần Miễn lại ngắt lời "Chỉ tám nhà tửu lâu chúng ta thi thố thì không có ý nghĩa. Ta thấy nếu muốn so, không bằng tổ chức một cuộc tranh tài trù nghệ quy mô lớn, kêu gọi danh trù nguyện ý thi đấu cả nước đến, mang theo lợi thế của nhà mình. Nếu Song Hưởng lâu thua, ta có thể miễn phí công khai cách điều chế gia vị Thập tam hương và Thập bát tiên. Chỉ không biết ý các vị thế nào?"

Mấy người Ngô Đức Vượng đều hít một ngụm khí lạnh. Khẩu khí thật lớn!

"Xem ra Tần lão bản rất tự tin." Trịnh Hiển Quý lạnh lùng cười cười.

"Tự tin hay không không phải chỉ nói ngoài miệng." Tần Miễn vỗ nhẹ lưng Viên Viên, để ngừa nhóc bị đánh thức "Nếu các vị có hứng thú, ta sẽ cho người thả tin này ra, một tháng sau tiến hành tranh tài trù nghệ tại Song Hưởng lâu. Nếu các vị không có hứng thú với cuộc thi cỡ lớn, ta có thể cung cấp sân bãi, cho bảy nhà các vị thi đấu với nhau. Về phần Song Hưởng lâu chúng ta, không có hứng thú tham gia các trận tranh tài nhỏ lẻ."

Sắc mặt bảy người Ngô Đức Vượng đều khó coi. Đã nói đến nước này, nếu không đón nhận khiêu chiến, danh tiếng tửu lâu bảy nhà bọn họ liền xong.

Tần Miễn nhìn Tôn chưởng quầy, trách cứ "Tôn chưởng quầy, thất thần làm gì? Mau dâng trà cho mấy vị đại trù đây, tốt nhất là hạ hoả."

Không biết là vị thực khách nào nhịn không được cười ra tiếng, vội vàng che miệng lại.

“Dạ, tiểu lão bản.” Tôn chưởng quầy hãnh diện phân phó tiểu hỏa kế “Nhanh chóng dâng trà, trà hoa cúc tửu lâu chúng ta mới đẩy ra cũng không tệ.”

“Vâng!”

Ngô Đức Vượng và sáu người khác liếc nhau, cắn răng nói: “Ta đại biểu Phiêu Hương tửu lâu huyện Văn Uyên đồng ý dự thi, về phần lợi thế, ta phải thương lượng với đông gia.”

Trịnh Hiển Quý gật đầu nói: “Ta cũng vậy.”

“Ta cũng…”

……

Cả bảy người đều đồng ý dự thi.

Tần Miễn nhìn bọn họ, tán thưởng “Thật mong được so tài cùng các vị. Ta sẽ cho người rải tin này ra, thời gian thi đấu định vào ngày Hai mươi hai tháng Sáu, các vị thấy thế nào?”

Bọn Ngô Đức Vượng không có dị nghị, vội vàng rời đi. Người ở gần thì vội vàng chạy về Người ở xa chút cũng muốn nhanh chóng viết thư báo cáo việc này cho đông gia nhà mình.

Sau khi bảy người đi xa, các hỏa kế đều nhịn không được hoan hô rần rần.

“Tiểu lão bản uy vũ!”

Tần Miễn muốn ngăn nhưng không kịp, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn Viên Viên và Mãn Mãn mờ mịt mở mắt ra.

Bọn tiểu nhị ý thức được mình gây họa, hổ thẹn cúi đầu.

Tần Miễn phẩy tay “Được rồi, không có gì đâu. Làm việc tiếp đi.”

Bọn tiểu nhị nhanh chóng cáo lui.

Tần Miễn đắc ý chớp mắt mấy cái với Lôi Thiết “A Thiết, danh vọng của ta cao hơn huynh đó nhé.”

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: “Dù danh vọng ngươi tăng cao thì vẫn là tức phụ ta.”

Tần Miễn:m“…”

“Hì hì!” Hai tiểu gia hỏa Viên Viên, Mãn Mãn nhìn dáng vẻ phụ thân câm mín, vụng trộm cười.

“Lá gan không nhỏ nha, dám chê cười phụ thân.” Tần Miễn thò tay gãi gãi nách chúng.

“Ha ha ha… Lão cha cứu mạng.” Viên Viên, Mãn Mãn trốn vào lòng Lôi Thiết.

Lôi Thiết mỗi tay ôm một đứa đi nhanh về phía phòng nghỉ.

Tần Miễn đuổi sát nút “Đuổi theo, đuổi theo!”

Tôn chưởng quầy bưng trà nóng và nước trái cây giải nhiệt đi đến phòng nghỉ, cũng không lơ là Nhất Điểm Bạch, chuẩn bị cho nó một khúc xương to, nghe trong phòng nghỉ không còn tiếng đùa giỡn mới gõ cửa.

“Vào đi.”

“Đại lão bản, tiểu lão bản, hai vị tiểu công tử, chắc mọi người đều khát rồi?”

Viên Viên Mãn Mãn đồng thanh cảm ơn “Cám ơn Tôn gia gia.”

Niên kỉ hai nhi tử còn nhỏ, xưng hô với các hạ nhân trong nhà hầu như đều là gia gia, thúc thúc vân vân, Tần Miễn và Lôi Thiết không cố ý sửa đúng lại cho chúng.

“Ừm.” Tôn chưởng quầy mặt mày hớn hở.

Lôi Thiết sờ sờ cốc nước trái cây, không nóng, mới đưa cho Viên Viên, Mãn Mãn

Tần Miễn hỏi: “Tôn chưởng quầy, khoảng thời gian này trong nhà không có chuyện nào khác chứ?”

Tôn chưởng quầy nói: “Tiểu lão bản an tâm, ngoại trừ chuyện hôm nay, hết thảy đều bình thường. Lúc trước, lần đầu tiên đám người Ngô Đức Vượng tìm đến bị Niếp lão bản biết được, Niếp lão bản đích thân tới giúp chúng ta nói vài câu, còn phái bốn người lại đây phụ gác đêm. Ngoài ra, ngày Tám tháng sau Niếp lão bản thành thân.”

“Hở? Vậy chúng ta cần phải tặng đại lễ.” Tần Miễn nói “Bốn người đến hỗ trợ kia, mỗi người một phong bì đỏ hai lượng. Tiền tháng này của hoả kế Song Hưởng lâu tăng gấp đôi.”

“Dạ. Tiểu nhân thay mặt họ cảm tạ nhị vị lão bản.” Tôn chưởng quầy hỏi “Tiểu lão bản, nghe ý của ngài, đến lúc đó đích thân ngài sẽ đứng ra thi đấu?”

“Đúng.” Trên mặt Tần Miễn hiển lộ ra phong thái tự tin, hai mắt linh động sáng ngời “Ta muốn mượn cơ hội này khiến Song Hưởng lâu danh chấn cả nước.”

Nét mặt Tôn chưởng quầy cũng không khỏi hiện lên vẻ mong chờ.

Mãn Mãn đứng lên trên đùi Lôi Thiết, rướn người qua hôn mặt Tần Miễn một cái, cười tủm tỉm “Phụ thân giỏi nhất!”

Tần Miễn cố ý hỏi: “Vậy lão cha thì sao?”

Mãn Mãn không chút do dự nói: “Lão cha là giỏi nhất nhất.”

Rõ ràng hơn một chữ ‘nhất’. Bị thằng con đâm một đao, Tần Miễn che ngực nhìn trời. Ây, đâm đâm riết thành quen luôn rồi.

Lôi Thiết cười khẽ, ở dưới bàn thò tay nắm tay tức phụ, bị nắm ngược trở lại.

Tay nhỏ của Viên Viên vỗ vỗ ngực Tần Miễn, an ủi “Phụ thân, Viên Viên thương người.”

Tôn chưởng quầy thức thời lui ra, không quấy rầy một nhà bốn người hỗ động với nhau.

-Hết chương 155-

———-

156. Chương 156: Về Đến Nhà

Tần Miễn, Lôi Thiết nhờ Tôn chưởng quầy trông nom Viên Viên Mãn Mãn hộ, đến tiệm ăn và tiệm thức uống lộ mặt, hỏi tình hình gần đây.

Sau đó, cả hai trở lại Song Hưởng lâu, dùng bữa trưa tại Song Hưởng lâu rồi sai một hỏa kế đánh xe ngựa đưa cả nhà họ về thôn Thanh Sơn.

Viên Viên, Mãn Mãn từ cửa sổ xe nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, sáng tỏ nói: “Trở về rồi.”

Tần Miễn cười khẽ, hỏi: “Nhi tử, ở bên ngoài chơi lâu như vậy có thấy vui không?”

“Vui lắm!” Viên Viên ngước khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi “Phụ thân, về sau còn có thể đi ra ngoài chơi không?” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); “Đương nhiên là được.” Tần Miễn gật đầu khẳng định “Chỉ cần Viên Viên, Mãn Mãn luôn ngoan ngoãn nghe lời phụ thân và lão cha, chỉ cần có dịp, phụ thân với lão cha lại dẫn các ngươi ra ngoài chơi.”

“Dạ!” Mãn Mãn không ngừng gật đầu.

“Kim Mao.” Viên Viên chỉ ra bên ngoài.

Trên đường thôn cách đó không xa, một bóng dáng to tướng màu vàng đang phi nhanh về phía này. Viên Viên, Mãn Mãn vui vẻ hô to: “Kim Mao, Kim Mao!”

Nơi này cách thôn trang đã không còn xa, Tần Miễn bảo hỏa kế dừng xe, mấy người bọn hắn đi xuống, dự định cuốc bộ về nhà. Hỏa kế liền đánh xe quay lại trấn trên.

Nhất Điểm Bạch chạy nhanh nhất, mũi chạm mũi với Kim Mão chào hỏi.

Viên Viên Mãn Mãn nhấc cái chân nhỏ chạy tới chỗ Kim Mao, ôm chân Kim Mao cười khanh khách.

Kim Mao cẩn thận dùng đầu cọ cọ ngực nhỏ chúng nó.

Viên Viên vươn hai tay nhỏ về phía Lôi Thiết "Lão cha, ta muốn ngồi trên lưng Kim Mao."

Lôi Thiết ôm hai huynh đệ đặt lên lưng Kim Mao, cùng Tần Miễn đi một trái một phải hộ tống chúng.

Kim Mao bước đi vững chắc, chạy chậm vững vàng. Hai tiểu gia hỏa nắm lông vàng của Kim Mao, vui vẻ đến cười to, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng "Giá giá".

Thôn dân cấy mạ trong ruộng chủ động mà hữu hảo chào hỏi một nhà bốn người.

Tú Lan thẩm đứng trong ruộng nước hô "Tức phụ Thiết tử, Ngũ đệ và muội phu các ngươi có thi đỗ không? Sao không trở về cùng các ngươi?"

Tần Miễn cũng giương giọng đáp: "Chúng ta trở về trước, bọn họ thì phải mấy ngày mới mới về"

Tú Lan thẩm thay mặt toàn bộ người hiếu kỳ muốn biết, hỏi vấn đề họ quan tâm nhất "Bọn họ thi đỗ không?"

Để giải thích cho họ hiểu thế nào là cống sĩ, thế nào là Tiến sĩ thì trong vòng hai ba câu cũng không thể nói xong, Tần Miễn chỉ nói: "Không rõ lắm, lúc chúng ta quay về họ còn chưa tham gia thi Đình."

Hai mắt Giang đại gia sáng rực "Thi Đình? Nghe nói tham gia thi Đình có thể gặp được Hoàng thượng."

"Đúng vậy. Chờ bọn Ngũ đệ trở về, chúng ta có thể hỏi chuyện họ cho rõ" Trên mặt Tần Miễn cười mỉm chi, trong lòng thì thầm lên mặt. Hắn có thể nói hắn đã từng nhìn thấy Hoàng đế không?

Vừa tán chuyện phiếm với các thôn dân khác nhau, một nhà bốn người hai thú chậm rì rì đi về phía cuối thôn, xuyên qua cả thôn trang. Mấy đứa nhỏ cùng thôn đều hâm mộ nhìn Viên Viên, Mãn Mãn.

Viên Viên Mãn Mãn ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng nho nhỏ đắc ý ngẩng mặt cười, đáng yêu chết người.

Lát sau liền đến cổng nhà, Phúc thúc ra mở đại môn, vừa thấy là bọn hắn, kích động hô to: "Đại gia, tiểu gia, đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, mọi người đã trở về!"

"Phúc thúc, trong nhà thế nào?" Tần Miễn nâng tay ra hiệu thúc ấy miễn lễ.

"Hết thảy đều tốt, hết thảy đều tốt ạ." Phúc thúc nói năng có chút lộn xộn "Ta đi dặn người nấu nước nóng."

Bốn người Tần Miễn giống như tản bộ xuyên qua vườn cây ăn quả kết trái to rậm rạp, lúc đi qua tàng cây anh đào, nhìn mã não đỏ phủ kín cây. Hai hài tử nhao nhao nói muốn hái anh đào, Lôi Thiết trở về lấy rổ tới, cùng Tần Miễn mỗi người nâng một đứa, để chúng hái đã đời. Chơi đủ về nhà, nước ấm đã nấu xong. Một nhà bốn miệng tắm nước ấm, kỳ cọ đến sạch sẽ thoải mái.

Hạ nhân đến bẩm báo "Đại gia, tiểu gia, tức phụ Tam công tử và Ngũ công tử đến đây."

"Mời họ tiến vào."

Lý thị nghe nói Tần Miễn, Lôi Thiết trở về, liền rủ Tiền thị làm bạn, cùng nhau đến Du nhiên điền cư hỏi thăm tình hình của Lôi Hướng Trí.

Lý thị xuất thân dòng dõi thư hương, hiểu chuyện khoa cử. Trừ việc Lôi Hướng Trí bị trúng độc, còn lại Tần Miễn đều kể lại chi tiết.

Biết được Lôi Hướng Trí, Hoắc Tư Duệ đều đề tên trên bảng thi Hội, Lý thị mừng rỡ.

Tiền thị còn hơi mờ mịt, Lý thị giải thích cho nàng hiểu, nàng cũng cao hứng không thôi "Nói cách khác, dù cho Ngũ đệ không thể trúng Trạng nguyên, Bảng nhãn hay Thám hoa thì cũng là Tiến sĩ?"

Lý thị cười nói: "Không sai, rất nhiều Tiến sĩ có thể vào Hàn lâm quan. Mặc kệ thế nào, đều là ở kinh thành. Đại ca, đại tẩu, nghĩ cũng biết dọc đường này hai huynh đã chiếu cố tướng công rất nhiều, làm phiền các huynh rồi. Chờ tướng công trở về, phu thê chúng ta lại cùng nhau đến cảm tạ đại ca, đại tẩu."

Tần Miễn cười nhẹ nói: "Không cần khách sáo."

Lý thị tươi cười kéo Tiền thị đứng lên cáo từ, nhỏ giọng dặn Tiền thị đừng nói chuyện này ra ngoài sớm.

-Hết chương 156-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

157. Chương 157: Bảng Nhãn Và Thám Hoa

Phúc thúc tiễn bước Tiền thị, Lý thị ra về xong thì chần chừ ngoài cửa, dáng vẻ có lời muốn nói mà khó mở miệng.

Lôi Thiết nhíu mày "Phúc quản gia, có chuyện gì?"

Tần Miễn nghi hoặc nhìn qua.

Phúc thúc vội cúi đầu thỉnh tội "Đại gia thứ tội, là có chuyện như vầy… Khoảng thời gian này, trong thôn có vài lời nhàn thoại – nhân công của miến xưởng, tửu phường đều là mời người trong thôn, chỉ độc không mời các huynh đệ của đại gia ngài… Tức phụ nhị công tử có chút không an phận, tức phụ Tam công tử dường như cũng oán hận mấy câu." Bất kể thế nào, đại gia và huynh đệ ngài ấy đều cùng chung huyết thống, ông là một hạ nhân, nói những lời này giống như đang châm ngòi chia rẽ, thế nên mới do dự như vậy.

Tần Miễn không nói gì. Suy nghĩ của hắn trước giờ luôn không đổi, không muốn có bất cứ dính dáng trực tiếp với Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí về mặt sinh ý. Nếu thật sự sắp xếp vào xưởng, vậy nên đối đãi với họ như thân thích hay như nhân công? Bất quá cũng chẳng thể trách các thôn dân nói ra nói vào, trong quan niệm bọn họ, thân thích đáng tin hơn người ngoài, không nâng đỡ trợ giúp thân huynh đệ trong nhà thì không sao nói nổi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});
"Thôn dân không biết chuyện phương pháp làm than à?" Lôi Thiết hỏi.

Phúc thúc nói: "Tiểu nhân vừa hay mấy lời nhàn thoại kia liền cho người thả tin phương pháp thiêu than của họ là lúc trước tiểu gia đưa tặng."

Lôi Thiết: "Ngươi tìm cơ hội nói chuyện với Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, nếu bọn hắn muốn làm ăn nhỏ, chúng ta có thể cho bọn hắn vay tiền. Lời thừa thì không cần nói nhiều."

Tần Miễn nghe, âm thầm gật đầu, chủ ý này rất tốt. Phúc thúc cũng hiểu được "Tiểu nhân đi làm ngay."

Sau khi Phúc thúc rời đi, Tần Miễn cho Lôi Thiết một ánh mắt tán thưởng.

Lôi Thiết thuận thế ôm eo hắn. Y sẽ không cho phép tồn tại bất cứ khả năng nào khiến tức phụ khó xử.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ là láng giềng với nhau, hai huynh đệ đều có ở nhà, thấy Phúc thúc đến, vội vàng mời ông vào.

"Phúc quản gia, có phải đại ca đại tẩu có việc muốn nói với chúng ta không?" Lôi Hướng Lễ hỏi.

Phúc thúc cười nói: "Tam công tử, Tứ công tử, đại gia sai tiểu nhân tới hỏi thăm về sau hai người có tính toán gì không. Nếu muốn làm ăn buôn bán nhỏ gì đó, đại gia nói có thể cho nhị vị công tử vay vốn."

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ vừa nghe liền hiểu, Lôi Thiết và Tần Miễn thà rằng cho bọn hắn vay tiền làm ăn, cũng không muốn để bọn hắn nhúng tay vào khu chế biến. Trong lòng cả hai khẳng định có chút không thoải mái, cảm giác bản thân ở trong lòng đại ca đại tẩu so ra còn kém người ngoài, nhưng suy ngẫm kỹ càng, có thể lý giải cách làm của phu phu Lôi Thiết. Răng nanh cũng có lúc cắn phạm đầu lưỡi, huống chi là giữa người với người? Giữa huynh đệ thiếu chút ích lợi tiền tài liên luỵ, tình nghĩa mới càng dài lâu. Lại nói, làm người phải biết ân nghĩa và thoả mãn, lâu nay Tần Miễn, Lôi Thiết chiếu cố bọn hắn còn ít sao?

Nghĩ thế, huynh đệ hai người đều thoải mái, nói với Phúc thúc họ muốn cẩn thận suy ngẫm, nếu quyết định vay tiền sẽ đích thân đến Du nhiên điền cư bái phỏng.

Về phần Lôi Hướng Nhân, ba huynh đệ ba đều lờ đi giống như không có việc gì.

……

Tần Miễn dựa theo kế hoạch lúc trước, bắt đầu mở rộng sinh ý trong nhà. Do tháng sau sẽ tiến hành cuộc so tài trù nghệ nên tạm thời hắn chỉ bắt tay từ cửa tiệm đồ uống, gia tăng vào thực đơn của tiệm các món bánh điểm tâm, có ngọt, cũng có mặn, bánh táo đỏ(1), bánh quế hoa, bánh đậu đỏ(2), bánh xốp ống(3), bánh kem, bánh trứng, bánh pudding, bánh bích quy..., không ít loại có thể dùng hoa quả bất đồng tạo thành nhiều vị khác nhau. Nhất là bánh bông lan, bánh bích quy có thể làm đa hình đa dạng, tỷ như ngôi sao, ánh trăng, động vật, hoa lá... Sản phẩm mới vừa ra, 'Nhất Tuyến Thiên đường" lại làm toàn bộ huyện Chiêu Dương oanh động.

Viên Viên, Mãn Mãn và Lôi Thiết có thể đi đầu hưởng thụ sản phẩm mới, mỗi ngày Viên Viên Mãn Mãn đều hô to quá hạnh phúc.

Hai tiểu tử nay đã hơn ba tuổi, Tần Miễn, Lôi Thiết không thể gò bó chúng mãi trong nhà, chỉ cần bọn nhỏ hoàn thành bài tập mỗi ngày, hoặc là Tần Miễn Lôi Thiết, hoặc là hạ nhân trong nhà sẽ dẫn bọn nhỏ ra ngoài, cùng chơi đùa với các đồng bạn tuổi xấp xỉ trong thôn.

Viên Viên, Mãn Mãn vẻ ngoài đáng yêu, lại thông minh hơn so với những đứa cùng lứa, trong một đám nhóc nhỏ, nhân duyên tương đối tốt.

Tần Miễn thiết kế cho hai đứa con một túi đeo lưng đáng yêu, nhờ nhóm phụ nữ Phúc thẩm mỗi màu đều làm ra hai chiếc, trên túi thêu hình động vật khác nhau. Mỗi lần hai nhóc ra ngoài chơi, đều sẽ đeo túi theo, bên trong chứa đầy quà vặt lạ mắt. Hai tiểu gia hỏa cũng hào phóng, thường xuyên chia cho mấy đồng bọn nhỏ khác.

Vài ngày sau, tin tốt Lôi Hướng Trí và Hoắc Tư Duệ lần lượt đỗ Bảng nhãn và Thám hoa tựa như gió bão truyền tới thôn Thanh Sơn, quan binh từ kinh thành đến báo tin vui đích thân hộ tống hai người về thôn Thanh Sơn.

Lôi Hướng Trí được Hoàng đế khâm điểm làm biên tu(4) thất phẩm, nhập vào Hàn Lâm viện, trong vòng hai tháng phải đến nhậm chức Hoắc Tư Duệ được Hoàng đế khâm điểm làm Huyện lệnh huyện Sùng Ân, quan hàm thất phẩm, trong vòng ba tháng đến nhậm chức. Thực quyền quan biên tu hiển nhiên không lớn bằng quan phụ mẫu một phương, nhìn bề ngoài so ra chức quan của Lôi Hướng Trí kém Hoắc Tư Duệ, nhưng Lôi Hướng Trí nhậm chức tại kinh thành, ngược lại cơ hội thăng quan nhiều, quan hệ giao tế với người cũng thuận lợi hơn Hoắc Tư Duệ.

Thuận tiện nói luôn, Trạng nguyên là Triệu Hiển Chi. Hoàng đế quả thật rất quý y, trực tiếp phong y làm Thị độc(5) ngũ phẩm Hàn Lâm viện.

Huyện lệnh, Huyện thừa(6), chủ bộ(7) huyện Chiêu Dương đều đích thân đến thôn Thanh Sơn chúc mừng Lôi Hướng Trí. Nhiều nhà phú hộ trong Huyện cũng tới đưa tặng lễ vật.

Nhi tử và con rể đều có tiền đồ rộng mở, hai người Đỗ thị, Lôi Đại Cường tức thì nổi bật vô lượng tại thôn Thanh Sơn. Thôn dân mà không ghen tị với hai phu thê có thể đếm được trên lòng bàn tay, mọi người ngầm trêu chọc việc làm đúng đắn nhất của Đỗ thị và Lôi Đại Cường đời này chính là sinh được một đôi nhi tử nhi nữ song sinh.

Lôi Hướng Nhân, Triệu thị vô cùng hối hận lúc trước vì tham một trăm lượng bạc kia mà phân gia, mặt dày mày dạn chuyển về lão trạch ở, mĩ kỳ danh viết là ôn lại và bồi dưỡng tình cảm trước khi Ngũ đệ lên kinh nhậm chức. Không biết Lôi Hướng Trí nói gì với họ, buổi sáng ngày hôm sau, hai phu thê lại xám xịt dọn về.

Lão trạch náo nhiệt mở tiệc mừng ước chừng ba ngày, Tần Miễn, Lôi Thiết vẫn phái người đến tặng lễ như cũ, không có hiện thân.

Lại qua hai ngày, phu thê Lôi Hướng Trí và phu thê Hoắc Tư Duệ ước hẹn nhau cùng đến Du nhiên điền cư, trịnh trọng cảm tạ Tần Miễn, Lôi Thiết. Hoắc Tư Duệ còn trả lại năm mươi lượng lúc trước, cũng tặng Tần Miễn, Lôi Thiết, Viên Viên và Mãn Mãn mỗi người một phần hậu lễ. Lôi Hướng Trí cũng làm giống vậy.

Tần Miễn quan tâm hỏi kết quả án hạ độc lúc trước, nguyên lai thật sự là người đổ phường hạ thủ, quan phủ thông tình đạt lý, bồi thường cho năm người Lôi Hướng Trí mỗi người năm mươi lượng bạc trắng.

Huyện Sùng Ân cách huyện Chiêu Dương hơn một tháng đường xe, hai ngày sau, Hoắc Tư Duệ và Lôi Xuân Đào đều phải khởi hành. Hiện tại niên kỷ Hoắc viện trưởng, Hoắc phu nhân đều không lớn, có thể tự chăm sóc cho bản thân, hơn nữa đều muốn ôm tôn tử, ủng hộ Lôi Xuân Đào theo Hoắc Tư Duệ đi nhậm chức.

Vài ngày sau đó, Lôi Hướng Trí cũng sẽ khởi hành đi kinh thành. Hàn Lâm viện vốn có nhà ở chuyên cung cấp cho quan viên nhỏ cư trú, nhưng kết cấu thống nhất, hơn nữa không lớn, chỉ thích hợp cho người độc thân ở. Nhưng Đỗ thị, Lôi Đại Cường muốn cùng tiểu nhi tử hưởng phúc đã lâu, quyết định cùng đến kinh thành, Lôi Đại Cường đi, Vệ thị hiển nhiên cũng không muốn ở lại đây một mình. Bởi vậy, Lôi Hướng Trí muốn đến kinh thành sớm hơn.

Phu thê Lôi Hướng Trí và phu thê Hoắc Tư Duệ ở nhà Tầm Miễn dùng cơm trưa, lại ngồi chơi chốc lát thì cùng nhau cáo từ.

Lôi Thiết tiễn họ ra ngoài.

Lôi Hướng Trí cố ý rơi lại phía sau ba người kia vài bước, nhỏ giọng nói với y: "Đại ca, lần này lên kinh, cha nương muốn mua một toà nhà, về sau định cư luôn ở kinh thành. Trước khi về, ta đã nhờ Viên đại nhân thuê giúp một toà nhà nhỏ ở tạm. Vào kinh chỉ là một bắt đầu, nhưng họ đều nghĩ mọi chuyện quá đơn giản. Ta không muốn chiều họ, nói dối tiền trong tay chỉ đủ mướn phòng. Chỉ sợ họ sẽ đến tìm huynh và đại tẩu nên muốn nói trước với hai người một tiếng, còn phải phiền huynh và đại tẩu bao dung cho cha nương thêm mấy ngày." Kỳ thật Lôi Hướng Trí không thể không biết ngượng mà nói thật, lúc hắn nói với Lôi Đại Cường, Đỗ thị trong tay không có bao nhiêu tiền, Lôi Đại Cường, Đỗ thị liền bảo hắn tìm Lôi Thiết, Tần Miễn vay, bị hắn cự tuyệt. Hắn lo Lôi Đại Cường, Đỗ thị không cam lòng, sẽ đích thân tìm tới cửa.

Lôi Thiết nhàn nhạt gật đầu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lôi Hướng Trí, chiều hôm đó Lôi Đại Cường và Đỗ thị liền chạy đến Du nhiên điền cư. Người gác cổng không để họ vào cửa. Đoán chừng là hai phu thê nghĩ sắp rời khỏi thôn Thanh Sơn rồi, cũng không sợ mất mặt, bèn quậy thật lớn. Ở bên ngoài gọi Lôi Thiết và Tần Miễn nửa ngày không được đáp lại, Đỗ thị đứng ngay ngoài đại môn chửi đổng, Lôi Đại Cường từng câu từng chữ đều chỉ thẳng vào Lôi Thiết mắng bất hiếu.

Tần Miễn mách nước cho Lôi Tần Nhạc mồm mép nhanh nhẹn nhất, phản bác lại từng câu từng chữ của Lôi Đại Cường. Lôi Tần Nhạc thông minh, mắng chửi người mà không mang theo từ thô tục, khiến Lôi Đại Cường và Đỗ thị tức giận ngã ngửa, cuối cùng chật vật mà chạy. Thanh danh của cả hai tại thôn Thanh Sơn triệt để thối.

Tần Miễn rất đồng cảm cho Lôi Hướng Trí, chỉ mong về sau hắn ta sẽ không bị Đỗ thị, Lôi Đại Cường liên lụy.

Hai ngày sau, một nhà ba người Hoắc Tư Duệ rời khỏi huyện Chiêu Dương, tiến đến huyện Sùng Ân thượng nhiệm. Tần Miễn, Lôi Thiết đi tiễn một đoạn đường.

Lại qua hai ngày, bên lão trạch thứ nên bán đều bán, nên thu hồi đều thu hồi, cuối cùng chỉ còn một toà nhà và vài mẫu ruộng.

Trước khi đi, Lôi Hướng Trí và Lý thị lại đến nhà Tần Miễn một chuyện, hẹn chờ sau khi ổn định xong lại mời bọn hắn đi kinh thành chơi một chuyến.

Lôi Hướng Trí phó thác lão trạch cho Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ trông coi, ruộng thì cho cả hai thuê, mang theo Lý thị, Trùng Trùng, Lôi Đại Cường, Đỗ thị, Vệ thị, Tình Tình, nha hoàn của Đỗ thị là tiểu Thúy và nha hoàn của Vệ thị là tiểu Hỉ rời thôn Thanh Sơn, đến kinh thành sớm.

Tần Miễn, Lôi Thiết căn bản không muốn gặp Đỗ thị, Lôi Đại Cường, không đi đưa tiễn.

Vắng mặt Đỗ thị và Lôi Đại Cường, Tần Miễn cảm giác bầu không khí thôn Thanh Sơn trong trẻo hơn vài phần, trước kia có thể không đi ngang cửa lão trạch thì tuyệt đối sẽ không đi ngang qua, nay cảm thấy con đường nào cũng thênh thang rộng lớn, tự tại biết bao.

-Hết chương 157-

Chú giải:

(1) Bánh táo đỏ

mật tảo bát tử cao

(2) Bánh đậu đỏ

bánh đậu đỏ

(3) Bánh xốp ống

bánh xốp ống

(4) Biên tu: Sử quan, quan biên soạn lịch sử triều đại

(5) Thị độc: Chức quan trong viện Hàn lâm, giữ việc đọc sách cho vua nghe.

(6) Huyện thừa: chức quan chỉ sau Huyện lệnh một Huyện, tương đương với phó chủ tịch Huyện ngày nay.

(7) Chủ bộ: thuộc quan văn, chủ quản văn thư, sổ sách và ấn giám, tương đương thư ký hoặc chủ nhiệm bí thư hiện đại

---

158. Chương 158: Giải Thi Đấu Trù Nghệ Quy Mô Cả Nước

Lôi Hướng Nhân ngang qua cổng lão trạch, đi đã xa vẫn nhịn không được quay đầu nhìn đại môn bị khoá chặt.

Triệu thị hiểu tâm tư gã, thở dài một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đương gia, lúc trước chúng ta đã mắc mưu lão Ngũ. Nếu không phải hắn dùng một trăm lượng bạc dụ dỗ, sao chúng ta sẽ đồng ý ra riêng? Nếu không phân gia, nay chúng ta sớm đã nổi danh chốn kinh thành, ăn no uống say."

Lôi Hướng Nhân cũng nghĩ như nàng ta, nhưng bị nữ nhân nhà mình oán giận thì cảm thấy mất mặt, ngoài miệng phản bác "Hiện lão Ngũ chỉ là một chức quan nhỏ, có thể vớt bở được bao nhiêu?"

Châu nhi đứng phía sau hai người họ, khiêng hai thanh cuốc nặng trịch, vụng trộm nhìn nhìn vết chai trên lòng bàn tay, im lặng thở dài một hơi.

"Dù sao cũng tốt hơn chúng ta ủ ở xó núi này nhiều" Triệu ta bĩu môi "Tiền của chúng ta sắp tiêu hết rồi, về sau phải làm sao đây?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Cái gì? Nhanh như vậy mà đã xài hết?" Lôi Hướng Nhân trừng nàng, không thể tin được.

Triệu thị hai tay chống nạnh, hai mắt trừng trừng "Ta còn có thể lừa ngươi sao? Lúc trước lão Ngũ cho –"

Lôi Hướng Nhân vội đánh gãy lời nàng ta "Trở về hãy nói. Không nhìn xem đây là nơi nào à?"

Hai người bước nhanh về nhà. "Châu nhi, cài chốt đại môn lại!"

"Vâng."

Lôi Hướng Nhân quay đầu nhìn nhìn Châu nhi, ánh mắt dừng ở cái mông vểnh cao của Châu nhi, nuốt một ngụm nước miếng.

Triệu thị hồn nhiên không thấy, cầm chìa khóa mở cửa nhà chính.

"Đương gia, đi múc chậu nước cho ta rửa mặt. Ta đi lấy tráp tiền."

"Tự mình múc đi." Lôi Hướng Nhân hồi thần, nhớ tới chính sự, chạy vào phòng, từ dưới đáy rương quần áo lấy ra một hộp gỗ, cầm chìa khoá đeo theo cổ mở hộp ra, vừa thấy trong tráp chỉ còn lại hai nén bạc vụn và hai mươi mấy đồng tiền, hai mắt nheo lại, với ra ngoài rống giận: "Xú bà nương, chết dí đi đâu rồi? Còn không mau vào đây?"

"Đến đây, đến đây." Triệu thị cầm khăn lau nước trên mặt, bất mãn nói "Hối cái gì mà hối!"

"Ngươi giấu bạc ở đâu? Lão tử không tin trong nhà chỉ có bấy nhiêu tiền." Lôi Hướng Nhân lạnh mặt nhìn chằm chằm nàng ta, hoài nghi nói.

Triệu thị sửng sốt, rồi uất ức vỗ đùi, dậm chân kêu trời "Ngươi là đồ trời đánh. Ta giấu bạc lúc nào? Ngươi có bao nhiêu tiền chính ngươi không rõ sao? Ôi, từ nay biết sống sao…"

"Đủ rồi!" Lôi Hướng Nhân bị nàng ta hô khóc làm cho đau đầu, ngón tay vỗ lên tráp tính tính. Gã và Triệu thị luôn lười biếng, trước khi phân gia, hai người đều ít khi kiếm việc lặt vặt làm, không tính cóp được gì, tối đa là thời điểm Đỗ thị đưa tiền cho làm bọn gã mua chút đồ đạc hay thức ăn cho nhà thì nhân cơ hội ăn bớt chút đỉnh. Mà tiền ăn bớt cũng không để lâu, vài ngày sau liền mua gì đó ăn luôn. Sau khi phân gia, một trăm lượng Lôi Hướng Trí đưa cộng thêm bốn mươi lượng tiền bán công thức làm than được chia, cộng lại là một trăm bốn mươi lượng, trừ tiền mua đất xây nhà mới, sắm gia cụ đào giếng, mua trang sức cho Triệu thị, khoá trường mệnh cho Đại Bảo, Nhị Bảo, ngọc bội cho chính mình, tiền cho Đại Bảo, Nhị Bảo đi học, may quần áo cho cả nhà…

Lôi Hướng Nhân càng tính càng kinh ngạc, thân thể cứng đờ, hai mắt trừng trừng. Cứ như vậy mà tính, nhiều nhất bọn gã chỉ còn lại hai lượng bạc. Đối với Lôi Hướng Nhân dưỡng thành thói quen xấu tiêu tiền như nước và Triệu thị trọng sĩ diện, việc này không thua gì sấm sét giữa trời quang.

Trong lòng Triệu thị vẫn ảo tưởng, biết đâu là tên trời đánh này mới giấu riêng một số tiền, nhưng nhìn vẻ mặt đối phương không giống như giả vờ, cảm thấy căng thẳng, gấp gáp hỏi: "Đương gia, thế nào? Có phải nhà chúng ta thật sự không còn tiền không?"

Lôi Hướng Nhân mặt mày sa sầm, trầm giọng nói: "Tiền còn lại đều nằm trong tráp…"

Triệu thị hoảng hốt "Ngươi, ngươi không giấu tiền? Vậy… từ nay biết làm sao?" Vừa nghĩ từ nay lại phải giống như rất lâu trước kia bớt ăn bớt mặc, vài thôn phụ thô bỉ còn có thể dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng, cả người nàng ta cứ như bị mọc gai.

Lôi Hướng Nhân không đáp lại.

Triệu thị khóc sướt mướt: "Sao ta lại đi theo một người vô dụng thế này? Sớm biết như thế, lúc trước đã không bán đi phương pháp làm than, hoặc là chúng ta lén tự mình bán…"

Trong đầu Lôi Hướng Nhân chợt loé linh quang, cười âm hiểm "Hà hà hà…"

Ngón tay Triệu thị cong thành hình lan hoa chỉ cầm khăn lau nước mắt, căm hận nói: "Ngươi còn cười được à?"

Lôi Hướng Nhân cầm ấm trà trên bàn lên, chậm rãi rót cho mình một tách trà, trong đôi mắt hình tam giác ngược lóe ra sự giảo hoạt "Phương thức thiêu than kia lúc trước chúng ta đã bán mất – nhưng nếu chúng ta đi xa một chút, bán thêm lần nữa còn sợ không kiếm được tiền ư?"

Triệu thị đầu tiên là vui vẻ, tiếp đó lại lo lắng "Có được không? Ta nhớ lúc trước lão Ngũ đã bắt các ngươi ấn dấu tay lên văn thư gì đó, nói là chỉ bán cho độc nhất một nhà, không thể lại bán cho những người khác."

"Nhát như chuột, không làm được đại sự." Lôi Hướng Nhân liếc xéo nàng ta, không cho là đúng "Chúng ta bán đến chỗ xa hơn. Chỉ cần ngươi không nói, ta không nói, ai mà biết? Huống chi, hiện Ngũ đệ và muội phu chúng ta đều làm quan, ngay cả Huyện lệnh đại nhân cũng tự mình tới chúc mừng. Vạn nhất bị người khác phát hiện, có bọn họ, chúng ta sợ cái gì?"

Triệu thị bị tiền sắp vào tay xông cho mụ đầu, liên tục gật đầu, mừng húm khen "Đúng đúng, vẫn là tướng công suy nghĩ chu đáo."

Bỏ qua Lôi Hướng Nhân và Triệu thị tìm chết thế nào.

Tần Miễn lo chuyện cửa tiệm bánh ngọt xong, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc tri đấu trù nghệ.

Nghiêm khắc mà nói, chỉ luận về trù nghệ, Tần Miễn căn bản kém đại trù xuất thân 'chuyên nghiệp'. Nhưng hắn so với đầu bếp khác, có vài ưu thế rõ rệt: thứ nhất, món ăn của hắn mới lạ hơn người ta Thứ hai, gia vị của hắn tốt hơn người ta Thứ ba, hắn có nước linh tuyền Thứ tư, nguyên liệu nấu ăn hắn dùng dự thi sẽ lựa chọn đồ trong không gian Thứ năm, từ khi bắt đầu tu luyện, khứu giác và vị giác càng nhạy cảm hơn

trước, sử dụng gia vị sẽ càng *** tế sẽ hơn những người khác. Vậy nên hắn tràn đầy lòng tin với cuộc so tài này.

Nhưng nên chuẩn bị gì thì vẫn chuẩn bị, hắn muốn toàn bộ người dự thi và bình phán đều kinh diễm trước món ăn của hắn.

Hắn mất năm ngày thời gian quan sát bốn đại trù Song Hưởng lâu, bảo đảm bản thân ít nhất phải lưu lại cho người ấn tượng của một 'đầu bếp'.

Tiếp đó, hắn dùng một ngày định ra thực đơn dự thi, luyện đi luyện lại, bảo đảm động tác và trình tự chế biến món ăn của mình thuần thục trôi chảy…

Thời gian qua mau, đảo mắt liền đến trung tuần tháng Sáu.

Người ngoài đến trấn Lưu Thuỷ ngày càng nhiều, đều là nghe nói Song Hưởng lâu sắp tổ chức cuộc so tài trù nghệ cả nước nên đến xem náo nhiệt. Khách *** trấn Lưu Thủy đều chật kín, cả nhà dần cũng bị thuê đầy. Lão bản các cửa hàng trấn trên vui vẻ sắp điên. Một vài cửa hàng quầy nhỏ buôn bán ế ẩm, nguyên bản mỗi ngày có thể kiếm mấy chục văn tiền đã cảm thấy mỹ mãn, nay lợi nhuận mỗi ngày ít nhất cũng hơn hai trăm văn, không chỉ gấp năm sáu lần thôi đâu.

Danh trù từ tửu lâu khắp cả nước lục tục đến Song Hưởng lâu.

Từ ngày Mười bảy tháng Sáu, Song Hưởng lâu tạm ngừng buôn bán cho khách nhân, chỉ tiếp đãi người dự thi.

Ngày Mười chín tháng Sáu, hết hạn báo danh.

Tôn chưởng quầy nhìn danh sách báo danh kéo dài thẳng tắp, tới tham gia cuộc thi tổng cộng có bảy mươi chín tửu lâu, có đến từ phủ Tây Sơn, phủ Đông Sơn, phủ Bắc Hà, phủ Nam Hồ… Thậm chí còn có người đến từ kinh thành, có thể thấy trận so tài trù nghệ này oanh động bao nhiêu.

Tần Miễn rất rõ, mục đích đại đa số tửu lâu nguyện ý dự thi chủ yếu nhắm vào phương pháp điều chế đồ gia vị. Bất quá lý do những người đó đến thi không quan trọng, quan trọng là bọn họ đến, hơn nữa vì phương pháp điều chế đồ gia vị sẽ dốc hết sức cho trận đấu, vậy là đủ rồi.

Buổi sáng ngày Hai mươi tháng Sáu, nhóm người phụ trách chúng tửu lâu ngồi cùng nhau, bàn bạc quy tắc cuộc thi.

Tần Miễn trực tiếp để Lôi Thiết viết ra trước, sai người sao chép thành một trăm bản quy tắc cuộc thi đưa cho Tôn chưởng quầy, để ông phát cho mỗi người phụ trách một phần.

Đoàn người phụ trách nhìn thanh niên áo xanh khí định thần nhàn, đáy lòng mơ hồ có chút bất an, nhận lấy bản quy tắc thi đấu xem kỹ.

Có một người đọc ra tiếng "Toàn bộ người dự thi phải đưa ra đủ lợi thế của riêng mình, nếu kết quả không vào được năm giải đứng đầu, các lợi thế đều thuộc về năm giải đầu. Ví dụ như, Song Hưởng lâu ra lợi thế là phương pháp điều chế gia vị Thập tam hương và món Thập bát tiên, nếu Song Hưởng lâu không thể lọt vào năm hạng đầu, năm tửu lâu ẵm giải đầu đều đoạt được phương pháp điều chế gia vị Thập tam hương và món Thập bát tiên. Nếu lấy vàng bạc lợi thế, mỗi tửu lâu đều phải bỏ ra lợi thế là sáu trăm lượng… Nội dung thi đấu có ba hạng mục. Một, phân biệt trong món ăn có những loại gia vị nào Hai, nấu một món chay Ba, nấu một món mặn… Để tránh người khác động tay động chân, người dự thi tự chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ làm bếp… Đánh giá món ăn tiến hành thông qua phương thức bầu chọn giấu tên, lấy công bình và công chứng…

Đọc xong hai trang giấy, mọi người không khỏi đổ mồ hôi một phen. Quy tắc định ra cẩn thận vô cùng, cơ hồ không có lỗ hổng để chui. Không hiểu sao, bọn họ đều cảm giác những quy tắc này là tiểu lão bản Tần Miễn của Song Hưởng lâu lập ra. Nam nhân mặt lanh kia tuy thoạt nhìn đáng sợ, nhưng không giống như người có tâm tư tỉ mỉ thế này.

Tần Miễn cười nhẹ, nói: "Chư vị có yêu cầu gì, có thể bổ sung, có ý kiến cũng có thể nói ra."

Trịnh Hiển Quý nói: "Nếu là lấy vàng bạc làm lợi thế, vậy năm giải đầu chia thế nào? Chia đều sao?"

“Đương nhiên không phải.” Tần Miễn nói “Toàn bộ số bạc chia đều thành mười lăm phần, giải nhất được năm phần, giải nhì được bốn phần, giải ba được ba phần, giải tư được hai phần, giải năm được một phần. Đương nhiên nếu các vị cảm thấy nếu Song Hưởng lâu chúng ta thua, năm giải đầu đều lấy được phương pháp điều chế gia vị Thập tam hương và món Thập bát là không công bằng, tại hạ có thể sửa lại quy tắc, giải nhất lấy được bí phương hoàn chỉnh, giải nhì lấy được phương pháp thiếu đi –”

Hắn còn chưa nói xong, liền có người xua tay ngăn lại.

“Không, không, vẫn là dựa theo quy tắc ban đầu làm đi. Nếu quý tửu lâu không may nằm ngoài năm hạng đầu, cả năm hạng đầu đều có bí phương hoàn chỉnh.”

Những người khác nhao nhao phụ họa. Bọn họ không để Song Hưởng lâu vào mắt, nhưng trong các tửu lâu tham gia không ít tên tuổi lâu đời, ai cũng không dám nói bản thân nhất định ẵm giải nhất, vẫn là năm người cùng hưởng tốt hơn.

Lại có một người đưa ra dị nghị “Trù nghệ không chỉ bao gồm khả năng nấu ăn, còn đòi hỏi về trình độ đao công. Phải chăng nên cho thêm hạng mục ‘Đao công’ vào nội dung thi đấu?”

Lời vừa ra, không ít người phụ họa.

Tần Miễn thì lại xua tay “Dù thức ăn cắt đẹp mấy, hương vị không ngon thì vẫn khó ăn. Nên tại hạ cho rằng không cần thiết. Nếu chư vị kiên trì thêm hạng mục này vào, Song Hưởng lâu chúng ta chỉ có thể tiếc nuối bỏ quyền.”

Khóe miệng mọi người đều run rẩy. Sao ngươi không nói thẳng là phản đối hạng mục đao công cho rồi?

Mọi người không còn cách nào, đành thỏa hiệp.

Kim Trường An đến từ tửu lâu kinh thành đứng lên “Về bình phán cho cuộc thi, Kim mỗ muốn giới thiệu cho chư vị ba vị này.”

Mọi người đã sớm chú ý tới ba vị lão giả ngồi phía sau y.

Kim Trường An chắp tay với một lão giả niên kỷ trên dưới năm mươi trong số ba người “Vị này là Liễu lão, từng làm ngự trù hơn mười năm, tục danh Vân Vi. Hẳn là các vị đều từng nghe danh ngài.”

Lời vừa ra, không ít người lộ vẻ mặt vừa mừng vừa sợ. Trong nghề kinh doanh tửu lâu, gần như không ai không nghe qua tiếng tăm của Liễu lão. Không ai hoài nghi có người giả mạo, suy cho cùng, làm phê bình phải có bản lãnh khiến người ta tin phục mới không xấu mặt.

Mọi người lập tức đứng lên, chắp tay hành lễ.

Liễu lão cười ha ha, thân thiết ân cần, nâng tay nói: “Chư vị không cần đa lễ. Lúc lão phu nghe được tin tức là đang ở kinh thành, nên cùng Kim lão bản đến đây xem náo nhiệt. Nếu chư vị tin tưởng lão phu, lão phu liền mặt dày làm bình phán một lần.”

Mọi người nhao nhao nói tin tưởng, rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Miễn, sợ hắn lại ‘cãi bừa’.

Tần Miễn chắp tay nói: “Có Liễu lão tọa trấn là vinh hạnh của chúng ta. Liễu lão cần phải cho tiểu tử một cơ hội chiêu đãi ngài.”

“Nói hay lắm, nói hay lắm.” Liễu Vân Vi cười nói.

Kim Trường An lại giới thiệu hai vị lão giả khác, một vị là Cố lão, một vị là Văn lão, đều là hảo hữu của Liễu lão, đều từng là nhất đại danh trù, nay đã thoái ẩn.

Mọi người thương lượng thêm một ít chi tiết, cuối cùng xác định bản quy định toàn diện, sao chép một phần, dán trên tường.

Sau giờ Ngọ ngày Hai mươi và ngày Hai mươi mốt là thời gian dành cho người dự thi làm quen hoàn cảnh và đặt mua nguyên liệu nấu ăn.

-Hết chương 158-

159. Chương 159: Cuộc Thi Bắt Đầu

Sau khi hội nghị chấm dứt, Tần Miễn gọi Tôn chưởng quầy vào phòng nghỉ.

"Tôn chưởng quầy, phân phó cho tất cả nhân viên, mấy ngày nay phải tiếp đãi chu đáo toàn bộ khách nhân trong Song Hưởng lâu, nước trà, điểm tâm, hoa quả và một ngày ba bữa đều phải làm *** xảo nhất, để họ được mở mang kiến thức, địa phương nhỏ bé này của chúng ta cũng có hưởng thụ cấp bậc quý tộc. Ngoài ra, đến cửa hàng điểm tâm lấy vài tờ thực đơn về. Bọn họ gọi thứ gì, chúng ta sẽ cung ứng cho họ thứ đó. Đương nhiên, phí dụng vẫn cứ thu bình thường, chẳng qua chiết khấu cho họ mười phần trăm. Về phần ba người Liễu lão đều chiết khấu hai mươi phần trăm."

"Dạ! Tiểu lão bản an tâm, ta nhất định tận tâm tận lực." Tôn chưởng quầy ý chí tràn trề ngẩng cao rời đi.

Một hỏa kế gõ cửa bẩm báo "Khởi bẩm tiểu lão bản, Niếp công tử đến đây."

"Mau mời." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Niếp Hành mặc một thân bạch y, mặt đầy gió xuân đi vào.

Tần Miễn đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, trêu chọc: "Sao hôm nay bỏ được ra ngoài rồi?"

"Ngươi đúng là gì cũng dám nói." Niếp Hành ngồi xuống, tự giác bốc anh đào trong rổ trái cây ăn "Ta thành thân vậy mà ngươi và Lôi Thiết đều không xuất hiện. Vốn ta muốn để Viên Viên và Mãn Mãn làm đồng tử lăn giường cho ta, đáng tiếc."

"Ngươi cũng phải thông cảm cho chúng ta chứ." Tần Miễn kêu khổ "Song Hưởng lâu chúng ta cùng lúc đồng thời nhận khiêu chiến của nhiều nhà tửu lâu như vậy, ta và A Thiết dễ dàng sao? Đương nhiên phải nắm chặt thời gian luyện tập nhiều chút." Niếp Hành một lời chọc trúng tim đen "Là Song Hưởng lâu các ngươi đồng thời khiêu chiến chúng tửu lâu nhỉ?"

Tần Miễn cười mà không nói.

"Chắc ngươi cũng nhìn thấy? Tửu lâu nhà ta cũng tham gia." Niếp Hành nói tiếp.

Tần Miễn gật đầu "Có thấy. Các ngươi tham gia là được rồi. Chắc ngươi còn chưa biết đâu, Liễu Vân Vi đến đây. Nghe nói lúc trước ngài ấy từng là ngự trù?"

Niếp Hành phấn khởi *** thần "Thật sao? Đương nhiên, Liễu lão là nhân vật truyền kỳ giới đại trù. Phố phường đồn đãi, ban đầu ông chỉ là bày quán ven đường, đương kim thánh thượng còn trẻ cải trang đi tuần, trong lúc vô ý phát hiện ra ông, cũng đưa ông vào cung, sau đó một lần thành danh. Tuy không biết việc này là thật hay giả, nhưng Liễu lão là người có bản lĩnh thật sự. Cuộc thi lần này, dù cho tửu lâu ngươi ta không thể đoạt giải nhất, nhưng có thể được Liễu lão chỉ điểm một hai cũng là rất may."

Tần Miễn rất tán thành, vừa muốn đáp lời, cửa phòng bị đẩy ra.

"Tức phụ..." Lôi Thiết ôm hai tiểu tử đang ngái ngủ tiến vào, thấy Niếp Hành, gật gật đầu "Chúc mừng. Sớm sinh quý tử."

Thái dương Niếp Hành giật giật. Lời này thật không có ý khoe khoang chứ?

"Đa tạ..."

"Phụ thân." Mãn Mãn làm nũng hô, giọng nói lúc vừa tỉnh ngủ mềm nhẹ chọc đau lòng người.

Viên Viên vươn tay về phía Tần Miễn, bởi vì ngủ lâu, khuôn mặt đỏ rực như táo.

Tần Miễn bước nhanh qua "Sao vậy?"

"Nhi tử tỉnh ngủ liền đòi ngươi." Lôi Thiết chuyền Viên Viên và Mãn Mãn cho hắn.

Niếp Hành ở một bên cười thầm, hán tử lạnh lùng nay có vẻ đã biến thành vú cha.

Mỗt tay Tần Miễn ôm một đứa, Viên Viên Mãn Mãn cọ cọ ***g ngực hắn, buồn ngủ.

Niếp Hành đứng lên "Các ngươi bận rộn, ta ra ngoài ăn cơm."

"Đón tiếp không chu đáo rồi." Tần Miễn lộ vẻ xin lỗi "Lần sau ta và A Thiết mời ngươi ăn cơm. Đúng rồi, Mộc Thần còn ở Chiêu Dương không? Đến lúc đó gọi hắn luôn."

Viên Viên, Mãn Mãn ngủ được không quá an ổn, mày cứ nhíu lại. Lôi Thiết vỗ nhẹ lưng hai đứa nhỏ.

Hình ảnh nột nhà bốn người ở bên nhau tản mát ra ôn nhu vô hạn.

Niếp Hành nói: "Nửa tháng trước hắn có việc gấp nên đã hồi kinh."

Tần Miễn thật đáng tiếc.

Sau khi Niếp Hành rời khỏi, Tần Miễn qua ngồi sô pha, điều chỉnh tư thế ngủ cho hai đứa nhỏ. Lôi Thiết kiên nhẫn đánh nhịp dỗ chúng ngủ.

Chờ Viên Viên Mãn Mãn ngủ say, hai người mới nhỏ giọng nói chuyện.

"Tức phụ, vừa rồi bàn chuyện có thuận lợi?"

"Rất tốt." Tần Miễn cười gật đầu, giữa mi mắt mang theo vẻ đắc ý "A Thiết, lần này thật sự là trời cũng giúp ta, không ngờ tiền ngự trù Liễu Vân Vi cùng hai danh trù bằng hữu ông lại xuất hiện. Ba người họ sẽ khiến kết quả thi đấu càng có sức thuyết phục. Song Hưởng lâu chúng ta muốn không nổi tiếng cũng khó."

"Tin tưởng như vậy?" Lôi Thiết nghiêng người hôn hắn.

"Đương nhiên." Tần Miễn hơi nghiêng người, tựa vào người y "Tối mai đi với ta, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn."

Lôi Thiết gật đầu, làm nụ hôn này say đắm thêm.

Niếp Hành ra khỏi phòng nghỉ, chuẩn bị đến nhã gian tầng hai ăn cơm, lúc ngang qua đại đường, chú ý thấy trên vài bàn khách bày những đĩa điểm tâm *** xảo chưa từng thấy qua, bèn đổi ý, chọn đại một bàn trống, gọi hoả kế tới.

"Hôm nay có điểm tâm gì mới, mỗi loại đều bưng lên cho ta một phần."

"Dạ."

Ba người Liễu lão, Cố lão và Văn lão ngồi ở bàn vị trí gần cửa sổ, nhìn điểm tâm bày biện trên bàn, nhất thời im lặng. Loại thứ nhất là bánh ngọt cầu vồng(1), cắt thành những hình thoi đặt trong đĩa trắng, chỗ cắt để lộ bảy tầng màu của bánh, cam, vàng, lục, xanh, lam và tím, chỉ nhìn thôi cũng khiến người thấy vui mắt Đĩa thứ hai là bánh bích quy, màu hoa hồng, màu lục nhạt, màu đào hồng, màu lê vàng, tản ra hương vị hoa quả thơm lành Loại thứ ba là màn thầu hoa hồng vị khoai tím(2), đóa đóa nở rộ, hương thơm nức mũi. Bất kể món nào đều cảnh đẹp ý vui, chỉ ngoại hình đã làm bọn ông sinh hảo cảm.

Sau một lúc lâu, Liễu lão vẻ mặt suy nghĩ, rồi cười ha ha nói: "Hai vị lão bản Song Hưởng lâu đúng là hai vị kỳ nhân."

Cố lão nói chuyện tương đối nghiêm cẩn "Vẫn còn chưa nói trước được."

Văn lão cầm một miếng bánh bích quy bỏ vào miệng "Rất nhanh liền biết."

……

Trước hôm thi đấu một ngày, dỗ Viên Viên, Mãn Mãn ngủ say xong, Tần Miễn và Lôi Thiết cùng nhau tiến vào không gian, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho cuộc thi. Vì ở Song Hưởng lâu, ngoài nhà bếp nhỏ, chỉ có bốn bàn bếp, hơn nữa người dự thi khá đông nên cuộc thi áp dụng quy tắc loại trừ. Mỗi đầu bếp ít nhất cũng tỷ thí hai lần, cho nên được bao nhiêu chuẩn bị vài đạo đồ ăn.

Món chay của người Hán cần chú ý chọn lựa Món ăn mặn càng tốn công phu. Sườn dê, ức gà, ức vịt, mề vịt, nấm hương, măng mùa đông… đều xuất xứ từ không gian.

Trời vừa hửng sáng, Lôi Thiết rời giường trước nấu cháo rồi mới gọi một lớn hai nhỏ rời giường. Ăn xong bữa sáng, hắn chất toàn bộ nguyên liệu nấu ăn đã sắp xếp lên xe ngựa, một nhà bốn miệng đi đến tửu lâu.

Viên Viên và Mãn Mãn biết hôm nay phụ thân sẽ tham gia thi đấu nên ngoan ngoãn vô cùng.

Nhóm đầu bếp thì nấu ăn sáng tại nhà bếp của Song Hưởng lâu, sau khi nấu xong, bưng đồ ăn đến đại đường, thỉnh ba người Liễu lão đánh giá trước mặt mọi người.

Để tránh người đến xem quá đông làm quấy nhiễu cuộc thi, trừ người dự thi, phụ bếp nhóm lửa cho người dự thi và người phụ trách của các tửu lâu, chỉ cho phép một trăm người đầu tiên tiến vào Song Hưởng lâu tham quan, tới chậm hơn đều không được vào.

Tần Miễn suy nghĩ chu đáo, người tới trễ, mỗi người đều có thể nhận miễn phí một bọc điểm tâm nhãn hiệu 'Nhất Thiên Thiên đường'. Có câu 'há miệng mắc quai', được chỗ tốt, những người này cũng không thể không biết ngượng mà oán giận gì.

Đúng giờ Thìn, cuộc thi bắt đầu. Hạng mục thi đấu đầu tiên là phân biệt gia vị dùng trong món ăn. Trước mặt mỗi đầu bếp đặt giấy bút, nghiêng mực, sau khi nếm thử món ăn thì viết tên gia vị vào giấy.

Ba người Lão liễu vào nhà bếp một chuyến, rồi bưng ra một tô canh, nước canh giống như chỉ tăng thêm các loại gia vị nước, hiển nhiên là đã lọc bỏ xác, không thấy bất cứ đồ gia vị hay nguyên vật liệu nào.

Hai tiểu nhị ôm ra mấy chục chén nhỏ, phát cho tất cả người dự thi.

Liễu lão cười nói: "Tô canh này là lão phu và Văn lão, Cố lão tùy tiện bỏ thêm các gia vị vào nấu thành, hương vị có lẽ không quá ngon. Mỗi người chúng ta chỉ biết gia vị mình bỏ vào, không biết hai người kia cho vào thứ gì. Đợi các vị nhận biết xong, chúng ta sẽ cùng nhau công bố đáp án. Ngoài ra, thỉnh các vị viết tên mình trên giấy. Mời."

Tần Miễn múc một thìa canh, uống một ngụm nhỏ, tỉ mỉ nếm vị, rồi nhấc bút lông lên, chầm chậm viết.

Lôi Thiết, Viên Viên, Mãn Mãn ngồi ở vị trí sát bờ tường xem đấu.

"Lão cha." Mãn Mãn thấy phụ thân đang viết chữ, đến gần tai Lôi Thiết, dùng tay nhỏ che miệng mình lại, nhỏ giọng thì thầm "Chữ phụ thân xấu lắm."

Trong mắt Lôi Thiết mỉm cười, nhìn thoáng qua tức phụ mình, cũng không lạ khi Mãn Mãn, Viên Viên đều sùng bái y hơn, trước giờ tức phụ viết chữ bằng bút lông chưa từng tiến bộ. Có lẽ kỳ này y nên huấn luyện tức phụ ra trò mới được.

"Về sau bắt phụ thân tập viết chữ cùng các ngươi, được không?"

Viên Viên, Mãn Mãn gật đầu lia lịa, trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc treo nụ cười gian xảo, biểu tình y chang lúc phụ thân chúng cười mờ ám.

Tần Miễn hồn nhiên không biết bản thân bị nam nhân và nhi tử nhà mình hùa nhau tính kế, viết đến lưu loát, chốc lát sau liền viết xong toàn bộ gia vị, gác bút trước nhất.

Ba người Liễu lão nhìn nhau, có chút suy nghĩ.

Lại qua một khắc (15 phút), tất cả người dự thi đặt bút xuống.

Điếm tiểu nhị thu hồi các đáp án, giao cho ba người Liễu lão.

Đầu tiên, từng người trong nhóm Liễu lão nói ra do gia vị mình bỏ vào.

"Lão phu cho vào là hồi hương, nước tương, thảo quả..."

"Lão phu cho vào trần bì, rượu, muối, vỏ quế..."

"Lão phu cho vào đường, gừng, tỏi..."

Một vị đầu bếp thất thanh kêu lên: "Không thể nào có rượu, tại hạ không nếm thấy vị rượu."

Ba người Liễu lão mỉm cười lắc lắc tay, rồi nhanh chóng lật xem tất cả trang giấy, lấy ra những đáp án chính xác và đầy đủ.

"Vì sao các hạ không nếm ra, lại có rất nhiều người nếm ra?"

Đầu bếp kia không đáp lại được, suy sụp ngồi xuống.

Cố lão đọc lên những cái tên giải đáp chính xác "Vương Phúc Sinh, Lưu Tông Hiền… Ngô Đức Vượng… Tần Miễn… Trịnh Hiển Quý…"

Tần Miễn nhìn về phía Lôi Thiết, Viên Viên và Mãn Mãn.

Viên Viên Mãn Mãn cười tủm tỉm giơ ngón cái lên với hắn, dùng ánh mắt thúc giục ra hiệu Lôi Thiết làm theo.

Lôi Thiết trưng vẻ mặt cứng đơ, cũng giơ ngón cái lên.

Tần Miễn mỉm cười toe toét, vẻ mặt sáng lạn, mị lực bắn ra bốn phía.

Người dự thi tổng cộng bảy mươi chín người, qua được mục đầu tiên chỉ có hai mươi hai người. Bất quá, không qua được ải thứ nhất, tạm thời không quan trọng, còn có thể lật ngược ở cửa thứ hai và thứ ba.

Hạng mục tỷ thí thứ hai là món chay. Bốn người một tổ thi với nhau, mỗi tổ loại ra hai người. Người bị loại bỏ sau lần đầu sẽ có cơ hội thi phụ, nếu lại bị loại, thì tính là thua ở mục thứ hai. Như vậy, dù hạng mục thứ ba thắng hay thua đều không cứu vãn được nữa.

-Hết chương 159-

Chú giải:

(1) Bánh ngọt cầu vồng

bánh ngọt cầu vồng

(2) Màn thầu hoa hồng vị khoai tím

màn thầu hình hoa hồng tím

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

160. Chương 160: Canh Thái Cực

Chia tổ tiến hành theo phương thức bốc thăm, Tần Miễn bị phân đến tổ thứ tư.

Tổ thứ nhất là Ngô Đức Vượng, Trịnh Hiển Quý, Triệu Tường, Trương Thuận.

Không đến hai khắc (30 phút), bốn tiểu nhị bưng bốn món ăn ra, đặt xuống trước mặt ba vị Liễu lão, Cố lão và Văn lão.

Bốn món đồ chay theo thứ tự là gia phong trúc vận(1), tỏi hoà cà tím(2), tơ vàng ngọc bích và trứng cuộn cải xanh. Đầu bếp làm ra bốn món này không hổ là danh trù đại tửu lâu, cả bốn đều không tầm thường, mỗi món một vẻ. Gia phong trúc vận dùng thân rau cần và lá cải xanh làm cây dừa, cà chua làm bờ cát, dưa leo xanh biếc và viên chay tròn vo đặt chính giữa đĩa sứ, cảnh đẹp ý vui Tỏi hoà cà tím sắc màu tươi sáng, hương vị mê người Tơ vàng ngọc bích làm một món rau trộn, màu tương phối măng sợi khiến người thèm ăn, rau thơm xanh biếc điểm xuyết chính giữa Trứng cuộn cải xanh khéo léo *** xảo, tựa như một món đồ chiêm ngưỡng thượng hạng.

Văn lão bình luận vẻ ngoài các món ăn một phen, Liễu lão, Cố lão đều gật đầu tán đồng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mãn Mãn đứng ở trên đùi Lôi Thiết, từ xa xa nhìn thấy, bình luận: "Không tệ."

Viên Viên nói: "Phụ thân càng lợi hại hơn."

Mãn Mãn rất có lòng tin vào phụ thân, gật đầu thiệt mạnh "Ừm."

Liễu lão lần lượt nếm thử bốn món, bình luận: "Gia phong trúc vận và tơ vàng ngọc bích hương vị hài hòa nhất, ăn vào miệng như có thể mường tượng ra hình ảnh hai vị đầu bếp nấu nướng nhanh nhẹn rành rọt. Lão phu dám khẳng định hai người này ít nhất có mười năm kinh nghiệm đầu bếp. Tỏi hoà cà tím cũng khá xuất sắc, tuy nhiên độ lửa hơi quá, chưa thể phát huy hoàn mỹ vị ngon của cà tím. Trứng cuộn cải xanh nhìn qua thì khá thành công, nhưng không biết có phải đầu bếp hơi khẩn trương không, một ít cải xanh

trong trứng vẫn còn chưa chín tới. Vì vậy lão phu cho rằng, Gia phong trúc vận và tơ vàng ngọc bích qua cửa." Cố lão, Văn lão lần lượt nếm các món ăn, tán thành.

Nét mặt Ngô Đức Vượng và Trịnh Hiển Quý hơi lộ ra vẻ đắc ý, nhìn về phía Tần Miễn.

Tần Miễn chắp tay với hai người họ, tỏ ý chúc mừng, nụ cười bên môi thản nhiên vô cùng.

Vẻ đắc ý trên mặt Ngô Đức Vượng, Trịnh Hiển Quý nháy mắt tán đi.

Tiểu nhị bưng phần món ăn còn lại đi xuống cho các đại trù khác và mọi người xem, để họ tuỳ ý thưởng thức.

Người nhiều chuyện hỏi thăm Ngô Đức Vượng và Trịnh Hiển Quý, biết được cả hai quả thật đã làm đại trù hơn mười năm, càng thêm bội phục Liễu lão.

Người dự thi thuộc tổ hai nhanh chóng tiến vào bếp.

Một tiểu nhị khác thu dọn bát đũa ba người Cố lão đã dùng qua, rồi bày ba bộ bát đũa sạch sẽ khác.

Tổ hai và tổ ba thuận lợi thi đấu xong, đến phiên Tần Miễn thuộc tổ bốn.

Dù là ba người Văn lão, những người dự thi hay người đến xem thi đấu, hiển nhiên đều chú ý Tần Miễn hơn hẳn, thời điểm Tần Miễn tiến vào bếp, ai nấy bất giác nhìn theo bóng lưng hắn, âm thầm suy đoán hắn sẽ nấu món chay gì.

Không lâu sau, bốn *** tiểu nhị bưng bốn món chay đi ra, theo thứ tự là bí đỏ kết phấn(3), tam ti xào chay, khoai tây nghiền viên và thoa y hoàng qua(4).

Bí đỏ kết phấn, bí đỏ đã lột vỏ xắt thành từng múi cam, tạo lớp phấn phủ lên Tam ti xào chay gồm cà rốt thái sợi, khoai tây thái sợi và tảo biển bày biện thành hình tròn, ba loại màu sắc độc lập với nhau Khoai tây nghiền viên làm khoai tây thành từng viên tròn căng Dưa leo trong món 'thoa y hoàng qua' xắt mỏng, xếp thành tầng tầng lớp lớp. Bốn món ăn đều rất chú trọng ngoại hình, bày trí thẩm mỹ.

Vậy bên ba người Văn lão không đánh giá ngoại hình, trực tiếp nếm thử.

Lúc nếm đến món tam ti xào chay, ánh mắt cả ba đều khẽ biến, chẳng hiểu sao có loại cảm giác món này nhất định là do Tần Miễn làm. Rõ ràng là những nguyên vật liệu bình thường nhất, lại có một vị 'tươi' khó diễn tả, chẳng lẽ đây là chỗ đặc biệt của đồ gia vị Song Hưởng lâu? Thực dễ nhận ra, món ăn bình thường tại Song Hưởng lâu đã qua cắt giảm công hiệu.

Cố lão nhanh nhẹn rút ra kết luận "Tam ti xào chay và bí đỏ kết phấn qua cửa."

Tần Miễn cùng đầu bếp món bí đỏ kết phấn cùng nhau đứng lên, chắp tay với ba người Liễu lão rồi ngồi về lại.

Cố lão nói tiếp: "Nếu đại trù của món khoai tây nghiền viên và thoa y hoàng qua có dị nghị, cũng có thể đến nếm thử tam ti xào chay và bí đỏ kết phấn."

Đầu bếp hai món khoai tây nghiền viên và thoa y hoàng qua rất tự tin vào trù nghệ của mình, đương nhiên không phục đi qua.

Tiểu nhị đưa hai bộ bát đũa sạch sẽ cho họ.

Người dự thi hồi hộp nhìn hai vị đầu bếp.

Sau khi thử qua tam ti xào chay, dừng một chút, lại nếm món ăn chính mình làm, có chút không cam tâm, nói: "Tam ti xào chay quả thật không tệ."

Trịnh Hiển Quý và Ngô Đức Vượng cũng nếm thử tam ti xào chay, trong lòng hơi có cảm giác nguy cơ. Nhưng khi nãy cả hai đều bảo lưu thực lực, đối với việc đánh bại Tần Miễn, vẫn tin tưởng vô cùng.

Gần buổi trưa, cuộc thi tạm dừng.

Sau giờ cơm trưa, nghỉ ngơi nửa canh giờ lại tiếp tục thi đấu. Chung quy nếu bụng mọi người đều no căng thì dù là quỳnh tương ngọc vào miệng cũng không thấy mỹ vị bao nhiêu.

Giờ Tuất, rốt cuộc cũng định ra năm cái tên đứng đầu món chay hôm nay, Tần Miễn, Ngô Đức Vượng, Trịnh Hiển Quý, Trương Thuận và Kim Trường An. Hôm sau, họ sẽ đấu với nhau một trận chung cuộc, quyết định thứ tự hạng mục món chay.

Thị giác, vị giác người xem được hưởng một bữa thịnh yến đến thoả, lúc rời khỏi Song Hưởng lâu vẫn còn nhiệt liệt thảo luận hôm nay được mở mang bao nhiêu là món mới, đều có chung một quyết định, ngày mai nhất định phải đến xem tiếp.

Ngày hôm sau, người chen lấn trước cửa muốn tiến vào Song Hưởng lâu xem thi đấu càng nhiều hơn, lấp kín con đường tới mức nước chảy không lọt. Trong đó không ít người giả vờ vô góp vui, thực tế là muốn lấy miễn phí một phần điểm tâm Nhất Tuyến Thiên đường. Nếu mỗi người đều được phát một phần điểm tâm, cửa hàng điểm tâm Nhất Tuyến Thiên đường sẽ lỗ nặng.

Chúng dự thi sung sướng khi người gặp họa muốn nhìn Song Hưởng lâu tưng bừng. Ai ngờ không vui được bao lâu thì thấy bốn khuông đào mật chở đến từ Du nhiên điền cư – hoá ra Song Hưởng lâu người ta đã sớm dự đoán được tình trạng hôm nay.

Song Hưởng lâu phát cho mỗi người không thể vào sân một quả đào mật, phát hết mới thôi. Ai cũng không thể bới móc Song Hưởng lâu không phải.

Giờ Thìn, thi đấu bắt đầu.

Tăng thêm một phòng bếp nhỏ, năm đầu bếp vừa vặn mỗi người một vị trí.

Không đến ba khắc (45 phút), năm món chay được tiểu nhị bưng ra.

Người xem đều duỗi cổ ngắm nhìn, suy đoán món ăn nào xuất phát từ tay vị đầu bếp nào.

Sở dĩ không để đầu bếp bưng món ăn của chính mình ra, là tránh cho bình phán và người xem có nhận thức 'vào trước là chủ'. Để *** tiểu nhị bưng ra, bình phán và người xem không thể áp đặt thành kiến vào món ăn của đầu bếp.

Năm món chay lần lượt là nồi sụp đậu hủ, thuý ngọc mãn đường, canh Thái cực, món chay thập cẩm đông lạnh và bánh chay ngàn lớp.

Nồi sụp đậu hủ màu vàng tương, trang trí chỉnh tề, mặt trên điểm xuyết ớt đỏ thái mỏng hành băm xanh biếc, màu sắc đậm nét, hương vị dụ người thèm ăn Thuý ngọc mãn đường kỳ thật chính là ngó sen vo viên và đậu đũa xếp thành hình nan quạt đặt trong khay canh Thái cực vô cùng đặc biệt, tô canh có hai loại màu, bên trái trắng sữa, bên phải lục sáng, phân biệt rõ ràng, màu tươi mà vị thơm Món chay thập cẩm đông lạnh, nhìn bề ngoài thì không thể nhận ra nguyên liệu bên trong, nhưng mỗi một khối đều trong suốt, có thể lờ mờ thấy sợi cà rốt mảnh khảnh cùng li ti rau xanh, tựa như mĩ ngọc thiên nhiên, khiến người chỉ nhìn liền phải ngợi ca Bánh chay ngàn lớp, rõ ràng là bánh chay, lại làm ra màu sắc và hương vị giống hệt bánh mặn, cũng làm người tán thán.

Mọi người giật mình, e rằng đây mới là thực lực chân chính của nhóm đại trù.

Cả đại đường gần như không có chút âm thanh, tất cả mọi người khẩn trương chờ đợi lời bình của ba vị Lão liễu.

Ngô Đức Vượng làm là món chay thập cẩm đông lạnh, đây là bí quyết độc nhất vô nhị của gã, tự nhận sẽ thắng nồi sụp đậu hủ, thuý ngọc mãn đường và bánh chay ngàn lớp, nhưng không tin tưởng thắng được canh Thái cực của Tần Miễn. Nước canh rất khó định hình, ngay cả người ngoài nghề cũng hiểu muốn tách riêng hai loại màu sắc bất đồng tuyệt không dễ dàng. Đồ gia vị nhà Tần Miễn vốn đã thắng những người khác, nay hình thức và kỹ xảo cũng mạnh hơn người một ít, kết quả ra sao có thể đoán được.

Trịnh Hiển Quý cảm giác bánh chay ngàn lớp của mình mạnh hơn thuý ngọc mãn đường, món chay thập cẩm đông lạnh cùng và nồi sụp đậu hủ, nhưng so với canh Thái cực, chỉ sợ hơi kém một chút.

Từ ngoại hình kỳ lạ, Niếp Hành suy đoán canh Thái cực nhất định là Tần Miễn làm, cười nói với Lôi Thiết "Xem ra Song Hưởng lâu các ngươi đối với hội viên kim cương chúng ta, vẫn có thứ giữ lại."

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Song Hưởng lâu đẩy ra món ăn mới, sẽ không quên báo cho các hội viên kim cương." Nghĩa bóng chính là canh Thái cực còn chưa tung ra.

Niếp Hành không phản bác được, nhìn chằm chằm canh Thái cực, hận không thể thay ba vị bình phán nhấm nháp một phen.

Liễu lão, Cố lão và Văn lão ước lượng năm món ăn trước, không hẹn mà cùng gật đầu, sau đó nhấc bát đũa lần lượt nếm thử, qua mỗi món đều phải đổi một bộ bát đũa khác để ngừa lẫn vị, ảnh hưởng vị giác tốt nhất.

Mọi người quan sát biểu cảm cả ba, chú ý thấy thời gian ba người Liễu lão dừng ở canh Thái cực dài nhất, thầm sáng tỏ, canh Thái cực sẽ ẵm giải nhất.

Văn lão nếm thử canh Thái cực xong, thậm chí không nhịn được lại múc thêm một thìa. Trước mắt canh Thái cực là món duy nhất được bình phán nếm đến thìa thứ hai.

Quả nhiên, ba người Cố lão nhỏ giọng thương lượng chốc lát, tuyên bố kết quả "Canh Thái cực, đệ nhất Món chay thập cẩm đông lạnh, đệ nhị Nồi sụp đậu hủ, đệ tam Bánh chay ngàn lớp, đệ tứ, Thuý ngọc mãn đường, đệ ngũ."

Văn lão trực tiếp bưng tô canh Thái cực đến trước mặt, giơ thìa lên, Liễu lão nhanh tay lẹ mắt bưng tô canh đi, đưa cho tiểu nhị.

"Không thể uống nữa, tiếp theo còn phải bình phẩm món mặn."

Lỡ như uống no rồi, tất nhiên sẽ ảnh hưởng việc bình phẩm các món ăn khác.

Vẻ tiếc nuối hiện lên mặt Văn lão, ông nhìn sang Tần Miễn "Tần lão bản, sau khi cuộc thi kết thúc, lão phu muốn ở trọ tại Song Hưởng lâu thêm vài ngày."

Tần Miễn mỉm cười chắp tay "Rất vinh hạnh."

Cố lão nói: "Chư vị, sau thời gian nghỉ ngơi một nén hương sẽ tiến hành tỷ thí món mặn."

Tiểu nhị bưng năm món ăn xuống để các vị đầu bếp và khán giả nếm thử.

Viên Viên, Mãn Mãn vẫy tay ngoắc Tần Miễn, Tần Miễn đi qua, cúi lưng hôn mỗi đứa một cái.

Lôi Thiết kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình.

Một nhà bốn miệng tụ vào nhau nhỏ giọng nói chuyện, Viên Viên Mãn Mãn lăn lộn trong lòng phụ thân và lão cha, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười trong trẻo.

Hình ảnh ấm áp chọc người hâm mộ ngập mắt. Chung quanh trấn Lưu Thủy sớm đã không còn lấy chuyện 'Tần Miễn, Lôi Thiết đều là nam nhân' ra mà tám, chỉ có thêm người không ngừng hâm mộ sự nghiệp và mùa màng bội thu nhà bọn họ.

Ngô Đức Vượng, Trịnh Hiển Quý ngồi tại một góc hẻo lánh, nụ cười trên mặt giả tạo khiến người chán ghét, đáy mắt lại đầy âm u.

"Trịnh huynh, nếu Tần Miễn lọt vào năm tên đầu trong tỷ thí món mặn, ngươi ta sẽ không thể chiếm được Thập tam hương và Thập bát tiên." Ngô Đức Vượng nói ra khốn cảnh trước mắt.

"Đúng vậy." Trịnh Hiển Quý không dậy nổi *** thần "Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Tần Miễn thật sự có thực lực. Trừ phi hắn không tham gia thi, bằng không ngươi ta đều không thể ngăn cản hắn giành thắng lợi."

Ngô Đức Vượng lặng lẽ làm một thủ thế khó hiểu bên dưới mặt bàn, hạ giọng "Hay là..."

Trịnh Hiển Quý lập tức lắc đầu, nhếch cằm về phía Lôi Thiết đối diện "Có nhìn nam nhân của Tần Miễn chưa? Đôi mắt kia giống như băng nhận vậy. Trước kia bao nhiêu người trong nghề đánh chủ ý với Du nhiên điền cư, đều bị y ngăn cản. Ta dám nói, chỉ cần một khắc trước chúng ta xuống tay với Tần Miễn, một khắc sau y liền khiến chúng ta sống không bằng chết. Ta không muốn lấy tính mạng mình ra cược."

Ngô Đức Vượng thầm mắng hắn ta nhát như chuột.

Trịnh Hiển Quý uống một ngụm trà, nâng cao *** thần "Hiện ta không còn trông mong lấy được hai bí phương kia nữa, mặc kệ giành được đệ nhị, đệ tam, đệ tứ hay đệ ngũ, ít nhất có thể thu hồi sáu trăm lượng bạc của đông gia ta."

Ngô Đức Vượng vẫn có chút không cam lòng, giọng nói âm ngoan "Ta không tin hắn có thể tiến vào được năm hạng đầu. Cứ chờ xem!"

Lôi Thiết nâng mắt lên, ánh mắt lãnh đạm như có như không xẹt qua Ngô Đức Vượng và Trịnh Hiển Quý, lúc trở lại Tần Miễn, đã trở nên nhu hoà bình thản, đưa một tách trà cho Tần Miễn.

"Tức phụ, uống miếng nước."

-Hết chương 160-

Chú giải:

(1) Gia phong trúc vận

MINOLTA DIGITAL CAMERA

(2) Tỏi hoà cà tím

tỏi dung cà tím

(3) Bí đỏ kết phấn: từ kết phấn là giống như lớp trắng bên ngoài khi làm hồng sấy khô ấy, mà ở đây là bí đỏ, có điều tui không tìm thấy hình hay bài biết về nó, không hiểu tác giả nghĩ ra hay bản raw sai nữa

(6) Thoa y hoàng qua

thoa y hoàng qua

---

161. Chương 161: Vang Danh Thiên Hạ

Một nén hương sau, tỷ thí món mặn bắt đầu. Người dự thi vẫn bốc thăm phân tổ như cũ. Lần này, Tần Miễn nằm ngay tổ thứ nhất. Nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị xong từ sớm, thuộc tổ đầu tiên cũng chẳng sao.

Món mặn hắn muốn làm là chao thịt hấp bột. Sau cuộc thi, hắn tính xây một xưởng chao, vừa lúc mượn dịp này quảng cáo cho món chao. Bước đầu tiên, cho bột ớt, gừng giã nhuyễn, đường trắng, muối tiêu, bột tẩm thịt vào chao lỏng, khuấy đều Thịt ba chỉ rửa sạch cắt lát, cho vào hỗn hợp bột đã pha chế, dùng tay nhào tô thịt cho gia vị thấm đều những lát thịt, sau đó vuốt phẳng miếng thịt, ướp chừng một nén hương (30 phút) thì vừa Tiếp theo, xếp thịt vào khay, cho vào nồi lượng nước vừa phải, đốt lò lửa, cho khay vào nồi, hấp khoảng một nén hương thời gian rồi lấy ra. Dùng đũa gắp thịt ra để vào đĩa, trang trí cho đẹp mắt, cuối cùng rải thêm hành băm là hoàn thành.

Trình tự món mặn nhiều bước hơn so với món chay. Nhưng lần đầu, nhóm đại trù đều chọn mấy món tương đối đơn giản. Ước chừng qua bốn khắc, toàn bộ bốn món đã hoàn thành, được bưng ra đại đường.

Gà ba chén(1), vịt nấu cay(2), cá hấp hình con cong(3), chao thịt hấp bột và sườn chua ngọt, món nào món nấy tản ra hương thơm nức mũi, không ít người nhịn không được nuốt nước miếng.

Liễu lão đánh giá món chao thịt hấp bột "Béo mà không ngấy, mềm mà không nát, ngũ vị có đủ, già trẻ đều thích, xứng danh tuyệt tác". Chao thịt hấp bột thoải mái qua cửa. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn mặt mày hớn hở, quyết định thời điểm đẩy ra món chao thịt hấp bột thì sẽ đem năm câu này làm lời tuyên truyền.

Năm món được các đầu bếp khác chia nhau nếm thử.

Buổi chiều, Tần Miễn tiến vào tỷ thí hiệp hai, làm món cá sóc(4). Cá sóc, món ăn giống như tên gọi, sắc màu rực rỡ, mềm mịn, chua ngọt vừa miệng, được ba người Cố lão, Văn lão và Liễu lão nhất trí khen ngợi.

Đến lúc này, nhóm người dự thi mơ hồ nhận ra, giải thi đấu trù nghệ chẳng khác nào đang làm tuyên truyền cho Song Hưởng lâu, mà bọn họ càng như làm nền cho Tần Miễn. Nhưng hối hận cũng không còn kịp. Chuyện tới nước này, họ chỉ có thể tiếp tục thi đấu, tận lực giành một thứ hạng tốt trong cuộc thi. Lần thi thứ ba, Tần Miễn làm gà ăn mày…

Bởi vì nhiều loại thịt, nguyên liệu cần ướp trước khi nấu mới ngon miệng nên thời gian tỷ thí món mặn khá tốn thời gian, đến buổi sáng ngày thứ ba mới bước vào trận chung kết sau cùng.

Những người còn lại của trận chung kết là năm người Tần Miễn, Ngô Đức Vượng, Kim Trường An, Trịnh Hiển Quý và Vương Phúc Sinh.

Ngô Đức Vượng từng muốn phái người lén lút giở trò vào nguyên liệu nấu ăn của Tần Miễn, chỉ tiếc gia tướng Lôi gia trông chừng gã sít sao, cả cơ hội dặn dò thủ hạ mấy câu cũng không có, trơ mắt nhìn Tần Miễn thuận buồm xuôi gió đi đến đích cuối cùng.

Tần Miễn dốc toàn lực muốn mọi người phải kinh diễm, món ăn cuối cùng, hắn quyết định làm 'Phật nhảy tường(5)'.

Vì quy trình chế biến món này vô cùng phức tạp, có khả năng phải dùng nhiều bếp cùng một lúc, hắn thử thương lượng với bốn người thi còn lại và ba vị bình phán, để bốn người kia nấu trước, hắn nấu sau.

Đến nước này, cơ hội lấy được bí phương đã vô vọng, chúng đại trù càng muốn kiến thức trù nghệ cao thâm của Tần Miễn, bởi vậy không so đo chút chuyện nhỏ, đồng ý yêu cầu này.

Bốn người Ngô Đức Vượng, Kim Trường An, Trịnh Hiển Quý, Vương Phúc Sinh bốn tỷ thí trước. Ngô Đức Vượng làm món cá hoa cúc(6), Kim Trường An món thủy *** hào đề(7), Trịnh Hiển Quý làm gà say rượu(8), Vương Phúc Sinh làm là vịt tam bộ(9), khiến mọi người có lộc ăn và mở rộng tầm mắt.

Kế tiếp, đến phiên Tần Miễn.

Nguyên liệu món 'Phật nhảy tường' gồm mười tám chủng loại: hải sâm, bào ngư, vi cá, sò khô, bong bóng cá, nhân sâm, trai, thịt hun khói, bao tử heo, móng heo, đùi dê, gân nai, thịt gà, thịt vịt, mề gà, mề vịt, nấm hương, măng… Hầu như Tần Miễn đều lấy trong không gian.

Quy trình chế biến cực kỳ rườm rà, đầu tiên chế biến riêng mười tám loại nguyên liệu, chiên xào hầm rán đủ cách thức tạo nên nét đặc sắc riêng từng chủng loại, sau đó xếp chồng thành tầng tầng trong một vò rượu lớn, rót lượng rượu Thang Hoà hai mươi năm vừa phải vào thành canh, rượu và đồ ăn hoà hợp với nhau, cuối cùng dùng lá sen gói kín miệng vò, bắc lên bếp đun nóng.

Khi nấu món 'Phật nhảy tường' phải chú ý độ lửa, gỗ đốt cần nặng cây nhưng không cho khói trắng, trước tiên để lửa lớn đến khi canh sôi, sau giảm nhỏ lửa ninh từ từ.

Gần ba canh giờ sau, Tần Miễn mới từ phòng bếp đi ra.

Lúc này, mặt trời đã sắp lặn xuống núi. Bụng Liễu lão, Văn lão và Cố lão sớm đói đến kêu vang, nhìn hai hỏa kế nâng một vò lớn đi ra, biết là món ăn Tần Miễn làm nhưng không ngửi được chút mùi thơm nào, buồn bực liếc nhau, càng thêm tò mò về món ăn này.

Thời điểm lá sen bị bóc ra, hương thơm nồng đậm nhanh chóng lan ra phủ khắp đại đường, xông thẳng tim gan khiến người người chấn kinh.

Có người nhịn không được kinh hô: "Thơm quá!"

Loại hương thơm này nồng mà không ngấy, chỉ ngửi mùi đã xách động người ta thèm ăn. Gần như không cần nếm thử đã có thể phán định 'Phật nhảy tường' hoàn toàn xứng đáng xếp đầu giải thi đấu trù nghệ toàn quốc lần này.

Sau khi ba người Liễu lão nhấm nháp, không ngoài dự đoán của mọi người, không hẹn mà cùng phán Tần Miễn đoạt giải nhất.

Liễu lão vỗ tay cười to, khen liên tiếp ba tiếng giỏi "Quả nhiên là hậu sinh khả uý! Văn lão đệ, Cố lão đệ, bữa chiều chúng ta dùng luôn món 'Phật nhảy tường' này, được không?" Còn có một câu ông chưa nói ra

khỏi miệng, 'Phật nhảy tường' hiển nhiên là sáng tạo độc đáo của Song Hưởng lâu, cả đương kim thánh thượng cũng chưa từng hưởng qua.

Các đầu bếp khác đều muốn thưởng thức mị lực món ăn này một chút, nhưng chưa kịp mở miệng, Cố lão, Văn lão liền lên tiếng phụ họa Liễu lão. Ba người cầm bát đũa lên ăn, vừa ăn vừa giục hỏa kế bưng mấy bát cơm lên cho họ, khiến người xem bất đắc dĩ lại buồn cười.

Danh trù đến từ các nơi bao gồm Kim Trường An của kinh thành đều thua tâm phục khẩu phục.

"Đây, các ngươi tự mình phân chia đi." Cố lão đưa tráp tiền cho Tần Miễn.

Năm người Tần Miễn lấy ngân phiếu và ngân lượng bên trong ra, dựa theo định mức từng thứ hạng mà phân. Ngoại trừ Tần Miễn là dùng hai bí phương làm lợi thế, bảy mươi tám tửu lâu khác đều ra sáu trăm lượng bạc. Tần Miễn giành giải nhất, đạt được một vạn năm ngàn sáu trăm lượng, gần như tay không mà kiếm được. Mọi người vừa hâm mộ vừa ghen tị hắn.

Tần Miễn vì tránh bản thân bị ánh mắt người lườm chết, nhanh chóng mở lời, bữa chiều giảm giá cho mọi người ba mươi phần trăm.

Niếp Hành hâm mộ nhìn ba người Liễu lão, liếm liếm môi, đi nhanh mấy bước đến trước mặt Tần Miễn.

"Tần Miễn, khi nào Song Hưởng lâu các ngươi đẩy ra món 'Phật nhảy tường'? Nhớ phải phái người báo cho ta một tiếng đấy."

Tần Miễn cất kỹ ngân phiếu vào túi tiền, lắc đầu "Nói thật, ta còn chưa suy xét đẩy ra món 'Phật nhảy tường'."

Niếp Hành sợ mình không có lộc ăn, vội hỏi: "Vì sao không đẩy ra? Nếu quy trình chế biến tương đối phức tạp, định giá cao chút là được."

Tần Miễn vẫn lắc đầu "Đâu chỉ có phức tạp thôi, trước khi tung ra món này ta phải hướng dẫn các đầu bếp. Nên trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không được. Bất quá ngươi yên tâm, đến thời điểm ta sẽ phái người báo với ngươi."

Niếp Hành có được đáp án vừa lòng, bỏ qua cho hắn.

Thừa dịp trước khi bị nhiều người vây sang đây, Tần Miễn nhanh chóng chạy đến chỗ Lôi Thiết. Viên Viên Mãn Mãn sớm ở ngủ ngon trong lòng Lôi Thiết. Hắn ôm lấy Viên Viên, cùng Lôi Thiết vào phòng nghỉ, để hai đứa nhỏ ngủ tạm trên sô pha, đắp thảm nhỏ cho chúng. Hôm nay chẳng những Tần Miễn vất vả, Viên Viên, Mãn Mãn và Lôi Thiết cũng phụng bồi vất vả.

Đầu tiên Tần Miễn hôn môi đại mặt than một cái, lại hôn hôn trán Viên Viên, Mãn Mãn.

"Còn chưa ăn cơm chiều nhở?"

"Chờ ngươi." Lôi Thiết.

"Ta biết mà. Đi, làm món ngon cho huynh." Tần Miễn kéo y vào phòng bếp…

Giải thi đấu trù nghệ kết thúc viên mãn, ngày kế, nhóm đầu bếp đến từ các nơi lục tục cáo từ. Tần Miễn rất có tâm giao, tặng mỗi người họ một lọ chao 'Nhất Tuyến Thiên đường' và một phần điểm tâm đóng gói *** xảo.

Liễu lão, Văn lão và Cố lão ở Song Hưởng lâu năm sáu ngày mới rời đi, trước khi đi còn mời Tần Miễn nếu có dịp thì đến kinh thành, mọi người có thể luận bàn trù nghệ.

Tần Miễn nắm chặt thời gian, giao phương pháp chế biến tất cả món ăn hắn nấu trong cuộc thi cho bốn đại trù, mỗi món đều định giá cao, nhất là canh Thái cực và Phật nhảy tường. Canh Thái cực mỗi phần năm lượng bạc, Phật nhảy tường mỗi phần tận hai mươi lượng bạc.

Ngay cả như thế, số người 'có tiền dư dả' vẫn nườm nượp kéo đến Song Hưởng lâu chỉ để thưởng thức canh Thái cực và Phật nhảy tường. Có thể nói, người từ xa lần đầu đến Song Hưởng lâu dùng cơm, nhất định sẽ điểm danh canh Thái cực và Phật nhảy tường, dù đợi cả ba canh giờ vì chúng cũng bằng lòng.

Từ đó, Song Hưởng lâu vang danh thiên hạ, tài nguyên cuồn cuộn.

Tần Miễn yên tâm giao lại Song Hưởng lâu cho Tôn chưởng quầy quản lý, sau khi trở về thôn Thanh Sơn, chuẩn bị xây xưởng làm chao.

Lôi Thiết, Viên Viên cùng Mãn Mãn lại hắn kéo đến trước bàn, ấn hắn ngồi xuống.

"Gì vậy?" Tần Miễn không hiểu, cười nói "Chẳng lẽ có gì kinh hỉ cho ta hở? Không đúng a, sinh nhật ta qua lâu rồi mà."

Viên Viên đưa tập giấy đã đóng thành cuốn, đặt ở trước mặt hắn.

Mãn Mãn nghiêm trang nói: "Phụ thân, từ hôm nay trở đi, người sẽ học viết chữ với chúng ta."

"Gì cơ?" Tần Miễn nghẹn họng nhìn trân trối "Ta? Ta học viết chữ với các ngươi?" Hắn mờ mịt nhìn sang Lôi Thiết, chớp mắt: Sao lại thế này?

Lôi Thiết thành thật nói: "Bọn nhỏ nói chữ ngươi… xấu."

Tần Miễn tức thì đen mặt. Chữ hắn viết bằng bút chì, bút bi hay bút gel đều đẹp như mẫu chữ in, ai dám nói hắn viết xấu?

Lôi Thiết khuyên nhủ: "Tức phụ, ngươi không cảm thấy Viên Viên và Mãn Mãn sùng bái ta hơn à?"

Viên Viên Mãn Mãn gật thiệt mạnh, tỏ vẻ quả thật chúng sùng bái lão cha hơn.

Tần Miễn đập bàn nói: "Không để các người chiêm ngưỡng một chút sự lợi hại của ta, các người sẽ không biết Mã vương gia có ba con mắt mà." Hắn cầm bút gel viết xuống quyển vở mấy hàng chữ, rồi đưa Lôi Thiết "Đọc cho hai tiểu đông tây này nghe."

-Hết chương 161-

Chú giải:

(1) Gà ba chén (Nguyên văn là tam bôi kê): cái tên xuất phát từ trong món ăn sử dụng 3 loại vật liệu chính là: rượu gạo, nước tương và dầu mè

Cách nấu tham khảo ở: .bepgiadinh.com/mon-man/ga-3-chen-san-bei-ji

gà ba chén

(2) Vịt nấu cay:

vịt nấu cay

(3) Cá hấp hình con công

Cách nấu tham khảo ở: 123amthuc.com/cach-lam-mon-ca-hap-hinh-con-cong-sieu-dep-mat-ma-rat-thom-ngon-cho-ca-nha-thuong-thuc/

cá hấp

(4) Cá sóc: một trong các món ăn truyền thống nổi tiếng của người Hán tỉnh Giang Tô. Thường dùng cá hoa vàng, cá chép, cá quế hoa để nấu. Cá cạo vảy, bỏ đi mang và nội tạng, rửa sạch. Dùng dao cắt cá theo như hình rồi đem chiên đến khi vàng óng, sau cùng giội sốt tương lên.

sóc cá

(5) Phật nhảy tường: tham khảo ở giadinh.net /xa-hoi/ky-la-mon-an-phat-nhay-tuong-20120824104931875.htm

phật nhảy tường

(6) Cá hoa cúc: món ăn truyền thống nổi tiếng của người Hán, thành phẩm giống như đoá hoa cúc nở rộ, màu sắc tươi đẹp, lúc ăn ngoài giòn trong mềm, chua ngọt ngon miệng. Trong trường phái ẩm thực Quảng Đông, Hồ Nam, Phúc Kiến đều có món này. Quy trình đơn giản nhưng kỹ thuật khó, tập hợp khả năng chọn nguyên liệu, xử lý đao công, quết bột, nắm bắt độ lửa, khống chế nhiệt độ dầu,…

cá hoa cúc

(7) Thuỷ *** hào đề: món ăn truyền thống nổi tiếng của người Hán khu Trấn Giang tỉnh Giang Tô, đến nay đã có lịch sử ba trăm năm. Thành phẩm có thịt màu đỏ, bì trắng, bóng loáng trong suốt như thuỷ ***

thuỷ *** hào đề

(8) Gà say rượu: món ăn truyền thống nổi tiếng của người Hán khu Phúc Châu tỉnh Phúc Kiến. Gà mái mập nấu với bã rượu đỏ lên men, thành phẩm có màu đỏ, xương giòn rụm, thịt mềm, vị *** khiết và thơm

gà say rượu

(9) Vịt tam bộ (Nguyên gốc: Tam sáo áp)

tam sáo áp

---

162. Chương 162: Kết Cục Của Lôi Hướng Nhân Và Triệu Thị

Lôi Thiết đọc: "Trong ***g sắt có tổng cộng ba mươi gà và vịt, mỗi con gà giá bốn văn, mỗi con vịt giá hai văn, bán hết toàn bộ gà vịt thu cả thảy tám mươi văn. Hỏi số lượng gà là bao nhiêu, số lượng vịt là bao nhiêu?"

Viên Viên, Mãn Mãn xoè tay tính tính, lại phát hiện không biết bắt tay từ đâu.

Tần Miễn thả lỏng dựa vào lưng ghế dựa, cười rạng rỡ nhìn Lôi Thiết "Viên Viên, Mãn Mãn, lão cha các ngươi rất lợi hại. Nếu không hiểu, có thể hỏi lão cha nghen." Đây chính là phương trình bậc hai, hắn không tin Lôi Thiết biết giải.

Khoé miệng Lôi Thiết không thể khống chế giật nhẹ mấy cái, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hắn. Dáng vẻ tức phụ lên mặt rất câu nhân.

Mãn Mãn thật sự nhìn Lôi Thiết cầu giúp đỡ "Lão cha?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết cúi đầu nhìn vẻ mặt tín nhiệm của đứa con, giữ yên lặng, vành tai đỏ lên.

Tần Miễn quay đầu cười trộm, hai vai không ngừng rung rung, cười đủ thì quay đầu về, xấu xa hối thúc "A Thiết, nhi tử hỏi huynh đó, mau giúp chúng đi. Huynh là người giỏi nhất."

Lôi Thiết im lặng thở dài. Nhi tử thổi phồng y giỏi nhất có một lần, tức phụ còn muốn nhớ bao lâu?

"Lão cha." Viên Viên cũng thúc giục. "A Thiết, huynh là lão cha lợi hại nhất của chúng nó nga." Tần Miễn đứng lên, đi đến trước mặt y, gục lên bờ vai y, mỉm cười nhìn y.

Lôi Thiết bỗng ôm lấy eo hắn, xoay người đưa lưng về phía Viên Viên, Mãn Mãn, hung hăng hôn hắn "Tức phụ, ngươi lợi hại hơn ta."

Tần Miễn hài lòng nở nụ cười, ngồi xổm xuống trước mặt Viên Viên, Mãn Mãn "Muốn phụ thân hỗ trợ không?"

Hai tiểu gia hỏa gật gật đầu.

Tần Miễn cười tuyên bố đáp án "Gà có mười con, vịt có hai mươi con. Tính xem có đúng không?"

Viên Viên nói: "Mười con gà và hai mươi con vịt, tổng cộng là ba mươi con."

Mãn Mãn làm toán rất nhanh "Mỗi con gà bốn văn tiền, mười con thì là mười lần bốn văn tiền, tức là bốn mươi. Đúng không phụ thân?"

"Mỗi con vịt hai văn tiền, hai mươi con vịt là hai mươi lần hai văn, cũng là bốn mươi." Viên Viên nói chắc nịch "Bốn mươi cộng bốn mươi là tám mươi."

Tần Miễn tán thưởng gật đầu "Đúng rồi."

"Phụ thân tính thế nào vậy ạ?" Viên Viên tò mò hỏi.

Tần Miễn xoa xoa đầu nhóc "Chờ các ngươi lớn hơn chút nữa phụ thân sẽ dạy các ngươi." Nói xong còn không quên hỏi "Thế lão cha lợi hại hơn hay phụ thân lợi hại hơn đây?"

Viên Viên Mãn Mãn đại khái hiểu ra nguyên nhân hôm nay hắn ra đề mục này, cười hì hì, hai miệng một lời: "Phụ thân lợi hại hơn."

"Ha ha ha! Tất nhiên rồi." Tần Miễn cuối cùng đã nở mày nở mặt, đắc ý nhìn Lôi Thiết.

"Tức phụ, tính như thế nào vậy?" Lôi Thiết rất ngạc nhiên, đoán được bên trong nhất định có phương pháp nào đó.

Y nguyện ý học, Tần Miễn dĩ nhiên vui vẻ dạy. Đối với Viên Viên, Mãn Mãn, bọn hắn áp dụng phương thức giáo dục kết hợp giữa cổ đại và hiện đại, Lôi Thiết học xong còn có thể phụ hắn dạy hai đứa nhỏ. Hắn kéo Lôi Thiết trở lại bàn, viết ra giấy cho y xem "Chúng ta dùng vòng tròn và hình tam giác thay thế gà và vịt. Nhìn, vòng tròn cộng với hình tam giác là ba mươi, như vậy, vòng tròn chẳng khác nào ba mươi trừ đi hình tam giác… Sau đó, như vậy… hiểu không?"

Lôi Thiết sáng tỏ, gật đầu.

Viên Viên với khuôn mặt nhỏ nhắn thốt ra một câu "Ừm, biển học vô bờ."

Tần Miễn bật cười. Dựa vào ưu thế xuyên việt, hắn thuận lợi tránh được một kiếp.

Xưởng chao xây dựng trong vòng nửa tháng, một tháng sau nữa chính thức buôn bán.

Tần Miễn lại dời mắt về phía đồ dùng sinh hoạt thường ngày, tiêu tốn gần cả tháng giày vò xà phòng, kem đánh răng và bột giặt trong không gian, thành công chế tạo ra xà phòng, kem đánh răng, bột giặt. Hắn tìm đến Niếp Hành, đề xuất hợp tác. Hắn ra kỹ thuật, Niếp Hành ra vốn, lợi nhuận thu được, hắn chiếm bốn phần, Niếp Hành sáu phần.

Bận rộn liên tục đến hết tháng Chín.

Yên lặng một thời gian, Triệu thị lại bắt đầu đeo vàng mang bạc, mỗi ngày dẫn Châu nhi nhàn rỗi lượn lờ khắp thôn.

"Ai da, tức phụ Lôi lão nhị, kiểu dáng xiêm y của ngươi mới lạ ghê, nhìn rất đẹp mắt." Phương Hồng Liễu hâm mộ nhìn quần áo trên người Triệu thị, vươn tay ra muốn sờ thử.

Triệu thị ra vẻ vô ý ngăn tay đối phương lại, đắc ý nói: "Dĩ nhiên. Đây là đương gia nhà ta dẫn ta vào Huyện thành đặt làm theo yêu cầu, nghe nói kiểu dáng này xuất xứ từ kinh thành đấy."

Phương Hồng Liễu bĩu môi, buông tay xuống.

"Có phải rất tốn bạc không?" Một tức phụ còn trẻ nhìn ngắm mà thèm.

"Ngươi nói xem? Mỗi xiêm y thôi đã tốn của ta hai lượng bạc." Triệu thị cười mỉm chi "Nhưng số tiền tiêu rất đáng giá, chất vải này mặc lên người thoải mái vô cùng."

Phương Hồng Liễu ra vẻ khinh thường, nháy mắt với Chu Thúy Hoa đó giờ luôn thân thiết với mình: Quần áo đẹp mấy, mặc vào eo thùng phi Triệu thị cũng chẳng khác nào vải bố.

Chu Thúy Hoa che miệng cười.

Châu nhi đứng phía sau Triệu thị bỗng phát ra tiếng buồn nôn, vội chạy đến vịn một cái cây 'Ụa' một tiếng phun ra.

"Ấy chết, Châu nhi bị sao vậy?" Trương tẩu thân thiết hỏi.

Một phụ nhân khác nói: "Không phải ăn trúng thứ gì bị đau bụng chứ?"

Châu nhi không kịp nói chuyện, lại 'Ụa' một tiếng, phun ra một ngụm chất bẩn.

Phương Hồng Liễu chú ý sắc mặt Châu nhi trắng bệch, ánh mắt có vẻ hoảng loạn, nửa đùa nói: "Sao ta thấy giống như là có vậy?"

Triệu thị hiếm khi nháy bén một lần, nhìn kỹ thái độ Châu nhi, trên mặt chợt hiện phẫn nộ cùng xấu hổ, tiến lên nhéo lỗ tai Châu nhi, hung tợn hỏi: "Châu nhi, ngươi nói đi! Có phải có thật không?" Nếu là thật, vậy người có cơ hội xuống tay với Châu nhi chỉ có thể là Lôi Hướng Nhân.

"Không phải, không phải, nô tỳ chỉ là ăn trúng thứ này nọ..." Châu nhi kinh hoảng biện giải, nhưng động tác tay bất giác che bụng đã bán đứng cô.

Triệu thị hét to một tiếng, tát mạnh một phát lên mặt cô.

Châu nhi té ngã xuống đất, che bụng kêu thảm thiết "Đau quá, bụng ta đau quá..."

Thấy quần áo nhạt màu của cô nhiễm lên sắc đỏ, Chu Thúy Hoa kinh hô: "Đổ máu!"

Giờ còn không rõ sao?

Trong cơn giận dữ, Triệu thị sao còn màng đến Châu nhi, xoay người chạy hướng về nhà mình, xả giọng khóc "Lôi Hướng Nhân ngươi là đồ trời đánh, lão nương phải giết ngươi..."

Để lại vài vị phụ nhân sợ gây ra tai nạn chết người, đành dìu Châu nhi đến nhà Trương tẩu gần đó nhất, rồi đi thỉnh đại phu trong thôn đến.

Chuyện này truyền đến tai Tần Miễn rất nhanh, hắn chỉ cười trừ.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là náo nhiệt nhà Lôi Hướng Nhân còn chưa xong.

Hai ngày sau, một nam tử ăn vận hoa phục tuổi chừng ba mươi dẫn theo một đám tay chân đến thôn Thanh Sơn, không nói hai lời đập phá đại môn nhà Lôi Hướng Nhân.

"Các ngươi là ai? Muốn làm gì?" Lôi Hướng Nhân cảnh giác hỏi.

Nam tử hoa phục cười khẽ "Ta tên Lưu Bảo Phú. Lôi Hướng Nhân, hẳn là ngươi không xa lạ với cái tên này đâu nhỉ?"

Lôi Hướng Nhân hoảng sợ. Lưu Bảo Phú!

Lúc trước, nội dung phương thức làm than chỉ có ba người Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ biết, Lôi Đại Cường chỉ một lòng đặt lên người Vệ thị, không có đi hỏi Lôi Hướng Trí bận rộn học hành, cũng không hỏi đến. Lúc còn chưa bán phương pháp làm than, Lôi Hướng Nhân làm việc ít nhất, lại cùng Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ chia đều tiền bán than. Sở dĩ Lôi Hướng Trí đề xuất bán đi bí phương, chính là vì nhìn gã không vừa mắt, bất bình cho Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ. Thời điểm bán phương pháp làm than, lo sau khi bán rồi, có thể Lôi Hướng Nhân sẽ gây chuyện, Lôi Hướng Trí cố ý đọc nội dung văn thư ký kết cho Lôi Hướng Nhân, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ nghe qua, không những yêu cầu ba người ấn dấu tay, còn nói rõ trong văn thư, vạn nhất phát sinh chuyện tiết lộ bí phương ra ngoài, chỉ truy cứu người làm lộ bí phương, không truy cứu các trách nhiệm liên quan. Điều này kỳ thật là để bảo vệ Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ. Lôi Hướng Trí lo lắng không phải không có đạo lý, vì tiền, Lôi Hướng Nhân quả nhiên làm chuyện ngu xuẩn.

Lôi Hướng Nhân có chút nhanh trí, lập tức trấn tĩnh lại, làm như không có việc gì, hỏi: "Thì ra ngài đây chính là Lưu gia, không biết Lưu gia tìm ta có việc gì không?"

Lưu Bảo Phú không vội không giận "Còn giả đò với gia? Vậy gia nói rõ cho ngươi, đoạn thời gian trước một cửa tiệm bán than của huyện Vạn Liễu xuất hiện loại than không khói giống hệt than nhà ta, là ngươi bán phương pháp làm than cho hắn nhỉ."

"Có việc này à?" Lôi Hướng Nhân lập tức phủ nhận "Tuyệt đối không phải là ta. Lưu gia, ngài hẳn là biết người biết phương pháp làm than không chỉ có ta, còn có Tam đệ và Tứ đệ ta — chẳng lẽ là bọn họ?"

Lưu Bảo Phú giận quá hoá cười "Đã sớm nghe nói Lôi Hướng Nhân thôn Thanh Sơn không da không mặt mũi, hôm nay gia xem như được mở mang rồi. Lôi Hướng Nhân, ngươi nghĩ nếu không điều tra rõ, gia sẽ đả thảo kinh xà ư? Có muốn gia gọi tất cả những người từng thấy ngươi ở huyện Vạn Liễu đến đây không? Hả?" Lưu Bảo Phú một cước đá ngã Lôi Hướng Nhân.

Lôi Hướng Nhân đau được sắc mặt trắng bệch, một lúc lâu không nói được gì.

"Lúc trước trên văn thư đã viết rõ, một khi tiết lộ bí phương, hoặc là bồi thường một vạn lượng bạc, hoặc là ngồi trong lao suốt đời. Lôi nhị gia, không biết ngươi định chọn con đường nào?" Lưu Bảo Phú lạnh giọng hỏi.

Lôi Hướng Nhân vịt chết mạnh miệng "Lưu gia, thật sự không phải ta…"

"Bắt lại!" Lưu Bảo Phú lười luyên thuyên cùng gã.

Hai tên tay chân lập tức nhấc Lôi Hướng Nhân nhấc lên, giống như xách một con gà.

"Không, các ngươi không thể bắt ta. Ngũ đệ ta làm quan ở trong kinh thành, muội phu ta là huyện lệnh huyện Sùng Ân."

Lưu Bảo Phú bị gã chọc cười, cười đến gập lưng Nhóm tay chân cũng đều ôm bụng cười to.

Một tên tay chân cười đến nước mắt nước mũi chảy ròng, hảo tâm nhắc nhở Lôi Hướng Nhân bị họ chê cười "Ngũ đệ ngươi chẳng qua chỉ là quan thất phẩm tép riu, muội phu cũng là núi cao hoàng đế xa. Biểu thúc nhà gia chúng ta chính là quan cao tứ phẩm trong triều đấy. Không biết sống chết. Hừ!"

Hai chân Lôi Hướng Nhân run lên, thoáng chốc, một mùi hôi khai tản ra từ người gã.

Triệu thị từ ngoài trở về, còn không biết phát sinh chuyện gì, vừa thấy có người muốn bắt Lôi Hướng Nhân, lập tức chạy tới bảo vệ gã.

"Các ngươi muốn làm gì? Ban ngày ban mặt có còn vương pháp hay không?"

Lưu Bảo Phú đã mất hết kiên nhẫn "Mang đi!"

"Người đâu rồi, cứu mạng a –" Triệu thị lớn tiếng thét chói tai.

Một tên tay chân đấm nàng ta một cái.

Triệu thị ngã ngồi xuống đất, bụng thấy đau nhức, cúi đầu nhìn, quần áo màu xanh nhạt bị nhiễm máu tươi. Nàng hơi sửng sốt rồi phản ứng lại, vừa tức vừa hận, thất thanh khóc rống "Các ngươi giết chết hài tử ta, hài tử của ta…"

Lưu Bảo Phú lạnh lùng liếc nàng ta, vung tay áo "Đi!"

Hai tên tay chân ghét bỏ bắt lấy cánh tay Lôi Hướng Nhân, bị xông mùi khai đến nhíu mày.

Lôi Hướng Nhân cái khó ló cái khôn "Các ngươi bắt ả ấy, là ả bảo ta đem phương thức bán cho những người khác."

Nhóm người Lưu Bảo Phú đều dừng chân lại, nhìn Lôi Hướng Nhân với ánh mắt như nhìn một đống phân, khinh thường vô cùng.

Lôi Hướng Nhân còn tưởng đã thuyết phục được họ, cười làm lành "Bắt ả đi, bắt ả đi, đều là nữ nhân kia gây hoạ."

Triệu thị khó tin nhìn Lôi Hướng Nhân trừng trừng, đôi mắt không hề chớp một cái, cơ thịt trên mặt hoàn toàn vặn vẹo, dữ tợn đáng sợ.

Mấy tên tay chân kéo Lôi Hướng Nhân tiếp tục đi về trước.

"Lưu gia, cầu ngài bỏ qua cho ta đi, ta không muốn ngồi lao tù…" Nước mắt nước mũi Lôi Hướng Nhân chảy xuống ồ ạt, nhất kế không thành lại sinh một kế khác "Đợi đã, đợi đã. Ta bồi thường tiền, bồi thường tiền. Đại ca của ta, Lôi Thiết, các ngươi đều biết chứ? Y là lão bản Song Hưởng lâu, có tiền lắm!"

Thôn dân xem náo nhiệt đều đứng xa xa nhìn.

"Hở?" Lưu Bảo Phú hoài nghi nhìn gã "Tình huống nhà các ngươi gia đã điều tra, quan hệ giữa ngươi và đại ca ngươi không được tốt lắm."

Lôi Hướng Nhân tự tin nói: "Nói thế nào ta và y cũng là thân huynh đệ, y dám bỏ mặc ta?"

Gã còn không biết, hàng xóm nhà gã vừa nghe động tĩnh liền chạy đến Du nhiên điền cư báo cho Phúc thúc. Phúc thúc lại nhanh chóng bẩm báo cho Lôi Thiết.

Đoàn người đi đến nửa đường, Lôi Thiết liền xuất hiện, mặt vô biểu cảm đứng ở giữa đường.

"Đại ca, cứu ta!"

Tiếng 'Đại ca' này là lần duy nhất Lôi Hướng Nhân chân thành gọi.

Đáng tiếc, Lôi Thiết căn bản không nhìn đến gã, nói với Lưu Bảo Phú: "Ta và hắn không có quan hệ. Ngươi không cần dẫn hắn đến Du nhiên điền cư làm gai mắt tức phụ và nhi tử ta."

"Các hạ chính là Lôi lão bản Song Hưởng lâu?" Lưu Bảo Phú là thương nhân khôn khéo, không muốn đối địch với đối phương, khách khí nói "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Hạnh ngộ." Lôi Thiết nhàn nhạt gật đầu, phi thân rời đi, khinh công xuất thần nhập hóa.

Lưu Bảo Phú thầm may bản thân đã lựa chọn chính xác.

Lôi Hướng Nhân tuyệt vọng nhìn theo hướng Lôi Thiết rời đi, hai mắt trợn lên, ngất đi.

Thôn dân vây xem không một ai đồng tình gã, tâm họ đã sớm thiên về phía Tần Miễn, Lôi Thiết.

Vào ban đêm, nghe được tiếng khóc của Đại Bảo và Nhị Bảo, hàng xóm mới phát hiện Triệu thị lửa giận công tâm đến ngã ngồi tắt thở.

-Hết chương 162-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

163. Chương 163: Lôi Lão Tam, Lôi Lão Tứ Và Lôi Lão Ngũ

Tuy Lôi Hướng Nhân và Triệu thị khiến người chán ngán, nhưng các thôn dân không hề nghĩ hai phu thê họ lại có kết cục như vậy, tội nghiệp cho Đại Bảo và Nhị Bảo tuổi còn nhỏ đã mất cả song thân.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ chỉ có thể mời đại bá nương đến lo liệu tang sự cho Triệu thị, mặt khác viết thư khẩn gửi đi kinh thành báo tang. Chờ hai người nhận được hồi âm thì đã là hơn mười ngày sau.

Thư do Lôi Hướng Trí viết, Lôi Hướng Trí ở kinh thành cũng sống không dễ dàng.

Sau khi Lôi Đại Cường, Đỗ thị hay tin Lôi Hướng Nhân xảy ra chuyện, bảo Lôi Hướng Trí viết thư cho Lôi Thiết, muốn Lôi Thiết, Tần Miễn ra tiền chuộc Lôi Hướng Nhân ra. Lôi Hướng Trí không nghe theo, hắn cho rằng để Lôi Hướng Nhân ngồi lao tù vài năm cũng là chuyện tốt, ăn chút khổ sở sẽ nhận được bài học, nếu hai ba năm sau Lôi Hướng Nhân có tiến bộ, hắn ta sẽ nghĩ biện pháp Nếu Lôi Hướng Nhân không hề sửa đổi, vậy thì đành thôi, xem như không có người ca ca này. Lôi Đại Cường, Đỗ thị cân nhắc, vẫn quyết định nghe lời tiểu nhi tử. Chung quy bọn họ dựa vào tiểu nhi tử mà dưỡng lão, mà không phải nhị nhi tử. Cái chết của Triệu thị, Lôi Đại Cường, Đỗ thị chỉ thổn thức hai câu, không có nhắn nhủ gì. Về phần Lôi Đại Bảo, Lôi Nhị Bảo, ý Lôi Đại Cường, Đỗ thị là muốn Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ nhận nuôi chúng. Lôi Hướng Trí tạ lỗi về việc này, bày tỏ thật lòng trong thư, hắn ở kinh thành còn chưa vững chân, không đủ sức lo cho Đại Bảo Nhị Bảo, gửi về hai mươi lượng bạc kèm theo thư tín.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đều không nguyện ý thu dưỡng Đại Bảo và Nhị Bảo. Nếu chỉ nuôi lớn hai đứa thì khẳng định không thành vấn đề, nhưng chỉ bảo chúng nên người là một trách nhiệm rất nặng. Tính tình Đại Bảo, Nhị Bảo đã sớm bị Lôi Hướng Nhân, Triệu thị nuôi lệch, Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ tự nhận không có bản lĩnh kéo được chúng thẳng lại, cũng lo lắng Đại Bảo, Nhị Bảo vô hình trung sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho con cái mình. Là người, thì luôn có tư tâm. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai huynh đệ bàn bạc với nhau, lại viết thư gửi Lôi Hướng Trí, nói ra băn khoăn của bọn họ. Trong lúc đợi Lôi Hướng Trí hồi âm, hai huynh đệ cũng chưa dẫn Đại Bảo, Nhị Bảo về nhà mình, chỉ mỗi ngày mang cho chúng ba bữa cơm, cũng đốc thúc chúng đến học đường. Về phương diện ăn mặc, hai huynh đệ đều không bạc đãi Đại Bảo, Nhị Bảo, hài tử nhà mình có, Đại Bảo, Nhị Bảo cũng sẽ có. Thế nhưng, Lôi Đại Bảo và Lôi Nhị Bảo còn chưa ý thức được, nay chúng đã không còn Lôi Hướng Nhân và Triệu thị che

chở, không có tư cách bốc đồng nữa. Hai huynh đệ vẫn giống như trước bướng bỉnh và ngang ngược, thậm chí hơi bất mãn món ăn liền chửi ầm lên với Tiền thị, Tôn thị, học được hết chín phần Triệu thị, tới nỗi khiến phu thê Lôi Hướng Nghĩa và phu thê Lôi Hướng Lễ càng thêm không thích hai đứa nó.

Không qua bao lâu, Lôi Hướng Trí hồi âm. Lôi Đại Cường, Đỗ thị bảo Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đưa Đại Bảo, Nhị Bảo về nhà mẹ đẻ của Triệu thị, hằng năm, bốn người Lôi Thiết, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ và Lôi Hướng Trí mỗi người ra hai lượng bạc đưa Triệu gia, đến khi Đại Bảo tròn mười sáu tuổi mới thôi.

Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ thân là chú ruột Đại Bảo, Nhị Bảo, ra chút tiền hỗ trợ hai đứa lớn lên cũng nên, hai người đều không có ý kiến, nhưng ăn ý không nói chuyện ra tiền với Tần Miễn, Lôi Thiết.

Hai người rút thời gian đến chỗ lý chính một chuyến, nói chuyện muốn đưa Đại Bảo, Nhị Bảo về Triệu gia Nhà cửa của Lôi Hướng Nhân thì cho người khác thuê, chung quy phòng ốc trường kỳ không có người ở sẽ xuống cấp rất nhanh, đương nhiên tiền thuê nhà đều thuộc về Đại Bảo, Nhị Bảo, Lôi Hướng Nghĩa ghi sổ trước, tạm thời bảo quản thay chúng. Ruộng đất nhà Lôi Hướng Nhân cũng cho thuê, thu vào cũng là của Đại Bảo, Nhị Bảo, chờ sau khi hai đứa lớn lên sẽ giao lại chúng. Mấy việc này đều phải phiền lý chính đứng ra làm chứng. Nhà mẹ đẻ Triệu thị không có phân gia, vốn không đồng ý nhận nuôi Đại Bảo, Nhị Bảo, nhưng vừa nghe hàng năm sẽ lấy được sáu lượng bạc, lại đồng ý.

Sau khi Đại Bảo, Nhị Bảo bị đưa đi, chuyện nhà Lôi Hướng Nhân toàn bộ kết thúc.

Qua vài ngày, Lôi Hướng Lễ đến nhà Tần Miễn, muốn vay tiền hắn và Lôi Thiết, tính mở một tiệm tạp hoá tại nhà.

Tần Miễn vô cùng ủng hộ, trước kia đã phát hiện Lôi Hướng Lễ có chút đầu óc buôn bán, nay xem ra là thật. Mấy năm này, nhờ sự tồn tại của khu chế biến, điều kiện trong nhà các thôn dân tốt hơn trước rất nhiều, cũng thường bỏ tiền mua thêm chút món ngon cho bữa cơm Không ít phụ huynh lúc vui vẻ sẽ thưởng hài tử mình một hai đồng tiền, đợi gánh hàng rong ghé thôn thì có thể mua chút quà vặt ăn Ngoài ra, các thôn phụ cận cũng bắt đầu có người đến khu chế biến làm việc, nếu thôn Thanh Sơn có tiệm tạp hoá, trong nhà cần mua chút đồ linh *** càng tiện hơn, không cần chạy xa đến trấn trên. Thế nên Lôi Hướng Lễ mở tiệm tạp hoá trong thôn xác thực sẽ thu lợi nhuận.

Tần Miễn hào phóng cho Lôi Hướng Lễ mượn hai mươi lượng bạc, hơn nữa truyền thụ cho hắn ta một ít mánh lới buôn bán.

Lôi Hướng Lễ rất biết tiếp thu. Khoảng chục ngày sau, tiệm tạp hoá Lễ Ký khai trương, bán những món thôn dân thường xuyên cần dùng đến, như mỡ, muối, tương, dấm, trà, đường, rượu, kim chỉ,… một ít đồ nhắm như đậu phộng chiên, đậu nành rang muối, dưa cải, thịt muối và các món ăn vặt ngon rẻ, đối với người trong thôn mà nói, hàng hóa trong tiệm khá đầy đủ, hơn nữa hầu như mỗi thứ đều rẻ hơn trấn trên một hoặc nửa văn tiền. Không chỉ thế, Lễ Ký còn cho người mua cùng thôn ghi nợ, một tháng kết sổ một lần, nhưng nếu có người khất nợ ba lần liên tục, về sau sẽ không cho nợ nữa. Ngoài ra tiệm còn giúp các thôn dân bán hộ hàng thủ công mỹ nghệ tự làm như sọt nhỏ, giỏ nhỏ, túi tiền…, cung cấp tiện lợi cho thôn dân.

Để kéo sinh ý cho Lôi Hướng Lễ, Tần Miễn bảo Lôi Tần Nhạc ôm một vò trứng gà muối nhà mình làm đi gửi bán, mỗi trứng muối bán một văn tiền, rất được hoan nghênh.

Tôn thị khéo tay, thỉnh thoảng còn tặng cho mấy khách quen một ít điểm tâm nhỏ tự làm. Lôi Hướng Lễ nhiệt tình, Tôn thị hiền lành, thôn dân cùng thôn và vài thôn láng giềng dần dần quen tới nơi này mua đồ linh ***. Bọn nhỏ ở học đường hết tiết học cũng thỉnh thoảng chạy tới mua chút quà vặt, chẳng hạn như hạt dưa rang, một văn tiền mua được không ít, ăn đã đời. Không đến nửa tháng, tiệm tạp hoá Lễ Ký đã vững chân, sinh ý phát đạt vô cùng.

Thấy Tứ đệ đã kiếm được nghề ra tiền, Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị đều ngồi không yên. Hai người cũng không có tay nghề, chỉ biết làm ruộng, muốn thoáng cái nghĩ ra biện pháp kiếm tiền thật sự không dễ. Cuối cùng, vẫn là Tiền thị có chủ ý, không phải Ngô Địch trong thôn nuôi gà phát tài sao? Bọn họ có thể nuôi vịt. Trong thôn có vài cái ao to, còn có một con sông, điều kiện chăn nuôi đủ cả. Bất quá, có một vấn đề: Người ăn trứng gà và thịt gà nhiều nên nuôi gà có thể phát tài Bọn họ nuôi vịt, vậy cũng bán trứng vịt và thịt vịt sao?

Hai phu thê nghĩ đến Tần Miễn sành làm ăn buôn bán, liền đi thỉnh giáo Tần Miễn.

Tần Miễn tỏ vẻ tán thưởng và ủng hộ chủ ý của họ, đề xuất trước tiên nên nuôi một ít tích lũy kinh nghiệm, bởi cả hai đều còn trẻ, có đủ thời gian sức lực đi trải nghiệm, hoàn toàn không cần sốt ruột. Sau khi đúc kết được kinh nghiệm lại gia tăng số lượng chăn nuôi cũng chẳng muộn. Về phần tiêu thụ trứng vịt, thịt vịt, lại càng không cần lo, chỉ cần khám phá ra nhiều cách ăn trứng vịt, thịt vịt, nhất định sẽ bán ra được.

Hai phu thê rất tín nhiệm đầu óc làm ăn của Tần Miễn, tiếp nhận đề nghị của hắn.

Tần Miễn cũng cho họ vay hai mươi lượng bạc.

Không qua bao lâu thì tới tháng Chạp.

Lôi Hướng Trí cách mỗi hai tháng sẽ viết một phong thư cho các huynh trưởng, đã thành thói quen, trước khi hết năm lại gửi về một phong thư. Năm nay là năm đầu tiên nhập kinh, phải lưu lại kinh thành, để có thể kịp thời đi chúc tết, giữ ấn tượng tốt với thượng cấp Trong thư, hắn giải thích, nhận lỗi và chúc tết các huynh trưởng trước, gửi cùng thư còn có lễ mừng năm mới tặng cả nhà ba vị huynh trưởng.

Về phần Lôi Đại Cường và Đỗ thị, nghĩ cũng biết, sau khi thấy cảnh phồn hoa kinh thành, họ sẽ vui lòng trở lại nơi góc núi sao?

Không có Lôi Đại Cường, Đỗ thị và Lôi Hướng Nhân, ba nhà Lôi Thiết, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ trái lại còn thân thiết hơn, qua lại với nhà Lôi Đại Cương cũng gần hơn dĩ vãng. Tháng Giêng chúc tết, bốn nhà ngươi tới ta đi, thay phiên mời cơm, cực kỳ náo nhiệt.

Viên Viên và Mãn Mãn được hoan nghênh nhất trong đám tiểu bối, trong tháng Giêng, chỉ bao lì xì họ hàng đã thu vào hơn hai mươi, thêm lì xì thôn dân cho, tổng cộng phải hơn tám mươi bao.

Hai tiểu tử kia mừng húm ôm tráp tiền của mình ra, lấy tiền bạc trong bao xì cất vào hộp, còn bắt Tần Miễn, Lôi Thiết chuẩn bị cho mỗi đứa một cuốn sổ ghi chép, trịnh trọng viết lên trang đầu quyển sổ danh tự của chính mình.

Tên của hai tiểu tử khá nhiều nét, hơn nữa chỉ vừa học viết không lâu, ba chữ liền chiếm đầy cả trang giấy, chữ 'Duệ', 'Kỳ' và 'Lân' còn viết giống như là hai chữ rời, Tần Miễn cười trộm hơn nửa ngày.

Lôi Thiết bị hai đứa con ép phải áp đảo hắn lên giường, ba người cùng nhau gãi hắn ngứa ngáy.

Đầu xuân, trong thôn có thêm một đàn vịt, tổng cộng năm mươi con, lắc lư theo sát mông gà mẹ(1) chạy tung tăng khắp nơi, mỗi con lông mượt như nhung tựa như từng trái cầu lông vàng óng.

Tháng tư, Lôi Hướng Trí lại viết thư về, báo tin đã thăng lên thành Tu soạn Hàn Lâm Viện lục phẩm.

Tần Miễn có chút bất ngờ, tốc độ Lôi Hướng Trí thăng quan không khỏi quá nhanh. Nhưng dù thế nào, thăng quan là chuyện tốt, hắn cùng Lôi Thiết viết thư hồi âm chúc mừng.

Qua xong ngày mùa thì đã gần tháng Bảy, thời tiết nóng nực, không phải dịp tốt ra ngoài du ngoạn. Hơn nữa, năm nay nhà bọn hắn sẽ rất bận rộn. Viên Viên và Mãn Mãn tròn bốn tuổi, ngoài việc học tập, còn bắt đầu tu luyện cùng Tần Miễn, Lôi Thiết. Bốn tuổi là một trong các độ tuổi thích hợp trúc cơ nhất.

Viên Viên, Mãn Mãn trúc cơ không cần tiến hành giống như lần Tần Miễn trúc cơ, mà là trực tiếp dùng đan Trúc Cơ do Tần Miễn luyện chế. Hơn nữa Viên Viên, Mãn Mãn vốn thai nghén trong không gian, cơ thể hầu như không có tạp chất, quá trình hai nhóc trúc cơ không chịu bất cứ đau đớn nào.

Tu chân tổng cộng có mười hai giai đoạn: Trúc Cơ, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Động Hư, Đại Thừa và Độ Kiếp, mỗi một giai đoạn chia ra làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ. Hiện tại Tần Miễn đang là sơ kỳ Tâm Động, Lôi Thiết là trung kỳ Nguyên Anh, có hai người bọn hắn chỉ bảo, Viên Viên Mãn Mãn sẽ tu luyện thuận lợi.

-Hết chương 163-

Chú thích:

(1) không phải lỗi. Vịt không bao giờ ấp trứng, trứng vịt là do gà mái ấp thay nên ban đầu sẽ theo gà mái chạy tới chạy lui.

164. Chương 164: Muốn Giàu Phải Sửa Đường Trước

Viên Viên, Mãn Mãn chung quy vẫn còn nhỏ, có thể sẽ bất cẩn lỡ miệng lộ ra. Tần Miễn, Lôi Thiết không nói cho các nhóc họ đang luyện phương pháp tu chân, chỉ nói là một môn võ công bí quyết cao thâm. Không gian linh khí sung túc là nơi tu luyện tốt nhất. Mỗi lần Tần Miễn, Lôi Thiết đưa Viên Viên Mãn Mãn tiến vào không gian tu luyện, đều là chờ chúng ngủ say rồi đưa vào, Viên Viên Mãn Mãn tỉnh lại có hỏi, cũng chỉ nói đây là một nơi thần bí sâu trong núi của thôn Thanh Sơn. Cẩn thận như vầy là vì bảo họ cho cả nhà họ. Viên Viên, Mãn Mãn không hề nghi ngờ, trúc cơ xong, thuận lợi tiến vào sơ kỳ Khai Quang.

Một năm nay biến hoá của Nhất Điểm Bạch và Kim Mao cũng rất lớn. Tần Miễn không biết Yêu tu phân chia cấp bậc thế nào, nhưng căn cứ mức độ ngưng luyện chân nguyên trong đan điền Nhất Điểm Bạch, có thể phán đoán tu vi hiện tại của nó tương đương với sơ kỳ Dung Hợp của nhân loại, tiến bộ không nhỏ. Kim Mao và Nhất Điểm Bạch dường như có thể trao đổi với nhau, Kim Mao nay cũng bước lên con đường tu hành, tu vi tương đương với trung kỳ Khai Quang của nhân loại.

Nhất Điểm Bạch và Kim Mao có thể sống càng lâu, đối với một nhà bốn người Tần Miễn là một tin tốt.

Trong năm mới, trọng điểm phát triển của Tần Miễn không chỉ đặt ở nhà mình, mà còn đặt vào thôn Thanh Sơn. Thôn Thanh Sơn non xanh nước biếc, không khai phá một phen thì thật đáng tiếc. Nhưng chung quy hắn chỉ là một thường dân, việc này còn phải chào hỏi cùng lý chính.

Lý chính vừa thấy Tần Miễn, Lôi Thiết, Viên Viên, Mãn Mãn tới thăm, liền đoán lại có chuyện tốt vào cửa, cười ha hả đón cả nhà vào ngồi chơi, hối bà nhà mình nhanh nhanh chuẩn bị điểm tâm cho Viên Viên, Mãn Mãn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vẻ ngoài nhà lý chính có thay đổi, cửa sân, sân tường đều rực rỡ hẳn lên, trong sân còn học nhà Tần Miễn trồng một cây hoa và một cây ăn quả. Từ khi nhà Tần Miễn trồng cây hoa cây ăn quả trong sân, các thôn dân đều bắt chước theo, hầu như sân nhà mỗi người đều trồng thế, nghiễm nhiên trở thành một nét đặc trưng của thôn Thanh Sơn. Không nói đến việc đó, trồng hoa trồng quả chẳng những thuận mắt hơn để sân trần trụi, phòng ốc ở cũng thư thái, nhất là mùa xuân, ngửi thấy hương hoa, thần thanh khí sảng.

Vài thôn dân thấy một nhà Tần Miễn vào nhà lý chính gần nửa canh giờ mới ra về, sau đó vẻ mặt lý chính khá kỳ lạ, vừa có vẻ cao hứng lại vừa ưu sầu, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong sân.

Các thôn dân đều buồn bực: Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trên đường về nhà, Viên Viên Mãn Mãn xướng lên bài ca thiếu nhi Tần Miễn dạy các nhóc [Hổng nghe ngươi đâu](1). Mãn Mãn hát: "Ta hổng nghe hổng nghe, ta hổng nghe lời ngươi đâu, ta hổng nghe hổng nghe, ta hổng nghe lời ngươi đâu…"

Viên Viên hát: "Sáng sớm được nghỉ học, ta bồi phụ thân đi chợ, phụ thân khen ta thật ngoan, càng ngày càng ngoan…"

Mãn Mãn hát tiếp: "Phụ thân có chuyện rời đi, bảo ta đứng chờ tại chỗ…"

Hai tiểu gia hỏa phối hợp rất ăn ý, mỗi đứa hát xong hai câu thì đổi người, lúc xướng đến chữ 'ta' 'ngươi' 'hổng' thì tay nhỏ làm ra động tác tương ứng, mặt lộ ra biểu cảm vui mừng hoặc nghiêm nghị, chơi vui cực kỳ.

Tần Miễn không có dạy chúng làm vậy nên hết sức ngạc nhiên, muốn cười lại sợ chọc tức hai tiểu tử kia, đành hai tay khoác qua vai Lôi Thiết, núp sau lưng y khặc khặc cười trộm.

Khi cười phun ra hơi nóng phả vào gáy Lôi Thiết, như có như không trêu chọc, Lôi Thiết không nhịn được nữa túm người qua bên cạnh, kề sát vào lỗ tai hắn nói nhỏ "Tức phụ, nếu Viên Viên, Mãn Mãn biết ngươi đang cười trộm, có lẽ sẽ bắt ngươi cùng làm với chúng."

Tần Miễn lập tức ngậm miệng, nghiêm mặt giả vờ đứng đắn.

Ánh mắt Lôi Thiết chợt lóe ý cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn.

Một bài ca hát xong hai lần, bốn người vào cổng sân.

Viên Viên ngửa đầu nhìn Tần Miễn "Phụ thân, chúng ta muốn đi sân chơi chơi trò chơi."

"Có thể." Tần Miễn gật đầu "Bất quá, hôm nay phải học thêm mười từ."

"Dạ."

Hai tiểu gia hỏa tay nắm tay đi trước.

Tần Miễn, Lôi Thiết không nhanh không chậm theo sau.

Sân chơi chính là mảnh rừng nhỏ lúc trước được Tần Miễn thiết kế, Lôi Thiết tự tay cải tạo thành một vùng trời nhỏ, tận dụng cây gỗ bị chặt bỏ làm đồ chơi gỗ, thú vị vô cùng. Bên trong không chỉ có cầu bập bênh, xích đu, cầu trượt, ghế xoay, cầu khỉ.., còn có võng leo(2). Võng leo vừa dài vừa rộng, có thể biến đổi kiểu dáng, Tần Miễn có khi treo đứng võng lên thành một mặt tường võng, có khi gấp thành ba tầng, có khi làm thành một mê cung nhỏ… Viên Viên và Mãn Mãn thích nhất là leo võng, mỗi lần đều chơi đến khi không bò nỗi nữa mới thôi.

"Lão cha, ta muốn leo võng." Mãn Mãn gấp gáp mở miệng.

Lôi Thiết buộc dây an toàn cho hai đứa.

Hai người lập tức leo lên võng bò xa, chỉ chốc lát sau, trong sân chơi truyền ra tiếng cười khoan khoái.

Hạ nhân đưa hoa quả, trà nước và điểm tâm tới, Tần Miễn, Lôi Thiết an vị ở một bên trông chừng hai hài tử…

Buổi sáng hai ngày sau, nhị nhi tử nhà lý chính gõ đồng la, rao gọi khắp thôn "Các nhà ăn xong bữa sáng, đến nhà lý chính nghị sự, mỗi hộ một người Các nhà ăn xong bữa sáng, đến nhà lý chính nghị sự, mỗi hộ một người…"

Sau bữa sáng, các thôn dân tốp năm tốp ba đi tới nhà lý chính. Dù nói mỗi hộ chỉ cần một người đại diện, nhưng các thôn dân đều quan tâm đại sự của thôn, chỉ cần trong tay không có việc quan trọng thì đều kéo đến nhà lý chính.

Tần Miễn, Lôi Thiết ăn sáng xong, dặn Viên Viên Mãn Mãn ở nhà ôn lại bài tập hôm trước, rồi cùng nhau đến nhà lý chính.

Các thôn dân vào cửa, tự giác tìm chỗ ngồi xuống.

Lưu lão thái gia và Vương lão thái gia cũng được mời đến đây. Ngồi trên ghế thái sư dưới mái hiên.

Tần Miễn, Lôi Thiết cũng ngồi xuống hai ghế dựa cạnh nhau.

Đại nhi tử lý chính, La Hữu Phúc điểm danh, mặc kệ là ai tới tham gia nghị sự, chỉ gọi tên chủ hộ, đến lượt thì hô đáp một tiếng.

Sau khi điểm danh xong, lý chính phát biểu: "Vẫn là quy tắc cũ, lão phu giảng giải sự tình trước, nếu các vị có nghi vấn, đợi lão phu nói xong rồi hẵng hỏi."

Các thôn dân đã quen với phong cách sử xự của lý chính, đều không có ý kiến.

Lý chính ngồi xuống, nói tiếp: "Hôm nay mời các vị đến là để thương lượng chuyện sửa đường thôn Thanh Sơn. Vì sao trước đây thôn Thanh Sơn chúng ta nghèo như vậy? Vì sao lúc trước trong thôn không có học đường? Đều là vì vị trí thôn Thanh Sơn rất hẻo lánh, đường sá bấp bênh. Nếu có thể tu sửa đường, bất kể là ta vận chuyển lương thực ra ngoài bán hay mua đồ này nọ về, đều thuận tiện hơn rất nhiều. Nếu các vị còn chưa hiểu đạo lý bên trong, lão phu sẽ tìm một cách nói khác. Hiện tại, chúng ta muốn bán một xe lương thực, nếu là bốn trăm cân, cần một người đánh xe, sáu người đẩy xe, từ thôn đến trấn trên mất nửa canh giờ, còn phải trả sáu phần tiền công cho những người đẩy xe. Nếu đường dễ đi hơn, có lẽ chỉ hai người đẩy xe, bỏ ra hai phần tiền công là đủ, còn rút ngắn được thời gian. Các vị suy ngẫm xem có lý hay không. Chẳng những vậy, đường dễ đi, các cô nương cũng nguyện ý gả đến thôn chúng ta. Mọi người nói xem, một cô nương tốt sẽ bằng lòng gả đến một thôn đường lộ dễ đi hay một thôn đường lộ khó đi? Thế nên, sửa

đường không những có lợi cho chúng ta, còn có lợi cho con cháu chúng ta. Nhân lúc còn có thể lao động, chúng ta nên làm chuyện tốt để lại cho con cháu mai sau. Có phải hay không?"

Lời ông nói rất dễ hiểu, các thôn dân đều lý giải được, nhao nhao gật đầu.

Lý chính uống một ngụm trà, tiếp tục nói: "Trước khi cấy mạ vào trung tuần tháng Năm, hầu như mọi người đều có thì giờ rỗi. Lão phu định nhân dịp này tu sửa đường thôn. Mỗi nhà ra một sức lao động khoẻ mạnh, nếu nhà nào không ra được sức lao động, tức phụ, bà tử hay tiểu tử choai choai cũng phải xuất lực, làm chút việc nhẹ như bưng trà rót nước cho mọi người. Chuyện này, lão phu sẽ an bài thỏa đáng. Tóm lại, là một phần tử thôn Thanh Sơn, mỗi một nhà đều phải xuất lực. Nếu không thì ngươi đừng có đi đường do người khác tu sửa ra."

Có người há miệng muốn nói, lý chính nâng tay ngăn lại "Lão phu còn chưa nói xong. Chắc hẳn các ngươi đều đoán được, việc sửa đường là do Thiết tử và tức phụ Thiết tử đề xuất. Nhà bọn họ là thủ phú thôn Thanh Sơn, nhưng không quên chiếu cố bà con hương thân. Bọn họ đã nói với lão phu, sẽ cung cấp phương pháp làm gạch nung, sau này thôn chúng ta sẽ có được một con đường rộng rãi bằng phẳng bằng gạch nung. Việc này, chúng ta đều phải cảm tạ Thiết tử và tức phụ y. Lão phu muốn nói chỉ bấy nhiêu, các vị có dị nghị gì không?"

Lưu lão thái gia gật đầu "Đường, quả thực nên tu. Chỉ là rất nhiều nam nhân trong thôn đang làm việc cho khu chế biến, nếu họ đi sửa đường, công việc của khu chế biến chẳng phải sẽ bị chậm trễ ư?" Ông thân thiện nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết.

Lý chính nói: "Cho nên mới nói Thiết tử và tức phụ y phúc hậu, trong thời gian sửa đường, cho các nam nhân tạm dừng làm việc."

"Đúng là như thế." Tần Miễn nhìn quét qua mọi người "Sửa đường là đại sự của thôn, nhà chúng ta hiển nhiên ủng hộ toàn lực."

Các thôn dân tán thưởng hắn và Lôi Thiết không ngớt, còn có người đề nghị, thời điểm sửa đường, nhà Tần Miễn không cần ra sức lao động.

Việc sửa đường thuận lợi định ra.

Nung gạch cần chất đốt, đất, nước và lò gạch nung. Chất đốt, phụ cận thôn Thanh Sơn cây cối đầy núi, hoàn toàn có thể lấy nhiên liệu ngay tại chỗ Đất, thôn Thanh Sơn có một khe núi, đất tầng vững vàng, chất đất tốt, thích hợp chế thành phôi Nước, có sông ngòi nên không thiếu nước Về phần lò gạch, hiện tại làm ra một cái là được.

Do Tần Miễn chỉ đạo thôn dân xây một lò gạch và chế tác một khuôn gạch mẫu. Quê ngoại Tần Miễn có một nhà máy gạch, vì các phía đối tác xung đột mâu thuẫn nên giải tán, kinh doanh chưa được hai năm đã bỏ hoang. Tần Miễn và đồng bạn trong thôn thường xuyên đến lò gạch chơi đùa, kết cấu lò gạch ra sao, hắn nhớ rất rõ.

Chờ xây đường xong, lò gạch vẫn là tài sản chung của thôn, tiếp tục sử dụng. Trong thôn ai muốn xây nhà cất phòng, có thể đến đây nung gạch mà không cần bỏ tiền mua. Bởi vậy các thôn dân thực tận tâm, chỉ dùng một ngày đã xây xong lò gạch nung nhỏ.

Tần Miễn nhớ tỷ lệ tiêu chuẩn một viên gạch hình như là 240mm x 115mm x 53mm, gạch nung theo tỉ lệ này có thể phát huy hoàn mỹ khả năng chịu lực nén, bởi vậy Tần Miễn làm ra khuôn gạch mẫu không khác gì khuôn mẫu trong trí nhớ.

Lý chính sắp xếp nhân thủ nhanh chóng và thoả đáng. Hiện trong thôn có tất cả tám mươi hộ, mỗi hộ ra một sức lao động khoẻ, tức là tám mươi người. Lý chính an bài hai mươi người đốn củi, ba mươi người đào đất, mười người đi rút nhựa thông, mười người nung gạch, mười người còn lại sẽ linh hoạt điều động.

Dùng một tháng thời gian, lò gạch nhỏ nung ra đủ số gạch. Trong lúc chờ nung gạch, các thôn dân khác dùng xẻng, cuốc,… đi lấp những ổ gà hoặc gạt bỏ chỗ đất lồi trước, xử lý bằng phẳng đường. Sau đó dùng trục lăn lúa tráng đều đường, rồi lót chỉnh tề từng hàng gạch, lại dùng trục lăn lúa đè ép, khảm khối gạch vào trong đất. Cuối cùng, dùng nhựa thông hoà tan lấp kín kẽ hở giữa các viên gạch, nhựa thông không đủ thì dùng hỗn hợp kết dính trấu, nước gạo và nước vôi.

Toàn thôn hợp lực, bận rộn đằng đẵng hai tháng, con đường từ thôn Thanh Sơn dẫn đến ra khỏi núi trở nên bằng phẳng và mỹ quan.

Lúc lý chính tuyên bố có thể bắt đầu sử dụng đường, người lớn trẻ nhỏ cả thôn đều nhịn không được ra con đường gạch đá này giẫm giẫm đạp đạp một trận, ai nấy cao hứng bừng bừng, mặt mày sáng lạn.

Trần phu tử ban khoa cử chứng kiến cả quá trình thôn Thanh Sơn sửa đường xây đường, cảm khái muôn vàn, viết thư nói cho vài vị hảo hữu.

Người dân các thôn chung quanh hay tin, đều chạy tới xem náo nhiệt, hâm mộ không thôi. Bọn họ nhận thấy rất rõ, thôn Thanh Sơn biến đổi càng lúc càng tốt.

Khiến người thôn Thanh Sơn bất ngờ là, vài ngày sau, chuyện này thậm chí truyền đến tai Huyện lệnh trong huyện Chiêu Dương, Huyện lệnh triệu kiến lý chính thôn Thanh Sơn, thưởng ông năm mươi lượng bạc trắng.

Tâm tình lý chính kích động, một văn tiền cũng không giữ cho riêng mình, năm mươi lượng, trích ra hai mươi lượng mời người cả thôn ăn hai bữa cơm, còn lại ba mươi lượng, về sau dùng vào việc công của cả thôn.

-Hết chương 164-

Chú giải:

(1) Một bài hát thiếu nhi nhạc Hoa: nội dung bài hát khuyên trẻ con phải cảnh giác, tránh xa sự dụ dỗ vật chất của kẻ lạ mặt

Nghe thử ở: s:// .youtube.com/watch?v=xhU7x-6CgB8

(2) Võng leo

võng leo 2

---

165. Chương 165: Sơn Trang Nghỉ Mát Kỳ Lân

Đường tu sửa xong, các thôn dân tiến vào vào ngày mùa và tiếp tục công việc ở khu chế biến.

Tần Miễn sử dụng lò gạch nhỏ, sai các hạ nhân nung một ít gạch xanh, tu sửa con đường thôn bao quanh Du nhiên điền cư một chút, dùng gạch xanh từ cổng Du nhiên điền cư lót dọc theo tường vây phía Tây vòng qua cổng ra vào phía Bắc của khu chế biến trải dài đến chỗ tiếp giáp đường chính của thôn. Về sau có gặp trời mưa, xe ngựa trong nhà ra thôn không phải lăn qua lăn lại trong bùn nữa.

Đường gạch xanh bề rộng chừng mười thước, cách mỗi mười thước lại trồng một gốc cây và một gốc hoa trái phải hai bên ven đường, có chỗ là hoa mai, có chỗ hoa lài, có chỗ hoa cúc, chỗ khác là hoa mơ, đều đào từ trên núi về.

Ngày mùa qua đi, các thôn dân rãnh rỗi trở lại, giật mình phát hiện biến hoá bên ngoài bức tường vây của Du nhiên điền cư, cảm giác làm vậy trông cửa nhà rất đẹp mắt, cũng sôi nổi tốp năm tốp ba kết nhóm nung một ít gạch xanh, đem trải lên mặt đường trước nhà mình. Vài thôn dân rất có sáng kiến, lúc lót gạch rải thêm ít đá vụn trơn nhẵn tạo thành hình hoa hoặc động vật, càng thêm mỹ quan.

Lúc con đường gạch trước cửa các nhà nối liền với nhau, các thôn dân đột nhiên ý thức được, toàn thôn Thanh Sơn trở nên xinh đẹp hơn trước kia nhiều lắm. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đây chính là mục đích của Tần Miễn, bất tri bất giác dẫn dụ thôn dân cùng cải tạo thôn Thanh Sơn, cuối cùng biến thôn Thanh Sơn thành một thế ngoại đào nguyên.

Một buổi sáng mát mẻ, Tần Miễn và Lôi Thiết lại đến thăm nhà lý chính, trong tay Lôi Thiết còn cầm một cuộn tranh.

Vài thôn dân tình cờ nhìn thấy bọn hắn, cũng tò mò theo vào, lý chính cũng không thể đuổi người đi được.

"Tức phụ Thiết tử, lại có ý kiến gì hay à?" Lý chính nghĩ đến lần trước được quan phụ mẫu đại nhân triệu kiến, đích thân ca ngợi ông, thì kích động không thôi, mặt mày hồng hào hẳn. Tần Miễn cười nói: "Lý chính thúc, lần này ta và A Thiết là vì hai chuyện. Chuyện thứ nhất, chúng ta muốn hỏi thăm, có thể mua khu núi chung quanh thôn mình hay không?"

"Các ngươi muốn mua núi?" Lý chính tâm nói: Suy nghĩ của người có tiền thật khó hiểu. Núi kia không thể trồng lương thực, ở trong mắt ông không có bao nhiêu giá trị.

Tần Miễn gật đầu.

Lý chính nói: "Không có gì không thể mua, ta đến thị trấn lo liệu cho các ngươi một phần khế đất là được."

Tần Miễn nói: "Chúng ta muốn mua núi Phi Ưng phía sau thôn, ngài xem cần bao nhiêu bạc?"

Lý chính nghĩ nghĩ "Núi Phi Ưng... ngọn núi kia không nhỏ, ta nhớ mấy năm trước trấn Lưu Thuỷ có địa chủ một thôn mua ngọn núi phụ cận thôn hắn mất hơn ba trăm lượng bạc, núi Phi Ưng hẳn là không quá năm trăm lượng đâu."

"Vậy chúng ta mua núi Phi Ưng." Tần Miễn nói "Đến lúc đó ta và A Thiết sẽ cùng ngài đi thị trấn một chuyến. Phiền ngài nhiều lần như vậy, nhất định phải để chúng ta mời ngài một bữa cơm mới được."

"Ha ha, được." Lý chính vui vẻ nói.

Một thôn dân tò mò hỏi: "Tức phụ Thiết tử, các ngươi mua núi để làm gì?"

Tần Miễn cũng không kiêng dè "Chúng ta định xây một sơn trang nghỉ mát tại chân núi." Hắn không sợ người khác nối gót, thứ nhất, phong cách thiết kế sơn trang nghỉ mát của người khác không thể nào vượt qua hắn Thứ hai, hắn có máy gian lận, xây sơn trang nghỉ mát nơi vị thế cao càng vững chắc hơn người khác.

Mấy thôn dân vừa ngạc nhiên vừa bội phục.

Lý chính hỏi: "Chuyện thứ hai là...?"

Tần Miễn cười hỏi: "Lý chính thúc, ngài có muốn thôn Thanh Sơn trở nên xinh đẹp hơn? Ngài có mong người dân thôn Thanh Sơn càng thêm giàu có?"

Lý chính nghiêm mặt "Đương nhiên."

Tần Miễn như cười như không nhìn sang năm thôn dân kích động đến hai mắt phát sáng bên cạnh "Các vị đại ca, còn phải phiền các vị tránh đi một chút."

Tuy năm người rất muốn biết chủ ý hay gì đó của Tần Miễn, nhưng lại sợ chọc hắn mất hứng đổi ý, đành cười thân thiện, khách khách khí khí chắp tay với hắn và Lôi Thiết rồi rời đi.

Lúc này Tần Miễn mới nói: "Muốn thôn chúng ta trở nên càng mỹ lệ, thứ nhất, trồng hoa Thứ nhì, trồng cây ăn quả, khiến bốn mùa đều có hoa, bốn mùa đều kết quả. Nhưng hoa quả không thể tuỳ tiện trồng đại, phải trồng theo quy hoạch, tỷ như, khối đất này chỉ trồng hoa, khối đất kia để trồng cây ăn quả. Ngoài ra, không phải mọi người đều trồng giống nhau một loại quả, mà là nhà này trồng đào, nhà kia trồng lê, để tiện chăm sóc và bảo chứng mọi nhà đều thu được lợi nhuận. Thử nghĩ xem, nếu ai cũng trồng đào, quá nhiều đào sẽ rất khó bán ra, hơn nữa chủng loại rất nghèo nàn."

Lý chính không ngừng gật đầu.

Tần Miễn trải mở cuộn tranh Lôi Thiết cầm khi nãy ra bàn "Đây là hình ảnh thôn Thanh Sơn sau khi cải tạo, ngài xem thử."

Lý chính nhìn bức vẽ với nhà cửa chỉnh tề, đường đi rộng mở, biển hoa mỹ lệ, cây ăn quả kết trái nặng trĩu... kinh ngạc tán thán không ngớt.

"Thật đẹp! Chỗ này là ruộng sao?"

Lý chính nhìn ra nội dung của bức vẽ.

Tần Miễn gật đầu "Không sai, ruộng trong tranh và ruộng thôn chúng ta, vô luận số lượng hay vị trí đều giống hệt."

"Là ngươi vẽ? Nhất định tốn không ít công sức." Lý chính vỗ vỗ vai hắn.

Lôi Thiết: "Bốn ngày."

"Hai người các ngươi đã hao tổn tâm trí." Lý chính cảm khái.

"Chỉ là tận hết sức mọn. Nếu thật sự cải tạo thôn Thanh Sơn, một vài mẫu ruộng của thôn dân cần đổi sang trồng cây ăn quả." Tần Miễn dừng một chút "Đây chỉ là ý tưởng của chúng ta, có thể thực hiện hay không vẫn phải dựa vào lý chính thúc ngài. Việc duy nhất chúng ta có thể cam đoan là sẽ chỉ dẫn các thôn dân trồng hoa và cây ăn quả hết khả năng mình."

Lý chính nhíu mày không nói một lúc lâu. Nếu có thể giúp thôn Thanh Sơn trở nên càng mỹ lệ, các thôn dân càng giàu có, ông đương nhiên vui lòng. Nhưng chuyện này nào đơn giản như vậy. Chỉ mình ông đồng ý cũng vô dụng, còn phải xét đến suy nghĩ của các thôn dân. Hàng năm các hộ nhà nông phải đóng số lượng thuế ruộng nhất định, nếu đổi vài mẫu ruộng trồng lương thực sang trồng cây ăn quả, sản lượng lương thực hiển nhiên sẽ giảm đi, chẳng may sản xuất kém không giao đủ số lượng thuế ruộng, các thôn dân phải bỏ tiền bù vào. Lỡ như trồng hoa và cây ăn quả không kiếm được tiền, chẳng phải là bức các thôn dân đến tuyệt lộ?

Tần Miễn hiểu băn khoăn của ông "Việc này không cần phải gấp gáp quyết định, lý chính thúc có thể chậm rãi suy xét, dù cuối cùng không thành cũng không ngại."

Nỗi lo âu trong lòng lý chính dần tan, ông khẽ cười tự giễu "Là ta cứng nhắc. Ngươi nói đúng, việc này không vội. Vẫn nên giải quyết chuyện mua núi cho các ngươi trước đi. Ngày mai đi thị trấn luôn được không?"

"Không thành vấn đề."

Những thôn dân khác, từ chỗ năm người nghe tin Tần Miễn cung cấp chủ ý kiếm tiền hay cho mọi người, liền khó nén kích động chạy đến nhà lý chính và nhà Tần Miễn hỏi thăm tin tức, đáng tiếc đại môn nhà lý chính và nhà Tần Miễn đều đóng chặt. Các thôn dân đành phải kiềm chế tâm trạng nôn nóng, chờ lý chính triệu tập bọn họ nghị sự.

Ngày kế, Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo Viên Viên Mãn Mãn, cùng lý chính cưỡi xe ngựa to nhà mình đến huyện Chiêu Dương.

Lý chính cũng dẫn theo đứa cháu củ cải đỏ(1) sáu tuổi. Người La gia dạy dỗ củ cải đỏ rất tốt, tuổi chưa lớn đã hiểu chuyện và khôn khéo, ở trước mặt Viên Viên Mãn Mãn là một tiểu ca ca đủ tư cách.

Đến thị trấn, nhóm người đi huyện nha trước, chi bốn trăm năm mươi lượng bạc mua ngọn núi Phi Ưng, lo liệu khế đất và bồi dưỡng cho sai dịch ở nha môn tiêu mười lượng bạc.

Chính sự xong xuôi, ba người lớn mang theo ba đứa bé đi dạo quanh phố phường, mua chút đồ chơi nhỏ cho ba đứa nhỏ, gần giữa trưa thì đến tửu lâu nhà Niếp Hành ăn cơm trưa.

Niếp Hành vừa vặn có mặt ở đây.

Thê tử Niếp Hành hiện mang thai hơn hai tháng, vài lần trước đến Song Hưởng lâu không ngừng lải nhải bên tai Tần Miễn, nói muốn mượn Viên Viên Mãn Mãn về ở lại nhà hắn một thời gian ngắn. Đáng tiếc Tần Miễn, Lôi Thiết không bằng lòng, nếu để Viên Viên Mãn Mãn đi một mình, hai người lại không yên lòng, ý tưởng cuối cùng không thành.

"Nếu Viên Viên Mãn Mãn chịu theo ta về nhà ở vài ngày, nội tử nhất định sẽ sinh được bé trai." Niếp Hành lộ vẻ tiếc hận nói.

Tần Miễn chê cười hắn ta "Muốn con trai đến vậy hở? Cẩn thận nương tử ngươi biết sẽ bắt ngươi quỳ ván giặt đồ."

Niếp Hành cười nói: "Chỉ tại Viên Viên Mãn Mãn dễ thương quá, ta mong có thể có được một đứa đáng yêu giống như chúng vậy."

Từ trong túi đeo, Mãn Mãn lấy ra một khối kẹo sữa vị trái cây Tần Miễn tự làm đưa cho hắn ta, nghiêm trang nói: "Niếp thúc thúc, viên kẹo này cho thẩm thẩm ăn, thẩm thẩm nhất định có thể sinh tiểu đệ đệ đáng yêu."

Niếp Hành sửng sốt, trong lòng ấm áp, xoa xoa đầu nhỏ của nhóc, nhận khối kẹo quý trọng cất vào hà bao, cười ha ha "Ừ, cám ơn Mãn Mãn, ta nhất định sẽ đưa khối kẹo này cho thẩm thẩm ngươi ăn."

Niếp Hành về nhà, thực sự nhét viên kẹo vào miệng nương tử hắn. Niếp thiếu phu nhân còn tưởng tướng công mình rốt cuộc cũng hiểu cách dỗ dành người, liên tục mấy ngày đều cười rạng rỡ…

Từ thị trấn trở về thôn Thanh Sơn, Tần Miễn, Lôi Thiết bắt tay kiến tạo sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân.

Ba ngày sau, lý chính triệu tập toàn bộ thôn dân đến nhà ông nghị sự, thuật lại lời Tần Miễn nói một lần, cũng bảo họ suy nghĩ kỹ càng.

Phản ứng của các thôn dân khiến Tần Miễn và lý chính thật không ngờ, vậy mà không ai phản đối hay do dự. Tất cả mọi người đều tin tưởng năng lực của Tần Miễn, nguyện ý cùng hắn cược một phen.

Tần Miễn lâm vào cảm động, cảm giác các thôn dân cũng có một mặt đáng yêu, càng có niềm tin về việc cải tạo thôn Thanh Sơn.

Lý chính vui mừng, quyết định cũng kiên định. Ngay cả các thôn dân cũng tin tưởng Tần Miễn, Lôi Thiết như thế, ông lại càng phải tin tưởng bọn họ, chỉ cần già trẻ lớn bé đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể thành công.

Bởi vì mùa trồng hoa và trồng cây ăn quả tốt nhất là mùa xuân, kế hoạch cải tạo thôn Thanh Sơn tạm thời gác lại đến sang năm.

Trước khi cho mọi người giải tán, lý chính dặn các thôn dân bảo mật việc này, tránh phát sinh rắc rối khác.

Tần Miễn, Lôi Thiết tiếp tục ôm đồm chuyện sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân. Từ lên núi chặt cây lấy cây, đào đất, sửa đường, mua đá, vật liệu…, từ lúc khởi công đến khi xây dựng xong, tổng cộng mướn hơn một trăm người, bận rộn suốt từ tháng Bảy đến cuối tháng Mười hai, trải qua nửa năm, sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân lộ ra diện mạo hoàn chỉnh.

Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo Viên Viên, Mãn Mãn, Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, trở thành nhóm người thứ nhất vào ở sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân.

Cả tòa sơn trang gần như đều kiến tạo từ gỗ, tổng cộng có sáu viện lạc, vì là sơn trang 'nghỉ mát' nên tên viện cũng mang theo hơi thở mát mẻ, lần lượt là Thanh Xuân các, Lương Hạ quán, Hàn Thu lâu, Lãnh Đông viện, Tả Sương cư và Hữu Tuyết uyển, sáu viện phong cách khác biệt, đình đài lầu các, chẳng chịt thi thú Trùng ngư điểu thú, phi động hào đoan(2). Trong ngoài sơn trang, cổ thụ san sát, cỏ cây sâu thẳm, là chốn u nhã tĩnh mịch. Có thể tưởng tượng, đến ngày hè, nơi này ắt sẽ là một thắng địa nghỉ mát tuyệt hảo.

-Hết chương 165-

Chú thích:

(1) Củ cải đỏ: Biệt danh của liệt sĩ cách mạng Tống Chấn Trung. Nay để chỉ những đứa bé đầu to thân nhỏ.

(2) Trùng ngư điểu thú, phi động hào đoan: Trích từ bài [Thấm viên xuân · Thơ không nghèo] của Trần Nhân Kiệt thời Nam Tống

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam] 166

166. Chương 166: Thế Ngoại Đào Nguyên + Lôi Đại Tướng Quân

Sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân không thích hợp cho người thường ở vào mùa đông, khắp nơi phủ đầy khí rét. Tần Miễn, Lôi Thiết không sợ lạnh, Viên Viên Mãn Mãn có linh khí cung cấp hơi ấm, chỉ ở vài ngày thì không thành vấn đề.

Viên Viên, Mãn Mãn phát hiện tên sơn trang là đặt theo danh tự các nhóc, hớn hở mang theo Nhất Điểm Bạch, Kim Mao thám hiểm nơi nơi. Nhất Điểm Bạch, Kim Mao đặc biệt thích chỗ này, đối với chúng nó giống như là được về rừng sâu núi thẳm vậy.

"Nhất Điểm Bạch, Kim Mao." Lôi Thiết mở miệng gọi.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao phi nhanh chạy về.

"Trông Viên Viên và Mãn Mãn." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Nhất Điểm Bạch gật gật đầu, cùng Kim Mao trở lại cạnh Viên Viên, Mãn Mãn.

Lôi Thiết nắm tay Tần Miễn, đi về một hướng khác.

"Đi đâu vậy?" Tần Miễn khó hiểu, mơ hồ đoán được Lôi Thiết gấp gáp như vậy là muốn làm gì, tim chợt đập gia tốc. Mấy tháng nay cả hai đều vì sơn trang nghỉ mát bận đến mức chân không chạm đất, chẳng thân mật được mấy lần. Hắn không ngại thừa nhận, bản thân cũng muốn Lôi Thiết, rất rất muốn, chỉ nghĩ thôi mà toàn thân đã khô nóng.

Lôi Thiết không nói chuyện, bước đi ổn trọng như cũ, nhưng lộ rõ vài phần vội vàng. Tần Miễn xoay người ra trước mặt đối phương, hai tay vòng qua hông y, hôn môi một cái, rồi mỉm cười nhìn y.

Lôi Thiết ôm chặt hắn, phi thân lên, lấy chạc cây vươn ngang ra làm điểm bật phóng lên cao, càng bay càng cao, vài giây sau, xuất hiện tại một gian nhà trên cây.

"Làm hồi nào vậy?" Tần Miễn kinh hỉ không thôi, lôi kéo tay y đánh giá chung quanh.

Gian nhà trên cây dài chừng hai trượng(), rộng hai trượng, cao khoảng một trượng, không gian rộng mở, nóc nhà, vách tường, sàn nhà đều dùng trúc xanh to cỡ cánh tay người lớn ghép nối thành, có cửa sổ, cửa ra vào, chế tác khéo léo *** xảo, thanh thoát tươi mát. Ngày hè vào đây ở nhất định rất mát mẻ.

1 trượng = 4 mét

Chính giữa nhà trải một tấm thảm dày to cỡ chiếc giường. Tần Miễn thâm ý nhìn Lôi Thiết một cái, đi đến cửa ló đầu nhìn xuống, gian nhà trên cây cách mặt đất gần tám trượng, có thể nhìn đến Viên Viên Mãn Mãn đang thích thú chạy vòng quanh Kim Mao, Nhất Điểm Bạch trong sơn trang.

Đang nhìn, chợt bị Lôi Thiết từ sau lưng ôm lấy, giọng y khàn khàn, tràn ngập ám chỉ "Tức phụ, muốn ngươi."

Tần Miễn giống như rơi vào lò hoả thiêu, xoay người, dùng sức bổ nhào vào đối phương.

Hai người lăn trên thảm sàn, nhanh chóng quấn quýt lấy nhau…

Viên Viên Mãn Mãn chơi thật lâu, bỗng nhiên không thấy bóng dáng Tần Miễn, Lôi Thiết cũng không hoảng, đi vào Lương Hạ quán ngủ lại đêm nay, ăn một ít quà vặt trong túi, sau cảm thấy hơi mệt, cởi giày bò lên giường nằm xuống, còn tự giác đắp chăn.

Nhất Điểm Bạch và Kim Mao nằm sấp xuống bên giường, khép hai mắt, thủ hộ bọn nhóc.

Động tĩnh trong gian nhà trên cây thật lâu sau mới dừng.

Trận vận động say sưa ướt át chấm dứt, Tần Miễn cảm giác như có linh kiện gỉ sét nào đó trong thân thể lần nữa khởi động lại, *** thần đại chấn, sức lực sung mãn. Hắn quay đầu nhìn sang Lôi Thiết, cũng giống hắn, từ trong tới ngoài tản ra khí tức vui thích và thoả mãn, kiềm lòng không đậu nhào lên hôn môi y, thân thể bất giác cọ xát theo.

Cổ họng Lôi Thiết phát ra tiếng gầm nhẹ nặng nề, không nhịn được lật đối phương ngã nằm xuống thảm, lại phủ mình lên…

"Tức phụ?"

Tần Miễn chôn đầu trong ngực Lôi Thiết, tứ chi quấn chặt tứ chi đối phương, kháng nghị trong im lặng. Hắn thật sự không làm nổi lần ba a.

Lôi Thiết bị hắn siết chặt, cũng không giãy dụa, còn mỗi phần đầu là có thể động, bèn cúi đầu hôn hôn những sợi tóc mềm mại kia "Tức phụ, nơi này là của hai chúng ta."

Tần Miễn mở mắt ra, ngẩng đầu, trêu ghẹo: "Cả nhi tử cũng không nói?"

"Ừ." Hai mắt Lôi Thiết nhìn thẳng hắn.

"Được." Tần Miễn cười khẽ, hai cánh tay ôm cổ đối phương. Dù Lôi Thiết có bảo hắn nói cho nhi tử sự tồn tại của chỗ này, hắn cũng không nỡ.

Hai người dây dưa thêm chốc lát mới đứng lên ăn mặc chỉnh tề, trở lại mặt đất.

Viên Viên, Mãn Mãn đã tỉnh ngủ, thấy hai vị phụ thân, cùng nhau chạy tới.

Viên Viên quan sát phụ thân và lão cha, phụ thân đang cười, này không có gì kỳ quái, nhưng ánh mắt lão cha hình như cũng đang cười, làm nhóc hơi hiếu kỳ "Phụ thân, lão cha, hai người đi đâu vậy?"

"Khụ..." Tần Miễn chột dạ nhìn qua chỗ khác "Tùy tiện đi lanh quanh thôi, xem có chỗ cần sửa hay không ấy mà."

Mãn Mãn khoanh hai tay trước ngực, ý vị sâu xa "À –"

Nhóc và ca ca cũng không ngốc. Mấy tiểu đồng bọn khác đều sống cùng với một phụ thân một người nương, mà nhóc và ca ca thì có hai cha, không có nương. Nhưng phụ thân bọn nhóc lợi hại gấp mười phụ thân của các tiểu đồng bọn, lão cha bọn nhóc thì phải lợi hại hơn gấp trăm lần nương của các tiểu đồng bọn.

Nếu Tần Miễn và Lôi Thiết đọc được suy nghĩ của hai đứa con, nhất định Tần Miễn sẽ đắc ý đến nghênh ngang cười to, bởi vì hai tiểu gia hỏa rõ ràng đặt Lôi Thiết ở vị trí 'nương', mà Lôi Thiết không biết nói chuyện, chỉ có thể yên lặng buồn bực dưới đáy lòng.

Lôi Thiết dễ dàng ôm đồng thời Viên Viên và Mãn Mãn lên "Tức phụ, về phòng."

"Phụ thân, nhà cải đỏ đã sắm xong đồ tết, nhà chúng ta khi nào mới mua?" Mãn Mãn nằm gục trên vai Lôi Thiết, hỏi Tần Miễn.

Tần Miễn nói: "Ngày mai. Ngày mai ta với lão cha dẫn các ngươi đi trấn trên."

Thời gian phi nhanh, lại sắp đón Tết.

Ngũ phòng(1) Lôi gia Lôi Hướng Trí năm nay không trở lại ăn Tết.

Đông đi xuân đến, Viên Viên và Mãn Mãn năm tuổi.

Trung tuần tháng Hai, Tần Miễn, Lôi Thiết bắt đầu dẫn dắt người cả thôn cải tạo thôn Thanh Sơn. Có vài hộ nông dân điều kiện trong nhà hơi kém, không mua nổi nhiều hoa và cây ăn quả, Tần Miễn sẽ cho họ vay. Chỉ cần nhân phẩm không có vấn đề, Tần Miễn đều sẽ mượn, viết giấy nợ là được.

Thời gian làm bạn với Viên Viên Mãn Mãn ít đi, hai phu phu bèn đưa Viên Viên Mãn Mãn đến ban khoa cử của học đường thôn Thanh Sơn. Hai tiểu gia hoả trở thành học trò nhỏ tuổi nhất trong ban.

Mới đầu Trần phu tử còn không tình nguyện, cảm thấy tuổi hai đứa bé quá nhỏ, lo không thể quản giáo tốt. Tần Miễn không lý luận cùng phu tử, chỉ đề nghị ông cho phép Viên Viên Mãn Mãn thử lên lớp hai hôm.

Hai ngày sau, Tần Miễn muốn đem Viên Viên Mãn Mãn về, Trần phu tử lại không bằng lòng. Vì ông phát hiện Viên Viên Mãn Mãn chẳng những nghe lời, còn thực thông minh. Thế là Viên Viên Mãn Mãn giống như các hài tử trong thôn khác, ăn sáng xong thì đeo túi sách trên lưng đến học đường, giữa trưa về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi lại đi học đường, đầu giờ Dậu tan học.

Dù Tần Miễn, Lôi Thiết bề bộn nhiều việc, mỗi ngày vẫn sẽ dành ra nửa canh giờ phụ đạo bài học cho các nhóc, cũng dạy chúng một ít tri thức hiện đại.

Đến thượng tuần tháng Ba, hoa và cây ăn quả hầu như đã trồng xuống hết ở những nơi theo quy hoạch cải tạo. Tần Miễn lặng lẽ tưới thêm nước linh tuyền pha loãng, đảm bao hoa và cây ăn quả sống được, rồi mời về bốn vị hiểu biết cách chăm sóc cây hoa, cây ăn quả và Phương đại gia cùng nhau truyền thụ cho thôn dân kinh nghiệm chăm sóc cây trồng.

Hạ tuần tháng Ba, các loại cây hoa cây ăn quả lục tục trổ bông, phấn trắng vàng tím… đua nhau khoe sắc, rực rỡ muôn vẻ. Thôn Thanh Sơn nhất thời từ thiếu nữ bình phàm biến thành thiên tiên hạ phàm. Các thôn dân đi trong biển hoa, ngửi các loại hương thơm, thần thanh khí sảng, eo lưng đều thẳng hơn trước. Nhìn từ xa xa, thôn Thanh Sơn càng thêm mỹ lệ, cao thấp bất đồng, nhà cửa nhấp nhô san sát thấp thoáng giữa hồng hoa lục liễu, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Biến hoá của thôn Thanh Sơn lôi kéo sự chú ý của những thôn khác, không ai không hâm mộ, hầu như mỗi ngày đều có người chạy tới ngắm hoa. Ngắm thì được, tuyệt đối không cho phép hái. Bằng không, chó trong thôn sẽ rượt theo, không hai ba dặm không chịu bỏ.

Tháng Sáu, đào chín muồi, hương vị ngọt lành. Lý chính và các thôn dân triệt để yên lòng.

Hoa quả chín cây, ngoài trừ chở đến trấn trên bán một ít, còn lại đều vận ra vùng ngoài. Tần Miễn không dạy các thôn dân cách làm mứt quả hay hoa quả đóng vò. Về mặt này thì hắn có tư tâm, chỉ một nhà hắn không thể giám sát toàn bộ thôn dân. Vạn nhất có người làm hàng nhái ăn theo sẽ dẫn đến phiền phức lớn. Cũng không phải không có thôn dân nghĩ ra cách làm mứt quả, nhưng vì nhãn hiệu Nhất Tuyến Thiên đường lớn mạnh, họ căn bản không thể mở rộng thị trường, mứt quả làm ra nhiều nhất là bán cho người địa phương nếm thử vị mới mẻ, mà không thể giống như mứt quả của Nhất Tuyến Thiên đường có thể tiêu thụ đi xa. Bất quá, do hương vị hoa quả rất ngọt, nội bán hoa quả đã cho nhiều lãi, khá hơn chỉ trồng hoa màu ngũ cốc nhiều.

Ngoài ra, hoa quả thôn Thanh Sơn bán cho người bản thôn chẳng khác gì cho không. Tỷ như, nhà Giáp trồng đào, nhà Ất trồng lê, người ngoài thôn mua đào là tam văn tiền một cân, mua lê thì bốn văn tiền một cân, nhưng Giáp mua lê của nhà Ất chỉ cần một văn tiền một cân, Ất mua đào nhà Giáp cũng là một văn tiền một cân. Kể từ đó, các thôn dân đều có thể ăn được hoa quả ngon rẻ. Bọn nhỏ cũng có thể hấp thu dinh dưỡng toàn diện, trắng hơn nộn hơn khỏe mạnh hơn trẻ con thôn khác rõ rệt.

Hoa cũng tiêu thụ ra ngoài, loại bất đồng, giá bất đồng. Một chậu cúc dại giá chỉ mười văn tiền, nhưng một chậu sơn trà cánh hoa chúm chím hình vương miện có thể bán được hai trăm văn một chậu.

Cuộc sống người dân thôn Thanh Sơn ngày càng tốt, quan hệ giữa thôn dân càng thêm hài hoà.

Có một chuyện bị lý chính nói trúng. Cô nương khác thôn trước kia đều không muốn gả đến thôn Thanh Sơn, nay lại cố tìm mọi cách muốn gả vào, thậm chí còn có cha nương nhà gái vụng trộm nhìn trúng tiểu tử nào đó thôn Thanh Sơn, sau đó mời bà mối đi làm mai. Tâm tư các tiểu tử bản địa đều nở hoa, chẳng sợ bộ dạng lưng hùm vai gấu, chỉ cần làm người an phận chịu khó, vẫn sẽ có cô nương nhìn trúng Ngược lại, các cô nương bản địa không muốn gả ra ngoài, càng hi vọng có thể gả cho người cùng thôn, làm phụ mẫu cũng mong cô nương nhà mình sống tốt, không giống như trước không muốn gả con cho người trong thôn.

Không chỉ thế, có vài nhà thôn khác hoặc có quan hệ bà con với người bản thôn, vụng trộm tặng lễ cho lý chính, hi vọng có thể chuyển đến thôn Thanh Sơn. Lý chính đều không đồng ý. Chỉ Trần phu tử là ngoại lệ. Ông tính chuyển cả nhà đến định cư thôn Thanh Sơn, lý chính và các thôn dân nhiệt liệt hoan nghênh.

Tháng Bảy, thời tiết bắt đầu nóng bức, sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân chính thức kinh doanh. Những khách nhân đến Kỳ Lân sơn trang hầu như đều do tin tưởng thực lực của Song Hưởng lâu, sau khi tới mới phát hiện chỗ trọ, món ăn, thức uống, điểm tâm, hoạt động giải trí… không mặt nào không là sự trải nghiệm mới mẻ nhất, mà sơn trang nghỉ mát khác chưa từng có. Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, sáu viện lớn gồm mười bốn viện nhỏ toàn bộ chật kín.

Những người này đến còn kéo kinh tế thôn Thanh Sơn phát triển, chẳng hạn có khách nhân muốn vào vườn hoa nhà nào đó hái chút hoa, đến vườn trái cây nhà ai hưởng thụ niềm vui tự mình hái quả, hoặc ra ao hồ nhà ai nhận thầu lội nước hái hạt sen đào ngó sen, không những thu tiền hoa, tiền trái cây, tiền củ sen, còn thu tiền 'ngắt hái'. Kẻ có tiền mua là sự hưởng thụ, ngay cả sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân phí ăn ở đắt đỏ cũng chi nổi thì sao luyến tiếc chút tiền mua hoa quả này? Cứ thế, người xài tiền vui vẻ, người kiếm tiền cũng vui vẻ.

Mãi đến khi mùa hè nực nội trôi qua, vẫn có người lục tục đến sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân, không phải để tránh nóng, mà là vì hưởng thụ phong cảnh mỹ lệ thôn quê.

Trong bận rộn mà vui sướng, một năm lại qua đi.

Tháng Ba, xuân về hoa nở.

Lý chính vận động các thôn dân trồng hoa hai bên đường lớn, tiến hành 'cây xanh hoá' theo như lời Tần Miễn, để con đường dẫn vào thôn Thanh Sơn cũng trở nên đẹp mắt.

Một nhà Tần Miễn có cống hiến trọng yếu với sự phát triển của thôn Thanh Sơn, được miễn tất cả các hoạt động tập thể.

Vừa lúc hôm nay là ngày nghỉ bảy ngày một lần của học đường thôn Thanh Sơn, Viên Viên Mãn Mãn muốn đi xem trồng cây, Tần Miễn, Lôi Thiết liền dẫn hai đứa cùng với Nhất Điểm Bạch, Kim Mao đi bộ lên núi sau thôn sau xem mọi người trồng cây.

Trên núi, gót sắt leng keng, một đội binh sĩ áo giáp sắt cưỡi khoái mã uy nghiêm chạy tới, 'Hiu' dừng lại trước mặt các thôn dân đang làm việc sục sôi ngất trời.

Ai nấy đều ngừng động tác, tò mò nhìn lén đội quân binh.

Lý chính buông xẻng trong tay xuống, bước nhanh qua "Xin hỏi các vị — Hướng Trí tiểu tử?"

Lôi Hướng Trí không chú ý tới ông, ánh mắt phức tạp dừng ở Lôi Thiết đang sóng vai đứng cạnh Tần Miễn, nhìn Viên Viên Mãn Mãn chơi đùa.

Lôi Thiết chợt lơ đãng nhìn qua, mày khẽ nhíu lại.

Người đứng đầu đội ngũ binh sĩ giáp sắt tuổi chừng bốn mươi, mặt mày sáng sủa, nét mặt mang theo vài phần kiêu ngạo, nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng ở Lôi Thiết, lập tức vui mừng, giục ngựa đi qua, nhanh nhẹn xuống ngựa, khom lưng chắp tay bái chào Lôi Thiết, ngữ điệu khách khí mà nịnh nọt "Tạp gia xin thỉnh an Lôi đại tướng quân! Lâu ngày không gặp, Lôi đại tướng quân vẫn khoẻ?"

-Hết chương 166-

Chú giải:

(1) Phòng: chi (một nhánh trong gia tộc)

Quyển 3 Hoàn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

167. Chương 167: Hai Đạo Thánh Chỉ

"Tạp gia xin thỉnh an Lôi đại tướng quân! Lâu ngày không gặp, Lôi đại tướng quân vẫn khoẻ?"

Chúng thôn dân đều trợn mắt chết đứng, nhìn Lôi Thiết với vẻ kinh nghi, phản ứng đầu tiên là chẳng lẽ đối phương nhận lầm người? Nhưng Lôi Hướng Trí không có phản bác lời của nam tử trung niên, đáy lòng mọi người minh bạch, thì ra Lôi Thiết thật sự là đại tướng quân, ánh mắt tức thì lại tràn ngập khiếp sợ cùng kính sợ.

Viên Viên Mãn Mãn tò mò nhìn sang, Tần Miễn bình tĩnh dắt hai đứa con qua một bên, trốn sau đám người, nhìn Lôi Thiết, đáy mắt hiện tia sầu lo và cảnh giác. Vì sao thái giám thiếp thân bên người hoàng thượng bỗng dưng cố ý chạy đến thôn Thanh Sơn gặp A Thiết?

Hắn nhìn về phía Lôi Hướng Trí mang ý hỏi, Lôi Hướng Trí hơi hơi gật đầu với hắn, hắn mới ngầm thả lỏng một tí, không phải tin xấu là được.

Môi lý chính run run, nhất thời mất tiếng. Lôi Thiết vậy mà là một vị đại tướng quân, tin tức này thực quá kinh người. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết tránh đi cái hành lễ của vị công công, nhàn nhạt nói: "Lý công công không cần đa lễ, ta sớm đã không còn là đại tướng quân."

Viên Viên nhìn Tần Miễn, hai mắt lóe sáng, hạ giọng hỏi: "Phụ thân, lão cha là đại tướng quân?"

Cặp mắt Mãn Mãn cũng lấp la lấp lánh.

Tần Miễn gật đầu. Hai tiểu tử biết lão cha chúng là đại tướng quân, về sau nhất định sẽ càng sùng bái y. Hai đôi mắt càng thêm sáng rực, nhưng hai nhóc rất thông minh, biết chuyện không đơn giản, im lặng đứng bên người Tần Miễn, không mở miệng nữa.

"Ngài đương nhiên phải!" Từ trong túi tay áo, Lý công công lấy ra một quyển trục màu vàng sáng, dùng hai tay cung kính cẩn thận nâng lên "Lôi đại tướng quân, Hoàng thượng phái Tạp gia đến truyền chỉ."

Dân chúng thôn quê sao từng gặp qua tình cảnh này? Vừa nghe hai chữ 'Hoàng thượng', đều sợ tới mức quỳ sấp xuống trên mặt đất.

Tần Miễn có chút thất thần, thời điểm đọc thánh chỉ là phải dâng lên hương án, giờ quỳ cũng là quỳ không.

Lôi Thiết mặt không biểu cảm gật gật đầu, ra một thủ thế, ý bảo bọn họ đi cùng y.

Lý công công không chút bất ngờ trước phản ứng lãnh đạm của Lôi Thiết, phảng phất như đã quen, vẻ mặt không đổi, cũng không lên ngựa, hai tay nâng thánh chỉ theo sau.

Lôi Hướng Trí cùng đội binh sĩ hộ tống đều xuống ngựa đi bộ, theo ở phía sau.

Lôi Thiết ra hiệu mắt cho Tần Miễn.

Tần Miễn làm thủ thế 'cấm âm' với Viên Viên Mãn Mãn, hai tay ôm hai đứa lên, lẫn vào thôn dân, thừa dịp người khác không chú ý trốn đi.

Các thôn dân cũng không làm việc tiếp, đi theo sau.

Lý chính có chút lo lắng, lặng lẽ nhích đến bên cạnh Lôi Hướng Trí, nhỏ giọng hỏi: "Hướng Trí tiểu tử, này là sao vậy? Không có chuyện gì chứ?"

Lôi Hướng Trí nói nhỏ: "Lý chính không cần lo lắng, là chuyện tốt."

Lý chính thở phào một hơi, tim vẫn đang đập thình thịch, thôn Thanh Sơn bọn họ thật giỏi a, cho ra vị quan kinh thành Lôi Hướng Trí, đại thương nhân lợi hại Tần Miễn, nay lại ra một vị đại tướng quân.

Đi theo Lôi Thiết xuống núi, Lý công công thu hết cảnh đẹp của thôn trang dưới núi vào mắt, mặt mày tán thưởng, sau khi vào thôn, quan sát bụi hoa và cây ăn quả ven đường thôn, hít ngửi từng đợt hương hoa, lời ca tụng rõ ràng trên mặt, không cần nói cũng hiểu.

"Không ngờ Lôi đại tướng quân định cư ở một nơi tuyệt đẹp thế này, thật khiến tạp gia ao ước."

Không được Lôi Thiết đáp lại, ông cũng không cảm thấy xấu hổ, ngắm nghía cảnh vật hai bên.

Lôi Hướng Trí ba năm chưa về quê nhà cũng khiếp sợ, một đôi mắt căn bản không đủ để nhìn. Hắn ta có dự cảm, biến hoá của thôn Thanh Sơn có quan hệ lớn với đại tẩu.

Vào Du nhiên điền cư, bước chân Lý công công, chúng binh sĩ bất giác thả chậm lại, nhìn trái ngắm phải, hâm mộ không thôi.

Lôi Thiết mời Lý công công vào nhà, phân phó hạ nhân bài trí hương án.

Lý công công đứng trước hương án, mở thánh chỉ ra.

Lấy Lôi Thiết làm đầu, mọi người cùng quỳ xuống.

Lý công công tuyên đọc: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nguyên bản Định Tây tướng quân Lôi Thiên Nhận dũng mãnh thiện chiến, lãnh binh như thần, nay đặc biệt tấn phong làm Trấn quốc đại tướng quân, thống lĩnh tam quân. Khâm thử."

Tâm Lôi Thiết trầm xuống, nhưng không thể không tiếp chỉ "Thần lĩnh chỉ tạ ơn, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Chờ Lôi Thiết đặt thánh chỉ lên hương án cống thượng xong, Lý công công cười nói: "Lôi đại tướng quân, vẫn còn một đạo thánh chỉ."

Đáy mắt Lôi Thiết chợt lóe hàn quang rồi tan ngay, khẽ gật đầu, im lặng quỳ xuống.

Lý công công lớn tiếng đọc: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Trấn quốc đại tướng quân Lôi Thiên Nhận chiến công hiển hách, vì xã tắc lập ra công đức to lớn không thể bỏ qua, nay đặc phong làm Trấn quốc công, ban Trấn quốc công phủ, ban Đan thư thiết khoán(1) và vạn lượng hoàng kim, bày tỏ hoàng ân. Khâm thử."

Tần Miễn ở lầu hai nghe lén thánh chỉ, lúc nghe xong thánh chỉ thứ hai, hai mắt nheo lại, lộ ra sắc lạnh bén nhọn, trong lòng kinh nghi. Dựa theo hiểu biết của hắn về Đại Hạ vương triều, Trấn quốc đại tướng quân đã là hàm chính nhị phẩm, Trấn quốc công lại là chính nhất phẩm. Không chỉ thế, tước vị Trấn quốc công có thể thừa kế, chỉ cần con cháu đời sau không phạm lỗi lớn thì vẫn có thể tiếp nối đời đời. Hoàng đế đột nhiên chiếu cố A Thiết quá nồng hậu, làm hắn không khỏi hoài nghi liệu bên trong có âm mưu gì hay không?

Hắn nghĩ đến, Lôi Thiết cũng nghĩ đến, nhưng hoàng quyền tối cao, Lôi Thiết không thể cự tuyệt, lần nữa lĩnh chỉ tạ ơn.

Lý công công tươi cười chúc mừng y "Trấn quốc công, phủ Trấn quốc sớm đã thu xếp thỏa đáng. Hoàng thượng lệnh cho tạp gia mau chóng hộ tống Trấn quốc công và người nhà nhập kinh."

Lời nói xong, không đợi Lôi Thiết mở miệng, ông đã lấy ngữ điệu tuỳ ý nói: "Nghe nói Trấn quốc công không chỉ lương quyến, còn có một đôi tiểu công tử khả ái, thật sự là đáng mừng. Chỉ là sao không thấy họ đâu?"

Lời này vừa ra, Lôi Thiết liền hiểu hoàng đế đã biết cơ bản về chuyện của y. Nghe ra được sự ám chỉ trong lời Lý công công, y khẽ gật đầu với đối phương, nhận phần tình này.

Lý công công ý cười nồng đậm. Trấn quốc công nay là tân quý trong kinh, giao hảo với y chỉ có lợi.

"Phúc thúc, thúc đi ra cửa xem tiểu gia và tiểu thiếu gia trở về chưa."

"Dạ, đại gia."

Tần Miễn trên lầu nghe được lời Lôi Thiết, ôm lấy Viên Viên Mãn Mãn vô thanh vô tức từ cửa sổ sát đất bay ra, dừng ở bên ngoài tường vây, rồi đi ngược trở vào.

Lôi Thiết mời Lý công công ngồi xuống "Lý công công, việc vặt vãnh trong nhà rất nhiều, cần tốn chút thời gian dàn xếp. Không biết Hoàng thượng có từng nói kỳ hạn?"

Lý công công cười nói: "Hoàng thượng chỉ nói càng nhanh càng tốt, Trấn quốc công không cần quá sốt ruột, dù sao về sau sẽ định cư tại kinh thành, vẫn nên an bài mọi việc thoả đáng thì hơn."

Lôi Thiết: "Vậy phải phiền công công đợi chút thời gian. Không biết công công muốn ở Song Hưởng lâu hay là sơn trang nghỉ mát?"

Lý công công nói: "Liền ở sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân đi. Tạp gia cũng rất thích cảnh sắc nơi thôn núi này."

Đang nói chuyện, Tần Miễn dẫn Viên Viên và Mãn Mãn đi vào, chắp tay vấn an Lý công công.

Lý công công *** tế đánh giá Tần Miễn, thầm nghĩ chả trách, lại đánh giá Viên Viên và Mãn Mãn, nhất thời sinh lòng yêu thích, từ trong lòng lấy ra một đôi ngọc bội đưa cho Viên Viên Mãn Mãn làm lễ gặp mặt.

Tần Miễn hiểu việc đến kinh thành định cư tạm thời đã không thể nghịch chuyển, không tránh khỏi các mối giao tiếp qua lại thế này, bèn gật gật đầu với Viên Viên Mãn Mãn.

Viên Viên, Mãn Mãn mềm giọng nói lời cảm tạ, nhận lấy ngọc bội.

Lý công công âm thầm khen ngợi hai hài tử giáo dưỡng tốt.

Tần Miễn phân phó Phúc thúc đưa mọi người Lý công công đến Kỳ Lân sơn trang.

Lý công công khéo hiểu lòng người, để Lôi Hướng Trí ở lại.

Hàng người Lý công công rời đi rồi, Tần Miễn Lôi Thiết cũng tiễn bước các thôn dân, lại bảo Phúc thẩm dẫn Viên Viên Mãn Mãn đi, lúc này mới có thể nói chuyện cùng Lôi Hướng Trí.

Lôi Hướng Trí mỉm cười chúc mừng Lôi Thiết "Đại ca, chúc mừng! Hôm nay đệ mới biết đại ca còn có tên là 'Lôi Thiên Nhận'."

Tần Miễn nói: "Lôi Thiên Nhận là tên sư phụ đại ca ngươi đặt cho y, việc này về sau hãy nói. Ngũ đệ, trước tiên ngươi nói chúng ta biết rốt cuộc là sao? Sao tự dưng Hoàng thượng khôi phục chức quan cho đại ca ngươi, còn gia phong làm Trấn quốc công?"

Lôi Hướng Trí cười khổ, chính hắn ta cũng thấy khó hiểu "Việc này, đệ cũng không rõ. Nửa tháng trước, đệ bỗng nhiên nhận được khẩu dụ của Hoàng thượng, lệnh đệ dẫn đường cho Lý công công trở về trấn Lưu Thuỷ huyện Chiêu Dương truyền chỉ cho tướng quân Lôi Thiên Nhận, lúc ấy đệ vẫn chưa biết Lôi Thiên Nhận chính là đại ca, còn tưởng vị Lôi đại tướng quân kia trùng hợp ẩn cư tại phụ cận trấb Lưu Thuỷ. Kỳ thực, mãi cho đến khi nãy ở trên núi, Lý công công chào hỏi đại ca, ta mới biết đại ca chính là Lôi Thiên Nhận." Tâm tình hắn ta lúc này cũng phức tạp chẳng kém Lôi Thiết, Tần Miễn.

Tần Miễn lo hắn ta có suy nghĩ gì, giải thích: "Chuyện đại ca ngươi năm đó phức tạp vô cùng. Một lời không thể kể hết, lúc trước làm quan đã lưu lại rất nhiều hồi ức không vui cho y nên y không muốn nhắc lại. Mong Ngũ đệ đừng để ý."

Lôi Hướng Trí vội nói: "Đại tẩu quá lời, đệ hiểu được. Đại ca làm việc tất nhiên có nguyên nhân của mình."

Hắn ta biết Tần Miễn nhất định có rất nhiều lời muốn nói cùng Lôi Thiết, bèn đứng dậy cáo từ "Đại ca, đại tẩu, đệ đi thăm Tam ca và Tứ ca."

Lôi Thiết gật đầu.

Sau khi Lôi Hướng Trí rời đi, Tần Miễn ôm lấy hông y, hôn hôn môi an ủi "A Thiết, đừng nghĩ quá nhiều, chờ chúng ta đến kinh thành rồi nghĩ cách, cũng chưa chắc không thể từ quan lần nữa."

Lôi Thiết nhẹ nhàng lắc đầu, nâng hắn lên, ôm cả vào lòng, bình thản nói: "Tức phụ, chỉ cần có ngươi và hài tử, những thứ khác ta không màng, chuyện năm xưa ta đã xem nhạt. Nay có định cư tại kinh thành hay không, với ta không hề khác biệt, ta chỉ lo ngươi và hài tử không quen. Cái ao kinh thành rất sâu."

Tần Miễn cảm giác được y không phải vì trấn an mình mới nói thế, liền yên tâm "Trước kia ta không nghĩ sẽ chuyển tới kinh thành, còn tưởng ít nhất phải đợi lúc Viên Viên Mãn Mãn thi khoa cử mới lại nhập kinh, hiện tại có chuyển đi cũng không sao. Chúng ta ngụ ở thôn Thanh Sơn nhiều năm như vậy, ra ngoài một chút cũng được. Viên Viên và Mãn Mãn càng lúc càng lớn, nên ra ngoài trải đời. Về phần kinh thành phức tạp, ta tin với đầu óc của ta và bản lĩnh của huynh, nhất định có thể giữ vững cả nhà chúng ta."

Không hiểu sao, Lôi Thiết cảm giác trên người đối phương dấy lên chiến ý hưng phấn, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên "Chỉ cần ngươi không cảm thấy ủy khuất, đi kinh thành thì đi kinh thành. Ta sẽ bảo vệ ngươi và hài tử."

-Hết chương 167-

Chú giải:

(1) Đan thư thiết khoán: dân gian tục xưng là 'Miễn tử kim bài', là một loại phần thưởng thiên tử ban cho công thần, trọng thần, là bằng chứng có tính thề ước.

đan thư thiết khoán

---

168. Chương 168: Nhập Kinh

Chuyện này cứ thế mà định.

Hoàng thượng phái Lý công công hộ tống cả nhà Lôi Thiết cùng nhau hồi kinh, hiển nhiên là vì phòng bị Lôi Thiết để người nhà ở lại thôn Thanh Sơn. Nghĩ đến điểm này, Tần Miễn, Lôi Thiết thấy trì hoãn lâu không tốt, sai người cho gọi những người quản lý mấy gian nhà xưởng và mấy gian cửa hàng đến.

Lão gia(1) là đại bản doanh của Tần Miễn, Lôi Thiết, hai người không tính buông tay. Cửa tiệm điểm tâm, tiệm ăn và Song Hưởng lâu vẫn do người quản lý hiện tại phụ trách. Để khuyến khích ba quản lý thêm dụng tâm làm việc, Tần Miễn, Lôi Thiết thương lượng, quyết định cho mỗi người hưởng một phần lợi nhuận kinh doanh của cửa hàng đó.

Du nhiên điền cư và sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân giao cho Toàn thúc trông coi, về sau Toàn thúc chính là quản gia của lão gia, mọi chuyện trên dưới đều do ông trù tính xử lý. Tửu phường do Lôi Đại Hà phụ trách, xưởng miến do Lôi Đại Sơn quản lý, xưởng chao do Lôi Đại Thụ xử lý. Tiền tháng của Toàn thúc tiền tăng lên thành mỗi tháng năm lượng, Lôi Đại Hà, Lôi Đại Sơn và Lôi Đại Thụ mỗi tháng tăng lên một lượng. Các hạ nhân khác, tiền tháng hạ nhân tam đẳng tăng năm mươi văn, hạ nhân nhị đẳng tăng một trăm văn, hạ nhân nhất đẳng tăng một trăm năm mươi văn.

Phúc thúc, Phúc thẩm, Lôi Tần Nhạc, nương tử Lôi Tần Nhạc cùng với chín gia tướng, Tần Miễn Lôi Thiết sẽ dẫn họ cùng đi kinh thành. Dù sao đến kinh thành, cũng cần tâm phúc bên người. Tất cả hạ nhân còn lại lưu lại thôn Thanh Sơn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tốn khoảng năm ngày trời, Tần Miễn, Lôi Thiết mới an bày thoả đáng công việc trong nhà.

Thời điểm phải lên đường, người một nhà đều không nỡ. Du nhiên điền cư là một tay Tần Miễn và Lôi Thiết tạo ra, mỗi một chỗ đều lưu dấu chân, đều cất giữ hồi ức của bọn hắn. Viên Viên Mãn Mãn cũng chẳng đành, nhà ở kinh thành khẳng định sẽ không giống ngôi nhà nơi nơi là quả chốn chốn là hoa ở thôn Thanh Sơn này, lại càng không có khu vui chơi độc nhất vô nhị.

Cuối cùng, một nhà bốn người đi dạo một vòng Du nhiên điền cư, Lôi Thiết uỷ thác Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, lý chính chiếu ứng hộ một phần trong nhà, cả nhà lên xe ngựa, khởi hành nhập kinh. Bởi vì mang theo không ít đặc sản, phải dùng đến bảy cỗ xe ngựa.

Gần như người cả thôn đều ra đưa tiễn, mãi nhìn theo xe chạy trên đường núi, vượt qua triền núi, không còn bóng dáng. Kim Mao và Nhất Điểm Bạch không có khả năng sẽ thích ứng cuộc sống nơi kinh thành, Tần Miễn, Viên Viên, Mãn Mãn chỉ có thể nhịn đau lưu chúng nó lại.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao dường như biết sẽ tách ra với bốn chủ nhân một đoạn thời gian rất dài, vẻ mặt bất mãn, vẫn luôn theo sát họ đến trấn trên, bị Tần Miễn đuổi về nhà.

Ghé vào cửa sổ nhìn bóng dáng Nhất Điểm Bạch, Kim Mao dần biến mất, Viên Viên và Mãn Mãn 'Òa' một tiếng khóc lên, khóc đến thở không nổi, nước mắt từng giọt lăn xuống.

"Kim Mao — Nhất Điểm Bạch –"

Tần Miễn, Lôi Thiết dỗ cả nửa ngày cũng không được, hai tiểu tử khóc đến mệt mỏi ngủ mất.

Lúc khởi hành ngày hôm sau, Lôi Hướng Trí vào xe ngựa, giới thiệu cho Tần Miễn, Lôi Thiết tình huống bấy giờ trong kinh thành, nhất là các thế lực chốn quan trường. Chẳng qua hiện Lôi Hướng Trí là quan hàm lục phẩm, không có tư cách vào chầu, chỉ biết đại khái.

Trước hôm vào kinh một ngày, Lý công công giục ngựa đi bên cạnh xe ngựa, trò chuyện phiếm với Tần Miễn, Lôi Thiết. Lúc này Tần Miễn, Lôi Thiết mới hiểu biết đại khái chuyện triều đình.

Sau khi vào kinh thành, thấy nhiều thứ lạ mắt, Viên Viên và Mãn Mãn mới tạm thời đem sự nhung nhớ dành cho Nhất Điểm Bạch Kim Mao đặt ở đáy lòng.

Lý công công đi đến bên xe ngựa "Trấn quốc công, phủ Trấn quốc ngay tại phố Sùng Ân phía trước, trên con đường này hầu như đều là phủ đệ huân quý nhất lưu, cách hoàng cung không xa, về sau Trấn quốc công vào triều cũng tiện. Tạp gia đưa mấy vị hồi phủ chỉnh trang trước, sau đó mới tiến cung diện thánh."

"Làm phiền Lý công công." Lôi Thiết gật đầu, ý cảm tạ đối phương.

"Trấn quốc công khách khí."

Phố Sùng Ân sạch sẽ lại rộng mở, cả con đường có thể để bốn năm chiếc xe ngựa đi song song. Xe ngựa đi khoảng hai khắc (30 phút) thì dừng.

Lôi Thiết xuống xe trước, ôm Viên Viên, Mãn Mãn xuống, Tần Miễn xuống xe sau cùng.

Phía trên cửa son trước toà nhà kín cổng cao tường, treo bài biển 'Trấn quốc công phủ' lẫy lừng. Đại môn đang rộng mở, một vị nam tử râu ngắn bước nhanh từ trong ra, mặt mày mỉm cười, chắp tay hành lễ với Lôi Thiết và Tần Miễn.

"Nô tài Trần Phúc, là Mộc quận vương phái đến thay xử lý phủ Trấn quốc, tham kiến Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân."

Tần Miễn mặt không đổi sắc. Đã bị người gọi 'tức phụ', 'đại tẩu' nhiều năm, giờ bị gọi là 'phu nhân' cũng không có gì to tát.

"Miễn lễ. Mộc quận vương là…?" Tần Miễn nghĩ đến Mộc Thần. Hoàng gia họ Trần, nếu Mộc quận vương thật sự là Mộc Thần, vậy tên thật của Mộc Thần có thể là Trần Mộc Phong.

Quả nhiên, Trần Phúc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hồi Trấn quốc phu nhân, Quận vương nhà chúng ta tục danh là Trần Mộc Phong, Quận vương nói chờ Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân ổn định xong, sẽ đến thỉnh nhị vị ăn cơm bồi tội."

"Mộc quận vương có tâm." Lôi Thiết "Ngày khác ta và nội tử sẽ đi bái phỏng y."

"Dạ, nô tài sẽ chuyển cáo cho Quận vương."

Lý công công còn đang chờ, mấy người họ không nhiều lời nữa. Trần Phúc đưa mọi người vào cửa.

Trong viện không có ít hạ nhân, không biết thu vào từ đâu, có đang quét rác, có đang cắt tỉa cành lá, có đang tưới hoa…

Trần Phúc dẫn bọn họ đến tịnh phòng rồi rời đi.

Một nhà bốn người tắm rửa một phen, thay quần áo sạch sẽ.

Lôi Thiết đã khôi phục chức quan, quan phục là chính phục kiến giá, y mặc quan phục của Trấn quốc đại tướng quân, một thân màu đen làm nền, càng nổi bật vẻ cao lớn rắn rỏi của y, uy phong lẫm lẫm, khí thế bức nhân.

Tần Miễn vận bộ áo ngắn cũng màu đen, hông buộc đai lưng bản rộng lam nhạt, mã giáp khoác ngoài cũng đồng màu làm, bên dưới phối với quần dài bó chân màu đen và ủng ngắn nâu nhạt, tóc dài tung bay, tư thái hiên ngang, ngọc thụ lâm phong.

Hai người đánh giá lẫn nhau, đều bất giác ngốc ngốc nhìn đối phương.

Tóc Viên Viên và Mãn Mãn đã dài gần đến bả vai, đỉnh đầu bện một đuôi sam hình lốc xoáy, thân mặc trường bào màu tím nhạt, đai lưng bên trái treo hà bao nhỏ *** xảo, bên phải giắt ngọc bội màu trắng, đẹp một đôi kim đồng tác phong nhanh nhẹn. Hai đứa nhìn ngắm Lôi Thiết, ngưỡng mộ đầy mắt.

Lý công công ho nhẹ một tiếng, bốn người mới hồi thần. Lý công công nói cho bọn hắn một vài lễ nghi cơ bản khi diện thánh. Ông không biết là, lúc ở nhà Lôi Thiết đã dạy cho Tần Miễn, Viên Viên, Mãn Mãn. Đừng thấy bình thường Lôi Thiết nói không nhiều, y làm người rất cẩn thận, yên lặng dùng phương thức riêng để bảo hộ người trong lòng.

Bốn người lên xe ngựa. Xe ngựa vững vàng chạy về phía hoàng cung, dừng lại tại cổng chính Nam môn hoàng cung.

Nam môn tổng cộng có ba cổng tò vò, một cổng chính, hai cổng bên. Bốn người xuống xe ngựa, theo Lý công công từ sườn Đông môn tiến vào, đi dọc theo hành lang gấp khúc khúc khúc chiết chiết trong cung hồi lâu, dựng lại tại Minh Thanh cung, nơi Hoàng đế cư trụ.

Lý công công cười nói: "Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, đi lâu như vậy, hai vị tiểu công tử nhất định đã mệt mỏi, các vị có thể ở bên kia nghỉ ngơi một lát. Tạp gia đi trước, bẩm báo cho Hoàng thượng một tiếng."

Tần Miễn, Lôi Thiết biết, nhất định Lý công công muốn báo cáo với Hoàng đế những điều mắt thấy tai nghe trên đoạn đường này.

"Lý công công xin cứ tự nhiên."

Lôi Thiết buông Viên Viên, Mãn Mãn xuống, Tần Miễn chỉnh lại y phục cho hai đứa, vốn dĩ còn lo hai đứa nhỏ sẽ sợ hãi, nhưng cả hai đều đứng yên thẳng thớm, hai mắt lấp lánh, biểu cảm chỉ có tò mò, không có sợ hãi, không hổ là nhi tử của hắn cùng Lôi Thiết.

Lôi Thiết nắm tay Tần Miễn, quan tâm nhìn hắn.

Tần Miễn cười đáp lại, tỏ vẻ không ngại.

Lý công công cẩn thận cất bước vào trong điện.

Hiếu Huệ đế đang ngồi sau ngự án, phê duyệt tấu chương.

"Nô tài xin thỉnh an Hoàng thượng."

Hiếu Huệ đế liếc nhìn y một cái, lại viết nhanh vài chữ rồi gác ngự bút, tấu chương hợp nhau đến đặt ở bên phải kia nhất lược thượng.

"Trở về rất nhanh. Đứng lên đi."

"Đa tạ Hoàng Thượng."

Hiếu Huệ đế hỏi: "Trấn quốc công thế nào?"

Lý công công thuật lại từng chuyện từ lúc gặp Lôi Thiết đến sau đó, không hề giấu diếm điều chi.

Hiếu Huệ đế cảm thấy hứng thú, hỏi: "Thôn Thanh Sơn, Du nhiên điền cư, Kỳ Lân sơn trang, thật sự giống như tiên cảnh nhân gian? Nói vậy, chẳng phải còn hoàn hảo hơn hoàng cung của trẫm?"

Câu cuối cùng có thể là lời phạm đến thánh tâm, nhưng Lý công công không chút bối rối, đi theo bên người Hiếu Huệ đế nhiều năm, ông biết lúc nào nên nói dối, lúc nào nên nói thật.

"Tất nhiên là không thể so được với hoàng cung của Hoàng thượng. Thôn Thanh Sơn, Du nhiên điền cư, Kỳ Lân sơn trang đều chỉ chốn nhỏ hẹp, nhưng thắng ở tự nhiên, mới lạ, ba bước khom lưng có thể ngắt hoa, năm bước ngẩng đầu có thể hái quả, hơn nữa từng mảng ruộng lúa xanh mượt, sắc xuân dạt dào, quả thật là một nét thi vị khác."

Hiếu Huệ đế quả thực không hề nổi giận, khẽ gật đầu, ngữ khí ôn hòa "Nghe nô tài ngươi kể, trẫm thực sự có tâm muốn tự mình đi xem một chút."

Lý công công cười nói "Khởi bẩm Hoàng thượng, Lôi tiểu đại nhân ba năm chưa hồi hương, lần này về lại thôn Thanh Sơn, đã cảm khái rất nhiều. Ở trên đường nô tài nghe ngài ấy đề cập đang hoạ một bức 'Đào nguyên đồ', hiện đã hoàn thành một nửa."

Hiếu Huệ đế vừa lòng gật đầu "Chờ hắn họa xong thì dâng lên."

"Dạ."

Hiếu Huệ đế lại nói: "Tuyên bọn họ vào, trẫm thật muốn xem dạng người nào có thể thu phục được đại tướng quân của trẫm."

Cung điện sâu thẳm, mệnh lệnh từ hoàng đế qua từng cung nhân truyền đi, thẳng đến nội thị gác cửa cung Minh Thanh hô to: "Truyền Trấn quốc công cùng với gia nhân vào yết kiến –"

Lôi Thiết, Tần Miễn mang theo Viên Viên Mãn Mãn bước vào cửa điện, dưới từng ánh mắt rũ xuống, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Ngồi ngay ngắn trên long ỷ, Hiếu Huệ đế nhìn bốn người đang đến gần, ngài nhìn Lôi Thiết trước, ánh mắt đảo qua vết sẹo trên mặt y, một tia không vui chợt hiện rồi tan nơi đáy mắt. Tiếp đó, ngài dừng mắt trên người nam nhân trẻ tuổi bên cạnh Lôi Thiết, trong mắt chợt loé *** quang, như có chút đăm chiêu. Lôi Thiết mặc quan phục vào, khí thế thịnh uy, lăng lệ túc sát, nhưng Tần Miễn là một nam tử thôn quê bình thường, đi bên cạnh y lại không mảy may bị khí thế kia ảnh hưởng, hơn nữa một thân trang phục còn ẩn ý ứng phối cùng Lôi Thiết, nhìn từ chỗ cao, bóng dáng hai người họ hài hòa ăn ý vô cùng. Có thể thấy được, nam nhân trẻ tuổi này cũng không đơn giản, khó trách có thể lọt vào mắt đại tướng quân lãnh diện lãnh tình.

Ánh nhìn Hiếu Huệ đế chuyển tiếp sang hai tiểu gia hoả, cẩn thận đánh giá ngũ quan chúng, trong lúc vô tình, đối mắt với hai cặp mắt to đầy tò mò, ngài mỉm cười, nhận được hai nụ cười đáp lại khả ái, ý cười bên môi càng sâu.

Cả nhà Tần Miễn đi đến cách bậc thang chừng năm sáu bước chân thì dừng, đồng thời quỳ xuống.

"Vi thần/thảo dân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Bình thân."

"Tạ Hoàng thượng."

Hiếu Huệ đế nói: "Lý Phúc Thọ, ban ngồi cho Trấn quốc công cùng người nhà."

"Dạ."

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Tần Miễn và Lôi Thiết an nhiên ngồi xuống ghế dựa nội thị đưa đến. Cho Viên Viên và Mãn Mãn là hai cái đôn gấm, hai đứa nhỏ thấy phụ thân ngồi xuống, cũng bình thản ngồi theo.

Đáy mắt Hiếu Huệ đế chợt lóe ý cười, nhìn qua Lôi Thiết.

"Trấn quốc công, lâu ngày không gặp, vẫn khoẻ chứ? Ngồi đáp là được."

Lôi Thiết ôm quyền nói: "Ngụ nơi sơn dã, tự do tự tại. Không biết Hoàng thượng có khoẻ?"

Hiếu Huệ đế vì câu thứ hai của y mà vui mừng, cũng không nghiền ngẫm câu trước có thâm ý gì khác không, trong mắt hơi áy náy "Mặt của khanh… Trẫm sẽ phân phó Thái y viện khai thuốc tốt nhất cho khanh."

Lôi Thiết: "Đã phiền Hoàng Thượng hao tâm, vi thần càng nguyện lưu lại vết sẹo này."

"Hở?" Hiếu Huệ đế mỉm cười, bí hiểm "Vì sao vậy?"

Lôi Thiết thản nhiên nói: "Vết sẹo này có thể giúp thần tránh bớt vài phiền toái."

Hiếu Huệ đế nhìn y với ý vị sâu xa, rồi chuyển sang Tần Miễn.

"Nghe nói Tần công tử am hiểu y thuật, năm đó đệ đệ Trấn quốc công trúng độc ngoài ý muốn, chính là nhờ Tần công tử chữa trị."

"Tần công tử?" Đáy mắt Lôi Thiết thoáng hiện vẻ âm trầm.

-Hết chương 168-

Chú giải:

(1) Lão gia: chỉ nhà ở quê hương

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

169. Chương 169: Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân

Tần Miễn đứng dậy đáp lời "Hồi Hoàng thượng, thưa phải."

Lôi Thiết đứng lên, sóng vai cùng Tần Miễn. Viên Viên Mãn Mãn cũng đứng theo.

Hiếu Huệ đế dùng ánh mắt tối nghĩa nan giải nhìn chăm chú Lôi Thiết chốc lát, một lần nữa đánh giá phân lượng của Tần Miễn ở trong lòng y, nhàn nhạt nói: "Tất cả đều ngồi đáp lời đi. Không cần khẩn trương, chúng ta cứ tán gẫu như người bình thường vậy."

Bốn người Tần Miễn lại ngồi xuống.

Hiếu Huệ đế uống một ngụm trà, chậm rãi nói: "Mấy ngày gần đây trẫm cảm thấy hơi uể oải, không biết Tần công tử có thể chẩn đoán bệnh cho trẫm một phen không?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vẻ mặt Lý công công biến đổi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng?" Bắt mạch phải đến gần người, Hoàng thượng tùy tiện cho phép người còn chưa hiểu rõ tiếp cận là rất mạo hiểm.

Hiếu Huệ đế liếc sắc lẻm một cái, Lý công công kính sợ cúi đầu, không dám mở miệng nữa.

Lôi Thiết phẳng phất như không thấy, nói với Tần Miễn: "Tức phụ, ta cùng Hoàng thượng từ biệt nhiều năm, cũng thực lo lắng long thể Hoàng thượng. Không bằng ngươi vì Hoàng thượng, bắt mạch qua sợi tơ."

Hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông. Phải biết tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất. Từ lúc bước vào cung, bọn họ đã dấn thân vào hố sâu kinh thành này. Chỉ có phơi này một phần ưu thế thích đáng, mới có thể bảo hộ người nhà thật tốt, khư khư che dấu thực lực sẽ chỉ khiến người cho rằng bọn họ yếu đuối, dễ lấn lướt. "Tần công tử còn có thể bắt mạch qua sợi tơ?" Vẻ mặt Hiếu Huệ đế ngạc nhiên, đôi mắt u tối hàm chứa nghi ngờ "Trẫm nghe nói rất nhiều năm trước quả thật có đại phu y thuật cao minh có thể làm được điều này, nhưng nay, ngay cả Thái y viện của trẫm cũng không người nào có bản lĩnh này."

Tần Miễn cũng không bác bỏ, nụ cười nhẹ cung kính tản ra thần thái tự tin "Không bằng Hoàng thượng gọi một vị nội thị không khoẻ trong người đến, để thảo dân thử một lần trước."

Hiếu Huệ đế ra hiệu một ánh mắt cho Lý công công.

Lý công công nhanh chóng gọi một tiểu thái giám tới.

Hiếu Huệ đế bảo nó viết cảm thụ về thể trạng mình ra giấy, chú ý thấy Viên Viên Mãn Mãn không dậy nổi *** thần, nhớ tới chúng đã chạy hơn mười ngày đường, có phần yêu thương, phân phó Lý công công đi chuẩn bị một ít điểm tâm, hoa quả và thức uống trẻ con thích ăn. Nước trái cây, đồ uống linh *** sớm đã truyền đến kinh thành, chẳng qua hương vị hoa quả có lẽ không ngon bằng Du nhiên điền cư.

Hai vị nội thị tay chân nhẹ nhàng nâng một chiếc bàn tròn nhỏ đặt trước mặt Viên Viên Mãn Mãn, nhón thị nữ bưng điểm tâm, hoa quả và nước trái cây đặt lên bàn.

Viên Viên Mãn Mãn đứng lên, hai tay ôm quyền, hồn nhiên tươi cười với Hoàng đế "Cám ơn Hoàng thượng bá bá."

Tần Miễn thất kinh, không để lại dấu vết nhìn về phía Hiếu Huệ đế.

Khí tức Lôi Thiết nghiêm nghị.

Hiếu Huệ đế sửng sốt, rồi cười vang một trận, phất tay với bọn hắn "Được Viên Viên và Mãn Mãn gọi như thế, trẫm nhất thời cảm thấy như trẻ đi mười mấy tuổi. Viên Viên, Mãn Mãn, nếu các ngươi thích ăn, trẫm sẽ sai Ngự thiện phòng làm một ít để các ngươi mang về."

"Đa tạ Hoàng thượng bá bá." Viên Viên Mãn Mãn lại nói lời cảm tạ, mỗi đứa chia ra, cầm một khối điểm tâm đưa cho Tần Miễn, Lôi Thiết.

Tần Miễn mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Các ngươi ăn đi, ta và lão cha không đói bụng."

Viên Viên Mãn Mãn nghe vậy mới tự mình ăn.

Hiếu Huệ đế thấy bốn người bọn hắn đều không hề hoài nghi điểm tâm có vấn đề, ý cười trong mắt chân thật hơn chút.

Chờ tiểu thái giám viết xong, Lý công công cột một sợi tơ mảnh vào cổ tay nó, một đầu khác đưa cho Tần Miễn.

Hiếu Huệ đế và Lý công công đều nhìn chằm chằm Tần Miễn.

Tần Miễn kéo thẳng sợi tơ, ngón tay đặt lên sợi tơ.

Vẻ mặt Lôi Thiết không hề lo lắng Viên Viên Mãn Mãn càng thoải mái mà ăn điểm tâm.

Tần Miễn trầm tâm cảm thụ một phen, rồi tự tin nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vị tiểu công công này hẳn là bị trúng phong vào buổi tối hôm kia, hơi nhiễm phong hàn, hiện toàn thân vô lực, đầu óc nặng nề, khẩu vị nhạt nhẽo, còn có chút buồn nôn, chỉ cần uống hai thang thuốc là khoẻ hẳn."

Hiếu Huệ đế cầm tờ giấy trên bàn lên đọc, gần như khớp hết, khen ngợi: "Tốt! xem ra mấy lão gia hoả kia của Thái y viện nên kiểm điểm lại bản thân một chút."

Ngài không nhắc lại việc để Tần Miễn chẩn mạch cho mình. Một Hoàng đế sẽ không dễ dàng để người không tín nhiệm biết về thể trạng của mình. Tần Miễn tự nhiên cũng sẽ không không biết ý mà đề cập.

Hiếu Huệ đế buông chú ý với Tần Miễn, ngoắc ngoắc Viên Viên và Mãn Mãn "Viên Viên, Mãn Mẫn, đến đây, đến bên cạnh Hoàng thượng bá bá."

Viên Viên, Mãn Mãn nhận được cái gật đầu đồng ý của lão cha, bịch bịch chạy lên bậc thềm, đi đến trước long ỷ.

Hiếu Huệ đế mỗi tay ôm một đứa, mỉm cười hỏi hai đứa bao nhiêu tuổi, có biết chữ hay không, bình thường thích làm gì, thích ăn gì linh ***, thấy hai đứa bé không hề sợ ông giống như những người khác, trong lòng sung sướng, càng thêm yêu thích.

Viên Viên Mãn Mãn hồn nhiên chất phác, lại trời sinh trí tuệ, ngẫu nhiên thốt ra vài câu nhân tiểu quỷ đại, chọc Hiếu Huệ đế cười ha hả.

Trong lòng Hiếu Huệ đế tự có một cán cân, Tần Miễn, Lôi Thiết tuyệt không biết ngài sẽ hỏi vấn đề gì, không có khả năng dạy trước cho Viên Viên Mãn Mãn trả lời. Viên Viên Mãn Mãn nói là xuất từ bản tâm, bởi vậy ngài mới càng cảm thấy chúng hồn nhiên khả ái.

Hai người Tần Miễn, Lôi Thiết ngược lại biến thành phối hợp diễn.

Lý công công cúi đầu, đầy ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên ông thấy Hoàng thượng thân cận với tiểu hài tử như vầy, lần thứ hai thầm khẳng định Trấn quốc công là tân quý kinh thành danh xứng với thực.

Khoảng hai ba khắc sau, Hiếu Huệ đế mới cho mấy người Tần Miễn quỳ an(1).

"Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, về sau hãy thường mang Viên Viên Mãn Mãn tiến cung gặp trẫm. Viên Viên, Mãn Mãn, các ngươi có bằng lòng không?"

Viên Viên không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Mãn Mãn cười tủm tỉm nói: "Ta và ca ca sẽ mang điểm tâm mời lại Hoàng Thượng bá bá."

Tần Miễn len lén lau mồ hôi.

"Ha ha ha… Được!" Hiếu Huệ đế cười to "Các ngươi quỳ an đi. Trấn quốc công vừa hồi kinh, trẫm cho khanh nghỉ ba ngày."

"Đa tạ Hoàng thượng. Chúng thần xin cáo lui."

Lý công công sắp xếp một tiểu công công đưa một nhà Tần Miễn đến cửa hoàng cung.

Lên xe ngựa, Tần Miễn nhìn thoáng qua Viên Viên Mãn Mãn, nội tâm lo lắng. Tục ngữ có câu gần vua như gần hổ. Nhưng hắn không thể trực tiếp hỏi Viên Viên và Mãn Mãn có thích Hoàng thượng hay không, càng không thể bảo chúng phòng bị Hoàng thượng, một khi hai hài tử lộ ra biểu hiện đề phòng trước mặt Hiếu Huệ đế, vốn không chuyện cũng thành có chuyện.

Lôi Thiết nắm tay hắn, truyền âm nói: "Tức phụ, chớ lo lắng. Viên Viên và Mãn Mãn có thể cảm giác được ai thật lòng đối tốt với chúng. Bọn nhỏ thông minh hơn chúng ta nghĩ nhiều."

Tần Miễn nghĩ đến hai chữ 'bản tâm', cười cười thư thái. Về mặt giáo dục Viên Viên và Mãn Mãn, hắn và Lôi Thiết luôn theo hướng chính diện và tích cực. Hắn hẳn là nên tin tưởng Viên Viên Mãn Mãn, hai hài tử sẽ không vô duyên vô cớ nói ra lời có tính chất mạo phạm, tốt hơn hết là thuận theo tự nhiên. Mà dẫu có chuyện, hắn và Lôi Thiết vẫn có thể là một vùng trời chống đỡ cho hai đứa.

"Ta hiểu rồi."

Lôi Thiết khẽ hôn mi tâm hắn, giọng nói nhàn nhạt ẩn chứa sức mạnh khiến người an tâm "Ngươi và hài tử cảm thấy vui vẻ thì cứ làm, phía sau đã có ta."

"Được!" Tần Miễn cười tiêu sái "Chúng ta phải khiến những ngày sống tại kinh thành khoái hoạt và thích ý như ở thôn Thanh Sơn."

Hai người truyền âm trao đổi, hai đứa nhóc không hay biết gì, ngủ ngon trong lay động của xe ngựa.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ Trấn quốc công, Phúc thúc và Trần Phúc cùng ra ngoài nghênh đón. Trần Phúc tuy chỉ là lâm thời đến hỗ trợ, nhưng biểu hiện chu toàn như một quản gia thực thụ, hiển nhiên là do chủ tử công đạo, Tần Miễn thầm ghi nhớ phần tình này của Trần Mộc Phong.

Trần Phúc đưa họ đến chính viện, Lôi Thiết đặt Viên Viên Mãn Mãn đã ngủ say lên giường, bị Tần Miễn lôi kéo, để Trần Phúc và Phúc thẩm dẫn bọn hắn dạo qua nhà mới một vòng.

Trấn Quốc công phủ tọa bắc triêu nam, diện tích cả thảy ước chừng trăm mẫu, cả toà kiến trúc đều là đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, phong vị cổ kính. Từ đại môn đi vào là tiền viện, phòng nghị sự, phòng khách, phòng kho, chuồng ngựa… đều ở tiền viện, trong viện có hoa viên nhỏ và một sân luyện võ cỡ lớn, đảo tọa phòng hai bên đại môn(2) là phòng gác cổng và chỗ ở của các hạ nhân. Xuyên qua sân luyện võ là cổng thuỳ hoa(3).

Cổng thuỳ hoa là thông đạo duy nhất giữa nội trạch và ngoại viện.

Qua cổng thuỳ hoa chính là nội trạch, hành lang hai bên nối nhau, vây quanh ba viện, chính viện, đông viện và tây viện. Chính viện chiếm diện tích lớn nhất, trong viện có hoa viên và một sân luyện công cỡ nhỏ. Không biết Hiếu Huệ đế có phải là suy xét đến thân phận võ tướng của Lôi Thiết nên mới ban toà trạch tử này cho y. Đối với một nhà nhân khẩu đơn giản như nhà Tần Miễn, toà nhà này khá phù hợp. Nội trạch có ba viện, Tần Miễn, Lôi Thiết ở chính viện đợi Viên Viên và Mãn Mãn lớn hơn thì có thể chia ra ở đông viện và tây viện.

Đáng ca ngợi nhất là gia cụ trong nhà rất đầy đủ, gần như không cần Tần Miễn phí tâm sắm sửa nữa. Nếu cảm thấy không thích hợp, chỉnh sửa chút là được.

Phía sau nội trạch còn có một tiểu viện, trong tiểu viện có sẵn một loạt dãy nhà, đất trống cũng không nhỏ.

Tần Miễn một bên kéo Lôi Thiết đi dạo, một bên hưng trí bừng bừng nói với y kế hoạch thiết kế lại phủ Trấn quốc công. Về việc Tần Miễn dự định vây một khối đất trồng rau trong tiểu viện, Lôi Thiết mặt không đổi sắc, gật đầu phụ họa, Trần Phúc dưới chân lảo đảo một cái.

Đang muốn hỏi Trần Phúc về mấy hạ nhân trong phủ thì tiểu tư đến báo, có thánh chỉ đến.

Mấy người vội vàng quay ra chính đường tiền viện, Trần Phúc phân phó hạ nhân mau chóng bày hương án.

Tần Miễn âm thầm suy đoán Hiếu Huệ đế đang làm trò quỷ gì, chỉ một tháng ngắn ngủi đã hạ ba đạo thánh chỉ cho bọn hắn. Nơi nào đó trong kinh thành e là đã dậy sóng.

Chú ý vẻ mặt Lôi Thiết như có chút đăm chiêu, hắn truyền âm hỏi: “A Thiết, bộ huynh biết là việc gì à?”

Lôi Thiết hỏi: “Tức phụ, ngươi có biết mẫu thân hoặc phu nhân của quan viên từ ngũ phẩm trở lên, không có ngoại lệ, đều được thụ phong làm cáo mệnh phu nhân(4)?”

Bước chân Tần Miễn khựng lại, khóe miệng run rẩy “Theo ý huynh, đạo thánh chỉ này là phong ta làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân?” Nếu thật sự là vậy, hắn phải đánh giá lại Hiếu Huệ đế lần nữa.

Lôi Thiết gật đầu.

Hai người không kịp nói thêm, người truyền chỉ đã vào tới, quả nhiên tứ phong Tần Miễn làm chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đưa đến cùng thánh chỉ còn có cáo mệnh văn thư màu đỏ bề ngoài như quyển trục bằng ngọc và một bộ phục sức của cáo mệnh nhất phẩm.

-Hết chương 169-

Chú giải:

(1) Quỳ an: lễ tiết hoàng đế triều Thanh 1. Là dập đầu vấn an 2. Là cách nói uyển chuyển bảo người lui xuống.

(2) Đảo tọa phòng hai bên đại môn: xem hình dưới

(3) Cổng thuỳ hoa: xem hình dướitứ hợp viện

(4) Cáo mệnh phu nhân: tước hiệu gia phong cho mẫu thân hoặc thê tử quan lớn vào các triều đại Đường, Tống, Minh, Thanh. Chức cáo mệnh này có quan hệ với chức quan của trượng phu, có bổng lộc, không có thực quyền

---

170. Chương 170: Dàn Xếp

Lôi Thiết phân phó Phúc thúc thưởng hậu cho nội thị truyền chỉ, cũng bảo thúc tiễn nội thị ra về.

Trần Phúc thối lui ra ngoài cửa, chờ nhận chỉ thị.

Tần Miễn làm một nhân sĩ xuyên việt đến từ thời hiện đại, tương đối hứng thú đối với thánh chỉ, cáo mệnh văn thư mang 'tính chất lịch sử' này, thấy trong phòng không có người ngoài, bèn mở cáo mệnh văn thư ra, chỉ thấy trong văn thư, một hàng chữ nắn nót bằng Phồn thể, viết 'Lôi Tần thị', dòng chữ 'Chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân' cùng ngày tháng năm, dưới cùng là tỷ ấn đỏ tươi.

Rồi hắn nhìn sang phục sức cáo mệnh xếp chồng chỉnh tề đặt trong khay gỗ. Trên cùng là phát quan, nói đúng hơn là băng cài tóc ngọc bích nạm vàng, chính giữa khảm một viên bảo thạch màu lam, vì thiết kế đơn giản mà khí phái nên không khiến người cảm thấy thô tục. Hắn tung mở bộ phục sức cáo mệnh ra, thở phào nhẹ nhõm, Hiếu Huệ đế cũng không tệ lắm, ít nhất không có ý bắt hắn mặc nữ trang. Cẩm bào màu chàm gần như đen này làm từ gấm Vân Nam thượng hạng, bề mặt vải sáng loáng, tại vị trí ngực thêu đồ án hình mây và chim loan như ẩn như hiện, vạt áo kim tuyến vân nghiêng đan xen, trong khí phái toát ra sự trang trọng và nghiêm túc Còn có một đai lưng bản rộng đồng bộ.

Khác biệt giữa bộ phục sức cáo mệnh này với quần áo thường ngày của Tần Miễn giống như là tây trang so sánh với đồ mặc ở nhà vậy. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Cả Lôi Thiết cũng nhịn không được khen: "Không tệ. Tức phụ, mặc thử xem?"

Tần Miễn liếc y một cái, trực tiếp mặc chồng bộ phục sức cáo mệnh lên người luôn. Trước kia hắn chọn quần áo, lấy thoải mái là chính, tạo cho người cảm giác ôn nhuận như ngọc, giờ phút này càng như một khối bảo thạch, chói lọi rực rỡ, cao quý mà tao nhã.

Lôi Thiết chỉ cảm thấy hai mắt toá sáng, ánh mắt nóng rực, đến gần hai bước, tự mình cài đai lưng cho hắn.

Thời điểm bị vây trong hai tay đối phương, hai má Tần Miễn bị đôi môi ấm áp dán lên, lăn qua nghiền lại mấy nhịp mới lui về. Hắn nâng mắt lên, giao triền cùng ánh mắt Lôi Thiết, thật lâu không rời. Lôi Thiết kéo xả mái tóc dài của hắn, vén lại lần nữa, dùng băng cài tóc mới cài lên.

Tần Miễn ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ bầu không khí ái muội "Thế nào?"

"Rất đẹp mắt." Lôi Thiết nghiêm túc nói.

Tần Miễn xoa xoa mặt, xoay người đưa lưng hướng về y, cấp tốc cởi bộ đồ cáo mệnh này ra. Bởi vì hắn có dự cảm, nếu không mau cởi, Lôi Thiết sẽ cởi giúp hắn, sẵn tiện cởi thêm vài thứ nữa.

Lôi Thiết tiếc nuối nhìn lưng đối phương, âm thầm nhắc nhở mình chớ vội, lửa trong cơ thể dần dần hạ nhiệt.

Tần Miễn trở lại ngồi xuống cạnh y "A Thiết, nói chính sự đi. Nhìn băng cài tóc và bộ xiêm y này chế tác tỉ mỉ *** xảo từ thiết kế đến thành hình thì biết ít nhất phải tốn năm sáu ngày trời. Chắc chắn bộ phục sức này đã được làm sẵn từ trước. Nhưng vì sao Hoàng thượng không hạ thánh chỉ thứ ba cùng lúc với thánh chỉ thứ nhất và thứ hai luôn, ngược lại cố ý chờ tới bây giờ mới hạ? Ta cảm thấy giống như Hoàng thượng cố ý gặp ta rồi mới ra quyết định cuối cùng."

Nói tới đây, hắn liếc mắt thăm dò Lôi Thiết, giọng điệu có điểm ghen tuông "Dựa vào đâu chứ? Cứ như nếu ta không qua được cửa ngài ấy thì sẽ không xứng với –"

Lôi Thiết đột nhiên hôn chặn môi hắn, ngăn hắn nói tiếp, mút mạnh một ngụm mới buông, ngóng nhìn thật sâu "Xứng hay không xứng, do ta định đoạt."

"Phải chăng ngài ấy đối với huynh… Hử?" Tần Miễn híp mắt thẩm vấn.

Lôi Thiết dở khóc dở cười "Đừng nói lung tung."

Tần Miễn nhịn không được nở nụ cười, duỗi tay vân vê khoé miệng cứng ngắc của y. Có thể làm Lôi Thiết lộ ra biểu cảm dở khóc dở cười, hắn rất có cảm giác thành tựu.

Lôi Thiết vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn đứng đắn chút.

"Tức phụ, hiện vẫn chưa biết nguyên nhân Hoàng thượng đột nhiên đề bạt lại ta. Nhưng tính trước mắt, phong hàm nhất phẩm cáo mệnh có lợi cho ngươi. Nước Đại Hạ đẳng cấp sâm nghiêm, có danh nhất phẩm cáo mệnh trong người, người bình thường tuyệt không dám mạo phạm ngươi."

"Ta biết." Tần Miễn nói. Bản thân đường đường một đấng nam nhi vậy mà bị Hoàng thượng chính thức phong làm 'Phu nhân', hắn thấy không được tự nhiên, nhưng cũng không đặc biệt để ý. Từ khi bắt đầu tu chân, hắn dần dần trở nên phóng khoáng, coi nhạt nhiều chuyện thế tục, chuyện bình thường căn bản không thể lay động hắn. Chỉ cần có Lôi Thiết, Viên Viên và Mãn Mãn bên cạnh, hắn chính là vô địch.

Hắn nhỏ giọng hỏi: "Có khi nào biên cương sắp khai chiến không? Bằng không, Hoàng thượng không thể đột nhiên đề bạt một vị võ tướng đã từ quan nhiều năm."

"Ta cũng có nghi ngờ này, tìm cơ hội tra sẽ biết." Lôi Thiết an ủi "Việc này giao cho ta, ngươi không cần bận tâm."

Tần Miễn gật đầu. Ở kinh thành, hắn gần như không quan hệ khả dụng, có muốn bận tâm cũng không có chỗ bắt tay, tốt nhất là phân công việc cùng Lôi Thiết.

Lôi Thiết đi an bài chín gia tướng bọn Lôi Tần Nhạc. Lôi Tần Nhạc miệng lưỡi, xử sự lão luyện, về sau làm tuỳ tùng cho Tần Miễn Lôi Tần Trung và Lôi Tần Huệ một ổn trọng, một thông minh, làm tuỳ tùng của Lôi Thiết, bảy gia tướng khác vẫn làm gia tướng.

Tần Miễn gọi Phúc thúc tiến vào, hỏi được mấy hạ nhân đang có trong phủ Trấn Quốc công trừ vài người là Mộc quận vương phái đến hỗ trợ, còn lại do người quyền quý có ý giao hảo cùng Lôi Thiết đưa tới, cả khế bán thân cũng theo cùng.

Tần Miễn tự mình ra mặt, thưởng cho Trần Phúc năm lượng bạc, những người Mộc quận vương phái tới khác, mỗi người hai trăm văn tiền, rồi để Phúc thúc tiễn chân họ ra về. Tiếp theo, hắn sai Lôi Tần Nhạc gọi nha nhân tới, cho bán hết những hạ nhân còn lại, không chừa một ai, vì ai mà biết trong số họ có gian tế do người cài vào hay không Đối với mấy vị quyền quý đã tặng hạ nhân, hắn gửi phong thư cảm tạ, cũng đưa một phần đáp lễ.

Từ nay, Phúc thúc chính là quản gia Trấn quốc công phủ, Phúc thẩm phụ trách công chuyện nhà bếp, nương tử Lôi Tần Nhạc phụ trách phòng thêu thùa may mặc. Những công chuyện khác trong phủ, Tần Miễn quyết định vạch kế hoạch thoả đáng xong rồi mời nha tử đến, mua người bổ sung vào.

Cùng ngày, Phúc thúc, Phúc thẩm lĩnh toàn bộ hạ nhân sắp xếp hành lý đâu ra đấy. Tần Miễn nấu cơm cho cả nhà bốn miệng bọn hắn, Phúc thẩm, nương tử Lôi Tần Nhạc nấu cơm cho những người khác. Ăn xong cơm chiều, tất cả mọi người đi nghỉ sớm. Ngày thứ nhất trôi qua như thế.

Ngày kế, Tần Miễn sai Lôi Tần Thuận đi tìm Lôi Hướng Trí, hỏi thăm mấy học đường, thư viện tốt nhất ở kinh thành, lại bảo Lôi Tần Nhạc gọi nha tử đến, bổ sung nhân thủ trong nhà, tỷ như gác cổng, trù nương, người đánh xe, người quét dọn, tiểu tư chăm sóc ngựa… Trong đó, mua sáu người cho phòng bếp và phòng thêu thùa may vá, đều là nữ tử, hai vị là phụ nhân, bốn cô nương khác niên kỉ đều tầm giữa mười bốn đến mười tám, tướng mạo bình thường, mặt mày thành thật. Nói cách khác, toàn bộ Trấn quốc công phủ chỉ có tám nữ nhân.

Tần Miễn viết ra quy củ của Trấn quốc công phủ, để Phúc quản gia đọc cho mọi người nghe, cũng yêu cầu họ học thuộc lòng.

Ngoài ra, Tần Miễn dự định sắp xếp cho hai nhi tử, mỗi đứa hai thư đồng. Nếu không có gì ngoài ý muốn, bốn thư đồng sẽ làm bạn, cùng lớn lên với Viên Viên Mãn Mãn, do đó trong việc tuyển chọn Tần Miễn cần

phí công sức một phen, tự mình dạo qua vài tiệm môi giới, cuối cùng chọn bốn nam hài đều trong khoảng tám đến mười tuổi.

Hắn để Viên Viên và Mãn Mãn đặt tên cho bốn thư đồng. Hai thư đồng của Viên Viên lần lượt gọi là Bài Binh và Bố Trận, khiến Tần Miễn bóp trán không biết nói sao. Danh tự của hai thư đồng Mãn Mãn cũng chẳng tầm thường, tên Phi Nguyệt và Lưu Tinh. Tư duy trẻ con người lớn không thể lý giải, nhưng Tần Miễn vẫn tôn trọng ý hai nhóc, tên bốn thư đồng cứ định như thế.

Lôi Thiết hạ cấm chế trong thức hải của bốn thư đồng, một khi chúng tiết lộ bất cứ bí mật gì của Viên Viên và Mãn Mãn, cấm chế liền kích khởi, người bên ngoài nhìn thì thấy tự dưng hôn mê, rồi không tỉnh lại nữa.

Hiện tại Viên Viên và Mãn Mãn ngụ ở hậu viện trong chính viện của Tần Miễn, Lôi Thiết. Hai đứa ở chung một gian sương phòng, thư đồng thì ở nhĩ phòng cạnh sương phòng. Nhiệm vụ bốn thư đồng không chỉ là học tập cùng Viên Viên Mãn Mãn, mỗi sáng còn phải luyện công cùng Viên Viên, Mãn Mãn, không mong chúng có thể bảo hộ Viên Viên, Mãn Mãn, nhưng ít nhất phải nuôi cơ thể khoẻ mạnh chút, tránh cho làm chân chạy việc còn mệt lên mệt xuống.

Ngày thứ hai trôi qua trong bận rộn.

Sáng sớm ngày thứ ba, ăn xong bữa sáng, Tần Miễn, Lôi Thiết sửa soạn chỉnh tề cho Viên Viên và Mãn Mãn, một nhà bốn người đi bái phỏng viện trưởng thư viện Đông Dương, Tào Trọng Sơn. Bốn thư đồng cũng cần nhập học nên cũng dẫn theo.

Thư viện nổi danh kinh thành có Tây Lâm thư viện và Đông Dương thư viện. Tây Lâm thư viện lấy việc dạy học nghiêm cẩn vang danh khắp thiên hạ, tài tử xuất hiện lớp lớp, đương kim văn thừa tướng và bốn vị thượng thư của Lục bộ đều xuất thân từ Tây Lâm thư viện. Đông Dương thư viện cũng không kém, nhưng môi trường học tương đối thoải mái, các ngày mồng 'Một' được nghỉ(1), ba ngày cuối cùng mỗi hai tháng là ngày nghỉ dài. Tần Miễn, Lôi Thiết cho Viên Viên Mãn Mãn đi học mục đích chủ yếu là để chúng học được tri thức, mà không nhất định phải đi thi Trạng nguyên hay làm quan lớn, thế nên bọn hắn thích Đông Dương thư viện hơn. Và điểm quan trọng nhất, Đông Dương thư viện cách phố Sùng Ân không xa, ngồi xe ngựa chừng hai khắc là đến, Viên Viên Mãn Mãn đi đi về về cũng tiện.

Xe ngựa dừng lại trước cửa nhà Tào Trọng Sơn, Viên Viên Mãn Mãn liền đi trước làm gương, tự mình nhảy xuống xe. Có vẻ hai đứa nhóc đang đến kỳ phản nghịch đầu tiên trong đời người, cảm thấy bản thân đã trưởng thành, không muốn để phụ thân nắm tay hoặc ôm lên ôm xuống.

Tần Miễn tất nhiên chiều theo hai đứa, nhàn nhã đi phía sau chúng Lôi Thiết đích thân cầm lễ vật.

Bốn thư đồng đi theo Viên Viên và Mãn Mãn.

Một tiểu tư đưa bọn họ vào nhà.

Tào Trọng Sơn là một vị lão giả ngoài năm mươi râu tóc xám tro, mặt mày nghiêm túc, chờ mấy người Tần Miễn chào hỏi xong, mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Viên Viên và Mãn Mãn.

Viên Viên Mãn Mãn cũng không sợ ông, đoan đoan chính chính ngồi, giống như phân cao thấp, hai đôi mắt không chớp nhìn lại.

Chỉ cần hai hài tử không mất lễ, bình thường Tần Miễn, Lôi Thiết sẽ không can thiệp vào, bưng chén trà lên uống.

Nội đường nhất thời yên tĩnh vô thanh.

Sau một lúc lâu, Tào Trọng Sơn giống như lão ngoan đồng hô hố cười rộ lên. Vỗ nhẹ bả vai hai đứa nhỏ, hiền từ hỏi vài vấn đề, tỷ như tứ thư ngũ kinh đọc được bao nhiêu, biết chữ hay chưa…

Viên Viên Mãn Mãn ăn nói rõ ràng, không chút e ngại.

Tào Trọng Sơn liên tục gật đầu, cuối cùng nói cho Tần Miễn, Lôi Thiết, sẽ phân hai đứa nhỏ vào lớp Giáp(2) ban Sơ cấp, bốn thư đồng không có nền tảng căn bản, đều phân đến lớp Bính(3), ngày mốt bắt đầu đến trường.

Tần Miễn đóng xong một năm học phí, đón lấy quà tặng từ tay Lôi Thiết "Tào viện trưởng, đa tạ. Đây là chút lòng –"

Tào Trọng Sơn nhíu mày, vuốt chòm râu, lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ Trấn quốc công cùng phu nhân trước khi đến không có hỏi thăm? Chỗ lão phu không nhận lễ."

Tần Miễn không để ý, cười cười "Tào viện trưởng yên tâm, đây cũng không phải thứ quý giá gì, là rượu trái cây nhà chúng ta ủ, điểm tâm và hai lọ chao chúng ta tự làm."

Viên Viên tuổi còn nhỏ mà đã có phong phạm của trưởng tử và huynh trưởng, ôm quyền nói: "Viện trưởng gia gia ngại gì nhận lấy? Học trò và đệ đệ cũng hỗ trợ làm điểm tâm."

Mãn Mãn gật đầu liên hồi "Mùi vị có ngọt có mặn, Viện trưởng gia gia nhất định sẽ thích."

"Hở?" Lúc này sắc mặt Tào Trọng Sơn mới dịu đi, cười nói "Được, vậy ta liền nhận."

Từ nhà Tào Trọng Sơn đi ra, lên xe ngựa, Tần Miễn cầm chén nước trên bàn lên, rồi đặt xuống, lát sau lại cầm lên, cứ có vẻ âu sầu. Hồi còn ở thôn Thanh Sơn, hai đứa con cũng đến trường, nhưng thôn Thanh Sơn có thể nói là phạm vi thế lực của bọn hắn, mọi việc đều nằm trong tầm tay, hoàn toàn không cần lo ngại Nhưng kinh thành thì khác, vừa nghĩ đến hai hài tử mỗi ngày không ở cạnh hắn và Lôi Thiết khá lâu, hắn liền không yên tâm. Không chỉ phương diện này, hắn còn lo…

"Giao cho ta." Lôi Thiết hoàn toàn hiểu nỗi băn khoăn của hắn, nắm chặt tay hắn.

"Lão cha, phụ thân làm sao vậy?" Mãn Mãn quan tâm hỏi.

Lôi Thiết ổn thanh nói: "Phụ thân các ngươi đang lo lắng cho các ngươi."

"Lo lắng việc gì?" Viên Viên khó hiểu "Phụ thân không cần lo lắng, ta và đệ đệ chỉ là đi học đường giống như trước đây."

Lôi Thiết ra hiệu Tần Miễn không cần nói, nhìn hai nhi tử "Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, các ngươi cũng biết, trong cả Đông Dương thư viện, thậm chí là khắp kinh thành, chỉ có các ngươi là có hai phụ thân, không có nương. Trong mắt người khác, việc này không phải bình thường. Có lẽ những học trò khác sẽ vì thế mà cười nhạo các ngươi, các ngươi có sợ không?"

-Hết chương 170-

Chú giải:

(1) Các ngày mồng Một là ngày Một, ngày Mười một, ngày Hai mươi mốt.

(2) Lớp Giáp: giống như lớp A, lớp chuyên.

(3) Lớp Bính: lớp C, lớp thường.

---

171. Chương 171: Mộc Quận Vương

Tim Tần Miễn như vọt lên tới cổ họng. Nói cho hài tử sớm như vầy có lẽ hơi tàn nhẫn, nhưng đây quả thật là vấn đề hai đứa cần đối mặt.

Viên Viên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, không cho là đúng "Lão cha, chúng ta biết chúng ta không có nương, từ năm một tuổi đã biết."

Tần Miễn buồn cười, tâm nói: Nhi tử, ngươi chắc chắn lúc ngươi một tuổi đã biết chuyện chứ?

"Thì sao chứ? Lão cha và phụ thân đều rất lợi hại, những người khác muốn hai phụ thân cũng không được. Chúng ta không cần nương, có lão cha và phụ thân là đủ rồi." Mãn Mãn ưỡn bộ ngực nhỏ, mặt đầy tự hào.

Viên Viên đi đến trước mặt Tần Miễn, kiễng mũi chân hôn má hắn, tiểu mặt than nhiễm một tầng đỏ ửng "Phụ thân, đừng lo lắng." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mãn Mãn không cam tâm yếu thế, cũng hôn bên má bên kia Tần Miễn một cái.

Tần Miễn nháy mắt được hai đứa con chữa khỏi, cùng lúc kéo hai đứa vào lòng, cười to thanh thản "Giỏi, không hổ là con ta! Các ngươi nhớ kỹ, nếu như có người mắng các ngươi, các ngươi liền dùng lời không thô tục mà mắng trả."

Lôi Thiết khẽ lắc đầu, không nói chen vào.

"Vạn nhất có người đánh các ngươi, đừng khách khí, cứ đánh trả!" Vẻ mặt Tần Miễn giận dữ, tựa như nhi tử mình bị đánh thật rồi. Ý cười chợt hiện trong mắt Lôi Thiết.

Viên Viên vỗ vỗ trấn an phụ thân đang kích động, bình tĩnh nói: "Phụ thân có biết câu 'Không đánh vẫn khiến kẻ địch khuất phục'? Yên tâm."

"Đánh nhau, rất không nhã nhặn." Mãn Mãn xua tay, ngạo nghễ nói "Phụ thân biết thế nào là 'Mượn đao giết người' không? Yên tâm."

Khoé miệng Tần Miễn run rẩy.

Lôi Thiết khen ngợi vỗ vỗ bả vai hai tiểu gia hoả, ôm đứa lớn xác vào lòng "Ta đã nói, hai nhi tử rất thông minh."

Tần Miễn không phản bác được, bất quá cuối cùng đã an lòng.

Sáng sớm hôm sau, phỏng chừng vừa qua khỏi giờ Mẹo, Tần Miễn liền nghe tiếng động Lôi Thiết mặc quần áo, mơ mơ màng màng mở nửa mắt ra, đại não vẫn chưa tỉnh hẳn "A Thiết, sao huynh…"

Lôi Thiết cúi người hôn môi hắn "Ngủ tiếp đi. Hôm nay vào triều."

"A, mọi chuyện phải cẩn thận…" Tần Miễn chậm chạp nhớ ra Hiếu Huệ đế chỉ cho Lôi Thiết ba ngày nghỉ, ôm lấy cổ nam nhân hôn môi, rồi rúc vào ổ chăn cọ cọ, nhắm mắt lại, một chân còn thò ra ngoài.

Lôi Thiết đặt nó vào lại ổ chăn, mặc quần áo tử tế, ra sân luyện công luyện hai bộ quyền pháp rồi trở lại tịnh phòng tắm rửa thay triều phục, mang theo hai tùy tùng ra cửa.

Tần Miễn nghe bước chân y xa dần, mở mắt ra, xốc chăn rời giường. Rửa mặt, luyện công, tắm rửa, thay quần áo, làm xong mọi thứ thì đã là đầu giờ Thìn, tiếp đó đi đến phòng hai hài tử.

Hai hài tử tuy nhỏ, nhưng đã nuôi dưỡng thói quen sinh hoạt tốt giống hai phụ thân, lúc Tần Miễn đến, hai đứa đều đã rời giường, tự mặc quần áo và rửa mặt xong.

Tần Miễn nhìn chúng và bốn thư đồng tập luyện, chờ bọn nhóc tắm rửa thay quần áo xong, cùng chúng dùng bữa sáng.

Lúc này, trời đã sáng choang.

Xét thấy bé trai nên nuôi thả, Tần Miễn chỉ tiễn bọn nhỏ lên xe ngựa. Xe ngựa này là do triều đình phân phối, làm theo quy chế phủ Trấn quốc công, từ giờ chuyên dùng đưa đón Viên Viên Mãn Mãn đến trường về nhà. Người ngoài nhìn thấy là xe ngựa phủ Trấn quốc sẽ kiêng dè, không dám mạo phạm, cũng là một loại bảo hộ cho Viên Viên Mãn Mãn.

Lôi Tần Cung, Lôi Tần Thuận phụ trách đưa rước sáu đứa nhỏ. Ngồi xe ngựa qua lại nhiền lần khá rầy rà nên Viên Viên Mãn Mãn không về nhà giữa trưa, Lôi Tần Cung, Lôi Tần Thuận sẽ đi đưa cơm trưa cho chúng.

Nhìn xe ngựa khuất xa, Tần Miễn xoay người vào nhà. Hôm qua, hắn đã viết bái thiếp gửi tới phủ Mộc quận vương, nói hôm nay muốn đến bái phỏng, cũng thu được hồi thiếp, chờ Lôi Thiết hạ triều trở về, bọn hắn sẽ cùng đi.

Đầu giờ Tỵ, Lôi Thiết mới quay về. Ngồi trên lưng ngựa phi nhanh, uy phong lẫm lẫm, trong mắt Tần Miễn tràn ngập thưởng thức và ca ngợi. Lôi Thiết còn phải đến quân doanh giao tiếp với tướng lĩnh thống lãnh tam quân, chỉ nói với hắn vài câu rồi vội vàng cưỡi ngựa đi, đồng thời dẫn Lôi Tần Trung, Lôi Tần Huệ theo, đầu giờ Ngọ lại vào nhà, mang về hai mươi binh sĩ cao to rắn rỏi trong quân doanh, về sau hai mươi người này chính là cận vệ của hắn.

Tần Miễn phân phó tiểu tư vào trù phòng dặn bưng bữa sáng lên, thầm oán Hiếu Huệ đế "Thời gian vào chầu quá không hợp lý rồi, bữa sáng kéo tận tới giờ này." May mà Lôi Thiết đã không cần ăn ngũ cốc, nếu không hắn sẽ viết thư đến hoàng cung khiếu nại.

Lôi Thiết: "Hôm nay chủ yếu là giao tiếp với quân đội, nên mới trễ chút."

Tần Miễn mở tủ quần áo, chọn đồ cho y "Huynh mặc màu trắng luôn nhé?"

"Ừ." Lôi Thiết đánh gia bộ áo bào trắng của tức phụ, gật đầu.

Tần Miễn chọn cho y một bộ gồm lý y trắng ***, áo trong vạt chéo cũng trắng, vạt áo thì màu lam nhạt, phối với đai lưng đồng màu, áo khoác ngoài bằng lông cừu trắng, trong khí chất lạnh lùng mang theo hai phần tiên khí siêu trần thoát tục, tôn thêm sức hấp dẫn.

Phúc thẩm đưa bánh bao nóng và canh nóng lên rất nhanh.

Tần Miễn lúc này mới hỏi: "Lâm triều có thuận lợi không?"

Lôi Thiết: "Hết thảy nhìn như bình thường."

Tần Miễn khẽ nhíu mày. Hiếu Huệ đế triệu Lôi Thiết hồi kinh vốn đột ngột, lúc lâm triều hết thảy bình thường, trái lại là rất không bình thường. Nhưng hắn không quá mức để tâm, là hồ ly thì cuối cùng sẽ lộ cái đuôi, hiện tại gấp cũng vô ích.

Chờ Lôi Thiết ăn xong bữa sáng, hai người cưỡi ngựa đi Mộc vương phủ. Cưỡi ngựa tự tại hơn ngồi xe nhiều, các con đường của kinh thành cũng đủ rộng, hai người đều chọn cưỡi ngựa. Lôi Tần Nhạc đánh xe ngựa to mang từ quê nhà theo sau, trong xe chứa lễ vật tặng cho Trần Mộc Phong.

Chuyện Nguyên Định Tây tướng quân Lôi Thiên Nhận được phong làm Trấn quốc đại tướng quân và Trấn quốc công sự đã truyền khắp kinh thành, được Hoàng thượng phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, Tần Miễn cũng bị chú ý theo. Hai người cưỡi ngựa đi trên đường, một đường bị vô số ánh mắt đánh giá mà vẫn mặt không đổi sắc, bình thản ung dung đến Mộc quận vương phủ.

Mộc quận vương, Trần Mộc Phong là trưởng tử của Trần Quảnh Minh, đệ đệ đồng phụ đồng mẫu với Hiếu Huệ đế. Trần Quảng Minh được Hiếu Huệ đế phong làm Minh thân vương, theo đó, Trần Mộc Phong chính là thế tử thân vương, địa vị vốn đã tôn quý, sau lại được Hiếu Huệ đế đặc phong làm quận vương, ban phủ đệ riêng, có thể thấy Hiếu Huệ đế rất gần gũi với một mạch này của Trần Quảng Minh.

Đây là lý do sau khi Mộc Thần triển lãm lệnh bài cho Lôi Thiết xem, Lôi Thiết liền tin thế lực của Mộc Thần đủ lớn mạnh. Tuy lúc đó y không xem toàn diện tấm lệnh bài, nhưng nhận ra được ấn ký độc nhất của hoàng gia.

Cửa phủ Mộc quận vương mở rộng, Trần Phúc không biết đứng chờ sẵn bao lâu, cung kính mời Tần Miễn, Lôi Thiết nhập phủ.

Trần Mộc Phong nhận được tin, cười to ra nghênh đón, ánh mắt đảo qua bốn người Tần Miễn, Lôi Thiết, Lôi Tần Nhạc, Lôi Tần Trung, chắp tay nói: "Trấn Quốc công, Trấn quốc phu nhân, lâu ngày không gặp, vẫn khoẻ chứ? Mà nói thế nào hai ngươi cũng có danh hàm nhất phẩm, đi ra ngoài chỉ dẫn theo hai người có phải keo kiệt quá không? Trong kinh thành có không ít người đang chờ chê cười các ngươi đấy."

Hắn vừa nói vừa mời Tần Miễn, Lôi Thiết vào trong.

Trần Mộc Phong là bằng hữu Tần Miễn và Lôi Thiết, nhưng cũng là cháu ruột Hiếu Huệ đế. Tần Miễn tránh nặng tìm nhẹ nói "Đâu phải ngài không biết ta và A Thiết tuỳ tính thành quen, không quen ra vẻ tiền hô hậu ủng."

Lôi Thiết: "Quấy rầy. Hi vọng ta và nội tử đăng môn sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi." Nay Lôi Thiết thống lĩnh tam quân, bao gồm ba vạn tiền quân, ba vạn trung quân và ba vạn hậu quân, là tướng lĩnh có số quân binh nhiều nhất trong các võ tướng, bất kể qua lại thân cận với vị quyền quý nào đều có khả năng khiến Hoàng đế nghi kỵ, cho dù Trần Mộc Phong là cháu ruột của Hoàng đế cũng vậy.

Trần Mộc Phong ra hiệu hạ nhân lui sang một bên, tự mình châm trà cho bọn hắn "Sẽ không. Hoàng thượng biết lúc ta ở huyện Chiêu Dương đã quen biết các ngươi, ôn chuyện cũng không sao." Hắn ta nhìn Lôi Thiết,

cười nói "Lúc đó ta đã cảm thấy Trấn quốc công khí thế bất phàm, không giống người thường, lại không nghĩ ngươi chính là Đại tướng quân Lôi Thiên Nhận đỉnh đỉnh đại danh. Nhớ năm đó phụ vương thường xuyên kể ta nghe cố sự Lôi Thiên Nhận ba lần áp chế Tây Man, ta có thể kể lại mà không khớp chút nào." Trần Mộc Phong nhỏ hơn Lôi Thiết bốn tuổi. Lôi Thiên Nhận mười sáu tuổi nhập quân, mười bảy tuổi nổi danh, khi đó Trần Mộc Phong còn là tiểu tử choai choai.

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Chuyện cũ đã qua."

Trần Mộc Phong nghe nói vết sẹo trên mặt Lôi Thiết có liên quan đến Hoàng gia, tự nhiên dời đề tài, nâng chén trà lên, lời nói mang theo trêu ghẹo "Lúc trước che giấu thân phận là bất đắc dĩ, Trấn quốc công cùng Trấn quốc phu nhân đừng trách ta nhé"

Tần Miễn lắc đầu, cũng nâng chén "Mộc quận vương quá lời, chúng ta còn chưa đa tạ ngài cho người thu xếp phủ Trấn quốc công. Nếu không phải có Trần Phúc, mấy ngày đầu chúng ta nhập kinh e là bận đến sứt đầu mẻ trán. Đa tạ!"

"Nhấc tay chi lao mà thôi." Trần Mộc Phong bại trận trước "Được rồi, thời điểm không có người ngoài chúng ta vẫn nên gọi thẳng tên nhau đi, chứ vầy nghe rất không tự nhiên. Kinh thành có các ngươi… về sau hẳn sẽ rất náo nhiệt. Các ngươi cần cẩn trọng nhiều hơn, nhất là Lôi Thiết, trong trường thao luyện, đao kiếm không có mắt, bình thường khi thao luyện phải cẩn thận một chút."

Đôi con ngươi của Tần Miễn đột nhiên trở nên sắc bén.

"Đa tạ quan tâm." Lôi Thiết nhàn nhạt chắp tay với Trần Mộc Phong.

Sau, ba người chỉ trò chuyện vài việc đâu đâu thú vị.

Giữa trưa, Tần Miễn và Lôi Thiết dùng bữa tại Mộc quận vương phủ rồi mới cáo từ. Trừ Hiếu Huệ đế, khẳng định còn nhiều người biết Trần Mộc Phong và họ đã sớm quen biết, nếu không ăn trưa liền đi, chỉ sợ người ta còn cho rằng bọn hắn chột dạ, còn không bằng thoải mái, vô tư phóng khoáng.

Hai người cưỡi tông mã và hắc mã, nói chuyện phiếm.

"A Thiết, Mộc quận vương nhỏ hơn huynh bốn tuổi nhỉ, năm nay hẳn là hai mươi sáu. Nhưng sao ta thấy trong phủ hắn trống trải quá vậy?"

"Hắn giống với chúng ta."

"Hả?" Tần Miễn kinh ngạc một phen, rồi cười nói "Sao huynh biết vậy? Chẳng lẽ huynh cũng ngồi tám nhảm với người khác hả?"

Lôi Thiết ho nhẹ, bất đắc dĩ liếc nhìn hắn "Vô tình nghe nói."

"Cụ thể ra sao?" Tần Miễn tò tò truy vấn, kéo dây cương, tông mã và hắc mã gần như sát rạt vào nhau.

Lôi Thiết thật sự không quen nhàn thoại sau lưng người khác, nhưng tức phụ hỏi thì phải trả lời, bèn nhỏ giọng nói: "Nghe nói sở dĩ lúc trước hắn ở lại huyện Chiêu Dương lâu như vậy là để tránh né một người. Về phần là ai thì không biết."

Tần Miễn thỏa mãn lòng hiếu kỳ, liền thôi, không truy hỏi nữa, dù sao hỏi chuyện bát quái của bằng hữu cũng không tốt.

-Hết chương 171-

Tui có chuyện muốn nói: Anh Mộc quận vương cũng có chồng đoá, đố các bạn (ai chưa đọc bản QT nha) biết đó là ai??? Đã từng xuất hiện rùi nha.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

172. Chương 172: Lôi Thiết Ra Tay

Trở lại phủ Trấn quốc công, người canh cổng nhanh chóng bước ra, dẫn ngựa cho hai người, đồng thời giương giọng hô: "Lão gia cùng phu nhân hồi phủ –" Vì sao phải hô to câu này? Là để báo cho các hạ nhân khác,

người phụ trách nấu nước ấm thì mau chuẩn bị nước ấm, phụ trách nước trà thì nhanh chuẩn bị châm trà, phụ trách chăm ngựa thì hãy chuẩn bị chăm ngựa…

Tần Miễn chê cười Lôi Thiết "A Thiết, rốt cuộc huynh vẫn không né được chữ 'lão'."

Lôi Thiết bình tĩnh "Ừm."

"Huynh bước qua hàng bốn rồi đó ha" Tần Miễn xấu xa cường điệu, cười ha ha. Năm nay Lôi Thiết ba mươi tuổi, không phải qua hàng bốn rồi sao?

Lôi Thiết bất đắc dĩ. Lớn hơn tức phụ tám tuổi đã định là bị tức phụ trêu chọc. Nhưng thời điểm nên giáo huấn tức phụ, thì nên giáo huấn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn chẳng hề nhận thấy nguy cơ, bước chân nhẹ nhàng tiếp tục hướng về trước, bám riết không tha "Có câu 'Cách ba tuổi là cách một thế hệ', vậy hai ta chẳng phải cách nhau ba–"

Còn chưa nói xong, hông đã bị siết chặt, cả người bỗng bay lên, vội vàng túm lấy cổ Lôi Thiết "Huynh muốn làm gì?"

"Chứng minh ta không già." Lôi Thiết cầm tay hắn chạm vào 'chỗ' giữa hai đùi.

Phúc quản gia chạy tới, chỉ nhìn thấy bóng người bay xa "Lão gia, nô tài có chuyện quan trọng bẩm báo –" Không trung lưu lại bốn chữ lạnh lùng trong trẻo của Lôi Thiết: "Bẩm báo sau đi."

Hơn nửa canh giờ sau, một mình Lôi Thiết xuất hiện ở Chính đường tiền viện, trên người còn lưu hơi thở biếng nhác sau chuyện tình ái.

Phúc quản gia, người già rồi, không được tự nhiên cúi đầu xuống.

"Chuyện gì?"

Phúc quản gia bẩm báo: "Lão gia, hôm nay trong phủ thu được hơn mười bái thiếp và mời thiếp, trong đó có một cái là thiếp mời của Yến Thanh công chúa, mời phu nhân đến –"

"Đưa ta."

"Đưa ta."

Lôi Thiết nhìn về phía cửa, trên mặt Tần Miễn treo nụ cười hai phần lạnh tám phần mỉa mai, bước nhanh đi vào, khí thế bức nhân.

Lôi Thiết đi qua "Không cần… so đo với loại người này."

Khí lạnh trên người Tần Miễn tán đi, ngồi xuống ghế thái sư, thoải mái cười cười "Huynh nên nói, 'Ngươi muốn làm gì ta đều ủng hộ ngươi'."

Lôi Thiết thấy hắn không hề nổi giận, gật đầu "Ngươi muốn làm gì, ta đều ủng hộ ngươi."

Tần Miễn vỗ vỗ vai y, phân phó Phúc quản gia "Hồi thiếp nói cho Yến Thanh công chúa, bản phu nhân sẽ đến đúng hẹn Ngoài ra, đi thăm dò chuyện của Yến Thanh công chúa, càng chi tiết càng tốt."

"Dạ" Phúc quản gia lại nói "Lão gia, phu nhân, còn có một chuyện. Hôm nay lão thái thái phái người lại đây, thúc giục lão gia và phu nhân qua một chuyến."

Về phần mục đích bảo Tần Miễn, Lôi Thiết qua đó, không cần nói cũng biết. Nay Lôi Thiết chính là quan cao nhất phẩm, Lôi Đại Cường và Đỗ thị ở nhà còn ngồi yên được?

Lôi Thiết lạnh giọng nói: "Lát nữa ta sẽ đi."

"Dạ, lão nô cáo lui."

Sau khi Phúc quản gia lui ra, Lôi Thiết ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Tần Miễn, ôm lấy người "Ngủ thêm một lát không? Ta giải quyết xong liền trở lại bồi ngươi."

Tần Miễn xoay qua ngồi cưỡi trên đùi đối phương, hai tay nắm chặt lưng ghế dựa, hai chân luồn qua khe hở giữa tay vịn và mặt ghế, giam cả người Lôi Thiết trên ghế "Huynh là của ta. Ai dám tranh, ta sẽ cho người đó đẹp mặt"

"Ừ. Ta không đi, ngủ." Tâm Lôi Thiết như mềm thành nước, hôn hôn hắn má hắn, vùi đầu hắn vào hõm vai mình, ôm chặt lấy người, bàn tay to lên xuống vuốt nhẹ lưng hắn.

Tần Miễn vốn chỉ muốn khóa chặt không cho y đi, sau cùng mơ màng ngủ thật, chìm sâu trong mộng đẹp.

Lôi Thiết lặng lẽ cẩn thận ôm người trở vào phòng ngủ, an trí trên giường, mang theo hai mươi cận vệ, cưỡi ngựa đến phủ Lôi Hướng Trí.

Lôi Tần Trung giương giọng hô: "Trấn quốc công đến –"

Lúc trước, khi hạ nhân trong phủ Lôi Hướng Trí biết huynh trưởng của lão gia nhà mình là Trấn quốc công và Trấn quốc đại tướng quân, cao hứng phấn chấn vô cùng, lúc này vừa nghe Trấn quốc công đến, lập tức mở cửa ra, mặt mày hớn hở mời người vào trong.

"Nô tài tham kiến Trấn quốc công, Trấn quốc công, mời vào!"

Đoàn người Lôi Thiết không hề động.

Lôi Tần Trung dựa theo chỉ thị của Lôi Thiết, hỏi: "Lão gia nhà các ngươi có ở nhà không?"

Người canh cửa nói: "Lão gia còn chưa trở về, lão thái gia, hai vị lão thái thái và phu nhân đều ở."

Lúc này Lôi Thiết mới giục ngựa vào cửa, Lôi Tần Trung, Lôi Tần Thuận và hai mươi cận vệ hùng hổ theo sau.

Lôi Đại Cường, Đỗ thị ở trong phòng nghe nói Lôi Thiết đến, vui vẻ ra mặt.

"Lão gia tử, nay lão Đại đã là đại quan nhất phẩm, ngay cả Tần Miễn cũng thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, chúng ta không thể so đo với chúng nữa." Đỗ thị nhắc nhở Lôi Đại Cường "Lát nữa hắn đến, chúng ta nhận lỗi bù đắp chuyện trước kia cho hắn, chỉ cần lung lạc được người, ta sẽ có thể được phong cáo mệnh, trở thành Thái phu nhân." Nghĩ đến cảnh bản thân được mặc phục sức cáo mệnh tôn quý, Đỗ thị cười đến toe toét.

Vệ thị nhấp nước trà, trong nụ cười mỉm chứa ý khinh miệt. Đến giờ Đỗ thị vẫn còn nằm mơ. Nếu từng chịu đựng tổn thương liền có thể dễ dàng bù đắp, trên đời sẽ không có nhiều bi kịch như thế. Hành động Đỗ thị phái người đi phủ Trấn quốc công hôm nay nhất định đã chọc giận Lôi Thiết, bằng không, y nhất định không muốn gặp lại Lôi Đại Cường, Đỗ thị.

Vệ thị ôm bụng, đôi mi thanh tú thống thổ chau lại "Lão gia tử, bụng của ta đau quá."

Lôi Đại Cường vội vàng đỡ lấy nàng ta, mặt lộ vẻ vui mừng "Vi nhi, chẳng lẽ nàng lại có?" Năm thứ hai đến kinh thành, Vệ thị sinh con trai khiến Lôi Đại Cường thương yêu vô cùng.

"Lão gia tử có thể đỡ ta về phòng không?" Vệ thị suy yếu tựa vào lòng ông.

Lôi Đại Cường cẩn thận đỡ nàng đứng lên "Được. Đi thôi, chậm một chút."

"Lão gia tử!" Đỗ thị biết rõ, không có Lôi Đại Cường, Lôi Thiết tuyệt không cho bà sắc mặt hoà nhã.

"A –" Vệ thị lại phát ra tiếng than nhẹ đau đớn.

Lôi Đại Cường quýnh lên, bế ngang Vệ thị lên, bước nhanh ra ngoài, đồng thời phân phó hạ nhân "Mau đi mời đại phu đến."

Chính đường chỉ còn mình Đỗ thị.

Một nha hoàn bước nhanh vào "Khởi bẩm lão thái thái, Trấn quốc công đến đây."

Đỗ thị đành đơn độc đối mặt Lôi Thiết, chỉnh lại y phục, ra vẻ trấn định.

Lôi Thiết bước vào cửa, đứng giữa chính đường, từ trên cao nhìn xuống lão phụ nhân đang ngồi ở ghế trên.

"Nghe nói ngươi vội muốn gặp ta?"

Đỗ thị không có đứng dậy, nâng tay chỉ ghế dựa bên dưới "Đúng vậy. Ngồi đi. Lôi Thiết, ta gọi ngươi tới là để –"

Lôi Thiết hỏi Lôi Tần Trung "Lôi Tần Trung, bất kính với Trấn quốc công, định tội gì?"

Lôi Tần Trung lớn tiếng nói: "Phạt gậy, phán lao ngục mười ngày."

Đỗ thị giận dữ "Lôi Thiết, ngươi dám?"

"Dẫn đi!" Lôi Thiết mặt vô cảm, vung tay lên.

Tự có hai cận vệ tiến lên giữ chặt Đỗ thị, kéo ra ngoài, Đỗ thị kêu la the thé chói tai giống như bị người đâm một đao.

"Buông ta ra! Buông ta ra! A! Lão nương liều mạng với các ngươi…"

Mấy hạ nhân đều trợn mắt há mồm, mờ mịt không biết làm sao.

"Nói cho Lôi Hướng Trí, nếu hắn không thể quản tốt người nhà mình, bản quan thay hắn quản!" Lôi Thiết lạnh lùng bỏ lại một câu, phất tay áo đi.

Trở lại Trấn quốc công phủ, Tần Miễn vẫn đang ngủ. Lôi Thiết cúi người hôn vụn hai cánh môi hắn, cởi giày, lên giường nằm xuống, ôm người vào lòng. Tần Miễn trong mộng không biết có phải thấy được không, sờ soạng qua ôm hông đối phương, tiếp tục ngủ vùi.

Hai người đánh một giấc rồi tỉnh, nhìn thoáng qua đồng hồ báo giờ ở góc tường, đã hơn bốn giờ chiều.

Rửa mặt xong, ăn trà bánh trong phòng khách, Lôi Thiết kể lại chuyện đến nhà Lôi Hướng Trí.

Chốc lát sau, hạ nhân bẩm báo, Lôi Hướng Trí đến.

Hai người đến chính đường tiền viện gặp khách.

Lôi Hướng Trí buông tách trà xuống, đứng dậy chắp tay "Bái kiến đại ca, đại tẩu."

"Ngũ đệ không cần đa lễ, ngồi đi." Tần Miễn hỏi thẳng "Ngũ đệ là vì chuyện của lão thái thái mà đến?"

"Phải." Lôi Hướng Trí thở dài "Dù sao bà cũng là thân sinh mẫu thân của ta." Bị kẹp giữa thân sinh mẫu thân và huynh trưởng đại tẩu có ân với chính mình, hắn ta rất khó xử.

"Ngũ đệ, ngươi có thể yên tâm, lão thái thái ở trong lao sẽ không chịu bất cứ ủy khuất nào. A Thiết chỉ muốn hù dọa bà, cho bà một lời cảnh cáo cuối cùng. Ngươi lăn lộn quan trường ba năm, hẳn là biết chuyện A Thiết nhập kinh sẽ dấy lên bao nhiêu sóng gió ở kinh thành. Trước nay chúng ta chỉ muốn an an phận phận sinh sống, về sau cũng thế. Nhưng nếu có người nhất định phải tới chọc chúng ta không thoải mái, chúng ta sẽ không khách khí phản kích, lão gia tử và lão thái thái cũng thế." Tần Miễn thản nhiên nói.

Lôi Hướng Trí gật đầu "Đệ hiểu rõ, mấy năm nay đại tẩu đại ca nhiều lần nhường nhịn bao dung cho lão gia tử và lão thái thái, phần nhiều là do nể tình ta, Tam ca cùng Tứ ca." Tình nghĩa giữa họ không thể giúp được lão gia tử lão thái thái cả đời, một mai nếu chút tình nghĩa sau cùng cũng hết, huynh đệ liền trở thành người xa lạ.

"Ta không có mặt mũi cầu đại ca tha cho lão thái thái, chỉ hi vọng đại ca xem xét tuổi bà không còn trẻ, có thể miễn đi chịu khổ da thịt." Lôi Hướng Trí cười khổ "Lão gia tử còn đỡ, Vệ thị có thể quản được ông Về phần lão thái thái, đôi khi ta có tâm cũng vô lực. Bất quá, chuyện hôm nay đã lan truyền ra, chỉ sợ thanh danh đại ca… Đại ca, có phải huynh cố ý làm lớn chuyện lần này?" Lôi Hướng Trí suy đoán.

"Thanh danh là gì?" Lôi Thiết không phủ nhận "Ta không cần danh tiếng tốt."

Lôi Hướng Trí nhất thời không hiểu được thâm ý của lời này.

Tần Miễn và Lôi Thiết đều không có ý giải thích.

Lúc Lôi Hướng Trí về đến nhà, Lôi Đại Cường lập tức truy vấn "Lão Ngũ, thế nào?"

Lý thị nhíu mi "Công công, tướng công nay đã làm quan, người cũng nên sửa xưng hô."

"Gọi quen rồi, một xưng hô thì có gì quan trọng?" Lôi Đại Cường không cho là đúng, lại hỏi "Cuối cùng chuyện thành thế nào? Lôi Thiết thật sự dám nhốt nương ngươi vào đại lao?"

Lôi Hướng Trí lạnh nhạt nói: "Vì sao không dám? Cha, người còn không hiểu ư? Nay thân phận đại ca không chỉ là nhi tử người, còn là Trấn quốc công chính nhất phẩm, là trọng thần của Hoàng thượng. Hai thân phận 'Con của người' và 'Trấn quốc công', người cho rằng cái nào lớn hơn?"

Lôi Đại Cường không phản bác được, sau một lúc lâu, tiếc hận nói: "Nếu chức quan của ngươi có thể cao hơn một chút thì tốt rồi, ngươi nương sẽ được phong cáo mệnh… Ai mà ngờ Lôi Thiết vậy mà là đại tướng quân…"

Lòng Vệ thị lộp bộp một tiếng, nhìn sắc mặt của Lôi Hướng Trí, quả nhiên rất khó xem.

Lý thị thầm cười lạnh, thở dài một hơi, nói: "Nếu ban đầu không phân gia thì tốt rồi, công công bà bà vẫn ở cùng đại ca, chẳng phải bà bà sẽ được phong thẳng làm cáo mệnh phu nhân? Thân phận công công cũng nâng cao một bước. Công công, ngài nói có đúng không?"

Lôi Đại Cường không nghe ra nàng ta đang nói mát, còn phụ họa: "Đúng vậy."

Sắc mặt Lôi Hướng Trí xanh mét, song quyền sau ống tay áo rộng nắm chặt, gầm nhẹ với Lý thị "Lý thị!"

Lý thị làm mặt quỷ với hắn, nhẹ nhàng rời đi "Tướng công, ta đi xem hài tử."

Khi thái dương ngã về tây, xe ngựa phủ Trấn quốc công chạy vào phố Sùng Ân, tiến vào cửa lớn, dừng lại trong viện.

Viên Viên và Mãn Mãn nhảy xuống xe ngựa, thấy lão cha và phụ thân sóng vai đứng cách đó không xa, trên mặt đều tươi cười, bước nhanh chạy tới.

"Phụ thân, lão cha!"

"Viên Viên, Mãn Mãn, ngày hôm nay ở thư viện thế nào? Có ai bắt nạt các ngươi không?" Tần Miễn vừa hỏi vừa quan sát hai nhi tử, không phát hiện trên người chúng có dấu vết động tay động chân gì, yên tâm.

Mãn Mãn giành nói: "Không có, phụ thân yên tâm đi."

Viên Viên nghiêm trang nói: "Phụ thân, nay chúng ta là đại hài tử, không thể gọi tên 'Viên Viên' và 'Mãn Mãn' nữa."

"Được." Tần Miễn buồn cười xoa xoa đầu hai tiểu gia hoả "Vậy từ nay ta và lão cha các ngươi gọi các ngươi là 'Duệ Kỳ' và 'Duệ Lân', được không?"

"Ừm. Cũng không thể xoa đầu." Tần Duệ Kỳ nghiêm mặt nói.

Tần Miễn bất đắc dĩ buông tay xuống "Được được." Ài, con trai trưởng thành không còn đáng yêu nữa.

"Phụ thân, học trò trong thư viện đều hâm mộ túi sách phụ thân thiết kế cho ta và ca ca." Lôi Duệ Lân nhanh chóng dỗ phụ thân vui vẻ.

Tần Duệ Kỳ phụ họa "Họ còn hâm mộ đôi bao tay của ta và đệ đệ."

Tần Miễn cười khẽ "Vậy sao?"

"Dạ. Phụ thân, còn có…"

Một nhà bốn người nói nói cười cười quay về nội viện.

-Hết chương 172-

---

173. Chương 173: Khai Đao

Hai ngày sau, Phúc quản gia đưa tới một phần kết quả điều tra về Yến Thanh công chúa.

Mẫu thân Yến Thanh công chúa là Kính Hiền hoàng hậu, hoàng hậu đầu tiên của Hiếu Huệ đế, vào một lần thích khách xâm nhập hoàng cung, vì cứu Hiếu Huệ đế mà chết Kính Hiền hoàng hậu vốn là chất nữ của Thái Hậu, cho nên đối với Yến Thanh công chúa, Thái hậu và Hiếu Huệ đế sủng ái có thừa, dẫn đến tính

cách kiêu căng ngang ngược của cô công chúa này. Việc này, vào rất lâu trước kia, sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết tâm ý tương thông, Lôi Thiết đã kể cho Tần Miễn.

Nay Yến Thanh công chúa đã hai mươi bốn tuổi, vẫn còn chưa gả đi. Nếu là thời hiện đại thì chả có gì Nhưng tại thời đại này đã thuộc nhóm nữ tử quá lứa. Hoàng đế tuyển chọn cho cô bảy tám vị phò mã, cô đều chướng mắt. Vì Kính Hiền hoàng hậu, Hoàng đế không ép buộc cô gả cho người, chỉ có thể tiếp tục dưỡng trong cung…

Cô Yến Thanh công chúa này rất không an phận, bản báo cáo điều tra về cô ta, Tần Miễn đọc gần hai khắc mới xem xong, trong lòng đã có ý tưởng đại khái, khoé môi nhoẻn lên nụ cười lạnh.

Lôi Thiết cũng không hỏi hắn có tính toán gì, y đã nói, bất kể tức phụ làm gì, y đều ủng hộ, dù tức phụ gây hoạ, cũng có y gánh vác. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ngày thứ hai, Lôi Thiết vào triều sớm như thường lệ, cưỡi ngựa đến Nam môn hoàng cung thì xuống ngựa, ném dây cương cho tùy tùng.

Lúc này, phía đông chỉ vừa lộ ra tia nắng ban mai. Không ít xe ngựa của văn võ đại thần còn đốt đèn ***g. Các đại thần xuống xe, phẩm cấp thấp hơn Lôi Thiết đều khách khí chắp tay chào y.

Lôi Thiết đều gật đầu đáp lễ, không nói một lời.

Vài đại thần đi sát nhau khe khẽ nói nhỏ, mơ hồ nghe được mấy chữ 'kế mẫu', 'lao ngục'… Vào cung, đi đến điện Thái Hòa, chúng thần nhập điện, tốp năm tốp ba tụ vào nhau thấp giọng tán gẫu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lôi Thiết.

Có mấy vị rất lâu trước kia đã là đồng liêu với Lôi Thiết, bèn hữu hảo hàn huyên cùng y vài câu, Lôi Thiết đáp lại ngắn gọn. Những vị này biết tính cách y, cũng không để tâm.

Chỉ chốc lát sau, trong điện vang lên tiếng Lý công công ngâm xướng: "Hoàng Thượng giá lâm –"

Chúng thần vội vàng phân thành hai hàng văn võ, đứng vào chỗ mình trong điện, sau khi nghe được động tĩnh Hoàng đế ngồi xuống long ỷ, đồng thời quỳ xuống, miệng hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Các khanh gia bình thân."

"Tạ Hoàng thượng!"

Lý công công lại xướng: "Có chuyện khải tấu, vô sự bãi triều –"

Thống lĩnh Cấm vệ quân, Lưu Thiên Đức nháy mắt ra hiệu với một đại thần tứ phẩm đứng phía sau bên đội ngũ quan văn.

Vị đại thần nọ lập tức bước ra khỏi hàng "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần hôm qua nghe được một lời đồn có liên quan đến Trấn quốc công. Trấn quốc công là trụ cột của triều định, há lại để người khác gièm pha? Vi thần cảm thấy nên điều tra rõ chuyện này, trả lại công đạo cho Trấn quốc đại tướng quân."

Vài vị đại thần sung sướng khi người gặp họa, nhìn sang Lôi Thiết.

Lôi Thiết gặp sóng lớn không sợ hãi, giống như người ta không phải đang nói về y.

"Hở?" Hiếu Huệ đế một bộ thực cảm thấy hứng thú biểu tình "Lời đồn ra sao?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, lời đồn nói, buổi chiều hôm qua Trấn quốc công lệnh cho cận vệ đưa kế mẫu vào đại lao. Kế mẫu cũng là đích mẫu, bất kính với đích mẫu là bất hiếu, Trấn quốc đại tướng quân sao có thể làm ra chuyện bất hiếu được?" Vị đại thần này rất giận dữ, tỏ vẻ bất bình thay Lôi Thiết.

Hiếu Huệ đế nhìn về phía Lôi Thiết, hỏi: "Lôi ái khanh, có việc này không?"

"Có." Lôi Thiết.

Hiếu Huệ đế lộ vẻ hứng thú, ánh mắt như có như không xẹt qua thống lĩnh Cấm vệ quân Lưu Thiên Đức "Khanh có biết tội không?"

Lôi Thiết bình thản nói: "Luật pháp Đại Hạ viết, 'Bất kính với mệnh quan nhất phẩm triều đình, phạt trượng mười cái, phán lao ngục mười ngày'. Bất quá nếu hồi vi thần còn bé, Đỗ thị không làm ra nhiều việc

cay nghiệt, có lẽ thần đã không bỏ nhà trốn đi, cũng sẽ không có Lôi Thiên Nhận. Nếu từ điểm này mà nói, Đỗ thị quả thật vô tội, trái lại còn có công."

Cả sảnh đường đều im lặng tập thể.

Hiếu Huệ đế cười to "Nói vậy, việc làm của Trấn quốc công tất nhiên là không có tội, Khương ái khanh, lần sau kể trẫm nghe chuyện cười hãy nhẹ nhàng chút."

Khương đại nhân mặt mày đỏ bừng, ngượng ngùng nói: "Dạ, vi thần có tội."

"Không, khanh có công." Hiếu Huệ đế cười nói "Vẫn là lần đầu tiên trẫm nghe Trấn quốc công một lúc nói nhiều như vậy. Trẫm nên thưởng cho khanh mới phải."

Gương mặt Khương đại nhân hết xanh lại đỏ.

Các đại thần khác đều thầm giật mình, xem ra Trấn quốc công quả nhiên đã thành đại hồng nhân bên cạnh Hoàng đế.

Sau khi hạ triều, Hiếu Huệ đế đến Từ Ninh cung của Thái hậu, bồi Thái hậu nói chuyện phiếm, bất tri bất giác liền nói đến Trấn quốc công.

"Hoàng nhi, ai gia vẫn cho rằng để Trấn quốc công thống lĩnh tam quân là quá mức mạo hiểm, vạn nhất hắn… Đoan Ninh năm nay đã mười sáu, không bằng -"

"Vạn vạn không thể." Hiếu Huệ đế vội vàng nâng tay ngăn cản "Mẫu hậu, hiện một nhà bốn người Trấn quốc công đầm ấm hoà thuận, nếu ai dám nhét người vào phủ Trấn quốc, vị kia nhà hắn cũng không phải hiền lành. Mẫu hậu hãy chờ xem náo nhiệt thôi. Hôm nay vừa lâm triều đã ra chiêu này, khẳng định sẽ có người cùng ý tưởng với ngài, bảo đảm không có kết cục tốt. Về phần Trấn quốc công, nhi tử tự có chừng mực, mẫu hậu, ngài chỉ trông chừng Yến Thanh thì chính là phân ưu giúp nhi tử rồi."

"Vị nam phu nhân kia của Trấn quốc công thực sự lợi hại như thế?" Thái hậu buông kéo tỉa chậu hoa xuống, có chút hiếu kỳ hỏi. Thái hậu là hoàng hậu của tiên đế, là mẫu thân thân sinh của Hiếu Huệ đế và Minh thân vương, năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, nhìn qua lại chỉ chừng hơn bốn mươi, lễ độ khoan thai, dáng dấp lộ vẻ thành thục mà ý nhị mê người, có thể tưởng tượng bà lúc còn trẻ hiển nhiên cực kỳ mỹ lệ, song từ trong ánh mắt thỉnh thoảng chợt lóe quang mang sắc bén, cũng thấy được bà không thật sự hiền hoà như vẻ ngoài của mình.

Hiếu Huệ đế gật đầu: "Không sai."

"Đã như vậy, ai gia không quản ngài nữa." Thái hậu cười cười "Nếu có cơ hội, ai gia thật muốn gặp vị Trấn quốc phu nhân kia một lần."

Hiếu Huệ đế nói: "Sau này nhất định sẽ có cơ hội."

……

Tần Miễn dự định mở một cửa tiệm dược liệu và một tiệm trang sức bạc tại kinh thành. Tuy hiện hắn và Lôi Thiết đều có bổng lộc, nhưng không thể miệng ăn núi lở, còn phải kiếm hai phần sản nghiệp cho hai đứa con. Song đi dạo trong kinh thành cả một buổi sáng vẫn không tìm được cửa tiệm mặt tiền thích hợp. Có thể thấy, người ngoại lai muốn chen một chân vào kinh thành thật không dễ.

Buồn bực về đến nhà, Phúc quản gia đến báo.

"Khải bẩm phu nhân, Tế tửu Quốc tử giám, Dương đại nhân vừa đưa tới cho lão gia… lễ vật."

"Hửm?" Tần Miễn chú ý thấy vẻ mặt thúc là lạ "Lễ vật gì vậy?"

Phúc quản gia ấp úng "Là… hai nữ tử."

"Hở?" Tần Miễn không giận còn cười "Nhất định là hai đại mỹ nữ nhỉ?"

Phúc thúc sao không nhìn ra chủ tử đang nổi giận "Nô tài không nhìn kỹ."

Tần Miễn rút chiết phiến cắm ở đai lưng ra "Phúc quản gia, thúc có nói nhà chúng ta không thu loại lễ vật này không?"

Phúc quản gia nói: "Dĩ nhiên nô tài có nói, song hai cô nương kia không chịu đi. Nô tài cũng không có cách…"

"Không chịu đi? Tốt lắm." Tần Miễn cười nhạt "Giải họ ra ngoài, đẩy lên xe ngựa. Biết phủ đệ Dương đại nhân ở nơi nào không?"

Phúc quản gia không chút do dự "Hồi bẩm phu nhân, nô tài đã cho người hỏi thăm rõ ràng."

Tần Miễn nhìn ông khen ngợi "Rất tốt!"

Chỉ chốc lát sau, hạ nhân áp giải hai nữ tử kia đến, quả nhiên đều trẻ tuổi mỹ mạo, quyến rũ động nhân. Tần Miễn không phân trần gì, nhét vào miệng mỗi người một viên dược hoàn.

Hai cô nương sợ tới mức hoa dung thất sắc.

"Ngươi, ngươi… cho chúng ta ăn cái gì?"

"Thứ các ngươi ăn là dược huỷ dung, ba canh giờ sau sẽ phát sinh hiệu quả. Nếu không muốn hủy dung thì tìm cách đút viên dược hoàn này cho Dương đại nhân ăn." Tần Miễn lấy ra một bình sứ nhỏ. Hắn sớm đoán sẽ có trường hợp hôm nay, đã luyện sẵn thuốc trước. Đã có người gấp gáp tìm ngược, hắn cũng không thể để người ta thất vọng.

"Không, không," Hai cô nương kinh hoảng run run "Dương đại nhân là mệnh quan triều đình, không thể giết…"

Tần Miễn câm nín "Ai nói đây là dược hại chết người? Đây là linh đan diệu dược sẽ khiến nam nhân nhất trụ kình thiên, lực bền bỉ kéo dài đến ba ngày ba đêm."

Phúc thúc và mấy hạ nhân đồng thời khẽ run rẩy. Nương ơi, phu nhân thiệt đáng sợ!

Hai cô nương trợn mắt chết lặng.

"Bản phu nhân khinh thường lừa các ngươi. Nếu các ngươi không bằng lòng, bản phu nhân cũng không miễn cưỡng, chờ hủy dung đi thôi."

Tần Miễn nói xong, thảnh thơi phe phẩy chiết phiến, chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã!"

Tần Miễn cười tủm tỉm đưa bình thuốc nhỏ cho họ "Chỉ cần ta thu được tin tức về Dương đại nhân bên kia, sẽ lập tức phái người đưa giải dược cho các ngươi. Thời buổi này nữ nhân kiếm ăn không dễ dàng a, ta sẽ bảo người tiện thể cho các ngươi mỗi người năm lượng bạc." Hắn tỏ vẻ mặt an ủi, vỗ nhẹ bả vai cả hai.

Trong mắt hai cô nương lòe lòe ánh lệ, oán hận đối với hắn nhất thời tan hơn phân nửa.

"Phúc thúc, hộ tống các nàng đến Dương phủ thật tốt."

"Dạ!"

Tần Miễn phe phẩy chiết phiến, ngâm nga khúc nhạc, cười tủm tỉm đi mất.

Để lại mấy hạ nhân hai mặt nhìn nhau, hạ quyết tâm dù đắc tội ai cũng không thể đắc tội phu nhân.

Lôi Thiết từ binh doanh trở về, cởi chiến bào và bội đao, đưa cho Lôi Tần Trung, trở lại nội viện.

"Tức phụ, ta đã về."

"Về rồi à?" Tần Miễn thả thứ trong tay xuống, đi qua nâng mặt đối phương lên, ngắm trái nghía phải.

"Sao vậy?" Lôi Thiết còn chưa biết trong nhà phát sinh chuyện gì, thuận tay ôm hắn, mặc hắn lăn qua lăn lại đầu mình.

"Không có gì. Chỉ xem sao huynh lại soái như thế?" Tần Miễn cười tủm tỉm hôn môi y một cái "Đi tắm trước, sắp có cơm trưa rồi."

Tâm trạng tức phụ tốt, tâm trạng Lôi Thiết sẽ tốt, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt "Ừ."

Tiểu tư luôn chờ hầu hạ bên ngoài đưa nước ấm vào, rồi im lặng làm lễ lui ra.

Lôi Thiết nhìn nhìn Tần Miễn ngồi về bàn, vừa rửa mặt vừa hỏi "Bận rộn gì vậy?"

"Thiết kế buồng trong." Tần Miễn nói "Đúng rồi, lâm triều ngày mai, Tế tửu Quốc tử giám Dương đại nhân có thể sẽ cáo nghỉ. Tướng công, huynh có cách nào khiến hắn không xin nghỉ được không?"

Hai bên khoé miệng Lôi Thiết cong lên, cũng không hỏi nguyên do, ngữ khí nhẹ nhàng "Được."

"Còn nữa…" Tần Miễn nâng cằm, nghiêng đầu nhìn y cười cười "Nếu hắn có dùng thứ gì đó chống đỡ bộ phận nào đó trên người, huynh nghĩ cách huỷ đi."

Lôi Thiết nghi hoặc, vẫn đồng ý "Được."

Hôm sau lâm triều, Lôi Thiết cố ý tìm kiếm Tế tửu Quốc tử giám Dương đại nhân trong nhóm đại thần, vì quan phục mỗi chức vị bất đồng nên tìm được người rất nhanh, thấy đối phương ăn mặc cồng kềnh, ngộ ra gì đó.

Không ít đại thần nghe nói Dương đại nhân tặng mỹ nhân cho phủ Trấn quốc công, lại bị Trấn quốc phu nhân trả về, có vẻ còn phản kích lại, bèn nhìn chằm chằm đánh giá Dương đại nhân, nhất thời không đoán ra có gì bất thường.

Dương đại nhân rúc vào phía trước nhóm đại thần sau mình, cố gắng hạ thấp sự hiện hữu của bản thân.

Hiếu Huệ đế nhìn thoáng qua Dương đại nhân, lại nhìn nhìn Lôi Thiết, như cười như không.

Lý công công hô, mười năm như một ngày "Có chuyện khải tấu, vô sự bãi triều"

Lôi Thiết âm thầm chém ra một đạo chân nguyên, không dấu vết đánh vào vị đại thần đứng ngay phía sau Dương đại nhân.

Hai chân vị đại thần nọ bỗng nhiên mềm nhũn, cả người đổ về trước, không cẩn thận đẩy ngã Dương đại nhân.

Dương đại nhân bất ngờ, không kịp phòng bị, quỳ rạp xuống đất, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết: "A –"

Hiếu Huệ đế bị hoảng sợ, suýt làm vẩy nước trà, sắc mặt âm u "Dương ái khanh!"

Dương đại nhân đau đến mặt tái mét, gian nan trở mình, xấu hổ che người dưới của mình, hồi lâu không bò dậy nổi, quỳ cũng không quỳ được, gấp đến độ mặt mũi đỏ bừng, nước mắt chảy dài "Hoàng, Hoàng thượng… Xin, xin thứ cho vi thần tội… tội thất lễ."

Hiếu Huệ đế ngạc nhiên, cẩn thận nhìn kỹ, buồn cười, cất tiếng cười to.

Nhóm đại thần giống như nhận được mệnh lệnh, cũng cất tiếng cười to.

"Ha ha ha ha ha…"

-Hết chương 173-

———-

174. Chương 174: Yến Thanh Công Chúa

Hiếu Huệ đế nghĩ tới Tần Miễn biết y thuật, cười xong còn ra vẻ không biết "Dương ái khanh, khanh thật hồ đồ! Nếu có bệnh không tiện nói ra thì đi tìm thái y trong Thái y viện là được, cũng không thể đi tìm phường giang hồ bên ngoài, vạn nhất để trễ, bệnh tình càng nghiêm trọng thì sao… Ai!"

Gần như tất cả đại thần đều dùng hốt bản(1) chắn trước mặt cười trộm, nghẹn đến mức mặt mũi đỏ bừng. Lão thần niên kỷ lớn chút thì dùng ánh mắt đau đớn nhìn Dương đại nhân, âm thầm nói hắn làm nhục thân phận. Đương nhiên, một vài đại thần cũng có ý tặng mỹ nhân cho Trấn quốc công thì sắc mặt âm u, khá bất mãn với Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân.

Một vị đại thần hảo tâm đỡ Dương đại nhân đứng dậy.

"Khải bẩm Hoàng thượng, vi thần không có…" Dương đại nhân mặt đỏ như mông khỉ, ngón tay run rẩy chỉ vào Lôi Thiết, lòng cực hận "Là… là Trấn quốc phu nhân, hắn…"

Lôi Thiết lạnh giọng chất vấn: "Dương đại nhân, ăn nói cẩn thận. Có quan hệ gì với nội tử chứ?" (ads-bygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Một số đại thần giỏi ngầm hiểu thánh ý, thấy Hiếu Huệ đế cười mà không nói, liền biết hoàng đế vui vẻ xem trò này, bèn lớn mật ồn ào: "Dương đại nhân, chẳng lẽ ý ngài là, sở dĩ ngài bị như thế là do Trấn quốc phu nhân hạ thủ? Ngài cũng không thể oan uổng Trấn quốc phu nhân chứ, vô duyên vô cớ, sao Trấn quốc phu nhân lại gây khó dễ cho ngài?"

Hoàng đế kiêng kị nhất là các đại thần kết bè kết cánh. Làm sao Dương đại nhân dám nói là do mình đưa tặng mỹ nhân cho Trấn quốc công, ý đồ mượn sức y, kinh hãi trộm nhìn Hiếu Huệ đế, nhẫn nhục phụ trọng "Việc này chỉ là một hiểu lầm."

Đối với một vài thủ đoạn mờ ám của chúng đại thần, trong lòng Hiếu Huệ đế biết rõ, nhưng thần tử thỉnh thoảng phạm lỗi nhỏ, ngài sẽ không so đo. Nếu mỗi một việc đều đi truy cứu, Hoàng đế ngài đã sớm mệt chết.

"Được rồi, có hiểu lầm thì tháo gỡ là được. Nháo đến triều đình còn ra thể thống gì! Bãi triều!" Hiếu Huệ đế phất tay áo bỏ đi. Tiễn bước Hiếu Huệ đế, các đại thần đều thống khoái cười ra tiếng, còn có người cố ý hỏi Dương đại nhân có phải mắc bệnh khó nói gì không, có thể đề cử danh y…

Sắc mặt Dương đại nhân sắc xanh mét, vừa quay đầu thì phát hiện không thấy Lôi Thiết đâu, nhanh chóng đuổi theo ra.

"Trấn quốc công xin dừng bước! Là hạ quan thất lễ, trong lúc vô ý mạo phạm tôn phu nhân, không biết Trấn quốc công có thể thỉnh tôn phu nhân cho hạ quan giải dược không?"

Các đại thần thả chậm bước chấn, ánh mắt đều len lén hướng qua bên này.

Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn Dương đại nhân "Dương đại nhân, mọi việc đều cần có chứng cớ. Nội tử là nhất phẩm cáo mệnh, há có thể mặc ngươi vu tội? Danh hàm nhất phẩm của bản quan cũng không phải để bài trí. Thứ lỗi không thể bồi."

Nói xong, y càng lúc càng xa.

Dương đại nhân lửa giận công tâm, toàn thân run run.

Trưa hôm đó, Tần Miễn nhận được tờ ngân phiếu một ngàn lượng, hỏi xin giải dược. Hắn thản nhiên thu vào, hoà nhã nói cho tiểu tư phủ Dương đại nhân "Nói cho Dương đại nhân, không có giải dược, qua ba ngày sẽ vô sự."

Dương đại nhân ở nhà nổi điên đập phá ném loạn đồ đạc thế nào, chả phải việc của hắn. Dù sao từ đó, không còn ai dám nhét người vào phủ Trấn quốc công nữa.

Qua mấy ngày nữa là Mười lăm. Mỗi mùng Một, Mười lăm, nữ quyến tôn thất cùng mệnh phụ quần thần đều phải tiến cung thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu.

Tần Miễn làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, này còn là lần đầu tiên thỉnh an sau khi được gia phong, nhất định phải tiến cung. Mà kỳ thực, hắn đã sớm chờ đến ngày này.

Buổi sáng, hắn và Lôi Thiết cùng nhau rời giường, ngâm nga khúc nhạc mặc phục sức cáo mệnh vào, ý chí chiến đấu sục sôi. Nguyên bản Lôi Thiết định bụng khuyên hắn đừng sợ, có y gánh vác, thấy thế, dứt khoát ngậm miệng, sau khi hôn tức phụ một cái, tiến lên hỗ trợ thay đồ.

Chỉnh trang xong, hai phu phu ngồi xe ngựa đi hoàng cung. Các đại thần tiến cung từ Nam môn, nhóm mệnh phụ chỉ có thể tiến cung từ Bắc môn. Lôi Thiết xuống xe trước, xe ngựa lại chở Tần Miễn đến Bắc môn.

Ở cửa cung còn có các mệnh phụ khác, Tần Miễn làm như không thấy sự đánh giá của người ta, chờ nội thị kiểm tra vật phẩm hắn mang theo xong, cùng các mệnh phụ đi vào trong.

Dù sao cũng là hậu cung, Tần Miễn không thể dẫn theo Lôi Tần Nhạc, bèn điều một nha hoàn từ phòng may mặc cùng hắn tiến cung. Tiểu nha hoàn rất thông minh, nâng lễ vật theo sát phía sau Tần Miễn.

Đoàn người đi Từ Ninh cung trước, Tần Miễn đánh giá y phục của chúng mệnh phụ một đường, từ đó suy đoán ra phẩm cấp của họ. Sau khi vào Từ Ninh cung, không nhìn ánh mắt chế giễu của những người khác, bình tĩnh đứng sau Minh thân vương phi.

Thái hậu xuất hiện, Tần Miễn bất đắc dĩ quỳ xuống theo. Không còn cách nào, trừ phi nam nhân nhà hắn làm hoàng đế, bằng không chỉ cần bọn họ chưa rời kinh, số lần phải quỳ còn nhiều lắm.

Cảm giác được một tầm mắt sắc bén từ phía trên đánh giá mình, Tần Miễn không bất ngờ chút nào.

"Bình thân. Ban ngồi."

"Tạ Thái hậu."

Thái hậu quan sát mọi người, không thấy bóng dáng Yến Thanh công chúa, có chút kinh ngạc, nhưng cũng yên lòng, nhìn về phía Tần Miễn, giọng nói ôn hòa "Ngươi chính là Trấn quốc phu nhân?"

Tần Miễn đứng dậy bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Hồi Thái hậu, chính là tại hạ, có thể được thỉnh an Thái hậu, tại hạ hết sức vinh hạnh, có chuẩn bị một phần lễ mọn, mong Thái hậu vui lòng nhận cho."

Thái hậu mỉm cười "Trình lên đây."

Tần Miễn tiếp nhận hộp gấm màu đỏ từ tay nha hoàn, đưa cho cung nữ đi tới.

"Khải bẩm Thái hậu, vật ấy là cao dưỡng nhan do tại hạ điều chế, chẳng những có hiệu quả tẩm bổ da thịt, chỉ cần bôi một lần, có thể duy trì mùi thơm thanh nhã được cả ngày."

"Hở? Có thứ kỳ diệu như thế à?" Vẻ mặt Thái hậu vẫn thản nhiên. Thân là Thái hậu, có thứ tốt gì bà chưa từng thấy? Bà không để lời Tần Miễn nói trong lòng, nhưng Tần Miễn là Trấn quốc phu nhân, vẫn nên chừa vài phần mặt mũi, bèn ra hiệu cho cung nữ.

Cung nữ mở hộp gấm ra, bên trong bày tám bình sứ *** xảo, trong đó bốn bình sứ màu trắng, bốn bình sứ màu lam, bề ngoài giống nhau như đúc.

"Chỗ này có tổng cộng tám mùi hương khác nhau, chỉ cần bôi một chút lên mặt, tán đều là được."

Thái hậu cười nói: "Trấn quốc phu nhân có tâm. Thưởng."

Sau, không phát sinh bất cứ chuyện không thoải mái nào như Tần Miễn tưởng tượng trước khi đến. Thái Hậu tán gẫu thêm vài câu với vài vị phụ mệnh khác, rồi bảo mọi người quỳ an.

Chúng mệnh phụ lại đi Khôn Ninh cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu chỉ tính là có bảy phần tư sắc, quý phái hào phóng, cho người ta cảm giác thoải mái, đều trò chuyện vui vẻ với mấy vị phụ mệnh phẩm cấp cao kể cả Tần Miễn.

Tần Miễn dâng lên sáu bình cao dưỡng nhan, Hoàng hậu cũng thưởng không ít thứ tốt.

Lần này tiến cung thuận lợi đến mức Tần Miễn phải thầm cảm thán, không khỏi thêm hoài nghi nguyên nhân Lôi Thiết bị triệu về kinh thành ắt hẳn phức tạp vô cùng, tự nhắc nhở bản thân về sau càng phải cẩn trọng.

Bất kể thế nào, mục đích hắn tiến cung đã đạt thành.

Ba ngày sau là ngày Yến Thanh công chúa hẹn gặp Tần Miễn. Yến Thanh công chúa chưa gả cho người, vẫn luôn sống trong cung. Hiếu Huệ đế và Thái hậu đều phòng bị cô sẽ trêu chọc người của phủ Trấn quốc công, hơn nữa dù sao cô cũng là nữ tử, cho nên địa điểm cô hẹn Tần Miễn không phải ở trong cung, mà là phủ Nhị hoàng tử.

Phủ đệ Nhị hoàng tử có một hoa viên, bên trong tập hợp hơn năm mươi chủng loại kỳ hoa thiên hạ, tháng Tư trăm hoa đua nở, lấy danh nghĩa ngắm hoa tổ chức một buổi tụ hội sẽ không khiến người hoài nghi.

Từ trong số lễ vật Thái hậu và Hoàng hậu ban thưởng, Tần Miễn chọn ra hai món, sai người đóng gói, bình thản vô tư cưỡi ngựa đến phủ Nhị hoàng tử.

Hạ nhân phủ Nhị hoàng tử cung kính mời hắn vào, rồi đi trước báo cho chủ nhân.

Nhị hoàng tử tuổi chừng hai lăm hai sáu, tướng mạo tuấn lãng, thái độ ôn hòa Nhị hoàng tử phi sắc đẹp hơn người, đoan trang hữu lễ.

Nhưng nếu họ bằng lòng bắc cầu cho Yến Thanh công chúa, trong mắt Tần Miễn chính là kẻ địch, mặc kệ hai người biểu hiện bình dị gần gũi ra sao, hắn đều chỉ đáp khách sáo theo hình thức. Có một việc, hắn luôn thấy kỳ quái. Nếu Yến Thanh công chúa ước hẹn địa điểm tại phủ Nhị hoàng tử, hoàn toàn có thể để Nhị hoàng tử phi dùng danh nghĩa của mình gởi thiếp mời cho Tần Miễn, vì sao lạc khoản trong thiệp lại đề danh hào Yến Thanh công chúa? Là đầu óc Yến Thanh công chúa không đủ thông minh, hay quan hệ giữa Nhị hoàng tử phi và Yến Thanh công chúa cũng không thật sự thân thiết?

Chuyện nhà Hoàng đế thực phức tạp, Tần Miễn đặt nghi vấn này vào lòng, rồi không nghĩ nhiều thêm nữa, đến thời cơ chín muồi, tự sẽ có đáp án.

Hàn huyên mấy câu, Nhị hoàng tử phi liền dẫn Tần Miễn vào hoa viên ngắm hoa.

Nhị hoàng tử phi giới thiệu thân phận các vị phu nhân cho Tần Miễn, Tần Miễn phát hiện hầu như đều là cáo mệnh tam phẩm và tứ phẩm, không có ai phẩm cấp cao hơn hắn. Đại khái là Yến Thanh công chúa hoặc Nhị hoàng tử phi có chút cố kỵ.

Những phẩm cấp thấp hơn Tần Miễn không dám tìm Tần Miễn gây phiền phức, Tần Miễn thảnh thơi thưởng hoa chốc lát, bất tri bất giác, mọi người đều chuyển sang nơi khác, chỗ này chỉ còn mình hắn. Hắn mặt không đổi sắc đến bên một bàn đá ngồi xuống, nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến.

Lúc Yến Thanh công chúa đến thì nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi anh tuấn mê người ngồi cạnh bàn đá, gió nhẹ xa xăm thổi mái tóc đen dài cùng y phục bạch sắc đối phương tung bay, trông thảnh thơi biết bao.

Ghen tị và mối hận trong lòng Yến Thanh công chúa nhất thời bộc phát. Dù dung mạo xuất sắc đến mấy, bất quá cũng chỉ là dân quê thô lỗ. Cô đường đường là một công chúa mà Lôi Thiên Nhận cũng không để vào mắt, lại cùng một nam nhân sinh sống giống như phu thê, tương đương tát cho cô một bạt tai lần thứ hai, sao cô có thể không hận?

"Ngươi chính là Trấn quốc phu nhân?" Yến Thanh công chúa ngẩng cao đầu, vẻ mặt ngạo mạn đến gần.

"Phải. Ngươi là ai?" Tần Miễn đoán được thân phận người tới, biết rõ còn cố hỏi, âm thầm đánh giá, suýt nữa bật cười thành tiếng. Hắn vẫn nghĩ nữ tử dám lớn tiếng cầu ái với nam nhân nhà hắn chắc hẳn có vốn liếng lắm, nhưng vị công chúa này khiến hắn thất vọng rõ rệt.

Nha hoàn phía sau Yến Thanh công chúa lập tức khiển trách "To gan! Nhìn thấy Yến Thanh công chúa còn không hành lễ?"

"Hả?" Tần Miễn dùng ánh mắt khinh thường quét lên quét xuống Yến Thanh công chúa, cười nhạo ra tiếng thật "Bản phu nhân thấy ngươi hẳn là không muốn sống nữa. Chỉ bằng ngươi, cần mặt thì không mặt, cần dáng lại không dáng, cũng dám giả mạo Yến Thanh công chúa?"

Đang trốn sau bụi hoa nghe lén, Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi cùng lộ ra sắc mặt kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, nhất thời không rõ tâm trạng hiện tại là gì.

Lần đầu tiên Yến Thanh công chúa bị người phê bình như vậy, nhất thời sửng sốt, cúi đầu, quan sát chính mình.

-Hết chương 174-

Chú giải:

(1) Hốt bản:

hốt bản

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

175. Chương 175: Pháo Hôi Lui Tán

Trước đây ai gặp Yến Thanh công chúa mà không khen dung mạo cô xinh đẹp như hoa, dáng người linh lung hấp dẫn? Đây là lần đầu tiên có người nói cô đến chả có gì cả. Đợi cô kịp phản ứng, nhận ra Tần Miễn dám bất kính với cô như thế, giận tím mặt mày.

Tần Miễn không để cô có cơ hội nói chuyện, lại cười khinh miệt "Còn có một điểm trọng yếu nhất, bản phu nhân nghe nói năm nay Yến Thanh công chúa chỉ mới hai mươi sáu, xem 'cô nương' năm nay ít nhất cũng phải ba mươi nhỉ? Nghe bản phu nhân khuyên câu này, giả mạo người trong hoàng thất chính là tội lớn, thừa dịp không ai chú ý, nhanh chóng rời đi đi." Tần Miễn ra vẻ thương cảm và quan tâm.

"Ta trông như ba… ba mươi tuổi?" Yến Thanh công chúa liên tục trúng mấy đao, nộ khí đằng đằng, nhìn chằm chằm Tần Miễn, ngực không ngừng phập phồng.

Tần Miễn nhàn nhạt liếc cô ta một cái, tự mình ngắm hoa.

Yến Thanh công chúa không dám tin sờ sờ mặt mình, bỗng nhiên xoay người quăng cho nha hoàn cách cô gần nhất một cái tát, tức giận nói: "Ngươi nói coi! Có thật bản công chúa nhìn qua trông giống như ba mươi tuổi không?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn nhíu mày "Vị cô nương này, nha hoàn của ngươi bị ngươi bức bách như vậy, dĩ nhiên không dám nói thật. Ngươi muốn nghe lời thật, bản phu nhân nói cho ngươi. Lông mi của ngươi vừa mảnh vừa cong, đáng tiếc quá mức thưa thớt, nhìn là biết không đủ *** thần Đôi mắt ngươi quá nhỏ, còn không đủ linh động Làn da ngươi ảm đạm không sáng, son phấn cũng không che được đốm đồi mồi Tóc ngươi khô héo chẻ ngọn, không đủ sáng bóng…"

Cả đám nha hoàn đều đứng thộn mặt ra, trợn mắt nhìn Tần Miễn, bỗng nhiên phản ứng lại, kinh sợ quỳ rạp xuống đất.

Nhị hoàng tử phi nghe đến tâm thần không yên, che ngực, thầm may mắn người bị phê phán không phải nàng, vô cùng thương cảm Yến Thanh công chúa, nhìn Nhị hoàng tử, trưng cầu ý kiến "Điện hạ, chúng ta có nên… đi ra ngăn cản Trấn quốc phu nhân không?"

Nhị hoàng tử hơi lắc đầu, từ khe hở giữa những cánh hoa nhìn Tần Miễn xa xa, đôi mắt u tối hàm chứa tia cười nhạt cổ quái khó hiểu. Yến Thanh công chúa tức đến cả người phát run, trâm cài trên búi tóc cũng run theo, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Tần Miễn "Ngươi câm miệng cho bản công chúa!"

Tần Miễn sáng tỏ, nói: "Khó trách làn da không tốt. Vì sao thường nói người dễ nổi giận thì mau già? Chính là đạo lý này. Mà thôi, bản phu nhân luyên thuyên cùng ngươi làm gì. Không ngại nói cho ngươi, hôm nay Yến Thanh công chúa sẽ đến phủ Nhị hoàng tử, thức thời thì mau rời đi đi."

Yến Thanh công chúa có rất nhiều phương pháp có thể chứng minh thân phận của mình, nhưng bị cơn tức xông đến mụ đầu, nhất thời suy nghĩ bay biến hết.

Tần Miễn thản nhiên xoay người bỏ đi, vừa đi vừa tiếp tục ngắm hoa.

Yến Thanh công chúa thấy bóng dáng hắn dần biến mất, rốt cuộc nặn ra một biện pháp có thể chứng minh thân phận, giương giọng hô: "Người đâu! Mau đi mời Nhị hoàng huynh đến cho bổn công chúa!"

Bên môi Tần Miễn thoáng hiện nụ cười đầy hứng thú. Nếu vở kịch hôm nay tan cuộc nhanh như vầy, hắn thật sự sẽ hơi thất vọng.

Không qua bao lâu, nghe được tiếng bước chân hỗn độn từ phía sau đến gần, hắn xoay người, thấy Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi tiến về phía này, chắp tay thi lễ "Tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ, tham kiến Nhị hoàng tử phi. Đến giờ Yến Thanh công chúa vẫn chưa hiện thân, hẳn là sẽ không đến. Không biết bản phu nhân có thể trở về chưa?"

Nhị hoàng tử cũng không nhìn ra hắn thật sự không nhận ra Yến Thanh công chúa hay là giả đò, bèn nhìn thoáng qua Yến Thanh công chúa, giới thiệu một lần "Trấn quốc phu nhân, vị này chính là Yến Thanh công chúa."

Yến Thanh công chúa cười âm trầm, ngạo mạn hất cằm.

Tần Miễn lộ vẻ kinh ngạc, cố ý ở trước mặt Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi làm ra tư thế muốn che đậy việc hắn lỡ thất lễ với Yến Thanh công chúa trước đó, chân thành tha thiết nhìn Yến Thanh công chúa, giọng điệu chân thật "Nguyên lai vị này chính là Yến Thanh công chúa, quả nhiên giống như lời đồn, chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa, không hổ là kim chi ngọc diệp, tại hạ thất lễ."

Nhị hoàng tử khó xử mấp máy môi, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Yến Thanh công chúa không vì sự tán dương của Tần Miễn mà vui vẻ lên chút nào, ngược lại mặt mày xanh hồng đan xen. Đã nghe Tần Miễn phê bình nặng nề khi nãy, hiện tại đối với cô là một sự châm chọc trắng trợn. Nhưng giờ Tần Miễn nói lời hay, cô không thể vì đối phương khen mình mà trị tội, càng không thể ở trước mặt Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi chất vấn đối phương vì sao nói mấy lời khó nghe kia, làm thế chỉ khiến cô mất mặt thêm.

Cô hiểu rõ, quả đắng này, mình bắt buộc phải ăn. Oán hận liếc Tần Miễn, cố nén cơn giận, ôn hòa hỏi: "Ngươi chính là Trấn quốc phu nhân?"

"Chính là tại hạ." Tần Miễn cung kính hỏi "Dám hỏi công chúa có gì chỉ giáo?"

Yến Thanh công chúa lạnh nhạt nhìn hắn, nói với Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi: "Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng tẩu, không phải hai người nói có việc cần làm ư?"

"Yến Thanh, chỗ này giao cho muội. Chúng ta tiếp đãi các khách nhân khác." Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử phi nói với Tần Miễn "Xin lỗi, không thể bồi tiếp", xoay người rời đi.

Yến Thanh công chúa đi đến bên bàn đá ngồi xuống, ý vị sâu xa nhìn Tần Miễn "Trấn quốc phu nhân, Trấn quốc công gần đây có khoẻ? Chắc Trấn quốc phu nhân vẫn còn chưa biết, bản công chúa đã quen Trấn quốc công từ mười mấy năm trước."

Tần Miễn ngạc nhiên nói: "Vậy sao? Nghe công chúa quan tâm nhà ta như vậy, ắt hẳn quan hệ trước kia khá tốt. Tại hạ có một chuyện muốn nhờ công chúa hỗ trợ, không biết công chúa có nguyện ra tay tương trợ?"

Yến Thanh công chúa thấy hắn không nhận ra cô đang đào hố, trong lòng cười lạnh, trên mặt cười ngọt, vênh váo nói: "Là chuyện gì? Trấn quốc phu nhân nói ra nghe thử xem."

"Nghe nhà ta nói, tám năm trước y ở kinh thành làm quan, từng có một vị nữ tử thân phận và địa vị đều cao hơn y, ép y cưới nàng." Tần Miễn bày vẻ mặt phẫn nộ căm hận "Nhà ta vì muốn thoát khỏi nữ tử kia, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tự hủy dung mạo. Công chúa trời sinh trí tuệ, hẳn hiểu được, bị một nữ tử bức ép đến nước đó, đối với một nam nhân là khuất nhục cỡ nào? Nhưng tại hạ nhiều lần ép hỏi nữ tử đó là người phương nào, y đều không chịu nói. Tại hạ cả gan thỉnh công chúa vươn tay giúp đỡ, giúp tại hạ tra ra thân phận nữ tử kia. Một khi biết đó là ai, tại hạ nhất định sẽ không tha cho nàng! Nếu công chúa nguyện ý hỗ trợ, tại hạ sẽ cảm kích ngài vô cùng."

Nhị hoàng tử đứng sau hòn giả sơn nghe rành mạch, âm thầm lắc đầu. Yến Thanh căn bản không phải đối thủ của vị Trấn quốc phu nhân này.

Đáy mắt Nhị hoàng tử phi cũng lộ ra hai phần kiêng kị Tần Miễn.

Lại nhìn Yến Thanh công chúa, sắc mặt trắng bệch, tay trái run lên, tách trà trong tay 'Xoảng' một tiếng, rơi xuống đất, nước trà xối lên giày thêu của cô.

"Công chúa, ngài không sao chứ?" Bọn nha hoàn kinh hoảng chạy tới đỡ Yến Thanh công chúa.

"Công chúa?" Tần Miễn nghi hoặc nhìn cô, rồi như khéo hiểu lòng người, nói "Là tại hạ mạo muội. Nếu công chúa cảm thấy khó xử, coi như tại hạ chưa hề nói gì."

Yến Thanh công chúa hất tay bọn nha hoàn ra, ra vẻ trấn định hỏi: "Ngươi sẽ không buông tha thế nào?"

Tần Miễn mỉm cười "Có lẽ công chúa còn chưa biết thân phận tại hạ, tại hạ là một đại phu. Mấy ngày trước từng có người đưa tặng hai mỹ nhân cho nhà ta, công chúa có biết tại hạ phản kích như thế nào — A, công chúa thân phận cao quý, vẫn đừng nên để mấy lời kia làm bẩn tai ngài."

Yến Thanh công chúa hoảng hốt, truy vấn: "Là chuyện gì? Cứ nói ra đừng ngại, bản công chúa thứ cho ngươi vô tội."

"Vậy… Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh." Tần Miễn cẩn thận tìm từ "Tại hạ hạ dược cho người nọ, làm hắn trong vòng ba ngày ba đêm đều… ừm nói chung là đau khổ tột cùng. Có mấy lời, tại hạ thật sự khó mà nói cho công chúa nghe được. Bất quá, chuyện này hẳn đã truyền khắp, nếu công chúa muốn biết, hỏi thăm một chút là rõ."

Trong lòng Yến Thanh công chúa vừa kinh hoảng lại vừa tò mò, hỏi mãi không được, bèn mắt lạnh nhìn qua đám nha hoàn bên người, hỏi: "Các ngươi có biết chuyện này không?"

Một đại nha hoàn do dự một chút, rồi vẫn đến gần bên tai cô, khe khẽ nói nhỏ.

Yến Thanh công chúa hô nhỏ một tiếng, hai mắt trợn trắng, ngất đi.

Tần Miễn vô cùng kinh ngạc "Đây… có phải công chúa không khoẻ trong người không? Mau, nhanh đi bẩm báo cho Nhị hoàng tử điện hạ." Kêu xong, hắn nhanh chóng lui ra xa một trượng, đứng yên tại chỗ.

Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi sớm đã thu hết mọi chuyện vào mắt, sợ Yến Thanh công chúa xảy ra chuyện trong phủ mình, vừa nghe bọn nha hoàn lớn tiếng kêu to liền bước nhanh đến.

Nhị hoàng tử dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn sâu vào Tần Miễn, Tần Miễn mờ mịt nhìn lại.

Nhị hoàng tử thu hồi đường nhìn, phân phó bọn nha hoàn "Lập tức dìu công chúa về phòng nghỉ ngơi."

"Dạ!"

Đám nha hoàn đỡ Yến Thanh công chúa rời đi, Nhị hoàng tử phi cũng theo bồi, tại chỗ chỉ còn Tần Miễn và Nhị hoàng tử.

"Nhị hoàng tử điện hạ, việc này thật sự không liên quan đến tại hạ!" Tần Miễn vội vàng phủi sạch quan hệ, trên mặt trưng vẻ lo sợ không yên.

Nhị hoàng tử có một loại cảm giác vô lực sâu sắc, bởi vì nhìn bề ngoài, việc này quả thật không liên quan đến Tần Miễn. Nhưng mặc kệ thế nào, Yến Thanh vẫn là người trong hoàng thất, ngài cần phải bày tỏ thái độ.

Đang muốn mở miệng, một vị tiểu tư chạy chậm lại đây "Khải bẩm điện hạ, Trấn quốc công đến."

Nhị hoàng tử xoay người lại, thấy Lôi Thiết một thân hắc y, xoải bước mà đến, bước tiến mạnh mẽ trầm ổn, mặt không chút biểu cảm. Đôi mắt lạnh lùng kia khi nhìn thấy Tần Miễn liền thay thế bằng vẻ dịu dàng, dù nhạt, nhưng khiến người không thể coi nhẹ.

"Nhị hoàng tử điện hạ, hữu lễ."

Nhị hoàng tử chắp tay đáp lễ "Trấn quốc công."

"Ta tới đón phu nhân." Lôi Thiết đi đến bên cạnh Tần Miễn "Không biết chúng ta có thể ra về được chưa?"

Nhị hoàng tử cười nói: "Đương nhiên, tiệc ngắm hoa cũng gần kết thúc. Trấn quốc công cùng phu nhân cứ tự nhiên."

Lôi Thiết gật đầu với đối phương.

Tần Miễn chắp tay bái biệt Nhị hoàng tử, cùng Lôi Thiết rời đi.

"Tức phụ?" Lôi Thiết truyền âm hỏi Tần Miễn.

Tần Miễn cười tủm tỉm "Huynh thấy ta giống người dễ bị bắt nạt sao?"

Các phu nhân khác thấy Lôi Thiết tự mình tới đón Tần Miễn về, trong lòng minh bạch, lời đồn Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân tình thâm ý trọng không phải là lời đồn vô căn cứ. Ai nấy đều hâm mộ, mối hôn nhân của họ không kém, nhưng từ trước đến nay phu quân nhà mình chưa từng chu đáo như thế, săn sóc như thế.

-Hết chương 175-

176. Chương 176: Lôi Thiết Chấn Nhiếp

Ra khỏi phủ Nhị hoàng tử, Tần Miễn kể cho Lôi Thiết nghe kế hắn đối phó Yến Thanh công chúa, vừa nói vừa vui. Hắn chưa bao giờ thờ phụng thuyết 'Phái nam phải ga lăng dịu dàng với phái nữ', chỉ cần là người có ý đồ phá hoại tình cảm giữa hắn và Lôi Thiết, mặc kệ nam nhân hay nữ nhân, đều phải giải quyết nhanh chóng gọn gàng giống như gió thu cuốn hết lá vàng.

Đối với cảnh ngộ ngày xưa của Lôi Thiết, hắn luôn canh cánh trong lòng. Năm đó A Thiết bỏ nhà ra đi, một mình lưu lạc hơn một năm, ăn rất nhiều khổ, nhân duyên tế hội cứu một vị lão giả đang chán đời, bắt đầu đi lên còn đườnng tu chân, lão giả truyền thụ cho y nửa năm rồi đi không từ giã. May mắn A Thiết có thiên phú tu luyện, sau hai năm ngắn ngủi đã lên đến Kim Đan kỳ. Hành trình một người rất cô độc, mà A Thiết đối với dục vọng thành tiên cũng không phải mãnh liệt, y chỉ một lòng muốn vượt trội, khiến Lôi Đại Cường, Đỗ thị hối hận. Vì thế, A Thiết mười sáu tuổi tòng quân, mười bảy tuổi bắt đầu nổi danh. Ở trong quân, y dần dần tìm được động lực sinh tồn. Nhưng chuyện sau đó lại cho y một đả kích trầm trọng. Hoàng đế và Thái hậu bức bách y cưới Yến Thanh công chúa. Quá đáng nhất là, Yến Thanh công chúa chẳng những nói lời cuồng ngạo, còn lấy cái chết để áp bức. Vì Đỗ thị, A Thiết vốn đã không thích nữ tử, hành vi của Yến Thanh công chúa càng làm y chán ghét ghê tởm, rơi vào đường cùng, đành tự hủy dung mạo tự giải thoát.

Không sai, vết sẹo trên mặt Lôi Thiết là do bản thân y gây ra. Y tiến vào quân doanh là sau khi tu chân, tu vi cao thâm, người ngoài muốn làm y bị thương phải khó khăn cỡ nào. Chỉ có chính y.

Tần Miễn không định tha cho Yến Thanh công chúa, nên mọi chuyện xảy ra hôm nay với cô ta, hắn không thấy áy náy. Nếu Yến Thanh công chúa còn chưa biết sợ, hắn có rất nhiều thủ đoạn đối phó cô ta. Hiếu Huệ đế và Thái hậu trong mắt Tần Miễn cũng không phải người tốt. Trung thần quân công hiển hách chẳng phải nên được trọng dụng đối tốt sao? Thế mà sau khi Lôi Thiết tự hủy dung mạo, Hiếu Huệ đế và Thái hậu vẫn không từ bỏ ý định muốn y cưới Yến Thanh công chúa, thật đáng giận. Nếu không phải xét đến Viên Viên và Mãn Mãn sẽ còn sinh sống ở thế tục rất lâu, dù Hiếu Huệ đế có nhường ngôi hoàng đế cho Lôi Thiết, Tần Miễn, Lôi Thiết cũng sẽ không nhập kinh.

Tần Miễn, Lôi Thiết ra khỏi phụ Nhị hoàng tử không bao lâu, chuyện phát sinh tại phủ Nhị hoàng tử được mật thám của Hiếu Huệ đế viết ra thành mật chiết, đưa đến ngự án của Hiếu Huệ đế. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hiếu Huệ đế xem xong, thản nhiên thiêu hủy mật chiết. Ngài không thể, cũng sẽ không làm gì Tần Miễn. Đầu tiên, Tần Miễn từ đầu đến cuối không có trực tiếp mạo phạm danh hào Yến Thanh công chúa, không thể định tội đại bất kính Thứ nhì, hiện là thời điểm ngài cần Trấn quốc đại tướng quân, không nên vì chút việc nhỏ mà gây xích mích với Trấn quốc đại tướng quân. Nhưng Hiếu Huệ đế hoài nghi, phải chăng Tần Miễn nhìn ra điểm thứ hai nên mới dám lớn mật như thế.

Từ phủ Nhị hoàng tử trở lại phủ Trấn quốc công, vào đại môn, Tần Miễn vừa nhảy xuống ngựa, Lôi Thiết lấy ra hai tờ giấy từ trong ngực, đưa hắn.

"Gì vậy?" Tần Miễn hỏi.

"Mở ra xem đi." Mở hai tờ giấy ra, hai chữ 'Phòng khế(1)' to tướng đỏ chót khiến đuôi lông mày Tần Miễn nhướng lên.

"Hai gian tiệm này…"

Lôi Thiết nhìn hắn chăm chú "Không phải muốn mở tiệm dược liệu và tiệm trang sức bạc sao?"

Diện tích và kiểu dáng hai gian tiệm giống hệt nhau, rất thích hợp mở tiệm dược liệu và của hàng trang sức bạc. Tần Miễn hận không thể nhào lên hôn y hai cái, người này im lìm giải quyết xong một nan đề lớn giúp hắn.

"Nhờ quan hệ?"

Lôi Thiết: "Tả uy Vệ đại tướng quân. Trước kia đã cứu hắn."

Tần Miễn nói: "Võ tướng? Tốn bao nhiêu bạc, chúng ta phải trả đủ cho người ta."

Lôi Thiết gật đầu "Dĩ nhiên."

Tần Miễn nóng lòng muốn đi xem hai gian tiệm kia, bị Lôi Thiết kéo lại.

"Ăn cơm trước."

Tần Miễn quẫn bách cười gượng "Suýt nữa quên mất. Tối qua Duệ Kỳ và Duệ Lân oán giận ta đã lâu không làm cơm. Được, đi làm cơm thôi."

Lôi Thiết sóng vai đi cùng hắn. Dù nay đã là Trấn quốc công quyền cao chức trọng, y vẫn không thay đổi thói quen nhóm lửa khi Tần Miễn nấu ăn.

Còn nửa canh giờ nữa là đến giờ tan học buổi sáng của Đông Dương thư viện, Tần Miễn nấu một nồi cơm chiên thập cẩm lớn, một nồi canh xương bí đao, sau khi múc đủ phần ăn, đóng gói, cho người đưa tới trường Viên Viên và Mãn Mãn, hắn và Lôi Thiết giải quyết phần còn lại.

Cơm trưa xong, nghỉ ngơi chốc lát, hắn tính đi xem hai gian cửa hàng kia.

Lôi Thiết định bụng đi cùng hắn, thì thấy Lôi Tần Trung vội vàng đến báo "Lão gia, binh doanh xảy ra chuyện."

Lôi Thiết nhướng mày "Tức phụ, ta…"

"Chính sự quan trọng." Tần Miễn hiểu rõ, dặn dò "Mọi việc cẩn thận. Lôi Tần Trung, ngươi và Lôi Tần Thuận đều phải mở to mắt mà nhìn."

"Xin phu nhân yên tâm."

Tần Miễn dẫn theo Lôi Tần Nhạc đi xem cửa tiệm.

Lôi Thiết thay chiến bào, chạy tới doanh trại ở ngoại thành. Dọc đường đi, Lôi Tần Trung kể lại đầu đuôi sự việc, chi tiết mà không mất thứ tự.

Lôi Thiết thống lĩnh tam quân, bao gồm ba vạn tiền quân, ba vạn trung quân và ba vạn hậu quân Tiền quân là quân tiên phong Trung quân do chủ tướng trực tiếp chỉ huy, cũng là quân chủ lực Hậu quân chủ yếu đảm nhiệm yểm trợ và canh gác. Tiền quân, trung quân và hậu quân, mỗi đội quân đều có một tướng quân hàm nhị phẩm chỉ huy, theo thứ tự là Tiền Long tướng quân, Trung Đốc tướng quân và Hậu Vũ tướng quân. Ba người có thể bò được lên tới chức này, nhất định đều có năng lực và đường lối. Trước khi Lôi Thiết nhập kinh, bọn họ đã biết tướng lĩnh chỉ huy tam quân sẽ đổi người. Không biết là ai truyền ra tin, có hơn phân nửa khả năng sẽ thăng một trong ba người họ lên làm Thống soái tam quân. Ai ngờ cuối cùng vị trí này lại rơi vào tay Lôi Thiết. Trong binh doanh, rất nhiều lão binh từng nghe nói uy danh của Lôi Thiên Nhận, cũng không ít tân binh tràn ngập kính sợ đối với Lôi Thiên Nhận. Thế nhưng, Lôi Thiên Nhận đã rời khỏi quân ngũ hơn tám năm, Tiền Long tướng quân Đồng Địa Bảo, Trung Đốc tướng quân Phương Thủ Cương cùng Hậu Vũ tướng quân Đinh Văn Xương đều cho rằng Lôi Thiên Nhận đã là quá khứ, không chịu phục y. Hôm nay, mâu thuẫn này triệt để bộc phát.

Lôi Thiết lãnh binh nhiều năm, không hề thấy bất ngờ về chuyện này. Ngược lại nếu tất cả đều biểu hiện kính cẩn nghe theo y, y sẽ phải hoài nghi.

Tuấn mã phi nhanh vào binh doanh, từ xa xa, Lôi Thiết đã thấy trường thao luyện hỗn loạn rối tung. Binh sĩ tin phục và không tin phục Lôi Thiên Nhận đánh nhau, tựa như tổ ong vò vẽ bị chọc phải.

Ba người Đồng Địa Bảo, Phương Thủ Cương và Đinh Văn Xương giống như khiêu khích, đứng ở một bên, cũng không ngăn cản, thấy Lôi Thiết xuất hiện, chẳng những không lộ vẻ kinh hoảng, còn lớn mật nghênh đón ánh mắt y, thậm chí chờ mong y nổi giận.

Nhưng Lôi Thiết không có, vẫn là tư thái gặp sóng không sợ, tiết tấu vó ngựa chẳng mảy may biến đổi.

Tuấn mã chạy nhanh đến trước mặt ba người Đồng Địa Bảo thì dừng, Lôi Thiết trên cao nhìn xuống nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói: "Bỏ mặc cấp dưới sinh sự, các lĩnh quân hình phạt ba mươi côn. Các ngươi phục hay không phục?"

Đồng Địa Bảo trời sinh lớn tiếng, giương giọng nói: "Phục! Nhưng chúng ta phục là quân pháp, không phải ngươi!"

Một tiếng 'Phục' của gã khiến Lôi Thiết phải nhìn bằng con mắt khác, bèn quan sát đánh giá đối phương. Đồng Địa Bảo tuổi gần bốn mươi, dáng người lực lưỡng, diện mạo thô kệch, trong sự hào sảng lộ vẻ chân chất, nhưng từ cặp mắt thỉnh thoảng chợt lóe quang mang mãnh liệt, nhìn ra được gã tuyệt không cẩu thả như ngoài mặt, bằng không cũng không thể trèo lên chức vị cao như Tiền Long tướng quân.

"Các ngươi muốn thế nào?" Ánh mắt Lôi Thiết đảo qua ba người.

"Đơn giản, nhận lời khiêu chiến của ba người chúng ta." Trung Đốc tướng quân Phương Thủ Cương lưng hùm vai gấu, đầu tóc màu muối tiêu, đã gần đến năm mươi, tối đa chỉ có thể chém giết trên sa trường thêm hai năm. Vì nguyên nhân tuổi tác, ông cấp thiết với vị trí Trấn quốc đại tướng quân nhất. Nếu trong hai năm không thể thăng thêm một cấp, về sau càng không thể thăng lên nữa.

Hậu Vũ tướng quân Đinh Văn Xương đã qua tuổi bốn mươi, gầy gò già dặn. Lôi Thiết mới ba mươi tuổi, với hắn mà nói giống như vừa cai sữa. Chiến công của hắn cũng chả kém cạnh Lôi Thiết. Thế nên hắn không nói gì, chỉ tiến lên một bước, tỏ rõ cùng chung lập trường với Đồng Địa Bảo, Phương Thủ Cương. Nếu bọn họ đánh bại Lôi Thiết trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Hoàng thượng cố ý duy trì Lôi Thiết, ở trong quân Lôi Thiết cũng sẽ mất đi uy tín, đến lúc đó Hoàng thượng không muốn cũng phải bỏ cũ thay mới. Đây chính là tính toán của hắn và Đồng Địa Bảo, Phương Thủ Cương.

Lôi Thiết khẽ gật đầu "Ước thúc bộ hạ của mình. Đến Điểm tướng đài."

Ba người Đồng Địa Bảo thấy đối phương đón nhận khiêu chiến, lập tức giục ngựa đến giữa sân thao luyện, quát ngưng bộ hạ dưới trướng mình.

Chúng binh sĩ dựa theo chỉ lệnh, nhanh chóng tản ra, về đội của mình, sắp hàng chỉnh tề. Tốc độ cực nhanh này có thể phản ánh ra uy tín của ba người Đồng Địa Bảo trong quân quả thật không thấp.

Lôi Thiết đứng ở chỗ cao, thu hết vào mắt, vẻ mặt bất biến.

Ba người Đồng Địa Bảo giục ngựa đến trước đài điểm tướng, chắp tay hành lễ với Lôi Thiết.

"Khải bẩm đại tướng quân, binh lính đã tập kết hoàn tất."

Lôi Thiết ra hiệu bọn họ lên trên đài.

Ba người Đồng Địa Bảo cố ý chấn nhiếp Lôi Thiết, từ trên ngựa trực linh hoạt bay thẳng lên đài điểm tướng.

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Ba người các ngươi cùng lên đi."

Sắc mặt cả ba đại biến.

"Đại tướng quân quá không để chúng ta vào mắt rồi." Đinh Văn Xương nói.

Lôi Thiết hỏi lại: "Các ngươi có để bản tướng quân vào mắt?"

Đinh Văn Xương sửng sốt, không phản bác được.

Đồng Địa Bảo vội vàng hoà giải "Đại tướng quân, Đinh tướng quân không có ý khác, chỉ là hơi nóng vội, thỉnh đại tướng quân đừng để tâm."

Lôi Thiết chẳng ử chẳng hử, lập lại: "Cùng lên đi."

Khinh người quá đáng! Ba người Đồng Địa Bảo đồng thời loé lên suy nghĩ này, nhìn nhau, tách ra bao vây Lôi Thiết vào giữa.

"Đại tướng quân, đắc tội!" Phương Thủ Cương dẫn đầu nói.

Lôi Thiết ra hiệu bọn họ có thể bắt đầu.

Tính tình Đồng Địa Bảo nóng nảy nhất, nhảy đến trước mặt Lôi Thiết, chân phải vừa nhanh vừa ngoan đá tới nách phải y.

Lôi Thiết nâng khuỷu tay trái linh hoạt dọng xuống dưới, đập mạnh vào bàn chân gã.

Nguyên đùi phải Đồng Địa Bảo đau đến hơi chấn động, cảm thấy kinh hãi, biết không cần tiếp tục thử sức nữa, sắc mặt ngưng trọng ném cho Phương Thủ Cương một ánh mắt nhắc nhở.

Phương Thủ Cương là lão tướng, sao bỏ qua phản ứng của Đồng Địa Bảo? Cho dù Đồng Địa Bảo không nói, ông cũng thấy được Lôi Thiết quả thật không tầm thường, ở sau lưng Lôi Thiết khẽ gật đầu với Đồng Địa Bảo.

Binh tướng bên dưới nhìn ra tình hình trên Điểm tướng đài, đều kiềm chế tâm tình kích động, xem cuộc chiến, mắt không chớp lấy một cái.

Đinh Văn Xương đứng một bên, không bày ra tư thế công kích, thời điểm ba người Lôi Thiết, Đồng Địa Bảo và Phương Thủ Cương triển đấu với nhau, hắn bất động thanh sắc biến hóa nhịp bước, duy trì bám theo vị trí bên trái sau lưng Lôi Thiết. Hắn muốn làm gì, rất rõ ràng. Không ai cho rằng hắn đánh lén là đê tiện, bởi vì trên chiến trường, mục tiêu của mỗi một binh lính chỉ có một: Dùng mọi phương pháp giết chết kẻ định và bảo toàn tính mạng bản thân.

Nhưng mãi sau hơn hai mươi chiêu, Đinh Văn Xương kinh ngạc nhận ra, hắn không sao tìm được cơ hội thích hợp để xuống tay. Lôi Thiết nhìn như không hề đếm xỉa, kì thực y phòng bị mình rất sít sao.

Không chút do dự, hắn từ bỏ ý định đánh lén, gia nhập chiến cuộc.

Có mấy binh lính nhịn không được nhỏ giọng nói thầm "Mấy người Đinh tướng quân thật quá đáng, vậy mà lấy ba đấu một."

Lại không biết, ba người Phương Thủ Cương càng đánh càng kinh hãi, khi bọn hắn ra ba thành công lực, Lôi Thiết dùng bốn thành áp chế bọn họ Khi bọn hắn xuất bốn thành lực, Lôi Thiết lại dùng năm thành lực áp chế bọn họ… Bất kể thế nào, luôn duy trì cao hơn bọn hắn một thành, không chỉ áp chế ngăn cản họ phản kích, còn khiến họ không thể dò ra y nông sâu thế nào.

Thẳng đến gần nửa canh giờ sau, Đinh Văn Xương từ bỏ ý nghĩ chống cự trước, đối với Lôi Thiết tâm phục khẩu phục. Tiếp tục đánh, mất mặt sẽ là hắn, Phương Thủ Cương cùng Đồng Địa Bảo.

Phương Thủ Cương vẫn không cam tâm, nhưng suy nghĩ Đinh Văn Xương dao động, cũng làm ảnh hưởng Đồng Địa Bảo.

Cuối cùng, Phương Thủ Cương và Đồng Địa Bảo đành liếc nhau, đồng thời thu tay.

Không phải tất cả binh sĩ bên dưới đều nhìn ra huyền cơ trong đó, nhưng vừa thấy ba người Đồng Địa Bảo tất cung tất kính quỳ một gối hành lễ với Lôi Thiết, sao còn không sáng tỏ.

Lôi Thiết nâng tay làm một thủ thế 'Mời đứng lên' với cả ba, dồn khí vào đan điền, trầm giọng nói: "Tiếp tục thao luyện."

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi, lại tựa như sấm rền vang bên tai mỗi người. Bởi vậy có thể thấy công lực thâm hậu của Lôi Thiết.

Chúng binh lính ai nấy đều lộ vẻ kính sợ, đồng loạt một gối chấm đất, đồng thanh hô "Đại tướng quân uy vũ", khí thế nuốt trọn núi sông.

-Hết chương 176-

---

177. Chương 177: Nhất Điểm Bạch Và Kim Mao Tìm Chủ Ký

(Hành trình tìm chủ của Nhất Điểm Bạch và Kim Mao)

Hai gian tiệm mới mua nằm trên cùng một con phố sầm uất, một gian ở ngõ lê hoa bên này, gian kia nằm đối diện, cách xa nhau không xa, đứng tại cửa gian này có thể nhìn đến gian bên kia. Tần Miễn thuê người trang hoàng hai cửa hàng một lúc, tiệm dược liệu đặt tên là 'Như Ý đại dược phòng', cửa hàng trang sức bạc tên là 'Minh Châu các'.

Trang hoàng ước chừng ngày mười ngày, tiệm dược liệu và cửa hàng trang sức cùng lúc khai trương. Bố cục tiệm dược liệu rất đơn giản, vừa vào cửa là quầy cùng với hai đại phu ngồi xem bệnh Sau quầy, hai tủ thuốc đặt sát tường, bên trong hơn một trăm ngăn kéo giống nhau để dược liệu khác nhau Trên ngăn kéo viết tên dược liệu. Tủ thuốc cao chạm đến trần nhà nên khi lấy một số dược liệu để trên cao, các tiểu nhị phải dùng đến thang chữ . Tiệm dược liệu mời hai vị đại phu kinh nghiệm dày dặn về toạ chẩn, hai hỏa kế phụ trách bốc thuốc cùng một chưởng quầy. Bố cục cửa hàng trang sức bạc cũng lấy phong cách trang nhã đơn giản làm nét đặc sắc, khách hàng vừa bước vào liền có thể thấy ngay đủ loại trang sức châu báu trong tủ. Toàn bộ trang sức đều niêm yết giá, ngoài ra, Minh Châu các còn có loại phục vụ tôn quý, chỉ cần khách hàng trả được giá tiền đắt đỏ, nhà thiết kế có thể dựa theo yêu cầu riêng của từng khách hàng, thiết kế ra mẫu trang sức độc đáo cho khách, chẳng những độc nhất vô nhị khắp kinh thành, mà còn trên cả Đại Hạ quốc.

Chung quy thân phận Lôi Thiết đặc thù nên hai cửa hàng đều lặng lẽ khai trương, chỉ đốt một dây pháo cho qua chuyện. Nhưng ngay cả vậy, vẫn có không ít người nghe tin, gửi tặng lễ vật. Cả Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu cũng phái người tặng lễ. Tần Miễn phân phó, ghi lại danh sách quà biếu, trừ quà của Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu, toàn bộ lễ vật giá trị sang quý đều đưa trả về, để tránh làm đề tài đầu câu chuyện.

Như Ý đại dược phòng, mỗi ngày đầu giờ Thìn mở cửa buôn bán, đầu giờ Dậu đóng cửa Minh Châu các mở cửa suốt buổi sáng, đầu giờ Dậu đóng cửa. Hai cửa hàng đều nghỉ bán vào các ngày mồng ‘Một’, ba ngày cuối cùng mỗi hai tháng là ngày nghỉ dài. Có khách nhân tỉ mỉ phát hiện, ngày nghỉ của hai tiệm trùng với ngày nghỉ của Đông Dương thư viện. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Kinh doanh hơn nửa tháng, cửa hàng trang sức nhờ phong cách thiết kế châu báu mới lạ độc đáo, làm ăn tương đối khá. Còn Như Ý đại dược phòng, không rõ có phải vì sức tuyên truyền chưa đủ không, sinh ý rất bình thường, khách nhân vào tiệm đa số đều tới hốt thuốc, mà không phải đến xem bệnh. Hai vị đại phu toạ chẩn rãnh rỗi đến nhàm chán, mỗi ngày ôm y thư đọc Chưởng quầy tiệm dược thiếu kiên nhẫn, nhận thấy tình hình không ổn, vội vàng cấp báo cho Tần Miễn.

Tần Miễn rất bình tĩnh, báo cho chưởng quầy làm tốt bổn phận của mình là được, vô luận cửa hàng làm ăn tốt hay kém, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiền công của y. Đông gia đã không lo lắng, chưởng quầy chỉ đành từ bỏ.

Cửa hàng kinh doanh không tốt, Tần Miễn sao có thể không để ý, hắn là đang chờ cơ hội, một cơ hội bỗng nhiên nổi tiếng. Phát triển tiệm dược khác với các loại cửa hàng khác, không phải chỉ dựa vào mồm mép là được.

Sau khi hai cửa tiệm vận hành ổn định, Tần Miễn đặt *** lực vào việc cải tạo phủ Trấn quốc công. Sống trong Du nhiên điền cư đã lâu, yêu cầu về hoàn cảnh của một nhà bốn người không hề thấp. Nhiều chỗ trong phủ Trấn quốc công khiến bọn hắn không quen, Tần Miễn đặc biệt dành hai ngày trời vẽ bản phác hoạ cải tạo, chủ yếu là đổi toàn bộ cây xanh thành cây ăn quả và trồng thêm hoa cỏ với những nơi không gian trống trải. Lôi Thiết từ binh doanh trở về, cũng xắn tay áo cầm xẻng hỗ trợ Tần Miễn, quần áo bị dính bùn vẫn không màng.

Hạ nhân mới mua trong nhà nhìn mà lấy làm lạ, nhưng biết hai vị chủ tử không thích bọn họ nhàn ngôn toái ngữ, đều thông minh giữ im lặng.

“A Thiết, ngày mai Duệ Kỳ và Duệ Lân được nghỉ, chiều nay chúng ta đi Đông Dương thư viện đón chúng nhé.” Tần Miễn đỡ cây ăn quả cho vào hố.

Lôi Thiết lấp đất trong hố “Ừ.”

Sợ hai nhóc Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đói bụng, buổi chiều, Tần Miễn rút thời gian làm một ít điểm tâm nhỏ.

Lúc này, trên quan đạo cách cổng Nam kinh thành ước chừng một dặm xa, một thân ảnh màu đen và một thân ảnh màu vàng sóng vai chạy nhanh hướng về kinh thành, thân ảnh màu đen xẹt nhanh như tia chớp, thân ảnh màu vàng trôi chảy như sao băng. Khi người đi trên quan đạo thấy rõ đó là gì, sợ tới mức mặt như màu đất, gấp gáp nhào qua hai bên nhường đường, chân mềm nhũn ngã ngồi trên đất, miệng mấp máy, ngây ngốc nhìn hai loài động vật đáng sợ chạy về phía cửa Nam.

Hai thân ảnh đó chính là Nhất Điểm Bạch và Kim Mao.

Đối với bọn nó, bốn vị chủ nhân rời nhà lâu quá rồi, hai đứa hạ quyết định, ngàn dặm xa xôi lao tới kinh thành tìm kiếm chủ nhân. Đối với nhân loại, chúng có tính uy hiếp rất lớn, dọc theo đường đi, nhiều lần bị mọi người vây công, dù bản lĩnh hai tụi nó không nhỏ thì vẫn ăn không ít khổ. Bộ lông đen nhánh của Nhất Điểm Bạch bẩn hề hề, quấn thành nhiều dúm lông xơ xác Kim Mao cũng chẳng đỡ hơn bao nhiêu, da lông vàng óng chói mắt dính đầy cặn bùn. Vạn hạnh là, hai đứa nó đều không bị thương.

Nhờ có Nhất Điểm Bạch nhớ đường, hơn nữa hai đứa nó đều thông linh tính, một đường từ thôn Thanh Sơn đến kinh thành, không có đi lạc, trải qua nửa tháng bôn ba, cuối cùng cũng thuận lợi đến đích.

Nhìn thấy Nam Thành môn quen thuộc, Nhất Điểm Bạch tru với Kim Mao một tiếng, cả hai đồng thời tăng tốc.

Biết binh lính thủ thành có tính uy hiếp, khi vào thành, hai đứa vụt nhanh giả như một cơn gió thổi lướt qua. Binh lính ở cổng thành chỉ nhìn thấy hai cái bóng quét ngang, định thần lại nhìn kỹ, không phát hiện có gì dị thường.

Viên An Thế thời vận không tốt, nay vẫn là quan ngũ phẩm, gần đây đang do dự có nên đi cậy nhờ Trấn quốc công không. Đối với ông, Lôi Thiết dù sao vẫn là vãn bối, ông không bỏ xuống được mặt mũi nên mãi do dự. Đang sầu mi khổ kiểm đi tới đi lui trong thư phòng, bỗng nhiên nghe bên ngoài nhao nhao ầm ĩ, mặt sa sầm, quát lớn: "Bên ngoài ầm ĩ cái gì? Nói nhao nhao như vậy còn ra thể thống gì!"

Một tiểu tư nghiêng ngả lảo đảo chạy vào, sắc mặt trắng bệch "Lão, lão gia… sói, sói… Còn… còn có một con gấu."

"Cái gì?" Viên An Thế nhíu mày "Chẳng lẽ là từ nhà ai trốn ra… Nhưng không nghe nói trong kinh thành có nhà nào nuôi sói–" Nói đến đây, trong đầu chợt lóe linh quang, nhớ ra nhà Lôi Thiết nuôi một con sói, hơn nữa lần này nhập kinh, không nghe nói y có dẫn con sói đó theo.

"Mau, mau dẫn ta đi xem."

Tiểu tư kinh hãi: Lão gia không muốn sống nữa hở?

"Còn không dẫn đường?" Viên An Thế nôn nóng quát.

"Dạ, dạ!"

Tiểu tư một đường chạy phía trước.

Chốc lát sau, hai người liền đến đại môn. Một sói một gấu im lặng ngồi quay mặt hướng vào đại môn Viên phủ. Tám hạ nhân của Viên phủ cầm gậy gỗ trong tay, chĩa về phía sói và gấu, cũng không dám tới gần, cả người run lẩy bẩy, sợ sơ ý một giây thôi liền bị cắn chết.

Viên An Thế vừa thấy một chấm trắng giữa trán Nhất Điểm Bạch liền sáng tỏ, lại thấy hai con sói gấu này quá thông minh, bèn thử đến gần vài bước, nói ra tên người nhà Tần Miễn "Các ngươi đến kinh thành có phải vì tìm muốn Tần Miễn và Lôi Thiết, còn có… Viên Viên và Mãn Mãn không?"

Thấy lỗ tai Nhất Điểm Bạch khẽ nhúc nhích, đầu hạ thấp giống như là gật đầu, viên An Thế vội nói: "Ta dẫn các ngươi đi tìm họ."

Nhất Điểm Bạch đứng lên, đi một bước rồi quay đầu nhìn Viên An Thế, tựa như ra hiệu ông dẫn đường. Kim Mao cũng đứng lên theo, bộ dáng to xác ngây ngô.

Viên An Thế cả gan đi qua, khóe mắt trộm liếc Nhất Điểm Bạch và con gấu màu vàng không có ý công kích, càng thêm an tâm, đi phía trước dẫn đường.

Trong khi đó, Tần Miễn và Lôi Thiết đang trên đường cưỡi ngựa đi Đông Dương thư viện.

Tới Đông Dương thư viện, không ngoài ý muốn vài hàng xe ngựa ngừng trước cổng thư viện, rất nhiều người lớn đứng chờ, đều là tới đón hài tử tan học.

Tần Miễn xuống ngựa, tùy tiện nhìn lướt một vòng, bất ngờ phát hiện Trần Mộc Phong phe phẩy chiết phiến đứng cạnh một chiếc xe ngựa phía đối diện, mắt nhìn chằm chằm đại môn thư viện, hiển nhiên cũng đang đợi người. Hắn vội chọc chọc lưng Lôi Thiết, hất hất cằm, ý bảo y nhìn kìa.

Đáy mặt Lôi Thiết thoáng hiện ý cười, theo tầm mắt hắn nhìn sang.

Trần Mộc Phong không hề phát hiện có người đang soi mình, chuyên tâm trông ngóng phía trước.

"Chẳng lẽ nửa kia của hắn vẫn đang đọc sách?" Tần Miễn tò mò cực.

Lôi Thiết: "Có lẽ."

Lúc này, tiếng chuông tan học của Đông Dương thư viện vang lên. Chỉ chốc lát sau, những nhóm học trò từ các hướng khác nhau tuôn về đại môn.

Tần Miễn, Lôi Thiết không chú ý Trần Mộc Phong nữa, nhìn chằm chằm dòng người đang tới gần.

Giây lát sau, Tần Miễn liền thấy Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân lưng đeo túi sách sóng vai đi ra. Tần Duệ Kỳ trầm tính ít nói, rất có phong phạm huynh trưởng, thỉnh thoảng vươn cánh tay nhỏ ngăn chặn dòng người, để ngừa Lôi Duệ Lân bị người khác đụng. Lôi Duệ Lân cũng rất săn sóc ca ca, kéo ca ca sang một bên nhường đường, để những người khác đi trước, chờ đám đông tản đi chút mới theo dòng người đi ra cổng lớn.

Tần Miễn thấy rõ ràng, rất là vui mừng. Đến khi hai nhi tử đến gần, hắn giương giọng hô: "Duệ Kỳ, Duệ Lân."

Lúc này Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân mới nhìn thấy bọn họ, trên mặt lộ vẻ kinh hỉ, bước nhanh về phía này. Lần đầu tiên hai vị phụ thân tự mình tới đón bọn nhỏ tan học, hai tiểu gia hỏa vui mừng không thôi.

"Phụ thân, lão cha!"

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân là cặp song sinh duy nhất trong thư viện, lại là đôi học trò duy nhất nhà có hai cha mà không có nương, sớm đã nổi tiếng ở Đông Dương thư viện, vừa nghe bọn nhóc gọi "Phụ thân" và "Lão cha", nhóm học trò chung quanh tức khắc nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt dừng tại người Tần Miễn, Lôi Thiết, vừa thấy phong thái cùng khí chất của cả hai, trái lại không nói lời gì khó nghe, còn chủ động nhường đường cho Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân nhanh chóng chắp tay với họ, tỏ vẻ cảm tạ, chạy đến trước mặt Tần Miễn Lôi Thiết, hai huynh đệ cùng nhếch mép cười "Phụ thân, lão cha!"

"Ừm." Tần Miễn sờ sờ đầu hai đứa con, nhìn ra sau bọn nhóc, mỉm cười "Họ là bằng hữu của các ngươi à?"

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân xoay người, thấy có vài người đứng phía sau mình.

"Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, hai vị này chính là phụ thân của các ngươi sao?" Một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi tò mò đánh giá Tần Miễn và Lôi Thiết, nói xong, hữu lễ chắp tay với họ.

-Hết chương 177-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

178. Chương 178: Đoàn Tụ

"Đúng vậy." Tần Duệ Kỳ thản nhiên gật đầu, giới thiệu với họ "Vị này là phụ thân của ta, vị này là lão cha của ta."

Lôi Duệ Lân biết ca ca không thích nói chuyện, tiếp lời "Phụ thân, lão cha, vị này là bằng hữu của ta và ca ca, Phùng Ưu Vị này là bạn cùng lớp…"

Từ vẻ mặt nhóc, Tần Miễn cơ bản có thể đoán ra trong năm cậu học trò này, ai quan hệ khá tốt với nhi tử, ai chỉ quan hệ thường thường, đều mỉm cười đáp lại, gỡ hộp đựng thức ăn buộc trên lưng ngựa xuống, mở nắp ra.

"Duệ Kỳ, Duệ Lân, mời bằng hữu các ngươi ăn điểm tâm đi."

Lôi Thiết cởi túi sách trên lưng cho hai nhi tử, nhẹ nhàng xách trong tay. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Các ngươi có lộc ăn đấy, điểm tâm phụ thân ta làm mỹ vị vô cùng." Từ trong hộp đồ ăn, Lôi Duệ Lân lấy ra một ống trúc, đưa tới trước mặt đám Phùng Ưu.

Mấy người Phùng Ưu khó hiểu, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống mời cả bọn uống nước.

Trên mặt Lôi Duệ Lân lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nhắc nhở: "Rửa tay."

Bọn Phùng Ưu giật mình, thầm nghĩ phụ thân của Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân chu đáo ghê, vươn tay ra, Lôi Duệ Lân đổ nước cho cả bọn rửa tay. Cả đám rửa tay xong, nói cảm tạ, cầm một khối điểm tâm trong các đĩa, cắn thử một ngụm, hai mắt phát sáng, Lôi Duệ Lân không hề bốc phét chút nào.

Bảy đứa nhỏ cùng nhau chia sẻ số điểm tâm. Trừ Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, năm người còn lại đều lộ vẻ mặt ăn chưa đã thèm.

Sau khi Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nói tạm biệt với các bằng hữu, Tần Miễn và Lôi Thiết ôm chúng lên ngựa.

Tần Miễn quay đầu nhìn sang phía Trần Mộc Phong. Lúc Tần Miễn gọi Duệ Kỳ Duệ Lân, Trần Mộc Phong đã phát hiện ra hắn và Lôi Thiết, vừa vặn cũng nhìn sang đây. Bên cạnh Trần Mộc Phong có một cậu nhóc sáu bảy tuổi ăn mặc hoa phục, vẻ ngoài trông không giống hắn ta chút nào.

Ánh mắt hai người giao nhau, Trần Mộc Phong có vẻ xấu hổ cười cười với Tần Miễn, tay phải không được tự nhiên dịch khỏi vai cậu nhóc kia.

Tần Miễn ra vẻ chế nhạo thấy rõ, nhướng mày với hắn ta.

Trần Mộc Phong bất đắc dĩ phất phất tay với hắn, ôm bé trai kia lên.

Tần Miễn, Lôi Thiết gật đầu với hắn ta, giục ngựa rời đi.

Đi đến nửa đường, Tần Miễn chợt nhận thấy có chân nguyên dao động ở đằng xa, chấn động, phản ứng đầu tiên là, chẳng lẽ trong kinh thành ngoài bọn hắn còn có tu chân giả khác? Nhưng không thể nào, lúc trước sư phụ A Thiết nói ông chẳng qua là vô tình rơi xuống thời không này, trừ ông ra, không gian này không có tu sĩ khác.

"A Thiết?"

Ánh mắt Lôi Thiết cũng có một phần chấn kinh, cùng chung suy nghĩ với hắn "Đi xem."

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng sói tru quen thuộc.

Tần Miễn, Lôi Thiết cả kinh, nghi hoặc liếc nhau.

"Chẳng lẽ là Nhất Điểm Bạch và Kim Mao?" Tần Miễn thất thanh nói.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân trợn to hai mắt.

Lôi Duệ Lân nôn nóng thúc giục "Phụ thân, chúng ta mau đến đó xem đi. Nhất định là Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đó!"

Tần Miễn cũng rất hoài nghi. Trấn Lưu Thủy cách kinh thành tổng cộng mấy ngàn dặm đường. Dù Nhất Điểm Bạch và Kim Mao có tâm tìm đến bọn họ, có thể thuận lợi tới kinh thành sao?

Hắn ôm lấy Lôi Duệ Lân, bỏ ngựa, bay nhanh đi xa "A Thiết, ta đến đó xem trước."

Lôi Thiết lấy ra một thỏi bạc vụn, đưa cho một người qua đường "Làm phiền, đưa ngựa đến phủ Trấn quốc công."

Người qua đường còn chưa kịp mở miệng, liền thấy nam nhân khí chất lạnh lùng, thân nhẹ như yến này bay lên, mũi chân đạp mấy cái trên các đỉnh mái bên đường, rất nhanh không còn bóng dáng.

Viên An Thế vẻ mặt đau khổ che chắn Nhất Điểm Bạch và Kim Mao phía sau mình, bối rối nhìn thống lĩnh Cấm vệ quân, Lưu Thiên Đức.

"Lưu đại nhân, con sói và con gấu này đều có chủ, ngài xem..."

Lưu Thiên Đức trưng vẻ mặt vô tình, giọng điệu giải quyết việc công "Viên đại nhân, bản quan gánh vác an nguy của kinh thành, cũng nên có trách nhiệm với dân chúng trong kinh thành, ngươi không nên làm bản quan khó xử. Lên, giết chết chúng!"

Cấm vệ quân dưới tay gã lập tức giơ đao lên, cẩn thận bao vây Nhất Điểm Bạch và Kim Mao.

Nhóm dân chúng trốn ở xa xa vây xem lớn tiếng ồn ào "Giết chúng nó!"

"Đúng! Súc sinh hung ác như chúng không thể giữ lại!"

……

Viên An Thế đi đến bên cạnh Lưu Thiên Đức, nhỏ giọng nhắc nhở "Lưu đại nhân, rất có khả năng chúng là của nhà Trấn quốc công –"

Đáy mắt Lưu Thiên Đức chợt lóe một cảm xúc tối tăm khó hiểu, không dấu vết ra hiệu mắt cho một thủ hạ.

Thủ hạ kia lớn tiếng nói: "Là của nhà Trấn quốc công thì thế nào? Trấn quốc công có thể không để tính mạng người dân vào mắt ư? Các huynh đệ, xông lên!"

Nhất Điểm Bạch phẫn nộ nhe răng với bọn họ, bỗng nhiên chuyển mình, thét dài về phía xa xa "UUUU –"

Kim Mao cũng xoay thân, nhìn cùng một hướng với nó, hăng hái giậm nhảy tại chỗ, miệng phát ra tiếng hô quái dị.

Mọi người buồn bực nhìn theo, nghe thấy một giọng nói non nớt chứa sự hưng phấn "Nhất Điểm Bạch — Kim Mao –"

Tần Miễn nhẹ nhàng hạ xuống đất, đúng lúc chắn giữa Lưu Thiên Đức và Nhất Điểm Bạch. Lời nói vừa rồi của Lưu Thiên Đức và thủ hạ gã, hắn nghe rành mạch.

Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ chỉ chậm hơn một bước, đứng bên cạnh Tần Miễn. Lôi Thiết nhàn nhạt nhìn lướt qua Lưu Thiên Đức.

Động tác của Lưu Thiên Đức chợt khựng.

Tần Miễn ôm quyền với Lưu Thiên Đức "Vị đại nhân này quá lời rồi. Con sói và con gấu này nhà chúng ta đã nuôi bảy tám năm, chúng nó chưa bao giờ tổn thương con người, xin hãy an tâm."

"Tham kiến Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân." Sau khi Lưu Thiên Đức hành lễ với Tần Miễn và Lôi Thiết, khó xử nói "Bản quan tất nhiên tin lời của Trấn quốc phu nhân, nhưng sói và gấu đều là mãnh thú, lưu lại kinh thành chỉ sợ sẽ khiến dân chúng kinh thành khủng hoảng. Trấn quốc công, ngài xem?"

Người dân kinh thành dễ dàng bị gã kích động, vùng lên rối rít kêu la, hoặc giết Nhất Điểm Bạch, Kim Mao, hoặc đuổi chúng ra khỏi kinh thành.

Lôi Thiết buông Tần Duệ Kỳ xuống, đè bờ vai nhóc.

Tần Duệ Kỳ liếc mắt nhìn Lưu Thiên Đức, kéo kéo tay Lôi Duệ Lân, hai huynh đệ liếc nhau liền ngầm hiểu. Tần Duệ Kỳ đi đến bên cạnh Nhất Điểm Bạch, vẫy tay với nó. Nhất Điểm Bạch lập tức ngồi xổm xuống, để nhóc cưỡi trên lưng.

Đôi con ngươi của Lôi Duệ Lân xoay tròn, rồi chỉ vào Kim Mao, mệnh lệnh: "Kim Mao, ngồi xuống."

Kim Mao ngốc ngốc nghe theo.

"Lộn nhào… Đứng lên… Lăn lộn… Nhảy lên… Nằm sấp…"

Đám người Lưu Thiên Đức và dân chúng nhìn Kim Mao ngoan ngoãn thực hiện theo lời Lôi Duệ Lân không sai một li, trợn mắt chết lặng Có một vài đứa bé cảm thấy thú vị, vỗ tay cười khanh khách.

Lôi Duệ Lân lên lưng Kim Mao, túm lông nó chơi đùa, cười ngọt lịm với khán giả vây xem "Thúc thúc bá bá di di thẩm thẩm, Kim Mao rất là nghe lời, sẽ không bao giờ tuỳ tiện đả thương ai đâu ạ."

Lôi Thiết nhìn thẳng Lưu Thiên Đức "Khi bản quan nhập kinh, không dẫn chúng nó theo. Thực hiển nhiên, chúng đã tự mình lặn lội đến kinh thành tìm chủ. Bản quan tin chúng sẽ không tùy tiện đả thương người, nếu Lưu đại nhân không an tâm, có thể đi tra xét. Nếu chúng nó quả thực tổn thương người, bản quan sẽ phụ trách."

Dân chúng nhìn hai đứa nhỏ vui vẻ chơi đùa trên người Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, nhất thời thay đổi suy nghĩ.

"Con sói và gấu kia rõ ràng đã qua thuần dưỡng, sẽ không làm hại người đâu."

"Nhìn dáng vẻ chúng kìa, trên đường nhất định ăn không ít khổ, trung thành giống như con chó ta nuôi vậy, thật cảm động."

...

Lưu Thiên Đức bình tĩnh, chắp tay nói: "Đa tạ Trấn quốc công thông cảm. Chúng ta đi."

Nếu Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đã đến đây, cả nhà Tần Miễn không thể bắt chúng nó lại quay về. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân vì muốn để dân chúng kinh thành giảm bớt tâm lý sợ hãi đối với Nhất Điểm Bạch Kim Mao, cố ý chia ra, để Nhất Điểm Bạch, Kim Mao chở bọn nhóc.

"Kim Mao..." Lôi Duệ Lân ôm cổ Kim Mao, vừa nghĩ đến nó và Nhất Điểm Bạch vượt ngàn dặm xa tới kinh thành tìm bọn họ thì đau lòng không thôi.

Tuy Tần Duệ Kỳ không nói gì, những tay phải vẫn luôn vuốt nhẹ lưng Nhất Điểm.

Tần Miễn đã sớm thấy vẻ chật vật của Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, vừa đau lòng vừa cảm động, tiến lên xoa xoa cái đầu to của Kim Mao. Kim Mao thân mật dùng cái đầu to cọ cọ hắn.

Lôi Thiết cũng có chút cảm khái, tán thưởng vỗ vỗ cổ Nhất Điểm Bạch. Nhất Điểm Bạch dùng đuôi quét qua đùi y một cái, tỏ vẻ chào hỏi, rồi đi đến trước mặt viên An Thế, quay đầu kêu với Tần Miễn, Lôi Thiết một tiếng.

Tần Miễn vẫn nhớ rõ Viên An Thế "Viên đại nhân, đã lâu không gặp, ngài vẫn khoẻ chứ? Đa tạ ngài đã giúp Nhất Điểm Bạch và Kim Mao."

Viên An Thế cười nói: "Bái kiến Trấn quốc phu nhân, chỉ là nhấc tay chi lao mà thôi. Lại nói vẫn là Nhất Điểm Bạch thông minh, còn nhớ vị trí của tệ phủ"

Dứt lời, ông lại chuyển hướng qua Lôi Thiết "Hạ quan tham kiến Trấn quốc công."

"Không cần đa lễ." Lôi Thiết.

Tần Miễn nói: "Ngày khác ta lại đến quý phủ bái phỏng, đích thân nói tạ Viên đại nhân."

Viên An Thế vui mừng, vội nói: "Không dám."

Một nhà bốn người Tần Miễn thêm một sói một gấu không nhanh không chậm đi về nhà, một đám người phía sau bám theo xem náo nhiệt.

Bên ngoài đoàn người, một nam nhân khoảng đầu ba mươi nhìn theo bóng dáng một nhà Tần Miễn, có chút đăm chiêu. Nam nhân vận trường bào tím, toàn thân quý khí, phía sau có hai tùy tùng theo hầu.

"Gia, có gì không ổn sao ạ?" Một tùy tùng cẩn thận hỏi. Vị chủ tử nhà gã là thân đệ đệ của đương kim Hoàng hậu, tức quốc cữu gia, Trưởng Tôn Hách. Ngài là bào đệ duy nhất của Hoàng hậu, rất được Hoàng hậu thương yêu lại vì cầm kỳ thư họa không gì không biết mà được Hoàng thượng sủng tín, có thể nói là đệ nhất tâm phúc hoàng thành, có thể không cẩn thận hầu hạ ư?

Trưởng Tôn Hách thuận miệng nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy hai người mới vừa đi ngang có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu. Đi Đông Dương thư viện."

"Dạ."

Một nhà bốn người Tần Miễntrở lại phủ Trấn quốc công, hai con ngựa đã được người đưa về hộ.

Tần Miễn phân phó hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị thức ăn và nước ấm cho Nhất Điểm Bạch, Kim Mao. Chờ Nhất Điểm Bạch, Kim Mao ăn uống no đủ, lượng lớn nước ấm cũng nấu xong. Cả nhà cùng nhau tắm cho chúng.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao đều ngoan ngoãn nằm sấp, mặc người chà rửa. Hai huynh đệ Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân thỉnh thoảng nói chuyện cùng chúng, giống như người bình thường trò chuyện với nhau, Nhất Điểm Bạch và Kim Mao ngẫu nhiên gật gật đầu hoặc nhẹ kêu vài tiếng. Tần Miễn đã đuổi những người khác đi, không sợ ai phát hiện có điều dị thường.

"Phụ thân, cần phải thu xếp phòng cho Nhất Điểm Bạch và Kim Mao nữa" Lôi Duệ Lân vừa chà lông cho Nhất Điểm Bạch vừa nói.

Tần Miễn nói: "Yên tâm, ta đã sai người đi chuẩn bị. Duệ Lân, chậm một chút, kẻo ướt quần áo."

"Phụ thân, phòng chúng nó ở chính viện luôn ạ?" Tần Duệ Kỳ hỏi.

Tần Miễn nói: "Ừ, sát vách phòng ngươi và Duệ Lân luôn."

Thấy tay áo đã xắn lên của Tần Duệ Kỳ rớt xuống hơn nửa, Lôi Thiết cúi người xắn lên lại cho nhóc.

Người một nhà đang bận rộn, Phúc quản gia đi tới.

"Khải bẩm lão gia, trong cung cử người đến."

Tần Miễn và Lôi Thiết đứng lên, thấy một vị công công đứng bên cạnh Phúc quản gia.

Tiểu thái giám tiến lên, cung kính hành lễ với bọn hắn "Tham kiến Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, nô tài đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng."

Lôi Thiết hỏi: "Chẳng hay Hoàng thượng có gì phân phó?"

Tiểu thái giám nói: "Ngày mai là ngày nghỉ của Đông Dương thư viện, Hoàng thượng nói, hai vị tiểu công tử đã lâu chưa tiến cung thăm người, ngoài ra cũng muốn gặp hai sủng vật của phủ Trấn quốc công một lần."

Lôi Thiết gật đầu, nói: "Thay mặt bản quan bẩm báo với Hoàng thượng, ngày mai chúng ta tiến cung vấn an."

"Dạ, nô tài xin phép cáo lui."

Tần Miễn ra hiệu mắt cho Phúc quản gia, Phúc quản gia hiểu rõ, cho nội thị không ít tiền thưởng rồi tiễn người đi.

Tần Duệ Kỳ hỏi: "Lão cha, ngày mai ta và đệ đệ sẽ vào cung gặp Hoàng Thượng bá bá sao?"

"Ừ." Lôi Thiết hỏi "Có muốn gặp lại Hoàng thượng không?"

Tần Duệ Kỳ gật nhẹ đầu "Hoàng thượng coi như không tệ."

Tần Miễn âm thầm buồn cười. Hai chữ 'coi như' vi diệu à nha.

Lôi Duệ Lân hỏi hắn " Lần trước Hoàng Thượng bá bá mời chúng ta ăn điểm tâm, ta và ca ca cũng muốn làm một ít mời lại Hoàng Thượng bá bá."

"Được." Tần Miễn nói "Tắm cho Nhất Điểm Bạch với Kim Mao xong, ta dạy các ngươi làm."

-Hết chương 178-

---

179. Chương 179: Cái Chết Của Đỗ Thị

Sau khi Nhất Điểm Bạch và Kim Mao tắm rửa xong, biết lợi dụng chân khí hong khô bộ lông của mình. Nhìn chúng nó *** thần phấn chấn, bộ dáng sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân càng thêm yêu thích, nhào tới ôm chúng nó.

Lôi Duệ Lân khẩn cầu nhìn Tần Miễn "Phụ thân, buổi tối ta muốn ngủ cùng bọn Kim Mao"

Tần Miễn gật đầu "Có thể." Sau khi Nhất Điểm Bạch, Kim Mao tu luyện, chấy rận gì gì căn bản không thể tới gần chúng, để con trai ngủ cùng chúng một tối cũng không sao.

Ăn xong cơm chiều, Tần Miễn trải thảm dày lên nền đất phòng Lôi Duệ Lân. Hai đứa con tắm táp xong, vui mừng nhảy lên thảm lăn lộn với Nhất Điểm Bạch, Kim Mao. Hồi Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân còn nhỏ, rất nhiều thời điểm Tần Miễn, Lôi Thiết bận rộn, đều do Nhất Điểm Bạch, Kim Mao phụ trách trông nom bọn nhóc. Tình cảm của Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân dành cho Nhất Điểm Bạch, Kim Mao vô cùng sâu đậm, mà trong lòng Nhất Điểm Bạch, Kim Mao, hai vị tiểu chủ nhân cũng càng trọng yếu. Hai con thú mặc cho Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ôm ấp xoa nắn, mỗi lần hai đứa vì chạy nhanh quá mà sắp té ngã, đều sẽ đúng lúc kéo chúng lại.

Tần Miễn dặn hai đứa con không được chơi quá muộn, rồi quay về phòng hắn với Lôi Thiết. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết đã tắm rửa xong, mặc mỗi cái áo ngủ, tựa vào đầu giường, trong tay cầm một quyển sách.

Tần Miễn đi vào buồng tắm, thấy áo ngủ sạch sẽ đặt trên ghế cạnh thùng tắm, biết là ai làm, mỉm cười, nhanh chóng tắm rửa xong rồi lăn lên giường, bổ nhào vào ai kia đang xem sách.

Lôi Thiết hôn môi hắn một cái, để sách xuống tủ đầu giường, ôm hắn cùng nhau nằm xuống.

Tần Miễn nằm đè lên người y, dùng chân cọ xát y "Ngày mai ta cũng tiến cung. Không biết rốt cuộc Hiếu Huệ đế đánh chủ ý gì nữa, không đi theo ta không thể an tâm." "Ừ. Ta hạ triều sẽ về đón các ngươi." Tay Lôi Thiết luồn vào trong áo ngủ đối phương…

Ngày kế, khi Lôi Thiết hạ triều trở về, Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đã sẵn sàng mọi thứ. Mấy loại điểm tâm làm tặng Hiếu Huệ đế đều chứa trong hộp đựng hình tròn. Nhất Điểm Bạch, Kim Mao cũng trang điểm một phen, Nhất Điểm Bạch mặc một mã giáp vân xéo đỏ thẫm, trên cổ buộc nơ hồng, kiêu ngạo mà ưu nhã Kim Mao cũng mặc đồ, chiếc áo cổ tròn không tay màu lam ôm khít cơ thể cao lớn của nó, uy vũ tiêu sái.

Chờ Lôi Thiết đổi qua xiêm y, một nhà sáu miệng ra cửa. Tần Miễn và Lôi Thiết cưỡi ngựa, Lôi Thiết xách hộp đồ ăn không rõ trọng lượng trong tay. Nếu Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đến kinh thành, không thể đưa chúng vào không gian không lộ mặt được, cũng không có khả năng giam chúng trong phủ Trấn quốc công mãi. Tần Miễn cố ý để người kinh thành quen với sự tồn tại của chúng, bảo Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân chia ra cưỡi Nhất Điểm Bạch và Kim Mao.

Người có thể thu phục được sói và gấu cũng không kỳ lạ, trong kinh thành có Thuần thú sư, thường xuyên dẫn theo đủ loại động vật ra ngoài biểu diễn. Thế nhưng hai ngựa một sói một gấu dưới tình huống không bị người cố ý điều khiển, vẫn có thể hài hòa chung sống như thế, hơn nữa trên mình còn mặc quần áo giống như người, không thể không khiến người khác ngạc nhiên. Hai bên đường rất nhanh tụ tập một đám đông, vẻ mặt ngạc nhiên xem náo nhiệt.

Lôi Duệ Lân cười tủm tỉm, liên tục vẫy tay chào dòng người hai bên, nháy mắt với Tần Duệ Kỳ, ý bảo ca cũng vẫy chào đi.

Trong mắt Tần Duệ Kỳ thoáng hiện một tia bất đắc dĩ, dáng vẻ đó trông giống Lôi Thiết như đúc, nghĩ cho Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, cậu nhóc vẫn nâng tay lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc vẫy tay khiến người yêu thích, cũng khiến người buồn cười.

Lão bá tánh nhìn hai tiểu huynh đệ một cười tươi rói một không biểu cảm, cảm thấy đều đáng yêu cả, hớn hở vẫy tay chào lại.

Ánh mắt Tần Miễn ngập tràn ý cười.

Làm đường phố bị tắc nghẽn cũng không tốt, hắn và Lôi Thiết giương roi thúc ngựa chạy chậm. Nhất Điểm Bạch Kim Mao thoải mái mà khiêu dược, theo ở phía sau.

Cổng hoàng cung, bốn nội thị sớm đã ở đây chờ sẵn, từ xa xa nhìn thấy thân hình cao to của sói gấu, âm thầm run run, thấy rõ hai tiểu hài tử ngồi trên lưng sói gấu mới trấn định lại.

"Bái kiến Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân!"

"Miễn lễ." Lôi Thiết và Tần Miễn nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho một nội thị.

Một nội thị khác cung kính nói: "Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, Hoàng thượng đang ở Ngự hoa viên, thỉnh đi theo nô tài."

Lôi Thiết phân phó một nội thị khác "Ngươi đi trước, bẩm báo cho Hoàng Thượng."

Nội thị kia hành lễ rồi chạy nhanh đi, đương nhiên là báo cho Hoàng thượng biết Nhất Điểm Bạch và Kim Mao không phải bị nhốt trong ***g sắt đưa tới.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân từ trên lưng Nhất Điểm Bạch, Kim Mao nhảy xuống, vững vàng chạm đất.

Chờ cả nhà Tần Miễn đến Ngự hoa viên, không hề bất ngờ khi phát hiện trong Ngự hoa viên, cách mỗi một trượng đều có một cấm vệ quân võ trang toàn thân eo lưng thẳng tắp, đề phòng nhìn chằm chằm Nhất Điểm Bạch và Kim Mao.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao phảng phất như không thấy, ung dung bước tiếp.

Trong đình tứ giác rộng mở, mái hiên cong cong rũ sa liêm bồng bềnh, Hiếu Huệ đế, Thái hậu và Hoàng hậu đều ở. Tần Miễn âm thầm đánh giá, làn da Hoàng hậu và Thái hậu sáng khoẻ hơn so với lần gặp trước nhiều, chắn hẳn đã đang sử dụng cao dưỡng nhan hắn đưa.

Ngoài họ, trong đình còn có một tiểu cô nương phục sức cao quý, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo có sáu phần giống Hiếu Huệ đế, đôi mắt sáng ngời, thân thiết kéo tay Hiếu Huệ đế. Vừa nhìn thấy Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, tiểu cô nương lộ vẻ ngạc nhiên, biểu cảm nóng lòng muốn thử. Vị này là Đoan Ninh công chúa, năm nay mười sáu xuân sanh, vì diện mạo khá giống Hiếu Huệ đế nên được Hiếu Huệ đế cưng chiều vô cùng.

Sau khi Tần Miễn bảo Nhất Điểm Bạch, Kim Mao nằm sấp xuống, cùng Lôi Thiết, hai nhi tử bước lên hành lễ.

Hiếu Huệ đế cao giọng cười "Bình thân."

"Tạ Hoàng thượng."

Hiếu Huệ đế ngoắc ngoắc Viên Viên Mãn Mãn, giả vờ nổi giận "Viên Viên, Mãn Mãn, không phải đáp ứng với Hoàng Thượng bá bá là sẽ tới thăm Hoàng Thượng bá bá sao, vì sao lâu như vậy mới đến?"

Viên Viên Mãn Mãn không hề sợ hãi, đi qua, một trái một phải dựa sát vào ngài.

"Hoàng Thượng bá bá thứ tội, ta và đệ đệ mới vừa vào Đông Dương thư viện, cần chút thời gian làm quen" Tần Duệ Kỳ nói.

Lôi Duệ Lân tiếp lời, cười tươi rói "Ta và ca ca đã làm điểm tâm để bồi tội với Hoàng thượng bá bá đấy ạ."

"Hở? Trình lên đây. Là Viên Viên Mãn Mãn tự tay làm sao?" Hiếu Huệ đế ôm lấy hai nhóc, sắc mặt vui mừng không giống như làm bộ.

Thái hậu, Hoàng hậu và Đoan Ninh công chúa cẩn thận đánh giá Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, ngược lại không cảm thấy ngạc nhiên. Hai đứa nhỏ vẻ ngoài khả ái, đối mặt nhiều quý nhân cũng không chút e ngại, tuổi còn nhỏ đã gan dạ như thế, mặc cho ai cũng sẽ quý mến phần nào.

Nội thị khi nãy tiếp nhận hộp đồ ăn từ tay Lôi Thiết, dâng lên Lý công công.

Lý công công mở hộp đựng ra, tổng cộng ba tầng, Hiếu Huệ đế, Thái hậu, Hoàng hậu cùng Đoan Ninh công chúa không ai không lộ ra vẻ ngạc nhiên. Tầng một là bánh kem to cỡ cái chén, hương thơm nồng đậm, màu sắc rực rỡ, tổng cộng chín cái Tầng hai là pizza mê người, cũng chín chiếc Tầng ba là váng sữa chén(1), vẫn là chín phần. Mỗi một tầng đều phân chia rõ ràng, sáu phần bên trái rất đẹp mắt, ba phần hình dạng không đẹp cho lắm.

Lôi Duệ Lân ngượng ngùng nhe răng cười với Hiếu Huệ đế "Mấy cái khó coi đều là ta và ca ca làm. Còn lại là phụ thân làm."

Hiếu Huệ đế cười to, vỗ vỗ vai nhỏ của nhóc "Không sao. Viên Viên Mãn Mãn tự tay làm, nhất định rất ngon."

Lý công công len lén nuốt nước miếng, nhưng không quên chức trách của mình, đang định nếm thử độc trước thì bị Hiếu Huệ đế ngăn cản. Lý công công vội mở hộp dụng cụ ăn chuyên dụng của Hoàng đế ra, hai tay nâng thìa bạc dâng lên.

Hiếu Huệ đế nhận thìa, xắn một khối bánh của chiếc bánh kem hình dạng xấu nhất, nếm thử, gật đầu "Ừm, ăn ngon lắm."

Tần Miễn có chút bội phục sự quyết đoán của Hiếu Huệ đế, vậy mà không lo bọn hắn hạ độc trong điểm tâm.

Dĩ nhiên Hiếu Huệ đế có suy xét rồi mới động vào, dù Tần Miễn, Lôi Thiết thật sự muốn gây bất lợi với ngài thì cũng sẽ không lợi dụng nhi tử thân sinh.

Hiếu Huệ đế ăn, cấp Thái hậu, Hoàng hậu và Đoan Ninh công chúa mỗi người một phần bánh kem. Ba người Thái hậu đều không chần chờ, nếm thử bánh kem, khen không ngớt lời.

Hiếu Huệ đế lại cho Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân mỗi đứa một cái.

Mấy người ăn đều hài lòng.

Tần Miễn, Lôi Thiết bình thản đứng một bên.

Hiếu Huệ đế ăn xong bánh kem, nhìn một sói một gấu nãy giờ vẫn nằm úp sấp trên mặt đất, trông ngoan ngoãn vô cùng, bèn hỏi Tần Miễn nuôi bao lâu rồi, bình thường cho ăn những gì…

Tần Miễn sợ Hiếu Huệ đế nổi tâm ngấp nghé Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, trả lời rất cẩn thận.

Không biết Hiếu Huệ đế nhìn ra nỗi lòng của hắn hay không, chỉ cảm thán: "Nhất Điểm Bạch và Kim Mao ngàn dặm tìm chủ, lòng trung thành của chúng so với một số người còn đáng tin hơn. Lý Phúc Thọ, truyền lệnh trẫm, về sau mỗi ngày đều đưa chút thức ăn qua, thưởng Nhất Điểm Bạch và Kim Mao."

"Dạ, Hoàng thượng."

Tần Miễn không rõ câu 'So với một số người còn đáng tin hơn' của Hiếu Huệ đế có hàm ý khác không, bình tĩnh cùng Lôi Thiết khom lưng tạ ơn.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, tiểu Hầu gia đến đây." Một nội thị từ đằng xa đi tới, bước nhẹ lên, bẩm báo.

Tần Miễn nhìn qua Lôi Thiết ý hỏi.

Lôi Thiết truyền âm nói: "Phụ thân của Hoàng hậu, Trưởng Tôn Vân được Hoàng đế phong làm Uy Viễn hầu, tiểu Hầu gia là đích tử của Uy Viễn hầu, bào đệ của Hoàng hậu, Trưởng Tôn Hách."

Chốc lát sau liền thấy một nam tử trẻ tuổi bước nhanh đến, đầu đội ngọc quan, một thân bào tím.

Trưởng Tôn Hách hành lễ với mấy người Hoàng thượng.

Hiếu Huệ đế đối với Trưởng Tôn hách hết sức hòa nhã, ngoắc ra hiệu y đến trước mặt "A Hách không cần đa lễ. Sao hôm nay lại rãnh rỗi tiến cung?"

Hoàng hậu thấy thân đệ đệ được Hoàng thượng quý mến, nụ cười rạng rỡ, cùng thấy thơm lây.

Trưởng Tôn Hách nhìn về phía Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, cười nói: "Nghe nói Trấn quốc công mang mãnh thú trong nhà tiến cung, thần hiếu kỳ nên muốn đến xem."

Luận phẩm hàm, cấp bậc của y thấp hơn Lôi Thiết, nói xong, chắp tay làm lễ với Tần Miễn, Lôi Thiết.

Nhất Điểm Bạch hơi cong thân lên, thấp giọng tru lên với Trưởng Tôn Hách.

Tần Miễn rất bất ngờ, vội nâng tay làm một thủ thế, Nhất Điểm Bạch ngoan ngoãn nằm trở lại.

Lôi Thiết lập tức nói: "Thỉnh tiểu Hầu gia đừng trách."

Trưởng Tôn Hách không để tâm, mỉm cười "Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, trước kia chúng ta đã gặp nhau."

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn nhau, mờ mịt.

Trưởng Tôn Hách nhìn thoáng qua Nhất Điểm Bạch, cười nói: "Năm đó nếu không có chuyện ngoài ý muốn, con sói này vốn nên là của ta."

Tần Miễn đột nhiên nhớ ra "Hoá ra người nọ là tiểu Hầu gia."

Hiếu Huệ đế hiếu kỳ, Trưởng Tôn Hách lập tức kể lại chuyện năm đó tình cờ bắt được Nhất Điểm Bạch.

Hiếu Huệ đế cũng cảm thán duyên phận kỳ diệu.

Trưởng Tôn Hách quay đầu nhìn Lôi Thiết, ý vị sâu xa nói: "Trấn quốc công nên mau chóng về nhà một chuyến thì hơn."

Lôi Thiết biến sắc "Thỉnh tiểu Hầu gia nói thẳng."

Trưởng Tôn Hách ngồi xuống ghế đá, tùy ý nói: "Khi nãy lúc đến đây, ta nghe nói lệnh đường vừa rời khỏi đại lao chưa đến một khắc thì bị giết bỏ mình."

-Hết chương 179-

Chú giải:

(1) Váng sữa: Từ gốc là 'song da nãi' nghĩa là hai lớp váng sữa, ớp dưới đáy và lớp trên cùng, là món điểm tâm nổi tiếng của Hồng Kông làm từ sữa, trứng, đường, tui để váng sữa chén thui nhé.

song da nãi

---

180. Chương 180: Mộc Quận Vương Và Tiểu Hầu Gia

Tần Miễn chấn động. Đỗ thị đã chết? Ai lại xuống tay với một phụ nhân nội trạch(1) như bà?

"Hoàng thượng, xin thứ tội." Lôi Thiết nhìn về phía Hiếu Huệ đế.

Ánh mắt Hiếu Huệ đế hơi âm trầm. Ngài cũng đang suy nghĩ là ai xuống tay với Đỗ thị. Trong mắt Hoàng đế, Đỗ thị không chỉ là một phụ nhân nội trạch, còn là mẫu thân của Trấn quốc công. Ngài không thể không hoài nghi sau chuyện Đỗ thị bị giết còn có nội tình khách. Ngài tuyệt không nghi ngờ Lôi Thiết, nếu Lôi Thiết muốn xuống tay với Đỗ thị, sẽ không đợi đến bây giờ.

"Ừ, Lôi ái khanh quỳ an đi."

Tần Duệ Kỳ hiểu chuyện nói: "Duệ Kỳ và Duệ Lân ngày khác lại đến vấn an Hoàng Thượng bá bá." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hiếu Huệ đế lại cười nói: "Được."

Sau khi bốn người Tần Miễn cáo lỗi, dẫn theo Nhất Điểm Bạch, Kim Mao rời đi.

Đoan Ninh công chúa tiếc nuối nhìn Nhất Điểm Bạch, Kim Mao đi xa, Kim Mao trông hàm hậu khù khờ lại đáng yêu, cô vốn định đến làm quen với nó.

"A Hách, hôm nay ở lại cung dùng bữa đi. Lâu rồi khanh chưa tiến cung, bồi trẫm tán gẫu một lát." Hiếu Huệ đế nói với Trưởng Tôn Hách. Trưởng Tôn Hách đương nhiên tuân theo "Thần cung kính không bằng tuân mệnh."

Thái hậu, Hoàng hậu và Đoan Ninh công chúa nhìn ra họ có chuyện nói, đều tìm cớ rời đi.

Đoan Ninh công chúa mang theo một đại cung nữ và sáu tiểu cung nữ dọc theo đường đá cuội nhỏ, không nhanh không chậm đi về phía trước, ánh mắt lướt qua muôn hoa đang ganh đua khoe sắc, tâm tình vui vẻ, nhịp bước nhẹ nhàng, vừa chuyển qua một cửa nguyệt môn(2) bất chợt thấy đại hoàng tỷ Yến Thanh công chúa mặt mày âm u đứng nơi đó tựa như quỷ mỵ, sợ tới mức tim suýt nữa nhảy ra ngoài.

"Đại hoàng tỷ sao lại một mình đứng đây?" Đoan Ninh công chúa không thích vị đại hoàng tỷ này, nhưng bận tâm thể diện Hoàng gia, đành phải lộ vẻ tươi cười với đối phương.

Yến Thanh công chúa lạnh lùng nhếch môi, hất cằm lên "Phụ hoàng triệu kiến cả nhà Trấn quốc công, vậy mà gọi cả ngươi đến đó. Có phải họ muốn gả ngươi cho Trấn quốc công hay không? Hiện trong lòng ngươi rất đắc ý nhỉ?"

Đoan Ninh công chúa giận quá hoá cười, hai lúm đồng tiền hiện rõ, lại gần kéo kéo cánh tay Yến Thanh công chúa, giọng điệu thân mật cứ như Yến Thanh công chúa là người chí thân của mình, dịu giọng làm nũng: "Đại hoàng tỷ — tỷ cho rằng hoàng muội cũng giống hoàng tỷ, không bận tâm thanh danh sao? Hoàng muội cành vàng lá ngọc, thân phận tôn quý, muốn tìm phò mã dạng nào mà không được, sao phải không biết xấu hổ chen giữa phu thê người ta? Đại hoàng tỷ — tỷ nói oan cho hoàng muội rồi." Từng câu từng từ không chữ nào không châm chọc Yến Thanh công chúa. Nói xong còn ủy khuất giậm chân.

Chủ tử thế nào, liền có hạ nhân thế đó. Cung nữ phía sau cô cũng không sợ Yến Thanh công chúa, đều cúi đầu, mím môi cười trộm.

Yến Thanh công chúa giận dữ, hai mắt như bốc lửa.

"Đoan Ninh, ngươi láo xược!"

Đoan Ninh công chúa buông cô ra, bĩu môi một cái, chớp mắt mấy cái, lại phẩy phẩy hàng mi vừa cong vừa dài, làm dáng hoạt bát đáng yêu, miệng phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc "Đại hoàng tỷ hẳn là hồ đồ rồi? Hoàng muội và hoàng tỷ phẩm cấp ngang hàng, sao lại dùng từ 'láo xược' được?"

Cô ngẩng đầu nhìn sắc trời "Ai da, hôm nay ánh nắng thực độc, hoàng muội nên về sớm một chút, tránh cho làn da bị tổn thương. Đại hoàng tỷ, hoàng muội xin phép đi trước."

Đoan Ninh công chúa uốn gối thi lễ, nhẹ nhàng mà đi, đi hai bước lại quay đầu "A, quên nói với đại hoàng tỷ. Cao dưỡng nhan lúc trước Trấn quốc phu nhân đưa cao, hoàng tổ mẫu và mẫu hậu đều dùng qua, hiệu quả rõ rệt. Nếu đại hoàng tỷ cần, hoàng muội có thể đến chỗ hoàng tổ mẫu và mẫu hậu nói vài lời, cầu người ban cho đại hoàng tỷ một lọ. Không nhanh bảo dưỡng cho tốt thì sẽ muộn. Hoàng muội đi trước đây."

Nộ khí bốc lên cuồn cuộn trong ***g ngực Yến Thanh công chúa, hao mòn hết hơi sức của cô. Yến Thanh công chúa chỉ có thể vô lực đỡ tường, ánh mắt chứa đầy hận ý cùng không cam tâm, nhưng vừa nghĩ đến thủ đoạn của Tần Miễn, sắc mặt liền trắng bệch, đành dậm chân, phất tay áo bỏ đi.

Trong đình tứ giác, gió nhẹ hiu hiu, hương trà thăm thẳm.

"A Hách, theo suy đoán của ngươi, là ai sẽ xuống tay với mẫu thân Trấn quốc công?" Hiếu Huệ đế hỏi.

Trưởng Tôn Hách cười "Đâu phải tỷ phu không biết ta không bao giờ quản những chuyện này? Hôm nay chỉ là trùng hợp."

Hiếu Huệ đế sao không nhìn ra đối phương kiêng dè, khẽ lắc đầu, nụ cười nhàn nhạt hàm chứa sự bao dung. Năm đó, Đại Hạ quốc và Tây Man bùng nổ chiến tranh, binh lính Đại Hạ thương vong thảm trọng, thần y Tằng Thư Nghi không đành lòng, đã hơn bảy mươi tuổi vẫn lao tới chiến trường, chữa thương cho binh lính Đại Hạ, thậm chí còn dùng kỳ dược cứu sống Hoàng chủ tướng lúc ấy chỉ còn một hơi thở. Tên tuổi Tằng đại phu vang rền thiên hạ, ở trên chiến trường gần ba năm, cuối cùng vì mệt nhọc quá độ mà chết. Không lâu sau, dân gian có lời đồn, loại dược Tằng đại phu dùng để cứu Hoàng tướng quân chính là Thanh lệ đan, trước khi Tằng đại phu chết còn tặng viên Thanh lệ đan cuối cùng cho một người hữu duyên. Thanh lệ đan là vật gì? Sách sử ghi lại, vào hơn hai trăm năm trước, đại danh y đương thời Ngụy Liễm Chi từng dùng Thanh lệ đan cứu sống lão Hoàng đế trúng phải kỳ độc. Hoàng đế cảm kích Ngụy Liễm Chi, còn đặc biệt gả công chúa cho nhi tử Ngụy Liễm Chi. Nhưng sau không biết phát sinh biến cố gì, phương pháp điều chế Thanh lệ đan mất đi. Dần dà, càng nhiều đại phu cho rằng Thanh lệ đan chỉ là một sự tồn tại trong truyền thuyết, chung quy 'thứ có khả năng giải kỳ độc khắp thiên hạ' rất khó mà tin nổi. Nhưng tám năm trước, Trưởng Tôn Hách lại ngoài ý muốn có được một viên Thanh lệ đan. Trưởng Tôn Hách đặc biệt tìm đến vị quân y lúc trước đã cùng Tằng đại phu cứu chữa Hoàng tướng quân, xác nhận Thanh lệ đan quả thật có công hiệu giải bách độc, liền hiến cho Hiếu Huệ đế. Chẳng trách Hiếu Huệ đế đối với Trưởng Tôn Hách tín nhiệm có thừa.

Sở dĩ Lôi Thiết dám đem thứ bảo bối như Thanh lệ đan ra trao đổi, là vì truyền thuyết dân gian xác định Thanh lệ đan chỉ còn duy nhất một viên. Nếu nam tử bạch y kia thật sự biết về Thanh lệ đan, chắc chắn cũng từng nghe truyền thuyết này, tự nhiên sẽ không cưỡng cầu nông phu thôn quê như Lôi Thiết cho mình thêm nhiều Thanh lệ đan.

Trưởng Tôn Hách và Hiếu Huệ đế đến hôm nay mới biết, Trấn quốc công chính là nguyên chủ nhân của Thanh lệ đan.

Hiếu Huệ đế nghĩ năm xưa Tằng thần y bỏ ra một viên Thanh lệ đan cứu Hoàng tướng quân, thì tặng Thanh lệ đan cho vị chủ tướng khác cũng không lạ. Đối với Tằng Thư Nghi, vốn dĩ ngài có vài phần oán khí, ngài là Hoàng đế, địa vị cao nhất, Tằng Thư Nghi lại không hiến bảo vật cho ngài, mà là đưa cho 'người hữu duyên' gì đó. Không ngờ quanh co một vòng, Thanh lệ đan vẫn rơi vào tay ngài.

Hiếu Huệ đế nói sang chuyện khác "Ngươi và Mộc Phong vẫn lề mề vậy sao?"

Trên mặt Trưởng Tôn Hách lộ ra vài phần cười khổ, vài phần bất đắc dĩ "Hôm qua là Mộc Phong đón Mẫn Chi tan học. Nhưng Minh thân vương vẫn không…"

"Cả hai ngươi đều là người trẫm để ý, trẫm quản không được các ngươi." Hiếu Huệ đế lắc đầu, ra chiều không biết làm sao. Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách, một là con cháu tôn thất, một là quốc cữu, đều là người Hiếu Huệ đế kiêng kị, hai người họ bên nhau càng hợp ý ngài. Trưởng Tôn Hách đã có đời sau, nhưng Mộc quận vương chưa có. Vì vậy Minh thân vương kiên trì không đáp ứng chuyện của họ, đưa ra yêu cầu, trừ phi Trần Mộc Phong có đời sau, ông mới đồng ý để Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách bên nhau. Nhưng Trưởng Tôn Hách lại không cho phép Trần Mộc Phong dính dáng đến nữ nhân. Thế nên ba người vẫn đang giằng co, thoạt nhìn sẽ còn tiếp tục giằng co một thời gian dài. Hiếu Huệ đế không để tâm mấy tiểu tiết này, chỉ cần xác định Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách không có sức uy hiếp với mình là được.

Lại nói đến Tần Miễn, Lôi Thiết, sau khi ra cung liền về thẳng phủ Trấn quốc công. Quả nhiên Phúc quản gia bẩm báo, Lôi Hướng Trí đến báo tang, biết cả nhà hắn đã tiến cung, lại vội vàng rời đi.

Cả nhà Tần Miễn thay quần áo trắng, lên xe ngựa, chạy đến nhà Lôi Hướng Trí.

Dọc đường hai phu phu truyền âm trao đổi.

"A Thiết, huynh cảm thấy chuyện này là sao?" Tần Miễn hỏi. Suy cho cùng, cũng là Đỗ thị tự gây nghiệt. Vốn hết thời hạn mười ngày, Lôi Thiết sẽ sai người thả bà ra. Nhưng Đỗ thị kiêu ngạo thành quen, mười ngày ở trong lao, có Lôi Hướng Trí chi tiền hối lộ ngục tốt, tuy rằng ở không tốt, nhưng vẫn ăn ngon uống no. Vì vậy Đỗ thị cho rằng Lôi Thiết không đủ gây sợ, mỗi ngày ăn no xong thì bắt đầu mắng Lôi Thiết, còn nói đợi bà ra ngoài sẽ cho cả nhà Lôi Thiết đẹp mặt. Lôi Thiết biết tin, liền kéo dài số ngày ngồi tù của Đỗ thị, cũng cấm Lôi Hướng Trí hối lộ vì bà. Đỗ thị ăn không ít khổ, nhận thấy không ổn mới chịu thành thật, ra đại lao không bao lâu thì bị sát hại. Nếu lúc trước bà không chửi rủa uy hiếp một nhà Lôi Thiết, kỳ hạn mười ngày vừa đến liền rời khỏi đại lao, có lẽ sẽ tránh được một kiếp này.

Lôi Thiết: "Đúng là nhằm vào ta."

Tần Miễn gật đầu "Ta cũng có cảm giác này. Mục đích của đối phương có thể là muốn châm ngòi ly gián huynh và ngũ đệ, mục đích cuối cùng vẫn là đối phó huynh. Nhưng ta nghĩ không thông, dù chia rẽ quan hệ của các ngươi thì thế nào? Ngũ đệ chỉ là quan ngũ phẩm, cũng không đủ tạo thành uy hiếp cho huynh."

"Ta mặc kệ." Trong mắt Lôi Thiết loé lên tia sáng lạnh "Nhưng nếu có người dám xuống tay với ngươi, Duệ Kỳ và Duệ Lân, ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết."

Tần Miễn híp mắt, trầm giọng nói: "Có khả năng Hiếu Huệ đế sẽ biết." Hắn cứ cảm thấy, Hiếu Huệ đế đang hạ một bàn cờ lớn.

Đến cửa phủ Lôi Hướng Trí, trên đại môn giăng lụa trắng, như vậy bên trong hẳn đã bố trí linh đường, mơ hồ truyền ra từng trận tiếng khóc.

Bốn người Tần Miễn định vào cửa thì bị hạ nhân phủ Lôi Hướng Trí ngăn lại.

Tần Miễn và Lôi Thiết cũng không cố chấp muốn vào. Thứ nhất, bọn hắn không muốn quỳ lạy Đỗ thị, thứ hai, từ khi Lôi Thiết bắt Đỗ thị vào đại lao, gần như người khắp kinh thành đều biết Trấn quốc công và kế mẫu không hợp nhau, nếu kiên trì đi vào quỳ lạy có khi còn khiến người ta nghĩ họ làm bộ làm tịch.

Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn hai nhi tử hướng vào toà nhà, cúi đầu ba cái rồi thôi.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân chưa từng được Đỗ thị quan tâm và yêu thương, đối với chuyện Đỗ thị ly thế, căn bản không có cảm giác gì, chỉ là không thích nơi nơi đều một màu trắng chói mắt.

Cả nhà lên xe ngựa trở lại phủ Trấn quốc công.

Lôi Thiết đổi quần áo, ra ngoài tra xét chuyện Đỗ thị bị giết Tần Miễn ở nhà chăm lo bài vở của hai đứa con, lại kể cho các nhóc vài chương trình học thời hiện đại.

Ban đêm, hai phu phu đều đang ngủ say, cửa phòng đột nhiên bị hạ nhân gõ vang.

Lôi Thiết đứng dậy mở cửa, một lát sau, cầm một phong thư dán kín trở vào.

"Lại xảy ra chuyện gì?" Tần Miễn câm nín. Từ khi đến kinh thành, gần như chẳng có chuyện gì tốt lành.

Lôi Thiết: "Người bên phủ ngũ đệ đưa tới"

Tần Miễn dậy chút hứng thú, tựa vào cánh tay y cùng nhau xem thư.

Thư quả thật là Lôi Hướng Trí viết, nội dung rất lý trí. Lôi Hướng Trí tin tưởng cái chết của Đỗ thị không phải do Lôi Thiết xuống tay, hơn nữa sẽ không trách Lôi Thiết, cũng thừa nhận chính bản thân phải chịu một phần trách nhiệm. Trong thư, Lôi Hướng Trí phân tích mục đích sau màn của hung thủ, giống như Tần Miễn, hắn cho rằng mục đích hạ độc thủ là muốn ly gián quan hệ giữa hắn và Lôi Thiết. Lôi Hướng Trí đề nghị hai huynh đệ giả vờ trở mặt, không lui tới nữa, chỉ mong từ đó có thể tìm ra hung thủ thực sự, báo thù cho Đỗ thị.

Lôi Hướng Trí gởi thư khiến Tần Miễn an tâm, xoay người ôm lấy Lôi Thiết "Ngủ. Đại sự to mấy cũng đợi ngày mai hãy nói."

-Hết chương 180-

Chú giải:

(1) Phụ nhân nội trạch: ý chỉ người phụ nữ bình thường trong gia đình, phụ trách việc nhà.

(2) Cửa nguyệt môn

cửa nguyệt môn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

181. Chương 181: Show Ân Ái

Ngày hôm sau, Hiếu Huệ đế hạ chỉ, ban Lôi Thiết và Lôi Hướng Trí 'bị đoạt tang(1)', và cho bảy ngày nghỉ. Quan viên triều đình nếu có cha nương qua đời, vô luận là chức tước gì, từ ngày biết tin tang sự phải trở lại nguyên quán chịu tang hai mươi bảy tháng, gọi là có đại tang. "Bị đoạt tang" tức không cần tuân thủ quy chế này, cũng không cần bãi miễn chức quan.

Có thân phận Trấn quốc công, Lôi Thiết làm việc càng thuận tiện, tra được vài sự kiện, ở bãi tha ma ngoại ô kinh thành phát hiện hai thi thể, qua khám nghiệm tử thi kiểm tra thực hư, xác nhận là trúng độc mà chết, trên lưng một người trong đó đeo túi tên, tên trong túi và mũi tên bắn trúng Đỗ thị giống nhau như đúc. Manh mối đến đây liền đứt.

Án này thật sự rất khó giải, bởi cả đối tượng hoài nghi cũng không có. Nếu không thể tìm ra người đứng sau màn, không chừng về sau sẽ sinh thêm phiền toái khác.

Tần Miễn cho rằng Hiếu Huệ đế nhất định biết gì đó.

"Ta dò thám hoàng cung." Lôi Thiết hạ quyết định. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn hơi do dự. Dựa vào năng lực của hắn và Lôi Thiết, đem linh thức tham nhập hoàng cung khiến thần không biết quỷ không hay, hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng động tĩnh của hai người họ có lẽ đã bị Hiếu Huệ đế theo dõi. Nếu bọn họ tìm được manh mối từ hoàng cung rồi dựa theo manh mối mới đi điều tra, lỡ như bị Hiếu Huệ đế hỏi dò, nên trả lời thế nào mới là vấn đề.

Lôi Thiết không muốn hắn lao tâm khổ trí "Lấy được manh mối rồi hãy tính."

Tần Miễn cũng hiểu bản thân suy nghĩ quá nhiều. Quan trọng nhất là tìm được cửa đột phá.

"Được, huynh cẩn thận đó. Ta vẫn như mọi khi, đến tiệm dược liệu một chuyến, tránh cho người hoài nghi." Vì giả vờ lục đục với Lôi Hướng Trí, trừ hôm Đỗ thị qua đời Tần Miễn lộ mặt bên ngoài cửa phủ Lôi Hướng Trí, mấy ngày sau đều giống nhau bình thường đến tiệm dược và Minh Châu các. Nay người chú ý đến phủ Trấn quốc công đều biết, huynh đệ Lôi Thiết, Lôi Hướng Trí quả thật đã trở mặt với nhau.

Tần Miễn cưỡi ngựa đi trên đường, còn đang nghi hoặc Lôi Đại Cường vậy mà không vọt tới phủ Trấn quốc công bất bình vì Đỗ thị, hoặc là lợi dụng cái chết của Đỗ thị đòi vài chỗ tốt.

Tần Miễn vẫn là đánh giá cao độ liêm sỉ của Lôi Đại Cường, Lôi Đại Cường quả thật yêu tiền, nhưng lại càng yêu mạng. Đỗ thị chết doạ đến ông, cũng hạ quyết tâm không cần đứa nhi tử Lôi Thiết này. Nhưng ông không bỏ qua ý tưởng lợi dụng cái chết của Đỗ thị, muốn Lôi Hướng Trí đòi Lôi Thiết một số bạc lớn làm bồi thường. Lôi Hướng Trí vì vậy mà tâm rét lạnh, uể oải vài ngày, có người nhìn thấy hắn sụt gầy hẳn một vòng, càng chứng thực huynh đệ Lôi Thiết nội bộ bất hoà.

Trong phủ Trấn quốc công, Lôi Thiết khoanh chân ngồi trên giường, khép hai mắt, thuần thục khống chế linh thức xâm nhập vào hoàng cung. Linh thức chính là một đôi mắt khác của y, sau khi vào cung, từ điện Thái Hòa bắt đầu tìm kiếm thân ảnh Hiếu Huệ đế, may mắn phát hiện ngài đang ở Ngự thư phòng.

Bên cạnh Hiếu Huệ đế còn có Minh thân vương.

Minh thân vương trẻ hơn Hiếu Huệ đế ba bốn tuổi, tướng mạo nho nhã, thiếu đi nét cương ngạnh so với Hiếu Huệ đế, đoan chính trên một ghế dựa tay vịn hình quạt.

Mấy ngày này Hiếu Huệ đế cũng cho người điều tra về cái chết của Đỗ thị, lúc này sắc mặt rét lạnh, tâm tình rất tệ.

"Chuyện kế mẫu Trấn quốc công tra xét thế nào rồi?"

Minh thân vương khẽ nhíu mày, lạnh giọng nói: "Hồi Hoàng Thượng, tám phần khả năng là do Trung vương làm. Trung vương ẩn dấu quá sâu, Trấn quốc công lại mới nhập kinh, tạm thời không thể tra được từ người y."

"Hừ!" Sắc mặt Hiếu Huệ đế xanh mét, vung tay lên, một tách trà nóng trên bàn bị hất xuống đất, tiếng vỡ giòn vang trong Ngự thư phòng trang nghiêm tĩnh lặng đặc biệt vang vọng "Trung vương, giỏi cho một 'Trung' vương! Năm đó trẫm còn là thái tử, hắn năm lần bảy lượt hạ độc thủ với trẫm. Sau khi trẫm đăng cơ, nể tình huyết thống huynh đệ, chẳng những tha cho hắn một mạng, còn phong hắn làm 'Trung vương', nhưng hắn hồi báo trẫm thế đấy."

Lý công công sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất "Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, bảo trọng long thể!"

Minh thân vương đứng dậy cúi đầu, im lặng không nói. Cho dù ngài là đệ đệ ruột của Hiếu Huệ đế, có vài lời, ngài vẫn không nên nói thì hơn.

Hiếu Huệ đế không ngại trước mặt đệ đệ lộ ra vài phần thật tình, lúc này thất thố cũng không quá để ý, hoà hoãn cảm xúc "Ngồi đi. Đại hoàng nhi của trẫm có tham dự vào?"

Minh thân vương lựa lời nói: "Trước mắt không có phát hiện manh mối hướng vào Đại điện hạ." Minh thân vương có chút thất thần. Hoàng huynh mười sáu tuổi đăng cơ, nay là Hiếu Huệ đế năm thứ ba mươi mốt, tức hoàng huynh niên kỷ đã bốn mươi bảy, nhưng vì bảo dưỡng tốt, thoạt nhìn chỉ bất quá ba lăm ba sáu. Trong hoàng cung gần như không có bí mật, dù cho ngài che dấu tình trạng thân thể kỹ đến đâu, nhưng từ chuyện áo cơm ăn ngủ thường ngày vẫn có thể nhìn ra thân thể ngài kiện khang. Theo phỏng đoán, hoàng huynh ít nhất còn có thể ngồi trên long ỷ thêm mười năm. Nhưng nhi tử lớn nhất của hoàng huynh, tức

đích tử của tiên hoàng hậu đã hai mươi tám tuổi, nhi tử nhỏ nhất cũng mười bốn tuổi. Có vài người đợi không kịp cũng không lạ.

Hiếu Huệ đế sao không rõ đạo lý này? Nhưng khi đã nắm trong tay quyền lực tối cao, ngài không muốn buông quá sớm. Này là thứ nhất. Thứ hai, trong lòng mỗi một hoàng đế đều có hùng tâm tráng chí, ngài cũng không ngoại lệ. Ngài vẫn còn rất nhiều hoành đồ đại nghiệp chưa thực hiện, không thể buông bỏ quyền lực, cho dù phân một phần quyền lực ra cũng không được, thế nên đến nay ngài vẫn chưa lập thái tử.

Lâm triều hôm nay lại có người thỉnh lập thái tử, cũng là một trong các nguyên nhân khiến Hiếu Huệ đế phiền lòng.

"Nhưng thần đệ nghĩ không ra, mục đích Trung vương sát hại Đỗ thị là gì." Minh thân vương không giải được, hỏi. Cho dù ngài biết nhiều chuyện, nhưng vẫn không nhiều bằng Hiếu Huệ đế, nhân lúc này có thể hỏi.

Minh thân vương và Hiếu Huệ đế không phát hiện có một đôi tai đang nhắm vào cuộc đối thoại của họ.

Vấn đề Minh thân vương hỏi cũng là điều Lôi Thiết muốn biết.

Hiếu Huệ đế trầm ngâm một lát "Năm Trấn quốc công còn là Định Tây tướng quân, Trung vương đang ở biên châu, không hiểu biết mấy về Trấn quốc công. Theo trẫm thấy, hơn phân nửa là để thăm dò thực lực và thế lực của Trấn quốc công. Trấn quốc công có rất nhiều bộ hạ vẫn đang ở trong quân, rất trung thành và tận tâm với y, Trung vương có thể không kiêng kỵ sao?"

Nói xong, ngài dời đề tài. Minh thân vương thức thời thuận theo.

Lôi Thiết thu hồi linh thức, trong lòng đã hiểu rõ, sai người dắt ngựa tới, cưỡi ngựa ra ngoài, đi phía ngõ lê hoa.

Không tìm thấy người ở tiệm dược liệu, y lại sang cửa hàng trang sức bạc, chưa vào cửa đã thấy một vị phu nhân và một thiếu nữ mười sáu mười bảy đứng trước quầy, tức phụ y ở sau quầy, tay nâng một hộp gấm đang nói gì đó Đôi mắt của thiếu nữ kia thỉnh thoảng trộm ngắm tức phụ y, hai má đỏ hồng.

Khí tức quanh người Lôi Thiết tức thì lạnh xuống, từng cơn lãnh ý quét vào Minh Châu các.

Phu nhân và thiếu nữ không hiểu sao cảm thấy cả người run run, thiếu nữ trong lúc vô ý quay đầu, chống lại một đôi mắt tối đen rét lạnh như hàn băng, trái tim giật nảy, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng cúi đầu, tâm tư kiều diễm gì cũng bay biến.

"A Thiết, huynh đến rồi." Tần Miễn cũng thấy Lôi Thiết, ngoắc người đến.

Sắc mặt Lôi Thiết lạnh băng.

"A Thiết?" Tần Miễn buồn bực, lại gọi một tiếng.

Lôi Thiết ruổi ngựa đến gần, cũng không xuống ngựa, vươn tay phải ra với Tần Miễn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn mang theo sự bá đạo trước nay chưa từng có.

"Tức phụ, chúng ta trở về."

Khách nhân trong cửa hàng tò mò quay đầu nhìn ra ngoài xem Người lui tới trên đường cũng bị hành động của Lôi Thiết làm kinh sợ, bất giác thả chậm cước bộ, cẩn thận đi qua.

Tim Tần Miễn đập như nổi trống, Lôi Thiết cường thế như vậy lại không khiến hắn thấy phản cảm, ngược lại đáy lòng còn nổi mật ngọt, hại hắn nhịn không được thầm mắng bản thân không tiền đồ giống như mao đầu tiểu tử. Song bên môi và trong mắt dâng trào tầng tầng ý cười, bàn tay càng không chút do dự, giao hộp gấm cho hỏa kế, bảo gã chiêu đãi khách nhân thật tốt, rồi liền bước nhanh ra cửa, đưa tay cho Lôi Thiết.

"Chuyện đó làm xong rồi?"

"Ừ." Khoé miệng Lôi Thiết nhoẻn lên một độ cong khó phát hiện, đáp ngắn gọn, nắm chặt bàn tay kia, nhẹ nhàng dùng chút lực kéo người lên ngựa, quý trọng an trí vào lòng, dùng cánh tay sắt ôm, hai chân thúc nhẹ bụng ngựa một cái, tuấn mã vững vàng mà nhàn nhã đi về phía trước.

Bởi vì tốc độ không nhanh, người đi đường vây xem ngày càng nhiều.

Diễn ân ái thế này thật sự ổn sao? Tần Miễn lòng thì nghĩ vậy, nhưng không nỡ tránh khỏi lòng ngực đối phương, thản nhiên tựa vào ngực y, cũng không giục y đi nhanh.

Tức phụ dịu ngoan như thế càng lấy được lòng Lôi Thiết, khóe môi hoàn toàn cong lên, cằm dưới đè ở bả vai tức phụ, im lặng nghe tiếng tim đập dồn dập một trước một sau, lát sau trở nên hoàn toàn đồng bộ.

Ra khỏi ngõ Lê Hoa, tuấn mã không đi về hướng phố Sùng Ân, mà quay đầu đi hướng phố Minh Cổ.

Tần Miễn có chút nghi hoặc. Phố Minh Cổ gần như là 'phố mỹ thực', hai bên đường toàn là tửu lâu, quán trà, tiệm ăn, tiệm điểm tâm, tiệm mì… Đến đó làm gì nhỉ?

Loáng thoáng có vài suy đoán, nhưng hắn không hỏi ra, im lặng tựa vào nam nhân, theo tuấn mã xuyên qua dòng người, mỉm cười bên môi, tùy ý ngắm nhìn phong cảnh phố phường phía trước.

Tiến vào phố Minh Cổ, tuấn mã đi tới cửa một tiệm điểm tâm thì dừng.

Lão bản cửa hàng ngạc nhiên nhìn hai đại nam nhân cùng cưỡi một ngựa, nhưng kinh thành quý nhân đầy rẫy, cách ăn mặt của cả hai cũng không tầm thường, ông sẽ không lắm miệng nói gì, nhiệt tình tiếp đón "Xin hỏi nhị vị công tử đây muốn mua thứ gì?"

Lôi Thiết liền làm tư thế bao bọc Tần Miễn, tháo túi tiền trên thắt lưng Tần Miễn xuống, lấy một khối bạc vụn đưa qua, nhàn nhạt nói: "Một ***g bánh phu thê, mang đi."

Lão bản ngẩn ra, rồi phản ứng lại rất nhanh "Dạ được, xin nhị vị công tử chờ một lát."

Hai mắt Tần Miễn đong đầy ý cười, vì cố nén cười mà nửa người trên đang trong lòng Lôi Thiết hơi động đậy, giống như một con mèo quào nhẹ vào đầu quả tim Lôi Thiết. Y siết chặt cánh tay cảnh cáo người trong lòng.

Tần Miễn cảm giác được vật cứng phía sau, im lặng hít một hơi, tay phải nhéo nhéo bàn tay cầm dây cương của Lôi Thiết, làm như không có việc gì tiếp nhận dây cương, thản nhiên nhìn phía trước, một bộ nghiêm túc đứng đắn.

"Nhanh lên."

Lôi Thiết nhấc hộp đựng lão bản đưa sang "Đi."

Tần Miễn thúc bụng ngựa, tuấn mã chạy lộc cộc lộc cộc.

-Hết chương 181-

Chú giải:

(1) Bị đoạt tang: Quy chế này sinh ra do Trung Quốc cổ đại có chế độ chịu tang kéo dài, đại thần khi có đại tang phải vứt bỏ chức quan trở lại quê nhà chịu tang, mãn hạn chịu tang mới về phục chức. Nếu bị đoạt tang, tức quốc gia đoạt đi hiếu thân, có thể không cần rời chức, mặc y phục trắng làm công, không cần tham gia lễ cúng bái.

---

182. Chương 182: Sứ Đoàn Tây Nam Quốc

Thấy hai vị chủ tử vào cửa, tiểu tư nhanh nhẹn bưng nước ấm và trà nóng lên.

Tần Miễn rửa tay, đi đến bên cạnh bàn, mở hộp đồ ăn đặt trên bàn ra, mỉm cười. Bánh phu thê tiệm này từng chiếc tròn căng, độ dày đều đặn, ấn từ chính giữa nhân bánh sẽ kéo dài thành một đường thẳng tắp, ăn kèm với tương ngọt, ngụ ý cát tường, hơn nữa mùi vị không tệ, có tiếng khắp kinh thành.

Lôi Thiết còn đang rửa tay, Tần Miễn đã cầm một chiếc lên nếm thử "Ừm, thật sự rất ngon" Rồi đến trước mặt Lôi Thiết, dựa vào bình phong, đưa chiếc bánh đến bên miệng y.

Lôi Thiết nhìn chăm chú vào hắn, rướn qua ăn cái bánh đã bị hắn cắn một miếng.

Hai người chia nhau sáu chiếc bánh phu thê, Lôi Thiết nói thông tin nghe được trong cung ra. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vừa nghe thì biết Trung vương mơ ước ngôi vị hoàng đế, là nhân vật phiền phức. Bị loại người này nhìn chòng chọc, không thể thụ động chịu đòn được.

"Tức phụ, khi nào rảnh, làm một ít mê dược." Lôi Thiết ngăn ra một khu vực cách âm, người ngoài phòng sẽ không nghe được họ nói gì.

Tần Miễn sửng sốt "Huynh tính làm thế nào?"

Trong giọng nói nhàn nhạt cuả Lôi Thiết lộ ra sự nắm chắc "Từ cuộc đối thoại của Hoàng thượng và Minh thân vương đại khái có thể kết luận, bởi vì nguyên do nào đó, Hoàng thượng đang giằng co với Trung vương, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Làm Trung vương hôn mê, mượn cơ hội nhìn rõ thế cục." Còn một điều y chưa nói, nếu mục đích Hiếu Huệ đế triệu y nhập kinh là muốn y ra chiến trường, thì sau khi giải quyết mối lo bên trong, phỏng chừng chính là thời cơ chín muồi. Đánh giặc xong sớm, y sẽ nghĩ cách từ quan lần nữa. Tần Miễn gật đầu. Bất kể thế nào, Hiếu Huệ đế lên ngôi đế vương là danh chính ngôn thuận, nếu Trung vương thật sự mưu phản, kinh thành sẽ dấy lên *** phong huyết vũ. Cho dù bọn hắn không thích Hiếu Huệ đế, cũng không thể xuống tay với Hiếu Huệ đế, chỉ có thể ra tay từ Trung vương.

"Hiện tại ta vào làm ngay."

Mấy ngày sau, lâm triều kết thúc, Hiếu Huệ đế ra khỏi điện Thái Hòa đi đến Ngự thư phòng, liền nghe nội thị ngoài cửa bẩm báo "Khải bẩm Hoàng Thượng, Trấn quốc công cầu kiến."

Hiếu Huệ đế có chút bất ngờ "Truyền."

Lát sau, Lôi Thiết từ ngoài cửa tiến vào, nghiêm chỉnh hành lễ.

"Trấn quốc công bình thân." Hiếu Huệ đế hỏi "Trấn quốc công có chuyện cầu kiến trẫm?"

Lôi Thiết: "Khải bẩm Hoàng thượng, thần cả gan xin hỏi Hoàng thượng, bỗng nhiên tuyên triệu thần hồi kinh là vì chuyện gì?"

Động tác chuẩn bị bưng trà của Hoàng thượng chợt khựng lại, cười cười "Trẫm còn tưởng Trấn quốc công có thể bảo trì bình thản mãi."

Lôi Thiết: "Thần hiện có người nhà. Cái chết của Đỗ thị còn chưa tra ra nguyên do."

Bởi vì không tra ra hung thủ sát hại Đỗ thị, lo lắng hung thủ uy hiếp đến người mình quan tâm, nên mới mất kiên nhẫn. Việc này tương đương với lộ nhược điểm trắng trợn ở trước mặt Hoàng đế. Ý cười trong mắt Hiếu Huệ đế càng chân thực, đối với Lôi Thiết cũng càng thêm tín nhiệm.

"Lý Phúc Thọ, ban ngồi cho Trấn quốc công."

"Dạ."

Lôi Thiết im lặng ngồi xuống.

Hiếu Huệ đế hỏi: "Lôi ái khanh, tam quân thế nào?"

Lôi Thiết: "Đều đã nắm giữ, chỉ chờ Hoàng thượng phân phó."

Hiếu Huệ đế trầm ngâm, rồi nói: "Qua nửa tháng nữa, sứ đoàn Thổ La quốc phái đi sẽ tới kinh thành, cầu hôn công chúa Đại Hạ quốc chúng ta cho Lục hoàng tử của họ. Theo trẫm biết, Lục hoàng tử cũng có trong đội ngũ. Mấy năm gần đây, Thổ La quốc không an phận… Vạn nhất Lục hoàng tử gặp chuyện không may trong phạm vi lãnh thổ Đại Hạ quốc — Lôi ái khanh hãy làm tốt công tác chuẩn bị, nghênh đón Lục hoàng tử, không thể xảy ra sai lầm gì."

Thổ La quốc chính là quốc gia bị Đại Hạ quốc gọi là Tây Man, tiếp giáp với Đại Hạ quốc, địa vực tuy rộng, nhưng mùa đông giá rét, vả lại nhiều sa mạc, xưa nay luôn ngấp nghé Đại Hạ quốc giàu có trù phú, bởi vậy biên cương thường phát sinh chiến sự.

Năm đó Lôi Thiết làm Định Tây tướng quân, ba lần áp chế Tây Man, hả hê lòng người. Nhưng người Tây Man bưu hãn thị huyết, chỉ sợ sẽ không cam tâm.

Ý ở ngoài lời Hiếu Huệ đế rất rõ, lo lắng Lục hoàng tử thật ra chỉ là con cờ bị Hoàng đế Tây Man vứt bỏ, một khi Lục hoàng tử gặp chuyện không may trong biên cảnh Đại Hạ quốc, Thổ La quốc liền có cớ xuất binh, tái khởi khói lửa biên ải, dân chúng lầm than.

Lôi Thiết lại rùng mình trong lòng. Tính toán của Hiếu Huệ đế tuyệt không đơn giản như thế. Chẳng lẽ…

"Thần tuân chỉ."

Hiếu Huệ đế lộ vẻ mặt thân thiết "Về chuyện của Đỗ thị, trẫm sẽ lệnh Hình bộ toàn lực điều tra. Lôi ái khanh không cần sầu lo quá mức."

"Dạ, thần tạ ơn Hoàng thượng."

Lôi Thiết không còn gì để nói, sau khi quỳ an, rời khỏi Ngự thư phòng.

"Khải bẩm Hoàng thượng, Trung vương bệnh tình nguy kịch!"

Lý công công nhíu mày, đầy bụng hồ nghi. Trung vương chính là tâm bệnh của Hoàng thượng, sao đột nhiên trùng hợp trở bệnh ngay lúc này?

"Cái gì?" Hiếu Huệ đế kinh ngạc vỗ án, thành công khắc chế nội tâm vui sướng, cả giận nói "Rốt cuộc là chuyện gì? Không phải cách mỗi ba ngày đều đi thỉnh thái y chẩn mạch bình an? Sao đột nhiên Trung vương lại mắc bệnh?"

Nội thị miệng lưỡi lanh lợi "Khải bẩm Hoàng Thượng, chừng nửa canh giờ trước, Trung vương tản bộ hoa viên trong phủ, không biết vì sao bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh. Trung vương thế tử lập tức cho người đi thỉnh thái y, không ngờ liên tục bốn vị thái y đều chẩn không ra bệnh tình của Trung vương."

Hiếu Huệ đế chậm rãi ngồi xuống, hỏi cặn kẽ "Bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, giống như ngủ say? So với bệnh cấp tính, nghe giống như là trúng độc hơn, Trung vương phủ thế nào?"

Nội thị nói: "Trung vương thế tử cũng hoài nghi Trung vương bị trúng độc, cho khảo tra tất cả những ai tiếp cận với Trung vương trong vòng hai canh giờ, nhưng không phát hiện bất luận kẻ khả nghi nào."

Hiếu Huệ đế kinh ngạc đầy mặt, nhìn thoáng qua Lý công công "Đúng thật là kỳ quái. Chẳng lẽ là mắc bệnh lạ?"

Dừng một chút, ngài lại nói: "Lập tức lệnh Tần ngự y đến Trung vương phủ một chuyến"

"Dạ." Nội thị vội vàng lui ra.

Hiếu Huệ đế cân nhắc chốc lát "Người đâu."

Trong Ngự thư phòng đột nhiên có thêm một hắc ảnh, mặt đeo mặt nạ, quỳ một gối xuống trước ngự án, im hơi lặng tiếng.

"Trấn quốc công đi tới đâu rồi?"

Thanh âm của hắc y nhân cứng nhắc đáp "Cửa Nam cung."

Hiếu Huệ đế thầm tính từ lúc Lôi Thiết rời đi cho đến hiện tại qua khoảng bao lâu, lầm bầm lầu bầu "Không thể nào là y…" Lại hỏi "Trấn quốc phu nhân gần nhất có động tĩnh gì?"

Hắc y nhân nói: "Mỗi ngày đến Như Ý đại dược phòng và Minh Châu các, ngoài ra rất ít ra ngoài. Người trong phủ Trấn quốc công cũng không có bất cứ dị thường nào."

Hiếu Huệ đế gật đầu, đối với ám vệ tự tay ngài bồi dưỡng hoàn toàn tin tưởng, không chút hoài nghi.

"Lui ra đi."

Sau khi ám vệ lui ra, Hiếu Huệ đế nhìn thoáng qua Lý công công với ý vị sâu xa.

Lý công công hiểu rõ khom lưng, vội vàng rời đi…

Lôi Thiết trở lại phủ Trấn quốc công, liếc mắt thấy Tần Miễn đang luyện tập trên sân luyện võ, im lặng đứng một bên quan sát, thẳng đến chiêu cuối cùng đối phương thu thế.

Hai phu phu nói chuyện, sóng vai đi về phía nội viện, kỳ thật cũng đang truyền âm trao đổi với nhau. Mà nội dung truyền âm mới là trọng yếu.

"A Thiết, thế nào rồi?"

"Hết thảy thuận lợi. Hoàng thượng nói, nửa tháng sau… Để ngừa Lục hoàng tử gặp bất trắc trong biên giới Đại Hạ."

Tần Miễn cả kinh "Sao ta nghe xong cứ cảm giác Hiếu Huệ đế cũng có ý định giống như Hoàng đế Thổ La quốc vậy?"

Lôi Thiết gật đầu "Hoàn toàn giống như ta nghĩ."

"Nói vậy, Hiếu Huệ đế sẽ cần hy sinh một vị công chúa." Tần Miễn nói "Theo ta được biết, công chúa chưa xuất giá chỉ còn Yến Thanh công chúa và Đoan Ninh công chúa…"

Hắn bỗng nhiên cười ha hả "Chẳng lẽ Hiếu Huệ đế định để Yến Thanh công chúa đi hòa thân?"

"Lục hoàng tử sẽ để ý nàng ta?" Lôi Thiết nghi hoặc.

"Ha ha ha…" Tần Miễn cười không ngừng. Sao hắn không phát hiện mặt than nhà hắn cũng có lúc độc miệng như thế? Uống một ngụm nước lớn, Tần Miễn tự tin phân tích "Yến thanh công chúa và Đoan Ninh công chúa đều là đích nữ của Hoàng hậu, thân phận tôn quý ngang nhau, nhưng Hoàng hậu hiện tại là mẫu thân của Đoan Ninh công chúa, tất nhiên sẽ ra sức bảo vệ nàng, so ra có ưu thế hơn Yến Thanh công chúa. Nên khả năng Hoàng thượng gả Yến Thanh công chúa đi hòa thân không thấp."

Hai ngày sau, kinh thành truyền ra tin tức xác thực: Trung vương mắc quái bệnh, bị một lang băm trong Thái y viện chữa trị sai lầm, điên rồi.

Tần Miễn lập tức đoán được là Hiếu Huệ đế động tay động chân. Mê dược hắn phối không khó giải, mục đích là để Hiếu Huệ đế giành được quyền chủ động. Nhưng không ngờ Hiếu Huệ đế mượn cơ hội này làm Trung vương điên luôn. Trung vương là huynh trưởng cùng cha khác mẹ với Hiếu Huệ đế, nếu Hiếu Huệ đế giết Trung vương, sẽ tổn hại đến thanh danh, nên chọn lựa để đối phương bị điên, cũng không còn sức uy hiếp.

Buổi chiều cùng ngày Trung vương phát điên, trong kinh thành lại truyền ra tin tức: Tại một khu quặng sắt bí ẩn cách kinh thành mười dặm bùng nổ bệnh dịch, gần trăm người tử vong.

Tần Miễn nghe Lôi Thiết nói, kỳ thật những người đó là binh mã Trung vương lén lút bồi dưỡng, gần hai vạn người, những tên đầu sỏ quan trọng bị Hiếu Huệ đế một lưới bắt hết. Phe phái Trung vương nguyên khí đại thương.

Dân chúng không nhận thấy cơn sóng ngầm của kinh thành, chỉ là sau khi nghe nói có ôn dịch, nhân tâm hoảng sợ, qua ba năm ngày, thấy nhóm quan to hiển quý trong kinh thành đều không có động tĩnh gì, bọn họ mới yên lòng trở lại.

Khi sứ đoàn Thổ La quốc nhập kinh thì đã là tháng Bảy.

Quân đội biên quan hộ tống sứ đoàn mười ngày đường đến thành Vụ Sơn, thuận lợi chuyển giao cho Lôi Thiết, sẽ do Lôi Thiết hộ tống đoàn sứ giả này vào kinh.

Trước khi đến kinh thành hai ngày, trên các con đường, cứ cách chừng nửa canh giờ thì có lính liên lạc cưỡi khoái mã hướng về phía hoàng cung, bẩm báo cho Hoàng đế hướng đi mới nhất của sứ đoàn.

Thấy tình hình này, dân chúng trong kinh thành đều biết sứ giả Thổ La quốc sứ sắp tới rồi, tuy lòng không có hảo cảm với người Tây Man nhưng ngoài mặt đều ăn ý duy trì nụ cười lễ độ, bày tỏ hoan nghênh sứ giả nước bạn. Phố chính kinh thành cũng được trang hoàng một phen, giăng đèn kết hoa, tựa như đón Tết.

Hôm sứ đoàn vào kinh thành, Tần Miễn cố ý xin cho Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nghỉ học một hôm, hoà vào dòng người vây xem. Không phải hắn không coi trọng việc học của hai đứa con, mà là không muốn bọn nhỏ bỏ lỡ chút thể nghiệm thú vị tuổi thơ ấu, để mai này khi chúng trưởng thành có thể có thêm nhiều hồi ức tươi đẹp. Trễ nãi bài học một ngày cũng không sao.

Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ngồi trên lưng Kim Mao, ai cũng không chen tới bọn hắn. Con gấu to vậy ít nhất phải ngàn cân, còn hung mãnh vô cùng, ai dám chen?

Ba phụ tử đều ăn vận suất khí ngầu lòi, người chung quanh họ chỉ có một bộ phận trông ngóng cổng thành, đại bộ phận đều nhìn chằm chằm ba phụ tử chói mắt này.

Tiếng chiêng trống đón mừng càng ngày càng gần.

Có dân chúng hô: "Đến rồi!"

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều nhón chân trông mong.

Tần Miễn buồn cười sờ sờ đầu hai tiểu gia hoả, không vạch trần tâm tư kỳ thật chúng càng muốn xem lão cha chúng hơn nhở. Được rồi, hắn thừa nhận mình cũng ngóng lão cha tụi nhỏ nhất đấy.

Đội ngũ cách ngày càng gần, hai người cưỡi hai con ngựa cao to dẫn đầu, người bên trái ước chừng hai mươi hai hai mươi ba, tuổi trẻ tuấn mỹ, y sức hoa quý, đầu đội mũ miện đính bảo thạch, dưới ánh nắng chói sáng loá mắt, chính là Lục hoàng tử Thổ La quốc, Lưu Thanh Mãn. Người phía bên phải mày kiếm mắt sáng, lạnh lùng cương nghị, một thân khôi giáp, uy phong lẫm liệt, không phải là Lôi Thiết sao?

"Phụ thân, là lão cha." Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân kích động quát to.

Lôi Duệ Lân càng nhảy dựng lên, hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng "Lão cha uy vũ quá!"

"Suỵt, nhỏ giọng thôi, cũng không thể đoạt sự nổi bật của khách." Tần Miễn nhẹ giọng nhắc nhở, ánh mắt si mê nhìn nam nhân dần tới gần.

Lôi Thiết liếc mắt liền thấy tức phụ và hai nhi tử giữa đám đông, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt ôn hoà yên lặng lần lượt nhìn tức phụ và hai nhi tử hồi lâu.

Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều hiểu được, y đang nói mấy ngày chia xa, y khoẻ lắm.

Ba phụ tử mỉm cười gật đầu với y.

Cho đến khi tuấn mã đi qua, Lôi Thiết mới thu hồi đường nhìn.

Kim Mao ở ngoài đoàn người, theo đội ngũ đi về phía trước.

Bên đường đối diện, Trần Mộc Phong nhìn ba phụ tử trên lưng Kim Mao, hâm mộ tự đáy lòng. Sự tương tác vừa rồi của một nhà bốn người họ, hắn thấy rất rõ.

"Mộc Phong?" Trưởng Tôn Hách nương theo tầm mắt hắn nhìn sang, sắc mặt dịu dàng, ôn hòa hỏi: "Sao vậy?"

Trần Mộc Phong bình thản nói: "Không có gì."

"Hâm mộ?" Trưởng Tôn Hách nhìn chằm chằm đối phương "Chúng ta cũng có thể giống như họ vậy."

"Phụ vương ta chỉ có một nhi tử là ta." Trần Mộc Phong nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Trưởng Tôn Hách nhất thời tối đi.

-Hết chương 182-

---

183. Chương 183: Một Nhà Hoà Thuận Ấm Áp

Nghĩ đến ái nhân sẽ dây dưa cùng nữ nhân nào đó, trong lòng Trưởng Tôn Hách như có một cây đao, không ngừng khuấy động, máu tươi xối xả. Y muốn giết chết nữ nhân không tồn tại kia, cũng yêu Trần Mộc Phong yêu đến hận không thể nuốt hắn vào bụng, nhưng không đành làm ra hành động gì quá khích, bởi vì đáy lòng y hiểu rõ, áp lực của Trần Mộc Phong không hề nhỏ hơn mình.

Tay phải giấu sau tay áo nắm chặt thành quyền, bình ổn hô hấp, nhìn chằm chằm hai mắt Trần Mộc Phong, vững vàng nói: "Đã như vậy, chúng ta tiếp tục dây dưa, ta có rất nhiều thời gian."

Sợ lộ ra một mặt mất khống chế trước Trần Mộc Phong, y xoay người, gấp gáp rời đi, bóng lưng kia lộ ra một sự nặng nề, cô đơn và thê lương.

Con tim Trần Mộc Phong tê rần, nhưng không đuổi theo.

Trưởng Tôn Hách bước nhanh về phía trước, khuôn mặt lạnh lẽo hù dọa khiến người trên đường tự giác tránh ra, nhường y đi qua. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai tùy tùng chạy chậm mới đuổi kịp chủ tử, mệt thở cũng không dám thở ra tiếng.

Trên đường đối diện, một vị nam tử trung niên khí chất ung dung cưỡi con hắc mã, không nhanh không chậm đi về phía này. Đằng sau nam nhân trung niên còn có sáu tuỳ tùng cũng cưỡi trên lưng ngựa..

Trưởng Tôn Hách khựng lại một chút, tiếp tục tiến bước. Chủ nhân con ngựa kia cũng thấy y, ánh mắt không hề dao động. Khoảng cách hai bên ngày càng gần.

Trưởng Tôn Hách ôm quyền khom người, cười nói: "Bái kiến Minh thân vương." Minh thân vương hơi gật đầu, cười nhạt nói: "Tiểu Hầu gia không cần đa lễ." Dây cương khẽ động, tuấn mã tiếp tục đi về phía trước.

Trưởng Tôn Hách đuổi theo vài bước, giọng điệu kính trọng và đầy thành khẩn "Minh thân vương, vãn bối muốn mời ngài uống chén trà, dám hỏi Minh thân vương có thể bớt chút thì giờ cho vãn bối?"

"Tiểu Hầu gia thứ lỗi, gần đây bổn vương công vụ quấn thân, sợ là không rảnh." Minh thân vương lại gật đầu một cái, rời đi thẳng.

Trưởng Tôn Hách im lặng một lúc lâu, không biết làm sao mới tốt.

...

Tần Miễn dẫn Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân trở lại phủ Trấn quốc công, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân muốn ở tiền viện đợi Lôi Thiết, Tần Miễn về nội viện trước, chuẩn bị quần áo cho Lôi Thiết thay, lại nhân thời gian rảnh tiến vào không gian, hái ít trái cây tươi ngon. Không có sự cho phép, hạ nhân sẽ không tùy tiện tiến vào phòng bọn hắn, không sợ bị người phát hiện.

Hái hoa quả xong, hắn thuận tiện vào tứ hợp viện xem Nhất Điểm Bạch.

Gần đây Nhất Điểm Bạch có dấu hiệu thăng cấp nên nhiều ngày này đều ở trong không gian, nằm gục trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích, nhìn qua như đang ngủ, kì thực là đang tu luyện. Linh khí trong không gian thư thả tiến vào cơ thể nó, tựa như hoa tuyết rơi vào nước, biến mất không dấu vết. Từng tia linh tuyến giống như luồng điện, chợt loé trên da lông rồi biến mất, bộ lông đen nhánh càng thêm trơn bóng.

Ra khỏi không gian, Tần Miễn quay lại tiền viện.

Hai huynh đệ Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đang luận bàn tại sân luyện võ, bên cạnh có một đám hạ nhân vây xem.

Bọn hạ nhân biết phu nhân tốt tính, chỉ cần không chậm trễ công việc thuộc bổn phận, không phạm quy củ phủ Trấn quốc công, phu nhân sẽ không trách móc nặng nề, nhìn thấy Tần Miễn đến, cũng chẳng kinh hoảng, quy củ hành lễ.

Sau khi Tần Miễn gật đầu, bọn họ liền lui sang một bên, tiếp tục xem hai vị tiểu thiếu gia luyện công.

Kim Mao đứng một bên, cũng thấy thú vị.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân năm nay tuổi mụ bảy tuổi, cao đến hông Tần Miễn, vóc dáng thon dài rắn chắc, tuổi còn nhỏ đã hiển lộ khí chất ổn trọng và phóng khoáng, bất kể đi đến đâu đều là đối tượng tán thưởng của các bậc phụ mẫu.

Chỉ thấy hai đứa nhỏ, khi thì bay lên không trung chưởng đối chưởng, khi thì hạ xuống đất, bộ pháp lúc ẩn lúc hiện, thân hình linh hoạt, không chút nhân nhượng, va chạm ngoạn mục. Trong lúc đánh nhau, ánh mắt cả hai thường thường quét về phía cổng lớn.

Tần Miễn lắc lắc đầu, nâng cằm trầm tư. Phụ thân là hắn cũng không kém mà? Vì sao hai nhi tử chưa bao giờ dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn chớ?

Lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa.

Tần Miễn dễ dàng nghe ra tiếng vó ngựa thuộc về hắc mã của Lôi Thiết.

Quả nhiên, vài giây sau, Lôi Thiết cưỡi ngựa vào cổng.

"Lão cha!"

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân lập tức thu tay, bước nhanh tới nghênh đón.

Lôi Thiết nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ bả vai hai nhi tử, đưa hộp gấm to cỡ ***g chim xách trong tay cho các nhóc.

Lôi Duệ Lân vui vẻ hỏi: "Lão cha, đây là quà cho ta và ca ca sao?"

Lôi Thiết gật đầu.

Tức thì lực chú ý của Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều dồn lên hộp gấm.

Nhóm hạ nhân hành lễ với Lôi Thiết rồi tự giác lui ra. Trên sân luyện võ chỉ còn một nhà bốn người.

Lôi Thiết đi đến trước mặt Tần Miễn, tự nhiên ôm bờ vai đối phương, cúi đầu khoá môi, nóng bỏng mềm mại như y tưởng niệm.

"Dọc đường thuận lợi không?" Tần Miễn sờ sờ cái cằm lởm chởm râu ria của y, thuận tay phủi rớt tro bụi trên ống tay áo y.

Lôi Thiết gật gật đầu, từ trong lòng lấy ra một hộp gấm to bằng bàn tay, đưa hắn.

Hộp gấm nóng hổi, vẫn mang theo nhiệt độ cơ thể Lôi Thiết. Tần Miễn không vội mở ra xem, cất vào lòng, ôm vai y kéo đi "Đi tắm trước, gột rửa gió bụi cái đã."

Hai người không quản tụi nhỏ còn đang nghiên cứu làm sao để mở hộp gấm, trở vào hậu viện trước.

"Chiếc hộp kia sao vậy?" Tần Miễn tò mò. Một cái hộp bình thường không thể nào lâu vậy mà vẫn chưa mở được.

Lôi Thiết: "Có cơ quan. Để chúng tự suy nghĩ."

Trở về phòng, Lôi Thiết vào tịnh phòng tắm rửa, Tần Miễn cầm chiếc hộp trong lòng ra, nằm sấp trên giường, theo bản năng mở nắp, nào ngờ không mở được, hoá ra hộp này cũng có cơ quan. Hắn không khỏi bật cười, tâm tư ngứa ngáy, nóng lòng muốn biết rốt cuộc Lôi Thiết mua thứ gì cho hắn.

Chiếc hộp này, dùng sức liền tháo gỡ được, dùng linh thức cũng có thể thấy thứ bên trong. Nhưng làm vậy, chẳng những cô phụ tâm ý Lôi Thiết, còn mất đi nhiều lạc thú. Trước tiên, Tần Miễn cẩn thận quan sát hộp gấm sáu mặt, chú ý tới mỗi một mặt đều do nhiều khối vuông cấu thành. Huyền cơ tất nhiên nằm ở một vài khối vuông.

Đang hưng trí bừng bừng chuẩn bị thử xem, trên lưng chợt có thêm một sức nặng, kèm theo hương xà phòng tắm rửa, tiếp đó lỗ tai bị cắn một cái.

"Tức phụ…"

Tần Miễn nhếch môi cười, đặt hộp gấm sang bên cạnh gối đầu, nhắm mắt dựa vào gối mềm, xúc cảm quần áo bị tuột ra càng thêm rõ ràng…

Lần ân ái này kịch liệt mà vui sướng, Tần Miễn xụi lơ trên giường, vội thở phì phò một lúc lâu mới bình ổn lại, ánh mắt nghi ngờ quét xuống phía dưới của nam nhân, thái dương giật nảy. Chẳng lẽ sau khi thành niên 'thứ đó' vẫn có thể lớn tiếp???

Cặp mắt Lôi Thiết ánh lên ý cười, nâng khuôn mặt thấm đẫm mồ hôi của đối phương lên, khoá chặt cánh môi phát khô, dùng dịch khẩu(1) thấm ướt làm dịu.

Tần Miễn không cam tâm yếu thế hôn trả, cho đến khi nhịp thở lại bất ổn, hai người mới tách ra.

Lôi Thiết nâng tay lên, tách trà trên bàn thăng bằng bay tới, bị y tiếp được, uống một miệng nước trà, cúi đầu chậm rãi mớm vào miệng tức phụ, đôi hắc diệu thạch chăm chú nhìn hắn, không chớp lấy một cái.

Nhiệt độ cơ thể vất vả lắm mới khôi phục bình thường lại bắt đầu tăng lên, Tần Miễn dùng hai tay ôm chặt cổ đối phương, há miệng liếm mút, lại là một trận dây dưa.

"Thành thật khai mau, việc này học được từ chỗ nào!"

Lôi Thiết nghi hoặc nhìn hắn "Bản năng."

Tần Miễn câm nín.

Lôi Thiết xuống khỏi người hắn, ôm người vào lòng, để hắn gối lên cánh tay mình, thảm mỏng khi nãy quăng qua một bên phủ ngang hông cả hai.

"Trên đường động thủ với người khác à? Không bị thương chứ?"

"Không có." Lôi Thiết "Ba đợt sát thủ đều không công mà lui."

Tần Miễn suy đoán: "Đến lúc Lục hoàng tử rời đi, hơn phân nửa cũng sẽ để huynh hộ tống."

Lôi Thiết: "Rất có thể. Đêm nay có yến tiệc, cáo mệnh trên tứ phẩm đều phải tham dự. Hoàng thượng bảo dẫn Duệ Kỳ, Duệ Lân theo."

Tần Miễn rất hào hứng "Đi thì đi, chúng ta còn chưa được nếm thử đồ ăn ở Ngự thiện phòng." Hắn cầm hộp gấm qua, tiếp tục nghiên cứu.

Ngoài cửa, hai tiếng bước chân quen thuộc đến gần.

"Phụ thân, lão cha –"

Hai người đều đang trần truồng, Tần Miễn quýnh lên, định đứng dậy.

Lôi Thiết ôm không cho hắn động, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, trầm giọng mở miệng, thể hiện rõ uy cha "Tự mình đi chơi."

Lôi Duệ Lân phát ra tiếng 'À…' kéo dài ý vị sâu xa, rồi cười hì hì cùng Tần Duệ Kỳ chạy xa.

"Đúng là con nít ranh!" Tần Miễn dở khóc dở cười.

Nửa ngày còn lại hai phu phu đều giam mình trong phòng…

Nghĩ cung yến nhiều lễ nghi rườm ra, không biết bao lâu mới được ăn vào miệng, Tần Miễn nấu một nồi chiên cơm, cả nhà bốn người ăn một chén cầm chừng trước. Hắn và Lôi Thiết thì không sao, nhưng Duệ Kỳ Duệ Lân đang trong thời điểm dậy thì, tu luyện lại chưa tới mức (không cần ngũ cốc), không thể chịu đói.

Ăn xong cơm chiều, bốn người tắm rửa một phen, đổi xiêm y, ngồi xe ngựa tiến cung.

Vì là xe ngựa do triều đình sắp xếp, tới cửa cung, thị vệ hoàng cung kiểm tra trong ngoài xe ngựa có giấu người nào không, rồi cho xe ngựa chạy vào.

Vào cung, xe ngựa dừng tại sân đỗ chuyên dụng. Một nhà bốn người xuống xe, theo nội thị đi vào. Trên đường chạm mặt với vài mệnh quan cùng các mệnh phu nhân khác, thỉnh thoảng chào lẫn nhau.

Hoàng cung tổ chức yến hội hoặc là ở Ngự hoa viên, hoặc là Ngênh Tân điện. Vì ngày hè nóng nực, địa điểm yến hội đêm nay định tại Ngự hoa viên.

Trong Ngự hoa viên, cờ màu rực rỡ tung bay phấp phới, đèn hoa treo cao, sáng tựa như ban ngày Đàn sáo gảy vang không ngừng, trầm bổng du dương. Hoàng đế và Hoàng hậu đều chưa xuất hiện, là người có thân phận tôn quý nhất, đương nhiên đến sau cùng mới lộ diện. Nhóm sứ giả Thổ La quốc cũng chưa tới.

Vốn Tần Miễn nghĩ mình sẽ bị an bài đến khu ghế của cáo mệnh phu nhân, không ngờ nội thị lại dẫn hắn đến vị trí bên cạnh Lôi Thiết, thầm thả lỏng một hơi. Nếu bắt hắn ngồi giữa một đám nữ nhân, hắn nhất định sẽ không được tự nhiên.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân hiển nhiên ngồi cùng bọn hắn.

Chỗ ngồi của Trần Mộc Phong trùng hợp đối diện với hắn, từ xa xa mỉm cười, vẫy tay với bọn hắn.

Tần Miễn nâng chung trà lên ra hiệu chào, chợt nhận thấy có một tầm mắt chiếu thẳng vào mình, trông sang, là Trưởng Tôn Hách ngồi phía bên phải Trần Mộc Phong.

Trưởng Tôn Hách gật đầu với Tần Miễn, rồi quay đầu nói chuyện với Trần Mộc Phong, ánh mắt đầy dịu dàng.

Tần Miễn giật mình, hoá ra nửa kia của Trần Mộc Phong là Trưởng Tôn Hách.

Hắn tỏ như không có việc gì, nhìn thẳng phía trước, tay phải thì giơ lên chọc chọc Lôi Thiết ngồi bên phải, chọc vài lần vẫn không chọc trúng, buồn bực quay đầu, liền thấy Lôi Duệ Lân mím môi nghẹn cười, té ra nhóc ta cố ý kéo Lôi Thiết qua một bên tránh khỏi tay Tần Miễn Tần Duệ Kỳ đang bưng tách trà uống, khóe miệng nhoẻn lên Lôi Thiết dùng ánh mắt bình tĩnh bao hàm cưng chiều nhìn Tần Miễn.

-Hết chương 183-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

184. Chương 184: Hiến Kế Cho Trần Mộc Phong

Tần Miễn bó tay nhìn tiểu nhi tử, búng trán nhóc một phát.

"Biến đi!"

"Hì hì!" Lôi Duệ Lân làm mặt quỷ với hắn, ngoan ngoãn chạy đến chỗ ngồi bên cạnh Tần Duệ Kỳ.

"Tức phụ, vừa rồi định nói gì?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn ra hiệu y nhìn sang đối diện, truyền âm: "Cả hai đều tính là người trong Hoàng gia, Hoàng thượng có thể tiếp nhận chuyện của họ không?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết bí hiểm nói: "Không chừng Hoàng thượng còn vui khi họ thành đôi."

Tần Miễn suy nghĩ một chút liền hiểu rõ ý y.

Các Vương công quý tộc, văn võ đại thần, cáo mệnh phu nhân lục tục tiến vào, thời gian còn sớm, mọi người hoặc đứng, hoặc ngồi, tụ lại tán gẫu với nhau.

Đầu giờ Tuất, ngoài cửa đính hoa truyền đến tiếng thái giám ngâm xướng: "Hoàng thượng giá lâm — Hoàng hậu nương nương giá lâm –" Đàn sáo ngừng gảy, chúng thần tử đứng lên, thối lui sang hai bên.

Hiếu Huệ đế và Hoàng hậu cùng nhau bước lên đài cao.

Mọi người quỳ xuống, đồng thanh hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế –"

"Bình thân." Thanh âm Hiếu Huệ đế tựa như chuông vang.

"Tạ Hoàng thượng!"

Mọi người dựa theo an bài, tự đứng sau bàn vị trí của mình, đợi Hiếu Huệ đế nói nhập toà mới ngồi xuống.

Tiếp theo, nội thị lại xướng: "Lục hoàng tử điện hạ cùng chư vị sứ thần Thổ La quốc đến –"

Lục hoàng tử Thổ La quốc, Lưu Mãn Thanh dẫn theo sáu vị sứ thần sải bước tiến vào.

Lưu Mãn Thanh đến vị trí cách bậc thang khoảng hai trượng thì dừng bước, khom người, tay phải nắm thành quyền đặt trước ngực trái, cất cao giọng nói: "Ngoại sứ tham kiến Đại Hạ quốc bệ hạ."

Mấy người theo sát sau Lưu Mãn Thanh cùng hành lễ hô to "Ngoại thần tham kiến Đại Hạ quốc bệ hạ."

Hiếu Huệ đế cười sang sảng, nâng tay nói: "Quý sứ bình thân!"

"Tạ bệ hạ."

Hiếu Huệ đế nói: "Thỉnh quý sứ nhập tòa."

Chờ nhóm người Lưu Mãn Thanh ngồi vào chỗ, Hiếu Huệ đế nói tiếp: "Các sứ giả lặn lội đường xa mà đến, đã khổ cực. Trẫm cố ý sai người thiết yến này tẩy trần cho chư vị. Lưu điện hạ và các vị quý sứ nhất định phải tận hứng."

Lưu Mãn Thanh vội cảm tạ "Đa tạ bệ hạ."

Hiếu Huệ đế giương giọng nói: "Khai yến –"

Tiếng đàn sáo lại vang, chúng vũ nữ Nhạc Vũ viện thuộc Ti Ca Vũ nhẹ nhàng mà đến, tay áo đong đưa, nhảy múa như bay.

Cung nữ mỹ mạo thanh tú cùng thái giám thông minh nhanh nhẹn hai tay nâng khay, nối đuôi nhau vào, dâng rượu ngon, món ngon, hoa quả và điểm tâm lên, bày đầy từng bàn.

Tần Miễn có lẽ vì kinh doanh tửu lâu vài năm nên có chút bệnh nghề nghiệp, theo thói quen đánh giá món ăn trên bàn. Không biết Ngự thiện phòng đặt tên cho những món là gì, nhưng từ nguyên liệu nấu ăn đại khái có thể nhận ra theo thứ tự là gà ngũ vị, vịt hầm bách quả, cua hấp, bào ngư hầm, tôm nấu cay, chung bí đao. Bày trí mỹ quan khéo léo, quả thực khiến người không đành lòng hạ đũa, không hổ là xuất xứ từ Ngự thiện phòng.

Hiếu huệ đế nâng chén nói: "Lưu điện hạ là khách quý đến từ phương xa, trẫm kính ngươi một ly."

"Đa tạ bệ hạ." Lưu Mãn Thanh đứng lên, cạn sạch một hơi.

Hoàng hậu làm quốc mẫu, cũng kính một ly.

Lưu Mãn Thanh lại lần lượt kính đáp lễ Hiếu Huệ đế và Hoàng hậu một ly, yến hội mới tính là chính thức bắt đầu, thấy Hiếu Huệ đế nhấc đũa, mọi người cũng sôi nổi động đũa.

Tần Miễn rất tò mò với món ăn của Ngự thiện phòng, không khách khí nhấm nháp từng món, tôm nấu cay cho hắn cảm giác kinh diễm nhất.

Lôi Thiết buông đũa, ngồi lột cả đĩa tôm cho hắn, rước không ít ánh nhìn về phía này.

Kỳ thật, mục đích chủ yếu của đại đa số người tham gia cung yến không phải để ăn, mà là lộ mặt. Đặc biệt Hoàng đế là thiên hạ chí tôn, ở trước mặt Hoàng đế không cho phép nửa phần thất lễ. Bởi vậy, hầu như ai nấy chỉ ăn vài miếng lấy ý, thấy Hoàng đế buông đũa liền buông đũa theo, thấy hoàng đế nhấc đũa thì lại cầm đũa lên.

Thế nên bàn của Tần Miễn, Lôi Thiết đặc biệt thu hút chú ý. Nhưng ai cũng không thể nói bọn họ không đúng, Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi khách nhân, bày đồ ăn chính là để ăn, ăn sạch bách cũng không có gì sai.

Tần Miễn nhanh chóng nhận ra điều bất thường, nhưng thấy Lôi Thiết bình tĩnh như vậy, hắn liền bình tĩnh. Tốt xấu cũng là hoàng đế mời khách, không ăn tức là không cho Hoàng đế mặt mũi.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân không hổ là nhi tử Tần Miễn, sở thích tương tự Tần Miễn, cũng thích nhất tôm nấu cay, hai nhóc đều tự biết chiếu cố bản thân, ăn uống say sưa, động tác không mất ưu nhã.

Trưởng Tôn Hách chú ý thấy ánh mắt Trần Mộc Phong thỉnh thoảng sẽ bay sang phía đối diện, tâm đau từng cơn, rượu uống hết chén này đến chén khác.

Suốt cả buổi, Lưu Mãn Thanh vẫn luôn miễn cưỡng cười vui. Là người lớn lên trong hoàng cung, gặp nhiều cảnh minh tranh ám đấu, sao hắn không rõ bản thân đã thành kẻ bị vứt bỏ, dù hiện tại không chết trong lãnh thổ Đại Hạ quốc, thì trước khi ra khỏi Đại Hạ quốc, sẽ không ngừng có người tới giết hắn.

Hai vị nam tử đối diện tuy không làm động tác gì quá giới hạn, nhưng người ngoài lại có thể cảm giác được sự thân mật giữa họ. Loại ăn ý vô hình kia khiến hắn sinh lòng hâm mộ, tâm tình tốt lên một chút, tư duy cũng trở nên rõ ràng, âm thầm suy nghĩ vị công chúa hắn sắp cưới kia liệu có khả năng trở thành cửa đột phá giúp mình sống sót không…

Trong yến tiệc tẩy trần, song phương ăn ý không nói chuyện chính sự, Hiếu Huệ đế và Lưu Mãn Thanh tùy ý hàn huyên vài chuyện lý thú, có quan văn giỏi tài ăn nói thỉnh thoảng xen vào vài câu, khuấy động không khí.

Một lúc lâu sau, thịnh yến kết thúc trong không khí tốt đẹp.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ăn uống no đủ, mệt mỏi buồn ngủ. Tần Miễn, Lôi Thiết mỗi người ôm một đứa. Hai huynh đệ vùi vào bả vai phụ thân, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trần Mộc Phong nhìn người say mèm bên cạnh, im lặng thở dài, đỡ đối phương đứng lên.

"Thật sự là không có cách nào với ngươi…"

Trưởng Tôn Hách say khướt ngã vào người hắn, bước chân lảo đảo.

"Mộc Phong… Đừng rời khỏi ta…"

Trần Mộc Phong lo lời đối phương bị những người khác nghe được, dìu y chọn một đường nhỏ vắng vẻ mà đi.

"Mộc Phong…"

"Ta ở đây." Trần Mộc Phong vỗ nhẹ lưng y.

"Ta yêu ngươi… rất yêu ngươi…"

Trần Mộc Phong thấp giọng nói: "Ta cũng vậy…"

Ý thức Trưởng Tôn Hách đã mê man, miệng chỉ mãi nỉ non tên hắn.

Minh thân vương nhìn hai bóng dáng phía trước nghiêng ngả lảo đảo dây dưa với nhau, hừ lạnh một tiếng, phân phó tuỳ tùng: "Nói cho Mộc quận vương, sớm hồi phủ một chút."

"Dạ, vương gia."

Đến bãi đỗ xe, Tần Miễn tình cờ chứng kiến Trần Mộc Phong cpó chút gian nan đỡ Trưởng Tôn Hách từ một hướng khác đi tới, vẻ mặt Trần Mộc Phong nhuốm đầy mệt mỏi. Hắn hơi buồn bực, Mộc Thần sôi nổi cởi mở hắn biết và Trần Mộc Phong chốn kinh thành giống như là hai người khác nhau.

"A Thiết, đợi ta một lát."

Lôi Thiết thấy Trần Mộc Phong, sáng tỏ "Đừng quá lâu."

Tần Miễn gật đầu, đi tới chỗ Trần Mộc Phong.

"Mộc quận vương, có cần hỗ trợ không?"

Trần Mộc Phong bình tĩnh nói: "Ngươi biết hết rồi."

Tần Miễn gật gật đầu, vỗ vỗ vai hắn ta "Nhìn ngươi có vẻ rất vất vả. Nếu có chỗ nào cần giúp, cứ nói với ta. Chúng ta là bằng hữu của nhau."

"Tần Miễn, nói thật, ngươi và Lôi Thiết kiêm điệp tình thâm, ta và A Hách lại rối *** rối mù, ta thực hâm mộ các ngươi. Nên mãi vẫn không biết nên nói chuyện A Hách cho các ngươi thế nào." Trần Mộc Phong nhớ tới lần họ tình cờ chạm mặt trước cổng Đông Dương thư viện, vẫn thấy hơi xấu hổ.

Tần Miễn nhìn ra được giữa hắn ta và Trưởng Tôn Hách tồn tại vấn đề rất lớn, an ủi: "Mọi sự tại nhân."

Trần Mộc Phong trầm ngâm một lát, nói: "Khi nào thì rảnh? Hàn huyên một chút."

Tần Miễn đùa: "Sau hừng đông trước trời tối đều có thời gian."

Người có tình yêu xoa dịu đúng là khác hẳn. Trần Mộc Phong liếc xéo hắn "Ngày mai đến quý phủ bái phỏng được không?"

Thấy Lôi Thiết ló đầu ra khỏi cửa sổ xe ngựa, Tần Miễn vội vàng vẫy tay với Trần Mộc Phong, bước nhanh qua đó.

"Không thành vấn đề. Đi đây, gặp lại sau."

Sáng hôm sau, ăn xong bữa sáng không bao lâu, Trần Mộc Phong liền tới cửa.

Tần Miễn tiếp đãi hắn ta trong hoa viên, cho người bưng nước trà điểm tâm và hoa quả lên, rồi vẫy lui toàn bộ hạ nhân.

Trần Mộc Phong đánh giá cảnh sắc chung quanh "Vẫn luôn nghĩ ngươi là người rất biết hưởng thụ, quả thật như thế."

"Đời người ngắn ngủi, đương nhiên phải tranh thủ tận hưởng lạc thú trước mắt." Tần Miễn rót cho đối phương một tách trà, cũng không chủ động hỏi chuyện với Trưởng Tôn Hách, chờ đối phương tự động mở miệng.

Trần Mộc Phong bị kẹp giữa Minh thân vương và Trưởng Tôn Hách nhiều năm, quả thật rất muốn tìm người tâm sự một hồi. Nhân phẩm Tần Miễn đáng tin, là lựa chọn thích hợp nhất.

Trần Mộc Phong uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng "Ta và y quen biết nhau vào sáu năm trước…"

Nghe xong câu chuyện của Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách, Tần Miễn tổng kết "Cho nên, vấn đề hiện tại của các ngươi là, phụ thân ngươi cũng không phản đối chuyện ngươi và tiểu Hầu gia, tiền đề là ngươi phải có tử tự Nhưng Trưởng Tôn Hách không cho phép ngươi cùng nữ nhân sinh hài tử."

Trần Mộc Phong khẽ gật đầu, thở dài nặng nề một hơi.

"Ngươi đối với Trưởng Tôn Hách…" Tần Miễn hỏi.

Trần Mộc Phong có chút mất tự nhiên "Nhưng phụ vương chỉ có một nhi tử là ta…"

Tần Miễn nhướng mày, lại hỏi vấn đề khác "Lệnh tôn chỉ có một nhi tử là ngươi là có nguyên nhân gì sao?"

Trần Mộc Phong nhất thời không rõ vì sao hắn hỏi điều này.

Tần Miễn nói: "Ta đang nghĩ, nếu phụ vương ngươi không muốn thấy hương khói nhà các ngươi bị đứt đoạn, mà Trưởng Tôn Hách lại không đồng ý để ngươi cùng nữ nhân sinh hài tử, vậy các ngươi có thể để phụ vương ngươi sinh thêm một nhi tử nữa." Tuổi Minh thân vương còn nhỏ hơn Hiếu Huệ đế, hoàn toàn có thể sinh thêm một đứa con nữa.

Trần Mộc Phong tức thì sửng sốt, đột nhiên đứng lên, nói năng có chút lộn xộn "Ta sao lại, hắn… Sao ta không nghĩ ra nhỉ!"

Tần Miễn không nói gì, chính xác hơn là không biết nói gì cho phải. Đây chính là minh chứng cho câu 'Kẻ trong cuộc thì mê'.

Trần Mộc Phong tỉnh táo lại rất nhanh, hỏi Tần Miễn "Phụ vương ta đã hơn bốn mươi, còn có thể…"

Tần Miễn gật đầu khẳng định "Đương nhiên có thể! Tuổi bốn mươi là đang lúc tráng niên."

"Tần Miễn, đa tạ! Hôm nay ta đến quá đúng." Trần Mộc Phong kích động bắt lấy tay hắn, chợt cảm giác một luồng ám khí đánh tới, cả kinh, vội vã lùi ra sau, quay đầu nhìn, liền thấy Lôi Thiết mặt mày vô cảm đứng cách đó vài bước, ánh mắt sắc bén nhìn tay hắn ta chằm chằm, tựa như đang suy xét nên chém đứt nó hay không?

Khoé miệng Trần Mộc Phong giật giật "Trấn quốc công, bản quận vương cũng là người có ái nhân rồi được không?" Thùng dấm chua này quá mức vô lý đi.

Lôi Thiết không để ý hắn ta, đến bên cạnh Tần Miễn, ngồi xuống "Tức phụ, đói bụng."

Tần Miễn buồn cười, nhưng vẫn nói: "Muốn ăn gì? Ta đi làm cho huynh."

"Chậc chậc…" Trần Mộc Phong giải quyết được tâm sự, lúc này xem như gió xuân phơi phới, khinh thường nhìn bọn họ "Được được. Ta đi, không ở đây chướng mắt các ngươi."

Tần Miễn vẫy tay "Đi đi, biết ngươi khẩn cấp đi gặp tiểu Hầu gia của ngươi rồi."

Trần Mộc Phong bị nói trúng tâm tư, càng thêm xấu hổ, cố trưng vẻ bình tĩnh "Cáo từ."

Tần Miễn, Lôi Thiết cùng đi vào trù phòng.

"Muốn ăn cái gì?"

"Trứng gà, cá."

"Vậy thì làm trứng phù dung, cá sốt tương, thêm trà thịt sườn(1) với thịt xào nấm mèo đi."

Hai người bắt tay vào việc, Tần Miễn vo gạo nấu cơm, Lôi Thiết giết cá.

"Chuyện hoà thân chọn người nào vậy?" Tần Miễn hỏi.

Lôi Thiết: "Vẫn chưa."

Tần Miễn suy đoán "Liệu Hiếu Huệ đế có luyến tiếc Yến Thanh công chúa, nên muốn chọn một quận chúa nào đó trong hoàng tộc phong làm công chúa đi hòa thân không?"

Lôi Thiết lắc đầu "Người Thổ La quốc không dễ qua mặt, Đại Hạ quốc có bao nhiêu vị công chúa, bọn họ đã sớm điều tra rõ ràng."

Tần Miễn động não suy đoán "Có phải Hoàng hậu vì danh hiền đức, đưa nữ nhi thân sinh đi hòa thân?"

Lôi Thiết lắc đầu.

-Hết chương 184-

Chú giải:

(1) Trà thịt sườn

trà thịt sườn

---

185. Chương 185: Lại Giúp Một Phen

Tần Miễn không hỏi nữa, Yến Thanh công chúa không có tính uy hiếp với hắn, cuối cùng cô ta có bị đưa đi hòa thân hay không chẳng liên quan gì hắn, hỏi vì tò mò mà thôi.

"Đúng rồi, A Thiết, có một việc ta không quyết định được." Tần Miễn nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Lôi Thiết nhìn hắn dò hỏi, không ảnh hưởng tay cầm dao tiếp tục cạo vảy cá. Hạ nhân trù phòng mới mua về một mẻ cá tươi sống, nhưng cá này là bắt trong không gian, vì tránh để người khác nhận ra điểm khác biệt nên hắn đành tự mình động thủ.

"Gần đây tiến độ tu luyện của Duệ Kỳ, Duệ Lân tương đối nhanh, không bao lâu nữa sẽ tấn cấp. Ta đang nghĩ nên nói cho chúng về sự tồn tại của không gian được chưa? Tấn cấp trong không gian sẽ thoải mái hơn chút. Nhưng ta lo bọn nhỏ bất cẩn lỡ miệng nói ra ngoài." Tần Miễn do dự thật lâu. Nay cả nhà hắn đang sống tại hoàng thành, trong phạm vi thế lực của Hiếu Huệ đế, chỉ cần hơi sơ sẩy, bí mật của không gian có thể bị tiết lộ, cũng rước tới một loạt phiền toái. Về phần hạ cấm chế, hắn và Lôi Thiết không nỡ thiết đặt cấm chế trên người con mình.

Lôi Thiết suy tư một lát, nghĩ ra cách "Để ta bớt thì giờ luyện chế một loại linh khí, đem linh khí trong không gian áp súc vào đó, cho bọn nhỏ mang theo bên người." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn vỗ ót "Ngay cả ý tưởng tự mình vận chuyển linh khí cho tụi nhỏ ta cũng nghĩ đến, vậy mà không nghĩ ra cách đó."

Lôi Thiết hiếm khi trêu chọc được tức phụ nhà mình "Không có ta không được."

"Tự đại!" Tần Miễn trợn trắng mắt với y, vành tai nóng hổi. Thật ra hắn vừa phát giác, trong thời gian Lôi Thiết đi xa, đại não quả thật giống như bị đình trệ, không có việc thì không muốn suy nghĩ, làm việc cũng không dậy nổi *** thần.

Lôi Thiết thầm hiểu trong lòng, không tranh luận với hắn, làm cá xong rửa tay sạch sẽ đứng lên, lúc lướt qua hắn thì hôn lên mặt hắn một cái, đặt cá vào đĩa, đến ngồi xuống trước lòng bếp, nhét một cây củi khô vào lòng bếp. Tuy rằng đối phương không nói lời nào, nhưng Tần Miễn biết, y nhìn thấu suy nghĩ của mình rồi, có chút quẫn bách, có chút tự hào, nam nhân gần như hoàn mỹ trong mắt hắn này là của hắn! Hắn cúi người nghênh ngang nắm cằm y, khiêu khích đón nhận ánh mắt y, dùng sức hôn 'Chụt' thật vang lên cánh môi mỏng kia, sau đó, đứng thẳng lưng, ngâm nga khúc nhạc, dùng đũa đánh tan trứng gà.

Tâm Lôi Thiết giống như ngâm trong ôn tuyền.

……

Trần Mộc Phong lại xuất hiện ở phủ Trấn quốc công, Tần Miễn đang tính trêu chọc một phen, lại phát giác sắc mặt hắn ta bất thường.

"Sao vậy? Còn chưa giải quyết?" Hắn một bên hỏi, một bên ra hiệu hạ nhân lui xuống hết.

Trần Mộc Phong hơi khó mở miệng.

Lại nói chuyện trong phủ Minh thân vương cũng khiến người ta thổn thức. Phụ vương của Trần Mộc Phong, Minh thân vương có một chính phi, hai trắc phi và một thị thiếp. Chính phi lần lượt sinh được một tử, một nữ rồi lại một tử, trưởng tử tức Trần Mộc Phong, thứ tử cũng trời sinh thông minh, đáng tiếc lúc năm tuổi bị người thị thiếp hại chết. Chính phi thương tâm quá đỗi nên thân thể suy yếu, sau không còn mang thai được nữa. Người thị thiếp tất nhiên là bị giáng tội chết. Hai trắc phi cũng rất trùng hợp, đều không có số sinh con trai, đại trắc phi sinh hai nữ nhi, nhị trắc phi sinh ba nữ nhi, nữ nhi thứ hai vì tuổi nhỏ bệnh nặng nên chết yểu. Thế nên Trần Mộc Phong là nhi tử độc nhất của Minh thân vương. Sở dĩ Minh thân vương kiên trì bắt Trần Mộc Phong sinh một nhi tử là có liên quan đến việc ông từng mất đi một đứa. Bất kể xét về mặt hương hoả, hay ký thác *** thần, hay là mặt khác, ông muốn tôn tử cũng không đáng trách. Trần Mộc Phong hiểu rõ điểm này nên càng thêm khó xử.

Hôm đó về đến nhà, Trần Mộc Phong liền uyển chuyển hỏi Minh thân vương có thể sinh thêm một đệ đệ cho hắn không. Nào ngờ Minh thân vương nói thẳng với hắn, lúc biết được nghiệt duyên giữa Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách, ông liền muốn sinh thêm một nhi tử. Đoạn thời gian đó, ông tương đối cần mẫn trong chuyện phu thê, nhưng chính phi và hai trắc phi tuổi còn khá trẻ đều không có dấu hiệu mang thai, nhận ra bất thường, mời thái y chẩn bệnh mới biết thân thể ông cũng có hao hụt, khả năng có thêm hài tử không lớn.

Minh thân vương nhìn ra Trưởng Tôn Hách rất tốt với nhi tử ông, cũng không phải không để tâm hạnh phúc của con, nhưng không còn cách nào nên mới kiên trì yêu cầu Trần Mộc Phong phải có một nhi tử.

Trần Mộc Phong biết được ngọn nguồn, càng cảm thấy thẹn với phụ vương, nhưng bắt hắn làm trái ý nguyện trung thành trong tình cảm với Trưởng Tôn Hách, cùng nữ nhân sinh hài tử, hắn thật không làm được, rơi vào đường cùng, đành đến tìm Tần Miễn xin giúp đỡ.

"Thái y nói khả năng lệnh tôn có thêm hài tử không lớn, nói cách khác là vẫn có khả năng?" Tần Miễn bắt lấy trọng điểm.

"Nghe ý tứ trong lời phụ vương, quả thật như thế." Trần Mộc Phong tha thiết nhìn hắn "Y thuật của ngươi cũng là hạng nhất, có cách nào chữa khỏi cho phụ vương ta không? Hoặc giả, liệu có biện pháp nào để ta không tiếp xúc với nữ nhân mà vẫn sinh được hài tử không?"

Khoé miệng Tần Miễn run rẩy, nhưng vẫn đáp trả đầy đủ "Có thể chữa khỏi cho phụ vương hay không thì ta phải đích thân bắt mạch mới chẩn đoán được Về phần biện pháp để ngươi không tiếp xúc với nữ nhân mà vẫn sinh được hài tử… Ta không phải thần." Kết hợp giữa *** trùng và trứng là một môn học phức tạp, nói ra cổ nhân cũng không rõ.

Trần Mộc Phong nhất thời im lặng. Đích thân bắt mạch đồng nghĩa với chuyện riêng tư của phụ vương hắn sẽ giáp mặt bại lộ trước Tần Miễn, phụ vương nhất định sẽ rất xấu hổ. Nếu vì chuyện của hắn mà uỷ khuất người cha có công ơn sinh dưỡng thì đúng là đại bất hiếu. Hắn không thể ích kỷ như thế.

Tần Miễn hoàn toàn hiểu cảm nghĩ của đối phương, đừng nói một cổ nhân, dù là người hiện đại, bị người khác biết mình có thể mất đi năng lực sinh đẻ cũng sẽ xấu hổ.

Nhưng hắn thật tâm muốn giúp Trần Mộc Phong. Thứ nhất, Trần Mộc Phong là bằng hữu hắn, năm đó tại huyện Chiêu Dương, sau khi bán đi phương pháp gieo trồng rau củ trái mùa, mặc dù hơn phân nửa là xuất phát từ lợi ích, song nếu không phải Trần Mộc Phong, tức Mộc Thần che chở, cả nhà hắn không thể trôi qua những ngày tháng yên ả vô cùng Thứ hai, hắn và Lôi Thiết hạnh phúc thế này, đôi Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách lại vất vả thế kia, thực sự khiến hắn đồng tình.

Nhưng Trưởng Tôn Hách tuyệt không thể không đếm xỉa. Hắn phải tranh thủ điều có lợi cho bạn bè.

"Ta hiểu băn khoăn của ngươi. Có thể dưới tình huống phụ vương ngươi không hay biết, để ta bắt mạch cho ngài ấy."

"Dưới tình huống phụ vương ta không hay biết? Chẳng lẽ đánh ngất ông ấy?" Trần Mộc Phong đùa.

Tần Miễn ra chủ ý xấu "Ngươi có thể bắt Trưởng Tôn Hách làm."

Trần Mộc Phong dở khóc dở cười nhìn hắn, bỗng nhiên nhận ra những lời này dường như có thâm ý, hiểu được, trong mắt lộ ra ý cười giảo hoạt mà nhẹ nhõm "Ngươi nói đúng, nan đề này để hắn giải quyết đi."

Nói xong, liền vội vã cáo từ.

Không đến một canh giờ, Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách đồng thời xuất hiện tại phủ Trấn quốc công.

Luận phẩm cấp, địa vị của Tần Miễn cao hơn Trưởng Tôn Hách. Trưởng Tôn Hách có chút khách khí chắp tay chào Tần Miễn "Bái kiến Trấn quốc phu nhân."

"Tiểu Hầu gia không cần đa lễ. Mời ngồi." Tần Miễn chậm rãi uống trà, không chủ động hỏi ý đồ người đến.

Trần Mộc Phong như biến thành hũ nút, gác cao chân, bốc trái cây trong mâm hoa quả ăn.

Trưởng Tôn Hách nói: "Đa tạ Trấn quốc phu nhân. Không biết Trấn quốc phu nhân có thể giúp người giúp đến cùng, đến tửu lâu Huệ Phong một chuyến không? Sau khi sự thành, tại hạ tất có hậu tạ."

Tần Miễn mỉm cười "Hậu tạ thì không cần, chỉ cần tiểu Hầu gia nhớ, nợ ta một nhân tình là được."

Trưởng Tôn Hách nhìn sâu vào đối phương, miệng đáp ứng không chút do dự "Được!"

Tần Miễn nói với Phúc quản gia một tiếng, cùng Trần Mộc Phong, Trưởng Tôn Hách đến phòng riêng số hai tửu lâu Huệ Phong. Minh thân vương đang nằm gục xuống bàn, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Tần Miễn hỏi "Không phải vương gia trúng thuốc mê chứ? Thuốc mê sẽ làm ảnh hưởng mạch tượng."

Trần Mộc Phong cười 'khì khì' một tiếng.

Trưởng Tôn Hách nhìn hắn ta, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nhàn nhạt cùng dung túng, có chút buồn bực nói: "Là ta đánh ngất."

Tần Miễn cười thầm, không nói thêm gì nữa, tiến lên cầm lấy cổ tay Minh thân vương.

Trần Mộc Phong, Trưởng Tôn Hách đều khẩn trương đến mức giảm nhẹ hô hấp.

Tần Miễn buông tay ra, Trưởng Tôn Hách liền cấp bách hỏi "Thế nào?"

Tần Miễn chắp tay với hai người họ "Chúc mừng. Vấn đề không lớn."

"THẬT…." Trần Mộc Phong kinh hô ra tiếng, đúng lúc ngậm miệng, cẩn thận nhìn về phía Minh thân vương.

Minh thân vương đáng thương vẫn còn hôn mê.

Tần Miễn nhỏ giọng nói: "Ra ngoài rồi nói."

Trưởng Tôn Hách đưa bọn họ tới cửa, y còn phải ở lại đây nghênh đón lửa giận của Minh thân vương.

Ra khỏi tửu lâu, đến một góc vắng vẻ, Trần Mộc Phong truy vấn: "Thân thể phụ vương ta thật sự có thể cứu chữa?"

Tần Miễn gật đầu "Tin tưởng ta. Sau khi trở về ta sẽ phối dược, mỗi ngày uống một dược hoàn, liên tục một tháng, ta cam đoan trong vòng mười năm ngài ấy muốn sinh bao nhiêu thì được bấy nhiêu. Ngoài ra, vài cơ quan trong thân thể phụ vương ngươi hơi suy yếu, ta sẽ viết phương thuốc cho ngươi."

Trần Mộc Phong thở phào một hơi, phảng phất như được gỡ xuống gánh nặng ngàn cân, hai tay ôm quyền, trịnh trọng nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được."

"Nói mấy lời khách khí này làm chi." Tần Miễn vỗ vỗ vai hắn ta.

Hai người đến cửa tiệm gần đó mượn giấy và bút mực, Tần Miễn viết cho Trần Mộc Phong một phương thuốc, cũng dặn hắn hôm sau đến phủ Trấn quốc công lấy dược.

Trần Mộc Phong đúng hẹn mà tới, mang theo hai chậu thẹn thùng, Phải nói loại hoa này rất thú vị, đụng chạm một cái liền lập tức khép kín, tặng cho Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân chơi. Cây thẹn thùng kỳ thật chính là cây mắc cỡ, do sứ giả Thổ La quốc tiến cống, ở Đại Hạ quốc quả thật là vật hiếm lạ, một chậu trị giá ít nhất trăm lượng. Trần Mộc Phong tất nhiên không biết bên trong không gian của Tần Miễn có rất nhiều cây mắc cỡ. Nhưng Tần Miễn dù sao cũng là nam nhân, không chu đáo như vậy, chưa từng nghĩ đến việc đào hai gốc ra cho bọn nhỏ chơi, hai chậu này, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân nhất định sẽ thích. Tóm lại lễ vật này rất thích hợp.

Trần Mộc Phong cũng đưa tới một tờ ngân phiếu ngàn lượng, là Trưởng Tôn Hách trả cho tiền chẩn bệnh. Trần Mộc Phong kiên trì bắt Tần Miễn nhận lấy, Tần Miễn liền nhận. Dược liệu trong không gian đều có chất lượng thượng hạng, một ngàn lượng bạc này của Trưởng Tôn Hách xài cũng không oan.

Hắn đưa dược hoàn đã điều chế cho Trần Mộc Phong, một lọ ba mươi viên, dùng liên tục một tháng là được.

Nói chính sự xong, Trần Mộc Phong tâm tình tốt kể lại chuyện phát sinh sau đó trong tửu lâu.

Minh thân vương không thể nào không biết mình bị người đánh ngất, Trưởng Tôn Hách chủ động thừa nhận là mình nhận lầm người, lỡ tay. Minh thân vương vốn đã không ưa đối phương, giờ càng không có hảo cảm, mạnh bạo đánh Trưởng Tôn Hách một trận. Trưởng Tôn Hách chịu đựng không rên tiếng nào, Minh thân vương cảm thấy không thú vị, phất tay áo bỏ đi.

Tần Miễn buồn cười "Y bị đánh mà ngươi còn vui vẻ như vậy?"

Trần Mộc Phong mặt mày tươi cười "Dù sao da hắn cũng dày." Dây dây dưa dưa với Trưởng Tôn Hách nhiều năm như vậy, hắn cũng chịu đâu ít khổ, đúng là muốn Trưởng Tôn Hách biết hắn có núi dựa đấy.

-Hết chương 185-

---

186. Chương 186: Hai Nước So Tài

Trưởng Tôn Hách chủ động tiến cung bầu bạn với Lục hoàng tử Thổ La quốc, mặt mày còn tươi cười rạng rỡ, khiến cho Hiếu Huệ đế ngạc nhiên. Ngài không cố ý điều tra, nhưng cũng nghe nói chuyện Trưởng Tôn Hách bị Minh thân vương đánh, bèn hiếu kỳ hỏi.

Trưởng Tôn Hách liền nhân cơ hội nói ra chuyện Minh thân vương sắp có con trai. Y đúng là cố ý. Thời điểm thích hợp phơi bày chuyện nhà ở trước mặt Hiếu Huệ đế, Hiếu Huệ đế sẽ càng yên tâm với y.

Quả nhiên, Hiếu Huệ đế chẳng hề để tâm, cười chúc mừng y rốt cuộc mây tan thấy trăng sáng. Minh thân vương sinh thêm con trai cũng không ảnh hưởng tới ngài, cùng lắm ngài chỉ có thể ngồi trên long ỷ hai mươi năm nữa, hai mươi năm sau, chuyện đề phòng con cháu tôn thất là việc của Hoàng đế tiếp theo, không cần ông hao tâm nhiều làm gì.

Hai ngày sau, hoàng cung lại có thịnh yến. Bất kể Đại Hạ quốc có đang âm mưu tính kế Thổ La quốc hay không, từ xa tới chính là khách, Đại Hạ quốc không thể không tiếp đãi sứ đoàn Thổ La quốc nồng hậu. Nếu làm qua loa cho xong, ắt sẽ khiến Thổ La quốc nghi ngờ.

Ngoài ra, chuyện chọn người nào hoà thân cũng quyết định trong hôm nay. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Yến hội hôm đó là vào buổi trưa, cử hành tại Ngênh Tân điện.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều thích món ăn của Ngự thiện phòng, Tần Miễn lại xin nghỉ cho hai đứa con, dẫn bọn nhỏ cùng tiến cung. Lôi Thiết tỏ vẻ ủng hộ, nhưng nhi tử nên giáo dục thì phải giáo dục, trực tiếp nói rõ với bọn nhỏ, mục đích dẫn chúng tiến cung là để chúng trải nghiệm sự đời, nếu vì vậy mà lười biếng sự học, nên phạt tất sẽ phạt. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân tuổi không lớn, nhưng rất nhiều việc đáy lòng đều rõ ràng, thẳng thắn đáp ứng.

Các đại thần và phu nhân khác nhìn điều này với ánh mắt lạ thường.

Tần Miễn không thèm để ý, Trần Mộc Phong hỏi hắn suy nghĩ thế nào vậy, hắn thẳng thừng lên mặt trả về một câu "Con ta thông minh, không lên lớp một buổi cũng không sao." Trần Mộc Phong đáp lại bằng câm nín, hạ quyết tâm chờ đệ đệ sinh ra sẽ xem nó như nhi tử mà đau.

Yến hội lần này không giống như lần trước, tới tham gia yến hội ngoài cáo mệnh phu nhân, còn có nhóm nữ nhi chưa định thân của quan to quyền quý và vương hầu công tước.

Đại Hạ quốc tương đối coi trọng 'nam nữ đại kỵ', nhưng nếu cha nương của nữ tử ở đây, cũng không nghiêm khắc yêu cầu nam nữ đại kỵ. Huống chi, trong trường hợp như cung yến thường có nhiều cung nữ nội thị hầu hạ, khả năng xuất hiện chuyện trao thân gửi phận rất thấp.

Chúng đại thần và các phu nhân đã sớm biết được lần này sứ đoàn Thổ La quốc đến Đại Hạ quốc là để cầu thân, không khỏi suy đoán mục đích Hiếu Huệ đế bảo họ đưa theo cô nương nhà mình cùng tham dự yến hội rất có thể là muốn tuyển một nữ tử phong làm công chúa đưa đến Thổ La quốc hòa thân. Một vài cặp cha mẹ thật hoan nghênh việc này, nếu nữ nhi trở thành công chúa, nhà mình cũng sẽ được phong thưởng ít nhiều Một vài cha mẹ lại thấy bất an, không nỡ để con gái gả đi nước khác. Nhưng lệnh vua không thể trái. Thế nên hiện tại Ngênh Tân điện, mỹ nữ như mây, đại thể đều là thiếu nữ chưa định thân trong độ tuổi mười bốn đến mười tám, ăn vận hoa lệ mười phần.

Lần này chỗ ngồi không phân riêng nam nữ mà bố trí theo gia đình. Hai phu thê ngồi phía trước, các cô nương ngồi đằng sau cha nương. Một vài đôi phu thê vợ phía sau chỉ có một thiếu nữ, một vài đôi phía sau có ba bốn thiếu nữ, có đích nữ cũng có thứ nữ…

Hiếu Huệ đế an vị trên bảo tọa, Hoàng hậu và Thái hậu ngồi hai bảo toạ trái phải sau bàn dài Yến thanh công chúa và Đoan Ninh công chúa cũng tham dự, Đoan Ninh công chúa ngồi cùng Hoàng hậu, Yến thanh công chúa thì ngồi cùng Thái hậu.

Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử đều lộ diện. Đây là lần đầu tiên Tần Miễn cùng lúc nhìn thấy cả năm vị hoàng tử trưởng thành. Trong đó, đại hoàng tử là tiên hoàng hậu sở sinh, nhị hoàng tử và tam hoàng tử là đương hoàng hậu sở sinh, tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử lần lượt do Hiền phi và Lương phi sở sinh. Quy chế hậu cung của Đại Hạ vương triều là nhất hoàng hậu, nhất quý phi, tứ phi hiền lương thục đức và lục tần, dưới hơn nữa thì không giới hạn. Hoàng hậu là người duy nhất trong hậu cung có hai nhi tử, liền biết thủ đoạn không phải tầm thường.

Tần Miễn đánh giá một vòng, âm thầm buồn bực. Chẳng lẽ Yến Thanh công chúa và Đoan Ninh công chúa đều không nằm trong danh sách ứng cử hoà thân?

Qua ba tuần rượu, Hiếu Huệ đế ra hiệu một khoé mắt cho Văn thừa tướng.

Văn thừa tướng cười ha ha, đứng lên, khom người với Hiếu Huệ đế "Khải bẩm Hoàng thượng, vi thần cho rằng hiếm khi Lưu điện hạ đến đây một lần, chỉ lấy rượu thơm món ngon chiêu đãi thì không khỏi có hơi nhàm chán."

"Hở? Chẳng lẽ Văn ái khanh có ý kiến gì hay? Hiếu huệ đế cảm thấy hứng thú, hỏi.

Văn thừa tướng nói: "Thần nghe danh người Thổ La giỏi văn thiện võ đã lâu, Đại Hạ quốc ta cũng không ít văn võ đại tài, sao không mượn cơ hội hiếm có này tỷ thí một phen? Thứ nhất, có thể luận bàn học tập lẫn nhau Thứ hai, cũng có thể trợ hứng cho Lưu điện hạ và các vị quý sứ."

Tần Miễn sáng tỏ. Xem ra Hiếu Huệ đế rất tự tin vào thủ hạ nhân tài của ngài nên mới muốn khoe khoang một phen.

Quan viên làm đến chức vị từ tứ phẩm trở lên sẽ không mấy ai hồ đồ, nhìn ra Hiếu Huệ đế và Văn thừa tướng kẻ xướng người hát, bèn sôi nổi phụ họa, lời nói ra thật khiêm tốn, hi vọng có thể thỉnh giáo người Thổ La một hai.

Hiếu Huệ đế nghe vậy, tất nhiên là ủng hộ toàn lực "Chúng ái khanh nói có lý, nhưng không biết ý Lưu điện hạ thế nào?"

Lưu Mãn Thanh đến Đại Hạ quốc chuyến này, hao hết tâm tư cũng chỉ sắp xếp được hai người phe mình vào đoàn sứ giả, còn lại đều là người Hoàng đế Thổ La quốc an bài. Cho dù y không để tâm thanh danh của Thổ La quốc, những người khác cũng sẽ không để y rút lui, hiển nhiên chỉ có thể mỉm cười đáp ứng.

Gia Duẫn Văn trong nhóm sứ đoàn chính là văn thần đi sứ lần này, tuổi chừng bốn mươi, hào hoa phong nhã, đôi mắt ôn hoà luôn lóe ra nét trầm ổn cơ trí, không hoảng không vội nói: "Ngoại thần ngưỡng mộ văn hoá Đại Hạ quốc đã lâu, lời này của bệ hạ cũng chính là tâm ý của chúng ta. Không biết bệ hạ muốn tỷ thí thế nào?"

Qua lại giữa các nước luôn như thế, không lúc nào không tồn tại việc đọ sức, bên họ đã sớm có phòng bị, trong đoàn sứ giả không ít tài tử văn võ song toàn.

Chỉ ăn uống quả thật hơi nhàm chán, nam nữ trẻ tuổi tham dự cung yến lúc này đều dậy hứng thú.

Hiếu Huệ đế trầm ngâm một lát "Nếu muốn so, dĩ nhiên phải so tận sức. Như vậy thì sao? Trước so văn, sau so võ."

Gia Duẫn Văn như có như không liếc mắt nhìn các thiếu nữ ở phía sau đại thần và cáo mệnh phu nhân, trong lòng nghĩ e là Hiếu Huệ đế muốn tuyển một thiếu nữ trong số đó phong làm công chúa gả đi Thổ La quốc. Thổ La quốc họ cũng không phải dễ gạt gẫm, nếu trận tỷ thí hôm nay có thể áp đảo Đại Hạ quốc sẽ dễ đưa ra yêu cầu hơn.

Ông nhìn sang Lưu Mãn Thanh, cung kính hỏi: "Không biết Lưu điện hạ nghĩ như thế nào?"

Lưu Mãn Thanh nói: "Bệ hạ nói có lý."

Hiếu Huệ đế đang muốn mở miệng, một giọng nữ lanh lảnh vang lên trong điện.

"Phụ hoàng, nhi thần có một chủ ý, không biết có nên nói hay không."

Người nói là Yến Thanh công chúa.

Hiếu Huệ đế nhìn cảnh cáo cô một cái, ôn hòa nói: "Yến Thanh muốn nói gì?"

Ánh mắt Yến Thanh công chúa xẹt qua người Tần Miễn, cười rạng rỡ "Nhi thần cho rằng, về so văn, không bằng Đại Hạ quốc ta và Thổ La quốc mỗi bên lần lượt ra ba đề, chỉ định người trả lời câu hỏi, tăng thêm thú vị cho trận so tài." Tuy nói chỗ ngồi hôm nay không tách ra theo giới tính, nhưng quan văn và quan võ vẫn ngồi tách ra, hơn nữa phục sức giữa quan văn và quan võ bất đồng. Người Thổ La nếu không biết lợi dụng điểm này thì đúng là đồ ngốc. Hôm nay cô phải cho tên nông phu quê mùa Tần Miễn kia đẹp mặt.

Hiếu Huệ đế khẽ gật đầu "Chủ ý khá hay." Đại Hạ quốc trước nay luôn trọng văn nên không ít võ quan vẫn có thể ngâm thơ đối câu, dù dùng phương thức này cũng không cần lo.

Người Thổ La dường như có chuẩn bị mà đến, mặt không đổi sắc đồng ý đề xuất của Yến Thanh công chúa.

Tần Miễn nhận ra được cái liếc mắt khi nãy của Yến Thanh công chúa, rất tò mò đối phương định nhằm vào hắn thế nào.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân không hẹn mà cùng nhìn về phía Yến Thanh công chúa, hai huynh đệ vẻ mặt lạnh nhạt giống nhau như đúc, ánh mắt cũng giống nhau như đúc, sắc bén đến mức doạ người kinh hãi.

Lòng Yến Thanh công chúa chợt nảy, theo bản năng tránh đi ánh mắt chúng, tiếp đó lại nổi giận nhìn lại, huynh đệ hai người cũng đã dời tầm mắt, đang nhỏ giọng trò chuyện.

Hiếu Huệ đế uống một ngụm rượu ngon, cười nói: "Quý sứ Thổ La quốc là khách quý của chúng ta, liền tùy các ngươi ra đề mục trước."

Lưu Mãn Thanh đề nghị: "Bệ hạ, không bằng như vầy. Tệ quốc và quý quốc ra xen kẽ đề mục."

"Cũng tốt." Hiếu Huệ đế nâng tay làm một tư thế 'mời' "Vậy mời quý sứ ra đề trước."

Nhóm sứ đoàn Thổ La quốc đều nhìn sang Gia Duẫn Văn.

Gia Duẫn Văn đứng lên, cúi người hành lễ với Hiếu Huệ đế xong, trầm ngâm một lát, vừa nói vừa đảo mắt qua một hàng võ quan "Hiện là giữa hè, vậy đề thứ nhất, ngoại thần thỉnh quý quốc lấy đề tài 'giữa hè' làm một bài thơ."

Mọi người đều sáng tỏ, đối phương biết rõ Đại Hạ quốc trọng văn lại ra đề đầu tiên đơn giản như thế, hiển nhiên là muốn thử sức.

Gia Duẫn Văn nhìn một vị tham tướng lưng hùm vai gấu trong nhóm võ quan "Mời vị đại nhân này đáp lời."

Tham tướng kia đứng lên, sau khi ôm quyền với ông, gãi gãi đầu, cúi đầu suy nghĩ.

Vẻ mặt Gia Duẫn Văn bình thản, cũng không thúc giục.

Tham tướng kia đương nhiên cũng không kéo dài lâu lắm, suy tư một lát, ngâm: "Cửa đông muộn không nóng, hộ bắc có gió mát. Cả ngày ngồi lại nằm, không rời phòng một bước. Trong lòng không vướng bận, có xuất môn cũng thế(1)."

Những người khác có người gật đầu, có người lắc đầu.

Gia Duẫn Văn bình luận đơn giản "Thơ này tuy câu chữ đơn giản, nhưng có một nét thi vị khác. Quý quốc quả nhiên nhiều nhân tài."

Hiếu Huệ đế cười ha ha.

Lưu Mãn Thanh cười nói: "Tới quý quốc ra đề mục."

Tất cả mọi người nhìn Văn thừa tướng.

Văn thừa tướng việc nhân đức không nhường ai, đứng lên "Đã như vậy, thỉnh quý sứ cũng làm một thơ, lấy 'Rượu' làm chủ đề." Ông cũng chỉ một võ tướng bên đối phương.

Không nghĩ võ tướng kia có thực tài, đứng lên, chỉ trầm ngâm một chút rồi ngâm: "Trước rượu ta hát, đời người bao lâu? Giống như sương sớm, ngày qua khổ đau. Nghĩ tới ngậm ngùi, buồn lo suốt đời. Lấy gì để quên? Chỉ có rượu thôi."

Người Đại Hạ quốc không khỏi ngầm chấn động. Thơ này thật tuyệt diệu!

Hiếu Huệ đế cũng không chần chờ khen: "Thơ hay! Ván thứ nhất, quý sứ thắng. Trẫm kính chư vị một ly!"

Kính rượu xong, Thổ La quốc ra đề thứ hai.

Vẫn là Gia Duẫn Văn ra đề mục "Gà thỏ ở cùng ***g, trên có ba lăm đầu, dưới có chín tư chân, số lượng mỗi loài là?"

Nghe đề này, sắc mặt Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đều hơi đổi. Đây không phải là phương trình bậc hai một ẩn Tần Miễn từng dạy sao? Lúc Tần Miễn dạy cho Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, Lôi Thiết cũng cùng học nên cả nhà họ đều giải được đề này. Nhưng nhìn những người khác, ai nấy đều lộ vẻ mặt khẩn trương.

Tần Miễn thầm nói Gia Duẫn Văn đủ độc. Với người bình thường mà nói, độ khó câu hỏi này không nhỏ, không phải không thể giải ra, mà có lẽ sẽ mất khá lâu mới tính ra được.

Không ít người dùng tay uống rượu, viết lên bàn tính toán.

Ánh mắt Gia Duẫn Văn đảo qua, nhìn về phía Văn thừa tướng "Làm phiền Văn đại nhân chỉ giáo." Vì ván thứ nhất là Thổ La quốc thắng nên bên họ có thể thăm dò thêm một lần. Ông cho rằng, Văn thừa tướng giữ địa vị cao nhất trong hàng ngũ quan văn, hẳn là tài học xuất sắc nhất.

Văn thừa tướng vuốt chòm râu ngắn, sai người lấy giấy bút và bàn tính đến.

Thống lĩnh đoàn sứ giả, Thịnh Tự Hạo nói: "Bệ hạ, đề này phải chăng nên định thời hạn?"

Hiếu Huệ đế cũng là người tri thức uyên bác, dĩ nhiên nhìn ra độ khó của đề này, ngồi trên cao đã thu hết vẻ mặt của chúng thần tử vào mắt, trong lòng có chút không yên, nhưng không được thua khí thế, mỉm cười nói: "Nên như vậy. Không bằng lấy một nén hương làm hạn định, các vị nghĩ thế nào?"

Mấy người Lưu Mãn Thanh đều không có dị nghị.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhìn sang Tần Miễn, hỏi ý, Tần Miễn khẽ lắc đầu.

Văn thừa tướng vững như Thái sơn, viết viết hồi lâu, buông bút, đáp: "Gà hai mươi ba, thỏ mười hai."

Gia Duẫn Văn chắp tay khen: "Văn thừa tướng tài cao, tệ tướng bội phục!"

"Ha ha, quá khen, quá khen." Văn thừa tướng nhìn thoáng qua Hiếu Huệ đế, có chút không tự tin.

Nụ cười tươi của Hiếu Huệ đế nhạt đi.

Trong lòng Gia Duẫn Văn đắc ý, cất cao giọng nói: "Không biết đề thứ hai của quý quốc là?"

-Hết chương 186-

Chú giải:

(1) Bài thơ 'Ngày mùa hè' của Bạch Cư Dị. Ý nghĩa: Ngoài mặt tác giả viết mình ở trong nhà tránh nóng, chân không bước ra ngoài. Nhưng thực tế là nói lên bản thân không màng công danh lợi lộc – lòng yên tĩnh tự nhiên mát.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

187. Chương 187: Hai Nước So Tài (2)

Phía Đại Hạ quốc cũng có chuẩn bị.

Trưởng Tôn Hách đứng lên, không nhanh không chậm nói: "Vừa vặn mấy hôm trước một bằng hữu của bản công tử gặp phải nan đề, nên bản công tử nhân đây muốn thỉnh giáo quý sứ. Bằng hữu này của ta là một quản sự, muốn thuê một người làm công bảy ngày. Chủ tử cho hắn một thỏi vàng, bảo hắn mỗi ngày sau khi nhân công làm xong việc thì cắt thỏi vàng ra trả, nhưng chỉ được phép cắt hai lần. Thỉnh giáo Thịnh đại nhân, nan đề này nên giải thế nào?"

Sắc mặt đoàn người Gia Duẫn Văn đều phủ kín một tầng ngưng trọng. Đề này tương đối khó giải quyết. Một thỏi vàng là tiền công của bảy ngày, yêu cầu mỗi ngày đều phải trả công, phương pháp đơn giản nhất là cắt thỏi vàng thành bảy đoạn, mỗi ngày trả một đoạn. Nhưng đề này lại yêu cầu chỉ có thể cắt hai lần, tức chỉ được chia thành ba đoạn. Khó là khó ở đây.

Trần Mộc Phong cố ý nói: "Hoàng thượng, vì vấn đề công bằng, phải chăng đề này cũng nên ra thời hạn?"

Hiếu Huệ đế cười ha ha "Nên như vậy, cũng lấy một nén hương làm hạn định. Nếu quý sứ giải được trong thời gian ngắn hơn tệ quốc tức quý sứ thắng ván này." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hiếu Huệ đế thực tri kỷ sai nội thị dâng văn phòng tứ bảo cho người Thổ La quốc.

Thịnh Tự Hạo thầm nén giận, nghiêm mặt tính toán trên giấy, nhưng không tìm được cách giải.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cầm bút chì và sổ nhỏ từ trong túi sách ra, hí hoáy viết, hai huynh đệ gần như buông bút cùng một lúc.

Lôi Duệ Lân đến gần bên tai Tần Miễn, nói nhỏ vài câu. Tần Miễn tán thưởng gật đầu.

Yến Thanh công chúa ở trên cao thấy rõ ràng, tuy không biết bọn họ đang nói gì, nhưng Tần Miễn dường như đã biết đáp án, cô tự nhắc nhở mình phải vững vàng, đề cuối cùng mới là khó nhất.

Thời gian một nén hương cháy nói chậm cũng chậm, nói nhanh cũng nhanh, rốt cuộc tàn hết.

Thịnh Tự Hạo nghiêm mặt nói: "Ngoại thần bất tài."

Trưởng Tôn Hách nhìn thấy Gia Duẫn Văn vừa buông bút vào một phút trước, như đã có đáp án, bèn ôm quyền với Gia Duẫn Văn, thành khẩn nói: "Mạo muội xin hỏi, không biết Gia đại nhân có biện pháp giúp bằng hữu kia của bản thế tử không?"

Gia Duẫn Văn nhìn ra đối phương cố ý chừa mặt mũi cho Thổ La quốc, cười nói: "Có thể dùng chỉ mực chia thỏi vàng thành bảy đoạn đều nhau, lần cắt đầu tiên, cắt xuống một đoạn Lần cắt thứ hai, cắt xuống hai đoạn. Cả thỏi vàng sẽ trở thành ba đoạn, đoạn 'một phần', đoạn 'hai phần' và đoạn 'bốn phần'. Ngày thứ nhất, trả cho người làm đoạn 'một phần' Ngày thứ hai, trả cho người làm đoạn 'hai phần', lấy lại đoạn 'một phần' Ngày thứ ba, trả cho người làm đoạn 'một phần' Ngày thứ tư, trả cho người làm đoạn 'bốn phần', lấy lại đoạn 'một phần' và đoạn 'hai phần' Ngày thứ năm, trả cho người làm đoạn 'một phần' Ngày thứ sáu, trả cho người làm đoạn 'hai phần', lấy lại đoạn 'một phần' Thứ bảy ngày, trả cho người làm đoạn 'một phần'."

Trưởng Tôn Hách vỗ tay nói: "Hay tuyệt! Bản thế tử thụ giáo, đa tạ Gia đại nhân."

Mọi người đều vỗ tay xưng hay.

Hiếu Huệ đế cười ha ha "Không biết đề thứ ba của quý quốc là gì?" Ván thứ hai không cần hỏi, hiển nhiên là Đại Hạ quốc thắng.

Phía Thổ La vẫn là Gia Duẫn Văn ra đề mục, chậm rãi nói: "Đề thứ ba này do ngoại thần từng thấy trong một quyển sách cổ, suy nghĩ lâu nay vẫn không có kết quả, hi vọng nhân tài Đại Hạ quốc có thể giải thích nghi hoặc này cho ngoại thần."

Phía Đại Hạ ai nấy đều đang đấu tranh. Bất luận Gia Duẫn Văn nói bản thân không biết đáp án là giật hay giả, đều có thể đoán được đề này khó vô cùng.

Chỉ nghe Gia Duẫn Văn nói: "Bóng đêm thâm trầm, có năm mật thám cần qua một chiếc cầu, cầu này do nhiều năm không được tu sửa, mỗi lần chỉ cho hai người đi qua, cũng phải có một người cầm đèn, đèn này chỉ có một chiếc và sẽ tắt trong vòng ba mươi tức(1). Giáp qua cầu cần một tức, Ất qua cầu cần ba tức, Bính qua cầu cần sáu tức, Đinh qua cầu tám tức, Mậu qua cầu cần mười hai tức. Xin được thỉnh giáo, năm người này nên qua cầu thế nào?"

(1) Tức: Hô hấp. Một tức tức là một lần hô hấp.

Ánh mắt Gia Duẫn Văn quét qua hàng võ quan.

Chúng võ quan suy nghĩ một lát, đều không có đáp án, thầm lo lắng mình sẽ bị điểm danh. Một vài công tử trẻ tuổi nổi hứng bừng bừng tính toán ra giấy, nhưng dù giải thế nào, tổng thời gian đều sẽ vượt quá ba mươi tức, trong lòng không khỏi hoài nghi đề này là đề sai. Nhưng không ai dám đánh tiếng hỏi, nếu không phải sai đề, Đại Hạ quốc liền xấu mặt.

Hiếu Huệ đế cũng nhíu mày lại, so với đề thứ hai, độ khó đề này không chỉ tăng gấp hai.

Chẳng dè, Yến Thanh công chúa nhìn thẳng Tần Miễn, mở miệng lần nữa, giọng điệu kinh hỉ "Bản cung thấy Trấn quốc phu nhân dường như đã có đáp án?"

Tần Miễn chỉ muốn trả lại cô ta một câu "Ha ha", không tìm chết sẽ không chết.

Không thể không nói, Yến Thanh công chúa quả thật khá nhanh trí. Vừa rồi Gia Duẫn Văn nói không biết giải đề này, còn nói hi vọng nhân tài Đại Hạ quốc sẽ giải thích nghi hoặc cho ông, nếu ông ta thật sự muốn đáp án thì phải nghe theo Yến Thanh công chúa, điểm danh Tần Miễn.

Gia Duẫn Văn đa mưu túc trí, tuy không biết Yến Thanh công chúa và Trấn Quốc phu nhân kia từng có khúc mắc gì, nhưng Yến Thanh công chúa là công chúa, hiển nhiên không muốn gả đến Thổ La, người cô nhắm vào tất nhiên là có lợi cho Thổ La quốc.

Bởi vậy, bên môi Gia Duẫn Văn lập tức hiện lên một nụ cười sung sướng, nói với Tần Miễn: "Đã như vậy, bản quan liền thỉnh Trấn quốc phu nhân chỉ giáo."

Hiếu Huệ đế lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Thanh công chúa, nếu không phải trường hợp không đúng, ngài rất muốn tát đứa nhi nữ này một cái. Bình thường thì cũng thôi, nhưng trong quốc yến nơi có người ngoài, làm vậy mà xứng là công chúa một nước sao?

Thái hậu và Hoàng hậu vẫn cười tao nhã ung dung, song ý cười lại không đến được đáy mắt. Nhất là Thái hậu, hận không thể bóp chết Yến Thanh công chúa, nếu nói trước kia có vài phần thương hại Yến Thanh công chúa, lúc này thì nửa phần cũng không còn, trong lòng thầm mắng Yến Thanh là thứ vong ân phụ nghĩa.

Hoàng hậu chú ý tới sắc mặt Thái hậu, nụ cười chân thật hơn hai phần.

Đáy mắt Đoan Ninh công chúa cất giấu sự khinh thường với Yến Thanh công chúa.

Lôi Thiết nhéo nhéo tay Tần Miễn.

Tần Miễn niết trả một chút, thản nhiên đứng lên, bình tĩnh khom người với Gia Duẫn Văn "Hân hạnh được quý sứ để mắt bản phu nhân."

Gia Duẫn Văn nói với Hiếu Huệ đế: "Đề này nan giải, không bằng lấy hai nén hương làm hạn định."

Hiếu Huệ đế biết Tần Miễn vào năm mười bốn tuổi đột nhiên xuất hiện tại thôn Thanh Sơn, cũng không rõ trước kia hắn được giáo dục nhiều hay ít, đang định nghĩ cách tranh thủ thêm thời gian cho hắn thì Tần Miễn mỉm cười mở miệng "Không cần."

Gia Duẫn Văn ngẩn ra.

Những người khác đều sửng sốt. Chẳng lẽ Tần Miễn muốn nhận thua trước mặt nhiều người như vậy?

Tần Miễn nhìn sang Gia Duẫn Văn "Hiện tại bản phu nhân liền giải đáp. Có lẽ Gia đại nhân sẽ cần ghi chép một chút."

Cả sảnh đường chấn kinh.

Yến Thanh công chúa híp mắt, móng tay phải sắc nhọn đâm lòng bàn tay đến chảy máu cũng không để ý, đáy lòng điên cuồng gào thét: Không thể nào!!!

Vẻ mặt Gia Duẫn Văn nghiêm túc "Trấn quốc phu nhân, mời nói."

Tần Miễn cười khà khà trong lòng, tuy rằng thành tích môn xã hội của hắn không mấy tốt nên mới không thi đậu đại học lớn, nhưng môn khoa học tự nhiên là đủ tiêu chuẩn đấy. Chỉ đề này, quá coi thường bản phu nhân rồi!

"Đầu tiên, Giáp và Ất qua cầu (3), Giáp cầm đèn quay lại (1), mất bốn tức Tiếp, Giáp và Bính qua cầu (6), Ất cầm đèn quay lại (3), mất chín tức Bước tiếp theo, Đinh và Mậu qua cầu (12), Giáp cầm đèn quay lại (1), mất mười ba tức Cuối cùng, Giáp và Ất qua cầu (3), mất ba tức. Tổng thời gian hao tổn chưa đến ba mươi tức." Tần Miễn nói xong, khiêm tốn hỏi Gia Duẫn Văn "Không biết bản phu nhân trả lời như thế có chính xác không?"

Gia Duẫn Văn tĩnh kỹ một phen, kính nể không thôi, lòng cũng trầm xuống "Cũng không sai lầm, bản quan thụ giáo."

Yến Thanh công chúa khó mà tin được, há mồm muốn nói, cánh tay bị Thái hậu niết mạnh một cái, vừa quay đầu liền chống lại một đôi mắt lạnh lùng nghiêm khắc, như rơi xuống hầm băng, hoảng sợ không dám nói xằng nữa.

Hiếu Huệ đế cười ha ha "Trấn quốc công, lệnh phu nhân đúng là thâm tàng bất lộ!"

Lôi Thiết khiêm tốn nói: "Hoàng thượng quá khen."

Hoàng hậu mỉm cười nâng chén rượu, dịu dàng nói: "Trấn quốc công có võ, Trấn quốc phu nhân có văn, có thể nói là trời sinh một đôi. Bản cung kính nhị vị một ly, chúc nhị vị trăm năm hảo hợp."

Tần Miễn và Lôi Thiết đồng thời nâng chén, hành lễ xong, cùng mở miệng "Đa tạ Hoàng hậu nương nương, xin nhận cát ngôn của Hoàng hậu nương nương."

Chúng đại thần ai nấy mặt mày tươi cười, từ xa xa nâng chén với hai người họ.

Lưu Mãn Thanh hơi không phục, giương giọng nói: "Không biết đề thứ ba của quý quốc là?"

Tần Miễn vừa mới ngồi xuống lại đứng lên "Khải bẩm Hoàng thượng, tại hạ cả gan, có một đề muốn thỉnh giáo các vị khách quý từ Thổ La quốc. Mong Hoàng thượng ân chuẩn."

Hiếu Huệ đế sảng khoái nói: "Chuẩn!"

Người Thổ La quốc đều nghiêm túc chờ đợi.

Tần Miễn mỉm cười "Việc lạ này phát sinh tại một khách ***. Ba người tìm nơi ngủ trọ, mỗi người ở một gian phòng, mỗi gian phòng mười lượng bạc, bởi vậy, bọn họ đưa cho chưởng quầy tất cả là ba mươi lượng bạc. Hôm sau, chưởng quầy nhớ ra ba gian phòng này chút vấn đề nhỏ chưa kịp sửa chữa, cảm thấy giá thuê cả ba gian chỉ hai mươi lăm lượng là đủ, liền bảo hoả kế trả lại năm lượng. Ai ngờ, hỏa kế sinh lòng tham, nuốt riêng hai lượng, trả cho ba vị khách nhân mỗi người một lượng. Tính ra chẳng khác nào ba vị khách nhân mỗi người tiêu chín lượng bạc, tổng cộng là hai mươi bảy lượng. Hai mươi bảy cộng thêm hai lượng hoả kế giấu riêng là hai mươi chín lượng. Hỏi, còn một lượng bạc đi đâu rồi?"

"Hả?"

Tất cả mọi người cùng tính, ngạc nhiên không thôi, nhao nhao gật đầu, sôi nổi nghị luận.

"Đúng đúng, ba người tổng cộng tiêu hai mươi chín lượng, còn một lượng đâu?"

"Đúng là một chuyện lạ. Rõ ràng là ba mươi lượng, sao lúc tính ra lại là hai mươi chín lượng?"

"..."

Chư vị Thổ La quốc có chút nản lòng, đề này quả thật rất quái.

Hiếu Huệ đế thấy thế, tâm tình cực tốt "Không bằng như vầy, đề này, các vị quý sứ đều có quyền giải đáp, chúng ái khanh chúng tiểu thư Đại Hạ cũng hãy tham gia giải đề. Bất luận là ai giải ra, trẫm đều có thưởng. Lấy hai nén hương làm hạn định."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân lại lôi sổ ra tính.

Tần Duệ Kỳ phản ứng trước, đến gần bên tai Tần Miễn "Phụ thân, số bạc này có chỗ tính sót."

Tần Miễn ở dưới bàn giơ ngón tay cái với nhóc.

Lôi Thiết đưa chén trà cho tức phụ.

Phản ứng của Lôi Duệ Lân không chậm hơn ca ca, kéo kéo quần áo của Tần Miễn và Lôi Thiết, ý bảo hai vị phụ thân nhìn nhóc tính toán.

Tần Miễn cũng khen ngợi, lấy hai đứa con trai làm kiêu ngạo.

-Hết chương 187-

———-

188. Chương 188: Chọn Người Hoà Thân

"A Thiết, huynh có biết mánh lới nằm ở đâu không?" Tần Miễn truyền âm hỏi Lôi Thiết, trong giọng nói hàm chứa sự vênh váo.

Lôi Thiết buồn cười liếc nhìn tức phụ, ở dưới bàn cầm lấy tay hắn, trầm ngâm giây lát "Treo đầu dê bán thịt chó."

Biểu cảm đạm nhạt và khí thế trầm ổn tản mác ra mị lực, Tần Miễn thật muốn nhào qua hôn đối phương một cái, nhưng ngại làm chướng mắt nhiều người, bèn cầm một khối điểm tâm lên cắn một ngụm, cố ý nhíu mày, giả vờ không hợp khẩu vị, đưa tới trước mặt Lôi Thiết.

Lôi Thiết nhận lấy điểm tâm, nhìn hắn, ăn hết trong hai ngụm.

Khoé miệng Tần Miễn nhoẻn cười, ngó sang chỗ khác. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hiếu Huệ đế ngồi trên cao thấy mà buồn cười, âm thầm lắc đầu. Trấn quốc phu nhân và Trấn quốc công thật đúng là tuyệt phối.

Mọi người bên dưới, một số đã bỏ cuộc chơi, tiếp tục dùng bữa uống rượu một số ít không cam lòng, vẫn đang phân cao thấp với quái đề.

Bầu không khí trầm tĩnh kéo dài, cây nhang thứ nhất đốt xong, nội thị im lặng qua đổi sang cây nhang thứ hai.

Trần Mộc Phong cười nhẹ, gác bút "Thì ra là vậy." Ánh sáng Hiếu Huệ đế chợt loé sáng, cười hỏi: "Hở? Có phải Mộc Phong đã tìm ra nguyên nhân không?"

Sắc mặt người Thổ La quốc đều tối đi, nhìn về phía Trần Mộc Phong.

Trần Mộc Phong đứng lên giải đáp: "Hồi Hoàng thượng, vấn đề là vầy. Chưởng quầy trả lại năm lượng bạc, nói cách khác ba vị khách nhân chỉ thanh toán tổng cộng hai mươi lăm lượng bạc, như vậy chia đều ra, số tiền mỗi người trả là tám lượng thêm một phần ba lượng, được trả lại một lượng bạc, tổng cộng phải là chín lượng thêm một phần ba lượng. Nhưng câu dưới lại nói 'Tính ra ba vị khách nhân mỗi người tiêu chín lượng bạc', đây là một câu khéo léo gây lẫn lộn tư duy người đáp nên mới dẫn đến vấn đề thiếu một lượng bạc xuất hiện."

Người nào người nấy đều bừng tỉnh đại ngộ, không ai không bội phục người ra đề này.

"Hoá ra là thế…"

Gia Doãn Văn và Thịnh Tự Hạo nhìn nhau, bỗng nhiên hơi hiểu được vì sao Hoàng đế nước mình lại kiêng kỵ Đại Hạ quốc như thế. Đại Hạ quốc trọng văn khinh võ nhìn như là một loại tệ đoan, nhưng trên chiến trường, một quân sư đầu não linh hoạt có thể sánh ngang với mấy vạn đại quân.

Hiếu Huệ đế vui mừng "Tốt, Mộc quận vương được trọng thưởng."

"Tạ Hoàng thượng."

Thổ La quốc ngàn dặm xa xôi đến Đại Hạ quốc không phải để xấu mặt, tỷ thí văn đã bại, nhóm người Lưu Mãn Thanh miễn cưỡng cười vui, đành gửi hy vọng vào tỷ võ.

Thịnh Tự Hạo liếc mắt với Lưu Mãn Thanh, như có ám chỉ.

Lưu Mãn Thanh hướng lên ngai vàng nói: "Bệ hạ, chúc mừng quý quốc đấu văn đại thắng. Không biết về tỷ võ thì tiến hành thế nào?"

Hiếu Huệ đế nghĩ nghĩ, nói: "Vầy đi, tệ quốc và quý quốc mỗi bên cử ra ba người, thắng hai trong ba ván là thắng. Như thế nào?"

"Rất tốt ạ." Lưu Mãn Thanh nhìn sang Thịnh Tự Hạo "Thịnh tướng quân, theo ý tướng quân, chúng ta phái ba người nào ra tỷ thí?"

Thịnh Tự Hạo nhìn đội ngũ đi theo một vòng, điểm ra ba viên mãnh tướng.

Lôi Thiết truyền âm giới thiệu người cho Tần Miễn "Lý Nguyên Minh và Hô Diên Liệt đều là danh tướng Thổ La quốc, A Bố Trận chưa nghe bao giờ."

Hiếu Huệ đế có lòng giấu diếm thực lực của Đại Hạ quốc, nhưng không thể làm đến quá rõ, điểm danh một tả tướng quân, một vị hộ thành và một Đô ti.

Thổ La quốc thắng ván thứ nhất, thua ván thứ hai và thắng được ván cuối. Đấu võ, Thổ La quốc thắng. Văn thua, nhưng võ thắng, chung quy cũng không quá khó coi.

Lúc này, thịnh yến cũng tới hồi kết thúc.

Song phương vẫn không đề cập đến vấn đề chọn người hòa thân, nhưng đã tự hiểu rõ trong lòng.

Sau khi yến hội kết thúc, so sánh với trước kia, nhóm văn võ đại thần và cáo mệnh phu nhân đối xử Tần Miễn, Lôi Thiết nhiệt tình hơn rất nhiều.

Tần Miễn và Lôi Thiết ứng đối tự nhiên, giữ vững thái độ không quan tâm thiệt hơn.

Lại nói Hiếu Huệ đế về đến hậu cung, sắc mặt liền sa sầm.

Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở một bên, nhàn nhạt nhìn Yến Thanh công chúa.

Hiếu Huệ đế giận không kềm được, vỗ bàn quát chói tai "Nghiệt nữ, quỳ xuống!"

Yến Thanh công chúa thuận theo quỳ xuống, một đôi mắt đẹp trong veo chan chứa nước mắt, vểnh môi mở miệng "Phụ hoàng, Yến Thanh biết sai –" Phụ hoàng và hoàng tổ mẫu thương nhất là dáng vẻ này của nàng.

Hiếu Huệ đế bình tĩnh hỏi: "Hở? Vậy ngươi nói trẫm nghe, ngươi sai ở đâu?"

Yến Thanh công chúa không chút do dự nói: "Nhi thần không nên nhằm vào Trấn quốc phu nhân."

Ánh mắt Thái hậu chỉ thản nhiên nhìn lướt qua nàng rồi thu hồi, không nói một lời, khẽ nhấp trà thơm.

Hoàng hậu giả vờ dùng khăn lụa lau nước trà trên cánh môi, khóe môi nhoẻn lên một nụ cười giễu cợt.

"Phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, Yến Thanh biết sai rồi… Hức hức…" Yến Thanh quỳ trên mặt đất, khóc đến thương tâm.

Đáng tiếc, lúc này Hiếu Huệ đế lại không định tha thứ cô cho nữa. Việc Hiếu Huệ đế để ý không phải Yến Thanh công chúa lôi Trấn quốc phu nhân vào có thể dẫn đến khả năng Đại Hạ quốc thua trong trận so văn, khiến ngài cảm thấy nguội lạnh là Yến Thanh công chúa chẳng biết nặng nhẹ, không phân trường hợp, ở trước mặt thần dân nước nhà lại đi kéo chân sau nhà mình. Ngài *** tường nhận thấy, nhi nữ này của ngài đã bất trị.

Ngài và Thái hậu liếc nhau, Thái hậu khẽ gật đầu.

Người chọn đi hoà thân định ra từ đây.

Hiếu Huệ đế vốn luyến tiếc gả Đoan Ninh đi phương xa, mà Yến Thanh công chúa nói thế nào cũng là thân sinh nữ nhi của ngài. Sở dĩ Hiếu Huệ đế cho nhóm quan to hiển quý dẫn theo nữ nhi chưa gả nhà mình đến, quả thật là có ý chọn một người thích hợp trong số họ phong làm công chúa, mà hiện tại, ngài đổi ý. Yến Thanh công chúa đã từ bỏ cơ hội của mình.

Nhưng hiểu rõ tính cách nhi nữ, ngài không định cho nó biết lúc này, tỏ thái độ giống như rất nhiều lần trước kia Yến Thanh công chúa phạm sai lầm rồi nhận sai, sắc mặt dịu đi, từ ái nói: "Được rồi, đứng lên đi. Lần sau không thể tùy hứng vậy nữa."

Yến Thanh công chúa thành thật gật đầu, mở miệng cam đoan, khoé môi tươi cười mang theo vẻ đắc ý vì sớm biết trước (sẽ được tha).

Hiếu Huệ đế thu vẻ mặt của cô vào mắt, sắc mặt lạnh hơn, đứng lên, nhàn nhạt nói: "Mẫu hậu, nhi tử có chút mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi trước."

Thái hậu đứng lên, gật đầu nói: "Hôm nay chính sự bề bộn, Hoàng đế phải bảo trọng thân thể. Hoàng hậu nên để tâm nhiều hơn."

"Dạ, mẫu hậu, tức phụ cẩn tuân dạy bảo."

Hiếu Huệ đế rời đi không bao lâu, Hoàng hậu cũng mang theo Đoan Ninh công chúa rời đi.

Lúc ra đến cửa điện, Đoan Ninh công chúa quay đầu, thấy Yến Thanh công chúa giống như trước kia nhào vào lòng Thái hậu làm nũng, chẳng mảy may để ý thái độ lãnh đạm của Thái hậu, đáy lòng vô cùng đồng tình, nhưng cô sẽ không làm gì.

Băng đóng ba thước, không phải chỉ trong một ngày giá lạnh(1).

"Đoan Ninh?" Hoàng hậu thúc giục.

Đoan Ninh công chúa vội vàng nâng váy đuổi theo, kéo kéo cánh tay Hoàng hậu "Mẫu hậu, đợi nhi thần với."

"Ngươi đấy. Chuyện đại hoàng tỷ ngươi, không cho phép ngươi nhúng tay." Hoàng hậu trìu mến chọc chọc trán cô mấy cái, cảnh cáo.

"Mẫu hậu yên tâm, nhi thần minh bạch."

Hoàng hậu vỗ vỗ tay cô, trên mặt mỉm cười, thấp giọng nói: "Nếu mẫu hậu không dự đoán sai, hôm nay phụ hoàng ngươi sẽ tứ hôn cho ngươi."

Đoan Ninh công chúa đỏ mặt "Mẫu hậu –"

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi(2).

Cả nhà Tần Miễn về tới phủ Trấn quốc công không bao lâu, ban thưởng từ Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu ào ào đến như nước chảy. Nguyên nhân ban thưởng, không cần nói rõ.

Một nhà Tần Miễn không thiếu tiền, đối với mấy món kim ngân châu báu giá trị liên thành cũng không để ý, chỉ xúm lại thưởng thức vài vật hiếm lạ thiết kế *** mỹ.

Không đến nửa canh giờ, trong cung truyền ra một ý chỉ của Hiếu Huệ đế: Đoan Ninh công chúa được Hoàng đế tứ hôn, năm sau gả cho thế tử Thần Vũ hầu.

Đạo thánh chỉ này vừa ra, người khôn khéo đều hiểu, người sẽ bị chỉ hôn cho Lục hoàng tử Thổ La quốc hơn phân nửa là Yến Thanh công chúa.

Người Thổ La không hẳn không biết Yến Thanh công chúa đã là nữ tử quá lứa, nhưng thái độ Đại Hạ quốc rất rõ ràng Các ngươi không chịu Yến Thanh công chúa cũng được, cứ chọn đại một người trong nhà đại thần hay gia tộc hầu tước phong thành công chúa gả sang Thổ La quốc.

Thổ La quốc sau khi cân nhắc, dĩ nhiên là chọn Yến Thanh công chúa, vì cô mới thực sự là kim chi ngọc diệp. Nữ tử nhà đại thần hay gia tộc hầu tước dù được phong làm công chúa siêu phẩm cấp cũng không có quan hệ huyết thống với Hiếu Huệ đế.

Hôn sự của Lưu Mãn Thanh và Yến Thanh công chúa thành kết cục đã định. Hiếu Huệ đế đích thân hạ lệnh cấm khẩu, nghiêm cấm bất luận kẻ nào báo tin này cho Yến Thanh công chúa, bằng không sẽ xử theo tội phản quốc.

Hoàng cung to như vậy, chỉ có mình Yến Thanh công chúa chẳng hay biết gì.

Lại qua sáu ngày, đoàn sứ giả Thổ La quốc khởi hành về nước.

Hiếu Huệ đế sớm nhìn thấu tính tình đại nữ nhi, vào ngày khởi hành sai người hạ mê dược cho Yến Thanh công chúa. Yến Thanh công chúa trong lúc mê man bị đưa lên xe ngựa đỏ thẫm *** xảo.

Vì tỏ vẻ coi trọng Yến Thanh công chúa, Hiếu Huệ đế chuẩn bị cho Yến Thanh công chúa một trăm sáu mươi rương đồ cưới, trong đó có một củng bão thạch triêu mạo đính khảm mười viên nhị đẳng đông châu Năm con phượng vàng khảm hai mươi lăm viên ngũ đẳng đông châu, bảy viên nội vô quang, một trăm hai mươi viên toái tiểu chính châu và hai viên nội ô lạp chính châu Một con địch điểu vàng khảm đá, phối một kiện dây treo hình hoa đào bằng vàng… linh *** như thế, xác thực là mười dặm hồng trang(3).

Vào ngày này, gần như toàn bộ dân chúng đều chen chúc ở hai bên đường tham quan khung cảnh công chúa xuất hành rầm rộ, cả kinh thành sôi trào như nước.

Hoàng hậu suy nghĩ chu đáo, an bài một cung nữ ngồi trên xe ngựa công chúa, đeo mạng che mặt, thỉnh thoảng xốc bức màn lên, mỉm cười gật đầu hoặc vẫy tay với dân chúng. Dân chúng thấy vậy, càng thêm kích động.

Bởi vì đồ cưới quá nhiều, đồng thời cũng là vì tỏ vẻ Đại Hạ quốc coi trọng mối liên hôn với Thổ La quốc, Hiếu Huệ đế phái năm ngàn *** binh hộ tống công chúa cũng như bảo hộ sứ đoàn.

Vừa vặn hôm đó Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân được nghỉ, cùng nhi tử của Trưởng Tôn Hách, Trưởng Tôn Hồng ngồi trên mình Kim Mao xem náo nhiệt.

Bốn người lớn Tần Miễn, Lôi Thiết, Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách đứng phía sau bọn nhóc.

"Chờ tương lai ta cưới vợ cũng sẽ phô trương không kém." Lôi Duệ Lân nghiêm túc nói.

"Khụ khụ khụ khụ…" Tần Miễn vừa uống một ngụm nước vào miệng, bị nhóc ta làm mắc nghẹn, ho khù khụ đỏ hết mặt mày. Tiểu tử thúi này mới bao lớn mà đã muốn cưới vợ?

Lôi Thiết vội vàng vuốt lưng cho hắn.

Trưởng Tôn Hồng cười nhạo Lôi Duệ Lân "Hiện tại ngươi mới bao nhiêu chứ."

Tần Duệ Kỳ trưng khuôn mặt vô cảm, trực tiếp búng trán Lôi Duệ Lân một cái.

"Ca!" Lôi Duệ Lân che trán.

"Hồ ngôn loạn ngữ." Tần Duệ Kỳ nhàn nhạt nói.

Lôi Duệ Lân còn muốn phát biểu, thấy lão cha vừa vuốt thuận hơi cho phụ thân vừa giương mắt lạnh nhìn mình, giật mình một cái, le lưỡi, nhanh chóng quay đầu xem náo nhiệt tiếp.

Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hách cười to.

Lôi Thiết nhìn Trưởng Tôn Hách "Nơi này giao cho các ngươi."

Trưởng Tôn Hách sáng tỏ "Yên tâm."

Lôi Thiết kéo tay Tần Miễn đi về phía con phố nhà dân thưa thớt. Nếu sự xếp đặt của Hiếu Huệ đế không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhiều nhất nửa tháng nữa Lôi Thiết sẽ mang đại quân đi Tây quan trước. Thời gian của họ không còn nhiều.

"A Thiết, ta thấy hôm nào chúng ta lẻn vào Đông Dương thư viện xem coi ngày thường các nhi tử ở trỏng như thế nào. Huynh nghe tiểu tử Duệ Lân kia nói cái gì kìa." Tần Miễn dở khóc dở cười.

Lôi Thiết: "Chuyện ngày mai ngày mai tính. Hôm nay ngươi chỉ cần nghe ta."

Tần Miễn cùng y vai chạm vai, vô cùng phối hợp "Không thành vấn đề. Huynh nói đi chỗ nào, ta liền đi chỗ đó. Phu xướng phu tùy mà. Ha ha ha…"

"Phu xướng phu tùy?" Lôi Thiết như nghĩ tới cái gì, giữ chặt sau gáy hắn, hôn hôn trán hắn vài cái, dắt người đi tiếp.

-Hết chương 188-

Chú giải:

(1) Câu này ý như tục ngữ nước chảy đá mòn, nhân tố tồn tại lâu dài không phải chỉ một hai ngày là có thể hình thành

(2) Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi (Theo nhà winterplace: ý chỉ nhiều việc cùng đồng thời xảy ra, nhưng chỉ có thể kể lần lượt từng việc, giống như hai đó hoa cùng nở, nhưng chỉ có thể tả lại từng đóa một, không thể cùng lúc tả cả hai)

(3) Mười dặm hồng trang: mang ý nghĩa cảnh tượng đưa dâu linh đình, sính lễ hồi môn đỏ cả con đường

Chủ nhà muốn nói: Đừng hỏi tui vụ của hồi môn của công chúa sao khó hiểu, tui cũng chả biết chúng là gì nữa TT TT

189. Chương 189: Khai Chiến

Chỗ Lôi Thiết dẫn Tần Miễn đi cũng không phải nơi nào đặc biệt, nhưng trong vòng ba ngày, hai người gần như đặt chân khắp những nơi đáng tham quan ở kinh thành, các món bình dân như là bánh gạo cuộn bột đậu(1), bánh đậu vàng(2), bánh đường nướng(3), ngải oa oa(4), mứt quả đỏ(5), chè bột mì(6), lê chưng đường, ma đậu hủ(7), bánh mè cười(8), bánh đậu tây cuốn(9), bánh lá sen mứt táo(10), cóc phun mật(11), bánh khoai từ, rau câu, trái cây bọc đường(12)… hầu như đều ăn thử.

Tần Miễn có loại cảm giác hưởng tuần trăng mật lần thứ hai.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân chiều nào tan học về nhà, nhìn thấy trong nhà có không ít hàng quà vặt là biết lão cha lại dẫn phụ thân ra ngoài mua, thèm ăn và cũng muốn đi, đáng tiếc Tần Miễn không thể nào xin cho các nhóc nghỉ học để đi chơi. Tụi nhỏ đã lớn, hắn và Lôi Thiết cũng nên tận hưởng thế giới riêng của hai người rồi.

Ba ngày sau, công việc của Lôi Thiết bắt đầu lu bù, thường xuyên về nhà lúc tối muộn.

Tần Miễn tranh thủ vào không gian một chuyến, hắn tính bắt một con chim ưng cho Lôi Thiết, để y mang theo đến Tây quan. Chim ưng mắt sắc, tính hung mãnh, tốc độ bày nhanh và bền sức, dù dùng để truyền tin cũng không tồi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ở trong không gian muốn bắt được ưng không khó, cuối cùng Tần Miễn tóm được một con ưng vàng trên một ngọn núi cao, chiều cao năm thước, lúc giang rộng hai cánh có thể đạt hơn tám thước. Hắn không dám bắt những con hình thể khổng lồ, sợ không thể giải thích với bên ngoài.

Hắn giả vờ dẫn vài gia tướng đi thâm sơn du ngoạn săn thú, hai ngày sau mang theo chim ưng Kim Điêu trở về. Mấy gia tướng tận mắt chứng kiến cảnh Kim Điêu bị hắn 'bắn' rơi xuống nên không hề hoài nghi.

Tặng Kim Điêu cho Lôi Thiết, Lôi Thiết rất thích, giả vờ dùng mấy ngày trời để huấn luyện, lấy linh khí áp chế Kim Điêu và đánh vào cơ thể nó một phù Khống thú, Kim Điêu liền thừa nhận y làm chủ nhân, ngoan ngoãn lại lanh trí.

Mấy ngày gần đây phu phụ Trấn quốc công thường có những hành vi ân ái giữa đường giữa sá, người kinh thành thấy nhưng không thể trách, thế nên lần đầu tiên thấy Kim Điêu theo Lôi Thiết thượng triều, không ai cảm thấy bất ngờ chút nào. Sau đó Tần Miễn cũng bước vào giai đoạn bận rộn, ở trong không gian luyện chế thánh dược chữa thương hết mớ này đến mớ khác.

Nửa tháng sau, một lượng lớn quan binh thừa dịp bóng đêm rời khỏi kinh thành, áp tải lương thảo đi về phía tây. Binh pháp có nói: Binh mã chưa động, lương thảo đi trước. Lương thảo chẳng những bao gồm lương thực, cỏ khô, còn có muối ăn, hương liệu, thảo dược, binh khí, lều trại và vật tư cần thiết khác.

Lại qua nửa tháng, từ biên quan truyền về tin tức kinh người: Yến Thanh công chúa vì nền hoà bình giữa Đại Hạ quốc và Thổ La quốc mà chủ động xin đi Thổ La quốc hòa thân, nào ngờ bị người Thổ La thô bạo hung ác sát hại tại Song Hùng trại thuộc nội cảnh Thổ La quốc cách Tây quan Đại Hạ quốc hai mươi dặm.

Hiếu Huệ đế nghe tin dữ ái nữ chết thảm, cực kỳ bi thương, bệnh nặng một trận, ba ngày liền chưa vào triều.

Dân chúng oán giận không thôi, nhớ lại cái ngày Yến Thanh công chúa xuất giá thân thiết vẫy tay chào, cười thân thiện với họ thì càng thêm hận Thổ La quốc, hi vọng triều đình có thể cho người Thổ La đến chết vẫn không hối cải một bài học đích đáng.

Hiếu Huệ đế mang một thân bệnh thượng triều, truy phong Yến Thanh công chúa là Yến Thanh thượng thiện công chúa, công khai lên án Thổ La quốc giẫm đạp thành ý hữu hảo của Đại Hạ quốc, tội không thể tha, đồng thời hạ chỉ thảo phạt Thổ La quốc. Cử động này là việc làm đại nghĩa, không chỉ đòi lại công đạo cho Yến Thanh công chúa, càng là để đả kích sự ngạo mạn hung hăng càn quấy của Thổ La quốc. Nhiều lần phân tranh giữa Thổ La và Đại Hạ trong quá khứ đã dạy cho họ biết, khoan dung với địch nhân chỉ đổi lấy sự trả thù ngoan độc hơn của chúng.

Rạng sáng ngày hôm sau, Trấn quốc đại tướng quân Lôi Thiên Nhận lĩnh mười vạn quân làm tiên phong, Đại hoàng tử điện hạ làm giám quân, xua quân tiến Bắc Định nam đại tướng quân Viên Cương lĩnh bốn

vạn quân theo sát sau đó.

Tần Miễn dẫn Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đứng ở trên tường thành, mải nhìn theo bóng dáng Lôi Thiết biến mất tại cuối quan đạo.

Lôi Thiết vừa đi, lòng hắn chợt thấy trống rỗng.

"Phụ thân?" Ánh mắt Tần Duệ Kỳ đầy lo lắng, cầm lấy tay phụ thân.

Tần Miễn hồi thần, cười với nhóc "Không có việc gì, chỉ là, đây vẫn là lần đầu tiên lão cha ngươi rời xa chúng ta lâu như vầy." Dù Lôi Thiết vừa đến Tây quan liền khai chiến, chỉ mất hai ngày là có thể đánh thắng trận thì cũng phải hai tháng sau mới về đến. Huống chi người Thổ La quốc hung ác âm hiểm, Đại Hạ và Thổ La một khi phát động chiến tranh thì không có khả năng sẽ chấm dứt nhanh chóng.

Lôi Duệ Lân cầm tay còn lại của phụ thân, nói chắc mẩm: "Phụ thân, lão cha nhất định sẽ thắng trận trở về."

"Ừ." Tần Miễn mỉm cười gật đầu "Chúng ta trở về."

Trở lại phủ Trấn quốc công, hắn sai hạ nhân đưa hai nhi tử đến Đông Dương thư viện, một mình ngồi suy tư trong thư phòng. Chiến tranh cổ đại phần lớn đều phát sinh vào mùa xuân, thu và đông, một nguyên nhân trọng yếu là vì mùa hạ nóng bức, thi thể trên chiến trường nếu không được xử lý đúng lúc sẽ thối rửa, dễ gây ra bệnh dịch quy mô lớn. Ôn dịch cổ đại khó khống chế nhất, một khi bùng nổ, đối với song phương giao chiến đều không có lợi.

Cho dù Tần Miễn không phải rất am hiểu về chính trị, cũng có thể suy đoán được, sở dĩ Hiếu Huệ đế cho đại quân xuất phát ngay sau khi Yến Thanh công chúa bị hại là vì biểu lộ ra ngoài lập trường 'bị động' trong cuộc chiến này, khả năng Lôi Thiết tới Tây quan lập tức khai chiến rất thấp, hơn phân nửa là muốn đợi đến lúc thời tiết trở lạnh. Cũng có nghĩa triều đình tiêu tốn về mặt ngân sách quân sự không phải ít.

Nếu Hiếu Huệ đế dám chủ động khởi xướng chiến tranh, phương diện quân phí tất nhiên là sung túc. Thế nhưng lần đánh nhau này, nam nhân nhà hắn là chủ soái, nếu Tần Miễn muốn y sớm trở về thì phải vì y suy xét đến các mặt, chuyện thứ nhất là trù bị cho quân phí càng nhiều, phòng ngừa bất trắc. Có điều việc này không gấp được, còn chưa phải lúc.

Sau khi Lôi Thiết tới Tây quan, lập tức tìm cơ hội tiến vào không gian, gặp mặt Tần Miễn và trao đổi tình hình gần nhất. Người Thổ La quốc biết chuyện Hoàng đế Đại Hạ muốn báo thù cho Yến Thanh công chúa, cũng lập tức phái quân đến biên ải. Hiện tại, hai quân tổng cộng gần hai mươi vạn, đang giằng co ở Tây quan. Lôi Thiết cho đại quân nghỉ ngơi chỉnh đốn và hồi phục một ngày, ngày hôm sau chủ động khởi xướng một đợt tiến công quy mô nhỏ mang tính dò xét, đại thắng. Người hai bên đều cố kỵ ôn dịch, sau vẫn không khai chiến, chỉ là giằng co. Nếu không có gì ngoài ý muốn, vừa vào tháng Chín, y sẽ khởi xướng cuộc tiến công quy mô lớn.

Tần Miễn dặn y, đao kiếm không có mắt, cần phải cẩn thận.

Tháng Chín, tin khẩn cấp tám trăm dặm đưa vào kinh thành, Đại Hạ quốc và Thổ La quốc chính thức khai chiến.

Tần Miễn cũng bắt tay hành động. Thân phận 'Cáo mệnh phu nhân' của hắn vào thời điểm này có hơi xấu hổ. Bởi vì mệnh phụ không được tham gia chính sự, hắn có ý tưởng gì cũng không thể trực tiếp nói cho Hiếu Huệ đế Mà Hoàng hậu lại là nữ tử, cần chú ý nam nữ cấm kỵ. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn dâng tấu chương cho Hoàng hậu, nếu được Hoàng hậu xem trọng, đương nhiên tấu chương sẽ được chuyển giao cho Hiếu Huệ đế.

Sau hôm đưa tấu chương đi, trong cung truyền đến khẩu dụ của Hoàng thượng, ngài rất tán thưởng chủ ý đề nghị quan viên và thương nhân quyên tiền của Tần Miễn. Không tới nửa canh giờ, khẩu dụ của Hoàng hậu lại đến, ba ngày sau sẽ mở tiệc chiêu đãi chúng mệnh phụ tại Ngự hoa viên.

Chủ đề buổi yến tiệc Hoàng hậu tổ chức chính là trù khoản.

Trong lòng các mệnh phụ đều không tình nguyện, nhưng Hoàng hậu đã đi đầu quyên một ngàn lượng bạc trắng, không thể không sôi nổi góp vào, người sáu trăm người tám trăm, nhóm phi tần không cam tâm yếu

thế, ít nhất là một trăm lượng, nhiều thì chín trăm lượng, chỉ cần không vượt qua Hoàng hậu là được. Thái hậu quyên một ngàn lượng, ngay cả Đoan Ninh công chúa cũng quyên sáu trăm lượng bạc trắng.

Tần Miễn là nhất phẩm cáo mệnh, quyên tám trăm lượng bạc.

Sau khi chúng phu nhân quyên tiền xong, Hoàng hậu mới mỉm cười nói mỗi người dù quyên bao nhiêu cũng sẽ được ghi vào bảng vàng, dán tại cửa thành thông cáo thiên hạ.

Đây là việc thiện, chẳng những mang lại tiếng tốt cho phu quân mình, còn có thể mang đến chỗ tốt cho con cháu trong nhà. Chúng phu nhân vui vẻ ra mặt, cảm thấy trước đó quyên hơi ít bèn nhanh chóng thêm vào mấy trăm lượng.

Chúng kinh thương nghe nói việc này, cũng sôi nổi quyên tiền.

Lần trù khoản này, tổng cộng xoay sở gần năm trăm vạn lượng bạc trắng…

Vì Lôi Thiết hễ có cơ hội sẽ vào trong không gian gặp Tần Miễn, nên đối với việc Lôi Thiết đánh nhau ở nơi cách xa vạn dặm, Tần Miễn cũng không lo lắng lắm. Nhưng Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân không được thấy Lôi Thiết, cứ cách vài ngày ba phụ tử sẽ cùng nhau viết cho Lôi Thiết một phong thư, gửi quan dịch(13) đưa đến phía tây.

Tây quan, khói lửa ngất trời.

Lôi Thiết mặc một thân chiến bào, khoanh tay đứng trên tường thành, nhìn về phía doanh địa địch quân cách chưa tới năm dặm.

Lôi Tần Trung chạy nhanh tới, từ trong lòng lấy ra một thư hàm, hai tay đưa lên.

"Lão gia, thư của phu nhân."

Lôi Thiết nhìn hai dấu ấn hình bàn tay nhỏ bên ngoài phong thư, khí tức băng lãnh lui tán, trong mắt hiện nét ấm áp nhàn nhạt. Hai ấn hình bàn tay này là từ hai con dấu y khắc theo khuôn bàn tay bé tí của Duệ Kỳ Duệ Lân vào hôm đầy tháng, tức phụ nói là 'con dấu kỷ niệm'.

Đại hoàng tử Trần Sấm vừa đi lên, trùng hợp thấy sự biến hoá của nét mặt Lôi Thiết, thầm lấy làm tò mò. Thấy Lôi Thiết mở thư ra, ngài không lập tức đi qua, ánh mặt đặt trên lưng Lôi Thiết có chút thâm trầm, có chút ngẩn ngơ.

Lôi Thiết tỉ mỉ đọc từng Hán tự, trang đầu tiên là tức phụ viết, trang hai là chữ của đại nhi tử, trang ba là của tiểu nhi tử.

Trong thư ngoại trừ nhắc y bảo trọng bản thân thì đều kể mấy chuyện vụn vặt, nhưng Lôi Thiết vẫn nghiêm túc đọc kỹ.

Mười mấy năm trước, cũng ngay tại đây, y giống như một con sói cô độc chém giết giữa lòng quân địch, chỉ có thể nhìn người khác đọc thư nhà.

Đọc thư từ đầu đến cuối ba lần, y cẩn thận gấp thư lại, quý trọng cất vào lòng, nhàn nhạt nhìn về phía Trần Sấm.

Trần Sấm hồi thần, đi qua.

"Đại hoàng tử điện hạ." Lôi Thiết ôm quyền.

"Đại tướng quân miễn lễ." Trần Sấm đến đứng bên cạnh y, cười nói "Vừa rồi nhất định là đại tướng quân đang xem thư nhà nhỉ? Đại tướng quân và phu nhân kiêm điệp tình thâm, thật khiến người ngưỡng mộ."

-Hết chương 189-

Chú giải:

(1) Bánh gạo cuộn bột đậu: ( ) lư đả cổn – Rolling donkey nghĩa là con lừa lăn lộn, do bước sau cùng là rải bột đậu nành lên bánh giống với hình ảnh con lừa hoang lăn lộn dưới đất làm cát văng tung toé nên mới có tên này, tui dịch theo thành phần của bánh. Nguyên liệu bánh gồm bột gạo, bột đậu lọc, bột đậu nành, đường trắng, dầu vừng, hoa quế,…

Hình như tui từng đưa hình rùi nên khỏi nhe

(2) Bánh đậu vàng (Tên gốc: Oản đậu hoàng): Đậu hà lan tước bỏ vỏ, cho vào lượng nước gấp đôi lượng đậu, nấu đến khi đậu nhừ, cho nước thạch cao và táo đỏ vào quấy đều, lại thêm nhiều đường. Làm lạnh để hỗn hợp đông cứng rồi lấy ra, cắt thành từng miếng bánh hình thoi.

oản đậu hoàng

(3) Bánh đường nướng

bánh đường nướng

(4) Ngả oa oa: Nguyên liệu gồm gạo nếp, bột mì, đường trắng, vừng, hạch đào, sơn tra.

ngả oa oa

(5) Mứt quả đỏ

mứt quả đỏ

(6) Chè bột mì

chè bột mì

(7) Ma đậu hủ

ma đậu hủ

(8) Bánh mè cười

bánh mè cười

(9) Bánh đậu tây cuốn

bánh đậu tây cuốn

(10) Bánh lá sen mứt táo

bánh lá sen mứt táo

(11) Cóc phun mật

cóc phun mật

(12) Trái cây bọc đường

đường cuốn quả

(13)Quan dịch: Trạm phụ trách đưa thư đến biên quan

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

190. Chương 190: Hai Chú Ngựa Non

Lôi Thiết gật đầu, không nói gì, dùng ánh mắt hỏi Trần Sấm có chuyện gì không.

Kim Điêu uy mãnh không nhanh không chậm bay tới, nhẹ nhàng như lá rơi, vô thanh vô tức đậu xuống con lươn của tường thành, một đôi mắt như hạt đậu đen trung thành nhìn Lôi Thiết chăm chú.

Lôi Thiết nâng tay vuốt nhẹ lưng nó.

Trần Sấm nhìn về phía địch doanh xa "Trận chiến hôm qua quân ta thương vong không ít. Không biết kế tiếp đại tướng quân có tính toán gì không?"

Lôi Thiết nhìn chằm chằm đối phương một hồi "Bản tướng quân tự có chừng mực, không nhọc đại hoàng tử điện hạ hao tâm." Cái gọi là 'giám quân' chức trách có hai việc, một, đốc sát tướng soái, hai, nắm giữ công tội trong quân, kiểm tra sổ sách thưởng phạt. Đối với Lôi Thiết, đại hoàng tử chỉ có quyền giám sát, mà

không có tư cách nhúng tay tác chiến. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Trần Sấm không hề tỏ vẻ ngang ngược, sắc mặt ảo não, hổ thẹn nói: "Ôi, bản điện nóng lòng quá nên mới vượt quyền, thỉnh đại tướng quân chớ trách. Đại tướng quân, bản điện chợt nhớ ra còn có công vụ cần xử lý, thứ lỗi không thể bồi!"

"Đại hoàng tử điện hạ cứ tự nhiên." Lôi Thiết nâng tay mời, nói.

Sau khi Trần Sấm rời đi, y gọi một thủ hạ tới, phân phó: "Giám thị đại điện hạ chặt chẽ."

"Dạ!" Trần Sấm bước dọc theo thềm đá dưới tường thành, ánh mắt hoà nhã thoáng chốc trở nên âm u ác độc. Ngài là đích tử của tiên hoàng hậu, còn là trưởng tử của Hoàng thượng, thái tử vị hay thậm chí long ỷ kia chỉ có thể là của ngài, vậy mà Trấn quốc công dám không để ngài vào mắt, sao ngài không tức giận cho được. Ngài chờ, một ngày nào đó Lôi Thiết sẽ phải quỳ xuống trước ngài.

….

Kinh thành nằm ở vị trí chếch Bắc Đại Hạ quốc, hạ tuần tháng Mười một, trời hạ xuống trận tuyết đầu mùa. Gió lạnh rét thấu xương thổi vù vù đập vào vách tường, phát ra âm thanh nức nở ghê rợn Cửa sổ không đóng chặt bị gió thổi va đập vang lên rầm rầm. Từng tảng bông tuyết tựa như lông ngỗng điên cuồng khiêu vũ trong gió táp rồi rơi xuống. Không trung bị hoa tuyết dày đặc che phủ, mờ ảo mông lung, chỉ chốc lát sau, mặt đất đã tích một tầng tuyết trắng thật dày. Hầu như mọi gian hàng đều giăng rèm vải dày nặng dùng để chắn gió. Các quán hàng gánh lề đường không có can đảm bày bán trong loại thời tiết này, khiến cả con đường trông rộng rãi hơn trước. Trên đường người qua lại thưa thớt, hai tay giấu kín trong tay áo, rụt cổ, mắt híp lại, sải bước rất nhanh, xốc rèm vải dày của tửu quán lên, một luồng khí ấm mang theo hương rượu mê người phả thẳng vào mặt, thoải mái đến không nhịn nổi rên thành tiếng.

Phòng ăn phủ Trấn quốc công lại đang nóng hầm hập, cửa sổ đóng chặt, bốn góc phòng kê bốn chậu than, lửa than cháy hừng hực, bốc lên lửa đỏ. Chính giữa bàn ăn hình tròn, trong nồi lẩu to đùng, nước lèo đỏ cay xè sôi sùng sục, đồ viên, gà miếng, nấm linh *** như ẩn như hiện. Ở bàn dài bên cạnh, các hạ nhân nhanh nhẹn cắt thái nguyên vật liệu đã được rửa sạch sẽ, bày xếp vào mâm sứ trắng, bưng lên bàn. Thịt bò thái lát, thịt dê thái lát, cá viên, thịt viên, viên thập cẩm, viên ngó sen, miến, khoai tây lát, cải bó xôi, cải thảo, rau thơm, thịt cua, đậu hủ… phong phú vô cùng. Sáng sớm không thích hợp để ăn lẩu, nhưng vào loại thời tiết này, ăn lẩu mới cực đã. Hơn nữa cả nhà lâu rồi không ăn lẩu.

Tần Miễn lười biếng nằm trên sô pha, tay trái cầm sổ sách, đầu gối đặt sổ ghi chép, bút trong tay phải thỉnh thoảng vẽ xuống vài nét.

Tần Duệ Kỳ ngồi trên sô pha đơn để chếch đối diện, trước mặt bày bàn cờ, tự mình đầu với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trưng vẻ nghiêm túc căng cứng, ánh mắt lạnh nhạt.

Tần Miễn âm thầm than 'Sá' một tiếng, bộ dáng kia trông y hệt lão cha nó.

Chợt phát hiện không thấy tiểu nhi tử đâu, hắn rướn nửa người dậy, nhìn ra ngoài cửa.

Lôi Duệ Lân mặc bộ cẩm bào trắng ***, khoanh tay đứng ở hàng hiên, nhìn lên trời tuyết, diễn cảm u buồn, chậm rãi dạo bước, miệng khoan thai ngâm: "Gió bấc thổi tiêu điều cỏ trắng, khắp kinh thành nghênh đón tuyết bay. Cứ ngỡ đêm qua nổi gió xuân, ngàn hoa lê nở sắc tươi muôn vàn."

Tần Miễn bật cười thành tiếng Khoé môi Tần Duệ Kỳ cũng hơi nhoẻn cười.

"Được rồi, đại thi nhân, còn không mau vào chúng ta sẽ ăn trước đấy." Tần Miễn buông sổ sách trong tay xuống, đứng lên, lười biếng duỗi lưng, nhìn về phía nguyên liệu món ăn, dự tính đủ cho ba người.

"Đợi với!" Phong phạm tài tử Lôi Duệ Lân nhất thời biến mất không còn tăm hơi, hầu giống nhau lên đến bên cạnh bàn, mắt thèm thuồng nhìn nồi lẩu sôi sùng sục "Phụ thân, có thể ăn rồi ạ?"

"Ừ." Tần Miễn ra hiệu cho hạ nhân lui xuống "Thịt gà ngươi thích đã chín, thịt viên Duệ Kỳ thích cũng chín."

Lôi Tần Nhạc là người cuối cùng ra ngoài, vươn tay đóng cửa lại.

Hai huynh đệ một trái một phải ngồi xuống bên cạnh phụ thân.

Tần Miễn gắp hai cái đùi gà chín mềm ra, đặt vào bát của hai nhi tử "Chắc đói bụng hết rồi nhỉ? Mau ăn đi."

Nhất Điểm Bạch và Kim Mao sớm đã 'ăn cơm', trước mặt mỗi đứa đặt một cái chậu lớn, đang ăn say mê.

Tần Duệ Kỳ gắp cho Tần Miễn một đũa miến hắn thích nhất.

Lôi Duệ Lân cầm muôi vớt vào bát Tần Miễn vài viên đồ ăn ngon miệng "Phụ thân cũng ăn."

Tần Miễn mỉm cười, không quên dặn bọn nhỏ chậm một chút, coi chừng nóng.

Lôi Duệ Lân cắn đùi gà, vui vẻ đến híp mắt "Ngon ghê. Nếu lão cha cũng ở đây thì tốt quá."

Tần Duệ Kỳ nhìn Tần Miễn.

Đôi đũa trong tay Tần Miễn chợt khựng, an ủi: "Yên tâm, lão cha các ngươi nhất định sẽ bình an trở về. Chờ lão cha trở về, cả nhà chúng ta có thể cùng nhau ăn lẩu."

"Ừm!" Lôi Duệ Lân liên tục gật đầu.

Tần Duệ Kỳ hỏi: "Phụ thân, lão cha có thể kịp về ăn Tết không?"

Tần Miễn tự tin nói: "Nhất định là được. Chờ lão cha về sẽ bắt y dẫn chúng ta đi săn thú, sau đó cả nhà chúng ta dùng con mồi tự tay săn được nấu lẩu ăn."

Hai mắt Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều sáng rực, hai miệng một lời "Tốt quá!"

"Phụ thân, ta và ca ca cần có một con ngựa nhỏ trước đã." Lôi Duệ Lân nghĩ tới săn thú liền hưng phấn.

"Được." Tần Miễn cười nói "Nghe nói Tây Man có mấy giống ngựa mạnh khoẻ hơn ngựa ở Đại Hạ rất nhiều. Lát nữa cơm nước xong chúng ta lại viết một phong thư cho lão cha, bắt y bắt hai con ngựa non ở bên kia làm quà tân niên cho hai đứa."

"Ui, tốt quá đi!" Lôi Duệ Lân nhịn không được hoan hô.

Tần Duệ Kỳ lộ vẻ mặt tươi cười.

Tần Miễn thúc giục "Mau ăn nhanh."

Chén xong nồi lẩu nóng hổi, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân tức tốc chạy ra sau bàn viết thư cho Lôi Thiết, hai huynh đệ đầu kề đầu thì thầm gì đó, Lôi Duệ Lân luôn sôi nổi hào hứng thì không cần phải nói, ngay cả Duệ Kỳ luôn chững chạc cảm xúc cũng tăng vọt.

Tần Miễn cười lắc đầu, tiếp tục xem sách.

Các hạ nhân lau dọn bàn ăn sạch sẽ rồi im lặng lui ra.

Một đôi chân giẫm lên tuyết phát ra tiếng vang loạt soạt, cách ngày càng gần.

Phúc quản gia giữ chặt mũ trùm đầu, ở hàng hiên giũ hết tuyết dưới chân mới gõ cửa.

"Khải bẩm phu nhân, vừa rồi người phủ Uy Viễn hầu đưa tới một bái thiếp."

Phủ Uy Viễn hầu tức là nhà Quốc trượng.

"Tiến vào rồi nói." Tần Miễn mở thiệp ra nhìn, nguyên lai ngày được nghỉ sắp tới là sinh thần tám tuổi của Trưởng Tôn Hồng, Trưởng Tôn Hồng mời Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đến nhà làm khách.

Bởi vì Trần Mộc Phong giao hảo thân thiết với Tần Miễn, Lôi Thiết, hai huynh đệ Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ở Đông Dương thư viện cũng qua lại khá gần với Trưởng Tôn Hồng, ba người giao du khá vui vẻ, sau cũng thành bằng hữu tốt của nhau.

Tần Miễn luôn chú trọng bồi dưỡng năng lực tự lập và chủ kiến của hai hài tử, đưa thiệp cho Tần Duệ Kỳ.

"Nhi tử, các ngươi tự quyết định đi hay không đi."

Tần Duệ Kỳ xem qua thiệp, gật gật đầu với Tần Miễn "Đi."

Lôi Duệ Lân không có ý kiến.

Tần Miễn bảo Phúc quản gia gửi hồi thiếp.

Lôi Duệ Lân ghé vào chỗ tựa lưng của sô pha Tần Miễn ngồi, nghiêng đầu hỏi: "Phụ thân, ta và ca ca nên tặng lễ vật gì cho Trưởng Tôn Hồng thì hợp nhỉ?"

"Ngươi cảm thấy sao?" Tần Miễn chọc nhóc.

Lôi Duệ Lân nghiêm trang nói: "Nhi tử cho rằng, hiện tại niên kỉ chúng ta còn nhỏ, lễ vật không cần quá quý trọng, có lòng là được."

Tần Miễn tán thưởng sờ sờ đầu nhỏ của nhóc.

"Nói không sai. Ngươi và ca ca bàn bạc. Nếu không có chủ ý nào thì hỏi phụ thân."

"Dạ." Lôi Duệ Lân lại chạy về cạnh ca ca.

Tuyết lớn đổ liên tục đến tối vẫn không dừng, Tần Miễn nhớ tới Lôi Thiết, không biết ở biên quan có tuyết rơi hay không. Lôi Thiết không sợ lạnh, nhưng tuyết rơi dễ phát sinh nhiều vấn đề, việc quản lý quân đội cũng càng phải bận tâm hơn.

Chốt kỹ cửa phòng, tắt đèn, Tần Miễn xoay người xuất hiện trong không gian. Lôi Thiết chỉ vào buổi tối mới có thể tìm được cơ hội tiến vào không gian gặp hắn, đêm nay hắn chỉ là thử vận may.

Hắn tới vườn rau hái một ít rau củ đến bên bờ sông rửa sạch trước, sau đó vào bếp sơ chế nguyên liệu sẵn. Dù Lôi Thiết tiến vào lúc nào cũng có thể nấu lẩu ăn. Lôi Thiết ở biên quan nhất định không được ăn uống ngon miệng, chỉ sợ khẩu vị cũng nhanh biến nhạt. Cũng may y là tu chân giả, bằng không nán ở Tây quan vài tháng trở về có khi gầy như sào tre.

Bổ não vóc dáng Lôi Thiết gầy như sào tre, Tần Miễn nhịn không được cười rộ lên.

"Tức phụ, cười gì vậy?" Lôi Thiết đã đứng đằng sau nhìn đối phương một lúc lâu, giờ mới ôn nhu lên tiếng.

Tần Miễn đột nhiên quay đầu, cảm xúc kinh hỉ tô nhiễm đôi mắt càng thêm sáng ngời "Ta còn tưởng hôm nay sẽ không gặp huynh chứ!" Chóp mũi ngửi được mùi máu nhàn nhạt, hiển nhiên hôm nay lại khai chiến. Hai mắt quét lên quét xuống nam nhân, xác định y không bị thương mới an tâm.

"Có thể vào đây bao lâu? Ta nấu lẩu cho huynh."

Lôi Thiết đi qua ôm chặt hắn, dốc sức khoá môi hắn, không nỡ tách ra, nhưng lại không thể không tách "Thêm một lát nữa cần phải ra ngoài."

Tần Miễn buông dao, ôm lấy hông đối phương.

"Nhi tử huynh muốn hai con ngựa non."

Lôi Thiết gật đầu, cằm chạm vào sườn mặt hắn "Ngươi thì sao?"

"Huynh lông tóc vô thương trở về là đủ rồi." Tần Miễn cọ cọ hõm vai y, không muốn buông tay chút nào.

"Yên tâm, ta sẽ không để chính mình bị thương." Lôi Thiết lại hôn hắn một cái "Còn có một đại sự."

"Là chuyện gì?" Tần Miễn nghe ra sự nghiêm trọng trong giọng nói y.

"Trận chiến hôm nay, quân Thổ La dường như biết rõ nhất cử nhất động của quân ta. Ta nghi ngờ đại hoàng tử cấu kết với Thổ La quốc, tiết lộ sơ đồ bố trận hành quân bên ta." Đáy mắt Lôi Thiết chợt lóe một tia sáng lạnh "Đại hoàng tử dã tâm rất lớn, ta lo hắn một kế bất thành, sẽ chuyển sang phái người đối phó ngươi và hài tử. Mấy ngày này nhất định phải cẩn thận."

-Hết chương 190-

191. Chương 191: Ám Sát

Tần Miễn kinh ngạc vô cùng. Nếu đại hoàng tử thật sự cấu kết với địch quốc, chính là tội phản quốc. Nhưng nghĩ kỹ lại, đại hoàng tử có động thái kia cũng không kỳ lạ, bởi vì thân phận đại hoàng tử rất khó xử. Từ xưa đến nay, Đại Hạ quốc lập thái tử theo quy củ lập đích lập trưởng. Đại hoàng tử là trưởng tử do hoàng hậu sở sinh, vốn có ưu thế nhất, ngặt nỗi tiên hoàng hậu đã ly thế, dù mẫu tộc có lòng duy trì nhưng không có người trong hậu cung phối hợp cùng họ, đại hoàng tử vẫn khó mà cất bước. Nhị hoàng tử Trần Thiểm thì khác hẳn, là trưởng tử của hoàng hậu hiện tại, thế trội hơn Trần Sấm, là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất với Trần Sấm. Nếu Trần Sấm không đủ nhẫn nại, rất dễ lựa chọn sai lầm.

"Yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân và hai đứa nhỏ."

Lôi Thiết buông hắn ra "Nên ra ngoài rồi."

Tần Miễn chậm chạp buông hai tay ra. Tuy hai người họ thường gặp mặt trong không gian, nhưng có thể hôn môi đã là rất xa xỉ, càng đừng nói đến làm những chuyện vui thích gì gì.

Lôi Thiết hiểu rõ cảm xúc bốc lên trong ánh mắt đối phương, nụ hôn nồng nhiệt đặt ở nơi mí mắt kia, nói giọng khàn khàn: "Tức phụ, chờ ta trở lại." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Y sợ còn không đi, sẽ nhịn không được áp đảo người mất.

Tần Miễn ngây người một hồi, người nọ đã không còn bóng dáng, bất đắc dĩ bĩu môi, xử lý cho xong số nguyên liệu nấu ăn còn lại rồi ra khỏi không gian.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt cái liền đến sinh thần của Trưởng Tôn Hồng.

Ăn sáng xong, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân thay bộ đồ mới toanh, để thư đồng Bài Binh và Phi Nguyệt cầm lễ vật tặng cho Trưởng Tôn Hồng, bốn người cùng nhau ngồi trên xe ngựa. Bốn hộ vệ chia thành hai tổ bảo vệ trước sau xe ngựa.

Tần Miễn phi thân lên ngựa, đích thân hộ tống hai nhi tử đến phủ Uy Viễn hầu.

Mặc dù là một ngày trời trong, nhưng mặt trời như bị phủ lên tầng lụa mỏng, mông lung mờ ảo, không chút hơi ấm. Gió lạnh khô hanh rét buốt thấu xương, người đi đường bị thổi mặt mày đỏ tái, nét mặt cứng ngắc không có bao nhiêu diễn cảm, mải cúi đầu hấp tấp chạy đi. Ba ngày trước lại đổ trận tuyết thứ hai trong mùa đông, chỉ kéo dài một ngày nhưng vẫn tích một tầng dày cộm. Tuyết trên đường đã được dọn sạch, nhưng mặt đường giống như bị đông lại, cứng càng thêm cứng, tiếng vó ngựa chạy vang giòn giã.

Vừa ra phủ Trấn quốc công không bao xa, Tần Miễn liền nhận thấy vài ánh mắt không có ý tốt trốn ở chỗ tối bắn về phía này, trong mắt xẹt qua nụ cười lạnh.

"Phụ thân." Tần Duệ Kỳ ló đầu ra cửa sổ, như có điều chi.

Tần Miễn cười nhẹ "Yên tâm."

Đầu Tần Duệ Kỳ liền rụt trở vào.

"Có thể thi thố tài năng rồi." Lôi Duệ Lân xoa tay.

Tần Duệ Kỳ nói: "Không thể quá mức."

"Yên tâm đi, ca." Lôi Duệ Lân ngẩng đầu "Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi."

Tần Duệ Lân: "..."

Xe ngựa chạy chừng hai khắc thì tới phủ Uy Viễn hầu. Quản gia Uy Viễn hầu phủ đứng trước đại môn đón khách, khách tham dự phần nhiều là tiểu hài tử giao hảo cùng Trưởng Tôn Hồng, nhân dịp nghỉ tụ tập một hồi. Dù sao cũng là sinh thần của trẻ con, hầu hết nhóm người lớn đưa đứa nhỏ đến, hàn huyên vài câu liền đi.

Hai tiểu hài tử khoảng tám chín tuổi ăn mặc hoa phục thấy xe ngựa phủ Trấn quốc công, cùng nhau lại đây nghênh đón.

"Duệ Kỳ, Duệ Lân đến rồi."

Xe ngựa dừng lại, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân từ hai cửa trái phải của xe nhảy xuống.

Quản gia chạy chậm lại đây "Bái kiến Trấn quốc phu nhân, Tần tiểu công tử, Lôi tiểu công tử."

"Miễn lễ." Tần Miễn cười nói "Bản phu nhân còn có việc, làm phiền quý phủ chiếu cố khuyển tử."

Quản gia vội đáp: "Xin Trấn quốc phu nhân yên tâm."

"Duệ Kỳ, Duệ Lân, ở nhà bằng hữu làm khách không thể quậy phá đâu đấy." Tần Miễn căn dặn hai nhi tử.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hai miệng một lời: "Phụ thân yên tâm."

"Buổi chiều phụ thân lại đến đón các ngươi." Tần Miễn thúc ngựa rời đi.

"Các vị tiểu công tử, mời vào trong."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân gật gật đầu, cùng hai vị khách nhí khác theo quản gia vào phủ.

Trong chính đường đã có bảy tám vị khách nhí, Trưởng Tôn Hồng làm tiểu chủ nhân, đang trò chuyện cùng mọi người. Uy Viễn hầu, Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong ngồi ở một bên, mỉm cười nhìn bọn nhỏ, tán gẫu việc nhà.

Các nha hoàn ra ra vào vào, bưng nước trà, hoa quả và điểm tâm lên.

Thấy bốn tiểu khách nhân Tần Duệ Kỳ tiến vào, Trưởng Tôn Hồng vội vàng ra đón.

"Duệ Kỳ, Duệ Lân, Thế Phương, Việt Thiện, các ngươi đến rồi."

"Trưởng Tôn huynh, sinh nhật vui vẻ. Ta và ca ca chúc ngươi hàng năm có ngày này, tuổi tuổi có hôm nay." Lôi Duệ Lân ôm quyền với Trưởng Tôn Hồng.

Lời nói *** nghịch chọc Uy Viễn hầu, Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc phong đều cười rộ lên.

"Hai vị kia chính là hai vị công tử nhà Trấn quốc công?" Uy Viễn hầu đã qua tuổi sáu mươi, thân hình hơi béo, dù mái tóc hoa râm, sắc mặt vẫn hồng hào, hai mắt có thần, có thể nói càng già càng dẻo dai.

Giọng điệu Trưởng Tôn Hách không che giấu sự tán thưởng "Phải ạ. Hai tiểu tử đó mới sáu tuổi mà đã nhìn ra không phải vật trong ao, cách đối nhân xử thế rất có phong thái hai vị phụ thân."

Uy Viễn hầu cười mà không nói, nhìn về phía tôn tử mình, cảm thấy tôn tử cũng chẳng kém cạnh.

Trưởng Tôn Hồng dẫn Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đến trước mặt ba người Uy Viễn hầu, giới thiệu họ cho tổ phụ.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cùng khom lưng chắp tay "Duệ Kỳ Duệ Lân bái kiến Uy Viễn hầu, bái kiến Mộc quận vương, bái kiến tiểu Hầu gia."

"Mau miễn lễ." Uy Viễn hầu cười từ ái, nói.

"Đa tạ Uy Viễn hầu."

Trưởng Tôn Hồng nói: "Tổ phụ, ta dẫn bọn hắn đi chơi."

Uy Viễn hầu gật gật đầu "Đi đi, chiêu đãi các bằng hữu ngươi cho tốt."

"Dạ."

Uy Viễn hầu thấp giọng nhắc nhở Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong "Hiện tại tình hình vi diệu, cần phải chiếu cố tốt hai hài tử nhà Trấn quốc công, tuyệt không thể để chúng gặp chuyện ở phủ chúng ta."

Trưởng Tôn Hách nói: "Phụ thân an tâm, trong phủ đã sắp xếp chu đáo."

"Vậy là tốt rồi." Uy Viễn hầu nói.

Lo có mặt người lớn, bọn nhỏ sẽ không thể vui chơi thoải mái, Uy Viễn hầu, Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong dặn các khách nhí hãy chơi đùa hết mình rồi rời đi.

Trưởng Tôn Hồng kéo Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đi đến trước mặt các vị khách nhí khác.

“Duệ Kỳ, Duệ Lân, để ta giới thiệu với hai ngươi. Vị này là Trần Bác Nam, nhị công tử phủ Đại hoàng tử vị này là Trần Bội Văn, trưởng tử phủ Nhị hoàng tử vị này là Dương Cẩn Tiên trưởng tử phủ Trung Nghĩa bá…”

Hơn mười tiểu khách nhân ở đây, chỉ có hai người là con nhà bình dân, còn lại đều là đời sau quan to hiển quý.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân tuy hai mà một, đều chắp tay trả lễ.

Chung quy đều là tiểu hài tử chưa lớn, làm quen lẫn nhau rất nhanh, túm tụm một khối, ăn ăn uống uống, nói nói cười cười, náo nhiệt vô cùng.

Chốc lát sau, lại có tám nha hoàn nối tiếp nhau vào, dâng lên một loại điểm tâm màu tím.

Trưởng Tôn Hồng hiến vật quý nói: “Nếm thử tử vân cao lục vị phủ ta đi, đây chính là tay nghề độc môn của một đại trù nhà ta.”

“Vì sao gọi là tử vân cao lục vị?” Trần Bội Văn tò mò hỏi.

Trưởng Tôn Hồng nói: “Bởi vì loại điểm tâm này bình thường chỉ có một hương vị, nhưng nhất phẩm *** tế này lại có sáu loại hương vị, khiến người ăn vào hồi vị vô cùng.”

“Hả? Vậy ta phải nếm thử mới được.” Dương Cẩn Tiên chờ nha hoàn đặt đĩa xuống, liền khẩn cấp vươn tay.

Ánh mắt Tần Duệ Kỳ chợt lóe, thình lình vung tay lên, cái đĩa dưới tay Dương Cẩn Tiên bị hất xuống đất, vỡ nát bấy, điểm tâm rơi rải tán lạc.

“Ngươi làm gì vậy?” Dương Cẩn Tiên tức giận túm lấy vạt áo Tần Duệ Kỳ.

Trưởng Tôn Hồng sửng sốt, vội vàng tiến lên “Cẩn Tiên, khoan nóng giận đã, trong này nhất định có hiểu lầm gì đó.”

Lôi Duệ Lân gạt tay Dương Cẩn Tiên ra “Ca ca ta cứu ngươi một mạng, ngươi nên cảm thấy may mắn mới đúng!”

Tần Duệ Kỳ nhàn nhạt nói: “Điểm tâm có độc.”

Mọi người kinh hãi.

“Cái gì?”

Trưởng Tôn Hồng khiếp sợ không nói nên lời, kinh nghi nhìn điểm tâm rơi rớt trên đất.

Hộ vệ Trưởng Tôn Hách lưu lại bên ngoài vội vã bẩm báo sự việc cho Trưởng Tôn Hách, Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong vội vàng đuổi tới.

“Sao lại thế này?”

Lôi Duệ Lân giương giọng nói: “Trong điểm tâm có độc.”

Trần Mộc Phong ngồi xổm xuống trước mặt Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, trầm ổn hỏi: “Duệ Lân, làm sao ngươi biết?”

Lôi Duệ Lân giơ cổ tay lên, cũng kéo tay áo Tần Duệ Kỳ lên “Đây là vòng tay lão cha tặng cho chúng ta, lúc đến gần độc vật sẽ biến thành màu đen.”

Trần Mộc Phong từng thấy qua vòng tay này, trong ấn tượng là màu trắng ngà, lúc này nhìn lại, vòng tay đã thành màu đen nhạt.

Trưởng Tôn Hách lấy ngân châm ra, cắm xuống điểm tâm rơi dưới đất, quả nhiên ngân châm nhanh chóng biến sang màu đen. Sắc mặt không khỏi đại biến.

Nhóm nha hoàn sợ tới mức quỳ rạp trên đất.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân liếc nhau, đáy lòng minh bạch người hạ độc hơn phân nửa là nhằm vào họ.

Dương Cẩn Tiên ngã mông ngồi dưới đất.

Chung quy đều toàn trẻ con, không biết là ai mở đầu bật khóc thành tiếng, kéo theo các vị khách nhí đều gào thét khóc to.

"Mộc Phong, ngươi chiếu cố bọn họ."

Trưởng Tôn Hách phi thân bay ra ngoài.

Trần Mộc Phong vội vàng trấn an các khách nhí, cau mày. Hôm nay thân phận các khách nhí này đều không tầm thường, bất kể là ai xảy ra chuyện đều gây náo loạn không nhỏ.

Uy Viễn hầu hay tin mà đến, nhìn thấy những vị khách nhỏ khóc thành đoàn, ngay cả trưởng tôn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, chỉ có Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân mặt không đổi sắc an tọa trên ghế, trong mắt đầy tán thưởng.

Trưởng Tôn Hách quay lại rất nhanh, nói nhỏ bên tai Uy Viễn hầu "Một trù nương của trù phòng biến mất, rất có khả năng là thuật dịch dung."

Uy Viễn hầu gật đầu, phân phó nha hoàn dẫn các vị khách nhí đi an ủi, chỉ để lại Trưởng Tôn Hồng, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân.

"Tần tiểu công tử, nghe nói là ngươi phát hiện điểm tâm có độc trước tiên?" Uy Viễn hầu ôn hòa hỏi Tần Duệ Kỳ.

Tần Duệ Kỳ gật đầu.

Uy Viễn hầu nhìn về phía cổ tay nhóc, có lẽ do biểu hiện của đứa nhỏ này rất chững chạc, ông nhịn không được xem nhóc ta thành người lớn mà đối đãi "Lần đầu tiên bản hầu nghe nói thế gian có loại kỳ vật không chạm vào độc vật mà vẫn có thể cảm ứng được độc vật." Dùng lời đại bất kính mà nói thì ngay cả Hoàng thượng cũng không có bảo bối như vầy.

Tần Duệ Kỳ bình thản nói: "Phụ thân từng nói, bất kỳ loại độc vật nào cũng có hương vị, chẳng qua có vài hương vị chỉ khứu giác phi nhân loại mới cảm ứng được. Trong vòng tay này có một chất gỗ đặc thù, có thể mẫn cảm tra xét độc vật. Giống như sáo trúc dùng huấn luyện loài chó, người không thể nghe, nhưng loài chó nghe được."

"Nguyên lai là vậy." Uy Viễn hầu cười cười.

Trần Mộc Phong thầm nhíu mày, hiện cũng không phải lúc truy cứu chuyện vòng tay.

Uy Viễn hầu khen: "Hai tiểu gia hỏa không sợ chút nào sao?"

Lôi Duệ Lân kiêu ngạo nói: "Vì sao phải sợ? Phụ thân nói, mặc kệ là ai dám khi dễ ta và ca ca, người và lão cha đều sẽ báo thù cho chúng ta."

Uy Viễn hầu cười gượng.

Trưởng Tôn Hách đã dùng ngân châm thử xong toàn bộ điểm tâm "Tất cả đều có độc."

"Nói cách khác không phải nhằm vào Dương tiểu công tử. Chẳng lẽ là nhằm vào Uy Viễn hầu phủ chúng ta?" Uy Viễn hầu nhíu mi.

Tần Duệ Kỳ kéo đệ đệ đứng lên "Hầu gia, Duệ Kỳ và Duệ Lân nên cáo từ."

Trưởng Tôn Hách nói: "Phụ thân, ta đưa họ trở về."

Uy Viễn hầu gật đầu, chuyện hôm nay, hiển nhiên Uy Viễn hầu phủ nên tới cửa giải thích và nói lời cảm tạ.

Trần Mộc Phong cũng đi cùng.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân lên xe ngựa phủ Trấn quốc công, xe ngựa xuất phát không bao lâu, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân lại nhận thấy vài đường nhìn từ chỗ tối.

Từ Uy Viễn hầu phủ đến Trấn quốc công phủ phải đi qua một hẻm cũ, bởi vì mấy năm trước kinh thành xây dựng thêm, rất nhiều hộ gia đình vốn sống ở hẻm cũ đều chuyển đi, thế nên người qua lại trong hẻm này cực ít.

Xe ngựa chạy tới chính giữa con hẻm, trong lòng Trưởng Tôn Hách chợt dâng lên cảm giác nguy hiểm, nói to: "Không ổn! Mộc Phong!"

Lời vừa thốt, gần như là đồng thời, hai bên nóc nhà bỗng xuất hiện hai mươi mấy người mặc bạch y, trên đầu bao khăn trùm cũng trắng, tay cầm đao kiếm, sát khí đằng đằng ập tới đây. Chính vì chúng đều vận một thân trắng *** mới có thể hoàn toàn ẩn sau mái nhà và tuyết trắng, Trưởng Tôn Hách nhận thấy sát khí của bọn chúng trước.

"Bảo vệ hai hài tử!" Trần Mộc Phong bỏ lại một câu cho bốn hộ vệ phủ Trấn quốc công, rút bội kiếm ra, phi thân ứng chiến.

Song Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong do tránh làm Hiếu Huệ đế nghi kỵ, võ nghệ đều bình bình. Bị bốn bạch y nhân bức cách xe ngựa càng ngày càng xa.

-Hết chương 191-

---

192. Chương 192: Thân Thế Hé Lộ

Tâm Trưởng Tôn Hách trầm xuống, rõ ràng mục tiêu của đám sát thủ này là Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân. Chỉ trong nháy mắt, y liền đoán được mục đích của người phía sau màn ra tay với Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân: Trấn quốc đại tướng quân.

Võ công bốn hộ vệ phủ Trấn quốc công đều không kém, song phe sát thủ chiếm ưu thế số đông, hơn nữa chiêu thức ác độc, rất nhanh đã bức đến trước mặt xe ngựa.

Trần Mộc Phong đại kinh thất sắc, nếu Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân xảy ra chuyện, trước đừng nói Tần Miễn sẽ không bỏ qua bọn họ, một khi tin tức truyền tới tai Trấn quốc đại tướng quân tại biên quan, thế cục biên quan tất sẽ biến xấu.

Vạn hạnh là Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cũng đủ bình tĩnh, không có khóc lớn hay đại náo, bên trong xe ngựa vẫn im ắng vô cùng.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân xoa tay, đang muốn động thủ, một khí tức quen thuộc giống như tia chớp phóng nhanh tới. Hai huynh đệ thất vọng liếc nhau. Phụ thân đến rồi. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Duệ Kỳ, Duệ Lân, nhắm mắt." Tần Miễn chân đạp hư không, xoay người đáp xuống xe ngựa, bảo kiếm trong tay chém ra, vách một đạo lưu quang.

Bốn sát thủ bạch y cách xe ngựa gần nhất kêu rên thảm thiết, co quắp ngã xuống mặt đất, tắt thở, máu tươi phun ra bắn lên xe ngựa, nhìn mà phát hoảng.

Tần Miễn gật đầu với Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong, tiếp tục đối phó sát thủ bạch y khác.

Đám sát thủ không ai là không võ công cao cường, lại bị Tần Miễn đánh cho tơi bời tan tác, qua hai khắc, ngoại trừ hai tên trọng thương, còn lại toàn bộ tắt thở. Mùi máu tươi tanh nồng nặc tràn ngập cả đường hẻm. "Chừa hai người sống hẳn là đủ chứ?" Tần Miễn nói với Trưởng Tôn Hách.

Trưởng Tôn Hách gật đầu, thở phào một hơi "May mà –"

"Ục! Ục!" hai tiếng, hai sát thủ bạch y miệng phun máu tươi, chặt đứt sinh cơ.

Sắc mặt Tần Miễn khó coi cực kỳ "Uống thuốc độc tự sát."

Trưởng Tôn Hách chau mày, một lúc lâu không nói gì.

"May mà ngươi tới đúng lúc, bằng không hai nhà chúng ta sẽ kết thù rồi."

Tần Miễn giải thích: "Trên đường đến phủ Uy Viễn hầu ta đã phát hiện có người theo dõi nên vẫn luôn ẩn trong góc tối bảo vệ Duệ Kỳ, Duệ Lân."

Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong nhìn nhau. Quả nhiên người đứng sau đám sát thủ này nhằm vào Trấn quốc đại tướng quân, ý đồ ra tay không phải định sát hại Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, có khả năng là muốn dùng bọn nhỏ áp chế Trấn quốc đại tướng quân.

"Trấn quốc phu nhân, chúng ta hãy cùng tiến cung một chuyến." Trưởng Tôn Hách nói.

Tần Miễn gật đầu "Để ta đưa bọn nhỏ về phủ trước."

Hắn đi lên xe ngựa, kéo hai nhi tử vào lòng "Nhi tử ngoan, không có việc gì chứ?"

Chung quy cũng không phải người thường, Tần Duệ Kỳ Lôi Duệ Lân đều lắc đầu, trên mặt và trong mắt không hề có vẻ sợ sệt.

Tần Miễn hôn trán mỗi đứa một cái.

Tần Duệ Kỳ hạ giọng nói ra chuyện vòng tay bị bại lộ, có thể Hoàng đế sẽ muốn có bảo vật như vậy, nhưng tình huống lúc đó nhóc không thể không màng đến tính mạng người khác.

Tần Miễn thiết lập một kết giới cách âm, an ủi: "Không sao. Con trai bảo bối, các ngươi không cần bận tâm vấn đề này. Hai vòng tay quả thật là bảo bối, nhưng ngay cả ta và lão cha các ngươi đều không có, Hoàng đế không thể nào không biết xấu hổ đòi đồ của hai hài tử. Huống chi lão cha các ngươi nay là chủ soái chiến trường, Hoàng đế bợ đỡ chúng ta còn không kịp nữa là."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân sáng tỏ gật đầu, an lòng.

Sau khi cho hai đứa con về nhà, Tần Miễn thay đổi qua loa một chút, cùng Trưởng Tôn Hách, Trần Mộc Phong tiến cung diện thánh.

Hoàng đế đã nhận được tin tức, trấn an Tần Miễn một phen, không hề nhắc gì về chuyện vòng tay, ngoài ban thưởng không ít thứ quý cho Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, còn phái một trăm *** binh thủ vệ phủ Trấn quốc công, cũng điều sáu đại nội cao thủ chuyên phụ trách bảo vệ Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, chỉ cần Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ra ngoài đều sẽ có người theo cạnh bảo hộ.

Không biết là võ nghệ Tần Miễn cao cường dọa đến người đứng sau đám sát thủ, hay do hành động của Hiếu Huệ đế khiến người sau màn cho rằng đã không còn cơ hội xuống tay với Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, sau cũng không còn phát sinh hành vi ám sát ba phụ tử Tần Miễn.

Ước chừng qua nửa tháng, Tần Miễn mới lại nhìn thấy Lôi Thiết trong không gian.

Sác mặt Lôi Thiết vô cùng khó xem.

"A Thiết, xảy ra chuyện gì?"

Lôi Thiết hừ lạnh một tiếng "Trần Sấm thông đồng với địch phản quốc, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, hắn hạ độc dược vào trong cơm canh, nay trong quân đã hơn một vạn người trúng độc, tình thế ác liệt."

Tần Miễn kinh hãi "Là loại độc gì?"

Lôi Thiết: "Không biết. Quân y nói người trúng độc sau khi chết, làn da thối rữa và có tính lây nhiễm. Trước mắt đã có hơn hai mươi người chết, người bị lây nhiễm hơn cả trăm. Quân y chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính, đối với việc giải độc thế nào thì thúc thủ vô sách. Ta đã dùng bồ câu đưa tin đến kinh thành, nhưng đợi Hoàng thượng phái cao thủ giải độc đến thì không kịp nữa."

Tần Miễn nói: "Nhìn huynh đã có chủ ý, muốn ta làm thế nào? Huynh cứ nói."

Lôi Thiết sờ sờ mặt hắn "Ngươi cho ta một loại giải dược tạm thời áp chế độc tính, tốt nhất là có thể ngăn chặn tính lây lan của độc này. Ở bên kia ta sẽ an bài một đại phu giả, làm bộ do hắn nghĩ ra cách. Đợi đến khi cấp báo tới kinh thành, Hoàng đế nhất định sẽ trưng cầu ý kiến của ngươi về cách giải độc, ngươi tự mình đến biên quan một chuyến."

Tần Miễn hơi lo lắng "Người Thổ La quốc nhất định sẽ nhân cơ hội phát động đại tiến công, huynh bên kia có thể chống đến khi ta tới không?"

Lôi Thiết gật đầu "Không tin bản lãnh của tướng công ngươi?"

Hai tai Tần Miễn nóng lên, trừng mắt đối phương một cái.

"Yên tâm." Lôi Thiết vội ôm lấy người, trấn an "Tin tưởng ta."

Từ phòng luyện đan Tần Miễn cầm ra một lọ đan dược giao cho y "Trước tiên pha nước linh tuyền vào nước thường theo tỷ lệ 1:1000, sau đó hoà tan dược hoàn vào nước trên theo tỷ lệ cũng 1:1000 rồi đem cho người trúng độc uống là được."

Lôi Thiết gật đầu, không rảnh nhiều lời, hôn môi hắn một cái rồi biến mất.

Không ngoài dự tính của Lôi Thiết, ba ngày sau, Hiếu Huệ đế triệu Tần Miễn tiến cung.

Tần Miễn thay y phục cáo mệnh, nhanh chóng theo nội thị tiến cung.

Nội thị trực tiếp dẫn hắn đến trước cửa Ngự thư phòng.

"Khải bẩm Hoàng thượng, Trấn quốc phu nhân đã tới."

"Truyền."

"Truyền Trấn quốc phu nhân yết kiến –"

Tần Miễn đi vào Ngự thư phòng, khóe mắt thoáng thấy trong Ngự thư phòng còn có những người khác, đều mặc phục sức thái y.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bình thân."

"Tạ Hoàng thượng."

"Ban ngồi cho Trấn quốc phu nhân." Hiếu Huệ đế hiển nhiên không có tâm tình hàn huyên, trực tiếp phân phó nội thị "Đưa cấp báo cho Trấn quốc phu nhân xem."

"Dạ."

Quân báo là do quân y đọc, Lôi Thiết tự tay viết xuống, bên trong miêu tả chi tiết tất cả bệnh trạng sau khi người bị trúng độc cùng với nhiều loại phương pháp trị liệu hoặc hữu hiệu hoặc không có hiệu quả của quân y.

Tần Miễn nghiêm túc xem, không hề chú ý thấy ánh mắt kinh nghi của một thái y phía đối diện từ lúc hắn vào vẫn luôn đặt trên người hắn, lấp loé bất định, vẻ khiếp sợ cô đọng trên mặt.

Sau khi Tần Miễn xem xong, đưa cấp báo lại cho nội thị.

Lúc này Hiếu Huệ đế mới mở miệng "Hiện tại biên quan đã có mấy vạn tướng sĩ trúng độc, quân tâm rối loạn, tình thế cực kỳ bất lợi cho Đại Hạ. Các khanh có phương pháp gì ứng phó với thứ độc này không?"

Chúng thái y đều cúi đầu không nói.

Hiếu Huệ đế chau mày, bất mãn điểm danh một người "Tần ngự y, khanh có cao kiến gì?"

Tần ngự y Tần Văn Tài vội vàng đứng dậy quỳ xuống, cân nhắc mở miệng "Khải bẩm Hoàng thượng, tuy rằng trong cấp báo miêu tả bệnh trạng người trúng độc rõ ràng thấu đáo, nhưng chúng thần dù sao cũng chưa tự thân chẩn bệnh, do đó vạn vạn không dám vọng ngôn. Vạn nhất có chút sai lầm, phương pháp giải độc của chúng thần có thể trở thành bùa đòi mạng của các tướng sĩ…"

Các thái y khác nhao nhao quỳ xuống, gật đầu phụ hoạ.

Hiếu Huệ đế nặng nề hừ lạnh một tiếng. Ngài còn không hiểu đám thái y này sao? Đơn giản là sợ gánh trách nhiệm mà thôi. Hiếu Huệ đế lòng tràn đầy thất vọng, nhìn về phía Tần Miễn vẫn luôn bình tĩnh.

"Trấn quốc phu nhân cũng *** thông y thuật, có ý tưởng gì không?"

Tần Miễn đứng dậy chắp tay "Khải bẩm Hoàng thượng, tại hạ có chín phần nắm chắc có thể giải được độc này. Nhưng, như lời Tần ngự y nói, chung quy chưa từng chính mắt thấy người trúng độc, hơi chút vô ý chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng. Cho nên tại hạ thỉnh mệnh, tự thân đi biên quan."

"Nắm chắc chín phần?" Hiếu Huệ đế mừng rỡ "Tốt! Trẫm phong khanh làm 'Giám quân đặc sự tòng nhị phẩm' để tiện cho khanh đi lại trong quân. Nếu khanh có thể cứu lại mấy vạn tính mạng tướng sĩ biên quan, trẫm sẽ trọng thưởng hậu hĩ."

Tần Miễn thầm vui vẻ, không ngờ tiến cung còn vớ được chức quan nhị phẩm, chỉ thấp hơn 'Trấn quốc đại tướng quân' nửa cấp.

"Thần tuân chỉ, tạ ơn Hoàng thượng!"

"Trẫm cho khanh một ngày thời gian sắp xếp việc nhà, ngày mai khởi hành đi Tây quan."

"Dạ!"

Tần Văn Tài bất ngờ thỉnh mệnh "Khải bẩm Hoàng thượng, chuyến này Trấn quốc phu nhân đi cũng cần người giúp đỡ, vi thần nguyện ý đồng hành cùng Trấn quốc phu nhân, dốc sức vì Hoàng thượng."

Hiếu Huệ đế xét thấy Tần ngự y là ngự y của ngài, đích thân đến biên quan cũng có tác dụng cổ vũ sĩ khí, bèn gật đầu "Có Tần ngự y cùng đi đương nhiên là không thể tốt hơn. Chẳng qua Tần ái khanh tuổi không còn trẻ, thân thể có chịu nổi không?"

"Tạ Hoàng thượng lo lắng, thân thể thần không có vấn đề."

"Nếu như thế, vậy khanh hãy đồng hành cùng Trấn quốc phu nhân."

"Dạ!"

Một ngày thật sự rất gấp rút, Tần Miễn xuất cung liền nhanh chóng thúc ngựa hồi phủ.

Mấy lần Tần Văn Tài muốn đuổi theo, đều được lý trí kiềm chế tâm tình kích động, vội vã quay về phủ mình, lệnh hạ nhân thu dọn hành trang.

"Cha, ngài định…?" Trưởng tử Tần Văn Tài, Tần Kiệm từ bên ngoài trở về, chú ý tới động tĩnh trong phủ, nghi hoặc hỏi.

Tần Văn Tài đang vội sắp xếp hòm thuốc, cũng không ngẩng đầu lên "Kiệm nhi, ngươi trở lại rồi? Vi phụ sắp đi biên quan một chuyến."

Tần Kiệm kinh hãi "Cha, đi vào thời điểm này sao? Không nói biên quan nhiều nguy hiểm, ngài lặn lội đường xa như thế, thân thể làm sao chịu nổi?"

Tần Văn Tài cười ha ha, *** thần phấn chấn "Lần này đi biên quan, vi phụ đồng hành cùng Trấn quốc phu nhân. Nếu vi phụ dự đoán không sai, rất nhanh là có thể tìm về đệ đệ của ngươi."

"Cái gì? Ngài… ngài nói Trấn quốc phu nhân?" Sắc mặt Tần Kiệm đại biến, tay phải vô tình đụng vào tách trà trên bàn, tách trà rơi xuống đất, nước trà văng khắp nơi.

"Đúng." Tần Văn Tài kích động nói "Ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra hắn chính là đệ đệ mất tích nhiều năm của ngươi, nay chỉ cần tìm thêm chứng cớ…"

Toàn thân Tần Kiệm phát lạnh, tay chân lạnh cóng. Tần Miễn! Không ngờ gã hao hết tâm tư cắt đứt tin tức về Trấn quốc phu nhân, phụ thân vẫn chạm mặt chính diện với nó. Đáng chết! Ý nghĩ muốn giết Tần Miễn xoay quanh thật lâu trong gã.

Tần Miễn cần an bài tổng cộng ba chuyện. Thứ nhất, hai đứa con, trực tiếp gửi đến phủ Trần Mộc Phong nhờ hắn ta chăm sóc. Tin rằng bất kể là Mộc quận vương phủ hay Minh thân vương phủ, Hoàng đế đều sẽ đem hai đứa như tròng mắt mà bảo hộ. An nguy của hai đứa nhỏ không cần lo lắng. Thứ hai, tiệm dược và cửa hàng trang sức Thứ ba chính là Trấn quốc công phủ.

Trừ hai hai tử cứ nằng nặc muốn theo hắn đến Tây quan, Tần Miễn phải phí chút miệng lưỡi thuyết phục các nhóc, toàn bộ đều an bài thuận lợi.

Sáng sớm hôm sau, một trăm *** binh Hiếu Huệ đế đích thân chọn lựa hộ tống Tần Miễn và Tần Văn Tài giương roi thúc ngựa chạy tới Tây quan.

Xe đi là xe ngựa lớn nhà Tần Miễn, hiệu quả giảm xóc cực tốt, hơn nữa Tần Miễn khắc trận pháp gia tốc trên xe, chạy không chậm hơn người cưỡi ngựa bao nhiêu.

Vừa chạy là chạy cả ngày. Tới lúc trời tối đen, đội ngũ mới dừng lại. Đoàn người đóng trại tại vùng ngoại ô, châm đống lửa, đều chỉ ăn lương khô.

Mai phục trong rừng khiến Tần Miễn im lặng cười lạnh.

'Vù' một tiếng! Một mũi trên sắc nhọn từ trong rừng bắn ra, nhắm thẳng vào hắn.

Tần Văn Tài đại kinh thất sắc, theo bản năng nhào qua che chắn "Cẩn thận!"

Một trăm *** binh không phải bất tài, lập tức tiến lên lùng bắt, dễ dàng thu phục mười sát thủ. Thủ lĩnh đội hộ vệ điều động một *** binh trở lại kinh thành, báo tin cho Hiếu Huệ đế.

"Tần ngự y, ngài làm vậy là?" Đối với hành động vừa rồi của Tần Văn Tài, Tần Miễn bất ngờ không thôi.

Một ngày này ngồi chung xe với Tần Miễn, tâm tình Tần Văn Tài có thể đánh đồng với 'cận hương tình khiếp', chần chờ mấy lần đều không dám hỏi ra miệng nghi vấn trong lòng, việc sát thủ ám sát Tần Miễn khiến ông hạ quyết định.

"Trấn quốc phu nhân, xin thứ cho lão phu mạo muội, không biết lệnh tôn và lệnh đường quê quán ở đâu?"

Tần Miễn lắc đầu "Ta không có cha nương."

"Vậy sao?" Tần Văn Tài kích động đến hai tay phát run "Ngươi… Ngươi không cảm thấy diện mạo của ngươi có chút tương tự lão phu sao?"

Tần Miễn sửng sốt, cẩn thận đánh giá Tần Văn Tài, lắp bắp kinh hãi, tướng mạo hai người họ quả thật giống nhau đến bốn năm phần. Nghĩ đến một người có diện mạo tương tự hắn từng gặp rất lâu trước kia là người ở kinh thành, trong lòng nảy ra một suy đoán.

"Ý ngài là?"

Tần Văn Tài hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Nếu thắt lưng bên trái và đằng sau vai phải ngươi đều có một nốt ruồi nhạt màu, vậy ngươi chính là đích tử đã mất tích nhiều năm của ta, tên nó cũng là Tần Miễn."

-Hết chương 192-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

193. Chương 193: Gặp Lại

Năm đó tại kinh thành, khi gặp được người trẻ tuổi có dung mạo tương tự mình kia, Tần Miễn đã tưởng tượng đến tình cảnh tương lai chạm mặt người nhà nguyên chủ, thế nên lúc này hắn không cảm thấy bất ngờ, cũng không hề kích động chút nào, nếu nói có tình cảm với Tần Văn Tài thì càng không có khả năng.

Hắn vô cùng bình thản "Thắt lưng bên trái của ta quả thật có một nốt ruồi, về phần sau vai phải có hay không cũng không rõ."

Tần Văn Tài suýt nữa buột miệng nói ra 'Thử xem là biết', nhưng đối phương tuy là nam tử, lại có thân phận phu nhân Trấn quốc công, không thể mạo phạm.

"Nhất định có… Vẻ ngoài ngươi và ta giống nhau như thế, trùng hợp thắt lưng phải còn có nốt ruồi, chỉ hai điểm này cũng đủ để chứng minh vấn đề" Ngữ khí Tần Văn Tài rất chắc chắn, hai mắt ngấn ánh nước, tầm mắt đặt lên Tần Miễn không nỡ dời đi.

Tần Miễn hơi không được tự nhiên, rũ mi xuống. Nhi tử thật sự của Tần Văn Tài đã chết, hắn mới có cơ hội chiếm dụng cơ thể này. Bảo hắn thật lòng thật dạ nhận Tần Văn Tài làm cha, hắn có phần làm không được. Thứ nhất, hắn sẽ không chiếm lợi của một người chết, hưởng thụ tình thân không thuộc về hắn Thứ

hai, hắn không sao mở miệng gọi một nam nhân xa lạ là cha được Thứ ba chính là hắn có tư tâm, giống như Lôi Thiết, hắn không muốn có thêm nhiều người nhà hơn nữa, dẫn ra nhiều phức tạp hơn nữa. Lúc trước, người trẻ tuổi kia hơn phân nửa cũng hoài nghi thân phận của hắn, lại không chủ động nhận quen, có thể thấy người nọ không hoan nghênh hắn trở về Tần gia, chắn hẳn tình trạng trong Tần gia cũng thực phức tạp. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Văn Tài than nhẹ một tiếng "Ngươi tới kinh thành lâu như vậy cũng không chủ động về nhà, ta suy đoán rất có thể là ngươi không có ký ức trước kia, quả nhiên… Ngươi…"

Tần Miễn lễ phép mà xa cách ngắt lời ông "Tần ngự y, hết thảy vẫn nên đợi đến Tây quan lại nói. Được không?" Hắn phải hỏi Lôi Thiết sau vai phải hắn có nốt ruồi hay không đã rồi mới tính.

Tần Văn Tài đã có chín phần chắc chắn đối phương là nhi tử mình, tâm sự tán hơn phân nửa, tâm tình vô cùng tốt gật đầu "Được, được…"

Vung roi thúc ngựa mấy ngày, đoàn người tới được Túc thành Tây quan vào lúc gần giữa trưa. Túc thành vẫn chưa có tuyết rơi, nhưng khí hậu bên này khắc nghiệt hơn kinh thành nhiều, gió rét lạnh mà khô hanh giống như từng nhát dao quét vào mặt, trên đường mặt mũi người đi đường bị đông lạnh đến đỏ bừng, mặt, cổ, tay, mắt cá chân, chỉ cần có một chỗ không được che kín, gió lạnh sẽ man ngoan xâm nhập, rét buốt cắt da cắt thịt. Tần Miễn vốn tưởng chiến tranh bùng nổ, nhà dân và cửa tiệm làm ăn buôn bán trong thành đều sẽ đóng kín đại môn không ra khỏi cửa, cả thành quạnh quẽ tiêu điều, nhưng vào thành lại phát hiện nơi đây vẫn náo nhiệt như trước, khói lửa biên quan dường như không mảy may ảnh hưởng đến họ. Những quầy hàng nhỏ ven đường bày bán đủ các món ăn bình ăn, nồi lò bốc khói nghi ngút, theo gió bay xa, pha lẫn mùi thơm bánh bao, bánh nướng, khoai nướng,… khiến người thèm nhỏ dãi, thân thể tựa hồ cũng nóng hầm hập.

Chúng tiểu nhị đầu đội mũ nỉ, thân mặc áo bông dày, thắt lưng dùng rơm hoặc vải bố nịt chặt, hai tay luân phiên đút vào ống tay áo, há miệng thét to, thở ra từng luồng khói trắng.

"Bánh bao, bánh bao nóng hổi đây!"

"Khoai nướng vừa thơm vừa ngọt nè, đảm bảo ăn một củ còn muốn củ thứ hai!"

"Mì thịt bò đây, vừa thơm vừa ngon, ăn một chén có thể no tới tối!"

"…"

Tần Văn Tài tán dương: "Nhờ có Trấn quốc đại tướng quân anh dũng thiện chiến, quản lý thuộc hạ nghiêm khắc nên lão bá tánh mới có thể an cư lạc nghiệp như lúc trước."

Tần Miễn như được hưởng sái vinh quang, khiêm tốn cười cười "Tần ngự y quá khen."

Thủ lĩnh đội hộ vệ giục ngựa đến bên xe ngựa, khách khí nói: "Tần đại nhân, Tần ngự y, phải phiền nhị vị vất vả thêm chốc lát, chúng ta đi thẳng đến binh doanh." Suốt một đường này, Tần Miễn chưa từng kêu khổ, càng không làm khó bọn họ, lại còn chia chao mang theo cho họ ăn với lương khô, ấn tượng của toàn đội hộ vệ với Tần Miễn đều rất tốt.

Tần Miễn biết những người này cũng muốn báo cáo kết quả, tất nhiên sẽ không làm họ khó xử, gật đầu "Được, cực khổ cho chư vị rồi."

Đoàn ngựa thẳng tiến đến cửa thành phía tây, người qua đường vừa thấy là quan binh, tự giác lui sang vệ đường hai bên, nhường đường cho họ.

Túc thành hiện có hai quân doanh, một ngoài thành, một trong thành. Trước đó có tin thắng lợi truyền về kinh thành, đại quân biên quan đã xâm nhập vào lãnh thổ Thổ La quốc gần năm mươi dặm, đánh hai mươi vạn đại quân Thổ La tơi bời tan tác, chiếm được bốn thành lớn phe địch. Nay hai quân đang giằng co tại ải Đồ Long, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát động tổng tiến công. Mà quân doanh trong thành hiện chuyên dùng để bố trí cho tướng sĩ bị trúng độc.

Bởi vì chiến sự khẩn cấp, đang lúc cần nhân thủ, trừ sáu vị quân y, Lôi Thiết chỉ sắp xếp một trăm binh lính ở đây hỗ trợ quân y chăm sóc người bệnh.

Sau khi thủ lĩnh đội hộ vệ cho đội trưởng phụ trách binh doanh xem lệnh bài, đội trưởng lập tức phái hai người chạy tới binh doanh ngoài thành, bẩm báo với Trấn quốc đại tướng quân Lôi Thiết.

Tuy Tần Miễn nóng lòng gặp Lôi Thiết, nhưng việc cứu chữa các tướng sĩ trúng độc quan trọng hơn, cùng Tần ngự y ngồi thở lấy hơi chốc lát, uống một hớp trà nóng hoà hoãn, liền đi xem bệnh cho tướng sĩ.

Hơn một vạn người nằm bất động, chen chúc trong hơn hai mươi lều trại, hơi thở yếu ớt, mặc cho ai nhìn, tâm tình đều không khỏi nặng nề. May mắn là, tuy các tướng sĩ không thể cử động, nhưng khí sắc coi như không quá tệ. Đan dược Tần Miễn đưa cho Lôi Thiết hiệu quả rõ rệt.

Chỉ là, mỗi khi nghe tiếng trống trận xa xa vang rền, chúng tướng sĩ không ai không nôn nóng khó chịu, hận không thể lập tức đứng lên gia nhập cuộc chiến, ngặt nỗi tình trạng thân thể không cho phép, ít nhiều đều có chút nản lòng thoái chí.

Biết được Tần Văn Tài là ngự y chuyên chúc xem bệnh cho Hoàng thượng, ánh mắt mọi người đều dấy lên ánh sáng. Tần Miễn tuổi còn nhỏ, tuy cũng là cố ý đến trị liệu cho họ, song gần như không ai để ý tới hắn.

"Tần ngự y, ngài xem thử, bọn họ trúng là loại độc gì?" Vu đại phu là một trong các quân y lưu lại binh doanh trong thành, vì trường kỳ vất vả, nét mặt nhuốm vẻ mệt mỏi, nhưng trong thành nhân thủ thiếu thốn, không thể không cố chống.

Tần Miễn đến gần quan sát tình trạng người bệnh, sắc mặt trắng bệch, môi biến thành màu đen, làn da tái xanh sưng tấy, còn có một số mạch máu phồng lên, cảm giác của người trúng độc hầu như đều là toàn thân mệt mỏi, phản ứng trì trệ.

Một quân y khác niết niết bả vai đau nhức, nói: "Mấy ngày trước, đại tướng quân tìm được một vị thần y, thuận lợi áp chế độc tính của họ, sau khi uống thuốc thì làn da không còn thối rửa nữa, cũng không lây lan cho ai. Chỉ tiếc vị thần y kia tính tình cổ quái, ở binh doanh nửa ngày rồi không thấy tăm hơi đâu nữa."

Tần Văn Tài nhìn sang Tần Miễn, ý hỏi. Tuy rằng Hiếu Huệ đế không nói rõ, nhưng lần này đến Tây quan, Tần Miễn là người chủ đạo, ông chỉ phụ trợ cho nó.

Tần Miễn biết mình trẻ tuổi, không dễ khiến người tin phục, cũng không để ý, gật gật đầu với ông.

Tần Văn Tài nói "Khó trách vừa rồi lão phu thấy khí sắc họ đều không quá tệ. Xem bệnh trạng này thì rất giống — mà thôi, để lão phu bắt mạch rồi nói."

Ông cũng không chú ý, trực tiếp quỳ một gối xuống đất cạnh giường bệnh, cầm lấy cổ tay người bệnh, nhắm mắt gần nửa khắc, lại đến bắt mạch cho vài người nằm gần đó, thời gian bắt mạch đều hơi lâu.

Tướng sĩ chung quanh đều khẩn trương nhìn ông, thầm cầu nguyện vị ngự y này có thể chữa khỏi cho bọn họ, để họ có thể xông pha chiến trường lần nữa.

Tần ngự y nói: "Nếu lão phu chẩn đoán không lầm, độc bọn họ trúng là một loại kỳ độc của người Thổ La quốc có tên 'Bán mệnh(1)'. Lão phu hỏi ngươi, người bị trúng độc có phải ban đầu luôn cảm thấy trong cơ thể như có con quái vật vô hình, im hơi lặng tiếng hút máu mình, thân thể dần dần phát lạnh?"

Vu đại phu mừng rỡ "Phải, Tần ngự y không hổ là hậu duệ của y dược thế gia. Nếu Tần ngự y nhận biết được độc này, chắc hẳn cũng có biện pháp giải độc?"

Mấy vị quân y đều kinh hỉ xúm lại đây.

Tần ngự y rất cẩn thận, không lập tức tỏ thái độ, mà nói với Tần Miễn: "Tần đại nhân, mời ngươi thử một lần."

Tần Miễn rất trẻ. Mấy quân y đều không thèm nhìn hắn chẩn mạch cho các vị tướng sĩ.

Tần Miễn đứng lên "Loại độc này tên gọi là gì thì ta không biết, nhưng ta biết cách giải độc thế nào. Như vầy đi, ta khai phương thuốc trước, Tần ngự y xem coi có được hay không."

Vu đại phu há mở miệng định nói, bị Tần Văn Tài ngăn lại.

"Được."

Vu đại phu liền từ bỏ ý tưởng phản đối. Nói một câu không dễ nghe, lỡ như Tần Miễn và Tần Văn Tài chữa chết người cũng không liên quan gì đến ông, nếu Tần Văn Tài không cho ông nói chen vào, ông hà tất chọc cho mình một thân tanh hôi.

Bàn bên cạnh có văn phòng tứ bảo, dược đồng thông minh chạy tới mài mực.

Tần Miễn nhấc bút lông, lưu loát viết xuống một phương thuốc, đưa cho Tần Văn Tài.

Các vị quân y đều lại gần xem, phương thuốc tổng cộng có hai mươi mấy loại dược liệu, một dược liệu trong đó vậy mà là nước tiểu trâu.

"Này..."

Tần Văn Tài lại mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu "Nước tiểu của trâu có thể trị phù thũng, trướng bụng, dùng ở đây rất thích hợp. Trong Thiên kim dược phương thời Hoài Nam triều từng có ghi chép."

Các quân y không có lời nào để nói, Tần ngự y xuất thân từ y dược thế gia, nghe nói tám đời trước của Tần gia đều từng xem bệnh cho Hoàng đế, gia học sâu xa, có được bậc y thư như Thiên kim dược phương mà họ chỉ có thể nghe, vô duyên nhìn thấy cũng không đáng ngạc nhiên.

Tần Văn Tài tán thưởng nhìn Tần Miễn, đi đến trước bàn, cũng khai một phương thuốc.

"Tần đại nhân hãy xem. Lão phu cho rằng phương thuốc này sẽ có hiệu quả càng nhanh, chỉ tiếc một vị thảo dược trong đó là cây gai biển chỉ sinh trưởng trong nội cảnh Thổ La, ở Đại Hạ quốc rất ít dùng đến."

Sau khi Tần Miễn xem xong, nhìn trái nhìn phải, trên mặt lộ vẻ chần chờ.

Tần Văn Tài cảm thấy kỳ lạ "Lão phu không có gì là không thể công khai. Tần đại nhân có chuyện cứ nói thẳng."

Tần Miễn vẫn ra hiệu ông và vài vị quân y đến một góc, tránh đi các vị tướng sĩ.

"Nếu Tần ngự y khai phương thuốc này là vì giải độc 'Bán mệnh', ta có thể khẳng định độc họ trúng không phải là 'Bán mệnh'. Nếu thật sự dùng cây gai biển, trong vòng nửa canh giờ, thân thể và *** thần người bệnh quả thật có thể khôi phục như bình thường, thế nhưng nửa canh giờ sau, họ sẽ độc phát thân vong."

"Cái gì!" Mấy vị quân y đại kinh thất sắc.

Tần Văn Tài cũng thấy khó tin "Ý ngươi là..."

Tần Miễn bình tĩnh nói: "Loại độc này rõ ràng là 'Bán mệnh' đã bị cải biến, nếu dùng cây gai biển sẽ trúng gian kế của địch."

Bên ngoài lều chợt vang lên thanh âm vang dội của thủ vệ.

"Tham kiến đại tướng quân!"

Tim Tần Miễn tâm đập bang bang, quay đầu nhìn về phía cửa lều trại.

Rèm cửa bị xốc lên, Lôi Thiết một thân khôi giáp, sải bước tiến vào, đôi mắt sâu thăm thẳm ôn hoà dừng tại hắn.

-Hết chương 193-

Chú giải:

(1) Từ 'bán mệnh' này ý là một nửa sinh mạng

---

194. Chương 194: Giải Độc

"Bái kiến Trấn quốc đại tướng quân." Tần Văn Tài và các vị quân y đồng thời hành lễ.

"Miễn lễ."

Tần Miễn lấy công văn bổ nhiệm 'Giám quân đặc sự' Hiếu Huệ đế ban cho hắn ra đưa Lôi Thiết, trong mắt hàm chứa ý trêu tức "Trấn quốc đại tướng quân, đây là thư bổ nhiệm của hạ quan."

Lôi Thiết xem qua công văn, khẽ gật đầu, đứng giáp mặt với hắn, khẩu khí giải quyết việc công "Tần đại nhân, tình hình các tướng sĩ thế nào?"

Tần Miễn lần lượt nói ra phán đoán của mình và Tần Văn Tài. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Vu đại phu nói: "Đại tướng quân, vấn đề trước mắt là ý kiến Tần đại nhân và Tần cũng không thống nhất. Ngài thấy thế nào?"

Lôi Thiết: "Mấy ngày nữa bản tướng quân sẽ phát động một trận tổng công Thổ La quốc. Nếu hơn một vạn tướng sĩ có thể khỏi hẳn chính là cách động viên sĩ khí tốt nhất. Nên bản tướng nhiều nhất chỉ có thể cho các ngươi hai ngày thời gian."

Tần Miễn và Tần Văn Tài liếc mắt nhìn nhau.

Tần Văn Tài chung quy đã ăn cơm vài chục năm(1), suy ngẫm một lát, nghĩ ra biện pháp, nói với Tần Miễn "Tần đại nhân, ngươi xem cách này thế nào? Lão phu có thể phối ra loại độc 'Bán mệnh' này, mang độc kia đút cho động vật ăn, rồi dùng phương thuốc của ta thử giải độc xem nó có hữu hiệu hay không. Vậy sẽ không cần mạo hiểm tính mạng của các tướng sĩ." Tần Miễn gật đầu "Tần ngự y nói có lý, cứ theo như lời ngài mà làm."

Các quân y đều không có ý kiến. Hiện cũng chẳng còn ai khác biết giải độc nào, đành làm như thế.

Lôi Thiết nói với sáu quân y: "Các ngươi tiếp tục vất vả thêm vài ngày. Chờ cuộc chiến này qua, bản tướng quân đương nhiên sẽ tấu rõ cùng Hoàng thượng, luận công ban thưởng cho các vị."

Mấy quân y mừng rỡ, cùng nói: "Dạ, đa tạ đại tướng quân!"

Lôi Thiết cử ra vài binh sĩ để Tần Văn Tài sai khiến làm chân chạy việc, ra hiệu một ánh mắt với Tần Miễn, hai người cùng nhau ra khỏi quân trướng.

Thủ lĩnh đội hộ vệ vẫn luôn chờ bên ngoài, thấy Lôi Thiết bận rộn xong chuyện quan trọng, lúc này mới tiến lên hành lễ và phục mệnh.

"Các vị một đường vất vả. Người đâu, dẫn chư vị đội hộ vệ đi xuống nghỉ ngơi dùng bữa."

"Dạ" Lôi Tần Trung nhanh chóng tiến lên.

Tần Miễn gọi Lôi Tần Trung lại "Trong xe ngựa có chút đặc sản, ngươi phân một ít cho đội hộ vệ, chiêu đãi họ thật tốt."

"Dạ!"

Thủ lĩnh đội hộ vệ chắp tay cáo lỗi với Tần Miễn, Lôi Thiết, cùng Lôi Tần Trung rời đi.

Lôi Thiết lập tức kéo Tần Miễn đến một trướng bồng nhỏ hơn khác.

Tần Miễn còn chưa đứng vững, miệng liền bị bờ môi nóng rực bịt kín, bèn vòng hai tay ôm cổ nam nhân, không cam tâm yếu thế phản kích lại.

Thật lâu sau, hai người mới thở gấp tách ra, một sợi chỉ bạc lưu luyến không rời nối liền môi cả hai. Tim Tần Miễn đập nhanh hơn, vội vươn tay quệt đi, tai nóng như lửa đốt.

Lôi Thiết ôm người vào lòng, hai ngón tay niết nhẹ vành tai hắn "Tức phụ, trên đường đi có thuận lợi?"

"Thuận lợi lắm. Huynh thì sao? Không có bị thương chứ?" Ánh mắt Tần Miễn quét lên quét xuống kiểm tra người đối phương.

Lôi Thiết lắc đầu "Hoàng thượng có nói ngươi ở biên quan bao lâu không?"

"Chưa nói, chắc ta muốn ở lại bao lâu cũng được nhỉ? Nếu huynh có thể giải quyết xong Thổ La quốc trước năm mới, hai ta cùng nhau trở về." Tần Miễn chờ mong nói.

Lôi Thiết gật đầu không do dự "Ừ."

"Chuyện Đại hoàng tử có kết luận chưa?" Tần Miễn truyền âm hỏi.

Lôi Thiết: "Hôm trước vừa nhận được mật lệnh của Hoàng thượng, vì phòng ngừa quân tâm rối loạn, tạm thời giam lỏng Đại hoàng tử."

Nghĩ đến Đại hoàng tử, Tần Miễn khinh thường bĩu môi "Huynh nhất định phải cho người trông coi hắn thật kỹ đấy, đừng để vào lúc này lại phát sinh biến cố, chậm trễ chúng ta về nhà."

"Yên tâm." Lôi Thiết sờ sờ bụng hắn "Vẫn chưa ăn cơm?"

"Vừa vào thành thì trực tiếp tiến thẳng đến đây." Tần Miễn tựa vào ngực y "Huynh không biết đâu? Dọc đường ta luôn ngồi chung xe với Tần ngự y, muốn lén ăn vụng chút gì cũng không tiện."

Lôi Thiết cười khẽ "Vất vả. Ta đã cho người đi chuẩn bị cơm canh, chốc lát cùng ăn với ngươi."

"Huynh không cần ra ngoại thành hả?" Tần Miễn cao hứng hỏi.

Lôi Thiết sờ sờ mặt hắn "Vẫn có thời gian bồi ngươi ăn cơm."

Hai phu phu ăn một cái lẩu đơn giản trong lều, Lôi Thiết vội ra thành, trở lại doang địa trong biên cảnh Thổ La.

Tần Miễn cũng bận rộn, sai người mau chóng chuẩn bị đủ dược liệu trong phương thuốc, sau đó đi giúp nhóm Vu đại phu chiếu cố bệnh nhân.

Thêm Tần Miễn và Tần Văn Tài, trong binh doanh cũng chỉ có tám đại phu, không đủ nhân lực khử độc cho hơn một vạn người. Tần Miễn dứt khoát ứng ra một số bạc, thừa lúc còn sớm, thuê hai mươi đại phu và một trăm dược đồng của các tiệm thuốc ở Túc thành.

Tần Văn Tài dặn người chuẩn bị đủ số dược liệu mình cần, nắm chặt thời gian ăn một bữa cơm nóng, lại cố ngủ một canh giờ, dưỡng đủ *** thần rồi giam mình trong một lều trại nhỏ điều phối độc 'Bán mệnh', không cho bất kỳ ai vào quấy rầy.

Một canh giờ sau khi trời tối hẳn, ông mới ra khỏi lều, sai người gọi Tần Miễn đến.

Sáu quân y và đội trưởng binh doanh nghe tin, cũng đi cùng.

Tần Văn Tài chỉ vào chất lỏng màu nâu đỏ đựng trong bát sứ trắng nói: "Đây chính là 'Bán mệnh'. Trạng thái sau cùng của bán mệnh là dạng bột, bởi vì lát nữa phải đút cho động vật ăn, lão phu tỉnh lược bước sau cùng, cũng không ảnh hưởng đến độc tính."

"Chúng ta mau thử nghiệm xem." Vu đại phu sai binh sĩ chộp một con thỏ sống từ nhà bếp đến.

Tần Văn Tài cũng bưng giải dược ông phối qua, cũng ở dạng lỏng.

Mọi người trong lều đều hồi hộp đến mức quên cả thở.

Tần Văn Tài ra hiệu cho binh lính, binh lính ôm con thỏ, tách miệng nó ra.

Dược đồng múc một thìa độc dược cẩn thận đổ vào miệng thỏ. Hình thể thỏ nhỏ hơn con người rất nhiều nên nó cũng không rót nhiều.

Binh lính chậm rãi đặt con thỏ xuống đất.

Chốc lát sau, tứ chi con thỏ vô lực, lảo đảo một chút, ngã nghiêng dưới đất, hấp hối.

Tần Văn Tài lập tức phân phó "Giải độc."

Dược đồng lại đút cho con thỏ một thìa giải dược ông vừa điều phối.

Con thỏ ăn giải dược vào, *** thần dần dần khôi phục, gần nửa canh giờ sau, *** thần phấn chấn, thích thú nhảy nhót khắp lều, nào ngờ qua khoảng nửa canh giờ tiếp theo, không hề báo trước té trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, bất động tại chỗ.

Chết!

Tần Văn Tài hít một ngụm khí lạnh, thầm thấy may mắn và nở một nụ cười cảm kích với Tần Miễn. May mà có đối phương, bằng không chỉ sợ tính mạng của hơn vạn tướng sĩ sẽ kết thúc trong tay ông.

Sáu người Vu đại phu trợn mắt há hốc mồm, lúc này mới hoàn toàn tin phục Tần Miễn.

"Tần đại nhân, bội phục!"

"Chư vị coi trọng tại hạ." Tần Miễn nghiêm mặt nói "Dược liệu cần cho giải dược ta đã sai người chuẩn bị đủ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức cho người điều chế, giải độc cho các vị tướng sĩ."

"Vâng!"

Tần Miễn phân phó đội trưởng "Lập tức ra thành báo việc này cho Trấn quốc đại tướng quân Ngoài ra, phái người giám thị chặt chẽ địa điểm sắc thuốc, phòng ngừa kẻ xấu lại nhân cơ hội làm loạn."

"Dạ!" Đội trưởng tin phục nhận lệnh mà đi.

Tần Miễn hơi không yên lòng, trốn ở chỗ tối, tự mình giám thị mọi người dùng mấy trăm nồi lớn sắc thuốc, cũng thừa dịp người không chuẩn bị đổ một giọt nước linh tuyền vào từng nồi, giúp các tướng sĩ khôi phục thể lực và *** thần nhanh hơn.

Sau khi thuốc sắc xong, hắn sai phái tất cả đại phu và dược đồng đút các tướng sĩ uống chén thuốc.

Bận rộn xong thì đã đến nửa đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tần Miễn bị tiếng quát tháo hưng phấn ngoài trướng bồng đánh thức, ra ngoài thì thấy hơn vạn tướng sĩ đang thao luyện tại sân tập trung. Một vị tướng quân đứng trên đài điểm tướng, mặt mày tươi cười, đang nói gì đó.

Tần Văn Tài đi lại đây, cười nói: "Tỉnh rồi? Tất cả tướng sĩ đều bình phục rất nhanh, dưỡng thêm hai ngày là có thể ra chiến trường. Trấn quốc đại tướng quân sai người truyền lời, nói hai chúng ta và sáu vị quân y khác tranh thủ nghỉ ngơi hôm nay, sáng mai chuyển đến binh doanh ngoài thành hỗ trợ."

Mấy người Vu đại phu đều đi tới, rất nhiệt tình với Tần Miễn.

"Rốt cuộc có thể buông lỏng rồi. Tần đại nhân, Tần ngự y, chúng ta muốn mời hai vị ăn bữa trưa, đón gió tẩy trần cho hai vị. Không biết hai vị đại nhân có thể cho chúng ta mặt mũi không?"

Tần Miễn vốn định ăn sáng xong sẽ ra binh doanh ngoài thành luôn, nhưng nhìn ra họ có ý giao hảo, cự tuyệt cũng không tốt.

"Được, khiến các vị tốn kém rồi."

Sáu vị quân y rời đi, Tần Miễn và Tần Văn Tài cùng nhau viết một tấu chương về việc giải độc, để binh dịch tám trăm dặm khẩn cấp mang đến kinh thành.

Giữa trưa, Tần Miễn, Tần Văn Tài và sáu quân y cùng nhau ăn một bữa cơm tại tửu lâu trong thành.

Tần Miễn thu dọn mấy thứ gọn nhẹ, nhờ người trong quân phái binh lính dẫn đường hắn đến quân doanh ngoại thành.

Tần Văn Tài biết được việc này, đề xuất muốn đi cùng.

Tần Miễn đoán ông nóng lòng muốn biết sau lưng hắn có nốt ruồi không, không có cự tuyệt. Chào hỏi các quân y, hai người đi trước một bước.

Đến cửa thành, trình công văn có ấn ngọc tỷ cho binh sĩ thủ thành xem, binh sĩ lập tức mở cổng ra.

Tuấn mã phi nhanh chạy đi, không đến nửa canh giờ, Tần Miễn từ cửa sổ xe nhìn quân trướng xa xa tựa như những cây nấm, bên môi nhoẻn cười.

Tần Văn Tần biết nhất định là hắn đang nhớ Lôi Thiết. Về chuyện nhi tử mình ăn ở cùng một nam nhân, ông cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng giờ Tần Miễn vẫn chưa thừa nhận người cha này, ông không thể nói gì nhiều về việc này, chỉ đành thầm than một tiếng trong lòng.

Càng gần, 'nấm' lại càng nhiều. Trước quân doanh có một vòng giáo gỗ bén nhọn dùng làm vòng phòng hộ, mở một cửa ở giữa, bốn binh lính đứng thủ hai bên, dùng trường thương ngăn họ lại.

"Người tới là ai?"

Tần Miễn lại trình công văn, đoán chừng trước đó Lôi Thiết đã dặn dò, một sĩ binh trong đó khách khách khí khí đưa hắn tới một quân trướng chính giữa cụm 'nấm'. Trước quân trướng có bốn binh lính thủ vệ.

"Tần đại nhân, đây chính là quân trướng của đại tướng quân, xin mời tự nhiên. Tần ngự y, trướng bồng của ngài ở bên cạnh, mời."

Tần Miễn vào quân trướng, chính giữa lều là một bàn dài, trên bàn bày một bàn cát thật lớn, quanh bàn có mười ghế bành, quân trướng này hơn phân nửa còn kiêm luôn nơi nghị sự. Hai bên bàn dài, mỗi bên kê một chậu than, hiện chưa đốt lửa. Trong lều kê cố định một cái giường, hay nói chính xác hơn là giường sàn, trên sàn lót vài tấm đệm da thú mềm vài và một tấm chăn bông, hơi ngổn ngang, có thể thấy chủ nhân lúc đi rất vội vàng.

Tần Miễn nhờ hai binh lính phụ chuyển mấy thứ trên xe ngựa vào quân trướng, rồi biếu cho họ ít chao. Hai binh lính vừa đi, hắn liền lười biếng nằm ngã xuống giường sàn, từ chăn mền ngửi được khí tức giá lạnh đặc biệt của Lôi Thiết. Khẳng định y đang có chính sự cần làm, hắn chỉ có thể đợi Lôi Thiết trở về.

Lôi Thiết làm việc xong trở lại lều, liếc mắt liền thấy một người nằm nghiêng trong ổ chăn, ôm gối đầu vào lòng ngủ vùi say sưa, cánh môi khẽ nhếch, khóe miệng còn chảy một hàng nước miếng.

Y nhẹ nhàng đi tới, hai tay chống ở hai bên người tức phụ, cúi lưng khoá môi đối phương.

"Ưm… Ừm?" Tần Miễn không cần mở mắt liền biết người trên thân mình là ai, ôm lấy vai y, chuyên tâm đáp lại.

Hai người đều động tình.

Lúc này, bên ngoài quân trướng vang lên tiếng Tần Văn Tài hỏi thủ vệ.

"Trấn quốc đại tướng quân có ở không?"

Tần Miễn vội vàng đẩy Lôi Thiết ra, lời ít ý nhiều thuật lại suy đoán của Tần Văn Tài về thân phận hắn.

Lôi Thiết nhăn mi, chưa kịp nói gì, Tần Văn Tài giương giọng nói: "Đại tướng quân, lão phu Tần Văn Tài cầu kiến."

Tần Miễn và Lôi Thiết đứng lên, đều giúp đối phương chỉnh lại áo quần.

Tần Miễn liếm liếm môi, xác định trên môi hẳn không có dấu vết khả nghi, bèn gật đầu với Lôi Thiết.

Lúc này Lôi Thiết mới mở miệng "Mời vào."

Ba người ngồi xuống bên bàn dài, Tần Văn nhìn nhìn Tần Miễn, lại xem xem Lôi Thiết.

"Đại tướng quân, thứ cho lão phu mạo muội. Về suy đoán của lão phu đối với thân phận tôn phu nhân, chắc hẳn tôn phu nhân đã đề cập cùng ngài?"

Lôi Thiết bình thản gật đầu.

Tần Văn Tài khẩn trương hỏi: "Như vậy, dám hỏi đại tướng quân, đằng sau vai phải tôn phu nhân có phải có một nốt ruồi hay không?"

Lôi Thiết không hề phản ứng, sau một lúc lâu, khẽ gật đầu.

Tần Văn Tài kích động đứng bật dậy, làm ghế dựa ngã xuống đất. Ông nhìn Tần Miễn, lệ già doanh tròng "Ta biết ngươi chính là nhi tử ta mà. Miễn nhi…"

"Ngài đừng kích động quá." Tần Miễn dìu ông ngồi xuống, bình tĩnh nói "Tuy nay có thể xác định ta là nhi tử ngài, nhưng ngài cũng biết, những chuyện trước khi ta xuất hiện ở thôn Thanh Sơn, ta đều không nhớ rõ, cho nên…. mong ngài cho ta chút thời gian."

-Hết chương 194-

195. Chương 195: Trận Chiến Cuối Cùng

"Vậy…" Tần Văn Tài buồn buồn nhìn hắn, nghĩ nghĩ, nói "Được. Chắc ngươi cũng biết nương ngươi rất nhớ mong ngươi, đợi sau khi trở về, cha liền dẫn ngươi –"

Lôi Thiết bất chợt đứng lên, lạnh giọng nói: "Tần ngự y, nội tử đã nói cho hắn thời gian."

Tần Văn Tài cũng nổi trận lôi đình, trầm giọng nói: "Đại tướng quân! Đương nhiên phụ tử chúng ta sẽ thương lượng chuyện này, ngài không có tư –"

"Tần ngự y!" Tần Miễn cắt ngang lời có phần thái quá của ông, ôm chặt hông Lôi Thiết bảo vệ "Lôi Thiết là ái nhân của ta, bất cứ chuyện gì của ta, y cũng có tư cách quyết định."

Vẻ mặt Tần Văn Tài như bị thụ thương nhìn hắn, tay phải vươn ra muốn chạm vào hắn "Miễn nhi, vi phụ chỉ là…" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lôi Thiết ấn bả vai Tần Miễn khiến hắn ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Tần Văn Tài.

"Tần ngự y, ngươi có từng điều tra rõ ràng nguyên nhân năm đó nhi tử này của ngươi vì sao lại lưu lạc bên ngoài? Bốn năm trước, bản tướng quân và nội tử từng gặp một người trẻ tuổi có dung mạo giống nội tử tại kinh thành. Xem biển cảm người kia, rõ ràng nhận ra nội tử nhưng lại không đến nhận mặt hắn, nếu nói bên trong không có nguyên do, bản tướng quân không tin. Tần gia các ngươi cũng không yên ổn thì phải? Ngươi cho rằng bản tướng quân sẽ để nội tử cuốn vào mối phiền phức của Tần gia ư?"

"Cái gì…" Sắc mặt Tần Văn Tài sắc biến đổi liên hồi, tỉnh táo lại "Người trẻ tuổi có dung mạo giống Miễn nhi? Ngoài Miễn nhi, lão phu còn có hai nhi tử, tên Tần Kiệm và Tần Học. Kiệm nhi lớn tuổi hơn Miễn nhi, Học nhi là ấu tử. Không biết người trẻ tuổi các ngươi gặp kia lớn hơn hay nhỏ hơn Miễn nhi?"

Người lúc ấy lớn hơn Tần Miễn thấy rõ, có thể chính là Tần Kiệm. Nhưng Tần Miễn không muốn để Tần Văn Tài hiểu lầm hắn muốn châm ngòi quan hệ giữa ông và hai nhi tử khác, bèn nói: "Cũng không để ý." Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Những vấn đề này, Tần ngự y nên làm rõ mới phải."

Tần Văn Tài không phản bác được, âm thầm hối hận, lẽ ra không nên nói Lôi Thiết không có tư cách quản chuyện Tần Miễn, việc đứa nhi tử mình thương yêu từ nhỏ sống cùng một nam nhân khiến ông rất khó chịu, nhưng ông không nên lộ biểu hiện bất mãn ra ngoài Tần Miễn đã mất ký ức trước kia, hơn nữa có nhiều năm cảm tình với Lôi Thiết, đến nhi tử cũng cùng nuôi dưỡng, tự nhiên sẽ đứng về phía Lôi Thiết.

Ông đứng lên, sảng khoái chắp tay bồi tội cùng Lôi Thiết "Đại tướng quân, lão phu vừa tìm được thân sinh nhi tử, nhất thời kích động mới nói lời không thoả đáng. Thỉnh đại tướng quân nhìn đến nỗi lòng lão phu lạc mất con mười năm, không lấy làm phiền lòng."

Lôi Thiết: "Bản tướng quân và nội tử đã lâu không gặp, có rất nhiều lời muốn nói."

Tần Văn Tài biết điều cáo lui.

Tần Miễn nằm gục trên vai Lôi Thiết, hôn hôn gương mặt lạnh lùng cương nghị kia.

Lôi Thiết ôm lấy người, áp ngã xuống giường sàn…

Trời đêm như màn, sao vắng cô liêu. Bên trong doanh địa nhóm hơn một ngàn lửa trại, đong đưa giữa gió lớn. Buổi sáng, nồi lớn treo trên đống lửa, mùi màn thầu tản ra trôi nổi bao phủ cả doanh địa. Trong nồi canh nặng trịch, xương, thịt tảng và cải thảo, củ cải, khoai tây quay cuồng ùng ục, mùi thơm mê hoặc khiến người thèm nhỏ dãi ba thước.

Trong quân trướng của Lôi Thiết, Tần Miễn ôm gối đầu ngủ say sưa.

"Tức phụ, tức phụ…"

Tần Miễn lập tức tỉnh lại, ngồi bật dậy, chăn trên vai trượt xuống "Sắp khai chiến hả?"

Lôi Thiết kéo chăn bông bao hắn lại, nhẹ nhàng hôn môi hắn "Vẫn chưa. Ta cần ngươi cho thêm chút nước linh tuyền vào nồi canh. Đợi các tướng sĩ ăn uống no đủ, lập tức phát động tổng công Thổ La."

Tần Miễn gật đầu, mặc quần áo vào. Lôi Thiết nhặt từng món cho hắn, giúp hắn mặt tiết y và mang tất, chú ý tới chân tức phụ mẫn cảm co rụt lại, nhịn không được cúi đầu hôn ngón chân cái kia một cái.

Tần Miễn trừng mắt y, rụt nhanh chân về "Ta tự mặc được!"

Mặc quần áo xong, hắn lấy ra nửa thùng nước linh tuyền từ không gian, rót được nửa thùng gỗ, lại đổ một bao gia vị to vào, dùng chân nguyên quấy đều, khiêng thùng gỗ ra khỏi lều trại, cho người gọi hoả đầu chịu trách nhiệm nhà bếp quân doanh tới.

"Trần hỏa đầu, hẳn ngươi cũng từng nghe qua cái tên Song Hưởng lâu. Đây là gia vị Thập bát tiên tự chế nhà chúng ta, ngươi giúp ta cho vào mỗi nồi canh một muôi lớn, để các vị tướng sĩ ăn uống thống khoái, càng có sức giết địch."

Từ khi binh doanh xảy ra án trúng độc, người trong nhà bếp đều trở nên vô cùng cẩn thận. Trần hỏa đầu là người phụ trách bếp núc lại càng như thế, khách khí cười cười, liếc nhìn Lôi Thiết hỏi ý, thấy ngài gật đầu mới cảm kích đón lấy thùng gỗ, cao hứng nói: "Đa tạ Tần đại nhân, tiểu nhân đi làm ngay!"

"Nhiều lửa trại vậy sao?" Tần Miễn ám chỉ Lôi Thiết.

Lôi Thiết:" Yên tâm, ta đã dùng ảo giác che giấu."

Tần Miễn gật đầu, đuổi theo Trần hỏa đầu.

Rất nhanh, các tướng sĩ biết được đồ gia vị Trần hỏa đầu mang đến là từ Song Hưởng lâu danh chấn thiên hạ, vừa vui sướng vừa hưng phấn. Vì đề phòng quân địch chú ý, mọi người lý trí khắc chế, không dám hoan hô.

Sau khi một thùng gia vị nước phân đều đến mỗi nồi canh, dùng muôi to khuấy đều, khắp doanh địa, mùi thơm của canh thịt càng nồng đậm hơn, không ít người nuốt nuốt nước miếng.

Bên ngoài doanh trại, binh lính phụ trách cảnh giới chảy ròng nước miếng, nhưng đang mang chức trách trong người, không dám vọng động.

Lưu phó tướng cười cười, dẫn theo một tiểu đội mười người đi tới.

"Đám đại gia hoả các ngươi không cần gấp, đại tướng quân cố ý lệnh bản tướng đến truyền lời, đã dành mấy nồi lớn cho các ngươi, thịt trong đó càng nhiều."

Trên mặt lính thủ vệ hiện lên nụ cười chờ mong tươi rói.

"Đa tạ Lưu phó tướng!"

Lưu phó tướng quanh quẩn ngoài doanh địa một vòng, truyền lời đại tướng quân cho mỗi một binh sĩ cảnh giới.

Chờ xương thịt trong các nồi lớn chín mềm, mọi người sôi nổi ăn cơm.

Từ lúc bắt đầu ra chiến trường đến nay, Lôi Thiết luôn luôn cùng ăn với các tướng sĩ, lần này cũng không ngoại lệ, cùng mười mấy binh sĩ khác ngồi vây quanh nồi lớn.

Múc bát canh to đầy đồ ăn, cắn một miệng đầy màn thầu, ăn một miếng thịt, lại uống một ngụm canh, dạ dày liền dồi dào năng lượng Hoặc xé nhỏ màn thầu cho ăn với canh, cũng rất thơm ngon.

Tần Miễn bưng bát lớn, ngồi xuống chiếu bên cạnh Lôi Thiết. Lần đầu tiên hắn cùng ăn cơm với hơn mười vạn người, nhịn không được nhìn ngó chung quanh, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Lôi Thiết cầm muôi lớn múc cho hắn một muôi thức ăn, xoa xoa đầu hắn. Động tác thân mật, biểu cảm dịu dàng và ánh mắt cưng chiều khiến tướng sĩ gần đó thầm hô nhất định là bản thân nhìn lầm rồi, loại cảm xúc này sao có thể xuất hiện ở vị đại tướng quân mặt lạnh của họ được?

Tần Miễn quay đầu, chú tâm ăn cơm. Thời gian hầm xương đủ lâu, dùng đũa nhẹ nhàng tách thịt xương, thịt nhừ tức thì hoàn chỉnh tách khỏi xương cốt, bỏ vào miệng, *** tế nhai, mỹ vị cực điểm.

Tốc độ mọi người ăn cơm đều cực nhanh, Tần Miễn cũng không khỏi tăng tốc lên.

Lôi Thiết ăn xong trước nhất, nói với Tần Miễn một câu "Đi trước" rồi vội vàng rời đi.

Các tướng sĩ khác cũng cấp tốc lo xong cơm nước, tiện tay đặt bát đũa xuống đất, nhanh nhẹn lủi đi, im hơi lặng tiếng tập trung ở trường thao luyện giản dị bên cạnh binh doanh.

Chốc lát sau, gần đó chỉ còn lại Tần Miễn, Tần Văn Tài, các đầu bếp, hơn hai trăm quân y và dược đồng.

Tốc độ ăn của nhóm quân y cũng không chậm, sau khi lấp đầy bụng, đeo hòm thuốc lên, cũng chạy về phía trường thao luyện. Tần Miễn và Tần Văn Tài nhanh chóng đuổi kịp.

Trái lại nhóm đầu bếp nhóm không có gì phải sốt ruột, cơm nước xong xuôi, mỗi người xách hai rổ to, thu gom bát đũa dưới đất, dọn dẹp doanh địa đâu vào đấy.

Hơn mười vạn đại quân tập kết hoàn tất, nhờ bóng đêm che dấu bí mật tiếp cận doanh địa phe địch, chuẩn bị tập kích ban đêm.

Nhóm quân y nhóm không xa không gần viện trợ phía sau.

Ước chừng qua nửa canh giờ, phía trước bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, lại qua khoảng ba khắc, trống trận rung trời và tiếng xung phong liều chết cao vút đột ngột từ mặt đất mọc lên, cây đuốc cũng bùng sáng, tướng sĩ Đại Hạ quốc tựa như thủy triều mãnh liệt, dũng mãnh tràn vào doanh địa Thổ La quốc.

"Xông lên –"

"Giết –"

"..."

Lúc này các quân y nhanh chóng đuổi lên, xông đến một binh lính ngã dưới đất, nương theo ánh sáng đuốc, phán đoán binh lính có tử vong hay không, sau đó kiểm tra vết thương trên người thương binh, thành thạo cầm máu, bôi thuốc và băng bó cho họ.

Binh lính nằm ngã trên đất, hoặc là thân bị trọng thương, hoặc là đã bỏ mình, bằng không sẽ không dễ dàng ngã xuống.

Tần Miễn dùng chân nguyên che chắn mùi máu tanh nồng, hai tay xử lý miệng vết thương với tốc độ cực nhanh, rắc thuốc bột, băng bó Rắc thuốc bột, băng bó...

Vu đại phu ngồi xổm bên cạnh một vị thương binh, lau mồ hôi ướt đẫm trên mặt, nhìn nhìn chung quanh "Hở — Tần đại nhân, Tần ngự y, hai vị không biết đâu, mấy lần trước, mỗi lần ra chiến trường, chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn các tướng sĩ tre già măng mọc ngã xuống, trong lòng khỏi nói khó chịu thế nào. Hôm nay tướng sĩ bị thương ít hơn những lần trước nhiều lắm."

Ở đây chỉ có Tần Miễn hiểu rõ, là nước linh tuyền phát huy tác dụng, giúp các tướng sĩ tăng cường thể lực, ngũ cảm trở nên nhạy bén, có thể nhanh chóng né tránh công kích của địch càng nhiều.

"Lại nói Tần đại nhân và Tần ngự y đều mang họ Tần." Một quân y khác tò mò hỏi "Chẳng lẽ hai vị là thân thích?"

Tần Văn mấp máy môi, không lên tiếng.

Tần Miễn thản nhiên cười cười "Chỉ là trùng hợp..."

Hắn lặng lẽ tách xa các quân y một chút, thừa dịp không ai phát giác, dùng chân nguyên phong bế kinh mạch thương binh, cầm máu như vầy nhanh hơn nhiều.

"Đùng — đùng — đùng đùng –" Tiếng trống trận chợt cao chợt thấp, chợt nhanh chợt chậm, vang lên không ngừng. Tiếng hò hét nơi tiền phương giống như sóng cuộn, sóng sau cao hơn sóng trước.

Theo thời gian trôi qua, nhóm quân y dần dần mỏi mệt, không có hơi sức trò chuyện, đôi tay như tự có ý thức, một lần lại một lần phục chế động tác xử lý miệng vết thương.

Tần Miễn lấy ra một lọ đan dược từ trong ngực, đưa một viên cho dược đồng là trợ thủ hắn "Hoà tan dược hoàn này với ba bình nước ấm, rót cho toàn bộ quân y và dược đồng mỗi người một ly"

"Dạ!"

Vu đại phu hiếu kỳ hỏi: "Tần đại nhân, đó là?"

Tần Miễn giải thích: "Là dược hoàn ta điều chế, có thể nâng cao *** thần. Bởi vì dược hiệu quá mạnh nên cần pha loãng một chút."

-Hết chương 195-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

196. Chương 196: Khải Hoàn Về Triều

"Ra là vậy."

Không ai hoài nghi, Tần Miễn có năng lực giải độc cho hơn vạn tướng sĩ đã chứng minh bản lĩnh của hắn.

Sau khi dược đồng đưa nước thuốc tới, tất cả đều uống một ly, quả nhiên *** thần và thể lực hồi phục rất nhiều, nở nụ cười cảm kích với Tần Miễn, nói cảm tạ xong tiếp tục bận rộn.

Phía đông hiện lên một tia nắng. Trời sắp sáng!

Trống trận phía Đại Hạ quốc trở nên càng dồn dập, dùi trống liên tiếp gõ vào thùng trống, thế tấn công của các tướng sĩ càng thêm mãnh liệt. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Thời gian hai nén hương trôi qua, bỗng khắp nơi vang lên tiếng thổi sừng trâu kỳ quái, làn điệu cũng rất kỳ lạ, từ cao xuống thấp rồi luôn thấp kéo dài đến mức không thể nghe thấy.

Tần Văn Tài và mấy người Vu đại phu đều lộ vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt tràn ngập kinh hỉ.

Tần Miễn khó hiểu hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đầu hàng… quân Thổ La quốc đầu hàng!" "Quá tốt rồi, nếu tốc độ nhanh còn có thể kịp về nhà ăn Tết."

"Rốt cuộc có thể về nhà rồi!"

"…"

Nửa canh giờ sau, tiền phương truyền về tin tức xác thực, Lôi Thiết dẫn đầu sáu viên mãnh tướng dưới trướng bắt sống ba chủ tướng phe địch, một người là Lưu Mãn Hối, Tam hoàng tử Thổ La quốc, một người là Thịnh Tự Hạo, mãnh tướng Thổ La quốc, cuối cùng chính là mãnh tướng kiêm quân sư quân đội Thổ La, Doãn Hạng Chiêu, chủ ý ác độc hạ độc binh sĩ Đại Hạ là do gã ra.

Kế tiếp, nơi đóng quân lại di dời. Tiền phương phái năm ngàn binh lính quay về giúp nhóm quân y an trí cho thương binh và xử lý thi thể những binh sĩ bỏ mình. Tần Miễn và nhóm quân y đều chờ trong trướng bồng mới, chăm sóc các thương binh.

Lão thiên gia dường như vui mừng trước nghĩa cử nhân đạo của Đại Hạ quốc, chiều hôm đó đổ trận tuyết thật lớn.

Lôi Thiết bận rộn nửa tháng xử lý quân vụ trong binh doanh đâu vào đấy, tiếp đó nhận được thánh chỉ của Hiếu Huệ đế, tức khắc khải hoàn về triều, cũng áp giải bốn người Trần Sấm, Lưu Mãn Hối, Thịnh Tự hạo và Doãn Hạng Chiêu vào kinh.

Lôi Thiết nói cho Tần Miễn, trận chiến này Thổ La quốc hao tổn gần hai mươi vạn binh lính. Ngoài ra, Lưu Mãn Hối và Doãn Hạng Chiêu gần như là cánh tay trái phải của Hoàng đế Thổ La, Hiếu Huệ đế ắt sẽ lợi dụng điểm này khiến Thổ La cắt đất đền tiền, Thổ La chắc chắn nguyên khí đại thương, ít nhất trong vòng mười năm sẽ không dám khơi mào chiến tranh với Đại Hạ.

Trước hôm xuất phát một ngày, trời lại đổ cơn tuyết nhỏ, bông tuyết giống như tơ liễu, trái lại tăng phần lãng mạn.

Tần Miễn đang ở trong quân trướng của Lôi Thiết quân thu dọn hành lý, chợt nhớ ra một sự kiện, nhìn về phía nam nhân đang ngồi cạnh bàn viết chiết tử.

"Đương gia, có phải huynh quên mất một chuyện rồi không?"

"Đương gia?" Động tác Lôi Thiết chợt khựng, nghĩ thầm, tức phụ y rất biết câu dẫn y. Nhớ tới phần tấu chương này cần phải gửi đi sớm, y kiềm chế không ngẩng đầu lên "Bắt ngựa non?"

Tần Miễn cười "May mà huynh còn nhớ, nếu không hai nhi tử sẽ không tha cho huynh đâu."

Lôi Thiết viết tấu chương xong, sai người đưa khẩn cấp tới kinh thành, rồi phủ thêm áo choàng cho Tần Miễn, kéo người ra lều trại, sai người dắt hai con ngựa đến, hai người họ giục ngựa chạy ra khỏi quân doanh.

Kim Điêu kêu dài một tiếng, nương theo gió mạnh, nhẹ nhàng vỗ cánh đuổi theo, luôn xoay quanh trên đỉnh đầu họ hai trượng.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, tơ liễu biến thành sợi bông, bay lả tả.

Phi nước đại hơn nửa canh giờ, Tần Miễn, Lôi Thiết xâm nhập thảo nguyên Thổ La quốc. Từng bầy ngựa hoang, dê hoang tĩnh lặng đi lại trên thảo nguyên, nhởn nhơ gặm cỏ khô dưới đất.

Lôi Thiết dùng linh thức thu trọn quang cảnh khắp thảo nguyên vào phạm vi đường nhìn, cẩn thận tìm kiếm ngựa con giống khoẻ mạnh nhất.

Tần Miễn vỗ rớt tuyết vương trên người y, thuận miệng nói: "Nếu có thể tìm được một cặp ngựa song sinh là tốt nhất."

Khoé miệng Lôi Thiết giật giật, tức phụ thật thích làm khó y.

Tần Miễn cười to, ra sức vỗ vai đối phương "Ha ha ha… Đùa thôi mà!"

Lôi Thiết như có suy nghĩ "Nơi này không ít ngựa hoang, tìm hai con giống nhau hẳn là không khó."

"Đúng ha." Tần Miễn phản ứng lại "Cùng một thai song sinh cũng chưa hẳn sẽ giống hệt nhau."

Hai người giục ngựa chạy thêm một đoạn, từ xa xa thấy một đám ngựa hoang phi về phía này.

Vận khí cả hai rất không tệ, vậy mà thật sự phát hiện hai chú ngựa non cực kỳ giống nhau trong đàn ngựa kia, không lớn, phỏng chừng vừa mới sinh hai ba tháng, nom xinh xắn đáng yêu. Một đôi mắt to ngập nước tựa như đá lưu ly, mượt mà sáng bóng, tuy trên mình có nhiều vết bẩn nhưng vẫn nhìn ra bộ lông toàn thân đều thuần trắng, mã ngoài tuấn mỹ, nện bước vững vàng.

Tần Miễn và Lôi Thiết vui mừng nhìn nhau.

Tần Miễn kêu lên: "Tốt quá!"

"Để ta." Lôi Thiết cầm ra hai sợi dây thừng từ không gian, hùng dũng phi thân khỏi mình ngựa, bay đến hai con bạch mã.

Kim Điêu tâm tư ngứa ngáy phi sát theo.

Một người một chim phối hợp tách hai con bạch mã ra khỏi đàn, tiếp đó, hai tay Lôi Thiết chia ra chế trụ gáy hai ngựa non.

Hai ngựa non hí một tiếng, ngoan ngoãn quỳ xuống đất để Lôi Thiết đeo dây thừng cho chúng nó.

Tần Miễn phi ngựa chạy qua, bắn ra một đạo linh quyết tẩy rửa. Hai con ngựa nháy mắt trở nên sạch sẽ, bộ lông tuyết trắng không có lấy một sợi tạp sắc.

Từ Tây quan trở lại kinh thành là một đoạn đường rất dài, Tần Miễn đút cho mỗi con một viên đan dược cường thân kiện thể.

Hai người dắt ngựa non về doanh địa.

Người trong binh doanh gần như không ai không biết phu phu Trấn quốc đại tướng quân có một cặp nhi tử song sinh đáng yêu, vừa nhìn thấy hai con ngựa non liền biết là tặng cho ai, người phụ trách quản lý ngựa dĩ nhiên không dám không cẩn thận chăm sóc.

Đêm đó, người cả quân doanh tập trung đông đủ, vây quanh lửa trại ăn một bữa khánh công yến.

Hôm sau trời vừa sáng, Lôi Thiết và vài chủ tướng lĩnh năm ngàn tiền quân áp giải Đại hoàng tử Trần Sấm và ba người Lưu Mãn Hối khởi hành về trước. Chúng tướng sĩ còn lại sẽ theo sát sau đó.

Cờ lớn thêu chữ 'Lôi' phần phật trong gió dẫn đầu đội ngũ, đi đến đâu, dân chúng nơi đó đều khua chiêng gõ trống, vui mừng khôn xiết.

Để về kinh thành nhanh nhất có thể, Tần Miễn và Lôi Thiết lặng lẽ thêm nước linh tuyền vào cơm nước của các tướng sĩ, thế nên một đường này *** thần đoàn quân luôn phấn chấn, đi nhanh cả ngày cũng không biết vất vả là gì.

Chỉ khổ cho bọn Trần Sấm, Lưu Mãn Hối, Thịnh Tự Hạo và Doãn Hạng Chiêu, không biết bị Tần Miễn hạ dược gì, cả người vô lực, còn phải chịu xóc nảy trong xe ngựa, mỗi ngày đều nôn vài lần, đi chưa được bốn ngày đã gầy đi ít nhất mười cân. Trên đường, cũng không phải không có người mưu đồ giải cứu bọn họ, đáng giận là võ công của Lôi Thiết và Tần Miễn quá lợi hại, có hai người ở đây, ai cũng đừng hòng đạt mục đích.

Nhanh đuổi chậm đuổi, rốt cuộc ngày Hai mươi tháng Chạp, đội quân tiến vào phạm vi kinh thành. Sáng sớm, Hiếu Huệ đế đích thân dẫn đầu Hoàng hậu, Nhị hoàng tử và các công chúa, cùng văn võ đại thần chờ trên tường thành.

Đông Dương thư viện cho nghỉ đông từ ngày Mười tháng Chạp, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đương nhiên sẽ không bỏ lỡ ngày quan trọng này. Lúc này cũng ở trên tường thành. Vì hai tiểu gia hỏa được Hiếu Huệ đế yêu thích nên được chiếm cứ vị trí bắt mắt nhất. Hai huynh đệ mặc miên bào màu đỏ giống hệt nhau, đầu đội mũ đông, cổ quấn khăn choàng, đeo bao tay đồng bộ, tựa như hai tiểu kim đồng. Hiếu Huệ đế mỗi tay nắm một đứa.

Nhất Điểm Bạch và Kim Mao cũng có mặt, ghé vào con lươn tường thành giống như người.

Gần buổi trưa, cuối quan đạo xuất hiện một dòng người mặc khôi giáp binh sĩ, đông nghìn nghịt một vùng.

Lý công công hưng phấn nói: "Hoàng thượng, đến rồi ạ!"

"Cuối cùng phụ thân và lão cha cũng đã về!" Lôi Duệ Lân nhảy dựng lên, vẫy tay với phương xa.

Hiếu Huệ đế buồn cười nói: "Tiểu tử đừng kích động, vẫn còn rất xa, hai cha của các ngươi không thấy được đâu."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhìn nhau cười: Phụ thân và lão cha nhất định có thể nhìn thấy.

"Ca, có khi nào lão cha quên mất chuyện bắt ngựa non cho chúng ta không?" Hai tay Lôi Duệ Lân đỡ cằm, dồn thịt trên khuôn mặt vào một chỗ, trông béo ù ụ, rất đáng yêu.

Tần Duệ Kỳ nói: "Sẽ không."

Đoan Ninh công chúa hiếu kỳ hỏi: "Ngựa non gì vậy?"

Vẻ mặt Tần Duệ Kỳ kiêu ngạo "Bắt từ Tây Man quốc."

Lôi Duệ Lân giải thích: "Phụ thân nói chờ lão cha trở về sẽ dẫn cả nhà đi săn thú, ta và ca ca nói với phụ thân chúng ta cần hai con ngựa nhỏ. Phụ thân bảo chúng ta viết thư nhờ lão cha bắt ngựa ở Tây Man quốc về."

Nhị hoàng tử khẽ gật đầu, nói: "Hoàn cảnh Tây Man tương đối khắc nghiệt hơn Đại Hạ chúng ta, ngựa nước họ quả thật phổ biến và cường tráng hơn ngựa của chúng ta."

Hiếu Huệ đế như có suy nghĩ, vỗ vỗ vai Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân "Săn thú? Ý kiến hay. Duệ Kỳ, Duệ Lân, hôm nào Hoàng thượng bá bá mời các ngươi đi săn thú ở khu săn bắn hoàng gia."

Trong lúc trò chuyện, đội ngũ Lôi Thiết cách ngày càng gần. Tần Miễn và Lôi Thiết kỵ mã chạy song song dẫn đầu đội ngũ.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân mừng rỡ huơ huơ hai tay.

Thấy hai hài tử vẫy tay, Tần Miễn mỉm cười, cũng phất phất tay.

Lôi Thiết vẫn một bộ mặt ngàn năm không biểu cảm, nhưng ánh mắt dừng ở gương mặt Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hơi lâu chút.

"Lão cha không có vẫy tay." Lôi Duệ Lân tiếc nuối nói.

Hiếu huệ đế, Hoàng hậu, Nhị hoàng tử, và chúng đại thần tưởng tượng hình ảnh Lôi Thiết vẫy tay, đều nhịn không được bật cười.

Đội ngũ đến trước cổng thành rất nhanh, các tướng sĩ nghe tiếng chiêng trống tiếng pháo nổ đón mừng trong thành, nét mặt đều lộ ra nụ cười tự hào.

Lôi Thiết lĩnh mọi người xuống ngựa, mặt hướng vào tường thành, quỳ một gối xuống.

"Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mọi người trên tường thành cũng cùng quỳ theo, đồng thanh hô "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế" thanh thế lớn mạnh, thẳng tiến mây trời.

"Chúng ái khanh bình thân!" Hiếu Huệ đế cười sang sảng, tràn ngập khí khái "Trấn quốc đại tướng quân, làm rất tốt, không cô phụ sự tín nhiệm của trẫm dành cho khanh!"

Lôi Thiết: "Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, chúng thần may mắn không làm nhục thánh mệnh."

Hiếu Huệ đế mang theo mọi người từ trên tường thành đi xuống.

Chờ Hiếu Huệ đế an vị trên loan giá, Lôi Thiết dẫn thủ hạ theo sau, các văn võ đại thần đi cuối cùng, trong tiếng hoan hô của lão bá tánh hai bên đường tiến về hoàng cung.

Tần Miễn, Lôi Thiết, Tần Văn Tài và vài vị tướng quân trực tiếp vào cung, đi đến Ngự thư phòng, chính thức phục mệnh với Hoàng đế.

Hiếu Huệ đế hỏi sơ về quá trình giao chiến cùng Thổ La quốc, lại hỏi Tần Miễn phương pháp giải độc cụ thể rồi cho mọi người quỳ an, dặn họ trở về nghỉ ngơi thật tốt, hôm sau lâm triều lại kể chi tiết.

Sau khi mọi người cáo lui, Hiếu Huệ đế giữ riêng Tần Văn Tài lại.

Hiếu Huệ đế từ trên cao nhìn xuống, đánh giá Tần Văn Tài, hỏi thẳng: "Tần ái khanh, Trấn quốc phu nhân là nhi tử khanh?"

Tần Văn Tài sửng sốt, vội vã quỳ xuống, thành thật trả lời "Dạ phải, Hoàng thượng. Trấn quốc phu nhân là đích tử của vi thần, mười năm trước bị mất tích ngoài ý muốn. Lần trước ở Ngự thư phòng, vi thần bắt gặp tướng mạo Trấn quốc phu nhân liền nổi lòng nghi ngờ về thân phận hắn. Vi thần không dám giấu diếm Hoàng thượng, sở dĩ nóng lòng muốn đi Tây quan, một nửa nguyên nhân là để xác nhận chuyện này. Thần cả gan hỏi Hoàng thượng làm sao biết được chuyện này?"

Hiếu Huệ đế nói với ý vị sâu xa "Tần ái khanh, ngoài Trấn quốc phu nhân, ngươi còn có một nhi tử giỏi khác nữa."

Tần Văn Tài nghi hoặc không thôi, trong lòng bỗng thấy bất an "Xin thứ cho vi thần ngu dốt."

Hiếu Huệ đế ra hiệu Lý công công đưa cho Tần Văn Tài phần tư liệu ngài tra được. Tần Miễn là do Hiếu Huệ đế phái đi Tây quan cứu người, sự tình cực kỳ trọng đại, lại có người dám nửa đường ám sát hắn, vậy chẳng khách nào đối nghịch với Hiếu Huệ đế, đối nghịch với hoàng quyền. Hiếu Huệ đế đương nhiên phải tra rõ chân tướng, không ngờ vừa tra thì tra đến trên đầu Tần Kiệm, trưởng tử Tần Văn Tài. Trước kia Hiếu Huệ đế từng điều tra thân thế Tần Miễn, nhưng người phía dưới chỉ tra được chuyện sau mười bốn tuổi của Tần Miễn, ngoài ra không còn gì khác. Qua thẩm vấn Tần Kiệm, Hiếu Huệ đế mới biết Tần Miễn chính là đích tử của Tần Văn Tài.

-Hết chương 196-

---

197. Chương 197: Tắm Trong Hạnh Phúc

Tần Văn Tài xem xong chiết tử, mặt không còn chút máu, hai tay phát run. Ông vạn lần không ngờ, mười năm trước chính là trưởng tử của ông, Tần Kiệm âm thầm thuê sát thủ bắt cóc Tần Miễn năm đó mới lên mười hai đi. May mắn là hai sát thủ kia chưa kịp ra tay với Tần Miễn thì gặp phải kẻ thù, Tần Miễn thông minh nhân cơ hội chạy thoát. Chỉ tiếc nó không tránh khỏi vận rủi, bị kẻ buôn người bán đến nhà giàu có làm tiểu tư, hai năm sau mới tìm được cơ hội chạy trốn, đào vong đến thôn Thanh Sơn, ngất xỉu vì bệnh, sau đó bị bắt gả cho Lôi Thiết làm vợ, không qua bao lâu thì 'mất trí nhớ' ngoài ý muốn…

Sở dĩ Tần Kiệm mưu đồ xuống tay với đệ đệ ruột là mấy đời tổ tiên Tần gia truyền xuống hai bản y thư, một quyển là Thiên kim dược phương tổ tiên tình cờ có được, một quyển là đúc kết nhiều đời tâm huyết của tiền bối Tần gia biên soạn Tần thị y thuật tập . Hai bản y thư này không chỉ góp nhặt gần ngàn phương thuốc quý hiếm thế nhân không biết, còn ghi chép gần ngàn bệnh án chân thực, trong đó bao gồm một vài ca quái bệnh cùng với phương pháp điều trị.

Tại Thái y viện, y thuật Tần Văn Tài không phải cao nhất, nhưng địa vị là tối cao, còn là ngự y riêng của Hiếu Huệ đó, trong đó nguyên nhân quan trọng nhất chính vì Tần Văn Tài có hai bản y thư này, y thuật cao siêu, có thể phân biệt rất nhiều chứng bệnh thái y khác không biết.

Gia quy Tần gia có hai điều cực kỳ quan trọng, một, đích tử chưa được sinh ra, không thể sinh thứ tử Hai, hai bản y thư này chỉ truyền cho trưởng tử. Thế nhưng, Tần Văn Tài lúc còn trẻ tuổi phạm vào một điều. So chính thất cứng nhắc khô khan, ông thiên vị trắc thất ôn nhu như nước hơn, bởi vậy dẫn đến thứ tử ra đời trước đích tử, hơn nữa còn lớn hơn đích tử bốn tuổi.

Nhưng dù Tần Văn Tài hồ đồ đến đâu cũng không dám làm trái gia quy điều thứ hai. Bởi vì ông rất rõ, Tần gia có thể giữ vững mấy đời vinh quang không khỏi có quan hệ mật thiết với gia quy này. Sau khi đích tử ông chào đời, vừa thông minh vừa lanh lợi, rất được ông yêu thương, bởi vậy lực chú ý của ông dần trở lại với chính thất và đích tử, thậm chí năm đích tử lên bốn liền bắt đầu dạy nó phân biệt thảo dược, chuẩn bị dốc sức bồi dưỡng. Nhưng không ngờ, điều này gợi ra lòng ghen tỵ và không cam tâm của trưởng tử Tần Kiệm. Trước khi Tần Miễn sinh ra, người phụ thân thương nhất rõ ràng là gã. Theo năm tháng lớn dần, lại thêm người nương trắc thất thỉnh thoảng châm ngòi thổi gió, tâm Tần Kiệm ngày càng vặn vẹo, cuối cùng vào năm mười sáu tuổi, không thể nhịn được nữa, quyết định xuống tay với Tần Miễn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Năm ấy vô tình gặp lại Tần Miễn, Tần Kiệm nhận ra đối phương mất trí nhớ, hơn nữa kiêng kị Lôi Thiết, chỉ âm thầm đề phòng Tần Miễn và cực lực ngăn cản hắn và Tần Văn Tài gặp mặt. Sau khi Tần Miễn và Lôi Thiết rời khỏi kinh thành, Tần Kiệm liền ném việc này ra sau đầu.

Sau này Tần Miễn, Lôi Thiết lại nhập kinh, biết được Tần Miễn vậy mà là Trấn quốc phu nhân, Tần Kiệm hoảng hồn, nơm nớp đề phòng rất lâu. Thấy Tần Miễn không có ý tìm tới cửa, gã đành kiềm chế, dùng mọi cách ngăn ngừa Tần Văn Tài chạm mặt Tần Miễn. Do kiêng kị thân phận của Tần Miễn và Lôi Thiết, gã không dám đối phó Tần Miễn, chỉ dám bắt tay với Tần Văn Tài bên này, thậm chí ra giá cao mua chuộc một tuỳ tùng thiếp thân theo cạnh Tần Văn Tài, bảo người nọ báo cáo cho gã nhất cử nhất động của Tần Văn Tài.

Nào nghĩ ngàn phòng vạn phòng, Tần Văn Tài và Tần Miễn vẫn gặp nhau, Tần Văn Tài vì muốn xác nhận thân phận Tần Miễn thậm chí còn cùng Tần Miễn đi Tây quan. Lúc này Tần Kiệm thật sự sợ hãi, một khi Tần Văn Tài biết được thân phận Tần Miễn cùng với chuyện mất tích năm đó có liên quan với gã, chẳng những gã sẽ thân bại danh liệt, hai bản y thư tổ truyền đừng hòng rớ vào, mà cũng vô duyên với của cải tích luỹ nhiều đời tới nay của Tần gia. Thế nên, Tần Kiệm lại nổi ác tâm, đánh bạo lén lút liên hệ sát thủ, chào giá cao thuê họ ám sát Tần Miễn. Gã tự cho rằng khi liên hệ với đám sát thủ, đã che dấu thân phận thật của mình rất tốt, cũng không dùng đầu óc ngẫm lại, Hoàng đế vươn tay tới trời, huống chi kinh thành ngay dưới chân thiên tử, tìm ra người nấp sau màn đối với Hoàng đế còn không dễ như trở bàn tay?

Chiết tử từ tay Tần Văn Tài trượt xuống, sắc mặt ông tái nhợt quỳ gục trên đất, nhất thời không biết nói gì "Hoàng thượng, vi thần…" Hiếu Huệ đế than nhẹ một tiếng, phất phất tay, nhàn nhạt nói: "Trẫm nể tình khanh, cho hắn giữ lại một cái mạng. Quỳ an đi." Nội tình Hiếu Huệ đế tra được này chung quy xem như là chuyện nhà Tần Văn Tài, nếu không phải vì người Tần Kiệm đối phó là Trấn quốc phu nhân, công thần cứu vớt hơn một vạn tướng sĩ, ngài sẽ không nhiều chuyện nói cho Tần Văn Tài tư liệu tra được. Đây cũng là cho phu thê Trấn quốc công một sự công đạo.

"Vi thần khấu tạ Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tần Văn Tài nức nở nói, tâm phiền ý loạn lui xuống.

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi(1).

Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết xuất cung thì về thẳng phủ Trấn quốc công.

Hai tiểu tử Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân không sợ lạnh kia đang ở trước cổng phủ Trấn quốc chơi đùa cùng Kim Mao và Nhất Điểm Bạch.

Trần Mộc Phong làm người giám hộ tạm thời của các nhóc, ở một bên trông trẻ. Lúc trước Tần Miễn đích thân giao hai nhi tử vào tay hắn ta, giờ đương nhiên phải giáp mặt trao trả.

Trưởng Tôn Hồng cũng đến đây, vui quậy với Nhất Điểm Bạch, Kim Mao.

Trần Mộc Phong nhìn ba đứa nhỏ chơi đùa, không cảm thấy nhàm chán chút nào.

Phúc quản gia cùng toàn bộ hạ nhân phủ Trấn quốc công sắp hàng chỉnh tề đứng ở một bên, chuẩn bị nghênh đón hai vị chủ tử.

'Lộc cộc, lộc cộc…'

Tiếng vó ngựa đến gần làm tất cả mọi người ngẩng đầu.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân vắt chân xông lên.

"Phụ thân! Lão cha!"

Kim Mao, Nhất Điểm Bạch vui vẻ theo sau.

Tần Miễn và Lôi Thiết trên lưng ngựa cúi xuống, mỗi người nhấc một nhi tử lên, đặt ngồi phía trước mình.

"Nhi tử, có nhớ phụ thân không?" Tần Miễn hôn chụt một cái thật vang lên mặt Tần Duệ Kỳ.

Mặt than nhỏ của Tần Duệ Kỳ tức thì ửng đỏ.

Tần Miễn không khỏi cười to "Ha ha ha…"

Lôi Duệ Lân bĩu môi nhìn qua Lôi Thiết, ánh mắt tràn ngập ám chỉ "Lão cha."

Động tác Lôi Thiết cứng đờ.

"Ha ha ha…" Tần Miễn chôn đầu vào vai nhỏ của đứa con, cười ha hả.

Tần Duệ Kỳ nhìn bộ dáng đệ đệ làm nũng và biểu cảm khó xử của lão cha, khoé môi nhoẻn nụ cười khẽ.

Trần Mộc Phong cách đó không xa thấy biểu hiện đáng thương hề hề của Lôi Duệ Lân, bật cười ra tiếng.

Lôi Thiết ho nhẹ, hai tay đặt dưới nách tiểu nhi tử, nâng con lên đưa tới trước mặt tức phụ, ý đồ không cần nói cũng biết.

Tần Miễn vừa cười vừa hôn tiểu nhi tử thiệt vang dội "Vừa lòng chưa?"

Lúc này Lôi Duệ Lân mới cười khanh khách, được lão cha ôm trở về, ổn định trước người y.

Trưởng Tôn Hồng chưa từng thấy dáng vẻ kia của Lôi Duệ Lân, làm mặt quỷ với nhóc, sẽ không thừa nhận trong lòng hơi hơi hâm mộ, phụ thân cậu nhóc chưa bao giờ hôn cậu nhóc hết.

Ngựa chạy đến cửa phủ, Tần Miễn, Lôi Thiết ôm nhi tử nhảy xuống ngựa.

"Cung nghênh lão gia, phu nhân hồi phủ!"

"Miễn lễ."

Lôi Thiết khẽ gật đầu, đi đến trước mặt Trần Mộc Phong.

"Đã phiền ngươi chiếu cố Duệ Kỳ, Duệ Lân, đa tạ."

Trần Mộc Phong cười nói: "Ta trả hai tiểu gia hỏa hoàn hoàn chỉnh chỉnh cho các ngươi đấy nhé."

Tần Miễn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hai nhi tử, cười ha hả nói: "Nhìn ra ngươi chăm sóc chúng rất tốt mà, mặt béo ù ụ."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân theo bản năng sờ sờ mặt mình.

Tần Miễn, Trần Mộc Phong cười rộ lên.

Lôi Duệ Lân nói: "Phụ thân, lão cha, ta muốn xem ngựa."

"Không phải lão cha các ngươi đã cho người đưa hai ngựa non về đây trước à? Các ngươi vẫn chưa xem?" Tần Miễn khá là kinh ngạc, cứ đinh ninh hai tiểu gia hỏa sẽ vội vã chạy đi xem rồi.

Tần Duệ Kỳ nói: "Ta và đệ đệ muốn cùng xem với phụ thân, lão cha"

Tần Miễn mỉm cười, vui mừng ôm vai đứa con "Vậy đi thôi, chúng ta cùng đi. Hồng nhi, ngươi có muốn đi cùng không?"

Trưởng Tôn Hồng gật đầu "Dạ có, cám ơn Tần thúc thúc."

Vì thế, ba lớn ba nhỏ cùng nhau vào phủ.

Hai tay Tần Miễn chia ra nắm tay Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân. Hai tiểu tử này tuy luôn luôn tự nhận mình trưởng thành không cần người lớn dắt đi, nhưng đã lâu không gặp phụ thân, rất muốn thân cận, chẳng những không có kháng nghị, còn nắm ngược tay phụ thân thật chặt.

Lôi Duệ Lân nhìn nhìn Lôi Thiết bên cạnh, nắm lấy tay y, cười cười với y.

Lôi Thiết khẽ gật đầu.

Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hồng đi phía sau, nhìn một nhà bốn người trước mặt đắm mình trong bầu không khí hoan hỉ, không hiểu sao cảm thấy bản thân có chút dư thừa.

Chỉ chốc lát liền đến chuồng ngựa.

Hai con ngựa non đã được hạ nhân bố trí ổn thoả trong chuồng ngựa, cũng được tắm rửa sạch sẽ, đang cúi đầu gặm cỏ khô.

"Xinh đẹp quá!" Trưởng Tôn Hồng ngắm nhìn hai chú ngựa non, trong mắt tràn ngập hâm mộ, kinh hô trước nhất.

Hai mắt Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân sáng rực, buông tay phụ thân ra, chạy đến trước chuồng ngựa.

Trần Mộc Phong đánh giá tỉ mỉ hai con ngựa non, bình luận: "Căn cốt hai con ngựa này không tệ. Bắt ở Tây Man sao?"

"Đúng." Tần Miễn cười nói "Ta và A Thiết đặc biệt chạy đến chỗ sâu trong thảo nguyên Tây Man bắt."

Hai ngựa non từng được Tần Miễn, Lôi Thiết dùng linh khí chải vuốt căn cốt, nhận thấy khí tức quen thuộc ở Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, nên thời điểm hai nhóc chìa tay sờ chúng nó, chẳng những không trốn tránh, ánh mắt còn rất dịu ngoan.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân sờ lông bờm tuyết trắng mềm mượt trên mình ngựa non, yêu thích không thôi.

Trưởng Tôn Hồng nhịn không được, cũng vươn tay đến trước mặt ngựa non.

Ai ngờ, ngựa non phát ra một tiếng phì phì trong mũi, nhìn cậu nhóc một cái, đầu dịch sang bên cạnh để trốn.

Bàn tay Trưởng Tôn Hồng vươn ra cứng đờ giữa không trung, vẻ mặt thụ thương.

“Ha ha ha…” Lôi Duệ Lân buồn cười, ôm cổ ngựa non, vì nó chỉ thân thiết với mình mà đắc ý không thôi.

Trưởng Tôn Hồng dù sao cũng là con cháu thế gia, gia giáo không tầm thường, thế nên khí độ cũng không tầm thường, sửng sốt chốc lát liền rụt tay về, bức ép hơi nước tủi thân trong mắt trở ngược lại, bình tĩnh nói: “Không phải các ngươi nói về sau sẽ cưỡi ngựa non đi săn thú cùng phụ thân và lão cha sao? Hai con ngựa này còn nhỏ như vậy, khẳng định chạy không nhanh.”

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều có tu vi trong người, sao không nhìn ra hai ngựa đã được phụ thân cải thiện thể chất? Tần Duệ Kỳ nói chắc nịch: “Chạy nhanh.”

-Hết chương 197-

---

198. Chương 198: Cả Nhà Bốn Người Đều Làm ‘quan’

Lôi Duệ Lân cũng gật đầu thật mạnh “Chúng do lão cha bắt về từ Tây Man, khẳng định là tốt nhất!”

Trưởng Tôn Hồng càng thêm hâm mộ, đề nghị: “Thử một lần là biết.”

Tần Duệ Kỳ nhìn về phía Tần Miễn, hỏi ý.

Tần Miễn nói: “Nhi tử, bây giờ chưa được. Ngươi và Duệ Lân còn chưa học cưỡi ngựa.”

Lôi Duệ Lân khẩn cầu: “Phụ thân, có ngài và lão cha ở đây sẽ không sao đâu. Cho ta và ca ca thử nhé?” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn nhìn sang Lôi Thiết, Lôi Thiết gật đầu. Tần Miễn câm nín, kỳ thật nghiêm khắc mà nói, tuy Lôi Thiết yêu cầu rất nghiêm khắc đối với hai đứa con, nhưng luận về cưng chiều con cái, cũng không kém hơn hắn.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân mừng rỡ dắt hai con ngựa non ra.

Do tạm thời không có bàn đạp và yên ngựa đồng bộ, Tần Miễn, Lôi Thiết chỉ có thể ôm hai nhi tử lên ngựa.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân quả thật lớn gan, cầm dây cương, nhớ lại dáng vẻ phụ thân cưỡi ngựa trước đó, hai chân thúc nhẹ vào bụng ngựa, ngựa non liền vui thích cất bước chạy, tốc độ có lẽ không tính là nhanh, nhưng bốn vó cứng cáp, lông bờm tuyết trắng đón gió tung bay, hơn nữa có *** thần hăng hái, khí thế mạnh mẽ phụ trợ, khiến hai bé con vui vẻ ra mặt lại càng hăm hở. Trưởng Tôn Hồng càng thêm hâm mộ, lúc này cũng chẳng quan tâm tốc độ của ngựa non, hận người ngồi trên lưng ngựa không phải là chính nhóc.

Trần Mộc Phong trìu mến xoa xoa đầu nhóc.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân Việt càng cưỡi càng có cảm giác, hơn nữa đúc ra một ít kinh nghiệm, nhẹ nhàng vung dây thừng, ngựa non chạy càng nhanh càng lưu loát. Hai nhóc thích thú cười rộ lên.

Lôi Duệ Lân đắc ý ném cho Trưởng Tôn Hồng một ánh mắt lên mặt.

Trưởng Tôn Hồng chung quy vẫn là một bé con, rốt cuộc không nín được, ‘Oa’ một tiếng khóc lên.

Trần Mộc Phong vội vã dỗ dành “Đừng khóc đừng khóc, lát nữa trở về cũng bắt cha ngươi tìm cho ngươi một con.”

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân sửng sốt, nhanh chóng dừng ngựa, dễ dàng nhảy xuống, chạy đến trước mặt Trưởng Tôn Hồng, hơi không biết làm sao.

“A Hồng, thực xin lỗi.” Lôi Duệ Lân rề rà nói xin lỗi.

Trưởng Tôn Hồng ngượng ngùng lau nước mắt “Không trách các ngươi. Ta sẽ bắt cha ta cũng tìm cho ta một con ngựa non.”

Lôi Duệ Lân cười “Hay quá! Đến lúc đó chúng ta cùng đi săn thú.”

Tần Miễn, Trần Mộc Phong bật cười.

Trần Mộc Phong nói: "Tần Miễn, Lôi Thiết, chúng ta nên cáo từ rồi. Các ngươi đi đường lâu như vậy cũng mệt, không trễ nãi các ngươi nghỉ ngơi."

"Được." Tần Miễn gật đầu "Ngày khác lại tụ."

Sau khi Trần Mộc Phong và Trưởng Tôn Hồng ra về, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đau lòng ngựa nhỏ, không cưỡi nữa, để hạ nhân dắt chúng về chuồng chăm sóc.

Tần Miễn phân phó Phúc quản gia mau chóng đặt làm hai bộ yên ngựa nhỏ mềm mại một chút.

Cả nhà bốn người tay trong tay về phòng.

Trước tiên Tần Miễn, Lôi Thiết đi tắm rửa tẩy gió bụi đường xa, rồi cùng nhau ăn một bữa trưa thịnh soạn.

Cơm nước xong xuôi, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều rất thông cảm cho phụ thân, để hai phụ thân nghỉ ngơi thật tốt, dẫn Kim Mao và Nhất Điểm Bạch rời khỏi.

Được nhi tử săn sóc khiến Tần Miễn, Lôi Thiết rất hưởng thụ, leo lên giường làm chuyện ưa thích nào đó rồi đánh một giấc đã đời. Tuy rằng với tu vi của bọn hắn, dù không ngủ nghỉ trong thời gian rất dài cũng sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng ngủ là một việc hưởng thụ, cớ sao không làm?

Đến khi hai người tỉnh ngủ thì đã là cuối giờ Thân, kiểm tra bài học của các con xong, một nhà bốn người ngồi trò chuyện.

Ngày kế, Lôi Thiết vào triều sớm. Tần Miễn cũng muốn vào triều, thứ nhất, chức quan của hắn vẫn chưa bị bãi bỏ Thứ hai, hắn lập công lớn ở Tây quan, nhất định Hiếu Huệ đế sẽ ban thưởng cho hắn trong buổi lâm triều hôm nay, dù hắn không vào triều, Hiếu Huệ đế cũng sẽ triệu hắn tiến cung.

Hai phu phu chuẩn bị *** tươm, trong màn đêm lờ mờ cưỡi ngựa hướng đến hoàng cung. Tại cửa cung, nhóm văn võ đại thần cũng tiến cung vào chầu thấy hai người họ, không ai không nhiệt tình và khách khí chào hỏi họ.

Vào điện Thái Hòa, người chào hỏi ngày càng nhiều. Làm đôi phu thê duy nhất cùng nhau vào chầu, hai người bình tĩnh nhận mọi ánh nhìn chặm chặp tứ phía.

Sau khi Hiếu Huệ đế xuất hiện, quân thần kiến lễ, không cần nói năng rườm rà.

Hiếu Huệ đế hỏi lại chi tiết về quá trình tác chiến với Thổ La quốc, nghe xong, tán thưởng Lôi Thiết không tiếc lời "Cuộc chiến lần này với Thổ La quốc, không thể không kể công của Trấn quốc công, ban thưởng một bộ hoàng mã quái(1), thưởng mười vạn lượng hoàng kim, phong trưởng tử Trấn Quốc công, Tần Duệ Kỳ thành thế tử Trấn quốc công."

Trước kết quả này, chúng đại thần không hề bất ngờ. Lôi Thiết vốn là Trấn quốc công chính nhất phẩm, đã không thể thăng hơn được nữa, chỉ có thể ban thưởng về các phương diện khác. Năm sau, Thổ La quốc sẽ cắt đất đền tiền cho Đại Hạ quốc, Hiếu Huệ đế không để ý mười vạn lượng hoàng kim này.

Lôi Thiết cúi đầu tạ ơn.

Hiếu Huệ đế nói tiếp: "Trấn quốc phu nhân cứu lại tính mạng cho hơn vạn tướng sĩ biên quan, cũng không thể bỏ qua công lao, huỷ bỏ chức vụ giám quân đặc sự, chuyển công tác sang Thái y viện, thưởng mười vạn lượng hoàng kim, ngoài ra, phong thứ tử Trấn quốc công, Lôi Duệ Lân thành An Bình huyện công."

Hiếu Huệ đế lại chính thức phong quan cho hắn, Tần Miễn sửng sốt, nhưng trong trường hợp này không thể cự tuyệt, đành quỳ xuống tạ ơn.

Chúng đại thần âm thầm thổn thức. Nay cả nhà bốn người Trấn quốc công đều là 'quan', có thể nói là hết sức nở mày nở mặt.

Trước khi tan triều, Hiếu Huệ đế tuyên bố buổi tối trong cung tổ chức thịnh yến, khao thưởng tam quân.

Tan triều, mọi người sôi nổi chúc mừnh Tần Miễn, Lôi Thiết.

Không dễ gì mới ra khỏi cung được, tránh đi tầm mắt những người khác, Tần Miễn và Lôi Thiết nhìn nhau, vẻ mặt đều hơi nghiêm trọng.

Lôi Thiết thấp giọng nói: "Xem cử động này, Hoàng thượng dường như cố ý giữ chúng ta ở lại kinh thành, muốn từ quan e là không dễ."

Tần Miễn cũng lo lắng, nhưng hắn làm người luôn lạc quan, cũng không quá mức sốt ruột "Ta thấy tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, hơn nữa sắp hết năm, tạm thời không nên đề cập chuyện từ quan trong lúc này. Qua một thời gian nữa hãy nói, chí ít phải đợi đến khi Tây Man quốc và Đại Hạ quốc đám phán chấm dứt."

Lôi Thiết gật đầu.

Hai người về đến nhà không bao lâu, phần thưởng cho bọn hắn cùng với thánh chỉ sắc phong Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đến.

Trước kia, tuy Tần Duệ Kỳ là trưởng tử Trấn quốc công, nhưng không có sắc phong nên không phải là thế tử Trấn quốc công, nay cậu nhóc mới là người kế thừa hợp pháp của Trấn quốc công, bình dân gặp cậu phải hành lễ, hơn nữa tương lai có thể thừa hưởng tước vị 'Trấn quốc công'. Lôi Duệ Lân cũng không kém, phẩm cấp 'An Bình huyện công' ngang với phẩm cấp thế tử nhà công hầu bá tước, từ nay huyện An Bình chính là đất phong của Lôi Duệ Lân, chờ cậu nhóc đầy mười sáu tuổi, thuế thu của huyện An Bình chỉ cần nộp một nửa lên triều đình, còn lại toàn bộ thuộc về cậu.

Tần Miễn và Lôi Thiết có danh Trấn quốc phu nhân và Trấn quốc công cao quý, nhưng bình thường chưa từng có cử chỉ hành vi thị quyền, loại thái độ này cũng ảnh hưởng đến Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân. Hai tiểu gia hỏa chỉ cảm thấy mới lạ về thân phận mới của mình, ngoài ra vô cùng điềm đạm.

Tần Miễn, Lôi Thiết rất hài lòng với biểu hiện của các nhi tử.

Cùng ngày, hạ lễ đua nhau đến tới tấp, không cầu có thể ôm đùi, chỉ mong ít nhất kết thiện duyên. Để phòng ngừa đại hoạ, Tần Miễn dứt khoát nhận hết, nhưng ngày khác cho người đi đổi những thứ có thể đổi thành tiền bạc, toàn bộ quyên cho triều đình, nói rõ là làm quân phí. Hành động này đương nhiên là để tiêu trừ kiêng kỵ của Hiếu Huệ đế đối với Lôi Thiết tay nắm quân quyền (Mục đích căn bản là vì tránh phiền phức). Ngươi nói coi, ngươi nắm binh quyền thì thôi, còn qua lại thân thiết với nhiều đại thần như vậy, có thể không khiến Hoàng đế kiêng kỵ sao?

Hiếu Huệ đế rất vừa lòng với việc này, càng thêm tín nhiệm Tần Miễn, Lôi Thiết. Đám người tặng lễ thì sao vui lòng được, nhưng đã hiểu một đạo lý, Tần Miễn Lôi Thiết là người có nguyên tắc, sau, họ có đưa hạ lễ chỉ trọng tâm ý, mà không phải chọn món xa hoa đắt tiền. Đó là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Buổi tối, khánh công yến đúng hẹn mà tới.

Khánh công yến, ngoài ăn uống ca hát và tiến hành phong thưởng toàn bộ người có công với chiến dịch, chuyện đặc biệt đáng nhắc là, Hiếu Huệ đế quyết định tổ chức hoạt động săn thú trong vòng ba ngày, từ Hai mươi sáu đến Hai mươi tám tháng Chạp tại khu săn bắn Hoàng gia, một là để thần dân cùng vui, hai cũng là ban thưởng con mồi cho các đại thần một cách trá hình, để họ đón một năm mới phong phú.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân từ lúc có được ngựa non vẫn luôn đợi được đi săn thú, sau khi biết tin Hoàng thượng bá bá muốn mời các nhóc đi săn thú, liên tục mấy ngày đều đích thân chăm sóc ngựa non mình kỹ lưỡng. Trong lòng hai nhóc cũng hiểu cưỡi ngựa non đi săn không nhất định có thể bắt được con mồi, nhưng săn thú cũng không phải chỉ vì con mồi, còn là tận hưởng lạc thú, thế nên cả hai đều hăng hái bừng bừng.

Tần Miễn còn đặc biệt đặt người may bộ đồ săn và cung tiễn thích hợp cho hai nhóc sử dụng.

Ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, tuyết rơi rất nhiều, tăng thêm vài phần lạc thú cho hoạt động săn bắn ngày đông. Săn thú trên đất tuyết rõ ràng thú vị hơn đất khô cứng cằn.

Sáng sớm, một nhà bốn người ăn sáng rất sớm rồi tự cưỡi ngựa của mình đến khu săn bắn hoàng gia. Bốn người mặc trang phục đi săn màu đỏ giống hệt nhau, về phần tại sao chọn màu đỏ, là vì sắc đỏ ở giữa vùng đất tuyết rất nổi bật, lỡ như gặp phải chuyện ngoài ý muốn, có thể nhanh chóng tìm được đối phương hơn. Trên cổ hai chú ngựa non cũng cột vòng gấm màu đỏ. Trang bị trên người cả bốn đều như nhau, lưng đeo nghiêng cung tên, hầu bao treo thắt lưng chứa thuốc trị thương, túi nước và lương khô.

Cả nhà bốn người tướng mạo xuất sắc, khí chất xuất chúng, cưỡi ngựa đi giữa phố xá kinh thành, ánh mắt người trên đường đều nhịn không được dồn lên người họ, dùng cách nói của Tần Miễn thì chính là 'Tỷ lệ ngoảnh đầu trăm phần trăm'.

Đến khu vực săn bắn hoàng gia, tầm mắt nhóm thị vệ và đại thần cũng vừa đến đều ném sang đây, rất hâm mộ Tần Miễn, Lôi Thiết có hai nhi tử xuất sắc, cũng hâm mộ trang phục độc đáo của cả bốn, thật sự rất bắt mắt.

Sau khi tám thị vệ canh giữ lối vào khu săn bắn hoàng gia hồi thần, lập tức cung kính hành lễ.

"Bái kiến Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, thế tử Trấn quốc công, An Bình huyện công!"

Cho dù là người không biết rõ thân phận họ, nghe thấy chuỗi danh hào này liền biết một nhà này không phải tầm thường.

Lôi Thiết lãnh đạm gật đầu "Miễn lễ."

Bốn người giục ngựa đi vào.

Bởi vì Hiếu Huệ đế thích náo nhiệt, người tham gia hoạt động ngoài văn võ đại thần, còn có nhi tử của họ, nên lúc này trong khu săn bắn, khắp nơi đều là người, có không ít công tử cẩm hoa y phục.

Vốn có người thấy hai đứa bé cưỡi ngựa non đi tham gia săn bắn, cảm giác có chút buồn cười, định tiến lên chê cười một phen, nhưng vừa nghe xưng hô của thị vệ với họ thì lập tức bỏ ý định. Một nhà Trấn quốc công, người bình thường không trêu chọc nổi.

Ở khu vực săn thú đã cho dựng lên vài lều trại. Cả nhà bốn người giục ngựa đi về phía lều trại lớn nhất, thủ vệ nhiều nhất.

Hiếu Huệ đế, Minh thân vương, Trần Mộc Phong đang ở bên trong tán gẫu.

Lý công công xốc rèm cửa lên, mặt mày tươi cười đi vào "Khải bẩm Hoàng thượng, một nhà Trấn quốc công đã đến."

Hiếu Huệ đế ngạc nhiên hỏi: "Có phải Duệ Kỳ, Duệ Lân cưỡi con ngựa non Trấn quốc công cho chúng đến đây?"

Lý công công đáp: "Dạ phải. Hai con ngựa non toàn thân trắng toát, quả thật xinh đẹp vô cùng."

Hiếu Huệ đế dậy hứng thú "Đi thôi, đi ra ngoài xem."

Mấy người ra lều trại, vừa vặn bốn người Tần Miễn cưỡi ngựa tới, nhanh chóng xuống ngựa hành lễ.

"Chúng thần xin thỉnh an Hoàng thượng."

"Bình thân." Vừa rồi Hiếu Huệ đế thu một màn Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân ngồi trên lưng ngựa vào mắt, nhịn không được cười nói "Ha ha… Quả nhiên là hai con ngựa tốt. Bộ dáng Duệ Kỳ Duệ Lân ngồi trên lưng ngựa vừa nãy cũng uy phong lắm. Bất quá ngựa nhỏ như vậy, có thể săn được con mồi sao?"

Lôi Duệ Lân tự tin nói: "Hoàng thượng bá bá, nhất định có thể. Duệ Lân và ca ca bắt được con mồi sẽ chia một phần cho Hoàng thượng bá bá."

Hiếu Huệ đế mừng rỡ "Được! Trẫm chờ."

Lúc này, Trưởng Tôn Hách và Trưởng Tôn Hồng cưỡi ngựa lại đây.

-Hết chương 198-

Chú giải:

Hoàng mã quái: Mã quái màu vàng. Mã quái là phục sức của quan viên thời Mãn Thanh, màu sắc mã quái liên quan đến địa vị người mặc. Trong đó màu vàng là màu chuyên dùng cho Hoàng đế, chỉ có người được Hoàng đế ngự ban mới có thể mặc màu vàng. Người được thưởng Hoàng mã quái đại biểu cho có được sự tin sủng của Hoàng đế.

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

199. Chương 199: Cả Nhà Bốn Người Đi Săn Thú

"Duệ Kỳ, Duệ Lân!" Từ xa xa, Trưởng Tôn Hồng vẫy tay với gọi Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân, mặt cười tủm tỉm. Cậu nhóc thật sự bắt Trưởng Tôn Hách tìm cho một con ngựa non, da lông màu nâu, không bì kịp hai tiểu bạch mã nhưng cũng rất tráng kiện. Có điều Trưởng Tôn Hách không yên tâm để một mình nhóc ngồi trên lưng ngựa nên buộc một sợi dây thừng quanh thắt lưng nhóc, đầu dây bên kia nằm trong tay Trưởng Tôn Hách, nom hết sức buồn cười.

Hiếu Huệ đế cười ha ha, những người khác cũng phì cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trưởng Tôn Hồng đỏ lên, để Trần Mộc Phong ôm nhóc xuống ngựa, lanh lợi vấn an Hiếu Huệ đế.

"Hồng nhi mau bình thân, con ngựa này cũng thật không tệ." Hiếu Huệ đế vỗ vỗ lưng ngựa non, khen.

Mặt Trưởng Tôn Hồng càng đỏ hơn, bất quá Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân không có cười nhóc, khiến hảo cảm của nhóc với hai bằng hữu này càng thêm sâu. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đến thời gian tập hợp quy định, mọi người cùng nhau chính thức hành lễ với Hiếu Huệ đế.

Đại Hạ quốc thắng trận, hơn nữa sắp sửa sang năm mới, tâm tình Hiếu Huệ đế dạo này rất không tệ, cười nói: "Trong ba ngày săn thú, các khanh gia và các thanh niên tài tuấn đều hãy tận hứng. Từ lúc này cho đến đầu giờ Thân, ai săn được nhiều con mồi nhất, trẫm sẽ trọng thưởng."

Thứ Hoàng thượng ban thưởng không nhất định rất có giá trị, nhưng có ý nghĩa khác biệt, đó là vinh hạnh đặc biệt mà tất cả mọi người sẽ dốc toàn lực vào trận đi săn để tranh giành. Nhất là các thanh niên trẻ tuổi không có chức quan, nếu nhờ đó mà lọt vào mắt Hoàng thượng, không chừng có thể tìm được một nửa chức quan.

Hiếu Huệ đế thay trang phục đi săn, mang theo các thị vệ xuất phát. Theo Hiếu Huệ đế đến đây có Hoàng hậu và ba vị phi tần, chỉ có thể lưu lại trướng bồng. Ngay cả Đoan Ninh công chúa cũng tham gia, Hiếu Huệ đế và Hoàng hậu khá là để tâm người nhi nữ này, cố ý mượn cơ hội cho cô và thế tử Thần vũ hầu nuôi dưỡng cảm tình, vì tùy tùng rất đông nên không thể gọi là gặp gỡ riêng tư.

Tần Miễn, Lôi Thiết mang theo hai đứa con, chọn một hướng, giục ngựa đi xa.

Trưởng Tôn Hồng muốn đi cùng với nhóm họ, Trưởng Tôn Hách và Trần Mộc Phong một trái một phải che chở cậu nhóc đuổi theo. Chẳng qua, tiểu bạch mã của Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân mạnh hơn tiểu tông mã của Trưởng Tôn Hồng nhiều, chỉ chốc lát liền chạy xa. Trên đất dấu vó ngựa đông đảo, nhất thời không thể tìm ra bọn họ chạy theo hướng nào.

Khu vực săn bắn hoàng gia là nơi săn thú vui chơi giải trí của người trong hoàng thất, thú săn bên trong do người phụ trách khu vực săn bắn đặc biệt bỏ vào, không có mãnh thú như sài lang hổ báo gì gì, nguy hiểm nhất có lẽ cỡ như lợn rừng, nhưng hình thể sẽ không quá lớn, đa số là động vật loại nhỏ như dê hoang, hươu sao, thỏ hoang, gà rừng, cáo,... Vì để người chơi được khoái chí đã ghiền, số lượng con mồi không ít.

Một nhà bốn người Tần Miễn chạy không bao xa, Tần Miễn, Lôi Thiết liền phát hiện sau ụ cỏ nhỏ đầy tuyết có một con thỏ hoang béo mập. Hai phu phu ăn ý cho các nhi tử cơ hội.

Tần Miễn nhẹ giọng gọi: "Duệ Kỳ, Duệ Lân."

Tần Duệ Kỳ luôn luôn săn sóc đệ đệ "Duệ Lân, đệ đến."

Lôi Duệ Lân im lặng gật gật đầu, giục ngựa tiến lên, đáng tiếc do không có kinh nghiệm, khiến ngựa non phát động tĩnh quá lớn. Thỏ hoang nghe được tiếng động liền chấn kinh, thình lình tháo chạy, nhảy bắn thật xa.

"Ca!" Lôi Duệ Lân gấp đến độ hô một tiếng, cùng Tần Duệ Kỳ giục ngựa đuổi theo.

Tần Miễn, Lôi Thiết luôn bảo trì khoảng cách hai trượng với hai đứa nhóc.

Đúng lúc này, một con hươu sao kinh hoảng xông ra từ dốc nghiêng của bìa rừng.

Tần Duệ Kỳ rút ra một mũi tên trong túi tên, kéo căng dây cung, cây tên lông vũ lao đi nhanh như tia chớp, cắm vào bụng hươu sao.

"Ca ca lợi hại ghê, nhanh như vậy đã săn được." Lôi Duệ Lân đã chạy ra rất xa, hâm mộ xoay người, tiếp tục tìm kiếm con mồi.

"A Thiết, huynh trông Duệ Kỳ nhé." Tần Miễn nói xong, theo sát phía sau tiểu nhi tử.

Tần Duệ Kỳ giục ngựa chạy đến trước mặt hươu sao, nhìn sang Lôi Thiết như hiến vật quý.

"Không tồi."

Lời khen của Lôi Thiết rất đơn giản kiệm lời, nhưng Tần Duệ Kỳ vẫn rất cao hứng.

Lôi Thiết nhặt con mồi lên, rút mũi tên lông vũ ra thả vào lại túi tên đại nhi tử, buộc con mồi lên ngựa.

"Lão cha, chúng ta tiếp tục."

"Ừ."

Hai phụ tử tuỳ tiện chọn đại một hướng chạy đi.

Xa xa, Lôi Duệ Lân quyết tâm đuổi theo không bỏ một con sơn dương ước chừng hơn năm mươi cân, phối hợp với Tần Miễn chặn đầu nó lại.

Lôi Duệ Lân đang định bắn tên, một mũi tên lông vũ màu hồng đột nhiên từ xa xa bay tới, bắn trúng sơn dương trước một bước.

Tần Miễn nhăn mày, nhìn lại, một thiếu niên tử y mười một mười hai tuổi vẻ mặt ngạo mạn ngồi trên lưng ngựa, không nhanh không chậm buông cung trong tay xuống Bên cạnh còn có một nam tử hoa phục tuổi chừng hai mươi tư hai mươi lăm, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

"Bái kiến Trấn quốc phu nhân, An Bình huyện công." Nam tử trẻ tuổi ở trên ngựa ôm quyền.

Tần Miễn nhàn nhạt nói: "Không cần đa lễ."

Lôi Duệ Lân trừng mắt thiếu niên, bất mãn nói: "Ngươi là ai? Vì sao cướp con mồi của ta?"

Thiếu niên giục ngựa đến gần, nhặt con mồi lên đưa cho nam tử trẻ tuổi, giương giọng nói: "Trần Bác Đông. Con mồi của ngươi á? Tài nghệ của ngươi không bằng người còn trách ai?"

"Trần Bác Đông?" Lôi Duệ Lân bình tĩnh nhướng mày "Ca ca của Trần Bác Nam?"

Mặt Trần Bác Đông tối đi, quát: "To gan! Ngươi dám gọi thẳng tên ta?"

Lôi Duệ Lân khoanh tay trước ngực, cười nhạo một tiếng, chậm rì rì nói: "Vì sao không dám? Tuy ngươi là trưởng tử của Đại hoàng tử điện hạ, nhưng không có phong hào, bản công tử lại là An Bình huyện công do Hoàng thượng sắc phong. Rốt cuộc là ai to gan, hay là thỉnh giáo Hoàng thượng một chút."

Tần Miễn mỉm cười.

"Ngươi!" Trần Bác Đông biến sắc, tay cầm dây cương vì dùng sức nên biến thành màu xanh trắng, nghiến răng nghiến lợi nói "Lôi Duệ Lân, chúng ta chờ xem."

Cuối cùng vẫn còn chút lý trí, Trần Bác Đông quay đầu ngựa phi xa.

Lôi Duệ Lân làm một mặt quỷ với đối phương, nháy mắt mấy cái với phụ thân, thảnh thơi giục ngựa đuổi theo.

Tần Miễn đoán ra tính toán của nhi tử, cười thầm không ngớt.

Nam tử trẻ tuổi quay đầu nhìn lại, ánh mắt xẹt qua Tần Miễn, không biết nên nói gì. Tranh chấp giữa tiểu hài tử, mình không nên nhúng tay thì hơn, bằng không, vấn đề nhỏ cũng biến thành vấn đề lớn.

Trần Bác Đông nhanh chóng phát hiện Lôi Duệ Lân đi theo phía sau mình, sắc mặt xanh mét.

Lúc này, một con cáo đen lông điểm bạc xinh đẹp xông vào tầm mắt mọi người.

Trần Bác Đông mừng rỡ, tức tốc rút ra một mũi tên lông vũ. Ai ngờ còn chưa kịp bắn tên, một mũi tên nhọn 'vèo' một cái, từ phía sau bay dọc qua Trần Bác Đông, đâm thủng cần cổ yếu ớt của cáo đen. Cáo đen lông điểm bạc đi đời nhà ma.

Trần Đác Đông thình lình quay đầu, thấy động tác thu tay của Lôi Duệ Lân, tức đến khó thở "Lôi Duệ Lân! Ngươi dám cướp con mồi của bản công tử!"

"Tài nghệ của ngươi không bằng người còn trách ai?" Lôi Duệ Lân không chút hoang mang đốp trả, cưỡi ngựa non chạy tới, nhặt con mồi đưa cho Tần Miễn.

Trần Bác Đông nghẹn khuất cực kỳ "Ngươi!"

Tần Miễn không coi ai ra gì, bỏ con mồi vào hầu bao.

Lôi Duệ Lân le lưỡi với Trần Bác Đông, thúc nhẹ bụng ngựa, nghênh ngang mà đi.

"Hừ!" Trần Bác Đông thẹn quá thành giận, nện một quyền lên cây tùng bên cạnh, tuyết đọng rì rào rơi xuống. Hắn kéo dây cương, ý đồ đuổi theo Lôi Duệ Lân.

Nam tử trẻ tuổi vội vàng ngăn lại "Bác Đông, bình tĩnh một chút. Đừng nhìn tiểu tử kia tuổi không lớn, nhưng sức lực chẳng hề nhỏ đâu. Ngươi không thấy một tên vừa rồi bắn thủng cổ cáo đen sao? Chắc chắn là dùng nội lực."

"Cữu cữu, cữu thật sự cho rằng người bắn tên là Lôi Duệ Lân ư?" Trần Bác Đông không cho là đúng "Nhất định là Trấn quốc phu nhân."

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu "Trấn quốc phu nhân đứng cách An Bình huyện công khoảng hai trượng, không thể nào trong mấy tức ngắn ngủi thực hiện động tác tới gần An Bình huyện công, rút mũi tên từ túi tên của An Bình huyện công ra, rồi trở lại khoảng cách xa hai trượng bắn tên được."

Trần Bác Đông không phản bác, ngược lại nói: "Cha nó bắt cha ta, nó chính là kẻ thù của ta, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy ư. Còn nữa, dạo này Hoàng gia gia rất lãnh đạm với ta... ta vốn định săn con cáo đen lông điểm bạc hồi nãy tặng cho Hoàng gia gia."

Nam tử trẻ tuổi âm thầm thở dài, không nói gì. Đại hoàng tử phản quốc là tội lớn, Hoàng thượng không định tội liên luỵ đến những người khác trong phủ Đại hoàng tử đã là vạn hạnh trong bất hạnh. Nếu Trần Bác Đông cứ tiếp tục nhằm vào Lôi Duệ Lân, chỉ càng chọc Hoàng thượng không vui.

Tần Miễn và Lôi Duệ Lân không để đoạn nhạc đệm này trong lòng, chạy băng băng trong rừng cây gần hai canh giờ, Lôi Duệ Lân tổng cộng săn được một con cáo đen lông điểm bạc, năm thỏ hoang và một gà rừng. Tần Miễn chủ yếu là bồi nhi tử, không săn gì cả.

"Phụ thân, ta đói bụng." Lôi Duệ Lân hơi đau lòng ngựa non, từ trên ngựa nhảy xuống, xoa xoa đầu nó.

Ngựa non thân mật cọ cọ ***g ngực nhỏ của nhóc.

Tần Miễn hỏi: "Ngươi muốn về doanh địa hay ở đây ăn chút gì luôn."

Lôi Duệ Lân nói: "Về doanh địa, để cho ngựa non ăn chút cỏ khô."

Tần Miễn ôm nhóc ngồi lên ngựa của mình, dắt ngựa non trở lại doanh địa.

Trong doanh địa đang nấu cơm, hương thơm tản ra từng đợt.

Lôi Thiết và Tần Duệ Kỳ đã sớm trở lại, không biết lấy ra một bó củi từ chỗ nào, dọn sạch sẽ một miếng đất ở góc hẻo lánh, nhóm lên đống lửa, trên giá treo bốn con gà rừng, đã nướng khá lâu, màu sắc vàng óng, còn chảy ra mỡ, làm người thèm nhỏ dãi.

Tần Duệ Kỳ ngồi đối diện với Lôi Thiết, hai cây gỗ trong tay xuyên hai con cá, có lẽ lấy từ nhà bếp, bất quá hơi cháy.

"Lão cha, ta đói bụng." Lôi Duệ Lân nhảy xuống ngựa chạy tới.

Tần Miễn ném dây cương cho thị vệ, không nhanh không chậm theo sát.

"Chờ." Lôi Thiết nhìn quét tức phụ và tiểu nhi tử một lần, xác định họ không có bị thương, thu hồi tầm mắt, từ trong hầu bao cầm ra một lọ đồ gia vị, rắc lên gà nướng, dùng chổi nhỏ quết đều rồi nướng tiếp.

Tần Miễn đặt mông ngồi xuống bên cạnh y, hai tay nâng cằm, cười mỉm chi, chờ được cho ăn.

Lôi Duệ Lân lấy ra hai bao khô bò, một bao đưa ca ca, một bao đưa hai vị phụ thân, hai huynh đệ đầu kề bên đầu, vừa ăn vặt vừa nhỏ giọng nói chuyện, chủ yếu là Lôi Duệ Lân kể chuyện gặp phải Trần Bác Đông cho Tần Duệ Kỳ nghe.

-Hết chương 199-

---

200. Chương 200: Đến Một Kết Thúc

Tần Miễn và Lôi Thiết nghe việc Lôi Duệ Lân mưu ma chước quỷ giáo huấn Trần Bác Đông bị Tần Duệ Kỳ dùng một câu "Không cần chấp nhặt với chó nhà có tang" khuyên răn, bèn không sáp vào cuộc đối thoại của hai huynh đệ nữa.

Tuyết vẫn còn rơi, hoa tuyết giống như từng đóa bồ công anh, liên miên bay xuống không ngừng, vừa lại gần đống lửa liền biến mất không còn tăm hơi.

"Tức phụ, đói bụng?" Lôi Thiết nâng tay phủi đi bông tuyết vương trên lông mi tức phụ.

"Hơi hơi."

Lôi Thiết quan sát bốn con gà nướng, kéo xuống một cái đùi đã chín kỹ đưa cho hắn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn đưa đùi gà đến bên miệng y, để y cắn một ngụm rồi mới bắt đầu ăn, vừa ăn vừa gật gù khen ngợi "Hương vị không tệ. Nếu có thể uống chút rượu lại càng hay."

Vốn dĩ kế hoạch của hắn là, chỉ có một nhà bốn người họ, chọn một ngày tuyết rơi đi săn thú, bắt được con mồi thì cùng nhau động thủ xử lý, uống chút tửu, ăn đồ nướng như thịt nướng, nấm, khoai tây, cá chẳng hạn, thể nào cũng thú vị. Nào nghĩ kế hoạch bị Hiếu Huệ đế quấy rầy, chung quanh nhiều người như vậy, không có chút cảm giác tự tại.

Lôi Thiết hoàn toàn hiểu được ý tức phụ, an ủi: "Sau này vẫn có cơ hội."

"Ừ." Tần Miễn gặm sạch sẽ đùi gà, tay nghề nam nhân nhà hắn giỏi thật, xương và thịt rất dễ tách rời, thịt vừa mềm vừa thơm, không hề bị dính vào kẽ răng. "Lão cha." Lôi Duệ Lân thấy phụ thân đã vào cuộc 'ăn', ngóng trông đến gần.

Lôi Thiết lại xé hai đùi gà xuống, đưa cho hai nhi tử.

Lý công công từ trướng bồng của Hiếu Huệ đế đi ra, tay bưng một cái khay, trong khay đặt bốn bát canh nóng hôi hổi, nhìn quanh một vòng, tìm được một nhà Tần Miễn, mỉm cười đi qua.

"Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, tiểu thế tử, An Bình huyện công, Hoàng thượng sai tạp gia đến đưa canh cho các vị. Đây là canh đặc ngự trù vừa làm, vẫn còn nóng hổi. Hoàng thượng miễn các vị tạ ơn."

Lôi Thiết ôm quyền hướng tới trướng bồng của Hiếu Huệ đế "Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng."

Tần Miễn đón lấy khay.

Lôi Duệ Lân cười tủm tỉm kéo một đùi gà xuống, đưa cho Lý công công "Lý công công, mời công công ăn. Lão cha nướng, ăn ngon lắm."

Lý công công mặt mày hớn hở nhận lấy "Ai ui, đa tạ An Bình huyện công!"

Tần Miễn nếm thử một ngụm canh, bên trong có mặn có chay, thật sự rất ngon, hơn nữa dinh dưỡng phong phú, bắt Lôi Thiết và hai nhi tử uống hết bát canh.

Dù bọn hắn cố ý ngồi trong góc hẻo lánh thì vẫn thu hút chú ý của rất nhiều đại thần, hai chữ 'hâm mộ' đã không đủ để hình dung tâm tình bọn họ.

"Kia mới thật sự gọi là 'Biết cách sống'."

Một cựu thần cảm khái, dẫn tới không ít người gần đó lên tiếng phụ họa.

Săn thú ba ngày, một nhà bốn người Tần Miễn trôi qua hết sức vui vẻ. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân làm đúng như lời các nhóc nói, chia một phần mồi cho Hiếu Huệ đế, chọc Hiếu Huệ đế sảng khoái cười to.

Rất nhiều đại thần không hiểu vì sao Hiếu Huệ đế yêu thích đôi song sinh này như vậy. Luận tướng mạo, không ít đứa bé có vẻ ngoài càng đáng yêu hơn Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân Luận thông minh, người thông minh hơn hai huynh đệ kia rất nhiều. Vậy tức là, sở dĩ Hiếu Huệ đế gần gũi với hai đứa nhỏ chẳng qua là để mượn sức Trấn quốc đại tướng quân? Họ lại không biết, chuyện vốn không có gì phức tạp. Hiếu Huệ đế chỉ là thích Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân xem ngài như bá bá bình thường mà tương xử, trước mặt hai đứa nhóc này, ngài có thể thoải mái nhẹ nhõm giống như người bình thường.

Sau hoạt động săn bắn trở về, Tần Miễn bắt đầu lo việc ăn Tết. Tuy nói trong nhà có hạ nhân, nhưng có chút đồ Tết vẫn muốn đích thân chuẩn bị mới càng có hương vị năm mới, chẳng hạn như làm đủ loại điểm tâm cho người nhà.

Buổi sáng Hai mươi chín tháng Chạp, hai nhà Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ đến kinh thành.

Lôi Hướng Trí phái người đến phủ Trấn quốc công báo tin.

Cả nhà Tần Miễn sửa soạn một phen, ngồi xe ngựa tới phủ Lôi Hướng Trí.

Một nhà Lôi Hướng Nghĩa bao gồm Lôi Hướng Nghĩa, Tiền thị, nữ nhi Lôi Hân Hân, nhi tử Ngưu Ngưu Một nhà Lôi Hướng Lễ bao gồm Lôi Hướng Lễ, Tôn thị, nhi tử Chuyên Đầu(1), cả thảy bảy người, thêm hành lý, tổng cộng đi ba chiếc xe ngựa. Lúc nhà Tần Miễn đến, họ đã ổn định sắp xếp xong, đang trò chuyện náo nhiệt trong chính đường.

Lôi Hướng Trí và Vệ thị vẫn luôn phòng bị Lôi Đại Cường nói mấy lời không có đầu óc.

Lôi Đại Cường không biết là đã thông suốt hay là có tính toán khác, thái độ với một nhà Tần Miễn bình thường một cách bất ngờ — không lạnh nhạt cũng không thân thiện.

Tần Miễn thật thở phào nhẹ nhõm.

Cơm trưa ăn tại nhà Lôi Hướng Trí, không có quậy ra chuyện gì không vui.

Đảo mắt liền đến Tết, cả nhà Tần Miễn vẫn náo nhiệt như trước. Tần Miễn nghĩ ra nhiều chủ kiến cổ quái khiến tiết mục giải trí trong nhà hết sức phong phú, mới lạ và vui vẻ.

Mồng Một, văn võ đại thần và các cáo mệnh phu nhân tiến cung chúc tết, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân lại nhận được không ít đồ tốt.

Bắt đầu từ mồng Ba, mọi người dựa theo quan hệ thân nhiều thân ít, đi chúc tết nhà thân thích bằng hữu, không thể thiếu nhận lễ và đưa lễ.

Hôm mồng Ba, ba gia đình huynh đệ Lôi Hướng Nghĩa đến nhà Tần Miễn chúc tết. Tần Miễn hào phóng mừng tuổi tất cả tiểu bối, mỗi người một khoá trường mệnh năm lượng bạc và bao lì xì hai mươi lượng, coi như là bồi thường vì không thể chiêu đãi hai nhà Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ vui chơi thật đã tại kinh thành.

Mồng Bốn, Tần Miễn, Lôi Thiết tới nhà Lôi Hướng Trí làm khách. Lo lắng nháo ra chuyện gì không vui, hai người không dẫn Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân theo.

Việc phát sinh sau đó khiến Tần Miễn khá bội phục khả năng dự kiến của mình.

Lôi Đại Cường quả thật không thể an phận nổi. Nguyên lai từ lúc Lôi Thiết trở thành Trấn quốc công, ông vẫn luôn canh cánh trong lòng, đến khi Lôi Thiết và Tần Miễn từ chiến trường trở về, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đều được phong hào, thậm chí phẩm cấp mỗi một người đều cao hơn Lôi Hướng Trí, lòng Lôi Đại Cường liền rất không thoải mái.

Vốn mọi người đang ngồi vây quanh bàn, ăn uống tiệc tùng, nói nói cười cười, không khí khá là vui vẻ, Lôi Đại Cường bất chợt mở miệng, muốn Lôi Thiết và Tần Miễn dùng chút quan hệ giúp Lôi Hướng Trí thăng

quan tiến chức. Với thân phận của Tần Miễn và Lôi Thiết, chuyện này quả thực không khó, nhưng Lôi Đại Cường nói thẳng ra lời này làm sao Lôi Hướng Trí chịu đựng được? Giống như nói Lôi Hướng Trí không nhờ quan hệ thì không thể thăng tiến. Nhưng kỳ thật, Lôi Hướng Trí là người có năng lực, có thực tài. Huống chi dù Lôi Thiết, Tần Miễn không chủ động lôi kéo quan hệ cho Lôi Hướng Trí, các quan viên khác cũng sẽ nể tình hắn là đệ đệ Trấn quốc công, ít giở chiêu trò ngáng chân, tạo thêm chút cơ hội, thăng quan là chuyện sớm muộn.

Lời Lôi Đại Cường vừa thốt ra, sắc mặt Lôi Hướng Trí tức thì trắng bệch, phẫn nộ, sỉ nhục, xấu hổ và buồn bực, đủ loại cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt, cuối cùng được lý trí áp chế.

Trong ấn tượng của Tần Miễn, đây là lần đầu tiên hắn thấy sắc mặt Lôi Hướng Trí khó nhìn như vậy, có thể thấy người thanh niên trẻ tuổi luôn hào hoa phong nhã này tức giận không nhẹ.

Để tránh xấu hổ, cũng tránh bị lan đến, Tần Miễn nhanh chóng tìm cớ kéo Lôi Thiết chạy mất.

Đang luận bàn với ca ca tại sân luyện võ, Lôi Duệ Lân buồn bực hỏi Tần Miễn "Phụ thân, ngài làm gì thế? Sao lén lút như vậy?"

"Lôi Duệ Lân, sao có thể nói chuyện với phụ thân ngươi như vậy?" Lôi Thiết nghiêm mặt.

Lôi Duệ Lân vội vàng chỉnh thái độ, hai tay ôm quyền, nghiêm trang đặt câu hỏi lần nữa "Phụ thân, dám hỏi lão nhân gia ngài đang làm gì? Cớ sao trông giống như chạy trối chết?"

Tần Miễn búng trán nhóc ta một phát "Tiểu tử thúi! Cha ngươi thích đi đường như vậy đấy, không được sao?"

Lôi Duệ Lân đáng thương bụm trán "Được –"

……

Mồng Năm, Tần Văn Tài đến phủ Trấn quốc công bái phỏng, giải thích cho Tần Miễn, Lôi Thiết về nội tình Tần Miễn mất tích năm xưa và kết cục của Tần Kiệm. Tần Kiệm đang bị giam giữ trong thiên lao, đời này không thể ra ngoài được nữa, vì trả lại công đạo cho Tần Miễn, Tần Văn Tài gạch đi tên Tần Kiệm trong gia phả, tức đuổi gã ra khỏi Tần gia.

Tần Văn Tài đề cập Tần Miễn nhận tổ quy tông, Tần Miễn uyển chuyển cự tuyệt. Không biết Tần Văn Tài nghĩ thế nào, vậy mà không hề kiên trì, nói chỉ cần hắn sống vui vẻ là tốt rồi, sau đó một mình hàn huyên cùng Lôi Thiết gần nửa canh giờ thì cáo từ.

Tần Miễn hỏi Lôi Thiết, cả hai hàn huyên gì vậy.

Lôi Thiết không hề giấu diếm, chỉ đơn giản là mong Tần Miễn thứ lỗi và kể một số chuyện trước năm Tần Miễn mười hai tuổi, ngoài ra còn cảnh cáo Lôi Thiết, nếu không đối xử tốt với Tần Miễn, Tần gia sẽ mang Tần Miễn đi.

Nhìn ra được Tần Văn Tài thật tâm yêu thương người đích tử này, Tần Miễn càng thêm cảm thấy không nhận lại họ là lựa chọn chính xác. Cùng lắm nếu sau này Tần gia chẳng may gặp nạn, hắn và Lôi Thiết sẽ giúp họ một phen, xem như trả lại ân tình đã dùng cơ thể của nguyên chủ.

Mồng Sáu tháng Giêng, Hoàng đế khai bút, thượng triều trở lại, việc đầu tiên là xử trí Đại hoàng tử Trần Sấm.

Chuyện của Đại hoàng tử liên quan đến thể diện Hoàng gia nên khi định tội chỉ nói Đại hoàng tử phạm đại tội mưu phản, không nói là thông đồng với địch phản quốc. Cuối cùng, Trần Sấm bị giam lỏng trong Đại hoàng tử phủ, ngày đêm sống trong sự giám thị, cả đời không được ra khỏi phủ.

Sự kiện lớn thứ hai chính là quân thần thương nghị cách ứng phó trong cuộc đàm phán với Thổ La quốc tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Đại Hạ quốc. Chậm nhất là tháng Tư, đầu xuân băng tan, Thổ la quốc sẽ phái sứ đoàn đến Đại Hạ.

Tần Miễn và Lôi Thiết đã hạ quyết tâm, đợi cuộc đàm phán với Thổ La quốc trần ai lạc định sẽ từ quan. Tuy rằng khả năng rất khó.

Hai nhà Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ ở kinh thành qua tiết Nguyên Tiêu mới dẹp đường hồi phủ. Tần Miễn chuẩn bị cho họ bốn xe đầy ắp đặc sản kinh thành, ngoài phần tặng cho hai nhà, còn biếu cho vài nhà thôn dân có giao hảo với bọn hắn trong thôn.

Nào ngờ Lôi Đại Cường và Vệ thị cũng cùng họ quay về thôn Thanh Sơn.

Tần Miễn thật sự bất ngờ, hỏi Lôi Hướng Lễ mới biết, Lôi Hướng Trí và Lôi Đại Cường ầm ĩ một trận, triệt để trở mặt. Lôi Hướng Trí nói rõ với Lôi Đại Cường, nếu ông nguyện ý thành thật sống ở thôn Thanh Sơn, hàng năm sẽ cho ông một trăm lượng bạc dưỡng lão Nếu Lôi Đại Cường muốn tiếp tục ở lại kinh thành cũng không phải không thể, về sau mỗi tháng chỉ phát hai lượng bạc tiền tiêu vặt, ngoài ra đừng hòng có thêm một đồng.

Cả hai con đường, Lôi Đại Cường đều không muốn chọn, Lôi Hướng Trí bố trí vàn cờ khiến Lôi Đại Cường phạm lỗi sai, bị quan binh tuần tra bắt vào đại lao.

Lúc này Lôi Đại Cường mới hiểu, tâm nhi tử đã rét lạnh, thêm Vệ thị ở bên cạnh khuyên bảo, đành chọn con đường thứ nhất.

Hiện Vệ thị rất hối hận vì gả cho Lôi Đại Cường. Lôi Đại Cường thích ăn lười làm đều không thành vấn đề, vấn đề là rất ngu xuẩn, đẩy hai nhi tử có tiền đồ nhất càng lúc càng xa. Nếu Lôi Đại Cường biết mượn sức hai nhi tử, sẽ không rơi vào kết cục hôm nay.

Dùng cách nói của Tần Miễn chính là, không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Nhóm người Lôi Đại Cường rời đi chưa đến ba ngày lại chật vật quay lại, chuyện là trên đường gặp phải cướp phỉ, Lôi Đại Cường bị hù doạ sợ đến ngơ ngơ ngốc ngốc. Lôi Hướng Nghĩa và Lôi Hướng Lễ không còn cách nào, đành tiễn ông và Vệ thị, thêm hai hài tử của Vệ thị trở lại kinh thành.

Lôi Hướng Trí tìm danh y chẩn trị cho Lôi Đại Cường, được hay Lôi Đại Cường biến thành si ngốc thật rồi, mai sau khả năng bình phục chỉ có một nửa. Lôi Hướng Trí không thể không tự nhận, vào khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Bốn năm sống tại kinh thành, hắn trôi qua còn mệt mỏi hơn mười năm trắng đêm khổ học dĩ vãng, nay, hắn mới cảm giác bản thân tự do.

Vệ thị cũng như được gỡ xuống gánh nặng ngàn cân, Lôi Đại Cường si ngốc, đối với nàng là kết quả tốt nhất, chỉ cần duy trì mối quan hệ với Lôi Hướng Trí, về sau lại tìm cơ hội cứu chữa quan hệ với nhà Lôi Thiết, tương lai tiền đồ một trai một gái của nàng sẽ không kém.

Từ đó về sau, Lôi Đại Cường sống như một đứa trẻ lớn tuổi, không bao giờ khiến ai cảm thấy ngột ngạt nữa.

Tần Miễn không hề đồng tình ông ta chút nào, chỉ cảm khái một câu "Quả nhiên tai họa lưu ngàn năm".

-Hết chương 200-

Chú giải:

(1) Chuyên Đầu: nghĩa là cục gạch, ở đây là biệt danh cha mẹ đặt cho con, giống như Thạch Đầu là đá í.

---

201. Chương 201: Xin Từ Quan

Năm tháng vội vàng, thời gian qua nhanh.

Trung tuần tháng Ba, tin sứ đoàn Thổ La quốc đã xuất phát truyền đến kinh thành, dự tính trung tuần tháng Tư tới nơi.

Có lẽ là muốn biểu đạt thành ý của Thổ La, hoặc giả Hoàng đế Thổ La quốc không yên tâm những người khác, lần này vậy mà Hoàng đế Thổ La quốc, Nhân Quang đế tự thân xuất mã.

Tuổi Nhân Quang đế xấp xỉ với Hiếu Huệ đế, nhưng về mặt điều dưỡng thân thể không bằng Hiếu Huệ đế nên nom già hơn Hiếu Huệ đế rõ rệt, bất quá cao to cường tráng, vóc người vạm vỡ, chỉ nhìn bề ngoài, càng

giống một viên võ tướng hơn. Sứ đoàn bày trận cực kỳ long trọng phô trương, loan giá của Nhân Quang đế nạm vàng khảm bạc thì cũng thôi, đỉnh mái bốn chóp cứ cách mỗi mấy tấc lại rủ xuống một bảo thạch to như trứng cút, vào ngày xuân ánh nắng ấm áp, ánh sáng ngọc rực rỡ đến chói mù mắt người. Không chỉ thế, đội ngũ hai ngàn người, toàn bộ binh lính đều cưỡi ngựa cao to, vô cùng khí thế.

Tần Miễn đã dịch dung đứng phía sau đám người, ôm hông Lôi Thiết cũng đã dịch dung, thì thầm vào tai y "Ta thấy ông Nhân Quang đế này chính là một tên to xác ngốc ngếch. Như thế không phải công khai nói với Hoàng thượng 'Mau tới làm thịt ta đi','Mau tới làm thịt ta đi' à?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Ý cười trong mắt Lôi Thiết rất đậm, y yêu cực dáng vẻ sáng lạn *** ranh này của tức phụ "Ừm, đúng là ngốc."

Nhân Quang đế trên loan giá đeo nụ cười bình thản, không để lại dấu vết nhìn quét dân chúng Đại Hạ đang hoan hô chào đón hai bên đường, trong lòng buồn bực. Nghe nói dân chúng Đại Hạ ghét ai đều sẽ ném rau củ lá cây nát, hoa quả dập, ném trứng gà, ngài đã sớm phòng bị, cho người đổi rèm vải rũ xuống bốn phía thành ván gỗ che chắn thực dụng, nào ngờ không có chỗ dùng, người dân Đại Hạ quốc thế mà vui mừng khôn xiết nghênh đón họ như thế.

Ngài làm sao biết, cách đây hai ngày, dân gian lan truyền, trong cuộc đàm phán lần này, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ lột của Hoàng đế Thổ La quốc một tầng da. Dân chúng đương nhiên là vui mừng.

Nhân Quang đế có thể ngồi yên ở ngôi vị Hoàng đế ba mươi năm đương nhiên không phải xuẩn ngốc, hai ngày trước đã phái người tìm hiểu tình hình trong kinh, để tránh có sự cố đột ngột phát sinh không thể ứng phó. Nhưng ngài lại không biết, nơi này là kinh thành, là địa bàn của Hiếu Huệ đế, trừ bí mật của một nhà Tần Miễn, gần như chút gió thổi cỏ lay đều nằm trong vòng bàn tay Hiếu Huệ đế. Người của Nhân Quang đế có thể nghe được điều gì, không thể nghe được điều gì, đều do ngài khống chế. Không thể không nói, làm một Hoàng đế, bản lĩnh của Hiếu Huệ đế thật sự không kém. Tần Miễn nhìn về phía một xe ngựa xa hoa phía sau loan giá, nói với Lôi Thiết: "Xem bề ngoài và cách bày trí xe kia, bên trong hẳn là một vị nữ khách."

Một người trẻ tuổi đứng cạnh nghe được lời hắn nói, không khỏi chen vào "Đi cạnh xe ngựa kia còn có tám cung nữ, có khi nào là công chúa của Tây Man quốc không? Tây Man quốc đưa đến để liên hôn?"

Giả thuyết này gợi ra, không ít người phụ họa.

"Phỏng chừng là vậy rồi!"

Chờ đội ngũ Thổ La quốc mất hút, nhóm dân chúng dần dần tản đi, nhưng việc Hoàng đế Thổ La thế mà tự thân xuất mã vẫn được tiếp tục bàn tán say sưa. Toàn bộ kinh thành, trên đến quan to triều đình, dưới đến hoả kế quán trà, cơ hồ đều đang tám chuyện này.

Xem náo nhiệt xong, Tần Miễn và Lôi Thiết chậm rãi rảo bước về nhà, còn chưa vào cửa phủ liền nghe tiếng vó ngựa lao nhanh tới gần, quay đầu nhìn sang, là Trần Mộc Phong cưỡi ngựa phóng nhanh, mặt mày hớn hở.

'Hiu –'

Tần Miễn hỏi: "Làm sao thế? Gió xuân phơi phới thả sức phi ngựa(1)?"

"Tần Miễn!" Trần Mộc Phong nhảy xuống ngựa, kích động nắm hai vai hắn "Nương ta, thân nương ấy, có hỉ, đã hơn hai tháng."

Lôi Thiết mặt không biểu cảm phủi tay hắn ta ra, thuận tiện kéo tức phụ lùi ra sau một chút, giữ cự ly an toàn với Trần Mộc Phong.

Tần Miễn nhếch môi cười, nghiêng người tựa vào y.

Trần Mộc Phong cũng không để ý, chân tâm nói: "Huynh đệ, cảm tạ!"

Minh thân vương sinh con, dĩ nhiên do chính thất sinh ra thì càng tốt. Thứ nhất, giữa một chính phi và hai trắc phi của Minh thân vương, Trần Mộc Phong tự nhiên thiên về chính phi, tức thân sinh mẫu thân của hắn Thứ hai, Trần tiểu đệ là đích tử, tương lai thân phận cũng cao hơn. Bất quá lúc trước, sau khi thân thể Minh thân vương điều trị tốt, qua một thời gian dài mà Minh thân vương phi vẫn không có động tĩnh,

sau là Tần Miễn bắt mạch và khai cho bà một tháng dược tẩm bổ, mới có thể điều dưỡng thân thể hao hụt của bà tốt lên. Nay cuối cùng cũng truyền ra tin tốt.

"Chúc mừng, chúc mừng!" Tần Miễn cũng vui mừng cho Trần Mộc Phong, nói đùa "Xem ra Trưởng Tôn Hách lại phải tặng đại lễ cho ta rồi."

Trần Mộc Phong bật cười, nhưng cười xong thì hơi ảm đạm đi "Có điều, không nhất định là đệ đệ."

Tần Miễn vỗ vỗ vai hắn ta "Yên tâm. Hiện trạng thái thân thể Minh thân vương và Minh thân vương phi tương đương với thời ba mươi lăm tuổi, dù thai lần này là nữ thì vẫn có thể sinh tiếp."

Trần Mộc Phong gật đầu, chủ động nói: "Phụ vương ta cũng rất vui, đã nới lỏng chuyện của ta và Trưởng Tôn Hách, còn an ủi ta vạn nhất thai này là nữ nhi, thì tiếp tục sinh thêm."

Đúng lúc này, lại một khoái mã phi nhanh đến. Nhờ con đường đủ rộng thoáng, nên không tạo thành quấy nhiễu cho người đi đường.

Người tới chính là Trưởng Tôn Hách.

"Mộc Phong!"

"Sao ngươi lại tới đây?" Tươi cười trên mặt Trần Mộc Phong vẫn chưa tan.

Trưởng Tôn Hách cầm tay đối phương "Ta, ta, đã biết chuyện ở nhà ngươi. Đến đây để cảm tạ Trấn quốc phu nhân và Trấn quốc công."

Người này hiếm khi mà kích động đến nói chuyện lắp bắp, Tần Miễn và Trần Mộc Phong nhịn không được, đều cười rộ lên.

Trần Mộc Phong cười xong, nghiêm mặt, nhìn Trưởng Tôn Hách "Ta cũng chỉ mới biết việc đó không lâu, làm sao ngươi lại biết?"

Trưởng Tôn Hách xiết chặt tay hắn "Ta không có sắp xếp người vào Vương phủ, nhưng có an bài một hoả kế vào gian tiệm đối diện, hắn nhìn thấy quản gia nhà các ngươi mặt mày vui mừng đi về phía tiệm dược liệu, ta mới đoán được là có tin vui."

Trần Mộc Phong nể tình y nghĩ cho mình, hừ nhẹ một tiếng, không truy cứu nữa.

Trưởng Tôn Hách nói với Tần Miễn, Lôi Thiết: "Hôm nay gấp rút đến đây, chưa kịp chuẩn bị gì, ngày khác ta và Mộc Phong sẽ thỉnh nhị vị uống rượu."

"Quyết định vậy đi."

Cuộc đàm phán giữa Đại Hạ quốc và Thổ La quốc là việc của hai hoàng đế, là việc của văn thần, Tần Miễn, Lôi Thiết đều không có liên quan gì nhiều, hai phu phu chỉ dự vài buổi yến hội, ăn uống tiệc tùng.

Vì thái độ Hiếu Huệ đế cứng rắn, Hoàng đế Thổ La quốc lại không cam lòng, nên quá trình đám phán diễn ra gian nan. Mãi cho đến thượng tuần tháng Năm, Nhân Quang đế lo lắng nếu còn chưa về Thổ La, mấy hoàng tử của ngài sẽ lại không an phận, đành phải lùi bước, cắt bốn thành lớn gần biên cảnh hai nước cho Đại Hạ quốc và bồi thường một tỷ lượng bạc trắng, chia ra trả trong ba năm. Bằng không, Đại Hạ quốc không ngại lại xua binh đến phía tây.

Nhân Quang đế thật sự e ngại Lôi Thiên Nhận, dưới tình trạng Thổ La quốc tổn thất ba viên mãnh tướng, Lôi Thiên Nhận không hẳn không thể đánh thẳng tới hoàng thành Thổ La.

Ngoài ra, Tử La công chúa của Thổ La quốc lưu lại, được Hiếu Huệ đế ban cho Tứ hoàng tử làm trắc phi.

Cùng ngày, Hiếu Huệ đế sai người phát hoàng bảng(2), sẽ trích một phần bạc từ tiền bồi thường trợ cấp cho gia đình của tướng sĩ hy sinh.

Sau khi tin tức từ hoàng cung truyền ra, cả kinh thành náo nhiệt như đón Tết. Tửu lâu dưới danh nghĩa Trần Mộc Phong đi đầu giảm giá ba mươi phần trăm cho toàn bộ khách nhân, các cửa tiệm khác, bất luận là tửu lâu, quán trà, tiệm gạo… đều đồng loạt giảm giá, bất kể là giảm ba mươi, hai mươi hay mười phần trăm, từ lão bản, hỏa kế đến người mua, ai nấy đều lộ vẻ phấn khởi và kiêu ngạo, vì Đại Hạ quốc chiếm

thượng phong mà phấn khởi, vì thân là người Đại Hạ quốc mà kiêu ngạo. Dù là người bình thường tiếc tiền tới tiệm cơm ăn cơm, cũng vui vẻ gọi ba năm hảo hữu ra ngoài tổ chức ăn mừng một phen.

Hai ngày sau, sứ đoàn Thổ La quốc bước lên đường về.

Lão bá tánh kinh thành sắp hàng hai bên đường vui vẻ đưa tiễn, đại thúc đoàn múa lân cầm cặp chập choã(3) to đùng, đập vào nhau, vang 'bang bang' rung động.

Nhân Quang đế nhìn thần thái hớn hở của họ, chỉ cảm thấy chói mắt, nhưng ngoài âm thầm thở dài cũng không thể nói gì hơn.

Đàm phán thuận lợi hoàn thành, Tần Miễn và Lôi Thiết đều thở phào nhẹ nhõm.

Tần Miễn lặng lẽ bán đi tiệm dược liệu và cửa hàng trang sức, giống như Lôi Thiết, mỗi ngày hoàn thành chức trách phần mình, người bên ngoài ai cũng không nhìn ra dấu hiệu bọn hắn sắp xin từ quan.

Nhịn đến thượng tuần tháng Sáu, đoán chừng sứ đoàn Thổ La đã về tới Thổ Ta quốc, Lôi Thiết, Tần Miễn cùng tiến cung, cầu kiến Hiếu Huệ đế.

"Khải bẩm Hoàng thượng, Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân cầu kiến."

Hiếu Huệ đế thực buồn bực, buông tấu chương, nói: "Truyền."

"Truyền Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân yết kiến –"

"Chúng thần xin thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Bình thân." Hiếu Huệ đế cười hỏi "Hai khanh vậy mà cùng nhau đến đây, có chuyện gì à?"

Lôi Thiết đi thẳng vào vấn đề "Khải bẩm Hoàng thượng, hai người chúng thần tới là để xin từ quan."

Lý công công đang định tiến lên thêm trà cho Hiếu Huệ đế, nghe vậy thì lảo đảo một cái ngã quỳ xuống đất, vội vã quỳ lên "Thỉnh Hoàng thượng thứ cho nô tài tội khiếm nhã."

Gương mặt đang cúi xuống của ông đầy vẻ khiếp sợ và khó tin. Hoàng thượng ban vinh sủng vô hạn cho một nhà bốn người Trấn quốc công, có thể nói ngoài Hoàng thượng, là người phong quang nhất khắp kinh thành hiện nay. Thậm chí ông còn nghe nói, không ít đại thần đã và đang cân nhắc cho nữ nhi nhà mình kết thân cùng hai vị công tử của Trấn quốc công. Vạn vạn không ngờ, Trấn quốc công và Trấn quốc phu nhân lại muốn từ quan vào lúc này.

Hiếu Huệ đế cũng giật mình không kém, thất thố thấy rõ, hồi lâu không nói nên lời. Hiếu Huệ đế hiểu Lôi Thiết, Lôi Thiết mở miệng xin từ quan tức là đã quyết tâm. Ngài càng lúc càng cảm thấy Lôi Thiết không màng quyền thế và danh lợi, thật đáng để ngài tín nhiệm, rất luyến tiếc thả loại người này đi. Đương nhiên, đó chỉ là một trong các nguyên nhân. Nguyên nhân khác chính là, trước khi trận chiến với Thổ La nổ ra, Đại Hạ quốc đã lâu không có chiến sự, võ tướng trong triều không mấy ai thật sự kham nổi trọng trách. Lôi Thiết là liều thuốc an thần của Hiếu Huệ đế. Nguyên nhân thứ ba liên quan đến Tần Miễn. Tần Miễn y thuật cao minh, xứng danh thần y, tại chốn hoàng cung mờ ám đủ loại thủ đoạn, có Tần Miễn ở đây, Hiếu Huệ đế càng thêm an tâm.

Hai người như vậy, Hiếu Huệ đế sao nỡ để họ đi?

-Hết chương 201-

Chú giải:

(1) Câu gốc là "Xuân phong đắc ý mã đề tật" trích trong bài thơ Đăng khoa hậu của Mạnh Giao. Nội dung bài thơ ý nói con đường thăng tiến thuận lợi, không còn ưu phiền nên tha hồ lao nhanh, xem hết cảnh đẹp Trường An.

(2) Hoàng bảng: Thông cáo quan trọng cho triều đình công bố ra ngoài

(3) Chập choã: dùng trong múa lân

chập choã

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

202. Chương 202: Điều Kiện Của Hiếu Huệ Đế

Tần Miễn và Lôi Thiết biết Hiếu Huệ đế sẽ không dễ dàng thả họ đi, nhưng bọn họ nhất định phải đi.

Hiếu Huệ đế lãnh tĩnh lại rất nhanh "Nếu Lôi ái khanh và tôn phu nhân có uỷ khuất gì thì cứ nói với trẫm, loại chuyện 'xin từ quan' này không nên lấy ra đùa."

Lý công công quỳ trên mặt đất, mồ hôi đầy đầu, thầm cầu nguyện Lôi Thiết biết thời biết thế thu lại lời vừa rồi.

Lôi Thiết kiên định nói: "Hoàng thượng, lòng của thần và nội tử đã quyết."

Bầu không khí trong Ngự thư phòng nhất thời ngưng đọng. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đúng lúc này, ngoài cửa truyền vào lời thông báo nôn nóng của nội thị: "Khải bẩm Hoàng thượng, Văn thừa tướng có việc gấp cầu kiến."

"Truyền!"

Văn thừa tướng bước nhanh vào, vẻ mặt có phần nghiêm mặt và lo âu.

Hiếu Huệ đế nhướng mày. Chú ý thấy Lý công công mồ hôi xối xả quỳ trên đất, phu thê Trấn quốc công sắc mặt nghiêm túc, vẻ mặt Hiếu Huệ đế cũng khá là khó nhìn, Văn thừa tướng kinh ngạc trong lòng, nhưng không đủ sức tìm tòi nghiên cứu, sải bước đến trước ngự án.

Hiếu Huệ đế nâng tay ngăn cản đối phương hành lễ "Không cần giữ lễ tiết. Ái khanh sốt ruột như thế là có chuyện đại sự phát sinh sao?"

Văn thừa tướng mở miệng, giọng trầm thấp nặng nề: "Khải bẩm Hoàng thượng, cựu thần vừa nhận được cấp báo từ Lĩnh Châu. Mấy ngày trước, Vị huyện thuộc Lĩnh Châu xảy ra động đất."

"Cái gì!" Hiếu Huệ đế kinh hãi "Tình hình thế nào?"

Hai tay Văn thừa tướng nâng tấu chương lên, kể tường tận: "Căn cứ vào công tác thống kê của quan viên địa phương, ít nhất có hơn năm vạn người mất tích hoặc thương vong, nhà cửa trong thị trấn sập xuống khoảng tám phần mười. Quan viên địa phương phản ứng nhanh chóng, lập tức phái quan binh đi giúp đỡ, nhưng tình thế không quá lạc quan."

Lý công công vội chạy tới, tiếp nhận tấu chương dâng lên Hoàng thượng.

Hiếu Huệ đế xem tấu chương xong, mặt trầm như nước, trong nháy mắt đã suy xét rất nhiều. Động đất lớn tất nhiên tạo thành tổn thất nặng nề, điểm này không cần phải nói, nhưng thời gian và địa điểm phát sinh địa chấn lần này thật không khéo. Cuộc chiến giữa Đại Hạ và Thổ La vừa mới kết thúc không lâu, hơi không cẩn thận, có khả năng sẽ bị người hữu tâm dùng để rêu rao, ví dụ như tin nhảm Hiếu Huệ đế không được trời cao che chở, nghiêm trọng hơn có thể khơi mào loạn dân. Trong lịch sử, loại chuyện tương tự cũng không hiếm thấy.

"Hoàng thượng, hiện nay nên làm thế nào?" Văn thừa tướng sốt ruột nói "Vị trí của Vị huyện đặc thù, triều đình kéo dài càng lâu, tình thế càng bất lợi."

Hiếu Huệ đế trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt sắc bén bỗng xẹt qua Tần Miễn và Lôi Thiết, biểu cảm chợt nhẹ nhõm hơn, phất phất tay với Văn thừa tướng.

"Trẫm đã biết. Ái khanh tới Thiên điện ngồi nghỉ trước đi."

"Dạ!"

Sau khi Văn thừa tướng rời đi, Hiếu Huệ đế cuối cùng mới chú ý tới Lý công công vẫn còn quỳ dưới đất "Lý Phúc Thọ, đứng lên đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Lý công công nhanh chóng đứng lên, len lén xoa xoa đầu gối.

Hiếu Huệ đế nhìn chằm chằm Tần Miễn và Lôi Thiết, trầm giọng nói: "Trấn quốc công, Trấn quốc phu nhân, quả thật Đại Hạ quốc được coi là lớn mạnh, nhưng bên trong tồn tại nhiều tai hoạ ngầm. Lời vừa rồi của Văn thừa tướng, hai khanh cũng nghe được. Dù như vậy, hai khanh vẫn muốn từ quan sao?"

Lôi Thiết chắp tay nói: "Sao Hoàng thượng không đổi một góc độ để suy nghĩ? Chỉ khi hai người chúng thần rời đi, những nhân tài khác mới có cơ hội trưởng thành."

Tần Miễn tiếp lời: "Hoàng thượng, các thái y của Thái y viện y thuật cao minh, kỳ thực không có vi thần cũng không sao. Mặt khác, phối phương của Thanh Lệ đan vi thần đã chỉnh sửa sắp xếp lại và giao cho Viện phán(1)."

Hiếu Huệ đế thất vọng nhăn mi "Xem ra các khanh đã hạ quyết tâm… Hai khanh muốn từ quan, cũng có thể, nhưng trẫm có một điều kiện."

Tần Miễn cảm thấy không hay cho lắm.

Lôi Thiết: "Hoàng thượng mời nói."

Hiếu Huệ đế đứng lên, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi từ sau ngự án đi ra, thong thả bước xuống bậc thang, giọng điệu nghiêm nghị.

"Vị huyện Lĩnh Châu gần biên cảnh giữa Đại Hạ và Thổ La quốc, chỉ cách vùng biên cảnh một thành trấn, tương đương là một trong các biên giới của Đại Hạ. Nhưng vì sao từ xưa tới nay, Thổ La quốc chưa từng bắt tay từ Vị huyện tiến công Đại Hạ quốc? Đó là do Vị huyện núi non chồng chéo, đường núi gập ghềnh, có thể nói là một lá chắn thiên nhiên cho Đại Hạ. Trận động đất lớn phát sinh, trẫm lo dân chúng Vị huyện nhân tâm hoảng sợ, sẽ lựa chọn di chuyển mà không phải trùng kiến quê nhà. Một khi như thế, chẳng khác nào mở rộng biên cương. Hậu quả của nó, hẳn là không cần trẫm nhiều lời. Cho nên, trẫm muốn hai khanh lập tức đi Vị huyện, cho các khanh thời gian tối đa là ba năm, trùng kiến Vị huyện. Chỉ cần làm được chuyện này, trẫm liền chuẩn cho các khanh từ quan. Thế nào?"

Tần Miễn thầm mắng Hiếu Huệ đế là lão hồ ly, trao đổi một ánh mắt với Lôi Thiết, hỏi: "Dám hỏi Hoàng thượng, trận động đất lớn ở Vị huyện lần này là lần thứ mấy?"

Hiếu Huệ đế ngạc nhiên nhìn hắn, dừng lại một chút, vẫn trả lời: "Trong mười năm, đây là lần thứ hai."

Tần Miễn chấn động, trong mười năm ngắn ngủi phát sinh hai trận địa chấn mà Hiếu Huệ đế vẫn không tán thành cho dân chúng di dời, cách làm này không khỏi khiến lòng người sợ hãi.

Hiếu Huệ đế dường như không thèm để tâm suy nghĩ của hắn, lúc trở lại ngự án đã khôi phục nét lãnh tĩnh thường ngày, nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt hỏi: "Suy nghĩ thế nào rồi?"

Tần Miễn và Lôi Thiết nhìn nhau.

Lôi Thiết thấp giọng nói: "Nghe lời ngươi."

Khoé miệng Hiếu Huệ đế giật giật, làm bộ như không nghe được.

Tần Miễn suy xét một lát, lại hỏi: "Dám hỏi Hoàng thượng, nếu chúng thần tìm một nơi gần đó càng thích hợp để thủ hộ biên cương hơn, có thể cho di dời Vị huyện không?"

"Có thể." Hiếu Huệ đế nhắc nhở "Nhưng như vậy, ba năm thời gian e là không đủ."

Tần Miễn thầm mắng ông là đồ vô sỉ.

"Được. Chúng thần nhận điều kiện này."

Hiếu Huệ đế gật gật đầu "Để hoàn thành kịp, các khanh nên mau chóng xuất phát."

Tần Miễn và Lôi Thiết xuất cung, chia ra hành động. Lôi Thiết đến binh doanh, Tần Miễn đi lo việc thôi học cho hai nhi tử và xử lý mấy việc lặt vặt còn lại.

Để tiện cho Lôi Thiết và Tần Miễn làm việc, thân phận Trấn quốc công và Trấn quốc đại tướng quân của Lôi Thiết đều giữ lại, Hiếu Huệ đế bãi miễn chức quan tại Thái y viện của Tần Miễn, bổ nhiệm làm tân Huyện lệnh của Vị huyện.

Thánh chỉ vừa ra, người khắp kinh thành đều ồ cả lên. Dù Tần Miễn có khả năng đến đâu, thân phận chủ yếu của hắn vẫn là Trấn quốc 'phu nhân', để hắn làm Huyện lệnh nghĩa là sao?

Đợi đến khi thánh chỉ Hoàng đế lệnh Tần Miễn, Lôi Thiết trùng kiến Vị huyện ra, mọi người mới bừng tỉnh: Hoá ra là vậy.

Đối với chuyện làm Huyện lệnh, Tần Miễn khá hào hứng. Hắn cũng là nam nhân, không mong kiến công lập nghiệp, nhưng cũng hi vọng có thể làm nên đại sự gì đó. Hắn có bản lĩnh phát triển thôn Thanh Sơn, không hẳn không có năng lực phát triển một thị trấn.

Dùng một ngày trời sắp xếp mọi công chuyện tại kinh thành, Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn theo hai đứa con, một sói một gấu một ưng, chín gia tướng và một vạn kỵ binh *** nhuệ xuất phát. Có không gian phải nói là rất tốt, kim ngân châu báu và hoàng kim Hiếu Huệ đế ban thưởng đều có thể đặt vào không gian, không cần chở bằng xe ngựa khiến người ngoài chú ý.

Phúc quản gia và Phúc thẩm niên kỉ không nhỏ, lưu lại coi sóc phủ Trấn quốc công.

Hôm khởi hành, Trần Mộc Phong, Trưởng Tôn Hách, Trưởng Tôn Hồng, cả nhà Lôi Hướng Trí đều đến đưa tiễn.

'Quỷ thích khóc' Trưởng Tôn Hồng nước mắt giàn giụa, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân vừa cảm động lại vừa buồn cười, dứt khoát đưa hai chậu cỏ thẹn thùng Trần Mộc Phong tặng lúc trước nhờ hảo hữu chăm sóc hộ, bày tỏ tình hữu nghị bền vững giữa họ. Lúc này Trưởng Tôn Hồng mới nín khóc mỉm cười.

Hiếu Huệ đế mặc thường phục đứng trong đám người, nhìn bóng Tần Miễn và Lôi Thiết đi xa.

Minh thân vương thấp giọng thở dài một hơi "Huynh trưởng, đệ thật không nghĩ ngài sẽ bằng lòng thả họ đi."

Hiếu Huệ đế cười nhẹ "Trẫm – dĩ nhiên ta cũng luyến tiếc, nhưng thuyết (2) cũng có vài phần đạo lý, có bọn họ, những người khác sẽ không có cơ hội xuất đầu. Chỉ hy vọng bản lĩnh của họ sẽ khiến vài người cảm thấy nguy cơ."

Minh thân vương khẽ gật đầu "Huynh trưởng nói chí lý."

Tần Miễn, Lôi Thiết kỵ mã dẫn đầu đoàn người, khí thế hăm hở, uy phong lẫm lẫm, chọc các cô nương mặt mày ửng đỏ, có mấy người gan lớn đứng ở lầu hai ném khăn tay mang theo hương thơm xuống.

Cây quạt trong tay Tần Miễn phe phẩy vài cái, 'vô ý' làm khăn tay thổi tới đội ngũ phía sau.

Tần Miễn lơ đãng nhìn lướt qua hàng người tiễn đưa, thấy Tần Văn Tài và một phụ nhân trung niên sóng vai đứng cùng nhau, ánh mắt đều đặt vào hắn. Hốc mắt Tần Văn Tài đỏ lên, hai mắt phụ nhân cũng ngấn lệ.

Tần Miễn sửng sốt, bên môi nhoẻn cười, hơi hơi gật gật đầu với họ.

Nước mắt của phụ nhân chảy càng nhiều, vẫy vẫy tay, trong mắt hàm chứa lời chúc phúc và thanh thản.

Đội ngũ sau khi ra khỏi kinh thành thì bắt đầu tăng tốc.

Mấy con ngựa trong nhà được nuôi dưỡng bằng nước linh tuyền đã lâu, thân cường thể tráng, mạnh mẽ như bay, kéo hai chiếc xe ngựa vừa mau vừa vững.

Một vạn *** binh, toàn bộ do Lôi Thiết chọn ra, đều là tùy tùng của y, vô cùng tin phục y.

Buổi ban ngày đầu tiên trôi qua bằng một đường chạy như điên.

Thái dương xuống núi, đội ngũ mới dừng lại, tìm một mảnh đất trống hạ trại. Các binh sĩ phân công làm việc, chỉ chốc lát sau, doanh địa sáng bừng lửa trại, mùi bột gạo cũng trôi nổi theo gió đêm, bao phủ khắp doanh địa.

Bản lĩnh của Nhất Điểm Bạch, Kim Mao và Kim Điêu lúc này càng khiến người chú mục, hoặc chạy hoặc bay tiến vào núi rừng xa xa, qua lại mấy lần, mang về mười mấy con mồi.

Tần Miễn chỉ chừa lại nửa con lộc cho cả nhà mình hăn, còn lại để Lôi Tần Trung chia cho các binh sĩ.

Các binh sĩ sớm đã nghe nói tướng quân phu nhân bình dị gần gũi, lúc này tận mắt chứng kiến lại càng cảm thấy như thế, cũng thân cận với Tần Miễn hơn.

Trong lúc chờ cơm chín, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân giống như hai con chim sổ ***g, dẫn theo Nhất Điểm Bạch và Kim Điêu chạy băng băng chơi đùa trong rừng cây. Kim Mao có vẻ như thích đom đóm, một mình đứng xa xa, đôi tròng mắt ngờ nghệch đuổi theo điểm sáng, sau khi ngắm chuẩn, vươn vuốt chụp một con, chăm chú nhìn ngắm một lát rồi thả nó chạy, lại bắt, rồi lại thả…

Không nói bọn nhóc, ngay cả Tần Miễn cũng thấy toàn thân thoải mái sau khi rời khỏi kinh thành, mặc một thân trắng *** ngồi trên chạc cây, tay nắm sáo trúc xanh biếc. Tiếng sao du dương phiêu đãng trong rừng cây, khiến mọi người trong lúc hoảng hốt còn cho là mình đang đi du sơn ngoạn thủy.

"Lão gia, phu nhân, có một con sông cách đây không xa." Lôi Tần Trung và Lôi Tần Thuận giơ cao cây đuốc, lau mồ hôi trở về.

"Vừa hay, lát nữa có thể cho hai con khỉ con kia tắm rửa một chút" Tần Miễn bất đắc dĩ nhìn hai đứa con.

-Hết chương 202-

Chú giải:

(1) Viện phán: một trong các chức quan của Trung Quốc cổ đại, hàm lục phẩm, nhiệm vụ là phân công công việc của ngự y trong Thái y viện và nghiên cứu y dược cung ứng cho cung đình.

(2) Mã thuyết của triết học gia, văn học gia Hàn Dũ đời Đường. Nội dung:

Trên đời có Bá Lạc (1) sau đó mới có Thiên lí mã. Thiên lí mã thường có nhưng Bá Lạc lại không thường có. Cho nên tuy là ngựa nổi danh cũng chỉ chịu nhục phục dịch dưới tay người chăn dắt, giống như hạng ngựa thường cuối cùng cũng chết bên máng cỏ, không vì một ngày đi được ngàn dặm mà xứng danh.

Ngựa mà mỗi ngày đi ngàn dặm, mỗi lần ăn có thể ăn hết một thạch thóc, người cho ăn không biết khả năng đi ngàn dặm của nó mà cho ăn. Cho nên ngựa đó tuy có tài nhưng ăn không đủ no, sức không đủ khoẻ, tài năng và ưu điểm không biểu hiện ra bên ngoài, muốn được như hạng ngựa thường còn không thể thì làm sao có thể mỗi ngày đi ngàn dặm?

Điều khiển nó không có phương pháp, nuôi dưỡng nó mà không biết cách để nó phát huy hết tài năng, nó hí vang mà không hiểu được ý nó, chỉ biết cầm roi đến trước nó mà nói rằng: "Thiên hạ không có Thiên lí mã." Than ôi! Có đúng là trong thiên hạ không có Thiên lí mã chăng? Đó chỉ là không nhận biết được Thiên lí mã mà thôi.

——-

203. Chương 203: Đến Vị Huyện

Lôi Duệ Lân thính tai, cười lớn hô: "Phụ thân, ta và ca ca không phải khỉ nhá."

"Không phải khỉ thì là gì?" Tần Miễn thoải mái nhảy từ trên cây xuống, vô thanh vô tức đáp xuống bên cạnh Lôi Thiết, nhận chén nước y đưa qua.

Đôi con ngươi Lôi Duệ Lân xoay tròn, kéo ca ca chạy về phía này "Nếu ta và ca ca là khỉ, vậy ngài và lão cha – hề hề!"

Tần Miễn nhướng mày, lời này có chút ý nghĩa.

Lôi Duệ Lân gục trên lưng hắn, kề sát tai hắn nhỏ giọng nói: "Phụ thân, ta và ca ca đã biết lâu rồi, chúng ta là do ngài sinh." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); 'Phụt –' Một ngụm nước còn kịp chưa nuốt phun ra, Tần Miễn trợn mắt há hốc mồm trừng nhóc ta.

"Phụ thân, yên tâm, ta và đệ đệ sẽ không nói cho những người khác." Tần Duệ Kỳ an ủi vỗ vỗ vai Tần Miễn.

Lôi Thiết cúi đầu, khóe môi nhoẻn lên một độ cong rõ rệt.

"Lôi Thiết! Quản giáo nhi tử!" Tần Miễn đột nhiên nhảy dựng lên, nghiến răng nghiến lợi rống một câu, thở hổn hển dùng sức vỗ Lôi Thiết một phát, khuôn mặt đỏ bừng, chẳng rõ có phải do bị ánh lửa hắt vào không. "Được." Lôi Thiết gật đầu, hai tay dễ dàng kéo hai nhi tử qua, đặt lên đầu gối, lần lượt cho từng đứa một cái phát mông, không vang một chút âm thanh nào, rồi giương mắt nhìn Tần Miễn, ý là: Tức phụ, ta dạy xong rồi.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân cười trộm, nhanh chóng chạy xa.

Tần Miễn khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống nam nhân đầy vẻ vô tội, thật lâu sau, hắn mỉm cười, bộ dáng tức giận tiêu tan, đi đến một gốc cây cách đó không xa, ngồi xuống tựa vào thân cây.

Lôi Thiết nướng chín thịt lộc xong, bày ra đĩa "Tức phụ, ăn được rồi."

Tần Miễn đi qua, tiếp nhận cái đĩa, ăn ngon lành.

Lôi Thiết đợi một hồi vẫn không nghe đối phương khen ngon„ có chút thất vọng.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân chạy tới, đều được một đĩa.

"Lão cha nướng ăn ngon thật." Lôi Duệ Lân luôn luôn thẳng thắn.

Tần Duệ Kỳ gật đầu phụ hoạ.

"Đúng không phụ thân?" Lôi Duệ Lân quay đầu hỏi Tần Miễn.

Tần Miễn im lặng gật đầu.

Trong lòng Lôi Thiết không dễ chịu, hỏi: "Có đủ ăn không?"

Tần Miễn gật gật đầu, vẫn không lên tiếng.

Lôi Thiết tức thì hiểu ra, tức phụ giận rồi.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hai mặt nhìn nhau. Phụ thân không nói lời nào đúng là làm chúng thấy không quen.

Lôi Thiết nhìn nhìn Tần Duệ Kỳ, lại nhìn nhìn Lôi Duệ Lân "Là ta sinh."

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân ngây người.

"Phụt ha ha ha…" Tần Miễn đắc ý cất tiếng cười to, vỗ vỗ bả vai hai thằng con "Giờ biết rồi chứ, ai mới là lão Đại nhà chúng ta?"

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhìn nhau cười, buông đĩa xuống, đồng thời quỳ một gối, ôm quyền với Tần Miễn "Tham kiến lão Đại"

"Miễn lễ miễn lễ." Tần Miễn bị hai đứa con chọc cười.

Những người ngồi xa hơn tuy không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng có thể thấy, rồi bị cuốn hút, trên mặt đều nở nụ cười nhàn nhạt.

……

Lĩnh Châu thuộc phía Tây Đại Hạ quốc, hơi chếch sang phía Nam, cách kinh thành thật sự không gần. Nhờ vào nước linh tuyền của Tần Miễn, một đoàn người ngựa ban ngày gần một khắc cũng không dừng, chưa đến tám ngày đã tiến vào địa phận Lĩnh Châu.

Tri phủ Lĩnh Châu, Thái đại nhân sớm đã nhận được tin tức, dẫn đầu quan viên lớn nhỏ của Lĩnh Châu đứng nghênh đón tại cổng thành. Cả nhà bốn thành viên này người nào cũng có phẩm cấp, không ai dám thất lễ.

Lôi Thiết trước giờ không thích giao tiếp với các quan viên, chỉ hàn huyên hai câu liền lệnh Thái đại nhân lập tức dẫn họ tới Vị huyện, rồi lại mất hai ngày để đến Vị huyện, từ xa như có thể thấy một mảnh hoang tàn.

Việc cứu chữa Vị huyện cũng coi như kịp thời, ít nhất Tần Miễn nhìn lướt qua ban đầu, phát hiện ven đường dựng không ít quầy bố thí cháo Nhóm nạn dân trông quần áo đều tả tơi, tuy hơi gầy, nhưng khí sắc không tệ lắm.

Tần Miễn, Lôi Thiết đi lanh quanh gần đó, xác định tạm thời không có vấn đề, lúc này mới phân phó chúng tướng sĩ hạ trại ngay tại chỗ, ăn no một bữa rồi nghỉ ngơi thật tốt.

Thái tri phủ dẫn một nhà Tần Miễn đi vào một gian nhà không bị hư hại gì. Nhờ xây bằng gạch đá nên mới có thể may mắn trụ vững trong trận địa chấn lớn.

"Trấn quốc công, Tần huyện lệnh, tiểu Thế tử, An Bình huyện công, ủy khuất bốn vị chờ một lát, hạ quan đã sai người đi chuẩn bị cơm nước."

"Làm phiền Tri phủ đại nhân." Tần Miễn nói "Tri phủ đại nhân không cần khách sáo, xưng hô với hai hài tử này là tiểu công tử được rồi, miễn cho bọn chúng kiêu ngạo."

Lôi Duệ Lân cười tủm tỉm nói: "Dạ phải. Thái tri phủ cũng có thể gọi thẳng tên chúng ta là Duệ Kỳ và Duệ Lân."

Thái tri phủ biết nghe lời phải "Vậy được, bản quan liền xưng hô nhị vị là 'tiểu công tử'."

Tần Miễn nói:"Thái tri phủ, mời, chúng ta ngồi xuống trò chuyện."

"Được, mời." Tuy Tần Miễn chỉ là Huyện lệnh, nhưng còn có một thân phận rất cao khác, Thái tri phủ không dám thất lễ với đối phương, sau khi làm thế 'mời' cũng không dám ngồi cùng lúc với hắn.

"Thái đại nhân, hiện giờ tình hình Vị huyện thế nào?" Tần Miễn hỏi.

Thái tri phủ thở dài "Hiện tất cả lão bá tánh trong trấn đều dựa vào lương thực vận chuyển từ nơi khác tới để sinh tồn, nhưng cứ tiếp tục thế này, trên Châu cũng không nuôi nổi nhiều người như vậy Ngoài ra, vì ruộng nương bị huỷ hoại, rất nhiều thường dân đã khởi hành đi nơi khác nương tựa nhà thân thích bằng hữu Điều bản quan lo lắng nhất là đang mùa hè, sơ ý một chút, rất dễ dẫn ra ôn dịch."

Tần Miễn chưa thăm dò Vị huyện cẩn thận nên sẽ không vọng ngôn, chỉ nói: "Ăn xong bữa trưa còn cần phiền Thái tri phủ đưa chúng ta đi quanh khắp nơi." Dĩ nhiên hắn không có quyền bắt Thái tri phủ đích thân dẫn bọn hắn đi, nhưng có Lôi Thiết ở đây, Thái tri phủ dù không muốn cũng không dám khước từ.

"Đó là bổn phận của bản quan."

Không qua bao lâu, đồ ăn liền bưng lên, hai món chay, hai món mặn là thịt khô xào ớt xanh và gà nấu khoai tây. Tay nghề của đầu bếp thường thường, nhưng Tần Miễn, Lôi Thiết đều không phải người xét nét, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân từ nhỏ đã hiểu chuyện, không ai oán giận, không món nào bị lãng phí dư thừa.

Hảo cảm trong lòng Thái tri phủ đột nhiên tăng cao, tâm nói khó trách Hoàng thượng tín nhiệm phu thê Trấn quốc công như thế, lại còn nghe nói Hoàng thượng vô cùng quý mến cặp nhi tử song sinh của Trấn quốc công.

Cơm nước xong, Tần Miễn dặn hai đứa con ngoan ngoãn ở lại căn nhà gạch xanh, cùng Lôi Thiết và Thái tri phủ ra ngoài. Thuận tiện nói luôn, nguyên Huyện lệnh Vị huyện vẫn còn sống, nhưng thân bị trọng thương, không thể làm việc, trong nhất thời cũng không thể giao tiếp công chuyện.

Vấn đề Thái tri phủ lo lắng không phải không có lý, một vài thi thể đặt trong nhà đá không được xử lý kịp thời, đã tản mát ra mùi thối rữa Bên trong Huyện khắp nơi vừa bẩn vừa loạn, điều kiện vệ sinh rõ ràng không quá lạc quan Do ruộng nương đất đai rạn nứt, nước trong ao hồ sông ngòi khô cạn, dân thường không có đủ nước để tắm rửa mỗi ngày Hoa màu trong ruộng cũng thiếu nước…

Tất cả mọi thứ khiến Tần Miễn kinh hãi, nói với Lôi Thiết: "A Thiết, một nơi lớn như vầy muốn dọn dẹp không dễ. Ta thấy nên suy xét khả năng di dời Vị huyện trước thì hơn."

Lôi Thiết gật đầu.

Thái tri phủ lắp bắp kinh hãi, nhưng nếu Hoàng thượng đã giao nhiệm vụ trùng kiến Vị huyện cho Tần Miễn thì ông không cần phải can thiệp, nên không nói xen vào.

Tần Miễn cân nhắc chốc lát, nói: "Ta khai một phương thuốc trước, để người sắc thuốc rồi phát cho mỗi người một chén uống, gia tăng khả năng miễn dịch, ngăn ngừa ôn dịch."

Lôi Thiết: "Thái tri phủ quen thuộc tình hình nơi đây, giao cho ông ấy xử lý chuyện này. Chúng ta đi xem nơi xa hơn một chút trước."

Thái tri phủ hiển nhiên đồng ý.

Tần Miễn viết phương thuốc đưa ông ấy xong, lại giao cho Lôi Tần Trung một bình nước linh tuyền, bảo hắn ta đổ thêm hai giọt vào mỗi nồi sắc thuốc, rồi cùng Lôi Thiết thúc ngựa rời đi.

Sau khi ra khỏi phạm vi tầm nhìn của mọi người, Tần Miễn và Lôi Thiết dứt khoát vận khinh công bay đi, từ trên không trung nhìn xuống địa thế bốn phía lấy Vị huyện làm trung tâm.

Tâm địa chấn trận tai nạn vừa rồi cách Vị huyện không xa nên mới ảnh hưởng nghiêm trọng đến Vị huyện. May mắn bốn phía hầu như toàn là núi, không có thành trấn khác, bằng không người chết sẽ càng nhiều hơn.

Tần Miễn nhìn ra xa thật xa, phía ngoài bình nguyên không đến hai mươi dặm là địa bàn của Thổ La quốc. Do địa thế ở phía Đông cách Vị huyện ước chừng ba mươi dặm dần bằng phẳng nên thành trấn, thôn trang cũng đông đúc hơn.

"Khó trách Hiếu Huệ đế nói Vị huyện là biên giới Đại Hạ quốc. Một khi Vị huyện bị công phá, quả thật người Thổ La có thể dễ dàng tiến quân thần tốc."

Lôi Thiết gật đầu, sắc mặt hơi nhiễm lên vẻ nghiêm trọng "Nói cách khác, việc cho di dời Vị huyện cũng không thích hợp."

Tần Miễn nhăn mày "Đúng vậy. Nhưng trong vòng mười năm xảy ra hai lần động đất. Rồi trước đó mười năm có lẽ cũng từng phát sinh. Chẳng lẽ để lão bá tánh ở nơi này chờ lần địa chấn tiếp theo?"

Lôi Thiết bỗng thốt ra một câu có chút mạc danh kỳ diệu "Thoạt nhìn mấy toà núi không rạn nứt trong mười năm qua."

Tần Miễn nhìn theo tầm mắt đối phương, gật đầu tán đồng "Đúng thật, nhìn trên núi có nhiều cổ thụ trăm năm như vậy thì biết — chẳng lẽ theo ý huynh, dời Vị huyện lên núi?" Hắn nhìn Lôi Thiết với vẻ bất khả tư nghị(1).

Lôi Thiết gật đầu "Sao không thể?"

Tần Miễn nói: "Đúng là có thể, nhưng sẽ tốn không ít thời gian. Chúng ta cần suy nghĩ kỹ hơn."

Trở lại Huyện thành, Lôi Thiết phái ra mấy đội nhân mã đi tìm nguồn nước. Lúc y và Tần Miễn ở trên cao có nhìn thấy một hồ nước và một con sông trong núi sâu, nhưng không tiện nói thẳng, chỉ có thể phái người đi tìm theo các hướng khác nhau. Tiếp theo phái ra mấy đội nhân mã lên núi săn thú. Bước đầu ước đoán, nhân số sống sót tại Vị huyện khoảng ba vạn, cộng thêm một vạn *** binh, lượng lương thực Châu phủ chuyển tới tuyệt đối không đủ.

Tần Miễn dùng bút chì vẽ ra tình cảnh toàn Huyện, để có thể phân tích toàn diện hơn.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân rất ngoan, chơi một lát liền đi ngủ trưa, giờ đang ngủ say sưa. Nhất Điểm Bạch và Kim Mao ở bên cạnh bảo vệ. Kim Điêu chẳng biết đi đâu, chắc là bay vào núi rừng chơi rồi.

-Hết chương 203-

Chú giải:

(1) Bất khả tư nghị: Không thể nào nghĩ và bàn tới

———-

204. Chương 204: Trùng Kiến Vị Huyện

Con sông Tần Miễn, Lôi Thiết phát hiện kia khá xa, hồ nước thì tương đối gần hơn chút, nhanh chóng bị tìm thấy.

Biết tin cách đây không xa có một hồ nước có thể tắm rửa, lão bá tánh không cần người hối thúc, liền chủ động hỏi thăm hồ đó ở đâu. Lôi Thiết an bài một đội ngũ chuyên biệt dẫn đường cho họ, thuận tiện gánh ít nước về đây.

Tần Miễn suy nghĩ suốt một buổi chiều, vẫn quyết định di dời Vị huyện, vị trí bên cạnh hồ nước. Đại đa số người dân đều làm ruộng, sống gần nguồn nước để tiện tưới tiêu, đến lúc đó chỉ cần khai hoang một cánh đồng lớn là được.

Sáng sớm hôm sau, Tần Miễn tìm đến nguyên Huyện lệnh chuyển giao nhiệm vụ, chính thức trở thành Huyện lệnh, mặc phục sức Huyện lệnh vào càng hiển lộ vẻ tuấn lãng uy phong, Lôi Thiết nhìn mà không thể dời mắt.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm ân ái tình cảm, hai người thương lượng một hồi, chính thức bắt tay vào công cuộc trùng kiến Vị huyện. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Trước tiên Tần Miễn sai người tập trung toàn bộ người dân lại, nói rõ sẽ di dời Vị huyện đến cạnh hồ nước cách đó không xa. Có vui mừng, cũng có không vui. Vui là vì Vị huyện hiện tại là nơi nguy hiểm thấy rõ, không chuyển đi chẳng lẽ ở lại chờ lần địa chấn tiếp theo? Không vui là vì, đời đời đã sống ở nơi này, cố thổ nan ly.

Tần Miễn cũng không để ý đủ loại suy nghĩ của mọi người, nói thẳng: "Từ hôm nay bắt đầu trùng kiến Vị huyện. Những người nguyện ý lưu lại Vị huyện sẽ phân thành hai đội ngũ, một đội phụ trách đến con đường ngoài núi tu sửa cho bằng bẳng rộng lớn Đội còn lại phụ trách khai khẩn đất hoang và xây dựng nhà cửa ở Vị huyện mới. Đến lúc đó, ruộng nương khai khẩn ra dựa theo đầu người mà phân đều. Ngoài ra, từ hôm nay trở đi, một ngày ba bữa thi hành theo phân phối lao động, tức là làm việc mới có cơm ăn, không chỉ được ăn no, còn có đủ món chay món mặn. Ai không làm việc thì tự mình nghĩ cách giải quyết một ngày ba bữa. Về phần ai không muốn ở lại nơi đất không lành này, bản quan sẽ phát cho mỗi người hai lượng bạc, từ nay về sau người đó không còn quan hệ gì với Vị huyện."

Bởi có lượng tiền lớn do Thổ La đền bù, ngân sách Hiếu Huệ đế phê chuẩn Tần Miễn cứu trợ thiên tai không ít, chỉ cho một người hai lượng thật sự rất ít. Cũng không phải Tần Miễn muốn sống ác như vầy, mà hắn tin tưởng có thể xây dựng Vị huyện mới rất tốt nên hi vọng thông qua phương thức này giữ người ở lại, miễn cho họ đi xa xứ tìm thân thích bằng hữu nương tựa, ăn nhờ ở đậu Thứ hai, có một số người dân tư tưởng phong kiến, cách nghĩ cố chấp, thay vì lãng phí thời gian khắc khẩu giải thích với họ, còn không bằng dùng cách thức cứng rắn ngay từ đầu chấn nhiếp bọn họ. Phải biết chậm trễ thêm một ngày thì nguy hiểm thêm một ngày. Vạn nhất hôm nào đổ mưa, tình hình sẽ càng bết bát. Đợi Vị huyện mới xây xong, lão bá tánh tự nhiên sẽ hiểu dụng tâm lương khổ của hắn.

Quả nhiên hắn vừa nói xong, dân chúng nhao nhao ồn ào cả lên. Đại bộ phận dân thường đều có người thân chết trong trận động đất, trong lòng vốn đã đau buồn, tân Huyện lệnh còn chỉ dùng hai lượng bạc liền muốn đuổi cổ họ đi, khiến họ càng phẫn nộ bất mãn vô cùng, có người còn mắng to đồ cẩu quan. Lôi Thiết nhướng mày, muốn ra tay, bị Tần Miễn ngăn lại.

Tần Miễn sớm đoán được tình huống này, cũng không khuyên bảo, phân phó mấy tướng sĩ canh cửa lớn tiếng thét to.

"Ai ở lại thì đến đây xếp hàng, chuẩn bị làm việc."

Chỉ có một bộ phận nhỏ di chuyển.

Tần Miễn không để tâm, phân phối nhiệm vụ cho bộ phận nhỏ này.

Đến giữa trưa, quả thật những người không làm việc không được ăn đến kháng nghị người chuẩn bị cơm canh, lúc đó bọn họ mới biết rõ thân phận hiện tại của Tần Miễn — Huyện lệnh, quan phụ mẫu đại nhân, còn có Trấn quốc công và Thái tri phủ hộ tống thì mới hoảng hốt, nhanh chóng đi tìm quan binh Lôi Thiết mang đến gần đó, nói rõ đồng ý di dời, cũng nguyện ý làm việc.

Đương nhiên vẫn có người không muốn lưu lại.

Để đề phòng có người lừa tiền, Tần Miễn nói rõ, đi rồi cũng không hẳn không thể trở về, nhưng mười ngày đầu sau khi trở về, những người khác mỗi bữa được ăn hai cái bánh bao, món ăn có chay có mặn, còn người đi rồi lại về mỗi bữa chỉ có thể ăn một chiếc màn thầu, uống một chén canh nhỏ.

Đúng là có người tính toán lừa lấy tiền trước, đi vài ngày rồi trở về, giả vờ không tìm được thân thích. Nhưng vừa nghe Tần Miễn nói vậy, lập tức từ bỏ ý đồ, thành thành thật thật đi xếp hàng.

Dù vậy, một số người vẫn chọn rời khỏi đây. Tần Miễn cũng không đập vỡ lời nói của mình, ở trước mặt tất cả dân chúng, để Trình phó tướng phát cho mỗi một người rời đi hai lượng bạc, viết đại danh của họ ra giấy, để họ ấn dấu tay lên.

Nhưng rời đi chỉ là số ít, tổng cộng sáu hộ gia đình, cộng lại chưa đến ba mươi nhân khẩu. Tần Miễn phái người lén đi hỏi rõ, xác định sáu hộ này có người thân sống trong Châu phủ bản địa, hơn nữa thân thích có khả năng trợ giúp bọn họ, lúc này mới yên tâm, sai người âm thầm phát cho mỗi nhà thêm mười lượng bạc, bảo đảm họ có đủ lộ phí đến nhà thân thích.

Những người này thế mới biết tân Huyện lệnh cũng không ác liệt như họ nghĩ, rời đi trong niềm cảm kích.

'Muốn giàu có, sửa đường trước' Lời này có thể nói là một chân lý. Thế nên Tần Miễn sắp xếp một phần ba người dân Vị huyện đi sửa đường. Tạm thời tu sửa một đường đất bằng phẳng trước, chờ Vị huyện mới xây xong lại tổ chức người đào cát trải đường, hoặc dùng gạch lót đường. Hai phần ba nhân thủ còn lại, một bộ phận phụ trách chỉnh đốn khu vực đất nền bên hồ tiện việc xây nhà, một bộ phận phụ trách chuyển gạch đá có thể dùng trong huyện đến bên hồ.

May đây là thời cổ đại, phần lớn đều là nhà trệt, dễ dàng đào móc, nhóm dân chúng moi nông cụ từ trong đống phế tích ra, đầu nhập công cuộc xây dựng khí thế ngất trời.

Một vạn *** binh Lôi Thiết dẫn đến dĩ nhiên cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày y phái một tiểu đội một trăm năm mươi người đi săn thú, cải thiện bữa ăn cho mọi người Một bộ phận nhỏ phụ trách giám sát người dân làm việc, phòng ngừa có người cố ý lười biếng Một bộ phận khác hỗ trợ chặt cây, đào đất linh ***.

Trong Huyện có không ít trẻ nhỏ, Tần Miễn tìm được bốn đồng sinh trong nhóm thường dân, an bài hai gian phòng để họ phụ trách dạy các tiểu hài tử học hành, vừa để bọn nhỏ biết chữ, đồng thời cũng có thể tránh cho nhóm người lớn trong lúc làm việc còn phải phân tâm lo lắng về lũ trẻ.

Như vậy, trải qua sắp xếp mọi mặt của Tần Miễn, lão bá tánh trong huyện hầu như không ai rãnh rỗi, ngay cả cụ ông cụ bà không thể làm việc nặng cũng có thể giúp may vá quần áo, trông trẻ từ một đến năm tuổi, hoặc đào rau dại.

Thái tri phủ vẫn không đi, nhìn Tần Miễn chỉ tốn chưa đến ba ngày liền an bài công chuyện trùng kiến Vị huyện một cách thoả đáng, bội phục không thôi. Về chuyện của Vị huyện, nguyên bản ông chỉ ý niệm bo bo giữ mình, lúc này bỗng phúc chí tâm linh, cảm thấy mình tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội lần này. Tần Miễn sắp xếp gần như không có lỗ hổng, Vị huyện xây xong là chuyện sớm muộn, nếu ông thỉnh thoảng trợ giúp Tần Miễn một phen, nhất định Tần Miễn, Lôi Thiết sẽ viết vài lời hay về ông trong chiết tử báo cáo cho Hoàng thượng, đến lúc đó ngày thăng quan phát tài cũng không còn xa.

Sau khi nghĩ thông suốt, ông bắt đầu tích cực phối hợp công tác với Tần Miễn.

Tần Miễn âm thầm phái người đi Châu phủ dò la cách đối nhân xử thế của Thái tri phủ, trước khi tin tức truyền về, hắn không ngại an bài phần việc sửa đường cho Thái tri phủ, chủ yếu là giám sát tiến độ sửa đường, cơm nước của các lao công, bảo đảm tính tích cực của nhóm dân chúng sửa đường và cam đoan mỗi một người đều được ăn no. Đương nhiên, hắn an bài thêm Lôi Tần Kiên và Lôi Tần Viên làm trợ thủ cho Thái tri phủ. Nói là trợ thủ, nhưng song phương đều hiểu đây là vì phòng ngừa Thái tri phủ mượn cơ hội cắt xén lương thực của nhóm lao công kiếm lợi.

Thái tri phủ chẳng quá để tâm việc này, Tần Miễn không biết cách làm người của ông, phòng bị ông cũng không có gì ngạc nhiên. Có lẽ Thái Vĩnh Tín ông không tính là một quan tốt, nhưng tuyệt không đến mức giành ăn với dân chúng gặp nạn.

Tần Miễn và Lôi Thiết phụ trách toàn bộ công chuyện bên huyện mới. Tần Miễn cố gắng nhớ lại cái cày khúc viên(1) từng thấy kiếp trước, cân nhắc hai ba ngày, lại thuê các công tượng làm thử vài cái, rốt cuộc thành công làm ra cày khúc viên. Cày khúc viên do lưỡi cày, khung cày, đế cày, mai sắt, chảo cày, mũi cày, gọng cày, mũi dùi, tay cầm, cán và mâm cày tạo thành, ở đầu gọng cày trang bị khay cày có thể quay được, không chỉ thu nhỏ làm nhẹ kích thước cày, còn dễ dàng cho quay đầu và quẹo cua, thao tác linh hoạt, tiết kiệm sức kéo của người và gia súc.

Loại cày này vừa xuất hiện, Thái tri phủ liền khiếp sợ không thôi. Người dân thường quen dùng cày gọng thẳng, khó quay đầu cày, lúc cày phải dùng nhiều sức, hiệu suất cực thấp. Mà cày khúc viên trên cở sở chỉ thay đổi cấu tạo một chút liền làm ít công to, có thể khiến người không giật mình sao? Nếu phổ biến loại cày này ra cả nước, sức sản xuất của Đại Hạ quốc chẳng phải sẽ nâng cao một bước? Nhưng nhìn dáng vẻ Tần Miễn, dường như không có ý thức được ý nghĩa trọng đại trong đó.

Tần Miễn trước kia cũng không đủ 'vĩ đại' đến mức có ý tưởng gia tăng sức sản xuất nền nông nghiệp Đại Hạ quốc, nên không nghĩ đến phương diện đó. Nếu không phải vì trùng kiến Vị huyện, hắn vẫn sẽ không nghĩ đến như cũ. Nay, hiển nhiên hắn đã hiểu tầm quan trọng của cày khúc viên đối với nông dân, nhưng vẫn cự tuyệt đề nghị 'lập tức báo cáo việc này cho triều đình' của Thái tri phủ. Hắn dám nói, một khi Hiếu Huệ đế biết chuyện cày khúc viên, nhất định sẽ phái quan lớn đến hiện trường khảo sát. Tại Vị huyện, thân phận của hắn và Lôi Thiết cao nhất nên không có người đứng chỉ tay năm ngón, chi chi chít chít trong công cuộc trùng kiến Vị huyện, nhưng nếu lại có quan lớn đến thì chưa chắc, nhất định sẽ trở ngại tiến độ.

Suy nghĩ của hắn là, ít nhất phải đợi đến khi khai khẩn xong toàn bộ ruộng vườn của Vị huyện mới, hẵng báo cáo loại cày mới lên Hoàng thượng. Dù sao người dân đã dùng loại cày cũ mấy trăm năm, đợi thêm mấy tháng cũng chẳng vội.

Tần Miễn và Lôi Thiết có thánh chỉ trong người, Lôi Thiết còn có Thượng phương bảo kiếm có thể tiền trảm hậu tấu, hai người đã nhất trí quyết định, Thái tri phủ không dám phản đối.

Tần Miễn hứa hẹn tương lai sẽ ghi công cao cho Thái tri phủ, Thái tri phủ liền tĩnh táo trở lại.

Vì thế, trong tấu chương đầu tiên báo cáo tiến độ trùng kiến tân Vị huyện Tần Miễn và Thái tri phủ chia ra viết cho Hiếu Huệ đế, không câu nào nhắc tới cày khúc viên.

Có cày khúc viên, tiến độ khai hoang ruộng đất càng nhanh. Lão bá tánh nhìn ruộng nương ngay ngắn chỉnh tề bên hồ mỗi ngày một nhiều thêm, trên mặt đều treo nụ cười chân chất, trong mắt lại dấy lên hi vọng với cuộc sống.

Bên hồ, từng dày nhà cửa cũng dần dần có hình thái ban đầu, từ xa nhìn lại, sắp hàng chỉnh tề, xinh đẹp hơn Huyện thành cũ rất nhiều.

-Hết chương 204-

Chú giải:

(1) Cày khúc viên

gày gọng cong

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

205. Chương 205: Chia Ruộng, Chia Nhà Ở

Do việc chính yếu trước mắt là giải quyết chỗ ở cho gần ba vạn người, không có khả năng kiến tạo nhà cửa cao cấp, thế nên trừ huyện nha và học đường, mỗi căn nhà đều có kết cấu giống nhau, là nhà ba gian. Nhưng phía sau mỗi căn đều chừa ra đất trống, chờ chia nhà xong, nếu chủ hộ có đủ tài lực, có thể tự mình bỏ tiền xây dựng thêm hoặc cải biến lại. Toàn bộ nhà cửa được xây cứng cáp, tuyệt đối không có nạn ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Chờ xử lý xong toàn bộ đất vườn và nhà cửa thì ít nhất phải qua ba bốn tháng nữa, ruộng đã khai khẩn trước không thể để không. Mùa này không thích hợp gieo trồng lúa mì nên sau khi Tần Miễn hỏi ý kiến

của nông dân địa phương, phái người đi Huyện khác mua hạt giống rau củ mùa này về, bao gồm khoai lang, bắp, dưa leo, rau muống, bí đao, rau cần, cà chua, ớt…, theo tỷ lệ cứ năm mẫu đất thì ba mẫu trồng bắp, một mẫu khoai lang và một mẫu rau củ các loại. Núi cao hoàng đế xa, không cần lo bị triều đình phát hiện ruộng đất dị thường, nên Tần Miễn bèn cùng Lôi Thiết lặng lẽ dùng chút nước linh tuyền cải tạo chất lượng thổ nhưỡng, ít nhất phải bảo đảm toàn bộ hạt mầm thuận lợi trưởng thành.

Nguyên bản ấn tượng của lão bá tánh với tân Huyện lệnh rất tệ, trải qua một đoạn thời gian ở chung, phát hiện tân Huyện lệnh cứng rắn ác liệt thực ra là vì nghĩ cho họ, tận đáy lòng tôn trọng tân Huyện lệnh, lúc làm việc càng thêm cam tâm tình nguyện, càng thêm ra sức.

Ban ngày, toàn bộ người dân làm việc, buổi tối nghỉ ngơi trong phòng ốc đã xây dựng tốt. Có lẽ vì từng cùng trải qua hoạn nạn, bà con hương thân cư xử chung sống với nhau khá hài hòa, dù xảy ra mâu thuẫn hoặc lớn hoặc nhỏ, được người bên cạnh khuyên nhủ cũng bỏ qua khúc mắc rất nhanh.

Nhiều người sức lớn. Trung tuần tháng Bảy, con đường núi từ Vị huyện thông ra ngoài hoàn công Trung tuần tháng Mười, khai khẩn xong toàn bộ đồng ruộng, cũng trồng đủ loại cây nông nghiệp, gieo hạt giống trước, rau củ thì sớm đã thu hoạch vài mẻ. Thẳng đến hạ tuần tháng Mười Hai, xây dựng xong tất cả nhà cửa trong Huyện thành mới. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Đứng giữa sườn núi ngắm nhìn tân Huyện thành dưới chân núi, trong mắt lão bá tánh đầy ắp hân hoan, kinh hỉ, còn có niềm kiêu ngạo. Chỉ thấy từng mảnh ruộng kích cỡ như nhau, quy hoạch chỉnh tề như ô vuông trên bàn cờ, vờn quanh hồ nước rộng lớn. Bên ngoài đồng ruộng trải dài là hai mươi bốn dãy nhà cửa cấu thành sáu hình " " lớn nhỏ bất đồng, một cái ***g một cái, song song với nhau, cực kỳ chỉnh tề. Trong đó có mười sáu dãy nhà ngói, bốn dãy nhà gỗ và bốn dãy là nhà trúc. Bởi vì tính giữ ấm của nhà gỗ và nhà trúc kém hơn nhà gạch ngói một chút nên gia tăng cho chúng về mặt diện tích — đều là nhà hai tầng. Bản thiết kế do Tần Miễn cung cấp, ngoại hình mỹ quan, rất được yêu thích. Ngoài ra, tại bốn góc hẻo lánh của Huyện thành còn có bốn tháp viễn vọng, càng phát huy tác dụng trấn thủ biên giới của Vị huyện. Khối đất trống phía đông chính là doanh trại.

Nói tóm lại, tân Vị huyện càng được hoan nghênh hơn Vị huyện ban đầu.

Đại sự kế tiếp chính là phân ruộng và phân nhà ở. Có vài hộ trong nhà chỉ còn một người, có vài hộ trong nhà đến năm sáu miệng ăn, nên chia nhà chia ruộng thế nào, Tần Miễn cẩn thận nghiên cứu rồi mới xác định.

Ruộng, dựa theo đầu người mà phân, bất kể lão nhân sắp sửa vào quan tài hay trẻ con mới ra đời, bất kể nam nữ, mỗi người đều được phân một mẫu ruộng. Về phần ruộng được phân đang trồng bắp hay trồng rau củ thì phải nhờ vào vận may khi bốc thăm. Vì ruộng gieo trước đã có sản xuất, ruộng gieo sau hạt giống còn chưa nảy mầm, nên người nào bốc trúng ruộng gieo trồng sau, Huyện sẽ dựa theo tình trạng thực tế trợ cấp nhất định cho họ, ít nhất bảo đảm cho họ có thể chịu đến mùa xuân năm sau. Chung quy cũng gần ba vạn người, phải làm đến tuyệt đối công bằng là không thể nào, chẳng hạn như mảnh ruộng cách hồ càng gần thì lúc tưới tiêu sẽ càng thuận tiện hơn. Phân nhà cửa thì bằng phương thức bốc thăm. Số nhân khẩu trong Huyện thành đã được thông kê trước khi bắt đầu trùng kiến. Hộ chỉ còn một người không có quyền độc hưởng một toà nhà, cần ở chung với người khác. Nhưng cũng đừng cho rằng thế là không công bằng, hộ chỉ có một người tổng sản lượng làm ra khẳng định kém hơn hộ đông thành viên nhiều. Ví dụ như, mấy hộ gia đình chỉ còn một cô nương chưa xuất giá hoặc là phụ nhân, lão thái thái mẹ goá con côi, có thể để các cô các bà ở chung một nhà. Nếu hộ gia đình nào đó muốn có hai căn nhà liền nhau, cũng được, sau khi phân xong thì hãy thương lượng với hàng xóm, hoặc thuê lại hoặc mua đứt, đó là chuyện thuộc về cá nhân, không do Huyện lệnh quản.

Những quy tắc quan trọng khác, Tần Miễn đều nói rõ từng điều, cho người viết ra tỉ mỉ chi tiết, dán lên bố cáo ở bốn bảng thông báo mà Huyện nha bố trí, mọi người xem rồi suy tính kỹ càng, giờ Thần ngày kế tập hợp ở trường thao luyện, tiến hành phân phối nhà cửa và ruộng đất.

Ngày hôm sau, lão bá tánh cả Huyện ăn xong bữa sáng liền đến trường thao luyện tập hợp rất sớm. Đây là sự kiện lớn đầu tiên sau khi Huyện thành mới kiến lập xong, học đường cũng cho các học trò nghỉ. Trên trường thao luyện, tiếng người ồn ào, náo nhiệt cực kỳ.

Mấy ngày trước Thái tri phủ đã biết Vị huyện sẽ phân ruộng đồng nhà cửa hôm nay, cũng chạy đến đây.

Trên đài điểm tướng của sân thao luyện kê ba bộ bàn ghế, Tần Miễn, Lôi Thiết và Thái tri phủ đều có mặt. Trước mặt Lôi Thiết bày hai thùng thăm lớn, một thùng cột vải đỏ, thùng khác cột vải xanh. Trước mặt Tần Miễn bày một bản danh sách và bản đồ của Huyện thành mới. Danh sách này đương nhiên là vì phòng ngừa có người đục nước béo cò. Trên bố cáo đã ghi, nếu có ai nói dối số nhân khẩu trong nhà, người cấp báo được thưởng, người ý đồ lừa gạt bị phạt nặng.

Tần Miễn nhìn quanh một vòng, phỏng chừng người dân đã đến đông đủ, bèn bước lên phía trước.

"Tất cả im lặng."

Phía dưới nhanh chóng yên tĩnh lại.

"Hiện tại bắt đầu phân ruộng, phân nhà –"

Tần Miễn còn chưa dứt lời, lão bá tánh liền xôn xao cả lên.

"Huyện lệnh đại nhân, ngài chọn một toà nhà và vài mẫu ruộng trước đi."

"Đúng vậy, Huyện lệnh đại nhân là quan tốt, phải vậy mới được!"

"Phải, trong nhà Huyện lệnh đại nhân còn có hai hài tử đó, nên chọn hai căn mới đúng."

"..."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đứng ở một bên, nhìn nhau cười, vì phụ thân có được lòng dân mà kiêu ngạo.

Tần Miễn rối rắm quá chừng, ánh mắt trở nên nhu hòa đi. Sự vất vả và nỗ lực trong khoảng thời gian này thật đáng giá.

"Đã như vậy, bản quan cũng không khách khí chọn một căn nhà Về phần ruộng thì không cần, đợi mọi người phân ruộng xong, nếu có dư, bản quan lại chọn vài mẫu để trồng trọt."

Lão bá tánh sôi nổi khuyên hắn cũng chọn vài mẫu ruộng trước, Tần Miễn phất tay ngăn lại "Không cần nói nữa. Một nhà chúng ta liền chọn toà nhà trúc đầu tiên của dãy thứ nhất phía nam. Được rồi, hiện tại bắt đầu bốc thăm, người đi lên tự giác báo tên mình cùng với số nhân khẩu trong nhà."

Lúc nói chuyện hắn dùng tới chân nguyên, âm lượng rất lớn, cam đoan tất cả mọi người đều nghe rõ, nói xong thì trở về chỗ ngồi

"Người thứ nhất." Xếp đầu hàng là một nam nhân tuổi chừng ba mươi, lộ vẻ mặt vui mừng, bước nhanh chạy lên thềm, vì quá kích động nên suýt chút ngã sấp xuống, mọi người không khỏi cười to thiện ý.

"Ha ha..." Nam nhân cười thật thà, chạy đến trước bàn, thành thật quỳ xuống khấu đầu một cái "Tham kiến ba vị đại nhân, tiểu nhân tên Trần Lão Đại, trong nhà có năm người."

"Không cần đa lễ, mau đứng lên." Tần Miễn nói: "Bốc trong thùng cột vải đỏ một tờ giấy, thùng vải xanh năm tờ giấy." Thùng cột vải đỏ phân phối nhà cửa, thùng cột vải xanh để phân phối ruộng đất.

"Vâng." Nam nhân bốc thăm xong thì đưa cho Tần Miễn.

Tần Miễn mở sáu thăm giấy ra, trong thăm viết "Đông 0211", "Nam 0511", "Tây 0304", "Tây 1023", "Tây 1024", "Bắc 0101", đọc: "Hộ của Trần Lão Đại, nhà, căn số mười một dãy thứ hai phía đông Ruộng, mẫu số mười một dãy thứ năm phía nam... và mẫu số một dãy một phía bắc."

Lôi Thiết và Thái tri phủ đều ghi chép xuống, một phần lưu trữ để tiến hành làm khế nhà khế đất, một phần đưa cho binh lính đang đứng đợi lệnh, để hắn dẫn cả nhà Trần Lão Đại đi nhận nhà cửa ruộng đất nhà mình.

Trần Lão Đại kích động đến chảy nước mắt. Hiện nhà cửa và số mẫu ruộng họ được phân còn nhiều hơn trước kia, sao mà không kích động? Y gọi người nhà đang chờ ở một bên, vô cùng vui vẻ đi theo bị binh sĩ kia.

"Người tiếp theo."

Người được phân nhà và ruộng ngày càng nhiều, bầu không khí ở trường thao luyện cũng càng sôi động.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ở một bên nhìn nửa ngày, cảm thấy rất thú vị.

"Ca, nếu chúng ta cũng được bốc thăm một lần thì tốt quá." Lôi Duệ Lân tiếc nuối nói.

Tần Duệ Lân tuy không mở miệng, từ vẻ mặt có thể thấy được nhóc ta cũng hứng thú lắm.

Một vị lão gia tử đang sắp hàng cạnh đó nghe được, cười ha hả vẫy tay với hai cậu nhóc.

"Đến đây."

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân vô cùng lễ phép, không hề tỏ uy phong quý công tử, ở trong Huyện thành, gần như không ai không biết họ, còn rất được yêu quý và đón chào.

Nghe có người gọi, hai cậu nhóc bước nhanh qua.

"Lão gia gia."

"Ai ui." Lão gia tử vuốt vuốt chòm râu "Lão già ta tuổi lớn, cánh tay không linh hoạt, lát nữa hai huynh đệ bốc thăm hộ ông được không?"

Tần Duệ Kỳ nhìn ra lão gia tử cố ý để mình và đệ đệ trải nghiệm một lần "Chỉ sợ ngộ nhỡ rút được vị trí không tốt, sẽ khiến gia gia thất vọng."

Lão gia tử vẫn cười tủm tỉm "Không sao, một nhà lão đầu đều có khả năng, dù rút được vị trí không tốt, cũng sẽ không thua kém người khác."

Hai huynh đệ nhìn nhau, mỉm cười.

"Dạ được, ta và ca ca nhất định sẽ bốc vị trí tốt cho ngài." Lôi Duệ Lân nhếch miệng cười với ông cụ.

Gần đây hai huynh đệ đang thay răng, răng cửa chỉ còn một chiếc. Nhưng lúc Lôi Duệ Lân cười rộ lên cũng không khiến người cảm thấy xấu, ngược lại thấy nhóc thật hồn nhiên và khả ái.

-Hết chương 205-

———-

206. Chương 206: Quy Ẩn Điền Viên

Chốc lát sau liền đến lượt vị lão gia tử kia.

Tần Miễn nhìn thấy hai nhi tử tung tăng chạy lên, nhướng mày.

Lôi Duệ Lân chắp tay sau lưng, gật gù nói: "Phụ thân, chúng ta tới để giúp Trần Hữu Dư gia gia bốc thăm. Trong nhà lão gia gia có sáu nhân khẩu."

Tần Miễn nhìn sang vị lão giả kia, lão giả cười gật đầu. Lúc này hắn mới ra hiệu hai đứa có thể động thủ.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân thực ăn ý, Tần Duệ Kỳ bốc một tờ thăm trong thùng cột vải đỏ, Lôi Duệ Lân thì bốc sáu cái thăm trong thùng cột vải lam. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Miễn mở thăm xong, đọc: "Trần Hữu Dư, nhà, căn số ba dãy thứ nhất phía tây Ruộng đất, mẫu số năm dãy thứ nhất phía đông, mẫu số một dãy thứ hai phía nam… và mẫu số chín dãy thứ nhất phía đông."

Mọi người đều nhìn Trần Hữu Dư với ánh mắt hâm mộ, sáu khối ruộng hầu như nằm ở dãy thứ nhất thứ hai, gần ao hồ, sau này tưới tiêu rất tiện.

Trần Hữu Dư cũng vui mừng lắm, cười ha ha "Đa tạ hai vị tiểu công tử."

Những người còn lại đều cảm thấy hai vị công tử nhà Huyện lệnh đại nhân phúc trạch thâm hậu, bèo nhao nhao nhờ vả Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân bốc thăm giúp họ. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hăng hái tràn trề giúp cho mười mấy người, vị trí nhà cửa ruộng đất quả thật đều không tệ. Nhưng hai tiểu gia hỏa hết hứng thú rất nhanh, nói lời xin lỗi rồi chạy biến. Vì thu nạp nhân tâm, cả buổi sáng vẫn là Tần Miễn, Lôi Thiết và Thái tri phủ đích thân tọa trấn. Các gia tướng đều nhận biết được số Ả rập nên buổi chiều, Tần Miễn giao cho bọn Lôi Tần Trung đi làm.

Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn hai đứa con về sắp xếp nhà mới. Lầu trúc tổng cộng hai tầng, tầng dưới là phòng bếp, nhà chính, thư phòng của Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân và thư phòng của Tần Miễn, Lôi Thiết. Tầng trên là phòng ngủ của Tần Miễn, Lôi Thiết, phòng ngủ của Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân. Do điều kiện hạn chế, gia cụ bố trí trong phòng tạm thời không thể so sánh với trước kia.

Đến khi trời gần tối, toàn bộ người dân đã được phân nhà ở, ruộng nương. Lòng nhiệt huyết tăng vọt, ai nấy đều muốn gấp rút dọn vào nhà mới, châm sáng đuốc chuyển nhà, trong thị trấn tối đen, khắp nơi loé lên ánh lửa.

Tần Miễn, Lôi Thiết bận rộn cả ngày, tắm rửa xong, nằm trên giường mới tận hưởng thời khắc thanh nhàn.

"Mệt mỏi?" Lôi Thiết ôm người bên gối vào lòng.

Tần Miễn gật đầu, cằm chọc xuống vai y "So trước kia thì mệt hơn." Là một tu sĩ, cường độ lao động mấy ngày này không đáng là gì, nhưng so sánh với cuộc sống trước kia, mấy tháng này quả thật là mệt nhất, nhưng không thể phủ nhận, mệt mà phong phú.

Bàn tay Lôi Thiết chậm rãi thò vào áo ngủ của hắn, hai người vừa động một chút, giường trúc lập tức vang lên kẽo kẹt, cả toà lầu trúc cũng lung lay theo. Cả hai đều sửng sốt.

Giọng nói non nớt giòn tan của Lôi Duệ Lân ở đối diện vang lên "Phụ thân, lão cha, các ngài còn chưa ngủ sao? Ta và ca ca cũng chưa có ngủ."

Tần Miễn nằm gục trên người Lôi Thiết, chôn trong ngực y cười to.

"Không nên chọn lầu trúc." Lôi Thiết buồn bực nói "Hiệu quả cách âm không tốt."

Tần Miễn bật cười "Duệ Kỳ, Duệ Lân, mau ngủ đi, ta và lão cha các ngươi ngủ đây."

Lôi Thiết bấm ra một đạo linh quyết cách âm, ôm người vào lòng...

Không cần nói, nhà ở và ruộng phân vào tay người dân xong, bọn hắn cũng xong việc. Tần Miễn tuyển mộ một số người trẻ tuổi tính cách ngay thẳng, làm việc linh hoạt trong huyện tới Huyện nha làm nha dịch, bảo Lôi Tần Trung, Lôi Tần Nhân tiện thể dẫn họ đến khu đồnng ruộng khảo sát thực địa. Nếu hộ gia đình nào xui xẻo bốc trúng toàn ruộng gieo trồng sau, Huyện sẽ trích ra một phần tiền bồi thường cho nhà đó.

Ngoài ra, Tần Miễn còn hỏi mượn Lôi Thiết vài người am hiểu săn thú, mở một lớp huấn luyện cách đi săn, dạy người dân săn thú, để nhà nào điều kiện kém chút có thể thông qua săn thú trợ cấp đồ gia dụng. Bất kể thế nào, trước hết phải qua được mùa đông này đã.

Vì tất cả mọi người đang bận kiếm ăn, trong Huyện thành gần như không có tội phạm hoạt động. Huyện lệnh đương nhiệm Tần Miễn khá là thoải mái.

Hắn và Lôi Thiết giành thì giờ chạy ra ngoài núi mấy lần, 'mua' không ít thứ tốt về cho hai nhi tử để chúng trang trí phòng ngủ.

Đảo mắt liền đến cuối năm.

Năm nay, đại bộ phận người dân Vị huyện ăn tết tương đối kham khổ. Nhà Tần Miễn mặc dù có điều kiện, nhưng không mong để người ngoài chú ý, vào hôm trừ tịch cũng chỉ làm hai chay hai mặn, tổng cộng bốn món, dung lượng từng món rất đủ.

Mồng Một tết, vẫn ra ngoài chúc tết như mọi năm. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhận được lì xì ít hơn năm rồi nhiều lắm, bao lì xì đều là lão bá tánh cho, hầu như đều là bao một văn tiền. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân rất hiểu chuyện, vốn muốn từ chối không nhận, nhưng mọi người cho rằng ngày tết không nên đẩy vận may đi, cố nhét cho hai cậu nhóc, các nhóc đành phải nhận lấy.

Đến nhà Tần Miễn chúc tết, Tần Miễn không bạc đãi ai, chỉ cần tuổi dưới mười sáu đều được phát một bao lì xì hai mươi văn tiền dưới danh nghĩa cá nhân của hắn và Lôi Thiết.

Tháng Giêng dần trôi qua trong sự kham khổ mà náo nhiệt.

Đầu tháng Ba, xuân về trên đất nước. Lão bá tánh nắm chặt thời gian cày ruộng, chuẩn bị gieo trồng lúa mì vụ xuân và các cây nông nghiệp khác.

Tần Miễn cũng triển khai bước tiếp theo trong công cuộc phát triển Vị huyện. Hiện Vị huyện chỉ có từng dãy nhà cửa và cánh đồng, chẳng có lấy một gốc cây, không hề mỹ cảm. Tần Miễn kêu gọi sức lao động rãnh rỗi cùng hắn lên núi, đào chút hoa dại và cây quả dại trở về, trồng quy hoạch tại các góc trống trải của huyện, tỷ như cang mai, nghênh xuân, hồng ánh sơn, hoa đồng tiền, hoa đỗ quyên, hoa hồng dại, cây táo dại, đào dại, lê dại, nho dại…

Tần Miễn không tính định cư lâu dài ở Vị huyện nên không dồn quá nhiều tâm tử vào nhà trúc của mình, chỉ trồng trước cửa nhà hai cây ăn quả, ban công tầng hai bày vài bồn hoa.

Không muốn bạc đãi hai đứa con, thỉnh thoảng Tần Miễn lại cầm chút hoa quả rau củ từ không gian ra. Lần đầu tiên Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân bắt gặp, còn hỏi phụ thân chuyện gì xảy ra, phụ thân cười mà không đáp, hai nhóc liền đoán được có chuyện gì đó mà chúng chưa thích hợp để biết, bèn thông minh không gặn hỏi. Kỳ thật hai đứa sớm đã hoài nghi 'võ công' nhà mình luyện cũng không phải nội công trong võ thuật, nhưng hai vị phụ thân đã che giấu, ắt có đạo lý trong đó, thời điểm các nhóc nên biết cuối cùng vẫn sẽ biết.

Một phương diện khác chính là sửa đường. Lôi Thiết phái ra năm ngàn người đi tìm đá vôi trong phạm vi hai mươi dặm phụ cận, sau khi chuyển về, do Tần Miễn chế tạo thành loại xi măng đơn giản, độ chịu lực kém bê tông nhưng dùng để sửa đường vẫn dư dả.

Làm xong chuyện này thì đã sang tháng Bảy.

Có đường rộng lớn lại bằng phẳng, người dân Vị huyện ra vào thành dễ dàng hơn nhiều, nông nghiệp và thương nghiệp phát triển càng lúc càng nhanh.

Tất cả mọi người nhìn ra được, cuộc sống của họ càng đổi càng tốt.

Tần Miễn, Lôi Thiết đã dâng tấu chương xin từ quan thứ ba đến kinh thành, nhưng vẫn không có hồi âm.

Tần Miễn bắt đầu trở nên nóng nảy.

"A Thiết, không phải Trần Quang Huy muốn nuốt lời chứ? Ổng ép buộc chúng ta ở lại đây là có ý gì?"

Trần Quang Huy chính là tên huý của Hiếu Huệ đế, chẳng qua bình thường không ai dám gọi thẳng tên ngài.

Lôi Thiết sớm đã tính toán trước, an ủi: "Tức phụ, đợi thêm nửa tháng, nếu nửa tháng sau vẫn không có kết quả, chúng ta liền truyền bá cuộc giao dịch lúc trước với ông ấy ra ngoài."

"Ý kiến hay." Tần Miễn tán thành ngay tắp lự. Bọn hắn không thể trực tiếp làm gì một Hoàng đế, nhưng có thể lợi dụng sức mạnh của dư luận.

Lúc này, một binh sĩ hốt ha hốt hoảng ở ngoài cửa hô to: "Đại tướng quân, Tần đại nhân! Tiểu nhân có việc gấp cần cầu kiến!"

Tần Miễn, Lôi Thiết nghi hoặc liếc nhau, cùng xuống lầu. Tình hình cả huyện đều nằm trong lòng bàn tay bọn hắn, còn chuyện gì có thể gọi là 'việc gấp'?

"Chuyện gì?"

Binh lính gấp gáp nói: "Khải bẩm đại tướng quân, Thái tri phủ phái người đến truyền lời, thánh thượng giá lâm, lệnh Đại tướng quân và Tần đại nhân tức khắc chuẩn bị nghênh giá!"

Hiếu Huệ đế đến đây? Tần Miễn rất giật mình, truyền âm nói với Lôi Thiết "Nơi này cách kinh thành không hề gần, lá gan ổng đúng là không nhỏ."

"Tức phụ, không bao lâu nữa, chúng ta có thể quay về thôn Thanh Sơn." Lôi Thiết bình tĩnh nói.

"Hả?" Tần Miễn không nóng lòng hỏi y vì sao mà biết.

Hai người đổi sang quan phục, trực tiếp thi triển 'khinh công' chia ra đến Huyện nha và binh doanh, dẫn theo toàn bộ nha dịch và tướng sĩ đến cửa Huyện thành chuẩn bị nghênh đón thánh giá.

Đợi gần một canh giờ, xa xa nhìn thấy một đội ngũ thật dài tiến đến ngày càng gần, trần xe màu vàng độc hữu của Hoàng đế dưới ánh dương quang chiếu rọi, lập loè toả sáng. Hiếu Huệ đế một thân đế bào sắc

vàng, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa rộng rãi, tùy ý đánh giá cảnh sắc hai bên đường. Cấm vệ quân khí thế uy nghiêm bảo hộ loan giá chính giữa, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng cảnh giác nhìn chung quanh.

Chờ thánh giá đến trước mặt, Tần Miễn, Lôi Thiết đồng thời quỳ xuống hành lễ.

"Vi thần cung nghênh Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hiếu Huệ đế đánh giá hai người, thật lâu sau cũng không lên tiếng. Chỉ nhìn con đường dẫn ra khỏi núi, ngài liền dự liệu được lời thượng tấu công cuộc trùng kiến Vị huyện đã hoàn tất của Tần Miễn, Lôi Thiết không phải nói xằng, nhưng cũng chính vì vậy, ngài càng luyến tiếc từ bỏ hai nhân tài vô cùng xuất sắc này. Song đáy lòng ngài minh bạch, lúc này đây, ngài không giữ được Tần Miễn, Lôi Thiết. Cũng không phải không có thủ đoạn dùng được, nhưng ngài có một dự cảm, một khi dùng thủ đoạn không quang minh đối phó với họ, chỉ dẫn đến Tần Miễn, Lôi Thiết đối lập với ngài, không bằng thống khoái thả họ rời đi, vạn nhất mai sau hoàng gia lại gặp chuyện nan giải, còn có thể tái bổ nhiệm bọn họ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hiếu Huệ đế im lặng hít sâu một hơi, ôn hoà nói: "Hai vị ái khanh mau bình thân."

"Tạ Hoàng thượng!"

Tần Miễn và Lôi Thiết đứng lên, thối lui sang một bên đợi lệnh.

Hiếu Huệ đế nhẹ nhàng phủi tro bụi không hề tồn tại trên ống tay áo, chậm rãi bước xuống loan giá, đi đến trước mặt Tần Miễn, Lôi Thiết, thái độ thân thiết, ngữ khí hòa nhã "Ha ha ha… Hai vị ái khanh đã lâu không gặp, đều vẫn khoẻ?"

"Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, hai người chúng thần đều mạnh khoẻ." Lôi Thiết lời ít ý nhiều nói.

Hiếu Huệ đế khẽ cười "Vậy thì tốt quá. Nhiều lần xem tấu chương nghe nhị vị ái khanh miêu tả diện mạo mới của tân Vị huyện, trẫm hiếu kỳ không thôi, thứ hai cũng là hướng tới phong cảnh điền viên nên quyết định tự mình đến xem. Nếu tân Vị huyện khiến trẫm vừa lòng, trẫm liền chuẩn cho hai khanh quy ẩn điền viên."

Tần Miễn mừng rỡ, trao đổi một ánh mắt với Lôi Thiết.

"Đa tạ Hoàng thượng! Hoàng thượng, bên này, mời."

"Các khanh đi trước dẫn đường." Hiếu Huệ đế nhoẻn cười, phất phất tay, cùng Tần Miễn, Lôi Thiết đi thẳng về trước.

Lý công công, Thái tri phủ và vài vị quan viên khác vội vàng cất bước đuổi theo.

-Hết chương 206-

Quyển 4 Hoàn

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

207. Chương 207: Áo Gấm Về Làng

Nói là dẫn đường, nhưng Tần Miễn và Lôi Thiết dĩ nhiên không thể luôn đi phía trước Hiếu Huệ đế, sau khi vào Huyện đổi thành Hiếu Huệ đế đi trước, Tần Miễn và Lôi Thiết theo bên cạnh ngài.

Bố cục nhà cửa chỉnh tề, đồng ruộng xanh rờn bát ngát, ao hồ xanh thẳm trong vắt, tất cả thu hết vào đáy mắt Hiếu Huệ đế, trên mặt ngài lộ rõ vẻ hài lòng, thỉnh thoảng gật đầu. Trong cánh đồng xa xa, hán tử nông gia tay chống cái cuốc cười ha ha tán chuyện với anh nông dân ruộng bên cạnh, sườn mặt y đối diện với ánh nắng, gương mặt cười ánh lên sự thỏa mãn với cuộc sống, xúc động lòng người. Dưới tàng cây liễu, lũ trẻ độ tuổi khác nhau chơi đùa rượt đuổi ầm ĩ, chất giọng non nớt trong trẻo tràn đầy vui thích. Nhóm phụ nhân đang giặt quần áo trên phiến đá xanh bên hồ thỉnh thoảng cất giọng la rầy chúng vài câu, tuy quở trách đó, nhưng trong giọng nói bao hàm tình thương yêu với lũ trẻ.

Tần Miễn, Lôi Thiết không dùng ngôn từ hoa lệ giảng giải cho Hiếu huệ đế mình đã tiêu phí bao nhiêu tâm tư và *** lực trong công cuộc trùng kiến Vị huyện, vẻ mặt luôn bình thản, không quan tâm hơn thua.

Lý công công thấy rõ, không khỏi tiếc nuối thay Hoàng thượng sắp mất đi hai viên đại tướng.

Hiếu Huệ đế bị bầu không khí yên lặng êm đềm trong Huyện thành lây nhiễm, nhất thời quên đi chuyện Tần Miễn, Lôi Thiết sắp quy ẩn, phát ra vài tiếng cười to từ nội tâm. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Tốt tốt. Theo trẫm sang đó xem."

Hiếu Huệ đế dẫn đầu đi về phía cánh đồng ruộng, mọi người vội vàng đuổi kịp.

Lúc này, nông dân làm cỏ trong ruộng rốt cuộc phát hiện đội ngũ thật dài xa xa, vừa thấy quần áo sắc vàng sáng chỉ có Hoàng đế được mặc liền sửng sốt, rồi nhanh chóng đoán ra thân phận người này, đại kinh thất sắc, đầu trống rỗng quỳ xuống đất.

Hiếu Huệ đế vội vàng đi tới, thân thiết nói với một lão giả gần nhất: "Lão nhân gia, mau mau bình thân." Ông cụ thụ sủng nhược kinh, hai chân như nhũn ra, sau một lúc lâu mới đứng thẳng người được.

Hiếu Huệ đế ôn hòa gọi hết nông dân gần đó tới trước mặt, hỏi thăm niên kỷ bọn họ, thu hoạch ruộng vườn thế nào, nhà có mấy người…

Vài người trẻ tuổi lá gan lớn chút, cố phồng dũng khí trả lời. Các lão nhân nhận được cổ vũ, cũng gia nhập trò chuyện.

Hiếu Huệ đế hoà nhã thân thiện, rất khó để người không thích. Trong nhất thời, những thân phận cách biệt một trời một vực trò chuyện với nhau thật vui.

Một tiểu hài tử tám tuổi còn chạy đi hái một quả đào vừa đỏ vừa to trên cây xuống.

Vẻ mặt Lý công công khẽ biến, đang muốn tiến lên, bị Hiếu Huệ đế ngăn cản.

Hiếu Huệ đế tin tưởng năng lực chủ trì Vị huyện của Tần Miễn Lôi Thiết, mỉm cười, tự mình lột vỏ, cắn một ngụm "Ừm, rất ngọt."

Đó là dĩ nhiên. Mức sống của người dân trong núi quả thật kém hơn người đồng bằng rất nhiều. Tần Miễn có lòng giúp họ, lúc gieo trồng mấy cây ăn quả đều dùng một lượng nước linh tuyền thích hợp cải tạo. Thế nên hương vị hoa quả Vị huyện ngọt lành vô cùng.

"Đa tạ tiểu gia hỏa khoản đãi." Hiếu Huệ đế hiền từ xoa xoa đầu tiểu hài tử.

Tiểu hài tử hồn nhiên cười đáp trả, vẻ mặt ngây thơ.

Ngược lại, phụ thân hài tử đó kích động đến hai tay phát run, suýt chút ngất xỉu.

Tần Miễn cố nín cười, tâm nói e là trong vòng mười ngày nửa tháng tiếp theo phụ thân thằng bé sẽ không cho thằng bé gội đầu mất.

Dạo quanh cánh đồng ruộng xong, Tần Miễn, Lôi Thiết lại dẫn Hiếu Huệ đế đi trên đường huyện. Hiếu Huệ đế tùy tiện chọn vài hộ gia đình thăm hỏi, cực kỳ vừa lòng.

Lúc này, Hiếu Huệ đế đã hơi mệt mỏi, để Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn ngài đến nhà họ.

Lôi Thiết phân phó cấm vệ quân đến đó bố trí canh phòng trước.

Chờ ba người Tần Miễn, Lôi Thiết và Hiếu Huệ đế về đến nơi, bốn phía nhà Tần Miễn đã được bố trí kiên cố như tường đồng vách sắt.

Tần Miễn sắp xếp phòng ngủ chính để Hiếu Huệ đế nghỉ ngơi, Lý công công phụng bồi.

Tần Miễn hỏi hai ngự trù theo hầu Hiếu Huệ đế cần chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn gì, rồi tự mình đi mua các loại thịt, sau đó ra vườn rau hái chút rau củ.

Hiếu Huệ đế nghỉ ngơi một lúc lâu, bảo Tần Miễn, Lôi Thiết cùng ăn cơm trưa với ngài.

Buổi chiều, Tần Miễn, Lôi Thiết bồi Hiếu Huệ đế tham quan học đường và vài lớp huấn luyện kỹ năng của Huyện, Hiếu Huệ đế khen ngợi cách làm này của Tần Miễn hết lời. Tuy nói 'Sĩ nông công thương', thương xếp cuối cùng, song Hiếu Huệ đế chưa bao giờ nghĩ thương nhân không quan trọng, tỷ như trong cuộc chiến

với Thổ La quốc, chỉ tính khoản quyên góp của thương nhân thì đã hơn một nghìn vạn lượng, ngoài ra, thuế thương nghiệp hàng năm là một trong các nguồn trọng yếu của tổng thu ngân sách triều đình.

Hiếu Huệ đế từ xa đến đây, hiển nhiên sẽ không khảo sát xong liền đi ngay, buổi sáng hôm sau, Tần Miễn, Lôi Thiết dẫn ngài đi thể nghiệm thú vui tự mình hái hoa quả rau củ.

Nhìn thấy trong ruộng có người cày ruộng, Hiếu Huệ đế cũng tới thể nghiệm một phen, làm vài vị quan viên đi theo sợ tới mức sắc mặt tái mét, sợ trâu kia đột nhiên phát cuồng tổn thương Hiếu Huệ đế.

Hiếu Huệ đế thấy Tần Miễn, Lôi Thiết cũng hộ giá, bình thản vô cùng, chơi đùa thống khoái.

Không ít người dân xem náo nhiệt thấy thế, tức thì càng thêm kính ngưỡng Hiếu Huệ đế, nội tâm còn có vài phần quý mến. Trong lòng họ, Hoàng đế luôn là đấng cao cao tại thượng, ai có thể ngờ lúc sinh thời họ không chỉ được gặp Hoàng thượng, thậm chí Hoàng thượng còn muốn học tập bọn họ cách cày ruộng?

Ở Vị huyện được bốn ngày, Hiếu Huệ đế định khởi hành hồi kinh.

Lần này tới, Hiếu Huệ đế mang theo một tân Huyện lệnh, trực tiếp để y lại đây. Hiếu Huệ đế bảo Tần Miễn, Lôi Thiết cùng ngài hồi kinh, chính thức chuyển giao công vụ.

Hiếu Huệ đế cũng là có ý tốt, nếu Tần Miễn, Lôi Thiết từ Vị huyện quay về thẳng thôn Thanh Sơn, chỉ sợ người trong triều đình sẽ nghĩ bọn họ bị Hiếu Huệ đế 'đày vào lãnh cung', lỡ như sau này Tần Miễn Lôi Thiết gặp phải phiền toái, quan viên có thể sẽ khi dễ bọn hắn. Mà hồi kinh cùng Hiếu Huệ đế thì khác, nó chứng tỏ Hiếu Huệ đế vẫn coi trọng họ như trước.

Tần Miễn và Lôi Thiết đều không ngốc, tự nhiên hiểu được điểm này, thừa nhận thịnh tình của Hiếu Huệ đế.

Ngày khởi hành, lão bá tánh biết được Tần Miễn, Lôi Thiết phải rời khỏi Vị huyện, ai cũng khiếp sợ, rưng rưng quỳ đưa, lưu luyến không rời. Tần Miễn là một Huyện lệnh tốt, không cần phải nói, còn Lôi Thiết tuy nói không nhiều, người cũng lạnh nhạt, nhưng vì trùng kiến Vị huyện ra bao nhiêu sức lực, lão bá tánh không phải người mù, đều xem trong mắt.

"Tần đại nhân, Lôi tướng quân, chúng ta sẽ nhớ các ngài lắm!"

"Tần đại nhân, Lôi tướng quân, đi đường bình an nha!"

"Tần đại nhân, Lôi tướng quân, đều là quan tốt a!"

"..."

Hàng vạn người quỳ xuống đưa tiễn rầm rộ khiến Hiếu Huệ đế chấn động, không khỏi than thở: "Nếu chúng quan viên Đại Hạ ta đều như Lôi ái khanh và Tần ái khanh, Đại Hạ quốc lo gì không mạnh?"

Tất cả quan viên đi theo cúi đầu xưng phải.

Tân huyện lệnh Tô đại nhân nhìn lão bá tánh theo tiễn Tần Miễn, Lôi Thiết một dặm lại một dặm, trong ***g ngực chợt sôi trào nhiệt huyết, song quyền siết chặt. Nếu có một ngày, y cũng có thể khiến dân chúng cam tâm tình nguyện làm thế vì y, y nghĩ mình dẫu có chết cũng không uổng.

Đường hồi kinh, không cần nói lời rườm rà.

Sau khi về đến kinh thành, Tần Miễn, Lôi Thiết chính thức dâng tấu thỉnh từ quan.

Hiếu Huệ đế miễn đi chức Trấn quốc đại tướng quân của Lôi Thiết, miễn đi chức Huyện lệnh Vị huyện của Tần Miễn, giữ lại phong hào Trấn quốc công của Lôi Thiết, địa vị cáo mệnh phu nhân của Tần Miễn, Thế tử Trấn quốc công của Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân vẫn là An Bình huyện công, không chỉ thế, y còn đích thân hạ lệnh cấm vệ quân hộ tống một nhà Tần Miễn về quê, thật là vinh sủng vô thượng.

Trần Mộc Phong, Trưởng Tôn Hách và Lôi Hướng Trí đứng trên thành lâu đưa tiễn.

"Không biết vì sao, cứ cảm thấy sau khi họ đi, kinh thành sẽ càng thêm không thú vị." Trong lòng Trần Mộc Phong ôm một đứa bé khoảng sáu bảy tháng, béo tròn mũm mĩm khiến người yêu thích.

Trưởng Tôn Hách nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt Trần tiểu đệ "Có sao đâu? Khi nào thấy buồn chán, chúng ta liền đến huyện Chiêu Dương chơi."

"Quyết định vậy đi." Trần Mộc Phong nói.

Lôi Hướng Trí mỉm cười, nhìn theo bóng dáng mọi người Tần Miễn càng lúc càng xa, hi vọng sau này đại ca đại tẩu càng lúc càng tốt. Năm trước, hắn đã thăng lên thành Thị độc học sĩ Nội các hàm tứ phẩm, hắn tin tương lai mình cũng sẽ ngày càng tốt.

Rời đi kinh thành, một nhà bốn người Tần Miễn, Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân thoải mái cả thể xác lẫn *** thần, ở trong xe ngựa rộng rãi, cả nhà cùng nhau chơi bài tú lơ khơ 'Chạy mau'(1) do Tần Miễn 'phát minh'. 'Chạy mau', tên như ý nghĩa, ai hết bài trước thì thắng. Ba người Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân liên thủ làm trên trán Lôi Thiết dán đầy tờ giấy, ba phụ tử chốc chốc lại phát ra tiếng cười to đắc ý.

Nhóm gia tướng bên ngoài xe ngựa nghe thấy tiếng cười, đều hiểu ý cười cười.

Nhất Điểm Bạch nằm gục trên đùi Tần Miễn, ngẩng đầu nhìn bài trong tay hắn, hai lỗ tai một hồi dựng thẳng, một hồi lại cụp tai, thỉnh thoảng còn ngả nghiêng, dáng vẻ kia y như là xem hiểu. Kim Điêu đậu trên trần xe ngựa, tùy ý phe phẩy cánh, lúc đột nhiên bay lên, nhơn nhở đảo quanh không trung một vòng Lúc bất chợt hạ xuống, lười biếng nhìn trái nhìn phải. Kim Mao thân hình khổng lồ, ngồi một mình trong chiếc xe ngựa khác

Đường về không vội, cả nhà Tần Miễn một đường vừa đi vừa chơi, ước chừng mất hơn tháng trời mới tiến vào huyện Chiêu Dương.

Lão bằng hữu Niếp Hành đã sớm nhận được tin tức, đứng ở giao lộ nghênh đón họ.

Dùng bữa trưa tại nhà Niếp Hành xong, đoàn xe tiếp tục xuất phát, lúc tiến vào thôn Thanh Sơn đã là chạng vạng.

Mùa hè ban ngày dài, các thôn dân vẫn chưa nghỉ ngơi, tụ ở cây đại thụ đầu thôn hóng mát, có đang khâu đế giày, có đang ăn cơm, có đang chơi cờ, có tán gẫu chuyện nhà.

Ngô Địch *** mắt thấy chiếc xe ngựa quen thuộc đến gần, đứng phắt dậy, kinh hỉ nói: "Đó là nhà Thiết tử thì phải?"

"Ui, đúng rồi!"

"Còn có quan binh hộ tống nữa? Áo gấm về làng a!"

Mọi người vừa nghị luận vừa sôi nổi đứng lên nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi.

"Tức phụ Thiết tử, các ngươi đã trở về?"

"Dọc đường hẳn vất vả lắm nhỉ?"

"Có thể về rồi à, mọi người đều nhớ các ngươi."

Có tiểu hài tử vội vã hỏi: "Tần thúc thúc, Viên Viên và Mãn Mãn có cùng về không?"

"Viên Viên, Mãn Mãn…"

"Có cả Kim Mao và Nhất Điểm Bạch kìa!"

-Hết chương 207-

Chú giải:

(1) Bài 'Chạy mau' của Trung quốc: Bộ bài tú lơ khơ Trung quốc có 54 lá, nhưng chơi 'Chạy mau' thì bỏ hai lá Joker còn 52 lá.

Khá giống với 'tiến lên' nước mình, trò chơi gồm 4 người chơi, 52 lá bài tây, mỗi người 13 lá. Ai ra hết lá bài trước là thắng, 3 người còn lại chia ra chịu, chìa bài trên tay mình ra đếm, luật chơi chi tiết thì tui không nghiên cứu làm gì.

208. Chương 208: Ấm Cúng

Xe ngựa dừng lại, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân vững vàng nhảy xuống xe ngựa, lập tức bị các đồng bọn hân hoan vây quanh.

Tần Miễn, Lôi Thiết xuống xe tiếp theo. Tần Miễn cười chào hỏi với các thôn dân.

"Mọi người, đã lâu không gặp, đều vẫn khoẻ?"

Các thôn dân sớm đã nghe nói Tần Miễn, Lôi Thiết đều từng làm quan lớn, lúc này thấy Tần Miễn không có chút kiểu cách nhà quan, còn lễ độ giống như ngày trước, trong lòng đều rất thoải mái, tươi cười càng thêm chân thành.

"Khoẻ lắm, chúng ta đều khoẻ." Ngô Địch gặp lại họ mà vui vẻ, cười ha hả hỏi "Các ngươi thì sao?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Chúng ta cũng rất tốt." Tần Miễn cười nói "Đa tạ bà con hương thân quan tâm cả nhà chúng ta. Mọi người xem, hôm nay nhà chúng ta có không ít khách nhân, đành phải thất lễ với mọi người, ngày khác sẽ mời các hương thân một bữa."

Các thôn dân rối rít nói: "À được được, không chậm trễ các ngươi, các ngươi bận rộn."

"Duệ Kỳ, Duệ Lân, các ngươi ở đây chơi hay là theo chúng ta về nhà?" Tần Miễn hỏi hai nhi tử.

Lôi Duệ Lân nói: "Phụ thân, ta với ca ca ở đây chơi chốc lát nhé." "Được." Tần Miễn lấy xuống một bọc kẹo từ trên xe, đưa cho hai huynh đệ "Mời mọi người ăn."

Tần Duệ Kỳ đáp: "Phụ thân yên tâm."

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao và Kim Điêu đều ở đây với cậu nhóc và Lôi Duệ Lân.

Tần Miễn, Lôi Thiết lên xe ngựa, dẫn cấm vệ quân đi về phía Du nhiên điền cư.

Đám người Toàn thúc, Toàn thẩm hay tin, chạy nhanh ra đón, gặp lại hai vị chủ tử thì kích động không thôi.

Tần Miễn phân phó Phúc quản gia an bài nhóm cấm vệ quân vào ở Kỳ Lân sơn trang.

Xe ngựa tiến vào Du nhiên điền cư, Tần Miễn vội vàng nhảy xuống xe, hoài niệm ngắm nhìn bốn phía.

Lôi Thiết đi đến bên cạnh, ôm bờ vai hắn.

Tần Miễn kéo đối phương đi về trước, nhịp bước nhẹ nhàng, vẻ mặt hớn hở, khi đến dưới tàng cây lựu, thuận tay hái một trái lựu, đưa cho Lôi Thiết.

"A Thiết, hiện ta mới có cảm giác tự do thật sự."

Lôi Thiết khẽ hôn môi hắn "Tức phụ, ủy khuất ngươi. An tâm, từ nay sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta."

"Ừ." Tần Miễn ôm trả, dùng sức cắn môi đối phương một cái "Ở trên đường về ta đã nghĩ kỹ, từ nay vẫn nên mời một phu tử về dạy riêng cho hai đứa nhỏ, sắp xếp lịch nghỉ đông và nghỉ hè giống như thư viện Đông Dương, lúc đó chúng ta có thể dẫn chúng cùng đi du sơn ngoạn thủy."

Lôi Thiết hơi mím môi "Lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài du ngoạn một mình, chỉ có ngươi và ta."

Tần Miễn chà chà hai má nóng hổi, mỉm cười nhìn thẳng ánh mắt y "Vậy năm nay cứ để tụi nhỏ học ở học đường, sang năm hãy mời phu tử về dạy riêng."

Lôi Thiết lập tức gật đầu, ánh mắt trở nên nóng rực.

Hai tay Tần Miễn ôm lấy đầu y, hôn lên.

Ánh mắt Lôi Thiết chợt lóe, đáp trả kịch liệt.

Cuối cùng cả hai đã thoát khỏi trói buộc của triều đình, nụ hôn xuất phát từ nội tâm, tình cảm mặc sức phóng thích, say sưa lâm li. Thật lâu sau, nhận thấy cứ tiếp nữa thì sẽ cháy, hai người mới buông lẫn nhau ra, nhìn chằm chằm cánh môi đỏ hồng hơi sưng của đối phương, tâm lại khuấy động, hai ánh mắt nóng bỏng dây dưa rất lâu.

Toàn thúc Toàn thẩm đứng ở xa xa, cho dù cúi đầu cũng có thể cảm giác được khí tức ái muội xung quanh hai vị chủ tử.

Lôi Thiết cố chịu đựng, im lặng hôn mi tâm tức phụ một cái, giữ chặt tay hắn, đi về nhà họ.

Toàn thẩm cách mỗi hai ngày đều tới quét tước một lần, trong phòng gần như không dính một hạt bụi, phảng phất như người ở đây chưa từng rời đi.

Tần Miễn vừa lòng gật gật đầu, phân phó Toàn thúc "Toàn thúc, hôm nay là ngày vui, phân phó xuống, toàn bộ hạ nhân đều được thưởng một tháng tiền tiêu vặt."

"Dạ! Đa tạ đại gia và tiểu gia."

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Từ nay gọi là lão gia và phu nhân."

Tần Miễn như cười như không nhìn y, không nói gì.

Toàn thúc đáp: "Dạ."

Toàn thẩm nói: "Lão gia, phu nhân, lão thân đi chuẩn bị đồ ăn."

Tần Miễn xua tay nói: "Không cần, Toàn thúc, thúc đi xem chỗ Phúc quản gia có cần hỗ trợ gì hay không Toàn thẩm thì hái một mẻ rau củ tươi đưa sang đây, cơm chiều ta tự mình làm."

"Dạ, phu nhân."

Toàn thẩm làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau liền mang một giỏ rau lại đây, trong giỏ đựng ngoài một ít rau củ hoa quả tươi ngon, còn có hai khối thịt khô và một con vịt muối.

Đặt giỏ rau xuống, bà liền tự giác rời đi.

Tần Miễn bắt một con cá từ không gian ra, cầm ra chút thịt tươi, hưng trí bừng bừng chuẩn bị cơm chiều. Lúc ở Vị huyện, mỗi ngày bận rộn từ sáng đến tối, hắn gần như không có thời gian nấu cơm cho cả gia đình, giờ về nhà rồi phải bồi thường mới được.

Lôi Thiết không cần được dặn, liền xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Bốn người Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ, Tiền thị và Tôn thị tay xách theo này nọ, bước nhanh qua hàng rào sân.

"Đại ca, đại tẩu, các huynh đã trở về."

Tần Miễn ra ngoài đón, lắc lắc nước trên tay, cười nói: "Các ngươi đến à, tiến vào nhà ngồi."

Lôi Hướng Nghĩa bỏ lạp xưởng và thịt khô trong tay xuống "Đại tẩu. Huynh và đại ca vắng nhà đã lâu, bọn đệ đoán trong nhà huynh không có bao nhiêu món mặn nên cầm ít thứ trong nhà đưa sang biếu các huynh."

"Các ngươi tới đúng lúc, ta đang nấu cơm." Tần Miễn mời bốn người vào phòng "Tiến vào ngồi."

Lôi Hướng Lễ nói: "Các huynh còn nhiều việc, bọn đệ không vào ngồi đâu, ngày mai lại đến bồi đại ca đại tẩu trò chuyện."

Tần Miễn cũng không khăng khăng "Được, vậy không giữ các ngươi nữa, đi thong thả."

"Đại tẩu bận rộn."

Tiễn bước mấy người Lôi Hướng Nghĩa, Tần Miễn tiếp tục nấu ăn.

Sườn xào chua ngọt, cá chép sốt dấm đường, gà hầm nấm hương hạt dẻ, tôm hùm rim tóp mỡ, cải xanh xào tỏi, cải bó xôi chần và canh ngô hầm xương, lúc bảy món ăn hoàn tất, trời chiều đã xuống núi.

Tần Miễn bảo Lôi Thiết đi gọi hai đứa con về ăn cơm.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đầu đầy mồ hôi chạy vào nhà.

"Phụ thân, thơm quá! Có thể ăn cơm chưa ạ?" Lôi Duệ Lân tán thưởng nhìn một bàn đầy món ăn.

Tần Miễn thấy mồ hôi nhễ nhại trên mặt hai đứa nhỏ "A Thiết, huynh lau mồ hôi cho chúng đi, đừng để bị cảm lạnh đấy."

"Ừ." Lôi Thiết múc một chậu nước lạnh, trực tiếp dùng chân nguyên làm tăng nhiệt độ nước lên, ra hiệu hai nhi tử tự rửa tay lau mặt.

"Nhi tử, bọn Nhất Điểm Bạch đâu?" Tần Miễn thuận miệng hỏi.

Lôi Duệ Lân nói: "Chúng nó lên núi rồi ạ."

Tần Miễn đáp lời, tỏ vẻ đã biết, cũng không lo lắng an nguy của tụi nó.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân vệ sinh xong xuôi, Lôi Thiết nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô, thò vào quần áo hai đứa con, kỳ cọ lau mồ hôi trên lưng chúng.

Tần Duệ Kỳ nhịn không được cười 'Phụt' một tiếng, tựa vào đùi lão cha, quay đầu nói: "Lão cha, ngứa."

Tần Miễn cầm bát đũa đi ra, thấy thế, mỉm cười. Đứa nhỏ này rất ít khi cười nên lúc này trông đặc biệt đáng yêu.

"Vệ sinh xong là có thể ăn cơm"

"Phụ thân, ta tẩy rửa xong rồi, để ta xới cơm cho ngài và lão cha" Lôi Duệ Lân đề nghị.

"Được." Tần Miễn cười ngồi xuống bên bàn ăn "Vậy hôm nay ta và lão cha các ngươi chờ ngươi và ca ca hầu hạ chúng ta."

"Không thành vấn đề." Hai huynh đệ lanh lảnh đáp, một người bưng bát, một người múc cơm vào bát.

Tần Duệ Kỳ bưng bát cơm bằng hai tay, đưa cho Tần Miễn "Phụ thân vất vả, phụ thân ăn cơm."

"Ừ, nhi tử thật ngoan." Lòng Tần Miễn ấm áp quá trời, ôm vai nhỏ đứa con, hôn trán nó một ngụm.

Hai huynh đệ lại xới cơm cho Lôi Thiết, cũng nhận được một chữ khen ngợi: "Ngoan."

Người một nhà hưởng dụng bữa cơm chiều phong phú mỹ vị trong bầu không khí ấm cúng.

Hôm nay Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cũng mệt mỏi, tắm rửa xong liền trèo lên giường, ngủ say rất nhanh.

Sau khi Tần Miễn, Lôi Thiết tắm táp xong, lên phòng ngủ tầng hai, vuốt ve an ủi một phen rồi ôm nhau ngủ…

Sáng hôm sau, Tần Miễn tỉnh giấc giữa tiếng chim hót véo von cùng hương thơm hoa quả thoang thoảng, nghe được tiếng thét to của Lôi Thiết và hai nhi tử luyện công trong sân, mặc áo ngủ đặt ở đầu giường vào, đi ra ban công, mỉm cười ngắm nhìn thân ảnh một lớn hai nhỏ bên dưới.

Lôi Thiết phát hiện ra hắn đầu tiên, ngửa đầu nhìn lên, sự ôn nhu dịu dàng mà khắc sâu tràn lan trong mắt.

Tần Miễn cho đối phương một nụ hôn gió, vào phòng mặc quần áo xuống lầu.

Trong nồi là cháo thịt bò cải bó xôi thơm ngào ngạt nóng hổi. Tần Miễn nếm một ngụm, ngon đến khiến hắn cười cong mắt. Đừng tưởng lầm, tuy đại mặt than nhà hắn nói sẽ không nấu cơm, cũng không nấu ăn, nhưng trình độ hầm cháo thì cả hắn cũng cảm thấy không bằng. Về phần tay nghề hầm cháo của y làm sao mà luyện thành, khụ khụ, thôi đừng đề cập tới.

Dùng bữa sáng xong, Tần Miễn, Lôi Thiết cùng đến sơn trang nghỉ mát Kỳ Lân, giữ nhóm cấm vệ quân ở lại nghỉ ngơi thêm một ngày, ngày kế hãy hồi kinh.

Thủ lĩnh Cấm vệ quân cũng muốn an nhàn dạo chơi một ngày, bèn giữ các thủ hạ ở lại. Tần Miễn dặn dò Phúc quản gia chiêu đãi họ chu đáo.

Vừa mới về lại thôn, trong lòng hai đứa con e là vẫn chưa bình tĩnh, Tần Miễn không đưa chúng đến học đường ngay. Buổi sáng, một nhà bốn người cùng đi biếu lễ vật mang về từ kinh thành cho các thôn dân, sau đó đi dạo quanh ruộng nhà mình.

Gần trưa, hai nhà Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ đến. Người lớn ba nhà tán chuyện phiếm tình hình gần đây, mấy đứa nhỏ ở một bên chơi đùa, vô cùng náo nhiệt.

Cơm trưa tất nhiên là ăn tại nhà Tần Miễn, Phúc thẩm và Toàn thẩm phụ trách làm cơm. Tay nghề cả hai cũng không kém, Tần Miễn, Lôi Thiết, Lôi Hướng Nghĩa, Lôi Hướng Lễ uống thêm vài chén rượu, một bữa cơm ai nấy ăn uống tận hứng.

Buổi chiều, Tần Miễn, Lôi Thiết đi xem sổ sách của mấy xưởng chế biến, sau đó đến trấn trên kiểm tra mấy gian cửa hàng. Trong khoảng thời gian cả nhà họ rời đi, nhà xưởng và cửa hàng đều vận hành bình thường, cũng không xuất hiện chuyện phiền phức gì, Tần Miễn rất hài lòng, hào phóng phát bao đỏ một trăm lượng cho mỗi người quản lý, tất cả hoả kế được tiền thưởng một lượng.

Ngày kế, Tần Miễn và Lôi Thiết đích thân tiễn bước đội Cấm vệ quân rời khỏi thôn Thanh Sơn, dắt tay hai nhi tử đi học đường.

-Hết chương 208-

---

209. Chương 209: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (1)

Tần Miễn nói mời người trong thôn ăn một bữa cũng không phải tùy tiện mà nói, dù sao nhà họ rời khỏi thôn Thanh Sơn lâu như vậy, hơn nữa trong mắt các thôn dân nhà mình quả thật là phát đạt, không mời khách quả thật không thể nói nổi.

Tần Miễn lên kế hoạch đâu vào đấy rồi phân phó xuống bên dưới, tự có hạ nhân đi mua nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị bàn ghế, mời đầu bếp… Sau khi chuẩn bị thoả đáng, một tiệc rượu náo nhiệt tổ chức ở sân phơi lúa. Trong bữa tiệc các thôn dân nói nói cười cười, ăn uống no say, sau một bữa cơm trưa và một bữa cơm chiều, tình cảm giữa nhà Tần Miễn và các thôn dân lại hòa hợp như trước.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cũng nhanh chóng thích ứng đến trường mỗi ngày.

Buổi tối, cả nhà đang ăn cơm chiều, Kim Điêu bỗng nhiên giống như một mũi tên, hốt hoảng từ bên ngoài bắn vào, do động tác quá nhanh, hai cọng lông tơ nhào thẳng vào mặt Tần Miễn.

“Tiểu Kim, sao vậy?” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Kim Điêu nhìn hắn, miệng phát ra tiếng kêu dồn dập, bay ra bên ngoài không đến nửa trượng rồi lại bay trở về, như đang thúc giục Tần Miễn mau đi theo nó.

Vẻ mặt Tần Miễn căng thẳng, đột nhiên đứng bật dậy, chạy ra ngoài “Nhất định Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đã xảy ra chuyện. A Thiết, chúng ta đi xem!”

“Tức phụ, đừng hoảng hốt.” Lôi Thiết đuổi theo hắn, cầm tay hắn, chuẩn bị mang hắn cùng bay.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân phản ứng không chậm, chày ào theo ra “Phụ thân, lão cha, ta và đệ đệ cũng phải đi xem Nhất Điểm Bạch, Kim Mao!” Tần Miễn, Lôi Thiết đành chia ra, mỗi người ôm một đứa.

Một nhà bốn người theo phía sau Kim Điêu, bay nhanh về phía sau núi, mấy tức sau, qua khỏi rừng núi, Kim Điêu mới hạ xuống.

Nhất Điểm Bạch đang thống khổ quay cuồng trên mặt đất, từng đạo linh khí màu bạc giống như tia chớp loé sáng trên mình nó, da lông đen tuyền ướt đẫm, nhưng mà là đẫm máu, cỏ khô dưới đất cũng bị nhuộm thành màu đỏ nhạt.

Kim Mao luống cuống đứng ở một bên, hai mắt nhìn chằm chằm nó, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ kinh hoảng.

"Nhất Điểm Bạch!" Tần Miễn buông nhi tử xuống, nhanh chóng chạy tới, tiếng nói mang theo hoảng sợ. Nhất Điểm Bạch có một ý nghĩa đặc biệt với hắn, hắn không dám tưởng tượng đến khả năng mất đi Nhất Điểm Bạch.

Lôi Thiết cấp bách đuổi theo, đè vai hắn lại, bình tĩnh nói: "Tức phụ, đừng nóng. Nhất Điểm Bạch hẳn là sắp tiến giai."

"Tiến giai?" Tần Miễn mới trấn định lại. Cũng không thể trách hắn hoảng loạn tay chân, Nhất Điểm Bạch là thú loại, phương thức tu luyện khác với nhân loại, trong lúc quýnh quáng nhất thời hắn không nghĩ tới điều này.

"Chúng ta đưa chân nguyên vào cơ thể nó, trợ giúp nó một tay." Lôi Thiết nói, song chưởng chuyển động. Chân nguyên dồi dào từ lòng bàn tay trào ra, thong thả ổn định đưa vào cơ thể Nhất Điểm Bạch.

Tần Miễn vội vàng làm theo.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân bước nhanh tới, lo lắng ngồi xổm bên cạnh Nhất Điểm Bạch.

"Phụ thân, Nhất Điểm Bạch sẽ không sao phải không?"

Tần Miễn nói chắc nịch: "Phải, ta và lão cha các ngươi sẽ không để nó có chuyện."

Nhất Điểm Bạch phát ra tiếng nghẹn ngào đầy cảm kích, ánh mắt ôn hoà lần lượt lướt qua từng vị chủ nhân, không dám phân tâm quá lâu, lập tức thu hồi lực chú ý, toàn tâm tiến giai. Linh khí bốn phía càng tụ càng nhiều, điên cuồng mãnh liệt tràn vào Nhất Điểm Bạch. Nhất Điểm Bạch bỗng nhiên từ mặt đất nhảy bật lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú dài: "À Ú!!!!"

Linh khí phảng phất như bị kích thích, cuồn cuộn bốc lên ào ạt. Đột nhiên, Nhất Điểm Bạch lại phát ra một tiếng sói tru thống khổ. Sức nén khi không mà sinh, tựa như Thái sơn áp đỉnh, phảng phất có một bàn tay khổng lồ xé rách cả không gian. Tần Miễn, Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân chưa kịp phản ứng đã bị một sức mạnh cường đại kéo đi, bị quăng lên không trung.

"Tức phụ!" Lôi Thiết nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tức phụ cách mình gần nhất.

Tần Duệ Kỳ phản ứng nhanh nhẹn túm lấy cổ tay đệ đệ.

"Duệ Kỳ, Duệ Lân!" Tần Miễn trơ mắt nhìn Tần Duệ Lân, Lôi Duệ Lân bay theo một hướng khác, đại kinh thất sắc, muốn bay qua bắt lấy chúng, nhưng cả người giống như rơi vào cát lún, áp lực vô hình đến từ bốn phương tám hướng giam cầm hắn chặt chẽ.

Lôi Thiết cũng không thể động đậy, nhìn hai nhi tử cách y và Tần Miễn càng ngày càng xa, vẻ mặt biến đổi.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân đã không còn bóng dáng, chỉ để lại hai tiếng hô to kinh hoảng trên không trung: "Phụ thân — Lão cha –"

Cùng lúc đó, Tần Miễn và Lôi Thiết cũng bị bàn tay khổng lồ vô hình ném đi, trước khi ý thức trở nên mơ hồ, chỉ nhìn thấy hai tia chớp một đen một vàng bám sát theo Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân.

……

"Duệ Kỳ, Duệ Lân!" Tần Miễn đột nhiên mở choàng mắt, trên người toát một thân mồ hôi lạnh.

"Tức phụ, tỉnh rồi?"

Giọng nói quen thuộc khiến người an lòng vang ở bên tai, Tần Miễn chú ý thấy bản thân đang ở trên lưng Lôi Thiết, vội vàng hỏi: "Các nhi tử đâu?"

Bàn tay to của Lôi Thiết vỗ nhẹ đùi hắn "Đừng sợ, ta cảm ứng được cả hai đứa đều an toàn. Chỉ là, linh khí nơi này quá mức mỏng manh, không thể xác định vị trí cụ thể của chúng."

Tần Miễn chú tâm cảm ứng từng nhi tử, quả nhiên có thể mơ mơ hồ hồ với tới linh thức của Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân. Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên, vừa nhìn một cái thì trợn mắt chết lặng. Nhà cao tầng xa xa và tàu hoả tốc hành trên đường ray là ảo giác của hắn sao?

"Tức phụ, nơi này là thế giới ngươi sinh sống trước kia?" Lôi Thiết từng nghe Tần Miễn miêu tả hoàn cảnh sinh hoạt kiếp trước, nên mới hỏi câu này.

Tần Miễn ngốc lặng há to miệng, dùng sức nhéo mạnh tay Lôi Thiết "Có đau không?"

Lôi Thiết dung túng lắc đầu "Không phải nằm mơ."

Kim Điêu bay đến trước mặt Tần Miễn, thân thiết nhìn Tần Miễn.

Tần Miễn sửng sốt "Tiểu Kim cũng đến đây?"

Lôi Thiết gật đầu "Nếu ta không đoán sai, Nhất Điểm Bạch và Kim Mao đang ở bên cạnh các nhi tử."

Có Nhất Điểm Bạch và Kim Mao, sự an toàn của hai đứa nhỏ càng được đảm bảo. Tần Miễn thở phào, lúc này mới nhớ ra nhảy xuống khỏi lưng Lôi Thiết "Nếu không có gì ngoài ý muốn, nơi này chính là thế giới ban đầu ta sống. Để ta nghĩ xem nên tìm nhi tử bằng cách nào…"

Lôi Thiết nhìn ra hắn có chút cuống cuồng, bèn ôm lấy mặt hắn, nâng lên, hạ xuống cánh môi kia một nụ hôn "Ngươi quen thuộc nơi này nhất, còn phải dựa vào ngươi tìm nhi tử, đừng nôn nóng. Huống hồ nhi tử rất thông minh, có thể tự chăm sóc chính mình."

Tâm trạng sốt ruột của Tần Miễn dần an tĩnh lại, gật đầu "Ừ, ta không vội. Đi theo ta."

……

Thấy tiểu hài tử sắp bị rơi xuống đất, hai mắt Nhất Điểm Bạch nheo lại, bóng đen cấp tốc lóe lên, trước khi cậu nhóc đụng mặt đất, chuẩn xác làm tấm đệm hứng lấy đối phương.

Tần Duệ Kỳ không hề phát giác ra, nằm trên lưng Nhất Điểm Bạch, mê man bất tỉnh.

Nhất Điểm Bạch im lặng nằm sấp trên mặt đất, e sợ đánh thức tiểu hài tử nên vẫn không nhúc nhích, chỉ phần đầu ngẫu nhiên cử động một chút, hai mắt đề phòng quan sát chung quanh, cuối cùng buồn chán ngắm nhìn ánh bình minh dần ló dạng. Một trận gió thổi qua, bộ lông đen bóng bị vén lên, cuộn như men huyền.

Không biết qua bao lâu, đứa nhỏ trên lưng rốt cuộc cử động, ngẩng đầu lên, thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, nhất thời ngu muội.

"Viên Viên." Một giọng nói non nớt của thiếu niên tự dưng vang lên.

"Ai!" Tần Duệ Kỳ nhảy bật lên, mặt cảnh giác hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nhất Điểm Bạch đứng lên, nhìn cậu nhóc chăm chú, trấn an "Viên Viên, là ta."

"Nhất Điểm Bạch?" Tần Duệ Kỳ kinh nghi nhìn chằm chằm nó.

Nhất Điểm Bạch gật gật đầu "Nhờ tiến giai trước đó, ta đã có thể nói tiếng người."

Tần Duệ Kỳ sửng sốt một lát rồi bình tĩnh gật đầu, chuyện cổ quái của nhà họ còn nhiều hơn, với việc Nhất Điểm Bạch có thể nói chuyện, cậu nhóc chỉ kinh ngạc một thoáng liền chấp nhận "Ngươi có biết phụ thân, lão cha và đệ đệ ở đâu không?"

Nhất Điểm Bạch giải thích: "Không cần lo lắng, họ đều đi tới thế giới này giống như chúng ta. Nơi này là chỗ phụ thân ngươi sinh sống trước kia, hắn nhất định sẽ tìm tới chúng ta."

Tần Duệ Kỳ nghe vậy, khủng hoảng trong lòng nhất thời tiêu tán. Trong lòng cậu nhóc, phụ thân và lão cha không có gì là không làm được. Cho rằng 'trước kia' trong lời Nhất Điểm Bạch ý là trước khi cậu và Lôi Duệ Lân sinh ra, bèn không suy nghĩ nhiều, sờ sờ cái bụng trống trơn, lại sờ sờ vòng tay trên cổ tay. Vòng tay này đã được Lôi Thiết luyện chế lại sau khi y thành thạo thuật luyện khí, dung hợp cả ba công năng trắc độc, phòng vệ và trữ vật. Không gian trữ vật không lớn, khoảng tám mét vuông, cũng đủ làm ba lô tuỳ thân. Đáng tiếc hiện trong vòng tay chỉ có một ít đan dược, một cây linh kiếm, một rương tiền, đồ chơi từ nhỏ đến lớn và mấy quyển sách. Bình thường, cậu và Lôi Duệ Lân muốn ăn gì trong nhà đều có, căn bản không nghĩ tới chuyện dự trữ ít đồ ăn trong vòng tay. Vàng, bạc và ngân phiếu đều không thiếu, nhưng chỉ sợ không thích hợp sử dụng tại thế giới lạ lẫm này.

Nhất Điểm Bạch nhấc chi trước bên trái lên, cũng làm ra động tác sờ bụng, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng đói bụng."

Tần Duệ Kỳ nhanh chóng hiểu rõ tình cảnh hiện giờ, trước khi phụ thân tìm được cậu, cậu chỉ cần đảm bảo an toàn cho mình và Nhất Điểm Bạch là được.

Suy nghĩ một lát, cậu nhóc cất bước đi về trước.

Nhất Điểm Bạch vội vàng đuổi theo "Đi đâu vậy?"

Lúc này họ đang ở trong một con hẻm vắng vẻ. Trừ bọn họ, chung quanh không có ai khác.

Tần Duệ Kỳ vuốt ve lưng nó "Lấp đầy bụng trước."

Nhất Điểm Bạch nhắc nhở: "Tiền nơi này không giống với tiền ở bên kia."

Tần Duệ Kỳ nói: "Kiếm tiền trước."

"Kiếm thế nào?" Nhất Điểm Bạch hỏi.

Tần Duệ Kỳ đi ra đầu hẻm, sau khi trầm mặc một lúc lâu, nhớ tới gánh tạp kỹ lúc trước từng gặp trên đường, phun ra hai chữ "Mãi nghệ?"

Thái dương Nhất Điểm Bạch giật giật, phảng phất như có ba sợi chỉ đen.

Đi ra hẻm nhỏ vắng vẻ, Tần Duệ Kỳ nhìn xe hơi gào thét phóng ngang, sửng sốt vài giây liền khôi phục vẻ mặt vô cảm. Cậu biết đó là xe hơi, trong cố sự phụ thân từng kể cho cậu và đệ đệ có miêu tả.

Sáng sớm H thị dần tỉnh giác, trên các nẻo đường người ngày càng nhiều, bà chủ gia đình đi siêu thị mua đồ, thành phần trí thức đô thị vội vã đến công sở, học sinh lưng cắp túi sách… qua lại nhộn nhịp. Trên quảng trường, hai ba mươi cụ ông cụ bà chậm rì rì đánh Thái cực quyền.

Tần Duệ Kỳ nghĩ nghĩ, đi về phía quảng trường.

Nhất Điểm Bạch dĩ nhiên theo sát bên người cậu nhóc, cẩn thận đi ở phía ngoài, phòng ngừa xe cộ trên đường không cẩn thận đụng vào Tần Duệ Kỳ.

Người người tới tới lui lui, khi đi ngang qua Tần Duệ Kỳ, đều nhịn không được tò mò nhìn bé trai diện đồ cổ trang này thêm vài lần, có người còn vụng trộm lấy điện thoại chụp ảnh cậu nhóc.

-Hết chương 209-

Chủ nhà muốn nói: Tới hiện đại nên tui sẽ đổi cách xưng hô với vài người cho hợp, còn đối thoại giữa nhà Tần Miễn với nhau vẫn như cũ nhé, nói chung tuỳ hoàn cảnh mà đổi vậy. May mà anh Thiết nói hổng nhiều ^^

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

210. Chương 210: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (2)

"Ai ui, nhóc con nhà ai đây? Giống như tiểu công tử xuất thân danh môn thời cổ đại thật ấy!"

"Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị nom đáng yêu phết!"

"Đúng đúng, moe ghê!"

….

Tần Duệ Kỳ phảng phất như không nghe không thấy, đi đến quảng trường, đứng tại hàng ngũ phía trước nhất, nghĩ nghĩ, đánh một bộ lưu *** quyền lão cha dạy. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Mới đầu nhóm ông cụ bà cụ trên quảng trường thấy cậu nhóc đứng nơi đó khoa tay múa chân, chỉ cho là trẻ con đùa giỡn, cảm thấy thú vị bèn thử nhìn một chốc, rồi lại nhận ra từng chiêu từng thức trong quyền pháp kia đều thực lưu loát, sức lực mười phần, hiển nhiên không phải chỉ có động tác võ thuật đẹp mắt, không khỏi nghiêm mặt, động tác trên tay cũng thả chậm, nghiêm túc xem đánh võ.

Đánh xong bộ quyền pháp, Tần Duệ Kỳ khách khí chắp tay với mọi người "Duệ Kỳ vô ý tách khỏi người nhà, các vị cụ ông cụ bà nếu cảm thấy bộ quyền pháp này đánh không tệ, có tiền giúp tiền, không có tiền thì xin một tràng pháo tay ủng hộ. Đa tạ!"

Tất cả mọi người sửng sốt, đại đa số tỏ vẻ nghi ngờ lý do của cậu nhóc, nhưng nếu nói cậu bé lừa tiền thì lại cảm giác không giống, nhìn khí chất cậu bé không hề tầm thường, không giống như loại lừa gạt.

Trong mắt Tần Duệ Kỳ chợt lóe nghi hoặc: Chẳng lẽ vừa rồi mình đánh quyền pháp không tốt? Lúc này, một người đàn ông khoảng ba mươi mặc quần áo thể thao gọn nhẹ đi tới, nở nụ cười lưu manh, trên mặt còn có mồ hôi, vứt khăn mặt trên tay đi, trêu chọc: "Nhóc con, nhìn thân thủ nhóc không tầm thường nha, hay là chúng ta so đấu một ván? Nếu nhóc thắng, chú sẽ cho nhóc tiền, thế nào?"

Có bà cụ nhận ra người nọ là Vương Khôn thường xuyên chạy bộ buổi sáng quanh đây, là bộ đội đã xuất ngũ, hiện quản lý một công ty bảo an, cười trêu ghẹo "Anh đúng là không biết xấu hổ, đi bắt nạt con nít."

Tần Duệ Kỳ nghiêm túc gật đầu "Được, mời."

Kỳ thật, Vương Khôn không cảm thấy đứa bé này đến đây vì lừa tiền, chỉ là thấy cậu bé nhìn qua mới bảy tám tuổi lại trưng bộ mặt nhỏ nhắn nghiêm trang rất thú vị, nên mới nổi lòng trêu đùa một phen, lúc này như cười như không gật đầu "Đến đây."

Các ông bà cụ cảm thấy khá vui, ha ha cười lên.

Vương Khôn nhìn bé trai chưa cao đến hông mình, cười nói: "Nhóc ra chiêu trước?"

Tần Duệ Kỳ nhìn ra đối phương xem thường, cũng không để ý, khẽ gật đầu, dẫn đầu tấn công vào bụng đối phương.

Vương Khôn cười ha ha, chẳng thèm để tâm né sang bên cạnh, ai ngờ cậu nhóc bỗng nhiên biến chiêu, anh không sao thấy rõ động tác đối phương, cổ tay bị nắm chặt. Tay đối phương rất nhỏ, không thể nắm trọn cổ tay anh, nhưng sức lực không nhỏ. Anh thầm nghĩ không ổn rồi. Giây tiếp theo, một sức mạnh đột nhiên kéo anh về trước, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt nhoáng lên, kế đó mông đau xót, đúng là bị đứa bé sử dụng động tác tương tự như ném qua vai, ngã ngồi phịch xuống đất.

Vương Khôn khiếp sợ nhìn đứa nhỏ với vẻ mặt bình thản, không thể tin bản thân lại bị một đứa bé vật ngã.

Tần Duệ Kỳ buông tay ra, chắp tay nói: "Đa tạ."

Mọi người ồ lên, trố mắt cứng lưỡi.

"Vương Khôn, thằng nhóc cậu cố ý à?" Một ông cụ nghi ngờ hỏi.

Vương Khôn thu lại biểu cảm trên mặt, đứng dậy khỏi đất, cười gượng vài tiếng, vỗ vỗ bả vai đứa bé "Chú không ầm ĩ với nhóc nữa."

Tiếp đó anh lấy ví trong túi quần ra, rút một tờ năm mươi tệ đưa cho đứa bé "Mời nhóc ăn sáng." Ở trong quân ngũ gần mười năm, anh không dám nói mình đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, nhưng sẽ không đến mức bị một thằng bé tám tuổi quật ngã. Anh dám khẳng định võ thuật của đứa nhỏ này có điều cổ quái, đánh mấy cái, cười ha ha cho qua là vì bảo vệ nhóc ta. Nhưng dù sao đứa nhỏ chẳng có quan hệ với anh, khả năng giúp đỡ của anh cũng không nhiều, vẫy tay với đứa nhỏ, chạy bộ rời đi.

Các cụ ông cụ bà không ai nghĩ Vương Khôn thật sự bị một đứa bé đánh ngã, chỉ cho là anh ta giả bộ thua, mục đích là giúp đứa bé bị lạc với người thân này.

Tần Duệ Kỳ nhận biết con số '50' trên tờ tiền, nhưng '50' này tương đương với bao nhiêu bạc ở thế giới cậu, cậu cũng không rõ. Cho nên, kết luận là, tiền càng nhiều thì càng tốt.

"Nhất Điểm Bạch, ngươi cũng biểu diễn."

Nhất Điểm Bạch đúng thật là chú 'chó' Tần Miễn gặp gỡ kiếp trước, từng sống ở thế giới này thời gian, nó sớm biết nếu mình quá mức khổng lồ rất dễ gây ra khủng hoảng, nên hiện chỉ to như chó trưởng thành bình thường. Trước tiên nó đứng thẳng lên, trình diễn đứng chổng ngược, tiếp đó nhảy lò lò một đoạn, rồi thẳng đứng dậy, hai chi trước không ngừng chắp tay với mọi người.

Nhóm ông bà cụ lập tức bị chọc cười, đều hào phóng móc tiền, có người cho năm tệ, có người mười tệ.

Một bà cụ tốt bụng nói: "Bé trai à, bà dẫn con đến cục cảnh sát, để các chú cảnh sát giúp con tìm người nhà nhé?"

Tần Duệ Kỳ biết cục cảnh sát tương đương với nha môn địa phương, nhưng cảm thấy tốt nhất mình vẫn đừng nên chạy loạn, chờ hai vị phụ thân tìm đến, bèn từ chối, nói cảm tạ rồi cầm một đống tiền lẻ rời đi.

Phản ứng của cậu khiến không ít người thiên về khả năng cậu nhóc bị người sai khiến, đi lang thang lừa gạt, thấy cậu rất nhanh đã đi xa, đành từ bỏ.

Tần Duệ Kỳ đếm đếm số tiền kiếm được, tổng cộng hai trăm lẻ năm đồng, thuận lợi mua được hai cái bánh bao nóng tại tiệm thức ăn sáng, lại tốn công phu tìm đến một cửa hàng vịt quay, mua hai con vịt quay cho Nhất Điểm Bạch. Vốn dĩ sói không ăn được thực phẩm chín, nhưng Nhất Điểm Bạch là tu chân giả, ăn thực phẩm chín cũng không có gì đáng ngại.

Chỉ là hơi mắc. Tần Duệ Kỳ thầm nghĩ trong lòng.

Cậu lơ đãng quay đầu nhìn thoáng qua phía sau. Có một người lén lút bám theo cậu từ chỗ quảng trường đến giờ.

Người đàn ông trung niên thấy mình bị phát hiện rồi, do dự vài giây liền treo nụ cười tươi rói, bước nhanh qua, thân thiết hỏi: "Cậu bạn nhỏ, sao chỉ có mình cậu vậy? Pa pa ma ma cậu đâu?"

"Grừ!" Nhất Điểm Bạch nhìn hắn uy hiếp, nhe răng trợn mắt.

Người đàn ông hoảng sợ, rặn một nụ cười ôn hòa với Tần Duệ Kỳ "Cậu bạn nhỏ, chú không có ý xấu đâu. Chú thấy hai đứa không có tiền ăn cơm nên muốn giúp đỡ."

Nhất Điểm Bạch vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở Tần Duệ Kỳ "Đừng tin hắn, hắn nhất định là tên buôn người."

Tần Duệ Kỳ đè đầu Nhất Điểm Bạch, ý bảo nó ngồi xuống, ngây thơ nhìn người đàn ông "Thật sao?"

Người đàn ông trung niên mừng rỡ, ngoắc ngoắc tay: "Đến đây, đi theo chú. Chú dẫn hai đứa đi ăn tiệc lớn."

Tần Duệ Kỳ gật đầu, đi qua, đột nhiên ra tay, hai tay kẹp chặt cánh tay phải người đàn ông, hai chân đá một cước khiến đối phương té ngã rồi leo lên lưng, dùng sức giẫm xuống, dễ dàng đè hắn nằm rạp trên đất, đồng thời bẻ quặp cánh tay đang bị khoá chặt kia. 'Răng rắc' hai tiếng, hai tay người đàn ông bị trật khớp tại xương bả vai.

Người đàn ông thét to thảm thiết, cằm ma sát với đất chảy ra máu, do cánh tay không thể dùng sức nên quỳ rạp trên đất mãi bò không dậy nổi, trông thật thảm hại, oán hận nhìn chằm chằm Tần Duệ Kỳ "Thằng quỷ nhỏ, mày!"

Tần Duệ Kỳ lấy một cây bút gel và quyển sổ nhỏ từ tay áo ra, để lại một tờ giấy ghi 'Kẻ buôn người' đặt lên lưng người đàn ông, rồi vẫy tay ngoắc Nhất Điểm Bạch, một người nhất sói nhanh chóng đi mất.

Người qua đường nhìn thấy tờ giấy trên lưng người đàn ông, vội vàng gọi điện thoại báo nguy. Đồn công an gần đó cử người đến rất nhanh, lôi người về điều tra, đúng thật là tên buôn người, vừa từ vùng khác đến đây hôm nay, vốn muốn tránh đầu sóng ngọn gió, nào ngờ vì một khinh suất, trái lại đưa bản thân đến tuyệt lộ.

Lúc này, tại thành phố lân cận, Lôi Duệ Lân và Kim Mao với tư thế giống hệt nhau ngồi xổm trong bụi cỏ, hai tay nâng cằm, than thở.

"Ọc ọc…" Bụng phát ra tiếng kêu, Lôi Duệ Lân bất đắc dĩ gãi gãi đầu "Đói quá."

Mấy thứ trong vòng tay trữ vật của nhóc gần như y chang Tần Duệ Kỳ, lúc đầu có thêm hai quả đào mật, nhóc và Kim Mao mỗi đứa một trái, nhưng căn bản không thể chống đói. Nhóc biết nơi đông người mới kiếm được cái ăn, nhưng vấn đề là hình thể Kim Mao quá lớn, ở thế giới cũ đã có không ít người sợ hãi Kim Mao, nay tại thế giới xa lạ này e là cũng vậy. Nếu để mình Kim Mao ở lại đây thì nhóc không yên lòng.

"Kim Mao, nếu ngươi có thể thu nhỏ thì tốt quá."

"Grử?" Kim Mao nghiêng đầu nhìn nhìn nhóc ta.

Ánh sáng màu vàng chợt lóe rồi tan, Lôi Duệ Lân khó tin dụi dụi hai mắt, Kim Mao thiệt đã thu nhỏ, ban đầu phải đến cả ngàn cân, hiện nhiều nhất chỉ chừng trăm cân, tuy vẫn còn khá lớn, nhưng so ra nhỏ hơn nguyên hình rất nhiều rồi.

"Hì hì, quá tốt! Đi thôi, chúng ta đi tìm cái ăn thôi."

Lôi Duệ Lân nghĩ nghĩ, từ vòng tay trữ vật, cầm ra một sợi dây dắt cột vào cổ Kim Mao, một người một gấu cùng nhau ra khỏi rừng cây nhỏ, đi men theo đường cái.

Một chiếc xe việt dã màu xanh ngọc rít gào chạy ngang qua, bỗng nhiên trở lùi lại, dừng bên cạnh Lôi Duệ Lân. Cửa kính xe bị ấn xuống, một thanh niên tóc vàng ló đầu ra, trợn to mắt nhìn Kim Mao "Má nó! Đây là gấu hở?"

Lôi Duệ Lân liếc mắt nhìn đối phương một cái, tiếp tục đi.

"Bộ lông vàng óng đó xinh đẹp ghê, lúc gió thổi qua giống như cuộn sóng vàng ấy" Một thanh niên trẻ tuổi khác chen ra nhìn, tán thán.

"Tôi nói này, tháng sau là sinh nhật Lưu thiếu, các ông chuẩn bị quà tặng chưa?" Thanh niên tóc vàng nhìn chằm chằm con gấu lông vàng, như có ám chỉ.

Người trẻ tuổi ngồi ghế lái ra vẻ sáng tỏ, hất cằm về phía con gấu màu vàng "Vân Chiêu, chẳng lẽ ông muốn…"

Thanh niên tóc vàng gật đầu, không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt có chút đắc ý.

Lôi Duệ Lân nghe tiếng bước chân đến gần, thầm sinh cảnh giác.

Ba người Lục Vân Chiêu ngăn trở đường đi của đứa nhỏ, để phòng ngựa con gấu tấn công nên khoảng cách khá xa.

"Cậu bé, người lớn nhà bé đâu?"

Lôi Duệ Lân cười tủm tỉm hỏi "Ông anh có chuyện gì à?"

Lục Vân Chiêu nói: "Dẫn anh đi gặp người lớn nhà nhóc, chỉ cần người nhà nhóc đồng ý bán con gấu này cho anh, anh sẽ cho họ một số tiền lớn, có thể mua được rất nhiều đồ. Hiểu không?"

Ánh mắt Lôi Duệ Lân chợt lóe "Không bán."

Lục Vân Chiêu nhíu mày, hơi không kiên nhẫn "Một đứa bé choai choai như em không làm chủ được đâu. Lập tức dẫn anh đi gặp người lớn trong nhà."

"Kim Mao là thành viên của gia đình chúng ta, không bán." Lôi Duệ Kỳ không muốn nói thêm lời vô nghĩa với đối phương, định đi vòng qua họ.

"Khoan đã!" Lục Vân Chiêu vươn tay tính túm lấy nhóc.

Thân ảnh Lôi Duệ Lân chợt lóe, vắt chân chạy "Kim Mao, chạy mau!"

-Hết chương 210-

---

211. Chương 211: Viên Viên Mãn Mãn Lưu Lạc Ký (3)

"Lên xe đuổi theo!" Lục Vân Chiêu hô.

Lôi Duệ Lân nhăn mày, xe hơi nhất định chạy nhanh hơn nhóc, muốn cắt đuôi họ chỉ có —

Nhóc xoay người chạy trở về, trước khi ba người Lục Vân Chiêu lên xe hơi, phi nhanh sang định trụ từng người, rồi làm một mặt quỷ với cả bọn, mang theo Kim Mao chuồn mất.

Lục Vân Chiêu không sao động đậy được, hai mắt trợn lên "Đệt mợ! Sao tôi không cử động được?"

"Tôi cũng vậy!" Trương Tử Hiên cũng kinh hô "Má! Chẳng lẽ chúng ta bị điểm huyệt?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tôn Đình mấp máy môi "Choáng! Không thể nào — phải đứng bao lâu?"

Lục Vân Chiêu phản ứng trước nhất "Này cậu bé, này! Mau thả chúng tôi ta."

Xa xa truyền đến tiếng trẻ con cười vui khi người gặp hoạ "Hì hì! Yên tâm, mười hai canh giờ sau là có thể cử động!"

Trương Tử Hiên buồn bực hỏi: "Mười hai canh giờ là bao lâu?" Tôn Đình không chắc lắm: "Mười hai giờ?"

"Là hai mươi bốn giờ!" Lục Vân Chiêu nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, khóe miệng giật giật "Chúng ta phải đứng đây phơi nắng suốt à?"

Hai người kia mặt mày khổ sở, nhìn người qua đường tò mò đang vây quanh xem, không có hứng trả lời vấn đề của hắn.

Lục Vân Chiêu nói với một thanh niên tuổi xấp xỉ mình: "Người anh em này, chúng tôi không động đậy được, có thể nhờ anh lấy di động của tôi ra, giúp tôi gọi một cuộc không?"

Người trẻ tuổi nọ nhìn lướt qua ba người, không tin "Có phải các anh đang có tiết mục đùa giỡn gì gì không, để thu phản ứng khác nhau của người trên đường?"

Anh suy nghĩ nhiều quá. Lục Vân Chiêu bất đắc dĩ nói: "Chúng tôi thật sự không thể động đậy, là bị điểm huyệt. Làm phiền anh giúp một tay."

"Điểm huyệt?" Một cô gái không tin, cười nhạo "Hổng đùa chứ? Giờ là thời nào rồi? Anh cho rằng đang đóng phim võ hiệp à?"

Trương Tử Hiên có chút vô lực "Mỹ nữ, coi như chúng tôi đùa giỡn cũng được. Giúp một tay nhé?"

Hiện tại xã hội nhiều lừa đảo như vậy, lỡ như dính bẫy thì toi. Cô gái do dự chốc lát, vẫn xoay người bỏ đi.

Ánh mắt mong mỏi của Lục Vân Chiêu dồn lên người trẻ tuổi kia.

Người trẻ tuổi dừng một chút, xoay người đi "Tôi nhớ ra mình còn có việc."

Lục Vân Chiêu: "..."

Lôi Duệ Lân đã chuồn xa nhớ lại dáng đứng yên kỳ quái của ba người nọ thì không nhịn được cười, đồng thời cũng ý thức được Kim Mao dù đã thu nhỏ vẫn khiến người chú ý.

"Kim Mao, có thể thu nhỏ hơn nữa không?"

Kỳ thật cũng là bởi Tần Miễn, Lôi Thiết quá cẩn thận, lo lắng hai đứa nhỏ ở trước mặt người ngoài xuất ra linh quyết, dẫn người hoài nghi, nên chỉ dạy hai đứa nhỏ cách luyện hoá linh khí thành chân nguyên, mà không dạy chúng sử dụng các loại linh quyết. Nếu không, chỉ cần Lôi Duệ Lân dùng linh quyết biến thân liền có thể nguỵ trang Kim Mao thành dáng vẻ khác.

Kim Mao lắc lắc đầu, đứng thẳng dậy, hai chi trước làm một động tác.

Lôi Duệ Lân hỏi: "Ý ngươi là, ngươi cần linh khí, bằng không không làm được?"

Kim Mao gật gật đầu.

Hai mắt Lôi Duệ Lân sáng lên, dẫn Kim Mao đến một chỗ vắng vẻ, tháo ngọc bội trên cổ xuống. Đây là linh khí lão cha luyện chế cho nhóc, bên trong đựng linh khí bị áp súc, tiện cho nhóc tu luyện mọi lúc mọi nơi.

Kim Mao tức thì ngậm lấy ngọc bội, sau một lúc lâu, thân thể thu nhỏ lại, đến khi bằng một con mèo trưởng thành thì dừng.

"Kim Mao, ngươi giỏi quá!" Lôi Duệ Lân hài lòng biểu dương một câu, đeo ngọc bội lên lại, cười tủm tỉm ôm nó vào lòng.

Lôi Duệ Lân không hề biết khắp nơi trong thế giới này đều có camera. Cũng may gần đó không có chiếc camera nào.

Lôi Duệ Lân ôm Kim Mao, bước nhanh về trước, theo mùi thơm đi vào một cửa hàng KFC, hít hương vị mê người, âm thầm nuốt nước miếng.

Nhóc nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng ở một người đàn bà tuổi khoảng năm mươi. Vẻ mặt hòa nhã, ánh mắt hiền từ, dịu dàng nói gì đó với bé trai bên cạnh.

Lôi Duệ Lân chỉnh lại vạt áo, ôm Kim Mao đi qua.

"Bà ơi!"

Người đàn bà hơi sửng sốt, ôn hòa hỏi: "Có chuyện gì à?"

Lôi Duệ Lân xấu hổ cười cười "Bà ơi, cháu đói bụng, nhưng không có tiền trong người. Nếu cháu giúp được bà một chuyện cấp bách, bà có thể mời cháu ăn cái này không…"

Hôm nay Vương Lan đặc biệt dẫn cháu nội đi ăn KFC, nào ngờ gặp được một đứa nhỏ thú vị thế này, đánh giá trên dưới đứa nhỏ, ánh mắt đảo qua trang sức ngọc thạch thượng hạng trên người nhóc, cười nói: "Dáng vẻ cháu rất đẹp nha. Được, cháu nói thử xem, một đứa bé như cháu có thể giúp bà việc cấp bách gì?"

Đứa nhỏ bên cạnh bà và người ngồi gần đó đều hiếu kỳ nhìn sang.

Trên mặt Lôi Duệ Lân lộ vẻ kiêu ngạo, nhìn chằm chằm gương mặt Vương Lan một lát, dò hỏi: "Thân thể của bà có phải không được khoẻ không?"

Vương Lan ngẩn ra "Cháu nhìn ra từ sắc mặt của bà ư?"

Lôi Duệ Lân rất thông minh, từ khi xuất hiện ở thế giới này đến giờ, nhóc phát hiện không người nào có năng lượng trong cơ thể, bởi vậy càng thêm cẩn thận, không thể nói mình nghe ra từ nhịp hô hấp và nhịp tim, chỉ nói: "Đúng ạ. Bà có thể để cháu bắt mạch thử một lần không?"

Vương Lan chỉ cho là cậu bé nghịch ngợm, không để ý, gật gật đầu, vươn tay.

Lôi Duệ Lân đặt ngón tay lên mạch của bà, lát sau buông tay bà ra "Có phải bà thường xuyên thấy tức ngực, thở dốc, khó thở và ho khan? Đặc biệt trở nặng vào ban đêm và rạng sáng."

Vương Lan cả kinh, nhất thời sinh nghi. Bà không tin một đứa nhỏ bảy tám tuổi mà có y thuật cao minh như vậy, lập tức nghĩ có thể là người lớn trong nhà đứa nhỏ quen biết bà, đứa nhỏ nghe được tình trạng của bà từ chỗ người lớn rồi cố ý đùa giỡn với bà, thậm chí có khả năng người lớn sau lưng đứa nhỏ từng điều tra về bà.

Bà còn chưa kịp đáp lời, bé trai bên cạnh liền liên tục gật đầu "Đúng rồi đúng rồi, anh thật lợi hại."

Lôi Duệ Lân nhìn ra bà ấy đang nghi ngờ, có chút bất đắc dĩ, trên mặt lại không biểu hiện gì "Cháu thật sự nhìn ra từ mạch tượng của bà."

Một thanh niên trẻ tuổi dadẻ trắng nõn nhìn nhìn sắc mặt Vương Lan, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ đứa bé nói đúng rồi ạ?"

Vương Lan gật đầu, nghi ngờ trong lòng vẫn chưa tan.

Thanh niên trẻ tuổi đánh giá lôi Duệ Lân một lát, trong lòng chợt động, vươn tay cười nói: "Em trai, cũng xem mạch cho anh đi? Nếu em nói đúng, anh sẽ mời em và thú cưng của em ăn KFC, ăn tới no mới thôi."

Lôi Duệ Lân gật đầu, sau khi bắt mạch, tự tin nói: "Anh có chứng tim đập nhanh, lúc phát bệnh tim đập nhanh và loạn nhịp, khó thở, ngực đau, thậm chí ho ra máu." Chứng tim đập nhanh này chẳng khác nào bệnh tim hiện đại.

Thanh niên trẻ tuổi vừa mừng vừa sợ "Nhóc nói đúng chóc! Tiểu quỷ này thật sự nhìn ra được đó!"

Những người khách khác nhịn không được hoài nghi thanh niên trẻ tuổi này là phường lừa đảo, khinh thường liếc xéo.

Thanh niên trẻ tuổi lại không chú ý, truy vấn Lôi Duệ Lân "Anh mới bị bệnh tim sau này, có cách chữa trị tận gốc không?"

Lôi Duệ Lân nghĩ nghĩ "Cha tôi có thể trị. Y thuật của tôi còn chưa học đến nơi đến chốn."

"Thật à?" Thanh niên trẻ tuổi kích động hỏi.

Lôi Duệ Lân bất đắc dĩ "Tôi lừa anh làm gì?"

Thanh niên trẻ tuổi lập tức hỏi: "Hiện cha nhóc đang ở đâu?"

Lôi Duệ Lân khoanh tay ôm ngực "Anh từng nói, nếu tôi nói đúng sẽ mời tôi và Kim Mao ăn KFC."

"Anh sẽ giữ lời mà, đi thôi, em muốn ăn cái gì." Thanh niên trẻ tuổi đứng lên, nắm lấy tay nhóc.

Lôi Duệ Lân nhìn hình vẽ rất thật trên hình quảng cáo, bụng càng thêm đói. Tần Miễn từng dạy nhóc chữ giản thể, chữ viết bên trên không thể gây áp lực cho nhóc, không chút khách khí nói: "Mấy món trên hình này, mỗi món một phần." Vừa nói, vừa thầm chú ý sắc mặt người thanh niên.

Người thanh niên mặt không đổi sắc, gọi phần ăn theo lời nhóc rồi trả tiền.

Lôi Duệ Lân đã sớm thấy có người rửa tay tại bồn rửa tay trong góc khuất "Tôi đi rửa tay trước."

'Vòi nước cảm ứng' là ý gì thì nhóc không rõ, thấy người khác đặt tay ở phía dưới vòi, nước liền chảy ra, bèn học theo, trong lòng chậc chậc nói lạ ghê, trên mặt lại bình thản vô cùng.

Trở lại vị trí cũ, người thanh niên trẻ tuổi đã ngồi ở dó, Lôi Duệ gọi cánh gà giòn cay, hamburger, khoai tây chiên… chật ních hai cái bàn ăn.

Khiến Lôi Duệ Lân bất ngờ là Vương Lan vẫn còn ở đây.

"Cám ơn." Lôi Duệ Lân nói cám ơn với người thanh niên xong, cầm đùi gà lên gặm. Nhóc định rời khỏi đây rồi mới đút Kim Mao ăn, tránh làm bẩn sàn nhà.

Thanh niên trẻ tuổi cười nói: "Đừng khách sao. Anh tên là Lâm Phong, hiện có thể hỏi cha nhóc ở đâu chưa?"

Lần này Lôi Duệ Lân sảng khoái đáp "Tôi bị lạc với cha nên mới không có tiền mua đồ ăn."

Lâm Phong muốn nói lại thôi, do dự thật lâu, hỏi: "Cha em thật sự trị dứt bệnh của anh à?"

Lôi Duệ Lân gật đầu "Đương nhiên! Từng có người trúng một loại độc lạ, các đại phu danh tiếng nhất khắp thiên hạ cũng không thể giải độc, song cuối cùng vẫn bị cha tôi giải được."

Lâm Phong hăng hái nói: "Em nhớ số điện thoại của cha em không? Anh cho em mượn di động, em có thể gọi điện cho ông ấy."

Lôi Duệ Lân mấp máy môi "Không có."

Lâm Phong chưa từ bỏ ý định "Nhà em ở đâu? Anh đưa em về."

"Nhà tôi…" Lôi Duệ Lân im lặng thở dài. Nhà nhóc đương nhiên là ở thôn Thanh Sơn, nhưng nơi này đâu đâu cũng là nhà cao tầng, rõ ràng không cùng một thế giới với nhà nhóc, dù nói địa điểm cho người này, anh ta cũng không thể đưa nhóc về được.

Lâm Phong chỉ cho là đứa nhỏ có ý cảnh giác mình, thử hỏi: "Hay là anh dẫn em đến cục cảnh sát, để cảnh sát đưa em về nhà?"

Lôi Duệ Lân liên tục lắc đầu "Không cần, cám ơn. Cha và lão cha nhất định sẽ tới tìm tôi."

Lâm Phong bó tay, đành hỏi thẳng: "Nếu anh muốn mời cha em chữa bệnh cho anh, anh nên làm thế nào mới tìm được ông ấy?"

Lôi Duệ Lân biết cách tốt nhất là Lâm Phong dẫn nhóc đi theo, nhưng không cần đoán cũng biết, nếu thật nói vậy Lâm Phong sẽ hoài nghi nhóc muốn lừa ăn uống. Nhóc nghĩ nghĩ, nói: "Cha tôi từng nói, tích thủy chi ân, dũng tuyền tướng báo(1). Anh mời tôi và Kim Mao ăn cơm, tôi nhất định sẽ báo đáp lại anh. Chờ

cha và lão cha tìm được tôi, tôi sẽ để lại một tờ giấy tại cửa hàng này ghi địa chỉ cụ thể hoặc số điện thoại. Nếu anh tin lời của tôi, có thể mỗi ngày đến đây nhìn tin tức. Hoặc là anh có thể nói số điện thoại của anh cho tôi biết."

-Hết chương 211-

Chú giải:

(1) Tích thủy chi ân, dũng tuyền tướng báo: Ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

———-

212. Chương 212: Bí Mật Của Cả Nhà

Lâm Phong nghe nhóc ăn nói mạnh lạc rõ ràng, miệng lưỡi lanh lợi, càng cảm thấy nhóc ta không phải trẻ con nhà bình thường, trong lòng nảy lên tia hi vọng, gật đầu nói: "Được, anh sẽ thỉnh thoảng đến đây xem. Ngoài ra, đây là danh thiếp của anh."

Lôi Duệ Lân nhận lấy danh thiếp, cất vào tay áo, tiếp tục gặm đùi gà. Chén xong hai cái đùi, hai chiếc hamburger, Lôi Duệ Lân đã no nê, lại nói cảm ơn Lâm Phong, nhờ nhân viên cửa hàng đóng gói phần còn lại, xách gói to lên "Kim Mao, đi."

Rời khỏi cửa hàng KFC, Lôi Duệ Lân cầm ra một chiếc bánh kẹp thịt gà đút Kim Mao ăn. Thói quen ăn uống của Kim Mao đã sớm bất giác thay đổi, chén bánh kẹp thịt gà ngon lành. Hình thể nó thu nhỏ, sức ăn cũng ít đi, ăn thêm cái hamburger gà rồi lắc đầu, ý bảo no rồi.

Lôi Duệ Lân dẫn nó không nhanh không chậm đi về phía trước.

Vương Lan từ cửa hàng KFC đi ra, nhìn theo bóng dáng đứa nhỏ chốc lát, có chút buồn cười lắc đầu, chẳng lẽ bà thật sự tin có người có thể trị tận gốc bệnh hen suyễn? Bà dắt tay cháu nội đi theo hướng ngược lại. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Thấy rất nhiều đồng bọn nhỏ đang chơi đùa trong công viên, Lôi Duệ Lân dậy hứng thú, đi qua.

Trần Dược là đạo diễn phim điện ảnh, sắp sửa quay một bộ phim bom tấn, trong đó có nhân vật là một đứa bé tám tuổi, không phải vai chính, nhưng đóng vai trò rất quan trọng của phim. Vì nó, Trần Dược còn đặc biệt tổ chức buổi thử vai. Nhưng toàn bộ bé trai tới thử, gã đều không hài lòng. Đối với kiểu người theo đuổi sự hoàn mỹ như Trần Dược, ngoại trừ 'thi thể', bất cứ nhân vật nào trong điện ảnh, kể ca diễn viên quần chúng đưa lưng về phía màn ảnh đi ngang một lần cũng không thể chấp nhận qua loa. Sở dĩ hôm nay Trần Dược xuất hiện ở công viên, chính là để coi có tìm được bé con nào thích hợp hay không.

Gã chiếm lấy xích đu trong công viên, lắc lư đung đưa, làm như không thấy ánh mắt trách cứ của nhóm người lớn dẫn trẻ con nhà mình đến công viên chơi.

Đang ngồi ở đây, chợt thấy một bé trai bảy tám tuổi nắm vòng treo đong đưa tới lui, ung dung dễ dàng đứng chổng ngược trên vòng treo, linh hoạt trở người, dáng vẻ nhếch miệng cười cực kỳ linh động. Bên cạnh nhóc ta còn có một con thú nhỏ màu vàng vui thích nhảy tới nhảy lui. Trần Dược chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đột nhiên nhảy khỏi xích đu, kích động hô: "Chính là thằng bé!"

Lôi Duệ Lân đang chơi vui vẻ, nghe được một người đứng phía sau gọi: "Cậu bé."

Nhóc quay đầu lại nhìn, rơi xuống đất một cách im ắng, hiếu kỳ nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

Trần Dược đánh giá bộ đồ cổ trang của đứa nhỏ, thầm nghĩ hổng lẽ thằng bé mới vừa từ tổ kịch nào đi ra?

"Cậu bé, tên cậu là gì?"

Lôi Duệ Lân chắp tay sau lưng "Trước khi hỏi, có phải các hạ nên tự giới thiệu mình trước không?"

Trần Dược buồn cười nhướng mi "Chú tên Trần Dược."

"Vãn bối Lôi Duệ Lân." Lôi Duệ Lân hỏi "Dám hỏi tiền bối có gì chỉ giáo?"

Khí chất giơ tay nhấc chân khiến hai mắt Trần Dược càng lúc càng sáng rỡ "Cậu bé, có hứng thú đóng phim không?"

Tuy Tần Miễn kể rất nhiều chuyện ở hiện đại, nhưng đóng phim là gì Lôi Duệ Lân cũng không rõ, ậm ờ nói: "Chuyện này, ngài hẳn là nên hỏi cha và lão cha của tôi."

"Cha, lão cha?" Trong lòng Trần Dược cảm thấy cổ quái, nhưng không nghĩ nhiều "Nhóc rất biết cảnh giác nghen. Cha và lão cha cậu ở đâu?"

Tần Miễn và Lôi Thiết đã bắt được linh thức của tiểu nhi tử, tàng hình xuất hiện tại một góc tường. Tần Miễn nhìn trái nhìn phải, xác định xung quanh không có camera, nhìn nhìn Lôi Thiết, trong lòng khẽ động, hôn hôn vết sẹo trên mặt y, ngón cái bên tay phải chạm lên nó, một ánh sáng trắng dịu dàng loé ra, khi ngón cái của hắn rời đi, vết sẹo trên mặt Lôi Thiết cũng biến mất. Hai mắt Tần Miễn ánh lên vẻ tán thưởng và kiêu ngạo, giơ ngón cái với đối phương "Suất ghê!"

Khoé môi Lôi Thiết khẽ nhếch, cúi đầu hôn đáp trả.

Hai người cùng hiện thân, trên người vẫn mặc bộ quần áo ban đầu, nhưng dùng huyễn thuật để che mắt, trong mắt người ngoài, bọn họ mặc trang phục ở nhà bình thường.

Tần Miễn thấy bóng dáng của thằng con út, giương giọng gọi: "Duệ Lân."

Kim Điêu vẫy cánh bay về phía Lôi Duệ Lân.

Lôi Duệ Lân mừng rỡ quay đầu, hệt như đạn pháo xông lại đây.

"Phụ thân! Lão cha!"

Trần Dược ngẩng đầu nhìn theo, trong mắt thoáng hiện tán thưởng nồng hậu. Cách đó không xa là hai người đàn ông trẻ tuổi đều thuộc loại nhân trung long phượng. Người bên trái anh tuấn phóng khoáng, phong độ nhẹ nhàng Người bên phải tướng mạo tuấn mỹ, khí chất lạnh lùng. Sá, hai người này vô luận là ai tiến vào giới giải trí, đều sẽ dấy lên một trận gió bão trong giới.

Tần Miễn giang hai tay ôm lấy tiểu nhi tử, quan sát trên dưới toàn thân nhóc "Nhi tử, có bị thương không?"

"Không có." Lôi Duệ Lân cười hì hì ôm lấy hắn.

"Chúng ta tách ra lâu như vậy, có sợ hay không?" Tần Miễn lại hỏi.

Lôi Duệ Lân không chút do dự lắc đầu "Không có, ta biết phụ thân và lão cha nhất định sẽ đi tìm ta"

"Giỏi lắm!" Tần Miễn khen ngợi.

Lôi Duệ Lân ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt đầy kiêu ngạo.

"Phụ thân, ca ca đâu?" Lôi Duệ Lân hơi lo lắng "Lúc đầu ta và ca ca ở cùng một chỗ, sau đó bị tách ra."

"Hắn không sao, chúng ta đi tìm ca ca ngươi nào." Tần Miễn xoa xoa đầu nhóc.

Trần Dược cất bước đi qua.

Lôi Thiết lạnh nhạt nhìn gã.

Trần Dược từng gặp muôn hình muôn vẻ dạng người, không hề để tâm, nho nhã lễ độ nói "Xin chào mọi người. Tôi là Trần Dược, là đạo diễn. Tôi cảm thấy Duệ Lân rất thích hợp với một vai trong phim điện ảnh sắp tới của tôi, không biết có thể ngồi xuống nói chuyện một lát không?"

"Thật ngại, chúng tôi còn có chuyện gấp phải làm." Tần Miễn uyển chuyển từ chối, nắm tay Lôi Duệ Lân định đi.

Trần Dược vội ngăn hắn lại "Đợi một chút. Đây là danh thiếp của tôi, tôi cũng không phải kẻ lừa đảo gì. Hi vọng các cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút."

Tần Miễn nghĩ nghĩ, nhận lấy danh thiếp "Chúng ta sẽ suy nghĩ, hẹn gặp lại."

Trần Dược tiếc nuối nhìn họ đi xa, có loại xúc động muốn theo đuôi, được lý trí kiềm chế lại, xoay người rời đi.

Ba người một ưng một gấu không ngồi bất cứ phương tiện giao thông nào, mà trực tiếp bay đến thành phố lân cận.

Tần Duệ Kỳ đang nằm ngủ trên băng ghế, Nhất Điểm Bạch ngồi bên cạnh bảo vệ cậu nhóc.

Nhìn một màn này, Tần Miễn vừa đau lòng lại vừa vui mừng.

Lôi Thiết im hơi lặng tiếng đến gần, nhẹ nhàng ôm đại nhi tử lên.

Tần Duệ Kỳ ngửi được khí tức quen thuộc, lập tức mở mắt ra, nhìn rõ người đang ôm mình, nhếch miệng mỉm cười, ôm chặt cổ y "Lão cha."

"Ừ." Lôi Thiết xác nhận đại nhi tử cũng không có bị thương, gật đầu với tức phụ.

"Phụ thân, Duệ Lân." Tần Duệ Kỳ chào hỏi với phụ thân và đệ đệ, ý bảo lão cha buông cậu xuống.

Tần Miễn ôm ôm đại nhi tử "Có đói bụng không?" Vừa rồi ở trên đường nghe tiểu nhi tử kể lại trải nghiệm của nhóc cửa hàng KFC, nên hiện nhóc ta vẫn chưa thấy đói.

"Dạ không, đã ăn bánh bao." Tần Duệ Kỳ kể những gì mình trải qua ra.

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn nhau, trên mặt, trong mắt đều lộ rõ ý cười tự hào. Hai nhi tử đều rất giỏi.

Tần Miễn mỗi tay dắt một đứa "Đi, chúng ta đi mua quần áo trước, sau đó đi ăn một bữa đã đời."

Lôi Duệ Lân quan tâm hỏi: "Phụ thân, người có tiền không?"

Tần Miễn cười to "Nhi tử, yên tâm đi, cha ngươi bất kể ở đâu cũng là dân có tiền." Hắn vốn tưởng hơn hai mươi vạn tiền mặt trong không gian sẽ trở thành giấy vụn, hiện lại có chỗ dụng.

Một nhà bốn người đến một cửa hàng mua sắm cỡ lớn, Tần Miễn tạm thời chỉ mua cho mỗi người một bộ quần áo, trực tiếp mặc luôn Tiếp đó mua bốn chiếc điện thoại di động cho cả nhà. Sau thì đến tiệm ngọc, Tần Miễn bán một khối mỹ ngọc Hiếu Huệ đế ban thưởng.

Chưa chắc họ có thể trở lại Đại Hạ quốc, Tần Miễn dự định lo liệu đủ giấy tờ căn cước cho cả nhà họ, bao gồm hộ khẩu và chứng minh thư.

Tần Miễn quen thuộc nhất là S thị nên cả nhà bay đến S thị. Tần Miễn dùng phương pháp khống chế nhận thức với nhân viên cơ quan quản lý hộ tịch, lo liệu hộ tịch cho bốn người họ. Tần Miễn, Tần Duệ Lân và Lôi Duệ Lân chung một bản hộ khẩu, chỉ có thể uỷ khuất Lôi Thiết, một mình một bộ hộ khẩu.

Sau đó, Tần Miễn và Lôi Thiết đi làm chứng minh thư.

Làm xong giấy tờ căn cước, cả nhà lại vội đi xem nhà, nhìn trúng một căn hộ nhỏ ở tiểu khu có sân vui chơi, bao gồm một phòng ngủ lớn, ba phòng ngủ nhỏ, một phòng ăn, một phòng khách, một nhà bếp, một buồng vệ sinh và một buồng kho, tổng cộng 200m2, 26000 tệ một m2. Mua thêm vật dụng trong nhà và xe hơi, 600 vạn liền đi tong.

Dàn xếp ổn thoả mọi thứ thì đã là ngày thứ năm sau khi tới hiện đại. Trong năm ngày này, Tần Miễn không quên dạy Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân các thường thức cũng như cách sử dụng đồ điện, phương tiện hiện đại, bao gồm phương tiện giao thông, công cụ truyền tin, đồ gia dụng thiết bị điện…. Ba cha con Lôi Thiết thích ứng cuộc sống hiện đại rất nhanh.

Tần Miễn nhân lúc hai đứa con xem TV, kéo Lôi Thiết vào phòng.

"A Thiết, nói chuyện không gian cho Duệ Kỳ, Duệ Lân biết đi."

"Quyết định rồi?" Lôi Thiết.

Tần Miễn gật đầu "Hiện Duệ Kỳ, Duệ Lân đã hiểu rõ sự khác biệt giữa hai thế giới, nhất định chúng lý giải được lỡ như không gian thần kỳ bị bại lộ sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng. Ta tin chúng có thể bảo vệ bí mật."

Lôi Thiết ôm vai hắn, gật đầu "Vậy nói cho bọn nhỏ, cũng nói cả chuyện tu chân."

"Được." Tần Miễn mở cửa phòng ra, ngoắc ngoắc hai đứa con "Các nhi tử, lại đây."

Lôi Thiết đi đến bên cửa sổ, khép rèm lại.

"Phụ thân, chuyện gì?" Tần Duệ Kỳ khó hiểu hỏi.

"Đưa các ngươi đến một nơi." Tần Miễn nắm tay đại nhi tử, Lôi Thiết nắm tay tiểu nhi tử.

Giây tiếp theo, bốn người xuất hiện trong không gian.

Biết về sự tồn tại của không gian và nội tình huynh đệ họ ra đời, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân bừng tỉnh đại ngộ, mọi nghi vấn trước kia đều đã có đáp án.

Hai huynh đệ cũng nghĩ thông nguyên nhân lúc trước hai vị phụ thân che giấu chúng chuyện không gian. Đạo lý hoài bích có tội, cả hai đều hiểu.

"Phụ thân, lão cha, yên tâm, ta và đệ đệ sẽ không nói cho bất kỳ ai về không gian." Tần Duệ Kỳ tỏ thái độ.

Lôi Duệ Lân liên tục gật đầu "Đây là bí mật của nhà chúng ta."

Lôi Thiết thuận thế nói với chúng, công phu bình thường nhà họ tu luyện không phải nội công, mà là tu chân.

Ánh mắt Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhìn hai vị phụ thân tràn ngập kính nể, nguyên lai hai vị phụ thân giỏi hơn chúng nghĩ nhiều lắm.

Hai tiểu gia hỏa có tình cảm yêu thích trời sinh với không gian, Tần Miễn Lôi Thiết bồi chúng du ngoạn trong không gian tròn ba ngày mới ra ngoài.

-Hết chương 212-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

213. Chương 213: Cảm Tạ

Hiện là tháng Bảy, thời điểm học sinh được nghỉ hè nên Tần Miễn không để Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân nhập học, tạm thời mời một gia sư dạy kèm tại nhà cho cả hai, mỗi sáng học từ tám giờ mười một giờ, dạy chương trình học lớp Năm. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân tám tuổi, bình thường nên dạy khoá trình lớp Ba, nhưng hai đứa rất thông minh, kiến thức nắm giữ tương đương lớp Năm. Tần Miễn không cố ý gia tăng cường độ học tập, cũng sẽ không cố ý áp chế tiến độ của chúng, bọn nhỏ có thể học bao nhiêu, gia sư dạy kèm sẽ dạy bấy nhiêu. Nói ngắn gọn là thuận theo tự nhiên.

Hai huynh đệ Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân tình cảm tốt, Tần Miễn liền cho chúng ở chung một phòng, giường, bàn học, tủ quần áo đều hai bộ. Hai phòng nhỏ khác, một dùng làm phòng cho khách, một dùng để làm phòng sách. Trong phòng sách có bảng viết và hai bộ bàn học, thế là thành phòng học nhỏ.

Trong lúc Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân lên lớp, Tần Miễn cầm một tấm danh thiếp trên tay, ra ban công gọi điện thoại.

Lôi Thiết không ở nhà, mấy ngày nay đang theo học lớp lái xe.

Cuộc điện thông, đầu kia truyền ra một giọng nói khách khí "Xin chào, cho hỏi anh là?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Xin hỏi anh có phải là Lâm Phong?" Tần Miễn nói "Tôi là cha của Lôi Duệ Lân."

Trong di động vang lên tiếng chói tai của chân ghế ma sát với mặt đất và tiếng ghế ngã ầm xuống đất, tiếp đó truyền ra giọng nói kích động "Tôi là Lâm Phong. Lôi tiên sinh, xin chào!"

"Tôi họ Tần." Tần Miễn nói "Lâm tiên sinh, cám ơn anh mời con trai tôi một bữa. Tôi nghe thằng bé nói chuyện của anh, đại khái đã hiểu bệnh tình của anh, nhưng tôi cần đích thân bắt mạch mới có thể kết luận. Không biết gần đây Lâm tiên sinh có ngày nào rảnh không?"

"Có, có." Lâm Phong nói "Tần tiên sinh, lúc nào tôi cũng rảnh." Tần Miễn có thể hiểu được tâm trạng đối phương "Vậy buổi chiều hai giờ ngày mai, chúng ta gặp mặt tại cửa hàng KFC trên đường Phú Nguyên S thị, được không?"

"Không thành vấn đề."

Lôi Thiết biết lái xe rất nhanh, hôm sau không đến lớp nữa. Sau khi Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hết giờ học, một nhà bốn người lái xe đến cửa hàng KFC. Xe của họ là xe việt dã màu đen, xe việt dã tạo cho người cảm giác thô kệch, phóng khoáng mà hào hùng, Tần Miễn và Lôi Thiết đều rất thích.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân ngồi ở hàng ghế sau. Lôi Duệ Lân kể cho ca ca hương vị của cánh gà giòn cay mình ăn hôm đó, Tần Duệ Lân không đáp lời nào, nhưng ánh mắt hiền hoà có thể thấy được cậu nhóc luôn lắng nghe đệ đệ nói.

Cho xe vào bãi đỗ, một nhà bốn người đi bộ sang tiệm KFC hơi chếch đối diện.

Người đi đường không hẹn mà cùng dời đường nhìn về phía một nhà này, trong mắt đầy thưởng thức. Bốn người vô luận là tướng mạo hay cách ăn mặc đều vô cùng xuất chúng. Tần Miễn vén kính đen cài trên đầu, mặc áo chữ T tay ngắn màu đen, quần bò bảy ba trắng ***, anh tuấn phóng khoáng Lôi Thiết mặc áo trắng cổ chữ V có tay, kính đen giắt trên cổ áo, phối với áo vest bó và quần jean, dây nịt sọc caro đen hồng, lạnh lùng cuốn hút như một minh *** Tần Duệ Lân và Lôi Duệ Lân đầu đội nón kết, mặc bộ đồ thể thao màu lam và bạc đan xen giống hệt nhau, cài dây nịt hình nhân vật hoạt hình, tỷ suất người ngoảnh đầu là trăm phần trăm.

Đi vào tiệm KFC, Lôi Duệ Lân giống như ngựa quen đường cũ, kéo Tần Duệ Kỳ chạy về phía quầy gọi món.

"Ca ca, bên này."

Tần Miễn, Lôi Thiết không nhanh không chậm theo sau.

Người trong cửa hàng nhịn không được nhìn chằm chằm họ. Nhất là tuổi các cô gái trẻ, ánh nhìn tán thưởng lưu động theo hai người lớn, châu đầu ghé tai thì thầm với bạn mình.

"Duệ Kỳ, Duệ Lân, muốn ăn gì?" Tần Miễn ôm vai đứa con lớn, hỏi.

Tần Duệ Kỳ nói: "Ba ba, lão ba, muốn một phần family bucket thêm hai cái đùi gà giòn cay và một ly coca."

Hai xưng hô khiến người chung quanh nao nao. Hoá ra hai người này là……

Bất kể ở đâu, Tần Miễn cũng sẽ không phủ nhận quan hệ của hắn với Lôi Thiết và với hai đứa con trai, khóe môi mỉm cười, vẻ mặt hờ hững làm như không thấy ánh mắt phức tạp của những người khác.

Lôi Thiết ngàn năm không biểu cảm, trong mắt căn bản không có bất cứ ai ngoài Tần Miễn, Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân.

Tần Miễn cười cười với Lôi Thiết, Lôi Thiết hiểu ý móc ví ra trả tiền.

Một vài cô gái thất vọng thu lại đường nhìn, một vài người khác trong mắt lại mơ hồ hàm chứa sự hưng phấn, len lén nhìn Tần Miễn và Lôi Thiết, ánh mắt không hiểu sao càng thêm nóng cháy, quét tới quét lui gia đình bốn người kia.

"Bạn nhỏ Duệ Lân." Lâm Phong xác định mình không nhận sai người, nhanh chóng bước qua.

Người đàn ông ngồi cùng bàn vội đuổi theo anh.

Lôi Duệ Lân thấy Lâm Phong, lễ phép gật đầu chào.

"Ba ba, lão ba, lần trước mời con ăn KFV chính là vị này."

Tần Miễn khách khí bắt tay với Lâm Phong "Lâm tiên sinh, cám ơn anh đã vươn tay giúp đỡ khuyển tử."

"Tần tiên sinh khách sáo quá, chỉ là nhấc tay chi lao thôi." Lâm Phong có chút sốt ruột nói "Tần tiên sinh, tôi nghe Duệ Lân nói…"

Lôi Thiết lạnh nhạt nhìn anh ta, hàng mày nhăn lại.

Người đàn ông đứng bên cạnh Lâm Phong chú ý thấy, kéo tay Lâm Phong "A Phong, cậu vội làm gì? Cả nhà Tần tiên sinh vẫn chưa có ăn trưa."

Lúc này Lâm Phong mới thấy Lôi Thiết không vui, nhận ra Tần Miễn đặc biệt chọn cửa hàng KFC là muốn cả nhà mình ăn trưa ở đây, cho nên hẹn anh lúc hai giờ, vốn là anh đến sớm, bèn áy náy xin lỗi: "Xin lỗi, tôi nhất thời nóng lòng. Tần tiên sinh, không làm trễ nải các anh nữa. Lát nữa chúng ta trò chuyện tiếp."

Tần Miễn mỉm cười "Xin cứ tự nhiên."

Lâm Phong và bạn anh ta trở lại chỗ ngồi cũ, gọi hai phần ăn, chẳng qua hai người ăn chứ không hề biết mùi.

Ngửi được mùi thơm, Lôi Thiết không hứng thú dời mắt đi.

Tần Duệ Kỳ không chú ý, bưng bốn ly coca, mỗi người một ly.

Tay Tần Miễn đặt trên đùi Lôi Thiết, chớp chớp mắt với y, sung sướng khi người gặp họa.

Lôi Thiết cưng chiều nhìn hắn, vẫn uống một ngụm, không quen vị, mày nhăn lại, nhìn hai đứa con uống ngon lành, hoàn toàn không hiểu nổi khẩu vị của chúng nó, bèn đẩy ly coca của mình cho tức phụ "Tức phụ, uống giúp ta."

Tần Miễn trái lại còn nhét ly của mình vào tay đối phương, hùng hồn nói "Ta cũng không thích."

Lôi Thiết đành phải uống sạch hai ly, mày vẫn nhăn cứ như đang uống hoàng liên.

Tần Miễn buồn cười nhét một cái đùi gà giòn cay vào miệng y.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân cười không ngừng.

Lâm Phong và bạn anh ta không yên lòng, thấy một nhà bốn người bên kia ăn xong mới đi sang.

"Chúng ta đổi địa điểm nói chuyện chứ?" Tần Miễn dò hỏi.

Quả thật tiệm KFC không phải chỗ thích hợp trò chuyện, Lâm Phong sảng khoái nói: "Được. Ở gần đây có một quán cà phê."

Trong tiệm cà phê, mọi người ngồi xuống, song phương tự giới thiệu.

Đi cùng với Lâm Phong là bạn tốt của anh ta, Lưu Doanh Sơ. Tần Miễn trông rất trẻ tuổi, Lưu Doanh Sơ cũng không ôm hi vọng với y thuật của hắn, lãnh đạm thấy rõ.

Tần Miễn nói thẳng: "Để tôi bắt mạch trước."

Lâm Phong không chút do dự đặt tay lên bàn.

Sau khi bắt mạch xong, Tần Miễn gật gật đầu "Có thể trị tận gốc."

Lưu Doanh Sơ đứng bật dậy, nhìn chằm chằm hắn.

Hai tay Lâm Phong bấu chặt mép bàn, vừa mừng vừa sợ "Thật sao?"

Tần Miễn không ngại anh ta hoài nghi, vươn tay với Tần Duệ Kỳ "Con trai, giấy bút."

Tần Duệ Kỳ đưa cho phụ thân quyển sổ ghi nhớ và cây bút bi.

Tần Miễn lưu loát viết một phương thuốc ra giấy, xé tờ đó đưa cho Lâm Phong "Đây là phương thuốc, ngoài ra còn có một loại dược liệu phụ trợ tôi tự điều chế, không mang theo trong người. Anh xem rồi quyết định có dùng hay không." Ý ngoài lời chính là, phương thuốc thì miễn phí, nhưng dược liệu phụ trợ cần tính phí.

Lâm Phong xem xong phương thuốc thì Lưu Doanh Sơ đón lấy. Lưu Doanh Sơ đọc kỹ, hơi kinh ngạc nhìn Tần Miễn. Có câu bệnh lâu ngày cũng biến thành thầy thuốc, anh và Lâm Phong là bạn nối khố, mưa dầm thấm đất cũng hiểu được ít kiến thức về y dược, toa thuốc này trên cơ bản không có vấn đề, hơn nữa rất có khả năng là phương thuốc xa xưa nhất.

Lưu Doanh Sơ khẽ gật đầu với Lâm Phong.

Lâm Phong nghiêm mặt nói: "Tần tiên sinh, đa tạ. Chẳng qua tôi cần thương lượng với người nhà về việc này, sau đó lại liên hệ với anh." Nói thì nói vậy, trên thực tế anh cần đi nhờ chuyên gia xem xét toa thuốc này.

Trong lòng Tần Miễn hiểu rõ "Được chứ, số điện thoại của tôi chắc anh đã biết."

Lâm Phong khẩn cấp muốn biết phương thuốc có tác dụng hay không, nói thêm vài lời khách khí rồi cùng Lưu Doanh Sơ rời đi.

Hai ngày sau, Lâm Phong gọi điện thoại tới, chủ động nói sẵn lòng chi một triệu tệ mua dược liệu phụ trợ. Tần Miễn đưa cho anh ta một vò nước linh tuyền, cố ý dùng dược thảo tính chất ôn hoà ép lỏng, nhuộm nước linh tuyền thành màu nâu, nể tình Lâm Phong từng giúp con trai hắn, giảm hai mươi phần trăm, chỉ lấy tám trăm ngàn tệ.

Trong nhà có thêm tám trăm vạn, Tần Miễn dẫn cả nhà ra ngoài ăn một bữa lớn từ sáng đến tối, món Trung Quốc món Ý món Pháp luân phiên.

Lúc ăn cơm tối, cảm xúc của Lôi Thiết có chút vi diệu.

"A Thiết, đang nghĩ gì vậy?" Tần Miễn cho một miếng gan ngỗng vào mồm, híp mắt hưởng thụ.

Lôi Thiết lời ít mà ý nhiều "Làm sao kiếm tiền nuôi gia đình."

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hoàn toàn hiểu được tâm tình khó chịu của lão cha, cười trộm liếc nhau, không tham dự vào cuộc đối thoại của hai phụ thân, toàn tâm toàn ý tận hưởng món ngon.

"À…" Tần Miễn chống cằm, suy nghĩ xoay như chong chóng. Là đàn ông đều phải có sự nghiệp, nhưng đại mặt than nhà hắn thích hợp làm nghề gì thì nhất thời hắn nghĩ không ra.

Lôi Thiết thấy hắn như thế, ngược lại bình tĩnh "Không vội, ăn tối trước."

-Hết chương 213-

——-

214. Chương 214: Thử Vai

Buổi chiều, cả nhà Tần Miễn không đi ra ngoài. Tần Duệ Kỳ Lôi Duệ Lân ở phòng khách xem TV.

Lôi Thiết ngồi trên sô pha, hai chân xếp chồng, đùi đặt laptop, tay phải thuần thục rê phím chuột cảm ứng, căn bản không giống người mới học xài laptop được ba ngày, mắt chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình, dáng vẻ nom cực kỳ hấp dẫn.

Tần Miễn bưng mâm hoa quả từ phòng bếp đi ra, không hiểu sao lại thấy ghen tị với chiếc laptop, cất bước sang ngồi ở tay vịn sô pha, im lặng nhìn chằm chằm nam nhân.

Lôi Thiết ngẩng đầu, trong mắt loé ý cười, thuận tay đặt laptop lên bàn trà, ôm eo tức phụ kéo vào lòng, khoá môi đối phương.

Tần Miễn trợn to mắt nghía sang hai đứa con, xác định sự chú ý vẫn luôn đặt vào tiết mục trong TV bèn thả lỏng, ôm vai nam nhân chuyên tâm đáp lại. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Về phòng?" Thanh âm khàn khàn của Lôi Thiết nhẹ nhàng thổi vào tai Tần Miễn.

Tần Miễn run rẩy, thở gấp lắc đầu "Đang ban ngày ban mặt…" Nói thì nói vậy, hắn vẫn lưu luyến mút cánh môi nam nhân một phát thiệt mạnh, rồi làm như không có việc gì ngồi xuống cạnh y. Hai bàn tay nóng hổi vẫn nắm chặt lấy nhau, dần dịu đi xúc động của cơ thể.

"Ba ba." Lôi Duệ Lân kéo theo Tần Duệ Kỳ chạy đến trước mặt Tần Miễn.

"Sao vậy?" Tần Miễn rút tay về, dịch mâm trái cây qua, ý bảo hai đứa con ăn chút hoa quả. "Ba ba, ta muốn đóng phim, ca ca cũng vậy." Lôi Duệ Lân chỉ vào cậu bé đang tủi thân trốn trong góc tường khóc trên TV, tràn đầy hăng hái.

Tần Miễn nhớ tới người đàn ông xưng là đạo diễn gặp trước đó "Sao tự dưng nghĩ đến chuyện này?"

Lôi Duệ Lân nói: "Đóng phim chơi rất vui."

Tần Miễn hỏi đứa con lớn "Duệ Kỳ cũng có hứng thú?"

Tần Duệ Kỳ gật đầu "Nếu có cơ hội cũng muốn thử xem."

Lôi Thiết tìm cái tên 'Trần Dược' trên mạng, có ảnh chụp, quả thật là người họ gặp trong công viên kia Còn có lời giới thiệu vắn tắt, gã là đạo diễn nổi danh trong nước, từng làm ra nhiều bộ phim màn ảnh rộng được hoan nghênh, trong đó Tá tâm công chiếu năm 2011 càng sáng tạo ra kỳ lục phòng vé trong nước, đến nay vẫn luôn xếp vị trí đầu bảng.

Tần Miễn và Lôi Thiết có năng lực bảo vệ được hai đứa nhỏ, nếu chúng hứng thú với việc đóng phim thì để hai đứa đi thể nghiệm một lần cũng được.

"Có thể, nhưng một khi tham gia hoạt động đóng phim, thời gian học của các ngươi sẽ ít đi. Ta và lão ba các ngươi không yêu cầu hai ngươi nhất định phải đạt hạng nhất nhì gì, nhưng không hi vọng sau này khi các ngươi nhập học lại xếp cuối lớp." Tần Miễn nói chuyện ôn hoà mà không mất đi nghiêm nghị.

Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Tần Duệ Kỳ dẫn đầu tỏ thái độ "Ba ba yên tâm."

"Ta và ca ca sẽ giám sát lẫn nhau." Lôi Duệ Lân theo sát tiếp lời.

Tần Miễn tìm ra danh thiếp của Trần Dược, gọi theo số bên trên.

"Cho hỏi ai vậy?" Thanh âm đầu bên kia có chút khó chịu.

Tần Miễn nói: "Trần đạo diễn, xin chào. Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở công viên."

"Anh là cha của cậu bé Lôi Duệ Lân!" Trần Dược kinh hỉ hỏi "Anh đồng ý chuyện lần trước sao?"

Tần Miễn không phủ nhận "Con tôi có hứng thú đóng phim, nhưng nó không có kinh nghiệm diễn xuất."

"Không sao, có thể học." Trần Dược quyết đoán nói "Tôi đang ở S thị, hiện có một hoạt động thử vai, các anh hãy đưa cậu bé đến đây."

"Xin hỏi địa chỉ là...? Được, gặp lại sau."

Cả nhà thu xếp một chút rồi lái xe đến địa chỉ Trần Dược nói. Lôi Thiết đã lấy được bằng lái xe, từ lúc có bằng, mỗi lần cả nhà ra ngoài, người lái cơ bản đều là y.

Ở trong giới, Trần Dược nổi tiếng là có ánh mắt sắc bén, người được gã nhìn trúng, trải qua diễn thử gần như đều hợp vai. Lần trước sau khi nhìn trúng Lôi Duệ Lân, 'Đoàn Đoàn' trong cảm nhận của Trần Dược chính là Lôi Duệ Lân, bất cứ ai khác diễn vai Đoàn Đoàn gã đều cảm thấy không thích hợp, không phải tướng mạo không hợp thì là khí chất không xứng. Ngày đó sau khi đưa danh thiếp cho cha Lôi Duệ Lân, vẫn luôn không đợi được cuộc điện của đối phương, rơi vào đường cùng, đành tổ chức một lần thử vai nữa. Vì thời gian chính là tiền tài, bên đầu tư không có khả năng chờ gã vô thời hạn. May mắn tại thời khắc mấu chốt, gã vẫn nghe được tin tốt.

Phó đạo diễn Trương Khung và đại biểu bên đầu tư phái tới, Tôn Kiến Văn chú ý thấy sau khi Trần Dược nhận cuộc điện thì trở nên hưng phấn rõ rệt.

Trương Khung nói: "Trần đạo, gặp được chuyện gì vui sao? Cả nếp nhăn cũng hiện ra góp vui."

"Lát nữa chú em sẽ biết." Trần Dược không nói thật. Hình tượng bên ngoài và tính cách của Lôi Duệ Lân đều rất phù hợp, nhưng có thích nghi được với diễn xuất hay không thì phải thử vai rồi mới biết.

Gã lôi di động ra, gửi một tin nhắn cho trợ lý tiểu Chu, bảo hắn thêm tên của Lôi Duệ Lân vào danh sách thử vai.

Tần Miễn, Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đến cao ốc Huy Hồng, đi thang máy đến tầng mười tám. Trong phòng hội nghị cỡ lớn đã có hơn ba mươi người lớn và bé trai khoảng bảy tám chín tuổi, tướng mạo đều thuộc dạng chuẩn cao, hoặc đứng hoặc ngồi, không ai nói chuyện, bầu không khí có chút khẩn trương.

Nhóm người lớn nhìn thấy Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, hơi có cảm giác nguy cơ. Này hai tiểu hài tử khí chất cùng tướng mạo đều rất xuất sắc.

Lôi Duệ Lân khá là hào hứng, nhưng cố giữ điềm tĩnh, ngồi yên trên ghế.

Tần Duệ Kỳ biết người vị đạo diễn kia nhìn trúng đệ đệ, cậu theo đến chủ yếu để hiểu biết mở mang thêm.

Từng cậu bé và cha mẹ mình tiến vào căn phòng bên cạnh, lúc đi ra đều có chút ủ rũ.

Người trung niên keo kính đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, nhìn lướt qua mọi người "Lôi Duệ Lân có đến không?"

"Có ạ." Lôi Duệ Lân đứng lên, mỉm cười với đối phương.

"Tới lượt cháu."

"Cám ơn." Lôi Duệ Lân lễ phép nói.

Người nọ thấy nhóc và một đứa bé khác là cặp đôi song sinh, tầm mắt nhìn lâu hơn vài giây.

Tần Miễn tiến lên "Chào anh, chúng tôi là người nhà của bé, có thể cùng nhau vào không?"

"Dĩ nhiên là được." Người đàn ông trung niên gật đầu.

Một nhà Tần Miễn đi vào, Trần Dược, Trương Khung và Tôn Kiến Văn không khỏi mắt sáng rỡ. Tướng mạo và khí chất người nhà này xuất chúng như vậy, tùy tiện một người gia nhập giới giải trí đều sẽ gặp vận, căn bản là không chừa đường sống cho ngôi sao khác mà.

Trần Dược quan sát Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, nhìn chốc lát liền phân biệt được nhóc nào mới là Lôi Duệ Lân. Tuy nói diện mạo hai anh em giống nhau như đúc, nhưng khí chất khác biệt rõ ràng, Tần Duệ Kỳ là lạnh, Lôi Duệ Lân là ấm.

Tần Miễn gật đầu chào nhóm người Trần Dược, cùng Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ đứng ở một bên.

Lôi Duệ Lân thoải mái đi đến giữa phòng, đối diện với ba người Trần Dược "Chào ba chú, cháu là Lôi Duệ Lân, năm nay tám tuổi, hôm nay tới thử vai."

Trương Khung thầm gật đầu, phong thái bình thản và ánh mắt linh động đã cho bảy phần cảm giác vai Đoàn Đoàn.

Trần Dược diễn giải cho Lôi Duệ Lân "Anh bạn nhỏ, hãy thử diễn một đoạn cho các chú xem. Nhân vật cậu sắm vai tên Đoàn Đoàn, trong kịch bản có một cảnh là người xấu tìm tới cửa, ý đồ muốn cướp con chip quan trọng trong tay anh trai cậu, nhưng anh trai cậu bị súng bắn bị thương, cậu phải tìm cách hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch về phía mình."

Trần Dược bảo tiểu Chu và nhân viên công tác tiểu Lưu phối hợp diễn với Lôi Duệ Lân, rồi ôn hoà hỏi Lôi Duệ Lân "Bắt đầu được chưa?"

Lôi Duệ Lân khách khí mời tiểu Chu đóng vai anh trai đến đứng đối mặt với ba người Trần Dược, gật gật đầu với Trần Dược "Đã chuẩn bị xong."

Cậu bé còn nhỏ mà cảm giác màn ảnh lại mạnh như vậy. Trần Dược, Trương Khung kinh hỉ liếc nhau, ra hiệu cho tiểu Lưu.

Tiểu Lưu làm một động tác đá văng cánh cửa, hung dữ nói với tiểu Chu: "Trần Khải, thức thời thì mau giao con chíp ra đây, nếu không mày sẽ biết tay tao"

Vẻ mặt Lôi Duệ Lân biến đổi, lập tức trốn ra sau tiểu Chu, nhưng ngay sau đó liền nhận ra phản ứng của mình có vẻ rất chột dạ, lại thò ra nửa cái đầu từ sau người tiểu Chu, hai tay ôm bụng dưới, hai chân kẹp chặt, làm tư thế mót tiểu, nhỏ giọng nói với tiểu Chu: "Anh, em muốn đi tiểu."

Tiểu Chu sửng sốt.

Lôi Duệ Lân không chờ tiểu Chu phản ứng, đề phòng liếc liếc nhìn tiểu Lưu, nhanh nhẹn tông cửa xông ra.

Tiểu Lưu theo bản năng đuổi theo vài bước, rồi chợt hồi thần, lại dừng bước.

Trương Khung nhịn không được vỗ tay: "Tốt lắm!"

"Chính là cậu bé này, các anh hẳn không có ý kiến gì chứ?" Trần Dược nhếch miệng mỉm cười, ánh mắt không cho phép phản đối quét qua quét lại Trương Khung và Tôn Kiến Văn.

Trương Khung, Tôn Kiến Văn lắc đầu, thật hài lòng với biểu hiện của Lôi Duệ Lân, hơn nữa họ tin tưởng vào ánh mắt của Trần Dược.

Vai Đoàn Đoàn thuộc về Lôi Duệ Lân được quyết định như thế.

Tiểu Chu cầm tập văn kiện đi tới trước mặt Tần Miễn "Chào các anh. Vì Lôi Duệ Lân vẫn chưa trưởng thành nên cần người giám hộ của bé đến ký hợp đồng. Không biết vị nào là người giám hộ của Lôi Duệ Lân?"

Tần Miễn lấy giấy chứng nhận của hắn và Lôi Thiết ra, đưa cho đối phương "Hai Là cả hai chúng tôi."

Tiểu Chu nhìn giấy tờ chứng nhận, gật gật đầu.

"Các anh xem qua hợp đồng, nếu không có vấn đề gì xin ký tên vào trang cuối cùng."

Sau khi Tần Miễn đọc kỹ từng điều khoản, sảng khoái ký tên vào ba bản hợp đồng.

Tiểu Chu giao kịch bản cho hắn "Đây là kịch bản, để cậu bạn nhỏ đọc trước làm quen một chút. Lúc nào khởi quay, chúng tôi sẽ liên hệ với các anh."

Mãi đến khi lên xe, Lôi Duệ Lân mới vui vẻ hô to.

"Ta có thể đóng phim rồi."

Tần Miễn mỉm cười đưa hợp đồng cho nhóc ta "Đọc thử coi có hiểu không. Duệ Kỳ, ngươi cũng xem đi, nếu sau này cũng có cơ hội đóng phim điện ảnh hay truyền hình, có thể lấy làm tham khảo."

Hai huynh đệ châu đầu xem nội dung hợp đồng.

Tần Miễn bàn với Lôi Thiết "Hôm nay biểu hiện của nhi tử không tồi, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn mừng không?"

Lôi Thiết: "Không nấu ngon bằng ngươi."

Tần Miễn thầm đắc ý "Thật hả?"

"Ừm." Lôi Thiết gật đầu.

Thể xác và *** thần Tần Miễn đều sảng khoái "Được, về nhà thôi, ta nấu."

-Hết chương 214-

——-

215. Chương 215: Trước Khi Tính Nợ

Hôm sau Tần Miễn liền nhận được điện thoại từ đoàn làm phim, dặn hắn đưa Lôi Duệ Lân tới tham gia nghi thức khởi quay. Đây là ngày trọng đại của Lôi Duệ Lân, cả nhà bốn người Tần Miễn mặc đồ mới toanh xuất hiện cùng nhau.

Trần Dược tổ chức lễ động máy đơn giản mà trịnh trọng, gã và phó đạo diễn lần lượt nói vài câu, đốt một nén nhang, cả đoàn bái lạy một lượt, nghi thức khởi quay coi như xong xuôi.

[Tâm giới] là một bộ phim thương mại. Cái gọi là phim thương mại chính là lấy doanh thu phòng vé làm mục tiêu cao nhất, khai thác các xu hướng đang 'ăn khách' hiện tại của số đông khán giả. Người thủ vai

nam chính Trần Hạo Long, tức anh trai Đoàn Đoàn là đại minh *** Lâm Hưởng, không chỉ đẹp trai hấp dẫn, khả năng diễn xuất cũng hạng nhất. Do lịch trình của Lâm Hưởng rất sít sao, ngày đầu tiên chủ yếu quay phần diễn của anh. Tạm thời chưa đến lúc Đoàn Đoàn xuất hiện, nhưng tiểu Chu đề nghị Lôi Duệ Lân ở lại trường quay, thứ nhất là tìm cảm giác diễn xuất, thứ hai, có thể học tập kinh nghiệm của tiền bối.

Lôi Duệ Lân vui vẻ nhận lời đề nghị của anh ta, thái độ thẳng thắn chiếm được sự yêu thích của cả đám người lớn.

Tần Miễn, Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ cũng lưu lại làm bạn với nhóc. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); [Tâm giới] thuộc dòng phim khoa học viễn tưởng, lấy bối cảnh thế giới tương lai, đại khái kể về một khoa học sau nhiều năm điên cuồng nghiên cứu, phát hiện ra cách thức thông qua xáo trộn gien nhân loại làm gia tăng chỉ số thông minh, tăng cường thể lực cho nhân loại. Nhà khoa học lưu trữ phương pháp đó vào một con chip đặc biệt, bởi nhiều nhân tố ngoài ý muốn, con chip rơi vào tay diễn viên xiếc Trần Hạo Long, dẫn đến cuộc đại chiến giữa Trần Hạo Long với các tổ chức hắc ám ý đồ cướp đoạt con chip. Bộ phim tập hợp nhiều nhân tố thương mại như minh *** điện ảnh đang nổi, đạo diễn nổi danh, kỹ xảo hoàng tráng, kinh phí đầu tư nhiều, tuyên truyền quy mô lớn..., có thể đoán nhất định sẽ lập kỷ lục phòng vé. Số lần Đoàn Đoàn ra sàn diễn không ít, dựa theo phần diễn nhiều ít mà tính, xem như nam thứ hàng thứ ba.

Cảnh đầu tiên khá đơn giản, Trần Hạo Long và các anh em trong gánh xiếc vừa tán chuyện cười đùa vừa luyện tập thân thủ.

Có người chỉ đạo võ thuật hướng dẫn, phân cảnh này Lâm Hưởng diễn một lần liền qua. Xem như vận động nóng người.

Lôi Duệ Lân dù sao cũng là trẻ con, lại là người mới, không nên xúm quanh đạo diễn xem hiệu quả cảnh quay trong màn hình. Tần Miễn dùng linh quyết phóng đại màn hình, giống như hình chiếu treo trên không trung, chỉ có bốn người hắn, Lôi Thiết, Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân thấy được, hơn nữa rõ nét vô cùng. Lâm Hưởng nhờ vào khả năng diễn xuất *** tế, từ đại minh *** khí chất tao nhã hóa thân thành anh chàng tỉnh lẻ Trần Hạo Long không chút trở ngại. Lọt vào mắt Lôi Duệ Lân thì hết sức mới lạ, cũng vô cùng bội phục.

Cảnh hai là buổi trình diễn của gánh xiếc. Do thường xuyên nhận được vai diễn khác nhau, Lâm Hưởng cũng biết chút kỹ xảo võ nghệ, nhưng chưa đến trình độ có thể làm xiếc thực thụ, thế nên lên sân khấu trình diễn là người đóng thế. Lâm Hưởng ngồi nghỉ ở một bên, người đại diện và trợ lý vây quanh chiếu cố, người đại diện đưa di dộng cho anh, trợ lý thì đưa nước đưa khăn.

Lôi Duệ Lân và ca ca tụ vào nhau, kề tai nói nhỏ.

Hai ngày trước vẫn chưa có chuyện đóng phim của Lôi Duệ Lân. Lôi Thiết tạm thời buông việc lập nghiệp, bắt đầu từ ngày mai, y phụ trách đưa Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân đến trường quay.

Tần Miễn muốn điều tra những chuyện xảy ra bên này sau khi hắn xuyên đến Đại Hạ quốc. Trước đó, lúc mới xuyên về hiện đại, hắn giả mạo thành 'bạn thân của Tần Miễn', gọi điện đến Tần gia, xác nhận hoá ra trạng thái hiện tại của hắn ở hiện đại là 'không rõ tung tích'. Tần Vĩnh Thành hoài nghi hắn gặp chuyện bất trắc ở ngoài, đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát điều tra đến nay vẫn không có tiến triển.

Tần Miễn không khỏi nghi ngờ phải chăng Tần Liêm sát hại hắn rồi hủy thi diệt tích.

Tần Miễn đã sớm phớt lờ người Tần gia. Nhưng nếu trời cao cho hắn trở lại hiện đại, không chừng là giữa sự sáng tối, đều có ý trời. Vừa tưởng tượng Tần Liêm ý đồ mưu sát hắn xong vẫn ung dung tự tại mà sống, lòng hắn liền không thoải mái. Tần Liêm làm sai thì nên gánh chịu hậu quả.

Lại nói chuyện giữa cha và mẹ Tần Miễn cũng rất cũ rích sáo mòn. Mẹ Tần Miễn khi còn trẻ tới thành phố lớn làm công, cô gái mười bảy mười tám tuổi chân chất ngây thơ, bị cha của Tần Miễn, Tần Vĩnh Thành lời ngon tiếng ngọt mê hoặc, dễ dàng giao ra chân tâm.

Tần gia nhà cao nghiệp lớn, ngặt nỗi cha của Tần Vĩnh Thành, Tần Ái Quốc có tỷ lệ *** trùng sống sót thấp, chỉ sinh được một mình Tần Vĩnh Thành. Trong giới thương nghiệp dậy sóng, Tần gia có vẻ thế lực đơn bạc, cha của Tần Vĩnh Thành hiển nhiên muốn con trai kết thông gia với gia tộc thương nghiệp khác. Mẹ Tần Miễn xinh đẹp thanh thuần, Tần Vĩnh Thành quả thật khá yêu quý bà, cũng từng có suy nghĩ cưới

bà, nhưng ông càng thích sản nghiệp của Tần gia hơn, biết đối tượng kết hôn là trưởng nữ Mạc gia, ông không do dự bao nhiêu thì đồng ý mối hôn nhân này. Mẹ Tần Miễn hay tin, nhìn thấu gương mặt thật của Tần Vĩnh Thành, cũng không dám nói chuyện mình có thai cho ông ta biết, lén lút bỏ đi. Song suy cho cùng bà vẫn bị Tần Vĩnh Thành tổn thương lòng, dẫn đến hại thân, sinh Tần Miễn không bao lâu thì hương tiêu ngọc vẫn.

Tần Miễn lớn lên trong vòng tay của ông bà ngoại. Năm hắn mười lăm tuổi, sức khoẻ hai ông bà ngày càng kém, lo lắng cho hắn nên chủ động liên lạc với Tần Vĩnh Thành. Sau khi Tần Vĩnh Thành xác định Tần Miễn là con ruột của mình, đón hắn về Tần gia.

Tần Vĩnh Thành kết hôn với trưởng nữ Mạc gia, Mạc Phỉ Phỉ không bao lâu thì sinh được một đứa con trai, chính là Tần Liêm. Tần Liêm chỉ nhỏ hơn Tần Miễn nhỏ hơn một tuổi.

Vì Mạc Phỉ Phỉ vô cùng nuông chiều Tần Liêm, tính tình Tần Liêm không mấy tốt lành, mà Tần Miễn được ông bà ngoại dạy dỗ rất tốt, còn là con trai của mối tình đầu nên sau khi Tần Miễn về Tần gia, Tần Vĩnh Thành đối xử với Tần Miễn không tệ. Nào ngờ theo sự dần trưởng thành của Tần Miễn và Tần Liêm, lòng ghen tị của Tần Liêm với Tần Miễn ngày càng nặng, tâm phòng bị cũng ngày càng mạnh, e sợ Tần Vĩnh Thành sẽ giao sản nghiệp của Tần gia cho Tần Miễn. Cuối cùng gã vẫn vươn bàn tay tội ác, đẩy Tần Miễn xuống cầu thang, dựa vào lực đẩy mạnh bạo khi đó, rõ ràng không phải là vô tình.

Tần Miễn thoát ra khỏi hồi ức, lái xe đến hiện trường sự cố — biệt thự Tần Vĩnh Thành cho hắn. Từ xa nhìn thấy có người tưới hoa trên tầng hai biệt thự, có khả năng biệt thự đã bị bán cho người khác, hắn bèn lái xe rời đi, chạy đến gần khu vực gần cao ốc tập đoàn Hạo Viễn thuộc sản nghiệp của gia tộc Tần gia thử vận may, xem coi có thể gặp Tần Liêm không, ít nhất cũng phải khiến nó phiền lòng rối trí mới được.

Vô xảo bất thành thư(1). Đợi chừng ba bốn phút, từ cửa tự động xoay tròn của tầng một cao ốc có hai người đi ra, người bên trái tây trang giày da, ra hình ra dạng, ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ hăm hở, chính là Tần Liêm Bên cạnh gã là một cô gái trẻ trung dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, kiểu tóc uốn cúp đuôi nóng bỏng, diện bộ váy liền áo công sở tôn vòng ba, chân mang giày cao gót, vóc dáng thon cao. Từ việc bả vai hai người thỉnh thoảng chạm nhau, có thể thấy giữa họ tuyệt đối có quan hệ ái muội.

Tần Miễn cười cười với ý vị sâu xa, nhìn nhìn mặt mình trong kính chiếu hậu, gần như không khác gì khuôn mặt nguyên bản của hắn. Hắn mở cửa xuống xe, hai tay tùy tiện đút vào túi quần, ung dung đi về phía Tần Liêm.

Tần Liêm đang nói nói cười cười với thư ký Triển Tiểu Mễ, chợt dư quang nơi khoé mắt thoáng thấy một người thẳng tiến về hướng này, thầm mắng người nọ không có mắt, cau mày ngẩng đầu lên, thấy rõ mặt người nọ rồi lại chấn động mạnh, đứng ngẩn người tại chỗ, kinh nghi bất định.

"Tần Miễn?"

Tần Miễn chưa thể xác định mình nguyên bản thật ra là 'không rõ tung tích' hay 'tử vong', nên không đáp lời, chỉ dừng bước, như cười như không nhìn Tần Liêm, lại liếc liếc mắt với Triển Tiểu Mễ như có ám chỉ, ra chiều thâm sâu khó dò.

Tần Liêm bình tĩnh đuổi Triển Tiểu Mễ đi, lạnh nhạt nhìn Tần Miễn "Không phải mày bỏ nhà đi rồi à? Còn quay về làm gì?"

"Tao trở về chắc mày bất ngờ lắm nhỉ." Tần Miễn thấy biểu cảm của gã không giống như nói dối, cười vỗ vỗ vai gã "Nếu lúc trước đã dám đẩy tao xuống cầu thang thì nên nghĩ có một ngày tao sẽ về trả thù."

Tần Liêm biến sắc, cảnh giác nhìn chung quanh, thấp giọng quát: "Mày nói bậy gì đó? Là tại mày bất cẩn nên mới té xuống cầu thang." Năm đó, quả thật gã có ý định trừ khử Tần Miễn. Nhưng lẽ ra gã nên trù tính kế hoạch chu toàn, để bản thân rời khỏi rồi hãy hành động, mà không phải tùy tiện ra tay, thế nên lúc ấy sau khi đẩy Tần Miễn xuống cầu thang, gã rất hoảng hốt, thấy đầu Tần Miễn chảy đầy máu tươi, sợ tới mức hồn phi phách tán, phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy. Chờ gã định thần thì đã là sáng hôm sau. Nhịn đến buổi tối, gã hạ quyết định đi xem coi Tần Miễn rốt cuộc có chết hay không, nhưng vào biệt thự lại chẳng thấy tăm hơi Tần Miễn đâu, ngay cả vũng máu trên nền nhà cũng biến mất sạch sẽ, không lưu lại chút dấu vết. Nay nghĩ lại, Tần Liêm vẫn còn hơi hoảng hốt.

Tần Miễn không biết việc sau đó, ra vẻ thấu hiểu "Hai năm này hẳn là mày tự an ủi mình như vậy nên mới không gặp ác mộng nhỉ?"

"Bớt nói sàm đi." Tần Liêm không nhìn thấu được nụ cười kia, chột dạ một phen, còn phải đề phòng Tần Vĩnh Thành bất chợt xuất hiện, dù cố kiềm chế thì cảm xúc khó chịu vẫn lộ ra mặt "Tao nói cho mày biết, ba đã quyết định giao Tần thị cho tao, dù mày có tính toán gì đi nữa, cũng là si tâm vọng tưởng!"

"Mày nghĩ gì vậy?" Tần Miễn trả lời lập lờ nước đôi "Cho tao số điện thoại của mày và ổng."

Tần Liêm hiểu, nếu Tần Miễn muốn liên lạc với Tần Vĩnh Thành thì sao gã ngăn cản được, chỉ có thể báo số điện thoại cho hắn.

"Rốc cuộc mày muốn làm gì?"

"Sao? Không có niềm tin với bản thân à?" Tần Miễn trêu chọc. Di động trong túi vang lên, cuộc gọi hiển thị tên 'Đại mặt than', khoé môi cong lên nụ cười ấm áp "A Thiết… Ta? Đang ở ngoài, gặp được bạn cũ nên đứng tán gẫu vài câu… Duệ Lân biểu hiện thế nào? Được… Giờ ta về liền."

Kết thúc cuộc gọi, hắn tiêu sái vẫy tay với Tần Liêm "Tao có việc đi trước. Hôm nào cùng ăn bữa cơm nhá."

Tần Liêm mặt sa sầm, mắt lạnh nhìn hắn lên xe, xe việt dã càng đi càng xa.

'Reng reng…'

Tiếng chuông di động vang lên, Tần Liêm nhìn tên hiển thị, vẻ sa sầm trên mặt nhanh chóng thay bằng nụ cười khéo léo "Nhạc thiếu, sao bữa nay rảnh rỗi gọi điện cho tôi vậy?"

"Tháng sau là sinh nhật của Lưu thiếu, tính thế nào?" Giọng Nhạc Hướng Khuê cà lơ phất phơ.

Tần Liêm cười khổ một tiếng, đáy mắt lộ sự khinh miệt, giọng điệu lại vẫn hoà nhã "Lưu thiếu cũng không phải chủ nhân dễ hầu hạ. Việc này, tạm thời tôi còn không có đầu mối, gặp mặt rồi bàn?"

"Được, chỗ cũ."

Tần Liêm nhanh nhẹn lên xe, đóng sầm cửa lại, xe hơi bắn nhanh, chỉ để lại một luồng khói đen.

-Hết chương 215-

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

216. Chương 216: Một Ngày Ở Phim Trường

Lôi Duệ Lân là thành viên của đoàn phim, đoàn phim sẽ chuẩn bị cơm hộp cho nhóc, nhưng Lôi Thiết và Tần Duệ Kỳ không phải nên không được bao cơm. Cú điện thoại vừa nãy của Lôi Thiết là nhắc Tần Miễn đưa cơm cho hai cha con.

Tần Miễn về nhà vội vàng nấu cơm. Người trong đoàn phim rất nhiều, đều ăn cùng với nhau, nếu hắn chuẩn bị món quá đặc biệt sẽ dễ bị người ta chú ý nên Tần Miễn chỉ làm vài món gia đình, cá sốt tương, thịt xắt sợi xào và đĩa cải thìa xào, còn hầm thêm nồi canh xương thơm nùng, cho vào thùng giữ nhiệt cỡ lớn.

Nghĩ nghĩ, hắn lại vào không gian hái chút cam, ép thành một thùng nước cam.

Đến đài truyền hình, Tần Miễn nhắn tin cho Lôi Thiết, chốc lát sau Lôi Thiết đi ra. Nhân viên công tác thấy trên cổ Lôi Thiết đeo thẻ thông hành tạm thời, liền để y dẫn Tần Miễn vào.

Tần Miễn thấy camera hướng vào Lôi Duệ Lân và Lâm Hưởng thì biết họ vẫn đang quay phim, tò mò muốn biết biểu hiện của con trai mình, bèn cất bước nhanh hơn. Do có xem qua kịch bản nên hắn nhận ra nội dung phân cảnh này rất nhanh. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Quỷ nhỏ *** nghịch Đoàn Đoàn phát hiện mấy ngày gần đây anh trai rất bất thường, làm việc không tập trung, bèn ôm ý tưởng vui đùa theo dõi hành tung Trần Hạo Long, nào ngờ phát hiện Trần Hạo Long đang cất giấu một bí mật lớn. Đoàn Đoàn đề xuất muốn giúp đỡ anh trai, bị Trần Hạo Long bác bỏ. Đoàn Đoàn bướng bỉnh đề nghị hai anh em thi đấu một trận, nếu nhóc thắng, lúc hành động Trần Hạo Long phải đồng ý dẫn nhóc theo.

“ Tâm giới cảnh thứ hai mươi ba, lần một, action!”

“Anh hai, dẫn em theo với. Bản lĩnh của em lợi hại, có thể trợ giúp anh mà.” Lôi Duệ Lân mặc áo thun lam nhạt hình hoạt hoạ, quần đùi và vớ đều đen, đầu đội nón kết quay ngược ra sau, lộ nét bướng bỉnh Cử chỉ hai tay chắp sau lưng và đầu hơi nhếch lên khéo léo biểu hiện sự lên mặt cùng gian manh, khắc hoạ chân thực một Đoàn Đoàn *** quái nghịch ngợm. Cho dù nhóc chỉ cao tới hông Lâm Hưởng, đứng trước mặt Lâm Hưởng cũng không bị khí thế đối phương lấn át.

Trần Dược ngồi trước màn hình camera, liên tục gật đầu. Không chỉ gã, ngay cả Lâm Hưởng cũng thầm giật mình, nhìn cậu nhóc trước mặt bằng cặp mắt khác xưa.

“Đừng quậy.” Trần Hạo Long không nặng không nhẹ vỗ vỗ đầu Đoàn Đoàn, giọng điệu bâng quơ cho thấy anh không để lời nói của đứa em vào lòng, chỉ đáp có lệ, vì lo lắng bị người khác phát hiện con chip đang nằm trong tay mình, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Anh hai!” Không được anh trai tín nhiệm, Đoàn Đoàn thấy hơi thất bại, nhưng vẫn cực lực thuyết phục “Anh hai – cho em đi với anh đi, em chỉ là đứa bé, dù phát sinh chuyện gì người khác cũng sẽ không nghi ngờ em.”

Trần Hạo Long thừa nhận thằng bé nói có lý, liếc mắt nhìn nó, nhưng không muốn cuốn đứa em nhỏ tuổi vào vòng nguy hiểm nên không hề dao động.

Đoàn Đoàn bất đắc dĩ, đành phải nói: “Được, chúng ta đánh một trận đi! Nếu em thắng, anh phải dẫn em theo, nếu em thua, em sẽ… sẽ bỏ ý định.” Hai tay nhóc chống hông, mũi chân phải dậm dậm đất, bĩu môi, mắt sáng lấp lánh ngó anh chằm chằm.

Trần Hạo Long bị lời bướng bỉnh của nhóc chọc cười, dứt khoát đồng ý, giọng điệu vẫn có lệ, thầm muốn nhanh đuổi cổ em trai “Được được, vậy anh chơi đùa với em một hồi.”

“Cắt!” Trần Dược hài lòng nói “Tốt lắm. Tiếp theo là cảnh hai anh em đánh nhau. Võ sư lên thay.”

Lôi Duệ Lân lập tức giơ tay “Đạo diễn, cháu có thể tự đánh.”

Người nào người nấy giật mình nhìn sang. Chủ yếu là không ai cho rằng Trần Dược tùy tiện tìm một người trên đường lại có thể vớt trúng cao thủ.

Trần Dược vô cùng bất ngờ “Tự mình đánh?”

Lôi Duệ Lân ngoan ngoãn gật đầu “Cháu đã học võ hơn năm năm.”

Mọi người nhịn không được bật cười, chỉ cho thằng bé nói đùa. Nhìn nhóc ta cùng lắm là tám tuổi, nếu học võ hơn năm năm, chẳng phải mới hơn hai tuổi đã bắt đầu học? Sao có thể chứ?

Trương Khung nhăn mày, hơi hơi không vui. Cũng không phải nói ông không thích Lôi Duệ Lân. Mấy ngày nay anh trai song sinh của Lôi Duệ Lân, Tần Duệ Kỳ luôn ở đây, ông nhìn ra Tần Duệ Kỳ cũng có hứng thú với việc đóng phim, nên cảm thấy Lôi Duệ Lân làm vậy giống như đang tạo nổi bật trước mặt Trần Dược, mục đích e là muốn Trần Dược cũng chú ý đến Tần Duệ Kỳ.

Kỳ thực, ông đã suy nghĩ nhiều. Trong giới giải trí hỗn tạp, gặp muôn hình muôn vẻ dạng người, luôn nhịn không được nghĩ theo thuyết âm mưu. Chẳng qua ông hoàn toàn quên mất Lân Duệ Lân chỉ là một đứa bé, làm sao suy tính xa như vậy.

Trần Dược mừng rỡ, không cần thế thân đóng thay đương nhiên càng tốt, hiệu quả cảnh quay sẽ càng tự nhiên, thêm phấn khích. Nhưng Trần Dược không đồng ý ngay, nghiêm mặt hỏi: “Cậu bé con, nhóc nghiêm túc sao?”

Tầm mắt hơi nghía qua Lôi Thiết, đồng thời cũng thấy được Tần Miễn.

Tần Miễn mỉm cười, ánh mắt thản nhiên và tự tin, khẽ gật đầu với gã, bày tỏ Lôi Duệ Lân không có nói dối.

“Cháu chưa bao giờ nói dối.” Lôi Duệ Lân nói.

Trần Dược cẩn thận hỏi: “Hay nhóc thử đánh với chú chỉ đạo võ thuật một đoạn nhé?”

Lôi Duệ Lân bình tĩnh gật đầu, ôm quyền với người chỉ đạo võ thuật, nói: "Xin chỉ giáo."

Người chỉ đạo võ thuật có chút buồn cười, nhưng đạo diễn đã lên tiếng, không thể không bằng lòng "Được, mời."

Lôi Duệ Lân biết hiện không phải lúc khiêm tốn, nếu chỉ đạo võ thuật ngại ra tay trước thì nhóc tấn công trước, bèn tung mạnh một cú đấm. Người chỉ đạo võ thuật lập tức gạt cổ tay nhóc ra. Lôi Duệ Lân biết mục đích so đấu không ở thắng thua, mà ở chỗ quá trình, nên một quyền bị hất ra, một quyền khác cũng lao đi, đồng thời đùi phải quét ngang hạ bộ đối phương. Tuy chỉ mới hai chiêu, nhưng chỉ đạo võ thuật đã nhìn ra cậu bé có võ thật, lúc này nghiêm túc lên. Hai người đánh qua đánh lại, vô cùng đặc sắc.

Người ngoài có lẽ không nhận ra, nhưng Trần Dược là ai? Từng quay vô số phim hành động, nhanh chóng nhận ra chỉ đạo võ thuật đang đánh thật, muốn kềm chặt Lôi Duệ Lân. Nhưng Lôi Duệ Lân có bản lãnh thật thụ, linh hoạt tránh né, thậm chí còn liên tiếp đẩy lùi chỉ đạo võ thuật.

"Tốt!" Trần Dược vui sướng không thôi "Duệ Lân không cần thế thân "

Chân mày Lâm Hưởng cau lại, rồi giãn ra trước khi bị người khác bắt gặp, trong lòng có chút khó chịu. Một đứa nhóc lại không cần người đóng thế, mà anh là người lớn lại cần. Nếu truyền ra ngoài, không chừng sẽ thành trò cười. Nhưng đối phương chỉ là một đứa nhỏ, anh không thể so đo với nó, đành nén chịu buồn bực, sắc mặt vẫn hơi lạnh.

"Sao vậy?" Trợ lý thân thiết hỏi.

Lâm Hưởng thuận miệng nói: "Gien hai người lớn trong nhà Lôi Duệ Lân không tệ, không biết liệu có vào giới giải trí phát triển không nữa." Không thể không thừa nhận hai người kia đều rất xuất sắc. Nếu họ gia nhập giới giải trí, tuyệt đối là một uy hiếp cho anh. Ánh mắt anh không tự chủ lại dời sang Tần Miễn, Lôi Thiết.

Lôi Thiết tựa như lơ đãng nhìn sang, lạnh nhạt chống lại tầm mắt đối phương.

Lâm Hưởng cả kinh, vội dời mắt đi, nội tâm nặng nề. Anh thế mà bị ánh mắt đi áp chế.

Do võ sư thay thế Lâm Hưởng và Lôi Duệ Lân đều có võ, Trần Dược dứt khoát không để chỉ đạo võ thuật sắp xếp chiêu thức cho họ, mặc hai người tuỳ ý đánh, cùng lắm quay vài hiệp đấu, để hậu kỳ cắt nối biên tập, chỉ giữ lại các động tác đẹp.

Đánh tất cả ba trận ước chừng hơn hai mươi phút, Trần Dược mới hô cắt.

"Cảnh này cũng qua." Hôm nay quay phim khá thuận lợi, Trần Dược nhìn đồng hồ, hào phóng nói "Ăn cơm đi, buổi chiều lại tiếp tục."

Toàn bộ nhân viên trường quay đều thở phào nhẹ nhõm.

"Ăn cơm, mọi người đến nhận cơm phần này."

Lôi Duệ Lân không muốn làm người nổi bật, cũng sang nhận cơm rồi chạy về phía người nhà mình "Ba ba!" Chào to xong lại nhỏ giọng hỏi: "Ngài đến xem ta quay phim sao? Biểu hiện hôm nay của ta thế nào?" Khuôn mặt nhỏ đắc ý chọc người bật cười.

"Tuyệt lắm." Tần Miễn không tiếc khen ngợi, xoa xoa đầu nhóc, lấy chén và ly giấy dùng một lần ra, rót ra hai chén canh trước, nói với tiểu nhi tử "Ta mang theo canh và nước ép cam, ngươi cầm qua mời mọi người uống."

Lôi Duệ Lân và ca ca cùng nhau xách thùng, cầm chén và ly theo.

"Cám ơn mọi người đã chiếu cố cháu, cháu mời mọi người uống canh và nước trái cây. Ba ba cháu nói uống canh và nước ép rất tốt."

Đối với một đứa bé, nhất là đứa bé đáng yêu, mọi người đều ôm thiện ý, không tiện từ chối, nam đều chọn uống canh, nữ đều chọn uống nước trái cây. Thùng đựng lớn đến mấy cũng có hạn, nên chỉ có thể chia cho thành viên chủ chốt của đoàn phim.

Mọi người vốn chỉ tính nhấp chút đỉnh, không ngờ một ngụm canh/ một ngụm nước ép vừa vào miệng, lại cho cảm giác thơm ngọt mát lành, *** thần phấn khởi.

Trần Dược uống hết chén canh, duỗi tay ra "Tiểu Duệ Lân, cho chú thêm một chén đi."

Diễn viên thủ vai nữ chính Lý Loan Loan cũng đưa ly đến trước mặt Lôi Duệ Lân, mi mắt cong cong hoạt bát đáng yêu "Em trai nhỏ, cho chị thêm ly nước ép nữa được không? Lần đầu tiên chị uống nước cam ép ngon như vầy đó. Ba ba em mua hoa quả ở đâu vậy?"

"Em cũng không biết ạ." Lôi Duệ Lân nói "Chị Loan Loan uống thêm mấy ly nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp."

Mọi người cười to.

Trần Dược uống ba bát canh mà vẫn còn muốn uống, nhưng thương tiếc hai đứa nhỏ chưa được uống, bèn dứt khoát đuổi chúng ra xa, không nhìn thấy sẽ không tham.

"Được rồi được rồi, mọi người phải chừa lại một chút cho Duệ Kỳ Duệ Lân chứ, để bọn nhỏ ăn cơm đi."

Tần Miễn rót sẵn hai chén canh là để chừa cho hai đứa con. Một nhà bốn người cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho nhau, khiến người hâm mộ không thôi.

Không ít người đang thầm suy đoán xuất thân của Tần Miễn, Lôi Thiết, bao gồm cả Lý Loan Loan. Lý Loan Loan cảm thấy cả nhà này khí độ bất phàm, không giống người thường, nhưng đối chiếu Tần Miễn, Lôi Thiết với những người có lai lịch trong trí nhớ một phen, lại không có ai trùng khớp.

-Hết chương 216-

———-

217. Chương 217: Ngẫu Nhiên Chạm Mặt

Hôm đó quay phim đến hơn bảy giờ tối mới kết thúc. Hai đứa nhỏ đều thấy hơi mệt mỏi, vừa lên xe liền ngủ. Trở lại tiểu khu Nhạc Viên, cho xe vào bãi đỗ xong, Tần Miễn, Lôi Thiết nhẹ nhàng bế hai đứa con lên nhà. Lôi Thiết đưa hai đứa nhỏ về phòng ngủ của chúng rồi vào bếp, thấy tức phụ đang đong gạo, trên bàn bếp để rổ rau, bèn hôn hôn khóe môi tức phụ, xắn tay áo lặt rau.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao và Kim Điêu đã được Tần Miễn thả ra khỏi không gian, cho chúng tự do hoạt động trong nhà.

"Bạn cũ là ai?" Lôi Thiết hỏi.

Tần Miễn nhấn nút nồi cơm, chế nhạo nói: "Tính ra xem như là bà mai của chúng ta."

Lôi Thiết nghĩ ra ngay, lạnh giọng nói: "Tần Liêm?" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai người nói chuyện, song không ảnh hưởng đến việc trong tay, Tần Miễn gọt vỏ gừng "Đúng, coi bộ mấy năm nay nó không tệ."

"Gã sao tính là bà mối." Trong đầu Lôi Thiết hiện lên tình cảnh tức phụ bị xô xuống cầu thang, tim đập hoảng loạn một phen. Nếu không phải trời cao bất công thay tức phụ, cho hắn mượn xác hoàn hồn thì không chừng hắn đã mất mạng. Đối với Tần Liêm, y chỉ có chán ghét.

Lấy đi củ gừng trong tay tức phụ, y cúi đầu khoá môi tức phụ.

Từ đầu lưỡi bị khuấy đảo kịch liệt, Tần Miễn cảm nhận được nỗi lo lắng, khẩn trương và lưu tâm của y dành cho mình, bất chấp tay có bị dính nước gừng không, hắn ôm lấy vai y, ôn hòa đáp lại, trấn an cảm xúc phập phồng của đối phương. Lúc này Lôi Thiết mới phát hiện eo tức phụ bị gì trên bệ sơ chế nguyên liệu, vội vàng kéo hắn đứng dậy, vén áo lên nhìn, quả nhiên đỏ một mảng, chau mày, bàn tay to xoa xoa nơi bị hằn.

"Không sao, đâu có đau." Tần Miễn bị y xoa thoải mái quá, đâm lười, mềm mềm dựa vào đối phương chốc lát, hôn vành tai cách mình gần nhất, rồi đứng thẳng lưng lại "Nấu cơm trước đã."

Lôi Thiết buông hắn ra, tiếp tục lặt rau "Có tính toán gì không?"

Tần Miễn không để tâm lắm "Một tiểu nhân vật thôi, không đáng để chúng ta lưu tâm. Bữa nay ta đột nhiên xuất hiện trước mặt nó cũng đủ khiến nó thấy ác mộng hai ngày. Nếu nó học được thông minh thì thôi, nếu lại dám chọc tới trên đầu ta, hừ, ta sẽ bắt nó hối hận vì đã sinh ra trên đời."

Lôi Thiết chẳng ừ chẳng hử, ở một góc độ Tần Miễn nhìn không tới, đôi con ngươi trở nên sắc lạnh u ám, tràn ngập nguy hiểm.

"A Thiết, chúng ta có cần mua thêm chiếc xe nữa không?" Tần Miễn nghĩ đến việc Lôi Thiết muốn lập nghiệp, trong nhà chỉ có một chiếc xe quả thật không đủ.

Lôi Thiết lắc đầu "Chờ ta làm ra tiền sẽ mua cho ngươi."

Tần Miễn cười khẽ, trong lòng hớn hở tràn đến trong mắt, ung dung nói: "Được, ta chờ. Nhưng ta ngại nhìn mấy chiếc xe vài trăm ngàn đó nghen. Ha ha ha…"

Lôi Thiết bất đắc dĩ mà cưng chiều nhìn tức phụ nhà mình, xem thường y vậy sao?

"Ừm, phải mua xe ít nhất hơn một triệu."

Tần Miễn tò mò "Huynh nghĩ ra muốn làm gì chưa?"

Khoé miệng Lôi Thiết giật giật nhẹ khó thấy "… Vẫn chưa."

Tần Miễn cúi đầu cười trộm, biểu cảm nam nhân khổ sở vì suy nghĩ mới mẻ và buồn cười quá trời. Bất quá, để tránh tổn thương đến lòng tự trọng đàn ông, hắn rất tốt bụng lảng sang chuyện khác "Buổi tối không nên ăn quá no, ba món chắc đủ rồi nhỉ? Rồi cắt thêm một đĩa trái cây nữa."

"Nghe lời ngươi."

Cơm nước nấu xong, Tần Miễn đánh thức hai đứa con.

Sau bữa tối, một nhà bốn người ba thú cưng vào không gian tản bộ tiêu thực, Lôi Thiết dặn hai đứa nhỏ đến mười giờ phải lên giường ngủ, rồi kéo tức phụ về phòng, hối hắn đi tắm.

Tần Miễn tắm rửa xong đi ra, bị nam nhân nhét cho cái laptop, địa chỉ đang truy cập là trang web xe hơi.

"Chọn chiếc xe ngươi thích đi." Lôi Thiết nói xong, giống như không có việc gì đi vào phòng tắm.

Hiện tại, tiền tài đối với Tần Miễn và Lôi Thiết thật sự không tính là gì, không nói bên trong không gian tự sản sinh vô số thiên tài địa bảo, nội kim ngân châu báu Hoàng đế ban thưởng, tổng giá trị ít nhất cũng mấy trăm triệu. Nhưng Lôi Thiết tự mình kiếm tiền mua quà thì ý nghĩ rất khác. Tần Miễn cười cười trèo lên giường, tựa vào đầu giường, nghiêm túc chọn xe.

Lôi Thiết tắm rất nhanh, chỉ mặc cái áo tắm màu trắng, trên người còn tản hơi nóng.

Tần Miễn đang nhìn chằm chằm màn hình, gương mặt nghiêng dưới ánh đèn tường dịu nhạt rất mê người.

Lôi Thiết khép màn lại, tới ngồi xuống kề bên hắn, kéo người tựa vào ***g ngực mình, cằm dưới kê lên vai tức phụ.

"Có thích chiếc nào không?"

"Tạm thời nhìn trúng hai chiếc, cái này và…"

Tần Miễn vươn ngón tay chỉ ảnh trong màn hình. Vì động tác này, áo tắm buộc hờ lỏng ra, tại vị trí của Lôi Thiết vừa vặn có thể nhìn đến phong cảnh như ẩn như hiện sau lớp áo, hơi thở trở nên nặng nề, bàn tay to đặt ở hông tức phụ lần mò vào, cởi bỏ dây lưng áo.

Dù đã mở máy điều hoà, nhiệt độ trong phòng phảng phất như tăng lên vài độ, Tần Miễn xấu xa lấy cùi chỏ thúc nhẹ bụng y, hậu quả tự làm bậy chính là lập tức bị đè ra giường…

Ăn xong bữa sáng, Lôi Thiết lái xe đưa Lôi Duệ Lân đến trường quay.

Tần Duệ Kỳ chưa đi cùng, tối qua cậu tìm trên mạng vài quyển sách về kỹ thuật diễn xuất, định hôm nay tới nhà sách mua.

Tần Miễn dọn dẹp nhà bếp xong, dẫn cậu ra ngoài. Ba con thú Kim Mao, Nhất Điểm Bạch, Kim Điêu bị 'giam' mãi trong không gian cũng không tốt nên dẫn theo. Vào hôm chuyển đến nhà mới, Tần Miễn dùng linh quyết thu nhỏ hình thể bọn nó, cũng nguỵ trang Nhất Điểm Bạch thành một chú chó Rottweiler, Kim Mao thành Retriever lông vàng, chim ưng thuộc nhóm động vật quốc gia bảo vệ cấp hai, bị hắn nguỵ trang thành chim két.

Kim Điêu không muốn bay trên không, đứng trên lưng Nhất Điểm Bạch.

Hai người ba động vật vừa xuất hiện dưới lầu liền nhận được sự chú ý của các hộ khác trong tiểu khu, âm thầm cảm thán nhà này nuôi lắm thú cưng quá. Có người còn lén dùng điện thoại chụp hình Kim Điêu và Nhất Điểm Bạch, up lên weibo.

Tần Miễn và Tần Duệ Kỳ không để ý.

Tần Duệ Kỳ tra được địa chỉ nhà sách cách tiểu khu họ ở không xa, nhiều nhất là hai dặm. Tần Miễn dứt khoát dẫn đại nhi tử đi bộ đến đó, thuận tiện làm quen hoàn cảnh chung quanh.

Dọc đường, tạo hình của Nhất Điểm Bạch và Kim Điêu giành được không ít cái quay đầu nhìn.

Hiệu sách thuộc loại nhà sách linh động, tập hợp thư viện, bán sách và quán cà phê sách, hoàn cảnh yên tĩnh mà ưu nhã. Tần Miễn dặn bọn Nhất Điểm Bạch chờ ở ngoài cửa, nhờ nhân viên ngồi quầy giúp trông chừng một chút, từ trong có thể thấy bọn nó qua cửa kiếng.

Nhân viên ngồi quầy là một cô gái tóc ngắn trẻ tuổi, rất khó từ chối lời thỉnh cầu của soái ca, mặt mày ửng đỏ, cười ngọt ngào "Được, anh cứ yên tâm."

Tần Duệ Kỳ nhìn cô, nắm chặt tay Tần Miễn "Ba ba, chúng ta vào thôi."

Cô gái giật mình nhìn nhìn Tần Miễn, lại ngó ngó Tần Duệ Kỳ, không thể tin soái ca còn rất trẻ mà có con trai lớn thế.

Tần Miễn buồn cười, xoa nhẹ đầu đại nhi tử "Nhóc con ranh ma."

Hắn dẫn con trai đi chọn sách nội dung diễn xuất trước, rồi lại qua chọn sách kể truyện.

"Grừ! Grừ!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh hỗn loạn giữa tiếng sủa của Nhất Điểm Bạch, tiếng gầm rú của Kim Mao, hai cha con vội vàng chạy ra.

Nhất Điểm Bạch, Kim Mao và Kim Điêu đang trừng mắt với một đôi nam nữ trẻ tuổi, cô gái tóc ngắn luống cuống đứng một bên.

"Thật ngại, xin hỏi vì sao lại thế này?" Tần Miễn nhíu mày, khách khí hỏi cô gái tóc ngắn.

Cô gái vội giải thích "Chỉ là hiểu lầm, quý cô này muốn ôm chó của anh một chút, rồi thì…."

Tần Miễn sáng tỏ. Kim Mao và Nhất Điểm Bạch sẽ không nhận sự đụng chạm của người xa lạ.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, người nam kia đột nhiên hung dữ mở miệng "Thằng nhóc thối, là mày ư?"

Tần Miễn quay đầu, người nam trẻ tuổi đang mắng con trai lớn của hắn. Vẻ mặt hắn tối lại, ôm vai nhi tử, lạnh lùng nhìn đối phương "Anh bị gì vậy?"

Lục Vân Chiêu đánh giá hắn, giận quá hoá cười "Anh hỏi tôi bị sao á? Thằng nhóc này hại bản thiếu phơi dưới trời nắng nóng hơn một giờ, các người quên, bản thiếu vẫn không quên đâu."

"À!" Tần Miễn gật gật đầu "Hoá ra người lúc trước muốn cướp đồ của con trai tôi là anh."

"Anh!" Cánh tay Lục Vân Chiêu ôm bạn gái siết chặt, vẻ mặt hơi chật vật "Đừng có nói lảng! Thằng nhóc này hại tôi và vài người bạn phơi nắng lâu như vậy, món nợ này tính sao đây."

Tần Miễn khẽ cười, nhìn nhìn con trai.

Tần Duệ Kỳ ăn nói nề nếp: "Là anh muốn gây bất lợi cho em trai tôi trước, em trai tôi mới ra tay tự vệ. Dù thưa chuyện này đến đâu thì cũng là chúng tôi có lý."

Lục Vân Chiêu sửng sốt. "Em trai tôi"? Chẳng lẽ anh em song sinh? Hắn ta quan sát kỹ lại, phát hiện tuy vẻ ngoài thằng nhỏ này với thằng nhỏ điểm huyệt bọn họ giống nhau như đúc, nhưng khí chất thì bất đồng.

Tần Duệ Kỳ không may mảy sợ hãi khi đối diện với một người lớn, bình thản nói: "Nhìn anh phong thái bất phàm, hẳn là xuất thân danh môn thế gia, chẳng lẽ không phân rõ đạo lý đó ư?"

Không biết là cô bé này trong đám người vây xem kinh hô một câu: "Cậu nhóc đẹp trai lắm!"

Người tụ lại xem náo nhiệt ngày càng nhiều, Lục Vân Chiêu thẹn quá thành giận, âm u nhìn chằm chằm Tần Miễn, nhịn xuống một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Vẫn chưa thỉnh giáo quý tính của anh?"

Tần Miễn thản nhiên nói: "Tần Miễn."

Lục Vân Chiêu lại hỏi: "Người địa phương?"

"Phải." Tần Miễn thẳng thắn.

Lục Vân Chiêu thâm trầm nói: "Tôi họ Lục, tên Lục Vân Chiêu."

Tần Miễn như cười như không.

Lục Vân Chiêu cổ quái hỏi: "Anh chưa từng nghe tên tôi à?"

Tần Miễn: "Ha ha."

Ai chẳng biết 'Ha ha' là có ý giả ngu, sắc mặt Lục Vân Chiêu đột nhiên tím lịm, lạnh giọng nói: "Chờ đấy!" Nói xong, cả bạn gái cũng bỏ, nghênh ngang mà đi.

Cô gái trẻ tuổi hung dữ trừng mắt với Tần Miễn, nhấc đôi gày cao gót 8cm đuổi theo "Lục thiếu, chờ em với!"

Tần Miễn và Tần Duệ Kỳ đều không để khúc nhạc đệm này trong lòng, trở vào tiếp tục chọn sách. Trước đó Tần Miễn đã hỏi Nhất Điểm Bạch chuyện xuyên việt trở lại đây, Nhất Điểm Bạch cũng không biết rõ, nhưng theo phân tích của Tần Miễn, có lẽ do Nhất Điểm Bạch có chấp niệm với thời không này, hoặc là thời điểm Nhất Điểm Bạch tiến giai, thu hút sức mạnh quá lớn làm xé rách thời không. Không chừng lần Nhất Điểm Bạch tiến giai tiếp theo sẽ lại như thế, nên nhiều mua sách một chút, xem không hết thì có thể cất vào không gian, sau này từ từ xem.

-Hết chương 217-

——-

218. Chương 218

Từ hôm gặp lại Tần Miễn, lo đối phương sẽ gây khó dễ, Tần Liêm vẫn luôn khiếp đảm bất an, mỗi lần nhìn thấy Tần Vĩnh Thành đều phải cẩn thận quan sát sắc mặt ông, cân nhắc Tần Miễn có liên lạc với ông ấy không.

Tần Vĩnh Thành lăn lộn ở thương giới nhiều năm, cặp mắt đã luyện thành hoả nhãn kim ***, thu hết những động tác nhỏ của Tần Liêm vào đáy mắt, tuy biết trong lòng nó có chuyện gì đó, nhưng vẻ mặt lo sợ rụt rè khiến ông vừa thấy liền nổi trận lôi đình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Tần Liêm!"

Đôi đũa trong tay Tần Liêm giật bắn, rớt xuống sàn nhà trắng bóng loáng phát ra hai tiếng giòn vang.

Người làm nghe được tiếng động đi tới, thấy hai cha con ông chủ đang giương cung bạt kiếm, cũng không dám bước lên. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Ba, con xin lỗi." Tần Liêm vội vàng nhặt đũa lên, đặt sang một bên, nặn ra nụ cười gượng gạo "Hai ngày nay hơi bị mất ngủ…"

"À? Vì sao lại mất ngủ?" Tần Vĩnh Thành lạnh nhạt hỏi, chậm rãi uống một ngụm canh, ánh mắt sắc mặt vẫn đặt lên Tần Liêm, tràn ngập ý nghiên cứu.

"Không có gì. Hai ngày nữa là sinh nhật của Lưu thiếu, con vẫn chưa biết lấy gì làm quà sinh nhật cho cậu ấy nên có chút phát sầu." Tần Liêm nhanh chóng tìm cớ.

Tần Vĩnh Thành hừ lạnh một tiếng, trong lòng than thở, thấy hơi vô lực. Sản nghiệp Tần gia quật khởi trong tay cha ông, phát dương quang đại trong tay ông, ông vô cùng lo lắng sau cùng sẽ huỷ trong tay đứa con này. Nhưng Tần Miễn không rõ tung tích, giờ ông chỉ còn lại đứa con này, sản nghiệp Tần gia không giao cho Tần Liêm chẳng lẽ cho một người ngoài? Nhưng biểu hiện của Tần Liêm khiến ông rất không hài lòng. Ánh mắt Tần Vĩnh Thành càng lúc càng sâu xa, nhịp tim Tần Liêm đập cũng càng lúc càng nhanh. Gã biết Tần Vĩnh Thành chướng mắt mình, càng thêm hạ quyết tâm không để ổng biết Tần Miễn đã quay lại.

Tần Vĩnh Thành nghĩ có lẽ nên cưới cho đứa con này một người vợ tài giỏi, sau đó giao cơ nghiệp của Tần gia cho con dâu xử lý. Nhưng nếu làm vậy thật, Tần thị họ nhất định sẽ trở thành trò cười trong giới kinh doanh, thậm chí của cải Tần gia sẽ lọt vào tay người ngoài.

Lúc này, trong lòng Tần Vĩnh Thành chợt động. Hiện tuổi ông vẫn chưa quá lớn, thân thể cũng không tệ, nếu bồi dưỡng cháu nội thật tốt…

Bà Tần, Mạc Phỉ Phỉ hoà giải "Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi, có chuyện gì đợi cơm nước xong rồi nói."

Sắc mặt Tần Vĩnh Thành dịu đi, nhìn Tần Liêm, nói thấm thía "Con là con trai độc nhất của chúng ta, Tần gia ta còn phải dựa vào con, đừng làm cho ta và mẹ con thất vọng."

Tần Liêm nhanh chóng tỏ thái độ: "Dạ. Thưa ba, con sẽ cố gắng."

Cơm nước xong, Tần Liêm đến công ty, Tần Vĩnh Thành gọi Mạc Phỉ Phỉ vào thư phòng, gọn gàng dứt khoát "Tuổi A Liêm không còn nhỏ mà vẫn chưa định tính, nên cưới vợ về để quản lý nó."

Mạc Phỉ Phỉ rất hiểu con trai bà, tưởng rằng Tần Vĩnh Thành đột nhiên nói vậy là vì phát hiện Tần Liêm có quan hệ mập mờ với vài nữ nhân viên trong công ty, lập tức phụ họa gật đầu "Em cũng nghĩ vậy, đang tính đề cập với anh. Anh có nhìn trúng người nào chưa?"

Dù là người bên gối cũng rất khó nhìn thấu Tần Vĩnh Thành "Nghe em nói, chắc đã chọn được rồi?"

Mạc Phỉ Phỉ đã gần năm mươi, phong vận mặn mà, cười nhẹ dịu dàng, toát ra sự quyến rũ thành thục "Phải, anh cũng có biết, là cháu gái của chị dâu em, Nhã Ca."

"Khâu Nhã Ca?" Tần Vĩnh Thành nhìn bà với ý vị sâu xa, ôn hòa nói "Con bé Nhã Ca đúng là không tệ, vừa đẹp vừa thông minh, nhưng hiện tại nói chuyện này vẫn hơi sớm. A Liêm là con trai duy nhất của chúng ta, nên cẩn thận chọn vợ cho nó. Tháng sau là kỷ niệm bốn mươi năm thành lập công ty, đến đến đó làm bữa tiệc rượu, mời nhiều bạn bè đến dự một chút."

Ánh mắt Mạc Phỉ Phỉ chợt lóe, cười gật đầu "Cũng là anh suy nghĩ chu đáo."

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi.

Hai ngày này bất kể Lôi Thiết đi đâu cũng đều ôm khư khư cái laptop, không cho Tần Miễn nhìn lén, mặc Tần Miễn chê cười y có phải lén lút xem 'trang web cấp ba' hay không, y vẫn quyết không để Tần Miễn xem. Tần Miễn bèn tiếp nhận công việc của y, mỗi ngày đưa đón Lôi Duệ Lân đến phim trường. Lôi Thiết thì ở nhà. Tần Duệ Kỳ có khi đi theo Tần Miễn, có khi ở lại giữ nhà với Lôi Thiết.

Hôm nay, Tần Miễn cũng đưa Lôi Duệ Lân đến trường quay, nào ngờ phát hiện bầu không khí cả đoàn phim rất nặng nề, sắc mặt Trần Dược tối tăm, đứng trước máy giám sát, liên tục hút thuốc. Trương Khung cũng đeo vẻ nghiêm trọng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Miễn nhỏ giọng hỏi một thợ trang điểm mình quen.

Người trang điểm lắc đầu, thấp giọng nói: "Không rõ nữa. Vừa rồi Trần đạo nhận một cuộc điện tới, sau đó liền như vậy."

Tần Miễn chú ý thấy ánh nhìn của Trương Khung xẹt qua con trai mình, trong lòng lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ liên quan đến con hắn? Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Trần Dược và Trương Khung, cười cười chào hỏi "Trần đạo diễn, Trương phó đạo diễn, chào buổi sáng."

Vẻ mặt Trần Dược dịu đi chút "Hai người đến rồi."

Trương Khung chỉ nhàn nhạt gật gật đầu đáp lại, ra hiệu một ánh mắt cho Trần Dược.

Trần Dược coi như không thấy, nhíu mày suy tư.

Tần Miễn nói: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Trương Khung thấy Trần Dược không lên tiếng, đành tự mình mở miệng "Tần tiên sinh, nếu cậu đã hỏi, tôi cũng nói thẳng. Có phải nhà các anh từng đắc tội với ai không?"

Người đầu tiên Tần Miễn nghĩ đến là Tần Liêm "Vì sao lại hỏi vậy?"

Trương Khung nói: "Vừa rồi chúng tôi nhận được một cuộc điện, yêu cầu chúng ta đổi..." Sợ đứa nhỏ thương tâm, ông chỉ nhìn Lôi Duệ Lân để ám chỉ "Nếu không nhà đầu tư sẽ rút kinh phí đầu tư về."

Tần Miễn nhướng mày.

Lôi Duệ Lân cũng nhướng mày, động tác giống như đúc phụ thân nhóc, hiển nhiên nghe hiểu lời của Trương Khung, nhưng vẫn bình thản như cũ.

Trần Dược thấy được, càng thêm quý mến nhóc. Nhưng gã cũng không dám nói nhất định có thể tiếp tục dùng Lôi Duệ Lân. Ngộ nhỡ bên đầu tư Phương Triệu rút tài trợ về trong lúc này, một mặt sẽ bất lợi cho việc tuyên truyền đối sau này của bộ phim Mặt khác, nếu trong khoảng thời gian ngắn không tìm được người đầu tư mới, sẽ tạo thành tổn thất nghiêm trọng.

Trương Khung cho rằng trong tình huống này, nếu Tần Miễn hiểu biết lý lẽ, nên chủ động để con trai thối lui, nào ngờ chỉ thấy đối phương bình thản hỏi: "Nhà đầu tư bỏ vốn bao nhiêu?"

Trương Khung sửng sốt. Trần Dược cũng bất ngờ nhìn sang, nghĩ đến một khả năng, theo bản năng đứng thẳng lưng lên.

"Tám mươi triệu." Trương Khung đáp.

Tần Miễn gật đầu "Để tôi đầu tư thì sao?" Không chỉ là giành lại tiếng nói cho con trai, hắn thật sự xem trọng bộ phim điện ảnh này. Bộ phim vô luận là đạo diễn, dàn diễn viên hay kịch bản, đều là hạng nhất, không thể nào không sinh lời.

Trần Dược và Trần Dược chấn động.

Trần Dược làm thế mời, nghiêm mặt nói: "Chúng ta vào trong rồi bàn."

Vào phòng hoá trang gần nhất, gã hỏi: "Anh nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên." Tần Miễn nói "Quả thật chuyện có khả năng là nhằm vào chúng tôi mà ra. Bất quá tôi muốn hỏi một câu, nếu tôi đảm bảo chi tiền đầu tư đúng hạn, những mặt khác liệu bị ảnh hưởng không?"

"Sẽ không." Trần Dược khẳng định "Trần Dược tôi tuy không tính là có quyền có thế, nhưng cũng không phải dạng mặc người cầm nắn."

Tần Miễn không nghi ngờ, không thể xem thường nhân mạch của một đạo diễn nổi tiếng.

"Tốt lắm. Tạm thời tôi chuyển hai triệu cho các anh trước, các anh tiếp tục quay. Phần tiền còn lại, trước khi trời tối sẽ chuyển vào."

Nói xong, hắn cũng mặc kệ phản ứng của Trần Dược và Trương Khung, cúi đầu hỏi tiểu nhi tử "Duệ Lân, ta cần ra ngoài một chút, mình ngươi ở đây không thành vấn đề chứ?"

Lôi Duệ Lân tùy ý đút tay vào túi quần, không hề lo âu, cười tủm tỉm nói: "Ba ba yên tâm."

Tần Miễn hỏi số tài khoản xong, gật đầu chào Trần Dược, Trương Khung, xoay người rời đi.

Trần Dược và Trương Khung hai mặt nhìn nhau.

Một giờ sau, điện thoại nhận được tin nhắn báo trong tài khoản của Trần Dược tăng thêm hai triệu tệ, Trần Dược và Trương Khung mới an lòng. Hiện không cần lo Tần Miễn lừa họ nữa, bởi vì hai bên còn chưa ký hợp đồng mà Tần Miễn đã chuyển hai triệu vào. Nói câu không dễ nghe, lỡ như Tần Miễn dám lừa bọn họ, hai triệu này cũng đừng mong rút lại.

Sau khi mọi người tập trung đông đủ, tiếp tục quay phim.

Lúc ăn cơm giữa trưa, Trần Dược và Trương Khung đều rất săn sóc Lôi Duệ Lân. Lôi Duệ Lân hiểu chuyện, cũng không làm kiêu đòi hỏi này nọ.

Lại nói đến Tần Miễn đã chuyển hai triệu cho đoàn phim, hiện đang ở trong không gian đào một gốc nhân sâm hơn 500 năm tuổi. Hắn nhớ trước kia từng có một củ nhân sâm 300 năm tuổi nặng 305 khắc(1) bán được mười triệu mềm muội tệ(2). Nhân sâm hơn 500 năm này của hắn nặng 589 khắc, càng thêm quý hiếm, hơn nữa sinh trong không gian, chất lượng thượng hạng, ít nhất cũng đáng hai mươi triệu tệ. Nếu trên thị trường đột nhiên xuất hiện quá nhiều nhân sâm 500 năm nhất định sẽ gây chú ý, nên hắn chỉ định bán một gốc.

Bởi vì thời gian gấp gáp, hắn không cầm bán nhân sâm ở công ty đấu giá mà liên hệ trực tiếp với một công ty dược có danh tiếng, chào giá ba mươi triệu, trải qua cò kè mặc cả, cuối cùng thành giao với giá hai mươi tám triệu.

Rời khỏi công ty dược kia, Tần Miễn giải trừ thuật dịch dung, lẫn vào biển người mênh mông, ai cũng đừng hòng tìm được hắn.

Tiếp đó, hắn và Lôi Thiết lại cải trang, chia ra bán ba khối ngọc và hai món trang sức châu báu tại ba thành phố khác nhau, gom được một trăm triệu.

Không đến bốn giờ, hắn lại xuất hiện ở phim trường, tìm Trần Dược ký kết hợp đồng rồi chuyển bảy mươi tám triệu cho đoàn phim.

Trần Dược và Trương Khung hoàn toàn yên tâm.

Còn lại hai mươi hai triệu, Tần Miễn đưa Lôi Thiết mười hai triệu làm vốn lập nghiệp. Lôi Thiết nghiêm túc nói "Tức phụ, tiền này xem như ta mượn", dáng vẻ rất đáng yêu, Tần Miễn nhịn không được bổ nhào vào y, rồi bị nhào lại như dự đoán…

Tần Miễn nằm sấp trên người Lôi Thiết, ấn ấn sờ mó cơ ngực rắn chắc, nghe hơi thở đối phương lúc nhanh lúc chậm theo động tác tay của mình, vui vẻ cười ra tiếng.

"Đừng quậy." Giọng Lôi Thiết khàn khàn, vỗ mông hắn một cái, ý cảnh cáo.

Tần Miễn nhớ tới chính sự còn chưa xử lý, trở người ngồi dậy "Di động của ta đâu rồi?"

Lôi Thiết cầm hai di động đặt ở tủ đầu giường lên, so sánh một chút rồi đưa một chiếc cho hắn. Di động của hai người họ giống hệt nhau, chỉ cài hình nền khác nhau.

Tần Miễn bấm số của Tần Liêm "Tần Liêm, chuyện hôm nay có phải mày giở trò quỷ không?"

Tần Liêm chả hiểu ra sao cả "Chuyện gì?"

Tần Miễn nghe giọng điệu nó không giống như làm bộ, liền nghĩ đến một người đáng nghi khác.

"Hắn không nhận?" Lôi Thiết móc lấy chân hắn, để hắn dịch dịch lên trên.

Tần Miễn kết thúc cuộc gọi, trong mắt chợt lóe tia sáng lạnh, cười âm u "Chắc ta đổ oan cho nó rồi. Là Lục, Vân, Chiêu."

Lúc này, tiếng chuông di động vang lên. Dãy số hiện ra có chút quen mắt.

"A lô?"

"Tần tiên sinh, chào anh, tôi là Lâm Phong."

"Lâm tiên sinh? Xin chào, có chuyện gì sao?" Tần Miễn hơi bất ngờ.

Lâm Phong nói: "Gần đây sức khoẻ của tôi tốt lên nhiều, rất muốn bày tỏ lòng cảm kích của mình. Ngoài ra một người bạn của tôi biết được y thuật của Tần tiên sinh cao minh, rất muốn làm quen với Tần tiên sinh, muốn tôi giới thiệu hắn cho anh, không biết Tần tiên sinh có nể mặt mũi tôi không?"

Có lẽ nhà bọn hắn sẽ sinh hoạt lâu dài ở thời hiện đại, phát triển vài mối quan hệ giao tế là cần thiết. Tần Miễn không suy nghĩ bao lâu, liền đồng ý "Dĩ nhiên là được."

"Lần này chúng ta sẽ tham dự buổi sinh nhật tụ hội của một vị 'thái tử', thời gian là bảy giờ tối mai. Hay là xế chiều ngày mai tôi đến đón Tần tiên sinh nhé?"

"Không cần đâu, tôi có xe, sáu giờ gặp nhau tại quảng trường Thanh Minh được không? Được, hẹn gặp lại." Tần Miễn sẽ không dễ dàng tiết lộ địa chỉ nhà mình.

-Hết chương 218-

Chú giải:

(1) Khắc: gram trong tiếng Anh.

(2) Mềm muội tệ (đọc là Ruan Mei Bi): cách đọc hài của nhân dân tệ (RMB)

[Xuyên việt chi miễn vi kỳ nam]

219. Chương 219: Lưu Thái Tử

Không khéo cái là Lôi Duệ Lân cần đi quay ngoại cảnh. Tần Miễn để Lôi Thiết lái xe đi, hắn thì ngồi taxi đến quảng trường Thanh Minh. Sáu giờ tối, đèn đường đã sáng. Sau khi gặp mặt Lâm Phong, hai người chào hỏi mấy câu rồi lên xe Lâm Phong. Xe hơi màu đen khiếm tốn di động giữa biển đèn, dừng lại trước cửa một khách sạn.

Nhân vật chính của buổi tụ hội này là em họ của Lưu Doanh Sơ, Lưu Diệu Minh, khách mời không nhiều, khoảng hai mươi người, bao một yến sảnh cỡ trung của khách sạn.

Lúc Tần Miễn và Lâm Phong đến, trong phòng đã có hơn mười người, đang bưng đĩa chọn món trên bàn tiệc đứng, hoặc ba hoặc hai tụ vào nhau tán gẫu Có người còn ngồi trước bục sân khấu, cầm microphone ca hát.

Trong mắt Tần Miễn chợt lóe một tia sáng tỏ, hiện cách bảy giờ còn khoảng nửa tiếng mà đã có nhiều người đến, xem ra thân phận của Lưu thiếu này không tầm thường.

Không ít người đánh tiếng chào hỏi với Lâm Phong. Nghe họ hàn huyên vài câu, Tần Miễn mới biết thân phận của Lâm Phong, là trưởng tử nhà Lâm Vĩ Kiệt, xí nghiệp quốc nội nổi tiếng gần xa. Lâm Vĩ Kiệt là nhân vật khó lường, một trong các đại biểu của ngành IT, liên tục năm năm có mặt trong top ba bảng xếp hạng doanh nghiệp giàu có nhất nước. Chả trách lúc trước Lâm Phong chi một triệu tệ mua dược liệu phụ trợ mà cũng không thở gấp một cái. Với Lâm gia, một triệu chỉ là con số không đáng kể. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Lâm Phong không có lơ là Tần Miễn, giới thiệu hắn cho những người khác. Mọi người chưa từng nghe tên tuổi của Tần Miễn nên phản ứng bình thường, chỉ vì nể mặt Lâm Phong nên gật đầu với Tần Miễn xem như chào hỏi, mơ hồ có sự ăn ý muốn gạt Tần Miễn ra ngoài.

Ngay cả Hoàng đế Tần Miễn cũng từng gặp, làm sao bị họ ảnh hưởng, cười cười lạnh nhạt, hơi hơi gật đầu, lấy một ly rượu từ khay bưng của nhân viên phục vụ, đi đến một sô pha ngồi xuống, hai chân bắt chéo, khí định thần nhàn.

Lâm Phong biết rõ bản lĩnh của Tần Miễn nhất, từ lúc dùng dược Tần Miễn khai, cơ thể mỗi ngày một tốt hơn, trước kia cả nói chuyện anh cũng không dám nói lớn tiếng, mà nay gần như không khác gì người thường, mỗi ngày *** thần phấn chấn. Mới cách đây vài ngày, anh lại đến bệnh viện kiểm tra, cả bác sĩ cũng bất ngờ trước tình trạng chuyển biến tốt của anh. Do đó anh không dám lạnh nhạt Tần Miễn. Ai dám nói sau này người trong nhà nhất định sẽ không mắc phải bệnh nặng, cần xin Tần Miễn giúp đỡ?

Nhưng chung quy vẫn là con cháu danh gia vọng tộc, dù có lòng kết thân với Tần Miễn, anh cũng sẽ không nịnh nọt, mà chọn lựa vài đề tài thích hợp tán chuyện với Tần Miễn, lấy việc để Tần Miễn cảm thấy tự nhiên làm nguyên tắc cơ sở. Tần Miễn nhìn ra dụng tâm của đối phương, có chút tán thưởng.

Người ngoài thu hết thái độ của Lâm Phong vào mắt, cảm thấy ngạc nhiên, lúc này mới khởi lòng hiếu kỳ với thân phận Tần Miễn.

Ở cửa truyền đến tiếng nói chuyện, ba người Lục Vân Chiêu, Trương Tử Hiên và Tôn Đình cùng nhau bước vào. Trương Tử Hiên và Tôn Đình mơ hồ lấy Lục Vân Chiêu làm cầm đầu.

"Lục thiếu, các anh tới rồi."

Nhóm người ca hát tiến ra nghênh đón.

Lâm Phong không đi sang, lúc Lục Vân Chiêu tiến về phía mình mới đứng lên, mỉm cười chào hỏi.

Hàn huyên hai câu, Lục Vân Chiêu chú ý tới một người luôn ngồi yên trên sô pha, có chút không vui, vừa nhìn kỹ đối phương, sắc mặt liền sa sầm "Tần Miễn? Sao anh lại ở đây?"

Lâm Phong tiến lên một bước, trong nụ cười thản nhiên có sự khách khí với Lục Vân Chiêu, cũng có sữ bảo hộ cho Tần Miễn "Tần tiên sinh là bạn tôi, do tôi dẫn anh ấy đến. Lục thiếu, hai người quen nhau à?"

Lục Vân Chiêu không đáp, âm u nhìn chằm chằm Tần Miễn.

Tần Miễn thản nhiên nhìn gã "Chuyện đoàn phim là anh làm."

Sắc mặt Lục Vân Chiêu càng khó nhìn. Gã có chút quan hệ với nhà đầu tư của Tâm giới , sau khi điều tra được Lôi Duệ Lân là thành viên của đoàn phim, lập tức gọi một cuộc điện cho bên đầu tư Tâm giới , rồi phái người theo dõi đoàn phim chờ xem kịch vui. Vốn tưởng dùng chiêu rút tiền đầu tư sẽ uy hiếp được Trần Dược thay đổi Lôi Duệ Lân, nào nghĩ lại nhanh chóng thu được tin tức, phim điện ảnh kia đổi nhà đầu tư. Chẳng những uy hiếp không được, còn làm hại bên đầu tư ban đầu mất không ít tiền chi trước đó. Đương nhiên phía đầu tư ban đầu sẽ không đòi gã trả khoản tiền này, nhưng đã mắc nợ phần nhân tình này.

Thái độ hờ hững của Tần Miễn càng thêm chọc giận Lục Vân Chiêu, gã nói với Trương Tử Hiên và Tôn Đình: "Đuổi hắn ta ra ngoài!"

Lâm Phong biến sắc, nheo mắt nhìn gã.

"Lục thiếu, hôm nay là sinh nhật Lưu thiếu, phỏng chừng cậu ấy sắp đến..."

Trương Tử Hiên còn chưa nói hết, Lục Vân Chiêu liền tức giận ngắt lời "Tôi bảo ông đuổi tên này ra ngoài. Chỗ Lưu thiếu, tôi sẽ giải thích."

Lâm Phong cất bước tiến lên, trầm giọng nói: "Lục thiếu, Tần tiên sinh là bạn của tôi."

"Vậy thì sao?" Lục Vân Chiêu tức đến mức không thèm lựa lời mà nói.

Lâm Phong bình thản hỏi "Nói cách khác, ở chỗ này Lục thiếu có thể thay Lưu thiếu làm chủ à?"

Trước khi Lục Vân Chiêu mở miệng, Tôn Đình liền ngăn cản, lắc đầu với gã, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Miễn nãy giờ vẫn bình thản ngồi yên trên sô pha. Cho dù hiện trường lúc này chỉ có mình hắn đang ngồi, Tôn Đình vẫn có cảm giác trước mặt Tần Miễn, bọn họ đều yếu thế.

Lúc này, ngoài cửa lại có hai người đi vào, là Tần Liêm và Nhạc Hướng Khuê.

Tần Liêm thấy Tần Miễn, nụ cười trên mặt cương cứng.

"Quen à?" Nhạc Hướng Khuê thuận miệng hỏi.

Tần Liêm ậm ờ đáp.

Nhạc Hướng Khuê không truy hỏi.

Lưu Diệu Minh và Lưu Doanh Sơ sóng vai bước vào, thấy mọi người đều đứng cả, khó hiểu đi tới "Sao đứng lên hết vậy?"

Mọi người không hẹn mà cùng thay bằng gương mặt cười, sôi nổi chúc Lưu Diệu Minh sinh nhật vui vẻ, cũng đưa tặng phần quà mình mang đến.

Lúc này Tần Miễn mới đứng lên.

Lưu Diệu Minh cười đi đến trước mặt Lâm Phong, gật đầu hữu hảo với Tần Miễn, hỏi Lâm Phong "A Phong, vị này chính là Tần tiên sinh mà anh nói?"

"Phải." Lâm Phong cười nói "Vị này là Tần Miễn, một thầy thuốc. Y thuật của Tần tiên sinh cực kỳ giỏi, bệnh của tôi chuyển biến tốt nhanh như vậy đều nhờ công lao của y. Tần tiên sinh, đây là Lưu Diệu Minh, quân tam đại(1) trong truyền thuyết đấy."

"Gì mà truyền thuyết chứ?" Lưu Diệu Minh cười cười, vỗ mạnh vai Lâm Phong cái bốp, có thể nhìn ra quan hệ giữa cả hai khá thân thiết.

Y là em họ Lưu Doanh Sơ, sớm đã nghe chuyện về Tần Miễn từ chỗ Lưu Doanh Sơ.

"Tần tiên sinh, hân hạnh được gặp."

Tần Miễn bắt tay với đối phương "Lưu thiếu, hân hạnh được gặp, chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Lục Vân Chiêu nghe rõ cuộc đối thoại giữa họ, sắc mặt đại biến, nghĩ lại mà sợ. Thân phận gã không thấp, song không so được với Lưu Diệu Minh. Lưu Diệu Minh mới là 'thái tử' thực sự. Hai năm nay thân thể Lưu lão gia không khoẻ, trong giới của họ chẳng phải là bí mật gì, nguyên nhân Lưu Diệu Minh coi trọng Tần Miễn quá rõ ràng. Gã thầm thấy may mắn vừa nãy không cương quyết đuổi Tần Miễn đi, nếu không Lưu gia trách tội thì thôi, ngay cả Lục gia cũng sẽ không tha cho gã.

Ngoài Lục Vân Chiêu, tại đây còn một người có sắc mặt khó xem, đó là Tần Liêm. Nhớ lúc đầu hắn tốn biết bao công sức mới có thể chen chân vào giới này, mà Tần Miễn dựa vào đâu bắc nối quan hệ với Lưu thiếu dễ dàng như vậy? Cố khắc chế cảm giác khủng hoảng đang dâng lên trong lòng, Tần Liêm không muốn yên vui, thốt ra một câu "Lục thiếu, có phải có gì nhầm lẫn hay không? Theo tôi được biết, vị 'Tần tiên sinh' đây trước năm hai mươi bốn tuổi chưa từng tiếp xúc với nghề y." Dù cho đến lúc này, hắn cũng sẽ không nói Tần Miễn là anh trai mình. Để tránh sau này bị người khác điều tra ra, hắn không nói rõ hết, chỉ dùng giọng điệu châm chọc nhấn mạnh ba chữ 'Tần tiên sinh', người ngoài nghe vào chỉ rằng giữa họ từng có khúc mắc.

Cũng không thể trách mọi người ở đây, không một ai phát hiện Tần Miễn là anh của Tần Liêm. Tần Miễn là con ngoài giá thú của Trần Vĩnh Thành, hơn nữa đến Tần gia khi đã mười lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp, làm nhiếp ảnh gia cho chương trình mỹ thực, không dính vào việc làm ăn của Tần gia, gần như không xuất hiện trước mặt mọi người, thế nên người ngoài vốn không biết Tần Liêm còn có một ông anh.

Lưu Diệu Minh lạnh lùng liếc mắt Tần Liêm một cái. Mặc kệ Tần Miễn biết y thuật là thật hay giả, trong trường hợp này Tần Liêm không nên khiến Tần Miễn không xuống được đài, việc này chính là đánh vào mặt Lưu Diệu Minh y.

Trong lòng Tần Liêm lộp bộp, ngay cả Nhạc Hướng Khuê cũng nhìn hắn với vẻ không tán đồng.

Lưu Diệu Minh lười so đo cùng Tần Liêm, coi như không nghe được lời của hắn, cười nói: "Các vị, mời bên này."

Cố ý vô tình, Tần Liêm bị mọi người gạt bỏ ra ngoài.

Sinh nhật tụ hội, nói trắng ra chính là tụ tập ăn uống vui chơi ca hát. Mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều nhìn ra Lưu Diệu Minh có ý mượn sức Tần Miễn nên cũng cố kỵ, không dám quậy điên, ở một bên chơi vài trò chơi nhỏ hay giành giật ca hát, lại còn chỉnh âm lượng thật thấp.

Bốn người Tần Miễn, Lưu Diệu Minh, Lâm Phong và Lưu Doanh Sơ ngồi ở hàng ghế dài trong góc.

Lưu Diệu Minh tuy là thái tử gia, nhưng cũng không kiêu căng ngang ngược, không coi ai ra gì, lời nói hành vi đều rất thỏa đáng, rất có phong độ "Tần tiên sinh, thật không dám giấu diếm, tôi muốn mời anh xem bệnh cho một trưởng bối trong nhà."

Tần Miễn đã lo liệu ổn thoả lý lịch của cả nhà bốn người bọn họ. Lai lịch Lưu Diệu Minh không tầm thường, Tần Miễn không nghĩ cũng biết Lưu Diệu Minh nhất định đã điều tra về hắn, nhưng chỉ có thể tra ra cả nhà họ vừa từ nước ngoài trở về, hiện định cư tại S thị, ngoài ra không còn gì khác.

Tần Miễn nói: "Lưu thiếu hẳn là biết y thuật của ta không phải xuất thân từ học viện y học chính quy."

"Biết." Lưu Diệu Minh áy náy cười với hắn, xem như thừa nhận bản thân có điều tra hắn, Tần Miễn không tốt nghiệp ở trường y "Tôi rất có thành ý, nên sẽ nói thẳng, còn mong Tần tiên sinh đừng để tâm. Tôi muốn mời Tần tiên sinh chẩn mạch cho trưởng bối nhà tôi trước, về phần có cần phiền Tần tiên sinh đến chữa trị không, lúc đó sẽ bàn sau. Đương nhiên tôi sẽ trả phí chẩn mạch."

Tần Miễn không tỏ rõ ý kiến "Lưu thiếu có tiện nói ra vị trưởng bối kia không khoẻ chỗ nào không?"

Lưu Diệu Minh gật đầu, thấp giọng nói: "Có triệu chứng đột quỵ."

"Phí chẩn bệnh tại nhà của tôi không thấp." Tần Miễn hắn không cần nịnh bợ ai.

Trái lại Lưu Diệu Minh còn cười tươi hơn "Đương nhiên không thành vấn đề." Nếu Tần Miễn không thu phí, y liền nợ tình nghĩa người ta, phải biết có đôi khi, nợ tình còn phiền phức hơn nợ tiền.

Một nhân viên phục vụ đi vào, đứng cách vài bước, không có tới gần "Lưu thiếu, bên ngoài có vị họ Lôi nói đến tìm Tần tiên sinh."

Tần Miễn lôi di động ra nhìn, hoá ra hết pin tắt máy rồi.

Lưu Diệu Minh thấy thế liền biết là bạn của Tần Miễn, nói với người phục vụ: "Mời người đó vào."

Chốc lát sau, một người đàn ông to cao sải bước đi vào, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh nhạt nhàn nhạt đảo qua, lúc dừng ở Tần Miễn mới trở nên ôn hòa.

Ý cười trên mặt Tần Miễn rút đi vẻ khách sáo, càng thêm chân thành và mê người, bước nhanh sang "Huynh tới đón ta à?"

Lôi Thiết ôm chặt vai hắn, gật đầu "Có thể đi chưa?"

Lưu Diệu Minh nhìn ra khí chất quân nhân đặc thù ở Lôi Thiết, mỉm cười hỏi Tần Miễn: "Không biết vị này là?"

Ánh nhìn của Tần Miễn xẹt qua Tần Liêm, đáy mắt chợt lóe tia giảo hoạt, thản nhiên nói: "Đây là người yêu của tôi, Lôi Thiết."

Đám người Lưu Diệu Minh đều sửng sốt. Trong nhóm bạn bè chung quanh cũng có cảnh hai người đàn ông đến với nhau, nhưng họ chưa từng thấy ai thẳng thắn tự nhiên như Tần Miễn vậy.

Tần Liêm suýt chút đánh rớt ly rượu trong tay, ánh mắt lóe sáng không ngừng, tâm tình kích động khó nén. Tần Miễn dám làm loạn với một người đàn ông.

Tần Miễn nói: "Lưu thiếu, ngại quá, xin phép đi trước. Anh an bài xong, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào."

Lưu Diệu Minh cười nói: "Được, cảm ơn. Tôi tiễn các anh"

-Hết chương 219-

Chú giải:

(1) Quân tam đại: cháu trai của quan lớn trong quân đội. Quân nhị đại là con trai của quan lớn trong quân đội.

220. Chương 220: Hưởng Tuần Trăng Mật Lần Hai

Nhìn bóng dáng Tần Miễn và Lôi Thiết sánh vai rời đi, không biết vì sao, trong lòng đám người Lưu Diệu Minh ít nhiều đều có chút hâm mộ.

Ra khỏi khách sạn, Tần Miễn hỏi: "Duệ Kỳ, Duệ Lân đâu?"

"Ở 'bên trong'." Lôi Thiết.

Đô thị về đêm lấp lánh ánh đèn nê ông, người qua lại trên các nẻo đường không hề ít hơn ban ngày, rộn ràng nhốn nháo vô cùng. Chếch đối diện không xa là phố đi bộ, chẳng những bán đủ loại món ngon, còn có các trò chơi thú vị.

Tần Miễn nhớ ra từ lúc cả nhà hắn xuyên tới đây vẫn chưa vui chưa thoả thích, có chút hổ thẹn "A Thiết, đừng về nhà sớm, ta dẫn các ngươi đi dạo." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Sau đó lại nhỏ giọng nói: "Lên xe đã, để Duệ Kỳ, Duệ Lân đi ra."

Toan kéo Lôi Thiết đi, ai ngờ không được, liền quay đầu lại.

Lôi Thiết kéo hắn về bên cạnh, ấp úng nói: "Ngươi với ta thôi."

Từ gương mặt bình thản tĩnh lặng của y, Tần Miễn nhìn ra vài phần tủi thân, áy náy không thôi, quả thật là hắn sơ sót, khoảng thời gian này phát sinh hết chuyện nọ đến chuyện kia, hai phu phu gần như không có thế giới riêng của hai người. Chẳng phải đã sớm biết tính tình nam nhân trầm lặng sao? Giờ nhịn không được thốt ra kháng nghị đủ thấy y rất uỷ khuất. Tâm Tần Miễn thít chặt, ôm chặt hông nam nhân, cọ cọ má lên mặt y "Ừ, vậy thì huynh và ta thôi." Trong không gian có đồ ăn, có đồ chơi và cả ba đứa Nhất Điểm Bạch, bỏ Duệ Kỳ, Duệ Lân ở trỏng cũng không cần phải lo. Nâng mặt nam nhân lên hôn môi một cái, phảng phất như không thấy ánh nhìn của người trên đường đều dồn vào bọn hắn, nhếch môi cười cười, ôm vai đối phương thẳng tiến về trước. Nay hắn và Lôi Thiết sao phải sợ ai? Cần gì để ý ánh mắt người đời, thuận theo nội tâm mới sống vui vẻ.

"Ta dẫn huynh đi ăn ngon trước, cách đây không xa, chúng ta đi bộ tới luôn. Chỗ đó có thịt nướng, cơm chiên áp chảo, malatang, lẩu Oden, đậu hủ thúi, bánh nướng... đều ngon bá cháy."

Bên môi Lôi Thiết thoáng hiện nụ cười, cảm thấy ánh sáng trong mắt tức phụ càng chói mắt hơn ánh đèn nê ông.

Tần Miễn càng nghĩ càng xa, phát hiện bản thân chểnh mảng người nhà quá mức rồi. Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn nhà họ không thể rời khỏi thế giới này, nhưng hắn cũng không nên coi trọng việc kiếm tiền mà phải đưa ái nhân và nhi tử vui chơi thoả thích tại một thế giới mới lạ. Về phần tiền, bọn họ vốn đâu thiếu.

"Đứa ngốc." Lôi Thiết nhìn ra tâm tư hắn "Không vội, chúng ta có rất nhiều thời gian."

"A Thiết." Tần Miễn dừng bước, hai tay cầm lấy hai tay đối phương, nghiêm túc nhìn thẳng đôi mắt y "Hình như ta chưa hỏi huynh, có thích thế giới này không, thích cuộc sống thế này hay không." Nghĩ đến khả năng Lôi Thiết không hề thích sinh hoạt hiện tại, là vì hắn mới nhẫn nại, hắn vừa đau lòng vừa tự trách. Nam nhân này không lúc nào không bao dung cho hắn, mà hắn lại đơn phương hưởng thụ sự dung túng, xem nhẹ cảm thụ của nam nhân.

Sắc sáng trong mắt tức phụ ảm đạm đi nhiều, Lôi Thiết hoảng hốt, hai tay siết chặt kéo người vào trong lòng "Nghĩ bậy gì vậy? Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, sống ở đâu cũng như nhau."

"Huynh cũng là đồ ngốc." Tần Miễn sờ sờ mặt đối phương, hạ quyết tâm phải đối tốt với y gấp bội, gạt đi cảm xúc cảm tính, quyết định "Ngày mai chúng ta đi thuê trợ lý về chăm sóc cho Duệ Kỳ, Duệ Lân, sau đó hai chúng ta đi du lịch, tận hưởng thế giới hai người. Chờ Duệ Lân quay phim xong, chúng ta lại dẫn hai đứa du ngoạn khắp nơi, chuyện đến trường của chúng cũng không cần sớm quá. Huynh thấy thế nào?"

Lôi Thiết nở nụ cười, toàn thân tản ra khí tức vui vẻ thoả mãn, ánh mắt nhìn Tần Miễn dịu dàng như nước, gật đầu "Được."

Thấy y cười, lòng Tần Miễn ấm áp dễ chịu vô cùng, trên mặt bày ra nụ cười khoái trá "Đi thôi, chúng ta dạo chợ đêm trước."

Hắn dẫn Lôi Thiết đi nhấm nháp viên bạch tuộc (takoyaki), bánh kẹp, mực nướng, lẩu Oden, nước ô mai, xúc xích, gan xào, đậu hủ thúi… Chơi vớt cá con, ném vòng, bắn súng hơi, tự tay làm kẹo đường…

Mới đầu Lôi Thiết còn im lìm, sau khi bị Tần Miễn ép vớt cá và thổi kẹo đường, thì dứt khoát nháo theo tức phụ, ngoan ngoãn phục tùng yêu cầu của tức phụ. Hai người giống như các cặp tình nhân khác, vui chơi thoả thuê. Chơi liên tục đến hơn mười một giờ, bụng Tần Miễn lại thấy hơi đói, kéo Lôi Thiết đi ăn lẩu dê tại một quán nổi tiếng.

Khi cả hai về tới nhà thì đã qua mười hai giờ đêm, hai đứa con sớm đã ngủ say trong không gian.

Tần Miễn thuộc phái hành động, qua hôm sau liền thuê cho Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân mỗi đứa một người trợ lý. Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân hay tin hai vị lão ba muốn 'hưởng tuần trăng mật lần hai', rất thấu hiểu và vẫy vẫy tay tạm biệt.

Không hiểu sao, Tần Miễn, Lôi Thiết có chút mất mác, nhưng càng nhiều vui mừng và an tâm, sau khi lấp đầy tủ lạnh và tủ đông trong nhà, lại trang bị đầy hoa quả, món ăn vặt, bánh ngọt và tiền mặt trong vòng tay trữ vật của hai đứa nhỏ, yên tâm lên đường.

Ngày đầu tiên của 'tuần trăng mật lần hai', Tần Miễn không chạy quá xa, dẫn Lôi Thiết dạo quanh siêu thị tổng hợp, sắm sửa trang phục từ đầu đến chân cho y và hai đứa con. Kế đó mua hai vé xem phim, cùng Lôi Thiết xem một bộ phim khoa học viễn tưởng, mục tiêu nhắm đến không nằm ở bộ phim, mà một là thể nghiệm thú xem phim rạp, hai, đây là hẹn hò. Hai người cố ý mua nguyên dãy ghế sau cùng, vì trong phòng chiếu tối đen như mực, người đi xem cũng không đông, cả hai nhịn không được vụng trộm hôn vài lần, về phần bộ phim nói về cái gì thì chỉ hiểu sơ sơ.

Buổi tối, hai người cũng không về nhà, gọi cuộc điện xác nhận hai đứa con ở nhà đều ổn, bèn thuê một phòng tại khách sạn.

Vật dùng nào đó do khách sạn cung cấp như mở ra cánh cửa mới cho Lôi Thiết, thế nên cả hai ngủ đến một giờ chiều hôm sau mới tỉnh, cơm trưa thì đặc biệt đến nhà hàng tình nhân để giải quyết. Sau bữa ăn, Tần Miễn kéo Lôi Thiết đến khu trò chơi điện tử, hai người chơi đua xe tới khi đã ghiền mới thôi, ngày tiếp theo lại ngâm mình cả ngày ở đó, dẫn đến nhóm thiếu nam thiếu nữ trong khu trò chơi đều dùng ánh mắt kỳ quái trộm liếc bọn họ vài lần.

Tần Miễn buồn bực vô cùng, nhịn không được phun trào với nam nhân nhà mình "Có gì đẹp mà nhìn? Tuy bổn thiếu gia đã qua ba mươi, nhưng dòm qua trông chỉ hai mươi hai hai mươi bai, sao không thể ngâm mình ở khu trò chơi điện tử chớ?"

Lôi Thiết vội vàng dỗ, mặt rất đứng đắn "Ừ. Bọn họ là nhìn ta. Ta đã hàng bốn."

"Phụt!" Tần Miễn buồn cười, nâng cằm nam đối phương lên, nghía qua nghía lại một hồi, nghiêm mặt nói "Huynh không già, trông cùng lắm là hai bảy hai tám à." Lời này dĩ nhiên là thật, tu vi Lôi Thiết đạt đến mức này, bề ngoài đã không còn biến đổi, thời gian của y như dừng lại tại tuổi hai mươi tám, trẻ trung, chín chắn, ổn trọng, mê người, vô luận đi đến đâu đều thu hút ánh mắt người xung quanh.

Đương nhiên, hắn cũng chẳng kém cạnh. Tần Miễn tự kỷ nghĩ.

Lôi Thiết cầm tay hắn, đặt ở bên miệng hôn hôn, hoàn toàn không chú ý sự kinh ngạc của người ngoài.

"Muốn chơi nữa không?"

"Không chơi nữa." Tần Miễn nói "Mai mốt muốn chơi lại đến, đi du lịch vẫn quan trọng hơn."

Hai người về nhà xem hai đứa con, xác nhận chúng thật sự trôi qua rất ổn, càng thêm yên tâm, dặn dò hai trợ lý mấy câu, lần sau họ quay về, nếu hai trợ lý được hai đứa nhỏ đánh giá tốt, hắn sẽ gửi tặng tiền thưởng thiệt dày.

Từ giá trị căn hộ, hai trợ lý liền biết người nhà này không thiếu tiền, nghe câu này xong, lòng nhiệt tình càng được bơm đầy, rối rít tỏ thái độ nhất định sẽ chăm sóc bọn trẻ thật tốt.

Ngày kế, Tần Miễn, Lôi Thiết lại ra ngoài. Lưu Diệu Minh gọi điện tới, mời Tần Miễn đến xem bệnh cho Lưu lão gia, bị Tần Miễn uyển chuyển từ chối, dời đến một tháng sau.

Tần Miễn cố ý để Lôi Thiết thể nghiệm các loại phương tiện giao thông khác nhau, dẫn y bắt xe công cộng đến nhà ga, mua vé tàu đến thành phố lân cận. Tham quan hết cảnh đẹp của thành phố, lại nhấm nháp món ăn đặc sắc trong vùng, tiếp theo hai người ngồi máy bay đến đế đô.

Chặng cuối hành trình, hai người không ngồi phương tiện giao thông, Tần Miễn đảm nhận chức hướng dẫn viên, Lôi Thiết mang hắn bay đến những nơi phong cảnh tươi đẹp ngao du hoặc đi nhấm nháp các món đặc sản vùng miền mỹ vị.

Khi Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân gặp lại hai cha thì đã là nửa tháng sau.

Quay liên tục như một chiếc xe không ngừng chạy, kết thúc một phân cảnh, Trần Dược tuyên bố nghỉ ngơi một thời gian.

Tần Duệ Kỳ, Lôi Duệ Lân dù chín chắn đến đâu cũng vẫn là hai đứa nhóc mới tám tuổi đầu, thấy hai cha sóng vai đứng xem cách đó không xa, mặt nở nụ cười vui sướng, cùng nhau chạy qua.

"Ba ba! Lão ba!"

Tần Miễn, Lôi Thiết mỗi người đón lấy một nhóc, mọi người nhìn ở trong mắt, vô cùng hâm mộ.

Hai người trợ lý nhìn nhau cười, đi qua. Chăm sóc hai đứa trẻ hiểu chuyện này quá ư là thoải mái, nội tâm họ thậm chí còn hi vọng Tần Miễn, Lôi Thiết có thể về trễ một chút.

"Tần tiên sinh, Lôi tiên sinh, hai vị đã về."

Hai đứa con không hề gầy đi, tâm trạng Tần Miễn rất tốt, thực vừa lòng với hai trợ lý này "Ừ, các anh vất vả rồi."

Nhóm người Trần Dược, Trương Khung thấy bên cạnh Tần Miễn và Lôi Thiết để hai cái rổ lớn, bên trong đầy ắp đào mật và dưa hấu, cộng lại ít nhất cũng một trăm cân, biết là mang cho đoàn phim ăn, thầm nghĩ hai người làm cha này thật biết cách đối nhân xử thế. Bọn họ và Tần Miễn, Lôi Thiết coi như là tương đối quen, đều qua cười chào hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm hoa quả. Hoa quả Tần Miễn mang đến lần nào cũng cực ngon, không thể trách họ có vẻ thèm thuồng như vậy.

Tần Miễn thầm buồn cười "Trần đạo diễn, Trương đạo diễn, hai đứa nhỏ đã làm phiền các anh nhiều lắm. Số hoa quả này là chút lòng thành của chúng tôi, mọi người chia nhau ăn nhé."

Mọi người đang đợi lời này của hắn, nói cám ơn, khiêng rổ đến dưới tàng cây chia hoa quả.

Tần Miễn lại lấy ra một rổ nhỏ từ trong xe đưa cho hai trợ lý "Đây là cho các anh."

"Đa tạ Tần tiên sinh." Hai trợ lý nhận hoa quả, thức thời tránh sang một bên.

Tần Miễn kéo hai đứa con lên xe tránh nắng, hỏi những chuyện gần đây của bọn nhỏ.

-Hết chương 220-

---

221. Chương 221: Chẩn Trị

Lão gia tử Lưu gia là kiến quốc công thần, trong nhân sinh gần bảy mươi năm của ông, gặp qua muôn hình muôn vẻ dạng người, nghe cháu trai đề cập người thầy thuốc nó tìm đến chỉ mới hơn hai mươi, thì biết nó bị lừa rồi. Nhưng nghĩ để nó ăn đau một cú, về sau sẽ biết nhìn xa trông rộng hơn, nên ông bất động thanh sắc, mắt lạnh nhìn đứa cháu nhận lời trì hoãn của đối phương, hẹn thời gian chẩn bệnh, lại mắt lạnh nhìn nó nhận cuộc gọi của đối phương, hỏi thời gian gặp mặt chính xác.

Trước khi đứa cháu nhìn sang, ông đã thu hồi mắt, tiếp tục xem báo giấy.

"Ông nội." Lưu Diệu Minh đi qua ngồi xuống bên cạnh cụ "Con biết người không tin Tần Miễn thật sự giỏi y thuật, nhưng Lâm Phong khỏi bệnh hơn phân nửa là sự thật. Người xem như anh ta là một người bạn của con, gặp một lần cũng không mất quá mười phút đâu ạ. Nghen."

Đây là tấm lòng hiếu thảo của cháu trai, Lưu lão gia không muốn cô phụ, vỗ nhẹ đầu nó một cái "Được được được. Bất quá cậu ta nên biết rõ, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói."

"Người yên tâm, con sẽ nói rõ với anh ta." Lưu Diệu Minh đứng lên "Ông nội, con ra ngoài đón người vào." Bên ngoài viện có cảnh vệ, người bình thường đều không được vào. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); "Đi đi."

Tần Miễn và Lưu Diệu Minh vào tứ hợp viện, trực tiếp đến thẳng sân ba, vừa vào cửa chỉ thấy một ông cụ hơn sáu mươi ngồi ngay ngắn trên băng ghế gỗ lim, mặt chữ điền, hai mắt sáng ngời có thần, sắc bén đánh giá hắn, khí thế của người bậc cao xông cuồn cuộn về phía hắn.

Tần Miễn nhướng mày, vầy là muốn ra oai phủ đầu ư? Hắn hơi hơi gật đầu với cụ, bảo toàn cấp bậc lễ nghĩa, rồi chuyển sang Lưu Diệu Minh "Vị này chính là người bệnh?"

Khí tràng của người ở địa vị bậc cao lâu dài không phải người thường có thể đón nhận, nhưng thanh niên này lại không mảy may bị ảnh hưởng, tựa như một thanh bảo kiếm xuyên thẳng xuống đất, bị cuồng phong vây hãm vẫn lù lù bất động, sắc sảo nội liễm. Lưu lão gia thầm giật mình, lúc này mới nhìn thẳng Tần Miễn. Lưu Diệu Minh hơi không vui, như là ông nội mình dùng khí thế áp chế đối phương trước, anh cũng không nên nói gì, bèn giới thiệu hai bên: "Ông nội, vị này chính Tần y sinh cháu từng đề cập với người Tần y sinh, vị này là nội của tôi."

Lòng nghi ngờ của những người này quá nặng. Tần Miễn thầm lắc đầu, hối hận lúc trước đã đồng ý với Lâm Phong. Để dung nhập cuộc sống hiện đại không nhất định phải dùng phương thức phiền toái này. Nhưng nếu đã đáp ứng đối phương, hắn sẽ không nuốt lời.

Lưu lão gia kinh qua vô số người, sâu sắc nhận thấy Tần Miễn lạnh nhạt đi nhiều, mặc dù ban đầu cũng không tính là nhiệt tình, thầm nghĩ chẳng lẽ hắn có bản lĩnh thật sự, làm một thế mời "Tần y sinh, mời ngồi."

"Đa tạ."

Sau khi Tần Miễn ngồi xuống, Lưu lão gia bảo Lưu Diệu Minh châm trà.

"Vẫn chưa biết Tần tiên sinh làm việc ở đâu?" Lưu lão gia mỉm cười, vẻ mặt hòa ái.

Tần Miễn không muốn đánh Thái cực với ông, nói thẳng: "Lưu lão gia, thật ngại, lát sau tôi còn có việc, chúng ta vẫn nên nói chính sự trước đi. Tôi bắt mạch cho ngài trước, viết ra kết luận mạch chứng và phương thuốc, sau đó hoặc là do tôi tự mình chữa trị, hoặc là ngài mời người khác cũng được."

Lưu lão gia có tâm kiểm nghiệm bản lĩnh của đối phương, sảng khoái vươn tay ra "Làm phiền."

Ngón tay Tần Miễn đặt lên mạch cổ tay ông cụ chừng mười giây rồi buông ra, nhìn Lưu lão gia "Từ mạch tượng cho thấy, ngài từng phát ba lần đột quỵ nhẹ, vì được điều trị đúng lúc nên bệnh tình được khống chế."

Lưu lão gia và Lưu Diệu Minh giật mình liếc nhau. Thân phận của Lưu lão gia không tầm thường, bệnh án đều là tài liệu cơ mật, người bình thường không thể nào xem được. Nói cách khác, chẩn đoán của Tần Miễn là suy ra từ mạch tượng. Trước đó họ đã xem thường người này rồi.

Lưu Diệu Minh âm thầm thấy may vì đã không cư xử vô lễ với vị y sinh trẻ tuổi này.

Tần Miễn phảng phất như không thấy thái độ cả hai thay đổi "Khoảng cách giữa lần đầu và lần thứ hai đột quỵ nhẹ là chừng bốn năm năm, lần thứ hai cách lần thứ ba đột quỵ nhẹ khoảng xấp xỉ một năm. Mặc dù đều được khống chế, nhưng từ điểm này có thể thấy, kỳ thật tình trạng của ngài càng lúc càng nghiêm trọng, một khi bị kích thích rất có khả năng dẫn đến đột quỵ cấp tính."

Vẻ mặt của Lưu lão gia và Lưu Diệu Minh đều ngưng trọng. Đột quỵ cấp tính có thể điều trị, nhưng rất khó khôi phục trở lại trạng thái trước khi phát bệnh, cũng tương đương với bị tàn phế.

"Anh xem tình trạng này của nội tôi có thể trị khỏi tận gốc hay không?" Lưu Diệu Minh sốt ruột hỏi.

"Vô cùng may mắn là, Lưu lão gia luôn chú ý rèn luyện cơ thể, cơ năng thân thể rất tốt." Tần Miễn trầm ngâm một lát "Mạch của Lưu lão gia cân bằng hữu lực, sinh cơ khá mạnh, nếu không ngoài ý muốn, sống thêm mười bốn mười lăm năm không thành vấn đề. Chỉ cần châm cứu vài lần, kết hợp ăn uống hợp lý và rèn luyện thích hợp, có thể kéo dài thêm năm năm thọ mệnh."

Vẻ mặt Lưu lão gia khẽ thả lỏng. Năm nay ông đã sáu mươi bốn, sống thêm hai mươi năm chính là tám mươi bốn, tám mươi bốn đã là thọ lắm.

Tần Miễn hỏi: "Có giấy bút không?"

"Có." Lưu Diệu Minh vội vàng vào thư phòng lấy giấy bút ra, hai tay đưa cho Tần Miễn. Y nhỏ hơn Tần Miễn vài tuổi, kính trọng anh ta như thế cũng không có gì mất mặt.

Tần Miễn không viết ngay, mà nói với Lưu lão gia: "Không biết lão gia muốn tôi châm cứu cho ngài hay mời người khác? Nếu là mời thầy châm cứu khác, tôi sẽ viết phương pháp châm cứu ra, nhưng nếu vậy thì tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì? Mời nói." Lưu lão gia hỏi.

Tần Miễn nói: "Không gạt nhị vị, phương thức này của tôi là tổ truyền, quy củ của tổ tiên, không được phép truyền ra ngoài. Nếu Lưu lão gia mời thầy thuốc khác, tôi mong đối phương có thể bảo mật."

Lưu Diệu Minh nhịn không được nói: "Tần tiên sinh, chắc anh cũng biết trong xả hội có bao nhiêu người bị đột quỵ cấp tính. Tôi có thể trả giá cao mua phương thức châm cứu của anh."

Tần Miễn bình thản lắc đầu "Xin lỗi, không bán." Chữa trị cho một hai người thì thôi, nhưng nếu thực sự công bố phương pháp châm cứu ra ngoài, chẳng khác nào cải biến tiến độ y học ở mức độ lớn. Hắn luôn ghi nhớ lời Lôi Thiết từng nói, tu chân giả không thể dùng bản lãnh của mình can thiệp vào đại sự của thế tục, bằng không tương lai lúc độ kiếp, thiên đạo sẽ trừng phạt nặng nề. Lúc trước hắn và Lôi Thiết tham dự vào chiến tranh giữa Đại Hạ và Thổ La e là cũng đã bị thiên đạo 'ghi nhớ', nên về sau càng phải cẩn thận.

Lưu Diệu Minh nói: "Giá cả có thể thương lượng."

Tần Miễn cười "Tôi cũng không thiếu tiền. Lưu thiếu và Lâm Phong là bạn bè, hẳn có thể hiểu, nếu một người đã có quá nhiều tiền, tiền với người đó mà nói chỉ là mấy con số."

Lưu Diệu Minh không biết rốt cuộc Tần Miễn có bao nhiêu tiền, nhưng hoàn toàn đồng ý với cách nói của hắn. Chỉ nói Lâm Phong thôi, anh ta có một đam mê chính là mua nhà. Mặc kệ là trong nước hay nước ngoài, chỉ cần nhìn trúng nhà thì sẽ nhịn không được mua đứt, rẻ thì tám trăm ngàn, mắc thì có hơn hai mươi triệu, lúc chi tiền mắt cũng không thèm chớp một cái.

Nhưng Lưu Diệu Minh vẫn hơi không cam lòng, âm thầm nháy mắt với Lưu lão gia.

Lưu lão gia hiểu suy nghĩ của đứa cháu, nếu Lưu gia họ có thể dâng ra phương pháp chữa trị này, nhất định sẽ giúp địa vị Lưu gia càng thêm vững chắc. Nhưng ông không thể làm vậy, vì ông chợt nghĩ đến một ít tư liệu cơ mật chỉ có quan chức cao tầng bọn ông mới được tiếp xúc, vào khoảng năm mươi năm trước, trong nước vẫn còn tồn tại một vài 'thế ngoại cao nhân'. Ông hoài nghi vị thầy thuốc trẻ tuổi trước mắt này chính là đệ tử của vị thế ngoại cao nhân nào đó. Nếu thật sự là thế, loại người này chỉ được mượn sức, bảo trì quân tử chi giao, thậm chí xem thường cũng có thể, chỉ duy độc không thể đắc tội.

Ông phẩy phẩy tay với cháu trai "Tần y sinh, cậu đích thân châm cứu cho tôi đi, cậu càng hiểu rõ tình trạng của tôi hơn những người khác, tôi thấy vẫn nên nhờ cậu động thủ là nhất."

"Không thành vấn đề." Tần Miễn gật đầu "Ngoài ra, tôi còn có điều kiện, tôi không định chẩn bệnh cho người khác nữa, lần chẩn trị này, hi vọng nhị vị đừng nói ra ngoài."

Lưu lão gia nhìn Lưu Diệu Minh "Không thành vấn đề."

Lưu Diệu Minh khó xử nói: "Việc này... chuyện anh chữa bệnh cho Lâm Phong đã có không ít người biết, hơn nữa lần tụ hội đó cũng có nhiều người nghe cuộc trò chuyện của chúng ta."

"Tôi biết." Tần Miễn nói "Tóm lại, sau này đừng nói ra nữa là được."

Lưu Diệu Minh đồng ý.

Tần Miễn viết ra một phương thuốc, đưa cho y "Sắc thuốc theo đơn này, lúc tôi châm cứu cho Lưu lão gia xong, lập tức uống dược ngay là thích hợp nhất."

"Được, tôi đi làm ngay."

Hơn hai giờ sau, Tần Miễn mới từ Lưu gia đi ra, về sau cách mỗi ba ngày sẽ đến châm cứu cho Lưu lão gia một lần, châm cứu tổng cộng mười lần rồi uống thêm hai tháng dược là được.

Lưu Diệu Minh đích thân tiễn hắn ra cửa.

Đi ngang qua tiệm bánh ngọt, Tần Miễn dừng lại, mua bốn chiếc bánh kem nhỏ.

Về nhà, vừa vặn cửa ra, một lớn hai nhỏ sắp hàng ngồi trên sô pha phòng khách cùng lúc quay đầu sang đây, bên cạnh mỗi người đều có một túi hành lý, Tần Miễn tức thì bật cười.

"Ba ba!" Tần Duệ Lân, Lôi Duệ Lân chạy nhanh ra đón, nhận lấy bánh kem nhỏ trong tay hắn.

Tần Miễn ngồi xuống bên cạnh Lôi Thiết, đưa một hộp bánh kem cho y, nhìn nhìn ba túi hành lý trên mặt đất, vẻ mặt buồn cười "Cái này nghĩa là sao vậy?"

"Ba ba, không phải người nói muốn dẫn chúng ta đi du lịch à?" Lôi Duệ Lân nằm nhoài lên tay vịn sô pha, nhắc nhở. Buổi chiều hôm qua, phần diễn của nhóc đã quay xong hết, hiện tại là người tự do.

"Đúng là có nói." Tần Miễn ăn một miếng bánh, kéo khoá túi hành lý của Lôi Thiết ra, lục lọi quần áo bên trong, chợt ngón tay chạm phải hộp giấy, sau khi thấy rõ chữ trên hộp, mặt tức thì nóng lên, quay đầu ngó Lôi Thiết "Một hộp là đủ rồi, huynh lại chuẩn bị tận bốn hộp, rốt cuộc là có bao nhiêu… hửm."

Lôi Thiết trưng vẻ thành thật giải thích "Không phải ta muốn mua nhiều, trên mạng ghi mua ba tặng một. Tức phụ, không phải ngươi thường nói nên cần kiệm trì gia?"

Tần Miễn câm nín, trừng bộ dáng vô tội của y.

Lôi Thiết mặc không đổi sắc, vươn ngón tay quệt phần kem dính trên miệng tức phụ bỏ vào miệng mình, rồi quay đầu tiếp tục xem TV.

Tần Miễn xoa xoa mặt, một phát chén sạch.

"Ăn bánh xong lập tức xuất phát."

-Hết chương 221-

——-

222. Chương 222: Đời Này Vĩnh Viễn Bầu Bạn

Tần Miễn đã hỏi ý của tiểu nhi tử, tiểu nhi tử không định tham gia bất cứ hoạt động tuyên truyền nào của phim điện ảnh. Hắn bèn dẫn cả nhà du lãm một lượt các danh lam thắng cảnh kinh điển trong nước, tiếp đó xuất ngoại, đến Mỹ tham quan Nhà Trắng, đến Anh quốc xem tháp đồng hồ Big Ben, đến Pháp ngắm tháp Eiffel…

Chơi một vòng rồi trở lại quốc nội, vừa lúc đuổi kịp buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim. Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân là con trai nhà đầu tư, hơn nữa Lôi Duệ Lân còn là một trong các diễn viên chính, chiếm được vị trí khá đẹp. Khi đối mặt với phỏng vấn của giới truyền thông, Lôi Duệ Lân không hề tỏ ra nhút nhát, trong trầm tĩnh vẫn có nét hoạt bát, rất được mọi người yêu mến. Do Tần Duệ Kỳ và nhóc là anh em sinh đôi, các phóng viên đều vui lòng chụp thêm mấy tấm ảnh cho hai anh em.

Tần Miễn làm người đầu tư thần bí, không hề lộ diện trước ống kính của ký giả.

Sau phỏng vấn là buổi trình chiếu phim. Một nhà bốn người vốn mong chờ đã lâu, được tận hưởng một buổi tiệc thị giác mãn nhãn. Theo tin tức ngày hôm sau, Tâm giới công chiếu trở thành đầu đề giải trí như dự liệu.

Tấm hình chụp cặp anh em song sinh xuất hiện trên báo và TV, nhanh chóng hút được một nhóm fan. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Tần Vĩnh Thành vô tình đổi sang kênh giải trí, bắt gặp diện mạo của Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, suýt chút đánh rơi remote trong tay. Hai đứa bé này thật giống Tần Miễn hồi còn nhỏ.

Tần Liêm từ trên lầu đi xuống, uể oải phờ phạc ngáp một cái "Ba, sớm."

Tần Vĩnh Thành nhìn quầng thâm mắt và vẻ mặt xám xỉn của gã, nhíu mày "Con làm sao thế?"

Tần Liêm bất mãn nói: "Con cũng không biết sao lại như vầy nữa, gần đây luôn không được yên giấc, cứ nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác có hình bóng nào đó luôn đong đưa trong phòng, giống như bị thứ gì đó không sạch sẽ theo dõi…" Nói xong, như có một trận gió lạnh âm ỉ thổi qua sau gáy, gã không khỏi run lên cầm cập. "Toàn nói vô căn cứ!" Tần Vĩnh Thành khẽ quát, thấy thằng con cúi đầu, một bụng vô lực, ông chịu đựng tức giận, làm như lơ đãng hỏi "Vân Vân có động tĩnh gì chưa?"

Tần Liêm sửng sốt một chút mới hiểu "Tụi con mới vừa kết hôn ba tháng, sao lại có nhanh như vậy? Ba, hình như ba có vẻ sốt ruột?" Thanh niên thời nay kết hôn xong đều thích chuyển ra ngoài sống thế giới hai người, nhưng nay Tần Vĩnh Thành chỉ có một đứa con trai Tần Liêm, nên sau khi Tần Liêm và Vân Vân kết hôn thì chung sống với cha mẹ.

Tần Vĩnh Thành liếc mắt nhìn gã, cầm điều khiển đổi đài, ra vẻ không chút để ý "Ta và mẹ con không còn trẻ, muốn ôm cháu tận hưởng thú vui tuổi già rất kỳ lạ sao?"

"Cũng đúng ạ." Tần Liêm không suy nghĩ nhiều.

Tần Vĩnh Thành cân nhắc một hồi lâu vẫn cảm thấy lo lắng. Thời gian ba tháng không tính là ngắn. Cha ông tỷ lệ *** trùng sống thấp, liệu có khi nào Tần Liêm cũng bị như vậy không?

Nghĩ đến đây, ông không thể ngồi yên được, uyển chuyển đề nghị "Tần Liêm, nếu con có thời gian rảnh, hay là đi làm kiểm tra sức khoẻ toàn diện đi."

Tần Liêm không biết nói gì, có chút nghẹn khuất, cảm thấy cha giống như coi gã là công cụ nối dõi tông đường vậy. Nhưng Tần Vĩnh Thành có sức ảnh hưởng đã lâu, gã không dám không nghe, đành lập tức tỏ thái độ hôm nay liền đi bệnh viện.

Tần Miễn bên này thì sống rất tự tại. Sau khi ảnh chụp Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân lộ ra, rất nhanh đã có đạo diễn nhìn trúng khí chất lạnh lùng ổn trọng của Tần Duệ Kỳ, nhiều cuộc điện mời cậu nhóc quay quảng cáo, phim truyền hình và điện ảnh kéo tới.

Tần Miễn có lòng để đại nhi tử thể nhiệm cảm giác lên phim một phen, bèn nhận một vai cho Tần Duệ Kỳ, là phim truyền hình cổ trang. Nhân vật chính là hoàng đế, bảy tuổi đăng cơ, làm một hoàng đế bù nhìn. Tần Duệ Kỳ sắm vai hoàng đế khi còn bé, chỉ xuất hiện trong năm tập đầu, nhưng đất diễn không ít.

Tần Miễn, Lôi Thiết và Lôi Duệ Lân liền theo bồi cậu nhóc. Lúc này đã là tháng Mười hai âm lịch.

Phân cảnh cuối cùng là quay ngoại cảnh, gần như mọi người trong đoàn phim đều hứng gió rét, mặt và tay đông lạnh đến đỏ bừng.

Nay tu vi của Tần Duệ Kỳ cũng không thấp, có thể tự động điều tiết nhiệt độ cơ thể, người ngoài không biết nội tình, nhìn đứa nhỏ chịu giá lạnh cùng họ, vừa đau lòng vừa cảm khái.

Quay xong phân cảnh cuối cùng, lúc từ đài truyền hình đi ra, bầu trời đã đổ tuyết. Bông tuyết như tơ liễu bay lả tả, nhiệt độ không khí lại hạ xuống mấy độ.

"Ta đi lấy xe." Lôi Thiết nói.

"Ừ, cẩn thận một chút, coi chừng trơn." Tần Miễn đội mũ, đeo khăn quàng cổ cho hai đứa bé, chợt cách đó không xa truyền ra tiếng còi xe. Rõ ràng là nhắm về phía họ, khiến hắn hơi khó hiểu.

Cánh cửa xe hơi màu đen có rèm che mở ra, Tần Liêm bước xuống, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tần Miễn vài giây, rồi mở cửa sau của xe.

Lần này người xuống xe là Tần Vĩnh Thành, sau khi nhìn qua Tần Miễn, ánh mắt dừng lại trên người Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân, vô cùng yêu thích và cảm thấy an ủi.

Tần Miễn đứng yên tại chỗ, nhìn hai người họ đến gần.

"Nếu đã trở lại, vì sao không về nhà?" Tần Vĩnh Thành chất vấn.

Sau khi Tần Vĩnh Thành đem Tần Miễn về Tần gia, đối đãi với Tần Miễn không tệ. Nhưng mẹ hắn bị bệnh chết có liên quan lớn với Tần Vĩnh, hơn nữa Tần Vĩnh Thành không hề có mặt trong giai đoạn quan trọng của cuộc đời Tần Miễn — trước năm mười lăm tuổi, thế nên Tần Miễn không có bao nhiêu tình cảm với Tần Vĩnh Thành.

Hắn nhàn nhạt gọi một tiếng "Ba".

Tần Vĩnh Thành cũng không để ý sự lạnh nhạt của hắn, ánh mắt nóng bỏng đặt ở hai đứa bé "Hai đứa bé này đều là cháu trai của ba phải không?"

Vẻ mặt Tần Liêm u ám, hơi thở đê mê.

Tần Liêm đến bệnh viện kiểm tra, kết quả là sức sống *** trùng thấp, bác sĩ nói sẽ ảnh hưởng lớn đến việc sinh con. Bởi vậy Tần Vĩnh Thành nhận định Tần Liêm và Cam Vân Vân không sinh được con trai, có chút sốt sắng nên lại phái người tìm kiếm Tần Miễn. Tần Liêm mất kiên nhẫn nên lòi ra sơ hở, tung tích Tần Miễn nhanh chóng bị Tần Vĩnh Thành moi ra.

Tần Miễn nói: "Chúng đều là con tôi, đứa lớn tên Tần Duệ Kỳ, đứa nhỏ tên Lôi Duệ Lân."

Tần Vĩnh Thành biến sắc. Ông đã cho điều tra Tần Miễn, đương nhiên biết Tần Miễn hiện đang sống với một người đàn ông.

Đúng lúc này, Lôi Thiết lái xe đến, thấy hai người xa lạ đứng chung với tức phụ lại không hề bất ngờ chút nào, ánh mắt khi đảo qua Tần Liêm thậm chí còn hiện một tia bỡn cợt.

Y đang nghĩ có phải mình quá nương tay với Tần Liêm rồi không, hù dọa gã vài ngày vậy mà vẫn gắng gượng được.

"Tức phụ." Lôi Thiết bước đến đứng bên cạnh Tần Miễn, tự nhiên ôm bờ vai hắn.

Tần Vĩnh Thành mặt trầm như nước, lạnh giọng nói: "Cậu gọi nó là gì?"

Lôi Thiết nhàn nhạt nói: "Ta biết mục đích của ngươi. Con út của ngươi có bệnh không tiện nói, có lẽ sẽ vô hậu. Nên ngươi đánh chủ ý sang tức phụ và nhi tử của ta."

Tần Vĩnh Thành kinh hãi. Người đàn ông này cũng lén điều tra về ông? Ông lại không hề phát hiện.

Tần Miễn dùng lực nhéo tay Lôi Thiết một cái, Lôi Thiết biết chuyện lại không nói cho hắn.

Lôi Thiết cũng nhéo nhéo hắn, ý là để giải thích sau.

"Thì ra là vậy." Tần Miễn nói "Ba, A Thiết là người yêu của tôi, Duệ Kỳ Duệ Lân là con trai của hai chúng ta. Về phần lý do tôi không về nhà, ba nên hỏi lại con trai út của ba đi."

Tần Vĩnh Thành không hiểu, nhìn sang Tần Liêm, thấy ánh mắt nó có vẻ chột dạ rõ rệt thì biến sắc, nhưng không phát tác ngay tại chỗ, quay đầu nói với Tần Miễn: "Mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng về nhà trước rồi nói, cứ đứng ở đây chẳng ra thể thống gì."

Tần Miễn lắc đầu "Tôi thấy vẫn nên chờ ba hỏi xong chúng ta lại nói tiếp. Duệ Kỳ, Duệ Lân, lên xe. A Thiết, về nhà, tuyết càng lúc càng lớn, còn dây dưa nữa sẽ khó đi."

Lôi Thiết gật đầu, mở cửa xe cho tức phụ và nhi tử.

Hiệu suất của Tần Vĩnh Thành rất cao, sáng sớm hôm sau liền gọi điện cho Tần Miễn, nói với Tần Miễn ông đã chuyện Tần Liêm đẩy hắn xuống cầu thang lúc trước.

"Quả thật là Tần Liêm không đúng, ta sẽ bắt nó nhận lỗi với con, còn bồi thường cho con. Giờ ta muốn nói chuyện về người đàn ông kia. Làm loạn với một tên đàn ông –"

Tần Miễn ngắt lời ông "Chúng tôi đã ở bên nhau rất nhiều năm, con trai cũng tám tuổi rồi. Ba cảm thấy có thể tách chúng tôi ra sao?"

Giọng nói của Tần Vĩnh Thành trầm trầm "Hả? Cả quyền thừa kế Tần thị con cũng không để tâm?"

Tần Miễn cảm thấy buồn cười vô cùng, cũng thật sự cười lên thành tiếng, nhưng không định giải thích lai lịch hiện tại của mình với Tần Vĩnh Thành "Ba, ba đã điều tra rõ bối cảnh hiện giờ của tôi ư? Tần thị, tôi không có hứng thú chút nào."

"Tần Miễn!"

Tình trạng hiện tại của Tần Liêm chẳng khác gì không có khả năng sinh đẻ, sản nghiệp của Tần gia trừ Tần Miễn, Tần Duệ Lân và Lôi Duệ Lân ra, đã không còn người thừa kế nào khác. Tần Miễn và Tần Vĩnh Thành đều hiểu điều này nên Tần Vĩnh Thành mới càng nổi nóng, cho rằng Tần Miễn đang uy hiếp ông, mục đích đòi thêm nhiều điều kiện.

"Tôi thật sự nghiêm túc." Tần Miễn không thích Tần Vĩnh Thành, nhưng không có ý chọc tức ông "Nếu ba cảm thấy cần thiết, tôi có thể viết công văn từ bỏ quyền thừa kế."

Tần Vĩnh Thành trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Con hận ta?"

"Chưa đến mức đó." Nhận thấy trong không gian đột nhiên dị thường, Tần Miễn vội nói cho xong "Tôi có thể chữa khỏi bệnh của Tần Liêm, nhưng không phải lúc này. Giờ tôi có chuyện gấp, tạm biệt."

Lôi Thiết từ hư không xuất hiện, vẻ mặt ngưng trọng "Tức phụ, Nhất Điểm Bạch sắp hoá hình."

"Cái gì? Nhanh như vậy?" Tần Miễn chấn động "Tốc độ tu luyện của nó còn nghịch thiên hơn hai chúng ta?"

Lôi Thiết giải thích: "Nó vừa phát hiện trong cơ thể có một phần huyết mạch của Thiên Ngao thần thú, khoảng thời gian này lại thường ở trong không gian nên tốc độ tấn cấp mới nhanh như vậy."

"Chúng ta mau vào xem." Tần Miễn rất lo cho tình trạng của Nhất Điểm Bạch.

Lôi Thiết giữ chặt hắn "Thời điểm Yêu tu biến hoá sẽ có thiên kiếp, nó không thể tiếp tục ở trong không gian."

Tần Miễn phản ứng rất nhanh "Huynh lo sẽ phát sinh tình huống giống lần trước?"

Lôi Thiết nghiêm túc gật đầu "Không sai. Hậu duệ thần thú hóa hình như thế nào, chúng ta đều không rõ, nên chuẩn bị chu toàn thì hơn. Theo cảm giác của Nhất Điểm Bạch, chúng ta còn nhiều nhất là hai ngày."

Tần Miễn có chút dở khóc dở cười. Nhất Điểm Bạch đúng là không cho người ta được thở mà.

Hắn nắm chặt thời gian khai một phương thuốc cho Tần Liêm, làm vậy không phải vì Tần Liêm, mà là Tần Vĩnh Thành. Hắn chưa bắt mạch cho Tần Liêm, nhưng *** trùng có sức sống thấp chỉ vì vài nguyên nhân, bèn khai một phương thuốc tẩm bổ, cùng lắm là hiệu quả hơi chậm, không có tác dụng phụ. Hắn cố tình ủy thác công ty chuyển phát một năm sau mới chuyển phát đơn thuốc này tới tay Tần Liêm. Một năm tới coi như sự trừng phạt cho nó.

Về nhà, Tần Miễn, Lôi Thiết thu dọn những đồ quan trọng chuyển vào không gian, mang hai nhi tử trực tiếp bay đến một ngoại ô hoang tàn vắng vẻ.

Vì đề phòng tình huống cả nhà lại chia tách, chỉ có Tần Miễn, Lôi Thiết và Nhất Điểm Bạch ở ngoài, Tần Duệ Lân, Lôi Duệ Lân, Kim Mao, Kim Điêu đều chờ bên trong không gian.

Tần Miễn gọi cuộc điện cuối cùng cho Tần Vĩnh Thành "Ba, phương thuốc khai cho Tần Liêm tôi đã ủy thác công ty chuyển phát gửi cho nó vào một năm sau, người không cần lo lắng chuyện vô hậu. Ngoài ra tôi còn chuẩn bị một bình dược chăm sóc sức khoẻ cho người, trước trời tối hẳn là sẽ đến tay ngài. Đến lúc này tôi cũng không ngại nói thật, cả nhà bốn người chúng tôi đều là tu chân giả, sớm muộn cũng sẽ rời khỏi thế giới này. Người bảo trọng, hẹn gặp lại."

Tần Vĩnh Thành đang ở trong văn phòng mặt đầy khiếp sợ, chờ ông hồi thần gọi điện lại, đối phương đã tắt máy.

Nhất Điểm Bạch im lặng nằm sấp trên đất, lẳng lặng chờ đợi thời khắc đột phá bình chướng mấu chốt nhất trên đường tu luyện.

Tần Miễn, Lôi Thiết sóng vai ngồi trên một khối đá.

Lúc này, Tần Miễn mới có thời gian hỏi Nhất Điểm Bạch rốt cuộc chuyện là thế nào.

Nhất Điểm Bạch giải thích: "Kiếp trước ngươi đã cứu ta, ngươi ta bởi vậy mà kết xuống duyên phận. Có nhân ắt có quả. Người trùng sinh và ta chuyển kiếp lại gặp nhau, kết thúc một phần 'nhân' kia. Lần tiến giai trước đó, ta đã lấy trước ký ức truyền thừa, nhưng nội dung rất lộn xộn, tràn ngập trong đầu ta như một bàn cờ hỗn độn. Nên ta mới không nói cho các ngươi. Thẳng đến ngày hôm qua, ta mới lọc xong nội dung ký ức rõ ràng. Tổ tiên ta có một vị là thần thú Thiên Ngao, nhờ đó mà ta vô tình tự ngộ ra phương pháp tu luyện."

"Thì ra là vậy." Tần Miễn tò mò hỏi "Chiếc nhẫn lúc trước ngươi cho ta từ đâu mà có vậy?"

Nhất Điểm Bạch nói: "Tình cờ nhặt được, khi đó chỉ cảm thấy nó là đồ tốt."

Tần Miễn câm mín. Đúng là số đỏ mà.

Lôi Thiết hiếm khi cũng muốn hỏi một vấn đề "Kiếp trước ngươi chết như thế nào?"

Nhất Điểm Bạch buồn bực nói: "… Quá lơ là, bị người khác phát hiện ta thông minh như yêu, bị đánh chết."

Tần Miễn, Lôi Thiết: "…"

"ÒANH –" Một tiếng sấm rền nổ vang không trung.

Tần Miễn, Lôi Thiết lập tức đứng phắt dậy.

Nhất Điểm Bạch ngửa mặt lên trời tru dài: "UUU!!!–"

Tần Miễn, Lôi Thiết nhìn nhau, thối lui ra xa một trăm mét. Thiên kiếp chỉ nhắm vào người độ kiếp, chỉ cần hai người chống chọi lực nén của lôi kiếp, đứng khá gần cũng không sao.

"Răng rắc –" Một tiếng nổ vang, không trung bỗng nhiên như bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé mở thành một cái khe thật lớn, một tia chớp thô to bằng cánh tay người, như cự xà săn mồi từ cái khe lủi ra.

"U!!!–" Nhất Điểm Bạch ngửa đầu nhìn trời, không hề sợ hãi, khi lôi kiếp giáng xuống, nó nhảy bật lên, nghênh diện hứng đòn.

"Òanh –"

Một cơn cuồng phong thổi quét qua trước mặt Tần Miễn, Lôi Thiết khiến tầm nhìn họ trở nên lờ mờ, tiếp theo cơ thể cả hai nhẹ hẫng, rồi rơi thẳng xuống dưới.

Lôi Thiết vận chuyển chân nguyên, ôm tức phụ lơ lưng trên không, vững vàng đáp xuống.

Tần Miễn định thần, quay đầu lại, thấy một thiếu niên khoảng mười tuổi theo sát bên cạnh hắn và Lôi Thiết. Còn chưa kịp đánh giá, ba người liền chạm đất.

Thiếu niên đầu tóc rối tung, ngũ quan đoan chính, vẻ mặt ngạo mạn, trên người bọc một kiện áo choàng màu đen, đi chân đất. Có lẽ do không quen mặc quần áo, nó cau mày kéo kéo áo choàng, cái áo càng lúc càng nhăn nhúm.

Tần Miễn mở miệng "Nhất Điểm Bạch?"

"Ừ, chủ nhân, là ta, ta đã hoá hình thành công!" Nhất Điểm Bạch cười cười với Tần Miễn, trong mắt đầy ắp sự vui mừng.

Tần Miễn khẽ cười một tiếng, tiến lên giúp nó chỉnh áo choàng ngay ngắn lại.

"Chúc mừng!"

Lôi Thiết chú ý xung quanh, nhìn cái hố trên mặt đất "Tức phụ, đây là chỗ lúc chúng ta rời đi."

Tần Miễn sá một tiếng "Ở bên kia gần nửa năm, không biết bên này đã qua bao lâu."

“Ta vào thôn xem xét.”

Lôi Thiết phi thân đi, rất nhanh thì trở lại.

“Chắc không qua bao lâu, vừa nhìn thấy Miêu Miêu, vẫn là lớn như vậy.”

Tần Miễn yên tâm “Thế là tốt rồi. Chúng ta mau cho tụi nhỏ đi ra rồi về thôn.”

Sau một chén trà, năm người một gấu một ưng xuất hiện tại cửa thôn.

Nhất Điểm Bạch tay trái ôm Tần Duệ Kỳ, tay phải ôm Lôi Duệ Lân, nhẹ nhàng tựa như ôm hai con mèo con. Tần Duệ Kỳ và Lôi Duệ Lân ôm bờ vai của nó, tò mò quan sát. Dù cho biết đối phương là Nhất Điểm Bạch, hai nhóc vẫn cảm thấy thật khó tin.

Nhất Điểm Bạch thoạt nhìn kiêu căng, nhưng vô cùng dung túng hai đứa nhỏ, tốt tình cười cười với cả hai.

Lôi Hướng Lễ mang theo rổ rau đi ra ngoài thôn, thấy đám người Tần Miễn, đầu tiên là cả kinh, kế đó lập tức vui mừng, chạy nhanh tới.

“Đại ca, đại tẩu! Các huynh đi đâu mà lâu như vậy? Sao không báo lại một tiếng? Chúng ta tìm mọi người khắp nơi.”

Tần Miễn ngượng ngùng nói: “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, người bên trên có việc gấp tìm chúng ta, nên…”

Hắn cố ý nói ậm ờ, Lôi Hướng Lễ theo bản năng cho rằng ‘người bên trên’ là chỉ Hoàng đế, hiểu rõ gật đầu “Các huynh bình an là tốt rồi.”

Sau đó hiếu kỳ quan sát thiếu niên mặc áo bào đen “Đây là…?”

Ở trên đường Tần Miễn, Lôi Thiết đã thương lượng xong lý do thoái thác.

“Đây là nhi tử ta và A Thiết thu dưỡng, tên Tần Duệ Hiên, lớn hơn Duệ Kỳ và Duệ Lân hai tuổi.”

Nếu là thu nuôi thì nhất định có chuyện sâu xa gì đó, Lôi Hướng Lễ hỏi nhiều thì không tốt, cười nói: “Nguyên lai như vậy, chúc mừng các huynh. À phải, sao không thấy Nhất Điểm Bạch?”

“Nhất Điểm Bạch vào núi.” Tần Miễn nói như vậy là cấp để tiện cho Tần Duệ Hiên, sau này nó muốn lấy hình người hay hình thú hiện thân đều được.

“À. Đúng rồi, năm nay ngũ đệ và ngũ đệ muội cũng trở về ăn Tết. Ngũ đệ đã rất nhiều năm không về đây, đại ca, đại tẩu, hay là tối nay mấy nhà chúng ta cùng nhau đón năm mới? Cả nhà huynh vừa vặn về kịp vào ngày trừ tịch, cũng là song hỷ lâm môn.”

Tần Miễn kinh ngạc, không ngờ hôm nay chính là trừ tịch. Không có Đỗ thị, Lôi Đại Cường gây sức ép, hắn và Lôi Thiết không ngại thân cận với mấy huynh đệ, bèn gật đầu.

Lôi Hướng Lễ cao hứng nói: “Tốt quá. Thấy các huynh đều mặc ít như vậy, mau mau về nhà thôi, đệ cũng về báo chuyện này cho tam ca và ngũ đệ.”

Buổi tối, một nhà Tần Miễn, một nhà Lôi Hướng Nghĩa, một nhà Lôi Hướng Lễ và một nhà Lôi Hướng Trí ăn bữa cơm đoàn viên tại nhà Tần Miễn. Người lớn ngồi một bàn, trẻ con ngồi một bàn, bên cạnh có một gấu một ưng, vô cùng náo nhiệt. Sau khi món ăn bưng lên, người nào người nấy tươi cười rạng rỡ, cùng nhau nâng chén.

“Sang năm mới, tất cả chúng ta sẽ càng lúc càng tốt. Cạn ly –”

Tần Miễn và Lôi Thiết nhìn nhau cười, hai tay dưới bàn mười ngón đan xen. Chỉ cần ái nhân luôn bên cạnh, mỗi một ngày của họ đều là cuộc sống thần tiên.

-Hết chương 222-

— Toàn văn hoàn —

Chủ nhà muốn nói: Rốt cuộc cũng hoàn rùi. Đã đến lúc chia tay với anh Thiết bạn Miễn hai bé Kỳ Lân và 3 ẻm thú cưng. Buồn một giây

Trước hết, cám ơn bạn Đào Đào đã review bộ này rất hay, lôi ta xuống hố ^^. Chờ tui lấp xong hai hố còn lại sẽ qua nhà cô tìm kiếm hố mới =)))

Kế đó chúc các readers ghé nhà mình đọc vui nhé, tui sẽ dành một tuần để beta và sửa lỗi chính tả, rồi quay về với hai bộ kia.

Vốn muốn hoàn vào ngày 7/7 số đẹp nhưng không kịp, ài.

Cuối cùng..... không có cuối cùng đâu. Tui phắn đây!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-mien-vi-ky-nam